VOICHIȚONIU IACOB

ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

GHID METODOLOGIC

BUCUREȘTI 2021

EduLand

COORDONATOR
VOICHIȚONIU IACOB

ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

GHID METODOLOGIC

BUCUREȘTI 2021

EduLand

Tel. 0770975783

E-mail: editura.eduland@gmail.com

Site: www.digital-learning.ro

COORDONATOR

VOICHIȚONIU IACOB

ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

GHID METODOLOGIC

CONFERINȚA NAȚIONALĂ "ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI"

Referenți științifici:

1. Lector Dr. Delia-Laura Popescu, Universitatea din București
2. Prof. Popovici Laurențiu Daniel, Casa Corpului Didactic Gorj
3. Prof. Vasilescu Emilia, Colegiul Tehnic Energetic, București
4. Prof. Geană Ana-Maria, Școala Gimnazială „Grigore Moisil”, Ploiești.
5. Prof. Radu Daniela, Colegiul Tehnic Energetic, București
6. Prof. Benchea Claudia, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Bacău
7. Prof. Șuică Marinela, Școala Gimnazială „Sf. Nicolae”, București

ISBN: 978-606-95291-1-9

Editura EduLand

București, Iulie 2021

Cuprins

Articole de specialitate_____4

«ȘCOALA CEA BUNĂ E ACEEA ÎN CARE ȘI ȘCOLARUL ÎNVAȚĂ PE PROFESOR.»
(Nicolae Iorga)

Prof. Năforniță Florina
Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna" Galați

Profesorul a avut și va avea în continuare un rol esențial în formarea elevului, în desăvârşirea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice.

Dacă altădată metoda predominantă de desfăşurare a lecţiei era expunerea, care oferea posibilitatea profesorului să-și etaleze bagajul de cunoştinţe, astăzi se pune accent pe metode moderne, interactive, care să transforme profesorul în manager al învăţării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-şi putea forma puncte de vedere personale, experienţe şi trăiri din care poate învăţa lucruri noi şi utile pentru viitor.

În paradigma tradiţionalistă, educatorul era cel care transmitea informaţii, mereu aceleaşi, având o poziţie ce se baza pe autoritate. O autoritate ce nu putea fi contestată şi care domina elevul. Profesorul avea iniţiativa şi tot el decidea cantitatea de informaţii pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ţine cont de particularităţile acestora.

Instrucţia era aceeaşi pentru toţi şi aceleaşi informaţii erau solicitate tuturor elevilor. Lecţia, demersul educativ de bază, nu era altceva decât o succesiune monotonă de secvenţe, în care elevul își asuma rolul pasiv de a recepta informaţii, pe care trebuia apoi să le reproducă întocmai, fără a le îmbogăţi.

Dincolo de latura informativă a educaţiei, trebuie să se pună accent pe formativ, astfel încât elevii să poată face faţă unor situaţii noi, care necesită nu numai cunoştinte solide, ci şi capacităţi şi competenţe. Însuşi procesul de învăţământ se îmbogăţeşte cu o nouă latură, evaluarea, care vine să completeze predarea şi învăţarea, astfel încât cadrul didactic îşi sporeşte atribuţiile, dar, pe de altă parte, dă posibilitatea elevului să ia parte la instruirea proprie, profesorul coordonând acest proces.

Lecţia, ca formă de bază a desfăşurării instrucţiei şi educaţiei, devine o suită de evenimente care pot fi segmentate, fiecare având coerenţă şi conducând elevii spre realizarea obiectivelor.

Câmpul şcolar educativ modern se desfăşoară, aşadar, între două elemente care trebuie să participe în egală măsură. Profesorul, manager şi formator al procesului instructiv-educativ, şi elevul, obiect şi subiect al acestui proces, dobândind autonomie şi formându-se în spiritul responsabilităţii şi al culturii civice. Pedagogia activă, caracteristică învăţământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoştinţe la formarea de deprinderi şi de abilităţi, accentuând astfel latura formativă a educaţiei.

Pedagogia modernă modifică, astfel, rolul jucat de polii educaţionali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii. Întrebarea dominantă a învăţământului modern este ce rol alege şcoala să joace în societatea actuală şi cât de pregatită este ea să facă faţă schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educaţional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar şi de nevoile elevului.

Nu mai este vorba de un model educaţional standard, ci de unul dinamic, în concordanţă cu noile realităţi şi capabil să reziste la schimbări.

Aşadar, cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator de cunoştinţe, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Acest profesor va şti să coordoneze procesul educativ, astfel încât toţi elevii să atingă obiectivele stabilite şi va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-şi formeze capacităţi de muncă individuală şi să folosească ceea ce a dobândit.

Experienţa tradiţiei şi capacitatea de inovare şi de creativitate sunt noile repere ale şcolii, care propune educaţii noi, în acord cu societatea globală: educaţia pentru pace, educaţia ecologică ori educaţia pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfăşurare a instrucţiei este metoda euristică, deoarece învăţarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conştientă a conţinutului curricular, acesta fiind uşor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu.

Şcoala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive şi a studiului individual, antrenând elevii în activităţi diverse şi diversificate, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv.

«Cei mai buni profesori sunt cei care te învaţă încotro să te uiţi, dar nu îţi spun şi ce să vezi lăsând libertatea fiecărui copil de a descoperi şi cunoaşte în stilul său propriu».

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Referitor la diversitatea rolurilor pe care le poate exercita profesorul, Anita E. menționează următoarele:

- Profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ.
- Profesorul, ca agent motivator, declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare.
- Profesorul, ca lider, conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate.
- Profesorul, în ipostază de consilier, este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.
- Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al patriei noastre.

- ✓ Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare şi integrare a datelor culese, a cunoştinţelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluţionarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conţinutului unui text; independenţă în activitate; operativitate şi rapiditate în reacţii (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.
- ✓ Educaţia se sprijină pe patru piloni importanţi: a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să trăieşti împreună cu alţii şi a învăţa să fii. În funcţie de această optică, dar şi de implicaţiile globalizării asupra indivizilor, ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învăţământ urmează să îndeplinească roluri noi.

BIBLIOGRAFIE:

1. https://jurnalspiritual.eu/elevul-de-altadata
2. https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/revista-nr/40

INFLUENȚA CURRICULUMULUI SUBLIMINAL (ASCUNS) ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Gheorghiță Geanina Paula
Liceul "Regina Maria" Dorohoi

Idee apărută în anii '70 în completarea curriculumului general (central) și a celui de profil, curriculumul ascuns (latent, acoperit, nestudiat) a fost definit drept "acele practici și rezultate ale școlarității care, deși nu sunt explicate în ghidurile curriculare sau politica școlară, totuși, reprezintă o latura permanentă și eficientă a experienței școlare" – E. Vallance Enciclopedia Internațională a Curriculumului. Pornind de la definiția anterioară, el poate fi privit drept o predare tacită a normelor și expectanțelor economice, dezirabile la un moment dat. În acest context, curriculumul ascuns poate influența subliminal elevii, printr-o îndoctrinare subtilă, formându-le și pervertindu-le concepțiile, convingerile, atitudinile și comportamentele, astfel încât să se mențină în societate inechitatea și inegalitatea, nu doar în plan economic, ci și în planul socio-cultural.

Experiențele personale, de angajat al sistemului educațional preuniversitar liceal, cu o vechime de 20 de ani, demonstrează că, deși idealul educațional este extrem de generos scriptic, în realitate a fost permanent transpus în practică într-o manieră nefericită, lăsându-ne senzația de faptul ca educația se încăpățânează să urmeze dictonul "țara ne vrea proști", absolvenții părând incapabili să gândească independent, să se integreze rapid pe piața românească a muncii sau să ia decizii personale, în funcție de valorile proprii. Sistemul de învățământ românesc s-a dovedit a fi nepregătit, în mare măsură, pentru a răspunde exigențelor impuse de tipul de societate democratică europeană și, de asemenea, schimbărilor de esență pe care le aduce noul secol pe întreg mapamondul. Deși mult clamată la nivel teoretic, trecerea de la învățământul tradițional la cel modern s-a lovit de o serie de tare ale sistemului – conservatorism, intelectualism, autoritarism, elitism şi inegalitate de șanse, segregarea școlii față de persoană, familie, comunitate - pierzându-și din vitalitate, dar, mai ales, dovedindu-se, până în acest moment, lipsită de finalități entuziasmante. (Pre)lungită de vreo treizeci de ani încoace, reforma învățământului românesc a creat mai degrabă confuzii, opoziții, intoleranțe. An de an, s-au propus multe și s-au demonstrat puține. S-a reușit cu succes doar introducerea unei terminologii noi care pare / este prețioasă și inutilă și oferirea unor soluții străine de problemele reale și, în consecință, inoperante. Schimbarea se face lent, cadrele didactice, implicate direct, sunt sau au fost, rând pe rând victime, critici, spectatori sau exploratori. Realitatea presupune, în cazul disciplinei geografie, existența unor programe școlare prea puțin modificate față de perioada comunistă, axate pe teoretizări și memorări excesive, fără timpi alocați studiului practic al orizontului local și a unor manuale școlare neatractive estetic și neactualizate științific (mai ales la partea socio-economică). Remarcăm și obstinația cu care specialiștii din Centru Național de Evaluare și Examinare introduc, în subiectele de bacalaureat, o serie de itemi legați de existența unor centre de exploatare a resurselor sau de prelucrare industrială de mult închise sau falimentate. În ideea curriculumului ascuns, apar consecințe nu doar în virtutea a ceea ce nu se predă, dar și în virtutea a ceea ce se neglijează să se predea (adaptarea la realitățile sociale actuale).

Curriculumul ascuns derivă din ambianța educațională și mediul psiho-social și cultural al clasei. Ipostazele în care acesta se manifestă fac referiri la valorile personalității profesorilor, la predispozițiile valorice ale elevilor și ale clasei de elevi, la metodele de influențare la care apelează profesorii, la sistemul de acordare a recompenselor și sancțiunilor și, nu în ultimul rând, la mediul ambiental. Toate aceste lucruri își pun amprenta asupra imaginii de sine a elevilor, asupra atitudinii lor față de cei din jur și, nu în ultimul rând, asupra modului de integrare în societate și pe piața muncii.

Personalitatea profesorului își pune pregnant amprenta asupra relațiilor profesor elev și asupra calității actului didactic. Indiferent de disciplina predată, sistemul de valori al profesorului transpare

în toate situațiile de comunicare, iar elevii tind să imite și să-și însușească aceste valori. Cu cât relaționarea este mai strânsă, cu atât riscul contagiunii este mai mare.

Din practica educațională, putem contura profilul profesorului eficient: îi consideră pe elevi unici și le acordă o atenție deosebită, motivează elevii, le sporește stima față de ei înșiși, dezvoltă toate laturile personalității lor, stimulează creativitatea, își adaptează stilul la situațiile prezente, pregătește elevii pentru integrarea socială și profesională. Utilizarea comunicării afective este cea care duce la creșterea încrederii în sine a elevilor, la depășirea inhibițiilor generate de un temperament introvertit sau de un bagaj deficitar de achiziții lingvistice. O importanță semnificativă trebuie acordată și capacității cadrului didactic de a-și adapta discursul din punct de vedere științific și lingvistic particularităților clasei de elevi, astfel încât mesajul acestuia să fie perceput corect de către toți elevii clasei.

Prin opoziție, identificăm și profilul profesorului ineficient: formulează cereri nerealiste, desconsideră elevii, folosește amenințarea, înlătură spontaneitatea și fantezia, promovează învățarea pasivă, stereotipă, fără creativitate, nu urmărește modelarea personalității.

Având în vedere cele precizate mai sus, dincolo de temperamentul personal, fiecare dintre profesori trebuie să învețe să manifeste autocontrol, echilibru, toleranță, flexibilitate, deschidere față de nou și față de cei din jur, disponibilitate de dialog, simțul umorului și capacitate de autoperfecționare.

Profesorii apelează la exercitarea puterii, în acțiunea de a conduce, organiza, coordona și controla actul didactic. Pe lângă autoritatea formală, legitimă a profesorilor, care rezultă din rolul lor, aceștia apelează și la o serie de metode de influențare a colectivului de elevi. Influențarea elevilor este directă, prin elementele comunicării verbale sau nonverbale (mesaj, atitudine, gestică, mimică, tonalitate) și prin puterea exemplului personal, dar și indirectă, prin intermediul altor factori educaționali: colectivul clasei, familia, cercul de prieteni, consiliul profesorilor clasei. În funcție de soluțiile la care se apelează, putem identifica un stil autoritar, birocratic, mai puțin tolerant și gratificant, cu reguli fixe, clare, puțin rigide și un stil democratic, care respectă punctul de vedere al elevului, îi valorizează acțiunile și recompensează comportamentele dorite. Deoarece rolul școlii este acela de a pregăti tinerii pentru viața reală, relațiile de conducere-subordonare nu ar trebui să urmărească decât armonizarea interesului elevilor cu acela al indivizilor din jur, susținând inițiativa personală și participarea activă a elevilor la propria formare. Profesorul nu trebuie să transforme conducerea în abuz de putere, să dea comenzi sau să ia decizii arbitrare, ci trebuie să stimuleze implicarea activă și conștientă a elevilor la rezolvarea sarcinilor. Prin stilul său de conducere și tonusul pe care îl imprimă grupului, profesorul poate favoriza efortul elevilor și rezultatele lor sau dimpotrivă, le poate face munca mai grea, chiar chinuitoare.

În procesul educativ, intervine subliminal și confortul spațiului școlar. Dincolo de caracteristicile arhitectonice și tehnice care asigură optimul dimensional, termic sau cel legat de luminozitate, un rol important îl are armonia obiectelor din interiorul clasei. Estetica mediului ambiental poate contribui semnificativ la crearea unui suport educativ care stimulează actul didactic. Este dezirabilă implicarea elevilor în amenajarea sălii de clasă, întrucât aceștia petrec un număr semnificativ de ore în școală, iar spațiul clasei ajunge să își pună o amprentă afectivă asupra tinerilor. Am remarcat entuziasmul cu care fiecare nouă generație a personalizat diferit aceeași sală, punându-și în valoare abilitățile artistice, creativitatea, imaginația și simțul estetic.

În lumina ideilor prezentate mai sus, curriculumul ascuns are o importanță psihologică semnificativă. Efectele sale, deși imposibil de cuantificat momentan, sunt identificabile la capătul unor perioade de școlarizare mai lungi. Din acest motiv, trebuie înțelese toate interdependențele și asumate conștient de către participanții la actul didactic.

Bibliografie

Cucoș, C.	Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998
Manolescu, M.	Curriculum. Teorie și practică, Editura Universitară, București, 2005
Mara, D	Dezvoltare curriculară, Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2009
Negreț – Dobridor, I	Teoria generală a curriculumului educațional, Editura Polirom, Iași, 2008
Ungureanu, D	Teoria curriculum-ului, Editura Mirton, Timișoara, 1999

"5 MINUTE PENTRU BAC"- YOUTUBE CA MIJLOC MODERN DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ONLINE LA NIVEL LICEAL

Cserei Gyöngyvér
Liceul Teoretic "Nagy Mózes", Târgu Secuiesc

Pandemia a zguduit învățământul din temelii, dar contrar așteptărilor cadrele didactice au reușit să facă față noilor provovări, căutând sau realizând mijloace, materiale moderne de predare-învățare, dezvoltând platforme educaționale prin intermediul cărora educația a devenit funcțională și în mediul online.

Câți profesori au folosit Youtube-ul până în anul 2020 ca mijloc de predare? Pentru mine a reprezentat doar o sursă de divertisment, ascultam muzică, căutam diverse tutoriale și nu m-aș fi gândit că la un moment dat voi deveni creator de conținut, voi avea un canal propriu cu peste 5000 de abonați.

Ideea de a realiza o serie de videouri educative s-a născut din nevoia de a ajuta elevii din clasele terminale, care în ultimul an de studiu, în perioda stării de urgență au rămas izolați, departe de școală.

În acel haos, acei elevi aveau nevoie urgent de materiale care pot fi accesate cu ușurință, de pe orice dispozitiv compatibil cu o rețea de internet. Asfel am inițiat marca "5 minute pentru Bac" și am încărcat pe Youtube 15 videouri prin care am prelucrat subiectele de examen la literatură.

Canalul Yotube poate fi accesat pe link-ul:

https://www.youtube.com/channel/UCS3BxzAff7RfzcgkQcI9-pg?sub_confirmation=1

În anul școlar 2020-2021 educația online a ajuns la punctul culminant și s-a adeverit că videourile "5 minute pentru Bac" pot fi încadrate în procesul educativ la orice clasă liceală, pot fi abordate din mai multe perspective.

Vizionând aceste materiale, elevii reține mai ușor informațiile esențiale din fiecare operă literară, fiind structurate logic și coerent. În plus o mână virtuală care scrie și desenează îi captează atenția în mod instantaneu, astfel se concentrează timp de 5 minute doar pe conținutul videoului. La o lecție de literatură, după lectura parțială sau integrală a operei literare elevii vor acumula cunoștințe cu privire la tema, semnificația titlului, structura, tehnicile narative, construcția personajelor, viziunea autorului despre lume etc.

Sugestii de utilizare:

-le putem folosi pentru a consolida cunoștințele dobândite, rugând elevii să completeze un chestionar după vizionarea unui video

-le putem utiliza ca schemă pentru eseul "Temă și viziune despre lume"

-putem solicita realizarea unor lapbook-uri pe baza lor

- putem dezvolta gândirea critică a tinerilor, pornind de la întrebările care apar la finalul fiecărui video

- putem dezvolta gustul pentru lectură, deoarece după parcurgerea secțiunii teoretice, elevii de fiecare dată primesc și o sugestie de carte, care se leagă tematic de opera literară prezentată.

Câteva exemple de videouri educaționale care se găsesc pe canalul meu de Youtube:

Fig.1 ”Baltagul” de M. Sadoveanu

Fig.2. ”Ultima noapte de dragoste, ...” de C. Petrescu

Fig.3 ”Luceafărul” de M. Eminescu

Fig.4 ”Enigma Otiliei” de G. Călinescu

Fig. 5 ”Moara cu noroc” de I. Slavici

Fig. 6 ”O scrisoare pierdută” de I.L. Caragiale

Bibliografie

1. Ciocanu, Cristian (coord.): Limba și literatura română- ghid de pregătire pentru clasa a X-a, București, ed. Niculescu, 2013
2. Lascăr, Marinela: Varianta rapidă de pregătire a eseului pentru bacalaureat, București, ed. Art, 2013
3. Paicu, L; Lupu, M; Lazăr, M: Literatura română- Pregătire individuală pentru proba scrisă. Bacalaureat. Eseul, București, ed. Art, 2017

Link-uri de acces la materialele educaționale:

1. ”Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” de Camil Petrescu: https://youtu.be/tI_p_Dl96og
2. ”Baltagul” de Mihail Sadoveanu: https://youtu.be/KgkhFaIWWKo
3. ”Moara cu noroc” de Ioan Slavici: https://youtu.be/H8jUznBtbd0
4. ”Iona” de Marin Sorescu: https://youtu.be/wanv3_H7u0U
5. ”O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale: https://youtu.be/ghWLmbX5bvg
6. ”Povestea lui Harap- Alb” de Ion Creangă: https://youtu.be/MjGkogO3RR4
7. ”Alexandru Lăpușneanul” de Costache Negruzzi: https://youtu.be/s3DZvQ0PR-4
8. ”Ion” de Liviu Rebreanu: https://youtu.be/z8ZfnwNovK4

9. ”Enigma Otiliei” de George Călinescu: https://youtu.be/5LMJusObGIE
10. ”Luceafărul” de Mihai Eminescu: https://youtu.be/TGz8GULAvL4
11. ”Riga Crypto și lapona Enigel” de Ion Barbu: https://youtu.be/M-c0zqLKLso
12. ”Eu nu strivesc corola de minuni a lumii” de Lucian Blaga: https://youtu.be/5Lp1lEPOy04
13. ”Plumb” de George Bacovia: https://youtu.be/pS73lnXdoE4
14. ”Aci sosi pe vremuri” de Ion Pillat: https://youtu.be/ppb5aqnhClM
15. ”Testament” de Tudor Arghezi: https://youtu.be/1IcavpdxdTA

MANAGMENTUL CLASEI ÎN ALTERNATIVELE EDUCAȚIONALE

Autor: prof. înv. primar Stavăr – Oprişan Mihaela
Şcoala Gimnazială „Anghel Saligny" Focşani

Fiecare dintre noi a asistat în secolul XXI, mai mult ca oricând la o "punere sub lupă" a sistemului educațional, determinat atât de noile schimbări ale societății cât si de impregnarea valorilor aduse din vest în ceea ce privește sistemul educațional. Aceasta tendință s-a concretizat în România prin introducerea alternativelor educaționale, cele mai multe având la baza inițiative private. Privite la început cu reticenta, aceste inițiative private au ajuns astăzi a fi apreciate de cei mai mulți dintre cei implicați în actul educațional.

Daca până mai ieri, societatea românească se ferea să amintească de alternativele educaționale care existau în vest astăzi observam o preferință către aceste sisteme-lucru deloc neglijabil îl pentru cei interesați a introduce reforma în învățământ. Într-o clasa Montessori exista patru arii diferite:

1. Viața practică care cuprinde activități practice legate de viața de zi cu zi. Toate acestea îl ajuta pe copil sa se adapteze noului mediu din clasa, să își câștige independenta, să își coordoneze mișcările și să exerseze concentrarea atenției.

2. Activitățile senzoriale care vizează dezvoltarea simțurilor. La aceasta vârsta (3-6 ani) copilul explorează prin intermediul simțurilor mediul în care trăiește. Dezvoltarea lor conduce implicit la o cunoaștere mai rafinata și la ascuțirea inteligentei. Prin materialul senzorial Maria Montessori a pus concepte abstracte în forma concreta. Materialul senzorial vizează dezvoltarea fiecărui simt în parte prin izolarea lui de celelalte. Materialul senzorial pregătește copilul pentru observarea sistematica a mediului, primul pas care duce la mici descoperiri realizate în mod spontan.

3. Activitățile de limbaj vizează, dezvoltarea limbajului cu aspectele lui esențiale: vorbit, scris si citit.

4. Activitățile de matematică - se bazează pe materiale specifice, care respectă caracteristica vârstei, de a opera în plan concret, senzorial. Treptat, spre sfârșitul celui de-al treilea an în aceeași clasă, se face trecerea la materiale care se eliberează de încărcătura senzorială, nu pentru ca așa spune metoda, ci pentru ca pur si simplu copilul realizează ca nu mai are nevoie de suportul concret, că si-a însușit ideea. Într-o clasa Montessori copiii sunt pe trei nivele de vârsta, între 3 si 6 ani. Copiii care au început anul acesta grădinița la 3 ani vor fi în aceeași clasa încă doi ani de acum înainte.

Acum sunt cei mai mici, peste doi ani vor fi cei mai mari. Un proces de creștere si dezvoltare pe care ei înșiși îl sesizează cu mult entuziasm. În felul acesta relațiile dintre copii în cadrul orelor de program seamănă mult mai mult cu viața din afara scolii, adică cu viața reală.

Un alt aspect deosebit este faptul ca în clasa Montessori exista un singur exemplar al fiecărui material, ceea ce înseamnă că un singur copil poate desfășura activitatea care implica acel material. În mod implicit, daca un alt copil vrea sa folosească același material va trebui să aștepte până ce colegul lui termina activitatea si așază materialul înapoi pe raft. La începutul anului se creează conflicte, dar nu ia mult timp ca acceptarea sa devina obișnuință. În mod indirect, se educa astfel respectul pentru lucrul altuia si răbdarea de a aștepta să-ți vină rândul. Dat fiind faptul ca sistemul Montessori este în mod semnificativ diferit de cel tradițional, se impune un anumit plan de educație a părinților care sunt, firește, curioși sa afle la ce anume le este expus copilul. În același timp, o comunicare eficienta si consistenta cu părinții ușurează atât evoluția copilului cât și activitatea educatorului. Părintele și educatorul sunt ca cele doua vâsle ale unei bărci. Daca se mișcă numai una sau dacă acționează într-o direcție diferită există riscuri: fie ca barca să se învârtă în loc, fie ca în cel mai rău caz să se răstoarne.

Step by Step este o altă metodă alternativă de educație a copiilor, de la naștere până în adolescență, metodă bazată pe datele științifice ale psihologiei dezvoltării copilului.

Elaborată în Statele Unite în urmă cu peste 30 de ani și aplicată în peste 26 de țări, alternativa educațională Step by Step așează copilul – personalitatea și abilitățile acestuia – în centrul procesului de predare-învățare, educația fiind individualizată.

Metoda respectă programa școlară a Ministerului Educaţiei Naţionale, dar nu există teme pentru acasă, copiii nu sunt puși în situația de a concura unul cu celălalt pentru a evita efectele psihologice negative, iar evaluarea este continuă și ține cont de capacitatea fiecărui copil în parte.

Cunoștințele teoretice dobândite sunt similare celor din învățământul tradițional, în schimb este cultivată capacitatea de adaptare în societate sau în oricare alt tip de mediu educațional ulterior; copiii sunt încurajaţi să facă alegeri, să îşi exprime ideile în mod creativ, să se ajute reciproc, să gândească liber şi să îşi dezvolte abilităţile de gândire critică.

Astfel, în sistemul Step by Step copilul învață prin descoperire și interacțiunea sa cu mediul, iar familia și comunitatea sunt încurajate să fie parte din acest proces.

În locul unei relaţii inegale educator – copil, alternativa Step by Step consideră copilul ca pe o persoană demnă de respect, unică, şi caută să-i asigure o continuitate individuală în dezvoltare, precum şi practici de dezvoltare adecvate, specifice lui. Cooperarea şi colaborarea au drept scop verificarea demersurilor şi experienţelor individuale de descoperire a lumii şi valorizarea lor. În alternativa Step by Step cadrele didactice caută să se asigure că orice copil achiziţionează şi dezvoltă aptitudini fizice, cognitive, emoţionale, etico-morale, artistice, teoretice, sociale şi practice pentru a participa la o societate democratică, deschisă.

Procesul de învăţământ este centrat pe copil, educaţia este individualizată :predarea este orientată în funcţie de necesităţile copilului. Învăţărea se produce prin descoperire individuală, acceptându-se şi încurajându-se moduri personale de-a înainta în formarea deprinderilor şi în cunoaştere . Învăţărea se face în ritmul propriu al copilului.

În alternativa Step by Step individualizarea este facilitată şi de organizarea clasei pe centre de activitate. Step by Step îl încurajează pe copil să înveţe a învaţa, şi a înţelege..

Învăţărea este organizată pe Centre de activitate. Acestea sunt zone delimitate ale clasei, dotate cu material didactic specific unei activităţi, în care un număr mic de copii se confruntă, individual sau în grup, cu sarcini adecvate nivelului lor de dezvoltare. O clasă conţine obligatoriu: un Centru de citire, un Centru de scriere, un Centru de ştiinţă, un Centru de matematică, un Centru de artă şi un Centru de construcţii. Centre facultative pot fi imaginate de învăţător.

Bibliografie:

Montessori, Maria - Copilul ființă divina, dar neînțeleasă (pentru părinți educatori), București, 1991, Editura CEDC;

Montessori, Maria- Descoperirea copilului, București, 1977, Editura Didactică și Pedagogică ;

www.stepbystep.ro;

www.waldorf.ro.

METODE INTERACTIVE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ LA CLASELE DIN CICLUL PRIMAR

Prof înv primar Corâiu Maria
Şcoala Gimnazială Nr 3 Pompiliu Dan Zărneşti

Cel mai important aspect al instruirii active îl constituie faptul că elevii devin coparticipanţi la propria lor instruire şi educare.

Pentru atingerea finalităţilor educaţiei contextualizarea metodelor didactice la specificul demersului educativ reprezintă o importantă sarcină a cadrului didactic. Este stimulată învăţarea şi dezvoltarea personală, favorizând schimbul de idei, de experienţe şi cunoştinţe, asigură o participare activă, promovează interacţiunea, conducând la o învăţare activă cu rezultate evidente. Contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, are un caracter activ-participativ, o reală valoare activ-formativă asupra personalităţii elevilor.

Pentru o utilizare eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoaşterea teoretică, o minimă experienţă în utilizarea acestor metode şi integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelaţie cu metodele tradiţionale. Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învăţării, pregătit să-şi însuşească cunăştinţele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învăţare date. Se identifică cu situaţia de învăţare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări şi formări generată de cunoaştere.

Practica didactică bazată pe metode interactive presupune:

- Interacţiuni verbale şi socio-afective nemijlocite între elevi, graţie cărora se dezvoltă competenţe intelectuale şi sociale transferabile în diferite contexte formale şi informale;
- Atitudine deschisă, activă bazată pe iniţiativă personală;
- O învăţare în colaborare cu ceilalţi colegi;
- Angajarea intensivă a elevilor în realizarea sarcinilor (chiar dacă în cazul unora dintre ei nu se produce la primele experienţe de acest gen);
- Responsabilitate colectivă şi individuală;
- Valorizarea schimburilor intelectuale şi verbale, mizând pe o logică a învăţăturii care ţine cont de opiniile elevilor.

Demersurile didactice de acest tip conduc spre un progres cognitiv centrat pe descoperirea celuilalt, a unei participări active şi intercative, la reflecţie comună în cadrul comunităţii educaţionale din care face parte.

Specific metodelor interactive este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente.

Metodele interactive:

- crează deprinderi;
- facilitează învăţarea într-un ritm propriu;
- stimulează cooperarea, nu competiţia;
- sunt atractive;
- pot fi abordate din punct de vedere al diferitelor stiluri de învăţare. Un învăţător care foloseşte astfel de metode ar trebui să fie:
  - un sfătuitor - care îşi ajută elevii în rezolvarea problemelor, îi motivează să îşi prezinte propriul punct de vedere;
  - un animator - care iniţiază metodele şi le explică elevilor, pregăteşte materialele didactice şi prezintă scopurile învăţării;
  - un observator şi un ascultător - care observă elevii în timpul activităţii şi îi poate aprecia corect;
  - un participant la învăţare - care nu are impresia că este perfect şi învaţă pe tot parcursul vieţii;
  - un partener - care poate modifica „scenariul" lecţiei, dacă clasa cere acest lucru.

De aceea învăţătorul şi elevii sunt responsabili de rezultatele muncii în comun. Cele mai cunoscute şi folosite strategii didactice interactive utilizate la clasă în învăţământul primar sunt:

Braistorming-ul (asaltul de idei) - reprezintă formularea unui număr cât mai mare de idei - oricât de fanteziste ar putea părea acestea - ca răspuns la o situaţie enunţată, după principiul cantitatea generează calitate.

Harta povestirii - este o formă de organizare şi sintetizare a conţinutului informaţional al unui text. O altă „Hartă a povestirii" poate compara din anumite perspective două sau mai multe povestiri şi se poate realiza sub forma unui tabel;

„Arborele lui Sapiro" - Conflictul în viziunea lui Daniel Sapiro este asociat cu un arbore. Fiecare parte a lui reprezintă o parte componenta a conflictului:

• solul - mediul social în care izbucneşte conflictul (familia, colectivul, şcoala);
• rădăcina - cauzele multiple ale conflictului;
• tulpina - părţile implicate în conflict;
• scorbura - problema clară definită a conflictului;
• florile - emoţiile proprii pozitive şi negative a celor implicaţi în conflict;.
• frunzele - acţiunile concrete a celor implicaţi în conflict;
• fructul - soluţia rezolvării conflictului;

Copacul ideilor - este o metodă grafică în care cuvântul cheie este scris într-un dreptunghi, la baza paginii, în partea centrală. De la acest dreptunghi se ramifică asemeni crengilor unui copac toate cunoştinţele evocate despre o anumită temă. Foaia pe care este desenat copacul trece de la un membru la altul al grupului şi fiecare elev are posibilitatea să citească ce au scris colegii săi. Această formă de activitate în grup este avantajoasă deoarece le propune elevilor o nouă formă de organizare şi sistematizare a cunoştinţelor;

Cvintetul - este o metodă creativă, prin care în cinci versuri se sintetizează un conţinut de idei. Este şi un instrument de evaluare a înţelegerii textului şi de exprimare a creativităţii elevilor. Este o poezie de cinci versuri, iar scrierea ei presupune o reflecţie bazată pe înţelegerea nuanţată a sensului subiectului ales. Primul vers este un cuvânt-cheie referitor la discuţie, fiind, de obicei, un substantiv. Al doilea vers este alcătuit din două cuvinte care descriu substantivul în discuţie, fiind adjective. Al treilea vers este alcătuit din trei cuvinte care exprimă o acţiune, fiind de regulă verbe la gerunziu. Al patrulea vers conţine patru cuvinte şi exprimă sentimentele faţă de subiect, iar al cincilea vers este un cuvânt care expimă esenţa subiectului;

Diamantul - este o strategie modernă care are la bază împletirea activităţii individuale cu cea de cooperare în grup. Prin aplicarea acestei metode se urmăreşte antrenarea în activitate a fiecărui elev astfel încât să participe la soluţionarea sarcinilor de lucru date. Este o metodă care stimulează interacţiunea între elevi, dezvoltă abilităţile de comunicare şi gândirea critică a acestora. Metoda se poate utiliza cu succes la orele de educaţie civică, limba română, istorie, s.a.

Metoda cadranelor - este metoda prin care se rezumă sau se sintetizează conţinutul unei lecţii. Urmăreşte implicarea elevilor în realizarea unei înţelegeri cât mai adecvate a unui conţinut informaţional. Se împarte spaţiul de lucru în patru cadrane şi în fiecare se propune câte o sarcină de lucru; Aceste metode interactive le consider a fi cele mai indicate spre a fi folosite în activitatea didactică.

Explozia stelară - metodă de dezvoltare a creativităţii, asemănătoare braistorming-ului. Scopul este de a obţine cât mai multe conexiuni între concepte. Se scrie problema a cărei soluţie trebuie descoperită, apoi se formulează cât mai multe întrebări care au legătură cu ea. Întrebările trebuie să înceapă cu "de ce?", "cum?", "când?", "cine?", "unde?";

Floarea de lotus - este o tehnică ce presupune identificarea conexiunilor dintre concepte şi idei, pornind de la o temă care generează opt (sau un număr la alegere) idei secundare. Fiecare idee secundară va genera alte opt idei, s.a.m.d.;

Acestea sunt doar câteva exemple de metode interactive, exemplele ar putea continua.

PARTENERIATUL ŞCOALĂ- FAMILIE: PROVOCĂRI ŞI REALIZĂRI

Prof. înv. primar Balan Luminița Mihaela
Şcoala Gimnazială „Avram Iancu" Baia Mare

În perspectiva **educaţiei permanente**, relaţia dintre şcoală, familie şi comunitate se caracterizează prin complementaritatea a trei surse principale pentru dezvoltarea şi educarea personalităţii umane.

Consonanţa colaborării este o primă cerinţă înţelegând prin ea nu numai unitatea de vederi, ci şi unitatea de atitudini faţă de cel educat. Colaborarea mai presupune pe lângă unitatea de vederi şi o coordonare a acţiunilor în obţinerea unităţii. Şcoala are rolul de a coordona colaborarea factorilor educativi, deoarece, ea este singura calificată pentru o asemenea acţiune.

Modul cum interrelaţionează părinţii şi cadrele didactice îşi pun amprenta pe formarea şi instruirea copilului. Numeroase studii au demonstrat că o relaţie bună între cele două instituţii ale educaţiei este în avantajul dezvoltării copilului la toate vârstele.

Pentru a-şi dezvolta complet şi armonios personalitatea, copilul are nevoie de afecţiunea părinţilor, aceasta reprezentând condiţia fundamentală a plămădirii unui fond sănătos al psihicului său. Un climat de familie echilibrat, netensionat, sănătos asigură dezvoltarea armonioasă a tuturor laturilor personalităţii copilului: afectivitate, voinţă, caracter.

Familia este prima colectivitate care îşi pune amprenta pe caracterul omului şi, în acelaşi timp, cea dintâi şcoală ce pune temelia viitoarei personalităţi.

La analiza relaţiilor cadru didactic (MANAGER) -părinte este bine să ţinem seama de următorii parametrii:

- părinţii nu formează un grup omogen;
- de multe ori părinţii nu îşi identifică problemele sau nu au încredere să solicite sprijinul în rezolvarea lor;
- părinţii oferă şi solicită informaţii.

Implicarea părinţilor în **problemele şcolii**, nu înseamnă numai atenţionarea acestora în legătură cu problemele copiilor lor. În acest caz, semantica acestui cuvânt este mult mai amplă. Se referă la crearea unor relaţii constructive, pozitive între familie şi şcoală şi la o unificare a sistemului de valori şi cerinţe relative de la copil. Aceasta poate avea un efect benefic asupra elevilor, influenţându-i pozitiv şi contribuind la dezamorsarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Părinţii pot oferi neîncetat sprijin copiilor şi şcolii, deoarece ei sunt cei care-i cunosc cel mai bine pe copiii lor, în cele mai variate aspecte. Datorită numărului de informaţii pe care le deţin, părinţii pot şi trebuie să fie parteneri în educaţie.

Pentru a realiza parteneriatul cu părinţii, consider că este necesar ca:

- ✓ Părinţii să fie priviţi ca participanţi activi, care pot contribui în mod real şi valoros la educarea copiilor lor;
- ✓ Părinţii să ia parte la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor;
- ✓ Să se recunoască şi să se aprecieze informaţiile date de părinţi despre copiii lor;
- ✓ Să se valorifice aceste informaţii şi să se utilizeze în completarea informaţiilor profesionale ;
- ✓ Responsabilitatea să fie împărţită între părinţi şi profesori.

Astfel, la nivelul şcolii din care fac parte, am demarat o nouă formă de unificare, sprijin şi asistenţă a influenţelor educative- Proiect educaţional de parteneriat „**FAMILIE- ŞCOALĂ - COMUNITATE**,, Am organizat activităţi comune de învăţare, sprijinându-ne unii pe alţii în îndeplinirea rolurilor cerute, desfăşurând proiecte de curriculum colaborativ, participând împreună la diverse activităţi de luare a deciziei.

Acesta a presupus nevoia unei comuniuni în ceea ce priveşte obiectivele propuse actului educativ. Ceea ce a hotărât familia a fost în acord cu măsurile şcolare şi ceea ce un părinte a făcut, nu a fost negat de celălalt. Am avut în vedere şi o altfel de relaţie cu copilul care a reprezentat

partea deciziilor educative, după posibilităţile şi dimensiunile alegerilor sale. Relaţia dintre mine şi **elevi** a avut sensuri noi, a fost o relaţie de parteneriat, datorită aspectelor ei de conducere democratică şi flexibilităţii în luarea deciziilor. Prin acest proiect am urmărit să dezvolt competenţe de colaborare cu familiile elevilor şi comunitatea locală, care ne-a sprijinit de fiecare dată şi să răspund nevoilor de comunicare, relaţionare, cooperare, motivare şi implicare.

Implicarea părinţilor şi comunităţii locale în rezolvarea problemelor şcolare şi în sprijinirea procesului instructiv- educativ a avut o serie de motivaţii, dintre care menţionez:

- ✓ s-au îngrijit de copiii lor şi au dorit ca aceştia să atingă maximum de potenţial;
- ✓ au fost desfăşurate activităţi extraşcolare pe teme de circulaţie rutieră ,,Siguranţa copilului este siguranţa noastră", pe teme de educaţie ecologică, sanitară, la care au participat atât părinţii cât şi oficialităţi din domeniul respectiv;
- ✓ rata învăţării a crescut şi învăţarea s-a menţinut mai mult timp, dacă părinţii s-au implicat în sprijinirea acesteia acasă, prin diferite activităţi;
- ✓ activitatea de parteneriat cu părinţii şi comunitatea locală a uşurat rezolvarea diferitelor probleme didactice şi extradidactice;
- ✓ când părinţii au fost stimulaţi astfel, încât au simţit că iau parte la programul şcolar, l-au înţeles mai bine şi l-au sprijinit adecvat pe copil;
- ✓ activităţile cu părinţii şi comunitatea au dus la rezolvarea situaţiilor problemă, a conflictelor posibile şi au evidenţiat căi pentru rezolvarea situaţiilor de risc apărute în dezvoltarea copilului.

Parteneriatul cu familia şi comunitatea înseamnă şi o reconsiderare a atitudinii învăţătorului faţă de acestea; mai multă transparenţă, promovarea sugestiilor privind obiectivele şi prioritătile educaţionale, informarea corectă şi operativă sunt îndatoriri de seamă ale lui faţă de familiile elevilor şi faţă de comuitate.

În privinţa aceasta, am convins părinţii şi oficialităţile locale să devină colaboratori activi ai cadrului didactic, să cunoască rolul şi sarcinile şcolii, să devină conştienţi de răspunderea pe care o au. Numai prin funcţionarea optimă a acesteia se poate obţine calificativul maxim „Foarte Bine".

Am folosit diferite forme de manifestare ale colaborării dintre familie şi şcoală care să conducă la obţinerea succesului şcolar precum:

Este necesar ca educaţia primită de copii să fie corectă şi desăvârşită prin influenţa şcolii. Şcoala are ca sarcină identificarea situaţiilor problematice din familiile copiilor, dirijarea pe cât posibil a strategiilor educative în favoarea elevului şi conştientizarea că relaţia de colaborare şcoală-familie nu poate duce decât la obţinerea de performanţe şcolare.

Partenerii şcolii sunt instituţiile care pot contribui la misiunea ei educativă. Conştientizând faptul că viaţă comunitară presupune angajare publică, simţ al relaţiilor, simţul responsabilităţii şi capacitatea anticipării, şcoala îşi afirmă dispoziţiile de a angaja parteneriate, deschiderea ei fiind necesară pentru adaptarea la o societate în schimbare continuă . Şcoala deschisă faţă de schimbare este definită pe baza unor elemente cheie, şi anume : finalităţile ei, ce se referă explicit la dezvoltarea elevului şi la pregătirea sa pentru viaţă şi pentru succes în cadrul unei societăţi care se schimbă continuu; un set de principii referitoare la demnitatea umană, echitate, educaţie permanentă; o cultură organizaţionlă bazată pe valori şi norme democratice; un demers educaţional orientat pe centrarea pe elev asociată cu respectul pentru fiecare persoană ce îşi desfăşoară activitatea în şcoală şi/sau care relaţionează cu unitatea şcolară; cu un management participativ, orientat către asigurarea creşterii calităţii şi exercitat prin mecanisme participative, ce implică în proiectare, decizie, evaluare toate segmentele comunităţii şcolare; proiectele instituţionale centrate pe ameliorare, schimbare, dezvoltare, creştere care cuprinde programe speciale pentru încurajarea iniţiativei şi creativităţii; gestionarea resurselor orientată către folosirea eficientă a fiecărei resurse, investită în resursa umană, atragerea unor resurse suplimentare, circulaţia liberă a informaţiei corecte şi complete; parteneriatul şcolii cu persoane/instituţii din comunitate şi relaţii constante cu mediul extern al şcolii; grija şi efortul pentru prestigiu şi imagine, ce au ca sursă calitatea reală a demersului educaţional şi contribuţia şcolii la rezolvarea problemelor comunităţii şi la succesul elevilor săi.

În concluzie, pot afirma că numai printr-o colaborare strânsă, susţinută, familia şi şcoala pot pune în aplicare procesul de educare al copilului, că numai aşa se pot forma copii calmi, într-o viaţă zbuciumată, copii fericiţi, într-o societate în permanentă schimbare.

Bibliografie:

BĂRAN-PESCARU, A., 2004, *Parteneriat în educaţie,* Ed. Aramis, Bucureşti
BOCOȘ, M., IONESCU, M., 2009, *Tratat de didactică modernă,* Ed. Paralela 45, Pitești
CHIȘ, V., 2005, *Pedagogia contemporană. Pedagogia pentru competențe,* Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca
CREȚU, C., 2005, *Politici educaționale și reformă în educație*, în: Psihologie (cursurile anului V), coord. Neculau A., Ed. Universității ”Al. I. Cuza”, Iași
NECULAU, A., 2007, *Dinamica grupului şi a echipei,* Ed. Polirom, Iaşi

ÎNVĂŢĂTORI BUNI, ELEVI BUNI

Prof. Monica Marchitan
Şcoala Gimnazială Nr. 4 Suceava

„Trăieşte ca şi cum ai muri maine. Învaţă ca şi cum ai trăi o veşnicie.”
– Mahatma Gandhi

PLANUL ACTIVITĂȚII

1. **TITLUL ACTIVITĂȚII**: **„Și eu contez!”**
2. **SCOP:** Întărirea coeziunii grupului de școlari, prin intermediul învățării prin experiență
3. **CLASA** a VII-a

COMPETENȚE SPECIFICE VIZATE	CONȚINUTURI
2.1. Explorarea unor valori morale care stau la baza relațiilor cu ceilalți oameni; 2.2. Recunoașterea unor comportamente moral civice din viața cotidiană;	Empatie, colaborare și cooperare, reacții, comportamente față de diversitate, caracteristici ale comportamentului asertiv

4. **ÎNTREBAREA DECLANŞATOARE**: **Cât de mult contează pentru tine să fii înțeles?**
5. **OBIECTIVE DE ÎNVĂŢARE/COMPETENŢE SPECIFICE DERIVATE:**

- să explice efectele discriminării (**cunoștințe**);
- să ia decizii pe baza unor argumente solide (**abilități**);
- să manifeste toleranță în raport cu colegii atipici **(atitudini**);

6. **VALORI/ATITUDINI:** Curiozitate, inteligență socială
7. **CONCEPTE CHEIE:** diversitate, mentalitate, schimbare socială, toleranță, acceptare:
8. **MATERIALE/RESURSE:** coală flipchart, culori tempera, bureți de bucătărie, fișă cu povestea tipărită pentru fiecare elev, site-ul http://impact-clubs.org/ro/

DESCRIEREA ACTIVITĂŢILOR

Activitatea 1 –Jocul „Patru colțuri”

Sens: Orice schimbare în bine începe cu schimbarea mentalității fiecăruia dintre noi. Având în vedere prezența în clasa pe care o conduc a patru copii cu nevoi speciale, am propus această activitate, având ca scop **întărirea coeziunii grupului de școlari.**
Pregătire –Am aranjat băncile din clasă pe laturile sălii, astfel încât să fie în sală suficient spațiu pentru participarea la joc.
Facilitare- Am explicat regulile și, în timpul jocului, am urmărit ca toți elevii să le respecte.
Descrierea jocului: S-au ales patru elevi din grup. Fiecăruia din cei 4 lideri li s-au dat să urmărească anumite caracteristici, care vor permite cuiva să li se alăture grupului lor (atribuirea caracteristicii este făcut în secret pentru fiecare lider.Exemple: să poarte ochelari, să aibă părul blond, să aibă tricou alb, să poarte la gât cravata cu emblema școlii). Fiecare lider a mers într-un colț. Participanții care au rămas, în tăcere, au trecut prin dreptul fiecărui lider cu mâna întinsă ca și cum ar vrea să dea mâna. Fiecare lider a dat din cap, „da" sau „nu", aprobând sau dezaprobând intrarea cuiva în grupul său. Când un jucător a intrat într-un grup, el s-a așezat în spatele liderului, pentru ca liderul să poată vedea cine urmează să intre în grupul său. Jucătorii care nu au fost aleși, au mai trecut prin fața fiecărui lider de cel puțin 2 ori, pentru a avea șansa de a fi totuși aleși. În acest moment, jocul s-a terminat. Liderii au fost întrebați cum s-au simțit când au trebuit să respingă jucătorii. Fiecare jucător a spus de ce crede el că a fost acceptat de grup. (Nu s-a spus grupului că

este vorba de o caracteristică fizică). Există și situații când jucătorii își dau seama de modul după care sunt aleși.
Întrebări de reflecție și de evaluare Cum vi s-a părut această activitate? Cum v-ați simțit când a trebuit să respingeți pe cineva? Ce v-a determinat să mergeți la persoanele respective? Considerați că a fost cea mai bună alegere? De ce? Cum v-ați simțit când ați fost respinși? A doua oară ați încercat cu încredere? De ce? De ce credeți că ați fost selectați? De ce credeți că nu ați fost selectați? Cum v-ați simțit când nu ați fost selectat și nu vi s-a oferit niciun argument? La ce v-ați gândit? Cum crezi că se simt cei care , dintr-un motiv sau altul, sunt respinși de colegi? Puteți să vă amintiți o situație din viața voastră asemănătoare? Cum ați reacționat? Ce v-a determinat să reacționați astfel? Credeți că pe viitor ați mai face la fel? Ce concluzii putem trage de aici?

Activitatea 2: Povestea **„Ceea ce sunt eu, înseamnă ceva!"**

Sens: Lecturarea povestii își propune să îi determine pe elevi să-i aprecieze pe ceilalți, să se accepte așa cum sunt și să-i apropie pe unii de alții.
Pregătire: Elevii au primit fișa cu povestea „**Ceea ce sunt eu, înseamnă ceva!"**
Facilitare S-a lecturat de către elevi această poveste, apoi au fost rugati să povestească ce au înțeles, pentru a mă asigura că au priceput mesajul.
Transferul: Ce s-a întâmplat în povestire? Care sunt reacţiile şi sentimentele voastre în legătură cu povestea? Ce puteţi să învăţaţi din această situaţie? Ce s-a întâmplat de fapt? Aţi avut vreodată experienţe similare? Ce concluzie putem să tragem? Ce aţi învăţat fiecare despre voi înşivă din această poveste? Ce veţi pune în practică şi cum veţi pune în practică cele învăţate? Ce am învățat din experiența de astăzi?

Activitatea 3 -Activitate practică

Sensul: Să fixeze ideile importante vehiculate pe parcursul activității.
Pregatire: Pe o coală de flipchart a fost desenată o inimă mare.
Facilitare: Aşezaţi în semicerc, elevii au fost rugaţi să formuleze un răspuns la întrebarea: „Care este cel mai important lucru pe care l-am învăţat pe parcursul orei?" Ca activitate practică, toti ne-am pus amprenta pe o inimă mare. Elevii au trasat conturul palmelor lor, apoi au primit acuarele, bucăți de bureței de bucătărie cu care au amprentat conturul palmelor. Acestea au fost decupate apoi au fost lipite pe inima trasată în prealabil, pe o coală de flipchart. In completare, pe foaia de flipchart s-au scris proverbele „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face", „Iubește-i pe toți, ca pe tine însuți" și alte gânduri motivaționale create de elevi :„Diferiți, dar totuși la fel", „Suntem cu toții egali" s.a.
Elevii au cooperat, formând o echipă în adevăratul sens al cuvântului. În urma activității, am surprins o îmbunătățire a relațiilor dintre ei, ba mai mult, unii dintre elevi au inițiat discuții si jocuri între ei și colegii lor atipici.

1. BIBLIOGRAFIE:

- materiale oferite de cursul „Învățarea prin experiență" oferit de Fundația „Noi Orizonturi"
- http://impact-clubs.org/ro/

Anexa 1
Ceea ce sunt eu înseamnă ceva
O profesoară din New York se hotărî să le ofere un semn de preţuire elevilor din ultimul an spunând fiecăruia în parte cât de importanţi sunt.
Folosind o metodă dezvoltată de Helice Bridges, i-a chemat pe toţi în faţa clasei unul câte unul; i-a spus mai întâi fiecăruia ce înseamnă pentru clasă şi pentru ea, apoi le-a dăruit câte o panglică pe care scria

„CEEA CE SUNT EU ÎNSEAMNĂ CEVA”. După aceea, profesoară a hotărât să facă un studiu de clasă pentru a vedea ce fel de impact are aprecierea asupra unei comunităţi. I-a dat fiecărui student alte 3 panglici şi apoi i-a instruit să meargă şi să facă şi ei aceeaşi ceremonie de recunoaştere. Trebuia să urmărească rezultatele, să vadă cine pe cine respectă, şi să le prezinte după o săptămână.
Unul dintre băieţii din clasă s-a dus la tânărul vicepreşedinte al unei companii din apropiere şi i-a dăruit una din panglici pentru că îl ajutase în planificarea carierei sale şi i-a prins fundă de cămaşă. Apoi i-a dat şi celelalte 2 panglici şi i-a spus: “Facem un studiu la şcoală despre apreciere şi am dori ca dumneavoastră să găsiţi pe cineva pe care să-l apreciaţi şi să-i daţi panglica albastră, apoi să i-o daţi şi pe cea care a mai rămas, pentru că el, la rândul lui, să poată onora pe altcineva“. Vă rog să îmi povestiţi apoi ce s-a întâmplat.
Mai târziu, vicepreşedintele intră în biroul şefului său, care era cunoscut ca un tip ursuz. L-a rugat să ia loc şi i-a spus ce mult îl admiră pentru că este un adevărat geniu. Şeful rămase pur şi simplu uimit. Atunci vicepreşedintele îl întreba dacă nu ar vrea să accepte panglica în semn de preţuire şi să şi-o prindă de haină. Şeful cel uimit spuse: “Sigur că da!”. Vicepreşedintele luă panglica albastră şi o prinse pe haina şefului său chiar în dreptul inimii. Dându-i şi cealaltă panglică, îi spuse: “Nu aţi vrea să îmi faceţi o favoare? Vă deranjează dacă luaţi şi cealaltă panglică pentru a o dărui cuiva pe care îl preţuiţi? Tânărul care mi-a dat aceste panglici face un studiu la şcoală şi ar vrea ca noi să facem această ceremonie de recunoaştere, să observăm cum îi influenţează pe oameni“.
În aceea noapte, şeful merse acasă la fiul lui de 14 ani şi se aşeză lângă el. Spuse: “Astăzi mi s-a întâmplat un lucru extraordinar. Mă aflam în biroul meu şi unul dintre angajaţii mei a venit şi mi-a spus că mă admiră; apoi mi-a dat o fundă albastră pentru faptul că sunt un geniu creator. Închipuieţi: crede că sunt un geniu creator! Apoi mi-a prins în piept această fundă albastră pe care scrie “CEEA CE SUNT EU ÎNSEAMNĂ CEVA” şi mi-a mai dat încă o panglică pentru a o dărui unei persoane pe care o apreciez. În timp ce veneam cu maşina spre casă mă tot întrebam cui să îi ofer acest semn de recunoaştere şi m-am gândit la tine. Vreau să accepţi semnul meu de preţuire. Zilele mele sunt atât de zbuciumate încât atunci când ajung acasă nu prea îţi acord atenţie prea mare. Câteodată ţip la tine pentru că nu iei note prea mari la şcoală şi pentru că dormitorul tău arată ca un câmp de bătălie, dar nu ştiu cum, în seara asta, mi-am dorit să stau lângă tine aici şi să îţi spun ce mult te iubesc şi ce mult însemni tu pentru mine. În afară de mama ta, tu eşti cea mai importantă fiinţă pentru mine, eşti viaţa mea. Eşti un copil minunat şi te iubesc!
Puştiul uimit începu să plângă în hohote şi nu se mai putea opri. Tremura din toate încheieturile. Se uită în sus la tatăl său şi îi spuse printre lacrimi: “mă pregăteam să plec de acasă mâine, tată, pentru că eu credeam că nu mă iubeşti. Acum nu mai e nevoie să fac asta.”

DIAGRAMA FISHBONING – O METODĂ MODERNĂ DE PREDARE – ÎNVĂȚARE – EVALUARE

Popescu Tamara – Vasti
Liceul de Artă „Gheorghe Tattarescu" Focșani

Educația este un proces în care profesorul este un factor activ implicat în valorizarea resursei umane având ca obiectiv formarea elevilor pentru viață. Lecția de comunicare orală realizată cu ajutorul metodelor moderne bazate pe învățarea activă transformă elevii în participanți activi la propria lor formare. Prin intermediul diagramei fishboning aplicate în cadrul lecției, elevii au posibilitatea să descopere cauzele ce determină crearea unei situații de comunicare ineficientă și să învețe cum să comunice mesajul astfel încât acesta să fie decodificat corect de receptor.

Calitatea în educație are ca obiectiv îmbunătățirea continuă a performanțelor și vizează abordarea unitară și sistematică a procesului de învățământ în care centralitatea cade pe elev. Educația se bazează pe inovație și diversificare, respectă autonomia individuală, asigură implicarea tuturor elevilor prin valorizarea resursei umane și este orientată pe rezultate vizibile antrenând formarea și dezvoltarea armonioasă a elevilor pe termen scurt și lung.Profesorul este un factor activ, implicat permanent în procesul educativ și preocupat de menținerea și dezvoltarea procesului de predare-învățare-evaluare la un nivel înalt de elaborare. Aceasta presupune ca profesorul de limba și literatura română să aibă capacitatea de a prezenta persuasiv și explicit informațiile, să formuleze cerințele concis și pe înțelesul elevilor și să posede *simțul măsurii în toate.*[1] *Metodele și procedeele formează un sistem complex prin relații de interdependență, funcții specifice și valorificare diversă, adaptată diverselor situații de comunicare didactică proiectate și realizate de profesor și elevi în procesul instructiv – educativ, în general, și în activitățile de limba și literatura română, în special.*[2]

Didactica actuală accentuează folosirea metodelor moderne, activ – participative în alternanță cu metodele tradiționale care au căpătat valoare prin proba timpului, având ca obiectiv central realizarea învățării active. Această strategie de îmbinare a metodelor tradiționale (conversația, observația, explicația, demonstrația, învățarea prin descoperire, analiza, exercițiul) cu cele moderne (ca de exemplu: brainstorming, explozie stelară, pălăriile gânditoare, cubul, ciorchinele, diagrama fishboning, floarea de nufăr, harta conceptuală) determină îndeplinirea cu ușurință a obiectivelor propuse de profesor în realizarea lecțiilor de limba și literatura română.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare – evaluare în activitatea didactică duce la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv – educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii elevului. Aceştia trebuie să organizeze ceea ce au auzit şi au văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuţiei, a investigaţiei, a acţiunii şi eventual a predării, învăţarea nu are loc.

Pentru exemplificare am ales metoda ***Fishboning*** sau diagrama scheletului de pește aplicată în cadrul unei lecții de comunicare orală la clasa a VII-a având ca suport textul schiței *Căldură mare* de I.L. Caragiale. Autorul acestei tehnici (Ishikawa, 1983) își propunea, iniţial, investigarea cauzelor producţiei de proastă calitate prin utilizarea unei diagrame sub forma unui schelet de peşte. Problema apărută era notată într-un chenar ce forma capul peștelui iar cauzele determinante ale problemei corespundeau oaselor peștelui.

Această tehnică este utilă deoarece îl sprijină pe elev să identifice, cu acuratețe, o mulțime de cauze posibile pentru o situație dificilă în care a ajuns. Pe de o parte îl ajută pe cel mic să investigheze (și să se investigheze) profund, pe de altă parte acesta află că viața este complexă, are

[1] Vistian Goia, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000, p.15.

[2] A. Hobjila, *Elemente de didactică a limbii și literaturii române pentru ciclul primar, Editura Junimea, Iași, 2007, p.80.*

nuanțe, că trebuie să dea dovadă de atenție și răbdare, să nu se grăbească să tragă concluzii, etc. Activitatea se poate face de către copil sub supravegherea profesorului, dar este și mai bine dacă toată clasa participă și completează cauzele probabile ale problemei.

În schița ***Căldură mare*** de I.L. Caragiale apare o problemă de comunicare ineficientă între receptorul și emițătorul situației de comunicare create. În urma lecturării schiței, elevii au ca obiectiv identificarea cauzelor care au determinat apariția acestei situații de comunicare ineficientă și de completat cauzele pe oasele peștelui.

Astfel, rezolvând fișele de lucru, elevii identifică posibilele cauze ale problemei și completează diagrama, notând pe oasele peștelui cauzele descoperite care au determinat apariția unei situații de comunicare ineficientă :

- Canicula – factor de natură climatologică
- Comunicarea dialogată nu respectă formulele de inițiere si finale specifice unui dialog;
- Domnul nu precizează numele complet al persoanei pe care o caută rezultând de aici o confuzie: domnul Costică Popescu locuiește pe strada Pacienții, iar domnul Mitică Popescu locuiește pe strada Sapienții;
- Emițătorul și receptorul (domnul și feciorul) folosesc cuvinte cu înțelesuri diferite pentru fiecare dintre ei; ex. a*casă* pentru fecior însemna să nu fie plecat la țară, iar pentru domn înseamnă să fie prezent în locuință;
- Emițătorul formulează întrebări generale și receptorul dă alte răspunsuri decât cele așteptate de emițător;
- Domnul manifestă o atitudine de superioritate față de fecior și nu acceptă faptul că ar putea greși;
- Domnul confundă străzile *Sapienții cu Pacienții;*
- Domnul nu reușește să fie atent la explicația feciorului și, deși pe moment înțelege că a greșit strada, el persistă în greșeală și situația de comunicare ineficientă se repetă;
- Comunicarea este incoerentă și replicile sunt formulate ambiguu. În mesajul pe care feciorul trebuia să i-l transmită domnului Popescu, acesta nu face referire la niciun nume de persoană; însă imediat îi cere feciorului să nu-i mai spună nimic stăpânului tocmai pentru a nu încurca numele persoanelor.

Profesorul poate transforma lecția de predare – învățare – evaluare într-o aventură a cunoașterii în care copilul participă activ, pregătindu-se pentru viață prin dezvoltarea potențialului său creativ, investind în propria sa educație pe termen lung.

Bibliografie

Caragiale, Ion Luca, *Momente și schițe,* Editura Erc Press, București, 2009.

Goia, Vistian, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000.

Hobjila, A. *Elemente de didactică a limbii și literaturii române pentru ciclul primar, Editura Junimea, Iași, 2007.*

Universitatea din Craiova – D.P.P.D. *Programul de formare continuă: Metode interactive de predare, învățare, evaluare* acreditat prin O.M.E.C.T.S. nr.4306 din 01.06.2012.

JOCUL DIDACTIC MATEMATIC ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

Prof.înv. primar Bute Alina
Şcoala Gimnazială nr.1 Brăhăşeşti

Reuşita jocului didactic matematic este condiţionată de proiectarea, organizarea şi desfăşurarea lui metodică, de modul în care învăţătoarea ştie să asigure o concordanţă deplină între toate elementele ce-l definesc.

Pentru aceasta trebuie să se aibă în vedere următoarele cerinţe:

1. Pregătirea jocului didactic, care presupune studierea conţinutului şi a structurii sale, pregătirea materialului didactic necesar (confecţionarea sau procurarea lui) şi elaborarea planului jocului didactic;
2. Organizarea judicioasă a jocului didactic;
3. Respectarea momentului jocului didactic;
4. Ritmul şi strategia conducerii jocului didactic;
5. Stimularea elevilor în vederea participării active;
6. Asigurarea unei atmosfere prielnice de joc;
7. Varietatea elementelor de joc (complicarea jocului, introducerea altor variante).

Organizarea jocului didactic matematic necesită o serie de măsuri. Astfel, trebuie să se asigure o împărţire corespunzătoare a elevilor clasei, în funcţie de acţiunea jocului şi, uneori, chiar o reorganizare a mobilierului sălii de clasă pentru buna desfăşurare a jocului, pentru reuşita lui, în sensul rezolvării pozitive a sarcinii didactice.

O altă problemă organizatorică este aceea a distribuirii materialului necesar desfăşurării jocului.

În general, materialul didactic se distribuie la începutul activităţii de joc, din cauză că elevii, cunoscând (intuind) în prealabil materialele didactice necesare jocului respectiv, vor înţelege mult mai uşor explicaţia învăţătoarei referitoare la desfăşurarea jocului.

Acest procedeu nu trebuie aplicat în mod mecanic. Există jocuri didactice matematice în care materialul poate fi împărţit elevilor după explicarea jocului.

Organizarea judicioasă a jocului didactic matematic are o influenţă favorabilă asupra ritmului de desfăşurare a acestuia, asupra realizării cu succes a scopului propus.

Desfăşurarea jocului didactic matematic cuprinde, de obicei, următoarele momente:

a) ***Introducerea în joc. Discuţii pregătitoare***

Această etapă introduce elevii în atmosfera de joc, discuţiile purtate diferind în funcţie de tipurile de jocuri.

b) ***Anunţarea titlului jocului şi scopul acestuia***

Trebuie făcute sintetic, în termeni precişi (de exemplu: „Astăzi vom vedea care dintre voi ştiu să calculeze fără să greşească. De aceea vom organiza jocul …” sau „Astăzi vom juca un joc nou. Jocul se numeşte….El constă în…”).

c) ***Prezentarea materialului ce urmează a fi folosit***

d) ***Explicarea şi demonstrarea regulilor jocului***

Etapa aceasta reprezintă un moment important şi hotărâtor pentru reuşita jocului didactic. Învăţătoarea trebuie să-i facă pe elevi să înţeleagă ce sarcini au, care sunt regulile jocului, care este conţinutul jocului, care sunt etapele lui. Se vor da îndrumări şi cu privire la folosirea materialului didactic. Învăţătoarea va evidenţia atribuţiile conducătorului de joc şi care sunt condiţiile pentru ca elevii să devină câştigători.

e) ***Fixarea regulilor***

După explicarea jocului se mai punctează o dată regulile jocului şi tipul de joc.

f) ***Executarea jocului de către elevi***

Învăţătoarea poate conduce jocul în mod direct (având rol de conducător al jocului) sau indirect (conducătorul ia parte la joc) sau cele două moduri de a conduce jocul pot alterna.

Indiferent de modul în care conduce jocul, învăţătoarei îi revine sarcina de a coordona „din umbră” jocul, imprimându-i un anumit ritm (timpul este limitat), menţinând atmosfera de joc, urmărind evoluţia jocului, evitând momentele de monotonie, de stagnare. Învăţătoarea trebuie să controleze modul în care elevii rezolvă sarcina didactică, respectând regulile stabilite, trebuie să creeze condiţii necesare pentru ca fiecare elev să rezolve sarcina didactică. Ea va urmări comportarea elevilor, relaţiile dintre ei, îi va antrena pe toţi la joc, găsind mijloace potrivite şi pentru cei care sunt timizi. Tot învăţătoarea va trebui să acorde o atenţie deosebită elevilor care au o capacitate redusă de înţelegere sau celor care au o exprimare greoaie.

g) ***Complicarea jocului, introducerea unor variante noi***

Rolul acestei etape este de menţinerea atenţiei, de evitare a monotoniei şi stimularea gândirii active.

h) ***Încheierea jocului şi evaluarea lui***

Învăţătoarea va formula concluzii şi aprecieri asupra felului în care s-a desfăşurat jocul, asupra modului în care s-au respectat regulile de joc şi s-au executat sarcinile primite, asupra comportării elevilor. Se vor face recomandări şi evaluări cu caracter individual şi general.

Elementele de joc pot fi variate: mişcarea, manipularea obiectelor, întrecerea, aşteptarea, surpriza, cuvântul etc.

În învăţământul primar jocul didactic matematic se poate utiliza în orice moment al lecţiei, într-o anumită etapă a ei sau întreaga activitate se poate desfăşura pe baza lui, urmărind fie dobândirea de noi cunoştinţe , priceperi şi deprinderi, fie fixarea şi consolidarea acestora, fie verificarea şi aprecierea nivelului de pregătire a elevilor. În cadrul jocului trebuie să primeze obiectivul instructiv-educativ, elevii să fie pregătiţi sub raport teoretic, să cunoască sarcina urmărită, modul de desfăşurare, regulile se cer respectate, să nu-l considere doar un simplu divertisment, ci să fie luat în considerare ca un mijloc de învăţare.

Prin joc şcolarul mic devine interesat faţă de activitatea desfăşurată în clasă, capătă încredere în forţele sale, fiind antrenaţi chiar şi de cei mai slabi sau timizi.

Jocul didactic matematic dezvoltă gândirea, spiritul de iniţiativă, independenţa în muncă, spiritul de echipă, de cooperare şi întrajutorare, disciplina şi ordinea în desfăşurarea unor activităţi bine conduse, contribuind la creşterea randamentului şcolar.

METODE DIDACTICE INTERACTIVE

Nițiguș Ana Maria
Colegiul Național „Nicolae Titulescu" Pucioasa

Derivat etimologic din cuvântul grecesc „methodos", conceptul „metodă de învățământ" păstrează și în prezent semnificația de „drum spre", „cale de urmat în vederea atingerii unui scop determinat în prelabil, drum de căutare și de descoperire a adevărului".

Utilizarea metodelor în cadrul sistemelor de instruire actuale trebuie raportate la didactica post-modernă care subliniază legătura dintre cele trei componente ale procesului de învățământ: predare –învățare-evaluare, și teoriile învățării, care reprezintă fundamentele sistemelor de instruire.

Eficiența metodei didactice este relevantă în măsura în care are calități transformatoare, fiind înțeleasă drept modalitatea folosită de profesor pentru a-i determina pe elevi să găsească ei înșiși calea proprie de urmat în vederea construirii propriei cunoașteri. Astfel elevul devine conștient nu numai de conținutul unui domeniu ci trăiește și emoția de a-l studia, motivându-și alegerile, realizând o învățare temeinică.

În cazul folosirii unei metodologii interactive, rolurile cadrului didactic se diversifică, se îmbogățesc, astfel că el devine animator, consilier, moderator, participant alături de elevii săi la soluționarea problemelor, chiar membru în echipele de lucru. Crește gradul de activism și de implicare a elevului la activitate, de la simplu receptor la participant activ. Interactivitatea presupune şi o atitudine pozitivă faţă de relaţiile umane, faţă de importanţa muncii în echipă şi o deschidere faţă de cooperare, o atitudine de susţinere a ideilor apărute prin colaborarea cu ceilalţi. Specifică metodelor didactice interactive este şi multirelaţionalitatea între profesor şi elevi, între elev şi colegii săi, pe de o parte, dintre elevi şi conţinut pe de altă parte.

Există o relaţie strânsă între organizarea şi structurarea conţinutului informaţional, nivelul de abstractizare şi generalizare a cunoştinţelor, dozarea şi prelucrarea metodologică a acestora în manualele şcolare şi luarea unor decizii metodologice din partea profesorului.

În acelaşi timp, metodele interactive accentuează latura formativ-educativă de dezvoltare a personalităţii atât prin oferirea de ocazii de a descoperi şi a valida în practică cunoştinţele teoretice cât şi prin oportunităţile sociale de dezvoltarea a trăsăturilor de caracter, de voinţă şi perseverenţă.

Dacă decizia cadrului didactic vizează prezentarea informaţiilor într-o manieră activ-problematizantă, impunând participarea directă a elevilor în redescoperirea cunoştinţelor, atunci şi metodologia utilizată implică metodele active şi interactive (problematizarea, descoperirea, colaborarea, studiul de caz, învăţarea reciprocă, etc.)

Specificul metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea elevului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea acestora în stăpânii propriilor transformări şi formări.

În condiţiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios şi o străduinţă competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obţinerea soluţiei corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple şi variate. Interacţiunea stimulează efortul şi productivitatea individului şi este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacităţi şi limite, pentru autoevaluare

Lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile;

Pe de altă parte, metodele interactive solicită anumite condiţii de timp mai îndelungat faţă de cele expozitive (de exemplu: timp de gândire acordat elevilor, timp de interrelaţionare, timp de expunerea ideilor individuale şi comune, timp de evaluare etc.), anumite aptitudini ale elevilor de lucrul în colaborare, dorinţă de socializare, capacităţi de comunicare şi interrelaţionare, precum şi resurse materiale adecvate.

Din partea profesorului, metodele didactice interactive necesită poate mai mult timp decât alte tipuri, un efort de proiectare şi corelare atentă a resurselor în concordanţă cu metodele, tehnicile şi forma de organizare grupală a elevilor, pentru a menţine constant şi pentru mai mult timp interesul elevilor pentru activitate.

Din punct de vedere al metodelor/tehnicilor de lucru cu elevii, acestea trebuie să vizeze atât o învățare prin aplicarea de raționamente inductive și deductive (abordare obiectivizată), cât și o învățare produsă prin schimbul de experiențe între elevi, experiențe care sunt trecute prin filtrul propriei cunoașteri anterioare.

M. Ionescu și V. Chiș consideră că metodele servesc atât unor scopuri de cunoaștere (stăpânirea normelor și metodelor de gândire) cât și unora de instruire (asimilarea unor cunoștințe, priceperi, deprinderi și operații de lucru) și formative (de formare și perfecționare a trăsăturilor de personalitate).

UN COPIL EDUCAT ESTE UN OM CAŞTIGAT

Prof. Codrea Nicoleta
Şcoala Gimnazială Reformată „Talentum„ Cluj-Napoca

Profilul copilului educat nu este nimic altceva decât manifestarea proiectată într-un întreg al celor mai alese şi frumoase trăsături de caracter, conduite şi atitudini, cultivate, cizelate şi moralizate, în măsura în care el este susceptibil de metamorfozare. Provocările lumii contemporane a generat tendinţa noilor generaţii de a depăşi limitele moralităţii, de a lărgi permisivitaţile din jurul a ceea ce numim "Om Educat", dar într-un sens negativ. Dacă fiecare generaţie modifică normele şi limitele moralităţii, se întrezăreşte ameninţător întrebarea: va mai exista oare moralitate? Cum vor arăta noile educaţii? Dar, înainte de toate, ce este educaţia?

De-a lungul timpului, filosofii şi oamenii de ştiinţă au prefigurat conceptualizări diversificate. Astfel, "educaţia nu este umplerea unei găleţi, ci aprinderea unui foc", afirmă William Butler Yeats, iar Socrate semnalează că "educaţia este îmblânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas". "Educaţia nu înseamnă cât de mult ai reţinut, şi nici măcar cât de multe cunoşti. Este capacitatea de a diferenţia între ceea ce ştii şi ceea ce nu ştii", sugerează Anatole France, iar Octavian Paler conchide surprinzător prin a spune că "Citim prea puţin, ne uităm prea mult la televizor. Vorbim prea mult, iubim prea rar şi urâm prea des. Scriem mai mult, dar învăţăm mai puţin. Am învăţat să ne grăbim, dar nu şi să aşteptăm, avem atât de multe accesorii pentru a fi educaţi, dar nu avem timp pentru a ne dedica din timpul nostru pentru cel mai important lucru, EDUCAŢIA".

Concluzionând, pentru fiecare dintre teoreticieni, educaţia este arta de a forma bunele deprinderi, de a cultiva curăţenia sufletească şi buna cuviinţă a tinerilor şi a copiilor, precum consideră Ioan Hrisostom, de a avea grija de sufletul copilului şi a-i forma inteligenţa. În afara oricăror abordări (de natură pedagogică, psihologică, socială sau etică), însuşi termenul "educaţie" înglobează o suită de semnificaţii ce se pliază în jurul tuturor laturilor sale: intelectuală, morală, estetică, civică. Astfel, un copil educat şi un viitor adult câştigat este cel care şi-a însuşit frumos valorile cognitive, spirituale şi de mentalitate impuse de societatea actuală şi, cel mai important, le poate folosi în mod rodnic pentru binele său. Noi ştim că pentru a face dintr-un copil un om desăvârşit este nevoie să ne aplecăm stăruitor asupra sa şi să îi insuflăm o bună pregătire profesională, dar şi un comportament social şi o conduită fără reproş! Una dintre laudele cele mai dorite, indiferent de vârstă, este să fii perceput ca o persoană corectă, cinstită, de încredere şi cu multe alte calităţi. Toate culminează cu o frază de apreciere, care le însumează pe celelalte: ‚Eşti un om de valoare!"

Ce pot "oamenii mici de zile" să aleagă din ceea ce le înfăţişează modelele de azi? Fără precădere, suntem cu toţii modele. Ştim bine că în vederea educării unui copil există două categorii de modele de viaţă: cele indispensabile, care nu pot fi înlăturate, cu o pregnantă influenţă şi cele facultative. Astfel, dascălii şi familia se află în centrul procesului de modelare a copilului, dar într-o mare măsură şi societatea. Cine rămâne atunci de urmat? Părintele, profesorul, dascălul, şi, deloc de neglijat, personajul, eroul din carte, autorul, scriitorul, poetul sau dramaturgul şi proiecţiile sale. Deci, artă, artă şi iar artă. O dată arta de a fi părinte, cel care oferă dragoste, sprijin şi "creştere", apoi arta pedagogică şi didactică, care îmbogăţeşte, cultivă, luminează, iniţiază, apoi arta desprinsă de copilul însuşi din artă, cea care imaginează drumuri de urmat sau nu, trasee labirintice şi misterioase, străbătute cot la cot cu personaje devenite prieteni, rivali sau inamici, cea care te integreaza, îţi găseşte loc şi ţie în spiritul culturii universale. Constantin Cucoş îl citează pe J. J. Rousseau care aminteşte cum "calitatea de artă aparţine cu atât mai mult practicii paideutice (grecescul paidos=copil), mai puţin discursului purtat asupra acestei practice, deci educaţia însăşi este o mare artă."

Cultura de azi, spre deosebire de cultura de ieri, este accesibilă tuturor. Ce trebuie să îi învăţăm noi pe micii oameni de azi? Cum îi vom ajuta noi să devina oameni câştigaţi prin ceea ce sunt, ceea ce ştiu şi ceea ce fac? Noi, dascălii, putem doar să le arătăm cum să îşi însuşească singuri

reteţa de succes: să dobândească discernământ, să treacă prin "ciurul chibzuinţei" faptele lor, să ştie când să spună nu, să judece cu propria minte, să îşi asume gesturile, să simtă cu propriul suflet. Societatea actuală abundă în mijloace de culturalizare în masă şi de informare, dar copiii trebuie învăţaţi cum să se plaseze pe o cale de mijloc, echilibrată şi armonioasă. În acest sens, Petre Ţuţea a declarat foarte expresiv şi exemplificator "Dacă mă urc în tren, nu înseamnă că zeul meu este trenul". Internetul este larg utilizat, dar aceasta nu semnifică că trebuie să devină unicul mod de petrecere a timpului liber.

Deci, fără doar şi poate, un copil educat este un copil înzestrat, îmbogăţit. Copiii noştri învaţă neîncetat de la noi. Învaţă nu doar din vorbele cu care încercăm să-i educăm, ci din comportamentul, sentimentele, atitudinea noastră din viaţa cotidiană. De asemenea, educaţie înseamnă să stii cum să investeşti în tine. Este cel mai mare bun pe care-l putem lua cu noi, oriunde am merge. La întrebarea elevilor privind necesitatea lecturării cărţilor, răspunsul se oferă singur, de la sine. Dacă citim cărţi, aflăm multe lucruri, ne cultivam şi ne formăm o gândire raţională şi inteligentă, iar daca suntem inteligenţi, nimeni nu ne mai poate influenţa, nu poate profita, nu ne poate face rău. Vom fi cei superiori, atât pentru noi, pentru împlinirea noastră, cât şi faţă de ceilalţi.

Educaţia morală şi civică este o artă, o ştiinţă, o înţelepciune! An de an, milioane de bărbaţi şi femei se avântă în slujba de a deveni părinţi, iar pentru aceasta nu li se cere vreun examen, probă sau test. Cu toate acestea, a creşte frumos şi roditor o fiinţă mică şi neajutorată şi a-ţi asuma toată responsabilitatea pentru creşterea lui sunt unele dintre cele mai provocatoare şi grele sarcini din viaţă, cu atât mai mult dacă dorim să devină o persoană stăpână pe sine, un membru folositor familiei, bisericii şi societăţii. Cea mai eficientă metodă de educare este aceea de a fi noi înşine ceea ce-i învăţăm pe alţii, de a utiliza puterea exemplului. Marea taină constă în faptul că educaţia nu este doar cuvânt, sfat, poruncă ori îndemn, ci exemplu, afecţiune, ajutor şi îndrumare. Actul educativ nu este programat, mecanizat şi impus să se desfăşoare în anumite zile, ore sau locuri, ci e urmărit încontinuu pe parcursul vieţii. Buna creştere se dobândeşte în mai multe feluri. De departe, educaţia, ce îngemănează o mână ce cultivă şi o personalitate "crescută", roditoare, ocupă cel mai important loc. Dacă copiii vor deprinde şi vor înţelege asta de la noi, ziua în care îi vom vedea plecând din casa noastră, de sub mâinile şi de sub îndrumarea noastră, pentru a creşte mai departe, pentru a forma o familie sau pentru a intra în societate, va fi „ziua recoltei" şi nu vom regreta oboseala şi truda „semănatului".

Fără dubii, dezvoltarea completă şi armonioasă se poate săvârşi doar prin educaţie. Totuşi, nu trebuie să uităm că educaţia nu îl creează pe om, ci doar îl ajută să se formeze, după cum apreciază în studiile sale Maurice Dubesse. Aşa că, lăsând deoparte latura intelectuală şi cognitivă a educaţiei, ne vom axa mai degrabă pe latura morală, cea care e în pericol de a rămâne o ficţionalitate, dacă nu se traduce în experienţă. La fel cum dragostea nu devine o valoare atâta timp cât ne limităm numai la a vorbi despre dragoste, statornicia şi permanentizarea conduitelor morale este cea care anunţă o educaţie morală temeinică. În acest sens, bunele maniere sunt amprenta unui om educat şi bine-crescut. Consultând mai multe dicţionare, am putea afirma că morala înglobează totalitatea concepţiilor şi sistemelor privitoare la normele de convieţuire şi de comportare ale oamenilor în raporturile dintre ei şi faţă de societate. Manierele frumoase şi cultivate sunt indiciile modului în care ne prezentăm în faţa celorlalţi membri ai societăţii, semnifică oglindirea propriilor comportamente, în diferite momente din viaţă şi modul în care ceilalţi le percep, fie corecte, fie eronate. Aşadar, bunele maniere sunt cartea noastră de vizită, a fiecărui individ, în societate. Însă, ideea de moralitate s-a transformat de-a lungul timpului. Aceste „Coduri de bune maniere", coercitive sau restrictive în ceea ce priveşte definirea şi permisivitaţile omului educat, au suferit modificări în funcţie de timp, de societate şi de modă

Valoarea nu este înnăscută, dar se poate transmite din generaţie în generatie. Însă, depinzând de personalitatea fiecăruia, poate suferi schimbări. Fiecare familie are un sistem de valori, precum şi fiecare şcoală, instituţie şi societate. De aceea, fiecare copil, în funcţie de ceea ce i se spune la scoală, de ceea ce este învăţat în familie, de relaţiile pe care le stabileşte cu ceilalţi, îşi va forma propriul sistem de valori, un amalgam al influenţelor externe cu cele interne, un mixaj de amprente lăsate de modele, care va fi apoi personalizat de propriul temperament

Concluzionând, un copil educat este cu adevărat un copil şi un om câştigat, dar la la realizarea acestui edificiu nu sunt suficiente cărămizile, adică resursele umane modelabile şi susceptibile de a fi educate, şi nici zidarul care le aranjează după regulile de bună funcţionare, ci este nevoie de mâna şi de schiţa unui meşter care simte frumosul şi îşi proiectează ţinte prestabilite şi bine gândite, adică dascălul, în mijlocul unui spaţiu armonios, cald şi, implicit, împânzit de simţiri frumoase. În acest sens, Socrate aminteşte frumos, punând în analogie educaţia cu un foc, că acesta trebuie înteţit, dacă vrem să ardă timp îmdelungat, să producă lumină, căldură şi bunăstare. Viitorul om educat va fi modelat în mâna noastră şi îşi va furniza apoi sieşi şi copiilor săi puterea "gândirii raţionale şi etice", atât de necesare omului modern, cu o personalitate activă şi creatoare, cum conchide Henri Delacroix. Acesta este un om câştigat!

Bibliografie:

1. ALBU, Gabriel, Introducere într-o pedagogie a libertăţii. Despre libertatea copilului şi autoritatea adultului, Editura Polirom, Colecţia Collegium, Bucureşti, 2005.
2. BÂRZEA, Cezar, Arta şi ştiinţa educaţiei, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1995.
3. COZMA, Teodor, Educaţia şi problematica lumii contemporane, în Psihopedagogie, Universitatea Alexandru Ioan Coza, Iaşi, 1994.
4. CUCOŞ, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Colecţia Collegium, Bucureşti, 2006.
5. PELT, Nancy L. - Secretele părintelui deplin, Editura. Viaţă şi Sănătate, Bucureşti, 2002.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎN OGLINDĂ:FAȚĂ ÎN FAȚĂ VERSUS ON –LINE

Prof. Mihaiela Cornelia Curcă
Liceul Tehnologic Elena Caragiani Tecuci

Apariția virusului SarsCov 2 a făcut ca adulții și copiii să fie puși în situația de a descoperi noi moduri de conectare socială și de continuare a activităților profesionale, sociale, culturale și de petrecere a timpului liber. Bâlbâielile celor puși să conducă destinele învățământului a făcut ca în ultimii doi ani să existe două generații de sacrificiu.Singura salvare a fost legată de utilizarea tehnologiilor moderne care a luat o amploare deosebită în ultima perioadă. Aceste elemente mai sus menționate au o zonă de evoluție socială și de dezvoltare extrem de importantă, dar faptul că totul s-a întâmplat atât de rapid, „peste noapte" a pus întreaga societate în fața unei provocări de o amploare pe care nu am mai întâlnit-o până în prezent.

În absența unei infrastructuri tehnologice concrete la nivelul cadrelor didactice, dar mai ales la nivelul elevilor, fără abilitare în zona competențelor digitale a profesorilor, fără acces la platforme online dedicate, cu resurse didactice digitale și de media extrem de precare, fără o perioadă de timp care să fie destinat activității online, cadrele didactice au fost nevoite să-și susțină activitatea într-un regim neobișnuit. Experiențele, fie pozitive, fie negative, dobândite în acest timp reprezintă resurse valoroase nu doar pentru cei direct implicați în activitate-profesori și elevi ci, mai cu seamă pentru specialiștii din științele educației, pentru că aceste experiențe poate fi valorificată prin sugestii de optimizare a a conținuturilor curriculare, a formării inițiale și continue a cadrelor didactice.

Platformele educaționale nou apărute în mediul online, în general, facilitează comunicarea în timp real între profesor și elevii săi ceea ce ușurează pe de o parte interacțiunea dintre ei. Cu toate acestea, comunicarea în acest caz este percepută în mod frecvent ca fiind artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback real-ceea ce face comunicarea autentică, iar pe de altă parte din cauza contextului neplăcut al plasării în spațiul virtual. Faptul că poți fi înregistrat, faptul că poți fi auzit de orice persoană (nu doar de elevii tăi) ci și de diferiți intruși , neavând un control real al celor cu care interacționezi, îi determină pe profesori să aibă un discurs corect, consistent dar în același timp sec, fără emoțiile întâlnirii față în față.. Comunicarea nonverbală, paraverbală fac comunicarea în mediul on-line rezervată în cazul în care comunicarea se realizează instant,cu ajutorul noilor platforme: Zoom, Google meat, Teams, Watsap,etc iar unele indicii pe care o bună comunicare nonverbală le putea induce pentru susținerea comunicării verbale acum sunt pierdute sau reduse la minim prin întreruperi sau blocaje specifice acestor sesiuni în condiții de capacitate de banda limitata sau de trafic încărcat.

Printre dificultățile în realizarea activităților didactice la distanță, cadrele didactice semnalează, în ordine:

-lipsa unor instrumente coerente pentru gestionarea clasei, pentru feedback și evaluare,

-dificultăți de ordin tehnic – platforme care trebuie instalate, care funcționează cu întreruperi,

-lipsa suportului logistic pentru realizarea de activități de învățare eficiente și atractive pentru elevi,

-lipsa instrumentelor potrivite pentru predare-învățare-evaluare la disciplina lor,

- lipsa resurselor digitale în cadrul disciplinei,

-lipsa unui device performant și lipsa timpului fizic necesar pentru înțelegerea și utilizarea corectă a instrumentelor și resurselor digitale,

-existența unui colectiv de elevi eterogen, care au capacitate diversă de înțelegere și captare a informației, elevi cu CES,etc.

În această nouă formulă pe scenarii diferite de învățare au de suferit aspectul relațional, dimensiunea pedagogică, realizarea obiectivă a evaluării și a feedback-ului, monitorizarea performanțelor, individualizarea și personalizarea învățării. Prin educația realizată în mediul on-line se poate orienta procesul de învățare la elevi, auto-învățarea, se pot discuta materiale de lucru

pentru acasă, se pot administra teste dar mai puțin se poate realiza predarea unor cunoștințe inedite, de procesare sau aplicare a teoriei în raport cu practica etc.

Concluzia este că suntem la începutul unui drum lung, greu pentru toți participanții la actul educațional, fie cadre didactice,elevi, părinți,etc. Fără eforturi susținute din partea tuturor actorilor implicați în ceea ce înseamnă ȘCOALA, aceasta va avea de suferit, rezultatele negative find vizibile în viitor.

ÎMPREUNĂ PENTRU O ȘCOALĂ MAI BUNĂ

Prof. înv. Preşcolar: Andone Valentina Camelia
Şcoala Gimnazială Nr.308, Bucureşti, sect.4

În ultimii ani au existat diverse schimbări în sistemul de învăţământ din România. Acest fapt a determinat şi o modificare a percepţiei în care cadrele didactice înţeleg să îsi exercite profesia, mai ales că în noile condiţii este nevoie de o legatură tot mai puternică între şcoala şi societate.
Cadrul didactic poate afla ceea ce trebuie să schimbe în modul său de a-şi exercita profesia doar prin contact permanent cu elevii, ceilalţi colegi, cadre didactice, directorul unităţii şcolare, inspectori şcolari, părinţi. Dar şcoala nu înseamnă doar predare la catedră .Este nevoie de o repunere în discuţie a valorilor pe care trebuie să le transmită şcoala şi modul în care trebuie transmise.

Acest lucru ar reprezenta, de fapt, începutul unei schimbări reale în educaţie, pentru că realitatea din teren ne arată câteva chestiuni care trebuie să dea de gândit oricărui dascăl:

- Elevii nu mai sunt interesaţi să înveţe;
- Mulţi dintre ei nu mai arată faţă de profesori respectul cuvenit;
- Metodele pedagogice active nu pot fi utilizate tot timpul şi la toate disciplinele, deoarece acestea cer timp, iar programa trebuie parcursă;
- Unele manuale alternative nu sunt realizate corect;
- Mulţi părinţi nu au timp, sau chiar nu vor, să se preocupe de situaţia scolara a copiilor lor, iar multe dintre cele mai importante cauze ale eşecului şcolar sunt cele familiale;
- La unele şcoli nu se pot dezvolta programe extraşcolare, deoarece nu sunt resurse.

În acest moment Romania este în pragul unui ciclu de schimbare ce mută accentual spre o abordare în jos a educaţiei. Unii specialişti consideră că, în cazul României, modelul schimbării pentru următorii ani ar trebui să fie cel al schimbării centrate pe instituţia şcolară.

Şcoala, ca instituţie, ar trebui să aibă un mix de subordonare: cea ministerială (din punct de vedere al resurselor, în special financiare) şi cea locală (din punct de vedere al răspunderii social-cultural-civice).

În acest sens un rol important trebuie să îl joace în primul rând cadrele didactice, alături de toţi ceilalţi factori implicaţi în procesul educaţional, de calitatea muncii lor depinzând drumul pe care copiii îl urmează.

Pentru o creştere a calităţii în educaţie avem nevoie de valori, atitudini şi conduite în instituţiile de învăţământ, de cadre didactice bine pregătite şi instruite să educe aceşti copii, luând în considerare situaţia complexă în care aceştia se găsesc şi din care nu vor putea ieşi fără un suport crescut din partea noastră.

Perioada izolării a fost foarte provocatoare atât pentru părinți, cât și pentru copii: pe lângă schimbările de rutină care apar, părinții trebuie sa gestioneze emoțiile lor, oboseala, sarcinile casnice și cele de la muncă în același timp cu nevoile de conectare și joacă ale preșcolarului.

Pandemia de coronavirus a adus cu ea o criză care afectează și educația, aceasta fiind pusă în fața unei noi provocări: cea digitală. Şcoala, cu toţi factorii implicaţi: copii, profesori, autorități și părinți, încearcă să se adapteze la noua realitate, cea a distanțării sociale, în care procesul educațional trebuie să continue în mediul online. Procesul a fost testat din mers, profesorii s-au adaptat situației într-un timp foarte scurt, iar copii și-au folosit propriile telefoane, tablete sau laptopuri, sau pe cele ale părinților, pentru a putea urma lecțiile online.

Personal, am început prin a studia tutoriale pe internet despre folosirea unei platforme de învățare, apoi a trebuit să-i ajut pe părinții copiilor să-și creeze cont, să utilizeze platforma. Din dorința de a evolua, de a transmite elevilor conținut informațional nou, am ales să particip la

programe de formare profesională, să mă documentez, să mă înscriu în forumuri de discuții pe teme de interes școlar, să accesez materiale existente pe diverse medii de stocare.

Așa, încet, împreună cu părinții, ne-am adaptat la învățământul online, încercând să fiu cât mai creativă și mai ales flexibilă cu programul și cu nevoile copiilor și părinților lor. Având în vedere faptul că lucrez cu copii mici, au avut nevoie de sprijinul permanent al părinților în cadrul activităților de învățare. Am creat intervale flexibile de timp pentru copii și părinți, am realizat înregistrări ale unor activități, am susținut lecții interactive pe platforma de învățare, le-am dat foarte multe provocări practice și am învățat și eu, ca profesor, foarte multe lucruri noi. Predarea online înseamnă interacțiune, mișcare, schimb de activități, joacă. Cred că provocarea este să regândim învățarea și să ne punem întrebarea ce este învățarea și cum se poate întâmpla atât în clasă, cât și în mediul de acasă.

Educația online oferă posibilități nelimitate de a înfrumuseța actul educațional...dar prezența copiilor și a cadrului didactic față în față în vederea realizării feed-back-ului permanent, în timp real, într-un ambient potrivit/ instituționalizat, rămân factori esențiali în formarea viitorului adult.

Bibliografie:

1. Făt, Silvia & Adrian Labăr. Eficienţa utilizării noilor tehnologii în educaţie. EduTIC 2009. Raport de cercetare evaluativă. Bucuresti: Centrul pentru Inovare în Educaţie, 2009;
2. http://www.şcoaladevară.eu/program/module/utilizarea-noilor-tehnologii-în-educaţie.
3. Internet – EduPedu.ro
4. Ciolan Lucian- „Proiectarea temelor integrate în cadrul curriculum-ului la decizia şcolii”, în revista „Învăţământul primar” nr. 1-2, 1999

SOFTURILE EDUCAȚIONALE ȘI PLATFORMELE E-LEARNING INSTRUMENTE PENTRU EDUCAȚIA VIITORULUI

Condur Liliana Lucia
Colegiul Alexandru Cel Bun Gura Humorului, Suceava

Utilizarea și introducerea calculatorului în cadrul procesului didactic a devenit în etapa actuală de dezvoltare ştiinţifică şi tehnologică, mai mult decât o necesitate, o obligaţie.

În acest context este o sarcină de actualitate, pentru toți actorii scenei educaționale, regândirea, și transformarea paradigmelor didactice, în consens cu politicile economice, sociale, școlare și culturale la nivelul ansamblului societății noastre.

Existența noastră este marcată de ritmul alert al progreselor tehnologiei, iar deciziile trebuie luate rapid și oportun analizând un volum mare de informații. Din acest motiv utilizarea Tehnologiei informației și a comunicațiilor în sistemul educațional, cu avantajele și limitele ei, la toate nivelurile școlare, reprezintă o provocare pentru sistemul educațional în ceea ce privește viziunea asupra scopurilor urmărite și a rolului profesorului în acest proces.

Literatura de specialitate furnizează pentru e-learning următoarea definiție:„*e-learning înglobează metode şi tehnici tradiţionale sau moderne şi folosind tehnologii IT&C (procesare multimedia şi comunicare asincronă sau sincronă) conduce subiectul care îl utilizează, la obţinerea unei experienţe în înţelegerea şi stăpânirea de cunoştinţe şi îndemânări într-un domeniu al cunoaşterii*.„.(M. Vlada*, E-Learning şi software educaţional)*

Avantajul unui sistem de e-learning este acela că are calitatea de a pune la dispoziţia elevului un număr mare de situații de învăţare, dar în același timp există şi unele bariere în implementare, cum ar fi:

- nu toate cadre didactice utilizează cu suscces noua tehnologie;
- costurile de întreţinere ale echipamentelor sunt ridicate;
- pregătirea unei lecții cere timp și resurse.

În același timp alegerea unei soluţii e-learning de succes impune o bună planificare a proiectului. Cu toate acestea se poate aprecia că mai mult decât un tip nou de educaţie şi formare la distanţă, un sistem e-learning este o soluţie de business, o opţiune de succes pentru cei care o utilizează.

Un exemplu de platformă e-learning este *Moodle* (Modular Object-Oriented Dynamic Learning Environment). Această platformă este utilizată nu doar în universităţi, ci şi în licee, şcoli primare, companii, de către profesori, elevi și chiar de către părinții care doresc să fie la current cu metodele moderne de învățare. Se poate descărca de la adresa http*://moodle.org/download/* .

Resurse necesare:

- Un server Web (ex. Apache);
- Limbajul de scripting PHP, cu următoarele facilităţi activate: biblioteca GD (cu suport pentru formatele JPG şi PNG), biblioteca zlib, suportul pentru sesiuni, suport pentru upload de fişiere. Este necesar, de asemenea, să fie inhibat modul de lucru „Safe Mode”.
- Un server de baze de date: MySQL sau PostgreSQL

Atât pedagogia clasică cât și cea modernă recomandă ca procesul instructiv - educativ să îndeplinească criterii de calitate didactică: fundamentare ştiinţifică, atractivitate pentru elevi şi structurare coerentă a conținuturilor. *Moodle* este un sistem on-line de management al învățării, înțeles şi abordat de profesor ca univers educațional personalizat, rezolvă cerinţele menţionate, și în plus, asigură elevilor dobândirea progresivă a propriilor strategii de a învăța să învețe prin abordarea și înţelegerea noţiunilor din perspectivă interdisciplinară, consolidarea abilităților de cercetare, comunicare, muncă în echipă şi inter-relaţionare.

„Software Educaţional reprezintă orice produs software în orice format (exe sau nu) ce poate fi utilizat pe orice calculator şi care reprezintă un subiect, o temă, un experiment. o lecţie, un

curs, etc., fiind o alternativă sau unică soluţie faţă de metodele educaţionale tradiţionale (tabla, creta, etc.),,
(M. Vlada*, E-Learning şi software educaţional)*

Această definiție a softului educațional subliniază rolul său în cadrul demersului didactic, astfel încât să ofere elevilor posibilitatea de a achiziționa noi cunoștințe și de a-și forma competențe, deprinderi și abilități care să le permită adaptarea la cerințele unei societăți aflată în continuu progres.

Profesorul, cu ajutorul softurilor educaționale poate imagina situații adecvate pentru aplicații ale conceptelor tehnice studiate, astfel încât să fie verificate soluții ale unor probleme sau să fie identificate condițiile ideale de desfășurare a unui experiment.

Cu ajutorul softurilor educaționale, se eficientizează procesul de predare -învățare-evaluare a cunoștințelor. Utilizând softurile educationale în cadrul activităților didactice se vor dezvolta:

- gândirea logică;
- spiritul de observație;
- memoria vizuală;
- atenția voluntară;
- deprinderile de lucru cu calculatorul;
- abilitățile de utilizare a informațiilor primite prin intremediul softurilor educaționale.

Un aspect semnificativ care trebuie evidențiat în legătură cu avantajele softurilor educaționale este posibiltatea realizării unor experimente imposibil de realizat în alte condiții, datorită lipsei materialului didactic(dotarea necorespunzătoare a laboratoarelor și atelierelor școlare) sau datorită eventualelor pericole la care ar putea fi expuși elevii și profesorii. În același timp efectuarea reală a experimentelor necesită un proces de pregătire care presupune timp și material didactic corespunzător.

Deși avantajele sunt multiple și incontestabile pentru elevi, profesorul nu trebuie să folosească în exces acest instrumnent pentru că există riscul, pentru elevi, de diminuare a abilităților practice, a celor de investigare a realității și poate conduce la deteriorarea relațiilor dintre elevi sau dintre elevi și profesor.

Educația nu se realizează doar prin dezvoltare intelectuală ci și prin interes, cunoaștere, experiențe practice care să modeleze caracterul elevului. De aceea putem spune că softul educațional nu poate răspunde tuturor întrebărilor și provocărilor pe care le presupune conversația directă dintre profesor și elev.

Cu certitudine tehnologiile informației și comunicațiilor vor deveni instrumente de utilitate universală. De aceea, este necesar să se dezvolte în acest sens un nou mod de gândire și comportament care va permite cadrelor didactice să facă față oricărei noi provocări.

Particularităţile specifice tehnologiilor de e-learning și softurilor educaționale aduc noi dimensiuni în activitatea didactică şi pot fi complementare sau alternative faţă de metodele tradiţionale din domeniul educaţiei. Construirea unei societăţi informaţionale, ce va reprezenta trecerea la societatea cunoaşterii, nu se poate realiza fără cercetare şi proiecte de investiţii, atât în domeniul IT&C, cât şi în domeniul educaţiei. Având în vedere că scopul final este competenţa, nici o tehnologie, nici un program și nici o abordare nu va elimina sau neglija relaţia profesor-elev. Atât platformele e-learning cât și softurile educaționale constituie doar instrumente commode, atractive şi eficiente la îndemâna, atât a profesorului, cât şi a elevului.

BIBLIOGRAFIE

1. Vlada M., (2003), *E-Learning şi software educaţional*,Editura Universităţii din Bucureşti,
2. Ionescu Miron și Radu Ioan,(2004), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca
3. http://www.moodle.org,
4. www.siveco.ro

INFLUENȚA CURRICULUMULUI SUBLIMINAL (ASCUNS) ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Gheorghiță Geanina Paula
Liceul "Regina Maria" Dorohoi

Idee apărută în anii '70 în completarea curriculumului general (central) și a celui de profil, curriculumul ascuns (latent, acoperit, nestudiat) a fost definit drept "acele practici și rezultate ale școlarității care, deși nu sunt explicate în ghidurile curriculare sau politica școlară, totuși, reprezintă o latura permanentă și eficientă a experienței școlare" – E. Vallance Enciclopedia Internațională a Curriculumului. Pornind de la definiția anterioară, el poate fi privit drept o predare tacită a normelor și expectanțelor economice, dezirabile la un moment dat. În acest context, curriculumul ascuns poate influența subliminal elevii, printr-o îndoctrinare subtilă, formându-le și pervertindu-le concepțiile, convingerile, atitudinile și comportamentele, astfel încât să se mențină în societate inechitatea și inegalitatea, nu doar în plan economic, ci și în planul socio-cultural.

Experiențele personale, de angajat al sistemului educațional preuniversitar liceal, cu o vechime de 20 de ani, demonstrează că, deși idealul educațional este extrem de generos scriptic, în realitate a fost permanent transpus în practică într-o manieră nefericită, lăsându-ne senzația de faptul ca educația se încăpățânează să urmeze dictonul "țara ne vrea proști", absolvenții părând incapabili să gândească independent, să se integreze rapid pe piața românească a muncii sau să ia decizii personale, în funcție de valorile proprii. Sistemul de învățământ românesc s-a dovedit a fi nepregătit, în mare măsură, pentru a răspunde exigențelor impuse de tipul de societate democratică europeană și, de asemenea, schimbărilor de esență pe care le aduce noul secol pe întreg mapamondul. Deși mult clamată la nivel teoretic, trecerea de la învățământul tradițional la cel modern s-a lovit de o serie de tare ale sistemului – conservatorism, intelectualism, autoritarism, elitism şi inegalitate de șanse, segregarea școlii față de persoană, familie, comunitate - pierzându-și din vitalitate, dar, mai ales, dovedindu-se, până în acest moment, lipsită de finalități entuziasmante. (Pre)lungită de vreo treizeci de ani încoace, reforma învățământului românesc a creat mai degrabă confuzii, opoziții, intoleranțe. An de an, s-au propus multe și s-au demonstrat puține. S-a reușit cu succes doar introducerea unei terminologii noi care pare / este prețioasă și inutilă și oferirea unor soluții străine de problemele reale și, în consecință, inoperante. Schimbarea se face lent, cadrele didactice, implicate direct, sunt sau au fost, rând pe rând victime, critici, spectatori sau exploratori. Realitatea presupune, în cazul disciplinei geografie, existența unor programe școlare prea puțin modificate față de perioada comunistă, axate pe teoretizări și memorări excesive, fără timpi alocați studiului practic al orizontului local și a unor manuale școlare neatractive estetic și neactualizate științific (mai ales la partea socio-economică). Remarcăm și obstinația cu care specialiștii din Centru Național de Evaluare și Examinare introduc, în subiectele de bacalaureat, o serie de itemi legați de existența unor centre de exploatare a resurselor sau de prelucrare industrială de mult închise sau falimentate. În ideea curriculumului ascuns, apar consecințe nu doar în virtutea a ceea ce nu se predă, dar și în virtutea a ceea ce se neglijează să se predea (adaptarea la realitățile sociale actuale).

Curriculumul ascuns derivă din ambianța educațională și mediul psiho-social și cultural al clasei. Ipostazele în care acesta se manifestă fac referiri la valorile personalității profesorilor, la predispozițiile valorice ale elevilor și ale clasei de elevi, la metodele de influențare la care apelează profesorii, la sistemul de acordare a recompenselor și sancțiunilor și, nu în ultimul rând, la mediul ambiental. Toate aceste lucruri își pun amprenta asupra imaginii de sine a elevilor, asupra atitudinii lor față de cei din jur și, nu în ultimul rând, asupra modului de integrare în societate și pe piața muncii.

Personalitatea profesorului își pune pregnant amprenta asupra relațiilor profesor elev și asupra calității actului didactic. Indiferent de disciplina predată, sistemul de valori al profesorului transpare

în toate situațiile de comunicare, iar elevii tind să imite și să-și însușească aceste valori. Cu cât relaționarea este mai strânsă, cu atât riscul contagiunii este mai mare.

Din practica educațională, putem contura profilul profesorului eficient: îi consideră pe elevi unici și le acordă o atenție deosebită, motivează elevii, le sporește stima față de ei înșiși, dezvoltă toate laturile personalității lor, stimulează creativitatea, își adaptează stilul la situațiile prezente, pregătește elevii pentru integrarea socială și profesională. Utilizarea comunicării afective este cea care duce la creșterea încrederii în sine a elevilor, la depășirea inhibițiilor generate de un temperament introvertit sau de un bagaj deficitar de achiziții lingvistice. O importanță semnificativă trebuie acordată și capacității cadrului didactic de a-și adapta discursul din punct de vedere științific și lingvistic particularităților clasei de elevi, astfel încât mesajul acestuia să fie perceput corect de către toți elevii clasei.

Prin opoziție, identificăm și profilul profesorului ineficient: formulează cereri nerealiste, desconsideră elevii, folosește amenințarea, înlătură spontaneitatea și fantezia, promovează învățarea pasivă, stereotipă, fără creativitate, nu urmărește modelarea personalității.

Având în vedere cele precizate mai sus, dincolo de temperamentul personal, fiecare dintre profesori trebuie să învețe să manifeste autocontrol, echilibru, toleranță, flexibilitate, deschidere față de nou și față de cei din jur, disponibilitate de dialog, simțul umorului și capacitate de autoperfecționare.

Profesorii apelează la exercitarea puterii, în acțiunea de a conduce, organiza, coordona și controla actul didactic. Pe lângă autoritatea formală, legitimă a profesorilor, care rezultă din rolul lor, aceștia apelează și la o serie de metode de influențare a colectivului de elevi. Influențarea elevilor este directă, prin elementele comunicării verbale sau nonverbale (mesaj, atitudine, gestică, mimică, tonalitate) și prin puterea exemplului personal, dar și indirectă, prin intermediul altor factori educaționali: colectivul clasei, familia, cercul de prieteni, consiliul profesorilor clasei. În funcție de soluțiile la care se apelează, putem identifica un stil autoritar, birocratic, mai puțin tolerant și gratificant, cu reguli fixe, clare, puțin rigide și un stil democratic, care respectă punctul de vedere al elevului, îi valorizează acțiunile și recompensează comportamentele dorite. Deoarece rolul școlii este acela de a pregăti tinerii pentru viața reală, relațiile de conducere-subordonare nu ar trebui să urmărească decât armonizarea interesului elevilor cu acela al indivizilor din jur, susținând inițiativa personală și participarea activă a elevilor la propria formare. Profesorul nu trebuie să transforme conducerea în abuz de putere, să dea comenzi sau să ia decizii arbitrare, ci trebuie să stimuleze implicarea activă și conștientă a elevilor la rezolvarea sarcinilor. Prin stilul său de conducere și tonusul pe care îl imprimă grupului, profesorul poate favoriza efortul elevilor și rezultatele lor sau dimpotrivă, le poate face munca mai grea, chiar chinuitoare.

În procesul educativ, intervine subliminal și confortul spațiului școlar. Dincolo de caracteristicile arhitectonice și tehnice care asigură optimul dimensional, termic sau cel legat de luminozitate, un rol important îl are armonia obiectelor din interiorul clasei. Estetica mediului ambiental poate contribui semnificativ la crearea unui suport educativ care stimulează actul didactic. Este dezirabilă implicarea elevilor în amenajarea sălii de clasă, întrucât aceștia petrec un număr semnificativ de ore în școală, iar spațiul clasei ajunge să își pună o amprentă afectivă asupra tinerilor. Am remarcat entuziasmul cu care fiecare nouă generație a personalizat diferit aceeași sală, punându-și în valoare abilitățile artistice, creativitatea, imaginația și simțul estetic.

În lumina ideilor prezentate mai sus, curriculumul ascuns are o importanță psihologică semnificativă. Efectele sale, deși imposibil de cuantificat momentan, sunt identificabile la capătul unor perioade de școlarizare mai lungi. Din acest motiv, trebuie înțelese toate interdependențele și asumate conștient de către participanții la actul didactic.

Bibliografie

Cucoș, C. Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998
Manolescu, M. Curriculum. Teorie şi practică, Editura Universitară, București, 2005
Mara, D Dezvoltare curriculară, Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2009
Negreț – Dobridor, I Teoria generală a curriculumului educațional, Editura Polirom, Iași, 2008
Ungureanu, D Teoria curriculum-ului, Editura Mirton, Timișoara, 1999

ÎNVĂȚAREA CENTRATĂ PE ELEV

Simedre Florina Hermina,
Liceul Teoretic Videle

Motto: Secretul educaţiei constă în respectul faţă de elev. (Ralph Waldo Emerson)

Învățarea centrată pe elev le permite elevilor să participe activ la învățarea lor. Într-o sală de clasă centrată pe student, centrul activității este elevul. Aceasta înseamnă că elevii sunt încurajați să participe la o serie de sarcini, inclusiv vorbirea, ascultarea, scrierea și colaborarea cu alți studenți. În loc să stea în clasă, copiind dintr-o carte sau să asculte pasiv un profesor, învățarea centrată pe elev încurajează elevul să se angajeze activ în învățarea lor și poate promova un angajament și o motivație mai mari în clasă. Sună bine, nu?

Ce fel de metode am putea folosi într-o lecție centrată pe elev? Învățarea activă este atunci când elevii rezolvă primesc întrebări și probleme de rezolva și sunt încurajați să vină cu întrebări proprii. De asemenea, aceștia pot explica, dezbate sau face brainstorming pe cont propriu sau în colaborare, în timpul orei.

Învățarea prin cooperare este atunci când elevii lucrează în echipe la probleme și proiecte, fiind încurajați să discute și să găsească soluții la temele ridicate în lecție.

Predarea inductivă este o metodă de predare care implică învățarea despre teme în contextul unei probleme prezentate la începutul lecției. Elevii ar examina bucăți de informații pentru a vedea dacă pot găsi modele clare și își vor dezvolta gândirea critică, inferența și abilitățile de colectare a dovezilor.

Se crede că metodele centrate pe elev sunt mult mai bune decât instrucțiunile directe centrate pe profesori, cum ar fi învățarea prin memorie, sau metoda Callan. Ajută stăpânirea pe termen scurt, profunzimea înțelegerii și păstrarea pe termen lung, deoarece încurajează elevii nu numai să producă limba, ci să înțeleagă cum și de ce sunt capabili. Ca parte a unei calificări, potențialii profesori învață predarea centrată pe elev și cum să aplice acest lucru în clasă.

Predarea centrată pe elev, este predare concepută pentru elev. Aceasta înseamnă că planificarea începe adesea cu elevul în minte, spre deosebire de o politică școlară sau un artefact curricular, de exemplu. Făcută bine, poate dezarma unele dintre părțile mai intimidante ale mediului academic, reducând în același timp distanța dintre elev și înțelegere. Altfel spus, predarea centrată pe elev este o predare „conștientă" de studenți și de nevoile lor deasupra și dincolo de orice altceva. Plasează elevii în centrul procesului de învățare.

Acest lucru nu este atât de simplu pe cât pare, mai ales fără a schimba mentalitatea cu privire la această abordare. În primul rând, avem nevoie de instrumente suplimentare (sub formă de strategii) care pot ajuta la crearea unui mediu de învățare care poate, în funcție de context, să fie mai accesibil, mai prietenos sau mai familiar studenților din sala de clasă.

Dintre metodele de predare centrate pe elev, folosite în predarea limbii engleze, am ales câteva. Discuțiile în grup mic și instrucțiuni în perechi (*Think-pair-instructions și ConcepTests)*, reprezintă prima dintre aceste metode, iar în cadrul acestei metode, elevii se gândesc la răspunsul la o întrebarprezentată de instructor și apoi discută despre întrebare între ei. Instructorul selectează elevii pentru a explica consensul în clasă.

ConcepTests sunt întrebări conceptuale cu alegere multiplă care au fost inițial concepute de Eric Mazur la Universitatea Harvard pentru studenții din clasele mari de fizică Testele ConcepT sunt în general scurte și, deoarece sunt cu alegere multiplă, sunt utile pentru evaluarea cantitativă imediată a înțelegerii elevilor. Poate fi util profesorului să știe câte răspunsuri corecte există la o întrebare atât înainte, cât și după instrucțiuni de la egal la egal, pentru a evalua mai bine înțelegerea elevilor. ConcepTests pot fi date, de asemenea,pe baza unei activități de reflecție de grup (mai ales dacă elevii au probleme cu răspunsul la ConcepTest-ul inițial). Mazur, 1997 urmărește fiecare întrebare ConcepTest cu o activitate de gândire-pereche-partajare (se referă la aceasta ca

instrucțiune de la egal la egal) în care elevii încearcă apoi să explice unui coleg, de ce cred că răspunsul pe care tocmai l-au dat este cel corect.

O alta metodă folosită este *"eseul de 1 minut"*. Având o întrebare deschisă, studenții au un minut să își scrie răspunsurile pe o foaie. Adesea date la sfârșitul orei, sunt, întrebați elevii care a fost cel mai important concept pe care l-au învățat sau ceea ce le-a rămas neclar.

Studiul de caz este o metodă propusă de Graduate School of Business Administration of Harward. Această metodă a fost inițiată în Franța, în 1926, de André Siegfried (1875-1959), sociolog, istoric, geograf și pionier al sociologiei electorale, însă rădăcinile ei se trag din Grecia antică şi China veche. Mai întâi, a fost folosită ca o metodă de cercetare științifică în medicină, economie, psihologie, sociologie etc., apoi s-a răspândit pe larg în sectoarele învățământului superior și ale educației în general.

Învățarea bazată pe studiul de caz are tangențe și cu ***învățarea prin cooperare*** (numită și *învățarea colaborativă, colectivă, comunitară, reciprocă* sau *învățarea în echipă*)**,** contribuind și ea la dezvoltarea comportamentelor sociale ale studenților, indiferent dacă analizarea și soluționarea cazului se realizează frontal, pe grupe sau individual. În ultimele două situații, etapa de discutare a variantelor de soluționare se realizează cu participarea întregului colectiv de studenți. Această metodă îi motivează pe studenţi într-o manieră intrinsecă şi îi implică în activitate, le oferă posibilitatea de a se ciocni cu situaţii-probleme reale, autentice, de a le analiza și a căuta mijloace de soluționare a acestora. De asemenea, le permite studenților să-și pună în practică cunoştinţele şi capacităţile acumulate în scopul realizării unor demersuri inductive şi deductive și a descoperirii noului, fiind în același timp un exerciţiu interactiv bazat pe argumentări, descoperiri şi soluţionări. Este o metodă care presupune participarea tuturor studenților la dezbaterea și soluționarea cazului prin cooperare, iar astfel studenții ating cele mai complexe niveluri de gândire și învățare, parcurgând calea de la colectarea de informații la analiză, sinteză, evaluare, auto- și co- evaluare.

În cadrul strategiilor didactice de predare, după o observare directă a elevilor la clasă, se poate concluziona că, unele dintre cele mai agreate metode de învățământ, utilizate de noi profesorii în procesul de predare-învățare, sunt *metodele de simulare*.

În ceea ce prveşte această metodă de predare.*Jocul de rol-Role play* este prezentat pe două categorii: de o parte, cea a jocurilor didactice sau educative, pe de altă parte, categoria jocurilor simulative. Aceste jocuri folosite în cadrul orelor de limbi străine, au caracter imitativ, ele fiind veritabile ocazii de antrenament, pentru îndeplinirea unor roluri reale în viață Jocul de rol este, astfel, o metodă activă de predare-învățare, bazată pe simularea unor funcții, relații, activități, fenomene, care urmărește formarea comportamentului uman pornind de la simularea unei situații reale. Acesă metodă activizează elevii din punct de vedere cognitiv, afectiv, acțional, punându-i în situația de a interacționa. Prin dramatizare, asigură problematizarea, sporind gradul de înțelegere și participare activă a cursanților, în timp ce interacțiunea participanților asigură un autocontrol eficient al conduitelor și achizițiilor. De asemenea, este pus în evidență modul corect sau incorect de folosire al limbii sau comportamentul în anumite situații.

Sunt multe metode activ-participative de predare-evaluare, și astfel, puși în situaţii variate de instruire, profesorii, împreună cu elevii trebuie să folosească acele strategii didactice de tip activ-participativ, având în vedere şi valenţele formativ-educative ale acestor metode, procedee, mijloace de învăţământ, moduri de organizare a învăţării. Efectele în plan formativ-educativ se referă la implicaţiile lor asupra dezvoltării structurilor intelectuale ale copilului (care vor conduce la noi acomodări, ce vor permite – în spiritul teoriei lui Piaget-asimilări superioare).

Bibliografie:

1. Crouch, C. H., A. P. Fagen, J. P. Callan, and E. Mazur. (2004). "Classroom demonstrations: Learning tools or entertainment?" American Journal of Physics (72)6: 835-838.
2. Crouch, C. H., and E. Mazur. (2001). "Peer Instruction: Ten years of experience and results." American Journal of Physics 69(9): 970.
3. Rabacov Ghenadie,(2019), Metoda studiului de caz în educație: piste metodologice și sfaturi practice

4. Oprea Crenguta-Lacramioara, — Strategii didactice interactive — , Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 2010.

DIAGRAMA FISHBONING – O METODĂ MODERNĂ DE PREDARE – ÎNVĂȚARE – EVALUARE

Popescu Tamara – Vasti
Liceul de Artă „Gheorghe Tattarescu" Focșani

Educația este un proces în care profesorul este un factor activ implicat în valorizarea resursei umane având ca obiectiv formarea elevilor pentru viață. Lecția de comunicare orală realizată cu ajutorul metodelor moderne bazate pe învățarea activă transformă elevii în participanți activi la propria lor formare. Prin intermediul diagramei fishboning aplicate în cadrul lecției, elevii au posibilitatea să descopere cauzele ce determină crearea unei situații de comunicare ineficientă și să învețe cum să comunice mesajul astfel încât acesta să fie decodificat corect de receptor.

Calitatea în educație are ca obiectiv îmbunătățirea continuă a performanțelor și vizează abordarea unitară și sistematică a procesului de învățământ în care centralitatea cade pe elev. Educația se bazează pe inovație și diversificare, respectă autonomia individuală, asigură implicarea tuturor elevilor prin valorizarea resursei umane și este orientată pe rezultate vizibile antrenând formarea și dezvoltarea armonioasă a elevilor pe termen scurt și lung.Profesorul este un factor activ, implicat permanent în procesul educativ și preocupat de menținerea și dezvoltarea procesului de predare-învățare-evaluare la un nivel înalt de elaborare. Aceasta presupune ca profesorul de limba și literatura română să aibă capacitatea de a prezenta persuasiv și explicit informațiile, să formuleze cerințele concis și pe înțelesul elevilor și să posede *simțul măsurii în toate.*[3]*Metodele și procedeele formează un sistem complex prin relații de interdependență, funcții specifice și valorificare diversă, adaptată diverselor situații de comunicare didactică proiectate și realizate de profesor și elevi în procesul instructiv – educativ, în general, și în activitățile de limba și literatura română, în special.*[4]

Didactica actuală accentuează folosirea metodelor moderne, activ – participative în alternanță cu metodele tradiționale care au căpătat valoare prin proba timpului, având ca obiectiv central realizarea învățării active. Această strategie de îmbinare a metodelor tradiționale (conversația, observația, explicația, demonstrația, învățarea prin descoperire, analiza, exercițiul) cu cele moderne (ca de exemplu: brainstorming, explozie stelară, pălăriile gânditoare, cubul, ciorchinele, diagrama fishboning, floarea de nufăr, harta conceptuală) determină îndeplinirea cu ușurință a obiectivelor propuse de profesor în realizarea lecțiilor de limba și literatura română.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare – evaluare în activitatea didactică duce la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv – educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ – formativă asupra personalităţii elevului. Aceştia trebuie să organizeze ceea ce au auzit şi au văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuţiei, a investigaţiei, a acţiunii şi eventual a predării, învăţarea nu are loc.

Pentru exemplificare am ales metoda ***Fishboning*** sau diagrama scheletului de pește aplicată în cadrul unei lecții de comunicare orală la clasa a VII-a având ca suport textul schiței *Căldură mare* de I.L. Caragiale. Autorul acestei tehnici (Ishikawa, 1983) își propunea, inițial, investigarea cauzelor producţiei de proastă calitate prin utilizarea unei diagrame sub forma unui schelet de peşte.

[3] Vistian Goia, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000, p.15.

[4] A. Hobjila, *Elemente de didactică a limbii și literaturii române pentru ciclul primar, Editura Junimea, Iași, 2007, p.80.*

Problema apărută era notată într-un chenar ce forma capul peștelui iar cauzele determinante ale problemei corespundeau oaselor peștelui.

Această tehnică este utilă deoarece îl sprijină pe elev să identifice, cu acuratețe, o mulțime de cauze posibile pentru o situație dificilă în care a ajuns. Pe de o parte îl ajută pe cel mic să investigheze (și să se investigheze) profund, pe de altă parte acesta află că viața este complexă, are nuanțe, că trebuie să dea dovadă de atenție și răbdare, să nu se grăbească să tragă concluzii, etc. Activitatea se poate face de către copil sub supravegherea profesorului, dar este și mai bine dacă toată clasa participă și completează cauzele probabile ale problemei.

În schița ***Căldură mare*** de I.L. Caragiale apare o problemă de comunicare ineficientă între receptorul și emițătorul situației de comunicare create. În urma lecturării schiței, elevii au ca obiectiv identificarea cauzelor care au determinat apariția acestei situații de comunicare ineficientă și de completat cauzele pe oasele peștelui.

Astfel, rezolvând fișele de lucru, elevii identifică posibilele cauze ale problemei și completează diagrama, notând pe oasele peștelui cauzele descoperite care au determinat apariția unei situații de comunicare ineficientă :

- Canicula – factor de natură climatologică
- Comunicarea dialogată nu respectă formulele de inițiere si finale specifice unui dialog;
- Domnul nu precizează numele complet al persoanei pe care o caută rezultând de aici o confuzie: domnul Costică Popescu locuiește pe strada Pacienții, iar domnul Mitică Popescu locuiește pe strada Sapienții;
- Emițătorul și receptorul (domnul și feciorul) folosesc cuvinte cu înțelesuri diferite pentru fiecare dintre ei; ex. a*casă* pentru fecior însemna să nu fie plecat la țară, iar pentru domn înseamnă să fie prezent în locuință;
- Emițătorul formulează întrebări generale și receptorul dă alte răspunsuri decât cele așteptate de emițător;
- Domnul manifestă o atitudine de superioritate față de fecior și nu acceptă faptul că ar putea greși;
- Domnul confundă străzile *Sapienții cu Pacienții;*
- Domnul nu reușește să fie atent la explicația feciorului și, deși pe moment înțelege că a greșit strada, el persistă în greșeală și situația de comunicare ineficientă se repetă;
- Comunicarea este incoerentă și replicile sunt formulate ambiguu. În mesajul pe care feciorul trebuia să i-l transmită domnului Popescu, acesta nu face referire la niciun nume de persoană; însă imediat îi cere feciorului să nu-i mai spună nimic stăpânului tocmai pentru a nu încurca numele persoanelor.

Profesorul poate transforma lecția de predare – învățare – evaluare într-o aventură a cunoașterii în care copilul participă activ, pregătindu-se pentru viață prin dezvoltarea potențialului său creativ, investind în propria sa educație pe termen lung.

Bibliografie

Caragiale, Ion Luca, *Momente și schițe,* Editura Erc Press, București, 2009.
Goia, Vistian, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000.
Hobjila, A. *Elemente de didactică a limbii și literaturii române pentru ciclul primar, Editura Junimea, Iași, 2007.*
Universitatea din Craiova – D.P.P.D. *Programul de formare continuă: Metode interactive de predare, învățare, evaluare* acreditat prin O.M.E.C.T.S. nr.4306 din 01.06.2012.

ACTIVITATE DE TRATARE DIFERENTIATA

Candidatu Emilia
Scoala Gimnaziala „Alexandru Macedonski”, Craiova

Numele si prenumele elevului: N. D.
Clasa: a VIII-a B
Disciplina: Limba și literatura română
Scop: Ameliorarea situației la învățătură; promovarea examenului de Evaluare Națională
Competențe specifice:
1.4. Participarea activă la dezbateri simple, formulând puncte de vedere proprii, exprimarea punctului de vedere față de opiniile unui interlocutor;
2.1. Evaluarea informațiilor și a intențiilor de comunicare din texte literare, nonliterare;
3.2. Redactarea, individual și/sau în echipă, unor texte pentru a fi prezentate în fața unui public;
4.1. Folosirea achizițiilor privind structuri morfosintactice complexe ale limbii române literare, entru înțelegerea corectă și exprimarea intențiilor comunicative.

DESCRIEREA SITUAŢIEI INIŢIALE:

Eleva a înregistrat în semestrul I dificultăţi în atingerea performanţelor şcolare satisfăcătoare la limba şi literatura română. Ideea iniţierii acestui plan remedial individual derivă din necesitatea eradicării deficienţelor de învăţare ale acestui elev, şi a formării unei imagini de sine în concordanţă cu nivelul de aspiraţie şi posibilităţile mentale ale acestuia, având ca finalități ameliorarea situației la învățătură, promovarea ciclului gimnazial și a examenului de Evaluare Națională.

Elevul ştie să citească, și nu întâmpină dificultăţi în identificarea informaţiilor esenţiale după citirea globală a unui text. La literatură nu are dificultăți în formularea ideilor principale, secundare, identificarea tiparelor textuale, identificarea temei unui text, interpretarea titlului şi a textului citit, explicarea unor cuvinte; dar la limba română dificultăți întâmpină datorită necunoașterii părților de vorbire, a părților de propoziție.

Acest plan remedial de intervenţie îşi propune reducerea dificultăţilor de învăţare prin exersare şi prin dezvoltarea capacităţilor de receptare a mesajului scris, prin exerciţii de lectură expresivă, exerciţii de identificare a ideilor principale şi secundare, exerciții de asociere corespunzătoare text – imagine/desen, exerciții de scriere, de transcriere și de rescriere corectă a unor texte, exerciții de identificare a formei corecte a unor fapte de limbă, exerciții de completare a cuvintelor într-un text lacunar, pe baza unor criterii date. Se va evalua munca acestui elev oferind feedback concludent şi imediat.

REZULTATE AŞTEPTATE

Scopul acestui plan remedial este acela de a acorda mai mult timp acestui elev care are realizări mai modeste, de a utiliza cele mai potrivite metode de instruire, de a le oferi feed-back-uri concludente şi de a-i acorda sprijin şi atenţie. Activităţile pe care mi le-am propus vor fi atractive pentru elev, acesta putându-se debarasa de pericolul notării sau a pedepselor, concentrându-se asupra activităţii în sine. Fiind motivat în rezolvarea sarcinilor pe care le va găsi atractive şi captivante, competențele propuse vor fi formate și dezvoltate.

Activităţile se vor desfăşura într-un mediu prietenos pentru elev ceea ce va conduce la creşterea randamentului învăţării prin:

- menţinere trează a impulsul cognitiv şi motivaţia activităţilor de învăţare;
- organizarea cunoştinţelor sub formă de scheme care să permită evidenţierea legăturilor dintre concepte;
- completarea cunoştinţele minime ale elevului.

LISTĂ ORIENTATIVĂ DE SARCINI

Precizaţi autorul şi titlul operei literare citate.
Precizaţi care sunt personajele din fragmentul citit.
Povestiţi oral fragmentul citit.
Formulaţi ideile principale .
Pentru fiecare idee principală, să detaliem câte două idei secundare.
Povestiţi fragmentul, ţinând cont de ideile principale şi secundare.
Precizați ce este descris în fragmentul citit.
Identificați cuvinte și grupuri de cuvinte prin care este descris personajul/tabloul.
Precizați ce părți de vorbire sunt cuvintele subliniate.
Construiți propoziții în care verbul……. să fie la timpurile învățate.
Precizați ce părți de propoziție sunt cuvintele subliniate.

ȘCOALA , PILONUL IMPORTANT ÎN VIAȚA COPILULUI

Prof.Înv.Primar Tudor Vasilica-Veronica
Liceul Teoretic Horia Hulubei
Orașul Măgurele- Județul Ilfov

Pregătirea copilului pentru scoală este considerată tot mai mult, funcția majoră, obiectivul formativ central al activităților instructiv-educative. Pregătirea copilului pentru scoală, trebuie înțeleasă ca o adaptare reciprocă pe de o parte a copilului la scoală, iar pe de altă parte a școlii la copil. De altfel când ne referim la scoală, trebuie să avem în vedere reconsiderarea ei permanentă în raport cu cerințele dezvoltării sociale, în așa fel încât ea să corespundă și să răspundă în cel mai înalt grad acestor cerințe. În acest fel pregătirea copilului pentru școală va fi implicit și o pregătire pentru societate.

Trăim într-o lume care ne pune la grea încercare, iî fiecare clipa, capacitatea de a face față unor impacturi afective, sociale, de a manifesta reacții comportamentale în care să nu uităm de modul în care ne văd ceilalți, de gradul de a se relaționa cu ceilalți, de a-și cunoaște posibilitățile, de a se putea mobiliza pentru a trece de eșec, de deschiderea spre acceptarea părerilor celorlalți, de puterea de a fi om bun.

Dascălul are un rol foarte important în educația copilului. De cele mai multe ori elevii îndrăgesc sau nu, o materie în funcție de profesor. El este cel care inspiră, stârneşte curiozitate, povățuieşte, blamează sau pedepseşte. Profesorul are acea putere de a inspira şi influența copiii prin intermediul personalității sale. El trebuie să devină un ghid pentru elevi, să îi conducă spre a-şi dori să cunoască tot mai multe, să învețe din propriile greşeli şi astfel să devină cât mai interesați de materia respectivă.

Școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes. Fără școală, cunoștințele nu s-ar răspândi la fel de repede, iar accesul nostru la idei și oameni noi ar putea fi ușor tăiat. O lume fără școală ar crea dificultăți și ar împiedica dispersia creșterii economice, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

Școala asigură viitorilor adulți o alfabetizare funcțională în toate domeniile necesare unei vieți autonome și împlinite în societate, care să contribuie la starea de bine individuală și a comunității. Viitorul adult este capabil să acceseze orice tip de informație și să o înțeleagă suficient pentru a o folosi ca resursă în performanța propriilor acțiuni sau în excelență.

Școala oferă copiilor și tinerilor un set de repere valorice și culturale și de principii etice care să le asigure dezvoltarea unei identități complexe și bine definite din perspectiva națională, europeană și globală. Dezvoltă în rândul beneficiarilor capacitatea de a interpreta, prin filtrul acestor valori și repere, relația cu sine, ca ființă morală, cu familia, cu lumea profesională și cu societatea în general.

Școala contribuie la dezvoltarea fizică armonioasă a copiilor și tinerilor prin promovarea aptitudinilor sportive, a motricității, a competențelor necesare adoptării de către beneficiari a unei alimentații sănătoase și nutritive. De asemenea, școala contribuie, alături de alți actori ai comunității, la educația pentru sănătate a elevilor, fiind garant al faptului că viitorii adulți au cunoștințele, abilitățile și atitudinile necesare unei vieți sănătoase atât din punct de vedere fizic cât și psihic.

La finalizarea învățământului obligatoriu, beneficiarul este capabil să aplice practic, în viața de zi cu zi, cunoștințele dobândite în domeniul comunicării, al matematicii, al științelor și în cel

digital. Are un set de abilități profesionale transferabile, precum și atitudinea și instrumentele necesare pentru intrarea calificată pe piața muncii. Are, de asemenea, un set de competențe care să-i permită gestionarea aspectelor economice și financiare ale vieții independente, crearea și gestionarea unei familii, participarea la comunități de interese și 6 crearea acestora, asumarea răspunderii pentru sine și pentru acțiunile grupurilor din care face parte. Are cunoștințele și atitudinile necesare pentru a folosi sustenabil resursele existente în viața personală și în societate în general.

Școala dezvoltă în rândul elevilor înțelegerea faptului că învățarea va face parte permanent din viața lor de adulți, creează și consolidează comportamente de învățare pe tot parcursul vieții, adică acele atitudini, abilități și moduri de gândire care să-i ajute să se dezvolte continuu, în pas cu societatea în care trăiesc.

BIBLIOGRAFIE:

Agabrian,M., Millea, V., Parteneriate şcoală – familie – comunitate
Cosmovici A., Iacob, L., Psihologie şcolară
Nicoleta Mariana Bălan, Rolul educației în dezvoltarea personalității
Alina Pasaniuc, Rolul școlii in educația copilului
1. Marilena Ispas, Importanța școlii: Avantaje ale educației

ELEVII, OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Voşloban Elena Adriana
Grădinița nr. 137, București

Temă de interes major al oricărui popor, învățământul și obiectul lui – elevii – au o pondere deosebită în evoluția și dezvoltarea oricărui stat și a oricărei societăți. Declinul sau ascensiunea oricărui popor se află în strânsă legătură cu învățământul, ca sistem, și cu produsul lui, viitorii cetățeni, conducători, părinți și funcționari. Învățământul este filtrul prin care un popor își trece toți viitori cetățeni, așa încât ei vor purta, de cele mai multe ori pentru totdeauna, amprenta pe care o lasă asupra lor sistemul de învățământ.

Acesta este motivul pentru care învățământul trebuie privit, organizat și abordat ca o chestiune de importanță capitală pentru un stat și îndeosebi pentru un stat civilizat. Orice nuanță, orice detaliu în ce privește organizarea lui este, de asemenea, de cea mai mare importanță. Propagarea oricărei idei, curent sau mod de gândire, prin sistemul de învățământ, înseamnă amplificarea lui exponențială, în primă fază în conștiința și gândirea elevului, apoi, ulterior, în faptele și în viața viitorului adult, fapte care vor fi văzute și împropriate în final de o multitudine de oameni cu care acesta va intra în contact.

Elevii și caracterul lor sunt în mare parte opera învățământului, iar gândirea lor - extensia ideilor și curentelor propagate în cadrul programelor de învățământ. În mod necesar, elevii sunt oglinda lui, purtând în gândirea și comportamentul lor, fiecare idee și nuanță pe care învățătorul sau profesorul său i-a transmis-o prin mimică, gesturi, cuvânt și atitudine.

Așadar, cele două canale principale prin care învățământul se imprimă definitiv în mintea și sufletul elevului sunt programa de studii cu materialul didactic asociat și caracterul profesorului. Caracterul adultului de mai târziu este puternic marcat de tot ceea ce a văzut și auzit de la dascălii săi, așa încât, odată inclus în societate, el va acționa în virtutea a ceea ce a învățat și va propaga mai departe ideile sădite în el în vremea cât era elev. Anumite circumstanțe pot diminua aportul studiilor la caracterul adultului, dar îl pot și potența, în funcție de caracterul și calitățile personale native ale respectivului.

Orice idee transmisă elevului se constituie într-o sămânță, într-un germene, care chiar dacă rămâne mult timp inactiv, el poate rodi mai târziu în cuvânt și în faptă. Acest lucru se traduce în faptul că, observând starea generală a unei societăți la un anumit moment dat de timp, se poate cu ușurință deduce starea sistemului de învățământ care a format acea generație. Nu doar în chestiunile de pregătire profesională, dar și în relațiile interpersonale, în modul fiecăruia de a se raporta la cei din jurul lui și la societate, și chiar în particularitățile de gândire ale fiecărei persoane. Spre exemplu, patriotismul, religiozitatea, disponibilitatea de a ajuta, capacitatea de sacrificiu pentru cei din jur, pot fi calități insuflate, în stadiul lor incipient, de chiar școala și profesorii pe care i-au avut respectivii.

În același timp, lipsa de empatie, lipsa sentimentului național, egoismul, lașitatea, reprezintă particularități de caracter care au avut ca bază a dezvoltării lor educația primită în școală. Coroborarea unor astfel de tare de caracter, cu o excelentă pregătire profesională, reprezintă un adevărat pericol pentru viitoarea societate, dacă din această categorie fac parte cei ce, mai târziu, vor ajunge în poziții cheie.

Toate aceste aspecte conduc spre anticiparea, în vederea eliminării, a celor mai subtile pericole care pândesc sistemul de învățământ în post-modernitate. În ceea ce privește primul aspect al educație, corpul didactic, este de înțeles că, poate chiar mai important decât o excelentă pregătire profesională, trebuie să se urmărească formarea unor caractere puternice, centrate pe calitățile mai sus enumerate, și anume dragostea de neam și țară, capacitatea de sacrificiu, abilitatea empatică,

curajul, bărbăția. Însă, aceste calități nu se transmit prin pregătirea profesională de excepție, ci doar prin atitudinea și calitățile învățătorilor și profesorilor, pe care elevii le preiau din contactul direct și nemijlocit cu aceștia. Această componentă a educației este complet invalidată în cazul învățământului online, în care lipsește cu desăvârșire transmiterea de la profesor la elev a propriilor calități sau virtuți.

Sistemul de învățământ trebuie să urmărească nu doar o excelentă pregătire profesională a corpului didactic, ci și aspectul caracterului fiecărui membru în parte a corpului profesoral. O excelentă pregătire profesională, în lipsa „coloanei vertebrale" a persoanei care o posedă, va duce nu la progresul, ci la decăderea unei societăți. Deci, dacă elevul este oglinda învățământului, el va fi prin urmare oglinda caracterului profesorului.

Al doilea aspect al educației, anume pregătirea profesională și materialul didactic asociat, comportă cu totul alte riscuri, din punct de vedere al influenței asupra viitoarei societăți în formare. În acest sens, ideologizarea învățământului este poate cel mai de temut pericol ce pândește un sistem de învățământ. Transmiterea, prin intermediul conținutului didactic și al programei școlare, a unor idei greșite, cosmetizate sub aparența unui scop bun, reprezintă în post-modernitate una din tarele majore ale sistemelor de învățământ. Situat pe același palier cu pericolul politizării învățământului, ideologizarea este un proces aplicat piramidal, de la vârful conducerii sistemului, având întotdeauna un scop clar definit, dar care, de regulă nu este comunicat clar elementelor sistemului. Urmarea acestui proces o reprezintă formarea generalizată a unor minusuri de caracter, prin imprimarea gândirii elevilor cu substratul ideologic dorit, chiar dacă se face pe fondul unei pregătiri profesionale de excepție.

Ideologizarea se poate face atât prin introducerea în programa de învățământ a unor materii-vector, fie prin selectarea unui corp profesoral aderent sistemului de idei respectiv.

Având în vedere că ecoul unor astfel de acțiuni nu se stinge treptat, ci se amplifică exponențial, ducând la instalarea unui anume climat general în viitoarea societate, se impune acordarea unei deosebite atenții la aceste aspecte și realizarea unui echilibru echitabil între interesul superior al elevului și interesul politic sau social care imprimă direcțiile generale ale sistemului de învățământ.

Cei ce azi se află pe băncile școlii, mâine vor ocupa funcții în conducerea statului, bisericii, industriei, administrației, învățământului, fiind încă oglinda învățământului pe care l-au absolvit și purtând în caracterul și personalitatea lor amprenta educatorilor, învățătorilor și profesorilor care le-au traversat cândva viața. Ei sunt cei care vor imprima societății tot ceea ce ei înșiși au devenit. Astfel, calitatea învățământului de azi reflectă foarte fidel calitatea vieții societății de mâine.

DEZBATEREA - METODĂ MODERNĂ DE ÎNVĂȚARE

Prof. Sufideanu Iuliana
Școala Profesională Specială Pentru Deficienți De Auz "Sfânta Maria", București

Originile dezbaterii sunt foarte vechi, astfel că o regăsim în Grecia Antică, unde aveau loc dezbateri filosofice, precum și în India Antică.

În timpurile moderne, regăsim dezbaterea pe vremea iluminismului când s-au înființat societăți de dezbatere. Primele societăți de dezbatere aveau caracter secret și au apărut în Londra secolului al XVIII-lea.

Cu timpul, dezbaterile au cuprins și viața studențească, astfel că cea mai veche societate de dezbateri a fost înființată în 1815 de Societatea Cambridge Union. Ulterior, societățile s-au înmulțit, cum ar fi Uniunea Politică Yale, Uniunea Oxford, etc.

La nivelul României, din păcate, dezbaterea nu este încurajată atât de mult pe cât ar trebui în mediul școlar, deși această metodă de învățare aduce extrem de multe beneficii actorilor educației, respectiv elevilor.

Dezbaterea, ca și tehnică, constă în realizarea a două echipe, la nivelul unei clase, dar echipele pot fi formate și la nivelul unei școli atunci când o problemă de interes general privește întreaga colectivitate din școala respectivă.

În principiu, una dintre echipe va susține moțiunea supusă dezbaterii, iar cealaltă echipă are ca scop combaterea respectivei moțiuni.

Dezbaterea oricărei teme presupune informarea temeinică asupra subiectului respectiv astfel încât participanții să aibă atât posibilitatea, cât mai ales capacitatea de a aduce argumente solide pro sau contra moțiunii. Acest joc, pro-contra, aduce beneficii subiecților implicați, dezvoltându-le capacitatea de analiză a multiple probleme care, uneori, prin însăși natura lor suscită controverse, dezvoltându-le capacitatea de argumentare și exprimare liberă a unor opinii și păreri susținute de dovezi.

În cadrul dezbaterii, profesorul are rolul de mediator și de îndrumător al celor două echipe atunci când situația o cere. este foarte important ca și profesorii să fie pregătiți în formarea elevilor în ceea ce privește acest spirit al dezbaterilor, deoarece dezbaterea prin aplicarea ei la nivel de liceu, dar de ce nu și la nivel de gimnaziu, are efecte pozitive și rezultate foarte bune în ceea ce privește dezvoltarea gândirii analitice, a culturii generale, a creșterii încrederii în sine, a capacității de a sesiza efectele sistemelor de tip cauză-efect.

De asemenea, foarte importantă este trecerea de la tipul de învățare prin memorare, ce presupune efort și timp, la o învățare de tip dezbatere, pe cât de plăcută, pe atât de eficientă.

STILURILE DE ÎNVĂŢARE – MODELUL V.A.K.

Plăcintar Angela-Carmen
CJRAE Arad şi Colegiul Naţional „Vasile Goldiş" Arad

Un bun management al învăţării, presupune autoreglarea de către elev a propriei sale învăţări, iar pentru a face acest lucru, primul pas constă în identificarea stilului personal preferenţial de învăţare.

Tot aşa cum nu suntem identici în niciun aspect al vieţii, nu suntem identici nici în modul în care preferăm să primim informaţia şi să operăm asupra acesteia.

În funcţie de modalităţile senzoriale, fiecare elev manifestă preferinţă pentru unul dintre stilurile de învăţare, cu toate că este în măsură să opereze cu informaţia şi din punct de vedere vizual, şi din punct de vedere auditiv, şi din punct de vedere kinestezic.

Modelul VAK (vizual - auditiv - kinestezic) a fost creat iniţial de Richard Bandler şi John Grinderşi preluat ulterior de Anthony Robbins. Aceştia au constatat faptul, că oamenii percep şi asimilează informaţii despre lumea înconjurătoare în mod diferit, printr-un sistem de reprezentare *vizual, auditiv sau tactil*, iar identificarea modalităţii principale de reprezentare la persoanele cu care relaţionăm, ne poate ajuta în vânzări, şi chiar în relaţia de cuplu.

Pornind de la identificarea sistemului de reprezentare a informaţiilor din lumea înconjurătoare la fiecare persoană, unii autori (**Walter Burke Barbe şi Neil Fleming)** au extins şi dezvoltat modelul VAK pentru identificarea stilului de învăţare al elevilor şi pentru a-i sprijini în procesul educaţional, în funcţie de cele trei modalităţi senzoriale.

Cum învaţă o persoană care are Stilul de învăţare predominant VIZUAL?

- preferă să vadă textul prezentat, precum şi ilustraţiile, imaginile, hărţile şi diagramele asociate acestuia;
- obişnuieşte să sublinieze ideile principale, să facă notiţe suplimentare, scheme, hărţi mentale, cartonaşe, tabele şi, evident, să folosească culori;
- are capacitatea de a vizualiza textul memorat şi de-a crea imagini mentale legate de acesta;
- face conspecte şi transcrie informaţia.

Cum învaţă o persoană care are Stilul de învăţare predominant AUDITIV?

- preferă să audă textul prezentat, iar dacă este atent în timpul prezentării, poate reţine conţinutul cu uşurinţă;
- obişnuieşte să adreseze întrebări, dar şi să repete ceea ce spune profesorul, ca să se asigure că a înţeles conţinutul transmis, dar mai ales fiindcă reţine mai uşor dacă se aude pe sine vorbind, sau pe cei din jur;
- preferă să înveţe cu alţi colegi, cu care poate schimba păreri;
- îi place să comunice, folosind cuvintele şi sensurile acestora.

Cum învaţă o persoană care are Stilul de învăţare predominant AUDITIV?

- preferă să se implice fizic în activitatea de învăţare, deoarece învaţă participând, făcând, manevrând şi exersând practic teoria transmisă;
- îi place să aplice ce învaţă, să construiască şi să modeleze;
- obişnuieşte să înveţe din situaţiile pe care le experimentează;

- preferă să se plimbe prin încăpere în timp ce învaţă;
- preferă să înveţe cu alţi colegi, cu care poate schimba păreri.

Exerciţiu de reflecţie personală:

Tu cum înveţi?

Care dintre descrierile şi criteriile fiecărui stil de învăţare te caracterizează atnci când înveţi?

Care dintre cele trei stiluri de învăţare crezi că este principal, şi care crezi că este secundar?

Recomandări pentru optimizarea învăţării:

- dacă eşti predominant Vizual: ia notiţe, subliniază ideile principale şi notează-le, fă conspecte, scheme şi/sau hărţi mentale, utilizează markere/creioane colorate!
- dacă eşti predominant Auditiv: Studiază cu un prieten, împărtăşiţi idei, adresează întrebări, învaţă cu voce tare, înregistrează-te pentru a te re-asculta!
- dacă eşti predominant Kinestezic: Plimbă-te prin încăpere în timp ce înveţi, ia pauze dese, modelează, construieşte, pune în practică teoria, experimentează!

Bibliografie:

1. Lemeni., G., Miclea, M., *Consiliere şi orientare*, Ed. ASCR Cluj-Napoca, 2004;
2. Plăcintar., A., C., *Comunicare şi relaţionare interpersonală pozitivă*, Ed. Universităţii „Aurel Vlaicu", Arad, 2008;
3. Robbins, A., *Putere nemărginită*, Ed. Amaltea, Bucureşti, 2002;
4. Szekely, A., *NLP Calea succesului*, Ed. Amaltea, Bucureşti, 2003;
5. Wikipedia.

PREVENIREA ABANDONULUI ȘCOLAR ÎN ROMÂNIA

Kovacs Florina,
Școala Gimnazială Livada, Comuna Livada, Arad

Să fii părinte în această perioadă înseamnă să faci față nu numai unor schimbări fără precedent-noi toți suntem mai conștienți de nevoia noastră de a fii în siguranță, de a ne proteja familia și prietenii- dar și să gestionezi altfel activitățile de zi cu zi, atât pentru noi, cât și pentru copiii noștri. Toate în același timp. În realitatea distanțării sociale, școala s-a mutat, pentru mulți, în online. Ca părinte mă confrunt cu această realitate în fiecare zi. Ca profesor trebuie să înfrunt provocările pe care le întâlnesc.

În perioada carantinei, sistemul educațional a trebuit să se adapteze unei noi realități, accentuând necesitatea investițiilor în tehnologie, resurse, formare, astfel încât fiecare copil să aibă acces la educație, necondiționat.

Am observat toți cum inițiativa Ministerului Educației, *Lecții Online*, a declanșat un proces inerent de încercări și tatonări. Comutarea pe modul educație de acasă a testat răbdarea, creativitatea și inventivitatea noastră, a tuturor.Nu pot să nu mă întreb ce a însemnat acest lucru pentru cei mai vulnerabili părinți.

Abandonul școlar generează șomaj, excluziune socială, sărăcie și probleme de sănătate.Sunt multe motive care pot explica de ce unii tineri renunță prea devreme la studii: probleme personale sau familiale, dificultăți de învățare sau o situație socioeconomică precară. Alți factori importanți sunt funcționarea sistemului de învățământ, atmosfera din școli și relațiile dintre profesori și elevi. Întrucât motivele pentru care elevii abandonează învățământul secundar sunt asesea complexe și interconectate, politicile de reducere a abandonului școlar trebuie să aibă în vedere o gamă largă de factori și să coreleze politica educațională și socială cu activitățile organizațiilor de tineret și cu aspecte legate de sănătate.

Parcursul elevilor este în pericol de fragmentare, într-o multitudine de moduri, ceea ce conduce la rezultate nesatisfăcătoare și chiar la abandon școlar. Tranziția între cicluri și tipuri de școli poate reprezenta un moment în care se manifestă problemele, dar poate evidenția și simptomele altor chestiuni. În cazul multor tineri, chiar și accesul la educație reprezintă o problemă.

Unul din zece tineri europeni termină o formă de învățământ sau formare fără să dețină competențele și calificările considerate actualmente necesare pentru tranziția cu succes către piața muncii și participarea activă la societatea contemporană, riscând astfel să ajungă șomeri, să fie excluși social și să devină săraci.

În altă ordine de idei, există mai multe teorii explicative ale abandonului școlar: perspectiva ecologică, teoria individualismului metodologic, perspectiva behaviorismului și perspectiva biologică.

Sunt două mari atitudini în ceea ce privește abandonul școlar, conform lui Kearney 2008, 451-471: școala tradițională plasează întreaga responsasbilitate a deciziilor greșite asupra elevului, în contextul absenteismului și al rezultatelor școlare slabe, utilizându-se termenul de *drop-out*, cu o semnificație individuală de ordin educațional și cultural, totodată, elevii care renunță la școală sunt văzuți ca fiind expulzați din sistemul de învățământ din cauza diverselor experiențe traumatizante de eșec școlar și a emoțiilor negative, fiind utilizat termenul de *push-out*. Experiențele școlare negative pot determina anumiți elevi să renunțe la școală, însă nu toți elevii cu astfel de experiențe aleg să renunțe.

Deși ultimii 30 de ani au adus progrese semnificative în ceea ce privește drepturile copiilor, 40% dintre copiii României trăiesc încă în sărăcie sau sunt la risc de excluziune socială, unul dintre cele mai ridicate nivele din Uniunea Europeană. Dacă ne gândim la legătura strânsă dintre lipsa

educației și lipsa de oportunități, scopul nostru, ca dascăli, devine acela de a ne asigura că toți copiii merg la școală cât mai mult, învață cât de bine pot, având astfel o șansă mai bună să reușească în viață. O mare parte din soluție constă în a acorda acces celor vulnerabili la educație incluzivă de calitate. Cum putem, în contextul pandemiei de COVID-19, să dăm acces la educație celor mai vulnerabili copii de la noi din țară? O posibilă soluție este distribuția de tablete și echipamente IT și abonamente de date gratuite pentru a putea participa la orele online, soluție realizabilă cu eforturi europene.

Trebuie să luăm în calcul și instruirea profesorilor, creșterea capacității lor de a transmite informații și de a educa păstrând interesul copiilor de a participa și învăța de acasă. Pentru un act de educație de calitate va fi necesară și dezvoltarea de conținut adecvat pentru mediul online și t

În mediul rural, copiii trăiesc în condiții diferite, de la distanțare naturală și lipsă de conexiune în absența rutinelor de tipul mersului la școală, până la locuințe supraaglomerate, unde devine dificil să se concentreze le lecții.Aceasta fiind o altă cauza pentru care abandonul școlar poate să crească. Pentru a evita o astfel de problemă la clasa mea, acolo unde a fost necesar, am tipărit și am distribuit materialele în fiecare gospodărie cu ajutorul poștășiței. Această măsură s-a dovedit a fi eficientă. Nu puteam să ignor faptul că, câțiva elevi din clasa mea nu sidpun de un echipament IT. Între timp, în școala unde lucrez s-au oferit tuturor acestor elevi echipamentele necesare pentru desfășurarea orelor în online.

Copiii de la noi din școală care fac parte din familii cu mulți frați și surori, au fost cei mai dezavantajați. Părinții acestor copii i-au retras din învățământul de stat, înscriindu-i în *așa-zisele* școli în sistem homeschooling, motivând faptul că ei se ocupă, oricum, de copii cât sunt în online. Toate aceste situații fac continuarea educației lor tot mai grea.

De asemenea este foarte important schimbul de practici între profesori, capacitatea acestora de a prelua și adapta anumite metode, dar și formarea continuă a cadrelor didactice, cunoașterea unor noi modalități de combatere a fenomenului de părăsire timpurie a școlii și de abandon școlar. Această oportunitate mi-a oferit-o participarea dein cadrul Proiectului *Spirit european în educație, Erasmus+*. Programul de formare *Coaching in educational* la care am participat și-a propus îmbunătățirea competențelor de lucru ale cadrelor didactice cu elevii în vederea reducerii ratei de părăsire timpurie a școlii.În multe cazuri am observat că părăsirea timpurie a școlii este rezultatul unui proces de dezangajare progresivă de la educație legat de lipsa de performanță, ale cărei rădăcini se află în primii ani. Cercetările arată că statutul socio- economic și nivelul de educație al părinților sunt printre cei mai puternici și determinanți factori ai abandonului școlar.

La nivel de școală, am observat că practicile din clase, atitudinile profesorilor și stilurile de predare afectează motivația și angajamentul copiilor față de educație: un climat școlar nefavorabil în ceea ce privește dotarea cu echipament corespunzător pentru lecțiile în online, violența și agresiunea. Instruirea școlii din care fac parte a fost posibilă. Toate cadrele didactice am participat la curs de formare pentru a înțelege mai bine cum trebuie să gândim și să folosim diverse platforme de colaborare, apoi, la rândul nostru, am instruit părinții pentru ca aceștia să-i poată ajuta pe copii. Subeducați, unii părinți nu-și pot permite să ofere servicii de calitate în educația copiilor lor, care, îi pune pe copii într-un risc mai mare de a părăsi școala. Violența din școală trebuie eliminată cât se poate de mult, fiind una dintre cauzele abandonului școlar. De asemenea, în incinta fiecărei instituții de învățământ trebuie să existe mai mulți specialiști, asistenți sociali, psihologi, care au rolul de a identifica elevii cu probleme.

Dacă ne uităm la statistici, ele ne arată că un număr foarte mare de copii (40%) nu au participat la școală în timp de pandemie. Acest lucru constituie o criză fără precedent. Cred că, pentru a combate acest fenomen este nevoie de implementarea unui plan de urgență pentru a recupera pierderile în educație, în special în grupurile vulnerabile, care, în anul 2020, au fost educațional din cauza absenței tehnologiilor moderne de comunicare online din familii ori școli. Totodată, elaborarea și

supunerea spre dezbatere publică a unui plan strategic coerent și bine bugetat pentru asigurarea echității în educație, cu prioritate copiilor defavorizați și vulnerabili. De asemenea, deschiderea grădinițelor și a școlilor pentru a permite educația față în față, în condiții de siguranță sanitară. Cred că și programul *Școală după școală* este un factor important pentru reducerea abandonului școlar. Astfel, copilul învață, își face temele, socializează cu copiii de vârsta lui.
În timp ce mulți dintre adulți se gândesc la dezastrul economic pe care îl provoacă restricțiile impuse de autorități, puțini se mai gândesc la impactul emoțional și psihic al acestei perioade. Fără să fii un expert, îți dai seama că elevii nu pot înțelege foarte bine de ce nu mai pot interacționa cu copiii cum o făceau înainte. Lipsa de socializare la școală și în afara ei, cursurile superficiale sau restricțiile de circulație, toate fac rău copiilor la nivel mental. În acest context, doi frați din școala noastră au fost retrași din unitate de către părinții lor. Mecanismul la care au apelat părinții a fost extrem de simplu. Pe cererea către secretariatul instituției au scris doar atât: *Restricțiile le afectează copiilor dezvoltarea din punct de vedere emoțional, fizic și psihic.* Ceea ce este bine în această situație este faptul că părinții nu vor să-și retragă copiii din învățământul de masă pentru totdeauna, doar pânăcând lucrurile vor reveni la normal.
Pentru prevenirea abandonului școlar, chiar și în perioada de pandemie, cadrele didactice trebuie să monitorizeze cu atenție absențele elevilor în cadrul orelor de curs. Metodele de predare online, să fie tot mai atractive. Să se promoveze cooperarea la clasă astfel încât și elevii cu performanțe școlare modeste să experimenteze succesul. Să evităm să construim elite, concomitent cu etichetarea , marginalizarea celor care nu aparțin elitei. Sancțiunile trebuie să mențină motivația școlară a elevilor, nota să fie doar o măsură obiectivă a performanței și nu o modalitate de sancționare a elevului. Este important să se mențină o legătură strânsă cu familia. Întâlnirile online cu părinții s-au dovedit a fi utile. De asemenea, consilierea elevilor vulnerabili și a părinților intră în atribuțiile noastre, ca dascăli.
Abandonul școlar nu este numai o problemă a sistemului d eînvățământ, ci este o problemă socială, un eșec individual cu efecte negative pentru economie și familie. Școala este bună atunci când răspunde cerințelor pieței muncii, cerințelor elevului și ale societății.
Investiția în copii, mai ales a celor vulnerabili, cere o redistribuire a majorității fondurilor acolo unde majoritatea beneficiază cel mai mult: educația timpurie și cea obligatorie. Pandemia ne pune la încercare resursele imediate, dar ne oferă, în același timp, o oportunitate să investim în copiii noștri.

BIBLIOGRAFIE:
Kearney, Albano, 2008. *School absenteeism and school refusal behavior in youth: a contemporary review*. SUA: Clinical Psychology, no.28: 451-471.
Ministerul Educației și Cercetării. https://www.edu.ro

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Prof. înv. primar, Mica-Prundeanu Anca
Colegiul Național "Vasile Goldiș" Arad

Desigur că, la fel ca și în cadrul învățării față în față, evaluarea are un rol fundamental. Niciun elev nu are siguranța că a învățat sau a gândit corect rezolvările sarcinilor de lucru dacă nu primește un feedback din partea cadrului didactic ce a predat noul conținut. În plus, e necesară și notarea unora dintre rezultatele muncii elevului pentru a ști care este nivelul său într-un domeniu la un moment dat, și pentru a i se putea întocmi documentele școlare necesare în orice sistem de învățare s-ar încadra elevul. De asemenea, evaluarea este foarte importantă pentru susținerea motivației pentru învățare a elevilor, precum și ca mijloc educativ, de stimulare sau corectare a unor obiceiuri, comportamente etc..

Nici nu se pune problema dacă e necesară evaluarea în cadrul învățării online: e cert și logic că e necesară și foarte importantă.

Ceea ce diferă însă când vine vorba de învățământul online legat de evaluare este modul în care se produce evaluarea și forma sub care elevul o poate trimite cadrului didactic.

Din perspectiva modului cum se produce evaluarea, eu văd lucrurile având sub observație atât elevul, cât și părinții acestuia. În primul rând, trebuie înlăturată tendința părintelui de a-și ajuta copilul la teste sau la activitățile pentru care acesta va fi evaluat. Părerea mea este că ar trebui reinformați părinții că trebuie să lase copilul singur când este evaluat, și ar trebui să semneze că vor face acest lucru. Învățătorul ar trebui să poată refuza să acorde calificativ unei lucrări asupra căreia este sigur că elevul a fost "ajutat". Totuși, părinții trebuie să știe că ei trebuie să supravegheze în mod obligatoriu ca elevii să învețe și să își facă temele.

În al doilea rând, în vederea asigurării premizei că elevul lucrează singur la testele scrise, eu opinez că evaluarea ar trebui să se facă exclusiv cu camera video a elevilor pornită. Dacă se evaluează răspunsuri orale, evaluarea ar trebui să se facă doar în timpul meet-urilor cu întreaga clasă, având, din nou, toți elevii camera video pornită. Dacă elevul trebuie să citească un text, ar trebui ca părintele să înregistreze video elevul în timp ce citește textul. Atunci când elevul trebuie să scrie în caiet o temă ce va fi evaluată, propunerea mea e ca acesta să fie din nou înregistrat video în timp ce își rezolvă tema respectivă. La fel cred că ar trebui procedat și în cazul temelor propuse spre evaluare la Arte vizuale, sau a celor care evaluează îndemânarea motrică/ manuală. În cazul evaluării la disciplina Muzică și mișcare, înregistrarea video nici nu mai intră în discuție ca nefiind obligatorie. În concluzie, eu propun ca evaluarea să trebuiască să fie făcută numai pe baza înregistrărilor video. Acestea nu trebuie văzute decât de către învățător, și ar trebui să fie interzis să fie făcute publice în vreun fel.

În al treilea rând, la ciclul primar nu cred că e bine ca testele scrise să fie rezolvate în format electronic, ci pe o foaie, chiar dacă subiectele sunt transmise electronic. Îmi argumentez această afirmație având în vedere problemele de sănătate oculară ce pot apărea dacă s-ar merge pe testare scrisă cu completare în format electronic, mai ales pe timp mai îndelungat.

Un alt aspect pe care vreau să-l supun atenției este faptul că, în opinia mea, în cadrul învățământului online ar trebui ca lungimea temelor de evaluare să fie rezonabilă, deci să cuprindă doar elementele esențiale, pentru a ușura munca de înregistrare a părintelui.

Legat de al doilea aspect al evaluării, a formei sub care elevul să poată transmite lucrările ce vor fi evaluate, cred că sunt importante două aspecte: o minimă informare și exersare cu elevii a încărcării materialelor (doar la clasele a III-a și a IV-a, pentru că acești elevi au deja acele cunoștințe minime de utilizare a telefonului/ tabletei/ laptop-ului etc.), și păstrarea în cât mai mare măsură a rezolvării

testelor/ rezolvării cerințelor/ citirii etc. care se vor evalua în afara statului în fața ecranului electronic, pentru a evita problemele de sănătate ce pot apărea la elevi pe termen lung.
Acestea sunt observațiile pe care eu le-aș face, sau aspectele pe care le-aș avea în vedere, în situația în care ar trebui să creez eu un cadru general, niște principii de bază pentru evaluarea elevilor din ciclul primar în cazul învățământului online.

SUGESTII DE ACTIVITĂȚI ONLINE PENTRU ATRAGEREA ELEVILOR DE CLASA I CĂTRE ȘCOALĂ

Prof. înv. primar Mica-Prundeanu Anca
Colegiul Național "Vasile Goldiș" Arad

Ideea abandonului școlar la vârstă școlară mică presupune cauze diferite față de vârsta preadolescenței și a adolescenței. Motivele țin mai mult de părinți și de familia copilului în general, decât de elevul din clasele primare. Astfel, pot exista situații în care familia nu poate susține financiar asigurarea celor necesare pentru școală (caiete, rechizite, dispozitive electronice în cazul școlii desfășurate în mediul online etc.), sau pot apărea la un moment dat probleme familiale psihologice sau medicale, de natură să împiedice elevul să participe la cursuri o perioadă de timp (divorțul părinților, pierderea unuia dintre ei, accidente care presupun spitalizarea copilului sau recuperarea după un accident etc.). Dar nu este exclusă nici varianta ca elevul nu fie atras suficient de activitățile de învățare online, și să nu participe la ore nu atât fizic (deci având camera web deschisă, microfonul disponibil și conexiune la internet), cât mental, motivațional, iar aici putem noi acționa, ca și învățători.

Respectând toate recomandările privind metodologia desfășurării orelor online la clasa I (precum durata de 20 de minute a unei "ore", abordarea de la concret spre abstract specifică vârstei, pornirea de la interesele copilului și noțiunile cunoscute deja pentru a dobândi noi competențe, deprinderi și atitudini), dar având în vedere și necesitatea parcurgerii programei școlare, învățătorului îi revine doar sarcina de a gândi, crea sau alege activități, materiale și situații de învățare care să îl capteze și să-l atragă pe micul școlar de clasa I. Aici este cheia. Motivația pentru învățare este ceea ce trebuie să i se creeze copilului, iar motivația e legată de plăcere și interes personal.

De mare ajutor în gândirea și crearea materialului pentru învățarea online sunt platformele pe care se pot crea jocuri, exerciții, povești, lucrări de artă plastică etc. de către cadrele didactice. De asemenea, din multitudinea de auxiliare didactice prezente pe piața de specialitate, profesorul poate găsi și crea un mixaj care să îi servească unei teme din programă, unei situații de învățare pe care dorește să o exploateze, unui obiectiv educațional propus. O altă sursă foarte bogată de idei și materiale sunt site-urile de pe internet specializate pe anumite domenii, chiar dacă nu sunt dedicate exclusiv educației: Pinterest, documentarele științifice pe diferite teme, teatrul radiofonic, lecturile audio, înregistrările muzicale etc.. Nu în ultimul rând, profesorul trebuie să își cunoască cât se poate de bine elevii și pe familiile acestora, pentru a ști ce teme de interes există în grupul de elevi și părinți, ca să le aibă ca puncte de plecare în alegerea temelor mari abordate în toate activitățile didactice (de pildă, în clasa mea actuală există un elev care și-a pierdut mama într-un accident de mașină exact înainte de începerea clasei pregătitoare; sunt 6-7 elevi nemaipomenit de dotați la matematică; o elevă extrem de inteligentă este și foarte anxioasă; există 4-5 elevi care practică sport la cluburi sportive; 3 eleve învață să cânte la un instrument muzical și sunt talentate la muzică; există 2-3 elevi mai sensibili și nesiguri pe sine, pentru care contează foarte mult întărirea pozitivă, iar situațiile pot continua; în 30 de ani de experiență didactică nu am avut serii de elevi care se semene între ele).

O mare provocare a fost pentru mine pregătirea de fișe de consolidare pentru clasa pregătitoare, care să sintetizeze cunoștințele și deprinderile dobândite, fișe pentru școala online. Le-am gândit ca fișe clasice (pe suport de hârtie, pentru ca elevul să nu le rezolve direct pe calculator, pentru a preveni oboseala oculară), le-am scris de mână și le-am scanat. Le-am trimis părinților, iar copiii au putut recapitula într-un mod sigur și plăcut ce au învățat în cadrul fiecărei unități tematice. Toate aceste fișe le voi aduna și publica într-un volum dedicat, fiind destinate consolidării,

recuperării sau aprofundării unor deprinderi sau cunoștințe, la finalul fiecărei unități tematice. Ele se pliază pe auxiliarele de la editura Edu, cu care am colaborat, iar abordarea cerințelor este, desigur, integrată.

Iată câteva exemple de fișe din acest set:

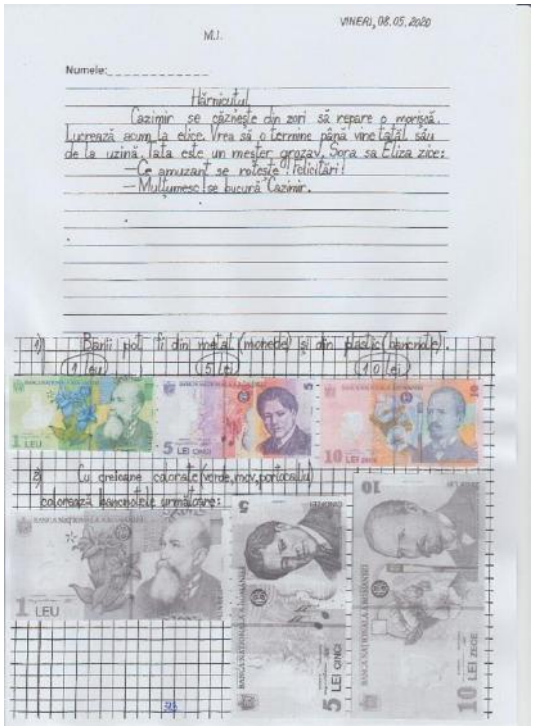

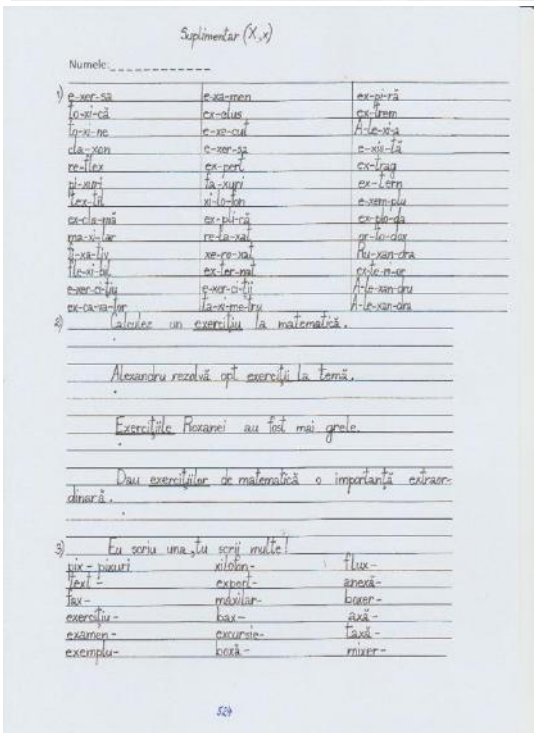

Bibliografie:

1.Corina Istrate, Dora Măcean, Manuela Oana- ”O călătorie distractivă prin clasa pregătitoare”, Editura Edu, Târgu- Mureș, 2016 (6 volume)

PREVENIREA ABANDONULUI ȘCOLAR ÎN ROMÂNIA

Kovacs Florina,
Școala Gimnazială Livada, Comuna Livada, Arad

Să fii părinte în această perioadă înseamnă să faci față nu numai unor schimbări fără precedent-noi toți suntem mai conștienți de nevoia noastră de a fii în siguranță, de a ne proteja familia și prietenii-dar și să gestionezi altfel activitățile de zi cu zi, atât pentru noi, cât și pentru copiii noștri. Toate în același timp. În realitatea distanțării sociale, școala s-a mutat, pentru mulți, în online. Ca părinte mă confrunt cu această realitate în fiecare zi. Ca profesor trebuie să înfrunt provocările pe care le întâlnesc.

În perioada carantinei, sistemul educațional a trebuit să se adapteze unei noi realități, accentuând necesitatea investițiilor în tehnologie, resurse, formare, astfel încât fiecare copil să aibă acces la educație, necondiționat.

Am observat toți cum inițiativa Ministerului Educației, *Lecții Online*, a declanșat un proces inerent de încercări și tatonări. Comutarea pe modul educație de acasă a testat răbdarea, creativitatea și inventivitatea noastră, a tuturor.Nu pot să nu mă întreb ce a însemnat acest lucru pentru cei mai vulnerabili părinți.

Abandonul școlar generează șomaj, excluziune socială, sărăcie și probleme de sănătate.Sunt multe motive care pot explica de ce unii tineri renunță prea devreme la studii: probleme personale sau familiale, dificultăți de învățare sau o situație socioeconomică precară. Alți factori importanți sunt funcționarea sistemului de învățământ, atmosfera din școli și relațiile dintre profesori și elevi. Întrucât motivele pentru care elevii abandonează învățământul secundar sunt asesea complexe și interconectate, politicile de reducere a abandonului școlar trebuie să aibă în vedere o gamă largă de factori și să coreleze politica educațională și socială cu activitățile organizațiilor de tineret și cu aspecte legate de sănătate.

Parcursul elevilor este în pericol de fragmentare, într-o multitudine de moduri, ceea ce conduce la rezultate nesatisfăcătoare și chiar la abandon școlar. Tranziția între cicluri și tipuri de școli poate reprezenta un moment în care se manifestă problemele, dar poate evidenția și simptomele altor chestiuni. În cazul multor tineri, chiar și accesul la educație reprezintă o problemă.

Unul din zece tineri europeni termină o formă de învățământ sau formare fără să dețină competențele și calificările considerate actualmente necesare pentru tranziția cu succes către piața muncii și participarea activă la societatea contemporană, riscând astfel să ajungă șomeri, să fie excluși social și să devină săraci.

În altă ordine de idei, există mai multe teorii explicative ale abandonului școlar: perspectiva ecologică, teoria individualismului metodologic, perspectiva behaviorismului și perspectiva biologică.

Sunt două mari atitudini în ceea ce privește abandonul școlar, conform lui Kearney 2008, 451-471: școala tradițională plasează întreaga responsasbilitate a deciziilor greșite asupra elevului, în contextul absenteismului și al rezultatelor școlare slabe, utilizându-se termenul de *drop-out*, cu o semnificație individuală de ordin educațional și cultural, totodată, elevii care renunță la școală sunt văzuți ca fiind expulzați din sistemul de învățământ din cauza diverselor experiențe traumatizante de eșec școlar și a emoțiilor negative, fiind utilizat termenul de *push-out*. Experiențele școlare negative pot determina anumiți elevi să renunțe la școală, însă nu toți elevii cu astfel de experiențe aleg să renunțe.

Deși ultimii 30 de ani au adus progrese semnificative în ceea ce privește drepturile copiilor, 40% dintre copiii României trăiesc încă în sărăcie sau sunt la risc de excluziune socială, unul dintre cele mai ridicate nivele din Uniunea Europeană. Dacă ne gândim la legătura strânsă dintre lipsa

educației și lipsa de oportunități, scopul nostru, ca dascăli, devine acela de a ne asigura că toți copiii merg la școală cât mai mult, învață cât de bine pot, având astfel o șansă mai bună să reușească în viață. O mare parte din soluție constă în a acorda acces celor vulnerabili la educație incluzivă de calitate. Cum putem, în contextul pandemiei de COVID-19, să dăm acces la educație celor mai vulnerabili copii de la noi din țară? O posibilă soluție este distribuția de tablete și echipamente IT și abonamente de date gratuite pentru a putea participa la orele online, soluție realizabilă cu eforturi europene.
Trebuie să luăm în calcul și instruirea profesorilor, creșterea capacității lor de a transmite informații și de a educa păstrând interesul copiilor de a participa și învăța de acasă. Pentru un act de educație de calitate va fi necesară și dezvoltarea de conținut adecvat pentru mediul online și t
În mediul rural, copiii trăiesc în condiții diferite, de la distanțare naturală și lipsă de conexiune în absența rutinelor de tipul mersului la școală, până la locuințe supraaglomerate, unde devine dificil să se concentreze le lecții.Aceasta fiind o altă cauza pentru care abandonul școlar poate să crească. Pentru a evita o astfel de problemă la clasa mea, acolo unde a fost necesar, am tipărit și am distribuit materialele în fiecare gospodărie cu ajutorul poștășiței. Această măsură s-a dovedit a fi eficientă. Nu puteam să ignor faptul că, câțiva elevi din clasa mea nu sidpun de un echipament IT. Între timp, în școala unde lucrez s-au oferit tuturor acestor elevi echipamentele necesare pentru desfășurarea orelor în online.
Copiii de la noi din școală care fac parte din familii cu mulți frați și surori, au fost cei mai dezavantajați. Părinții acestor copii i-au retras din învățământul de stat, înscriindu-i în *așa-zisele* școli în sistem homeschooling, motivând faptul că ei se ocupă, oricum, de copii cât sunt în online. Toate aceste situații fac continuarea educației lor tot mai grea.
De asemenea este foarte important schimbul de practici între profesori, capacitatea acestora de a prelua și adapta anumite metode, dar și formarea continuă a cadrelor didactice, cunoașterea unor noi modalități de combatere a fenomenului de părăsire timpurie a școlii și de abandon școlar. Această oportunitate mi-a oferit-o participarea dein cadrul Proiectului *Spirit european în educație, Erasmus+*. Programul de formare *Coaching in educational* la care am participat și-a propus îmbunătățirea competențelor de lucru ale cadrelor didactice cu elevii în vederea reducerii ratei de părăsire timpurie a școlii.În multe cazuri am observat că părăsirea timpurie a școlii este rezultatul unui proces de dezangajare progresivă de la educație legat de lipsa de performanță, ale cărei rădăcini se află în primii ani. Cercetările arată că statutul socio- economic și nivelul de educație al părinților sunt printre cei mai puternici și determinanți factori ai abandonului școlar.
La nivel de școală, am observat că practicile din clase, atitudinile profesorilor și stilurile de predare afectează motivația și angajamentul copiilor față de educație: un climat școlar nefavorabil în ceea ce privește dotarea cu echipament corespunzător pentru lecțiile în online, violența și agresiunea. Instruirea școlii din care fac parte a fost posibilă. Toate cadrele didactice am participat la curs de formare pentru a înțelege mai bine cum trebuie să gândim și să folosim diverse platforme de colaborare, apoi, la rândul nostru, am instruit părinții pentru ca aceștia să-i poată ajuta pe copii. Subeducați, unii părinți nu-și pot permite să ofere servicii de calitate în educația copiilor lor, care, îi pune pe copii într-un risc mai mare de a părăsi școala. Violența din școală trebuie eliminată cât se poate de mult, fiind una dintre cauzele abandonului școlar. De asemenea, în incinta fiecărei instituții de învățământ trebuie să existe mai mulți specialiști, asistenți sociali, psihologi, care au rolul de a identifica elevii cu probleme.
Dacă ne uităm la statistici, ele ne arată că un număr foarte mare de copii (40%) nu au participat la școală în timp de pandemie. Acest lucru constituie o criză fără precedent. Cred că, pentru a combate acest fenomen este nevoie de implementarea unui plan de urgență pentru a recupera pierderile în educație, în special în grupurile vulnerabile, care, în anul 2020, au fost educațional din cauza absenței tehnologiilor moderne de comunicare online din familii ori școli. Totodată, elaborarea și

supunerea spre dezbatere publică a unui plan strategic coerent și bine bugetat pentru asigurarea echității în educație, cu prioritate copiilor defavorizați și vulnerabili. De asemenea, deschiderea grădinițelor și a școlilor pentru a permite educația față în față, în condiții de siguranță sanitară. Cred că și programul *Școală după școală* este un factor important pentru reducerea abandonului școlar. Astfel, copilul învață, își face temele, socializează cu copiii de vârsta lui.
În timp ce mulți dintre adulți se gândesc la dezastrul economic pe care îl provoacă restricțiile impuse de autorități, puțini se mai gândesc la impactul emoțional și psihic al acestei perioade. Fără să fii un expert, îți dai seama că elevii nu pot înțelege foarte bine de ce nu mai pot interacționa cu copiii cum o făceau înainte. Lipsa de socializare la școală și în afara ei, cursurile superficiale sau restricțiile de circulație, toate fac rău copiilor la nivel mental. În acest context, doi frați din școala noastră au fost retrași din unitate de către părinții lor. Mecanismul la care au apelat părinții a fost extrem de simplu. Pe cererea către secretariatul instituției au scris doar atât: *Restricțiile le afectează copiilor dezvoltarea din punct de vedere emoțional, fizic și psihic.* Ceea ce este bine în această situație este faptul că părinții nu vor să-și retragă copiii din învățământul de masă pentru totdeauna, doar pânăcând lucrurile vor reveni la normal.
Pentru prevenirea abandonului școlar, chiar și în perioada de pandemie, cadrele didactice trebuie să monitorizeze cu atenție absențele elevilor în cadrul orelor de curs. Metodele de predare online, să fie tot mai atractive. Să se promoveze cooperarea la clasă astfel încât și elevii cu performanțe școlare modeste să experimenteze succesul. Să evităm să construim elite, concomitent cu etichetarea , marginalizarea celor care nu aparțin elitei. Sancțiunile trebuie să mențină motivația școlară a elevilor, nota să fie doar o măsură obiectivă a performanței și nu o modalitate de sancționare a elevului. Este important să se mențină o legătură strânsă cu familia. Întâlnirile online cu părinții s-au dovedit a fi utile. De asemenea, consilierea elevilor vulnerabili și a părinților intră în atribuțiile noastre, ca dascăli.
Abandonul școlar nu este numai o problemă a sistemului d eînvățământ, ci este o problemă socială, un eșec individual cu efecte negative pentru economie și familie. Școala este bună atunci când răspunde cerințelor pieței muncii, cerințelor elevului și ale societății.
Investiția în copii, mai ales a celor vulnerabili, cere o redistribuire a majorității fondurilor acolo unde majoritatea beneficiază cel mai mult: educația timpurie și cea obligatorie. Pandemia ne pune la încercare resursele imediate, dar ne oferă, în același timp, o oportunitate să investim în copiii noștri.

BIBLIOGRAFIE:

Kearney, Albano, 2008. *School absenteeism and school refusal behavior in youth: a contemporary review*. SUA: Clinical Psychology, no.28: 451-471.
Ministerul Educației și Cercetării. https://www.edu.ro

ELEVUL, OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Lăcraru Marinela Angelica
Liceul Tehnologic „Pp. s. Aurelian „

Dincolo de bâlbâielile autorităților de pretutindeni, epidemia de Sars-Cov2 a pus în față societății, lacunele învățământului românesc.Autoritățile statului au fost nevoite să se arunce într-un scenariu de învățare online, pentru care știau prea bine, că nu suntem pregătiți, însa care părea singura soluție la acel moment. Abia atunci a scos la iveală sluțenia școlii românești. Azvîrlite peste noapte în apele tulburi ale învățării asistate de calculator, unitățile din învătământul preuniversitar și universitar deopotrivă au fost nevoite să invete sa inoate, ba chiar să o facă in contra current.Curentul era învolburat de decenii de programe sufocate de noțiuni abstracte, îndesate cu materie multă, adesea inutilă, menită sa pregătească elevii pentru examene, nicidecum pentru viață, de lipsa dotărilor adecvate secolului XXI și a cadrelor didactice calificate corespunzator pentru integrarea calculatorului în predare și evaluare.Autăritățile, Ministerul nu doar că nu a venit rapid cu modificari ale ROFUIP pentru a reglementa activitatea profesorilor și elevilor in condiții de învățare online, nici nu s-a mobilizat in vederea asigurării infrastructurii tehnice necesare, dar a mai venit si cu solutii pentru incheierea mediilor fara a tine cont de activitatea de pe cel de al doilea semestru, care începuse deja din ianuarie.

Rezultatele …. Încetineala Ministerului Educației continuă să producă efecte și acum, la luni bune de la declanșarea pandemiei când învatarea sincron, hibrid sau doar online nu doar că nu reșește să convingă, ci dă semne că va eșua lamentabil.

Dotarea unităților școlare s-a făcut târziu, prost, insuficient, iar in mediul rural, cu mici excepții, situația e de-a dreptul tragică, înverșunarea retrogradă cu care se respinge învățarea hibrid sau online pe care, aproape unanim, corpul profesoral si familiile elevilor o desființează ca inutilă.Deși nu cred că poate suplini învățarea din clasă, nici nu împărtășesc scepticismul colegilor mei cu privire la ineficiența studiului online. Platforma Google Classroom ii oferă profesorului acces nelimitat la resursele de pe Internet si o multitudine de aplicații pe care le poate folosi împreună cu elevii. Pe lângă temele care pot fi realizate în format electronic, aceeași platformă, dar si multe altele, cum ar fi Kahoot sau Quizzlet, pot fi utilizate nu doar pentru teste cu itemi obiectivi, dar si pentru învățare, nemaivorbind de variatele modele de table interactive, cum este Miro, care pot deveni instrumente excelente de studiu, tocmai fiindcă permit adaugarea de linkuri utile, fișe, înregistrări audio sau video, exerciții și texte.
nternetul oferă acces gratuit la o multitudine de aplicații ce pot fi instalate pe telefoanele mobile, astfel încât elevii din clase in timpul scenariului galben să poata interacționa cu cei de acasă, evitând astfel monotonia sau implicarea exclusivă a elevilor prezenți fizic la ore.

De moment ce instrumentele există, ce lipsește așadar? Poate viziunea de ansamblu. In egală măsura, profesorii si familiile trebuie să reușească mereu să înțeleagă cum va arăta lumea viitorului pentru care trebuie pregătiți acești copii.
Sistemul hibrid oferă tocmai această șansă, a unei modernizări rapide a metodelor de predare utilizate de profesori si a stimulării creativității ambelor părti, elevii si profesorii lor, micsorand in același timp prăstia care ii desparte pe Boomeri de Generatia X.Este important să ne asumăm a forma un elev care să cunoască instrumentele de învățare si cum poate dobîndi acces la ele (biblioteci virtuale, cursuri online, tutoriale, etc), după cum să recunoaștem ca la maturitate procesul de învățare este preponderent independent, iar formatorul ofera doar feedback și ghidare.

Studiul asistat de calculator înseamnă formarea de competențe digitale care permit ulterior dezvoltarea altor competentț si abilități. Un elev familiarizat de timpuriu cu instrumentele oferite de Google Suite, nu va avea probleme în a se adapta unui mediu universitar ce presupune mult lucru independent, sau pieței forței de muncă, atât de dinamică in zilele noastre.

In plus, odata descoperite resursele infinite ale studiului online, de ce am exclude alfabetizarea elevilor aflati in zone defavorizate sau a celor care nu beneficiaza de personal calificat, asa cum este mult prea des cazul in mediul rural? Departe de mine ideea de a ne închina studiului asistat de calculator ca unui salvator al școlii românești. Pentru ca acesta să funcționeze este necesar ca toate forțele statului si societății să conlucreze. Autoritățile locale, responsabile pentru dotarile tehnice, au datoria de a o face transparent, la costuri mici si cu tehnica, softuri si programe antivirus de calitate. Cele statale trebuie să se mobilizeze in vederea modernizării programelor școlare ce au nevoie urgentă de reașezarea pe alte baze decât cele de până acum, a regândirii sistemului de evaluare si a digitalizării masive a manualelor si auxiliarelor scolare. Familiile trebuie încurajate sa accepte schimbarea ca parte a realității căreia copiii noștri vor fi forțați să se adapteze, fiind, in acelasi timp, chemate să se implice mai mult in dezbaterile din agora educațională.Nu întâmplător am lăsat la urmă cadrele didactice, " dascali". Profesorul nu este un dascăl care îngâna pe de rost diverse informații in proiectul educational de decenii. El are nevoie de încurajare să depășească acest cadru restrictiv al programei, să se concentreze pe competențele ce trebuie dobândite de elev, pe formarea unor valori morale si achiziționarea de cunoștinte științifice punând binele copilului in centrul activității sale.

ROLUL EDUCATIV AL LECTURII

bibliotecar – documentarist Neacşu Alina Marilena
Colegiul Economic "Virgil Madgearu" Galaţi

Lectura reprezintă un fenomen, deopotrivă social şi psihologic, atingând categorii diverse ale populaţiei, cu niveluri diferite de posibilităţi şi pregătire profesională şi totuşi lectura este în primul rând un proces de comunicare.

Poulet afirmă că „lectura e un act atît de complex încît e legat de toate posibilităţile, aptitudinile, tendinţelor individului. Motivaţiile ei pot fi distinse în funcţie de clase sociale, vîrstă, evenimentele existenţei, starea fizică etc.". [5] Paul Cornea extinde domeniul de cercetare prin adăugarea de noi elemente : „ea se adaptează scopului urmărit (vreau să studiez, să mă amuz, să culeg informaţii, să-mi aţâţ fantezia, să-mi intensific viaţa interioară, să-mi calmez aprehensiunile etc.), în egală măsură naturii textului (poezie, manual filosofic, roman poliţist, magazin literar etc.), dar nu mai puţin circumstanţelor (bună sau rea dispoziţie, stare de vigilenţă ori de oboseală, ambianţă zgomotoasă ori solitară etc.)"[6]

Există o multituditudine de apariţii editoriale pe piaţă în zilele noastre însă se pune problema valorii acestor cărţi care apar. Există mai mulţi factori interdependenţi care determină succesul unei cărţi şi valoarea ei reală: societatea, autorul, editorul, publicul, critica literară.

Creaţia literară aparţine întodeauna unei anumite societăţi, fiind atât vocaţie individuală cât şi cerinţă socială. Scriitorul, atunci când creează, are în conştiinţa sa un anumit public, cu motivaţiile şi preferinţele sale. De asemenea, atunci când selectează o operă literară, editorul are în vedere un public potenţial, publicul care ar putea citi cartea respectivă. Publicul, orice grup social (definit de sex, vârstă, statut ocupaţional) poate avea propriile sale nevoi culturale şi propia sa nevoie de lectură. Totodată este clară structurarea publicului: pe de o parte există un public specializat, care poate emite judecăţi de valoare, "clientela specializată", iar pe de alta parte există publicul obişnuit, cu diverse nevoi de lectură şi o formaţie culturală diversificată.

Publicul îşi exprimă o opţiune spre o anumită operă literară în funcţie de scopul urmărit. Exista un public specializat, un "circuit cult", a cărei caracteristică este putinţă de a emite judecăţi de valoare. Cititorul de rând este doar un consumator, el lăsându-se condus de un anume gust, fără să-şi pună problema unor judecaăţi de valoare proprii decât în raport cu aşteptările sale.

Pentru cititor, selecţia lecturii înseamnă o anumită predispoziţie care provine din formaţia lui şcolară, din experienţa lui culturală, din informaţiile sale anterioare. Printre elementele importante care pot decide lecturarea unei cărţi sunt: subiectul cărţii şi renumele autorului.

Cartea nu are valoare, nu există, înainte de receptarea şi asimilarea conţinutului, valoarea însăşi fiind definită ca un raport între un evaluator şi un obiect de evaluat; lectura este un asemenea raport între opera şi receptarea ei, decodificarea de către cititorii ei, în funcţie de formaţia şi cultura lor.

Poulet spune despre lectură: „Cărţile ajung la deplina lor existenţă doar în cititor. Ele sunt, ce-i drept, alcătuite numai din gânduri ale unui altuia, cu toate acestea cititorul este cel care devine, pe parcursul lecturii, subiectul acestor gânduri. Astfel dispare prăpastia ce se cască între subiect şi obiect, în actele percepţiei şi ale cunoaşterii, iar suspendarea ei face ca actul lecturii să pară a fi categoria specială a posibilităţii accesului la o experienţă străină".[7]

Textul are o existenţă virtuală fără un destinatar, un subiect care să-l transforme dintr-un suport al unui ansamblu de semne într-un conţinut de sens. Acest demers presupune ca cititorul să îndeplinească anumite sarcini pe baza cărora se pot delimita funcţiile cititorului :

---

[5] Cornea, Paul. *Introducere în teoria literaturii*. Iaşi : Polirom, 1988, p. 10
[6] *Ibidem*, p. 10
[7] Iser, Wolfgang. *Actul lecturii : O teorie a efectului estetic*. Piteşti : Paralela 45, 2006, p. 333

- performarea – destinatarul sau subiectul cititor va parcurge textul transformând opera din virtualitate în semnificaţie. Cornea afirmă că „lectorul are sarcina de a înţelege, de a afla ce vor să spună semnificanţii, ceea ce se traduce prin decodificarea semnelor şi interpretarea lor”.[8]
- evaluarea – este o etapă conştientă sau semiconştientă prin care cititorul ia atitudine faţă de text din punct de vedere afectiv în ceea ce priveşte reacţiile emotive şi axiologic prin judecăţi de valorizare de tipul îmi place/nu-mi place, aprob/dezaprob.
- Aceste funcţii ale cititorului intervin simultan în procesul comunicării textului şi acţionează stimulându-se reciproc.
- cooperarea – este rezultatul primelor două etape de asimilare a textului. Cititorul conlucrează cu mecanismul semnificării textului, el actualizează sensuri deja conţinute în text sau forţează textul pentru a i se deschide. Eco[9] afirmă că această funcţie trebuie să devină activă şi conştientă pentru ca ceea ce textul ascunde să poată fi progresiv descoperit. În acest scop cititorul trebuie: să actualizeze codul său şi propria sa enciclopedie; să umple golurile pe care textul le-a revelat sau pe care autorul le-a lăsat aşa în mod intenţionat şi să aibă iniţiativa deschiderii textului, a interpretării.

  Manolescu consideră că cititul e una din marile bucurii ale vieţii şi printre „puţinele vicii care nu trebuie pedepsite”. În acelaşi timp, cititul e o formă de experienţă, „un multiplicator” pentru experienţele noastre, căci, dacă ne-am limita la ceea ce trăim sau vedem în jurul nostru am fi foarte săraci. „Abia cărţile ne dezvăluie cu adevărat înţelesul lucrurilor pe care le trăim. Necitind, suntem ignoranţi: dar nu numai fiindcă nu avem idee de ce gândesc şi simt alţi oameni, ci şi fiindcă nu ne putem explica propria noastă viaţă”.[10]

  Mircea Eliade spune că lectura nu ajunge artă decât în clipa când ştie să prevadă valorile şi să distingă emoţiile estetice. Arta lecturii nu ajunge o artă nobilă decât prin puterea sa de a prevedea erorile şi mediocrităţile şi prin virutea de a economisi timpul.

  Lectura este o nevoie spirituală fundamentală, indiferent de schimbările sociale. În planul lecturii nevoile evoluează, se diversifică, se reorganizează în funcţie de anumite orientări axiologice, însă lectura se grupează pe două mari orientări: lectura de dezvoltare a personalităţii şi lectura de diverstisment.

  Motivaţiile sunt caracteristice vârstei, perioadei de dezvoltare care se orientează către: îmbogăţirea orizontului cultural; instruirea instituţionalizată; cunoaşterea creaţiei în diferite domenii; preocuparea pentru recunoaşterea socială, alte interese pragmatice.

  Conform acestor motivaţii lectura tinerilor se va constitui din informaţii din domenii fundamentale stiiţifice, tehnice, beletristică, istorie, artă, sociologie etc.

Pentru aprecierea nevoilor de lectură, a gusturilor, aspiraţiilor aşteptărilor tinerilor se poate apela la cercetări sociologice în vederea stabilirii unor funcţii, servicii de bibliotecă pentru îmbunătăţirea relaţiei utilizatori – bibliotecă. Se pot realiza multiple cercetări, cu o diversitate de teme pe eşantioane cu diferite profesii, ocupaţii, locuri de muncă, etc.

Tinerii reprezintă publicul cel mai reprezentativ pentru aflarea preocupărilor, motivaţiei, intereselor. Studenţii sunt publicul ţinţă pentru bibliotecile universitare şi pentru atragerea acestora către lectură au loc acţiuni concrete la nivelul facultăţilor ca: implementarea de cursuri de documentare pentru studenţii începători; asigurarea a materialului didactic necesar pregătirii studenţilor – cărţi în bibliotecă, cărţi electronice, reviste de specialitate, abonarea la baze de date ştiinţifice care conţin articole importante din diverse domenii ştiinfice; săli de lectură moderne, spaţioase şi dotate cu calculatoare conectate la internet pentru uşurarea accesului la informaţie.

Pentru elevii care vin pentru prima oară într-o bibliotecă se pot organiza servicii specializate pentru începători. Acestora li se va face îndrumarea spre abordarea unor noi orizonturi, formarea

---

[8] Cornea, Paul. *op. cit*., p. 58

[9] Eco, Umberto. *Lector în fabula : Cooperarea interpretativă în textele narative.* Bucureşti : Univers, 1991, p. **101**

[10] Manolescu, Nicolae. *Lectura pe înţelesul tuturor*. Braşov : Aula, 2003, p. 41

unor noi interese, literaturi de referinţă, orientare în bibliotecă. Celorlaţi li se va prezenta oferta bibliotecii în scopul lărgirii intereselor de lectură, precum şi pentru abordarea unor noi domenii de interes.

BIBLIOGRAFIE

1. CORNEA, Paul. *Introducere în teoria lecturii*. Ed. a 2-a. Iaşi : Polirom, 1998, 240 p.
2. ECO, Umberto. *Lector in fabula : Cooperarea interpretativă în textele narative.* Bucureşti : Univers, 1991, 308 p.
3. FAGUET, Émile. *Arta de a citi*. Bucureşti : Albatros, 1973, 149 p.
4. ISER, Wolfgang. Actul lecturii : o teorie a efectului estetic. Piteşti : Paralela 45, 2006, 472 p.
5. MANOLESCU, Nicolae. *Lectura pe înţelesul tuturor.* Braşov : Aula, 2002, 256 p.
6. MANOLESCU, Nicolae. *Cititul şi scrisul*, Iaşi : Polirom, 2002, 347 p.
7. MARINO, Adrian. *Comparatism şi teoria literaturii*. Iaşi : Polirom, 1998, 289 p.
8. MOCEANU, Ovidiu. *Experienţa lecturii*. Braşov: Aula, 1997, 154 p.
9. PÎRNUŢĂ Oana Andreea; POPA, Silvia. *Comunicare prin lectură şi traducere*. Braşov: Editura Universităţii „Transilvania", 2002, 103 p.
10. SÎRGHIE; Anca. *Lectura şi studiul.* Sibiu : Alma Mater, 2002, 280 p.

PREGĂTIREA PIESELOR PENTRU ASAMBLĂRI

Bighiu Neculae
Liceul Tehnologic ”Alexandru Ioan Cuza”

”Dacă o profesie devine un mod de viață, atunci o meserie se transformă în artă" (I. Shevelev)

Tehnologia sporește conectivitatea și mobilitatea cu scopul de a îmbunătăți comunicarea, accesul la informații și fluxul. Tehnologia este la fel de utilă ca scop și usor de utilizat, prin urmare, progresele tehnologice permit o integrare perfectă cu mediul fizic. Mediile de lucru inovatoare creează un refugiu sigur pentru idei noi. Inovația se realizează prin crearea, partajarea și testarea acestor idei, definind un mediu de lucru pilot pentru testarea eficienței integrării mobilității într-o configurație de spațiu de lucru, de obicei fixate.
Tehnologia schimbă rapid modul în care trăim și lucrăm.
Implementarea unor noi modalități de lucru sau chiar îmbunătățirea unui mediu de lucru este un proces care implică multe componente.

Procesul tehnologic de asamblare cuprinde operațiile de montate în ordinea lor succesivă, cu precizarea utilajului, a sculelor, a aparatelor de măsurat și a dispozitivelor necesare realizării operațiilor de asamblare cu consum minim de timp și volum redus de muncă.
Pentru a proiecta procesul tehnologic de asamblare a unui produs sunt necesare următoarele date inițiale.

Procesul tehnologic de asamblare cuprinde operațiile de montare în ordinea lor succesivă, precizarea utilajului, a sculelor, a aparatelor de masurat precum și a dispozitivelor necesare realizării operațiilor de asamblare cu consum minim de timp și volum redus de muncă.
Operațiile de asamblare reprezintă acea parte a procesului tehnologic, efectuate fără întreruperi asupra unui complex de asamblare, de către un muncitor sau o echipă de muncitori, pe un singur loc de muncă.
Partea operației de asamblare care se execută la o anumită îmbinare, folosind aceleași dispozitive, scule și aceeași metodă de lucru se numește fază.
Operațiile și fazele de asamblare se stabilesc în cursul proiectării procesului tehnologic de asamblare și se înscriu în fișele planului de operații.
Procesul tehnologic de asamblare trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
-să asigure realizarea tuturor prescripțiilor tehnice impuseprodusului;
-să garanteze realizarea normelor de precizie și de rigiditate;
-să permită obținerea produsului la un cost cât mai redus.

Este important ca procesul tehnologic de asamblare să se realizeze cu consum minim de timp și pentru ca lucrările executate să fie de bună calitate, este necesar, în special în cazul producției în serie și în masă, să se elaboreze următoarele documente tehnologice;
-schema de asamblare;
-fișa tehnologică și planul de operații;
-ciclograma asamblării .
Operațiile de asamblare trebuie să se succeadă într-o anumită ordine impusă de reperele componente care ocupă locul prevăzut în cadrul subansamblului produsului.

Schema de asamblare reprezintă exprimarea grafică a succesiunii operațiilor de asamblare a pieselor în cadrul produsului.și se întocmesc în cazul producției în serie și în masă, când se efectuează montarea simultan, în diferite locuri de muncă și de către echipe diferite, iar în cadrul producției de unicate, atunci când se montează produse complicate.
Fișa tehnologică este documentul utilizat în cazul producției de unicate în serie mică și stabilește procesul de asamblare a mașinii, asubansamblurilor piesei ce o conțin.

În fișa tehnologică se indică, sumar, principalele operații de asamblare fără a se efectua defalcarea pe faze.

Planul de operații se întocmește în cazul producției în serie și în masă și conține un studiu detaliat al procesului tehnologic de asamblare, însoțit uneori și de desenele operațiilor.Acesta se elaborează pentru unitățile de asamblare și pentru asamblarea generală și conține numărul de ordine al operațiilor, fazele succesive ale montării, cu indicarea sculelor, a dispozitivelor și a utlilajelor necesare pentru executarea operațiilor respective.

Ciclograma asamblării este reprezentarea grafică a operațiilor de asamblare a unui produs în ordinea succesiunii acestora, în raport cu timpul necesar executării operațiilor de asamblare.

Asamblarea unui produs se poate realiza prin două metode și anume:

-asamblarea succesivă, în care operațiile se succed;

- asamblarea paralel- succesivă în care o parte din operațiile de asamblare se execută simultan(în paralel), iar altele succesiv.

Cele mai frecvente operații de ajustare sunt următoarele:

-retușarea, răzuirea, rodarea,burghierea, filetarea și spălarea.

Ajustarea pieselor cu scule metalice sau abrazive în vederea încadrării acestora în lanțul de dimensiuni precum și a asigurării netezimii cerute suprafețelor funcționale se numește retușare.

În vederea retușării se utilizează pile și discuri de rectificat de diferite forme, corespunzător profilului suprafețelor ce se retușează.

În vederea asamblării se supun operației de răzuire în special suprafețele pln-active și uneori supafețele cilindrice ale pieselor executate din metale neferoase, fontă cenușie și oțel netratat termic în producție individuală și în serie mică și în mod deosebit în cazul atelierelor de reparații. Răzuitoarele sunt de obicei acționate manual, în cazul producției în serie, iar răzuirea suprafețelor se execută cu răzuitoare acționate mecanic.

Rodarea este operația de netezire simultană a două suprafețe metalice cu pulberi abrazive, în scopul îmbunătățirii contactului efectiv dintre ele. Rodarea poate fi efectuată manual, semimecanizat sau mecanizat și se poate executa numai după acele operații care asigură un anumit grad de precizie și respectiv, adausuri de prelucrare foarte mici.

Burghierea se folosește în cazul asamblării prin diferite găuri . Pentru executarea operației de burghiere, secțiile de asamblare sunt înzestrate cu mașini de găurit portabile (manuale, electrice, pneumatice), mașini de găurit de masă(de banc) sau mașini de găurit coloană.

Pentru a se evita orice pericol, piesele și subansamblurile se supun unui proces de spălare. În funcție de caracterul producției, piesele se spală manual sau cu mijloace mecanizate.

După spălarea chimică, piesele se spală cu apă fierbinte și se usucă într-un jet de aer cald. Acest proces de spălare este complet mecanizat , practic și economic.

Este foarte important pentru înlăturarea cauzelor care pot provoca accidente de muncă și îmbolnăviri profesionale trebuie luate o serie de măsuri și sarcini ce revin conducătorului locului de muncă.

EVALUAREA – COMPONENTĂ A PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV

profesor Șlincu Doina-Gabriela
Școala Gimnazială Nr.8 Suceava

Evaluarea este o componentă indispensabilă a procesului instructiv-educativ, nerezumându-se doar la o singură acțiune (cum ar fi notarea elevilor). În procesul de învățământ, evaluarea este o acțiune de colectare, organizare și interpretare a datelor privind efectele directe ale relației profesor – elev cu scopul de a eficientiza funcționarea întregului sistem educațional. Evaluarea are în primul rând, un rol de feedback pentru elevi, profesori, părinți și factorii de decizie. Rezultatele evaluării constituie și elemente de sprijin în luarea deciziilor privind modificarea curriculumului, efectuarea de prognoze și anticipării costurilor economice ale educație. Deci, scopul major al evaluării este să ofere datele necesare care să permită luarea celor mai bune decizii educaționale.

În matematica de gimnaziu, evaluarea rezultatelor urmărește să determine modul în care obiectivele și competențele stabilite se realizează prin învățare. Practic, reprezintă un proces continuu și de durată, putându-se derula pe tot parcursul programului de instruire.

În cadrul gimnaziului, și nu numai, evaluarea cunoștințelor de matematică are caracterul unui proces complex, fiind realizată dintr-o succesiune de activități etapizate. Actul de evaluare are avantajul că focalizează atenția asupra efectelor, intențiilor și așteptărilor procesului educațional aflate în prim plan.

Un alt aspect al evaluării, specific gimnaziului, este interdependența celor trei elemente ale sale: informații, aprecieri, decizii. Informațiile sunt baza de date care prelucrate duc la formularea aprecierilor; aprecierile sunt estimări ale situației prezente sau prognoze ale rezultatelor viitoare; deciziile sunt opțiuni pentru anumite modalități de acțiune. Putem spune că informațiile culese prin evaluare sunt funcție de deciziile ce urmează să fie adoptate.

Evaluarea în învățământ reprezintă un teritoriu problematic și în același timp un domeniu de expertiză de o complexitate vastă, nesurprinzând prezența unei largi game de concepții privind aceasta.

Printre cele mai importante scopuri ale evaluării amintim: fundamentarea deciziilor; priza de conștiință / conștientizarea problemei; influențarea evoluției sistemului evaluat.

Dorința de a imprima demersului evaluativ calități precum validitatea, fidelitatea sau relevanța pot fi concretizate în prescripții riguroase. Uneori, demersul evaluatorului va fi ghidat de criterii dificil de formalizat, alteori de criterii ușor aplicabile.

Importanța criteriilor în cadrul demersului evaluativ este imperios necesară, ele rezultând din prelucrarea statistică a datelor de evaluare sau din contextul demersului evaluativ.

Evaluarea este ghidată de anumite funcții dintre care amintim: **funcția diagnostică** care are în vedere depistarea lacunelor și greșelilor elevilor precum și înlăturarea acestora, **funcția prognostică** care pune în evidență performanțele viitoare ale elevilor și **funcția selectivă** care intervine atunci când se dorește clasificarea și admiterea candidaților la examene și concursuri școlare sau ierarhizarea elevilor unei clase, școli, etc. Funcția diagnostică se realizează prin teste de cunoștințe de tip diagnostic, teste care verifică interpretarea corectă a cunoștințelor transmise elevilor. Funcția prognostică se realizează prin teste de aptitudini, dar și prin teste pedagogice care verifică mai ales calitatea învățării și a capacității solicitate de activități viitoare. Testele standardizate de tip normativ oferă posibilități mari pentru realizarea unei selecții obiective.

Studiul matematicii în învățământul gimnazial își propune să asigure pentru toți elevii formarea competențelor de bază în rezolvarea de probleme prin calcul aritmetic, calcul algebric și raționament geometric.

Învățarea matematicii în gimnaziu urmărește conștientizarea naturii matematicii ca o activitate de rezolvare a problemelor, bazată pe un corpus de cunoștințe și de noțiuni, dar și ca o disciplină dinamică, strâns legată de societate prin relevanța sa în cotidian și prin rolul său în științele naturii, în științele economice, în tehnologii, în științele sociale, etc.

Profesorul de matematică cunoaște, în general, metodele și instrumentele de evaluare și încearcă să le selecteze pe cele mai potrivite, integrându-le în mod eficient în procesul didactic. Ca și modalități de evaluare sunt folosite aprecierile verbale, probele orale, probele scrise dar și metode alternative (investigația, proiectul, portofoliul). Cel puțin în cazul orelor de opțional afiliate matematicii, profesorul utilizează metode variate pentru a evalua activitatea în așa fel încât să stimuleze interesul elevilor pentru aceste ore. Pentru pregătirea elevilor în vederea susținerii examenelor naționale, profesorul integrează în activitatea curentă diferite tipuri de itemi și probe.

Testarea prin **itemi obiectivi** se aplică în general testelor de progres școlar și, în special, în cele standardizate. Acești itemi realizează o structurare a sarcinilor propuse elevilor în concordanță cu obiectivele pe care testele și le asumă. În categoria itemilor obiectivi sunt incluși **itemi cu alegere duală (adevărat/fals), itemi de tip pereche** și **itemi cu alegere multiplă**. Alte tipuri de itemi sunt cei cu răspuns scurt/de completare sau cei cu întrebări structurate care fac parte din categoria itemilor semiobiectivi.

Deoarece timpul necesar pentru rezolvarea itemilor semiobiectivi este redus față de cel necesar pentru rezolvarea itemilor cu răspuns deschis, se pot alica, în aceeași unitate de timp (de testare a elevului), un număr mai mare de itemi prin care verificăm o cantitate mai mare de cunoștințe și capacități pe care elevii le posedă. Gradul de dificultate în cadrul fiecărui item trebuie să fie crescător ceea ce duce ca acesta să fie preferat de un număr mai mare de elevi.

Itemii subiectivi, sau **cu răspuns deschis**, reprezintă forma *tradițională* de evaluare în țara noastră. Ei sunt relativ ușor de construit și testează competențe și obiective ce scot în evidență originalitatea, creativitatea și caracterul personal al răspunsului. Itemii cu răspuns deschis presupun: **rezolvări de probleme** și **eseu structurat sau liber** (mai puțin folosit în matematică).

Unele capacități intelectuale pe care dorim să le dezvoltăm elevilor au un caracter complex și interdisciplinar. De exemplu, capacitatea de a rezolva probleme este comună matematicii, fizicii, chimiei, etc. Capacitatea de a citi și înțelege un text este utilă nu numai la limba română, limbi străine, etc ci și la științele exacte.

Deși importante pentru testarea unor cunoștințe și capacități de bază, metodele tradiționale de evaluare nu mai sunt eficiente în totalitate. Ca urmare, își fac simțită prezența și metodele de evaluare ce fac apel la creativitatea elevului, la gândirea divergentă, generalizări sau lucrul în echipă.

Printre cele mai cunoscute **metode alternative de evaluare** folosite în matematica de gimnaziu, enumerăm: **investigația, proiectul, portofoliul** și **autoevaluarea**.

Investigația este o metodă de evaluare în care elevul este pus în situația de a căuta o soluție deosebită (față de cele algoritmice) la sarcini de complexități diferite. Chiar dacă sarcina este simplă, elevului i se cere să facă dovada înțelegerii sarcinii, rezolvării, generalizării sau transpunerii ei în alt context. Timpul afectat investigației nu poate depăși o oră de curs, iar modul de lucru poate fi individual sau de grup. Această metodă de evaluare se aplică în general în cadrul geometriei practice, pentru determinarea unor arii sau a unor volume și pentru compararea rezultatelor obținute.

O altă metodă de evaluare în matematica de gimnaziu este și **metoda proiectului**. Această metodă este complexă, desfășurându-se pe o perioadă mare de timp (de la câteva zile, la câteva săptămâni sau chiar mai mult). Titlul și conținutul proiectului de cercetare dat elevilor vor fi alese cu mare grijă. Planul de lucru, indicațiile și clarificările vor fi făcute în clasă, urmând ca elevul să continue acasă. Realizarea unui proiect de cercetare cuprinde 2 etape: colectarea datelor și

realizarea efectivă a proiectului. Spre deosebire de investigație, proiectul de cercetare are un caracter practic mult mai accentuat.

Nu în ultimul rând, ca metodă de evaluare la matematică a început să fie tot mai des întâlnită în ultimul timp și **metoda portofoliului**. Portofoliul este un instrument de evaluare complet prin care se poate urmări progresul elevului dar și atitudinea lui față de matematică pe o perioadă lungă de timp.

Aceasta cuprinde atât rezultatele obținute de elev într-un semestru sau an școlar la teste, teme pentru acasă dar și rezultatele elevului la instrumente alternative de evaluare (investigație, proiecte, referate, etc.). În plus, portofoliul cuprinde fișele individuale ale elevului, chestionare privind atitudinea sa față de matematică și altele.

Autoevaluarea este o altă metodă de evaluare. Ea permite aprecierea propriilor performanțe în raport cu obiectivele operaționale. În procesul autoevaluării elevul va înțelege mai bine obiectivele și conținutul sarcinii ce o are de rezolvat, căile prin care se găsește soluția corectă și modul în care efortul său de rezolvare a sarcinii este valorificat. Autoevaluarea trebuie făcută sub atenta îndrumare a profesorului(în special în clasele de gimnaziu).

Toate metodele de evaluare prezentate mai sus se aplică alternativ și astfel, prin intermediul lor, profesorul reușește să verifice înțelegerea și aprofundarea noțiunilor de matematică pe care le-a predat. Profesorul reușește astfel să observe performanțele și lipsurile elevilor în modul de înțelegere a unor concepte, în realizarea conexiunilor între acestea, pentru a adapta predarea noțiunilor la ritmul de învățare al elevilor. Prin evaluare, se verifică progresul elevilor în învățarea matematicii. Profesorul își identifică așteptările în raport cu nivelul fiecărei clase și, își adaptează instrumentele de evaluare, în funcție de posibilitățile reale ale colectivului de elevi, apreciind progresul individual. Performanțele fiecărui elev sunt evaluate sistematic în raport cu obiectivele și competențele menționate în programa școlară dar ținând cont de niște criterii prestabilite.

Dar evaluarea, cel puțin la nivelul gimnaziului, este folosită și pentru a stimula elevii. Astfel, ei reușesc să gândească și să învețe concepte matematice, să facă legături între ele și să le găsească aplicații în practică. De asemenea, sunt stimulați să aibă încredere în capacitatea lor de abordare și rezolvare a diferitelor probleme. Prin intermediul evaluărilor, elevii reușesc să-și identifice lacunele, responsabilitatea propriei învățări revenindu-le, reușind astfel să-și analizeze nivelul de performanță. Activitatea profesorului de matematică nu se rezumă numai la transmiterea de cunoștințe sau formarea de capacități cognitive la elevi, ci presupune și dezvoltarea unui stil de muncă intelectuală.

Cunoștințele matematice au o mare importanță pentru viață în general, fiind o piatră de temelie în sistemul de cunoștințe generale al fiecărui om și totodată constituie o cerință de bază pentru finalizarea studiilor gimnaziale.

Matematica creează o disciplină a muncii, dezvoltă logica și flexibilitatea în gândire, îndrumă elevul să aibă așteptări realiste de la viață.

Bibliografie:

- Lucian Gliga – *Standarde profesionale pentru profesia didactică,* Ministerul Educației și Cercetării, București, 2002;
- Florica Banu și alții – *Ghid de evaluare la matematică,* Ministerul Educației Naționale, București, 1999;
- Brigitte Frank și alții – *Compendiu de matematică,* Editura All.

PROIECTUL EDUCAŢIONAL
„MINUTELE DE DUCAȚIE FINANCIARĂ”

Prof. prepr. Fodor Lucia
Şcoala Gimn. Serafim Duicu,
Structura Grădiniţa cu Progr. Prel. Nr.12 Tg. Mureş

TIPUL ACTIVITĂȚII PRINCIPALE: concurs / domeniul ştiinţific
PARTENERI: Banca Comercială Română / Salvaţi Copiii
PREZENTAREA PROIECTULUI:

V-ați gândit la ce v-ar folosi descoperirea informațiior despre **BANI , respectiv:**
Banii pe înţelesul copiilor; Ce sunt banii? De unde vin banii? Trocul.. Economisirea...
„Când voi fi mare, voi fi bogat” Banii sunt limitaţi; Nevoie / Dorinţă / Cheltuieli / A dărui.
Copiii au înţeles: Banii sunt folosiţi de oameni pentru a-şi cumpăra lucrurile de care au nevoie, pentru achiziţionarea de bunuri şi servicii.

ARGUMENT

Asemeni celorlalte tipuri de educaţii – rutieră, sanitară, religioasă, ecologică, civică etc., educaţia financiară face parte intrinsecă din educaţia copilului, debutând, cum este şi firesc, în familie, continuată apoi, în cadru formal, la grădiniţă şi la şcoală. Deoarece copilul trăieşte de mic într-o lume în care banii, prin funcţiile lor, au o importantă valoare economică şi socială, amprentând-o, instituţia grădiniţei are obligaţia să continue ce s-a făcut în familie, să completeze, sau, după caz, să iniţieze o pregătire a copilului, cu scopul de a-l forma pentru viaţă, construindu-i abilităţi şi competenţe.

Odată cu asimilarea conceptelor financiare de către copii, porţile Băncii Comerciale Române vor fi deschise pentru a-i primi în vizite tematice şi a-i învăţa buna practică bancară, urmărindu-se îmbinarea cunoaşterii valorilor culturale româneşti cu aceea de utilizare eficientă a finanţelor proprii. Prin aceasta, copiii vor fi ajutaţi să devină consumatori informaţi şi educaţi, viitori buni manageri ai propriilor bugete. Această strategie, cu siguranţă va conduce la schimbarea mentalităţii şi comportamentului viitorilor adulţi şi va îmbunătăţi relaţia directă dintre bancheri şi clienţi. A ne întreba când începe educaţia financiară a copilului este ca şi cum ne-am întreba când începe educaţia copilului pentru viaţă.

Expectanţele noastre: se concretizează în schimbări de comportament și atitudini vis-a-vis de:

- Implicarea cadrelor didactice în proiectarea şi desfăşurarea activităţilor de educaţie financiară, reflecţie critică şi receptivitate pentru acest domeniu;
- Observarea impactului educaţiei financiare asupra copiilor;
- O componentă acţională - dezvoltarea unui comportament responsabil faţă de resursele financiare, care permit asumarea rolurilor şi responsabilităţilor în viaţa de zi cu zi.

SCOPUL PROIECTULUI: abilitatea cadrelor didactice de a realiza activităţi de educaţie financiară a preşcolarilor; formarea deprinderilor de structurare a cheltuielilor pentru a ajuta preşcolarii să facă cele mai bune alegeri;

Din perspectiva preşcolarilor beneficiari ai educaţiei financiare, ne referim la:

- componenta de informare axată pe educaţia financiară;
- reflecţia critică asupra domeniului financiar şi dezvoltarea receptivităţii pentru acest domeniu;
- dezvoltarea unui comportament responsabil faţă de resursele financiare care permite asumarea rolurilor şi responsabilităţilor din viaţa de zi cu zi;

OBIECTIVE SPECIFICE:

- promovarea conceptului de educaţie financiară în rândul preşcolarilor, cadrelor didactice, părinţilor, prin planificarea unui curriculum adaptat cerinţelor programului;

- analizarea alternativelor simple şi câştigarea încrederii în luarea deciziilor;
- alfabetizarea copiilor privind educaţia financiară, formarea deprinderilor de bune practici, modele comportamentale raţionale în rândul părinţilor, şi copiilor în luarea deciziilor în situaţii concrete;
- diseminarea rezultatelor proiectului în unitățile participante;

GRUP ŢINTĂ

- preşcolari şi cadre didactice din instituţiile partenere şi colaboratori în proiect din judeţ, care se vor înscrie ulterior postării informaţiei pe site-uri de specialitate;

BENEFICIARII DIRECŢI ŞI INDIRECŢI

- preşcolari şi cadre didactice din instituţiile partenere şi colaboratori în proiect din judeţ, care se vor înscrie ulterior postării informaţiei pe site-uri de specialitate;
- părinţi / familiile preşcolarilor; reprezentanţi ai comunităţii locale;

ACTIVITĂȚI ÎN PARTENERIAT CU BCR

I.Activitatea cu preşcolarii a vizat desfășurarea de jocuri financiare care au avut scop, învățarea ABC-ului financiar, ajutându-i să gestioneze corect banii, au învățat despre muncă, economisire, investiție, cea mai bună investiție fiind pentru propria persoană.

I.1.Puşculiţa

Preşcolarii învață de unde vin banii, unde se duc, cum să-și stabilească obiectivele, să realizeze un buget personal; vor sorta monede, bancmote având ca și criteriu valoarea acestora; Există modalități prin care reușim să acordăm copilului un buget personal: îi oferim banii ca pe un cadou, ca o recompensă, ca pe un venit; Includem copilul în deciziile financiare ale casei, îi vorbim despre bani și job într-o lumină pozitivă, îl învățăm responsabilitatea, să se bucure de ceea ce are. Astfel copilul învață ce să facă cu banii, cum să-i administreze pentru a avea rezultate;

I.2.Vânătoarea de bani: preşcolarii caută monedele / bancnotele ascunse în piscine cu spumă, timpul afectat probei fiind măsurat cu ajutorul clepsidrei; câştigător va fi preşcolarul care adună cei mai mulţi bani; copiii vor deprinde valori precum: responsabilitatea, valoarea timpului și banilor, importanța lucrului bine făcut, răbdarea, perseverența;

II.Activitatea cu educatoarele. „Seif – Şcoala de bani”

SEIF –un proiect de educaţie financiară, marca BCR şi Disruptive Thinking, conceput pentru a te ajuta să gestionezi banii într-un mod inteligent.

- povestea proiectului SEIF;
- ghid de completare pentru jurnalul tău financiar;
- cinci paşi în alcătuirea uniui plan de pensionare sustenabil; cum să faci cumpărăturile cu cap;
- cum să te pregăteşti pentru un eveniment neprevăzut; gestionarea banilor în cuplu;
- sfaturi pentru a finanţa educaţia copilului tău;
- cum să faci un buget de vacanţă; banii şi copilul tău;
- pe ce cheltuim prea mult? valoarea netă personală în funcţie de vârstă;

CONCURSUL PROPIU-ZIS:

PROBE:

1.Decizii de cheltuire a banilor:

În centru de lucru există standuri cu produse care au preţul de la 1 la 10 lei; fiecare preşcolar trebuie să cheltuiască bugetul de care dispune; ei pun în balanţă criterii precum: nevoia, dorinţa, cheltuiala; Copilul învață să cheltuiască mai puțin, să-și urmărească cheltuielile, învață costul banilor, responsabilitatea financiară se învață și începe acasă;

2.Sudoku: preşcolarii au la dispoziţie bancnote de 1, 5, 10, 100 lei, vor rezolva situaţiile financiare create.

3.Şirul logic: „Banii pe înțelesul copiilor”

Jocul constă într-un şir de 5 bancnote: 1, 5, 10, 100 şi 500 lei, cu succesiune logică între ele. Fiecare preşcolar rezolvă individual şirul logic în 3 variante, timpul alocat fiind de 10 minute. Ei

descoperă ce bancnotă urmează în şirul logic şi o postează în succesiunea logică. Proba de concurs „Şirul logic”, a reprezentat o activitate de analiză şi sinteză superioară, solicitând deprinderi de muncă intelectuală, care prin logica de la baza raţionamentelor de tip matematic, antrenează preşcolarii cu precizia, obiectivitatea, cu ordinea intelectuală, cu un comportament consecvent.Vorbim de exerciţiul minţii - o mică investigare în rezolvarea de probleme.

Promovarea conceptului de educaţie financiară prin activităţi în triada: părinţi – copii-educatori asigură alfabetizarea financiară referitoare la bunele practici în domeniu, dezvoltă demersuri care ţin de nevoile preşcolarilor, dezvoltă noi nevoi, respectiv: sensibilizare faţă de domeniul financiar, abilitare economică şi incluziune financiară,

Pentru cadrele didactice: realizarea unor demersuri didactice diferenţiate în concordanţă cu situaţiile concrete de predare –învăţare – evaluare, cu interesele copiilor;

Un juriu format din partenerii educaționali și cadre didactice din învăţământul preprimar va stabili ierarhia finală pe baza criteriilor care se regăsesc în Regulamentul concursului.

IMPACTUL EDUCATIV ESTIMAT ASUPRA GRUPULUI ŢINTĂ:

După derularea proiectului sunt aşteptate schimbări în comportament şi atitudini, oportunitatea realizării unui demers personal privind realizarea activităţilor de educaţie financiară, identificarea modalităţilor de desfăşurare, cum ar fi: activităţi în cadrul opţionalului, activităţi extraşcolare, teme de consiliere, Şcoala Altfel, vizite la bancă,dezvoltarea unor demesuri care ţin seama de nevoile copilului, dar care dezvoltă noi nevoi, respectiv necesitatea de sensibilizare faţă de domeniul financiar, de abilitate economică şi incluziune financiară.

EVALUARE ŞI DISEMINAREA REZULTATELOR:

- se vor evalua rezultatele, se va constitui baza de date cu instituţiile participante la proiect, cu rezultatele proiectului şi transmiterea acestora către instituţiile implicate în proiect.

REZULTATE CALITATIVE ŞI CANTITATIVE AŞTEPTATE CA URMARE A IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI:

În urma implementării proiectului „Minutele de educaţie financiară”, grădiniţa este mai atractivă, un spaţiu prietenos, creşte încrederea şi stima de sine, responsabilitatea, valorizează munca proprie, dezvoltă abilităţi antreprenoriale, preşcolarii învaţă să-şi depăşească condiţia umană prin perseverenţă, intră în universul cunoşterii descoperind o ancoră spre concret, se pregătesc pentru a reuşi în viaţă. În baza rezultatelor obţinute, vom asigura continuitatea proiectului, vom invita grădiniţele să ne împărtăşească din experienţele şi exemplele de bune practici în activitatea cu preşcolarii.

- **Bibliografie:** Ligia Georgescu-Golosoiu, 2013, *Educatie financiara. Banii pe intelesul copiilor*, Ed. Explorator.

ROLUL FORMATIV AL PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV PENTRU ELEVI ÎN ÎNVĂȚAREA ON-LINE

Pop Cosmina
Gr.Cu P.P.Nr.27,Baia Mare

Luând în considerare situația din întreaga lume (SARS Covid 19) și faptul că în țara noastră unitățile de învățământ au fost majoritatea timpului închise, ne-a fost sugerată o schimbare a managementului curricular și anume toată activitatea profesorilor și elevilor să se desfășoare online, în fața unui monitor/telefon, ci nu într-o clasă.

Acest lucru ocupă de două ori mai mult timp decât atunci când mergeam fizic la școală. Multe dintre cadrele didactice, părinți și copiii au fost nevoiți să învețe să folosească un device, una sau mai multe platforme. În cazul copiilor mai mici, un părinte este nevoit să asiste, să ajute copilul în conectarea pe platforma școlii, în efectuarea temelor și trimiterea acestora profesorilor. Programul/orarul este unul fix, orele fiind mai scurte (în cazul copiilor mici), de asemenea având pauze între ele. Programa și lecțiile sunt adaptate situației. Există manuale online, diferite aplicații (learningapps.ro, Power-Point, Word, Classroom). Majoritatea aplicaților folosite oferă o varietate mare de posibilități, cum ar fi: share la ecranul calculatorului, tablă, primirea automată a prezenței copiilor din ziua respectivă.

În documentul Ministerului Educației se prevede ca temele date elevilor să fie creative, să nu obosească elevul sau să îi consume prea mult timp.În elaborarea sarcinilor de lucru trebuie să se urmărească respectarea particularităților de vârstă ale elevilor în ceea ce privește resursa de timp, nivelul de înțelegere al acestora și gradul de dificultate a itemilor. Sarcinile de lucru trebuie să fie creative, să nu conducă la pierderea interesului elevilor față de învățare, la oboseală fizică și emoțională, la reducerea timpului destinat unor activități recreative.

Responsabilitățile elevilor: -participă la activitățile stabilite de cadrele didactice și de către conducerea unității de învățământ, conform programului comunicat, precum și informațiilor transmise de către profesorii diriginți/profesorii pentru învățământ primar/învățătoare/ profesorii pentru învățământul preșcolar/educatoare;

- rezolvă și transmit sarcinile de lucru în termenele și condițiile stabilite de către cadrele didactice, în vederea valorificării activității desfășurate prin intermediul tehnologiei și internetului;
- au o conduită adecvată statutului de elev, dezvoltând comportamente și atitudini prin care să se asigure un climat propice mediului de învățare;
- nu comunică altor persoane datele de conectare la platforma destinată învățământului prin intermediul tehnologiei și al internetului;
- nu înregistrează activitatea desfășurată în mediul online, în conformitate cu legislația privind protecția datelor cu caracter personal, conform prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679, precum și ale art. 4 alin. (4) din prezenta metodologie;
- au obligația de a participa la activitățile desfășurate prin intermediul tehnologiei și al internetului; în caz contrar, elevul este considerat absent și se consemnează absența în catalog, cu excepția situațiilor justificate;
- au un comportament care să genereze respect reciproc, un mediu propice desfășurării orelor de curs".

La nivelul unității de învățământ pot fi consecințe bune sau mai puțin bune.

Avantajele fiind îmbunătățirea relațiilor dintre cadrele didactice și părinți, aceștia comunicând mai des, mai ales în cazul copiilor mai mici unde părintele asistă în fiecare zi la ore/activități. De asemenea, comunicarea dintre cadrele didactice, ajutorul oferit în realizarea materialelor didactice, metodele folosite, sfaturi utile.

Câteva dezavantaje ar putea fi: prezența fizică care ne oferă o legătură emoțională cu ceilalți, deteriorarea prieteniilor dintre copil – copil, cadre didactice – cadre didactice, copil – cadre ddiactice, legătura dintre copiii și profesori nu mai este aceeași ca și la școală. Nu mai avem

posibilitatea de lucru în echipe sau grupuri, acest lucru oferind împărtășirea proprilor idei și cunoștințe precum și ajutorul dintre colegi și solidaritatea.

Școala în mediul online pare greu de făcut în România în condițiile în care aproape peste 40% dintre elevi nu au participat la cursurile online din anul școlar precedent, conform unui studiu World Vision. Cauzele sunt multiple: de la lipsa accesului la Internet, la lipsa tabletelor sau a dispozitivelor electronice cu care să se poată conecta la platforme, uneori lipsa cunoștințelor necesare pentru a putea accesa platformele online sau chiar nepriceperea profesorilor în materie de folosire a dispozitivelor electronice.

Majoritatea elevilor, nefiind implicați și neputând fi supravegheați de către profesor, și-ar putea pierde rapid interesul pentru lecție și, de pildă, ar putea să folosească dispozitivul electronic pentru a se juca. Astfel, ar cădea în sarcina părinților să intervină și să îi controleze, renunțând, în cazul în care există, la al doilea job, ceea ce ar duce la o scădere a veniturilor familiei.Această nouă abordare a educației trebuie să fie direcționată în spiritul dezvoltării autoeducației, atât a cadrelor didactice, cât și și a elevilor și studenților pentru că **nimeni nu a fost pregătit pentru învățarea în totalitate în mediul online**. Cadrele didactice au fost provocate să se adapteze rapid și să transmită un mesaj important elevilor/studenților: *învățarea continuă dincolo de școală și cu instrumente online accesibile tuturor și multă determinare; se poate face progres; se pot încuraja elevii /studenții să învețe și să lucreze independent*.

Având ca premisă un astfel de obiectiv, managementul instituțiilor de învățământ a fost determinat în a lua decizii și a implementa diferite modalități de interacțiune educațională între cadrele didactice și elevi/studenți. În unele situații, există decizii clare privind modalitățile de interacțiune educațională (avem exemple de universități care reglementează doar anumite platforme educaționale care sunt utilizate în activitatea educațională; la fel, recomandările unor inspectorate școlare pentru platformele educaționale care vor fi accesate). În cele mai multe situații, însă, cadrele didactice și/sau elevii/studenții au accesat diferite forme educaționale, mai mult sau mai puțin convenționale (de la mijloace de comunicare informaționale precum Whatsapp, Facebook Messenger, e-mail, serviciul Drive, Skype, la platforme educaționale variate care au fost promovate în această perioadă pe internet și sunt în varianta *free* - Google Meet, Zoom și aplicații ASQ, Kahoot, Quizziz, Wordwall, Padlet, Twinkl, Digitaliada, până la platforme educaționale recomandate instituțional, precum Suita Google for Education, Google Classroom, Edmodo, EasyClass și ClassDojo sau platforma educațională Moodle cu precădere pentru mediul universitar).În concluzie, trecerea bruscă la o altă modalitate de interacțiune educațională, fără o pregătire prealabilă are efecte pe termen lung negative, însă pe termen scurt și într-o situație de criză, cum este cea în care ne aflăm, pare a fi o soluție corectă pentru a asigura continuitatea și stabilitatea în procesul educațional.

ELEVUL ÎN PERIOADA PANDEMIEI

Grigore Adina- Gabriela
Grigore Liviu- Petrică

Liceul Tehnologic „Iorgu Vârnav Liteanu ” Liteni
Şcoala Gimnazială Rotunda

Trăim într-o perioadă în care tot ceea ce consideram normalitate până acum a devenit istorie. Tot ceea ce am construit cu migală în toată activitatea noastră de cadre didactice s-a năruit în câteva zile. Am fost puși în fața provocării de a preda on-line deși mulți dintre noi nu mai făcusem asta niciodată. Platformele educaționale erau folosit doar în școlile mari, cu renume în scopul facilitării comunicării cu părinții. La asta s-a mai adăugat și faptul că mulți dintre elevi nu dispuneau de resursele materiale necesare procurării mijloacelor IT și nici nu aveau cunoștințele necesare utilizării acestora. În acest timp a apărut necesitatea implicării tot mai accentuate a părinților în educație. Prin urmare, relaționarea online cu școala nu e numai despre elevi și despre profesori, ci mai apare și părintele care așa cum știm a fost destul de mult implicat în procesul acesta educațional. Sistemul de învățământ on-line ne-a pus în fața unor,, oglinzi” mute, fără sentimente, de la care nu puteam primi decât foarte rar feed-back.

La apogeul perioadei de izolare în aprilie, aproximativ 91% din elevii din peste 190 de țări nu mai mergeau la școală. Acest lucru a perturbat viața, educația și bunăstarea copiilor din întreaga lume. Pandemia de coronavirus (COVID-19) determină emoții, precum anxietatea, stresul și incertitudinile, resimțite cu atât mai puternic de copiii de toate vârstele. Deși au mecanisme proprii prin care fac față acestor emoții, în condițiile în care școlile sunt închise, evenimentele au fost anulate și trebuie să stea departe de prieteni, copiii au nevoie să se simtă iubiți și sprijiniți acum mai mult ca oricând. Este rolul nostru de cadre didactice de a discuta cu copiii despre boala provocată de coronavirus (COVID-19) și despre rolul important pe care copiii îl au în protecția propriei sănătăți.

Pe lângă această provocare, cel mai greu a fost să ne putem face meseria de dascăli. Întotdeauna elevul a fost oglinda profesorului, a învățătorului dar parcă în această perioadă acest rol a fost mult accentuat. Dacă s-au obținut rezultate frumoase la evaluări, la unele activități extrașcolare nu putem trece peste faptul că o elevă de clasa a V-a din București spune, după un an de restricții, că **„c***el mai mare lucru care mi-a lipsit a fost mersul la școală” și aceasta* nu este o simplă afirmație sentimentală. Lipsa socializării pe care o oferă școala, prin și pe lângă educația standardizată, are și va avea un impact profund asupra actualelor generații de elevi. Și aceasta inclusiv pentru elevii care nu au întâmpinat dificultăți tehnice pentru școala pe internet. Într-adevăr, elevii pentru care mediul online nu mai avea necunoscute s-au adaptat cel mai ușor la școala... pe tabletă. Dar, potrivit cifrelor oficiale, în România, 65.000 de copii au rămas în afara orelor de curs. În afara propriei vieți școlare. Lipsiți de sprijinul familiei și/sau fără mijloace tehnice ca să poată lua parte la lecțiile online, aceștia au abandonat. Nu s-a ținut cont nici de faptul că (încă) există familii numeroase (chiar în rândul cadrelor didactice) și necesitatea mijloacelor IT este foarte mare.

Izolarea a adus cu ea multe alte drame nebănuite – pe unele le conștientizăm și le cuantificăm, altele vor ieși la iveală în anii ce vin. Cursurile predate online îi lipsesc pe copii de un mediu social și de o relaționare care are valențe mult mai profunde decât simpla acumulare de cunoștințe. „Școala online a distorsionat imaginea școlii în mintea copiilor și ceea ce trebuia să însemne. Imaginați-vă un copil care a a stat cu pantalonii de pijama, iar în sus a avut cămașa pentru școală. A stat conectat la laptop, a intra la ore, a vorbit cu învățătoarea. Dar e o suprapunere de roluri, pentru că el era și copilul din casă și școlarul care participa la ore. Suprapunerea asta de roluri însemna că mă îndepărtează pe mine de experiența reală cu școala. Ce este școala? Școala este mediul în care eu trebuie să învăț, este mediul în care eu trebuie să mă conectez la ceilalți semeni de vârsta mea. Acolo învăț că am responsabilități, acolo învăț că am teme, învăț că am o

doamnă învățătoare pe care trebuie să o respect, cu care trebuie să comunic la un alt nivel, care nu este mama, care nu este tata, nu este nici fratele ori sora mai mare. Prin urmare, nivelul de relații trebuie să fie diferit. Lucrul asta nu s-a mai respectat în cadrul școlii online pentru că a intervenit acesta amestecătură în care copilul, buimac, trezit din somn, a fost așezat în fața laptopului. Nici măcar nu a mai avut acea perioadă de pregătire pentru a răspunde cerințelor școlii", arată psihologul Marilena Gheorghiță. În mod evident, pandemia a pus în lumină instincte primare. Teama de boală, de moarte, dar și frica de necunoscut, nenumărate temeri legate de cum va arăta ziua de mâine. Mai simplu spus, în numai câteva zile, odată cu impunerea carantinei naționale și închiderea școlilor, temerile noastre cele mai profunde, omenești, ancestrale, au răbufnit. De notat, că școlile nu se închid, și nu s-au închis în România, nici în vreme de război, cu excepția zonelor transformate în teatre de operațiuni. Semnalul dat de închiderea școlilor a avut deci un impact psihologic imens pentru întreaga societate, nu numai pentru familiile cu școlari. La rândul său, psihologul Nicoleta Albert remarcă faptul că societățile care au răspuns cel mai bine la restricțiile impuse de pandemie sunt cele în care învățarea permanentă este o obișnuință constantă, încurajată de autorități și angajatori. „Trăim într-o lume în continuă mișcare în care adaptabilitatea este cuvântul cheie. Este nevoie de o învățare continuă", explică ea. Totuși, COVID-19 a pus milioane și milioane de oameni în fața unor situații cu totul neobișnuite.

Consilierul școlar Lazarina Rotboșan atrage atenția că atunci când încercăm să cuantificăm impactul opririi cursurilor în clase, cele care se desfășoară prin interacțiune directă cu învățătoarea/profesorul și colegii, nu e suficient să fie luate în calcul numai aspectele cognitive, ci și forma în care au asimilat elevii cunoștințele. Lazarina Rotboșan punctează că „școala, nu trebuie să uităm, nu este doar un spațiu pentru învățarea academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale, pentru învățarea abilităților emoționale. Iar acest spațiu a lipsit!" Când un elev spune „îmi e dor de colegii mei și chiar aș vrea să mă întorc la școală din nou", el dă glas unor nevoi emoționale, psihologice extrem de profunde: nevoia de apartenență, nevoia de conexiune, nevoia de a ne raporta la un model, fie el în persoana învățătoarei sau a unui coleg mai popular, a unui lider informal al comunității școlare. Lipsa întâlnirii cu colegii și profesorii s-a dovedit și mai acută în România din cauza modului greoi în care școala însăși - de la cadre didactice, inspectorate și până la minister - s-au adaptat situației. Nimeni nu a fost pregătit, iar consilierul școlar Lazarina Rotboșan își amintește cu un gust amar de confuzia generală din martie 2020: „Evident că nu am avut un set de reguli clare pentru școala online de la bun început. Copiii simt imediat acolo unde există rupturi, posibilitatea de a se detașa. Ei au profitat, s-au detașat de școală, de lecții dacă au putut să o facă". Ceea ce în primele săptămâni părea comod și poate chiar dezirabil, s-a transformat treptat într-o amenințare difuză, dar foarte prezentă.Cauzele tulburărilor emoționale sunt diverse fiind determinate de constrângerea pe care o impune implicit școala online: **„Toate aceste lucruri care s-au întâmplat i-au scos pe copii dintr-o zonă de confort psihologic, din lumea unde se simțeau în siguranță și în largul lor. Le-au impus limite.** *Ei au fost nevoiți să comunice cu prietenii, cu colegii, cu doamna învățătoare doar prin intermediul unui ecran".*

La toate acestea s-a adăugat absoluta răsturnare de situație provocată de atât de banala de acum, dar și controversata „distanțare socială": *„Dacă auzim zi de zi că este interzis să avem atingeri fizice, să dăm mâna, să fim aproape unii de alții, dar ani de zile ni s-a spus că sunt vindecătoare și bune îmbrățișările,* **normal că a fost nevoie de o readaptare.** *Și atunci și copiii au început să găsească variante, și-au găsit posibilitatea de a interacționa într-o lume pe care ei și-au creat-o, în care s-au simțit în siguranța*." Explicația de fond vine de la psihoterapeutul Marilena Gheorghiță: **„Copiii sunt în perioada în care experimentează gândirea magică. Ce înseamnă acest lucru? În anumite momente în care se simt singuri, copiii își crează o lume de poveste, prieteni imaginari, pentru a comunica. Și ei cred în această lume de poveste. Le răspunde la o nevoie pe care o au, aceea de a se conecta. Evident, se conectează la aceasta lume de basm pentru că ei sunt cei care o pot controla prin imaginație și creativitate. Dar aceste experiențe se pot transforma într-o problemă în momentul în care copilul nu mai poate ieși din acea lume magică.** *Dar aici intervine atenția părinților. Au fost părinți care au avut grijă să diversifice*

programul copiilor, au avut grijă să vorbească despre lucrurile mai puțin plăcute, dar să se și joace în același timp, chiar dacă au făcut asta în living, în dormitor sau în bucătărie. Au descoperit, practic, lumea din interiorul unei case. Acestea sunt situațiile cu părinți care au fost grijulii, care au fost atenți la fiecare nevoie pe care au copiii lor. Din nefericire, în multe familii sărace cu mulți copii, această (re)descoperire fermecată a propriei locuințe și familii nu a existat: *„Din păcate, au fost și familii sau părinți care nu au avut timp sau nu au avut dispoziție pentru a se conecta în mod real cu proprii copii, așa că fie le-au pus tableta în brațe, fie i-au lăsat la televizor, fie pe internet sa vadă desene animate sau un film și în momentul acela părinții s-au îndepărtat de copii, deși – culmea ! - au stat în același spațiu".*

Au fost situații în care datorită pandemiei, mulți părinți au rămas fără servicii iar „grija zilei de mâine" a devenit tot mai acută. Întoarcerea la școală, după un an de restricții și claustrare, se poate dovedi, la rândul ei, traumatizantă pe fondul lipsei de informații corecte. În termeni școlari, golurile s-au adunat. În nenumărate familii din România există un singur telefon mobil. Telefon folosit de tata, de mama și, în pandemie, de doi sau trei copii care trebuie să intre pe platformele online pentru lecții. În mii de cazuri un astfel de aranjament nu a funcționat. *Întorcându-se acum la școală, acel elev se întoarce cu o sporire a temerilor pe care le are, pentru că are foarte multe goluri din urmă.* **A rămas cu anumite teme nefăcute, cu goluri în informații la anumite materii la care nu a avut acces. Aceasta îl pune într-o zona de inferioritate. Copilul va refuza să răspundă la anumite întrebări, sau se va retrage într-o carapace, nu va mai fi aceeași conexiune cu ceilalți membrii ai clasei. Inclusiv în raport cu cadrul didactic... nu va mai avea curaj să îi răspundă la anumite întrebări, sau să se simtă capabil sa facă față provocărilor ce vor urma.** *Principala frică pe care o au copiii prin aceasta întoarcere la școală o reprezintă tezele și testele.*

Situația este încă și mai gravă în zonele din România, zone rurale, montane îndeosebi, dar nu numai, unde rețeaua companiilor care furnizează servicii de internet nu este completă. Pe scurt, cum poți participa la lecții online dacă în sat nu există conexiune la internet? *Sunt școli și sate izolate unde nu există semnal, nu există internet pentru toți. S-a pus problema recuperării materiei, toți fiind conștienți de faptul că sistemul on-line a fost o soluție „de avarie" dar nu cea salvatoare. Aici intervine măiestria profesorului care a știut să „puncteze" din toată materia doar ceea ce era absolut necesar astfel încât succesul elevilor să fie maxim.*

Bibliografie:

https://pressone.ro/efectele-scolii-online-asupra-tinerilor-e-perioada-in-care-se-vad-in-niste-oglinzi-iar-ecranul-unui-calculator-nu-iti-oglindeste-realitatea

https://proform.snsh.ro/campanie-online/educatia-incluziva-si-managementul-scolii-pentru-diversitate

https://www.cnr-unesco.ro/uploads/media/Brosura%20UNESCO%20COVID.pdf

STRATEGII INOVATIVE DE DEZVOLTARE ŞI EVALUARE A COMPETENŢELOR DE COMUNICARE ORALĂ ÎN LIMBA ROMÂNĂ- CICLUL PRIMAR

Zah Ioana-Tatiana
Școala Gimnazială Sălsig

Limba română este expresia cea mai cuprinzătoare a fiinţei naţionale a poporului român, identificându-se, de fapt, cu existenţa multimilenară a acestuia, cu modul lui particular de a înţelege viaţa, cu momentele cruciale prin care i-a fost dat să treacă, cu bucuriile şi tristeţile trăite din plin de-a lungul istoriei.

Practica limbii literare impune respectarea unor norme unanim recunoscute şi acceptate. Orice încălcare a acestor norme constituie o abatere de ordin lingvistic. Învăţarea limbii este în acelaşi timp libertate şi constrângere. Libertate pentru că ea permite fiecăruia să se exprime, să se afirme, să înţeleagă lumea şi pe ceilalţi oameni şi este constrângere fiindcă, pentru a comunica ea obligă pe emiţător şi pe receptor să respecte reguli şi norme. De aici organizarea studiului limbii în jurul a două tipuri fundamentale de activitate didactică: exersarea comunicării şi studiul sistematic al comportamentelor limbii, într-o viziune globală de independenţă şi de echilibru.

Atenţia dată comunicării în clasele primare nu este întâmplătoare. Elevii sunt pregătiţi în şcoală pentru viaţă şi în viaţă, în primul rând, ei au nevoie de competenţe de comunicare. Lucrând sistematic cu sarcini care să vizeze dezvoltarea competențelor de comunicare orală o să ne pregătim elevii nu doar în vederea obținerii unor rezultate excelente la evaluările finale, ci, mai ales, pentru a face față situațiilor reale în care vor avea de înțeles diverse informații primite pe cale audio-vizuală ori vor fi nevoiți să țină un discurs reușit în fața unui public pretențios.

Lecţiile de comunicare orală au ca obiectiv fundamental formarea şi dezvoltarea la elevi a capacităţii de exprimare orală. În programele şcolare destinate claselor primare, domeniul „comunicare” (formarea capacităţii de comunicare, potrivit formulării din programa şcolară) se împarte în două subdomenii – comunicarea orală şi,respectiv, comunicarea scrisă.

Ca obiect de studiu, comunicarea orală contribuie la dezvoltarea capacităţii de exprimare orală şi la formarea atitudinii comunicative, dezvoltă ascultarea activă, învăţarea prin cooperare, gândirea critică a elevilor.

Comunicarea orală se caracterizează prin libertatea în exprimare, posibilitatea rectificărilor şi reluărilor, folosirea codurilor nonverbale sau paraverbale, construcţia spontană, subiectivismul evident al discursului (prezenţa mărcii emoţionale), posibilitatea abaterii de la vorbirea corectă (limbaj uzual).

Învățământul primar are menirea de a valorifica experiența acumulată în învățământul preșcolar, de a o continua și extinde. Comunicarea este o acţiune prin care oamenii transmit idei şi sentimente şi află despre ideile şi sentimentele celorlalţi. Fiecărui parametru al comunicării îi corespunde o funcţie a limbajului. *Comunicarea orală* este folosită în procesul didactic în predarea-învăţarea-evaluarea disciplinelor şcolare; ea poate fi privită atât ca mijloc de învăţare (pentru majoritatea disciplinelor şcolare), cât şi ca obiect de învăţare (în aria curriculară Limbă şi comunicare, comunicarea orală este un domeniu de conţinuturi, cu obiective de referinţă şi activităţi de învăţare specifice). Copilul este receptiv la elementele cunoaşterii, este curios din fire şi se manifestă verbal, nonverbal şi/sau paraverbal, dorind să comunice trăirile sale. De aceea, în orele de comunicare în limba română, cadrul didactic trebuie să valorifice capacitatea de comunicare a elevilor, să evidenţieze rolul nonverbalului şi al paraverbalului în comunicare, importanţa combinării celor trei forme de comunicare în vederea realizării unei comunicări eficiente. Şcoala contribuie semnificativ la formarea şi dezvoltarea capacităţii de ascultare activă şi, prin aceasta, la promovarea unui climat de înţelegere şi de cooperare între locutori.

Având în vedere importanța comunicării în limba română ca obiect de studiu, dar și importanța acesteia în activitatea umană, am considerat că este necesar să mă ocup în mod special

de câteva aspecte legate de strategiile didactice de dezvoltare si evaluare a competențelor de comunicare orală a elevilor din ciclul primar în cadrul lecțiilor de limba și literatura română. Aceste aspecte se referă, în special, la câteva strategii didactice adecvate și eficiente care să contribuie cu maximă eficiență la stimularea, dezvoltarea și evaluarea competențelor ***de receptare a mesajelor orale***, dar si a celor ***de exprimare de mesaje orale*** în diverse situații de comunicare a elevilor de vârstă școlară.

Contextul actual caracterizat de profunde transformări ce au loc în societatea românească și cerința de integrare a acesteia în ansamblul structural al limbii contemporane, în care nevoia de resurse naturale devine tot mai acută, impune ca una din soluții sa fie valorificarea într-o mare măsură a potențialului creativ al individului.

Dacă resursele naturale convenționale se înscriu pe traiectoria epuizării, resursele de materie cenușie sunt practic inepuizabile și ele îmbracă forma inteligenței umane.

De aici se desprinde concluzia de a valorifica acest rezervor uriaș de materie cenușie în direcția formării personalității umane inteligente, productive, creatoare. De aceea se apreciază că dezvoltarea unei națiuni va depinde tot mai mult de sectorul care produce inteligență, creație, adică de învățământ.

În acest context, elevii de azi, generația activă de mâine, va trebui să fie pregătită să facă față tuturor solicitărilor, să găsească soluții pentru toate problemele de care depinde bunăstarea, siguranța, progresul omenirii.

Pentru dobândirea progresivă a abilităţii de a conversa, a povesti şi a comenta este necesar un exerciţiu permanent de îmbogăţire şi nuanţare a vocabularului, de structurare a mesajelor în discurs coerent, de promovare a comunicării orale. În clasele primare, prin orele de comunicare în limba română se urmăreşte formarea capacităţii de: comunicare prin dialog; observare; pronunţare; denumire; memorare; alcătuire de mesaj; ordonare; recunoaştere şi completare; interpretare de rol; povestire. Această activitate nu poate fi sporadică, întâmplătoare, socotită ca o anexă a unei activităţi, ci trebuie să fie prezentă în toate activităţile desfăşurându-se organizat, sistematic, metodic având în vedere importanţa limbajului.

Copilul este receptiv la elementele cunoaşterii, este curios din fire şi se manifestă verbal, nonverbal şi/sau paraverbal, dorind să comunice trăirile sale. De aceea, în orele de limba şi literatura română, cadrul didactic trebuie să valorifice capacitatea de comunicare a elevilor, să evidenţieze rolul nonverbalului şi al paraverbalului în comunicare.

Aşadar, în perioada şcolară mică, se dezvoltă toate formele de limbaj. Conduitele verbale încep din ce în ce mai mult să subordoneze toate celelalte comportamente, să le organizeze şi să le dinamizeze. Conduitele de ascultare și abilitățile de exprimare orală, care se integrează în limbajul oral, contribuie nu numai la însuşirea celor comunicate, dar şi la o disciplinare mintală a copiilor.

Rolul învăţătorului este foarte important, deoarece el reprezintă persoana oficială din partea societăţii şi prin metodele activ-participative folosite și exerciții specifice de dezvoltare a competenței de receptare de mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute și cele de dezvoltare a competenței de exprimare de mesaje orale în diverse situaţii de comunicare în cadrul tuturor lecțiilor, cât şi în activităţile extracurriculare, poate, şi chiar are datoria profesională şi morală de a-i ajuta pe cei cu deficienţe de limbaj până la o corectare totală, dacă este posibil, iar pe ceilalți să-i indrume și să folosească strategiile didactice potrivite pentru imbogățirea și activizarea vocabularului. Comunicarea rămâne una dintre problemele importante ale şcolii, la care rar ne gândim, însă dacă ne-am reuni forţele toţi factorii educaţionali: familie, şcoală, societate, am înţelege că modul implicat de abordare al ei poate influenţa pozitiv integrarea socială şi evoluţia viitoare a elevilor noştri.

MANAGEMENTUL INTELIGENT AL RESURSELOR DE CERCETARE

Prof. Dr. Badea Raluca Georgiana, cercetător CNSAS,
Liceul Tehnologic de Transporturi, Ploiești

Strategiile de management sunt instrumente pe care participanții la educație le pot utiliza pentru a te ajuta să creezi un mediu eficient de învățare care se naște din activități ce au ca rol îmbunătățirea procesului educativ. În acest articol evidențiem managementul educațional al resurselor de cercetare care are o importanță majoră în reușita academică a elevilor. Această abordare intenționează să stabilească rolul important în cultura socială și să ofere ghidaj pentru o cercetare intensă, ambele fiind necesare pentru ca studenșii să atingă succesul academic și social.

Ca doctorand al Academiei Române îmi era dificil să înțeleg cum aș putea ajunge la inovație și material inedit. Nu există nicio școală care să te învețe cum să înveți sau să te docume ntezi pentru o lucrare de licență sau cum să scrii o lucrare de doctorat care să îndeplinească criteriul fundamental al inovației. Realitatea m-a izbit destul de repede. Întâlnirile cu domnul profesor, am constatat că mi se anula mare parte din munca depusă pe motiv că nu aduce nimic nou.

După mai bine de un an în care am bătut drumurile știute ca student, am decis să caut alte forme de documentare. **Muzeul Literaturii Române** a fost prima instituție care mi-a oferit o perspectivă nouă asupra conceptului de documentare, dar **Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc** a fost întâiul centru care mi-a schimbat metoda de cercetare. Acesta din urmă mi-a deschis ușile într-o arhivă în care nu intrase niciun absolvent de Litere, materialul abundând în inedit. De la documente audio și video, cărți-unicat în România și carte rară, la articole vechi de ziar și imagini inedite cu scriitori consacrați. Aici a început cu adevărat munca de cercetare, iar managementul resurselor mele a devenit eficient.

Cum întrevederile cu domnul profesor-îndrumător deveniseră productive, iar documentarea adusese o nouă viziune asupra subiectului tratat, am fost răsplătită cu o indicație prețioasă: **Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS).** Aceasta a fost prima provocare serioasă ca doctorand și a început imediat ce mi-am câștigat titlul de Cercetător CNSAS. Strategiile de management se diversifică și devin mai eficiente.

Arhiva CNSAS este plină de documente SRI și Penale, printre altele, care oferă aspecte inedite din viața oamenilor de litere din perioada totalitarismului. Filele cu caracter secret mi-au dezvăluit o cantitate majoră de material inedit și mi-au oferit indicații esențiale în demersul științific. După aproape doi ani în care am cercetat dosare ale scriitorilor ce se intersectaseră cu subiectul tezei, cât și penalele autorului, am descoperit indicii care m-au ghidat către noi surse de documentare. Colecția dosarelor din domeniul Artei mi-a dezvăluit numele unui regizor care colaborase cu scriitorul într-un proiect ce fusese finalizat prin anii ′70 și despre care nu se știa nimic până la acel moment, mi-a dezvăluit dosarele penale care susțineau întemnițarea subiectului la Văcărești - topică netratată decât vag în critică, din lipsă de dovezi-, cât și menționarea unor nume importante ale unor relații literare cu persoane în viață. Acestea mi-au facilitat realizarea unor noi conexiuni între omul de litere și persoane care mi-au oferit interviuri revelatoare și mi-au indicat alți intelectuali care mi-ar fi putut fi de ajutor. Resursa umană devine valoroasă în managementul cercetării.

Printre interviurile cele mai importante trebuie să menționez dialogul cu regizorul care îi oferise subiectului meu oportunitatea de a juca dublul rol de scenarist și personaj, aspect necunoscut istoriei literare. De un real ajutor mi-a fost și colaborarea cu Arhiva Națională de Film care mi-a oferit acces nestingherit la pelicula ce căpătase eticheta de interzis în perioada comunistă pe motiv că arată o imagine prea strălucită a unui oraș din străinătate. La proiecție și montaj am surprins fotografic numeroase cadre care mi-au finalizat cercetarea asupra acestui proiect.

Cel mai relevant interviu este imperativ să îl tratez deoarece mi-a oferit șansa de a descoperi sub identitatea prietenului pe cea a singurei rude în viață, aspect nedezvăluit până atunci. Colaborarea cu nepoata scriitorului mi-a schimbat complet traiectoria demersului prin extindere la toată perioada de viață a acestuia. Manuscrisele inedite descoperite în casa rudei mi-au completat cronologia scriitorului, m-au ghidat în realizarea singurului arbore genealogic al familiei și au susținut sau negat elemente din istoria literară. Manuscrisele datează din perioada 1929-1980 și dezvăluie evenimente și relații neexplorate ale familiei și, implicit, ale scriitorului.

Cercetarea științifică este o modalitate extrem de interesantă prin care cadrul didactic, elevul sau orice alt intelectual preocupat de traseu-i profesional, poate evolua până la metamorfoză și poate amprenta istoria. Deși este un proces laborios merită toată atenția și recunoașterea ca instrument în managementul eficient al resurselor de informare.

Bibliografie:

Prof. Dr. Badea Raluca Georgiana, Contribuții documentare la biografia lui Geo Bogza, nepublicată- teză de doctorat

prof. Drd. Badea Raluca, *De prin CNSAS adunate despre scriitori și securitate,* Inedite, Ploiești, 2016.

NOTĂ!

Nedezvăluirea identității persoanelor este motivată de menținerea caracterului secret al informației până la publicarea tezei de doctorat.

EDUCABILITATEA

Prof. Hagiu Violeta Alina
Colegiul Tehnic „Anghel Saligny”
Roşiorii de Vede, Teleorman

Educaţia permanentă este prezentă încă din antichitate, la greci şi la romani, iar mai târziu arabii au înscris-o în *Coran*, ca obligaţie religioasă. „Întreaga viaţă este o şcoală” afirma J. A. Comenius, iar N. Iorga susţinea că „Învăţat este omul care se învaţă necontenit pe sine şi învaţă necontenit pe alţii”.

Valorificarea educabilităţii reprezintă o direcţie fundamentală de evoluţie a educaţiei care angajează clarificarea raporturilor existente între trei factori implicaţi în dezvoltarea personalităţii: ereditatea – mediul (natural şi social) – educaţia. Clarificarea în condiţii pedagogice optime a acestui raport este realizabilă prin intermediul conceptului de educabilitate.

Educabilitatea reprezintă o caracteristică esenţială a personalităţii umane. Valorificarea deplină a acestei capacităţi general – umane constituie o direcţie fundamentală în evoluţia activităţii de educaţie, realizabilă în condiţii specifice la toate nivelurile sistemului de învăţământ.

Educabilitatea defineşte raporturile de interdependenţă existente între factorii dezvoltării pedagogice a personalităţii umane: ereditatea, mediul şi educaţia.

Ereditatea este o trăsătură biologică proprie organismelor vii. Ea intervine, pe de o parte, ca „ereditate generală”, tipică speciei umane, iar pe de altă parte ea intervine, ca „ereditate specială”, care asigură premisa evoluţiei particulare a unor trăsături fizice, fiziologice şi psihologice, variabile în funcţie de calitatea fiecărei personalităţi.

Educabilitatea valorifică, în mod special, plasticitatea sistemului nervos central, relaţia dintre procesele nervoase fundamentale (excitaţia – inhibiţia) şi particularităţile anatomo – fiziologice ale analizatorilor.

Mediul defineşte ansamblul factorilor naturali şi sociali, materiali şi spirituali care condiţionează dezvoltarea pedagogică a personalităţii umane.

Prin mediu înţelegem tot ce-l înconjoară pe om, adică atât mediul fizic (relief, climă, bogăţii naturale), cât şi mediul social (clase sociale, instituţii, tradiţii, cultură).

Influenţa mediului fizic asupra dezvoltării plantelor şi animalelor nu este contestată. Nici o plantă nu se dezvoltă fără anumite condiţii de lumină, hrană, temperatură.

Şi dezvoltarea oamenilor este influenţată de mediul geografic în care trăiesc. Unii gânditori au supraevaluat rolul mediului geografic în dezvoltarea societăţii (F. Ratzel, Ed. Demolins).

O influenţă mai mare decât mediul geografic o are mediul social. Personalitatea omului este formată mai ales prin activitatea sa, prin relaţiile care se stabilesc între el şi mediul social în care trăieşte. Mediul social exercită o presiune permanentă asupra individului, încât acesta vrând nevrând îşi însuşeşte multe din ideile, convingerile, deprinderile de comportare ale societăţii din locul şi timpul în care trăieşte.

Deschiderea pedagogică a mediului spre educaţie angajează capacitatea acestuia de structurare instituţională a activităţilor sale orientate în direcţia formării – dezvoltării personalităţii umane.

Educaţia defineşte esenţa educabilităţii prin calitatea sa de factor care determină dezvoltarea pedagogică a personalităţii umane, prin valorificarea deplină a premiselor ereditare şi a condiţiilor de mediu.

Valorificarea educabilităţii presupune cunoaşterea fiecărui stadiu al dezvoltării, în mod special a faptului că momentele de „criză” apar, de regulă, în fazele de trecere la o nouă vârstă

psihologică – fenomen acutizat în jurul vârstei de 14 ani, la trecerea de la preadolescenţă la adolescenţă.

Calitatea educaţiei şi a instruirii şcolare, produs al optimizării raporturilor cu ereditatea naturală şi mediul social, asigură: concentrarea substratului energetic motivaţional al dezvoltării pedagogice la nivelul obiectivelor formative ale educaţiei, deschise în direcţia perfecţionării personalităţii umane; valorificarea corelaţiei necesare între şcoala de bază şi formarea – dezvoltarea personalităţii de bază a elevului, în contextul învăţământului general şi obligatoriu.

Valorificarea educaţiei permanente constituie o a doua direcţie de evoluţie a educaţiei. Analiza acestei direcţii impune cunoaşterea conceptului pedagogic de educaţie permanentă.

Educaţia permanentă reprezintă capacitatea acţiunii educaţionale de integrare a tuturor conţinuturilor/dimensiunilor generale ale educaţiei (morală – intelectuală – estetică – fizică) şi a formelor generale ale educaţiei (formală – nonformală – informală).

Valorificarea autoeducaţiei constituie o a treia direcţie fundamentală de evoluţie a educaţiei angajată ca urmare a proiectelor pedagogice/didactice realizabile în perspectiva educaţiei cu contribuţia decisivă a instruirii şcolare.

Autoeducaţia este o activitate conştientă, orientată spre formarea sau desăvârşirea propriei persoane, în conformitate cu aspiraţiile, idealurile şi concepţia despre rolul omului în societate.

Autoeducaţia se realizează sub influenţa unui grup de factori interni (autocunoaşterea, prin care elevul devine conştient de propriile sale capacităţi intelectuale, interese şi aptitudini; idealul de viaţă şi nivelul de aspiraţie spre cultură şi civilizaţie; dorinţa de autoperfecţionare continuă) şi externi (nivelul de dezvoltare a ştiinţei, tehnicii, tehnologiei; mobilitatea profesiunilor şi noile cerinţe ale acestora).

Educaţia asigură atingerea „scopului final" al organizaţiei şcolare moderne şi postmoderne: „a face din obiectul educaţiei subiectul propriei sale educaţii, din omul care capătă educaţie omul care se educă el însuşi" (Edgar Faure). Autoeducaţia apare astfel ca o activitate sistematică, stabilă cu scop de autoperfecţionare continuă, asumat printr-o decizie socială sau/şi personală care angajează şi orientează deplin toate resursele de formare – dezvoltare ale personalităţii umane.

Valorificarea proiectării curriculare constituie cea de-a patra direcţie generală de evoluţie a educaţiei. Este o direcţie fundamentală, dezvoltată ca o premisă dar şi ca o consecinţă a valorificării depline a educabilităţii, a educaţiei permanente, a autoeducaţiei.

Proiectarea curriculară evidenţiază, pe de o parte, importanţa prioritară a obiectivelor pedagogice, iar pe de altă parte, necesitatea asigurării unei corespondenţe optime între obiective – conţinuturi – metode – evaluare, cu efecte calitative determinante în activitatea de formare – dezvoltare a personalităţii, realizabile la nivelul sistemului şi al procesului de învăţământ în diferite forme de instruire, de tip frontal, pe grupe, individual, organizate şcolar (lecţie, activitate de laborator etc.) şi extraşcolar (consultaţii, cercuri de specialitate etc.).

Valorificarea acestui tip de proiectare pedagogică superioară solicită o anumită manieră de formare a educatorilor care cultivă capacitatea de raportare permanentă la posibilităţile minime – medii – maxime ale celui educat şi de implicare, în actul educativ, a experienţei de viaţă a acestuia. În această perspectivă este necesară cunoaşterea psihopedagogică a personalităţii elevului care asigură premisa proiectării, realizării şi dezvoltării unui autentic învăţământ individualizat sau diferenţiat.

Proiectarea curriculară a educaţiei – cu efecte directe la nivelul instruirii şcolare – presupune respectarea unor principii aplicabile la toate nivelurile sistemului şi ale procesului de învăţământ (elaborarea planului de învăţământ, a programelor de educaţie/instruire etc):

a) principiul selectării şi al definirii obiectivelor activităţii de educaţie/învăţare;

b) principiul selectării conţinuturilor şi al construirii experienţelor de educaţie/învăţare în funcţie de obiectivele stabilite anterior;

c) principiul organizării metodologice a experienţelor de educaţie/învăţare pentru obţinerea unui efect formativ maxim;

d) principiul evaluării rezultatelor prin raportare la obiectivele propuse în vederea perfecţionării continue a activităţii de educaţie/învăţare.

Ca strategie de evoluţie a educaţiei, proiectarea curriculară apare ca „un program de activităţi conceput special pentru ca elevii să atingă, în măsura posibilităţilor lor, anumite scopuri şi obiective educative definite în mod explicit" (Dictionnaire encyclopedique de l'education et de la formation).

Proiectarea şi dezvoltarea curriculară a educaţiei marchează evoluţia strategică a planului de învăţământ, a programelor şi a manualelor şcolare, a structurilor flexibile de formare iniţială şi continuă a cadrelor didactice, evoluţie strategică determinată social la nivelul finalităţilor educaţiei, într-un proces de permanentă revizuire, regândire şi chiar de reformare pedagogică.

În reformele actuale, privind sistemele educaţionale din toate ţările, se observă preocupări de „articulare a diferitelor niveluri şi tipuri ale educaţiei", urmărindu-se continuitatea acesteia în timp şi spaţiu, încercând să transforme punctele terminale ale învăţământului primar, gimnazial, liceal şi universitar în deschideri spre învăţarea continuă, spre autoeducaţie (G. Văideanu).

Componenta generală şi cea profesională a educaţiei sunt strâns legate între ele, permiţând dezvoltarea şi adaptarea omului la noile condiţii, în scopul creşterii calităţii vieţii şi folosirii eficiente a timpului liber, pentru desăvârşirea formării personalităţii creatoare.

Educaţia formală este organizată instituţional în cadrul sistemului de învăţământ, sub îndrumarea cadrelor didactice de specialitate, care asigură dirijarea conştientă a raporturilor dintre educator şi educat într-un context metodologic de predare – învăţare – evaluare, favorabil reuşitei pedagogice.

Educaţia formală dezvoltă următoarele obiective generale:

a) dobândirea cunoştinţelor fundamentale în interdependenţa lor sistemică;

b) exersarea aptitudinilor şi a atitudinilor umane într-un cadru metodic deschis, perfectibil;

c) aplicarea instrumentelor de evaluare socială la diferite niveluri şi grade de integrare şcolară – postşcolară, profesională.

Educaţia formală reflectă următoarele coordonate funcţionale:

a) proiectarea pedagogică organizată pe bază de planuri, programe, manuale şcolare;

b) orientarea prioritară a „finalităţilor" spre parcurgerea „programei", pentru „asigurarea succesului unui număr cât mai mare de elevi şi studenţi" (G. Văideanu);

c) evaluarea pe criterii socio-pedagogice riguroase, realizată prin: note, calificative, aprecieri.

Educaţia nonformală completează educaţia formală într-un cadru instituţionalizat situat în afara sistemului de învăţământ dar şi în interiorul acestuia, activat prin „organisme şcolare conexe", extradidactice sau extraşcolare.

Educaţia informală include ansamblul influenţelor pedagogice exercitate spontan asupra personalităţii de la nivelul familiei, mediului social (cultural, politic, economic, religios etc.), grupurilor sociale, comunităţii (locale, teritoriale, naţionale), mass-mediei (presă scrisă, radio, televiziune etc.).

Educaţia ca proces de orientare sistematică, planificată şi conştientă a tinerei generaţii are un rol deosebit în ceea ce priveşte influenţele mediului. Educatorul le selectează pe cele bune, aprobându-le şi întărindu-le, şi în acelaşi timp le combate pe cele negative, fie dezaprobându-le, fie organizând condiţii care să solicite activitatea elevului într-o direcţie bună, fie dezvoltându-i capacitatea de rezistenţă faţă de ele.

În şcoală, cadrele didactice trebuie să asigure condiţiile corespunzătoare pentru dezvoltarea personalităţii elevilor: îndrumarea pedagogică şi metodică a procesului de învăţământ, material didactic, bibliotecă, laboratoare.

Practica educativă este aceea care scoate în evidenţă rolul predominant pe care îl are educaţia în dezvoltarea copilului. Dispoziţiile native ale copiilor nu au o orientare socială definită. Nu se ştie din primii ani de viaţă ce va deveni un copil care are văz bun, nici unul care aparţine unui anumit tip de activitate nervoasă superioară. Direcţia în care se dezvoltă copiii, profilul personalităţilor depinde de educaţia pe care o vor primi. Se cunosc clase unde toţi elevii au cunoştinţe corespunzătoare de istorie, geografie, ştiinţele naturii, au o comportare civilizată în şcoală şi în afară de aceasta şi sunt şi clase unde elevii se prezintă mai slab sub aceste aspecte. Desigur, asemenea rezultate deosebite le determină, în primul rând, educaţia.

Dar dacă în formarea personalităţii omului educaţia are rolul conducător, ea nu este atotputernică. Are anumite limite, acestea avându-şi originea în condiţiile oferite de mediul social în care se dezvoltă copilul şi în echipamentul său nativ.

Cercetările făcute de psihologi, sociologi şi pedagogi au dovedit că în dezvoltarea omului sunt permanent prezenţi toţi cei trei factori: ereditatea, mediul şi educaţia. Aportul lor la dezvoltarea personalităţii diferă de la om la om sau chiar de la o funcţie psihică la alta.

În concluzie, ereditatea oferă sau nu potenţialul de dezvoltare psiho-fiziologică, mediul oferă sau nu anumite condiţii, iar educaţia dirijează, prin procesul învăţării, formarea armonioasă şi integrală a personalităţii, fiind factorul determinant al acesteia.

Scopul educaţiei este „de a înălţa pe culmi mai nobile de viaţă omul, comunitatea etnică şi umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului” (Gentile, G. The Reform of Education).

BIBLIOGRAFIE:

1. Stoica, Marin, Pedagogie şi psihologie, Ed. Gheorghe Alexandru, Craiova, 2002.

2. Dragu, Anca şi Cristea, Sorin, Psihologie şi pedagogie şcolară, Ed. Ovidius University Press, Constanţa, 2003.

3. Ţîrcovnicu, Victor şi Popeangă, Vasile, Pedagogie şcolară, Ed. Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1976.

ÎNSEMNĂRI DESPRE LIMBAJUL ELEVULUI ÎN ŞCOALA DE AZI

Prof. Felicia Alexandru
C.N. „Radu Greceanu" Slatina, Olt

Despre cum vorbeşte el adică. Fiindcă mie mi se pare că acordăm puţină importanţă modului în care limba română există în aceste vremuri. Academia Română a făcut gestul de a fixa o zi a limbii române. Foarte frumos, dar n-am auzit până acum niciun text remarcabil sau un comunicat al Academiei Române despre acest subiect. Măcar în acea zi, dacă nu şi cu alt prilej. Subiectul este, cum se poate bănui, vulgaritatea limbajului elevilor, vulgaritate care s-a întins ca o plagă în toată şcoala românească. În acelaşi timp, e vorba aici şi despre relaţia dintre limbaj şi gândire, şi despre modul în care fiinţa umană se edifică.

O însemnare nu foarte recentă de pe F.B. mi-a atras încă o dată atenţia asupra subiectului care nu priveşte însă doar şcoala de azi, ci întregul spaţiu public şi, mergând mai departe, chiar o parte a culturii noastre. „Azi am o zi proastă, îşi începe mărturisirea pe F.B. o profesoară care gestionează un grup numit «…….»… Eram într-o staţie de autobuz, mărturiseşte profesoara, şi era lume multă. Câţiva băieţi (vreo cinci) şi două fete, cred că erau de clasa a VI-a, poate a VII-a (veniţi de la vreo activitate de la şcoală), se împingeau, ţipau, râdeau zgomotos. Nimic anormal, aţi spune. Copii! Dar asta nu e tot. Copiii se adresau unul altuia cu: Băi c…ie!, Te f…t!, Să-mi bag p…a în mă-ta!, Să-mi s…i p…a!, Nu mai mânca c…t!"

Mă gândesc că profesoara în cauză a trăit/trăieşte în felul ei o reală înfruntare interioară, fiindcă, mai departe, ea se întreabă retoric: „Credeţi că le-a spus cineva ceva?"…

„Credeţi că le-a spus cineva ceva?"…

Ei bine, aici, un pic de suspans nu strică. În logica mea, mă aşteptam ca profesoara în cauză să afirme ceva de genul: „Nimeni nu le-a spus nimic, toată lumea de acolo s-a făcut că nu aude". Numai că lucrurile nu au decurs aşa. Şi citez mai departe din mărturisirea profesoarei şi a zilei ei proaste: „O doamnă în jur de 45-50 de ani, şi când spun doamnă, chiar arăta ca o doamnă, le-a spus: „Măi, nesimţiţilor, aşa vă învaţă dobitocii aia de profesori la şcoală? Stau ca nesimţiţii la şcoală patru ore şi nu fac nimic cu voi. Uite cum vorbiţi! Doamna ta diri-gintă ştie cum vorbeşti tu?"

„Dragi părinţi, aduceţi copilul la şcoală să îi predau. Să îi predau ce ştiu eu mai bine: română, matematică, geografie, biologie etc. Pe alocuri mai corectez şi ce trebuia să îl învăţaţi voi acasă. Cu tot respectul, nu vă aşteptaţi de la mine să îl învăţ cum să mănânce, cum să vorbească pe stradă, dacă are voie să înjure sau nu, când trebuie sau nu trebuie să se scobească în nas. Asta e treaba ta ca parinte, că de asta l-ai adus pe lume, nu să mi-l pui mie în braţe să ţi-l cresc eu, că doar nu l-ai făcut doar să îţi meargă numele mai departe, şi dacă l-ai făcut doar pentru asta, atunci ocupă-te să ai un copil demn de numele tău. (…). Nu mai confundaţi profesorul cu dădaca. Nu ne mai acuzaţi pe noi de incapacitatea voastră de a vă educa copilul până la şase ani, când îl plantaţi în faţa şcolii. Copilul e oglinda părintelui, nu a profesorului!…"

Spusele ei m-au pus pe gânduri, fiindcă e ceva adevăr în acele cuvinte. Sau poate chiar mai mult adevăr! Dar parcă ceva nu e totuşi în regulă, totul pare prea exclusivist. Istoria lumii acesteia este şi istoria unor profesori al căror impact asupra elevilor a fost adesea remarcabil. Uneori chiar determinant. Fiindcă, oricât de mult am insista noi, copilul nu-i doar oglinda părinţilor. Studii britanice susţin că, într-adevăr, în lumea de azi, succesul/eşecul şcolar al copilului ţine în bună măsură de comportamentul familiei, de rolul ei educativ. În acelaşi timp însă, celelalte 40, 30 sau 20% rămase din contribuţia educativă a altor factori aparţine în continuare şcolii. Iar dacă aici lucrurile nu sunt făcute ca lumea, este evident că apare un gol în educaţia copilului pe care nimic şi nimeni nu-l mai poate umple. O şcoală proastă e o povară pe care-o duci toată viaţa.

Şi cred că mai e ceva la mijloc: profesorul nu este, într-adevăr, dădacă, dar este educator, adică este un om specializat în a forma oameni şi nu doar în a-i învăţa matematică, română, geografie şi ce-o

mai fi în orarul lor. Profesorul nu este doar un tehnician al instruirii, cum ne sugerează profesoara în cauză, deşi, recunosc, acest gen de fixare a noilor limite ale profesiei este tot mai mult afirmată azi. Profesorul trebuie să fie mai departe în stare, profesional vorbind, în a-l orienta pe elev nu doar în matematică, fizică sau în ce predă el, ci şi într-un spaţiu minim al ideilor formatoare (de aici poate nevoia imperioasă ca şcoala românească să formeze profesori pentru mai multe specialităţi!), să fie adică o persoană cu o anume concepţie, viziune despre viaţă, integratoare, şi nu un funcţionar oarecare.

Până la urmă, elevul nu este altceva decât o sumă de potenţialităţi

Până la urmă, psihologic şi moral vorbind, elevul nu este altceva decât o sumă de potenţialităţi. El nu vine în şcoală în mod necesar nici agresiv, nici vulgar, ci se adaptează unei lumi, unui etos al şcolii, pe care-l intuieşte cu exactitate. Dacă în acel etos al şcolii se va instaura ideea că a vorbi vulgar este o problemă ce presupune consecinţe serioase, atunci, realmente, mesajul acesta ar putea să determine o corecţie aproximativă, o cenzură minimală, prelungită apoi şi în spaţiul public, în ciuda faptului că în numeroase familii limbajul frust, direct, macho, se poartă ca un semn al unor identităţi sociale şi chiar culturale, evident marcate de infantilitate.

BULLYING - CUM SĂ ÎNVĂȚĂM UN COPIL SĂ FACĂ FAȚĂ UMILIRII, HĂRȚUIRII ȘI INTIMIDĂRII

Prof. Dobre Dan
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny" Roşiorii de Vede, Teleorman

Pentru foarte mulţi copii interacţiunea cu alţi copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea şcolii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecţie de viaţă foarte dureroasă.

Toate aceste experienţe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umilitoare pentru distracţia altor copii, este hărţuit, etichetat, ameninţat, deposedat de anumite bunuri etc. îşi pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine şi pe cei din jurul său. Unii dintre aceşti copii vor alege să adopte şi ei acelaşi comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi" decât ei sau mai lipsiţi de resurse (ex.: nu au prieteni), alţii rămân „ciuca bătăii de joc" pentru că le este frică să vorbească. Mai există şi categoria copiilor care reuşesc să îşi înfrunte frica şi cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoţim permanent copiii în toate locurile în care aceştia sunt nevoiţi să meargă, mai ales la vârsta adolescenţei este foarte important să îi învăţăm cum să facă faţă acestor situaţii.

Toate exemplele date mai sus sunt circum-scrise fenomenului de **bullying**.

Bullying - este un termen umbrelă care înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obţină unele beneficii cum ar fi: apreciere, valorizare, atenţie din partea celorlalţi colegi sau chiar o serie de bunuri. Se deosebeşte de celelalte tipuri de comportamente agresive (lovit, smuls, împins, înjurat) prin faptul că nu apare ca reacţie la anumite emoţii de disconfort (furie, tristeţe, etc.).

Odată cu vârsta, creşte frecvenţa com-portamentelor de bullying, iar formele de mani-festare se accentuează. Astfel, dacă la grădiniţă copiii se etichetează sau îşi pun porecle, şcolaritatea mică aduce în prim plan forme mult mai accentuate. Cele mai frecvente forme de bullying din şcolaritatea mică sunt: tachinarea (ex. „aragaz cu patru ochi" pentru copiii care poartă ochelari, „balenă" pentru copiii care au o greutate mai mare, „girafă" pentru copiii mai înalţi, „sărac" pentru copiii cu posibilităţi financiare mai reduse, „căminist" pentru copiii care provin din sistemul de protecţie de stat), izolarea unui copil („Nu vorbiţi cu ea!"; „Nu ai ce căuta pe terenul de sport!"), împrăştierea de zvonuri false.

Comportamentul de bullying este o cale prin care unii copii au învăţat să primească atenţie, chiar dacă într-un mod negativ. Se manifestă astfel pentru că aşa au învăţat să se simtă puternici (când ceilalţi se tem de ei). Pentru alţi copii, comportamentul de bullying reprezintă o cale uşoară de a fi percepuţi de ceilalţi ca fiind „cool". Nevoia de integrare este atât de mare, încât copiii pot să se comporte astfel pentru a fi acceptaţi de copiii cu o popularitate mai mare. Există şi situaţii când copiii imită modelele învăţate - ei acţionează în acelaşi mod în care au fost trataţi şi ei în contextele lor de viaţă. Şi mai există şi categoria copiilor care interpretează greşit diferenţele culturale şi etnice.

Bullyingul este un factor de risc pentru abandonul şcolar şi delincvenţă juvenilă. Elevii care agresează sunt de 5 - 6 ori mai predispuşi să se implice în acţiuni antisociale la vârsta adultă. (Olweus, 1991)

Cel mai adesea, un copil care a fost sever agresat ajunge să întrerupă şcoala din teama că ar putea să fie agresat din nou. Chiar şi în cazul celor mai uşoare forme, expunerea repetată la o experienţă de agresare îi predispune pe copii la dezvoltarea a numeroase probleme de sănătate mentală: depresie, anxietate, tulburări de comportament alimentar, etc. (Limber şi Nation, 1998).

Un copil care este victimă a bullying-ului are nevoie de sprijinul adulţilor din jurul lui. Cu ajutorul dvs., copiii învaţă cum să facă faţă comportamentelor de tachinare, poreclire sau a altor forme mult mai grave. Fiecare copil are nevoie să primească mesajul că aceste tipuri de comportamente sunt inacceptabile. Deoarece bullying-ul apare de obicei în comunităţile de copii, acest mesaj trebuie să fie promovat şi întărit atât la şcoală, cât şi acasă. Pentru că bullying-ul afectează pe toţi elevii din grup, nu se reduce doar la copilul care agresează şi la victimă, este important să îi învăţăm pe copii ce să facă dacă sunt martorii unui asemenea eveniment. Martorii bullying-ului, care sunt de obicei ceilalţi copii, de multe ori se simt în secret uşuraţi că nu sunt ei ţinta bullying-ului şi tind să evite agresorul, nefiind dispuşi să intervină în apărarea copilului agresat. Bullying-ul creează o atmosferă pervazivă şi nedefinită de intimidare, frică şi tăcere printre copii.

Tachinarea nu poate fi întotdeauna prevenită, iar noi nu putem controla ceea ce spun sau fac ceilalţi. Ce putem face într-o astfel de situaţie este să îl învăţăm pe copil cum să îşi controleze propriile reacţii. Aceasta, deoarece multor copii le lipsesc abilităţile sociale necesare pentru a face faţă glumelor, etichetărilor şi farselor colegilor lor. În momentul în care ei plâng sau se înfurie, nu fac decât să îşi încurajeze colegii în a continua.

Jocuri de rol care să învețe copilul ce să îşi spună în situaţia respectivă sau să o privească diferit, să se comporte diferit:

- Copilul poate să îşi spună: „chiar dacă nu îmi place cum mă porecleşte pot să fac faţă acestei situaţii“; poate să îşi pună o întrebare care să verifice valoarea de adevăr a celor spuse pe seama sa: „este adevărat ce spune … despre mine?” (de cele mai multe ori se dovedeşte că nu); poate să se gândească la calităţile sale care contravin remarcilor negative făcute la adresa sa.
- **Ignorarea copilului care tachinează**

Să se comporte ca şi cum celălalt este invizibil şi să acţioneze ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. (Manifestarea furiei sau izbucnirea în plâns adesea accelerează comportamentele de tachinare). Ignorarea NU este o metodă bună în situaţii în care cineva tachinează de foarte mult timp şi foloseşte comportamente de bullying cu scopul de a-l intimida). Dacă este posibil, este recomandat să plece din situaţie.

- **Transmiterea de mesaje la persoana I**

Acest tip de mesaj asertiv este o metodă bună de exprimare a propriilor emoţii: „Sunt trist/nu-mi place când faci glume pe seama ochelarilor mei, aş prefera să încetezi”. Exersarea acestei tehnici presupune stabilirea contactul vizual şi folosirea unei ton ferm. Această tehnică funcţionează când este folosită într-un cadru controlat, în care există un adult, există nişte reguli, etc. (cum ar fi în clasă, la şcoală). Folosirea ei în recreaţie sau în curtea şcolii poate să ducă la agravarea situaţiei (copilul care tachinează face şi mai rău deoarece a observat că ceea ce face el, produce o emoţie sau a obţinut ceea ce şi-a dorit).

- **Răspunsul paradoxal.**

Această tehnică învaţă copilul cum să-şi schimbe modul în care vede sau înţelege cuvintele pe care celălalt le spune la adresa sa. Astfel, el poate să schimbe cuvintele de tachinare în complimente. De exemplu, un copil face glume pe seama sa că poartă ochelari şi spune „aragaz cu 4 ochi”. În această situaţie, poate să răspundă politicos: „Mulţumesc că ai remarcat că am ochelari!” (copilul care a făcut remarca nepotrivită este de regulă confuz când nu primeşte reacţia obişnuită de furie sau de frustrare). Un alt tip de răspuns paradoxal este exprimarea acordului faţă de aspectele la care se referă cel ce tachinează. De exemplu, răspunsul adecvat la adresa unui copil care tachinează şi spune „Ai aşa de mulţi pistrui!” ar putea fi „Este adevărat, am o mulţime de pistrui!”. Acordul cu aspectele semnalate elimină dorinţa de a ţine ascuns pistruii, lasă agresorul fără replică deoarece conflictul este blocat.

- **Răspunsul cu un compliment** este un alt tip de reacţie care descurajează tachinarea.

De exemplu, dacă cineva râde de modul în care copilul aleargă, acesta ar putea răspunde cu un compliment „Tu eşti un bun alergător!”. Umorul este un alt tip eficient de reacţie deoarece este total diferit de răspunsul aşteptat şi subliniază faptul că nu există un punct vulnerabil care să fi fost atins. În plus, râsul poate să schimbe o situaţie cu potenţial de rănire, într-una comică.

Pentru situaţiile în care comportamentul de bullying se menţine şi nimic nu pare să funcţioneze, copiii au nevoie să solicite ajutorul unui adult: Primul pas în reducerea comportamentelor de bullying este să le recunoaştem şi să facem ceva pentru stoparea lor (ex. să semnaleze prietenilor, cadrelor didactice, părinţilor atunci când nu ştiu sau nu reuşesc să facă faţă singuri).

Un copil care este agresat trebuie să ignore comportamentul de agresare (doar în faza iniţială!), să se distanţeze de situaţia şi locul respective, să reacţioneze într-o manieră fermă (învăţarea abilităţilor asertive), să se asigure de protecţie (solicitarea ajutorului).

Un copil care este agresat este important să evite: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alţi copii sau o gaşcă cu ajutorul căreia să îşi facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Toţi adulţii, cadre didactice şi părinţi, care au legătură cu şcoala trebuie să fie vigilenţi în a identifica acest fenomen şi a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulţii să respecte cele 3 principii de intervenţie:

1. Să acţioneze imediat
2. Să-i ofere credit copilul agresat
3. Să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.

ÎNVĂŢAREA COLABORATIVĂ LA VÂRSTA PREŞCOLARĂ

Prof.Învăț.Preşcolar :Cumpăratu Mihaela
Grădinița Nr.94, București

„E timpul să înţelegem că avem nevoie de o echipă şi că echipa trebuie să-şi ia răspunderea şi pentru lucrurile bune şi pentru cele rele. Altfel, succesele au mulţi taţi, iar eşecurile nu au niciunul."
Philip Caldwell

DEFINIȚIE - ÎNVĂȚAREA COLABORATIVĂ (PRIN COOPERARE):

- metodă de predare-învăţare în care preşcolarii lucrează împreună (perechi\ grupuri mici), pentru a rezolva o problemă comuna\ a explora o temă nouă\ a lansa idei noi, combinaţii noi sau chiar inovaţii autentice;
- au fost create diverse denumiri pentru a ilustra munca colaborativă de învăţare în grup, cum ar fi:
  - învăţarea prin cooperare;
  - învăţarea colaborativă;
  - învăţarea colectivă;
  - învăţarea comunitară;
  - învăţarea reciprocă;
  - învăţarea în echipă;
  - studiu de grup;

OBIECTIVE:

- Valorizează schimburile intelectuale şi verbale, intensifică procesarea informaţiei şi mizează pe o logică a învăţării care ţine cont de opiniile celorlalţi;
- Munca în echipă constituie un stimulent intelectual şi declanşator al schimbului de opinii şi de informaţii;
- Favorizează schimbul de idei şi discuţia, adică toate condiţiile care contribuie la educarea spiritului critic, a obiectivităţii şi a reflexiunii discursive;
- Analiza critică a soluţiilor emise dezvoltă capacităţile de autoevaluare a participanţilor.

CARACTERISTICI:

- ✓ Învăţarea prin cooperare (colaborativă) ajuta copiii să înveţe mai profund, cultivând relaţiile bazate pe respect reciproc şi colaborare constructive;
- ✓ Învăţarea implică atât individualizarea, cât şi competiţia, fiecare având rolul său formativ;

Strategia învăţării colaborative implică:

- ❖ Stimularea interacţiunii dintre copii;
- ❖ Depunerea unui efort mai intens de către copii în procesul de învăţare;
- ❖ Stimularea inteligenţei interpersonale;
- ❖ Dezvoltarea abilităţilor de comunicare ;
- ❖ Încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalţi;
- ❖ Dezvoltarea gândirii critice.

ELEMENTE DE BAZĂ ALE ÎNVĂȚĂRII PRIN COLABORARE:

- ❖ *Interdependenţa pozitivă*- preşcolarii realizează că au nevoie unii alţii pentru a duce la bun sfârşit sarcina grupului;
- ❖ *Promovarea învăţării prin interacţiunea directă*- preşcolarii se ajută unii pe alţii să înveţe, se încurajează şi îşi împărtăşesc ideile;
- ❖ *Răspundere individuală*- performanţa fiecărui preşcolar se evaluează frecvent şi rezultatul i se comunică atât acestuia, cât şi grupului;
- ❖ *Deprinderile de comunicare interpersonală şi în grup mic*- grupurile nu pot exista şi nici funcţiona eficient dacă preşcolarii nu au folosesc anumite abilităţi sociale absolut necesare;
- ❖ *Monitorizarea activităţii de prelucrare a informaţiei în grup*- grupurile au nevoie de răgaz pentru a discuta cât de bine şi-au atins scopurile şi pentru a menţine relaţii eficiente de muncă între toţi membrii.

REGULI DE RESPECTAT:

- ✓ Elaborarea unui plan de lucru în care se trec: elementele importante de studiat, sarcinile fiecărui membru, subtemele, aplicaţiile, locul de desfăşurare etc.;
- ✓ Explicaţiile profesorului asupra importanţei temei de studiu şi a avantajelor muncii în grup pentru rezolvarea ei;
- ✓ Oferirea elevilor spre rezolvare a unei sarcini relevante din punct de vedere cognitiv şi social;
- ✓ Optarea pentru un număr optim de membri în grup (4-5) şi crearea unor echipe eterogene.

ETAPE:

- ✓ Etapa 1 - constituirea grupului de lucru (membrii grupului trebuie să aibă anumite calităţi: să fie toleranţi faţă de părerile colegilor, să aibă optime abilităţi de comunicare, să nu fie egoişti, să acorde şi să primească ajutor etc.)
- ✓ Etapa 2 - confruntarea participanţilor cu situaţia de rezolvat (sunt stimulaţi să lucreze împreună pentru a o rezolva);
- ✓ Etapa 3 - realizarea reflecţiilor, incubaţiei şi tatonărilor;
- ✓ Etapa 4 - manifestarea dezbaterilor colective, când sunt confruntate ideile, sunt analizate erorile şi punctele forte;
- ✓ Etapa 5 - structurarea demersurilor către finalul dezbaterii cu obţinerea concluziilor şi cu soluţionarea problemei.

METODE INTERACTIVE FOLOSITE:

- ❑ *COMUNICAREA ROTATIVĂ*

- tehnică care se bazează pe comunicarea scrisă şi orală (“comunicarea în cerc”);
- urmareaste exersarea comunicarii prin mesaje orale/scrise la nivel de grup şi frontal ;
- îmbină formele de organizare pe grupuri, frontal;
- presupune parcurgerea a 6 etape specifice de lucru:
  - ✓ organizarea pe grupuri;
  - ✓ prezentarea sarcinii didactice;
  - ✓ activitatea pe grupuri;
  - ✓ traseul mesajelor;

- ✓ discutii in grup;
- ✓ activitatea frontală.

❑ *TEHNICA "GÂNDIȚI-LUCRAȚI –COMUNICAȚI!"*

- Implică un moment individual: caută răspunsuri la o problemă, un se confruntă ideile proprii cu ideile unui partener- comunicare cu întregul grup. Partenerii dintr-o pereche pot avea sarcini diferite.
- Tehnica are mai multe etape:

1. Sarcina de lucru: "Formaţi grupe de obiecte şi scrieţi în căsuţa din dreapta numărul de obiecte din fiecare grupă!";
2. Activitate individuală
3. Activitate în perechi. "Până se scurge nisipul din clepsidră, arată-i colegului cum ai realizat sarcina de lucru, comparaţi modul de realizare al sarcinii şi formulaţi un răspuns comun cu care sunteţi de acord amândoi!";
4. Activitate frontală. Am luat de la fiecare pereche câte un răspuns.
Am notat pe tablă răspunsurile preşcolarilor şi s-a analizat corectitudinea sarcinii de învăţare. Faptul că perechea confirmă ideile face să crească încredere în sine şi preşcolarului nu-i este teamă să exprime public opinia sau răspunsul asupra căruia au reflectat cei doi.

CONCLUZII:

ÎNVĂTAREA COLABORATIVĂ (PRIN COOPERARE)
Eficientă:

- ⦿ dezvoltă capacitatea copiilor de a lucra împreună, la toate categoriile de activităţi din grădiniţă, acoperind neajunsurile învăţării individualizate;
- ⦿ acordă, simultan, o importanţă considerabilă dimensiunii sociale, prin desfăşurarea proceselor interpersonale;
- ⦿ permite o abordare interdisciplinară a conținuturilor și creează un context productiv pentru învățare;
- ⦿ creează premisele învatarii autonome, ale reusitei scolare si sociale.

BIBLIOGRAFIE:

1. Fluieraş Vasile, Teoria şi practica învăţării prin cooperare, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca, 2005;
2. Silvia Breben , Elena Goncea, Metode interactive de grup, Editura Arves, Craiova, 2009;
3. Neaşu I, Metode şi tehnici de învăţare eficientă, Editura Militară, Bucureşti, 1990;

CE ESTE ADHD ŞI CUM ÎL PUTEM IDENTIFICA?

Mihălceanu Claudia,
G.P.P. Nr. 3, Buzău

ADHD (Attention deficit hyperactivity disorder) ,sindromul deficitului de atenţie şi hiperactivitate, reprezintă o tulburare de tip comportamental care apare, tot mai frecvent, ca diagnostic pentru copii şi adolescenţi.

ADHD debutează în copilărie și poate persista și la vârsta adultă. Deși la unii copii simptomele ADHD dispar odată cu înaintarea în vârstă, în jur de 60% pot prezenta simptome și la vârsta adultă.

ADHD afectează sexul masculin mai mult decât pe cel feminin iar raportul băieți:fete este 4:1. Diagnosticul la fete este mai dificil, căci predomină forma ADHD cu inatenție. ADHD poate fi tratat numai medicamentos.

ADHD are 3 simptome majore, pe baza cărora poate fi uşor recunoscută:

Neatentia - este cel mai comun simptom, acesteia adăugându-i-se în timp, incapacitatea de concentrare, de ordonare a activităţilor precum şi probleme majore de memorie. Sarcinile şi îndatoririle profesionale sunt îndeplinite cu deosebită greutate.

Impulsivitatea - adulţii suferind de ADHD nu sunt capabili să mentina aceeaşi slujbă pentru mult timp, au tendinţa de a cheltui banii fără măsura şi nu se pot dedica unor relaţii socio-afective de lunga durată.

Hiperactivitatea - această stare este resimţită în mod acut de copii. Adulţii o percep ca pe o nelinişte permanentă, care nu le permite să desfăşoare activităţi relaxante şi liniştitoare,precumcititul.

Studii recente au demonstrat că 60% din copiii cu ADHD suferă de această condiţie şi în perioada adultă (în SUA, de exemplu, sunt diagnosticate 8 milioane de persoane adulte cu aceasta tulburare).

ADHD este o boală ce prezintă componentă genetică, cercetarile actuale în domeniu vizând descoperirea exacta a genei implicate. Se pare că exista o relaţie de tip cauză-efect între ADHD şi fumatul sau consumul de alcool în timpul sarcinii. Diagnosticul se pune de obicei între vârsta de 6-12 ani, moment în care simptomatologia devine deranjanta şi evidentă atât pentru copilul ajuns la şcoală, cât şi pentru cei din jurul său. Procentul ADHD diagnosticat în timpul vieţii adulte este, din acest motiv, destul de redus.

Este o afecţiune care prezintă costuri foarte ridicate din punct de vedere personal şi social fiind în acest moment un fenomen global, care afectează în procente diferite orice tip de populaţie de copii.

Problemele pe care le implică ADHD sunt atât rezultatul direct al acestei tulburări comportamentale, cât şi consecinţe ale unui tratament inadecvat sau ale unor dificultăţi de acomodare a pacienţilor cu boala şi includ:

- memorie deficitară

- anxietate

- respect de sine scăzut

- probleme de angajament

- furie greşit controlată

- impulsivitate

- diverse abuzuri şi dependente de substanţe nocive

- capacitate organizatorică deficitară

- apatie cronică

- incapacitate de concentrare

- tulburţri de dispozitie

- depresie

- probleme de adaptare socială.

Intensitatea acestor probleme variază de la medie la severă, iar prezenţa lor poate fi continuă, afectând calitatea vieţii individului în mod grav şi chiar irecuperabil, sau poate fi vorba doar de manifestări episodice. Există adulţi care prezintă o capacitate mai mare de concentrare, în ciuda existenţei ADHD ca boală de fond, în condiiile în care sunt foarte interesaţi şi entuziasmaţi de activităţile întreprinse. În schimb, alţii au dificultăţi grave de focalizare a atenţiei, indiferent de situaţie. Există cazuri în care indivizii afectaţi sunt retraşi şi evită compania persoanelor din jur, devenind antisociali sau, din contra, sunt hipersociabili şi nu pot tolera singuratatea.

Recomandări generale pentru părinţi

- Se vor iniţia şi se vor menţine activităţi de rutină acasă şi la scoală.
- Păstraţi reguli simple şi clare şi reamintiţi-le cu calm.
- Copilul nu are intenţionat un comportament dificil.
- Cautarea atenţiei înseamnă ceva.
- Incercaţi să înţelegeţi ce determină acest răspuns comportamental.
- Ascultaţi copilul cu cea mai mare atenţie.
- Copilul trebuie sa aibă contact vizual cu dumneavoastră când îi spuneţi regulile.
- Supravegheaţi copilul îndeaproape; impulsivitatea îi pune pe copii în situaţii periculoase.
- Abordaţi o atitudine pozitivă cu copilul, găsiţi mereu ceva ce a facut bine şi lăudaţi-l.
- Încercaţi să ignoraţi comportamentul iritativ usor.
- Daţi pedepse în consecinţă, ca în tehnica de excludere (time out).

Nici un test unic nu poate diagnostica copilul cu ADHD. Un medic specialist psihiatru trebuie să adune informaţii asupra comportamentului copilului în medii diferite. Un medic pediatru sau psihiatru va încerca mai întii sa excludă alte posibilităţi pentru simptome. De exemplu, unele situaţii, evenimente sau condiţii medicale pot determina comportamente temporare la un copil care sa semene cu ADHD.

Controlul ADHD implică de obicei combinarea unor medicamente, modificarea comportamentului, modificări ale stilului de viaţă şi consiliere. Simptomele sale pot fi dificil de diferenţiat de alte tulburări, crescând posibilitatea ca boala să fie greşit diagnosticată. Neatentia si comportamentul hiperactiv nu sunt singurele probleme la copiii cu ADHD. Tulburarea este descoperită unică doar la o treime dintre copii. Multe condiţii coexistente necesită altfel de tratamente şi trebuie diagnosticate separat.

Metodele de tratament implică frecvent combinarea modificării comportamentale, modificări ale stilului de viata, consiliere şi medicaţie**.** Se pare că medicaţia ar ameliora comportamentul dacă este

luată pe termen scurt, dar nu schimbă prognosticul pe termen lung, iar terapia comportamentală este cea mai eficientă strategie de control a ADHD.

Fiind o suferinţă cu debut în copilărie, majoritatea adulţilor cu ADHD s-au adaptat acestei condiţii, iar în cazul în care tulburarea este tratată corespunzător, iar pacientul este compliant la tratament, calitatea vieţii sale se poate îmbunătăţi simtitor, acesta putându-şi desfăşura activiăţtile profesionale şi personale ca orice membru activ al comunităţii în care se află.

BIBLIOGRAFIE:

1. *„Managementul clasei de elevi pentru elevii cu ADHD.Ghid pentru cadrele didactice din învăţământul preuniversitar”* - Stefan Popenici, Ciprian Fartusnic, Nadia Tarnoveanu, Didactica Publishing House, 2008
2. *„Cum sa cresti un copil cu ADHD. 10 lectii pe care nu le poti invata de la medici„* - Vincent J. Monastra, Trei, 2011

POSIBILITĂȚI DE STIMULARE A GÂNDIRII TEHNICE ŞI A CREATIVITĂŢII ELEVILOR

prof. Carmen – Elena Cristea
Liceul Tehnologic "Dumitru Mangeron" Bacău

Experiența a dovedit faptul că întregul demers pedagogic întreprins de cadrul didactic trebuie subordonat antrenării şi exercitării potenţialului creativ al elevilor, astfel încât aceştia să adopte o atitudine creatoare în activitatea pe care o desfăşoară.

Literatura de specialitate oferă câteva principii orientative pentru profesor, în legătură cu elaborarea şi aplicarea diverselor modalităţi de educare a creativităţii elevilor:

- Se recomandă ca prin strategia adoptată profesorul să ofere câmp de manifestare spontaneităţii şi iniţiativei elevilor. Ceea ce trebuie să predomine în strategia didactică este stimularea atitudinii interogative a elevilor. Ea formează gândirea divergentă, factor de bază al potenţialului creator. Strategia problematizată trebuie să predomine celei expozitive.
- Folosirea unor metode şi procedee speciale pentru declanşarea şi stimularea diverşilor factori ai potenţialului creator. În ansamblul strategiei didactice adoptate, profesorul poate apela la modalităţi care să vizeze în mod deosebit unul sau altul din factorii psihici ai creativităţii (gândire, aptitudini, imaginaţie, motivaţie, caracter). Elevii îşi dezvoltă activitatea lor creatoare personală şi capătă noi cunoştinţe şi deprinderi în diverse tehnici.
- Preocuparea profesorului pentru prevenirea şi înlăturarea eventualelor blocaje ce ar putea interveni în exprimarea creativităţii elevilor. Acestea pot fi de natură obiectivă, având originea în condiţiile de mediu. Rezolvarea creatoare antrenează prin excelenţă funcţiile imaginative. Cantonarea în folosirea abuzivă a procedeelor algoritmice se opune dezvoltării creativităţii.
- Tehnologia didactică ar trebui să se concentreze asupra procesului creativ şi nu a produsului său. În vederea dezvoltării creativităţii există metode nespecifice, fără o relaţie cu anume obiect de învăţământ şi metode specifice în raport cu o anume materie, în funcţie de conţinutul său.

Relaţia profesor – elev este cea care concentrează şi oferă valenţe educative sporite tehnologiei didactice. Aceasta depinde în mod hotărâtor de atitudinea profesorului faţă de conduita elevilor creativi. Climatul de lucru trebuie să fie democratic, destins, prietenos. Autoritatea unui profesor nu se bazează pe constrângere, pe frică, ci pe competenţa sa profesională, pe obiectivitatea şi ţinuta sa ireproşabilă.

Cultivarea creativităţii nu constă numai în a-i stimula pe elevi să pună întrebări. La disciplinele tehnice calea principală o constituie metodele active. Printre cele des folosite şi implementate deja pe scară largă în procesul instructiv-educativ un loc central este ocupat de metode ca: problematizarea sau învăţarea prin descoperire, descoperirea dirijată, studiul de caz.

Literatura de specialitate oferă însă şi alte tehnici şi metode intuitive de stimulare a creativităţii, dintre care pot fi amintite:

✓ **Brainstormingul –** este una din cele mai eficiente şi mai utilizate proceduri creative, denumirea sa putând fi tradusă şi prin asaltul creierului. Metoda a fost propusă de către Alex Osborn, în anul 1938 reprezentând o eficientă modalitate complexă, intuitivă de generare în grup a ideilor (nu neapărat bune), într-un timp scurt.

Brainstormingul se poate defini ca o deliberare creativă în grup, pentru a obţine de la un grup de oameni (elevi), într-un timp scurt, un număr mare de idei vizând rezolvarea unei probleme prezentate anterior.

Numărul participanţilor se recomandă a fi 10-12 (dar nu mai mult de 20 şi nu mai puţin de 6), unul dintre aceştia fiind *conducătorul*, 1-2 persoane având rolul de *secretari,* 5 putând fi persoane cu o bogată experienţă în aplicarea metodei, iar 4-5 specialişti în problema supusă analizei.

Pentru reuşita şedinţei, vor trebui respectate următoarele *4 reguli de bază*:

- *Amânarea criticii şi suspendarea oricărui raţionament* – în cadrul şedinţei sunt interzise orice fel de aprecieri critice, inclusiv din partea liderului. Nu se permite nici un fel de evaluare, indiferent de ideile generate sau de emitentul lor, rezultând în acest fel o dezinhibare psihologică şi o manifestare mai deplină a spiritului creativ.
- *Obţinerea calităţii prin cantitate* – se realizează prin solicitarea, în cadrul şedinţei, a unui număr cât mai mare de idei. Este cunoscut faptul că ideile viabile nu apar, de regulă, printre primele, aşa încât probabilitatea obţinerii unei idei eficiente creşte cu mărirea numărului ideilor elaborate.
- *Încurajarea şi a ideilor ieşite din comun* prin asigurarea *libertăţii de gândire* – orice idee, bună sau rea, logică sau stupidă, este acceptată şi notată.
- *Stimularea combinaţiilor* – într-o sesiune de brainstorming dacă sugestia unui participant sugerează în mintea altuia o idee, acesta nu trebuie să se reţină în a o expune.

După terminarea şedinţei, urmează o perioadă de incubaţie în care pot apărea idei noi, motiv pentru care participanţii sunt avertizaţi că se va lua ulterior legătura cu ei. Urmează apoi evaluarea ideilor de către o echipă de specialişti sau de persoane interesate în rezolvarea problemei respective.

✓ **Metoda „6 – 3 - 5" (Brainwriting) –** presupune rezolvarea creativă a unei probleme în cadrul unui grup de **şase** persoane. Etapele care se parcurg sunt următoarele:

- fiecare membru al grupului notează pe o fişă individuală câte trei soluţii ale problemei timp de **cinci** minute;
- se schimbă fişele între participanţi de **cinci** ori, până când fiecare primeşte fişa proprie;
- fiecare participant formulează alte **trei** soluţii pe fişă sau fiecare participant fie notează **trei** soluţii noi fie **trei** îmbunătăţiri ale soluţiilor existente deja pe fişă. În ultimul caz, chiar dacă ideile sunt mai puţine, se constată o creştere substanţială a calităţii lor.
- Conducătorul strânge foile, le citeşte în faţa tuturor şi se discută pentru a se hotărî care din propuneri să fie însuşită.

✓ **Discuţia Panel** are numele provenit din limba engleză unde prin „panel" se înţelege o „listă fixă de nume". Sub preşedinţia unui animator (care poate fi chiar profesorul), tema în cauză este dezbătută de către „eşantionul panel" (adică un grup format din 5 – 7 persoane competente în problema respectivă).

Auditoriul, plasat într-o poziţie strategică favorabilă pentru a urmări cu uşurinţă schimburile verbale din panel, ascultă în tăcere, intervenind numai cu *mesaje scrise pe cartoane (hârtie) divers colorate* (verde pentru întrebări, albastru pentru sentimente, maro pentru informaţii, etc.). Periodic o persoană are rolul „injectorului de mesaje", colectează cartonaşele respective, le clasează pe categorii problematice şi la un moment oportun, le prezintă publicului. După fiecare „injectare" de mesaje, panelul reia discuţia, în funcţie de pistele noi apărute pe această cale.

De îndată ce grupul de experţi şi-a epuizat întregul repertoriu ideativ, aria discuţiei se poate dilata mult, antrenând, direct, auditoriul la soluţionarea problemei. În finalul dezbaterilor, organizatorul reuniunii, în colaborare cu panelul, centralizează ideile cele mai fertile.

Meritul cel mai mare al metodei constă în aceea că ea prefaţează activitatea creatoare a grupului cu o etapă de încălzire ce nu se desfăşoară la întâmplare, ci beneficiază de un cadru organizat şi permanent de manifestare, care poate constitui un reper solid şi autorizat.

✓ **Metoda celor şase pălării** (six thinking hats) este inventată la începutul anilor 1980 de către Edward de Bono. Se pleacă de la premiza că gândirea este cea mai de preţ resursă umană. În cadrul metodei judecăţile de valoare nu mai au rolul dominant ca în cadrul gândirii normale.

Cele şase pălării reprezintă de fapt moduri de gândire diferite. Metoda se bazează pe un număr mare de date de intrare, culese de la persoane cu moduri de gândire diferite, dat fiind că fiecare poate aduce contribuţii la rezolvarea problemelor chiar exprimând puncte de vedere diferite. Gândirea este în acest fel mai bine focalizată, comunicarea şi luarea deciziilor fiind realizată în urma unui proces de gândire creativă.

Elementul esenţial al metodei îl reprezintă faptul că o *pălărie* reprezintă mai mult o direcţie de gândire decât o etichetă. Teoretic *metoda celor 6 pălării* încurajează gândirea paralelă, tratează problema în întregul ei, separând *ego-ul* de performanţă. Există 6 pălării metaforice, iar cel ce gândeşte poate să-şi pună sau să-şi scoată una din aceste pălării pentru a indica tipul de gândire utilizat. A pune pălăria sau a o scoate este esenţial. Specialiştii ne sfătuiesc să nu utilizăm pălăriile pentru a categorisi indivizi, chiar dacă comportamentul lor îi poate cataloga prin una sau mai multe pălării.

Este important de ştiut că metoda poate fi utilizată atât ca metodă individuală de stimulare a creativităţii cât şi ca metodă de grup. În acest din urmă caz trebuie ca toţi participanţii la şedinţă să „poarte simultan aceeaşi pălărie". Punerea unei pălării focalizează gândirea.

Profesorul Gheorghe Nagîţ ne propune următorul exemplu care poate fi folosit în activitatea cu elevii:

- De ce un dispozitiv nu mai funcţionează? Un posibil răspuns ar fi că a căzut siguranţa din cauza unei supraîncărcări;
- De ce s-a produs supraîncărcarea? Răspunsul ar putea fi lubrifierea insuficientă din lagăre;
- De ce nu a fost suficientă lubrifierea? Posibil din cauza pompei de ungere;
- De ce nu a trimis suficient lubrifiant pompa? Posibil din cauza vibrării axului pompei de ungere;
- De ce a avut loc frecarea? Posibil din cauza lipsei filtrului de ulei; Ceea ce ar putea duce la rezolvarea problemei prin introducerea în circuitul de ungere a unui filtru.

Iată cum, prin folosirea unei singure întrebări, ”*de ce”*, se poate stimula creativitatea elevilor şi se pot găsi soluţii.

Referindu-ne la creativitatea elevilor, o primă problemă a noastră, a dascălilor, este cea a depistării elevilor cu potenţialităţi creative superioare. Elevii dotaţi ies în evidenţă prin întrebările neaşteptate pe care le pun, prin soluţiile originale la diferite probleme, prin eseuri, compuneri, etc..

În afară de activitatea strict didactică, pe care o desfăşoară profesorul în clasă, activitatea în afară de clasă şi extraşcolară are mari rezerve pentru cultivarea creativităţii. În cercurile de elevi se desfăşoară o activitate liberă. Aici se pot experimenta diferite metode de stimulare a creativităţii, cum ar fi brainstormingul, ş.a..

Concluzionând, putem spune că se pot face multe pentru educarea spiritului creativ în şcoală şi în afara ei. Se vede însă necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire şi stilul de lucru în clasă, cristalizate în secole de învăţământ tradiţional, prea puţin preocupat de latura personalităţii elevului, care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai importantă.

“Dacă în urmă cu secole omenirea a progresat prin exploatarea resurselor solului şi apoi a celor ale subsolului, astăzi oamenilor le rămâne ca decisivă soluţia să exploateze resursele propriei inteligenţe şi creativităţi, ce se dovedesc infinite.” (R. S. Woodworth)

Bibliografie

1. Bejat, M. - Creativitatea în ştiinţă, tehnică şi învăţământ, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1981;

2. Cosmovici, A. - Psihologie şcolară, Ed. Polirom, Iaşi, 1998;
3. Jinga, I., Petrescu, A. - Evaluarea performanţelor şcolare, Ed. Afeliu, Bucureşti, 1996;
4. Nagîţ, Gh. - Tehnici şi metode pentru stimularea creativităţii, Ed. Tehnica-Info, Chişinău, 2001;
5. Radu, I.T. - Teorie şi practică în evaluarea eficienţei învăţământului, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1981;
6. Roco, M. - Stimularea creativităţii tehnice – ştiinţifice, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985.

PREDAREA – ÎNVĂȚAREA INTERACTIVĂ A MATEMATICII CENTRATĂ PE ELEV

Profesor dr. Anca Andrei
Colegiul Național de Informatică ,,Spiru Haret", Suceava

Modul de predare - învăţare cel mai eficient este cel activ, centrat pe elev, şi presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităţilor de învăţare, în asimilarea cunoştinţelor şi dobândirea gândirii critice. Acest model de predare modern impune, în activitatea la clasă, un nou tip de relaţionare pe mai multe direcţii: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziţie cu tipul unidirecţional profesor – elev ce caracterizează modelul tradiţional.

Modelul învăţământului modern face apel la experienţa proprie a elevului, promovează învăţarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alţii. Munca în grup stimulează interacţiunea dintre elevi, creşterea stimei de sine, încrederea în forţele proprii, diminuează anxietatea faţă de şcoală şi intensifică atitudinile pozitive faţă de cadrele didactice. În acelaşi timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregăteşte elevii pentru viaţa care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp şi necesită experienţă din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învăţare.

Dacă în şcoala tradiţională, accentul cădea pe acţiunea de predare, rolul central revenind profesorului, şcoala modernă plasează în centru elevul, care îşi îmbogăţeşte, consolidează, corectează şi transformă experienţa cognitivă, cu scopul perfecţionării, profesorului revenindu-i rolul de a-l activa cognitiv-afectiv-motivaţional-atitudinal, astfel constituindu-se un echilibru predare-învăţare. Profesorul modern lucrează împreună cu elevii săi, cooperând în vederea reuşitei învăţării. Rolurile sunt bine stabilite: profesorul stimulează căutarea şi descoperirea, iar elevii se vor ocupa de activităţile de căutare şi descoperire, ei participând activ şi conştient la asimilarea cunoştinţelor şi formarea personalităţii. Lucrând împreună cu elevii săi, profesorul poate regla şi ameliora activitatea pe parcursul desfăşurării procesului de predare-învăţare şi, nu în ultimul rând, poate aprecia just valoarea eforturilor de învătare depuse de către elevi pe parcursul activităţilor desfăşurate.

Matematica este obiectul care generează, la marea majoritate a elevilor, eşecul şcolar. De aceea, profesorul de matematică trebuie să creeze un climat instituţional favorabil, folosind diverse metode moderne, care să-l determite pe elev să se implice activ în procesul instructiv educativ. Şcoala nu trebuie înţeleasă ca fiind locul unde profesorul predă şi elevii ascultă. Învăţarea devine eficientă doar atunci cand elevii participă în mod activ la procesul de învăţare: discuţia, argumentul, investigaţia, experimentul devin metode indispensabile pentru învăţarea eficienă şi de durată. Metodele active necesită o pregătire atentă: ele nu sunt eficiente decât în condiţiile respectării regulilor jocului. Avantajul major al folosirii acestor metode provine din faptul că ele pot motiva şi elevii care au rămâneri în urmă la matematică.

În continuare vom prezenta numai o metodă de învăţare activ-participativă, şi anume, **învăţarea prin rezolvarea de probleme.** Metoda poate fi aplicată cu succes la orele de matematică în contextual actual. Învăţarea centrată pe probleme este o direcţie relativ nouă în educaţie, care vizează o contextualizare învăţării, incitând elevii la considerarea şi rezolvarea de probleme ale lumii reale.

O problemă obişnuită de matematică nu constituie, în mod real, o situaţie problemă, deoarece drumul spre obţinerea rezultatului este dinainte determinat în mod necesar, fiind previzibil. Găsirea răspunsului nu cere decât un efort de reactualizare a unor scheme însuşite anterior, de aplicare a lor. Multe dintre experimentele problematizării s-au efectuat pe tărâmul matematicii ceea ce înseamnă că matematica oferă multe situaţii problematice .

În rezolvarea unei probleme de matematică, indiferent de nivel sau domeniu, intervin doi factori:
1) aplicarea unor teoreme cunoscute sau a unor metode sau a unor tipuri de raţionament anterior experimentate de către rezolvitor;
2) o activitate creatoare care constă în *alegerea* din tot materialul de teoreme şi metode cunoscute, a aceluia care are şanse să poată fi folosit în problema respectivă şi în *îmbinarea* potrivită a acestui material în raţionamente care conduc la soluţie, eventual şi în descoperirea unor metode sau noţiuni noi.

Cu cât o problemă este mai nouă, mai dificilă, cu atât ea va cere o restructurare mai adâncă a datelor anterioare. Odată cu această restructurare, se ajunge implicit la dezvoltarea unor modalităţi mai bune de investigaţie. Prin natura ei, soluţionarea problemelor este apreciată ca una dintre activităţile cognitive care se situează la cele mai elevate niveluri. Participarea activă la soluţionarea problemelor pune la încercare gândirea elevilor, îndeamnă la observaţii, la reflecţii adânci, la experimentare mintală, la extindere şi transfer de cunoştiinte şi la recreare şi originalitate în găsirea răspunsurilor. Actul şi bucuria descoperirii prin rezolvări de probleme crează o nevoie acută de cunoaştere, de autodepăşire şi dezvoltă capacitatea de a sesiza existenţa unei probleme.

Abordarea unei probleme de matematică prin această metodă, presupune parcurgerea mai multor etape:
1) Profesorul propune o problemă care să stârnească elevului curiozitate, interes şi motivaţie.
2) Înțelegerea problemei și organizarea informației de către elevi.
3) Următoarea etapă este consacrată soluţionării propriuzise, a folosirii informației primite. Elevii trebuie să reflecteze adânc, să distingă caracteristicile esenţiale ale problemei şi să caute răspunsuri.
4) Finalizarea și dezvoltarea. Atacarea problemei pune elevii într-o situație de utilizare a noilor cunoştiinţe pentru soluţionarea problemei. În acest sens, ei sunt obligaţi să utilizeze propria lor inteligenţă, propriile cunoştiinţe, propriile lor operaţii mentale.

Profesorul poate interveni pentru a face mai clare datele problemei, pentru a modifica şi reorganiza aceste date facilitând astfel analiza problemei. Profesorul are datoria să încurajeze elevii, sa emită cât mai multe ipoteze posibile, să le ceară să justifice căile alese pe cale logică, soluţiile descoperite să verifice ipotezele. În final, elevii trebuie să dovedească însuşirea regulii noi, superioară celor precedente, a capacităţii de a rezolva un nou tip de problemă. Emiterea şi argumentarea răspunsului la problemă constituie o parte integrantă a actului de învăţare, un element esenţial al strategiei didactice şi nu o fază anexă a procesului de instruire.

În concluzie, metodele de învăţământ, bine alese şi aplicate, duc la realizarea obiectivelor informaţionale şi formative ale lecţiei.

Bibliografie

Cerghit Ioan, *„Metode de învăţământ”,* Ed.Polirom, 2006.
Rodica Constantin, Luminița Dumitrescu, Roxana Gavrilă, Ligia Sarivan, Daniela Stoicescu, *„Predarea-învățarea interactivă centrată pe elev”,* Ed. A 2-a Rev.- București: Educația 2000+, 2009

METODELE ACTIV-PARTICIPATIVE DE PREDARE/ÎNVĂȚARE

Grădinariu Violeta, profesor de limba română
Liceul Tehnologic „Alexandru Vlahuță" Şendriceni

Prin metode activ-participative înţelegem toate situaţiile şi nu numai metodele active propriu-zise în care elevii sunt puşi şi care-i scot pe elevi din ipostaza de obiect al formării şi-i transformă în subiecţi activi, coparticipanţi la propria lor formare.

Una din componentele importante ale demersului didactic este alegerea metodelor didactice potrivite nivelului clasei de elevi. Utilizarea metodelor noi (activ-participative), la ora de limba română presupune și adoptarea unui stil de către profesor al cărui accent să cadă pe cerințele elevului, pe trebuințele sale, urmărindu-se ca fiecare să-și descopere singur ceea ce are mai relevant. Stilul autoritar învechit trebuie înlocuit cu stilul democratic, în care rolul profesorul se adaptează persoanei elevului, modelându-se după trăsăturile acestuia.

Profesorul devine un agent motivator, care declanșează și întreține interesul elevilor, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare numai utilizând metode activ-participative. Este indicat ca elevul să fie pus să descopere, să coopereze, să converseze, să cerceteze, să devină actorul principal în cadrul lecției, profesorului revenindu-i sarcina de a observa comportamentul acestuia și de a-l îndruma persuasiv, de a-l ajuta să înțeleagă și să explice punctele de vedere proprii.

Modalitățile de abordare a conținuturilor ce urmează a fi predate, având în vedere nivelul de inteligență al elevilor, poate transforma profesorul în expert al actului de predare-învățare. Nivelul de inteligență diferit al elevilor dintr-o clasă impune lucru diferențiat. Activitățile de învățare (frontale, individuale și pe grupe) trebuie combinate pentru a se atinge obiectivele lecției.

Metoda didactică se dorește a fi o cale de învățare pentru elev, care îi stimulează gândirea critică și creativă. Nu putem afirma că există anumite metode ce conduc la o învățare eficientă, ci ele trebuie căutate, combinate, în funcție de elevi. Nu orice metodă nouă este și eficientă. Nu putem îndepărta total metodele tradiționale, care pot activiza elevii într-un mod satisfăcător. Să ne gândim la conversația euristică (metodă tradițională) care constă într-un dialog, ce are loc între profesor şi elev, interesul elevului fiind provocat printr-un set de întrebări, care în final duc la descoperirea adevărului. Prin această metodă, elevii sunt determinaţi să facă incursiuni în universul propriu de cunoaştere şi să facă conexiuni care să-i ajute să dezvăluie noi aspecte ale realității. Această metodă dezvoltă capacitatea de exprimare a elevilor.

Prin intermediul metodelor activ-participative, lecția devine mai atractivă, iar feedback-ul se realizează vizibil mai ușor.

Două metode moderne care pot face lecţia atractivă sunt următoarele: tehnica 6/3/5 şi metoda Philips 6/

Tehnica 6/3/5

Tehnica se numeşte 6/3/5 pentru că există: 6 membri în grupul de lucru, care notează pe o foaie de hârtie câte 3 soluţii fiecare, la o problemă dată, timp de 5 minute (însumând 108 răspunsuri, în 30 de minute, în fiecare grup)

Etapele metodei 6/3/5:

- Împărţirea clasei în grupe a câte 6 membri fiecare;
- Formularea problemei şi explicarea modalităţii de lucru;
- Elevii primesc fiecare câte o foaie de hârtie împărţită în trei coloane;
- Desfăşurarea activităţii în grup;

În acestă etapă are loc o îmbinare a activităţii individuale cu cea colectivă. Pentru problema dată, fiecare dintre cei 6 participanţi, are de notat pe o foaie, 3 soluţii în tabelul cu 3 coloane, într-un

timp maxim de 5 minute. Foile migrează apoi de la stânga spre dreapta până ajung la posesorul iniţial.

Cel care a primit foaia colegului din stânga, citeşte soluţiile deja notate şi încearcă să le modifice în sens creativ, prin formulări noi, adaptându-le, îmbunătăţindu-le şi reconstruindu-le continuu.

- Analiza soluţiilor şi reţinerea celor mai bune (se centralizează datele obţinute, se discută şi se apreciază rezultatele).

Avantajele acestei metode: oferă elevilor mai puţin comunicativi posibilitatea de a se exprima; similar brainstorming-ului, stimululează construcţia de „idei pe idei"; încurajează solidaritatea în grup şi competiţia între grupuri, îmbinând munca individuală cu cea de echipă; are caracter formativ-educativ, dezvoltând atât spiritul de echipă cât şi procesele psihice superioare (gândirea cu operaţiile ei: analiza ideilor emise de ceilalţi, comparaţia, sinteza, generalizarea şi abstractizarea; dezvoltă imaginaţia, creativitatea, calităţile atenţiei etc);

Am folosit tehnica 6/3/5 la limba română la clasa a VIII-a. Urmând paşii evidenţiaţi mai sus, elevii au primit un fragment dintr-un text literar (*Miraju*l, în vol. *Ţara de dincolo de negură* de M. Sadoveanu) la care erau aplicate următoarele cerinţe:

- Explicaţi semnificaţia secvenţei: „Poposind sub revărsarea argintie a unei sălcii, stând amândoi cap la cap, am văzut gângănii înotătoare îmbrăcate în crusta cafenie tivită cu roşu, alungându-se într-o rază de soare."
- Evidenţiaţi expresivitatea modurilor şi timpurilor în acest fragment.

Metoda Philips 6/6

Se aseamănă cu brainstorming-ul şi tehnica 6/3/5, însă se individualizează prin limitarea discuţiei celor 6 participanţi la 6 minute.

Etapele metodei Philips 6/6:

- Constituirea grupurilor de câte 6 (4 membri + un secretar + un conducător de grup). Secretarul fiecărul grup are în plus, sarcina de a consemna ideile colegilor. Conducătorul este cel care dirijează dezbaterea în cadrul grupului şi prezintă concluziile.
- Înmânarea temei/problemei ce urmează a fi dezbătută în particular, de către fiecare grup şi motivarea importanţei acesteia.
- Desfăşurarea discuţiilor pe baza temei, în cadrul grupului, timp de 6 minute. Fiecare membru propune un răspuns şi la sfârşit se reţin ideile cele mai importante sau pot fi discuţii progresive în care fiecare participant expune în cadrul grupului său o variantă care e analizată şi apoi se trece la celelalte idei.
- Colectarea soluţiilor elaborate. Conducătorii fiecărui grup expun ideile la care au ajuns sau ele sunt predate în scris coordonatorului colectivului (profesorului).
- Discuţia colectivă este urmată de decizia colectivă în ceea ce priveşte soluţia finală, pe baza ierarhizării variantelor pe tablă.
- Încheirea discuţiei se face în urma prezentării din partea profesorului a concluziilor privind participarea la desfăşurarea activităţii şi a eficienţei demersurilor întreprinse. Evaluarea generală a ideilor este realizată de către profesor; el sintetizează informaţiile şi susţine motivaţional interacţiunea participanţilor.

Am aplicat metoda Philips 6/6 la clasa a VII-a. Respectând regulile acestei metode elevii au primit următoarea fişă de lucru:

Citeşte cu atenţie textul următor:

„Masivul Rarău este unul dintre cei mai îndrăgiţi munţi din Carpaţii Orientali, nu numai pentru frumuseţea locurilor, binecuvântate de existenţa câtorva mănăstiri şi schituri deosebite, ci şi pentru fascinaţia exercitată de bine-cunoscutele Pietre ale Doamnei, imensele stânci pe seama cărora circulă legende care datează de pe vremea lui Petru Rareş, soţia şi averea sa ar fi fost ascunse prin aceste locuri, de teama năvălirilor tătare. În amintirea acestor întâmplări şi a stâncilor

salvatoare, impunătoarele formațiuni calcaroase au fost denumite Pietrele Doamnei. Dincolo de bogățiile care ar zăcea tăinuite și acum în măruntaiele stâncoase, se crede că adevăratul tezaur este de natură energetico-spirituală, întregul areal fiind o povară de accedere spre alte lumi, la fel ca în cazul arealului din Bucegi. Adevăr sau ficțiune, nu putem ști sigur, cert este că turnurile Pietrelor Doamnei, măsurând 70 m, atrag ca un magnet drumeți temerari, dar și turiști obișnuiți care vin fie dinspre Câmpulung Moldovenesc, fie dinspre Vatra Dornei. Despre aceste pietre s-a spus că sunt o catedrală a naturii, un veritabil templu carpatin, o măreață zidire ciclopică, o cetate de piatră ce se lasă anevoie cucerită." (Adina Baranovschi, *Altare ciclopice în Carpați*, în revista *Terra Magazin*)

Cerințe:

- Argumentați că textul dat este nonliterar;
- Explicați valoarea expresivă a timpului prezent în acest fragment.

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, *Pedagogia*. Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2002,
- Nicolae Eftenie, *Introducere în metodica şi studierea limbii şi literaturii române*, Editura Paralela 45, Pitești.

SITE-URI CONSULTATE:

- http://psihopedagogie.blogspot.com
- http://www.scrigroup.com/didactica-pedagogie/Metode-didactice-moderne-de-pr34449.php.

CARTEA SENZORIALĂ

Profesor psihopedagog Petruța Raluca Emilia
Liceul Tehnologic Special pentru Deficienți de Auz Cluj-Napoca

Cartea senzorială este acea **carte educativă**, realizată din materiale de diverse texturi, în special din fetru, prin intermediul căreia copilul/elevul va dobândi abilități motrice fine, îți va dezvolta gândirea logică, creativitatea, va învăța culorile, elemente ale naturii, dar și multe alte lucruri, prin simpla răsfoire a acesteia.

Cărțile senzoriale ajută la dezvoltarea abilităților psihomotorii la copiii, utilizarea acestora contribuie la comprehensiunea noțiunilor legate de spațiu și timp și la comprehensiunea noțiunilor legate de formă, mărime, culoare.

Cartea silențioasă, cartea senzorială, auzim despre ele sub numeroase denumiri, dar 109ttr este aceeași, au același scop și utilitate.

Cartea senzorială are o serie de "pagini" de țesături care conțin activități diverse pentru a distra copiii.

Cărțile senzoriale pot fi făcute pentru copii de orice vârstă. De la cărți pentru copii cu tematici de divertisment, imagini contrastante, precum și cărți pentru copii mai mari care conțin piese și plăci de joc clasici cum ar fi hangman, dame și tic tac toe.

Intervalul tipic de vârstă pentru utilizarea cărților senzoriale este de aproximativ doi-cinci ani, concentrându-se pe abilități precum potrivirea, sortarea, jocul 109ttractive109 și îmbrăcarea (fermoare, 109ttrac, șnururi etc).

Unii își proiectează paginile pentru a fi cusute împreună într-o carte 109ttractiv, în timp ce alții adaugă grommeturi la paginile lor și fac cărți cu pagini interschimbabile (ca un liant). Am proiectat toate paginile mele pentru a fi interschimbabile, deoarece simt că acestă cartea deține interesul elevilor mei când paginile se schimbă în mod constant.

Cărțile senzoriale sunt adesea folosite pentru a liniști copiii, pentru a-I ajuta să învețe prin joc, cu 109ttracti și instrumente colorate și 109ttractive.

Inițial au fost folosite pentru a păstra liniștea copiilor într-o biserică mai apoi în vremurile vechi, când în magazine nu există un număr atât de copleșitor de jucării din plastic, mamele coseau cărți senzoriale copiiilor, cărți care au fost transmise generațiilor.

Atunci când sunt făcute din țesături de calitate, fiind legate între ele, aceaste cărți sunt foarte durabile și când un element se deteriorează, în cele mai multe cazuri se poate fixa cu ușurință.

În afara faptului că aceste cărți au un rol de divertisment și de a învăța prin joc, au un set de beneficii cu privire la abilitățile de zi cu zi ale vieții precum și pentru dezvoltarea motricității fine.

Beneficiile cărților senzoriale:

- Elevul dobândeste abilitati motrice fine
- Își dezvoltă viața afectivă
- Își dezvoltă gândirea logică
- Își dezvoltă creativitatea
- Își dezvoltă limbajul
- Ajută copilul să se relaxeze și să combată stresul
- Ajută foarte mult copiii cu autism, ADHD, prematurii
- Este recomandată pentru terapia senzorială a copiilor cu deficiențe.

1. Beneficii pentru dezvoltare

✓ dezvoltarea abilităților motorii fine

✓ coordonarea mână-ochi
✓ rezolvarea problemelor
✓ încrederea în sine
✓ atenţia
✓ imaginația spațială
✓ gandirea logică
2. Abilități de învățare
✓ matematice (numere și numărare)
✓ creativitate
✓ culorile principale
✓ sortare și potrivire
✓ forme geometrice
✓ ortografie
3. Aptitudini practice de viață
✓ Încheierea/descheierea nasturilor
✓ Tragerea fermoarelor
✓ Abilități de încălțare
✓ Abilități de îmbrăcare

Cum îi ajută cartea senzorială pe elevi, în special pe elevii cu deficiențe senzoriale multiple (DSM)?

În primul rând, trebuie să știti că: o carte senzorială este plină de activități!

Fiecare activitate este unică și personalizată cu diverse fermoare, capse, scai, nasturi, sfoară, cârlige de lemn, șireturi, dar și alte materiale care ajută la dezvoltarea motricității fine ale copilului.

Pe lângă aceasta, cărțile senzoriale îi pot învață pe elevi să numere, să citească, să recunoască culorile, animalele, orele indicate de ceas, să învețe formele geometrice sau să recunoască fructele și legumele.

Cartea este recomandata de specialiști încă de la o vârstă fragedă, începând cu primul an de viață al copilului și poate fi utilizată până la vârsta de 6-7 ani, în funcție de problemele sesizate și de abilitățile ce trebuie învățate sau recuperate.

Revenind la beneficiile, abilitățile dobândite de o astfel de carte, iată mai jos câteva motive pentru care aceasta carte este un cadou extraordinar.

Cum se realizează o carte senzorială?

Se alege tema și se stabilește numărul de pagini care urmează a fi create. Aceasta include ideea principală a activităților pe care doriți să le efectuați, cum ar fi învățarea culorilor principale, cifrele, alfabetul, animalele domestice, animalele sălbatice, obiecte de îmbrăcăminte etc.

După se stabilește tema, se aleg țesăturile pentru pagini și se proiectează activitățile.

Pentru început se taie bucăți de pâslă sau țesături (lăsând pe mai târziu detaliile foarte mici) și se așează în pagini pentru a vedea cum ar arăta în ansamblu. Acest lucru ne permite să ne jucăm cu culorile, să asociem și să asortăm piese de activitate potrivite cu paginile de fundal.

Odată ce am proiectat aproape toate paginile, vom începe să coasem paginile unul câte unul, iar pentru fiecare pagină în parte se realizează pe rând și elementele mici aferente fiecăreia.

Paginile pot fi folosite individual sau pot si cusute laolaltă ca o carte unitară.

Pentru lipirea pieselor se poate folosi un pistol cu lipici fierbinte, fiind o modalitate ușoară, sigură și rapidă de a lipi elementele. Cu piese cusute de mână veți obține un aspect special realizat manual.

Materialele de care avem nevoie pentru realizarea paginilor din cărțile senzoriale:

- ✓ fetru
- ✓ spumă
- ✓ foarfece ascuțite
- ✓ ațe de diferite culori
- ✓ ace
- ✓ pâslă și resturide materiale
- ✓ țesătură la alegere pentru lipici pagini
- ✓ panglici
- ✓ nasturi
- ✓ dantele
- ✓ fire
- ✓ mărgele
- ✓ sârmă
- ✓ scai
- ✓ lipici sau pistol de lipit cu
- ✓ inele de legare (opțional)
- ✓ mașină de cusut (opțional)

Exemple de pagini pentru cartea senzorială:

ELEVUL-OGLINDA INVATAMANTULUI

Ilies Gabriela
Colegiul National ,,Dragos Voda'', Sighetu-Marmatiei

Elevul prin insasi natura termenului desemneaza pe cel care invata intr-o scoala ,care urmeaza o forma de invatamant mediu sau elementar ,un discipol ,adept ,invatacel al unui maestru ,al unei doctrine .

Plecand astfel de la aceasta acceptiune ,termenul il desemneaza pe individul care participa la o forma organizata de formare ,la educatie.

Educatia este activitatea constienta de a-l influenta pe om printr-o tripla actiune ,de ingrijire ,de indrumare si cultivare in directia crearii valorilor culturale si sensibilizarii individului fata de acestea .Scopul educatiei ,natura acestui proces ,continutul educatiei ,laturile si functiile actului educativ sunt cele care influenteaza elevul sub toate aspectele

Termenul de educatie ,cu siguranta are drept scop transformarea fiintei umane ,a elevului ,in vederea unui scop formulat explicit .Elevul este supus in cadrul procesului instructiv –educativ si unui proces de dirijare spre stadiul de persoana autonoma si in acelasi timp responsabila pentru faptele ei .

In cadrul acestui proces ,de asemenea ,se observa si formarea unor atitudini si aptitudini de actiune sociala care cel mai adesea va fi generata de un model de personalitate de urmat .In cadrul acestuia ,elevul este angrenat si in interrelatia umana atat cu semenii sai elevi ,cat si cu maestrul ,educatorul .

Influentele asupra elevului sunt exercitate in mod deliberat sau in afara acestei vointe deliberate in mod explicit sau implicit .Acestea pot fi exercitate intr-un mod sistematic cum ar fi apartenenta la o institutie de invatamant sau la o alta forma organizata de educare ,dar si in mod neorganizat care de asemenea contribuie la formarea omului ca om .

Oricare ar fi aceste coordonate ,educatia si formarea pot fi aplicate doar oamenilor ,implicit elevilor deoarece ,fac apel la constiinta individuala fapt inexistent la regnul vegetal sau la cel animal .

Sistemul de invatamant prin toate compartimentele lui vine cu sugestii ale anumitor intentionalitati ,previzibilitati ,actiuni intamplatoare ,mediate ,integrate ,exploatate prin actiuni conjugate ale factorilor educatiei .Astfel ,elevul este supus acestor influente la nivelul unor institutii de profil ,a unor organizari ,si chiar a unor planificari sub aspectul sarcinilor si timpului acordat acestora .

Personalitatea umana a fiecarui individ joaca un rol esential in formarea acestuia cat si in indeplinirea sarcinilor care ii revin fiecaruia in parte .

Invatamantul ,sistemul educativ romanesc ,reglementat de Mimisterul Educatiei si Cercetarii are forma sa de organizare si este divizat conform varstei educabilului ,astfel neexistand etape limita in educatie pentru o anumita varsta ,ea prelugindu-se pe intregul parcurs al vietii unui individ.

Functiiile educatiei indeplinite de invatamant se reflecta la nivelul educabilului-elev si vizeaza transmiterea unor valori pentru insertia acestuia in social ,in societate ,functia economica care ,vizeaza productia materiala si cea axiologica de valorizare si creatie culturala .

Prin educatie sunt urmarite doua mari scopuri .Primul scop al acesteia este de a oferi copilului ,elevului cunostinte generale care ii for servi, adica instructia ,al doilea fiind educatia ,adica pregatire copilului de azi pentru omul de maine .Elevul trebuie sa obtina o autonomie care ,il va determina sa devina propriul stapan si sa isi dezvolte propria personalitate .Aceasta este conturata prin educatie ,dar nu se poate spune ca poate sa fie conturata definitiv prin educatia institutionalizata fiind de asemenea si un dat inascut .Astfel ,educatia formeaza direct o parte din trasaturile personalitatii ,dar o alta parte reprezinta rezultatul propriei formari .Nu achizitia e valoroasa ci este foarte important cand si cum se activeaza ,fiind un sistem reglator pentru individ

care cultiva si faciliteaza autogenerarea unor scheme de gandire ,si conduita care s-au dovedit a fi eficente si au condus la sporirea autonomiei persoanei .

De asemenea nu trebuie sa uitam ca elevul poate fi supus si unor termeni corelativi ai educatiei : dresaj ,domesticire ,indoctrinare ,salvare ,formare ,instruire .

Dresajul vizeaza in mod explicit constituirea ,unor obisnuinte ,mecanisme in perspectiva unor scopuri artificiale .

Domesticirea poate fi facuta prin introducerea unor ratiuni practice devenind in final un dat asumat .Indroctinarea reprezinta o forma mai ascunsa de conduita mentala ,presupunand impunerea unui punct de vedere sectant sau partizan avand consecinte de lunga durata si presupune un grad de inconstienta a subiectului .

Formarea vizeaza transformarea personalitaii elevului ,facilitarea unor noi trasaturi caracteriale ,a unor conduite psihice dezirabile

Elevul este supus prin intermediul procesului de invatamant unui proces reglator prin intermediul unui propunator fie el maestru sau invatator in baza unei actiuni de inmagazinare care se organizeaza prin tratarea informatiei ,angajand subiectul din punct de vedere pshihologic ,afectiv si cognitiv,inradacinat intr-o dorinta de a se exprima prin asteptarea unei schimbari.

Toate procesele cognitive ,psiho-motorii,socio-afective vizeaza in fapt dobandirea unor competente.Educatia contemporana trebuie sa raspunda necontenit unor exigente ale evolutiei realitatii deoarece eficienta actului educativ este data de disponibilitatea educatiei de adaptare si autoreglare fata de sfidarile noului spatiu social .Lumea contemporala a generat ,,noile educatii ''adica noi tipuri de continuturi cerute de realitatea nou creata.

Putem concluziona deci ,ca elevul este in oarecare masura oglinda procesului de invatamant dar si ca acesta ancorat in noua realitate poate genera un rol reglator in procesul instructiv –educativ .

Bibliografie

Cerghit ,I ,Etapele cercetarii stiintifico-pedagogice ,Revista de pedagogie ,nr 2 /1989
Cucos Constantin ,Istoria pedagogiei .Idei si doctrine fundamentale ,Polirom ,2017
Dragan ,L ,Nicola ,I ,Cercetare psihopedagogica,Targu Mures ,Ed .Tipomur ,1993.

ȘCOALA ONLINE -MAREA PROVOCARE A SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ROMÂNESC

Vidican Loredana
Şcoala Gimnazială Nr 1 Uileacu De Beiuş

Actuala pandemie a pus întreaga omenire în fața unei serii importante de provocări.

Pentru învățământul românesc data de 11 martie 2020 a reprezentat ,cu siguranță , cea mai mare provocare , cursurile desfășurate în mod tradițional fiind suspendate și înlocuite cu cele desfășurate on-line.

Deși ȘCOALA ONLINE a fost propusă spre experimentare în urmă cu mulţi ani, (odată cu dezvoltarea tehnologiei şi dezvoltată de învăţământul din anumite colţuri ale lumii unde „învăţarea faţă în faţă" nu este posibilă), acest lucru nu s-a realizat, învățarea la distanță reprezentând ,așadar, o mare presiune pentru toți cei implicați în acest demers.Această presiune majoră asupra sistemului de învățământ și a societății în ansamblul ei a constat în utilizarea exclusivă a mijloacelor de comunicare la distanță pentru a face educație în condițiile în care:

•sistemul de învățământ este doar parțial pregătit, o parte din cadrele didactice nu posedă suficiente informații și competențe specifice instruirii asistate de calculator;

•curriculumul permite într-o măsură variabilă/ secvențială/ revizuită transpunerea în activități la distanță;

•lipsa device-urilor ,atât în rândul cadrelor didactice cât mai ales în rândul elevilor ,dar și a competențelor digitale

● conexiunea la internet (deseori slabă sau inexistentă)

Lista impedimentelor de natură logistică, pedagogică, tehnică și de conținut în domeniul multor discipline școlare este destul de lungă și reprezintă adevărate bariere , provocări cărora profesorii, elevii, părinții și decidenții educației încearcă să le facă față în ritmul rapid în care apar, manifestând, în proporții variabile, disponibilitate, interes, măiestrie pedagogică, inventivitate. Cu toate acestea , marea majoritate a factorilor implicați în acest demers , s-a mobilizat exemplar, iar tehnologia digitala a facilitat în bună măsură continuarea unor activități didactice la distanță, în perioada suspendării cursurilor.

Personal , am avut șansa ca imediat după ce s-a declarat starea de urgență ,să particip la cursul PROFESOR ÎN ONLINE. Acest curs m-a ajutat enorm de mult în activitatea mea online, chiar dacă aveam deja o serie de abilități digitale. Presiunea cea mai mare pentru mine a reprezentat-o faptul că am trei clase simultane- C P, I. și a III-a(este vorba de mediul rural ,evident), o parte dintre copii nu aveau dispozitive ,iar alții nu aveau acces la internet.Cu toate acestea ,situația a început să se amelioreze pe parcurs, părinții fiind conștientizați de importanța continuării activităților școlare, chiar dacă online.

În prima etapă ,am lucrat cu elevii prin intermediul aplicației MEET , iar elevilor care nu au avut posibilitatea de a participa la școala online, le-am trimis fișe de lucru și am ținut legătura pri telefon.Este clar pentru toată lumea că în ceea ce privește învăţarea online, limitele pot fi depăşite (sau măcar atenuate) doar printr-un efort comun , părinții fiind un sprijin enorm.

Începând cu anul școlar 2020-2021 , la școala noastră s-a implementat platforma Google Classroom și mi-am desfășurat toate activitățile sincron pe Meet. De un real folos mi-au fost Jamboard, White Board, Kahoot, Youtube, Wordwall, Prezi, Animaker, dar și o serie de jocuri atent alese din multitudinea ce abundă pe internet.

Încă de la început am avut în vedere stabilirea unui set de reguli pentru elevi ,dar și pentru parinți.Astfel , elevii au avut în vedere:

- ✓ trezirea la ora potrivită pentru a fi gata de orele online;
- ✓ pieptănatul și îmbracatul adecvat, dar lejer;
- ✓ micul-dejun / o gustare pentru a fi cât mai concentrat la activităţile online;
- ✓ Aerisirea camerei și ordine pe birou;

- ✓ conectarea în timp util, nu este adecvat să întârzii la ore, chiar dacă sunt online;
- ✓ camera video deschisă, iar microfonul îl deschid doar când e întrebat;
- ✓ atenți la ore, ridicăm mâna, nu întrerup profesoara /profesorul;
- ✓ ne lupm la revedere de la colegi și doamna/domnul profesoară/ profesor când termin orele online;
- ✓ ne bucurăm de această nouă experiență numită ȘCOALA ONLINE.

În ce-i privește pe părinți ,în cadrul unei ședințe cu părinții, li s-au explicat care ar fi atribuțiile lor:

- ✓ asigură participarea copiilor la activitățile didactice organizate de către unitatea de învățământ prin intermediul tehnologiei și al internetului(în limita posibilităților);
- ✓ mențin comunicarea cu profesorul pentru învățământ primar;
- ✓ sprijină elevul în primirea și transmiterea sarcinilor de lucru, în termenele stabilite;
- ✓ transmit profesorului pentru învățământul primar feedbackul referitor la organizarea și desfășurarea activității de predare-învățare-evaluare prin intermediul tehnologiei și al internetului.

Este lesne de înțeles că școala, ca și societatea în ansamblul ei, se află acum într-un proces de schimbare accelerate ,iar Resursele online permit revoluționarea sistemului educațional, astfel ca întregul proces de predare și învățare să devină mai interesant și adaptat elevului digital.

Modul în care privim viitorul trebuie să fie mai „flexibil" ca oricând, și să ne păstrăm speranța că vom fi mai înțelepți și mai puternici.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

1. https://digitalnation.ro/profesor-online/
2. https://www.teachthought.com/the-future-of-learning/12-principles-of-modern-learning

3 .Botnariuc, P., Cucoș, C., Glava, C., Iancu, E. D., Ilie, D. M., Istrate, O., . . . Velea, S. (2020). Școala Online - Elemente pentru inovarea educației.București: Editura Universității din București.

PROIECTELE ERASMUS. PROIECTE EDUCAȚIONALE DE SUCCES

Prof. Bejinariu Iulian Manuel
Colegiul National De Informatica Spiru Haret , Suceava

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice este un proces continuu de învăţare pe tot parcursul vieţii, de formare, de dobândire sau de îmbunătăţire a competenţelor şi o modalitate eficientă de a ajunge la o anumită maturitate şi înţelepciune în profesia didactică. Participarea profesorilor la proiecte europene contribuie foarte mult la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice deoarece facilitează accesul acestora la un mediu virtual de colaborare şi de schimb de experienţă, la parteneriate cu alţi profesori şi la activităţi de formare profesională, alături de colegi din diverse ţări europene. Elevii sunt și ei motivați să participe în aceste schimburi de experiență deoarece au șansa să se dezvolte personal și să își îmbogățească cunoștințele despre noi culturi și civilizații europene. Prin derularea de proiecte europene, cadrele didactice și elevii au posibilitatea de a se familiariza cu sistemele de educaţie din alte ţări europene.

De asemenea, fiecare proiect aduce pentru profesor diverse provocări: crearea unui mediu atractiv de învăţare, diversificarea situaţiilor de învăţare, combinarea mai multor teme şi activităţi relevante, elaborarea de material didactic adecvat. Proiectele europene reprezintă un mediu autentic de învăţare şi un vast domeniu unde cadrele didactice şi elevii pot învăţa prin intermediul comunicării, prin utilizarea noilor tehnologii şi prin managementul de proiect.

Proiectele nu oferă doar o satisfacţie profesională şi personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întăreşte sentimentul de apartenenţă la o comunitate profesională (europeană) a cadrelor didactice, creşte motivaţia elevilor pentru cunoaştere şi învăţare, oferă posibilitatea cunoaşterii şi a comparării altor sisteme de învăţământ şi transpunerea curriculumului formal în activități educaționale interesante.

Elevii şi cadrele didactice au acces la un cadru activ de învăţare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic. Proiectele Erasmus oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învăţare; cunoaşterea ţărilor participante; posibilitatea implicării în activităţi curriculare comune; participarea profesorilor la o reţea europeană şi oportunităţi pentru dezvoltarea profesională, prin colaborarea în proiecte internaţionale şi prin participarea la seminarii internaţionale de formare/ schimburi de experienţă; un cadru atractiv de învăţare pentru elevi şi pentru profesori; recunoaşterea oficială şi o mai mare vizibilitate a activităţii participanţilor la nivel naţional şi european; premii şi certificate naţionale şi europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Unul dintre rezultatele vizibile şi imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele şi tehnicile de învăţare. Se dovedeşte astfel că pesimismul în privinţa educaţiei este total nefondat, cu condiţia ca şcolile să evolueze constant şi să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învăţare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale şi tradiţii; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaşte mai bine pe partenerul nostru şi cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele europene pot fi considerate o contribuţie majoră la învăţământul european, în special în domeniul lingvistic şi cultural. E demonstrat faptul că educaţia europeană este o realitate a prezentului şi a viitorului.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode şi tehnici folosite în educaţie. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relaţii, în cadrul cărora cadrele didactice îşi propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relaţii are loc în două etape sau procese:

- relaţii în sensul de relaţionare interumană, de stabilire de relaţii între persoane;
- relaţii în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conţinut cu ajutorul limbii.

Un proiect european este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esenţial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Munca în echipă este foarte importantă și în cadrul echipelor din fiecare țară, deoarece când o țară este gazda unei mobilități atunci toată echipa este implicată pentru a realiza o treabă

extraordinară. Un proiect de succes împleteşte cele două elemente, capitalul cultural şi limba, astfel încât, treptat, să vă cunoaşteţi partenerii şi pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înţelegere profundă, apreciere şi toleranţă faţă de contextul cultural. Astfel, elevii şi partenerii de proiect achiziţionează un nou tip de cunoştinţe, care le permit să devină cetăţeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaţionale prin proiecte sunt multiple. Acestea completează şi întregesc strategiile naţionale privind asigurarea calităţii educaţiei; oferă o modalitate eficientă de abordare a educaţiei în secolul XXI; permit creşterea calităţii activităţilor de învăţare desfăşurate cu elevii; cresc motivaţia elevilor pentru învăţare/ cunoaştere; permit cunoaşterea altor sisteme de învăţământ şi sporesc formarea competenţelor de comunicare într-o limbă străină.

În urma participării la proiecte, se produc schimbări la nivelul activităţii didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue şi la nivelul şcolii. Proiectele realizate prin parteneriate internaţionale oferă o perspectivă mai bună în ce priveşte responsabilităţile şi contribuţia didactică în cadrul şcolii, o atenţie sporită acordată calităţii proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce priveşte selecţia activităţilor care să aducă valoare adăugată pentru situaţiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noştri. Totodată oferă o îmbunătăţirea a relaţiei cu conducerea şcolii, mai multe activităţi de colaborare între profesori din şcoală pentru schimb de experienţe didactice şi idei, o relaţie profesori-elevi mai bună şi o mai multă deschidere a şcolii către parteneriate.

De asemenea, pot afirma că în urma acestor proiecte Erasmus nu doar dezvoltarea profesională este atinsă cu succes, deopotrivă și latura umană este dezvoltată la maxim. După fiecare mobilitate trăiesc sentimentul că sunt mai împlinit ca și ființă umană, și tot timpul mă cuprinde și un sentiment de bucurie că va urma o altă cultură de cunoscut în următoarea mobilitate. Sentimentul de împlinire și satisfacție este mai profund și atunci când privesc elevii și profesorii că se despart cu lacrimi de bucurie în ochi. Acest lucru mă face de fiecare dată să înțeleg că a fost o săptămână reușită din toate punctele de vedere.

Bibliografie:

– Istrate, O. et al. (2013) Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație
– Cucoș, C. (2000) Educaţia, dimensiuni culturale şi interculturale. Iaşi: Polirom
– Institutul de Stiinte ale Educatiei, Zone prioritare de educatie, Bucuresti, Alpha, 2006
– Radulescu E., Educatie pentru succes, Oscar Print, Bucuresti, 1997
– Ciolan, L., Pasi catre scoala interculturala. Bucuresti, Corint, 2000

CONSILIEREA ŞI ORIENTAREA ÎN CARIERĂ

Csatlos Sandor
Liceul Tehnologic „Octavian Goga" Jibou

Consilierea şi orientarea în carieră au apărut ca o modalitate de a răspunde presiunilor sociale impuse de dezvoltarea industrială a începutului de secol XX şi a implicaţiilor acestui fenomen în planul: modificării raportului dintre cererea şi oferta locurilor de muncă, al creşterii nivelului competenţelor impuse şi a nivelului de eficienţă cerut.

Activitățile de orientare urmăresc dezvoltarea personală și înzestrarea elevilor cu cunoștințe și abilități necesare pentru realizarea unui management eficient al propriei cariere. Acest fapt se impune cu necesitate în condițiile unei piețe de muncă flexibile și în mare parte imprevizibile, aflată într-o continuă schimbare atât a configurației sale externe (ponderea diverselor profesii pe piața muncii și schimbarea relației dintre ele), cât și interne (modificări în cerințele impuse de diverse profesii).

În prezent, în literatura de specialitate se vehiculează trei termeni în legătură cu intervenţiile de consiliere şi orientare în carieră: orientarea în carieră; consilierea în carieră; şi educaţia pentru carieră. Deşi aceşti termeni sunt utilizaţi de multe ori pentru a desemna acelaşi lucru, ei nu sunt de fapt sinonimi. Conceptul de orientare în carieră este termenul care acoperă gama cea mai largă de activităţi, de la informare şi evaluare, la consiliere şi educaţie pentru carieră şi devine astfel „conceptul umbrelă" pentru activităţile din acest domeniu. Consilierea în carieră vizează dezvoltarea abilităţilor unei persoane sau ale unui grup de persoane pentru rezolvarea unei probleme specifice legate de carieră şi este în esenţă o intervenţie psihologică. Spre deosebire de consiliere, educaţia pentru carieră reprezintă o intervenţie educaţională de dezvoltare, în avans, a deprinderilor şi a abilităţilor necesare tinerilor pentru dezvoltarea şi managementul propriei cariere.

Schimbările structurale semnificative ale pieţei muncii datorate globalizării şi evoluţiilor tehnologice, au dus la transformarea modului în care înţelegem dezvoltarea unei cariere. Nu mai există certitudinea unui loc de muncă „pe viaţă", stabil şi cu atribuţii clar definite, care nu se modifică în timp, nu mai există certitudinea unor trasee ducaţionale/profesionale prestabilite.

În acest context, sistemele de educaţie şi formare trebuie să-şi modifice prioritățile astfel încât să se asigure că toţi elevii au cunoştinţele, abilităţile și competenţele necesare pentru a face faţă provocărilor şi cerinţelor locurilor de muncă şi ale vieţii moderne.

Până nu demult, cariera era considerată ascensiunea persoanei în cadrul structurii ierarhice a unei organizaţii, accesibilă prin urmare doar unui număr relativ restrâns de persoane şi doar după intrarea în câmpul muncii. În prezent, ceea ce se numeşte carieră reflectă traseul de dezvoltare al unei persoane, prin învăţare şi muncă. În această accepţiune, cariera poate deveni accesibilă tuturor persoanelor, impunându-se ca o componentă importantă în dezvoltarea personalităţii lor.

În aceste condiţii, orientarea în carieră nu se mai poate rezuma la asistarea unor momente în alegerea carierei, ci trebuie să devină o modalitate de dezvoltare a abilităţilor necesare pentru construirea propriei cariere.

Acest scop se poate atinge doar prin apropierea intervenţiilor de orientare de procesul educaţional şi prin asigurarea caracterului longitudinal al acestora.

Activităţile de orientare în carieră a elevilor presupun clarificarea aspiraţiilor vocaţionale ale acestora, furnizarea de structuri cognitive de integrare a informaţiilor despre sine, suport social în explorarea traseelor educaţionale şi profesionale. Cariera reflectă traseul de dezvoltare al unei persoane prin învăţare şi muncă, iar orientarea în carieră presupune dezvoltarea abilităţilor necesare pentru construirea propriei cariere.

Asumarea unor roluri diferite pe parcursul vieţii reclamă manifestarea unor abilităţi de adaptare diferite. Dezvoltarea abilităţilor de management al carierei trebuie să înceapă în perioada

şcolară, să continue de-a lungul tranziţiei la viaţa adultă şi să poată să fie susţinută pe parcursul vieţii profesionale, răspunzând nevoilor specifice de vârstă.

În acelaşi timp, o carieră profesională va presupune deseori fenomene precum: reorientări profesionale, reveniri în sistemul de formare profesională, retrageri voluntare sau involuntare (şomaj) de pe piaţa forţei de muncă pentru perfecţionare, pentru actualizarea cunoştinţelor etc.

Orientarea în carieră are scopul de a-i ajuta pe elevi să îşi folosească cunoştinţele şi abilităţile pe care le dobândesc din educaţia pentru carieră atunci când iau decizii. Punctul de plecare pentru orientarea în carieră este autocunoaşterea. Fiecare tânăr trebuie să descopere, printr-o analiză proprie, ce fel de persoană este. Cadrele didactice sprijină în şcoală acest proces în fiecare zi. Scopul educaţiei pentru carieră în şcoli este să îi ajute pe tineri să-şi înţeleagă aptitudinile şi să analizeze gama de profesii care implică folosirea disciplinelor de studiu pe care le aleg.

De exemplu, un elev căruia îi place o anumită materie poate întrevedea doar o opţiune profesională, iar un program de educaţie şi orientare în carieră îi poate extinde percepţia asupra pieţei muncii explorând şi alte cariere care pot oferi mai multe oportunităţi prin care să-şi folosească aptitudinile şi expertiza dobândite la şcoală.

Introducerea în curricula şcolară a ariei curriculare Consiliere şi Orientare, având un conţinut specific de educaţie pentru carieră, este astfel pe deplin motivată. Educaţia pentru carieră vizează dezvoltarea personalăşi înzestrarea elevilor cu cunoştinţele şi abilităţile necesare pentru managementul propriului traseu educaţional şi profesional.

Prin programele de educaţie pentru carieră, elevii îşi formează competenţe în următoarele domenii:

- autocunoaştere şi dezvoltare personală – abilităţi de autoevaluare realistă a propriilor caracteristici şi de autoreglare emoţională şi comportamentală în situaţii diverse legate de viaţă şi carieră;
- comunicare şi relaţionare interpersonală – capacitatea de ascultare activă şi exprimare asertivă în vederea creşterii eficienţei comunicării în cadrul relaţiilor interumane;
- managementul informaţiei şi al învăţării – abilităţi de informare necesare în optimizarea performanţei în învăţare, a procesului de luare a deciziilor şi rezolvarea de probleme;
- planificarea carierei – cunoştinţe şi abilităţi necesare pentru realizarea unor planuri de carieră realiste şi adaptarea la cerinţele pieţei muncii;
- educaţie antreprenorială – stimularea interesului faţă de domeniul antreprenorial şi dezvoltarea unor competenţe de analiză şi valorificare a oportunităţilor de afaceri;
- managementul stilului de viaţă – abilităţi de management al stilului de viaţă pentru creşterea calităţii vieţii fizice, psihice, sociale şi ocupaţionale.

Aceste competenţe permit elevilor un control activ al propriei cariere şi adaptarea cu uşurinţă la un mediu educaţional şi profesional aflat în schimbare. Dezvoltarea cunoaşterii de sine la tineri este un proces continuu; ei încep să ia decizii la o vârstă fragedă, pe baza înţelegerii limitate a sinelui şi a lumii înconjurătoare. Pe măsură ce cresc, deciziile devin mai rafinate şi logice şi vor începe să înţeleagă consecinţele acţiunilor lor, dacă o decizie nu a reuşit să ia în considerare toţi factorii relevanţi. Adesea, tinerii petrec mai mult timp analizând ce este pro şi contra unor opţiuni privind activităţile sociale decât să abordeze opţiunile de orientare în carieră, în special dacă sunt interesaţi de o carieră care nu este uşor de urmat. Mulţi sunt influenţaţi de circumstanţele înconjurătoare, de părinţi şi colegi şi îşi suprimă uneori înclinaţiile naturale, deoarece acestea nu sunt conforme cu normele societăţii lor.

Când elevii reflectează asupra motivelor pentru care le place o anumită materie, ei încep să îşi îmbunătăţească abilităţile de luare a deciziilor, care trebuie să aibă la bază autocunoaşterea.

Educaţia pentru carieră reprezintă o intervenţie educaţională sistematică, focalizată pe dezvoltarea de competenţe necesare elevilor pentru managementul propriei cariere. În acelaşi timp, educaţia pentru carieră vizează formarea unei atitudini active orientate, pe de o parte, spre autocunoaştere şi dezvoltare personală şi, pe de altă parte, spre explorarea oportunităţilor educaţionale şi profesionale.

Elevul are nevoie de sprijin în acest proces pentru a ajunge la propriile concluzii, fără să fie direcţionat de către alte persoane. Prin urmare, se pune accentul asupra nevoii ca elevii să îşi dezvolte responsabilitatea şi să îşi asume răspunderea pentru propriile decizii, prin procese utilizate în cadrul orientării pentru carieră. Educaţia pentru carieră şi sprijinul primit din partea cadrelor didactice pot să extindă acest proces şi activităţile pentru înţelegerea pieţei muncii. Profesorii și diriginții au o relaţie continuă cu elevii şi sunt cei mai în măsură să susţină implementarea planurilor de acţiune legate de orientarea în carieră.

Profesorii au un rol foarte important în încurajarea elevilor de a-și urma pasiunile și de a dobândi aptitudinile și competențele necesare pentru aspirațiile legate de carieră.

O educație eficientă va trebui să implice și participarea unei serii de părți interesate (consilieri școlari, părinți și angajatori). Comunitatea locală lărgită, incluzând părinţi, angajatorii locali şi grupuri de colegi, pot susţine procesul prin furnizarea de informaţii despre locuri de muncă şi progresul în carieră, împărtăşind elevilor propriile experienţe şi interese.

În contextul schimbărilor de pe piaţa muncii, luarea unor decizii realiste şi bine informate devine extreme de importantă şi şcolile trebuie să se asigure că elevii sunt pregătiţi eficient pentru a-şi planifica în mod optim carierele profesionale viitoare. Procesul de luare a deciziilor trebuie să fie mult mai dezvoltat şi este indicat să se lucreze cu elevii de-a lungul unei perioade mai lungi de timp, pentru a avea certitudinea că aceştia pot să facă singuri alegeri. Cadrele didactice joacă un rol important şi, dacă înţeleg ce presupun serviciile de dezvoltare a carierei, ei pot sprijini procesul pentru a se asigura că tinerii iau decizii profesionale realiste şi îşi pot implementa planurile de acţiune privind cariera. Astfel, profesorii contribuie la asigurarea unei tranziţii uşoare a elevilor de la şcoală către muncă, formare profesională sau educaţie suplimentară.

Este esenţial ca şcolile să furnizeze informaţii privind orientarea în carieră, dacă dorim ca elevii să îşi asume responsabilitatea pentru explorarea autonomă a pieţei locurilor de muncă şi pentru a descoperi singuri lumea muncii. În procesul de orientare, elevii trebuie să fie încurajaţi să îşi asume responsabilitatea pentru investigarea opţiunilor de orientare în carieră care sunt disponibile şi accesibile. Mare parte a informării trebuie să fie realizată individual dacă elevii pot avea acces la informaţii într-o bibliotecă şcolară de orientare în carieră. Informaţiile pot fi prezentate în diferite moduri: pe suport de hârtie, pe Internet sau prin mijloace audio-vizuale, iar şcolile trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru furnizarea accesului la această informaţie.

Pentru a-i ajuta să facă acest lucru, ei vor trece printr-un proces în care îşi vor corela propriile preocupări şi abilităţi cu oportunităţile care apar pentru ei. Este de dorit ca elevii să îşi exploreze propriile idei şi să descopere singuri dacă oportunităţile sunt realiste, în loc să se bazeze adesea pe opiniile binevoitoare ale altor persoane. Fiecare tânăr este o persoană cu speranţe şi aspiraţii.

Pe lângă activităţile la clasă, metodologia de furnizare a educaţiei pentru carieră în şcoli poate fi diferită, iar gama de activităţi proiectate pentru a-i ajuta pe elevi să înţeleagă universul carierelor profesionale şi să contribuie la procesul de luare a deciziilor poate include: practica la agenții economici, experienţe de muncă, proiecte de afaceri pentru tineri, simulare unor interviuri de angajare, completarea CV-ului şi şedinţe de căutare de locuri de muncă, exerciţii scrise de facilitare a explorării educaţionale şi ocupaţionale.

Cadrele didactice pot facilita activităţi de grup la clasă pentru a le oferi elevilor posibilitatea de a împărtăşi experienţele şi cunoştinţele generale referitoare la câmpul muncii şi pentru a-şi dezvolta abilităţile cheie: comunicarea, rezolvarea problemelor, lucrul în echipă. Cu cât elevii primesc mai mult sprijin, printr-un program de educaţie pentru carieră, pentru a recunoaşte nevoia de planificare a unei cariere şi cu cât sunt mai bine pregătiţi pentru a lua decizii, cu atât este mai probabil ca ei să aibă o tranziţie uşoară de la şcoală către piaţa muncii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Aniţei, M., Trifu, S., Chraif, M. (2010). Ghid de practică psihologică pentru studenţi. Bucureşti: Universitară.

2. Băban, A. (coordonator) (2009). Consiliere educaţionala - Ghid metodologic pentru orele de dirigenţie şi consiliere. Cluj-Napoca: Asociaţia de Ştiinţe Cognitive din Romania.
3. Gherguţ, A. (2011). Evaluare şi intervenţie psihoeducaţională. Terapii educaţionale, recuperatorii şi compensatorii. Iaşi: Polirom.
4. Lemeni, G., Miclea, M. (2010). Consiliere şi Orientare. Ghid de educaţie pentru carieră. Cluj-Napoca: Asociaţia de Ştiinţe Cognitive din Romania.

ROLUL ELEVULUI ÎN DEMERSUL DIDACTIC

Prof. Fănică Daniel
Şcoala Gimnazială Cândeşti
Loc. Cândeşti, jud. Buzău

Cunoaşterea unui aspect al realităţii nu se reduce la a acumula totalitatea informaţiilor cu privire la aspectul respectiv (de exemplu, elevul). Un profesor cunoaşte numeroase date despre elevii săi, dar cunoaşterea este complexă doar atunci când îşi propune în mod special acest lucru şi când realizează demersuri în acest sens.

În psihologie, a cunoaşte înseamnă „a descifra formula psihologică individuală" (Holban, 1978), altfel spus a-i cunoaşte personalitatea, cu toţi factorii implicaţi (fizici, fiziologici, psihologici, culturali), precum şi stilul personal de a se relaţiona la mediu (Holban, 1978). A cunoaşte elevul presupune a-l cunoaşte astfel încât să-l putem îndruma, adică să-i punem un diagnostic, dar şi un prognostic. Cunoaşterea personalităţii elevului se realizează concomitent cu cea a condiţiilor de mediu familial, social, şcolar în care elevul a crescut şi s-a dezvoltat. Cunoaşterea trebuie să fie una unitară, să abordeze simultan toate aspectele şi în dinamica lor, în corelaţie cu mediul exterior.

Construcţia unei case, proiectarea unui pod, croitul unui costum/rochii, preferinţa locaţiei montane pentru un training, identificarea grupului ţintă pentru un proiect, participarea la un concurs de dans sau la un interviu de angajare, programarea unei întâlniri, etc. sunt alegeri şi/sau decizii luate întotdeauna în funcţie de caracteristicile, afinităţile, aptitudinile persoanelor, grupurilor/ echipelor implicate. Cunoaşterea resurselor umane, aşa numite„resurse calde" reprezintă cheia unei activităţi cu obiectivele propuse îndeplinite, „softul" pe care se modelează întregul proces de educaţie.

De ce este importantă cunoaşterea elevilor? Nu ar fi mai simplu ca planul de lecţie, minuţios elaborat, să fie doar „livrat" şi atât? Desigur că ora de curs, presupune mai mult decât atât. Chiar dacă unitatea de timp, s-ar părea că nu are relevanţă, într-o oră, abordarea sistemică şi complexă se manifestă prin: obiective, curiculum, conţinuri, evaluare, psihologia vârstelor, psihologia fiecărei persoane implicate în procesul de educaţie, relaţii sociale, relaţii profesor–elev, relaţii elev–elev, strategii şi tehnici, evaluare,familia, tipuri de comunicare şi enumerarea ar putea continua. Este o întreagă „chimie şi alchimie" în care cunoaşterea elevilor este necesară pentru:

- Proiectarea şi derularea eficientă a activităţilor de predare–învăţare–evaluare;
- Crearea unui mediu pozitiv de învăţare în care „să savureze" experienţele învăţării;
- Adaptarea şi modelarea strategiilor şi tehnicilor de învăţare, conţinuturilor, metodelor de evaluare în funcţie de vârstă/ disciplină/ aptitudini şi abilităţi/ interese/ calităţi personale;
- Realizarea conexiunilor transdisciplinare, integrate;
- Asigurarea consilierii şi „coaching-ului" pentru rezolvarea situaţiilor problematice şi de criză şi dezvoltarea responsabilităţii individuale;
- Dezvoltarea potenţialului fiecărui individ şi îmbunătăţirea evaluării;
- Tratarea diferenţiată şi individualizată a elevilor;
- Asigurarea managementului clasei şi dezvoltarea echipei;
- Împuternicirea elevilor pentru reuşita şcolară şi în viaţă;
- Diversificarea ocaziilor pentru dezvoltarea talentelor şi obţinerea performanţelor;
- Câştigarea şi trăirea satisfacţiei profesionale (cadru didactic).

Cunoaşterea fiecărei eleve/ fiecărui elev este una din cele mai importante provocări pentru un cadru didactic. Într-o abordare complexă şi atractivă, fiecare elev(ă) va fi tratat în mod special, ca o individualitate unică şi nu ca parte a unui grup. Responsabilitatea cunoaşterii elevilor, pentru a le descoperi şi a le dezvolta potenţialul, pentru a-i ajuta pe ei să se cunoască, pentru dezvoltarea încrederii în sine este „startul" pentru reuşita activităţii educaţionale. Dezvoltarea materialelor de învăţare adecvate nevoilor individuale şi potenţialului constituie baza formării abilităţilor utile în timpul şcolii, dar mai ales după aceea.

Azi, elevii au nevoie de profesori care să-i ajute să se cunoască, să se descopere pe ei înşişi, dar care să-i ajute să descopere cunoaşterea şi „să înoate" în oceanul informaţional, prin dezvoltarea celor 8 competenţe cheie.

Cunoaşterea este putere. Cunoaşterea elevilor, deşi nu este o temă nouă, însă mereu actuală, reprezintă „puterea" pentru dezvoltarea unui management eficient al clasei şi asigurarea de şanse egale/ echitabile, optimizarea procesului de predare–învăţare în raport cu nevoile identificate, adaptarea la cerinţele şcolii, dezvoltarea fiecărui copil prin valorizarea particularităţilor psihoindividuale.

Mihai Golu consideră că următoarele principii sunt direcţii de acţiune funcţionale pentru profesorii şi diriginţii care investighează cunoaşterea elevilor:

- Abordarea unitară a personalităţii elevului (sistemul psihic uman);
- Anticiparea dezvoltării personalităţii elevului (resursele de învăţare);
- Autodeterminarea personalităţii elevului (relaţii sociale, şcolare, profesionale, personale).

În Dicţionarul de Pedagogie, se evidenţiază cunoaşterea elevilor ca o premisă pentru individualizarea procesului de predare – învăţare – evaluare: „acţiunea de adaptare a activităţii didactice la particularităţile fiecărui obiect al educaţiei, care asigură o dezvoltare integrală optimă şi o orientare eficientă a aptitudinilor proprii, cu scopul integrării creatoare în activitatea socială.

Concepţia despre sine se referă succint la percepţia personală şi percepţia celorlalţi despre sine. Eul cognitiv, Eul fizic, Eul social, Eul profesional, Eul emoţional, Eul spiritual sunt componente importante ale abordării procesului cunoaşterii de sine şi imaginii de sine, care durează, practic, toată viaţa. Succesele şi eşecurile trăite, interacţiunile cu ceilalţi, manifestarea calităţilor, caracteristicilor, valorilor, resurselor, intereselor, abilităţilor, competenţelor, atitudinilor, etc. reprezintă oportunităţi pentru cunoaştere şi autocunoaştere, pentru construirea propriei identităţi, a încrederii în sine, ca „miez" pentru asigurarea succesului la şcoală şi în viaţă.

Elevii iubesc să descopere, să fie detectivi, să se joace, chiar şi adolescenţii, atât de sofisticaţi emoţional. Este un mod interesant de a ne cunoaşte unii cu ceilalţi şi de a afla lucruri importante sub formă de jocuri interactive. De fiecare dată trebuie analizate aceste experienţe pentru a le conştientiza. O imagine face cât o mie de cuvinte.

Nivelul de realizare a unor capacităţi psihologice (atenţia, memoria, limbajul, gândirea, temperamentul, inteligenţa, caracterul, etc.) se raportează la baremul de normalitate prin indicatorii obţinuţi. Identificarea resurselor de progres şi elaborarea planului de acţiune sunt sarcini de bază pentru cadru didactic, pentru echipa de intervenţie, cadre didactice, diriginţi, colegi, părinţi, psihologi, pedagogi, logopezi, manageri şcolari, asistenţi sociali, etc.

În procesul de cunoaştere al elevilor, instruirea/educaţia diferenţiată este răspunsul pe care-l dă cadrul didactic diversităţii de manifestare a elevilor. Astfel…

- conţinutul, procesul, produsul şi mediul de învăţare se poate diferenţia după profilurile de inteligenţă, nevoile şi interesele elevilor;
- parcurgerea materiei se poate face în conformitate cu ritmurile diferite de învăţare ale elevilor;
- evaluarea este văzută ca un proces formativ, permanent, continuu.

În final aş vrea să închei cu spusele lui William Butler Yeats , care afirma "Educaţia nu este umplerea unei găleţi, ci aprinderea unui foc."

Bibliografie:

• Allport, G. W, 1991, ***Structura şi dezvoltarea personalităţii***, Editura Didactic Pedagogică, Bucureşti

• Cosmovici, A., 1985, ***„Adolescentul şi timpul său liber”***, Editura Junimea, Iaşi.

• Dumitru, Ion Al., ***Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă***, Editura de Vest, Timişoara, 2000

• Faber A, Mazlish E., ***Comunicarea eficientă cu copiii, acasă şi la şcoală***, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2002

• Păcurari, O. (coord.), 2000, ***Strategii didactice inovative***, Ed.Sigma, Bucureşti.

CYBERBULLYINGUL – PERICOLUL DIN SPATELE ȘCOLII ONLINE

Bodea Liliana
Secretar-șef Liceul Tehnologic „Ilie Măcelariu”, Miercurea Sibiului, jud. Sibiu

Alături de numeroasele avantaje și oportunități determinate de dezvoltarea internetului, s-au dezvoltat și o serie de factori de risc, care, dacă sunt ignorați, pot conduce la consecințe grave pentru tânărul de azi. Cyberbullyingul este un fenomen care se propagă rapid în societatea modernă, cu efecte devastatoare pe toate planurile. Cei mai afectați sunt copiii și adolescenții, deoarece aceștia sunt vulnerabili în fața violenței, nu o recunosc sau nu știu să îi facă față. Dezvoltarea tehnologiei și contextual pandemic care a obligat școlile să treacă în mediul on-line i-au determinat pe elevi să petreacă mult mai mult timp în spațiul virtual, așadar au creat premisele pentru ca acest fenomen să ia amploare. Spre deosebire de bullying, cyberbullyingul se poate desfășura în permanență, 24/24h, astfel încât victima nu se simte nicăieri în siguranță.

Conexiunea realizată de social media nu ajută decât la satisfacerea instantă a dorinţei de comunicare şi nimic mai mult. Un efect negativ al acestui tip de comunicare este cyberbullyingul, care poate lua o varietate de forme, pornind de la hărțuire și denigrare și ajungând chiar până la furt de identitate sau șantaj. Complexitatea și gravitatea acestui fenomen necesită o legislație adecvată, care să descurajeze fenomenul. Din păcate, România este încă deficitară la acest capitol. Legea nr. 221/2019 prin care este prevenit și combătut bullyingul în spațiile destinate învățământului a făcut, totuși, pași în direcția prevenirii și reducerii acestui fenomen.

În ceea ce privește efectele cyberbullyingului, acestea sunt devastatoare, atât pentru victimă, cât și pentru agresor: atacuri de panică, stimă de sine scăzută, anxietate, teamă permanentă, scăderea performanțelor școlare, depresie, chiar suicid (în cazul victimelor), agresivitate accentuată, lipsa empatiei, incapacitate de gestionare a furiei și a frustrării, pericolul de abandon școlar (în cazul agresorului).

Dacă în lumea reală astfel de agresiuni par să aibă anumite motive de la care pornesc, fie răzbunare sau pură plăcere, cyberbullying-ul pare să fie întâmplător, aleatoriu, cauzele fiind foarte diverse, însă poate fi şi o extensie a agresiunilor fizice sau verbale pe care cineva trebuie să le înfrunte în fiecare zi. De la mesaje răutăcioase, la poze, video-uri sau diferite poll-uri, care au ca scop răspândirea de zvonuri, intimidarea, ridiculizarea, insultarea şi amenințarea indivizilor, aceste acţiuni reflectă codul etic şi cel moral al agresorului şi în mod direct afectează felul în care utilizatorul de reţele sociale este perceput în mass-media.

Suntem în fața unei imagini mai grave decât s-ar putea bănui. Cyberbullyingul este un fenomen în fața căruia nicio metodă de apărare nu poate fi numită „cea mai bună”. Gravitatea acestuia scapă atenției publice. Tinerii vorbesc despre aceste situații cu reticență, uneori nu recunosc nici față de ei înșiși ce li s-a întâmplat. Efectele cyberbullyingului asupra tinerilor sunt dure și se întind pe o perioadă îndelungată.

PROFESORUL DE GEOGRAFIE ÎN SALA DE CLASĂ

EXEMPLE DE METODE MODERNE UTILIZATE ÎN PREDAREA GEOGRAFIEI LOCALE

Autorul lucrării – Prof. Suceava Daniela
Instituţia- Şc. Gimn. Iuliu Grama
Localitatea- Chiheru de Jos

Foarte importante în predarea–învăţarea geografiei sunt metodele moderne, activ-participative, menite să stimuleze curiozitatea şi creativitatea elevilor. Dintre acestea foarte importante sunt metodele interactive de grup deoarece promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente.

Modelarea este o metodă didactică de explorare indirectă a realității prin care gândirea elevului este condusă la descoperirea adevărului cu ajutorul modelului și a raționamentului prin analogie (Dulamă M., 2008)**.** Modelul reprezintă un sistem material sau abstract, care reproduce anumite însușiri,considerate esențiale ale unui sistem, fenomen sau proces. Am folosit modelarea ca metodă în realizarea de către elevi a machetei unei case tradiționale din satul natal, în realizarea de scheme, diagrame, planşe, fotografii.

Ştiu / Vreau să ştiu / Am învățat. Acest model de predare, elaborat de Donna M. Ogle în 1986, porneşte de la premisa că informaţia anterioară a elevului trebuie luată în considerare atunci când se predau noi informaţii.

Prin utilizarea metodei ştiu/vreau să ştiu/am învăţat se trece în revistă ceea ce elevii ştiu despre o anumită temă şi apoi se formulează de către elevi întrebări la care se aşteaptă găsirea răspunsurilor în lecţie. Etapa „Am învățat” presupune o monitorizare și o conștientizare a cunoștințelor noi, o comparare cu vechile cunoștințe și cu așteptările elevilor exprimate în rubrica Vreau să știu.

Prin această metodă se exersează gândirea liberă a elevilor asupra unei teme şi facilitează realizarea unor conexiuni între idei deschizând căile de acces a noilor informaţii prin actualizarea cunoştinţelor anterioare. Aplicând acest model în predare se obţin: o lectură activă, rată crescută a retenţiei informaţiei, creşterea capacităţii de a realiza categorizări, interes pentru lectură şi învăţare.

La lecţia: „Hidrografia orizontului local” se poate aplică această metodă foarte ușor și util.

Știu	Vreau să știu	Am învățat
• Care sunt părţile componente ale cursului unui râu • Ce este un bazin hidrografic • Cunosc câțiva afluienți ai râului Gurghiu care curg pe teritoriul comunei	De unde izvorăște râul Gurghiu - Ce lungime are râul Gurghiu și unde se – varsă	Râul Gurghiu izvorăște din munții Gurghiului, sub vîrful Crucii, prin pârâul Creanga la altitudinea de 1.516 m - Râul Gurghiu are o lungime de 55 Km și se vărsă în râul Mureș la altitudinea de 363 m, în localitatea Reghin. - pe versantul drept sunt: Lăpușna, Neagra, Fâncel,

	- Care sunt afluenții de dreapta și de stânga ai Gurghiului care curg pe teritoriul comunei Ibănești	Tisieu, Tireu. Pe versantul stâng al râului Gurghiu întâlnim afluenți precum: Secuieul, Sebeș, Răchitaș, Siriod, Dulcea, Pârâul Mare, Pietroasa, Micolea

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor dintre ideile unui subiect. Elevul este încurajat să gândească liber asupra unui subiect și să găsească conexiuni între idei, înainte de a-l studia temeinic.

Etapele pot fi precedate de brainstorming în grupuri mici sau în perechi. În acest fel se îmbogăţesc şi se sintetizează cunoştinţele.

Rezultatele grupurilor se comunică profesorului care le notează la tablă într-un ciorchine fără a le comenta sau judeca. În etapa finală a lecţiei ciorchinele poate fi reorganizat utilizându-se anumite concepte supraordonate găsite de elevi sau de profesor.

Pentru exemplificare, eu am aplicat această metodă în cadrul lecţiei ,,Vegetația, fauna și solurile din comuna Ibănești- Mureș,, obţinându-se următorul desen:

Ciorchine: Vegetația, fauna și solurile din comuna Ibănești

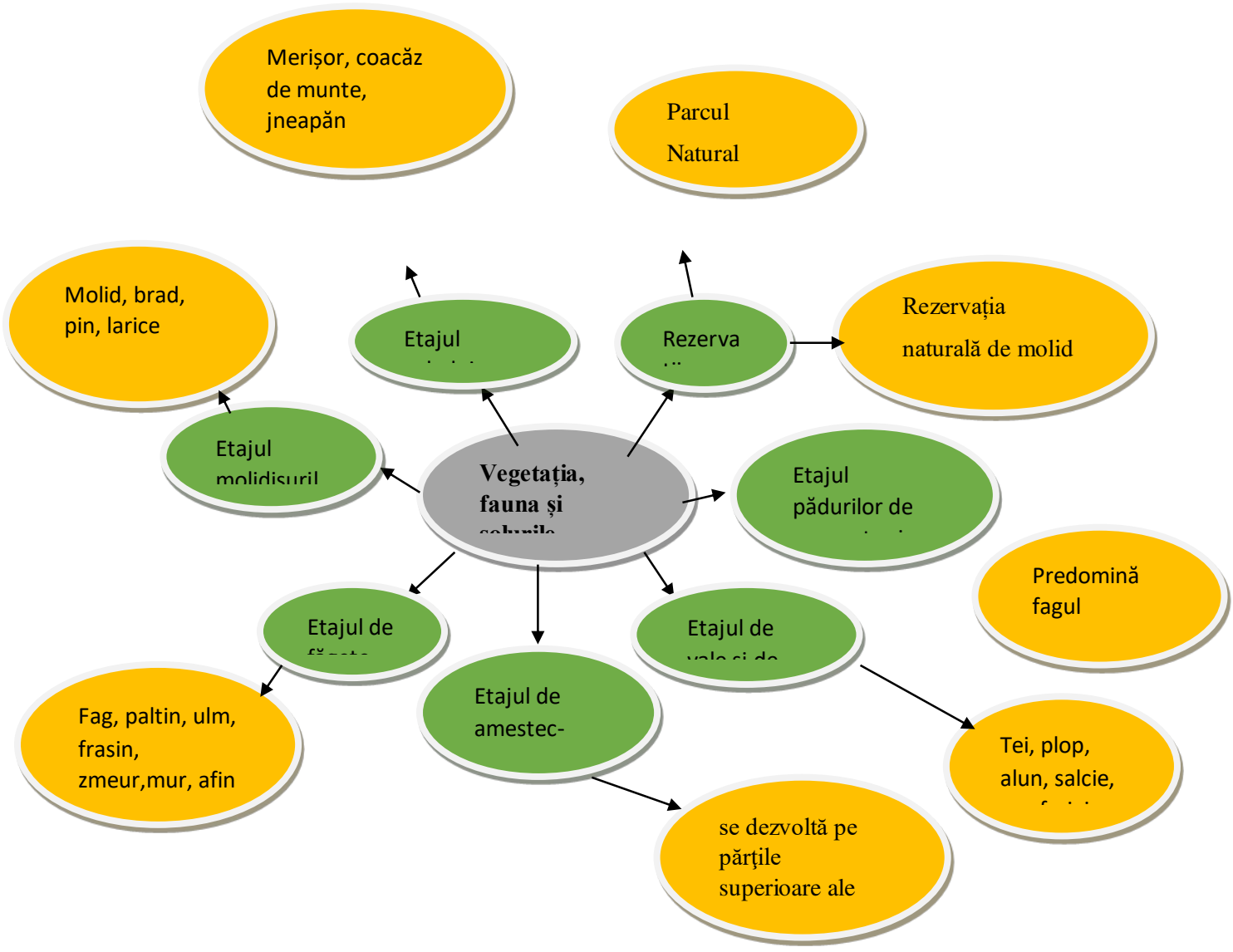

Copacul ideilor (Dulamă 2008) este un organizator grafic în care cuvântul cheie este înscris într-un dreptunghi situat la baza foii, în partea centrală. De la acest dreptunghi se ramifică spre partea superioară, asemenea crengilor unui copac, toate cunoştinţele evocate. Copacul

ideilor poate fi completat individual, în perechi, în grupe sau frontal. Dacă este completat de membrii unui grup, foaia pe care este desenat copacul trece de la un membru la altul şi fiecare elev are posibilitatea să citească ce au scris colegii săi. Este o metodă grafică, asemănătoare ciorchinelui, diferit fiind doar modul de dispunere al ideilor sub forma unui copac cu ramificaţii.

Tehnica este avantajoasă deoarece propune elevilor o nouă formă de organizare a cunoştinţelor evocate sau a informaţiilor noi. Pentru varietate, în unele lecţii, copacul ideilor poate avea subiecte diferite.

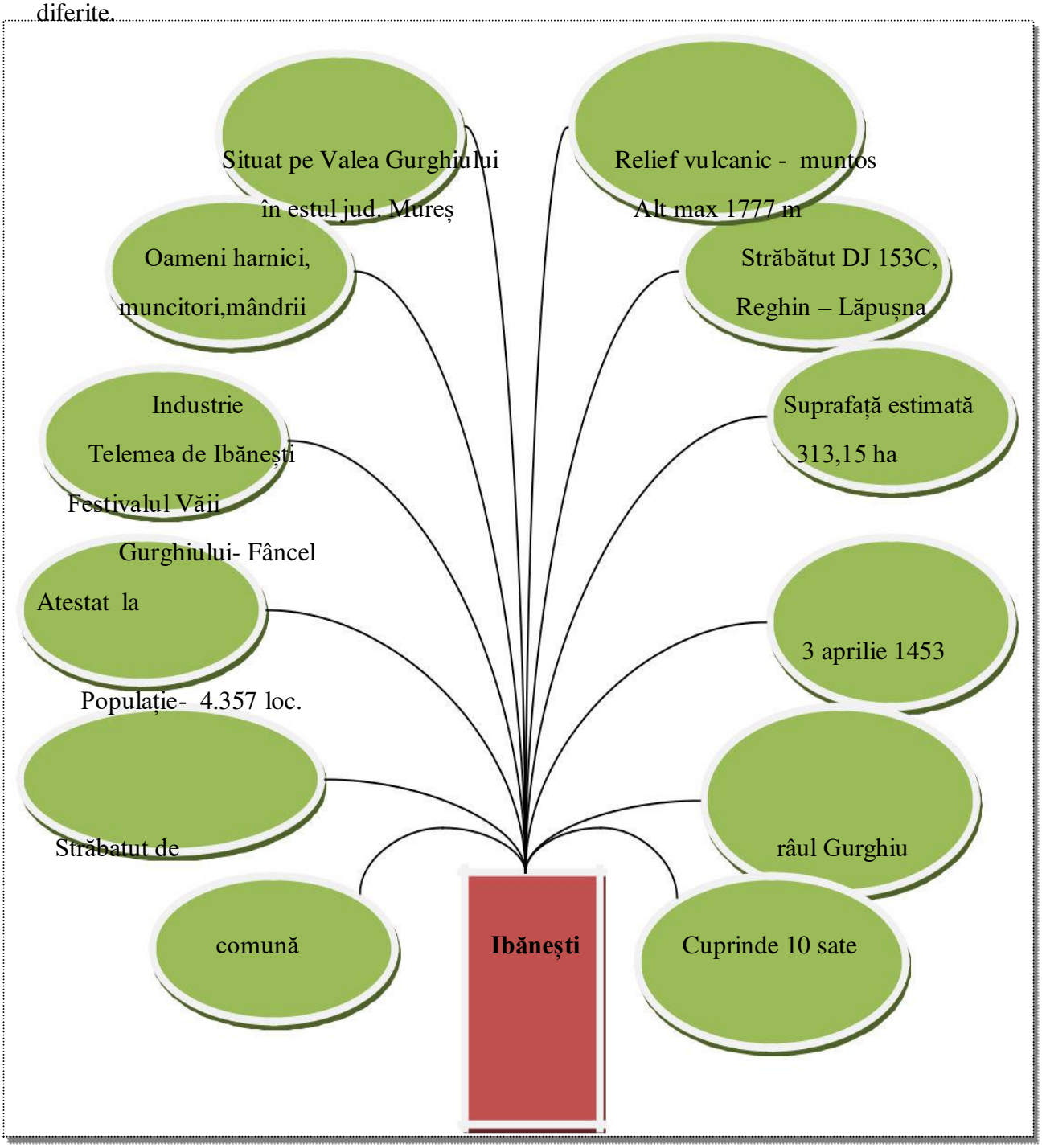

Bibliografie

1. Crețu D., Nicu A., Pedagogie- pentru definitivat și gradul II, Ed. Universității „Lucian Blaga,, Sibiu, 2009;
2. Matei D., Lucrare de diplomă, Valea Gurghiului- Potențial turistic și perpective de dezvoltare, Tg. Mureș, 2003;
3. Dulamă M. E., Metodologie didactică: teorie şi practică, Ed.Clusium, Cluj Napoca, 2008;

ROLUL EDUCATOAREI ÎN FORMAREA PREȘCOLARULUI

Profesor învățământ preșcolar Răduță Alina Ionela
Grădinita cu P.P. Ostroveni 2/ Grădinița cu P.N. Lizuca

Prin caracterul său de mediu instituționalizat, grădinița oferă repere specifice în care se va înscrie relația educatoare-copil, in procesul educațional și dincolo de acesta. Deși împrumută foarte mult din încărcătura afectivă a relației părinte – copil, noua relaționare cu adultul pe care preșcolarul o face odată cu intrarea în grădiniță are câteva trăsături aparte: implica o anumita distanță; presupune respectarea unor reguli de comunicare și relaționare cu un adult, altul decât părintele; este marcată de preocupările explicite ale educatoarei în atingerea finalităților instructiv-educative propuse; este mediată de preocuparea copilului preșcolar pentru rezolvarea sarcinilor didactice; este influențată de condițiile particulare pe care le are instituția educațională: spațiul unde este situată, dotarea, mobilierul, pregătirea cadrului didactic, programul special de instruire si formare.

Educatoarea este repede percepută de copilul nou intrat în grădiniță drept un adult semnificativ, în afara părinților, pe care nu îl acceptă întotdeauna foarte ușor, mai ales că acest proces se suprapune adesea peste primele situații în care copilul se desparte temporar de părinți. Mediul stimulativ al grădiniței și experiența de comunicare în astfel de situații a educatoarei facilitează adaptarea preșcolarului la noul său statut.

Educatoarea devine pentru acesta un punct de reper în contextul bogat în provocări al grădiniței. Copilul se străduiește să obțină atenția și aprecierea educatoarei, acceptă fără conditionări regulile impuse de aceasta și îi recunoaște autoritatea absolută. Acest lucru nu înseamnă renunțarea copilului la manifestarea unor trebuințe firești precum: afirmarea de sine, împărtășirea impresiilor și a unor puncte de vedere personale, nevoia de a avea un anumit control asupra unor situații educaționale și de a-si exersa capacitatea de a alege și de a lua decizii, iar aceste nevoi trebuie încurajate și îndeplinite de educatoare ori de câte ori este posibil.

Rolul educatoarei în procesul instructiv-educativ presupune în primul rând transmiterea de noi cunoștințe pentru copilul preșcolar. Asumarea de către educatoare a cestui rol presupune înțelegerea faptului că fiecare copil învață într-un mod aparte și are nevoi de cunoaștere diferite. Angajați în activități de învățare, copiii sunt încurajați să gândească singuri, să ia decizii și să găsească soluții pentru problemele întâlnite.

Educatoarea este și organizatorul activității de joc a copilului, activitate în care se poate angaja uneori ca partener, însă întotdeauna observă, asistă și reglează conduita de joc a copiilor. Observarea activității ludice este pentru educatoare prilej de cunoaștere a identității copiilor, a trăirilor emoționale și a experiențelor de viață trăite, a calității cunoștințelor, fapt care îi permite adaptarea și diferențierea modalităților de relaționare individuală cu fiecare copil.

Rolul educatoarei în relația cu copiii este și acela de mediator al comportamentului
copiilor. Activitatea de disciplinare în grădiniță este de natură pozitivă și implică respectarea de către educatoare a unor principii de baza: formularea regulilor de comportament într-o maniera pozitivă și implicarea de câte ori este posibil a copiilor în stabilirea regulilor; evitarea diminuării respectului de sine și a motivării, argumentării prin comparații între copii; redirecționarea comportamentelor inadecvate, grija de a nu amplifica sentimentul de vinovăție și rușine; folosirea cuvântului și a tonalității vocii ca instrumente pedagogice.

Nu trebuie uitat nici rolul de model pe care educatoarea îl joacă în relația cu copilul. Înclinația spre imitație a preșcolarilor se manifestă și în preluarea rapidă și fidelă a comportamentelor, limbajului și atitudinilor pe care educatoarea le manifestă. De aceea, încrederea în sine, echilibrul psihic, capacitatea de comunicare eficientă, preocuparea pentru comunicarea interindividuală,

dinamismul, simțul ordinii și frumosului, calități absolut necesare cadrului didactic se vor regăsi și în personalitatea copiilor.

Tot acest ansamblu de relaționări interpersonale condiționate de rolurile sociale și facilitate de specificul activității din grădiniță se reflectă în climatul psihosocial al grupei și al instituției, cu amprenta sa asupra activității și dezvoltării copiilor preșcolari.

Bibliografie:

IONESCU, M.; CHIŞ, V.,*Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001

LESPEZEANU M., *Tradiţional şi modern în învăţământul preşcolar*, Editura S.C. Omfal, Bucureşti, 2007

Mangri. F,Elisei.E, Dorobeti,T, Bucovală .G, Experienţe didactice şi pedagogice de success, Poarta Albă , 2010, pagina 230

Miclea M.(2000*),,Psihologia cognitivă*", Editura Gloria, Cluj-Napoca

JOCUL

Hâncu Lenuța
Liceul Tehnologic „Ştefan Cel Mare Şi Sfânt” - Vorona

Este o acţiune specifică încărcată de sensuri şi tensiuni, desfăşurate după reguli acceptate de bună voie şi în afara sferei utilității şi necesităţii materiale, însoţite de simţămintele de înălţare şi de încordare, de voioşie şi de destindere[11]. Noţiunea de joc poate fi caracterizată succint, după expresia lui E. E. Geissler, drept „spontaneitate spontană”[12].

Jocul poate deveni un adevărat instrument educativ şi didactic, o bază a metodelor de instruire şi de educaţie, nu doar în învăţământul preşcolar, primar sau gimnazial.

Pedagogul Ioan Cerghit a realizat o clasificare a jocurilor, diferenţiindu-le:

1. Jocuri didactice sau educative
2. Jocuri de creaţie
3. Jocuri de simulare
4. Expunerea cu oponent (tratată la metoda expunerii)

- Joc de fantezie
  - la clasa a IX-a: „Alcătuiţi un ghid turistic al satului vostru.”
  - la clasa a XII-a: după lectura manifestului „Ca să faceţi un poem dadaist” de Tristan Tzara, elevii, împărţiţi în grupe, primesc câte un exemplar din acelaşi ziar, decupează cuvintele ce alcătuiesc un articol din acesta, le așează în săculețe/fesuri... apoi le extrag pe rând, alcătuind un poem după model. O altă variantă a jocului: grupele de elevi primesc acelaşi număr de cuvinte de la profesor şi alcătuiesc din ele propoziţii cât mai originale sau mai „haioase”.
- Jocul de creaţie

  Este o metodă, prin care elevii îşi exercită capacitatea de exprimare corectă adecvată a limbii române, de argumentare a propriilor opinii şi de socializare.

  Exemple:

  La clasa a IX-a:

  1. Imaginaţi-vă o povestire în care Stan Păţitul ar fi dotat cu un telefon mobil.

  2. Redactaţi un text narativ pornind de la următorul început: *Într-o zi am făcut o descoperire extraordinară.*

  3. Scrieţi un text în care să relataţi o discuţie auzită, într-o noapte, între pantoful vostru stâng şi pantoful vostru drept.

Printre metodele de interpretare „a textului epic pot fi înscrise atât reportajul cât şi interviul, tehnici ce contribuie într-o mare măsură la dezvoltarea capacităţilor creative ale elevilor”[13]. Reportajul scris pe temeiul informaţiilor, în urma investigaţiei culese la faţa locului îi ajută pe elevi, după lectura şi cercetarea operei literare să obţină şi să difuzeze informaţii, să ia notiţe faţă de un comportament al personajului, faţă de o manifestare sau o întâmplare, să redacteze un reportaj sau un interviu adecvat unei teme concrete şi totodată îşi vor însuşi trăsăturile textului publicistic dar şi ale textului beletristic. Evenimentul relatat de jurnalist poate fi realizat di postura martorului sau din cea a participantului iar activitatea elevului trebuie să ţină cont de modul de colectare a informaţiei din textul literar. În acest sens Mihai Coman argumentează: „Nu poate exista reportaj în absenţa detaliilor obţinute prin observarea la locul şi în momentul desfăşurării evenimentelor. Dacă activitatea de observare este bine dirijată şi eficient exploatată, ea poate suplini informaţiile obţinute prin interviere.”[14]

[11] J. Huizinga, *Homo ludens,* Editura Univers, Bucureşti, 1977, pp. 214-215
[12] E. E. Geissler, *Mijloace de educaţie,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1977, p. 195
[13] Constantin Şchiopu*, Metodica predării literaturii române,* Editura Carminis, Piteşti, 2009, p.153
[14] Mihai Coman, *Manual de jurnalism. Tehnici fundamentale de redactare,* Editura Polirom, Iaşi, 2000, p. 57

Metoda poate fi aplicată pentru o mai bună înţelegere a mesajelor operelor epice deoarece canalizează informaţia spre latura emoţională a elevilor, exploatând resorturile afective ale acestora.

Exemplificare: Valorificând informaţiile din nuvela istorică ,,Alexandru Lăpuşneanu" de Costache Negruzzi, redactaţi un reportaj în care să de descrieți masacrul de la mitropolie. Pentru redactarea reportajului elevii vor extrage din text detaliile referitoare la: timpul desfăşurării acţiunii; locul desfăşurării acţiunii; părţile implicate în conflict; acţiunile mai importante ale personajelor; martorii întâmplărilor; consecinţele întâmplării; opiniile părţilor implicate în conflict, stările trăite de personaje. Profesorul poate organiza un concurs pentru cel mai sugestiv titlu sau poate sugera mai multe variante de titlu, din care elevii să aleagă una, argumentându-şi opţiunea, de exemplu: *O pată sângeroasă din istoria poporului român*; *Răzbunarea tiranului; Fuga-i ruşinoasă dar e sănătoasă...etc.*

LE TEXTE PUBLICITAIRE DANS L'ENSEIGNEMENT / APPRENTISSAGE DU FRANÇAIS LANGUE ÉTRANGÈRE. ÉTUDE D'UN CAS DE FIGURE : LE SUPERLATIF

profesor Cîrstea Silvia
Colegiul Naţional « Ienăchiţă Văcărescu », Târgovişte

Les textes publicitaires offrent un excellent corpus lorsqu'il s'agit de l'enseignement/ apprentissage du superlatif en FLE. Et cela parce que les produits vantés par la publicité sont tous présentés comme les meilleurs en leur genre. C'est la raison qui nous a conduite à la conclusion qu'on pourrait, en tant qu'enseignant de FLE, voir le texte publicitaire comme un domaine de la création linguistique bourré de superlatifs de tout genre.

Très sommairement, on peut affirmer que le superlatif est de deux types : absolu et relatif[15]. Le superlatif absolu exprime le haut degré d'une propriété, d'une qualité, d'un être ou d'un objet, sans plus exprimer de comparaison du tout. En FLE on le forme à l'aide d'un des adverbes : *très, fort, bien, tout à fait, extrêmement, infiniment,* etc. qu'on place avant l'adjectif, l'adverbe ou la préposition en question. Le superlatif absolu peut aussi être exprimé par des préfixes tels : *extra-, super-, ultra-, archi-, hyper-* ou par le suffixe *-issime*.

Le superlatif relatif exprime, lui, la qualité au degré le plus haut ou bien le plus bas en comparaison avec le même être ou le même objet -considéré dans des circonstances différentes - ou avec d'autres êtres ou objets. Le superlatif relatif a la structure : *le plus ... de, le moins …. de*. Le superlatif relatif peut être renforcé par des locutions telles : *de beaucoup, de (bien) loin, du monde.* La partie du superlatif relatif la plus privilégiée par la publicité reste, pour la raison que nous avons déjà indiquée, le superlatif relatif de supériorité.

Quand il explique le superlatif en FLE, l'enseignant commence d'ordinaire par un exposé portant sur les définitions des divers types de superlatif et il continue par la présentation des moyens de réalisation de ceux-ci. Ce n'est qu'ensuite que l'enseignant peut introduire des notions un peu plus compliquées - telles la référence, l'intensité, le lexème stéréotypé. Toute explication théorique est nécessairement accompagnée d'exercices de reconnaissance et d'analyse des divers types de superlatif, exercices qui ont pour but la fixation par les apprenants des nouvelles notions.

L'enseignant peut par exemple demander aux apprenants de faire la distinction entre *le plus gentil chien* et *le plus gentil des chiens.* L'ensemble de référence d'un superlatif relatif peut être limité ("la publicité la plus intéressante de ce magazine") ou illimité ("la fille la plus belle du monde", "le plus intelligent qui soit").

L'enseignant peut aussi demander aux apprenants d'analyser des constructions telles "fort comme un Turc", "fidèle comme un chien" - des lexèmes stéréotypés - afin de leur démontrer que celles-ci symbolisent en quelque sorte la possession d'une qualité à son degré le plus élevé. Ces constructions superlatives dérivent de la vision stéréotypée propre à une culture donnée, mais les apprenants de FLE peuvent remarquer facilement que cette construction peut ou non être retrouvée à l'intérieur de leur culture maternelle.

L'évaluation quantitative - l'expression du haut degré par exemple - suppose l'existence d'une *norme* tacite relative à des représentations socioculturelles, spécifiques à chaque culture et à chaque classe d'éléments comparables. Les repères explicites peuvent bien manquer lorsque l'on exprime l'intensité forte ou faible d'une qualité.

Si l'enseignant propose à l'analyse en classe de FLE des énoncés tels *Il est gentil au plus haut point* ou *Il est extrêmement obligeant*, les apprenants peuvent se rendre compte que la notion de repère, de référence existe dans la classe des superlatifs et que celle-ci peut avoir une grande importance lorsqu'il s'agit de la compréhension d'un message en français. Après

[15] Notre présentation du superlatif s'inspire des travaux de Dominique Maingueneau, 1994, pp. 115 – 116.

avoir acquis la conviction que les apprenants ont pris conscience des nuances et des difficultés concernant l'emploi des superlatifs, l'enseignant peut passer à la présentation et à l'exploitation pédagogique d'un corpus de textes publicitaires contenant des superlatifs que les apprenants seront désormais à même d'analyser à fond.

Le superlatif utilisé dans les publicités sous-tend une argumentation de type implicatif qu'on pourrait résumer par la formule : "si tel signe, alors tel comportement". Le texte publicitaire dit de l'objet ou du service promu quelque chose - qu'il est le meilleur en son genre, par exemple - qui en justifie pleinement l'achat. Il a donc le rôle d'une justification passionnelle et rationnelle du comportement que la publicité doit engendrer.

À part l'emploi publicitaire de superlatifs que nous appelons ici "classiques" - qui trouvent toujours leur place dans la classe de FLE - on peut rencontrer de drôles de superlatifs qui, vu leur complexité mais aussi leur beauté, peuvent eux aussi être analysés en classe de FLE, surtout lorsqu'il s'agit d'apprenants d'un niveau avancé.

L'enseignant peut bien demander ensuite aux apprenants de passer à une étape supérieure et de créer à leur tour des formules superlatives similaires à celles qu'ils avaient analysées en classe. Les textes ayant une valeur superlative produits par les apprenants peuvent être tout à fait nouveaux ou bien ils peuvent être le résultat de l'utilisation des textes expliqués en classe en tant que "moules" à superlatifs moins communs, moins "classiques".

Les deux slogans suivants : *Perrier, le champagne des eaux de table* et *Plus qu'un parfum, un bijou...* (publicité pour le parfum *Boucheron)* sont des textes publicitaires renfermant des constructions superlatives plus spéciales qui pourraient bien être étudiées en classe de FLE (surtout avec des apprenants de niveau avancé). *Perrier* est vraisemblablement une eau de table, mais comparée aux autres marques - qu'on n'a pas le droit de nommer dans la publicité -, elle est comme le champagne comparé aux vins, c'est le fin du fin. *Perrier* est donc une eau exquise, la meilleure des eaux de table. Le slogan *Perrier, le Champagne des eaux de table* peut bien être assimilé à un superlatif relatif ayant un repère (la classe, la catégorie des eaux de table) et un haut degré d'intensité que nous pouvons saisir grâce à nos connaissances socioculturelles.

Le slogan *Plus qu'un parfum, un bijou...* nous fait penser que ce parfum *Boucheron* qu'il vante est le meilleur des parfums grâce à l'une de ses qualités. Il est si rare, si précieux que l'on peut bien le considérer comme un bijou. Ce parfum acquiert en quelque sorte certaines qualités propres aux bijoux et il se situe, grâce à cela, au plus haut degré par comparaison aux autres parfums existant sur le marché. Ce slogan publicitaire peut lui aussi être considéré comme une structure comparative, bien particulière, cela va sans dire.

Ces deux slogans (pour l'eau *Perrier* et pour le parfum *Boucheron)* ont un point commun, ils reposent sur le même type de construction. Ils proposent pour des produits assez communs - tels l'eau et le parfum – des qualités caractérisant des produits qui leur sont supérieurs du point de vue financier et social - le champagne et le bijou -, mais avec lesquels ils ont quelques similitudes, quelques compatibilités sémantiques et pragmatiques.

Le champagne est, par rapport à l'eau, toujours un produit "buvable", mais sa consommation est plus coûteuse et elle est liée d'habitude à la célébration de certains événements jugés importants.

Le bijou est destiné à la parure tout comme le parfum qui, lui, "embellit" du point de vue olfactif une personne. Les bijoux sont plus chers que les parfums et le fait de porter certains bijoux peut témoigner d'une aisance financière et d'un statut social élevé.

La consommation de l'eau, comme le fait de s'asperger de parfum sont des activités plutôt quotidiennes et communes qui sont relevées à un statut supérieur grâce à une comparaison implicite avec des produits appartenant à des classes supérieures.

Penchons-nous à présent sur un petit texte accompagnant une publicité pour la voiture Audi S8, car celui-ci illustre de façon suggestive la manière dont la publicité surenchérit quant aux qualités des produits proposés à la vente par l'intermédiaire des constructions

superlatives. L'analyse de ce type de texte publicitaire en classe de FLE peut être très utile aux apprenants. Voilà le texte publicitaire que nous proposons à l'étude : *L'Audi A8 est une voiture exceptionnelle aux qualités étonnantes et aux normes de sécurité exhaustives. À ce titre, elle est considérée comme une des meilleures voitures du monde. L'Audi S8, qui en est la dernière évolution, est donc autre chose qu'une voiture. Ou alors, c'est une voiture plus qu'exceptionnelle.*

La voiture Audi A 8 représente le terme de comparaison — et de filiation — de la voiture Audi S 8 et apparaît de par sa description publicitaire comme étant parée de toutes les perfections (« une voiture exceptionnelle »). On utilise à cet effet un superlatif relatif renforcé — « l'une des meilleures voitures du monde ».

La création de la voiture Audi S 8 vient corriger cette image de la perfection (incarnée jusque-là par la voiture Audi A8) en disant à propos d'elle qu'elle est supérieure "à la voiture Audi A8 ; la voiture, Audi S 8 "en est la dernière *évolution"*. La création d'une voiture supérieure à la voiture Audi A8 était impensable au moment de la création de cette dernière. Cet impensable, devenu réalité, doit alors être rendu acceptable pour les récepteurs du message publicitaire. Le texte publicitaire leur propose alors le raisonnement suivant : si la voiture Audi S8 est supérieure aux "meilleures voitures du monde" (dont l'Audi A8) ou elle est "autre chose qu'une voiture" (or, on voit bien sur l'image qu'il s'agit d'une voiture), ou bien elle est "une voiture plus qu'exceptionnelle". Le récepteur de ce message va rejeter la première hypothèse, car elle apparaît comme illogique et non soutenue par les données d'ordre visuel fournies par l'image publicitaire. Il ne lui reste donc qu'à accepter la deuxième alternative.

La formule "une voiture plus qu'exceptionnelle" est un superlatif relatif parce qu'elle exprime un degré supérieur de la qualité de la voiture Audi S8 par rapport à la voiture Audi A8. Les apprenants pourraient être tentés de considérer cette construction comme un superlatif absolu, car l'Audi S8 est qualitativement supérieure à l'Audi A8, caractérisée par le texte publicitaire par un superlatif relatif de supériorité renforcé. Nous ne saurions assimiler cette construction à un superlatif absolu, car - nous le savons tous et ce texte publicitaire le démontre suffisamment par son contenu - dans le domaine technique il y a toujours des rebondissements, celui-ci ne cesse de progresser. Il serait donc hasardeux de parler de superlatif absolu dans ce domaine d'autant plus qu'on peut considérer que les autres marques de voitures peuvent bien avoir créé elles aussi des "voitures plus qu'exceptionnelles".

L'étude en classe de FLE de ce type de messages publicitaires est très utile, surtout lorsque l'enseignant veut pousser plus avant les connaissances linguistiques des apprenants.

La langue étrangère n'est pas seulement un inventaire de règles, de « formules de fabrication » à appliquer correctement, telles les règles de la formation du superlatif, par exemple, mais un organisme vivant, multiforme, surprenant qu'il faut analyser et interpréter correctement afin de pouvoir l'utiliser ultérieurement de façon appropriée. Les analyses de textes publicitaires semblent bien être à même de le démontrer pleinement.

Bibliographie :

Maingueneau Dominique, Dunod, Paris, 1994, *Précis de grammaire pour les concours (nouvelle édition)*, pp. 115-116

UTILIZAREA PLATFORMEI LIVRESQ ÎN ERA DIGITALĂ

Prof. Vîlcu-Puchiu Corina-Andreea,
Liceul Tehnologic "Constantin Filipescu", Caracal

Educația în secolul 21 nu se mai poate face doar cu tabla și cu creta. Tehnologia a avansat și pune la dispoziția spațiului educațional instrumentele sale. Tinerii și copiii sunt atrași de cultura digitală și de suporturile tehnice care o promovează. Pentru a intra in conexiune cu acești tineri și copii, profesorii trebuie să vorbească limba lor, să valorifice abilitățile lor pentru oferirea de noi experiențe de învățare (Cucoș, 2008). Noile tehnologii de informare și comunicare pot ușura instruirea, pot să îi confere acesteia noi dimensiuni în spațiul virtual (jocuri virtuale, grupuri de discuții, clase mobile, resurse on line, proiecte de grup on line, portofolii digitate etc.). Integrarea tehnologiei în practicile de instruire aduce experiențele de învățare la un alt nivel și mult mai apropiat de limbajul generației nativilor digitali.

LIVRESQ este o **platformă integrată** pentru realizarea, publicarea, editarea, consultarea și gestiunea online a **cărților digitale interactive**. Este o **platformă online full responsive**, adaptată lucrului pe o multitudine de terminale și ecrane, de la desktop la smartphone.

Cărțile digitale interactive reprezintă o etapă superioară în evoluția cărți, însă realizarea lor este scumpă și necesită cunoștințe IT avansate.

LIVRESQ este instrumentul de care ai nevoie pentru a depăși aceste obstacole, deoarece:

Nu necesită cunoștințe IT avansate.

Cu doar câteva click-uri poți adăuga elemente interactive cărții sau materialului tău digital.

Te ajută să transformi cartea ta clasică într-una interactivă foarte rapid și la costuri foarte mici.

Îți poți edita și actualiza cartea digitală în timp real.

Îți permite să realizezi o carte sau un material digital interactiv de la zero.

Livresq oferă un sistem integrat de instrumente suficiente pentru atingerea scopului propus, împărțite în trei zone de lucru.

Atelier: Locul în care realizezi resursele primare: imagini, galerii, materiale audio, video, chestionare, animații, simulări, pe care le asociezi cu texte în cadrul secțiunilor și proiectelor.

Organizator: Depozitul personal în care păstrezi resurse interactive, secțiuni și proiecte.

Bibliotecă: Aici poți găsi atât cărțile digitale interactive finalizate de tine, cât și pe cele realizate de alți autori.

Livresq are la bază conceptul de resursă.

Resursă - Element constituent al unei cărți creat sau exportat în organizator în scopul unei (re)folosiri ulterioare. Tipurile de resurse folosite de LIVRESQ sunt: imaginile, galeriile de imagini, clipurile video, clipurile audio, testele (quizz), cutiile negre (blackbox).

In afară de resursele menționate, LIVRESQ mai lucrează cu două concepte de bază: *secțiunea* și *proiectul.*

Secțiune - Element constituent al unei cărți echivalent cu capitolul sau subcapitolul, sau din punct de vedere tehnic, cu o pagină web.

Structura unei secțiuni este dată de *rânduri* și *celule*.

Proiect - Ultima etapă în realizarea unei cărți, înainte de exportul acesteia în forma finală. Proiectul este o grupare structurată de secțiuni care formează cartea. În proiect se definește cuprinsul și o serie de elemente de design care se regăsesc în produsul final.

Ecranul de start

Din pagina de start se pot accesa funcțiile principale LIVRESQ (Atelier, Organizator), contul personal, termenii și condițiile de utilizare și se prezintă informații legate de portofoliul utilizatorului și de versiunea aplicației..

Atelier - Secțiune

Secțiunea are la bază o structură de linii și celule care se pot realiza ușor cu ajutorul instrumentelor oferite de platformă. Celulele se populează cu resurse deja existente sau create pe loc. In plus, se pot alege diferite elemente de design, plecând de la celulă până la întreaga secțiune

Atelier - Proiect

Proiectul este ultimul pas înainte de realizarea produsului final. În proiect sunt introduse secțiunile realizate anterior și este realizată editarea unor elemente de conținut și design proprii unei cărți.
Personal , am folosit platforma Livresq pentru a crea următoarele lecții pentru disciplina matematică aflate la adresele următoare din biblioteca publică:
Funcția de gradul I https://library.livresq.com/details/6089a308d9ae8a0007f302f9
Numere complexe. Forma algebrică a unui număr complex
https://library.livresq.com/details/60774a4c9b498500073351ae
Operații cu numere complexe https://library.livresq.com/details/6086b440d9ae8a0007ebcc64
Unghiuri formate de două drepte paralele cu o secantă. Axioma lui Euclid.
https://library.livresq.com/details/6089617dd9ae8a0007f250be

Este o platformă foarte complexă care ne permite să realizăm lecții complexe cât mai interactive atât pentru predarea sincron cât și pentru predarea asincron .

Îmi place să folosesc această platformă pentru că pot realiza lecții care trec peste limitele unei lecții tradiționale și stimulează imaginația.

În era digitală în care trăim, paradigma cunoașterii trebuie să fie una a dialogului, educația trebuie să meargă dincolo de instrumentele culturale specific. Dezvoltarea educației în direcția dialogului nu poate fi decât rezultatul unui mod de predare-învățare-evaluare la un nivel de conceptualizare mai ridicat decât în trecut. Pentru că dialogul presupune deschidere, lărgirea orizontului și adâncime, acest mod de învățare este atât o direcție individuală pentru elev, cât și una socială pentru școală ca întreg.Combinarea TIC cu metodele tradiționale pedagogice reprezintă o schimbare de paradigmă cu implicații asupra cunoașterii în societate în general și asupra învățării în special, de aceea disciplina pedagogică trebuie modificată în conformitate cu noul context în care trăim.

Bibliografie

Cury, A. (2005), *Părinţi străluciţi, profesori fascinanti*
Cucoș, C. (2008). *Educația: iubire, edificare, desăvârșire*
Istrate, Olimpius, *Efecte si rezultate ale utilizării TIC în educaţie*

ANALIZA STADIULUI DE UTILIZARE A eLEARNING-ULUI ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Gîju Adriana
Colegiul Naţional Militar „Tudor Vladimirescu”

Odată cu lumea în continuă schimbare şi cu concurenţa tot mai acerbă la nivel mondial manifestată în sectoarele tradiţionale, România trece la o societate şi la o economie bazată pe cunoaştere, transformandu-şi cetăţenii şi bagajul lor de cunoaştere în capitalul cel mai de preţ.

În acest context, eLearning–ul, considerat în toată Uniunea Europeană un pas important al progresului sistemelor de educaţie şi formare, în perspectiva atingerii obiectivului strategic al UE, afirmat la Lisabona în martie 2000, devine o necesitate şi o realitate din ce în ce mai prezentă în învăţământul universitar şi mai timid în învăţământul preuniversitar.

Calea de urmat pentru atingerea acestui obiectiv vizează în special o transformare la nivelul sistemului de educaţie, pentru a asimila noile tehnologii, pentru a le utiliza eficient, pentru a creşte accesul la resurse educaţionale digitale şi pentru a crea noi medii virtuale de învăţare. Pentru toate acestea ne trebuie specialişti, o strategie, o atitudine deschisă către dialog şi, mai ales, dorinţa factorilor de decizie de a-şi asuma obiectivele propuse în fruntea sistemului românesc de educaţie.

Tehnologia este folosită atât ca suport pentru activităţi administrative, dar mai ales ca suport în predare şi învăţare, în scopuri pedagogice. Educaţia este modernizată prin folosirea unor unelte şi metode pedagogice noi, pentru însuşirea de cunoştinţe, dobândirea de aptitudini, evaluarea procesului de învăţare.

În afara de Sistemul Educaţional Informatizat, AeL a fost folosită de Orange Romania, de Universitatea Politehnica Bucureşti şi de Ministerul Educaţiei şi Cercetării şi pentru alte proiecte precum: sistemul informatizat pentru centralizarea rezultatelor examenului de capacitate la nivel naţional, pentru sistemul de asistenţă a procesului de selectare şi achiziţie publică a manualelor alternative de către minister, pentru portalul educaţional SEI -centrul unic de comunicare pe internet dintre minister şi publicul larg din România, etc.

Dintre proiectele informatizate pentru susţinerea examenelor naţionale şi activităţilor administrative susţinute de SEI amintim deasemenea:

Admiterea în licee şi şcoli de arte şi meserii (aplicațiaADLIC);

Evaluarea manualelor 2002;

Titularizare – mişcarea personalului didactic din învăţământul preuniversitar 2003-2010;

Bacalaureat 2004, 2005;

Conectivitate Internet pentru şcoli şi Inspectorate Şcolare Judeţene

„200 de Euro”, „Bani de liceu” 2004-2010

Management de documente;

Dezvoltarea şi întreţinerea portalului educaţional Internet SEI;

http://portal.edu.ro- portalul MECTS.

Pe de altă parte, MECTS a lansat programul SEI care a fost pus în practică prin mai multe proiecte:

introducerea sistemului de educaţie asistată de calculator în învăţământul preuniversitar

(proiect realizat deja cu succes de compania Siveco);

introducerea manualelor electronice (aplicaţia EVALMAN);

formarea de resurse umane IT în învăţământul preuniversitar, un Info-Chioşc etc.

Aceste proiecte vizează atingerea obiectivelor propuse de Consiliul Uniunii Europene, adică:

schimbul rapid de informaţii, formarea profesorilor, dezvoltarea educaţiei de-a lungul vieţii, etc.

Societatea Informaţională şi Postinformaţională reprezintă un obiectiv strategic al Guvernului României pe termen mediu şi una din condiţiile de aderare la Uniunea Europeană. Un asemenea obiectiv nu se poate atinge fără educaţie (educaţia la distanţă), cultură (centre multimedia şi biblioteci virtuale) şi schimbări în maniera de a lucra (lucrul la distanţă). Baza acestor transformări o reprezintă utilizarea pe scară largă a internetului, iar factorii implicaţi sunt infrastructura de comunicaţii si aplicaţiile informatice.

Soluţiile oferite până în prezent sunt unele de ordin administrativ, proiecte şi programe dintre care :

- Programul "Instruirea în Societatea Cunoaşterii" (2009-2010) - Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Inovării (MECI), în parteneriat cu SIVECO România (www.edu.ro, www.siveco.ro); instruirea a 3000 de profesori formatori;

- Programul Intel®Teach (2007, www.siveco.ro, www.intel.com) – curs internaţional de formare la nivelul Caselor Corpului Didactic din ţară coordonat de Siveco România şi Corporaţia Intel;

- Proiectul ICVL (2006, www.icvl.eu) – Conferinţa Internaţională de Învăţământ Virtual “News Technologies in Education and Research”, susţinută de Universitatea din Bucureşti şi ANCS (Autoritatea Naţională pentru Cercetare Stiinţifică), Siveco România şi Corporaţia Intel ;

- Portalul Elearning.Romania (2006, www.elearning.ro) – platforma de resurse educaţionale, iniţiativa TEHNE (Centrul pentru Dezvoltare şi Inovare în Educaţie);

- Proiectul eLSE (2005, http://adl.unap.ro) – Conferinţa Ştiinţifică Internaţională "eLearning and Software for Education", susţinută de Universitatea Naţională de Apărare “Carol I” Bucureşti;

- Proiectul CNIV (2003, www.cniv.ro) - Conferinţa Naţională de Învăţământ Virtual “Promovarea tehnologiilor moderne în educaţie şi cercetare”, susţinută de Universitatea din Bucureşti şi ANCS (Autoritatea Naţională pentru Cercetare Stiinţifică), Siveco România şi Corporaţia Intel;

- Portalul AeL şi Cupa Siveco "Software Educaţional" (2003, www.advancedelearning.com) – dezvoltarea lecţiilor interactive de Software educaţional, iniţiativă a firmei Siveco;

• Portalul Didactic.ro (2003, http://www.didactic.ro) - platforma “Cancelaria Naţională”, iniţiativă a firmei Softwin (http://www.softwin.ro)
• Portalul TimSoft (2001, www.timsoft.ro) – platformă de eLearning, iniţiativă a firmei TimSoft;

• Programul/Portalul SEI (2001, www.portal.edu.ro) – Sistemul Educaţional Informatizat coordonat de MECI şi Siveco România Programul Intel®Teach (2007, www.siveco.ro, www.intel.com) – curs internaţional de formare la nivelul Caselor Corpului Didactic din ţară

coordonat de Siveco România şi Corporaţia Intel;

Promovarea acestor programe educaţionale are menirea să pregătească tinerii pentru secolul XXI în societatea bazată pe cunoaştere pe care o străbatem.

În identificarea obstacolelor folosirii eLearning , aşa cum apar în opinia cadrelor didactice(conform unui sondaj realizat de Siveco), un procent surprinzător al respondenţilor, deloc de neglijat (25%), consideră că întâmpină rezistenţă din partea şcolii. Acest fapt indică eterogenitatea opiniilor cu privire la informatizarea învăţământului, deşi cercetările aplicative realizate în ultimii ani ne vorbesc despre beneficiile evidente ale acesteia. Următoarele cauze în ordinea importanţei relevă probleme externe, de ordin tehnic sau financiar. Deşi în ultimii ani s-au făcut eforturi în a introduce eLearning în strategiile de predare, învăţare, problemele sunt departe de a se fi soluţionat, dată fiind varietatea factorilor care le influenţează, de la asigurarea bazei materiale şi până la dimensiunea formativă a pregătirii specifice a cadrelor didactice.

Factori frenatori în utilizarea TIC în activitatea didactică
(a) Lipsa accesului la tehnologie(hardware) 16,2%
(b)Neînţelegerea felului în care tehnologia poate fi folosită pentru predare (formare) 8,8 %
(c) Lipsa încrederii în folosirea tehnologiei la clasă 5,9 %
(d)Lipsa fondurilor disponibile pentru achiziţionarea tehnologiei 22,1 %
(e) Lipsa conectivităţii (internet, broadband etc) 23,5 %
(f) Lipsa securităţii (capacitatea de a restricţiona conţinutul) 10,3 %
(g) Lipsa unui suport IT în şcoală care să poată fi folosit eficient 19,1 %

(h) Rezistenţă din interiorul şcolii 25 %
(i) Rezistenţă din partea părinţilor 1,5 %
(j)Lipsa unor conţinuturi/softuri pentru profesori corespunzătoare 30,9 %
(k) Nu există interes

În vederea introducerii eLearning în şcoli este necesară o formare de tip general, prin cursuri în şcoală, dublată de un tip de pregătire hands-on prin care sunt vizate:

• Cunoştinţe teoretice şi abilităţile necesare pentru utilizarea computerului, din perspectiva modificărilor tehnologice cu impact în desfăşurarea activităţilor curente;

• Competenţe necesare pentru integrarea noilor tehnologii ale informaţiei şi comunicării în activităţi didactice.

Iar abilităţile necesare pentru învăţare electronică sunt:

- observarea;
- atenţia;
- manipularea;
- rezolvarea problemelor.

În opinia cadrelor didactice, discipinele şcolare care beneficiază în cea mai mare măsură de „virtuţile" informatizării sunt:

a. Ştiinţele (fizică, chimie sau biologie), indicate de 59,7% dintre respondenţi; b. Limba străină (57,4%)

Un mediu de învăţare virtual va ajuta elevul să îşi construiască singur structurile cognitive mentale necesare asimilării unor cunoştinţe, nu să furnizeze cunoştinţe „gata preparate", în felul acesta se va înregistra o schimbare de accent în educaţie de la conţinutul la contextul învăţării.

Pentru aceasta trebuie ca orice şcoală să poată oferi fiecărei discipline un spaţiu Web în care profesorii să îşi posteze sau editeze diverse materiale didactice, teme pentru elevi, testări online, catalog de note etc., comunicând cu elevii inclusiv printr-un forum de discuţii. Un profesor poate folosi spaţiul web alocat disciplinei sale pentru: upload de fişiere, creare de legături către pagini web, editare online de materiale web, editarea unui test ce urmează a fi activat elevilor la o anumită dată şi oră, postarea de mesaje şi anunţuri pentru elevi, fixarea de teme pentru acasă având un termen fixat de predare etc.

Copiii şi adolescenţii din societatea modernă cresc într-o lume în care tehnologiile digitale sunt prezente peste tot. Utilizarea globalizată a Tehnologiilor Informaţiei şi ale Comunicării (TIC) şi a serviciilor online de către tineri în viaţa de zi cu zi pentru plăcere, distracţie şi interacţiune socială are un impact puternic asupra nevoilor lor de învăţare, a cerinţelor şi aşteptărilor lor. Ei au nevoie să înveţe aptitudini şi competenţe pentru autodezvoltare, participare în societate şi pentru viitoarele lor profesii. De asemenea, ei folosesc din ce în ce mai mult TIC cu scopul de a învăţa, de mult ori în afara sălilor de clasă. Toate aceste aspecte duc la apariţia unei „noi generaţii de învăţare" (numită de asemenea New Millennium Learners de către Centrul de Cercetare Educațională și Inovare la Conferinţa Internaţională CERI, de învăţare în secolul 21: cercetare, inovare şi politica-OECD/CERI) şi a unor noi modalităţi de învăţare, inclusiv informale, care sunt sprijinite puternic, dacă nu chiar determinate de posibilităţile oferite de TIC.

Instituţiile de învăţământ şi de formare profesională, dar şi alte organizaţii şi autorităţi resimt urgenţa găsirii de noi modalităţi de a acţiona în favoarea noii generaţii de învăţare, de a pune la dispoziţie noi modalităţi de a învăţa şi de a asigura asimilarea competenţelor necesare unor viitoare profesii, între care se impune puternic învățarea electronică.

Impactul utilizării eLearning în procesul de educaţie a constituit obiectul mai multor studii. Acestea au evidenţiat faptul că modificările la nivelul comportamentelor intelectuale, emoţionale, sociale ale elevilor sunt traduse şi concretizate în aspecte precum:

creşterea interesului de a învăţa;

creşterea frecvenţei la ore;

3

obţinerea unei mai bune concentrări;

stimularea lucrului în echipă;

îmbunătăţirea rezultatelor şcolare;

dezvoltarea competenţei de comunicare;

optimizarea managementului proiectelor;

dezvoltarea capacităţii de rezolvare a problemelor.

După mai mult de 10 ani de derulare a SEI, s-a ajuns la un nivel avansat în instruirea şi conştientizarea profesorilor, consolidarea şi introducerea noii metodologii. Au fost organizate:

cursuri de formare de experţi la nivel naţional şi judeţean;

cursuri de formare a profesorilor la nivel judeţean şi în şcoli;

seminarii locale, judeţene şi naţionale;

distribuţii de materiale de informare în toate liceele;

concursuri şi acţiuni pentru creşterea interesului faţă de tehnologie;

cursuri ale Caselor Corpului Didactic din fiecare judeţ.

BIBLIOGRAFIE

1. 1educat - portalul ofertei de cursuri , http://www.1educat.ro

2. AeL - Advanced eLearning , www.advancedelearning.com

3. BACIU R. - Instruirea on-line o provocare pentru participanţii la procesul de instruire

4. BRUT Mihaela , Instrumente pentru e-Learning-ghidul informatic al profesorului modern, Editura Polirom, Iaşi,

2006

5. ISTRATE Olimpius, JUGUREANU Radu, eLearning – componente didactice, CNIV-2006, Virtual Learning-

Virtual Reality, Conferinţa Naţională de Învăţământ Virtual, Software şi Management Educaţional, Ediţia a IV-a, 27-29 octombrie 2006, Editura Universităţii din Bucureşti, 2006, http://fmi.unibuc.ro/cniv/2006/, pag. 27-36

6. ISTRATE Olimpus, Educaţia la distanţă. Proiectarea materialelor, Editura Agata, Bucureşti, 2000.

7. JALOBEANU Mihai, Internetul: informare şI instruire, Editura Promedia Plus, 1955

8. LĂCULEANU Ana Maria, Tehnologia informaţiei cu aplicaţii în sistemul educaţional, Teză de doctorat, ASE, 2006

9. VLADA M., Tehnologiile societăţii informaţionale, CNIV-2005, Virtual Learning - Virtual Reality, Conferinţa

Naţională de Învăţământ Virtual, Software şi Management Educaţional, Ediţia a III-a, 28-30 octombrie 2005, Editura Universităţii din Bucureşti,

10. VLĂDOIU Daniela, Mijloace de educaţie asistată de calculator, Unitatea de management a Proiectului pentru

Învăţământul Rural, Bucureşti, 2005

EFECTELE PANDEMIEI ASUPRA ÎNVĂŢĂRII ELEVILOR

Ioniţă Elena Mariana
Liceul tehnologic,,Tiu Dumitrescu"
Mihăileşti

Ziua de 11 martie 2020 va rămîne în istoria ţării noastre ca ziua în care şcoala românească s-a mutat în online.

Adulţii şi copii au renunţat la gesturile fireşti, cotidiene, fiecare şi-a modificat modul de predare (la profesori) şi modul de învăţare (la elevi). Vacanţele s-au anulat, toţi am început să purtăm mască şi să ne adaptăm la un nou stil de viaţă.

Cu şcoala nimeni nu a bănuit ce va urma, sporadic au mai fost deschise şcolile dar la fel de repede s-au închis. Dintre toate ţările UE România a avut cel mai mult timp şcolile închise.

Tuturor copiilor le-a lipsit mersul la şcoală, socializarea. Toate examenele naţionale, Evaluarea Naţională, şi Bacalaureatul s-au desfăşurat într-un regim special, mai puţini elevi în sălile de clasă şi purtarea obligatorie a măştii şi distanţarea de 1,5 m. dintre copii.

Anul şcolar 2020-2021 a început cu elevii în sistem hibrid, jumătate în bănci şi jumătate în online. Semestrul II a adus elevii înapoi în băncile şcolii. Activitatea s-a desfăşurat pe baza a cinci scenarii.

Doar copii de la grădiniţă şi din ciclul primar au continuat cursurile. De la ciclul primar au venit elevii claselor a-VIII-a iar de la liceu elevii claselor a-XII-a.

Elevii s-au adaptat la şcoala pe tabletă, dar nu toţi, potrivit statisticilor 65000 de copii au rămas în afara orelor de curs. Datorită lipsei mijloacelor tehnice (a tabletelor) mulţi copii au abandonat.

Închiderea şcolilor a avut un impact psihologic imens pentru toată societatea nu numai pentru familiile cu şcolari.

Consolidarea încrederii şi a comunicării a fost esenţială şi este esenţială în limitarea răspîndirii virusului. O bună comunicare între şcoală, părinţi şi profesori a determinat o înţelegere clară a ceea ce trebuie făcut pe viitor de cine şi cum.

O atenţie deosebită s-a arătat familiilor mai vulnerabile, comunicarea prin apeluri telefonice, prin platformele şcolare, whatsapp, şi e-mailuri, prin sfaturi de bune practici de sănătate şi igienă, informaţii actualizate permanent apărute în curriculum şi programul şcolar a ajutat elevii şi părinţii să depăşască acest an greu care ne-a încercat pe toţi.

Izolarea a adus multe drame nebănuite, apariţia vaccinurilor a uşurat însă presiunea socială oamenii au devenit mai încrezători în viitor.

Dar lumea este în mişcare iar adaptabilitatea este cuvîntul cheie....

EVALUAREA FORMATIV-CONTINUA ÎN ACTIVITATEA PRESCOLARILOR

Prof. Malița Mariana,
Grădinișa PN 15, structura Liceului teoretic Adam Muller Guttenbrunn Arad

Evaluarea se poate defini ca un sistem de concepții, principii și tehnici referitoare la măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare și preșcolare și a procesului didactic.

În învățământul preșcolar actul de evaluare păstrează caracteristicile evaluării activității didactice, având drept scop măsurarea și aprecierea cunostințelor, priceperilor și deprinderilor dobândite de copii. Evaluarea urmărește și aspectele formative ale activității educatoarei, concretizată în comportamentele dobândite de copilul preșcolar prin procesul de învățamânt.

Evaluarea este o actiune complexă care presupune realizarea multor operatii întreprinse de cadrul didactic, acestea constând în măsurarea fenomenelor vizate de evaluare(utilizarea unor procedee, instrumente evaluative, în cazul nostru conceperea … de teste și probe); interpretarea și aprecierea datelor obținute; adaptarea deciziilor ameliorative, care se constituie în baza concluziilor desprinse din interpretarea datelor evaluării, rezultatelor și prin preconizarea măsurătorilor pentru înlăturarea neajunsurilor și îmbunătățirilor activității ulterioare.

Evaluarea este definită ca activitate prin care se înregistrează și se prelucrează și se interpretează informații despre calitatea rezultatelor preșcolarilor și a procesului care a condus la aceste rezultate, dar și despre evoluția posibilă a procesului didactic, în vederea perfecționării lui și a maximalizării rezultatelor celor mici. Cu alte cuvinte, în procesul instructiv- educativ, evaluarea reprezintă mecanismul fundamental al conexiunii inverse și-i conferă demersului didactic un caracter reglabil si autoreglabil.

Experiența didactică permite conturarea a trei forme de evaluare, după momentul efectuării si modul de interpretare a datelor , cu relevanța în desfășurarea procesului didactic:

1). evaluarea inițială (predictivă);
2). evaluarea cumulativă (sumativă)
3). evaluarea formativă (continuă)

Evaluarea formativă (continuă) presupune verificarea rezultatelor pe parcursul didactic, realizată pe segmente mai mici de unități de învățare. Ea poate fi efectuată după fiecare activitate sau se poate efectua după teme si subteme, realizând un feed- back continuu pentru educatoare, dar și pentru preșcolari, care dobândesc confirmarea însușirii corecte a cunoștintelor. Acest tip de evaluare are o importanță deosebită, deoarece permite evaluarea performanțelor tuturor copiilor privind conținutul esențial al cunostințelor parcurse în secventa respectivă.

Astfel, se constată în ce masură au fost însușite cunostințele și deprinderile predate, se identifică problemele apărute și se adoptă măsuri de recuperaree față de unii copii si de ameliorare a procesului de învățământ. Evaluarea continuă are un caracter permanent și este integrată în actul didactic , realizându-se pe parcursul activității de predare – invățare, mai ales la verificarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, educatoarele pot ține evidența lacunelor înregistrate în pregătirea fiecărui copil, ca premisă pentru o diferențiere și individualizare a instruirii, cu focalizare pe ameliorarea acestei pregătiri în caietul de observare a progresului copilului și în fișa de progres înainte de a întra în clasa pregătitoare.

Jocul, convorbirea, povestirea, activitatea practică dețin ponderea cea mai mare în arsenalul de forme și metode utilizate de educatoare.

Observarea directă, convorbirea, chestionarea orală, testul, analiza lucrărilor efectuate de copii în cadrul activităților practice, artistico- plastice se consituie , astfel, în metode de evaluare continuă și la îndemana tuturor educatoarelor.

Evaluarea continuă însoțește, de fapt, demersul didactic în toate etapele lui și evidențiază performanțele tuturor copiilor la nivelul intregului conținut. Astfel, se pot identifica la timp erori de înțelegere și asimilare, dificultăți de aplicare a cunostințelor în situatii noi și se pot adapta cele mai eficiente măsuri de recuperare si ameliorare. Valoarea reala a acestui tip de evaluare derivă din

faptul că este pentru noi cel mai eficient mijloc de prevenire și înlăturare a situațiilor de eșec, iar din perspectiva" invățării depline", evaluarea continuă este o evaluare de progres.

O activitate în care evaluarea este implicată în fiecare moment al ei, devine o activitate de predare - invățare-evaluare. In acest sens, R. Gagne apreciază :"orice metoda dă rezultate mai bune când cele învățate sunt măsurate imediat". Astfel, procesul instructiv-educativ poate fi riguros, dar flexibil, activ si formativ, eficient și creativ.

Bibliografie,

Curriculum educație timpurie, 2019

ELEVUL-OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Ivănoiu Nicolița Andreea
Liceul Tehnologic Bâlteni, Bâlteni

Școala este un subsistem al societății și, ca urmare, și o reflectare a acesteia. Calitatea ei nu poate diferi radical de cea a societății; și cum societatea este diversă, diversă este și școala. Există astfel școli de mare calitate, dar și școli care acționează mai mult doar spre „socializarea" elevilor. Punctele tari, care merită menționate, sunt: existența (încă) unui corp profesoral bine pregătit; baza materială, în general, corespunzătoare unei pregătiri de calitate; organizarea de către stat, prin Ministerul Educaţiei Naţionale, și susținerea competițiilor pe discipline. Punctele slabe cu care ne confruntăm sunt: lipsa motivației tinerilor de a alege cariera didactică şi lipsa unei piețe a muncii concurențiale, care să aprecieze pregătirea inițială a absolvenților.

Elevul de azi este mai informat decât cel de acum 20-30 de ani. El are mai multe căi de informare, mai directe și mai facile, mai ușor de „frunzărit", cu un suport de imagine mai bogat și mai sugestiv. În discuțiile cu elevii observ păstrarea interesului pentru studiu, implicit pentru citit și pentru cunoaștere, în general. Școlii îi revine acum un rol tot mai important în dezvoltarea gândirii critice a elevului, în dezvoltarea competenței de selectare a surselor de informații, precum şi a deprinderii de a analiza gradul de încredere a informației găsite.

Până la urmă, psihologic şi moral vorbind, elevul nu este altceva decât o sumă de potenţialităţi. El nu vine în şcoală în mod necesar nici agresiv, nici vulgar, ci se adaptează unei lumi, unui etos al şcolii, pe care-l intuieşte cu exactitate. Dacă în acel etos al şcolii se va instaura ideea că a vorbi vulgar este o problemă ce presupune consecinţe serioase, atunci, realmente, mesajul acesta ar putea să determine o corecţie aproximativă, o cenzură minimală, prelungită apoi şi în spaţiul public, în ciuda faptului că în numeroase familii limbajul frust, direct, macho, se poartă ca un semn al unor identităţi sociale şi chiar culturale, evident marcate de infantilitate.

Până a decide să le punem din nou, cu totul, părinţilor copiii în braţe, şi să le cerem să îi educe, este probabil mai înţelept pentru corpul profesoral să se asigure că acolo, la ei „acasă", lucrurile sunt cu adevărat în ordine. Pentru nu sunt!… Aşa cum nici în Ministerul Educaţiei nu sunt. Fiindcă aici va fi existând o Direcţie educativă ale cărei obiective nu prea se văd. Civic vorbind. Dacă şi în şcoală, şi ca în MEN, compromisul, toleranţa asociată indiferenţei şi amatorismului şi-au găsit locul favorit, atunci într-un orizont de timp previzibil societatea românească nu are altă şansă decât să atingă noi culmi ale… vulgarităţii!…

Pregătim elevii pentru a deveni capabili să se dezvolte armonios și pentru a reuși să-și atingă obiectivele urmărite. Ne străduim să le dezvoltăm competențele generale și specifice necesare dezvoltării lor ulterioare la nivelul de performanță dorit. Pentru mulți dintre absolvenții noștri există posibilități de integrare a lor în societatea românească, școala pregătindu-i în acest sens.

Pentru a rămâne în țară, societatea românească trebuie să le ofere tuturor posibilități de evoluție și de atingere a obiectivelor așteptate. Cei care nu le întrezăresc aici vor pleca în alte zări. Dar asta nu este foarte grav, pentru că o parte se vor întoarce mai bine pregătiți, iar o parte din cei care vor rămâne afară ar putea contribui la crearea unei imagini pozitive a românilor.

Societatea este un sistem în continuă dezvoltare și, odată cu acesta, se dezvoltă și școala. O dezvoltare conformă cu dorințele sociale trebuie realizată pe baza unei strategii care să vizeze o perioadă de cel puțin un deceniu. Această strategie trebuie corelată cu cea a dezvoltării învățământului european. Strategia trebuie să pornească de la stabilirea *idealului educațional* și să prevadă mai multe aspecte importante. Aş începe prin a menţiona faptul că e nevoie de creșterea calității și eficienței sistemelor educaționale și de formare profesională și, mai ales, e nevoie de facilitarea accesului tuturor cetățenilor la educație, fără de care nu putem vorbi de calitatea acesteia. De asemenea, foarte importantă este şi deschiderea sistemelor educaționale și de formare profesională

către societate, către mediul social, economic și cultural. Acestea sunt obiective educaționale europene.

Pornind de la ele, strategia naţională privind educaţia în România ar putea cuprinde, în opinia mea, 10 aspecte importante. Asigurarea educației de bază pentru toți cetățenii şi formarea competențelor-cheie sunt primele aspecte. Aş continua cu necesitatea fundamentării ofertei educaționale pe baza nevoilor de dezvoltare personală a elevilor, din perspectiva dezvoltării durabile și a asigurării coerenței economice și sociale. Trebuie, de asemenea, asigurate echitatea în educație, dar şi calitatea proceselor de predare și învățare și a serviciilor educaționale. La fel de importantă este educația prin activități extrașcolare și extracurriculare.

Iar monitorizarea învățării permanente ar fi bine să fie o dimensiune majoră a politicii educaționale, la fel şi asigurarea complementarității educației formale, nonformale și informale. Reforma sistemelor de conducere și administrare instituțională a sistemului național de învățământ la nivel preuniversitar este o altă prioritate. Învățământul preuniversitar are nevoie şi de asigurarea bazei materiale, care e decisivă pentru calitatea educaţiei. Iar integrarea europeană și cooperarea internațională, precum şi armonizarea cadrului legislativ vor asigura calitatea învăţământului românesc.

PROGRAMĂ DE OPȚIONAL
EDUCAȚIE PENTRU SĂNĂTATE

Prof. înv. preșcolar Spirea Daniela
Grădinița Mănești

DENUMIREA DISCIPLINEI: Educație pentru sănătate
DENUMIREA OPȚIONALULUI: „ ***Să creștem sănătoși!"***
ARIA CURRICULARĂ: opţional ca temă integratoare la nivelul mai multor domenii experienţiale (Domeniul om şi societate, Domeniul limbă şi comunicare, Domeniul științe)
NIVELUL: II
AN ȘCOLAR: 2021-2022
DURATA: 1 an
NUMĂR ACTIVITĂŢI PE SĂPTĂMÂNĂ: 1

NOTĂ DE PREZENTARE

Primii ani de viață sunt deosebit de importanți pentru formarea obiceiurilor sănătoase. În această perioadă, copiii își formează preferințele legate de gusturi, își dezvoltă abilitățile fizice de bază și atitudinile legate de alimentație și de mișcare.Experiențele pe care copiii le acumulează în acești ani constituie baza obișnuințelor pe care și le vor consolida pe parcursul întregii vieți, a stilului de viață pe care îl vor adopta.

Este important ca cei mici să trăiască experiențe plăcute și educative în legătură cu alimentația sănătoasă și cu activitățile fizice, pentru a învăța cum să trăiască sănătos – mâncând suficiente fructe și legume, luând micul dejun zilnic, bând apă și făcând mișcare. Aceste comportamente îi ajută să crească și să se dezvolte armonios, să aibă vitalitate și putere de învățare și să rămână sănătoși pe parcursul vieții.Împreună cu părinții am considerat utilă conceperea acestui opțional, prin care am urmărit ca noțiunile teoretice să se transpună în reguli și norme comportamentale pentru copii.

COMPETENȚE GENERALE

- Sănătate (nutriție, îngrijire, igienă personală) și practici privind securitatea personală
- Autocontrol și expresivitate emoțională

COMPETENȚE SPECIFICE

- Formarea unor deprinderi de igienă și îngrijire personală în vederea educării unei atitudini pozitive față de păstrarea sănătății;
- Exersarea unor principii de bază specifice unei alimentaţii sănătoase;
- Însușirea abilităţilor de autoprotecţie faţă de obiecte, substanțe şi situaţii periculoase;
- Manifestarea unor comportamente prosociale, de acceptare și respectare a diversității.

EXEMPLE DE ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE

CONȚINUTURI

1. Igienă personală

· Igiena îmbrăcămintei
Igiena cavității bucale
· Igiena corpului
· Boli cauzate de lipsa de igienă

2. ***Să ne hrănim sănătos***

· Tipuri de de alimente
· Ne hrănim sănătos!
· Alimentație

3. ***Învățăm să ne comportăm***

· Modalități de prevenire a accidentelor și formelor de agresivitate în mediul preșcolar
· Să prevenim, să ajutăm!

4. ***Consumul și abuzul de substanțe toxice***

· Dușmanii sănătății-tutunul, medicamentele, substanțele interzise.

VALORI ŞI ATITUDINI

• Formarea unui stil de viaţă sănătos;
• Respectul faţă de viaţa personală, sănătatea proprie şi a celorlalţi;
• Dobândirea unui comportament responsabil referitor la sănătate;
• Dezvoltarea toleranţei şi solidarităţii faţă de alte persoane.

SUGESTII METODOLOGICE

METODE DE PREDARE

Opţionalul propus se concretizează în plan acţional prin selectarea şi îmbinarea armonioasă a unui set de metode şi tehnici didactice specifice, precum:
Povestirea /Memorizarea /Explicaţia /Conversaţia /Observaţia/Exerciţiul/Jocul de rol/Dramatizarea

MODALITĂȚI DE EVALUARE

Prezentarea activităților la diferite seminarii și simpozioane;
Observarea curentă a comportamentelor,/Aprecieri verbale/Autoevaluare/Concursuri
Portofolii individuale și de grup/Alcătuirea unui album cu aspecte din activități

BIBLIOGRAFIE

*** *Curriculum pentru învățământul preșcolar, prezentare și explicitări,* 2009., Bucuresti, Editura Didactica Publishing Hause;
Curriculum pentru Educație Timpurie, 2019;

PLANIFICAREA CALENDARISTICĂ A ACTIVITĂȚILOR

Nr crt	PERIOADA	TEMA/ MIJLOCUL DE REALIZARE	CONŢINUTUL VIZAT
IGIENA PERSONALĂ			
1.		***Maricica*** **–** povestirea educatoarei	Formara deprinderilor de igienă individuală și colectivă (igiena îmbrăcămintei, consecințele nerespectării regulilor de igienă personală și colectivă).
2.		***Săculeţul magic*** **–** joc didactic	
3.		***Sfatul mamei este bun*** - memorizare	
4.		***Traseul sigur*** **–** joc distractiv	
5.		***Povestea lui dințisor*** **-** lectura educatoarei	Formarea deprinderilor de igienă bucală precum și recunoașterea obiectelor de igienă (pasta de dinți, periuța).
6.		***Prietenii de Dan Faur - memorizare***	
7.		***Găsește și potrivește*** **–** activitate practică	
8		***Ce e bine și ce nu e bine pentru corp?*** **–** joc didactic	Înțelegerea faptului că organismul rezistă la boli dacă îl îngrijim.
9		***Sună ceasul la ora…Ce facem?*** – joc distractiv	Respectarea programului zilnic pentru a se dezvolta armonios și a fi sănătos.
SĂ NE HRĂNIM SĂNĂTOS			
10.		***Medicul ne învață ce și cum mâncăm***- întâlnire cu medicul	Cunoașterea alimentelor de bază care ajută la creștere.
11.		***Piramida alimentelor*** – lectura după imagini	
12.		***Farfuria mea cu alimente sănătoase*** – activitate practică	
13.		***De-a Chef la cuțite*** – joc de rol	Aplicarea unor reguli de igienă

			(prepararea unor rețete alimentare.)
14.		***Petrecerea buclucașă*** - convorbire	Cunoașterea alimentelor benefice pentru copii. Consecințele excesului de dulciuri, reguli de igienă privind servirea mesei, alimentație sănătoasă.
15.		***Alimente sănătoase, alimente nesănătoase*** – joc didactic	
16.		***Cine știe câștigă*** - concurs	
ÎNVĂȚĂM SĂ NE COMPORTĂM			
17.		***Eu și ceilalți*** – convorbire	Aprecierea propriei persoane și al propriului comportament în raport cu colegii din grupă.
18		***Acesta sunt eu -*** desen	Descriera prin desen a propriei persoane.
19		***Căţeluşa Ami îi vizitează pe copii la grădiniţă*** de Catrinel A Ștefan	Cunoaşterea stărilor emoţionale, identificarea situaţiilor problematice, luarea de decizii corecte în situaţii dificile, rezolvarea problemelor fără violenţă Cooperare în joc,Altruism, dărnicie, împărţirea cu ceilalţi
20.		***Cum să fim prieteni*** de Catrinel A Ștefan	
21.		***Împarte cu ceilalţi*** de Ramona Teodora Bogdan	
22.		***Prietenie adevărată*** de Carina Racoviţan	Conştientizarea că fiecare persoană este unică şi valoroasă. Identificarea reacţiilor care apar în situaţii negative. Recunoaşterea tipului de comportament potrivit într-un conflict.
23.		***Micuțul iepure alb***	
24.		***Rezolvarea conflictelor, fără violentă*** – joc de rol	
25.		***Din suflet dăruim*** – activitate caritabilă	
CONSUMUL ŞI ABUZUL DE SUBSTANȚE TOXICE			
26.		***Substanțe periculoase, substanțe nepericuloase*** – joc didactic	Recunoaşterea substanţelor periculoase Diferenţierea între substanţele sigure şi cele periculoase Întărirea comportamentului învăţat cu privire la substanţele periculoase
27.		***Să ne ferim de fumul de țigară*** - convorbire	
28.		***Să ne ferim de fumul de țigară*** – activitate practică	
29		***Aer curat -plămâni sănătoși-*** drumeție	Cunoașterea beneficiilor pe care le avem dacă desfășurăm acivități în aer liber.
30		***Alcolul și medicamentele*** – întâlnire cu medicul	Recunoaşterea băuturilor sănătoase de cele nesănătoase. Identificarea cazurilor în care se folosesc medicamentele.

FIRMA DE EXERCIȚIU - METODĂ INTERACTIVĂ PENTRU DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR ANTREPRENORIALE

Autor: Prof. Rus Alexandrina-Corina
Colegiul Național "Petru Rareș" Beclean

Consider că dezvoltarea abilităţilor antreprenoriale la tineri este necesară şi utilă în activitatea de zi cu zi. Dezvoltarea și promovarea educației antreprenoriale a fost și este unul dintre obiectivele de politică cheie pentru UE. În contextul șomajului ridicat în rândul tinerilor, a crizei economice și a schimbărilor rapide legate de complexitatea realităţii economice, competențele transversale, în special spiritul antreprenorial, sunt esențiale pentru ca tinerii să devină cetățeni activi, creativi și antreprenori.

Complexitatea fenomenului educaţional şi diversitatea competenţelor si provocărilor cărora trebuie să le facă faţă, problema soluţionării optime a raportului cultură generală - cultură de specialitate la nivelul conţinutului învăţământului şi problema asigurării unei apropieri a şcolii de viaţa reală determină necesitatea apariţiei şi consolidării caracterului interdisciplinar al conţinutului invăţământului. Opţiunea managerială pentru programarea interdisciplinară a conţinutului învăţământului solicită un efort de echipă al specialiştilor în vederea corelării conţinuturilor.

Abordarea interdisciplinară a învăţământului economic poate fi asigurată prin elaborarea corespunzătoare a planurilor de învăţământ şi a programelor, dar şi prin modalităţi concrete de realizare a învăţării şi evaluării. În prezent, predarea interdisciplinară în cadrul învăţământului economic-tehnic poate fi asigurată de către Firma de Exerciţiu.

Firma de exerciţiu reprezintă o metodă interactivă de învăţare pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial, o concepţie modernă de integrare şi de aplicare interdisciplinară a cunoştinţelor, o abordare care asigură condiţii pentru probarea şi aprofundarea practică a competenţelor dobândite de elevi în pregătirea profesională.

Activitatea este potrivită pentru dobândirea, verificarea și aprofundarea cunoștințelor comerciale, formarea abilităților, a capacităților personale și a modurilor de comportament în toate domeniile din structurile între-prinderii, de la referent până la întreprinzător.

Activitatea în firma de exercițiu este una interesantă atât pentru elevi cât și pentru profesori. Profesorul este coordonatorul care inițiază și supervizează activitatea elevilor. Lecțiile sunt dinamice, cu metode care dezvoltă gândirea critică. Procesul de predare propriu-zis este împletit cu capacitățile și aptitudinile elevilor de a interveni asupra problemelor cu care se confruntă o firmă de exercițiu. Se caută soluții pentru problemele apărute, se discută, se relaționează cu colegii de echipă sau cu cei din alte firme.

Obiectivul general al acestei metode este dezvoltarea spiritului antreprenorial, prin:
- familiarizarea elevilor cu activităţile specifice firmei reale;
- simularea operaţiunilor şi a proceselor economice specifice mediului real de afaceri;
- formarea limbajului specific afacerilor;
- dezvoltarea de competenţe necesare unui întreprinzător dinamic: gândire critică, luare de decizii, asumarea responsabilităţii, negocierea şi argumentarea, lucrul în echipă, iniţiativă, autoorganizare şi autoevaluare a resurselor individuale.

Obiective specifice ale aplicării acestei metode sunt reprezentate de:
- formarea competenţelor tinerilor întreprinzători, absolvenţi ai învăţământului profesional şi tehnic, din sistemul naţional de învăţământ;
- facilitarea trecerii absolvenţilor de la şcoală la viaţa activă;
- dezvoltarea spiritului antreprenorial al adulţilor, în cadrul programelor de formare continuă. Firma de exerciţiu este o metodă de învăţare care se foloseşte pe plan internaţional şi are ca scop dezvoltarea iniţiativei tinerilor pentru modul în care se demarează şi se conduce o afacere. Metoda de învăţare „firma de exerciţiu" reprezintă o bază pentru o formare care să satisfacă cerinţele pieţei muncii, aflate în concordanţă cu standardele europene. Dobândirea de rezultate ale

învățării, prin activităţi practice, dezvoltă competenţe generale, specializate, dar şi competenţe cheie care
facilitează angajabilitatea pe termen lung, flexibilitatea pe piaţa muncii şi capacitatea de învăţare pe tot parcursul vieţii. Elevul este instruit într-un cadru atractiv, creativ şi interactiv şi participă voluntar şi motivat la propria formare. Se adaptează rapid la cerinţele mediului de afaceri, se dezvoltă personal fiind motivat, hotărât şi ambiţios. Elevul îşi formează spiritul antreprenorial, îşi asumă riscuri şi responsabilităţi, pentru o piaţă a muncii aflată într-o continuă schimbare.
Firma de exercițiu reprezintă o metodă de predare inovatoare, orientată spre practică – modelul unei întreprinderi în care activitățile derulate de o firmă reală devin transparente pentru procesul de învățare. În această lume de afaceri simulată, cu parteneri naționali și internaționali reali, se promovează calificări cheie precum lucrul în echipă, motivația de a lucra, flexibilitatea și rezistența la stres, dorința de a lua decizii, competențe privind rezolvarea conflictelor și mai ales sensibilitatea interculturală.

În firma de exercițiu putem fi creativi, putem învăța prin cooperare și colaborare, ne putem perfecționa, devenind persoane responsabile și pregătite pentru activitatea de întreprinzător într-o piață dinamică. Ideile de de afaceri sau de dezvoltare, prind contur în momentul în care firma interacționează cu piața firmelor de exercițiu.

Elevii au posibilitatea de a întreba, de a căuta, de a intui căi de rezolvare, dar mai ales de a obține feed-back-ul muncii lor prin felul în care le este percepută activitatea de către publicul larg.
Instruirea în firma de exerciţiu oferă elevului competenţe în ceea ce înseamnă comportamentul profesional, respectiv: “Să ştie ce să facă şi să ştie cum să facă”. În firma de exerciţiu sunt exersate tranzacţiile economice existente în firmele reale, fiecare firmă de exercițiu fiind structurată în conformitate cu situaţia din practică, în departamente: resurse umane, secretariat, marketing, desfacere, financiar-contabilitate etc. Activitatea firmelor de exerciţiu se desfășoară conform legislaţiei în vigoare pentru firmele reale.

Firma de exerciţiu este concepută pentru însuşirea şi aprofundarea cunoştinţelor economice şi juridice, a formării aptitudinilor personale şi comportamentelor aplicabile în toate domeniile economice, pornind de la funcţiile de baza şi până la cele de conducere din întreprindere. Instruirea în firma de exercițiu determină o probare practică și o aprofundare a cunoștințelor deja dobândite, fiind astfel continuarea fireasca și necesară a instruirii de bază.

Dintre activităţile specifice firmelor de exerciţiu se remarcă următoarele:
- alegerea obiectului de activitate, a denumirii şi a formei juridice. Cele mai frecvente obiecte alese sunt: Activități ale agențiilor turistice, Hoteluri și alte facilități de cazare similare, Restaurante, Comerț cu diverse articole, Activități privind serviciile de transport rutier de mărfuri sau persoane.
- stabilirea unui regulament intern.
- realizarea organigramei; structura organizaţiei şi relaţiile existente între posturi.

- recrutarea angajaţilor: redactarea anunțului publicitar de angajare, realizarea CV-ului personal, a scrisorii de intenție, interviul de angajare, contractul individual de muncă, fişa postului. - salarizarea în firma de exerciţiu: calcularea salariului net, completarea unui stat de plată.
- realizarea portofoliului de produse/servicii: descrierea ofertei de produse sau servicii a firmei. Pentru identificarea mai uşoară a produselor sau serviciilor firmei se va specifica un cod al produsului/serviciului.
- realizarea tranzacţiilor: cerere de ofertă, ofertă, comandă, contract comercial, factură, ordin de plată, extras de cont, etc.
- promovarea firmei: realizarea de cărţi de vizită, pliante, fluturaşi, cataloage, calendare, etc.
- organizarea de târguri ale firmelor de exerciţiu.
- participarea la târguri expoziţionale: realizare planşe şi alte materiale necesare amenajării standului, prezentarea ofertei de produse/servicii a firmei de exerciţiu (PPT, spot publicitar), comunicarea la stand.

Alte evenimente competiţionale la care firmele de exerciţiu pot participa, exceptând târgurile firmelor de exerciţiu, sunt:

¬„Marca de calitate" prin care se evaluează activitatea firmei de exerciţiu şi în urma căreia se poate obţine certificatul „Marca de calitate a firmei de exerciţiu"

¬ Competiţia „Business plan" care constă în elaborarea unui plan de afaceri şi prezentarea lui în faţa unei comisii de evaluare.

Prin urmare acestă metodă de învăţare oferă elevilor multiple beneficii şi probabil ea ar putea fi introdusă şi în cadrul altor profiluri de liceu.

Bibliografie:

1. Ana Avramescu, - ”Creativitatea şi cultivarea ei în şcoală”, Hunedoara, Revistă editată de Colegiul Tehnic Matei Corvin, nr. 2, mai 2010
2. Bara Mariana, Boe Gheorghiţa, Tanislav Cristina - Ghid metodologic firma de exerciţiu (varianta electronică);
3. Ştefănescu Mihaela – ”Ghidul firmei de exerciţiu, cea mai bună practică”, Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 2012;
4. BOE, G. – ”Din şcoală în viaţă prin firma de exerciţiu”, Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 2005

FORMAREA ELEVULUI PRIN ACTIVITĂȚI VARIATE

Profesor Safta Mariana Alina
Școala Gimnazială *Tudor Vladimirescu*, Târgoviște, Dâmbovița

Creativitatea și valorile trebuie să stea la baza clădirii personalității elevilor.
Sir Ken Robinson în 2011 vorbea despre o lume „ieșită din minți" și noi, profesorii trebuie să le inducem elevilor valori precum adevărul, frumosul și binele prin disciplina predată.

Cartea lui Gardner intitulată *Adevărul, frumosul și binele* în anul 2012, aduce o clarificare: autorul demonstrează convingător că aceste valori tradiționale ale educației pot fi și trebuie regăsite chiar și în vremurile noastre.

Creativitatea copilului trebuie privită diferit de cea autentică, produsul realizat de acesta este nou și valoros pentru el, deoarece îl pune în evidență gândirea, trăirea, talentul, deci este original. Noi, dascălii, cu cât oferim mai mult posibilitatea copilului de a fi spontan, independent, cu atât cresc șansele ca acesta să devină creativ.

Copiii sunt creativi și noi suntem cei care trebuie să le stimulăm creativitatea. Motivația este în general acceptată ca fundamentală pentru creativitate, iar cei mai importanți factori motivanți sunt pasiunea intrinsecă (auto-motivația) și interesul intrinsec de a efectua lucrarea (obiectul creației), care sunt mai eficienți decât motivația extrinsecă (recompense, recunoaștere). Persoanele creative sunt la discreția propriilor valori și motivații și se ocupă cel mai bine de probleme pentru care au o puternică afinitate emoțională.

Preocupat de ceea ce este nou, de a-i stimula elevului interesul pentru învățare, profesorul este magicianul zi de zi care este supus la o adevărată probă.

Controversa creativă/ controversa academică/controversa structurată (promotorii sunt D. W. Johnson, R. T. Johnson, 1995) reprezintă o tehnică de stimulare a creativității care valorifică avantajele dezbaterii, în condițiile apropierii de situații de viață și de realitate.
În cadrul dezbaterii sunt valorificate elementele:
-conflictul cognitiv interior și conflictul socio -cognitiv – cu rol stimulativ pentru gândirea activă, critică, logică, divergentă, flexibilă, inventivă și creativă, , cu rol de motor pentru învățare, în restructurarea cognitivă, în argumentarea pro și contra și în construcția cognitivă;
-dezechilibrul de cunoaștere, productiv, generat de reconsiderarea achizițiilor anterioare și de abordarea noilor situații, de formare de idei și soluții noi adecvate;
-disonanța cognitivă- care are valențe pozitive, formative, ieșirea din starea de disonanță necesitând evaluarea adecvată a structurilor cognitive, eforturi de înțelegere în profunzime a noilor conținuturi.

Literatura de specialitate prezintă două modele procedurale (Pânișoară, 2004, p.392).
Modelul elaborat de D. W. Johnson și R.T. Johnson are pașii următori: Prezentarea problematicii de către profesor; Profesorul propune elevilor două evenimente, Haloween și Noaptea Sf. Andrei și le cere să caute informații.
Se discută despre noile literații datorită schimbărilor tehnologice și practicilor sociale și se conceptualizează în funcție de obiectele tehnologice utilizate și de ethosul socio-cultural al momentului. Noile literații se vor modela după instrumente tehnologice. Astfel, apare o mentalitate mult mai deschisă în fața tehnologiei, tinerii fiind invitați spre a învăța să colaboreze, să comunice, să distribuie informații. Noile literații vizează: modalități optime de navigare pe platforme cu informații diverse; modul de localizare a informațiilor relevante; aplicarea abilităților de gândire critică. Profesorul va fi un facilitator care provoacă elevul să fie flexibil, conștient, comunicativ și responsabil.

Strategii inovative- conexiunile text-persoană (text-to-self), text-text (text-to-text), text-realitate (text-to-world)-pot îmbunătăți capacitatea elevilor de gimnaziu de receptare a personajelor literare din textele citite. Textul literar trebuie abordat creativ, astfel încât să îi capteze atenția

elevului, să îl motiveze să citească texte variate, să fie creativ și să valorifice conținutul parcurs. Trebuie înțeles textul și abordat din mai multe puncte de vedere.

În predare-evaluare este foarte important să se utilizeze mijloace moderne care să îi determine pe elevi să privească noțiunile ca o bază de formare în viitor. Evoluția societății ne impune să schimbăm metodele și să le adaptăm nevoilor, intereselor elevului, deoarece se spune că el se află în centrul procesului educativ. Este recomandată predarea și evaluarea cu ajutorul computerului în timpul orelor. Se poate utiliza și în alcătuirea proiectelor cu succes, deoarece elevul este pus în fața mai multor solicitări: să caute informații, să le sintetizeze, să le prezinte. Prin această metodă el se pregătește să facă față cerințelor viitoare.

Dacă elevii sunt atrași de computer, și petrec foarte mult timp căutând diferite informații, profesorii trebuie să profite și să le insereze în teme diferite aplicații, în care ei sunt puși să se documenteze on line.

Activitățile extrașcolare contribuie la formarea personalității elevului. Sunt importante și utile. Dar sunt anumite aspecte care ar putea să influențeze succesul acestora, printre acestea numărându-se: desfășurarea acestora după programul de studiu, când elevii sunt deja obosiți sau înainte și aceștia nu se mai pot concentra la ore.

Activitățile extrașcolare sunt acele uși care se deschid pe ambele părți, scopul lor fiind același, dezvoltarea personalității, stimularea încrederii în sine. Este de dorit ca elevul să învețe prin joc, să asimileze noi cunoștințe și într-un cadru nonformal. Datoria noastră de dascăli este de a-i crea elevului spațiul, conjunctura care să îl ajute să dea frâu imaginației, să își valorifice înclinațiile dezvoltându-le până va ajunge la performanță.

Speciile literare populare care se studiază în gimnaziu sunt: doina, balada, basmul. Deși ele se leagă de obiceiurile străvechi, pot fi abordate variat, fapt care poate să îl facă pe elev să aibă o altă viziune despre acestea. O variantă foarte atractivă și activă este cea a proiectului. Derulând un proiect, elevii vor avea roluri importante și variate. Proiectul trebuie să pornească de la identificarea de nevoi în școală.

Educatorul este și va fi un adevărat izvor de învățătură pentru cei mici, o muncă deloc ușoară, iar misiunea lui este să îi conducă spre succes. Formarea personalității elevului este principala preocupare a sa. Dacă educatorul este ajutat de părinți, rezultatele se vor observa mai repede.

Se știe că rezultatele la învățătură ale școlarului depind de unitatea de atitudini a factorilor educativi: școală și familie. Este vorba de o dublă concordanță între școală și familie pe de o parte și între membrii familiei de cealaltă parte. Atunci când părinții au păreri diferite față de problemele educației copilului, în familie apar unele disensiuni de care copilul ia uneori cunoștință.

Este foarte important ca părintele să fie aproape de elev, să îl înțeleagă și să îl sprijine atunci când este nevoie pentru a face față cu succes provocărilor viitoare.

Ad. Ferriere afirma: „Copilul este la fericita vârstă când se trezește la viață, cu ochii plini de lumina unei fericiri nebănuite și îndepărtate. Să ne ferim a întuneca aceste minunate vise ale vârstei de aur”.

SCOALA DE ACASA, O MARE PROVOCARE PENTRU INVATAMANTUL PRECOLAR

prof.Zaharia Ariana Catalina
Gradinita P.P.nr.5 Lugoj

Pe fundalul pandemiei de coronavirus, care a împins închiderea școlilor pe o perioadă destul de lunga, profesorii din România sunt acum provocați să se adapteze rapid și să transmită un mesaj important elevilor: **învățarea continuă dincolo de școală și cu instrumente online accesibile tuturor și multă determinare, putem face progrese împreună și, mai mult decât oricând, putem încuraja elevii să învețe și să lucreze independent, in siguranta.**

Copiii sunt foarte vulnerabili. Copiii au capacitate redusă de discernământ între bine și rău. Copiii au grad scăzut la frustrare și orice moment sau situație neplăcută pe care o trăiesc în mediul online si are un efect negativ asupra stării lor emoționale și confortului psihologic. Astfel, vorbind despre școală și Internet, suntem nevoiți să afirmăm că instituția de învățământ trebuie să ghideze copiii pentru a face față fluxului de informații, provocărilor Internetului și riscurilor la care sunt supuși, fiind utilizatori ai site-urilor sau portalurilor informaționale, rețelelor de socializare și chat-urilor, resurselor cu filme, secvențe video sau jocuri.Orice copil trebuie să o dezvolte, în special cu ajutorul și susținerea părinților, educatorilor și profesorilor.

Riscurile în mediul online încep de la prima întâlnire a copilului cu tableta, computerul sau telefonul mobil. Căutând un filmuleț sau o informație, copilul poate accesa ușor un conținut ilegal sau dăunător. Comunicând în chat sau pe rețele de socializare cu alți utilizatori online, copilul poate face cunoștință cu persoane răuvoitoare, hărțuitori sau abuzatori. De aceea este foarte important ca în școală orice elev să fie informat despre cum îl poate aduce în situații foarte neplăcute sau chiar periculoase.Sunt binevenite lecțiile tematice despre siguranța online care au scopul principal de a ajuta elevii să identifice anumite riscuri, să gestioneze situații neplăcute și să ceară ajutor de la persoane care i-ar putea ajuta fără a-i judeca sau învinovăți, inclusiv și în persoana profesorilor. Tema fenomenelor riscante în mediul online nu trebuie să fie una tabu. Elevii trebuie învățați că pentru anumite lucruri care se întâmplă în mediul online există termeni speciali și precum în viața reală violența, furtul sau alte crime sunt comise de răufăcători, care într-un final sunt pedepsite legal, în mediul virtual se întâmplă la fel situații în care cineva le-ar putea provoca durere și suferință.

Procesul de educare a unei generații deștepte și sigure online trebuie început încă din clasele primare(chiar grupele mari, de la gradinita). Fluxul de informații din Internet trebuie să vină paralel cu metodele sigure de explorare a lui. Astfel, precum copilul a învățat de mic că nu se joacă cu chibriturile, tot așa elevul învață că nu comunică online cu necunoscuți și nu oferă informații despre el sau familie. Elevii (prescolarii) percep în persoana pedagogului pe cineva care cunoaște. Informația oferită corect din punct de vedere metodologic, cu conținut și metode ajustate grupului, va fi primită de copii cu o mai mare încredere decât o simplă prelegere despre on line.

Copiii doresc să fie ascultați și atunci când se ciocnesc de o problemă, fie ea în viața reală, fie în cea virtuală.Copiii doresc să fie siguri că atunci când li se va întâmpla ceva, ei nu vor fi judecați sau criticați. Copiii au nevoie de încurajarea profesorilor, care pot deveni persoane de încredere și sprijin atunci când trec prin situații mai dificile. Copiii au nevoie nu doar de încurajare, dar și de acțiuni concrete prin care primesc ajutor, iar interesele le sunt protejate. Profesorii pot ajuta copiii care sunt victime ale acțiunilor ilegale în mediul online prin raportarea acestora la persoanele competente, care nu vor pune în pericol imaginea copilului și vor încerca să-i oprească pe cei care hărțuiesc sau acostează un copil în mediul online.

A fi în siguranță online nu este o teorie învățată și aplicată într-o anumită situație. Siguranța online este ceea de ce au nevoie copiii zilnic.

DESPRE ELEVI, ȘCOALĂ ȘI OPORTUNITĂȚI DE PROMOVARE A ȘTIINȚELOR

Autor: Vrabie Carmen – Violeta,
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan„ Craiova

Motto : " Problemele globale ale lumii contemporane nu pot fi rezolvate decât printr-o abordare interdisciplinară centrată pe valori umane" Solomon Marcus

Se poate spune că dezvoltarea unui domeniu oarecare al cunoaşterii nu se produce izolat, fără corelaţii cu progresele fizicii, chimiei, ale științelor în general. Noua activitate trebuie să-şi tragă succesul din asocierile provocate de contactul ştiinţelor şi de transferul metodelor şi a limbajelor. Este valabilă şi astăzi ideea lui Heisenberg: „Pentru ştiinţele naturii obiectul cercetării nu-l mai reprezintă natura în sine, ci natura întrebărilor omului, astfel că şi în acest domeniu omul nu se întâlneşte din nou decât cu el însuşi". Trimiterile interdisciplinare se pot face atunci când există componente comune de structură, teoretice şi funcţionale ale disciplinelor respective. Cunoştinţele furnizate pot fi organizate pe baza unui punct de vedere unitar, fiecare disciplină păstrându-şi autonomia gneosologică, specializarea şi independenţa integrându-se sistemului global de cunoştinţe. Toate acestea pot fi realizate cu scopul de a determina elevii să devină spirite deschise, capabili să sesizeze noul, să-l înglobeze, să facă abordări inedite, să fie flexibili în gândire. Ne revine nouă, celor de la catedră, indiferent de disciplina pe care o predăm, misiunea de a oferi elevilor informaţii care să deţină valoare metodologică, punând accent pe funcţia lor formativă, organizându-se astfel cunoştinţele în jurul unor concepte de mare generalitate dar cu putere sintetizatoare şi integratoare. Considerăm că se impune revizuirea opticii asupra învăţării dar şi a metodelor utilizate, demersuri ce duc la formarea unui învăţământ modern, atractiv și eficient.

O altă modalitate de promovare a științelor este aceea de coordonare a elevilor în vederea participării la diverse activități cu caracter științific. „Paleta de lucru„ este vastă. Astfel, personal am implicat elevii în astfel de acțiuni. Un exemplu îl constituie **vizitele în laboratoarele Facultății de Științe a Universității din Craiova.** Discuțiile avute cu studenții și cadrele didactice de acolo și vizionarea unor experimente științifice au constituit momente de impact asupra unora dintre elevii participanti. Dovada o constituie și articolele din revista școlii, materiale elaborate de către ei - un semn al implicării afective și al interesului de ordin profesional, am putea spune! **Concursul PRO – FIZ** organizat anual de aceeași instituție de învățământ superior a atras și din școala noastră numeroși elevi. Premiile obținute și recompensele materiale oferite au stârnit interesul participării din ce în ce mai numeroase de la o ediție la alta.

Din „seria„ manifestărilor ce promovează științele amintim **Concursul de experimente științifice** organizat anual în județul Dolj, activitate ce încurajeaza elevii să fie creativi, să se implice în aplicarea noțiunilor științifice studiate la clasă, să promoveze mediul deoarece se pune accent pe utilizarea materialelor „la îndemână„ , fără costuri financiare notabile. Personal, am coordonat anual elevi care au participat la această manifestare. Unul dintre elevii de clasa a VI a, premiat pentru locul I, a relatat în revista școlii experiența participării și implicării lui. Este încă o dovadă a impactului creat de aceste experiențe, cu atât mai mare, cu cât se produce mai devreme adică în clasele de gimnaziu. Acești elevi vor fi „câștigați„ pentru studiul științelor și la liceu! **Concursul interjudețean „Zborul – visul de aur al omenirii„** organizat în Dolj este o altă manifestare aflată de câțiva ani în calendarul M.E.N. și oferă elevilor și profesorilor lor popsibilitatea de a visa, crea și spera că poate, dintre elevii zilelor noastre se vor afirma un nou Coandă, Vuia sau Vlaicu. Elevii din Velovan sunt anual foarte interesați să participe și ... să ia premii!

În anul școlar 2018-2019, în perioada 15 – 20 iunie, la Universitatea Ştefan cel Mare din Suceava, a avut loc prima **Olimpiadă Națională de Creativitate Științifică**. Manifestarea a fost organizată de Ministerul Educației Naționale în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Suceava, Universitatea „Ștefan cel Mare" din Suceava și Societatea Științifică „Cygnus" – centrul UNESCO și s-a desfășurat la Suceava și Gura Humorului. Obiectivul Olimpiadei Naționale de Creativitate Științifică este dezvoltarea competenţelor specifice creativităţii în domeniul ştiinţific și tehnic la elevi.
Olimpiada a cuprins 4 secțiuni tematice: ştiinţe fundamentale, ştiinţe aplicate, tehnologia informaţiei și robotică și a fost organizată pe două categorii de vârstă: juniori (clasele a V- a – a VIII-a) și seniori (clasele a IX-a – a XIII-a).

Am avut bucuria și onoarea de „a scrie istorie„ , așa cum frumos s-au exprimat organizatorii, prin participarea ca profesor însoțitor și coordonator al unui echipaj din Dolj, elevi de clasa a VII a, calificați la aceasta Națională! Lucrarea lor, „Ecopolis – transformări de energie„ , a atras atenția juriului dar și a celebrului om de știință, Cristian Presură, prezent ca invitat la aceasta manifestare.

Potrivit regulamentului de organizare al acestei olimpiade, numărul maxim de echipe care se pot califica este de 38, acesta fiind și numărul de echipe calificate la această primă ediție a Olimpiadei Naționale de Creativitate Științifică. Echipele calificate au avut în componență un număr de 99 de elevi provenind din 15 județe ale țării. Pe durata evenimentului, activitățile de prezentare și jurizare a lucrărilor au alternat cu activități de informare și formare în domeniul inventicii și educației creative și cu programe culturale în județul Suceava. Olimpiada de creativitate științifică este organizată pe următoarele **secțiuni tematice**:

- **Ştiinţe fundamentale** (include lucrări din domenii ca biologie, chimie, geografie, fizică, astronomie, managementul mediului şi al ecosistemelor, matematică aplicată sau domenii interdisciplinare ale ştiinţelor enumerate);
- **Ştiinţe aplicate** (include lucrări din domenii ca inginerie mecanică, energetică şi termotehnică, electrotehnică şi electronică, echipamente şi tehnologii de măsurare sau monitorizare, reciclare, economie, etc.);
- **Aplicaţii practice**, Tehnologia informaţiei (include lucrări din domenii ca ştiinţa calculatorului, algoritmi, inteligenţă artificială, Internet şi comunicare, aplicaţii software, etc.);
- **Robotică** (include lucrări din domenii ca sisteme automate, sisteme autonome sau controlabile de la distanţă ce îmbină parte mecanică, electrică, electronică şi informatică).

Elevii au participat în concurs cu un proiect sau un studiu din domeniul științific, tehnic, al inovării sau al inventicii, care încearcă să rezolve/explice o problemă a societății.

Criteriile de jurizare au ţinut cont de: Activitatea propriu zisă a tinerilor din echipă în proiectul prezentat; Respectarea rigurozităţii ştiinţifice şi/sau matematice specifice vârstei și categoriei; Importanţa şi relevanţa proiectului în domeniu; Nivelul de aprofundare al temei; Nivelul de noutate al proiectului prezentat; Designul standului, structurarea posterului şi activitatea elevilor în scopul atingerii obiectivelor proiectului.

Festivitatea de premiere a câștigătorilor primei Olimpiade Naționale de Creativitate Științifică a avut loc în data de 19 iunie în Auditoriumul „Joseph Schmidt" al Universității „Ștefan cel Mare" din Suceava. Premiile au fost oferite câștigătorilor de către Ministerul Educației Naționale, acestea fiind suplimentate cu medalii, diplome și premii oferite de ceilalți organizatori ai evenimentului. Specialiştii OSIM prezenţi la eveniment au avut numeroase întâlniri cu elevii şi cadrele didactice cărora le-au explicat importanţa protecţiei creaţiilor minţii precum şi necesitatea consultării bazelor de date ce cuprind documente de brevet. Bucuria noastră, a celor de la Dolj a fost obținerea Premiului II la secțiunea în cadrul căreia am concurat și a unei Mențiuni oferite de M.E.N.

Elevii olimpici și profesorii însoțitori au participat și la Târgul Internaţional de Inventică şi Educaţie Creativă pentru Tineret, ICE-USV (Innovation and Creative Education) precum și la

prezentările 10-InSTED (10-minute presentations about Innovation in Science, Technology, Engineering and Design).

Iata doar cateva exemple de bune practică ce susțin ideea de promovare a științelor, de conectare a elevilor cu realitațile lumii contemporane, cu nevoia de autocunoaștere, autodescoperire și dezvoltare profesională. Studiul științelor este oportunitate pentru toți „actorii„ acestei „scene„ numită ȘCOALĂ!

Bibliografie:

1.Carmen Creţu - *Conţinutul procesului de învăţământ, componentă a curriculum-ului*, Editura Polirom, Iaşi, 1998;

2. https://www.edu.ro

STRATEGII MODERNE APLICATE IN CICLUL PRIMAR

P.I.P Iordan Dana Elena
Sc.Gimnaziala Nr. 2 Islaz

Imperativul calităţii în educaţie obligă la o reconsiderare a demersului educaţional al profesorului, astfel încât strategiile didactice elaborate să fie centrate pe învăţare şi, respectiv, pe cel care învaţă. Pentru a asigura dezvoltarea şi valorificarea resurselor lor cognitive, afective şi acţionale, pentru a-i „instrumenta" în vederea adaptării şi inserţiei optime în mediul socio- profesional, este esenţială construirea unor strategii didactice bazate pe acţiune, aplicare, cercetare, experimentare. Astfel, li se va crea elevilor ocazia de a practica o învăţare de calitate, de a realiza achiziţii durabile, susceptibile de a fi utilizate şi transferate în diverse contexte instrucţionale şi nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă şi sunt interesaţi continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziţii şi competenţe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învăţării şi să finalizeze cu succes această activitate. În plus, şi şansele lor de reuşită socială vor spori considerabil. Strategiile didactice interacti promovează o învăţare activă, implică o colaborare susţinută între elevi care, organizaţi în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul dinteractive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-şi exprima în mod liber ideile, opiniile şi de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-şi dezvolta competenţele metacognitive. Percepţia cadrului didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaţionale, ci pe rolurile de organizator, facilitator şi mediator al activităţilor de învăţare. Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunţând la vechile practici educaţionale rigide şi uniforme, el devine organizator al unui mediu de învăţare adaptat particularităţilor şi nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învăţării şi dezvoltarea competenţelor. Proiectând şi realizând activităţi de predareînvăţare-evaluare bazate pe strategii didactice interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-şi exprima în mod liber ideile, opiniile şi de a le confrunta cu cele ale colegilor, de a-şi dezvolta competenţele metacognitive

Rolul strategiilor didactice interactive în procesele de predare, învăţare, evaluare Strategia didactică este modalitatea eficientă prin care profesorul îi ajută pe elevi să acceadă la cunoaştere şi să-şi dezvolte capacităţile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele şi emoţiile. Ea se constituie dintr-un ansamblu complex şi circular de metode, tehnici, mijloace de învăţământ şi forme de organizare a activităţii, complementare, pe baza cărora profesorul elaborează un plan de lucru cu elevii, în vederea realizării cu eficienţă a învăţării. În elaborarea acestui plan de lucru, profesorul ţine cont de o serie de factori care condiţionează buna desfăşurare a acţiunilor de predare/învăţare/evaluare, variabile ce ţin de elev, de curriculum, de organizarea şcolară şi chiar de profesorul însuşi. Important este ca profesorul să prevadă implicarea elevilor în realizarea acestui plan de lucru, în calitate de subiecţi activi ce contribuie la construirea propriei cunoaşteri. Strategia didactică – în viziune postmodernistă – devine astfel rodul unei participări colaborative desfăşurate de profesor împreună cu elevii, aceştia completând planul de lucru cu propriile interese, dorinţe de cunoaştere şi de activitate intelectuală. Astfel, aceştia pot să-şi manifeste dorinţa de a învăţa prin cooperare, în echipă, colectiv sau individual, pot să opteze pentru anumite materiale didactice pe care să le folosească, pentru anumite metode, tehnici sau procedee de lucru. Dându-le şansa de a face astfel de opţiuni, profesorului contribuie la creşterea activismului şi a dezvoltării creativităţii propriilor discipoli, iar strategia didactică, izvorâtă din combinarea

armonioasă a tuturor factorilor implicaţi, poate conduce cu succes către atingerea dezideratelor propuse, în primul rând către asigurarea învăţării. Şi nu orice învăţare, ci una temeinică, care are legătură cu realitatea, cu interesele şi nevoile elevilor, este utilă şi se realizează prin participarea fiecărui elev în procesul constituirii propriilor înţelegeri.

Pentru o utilizare eficientă a acestor metode, în practica didactică, este necesară cunoaşterea teoretică, o minimă experienţă în utilizarea acestor metode şi integrarea corespunzătoare în proiectul didactic, în interrelaţie cu metodele tradiţionale. Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învăţării, pregătit să-şi însuşească cunăştinţele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învăţare date. Se identifică cu situaţia de învăţare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări şi formări generată de cunoaştere.

Cele mai cunoscuete şi folosite strategii didactice interactive utilizate la clasă în învăţământul primar sunt:

Braistorming-ul (asaltul de idei) – feprezintă formularea unui număr cât mai mare de idei – oricât de fanteziste ar putea părea acestea – ca răspuns la o situaţie enunţată, după principiul cantitatea generează calitate. Harta povestirii – este o formă de organizare şi sintetizare a conţinutului informaţional al unui text.

„**Hartă a povestirii"** poate compara din anumite perspective două sau mai multe povestiri şi se poate realiza sub forma unui tabel;

Reţeaua personajelor – este o metodă grafică de descriere a personajelor şi de argumentare a descrierii. Elevii vor scrie într-un cerc desenat numele personajului. În cercuri satelit scriu cuvinte care caracterizează personajul, iar apoi citate, reformulări;

„Arborele lui Sapiro" - Conflictul în viziunea lui Daniel Sapiro este asociat cu un arbore. Fiecare parte a lui reprezintă o parte componenta a conflictului:

• solul - mediul social în care izbucneşte conflictul (familia, colectivul, şcoala);

• rădăcina - cauzele multiple ale conflictului; • tulpina - părţile implicate în conflict;

• scorbura - problema clară definită a conflictului;

• florile - emoţiile proprii pozitive şi negative a celor implicaţi în conflict;.

• frunzele - acţiunile concrete a celor implicaţi în conflict;

• fructul - soluţia rezolvării conflictului;

Copacul ideilor – este o metodă grafică în care cuvântul cheie este scris într-un dreptunghi, la baza paginii, în partea centrală. De la acest dreptunghi se ramifică asemeni crengilor unui copac toate cunoştinţele evocate despre o anumită temă. Foaia pe care este desenat copacul trece de la un membru la altul al grupului şi fiecare elev are posibilitatea să citească ce au scris colegii săi. Această formă de activitate în grup este avantajoasă deoarece le propune elevilor o nouă formă de organizare şi sistematizare a cunoştinţelor;

Cvintetul – este o metodă creativă, prin care în cinci versuri se sintetizează un conţinut de idei. Este şi un instrument de evaluare a înţelegerii textului şi de exprimare a creativităţii elevilor. Este o poezie de cinci versuri, iar scrierea ei presupune o reflecţie bazată pe înţelegerea nuanţată a sensului subiectului ales. Primul vers este un cuvânt-cheie referitor la discuţie, fiind, de obicei, un substantiv. Al doilea vers este alcătuit din două cuvinte care descriu substantivul în discuţie, fiind adjective. Al treilea vers este alcătuit din trei cuvinte care exprimă o acţiune, fiind de regulă verbe la gerunziu. Al patrulea vers conţine patru cuvinte şi exprimă sentimentele faţă de subiect, iar al cincilea vers este un cuvânt care expimă esenţa subiectului;

Ciorchinele – se poate utiliza mai ales în etapa de reactualizare a structurilor învăţate anterior, sau în etapa de evocare, elevii fiind puşi în situaţia de a stabilii conexiuni între elementele studiate, de a se implica activ în procesul de gândire. În centru se notează conceptul de referinţă, apoi se trasează sateliţii cu conceptele conexe şi de la fiecare ideile derivate. Realizarea ciorchinelui presupune comparaţii, raţionamente, clasificări, ierarhizări. Ca aplicaţie practică, această metodă se poate folosi la toate obiectele de studiu din ciclul primar; Metoda cadranelor – este metoda prin care se rezumă sau se sintetizează conţinutul unei lecţii. Urmăreşte implicarea elevilor în realizarea unei înţelegeri cât mai adecvate a unui conţinut informaţional. Se împarte spaţiul de lucru în patru cadrane şi în fiecare se propune câte o sarcină de lucru;

Explozia stelară – metodă de dezvoltare a creativităţii, asemănătoare braistorming-ului. Scopul este de a obţine cât mai multe conexiuni între concepte. Se scrie problema a cărei soluţie trebuie descoperită, apoi se formulează cât mai multe întrebări care au legătură cu ea. Întrebările trebuie să înceapă cu “de ce?”, “cum?”, “când?”, “cine?”, “unde?”; Floarea de lotus – este o tehnică ce presupune identificarea conexiunilor dintre concepte şi idei, pornind de la o temă care generează opt (sau un număr la alegere) idei secundare. Fiecare idee secundară va genera alte opt idei, s.a.m.d.;

Diagrama Venn-Euler – presupune compararea de către elevi a două elemente: idei concepte, evenimente, obiecte. Sunt evidenţiate atât elementele comune, cât şi cele care le diferenţiază. Se reprezintă sub forma a douş cercuri care se intersectează. În primul cerc se notează elementele specifice primului obiect, în al doilea cerc cele ale celuilalt obiect, iar la intersecţia cercurilor, elementele comune. Această metodă este folosită pentru a-i ajuta pe elevi să-şi sistematizeze cunoştinţele, să diferenţieze informaţii asemănătoare. Astfel, cunoştinţele elevilor sunt mai precise şi se păstrează un timp mai îndelungat;

Metoda celor şapte pălării gânditoare – Este o metodă-joc pentru stimularea creativităţii participanţilor şi se bazează pe interpretarea de roluri în funcţie de pălăria aleasă. Sunt şase pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare: alb, roşu, galben, verde, albastru şi negru. Membrii grupului îşi aleg pălăriile şi vor interpreta rolul precis, aşa cum consideră mai bine. Rolurile se pot inversa, participanţii sunt liberi să spună ce gândesc, dar să fie în acord cu rolul pe care îl joacă. Culoarea pălăriei este cea care defineşte rolul, iar pentru succesul acestei metode este bine ca materialul didactic să fie variat şi bogat pentru a-i atrage pe elevi. Cubul Metoda presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective. Sunt recomandate următoarele etape: - Realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează. - Anunţarea temei. - Împărţirea clasei în 6 grupe, fiecare dintre ele examinând o temă de pe feţele cubului. - Descrie: culorile, formele, mărimile etc. - Compară: ce este asemănător, ce este diferit. - Analizează: spune din ce este făcut. - Asociază: la ce te îndeamnă să te gândeşti? - Aplică: la ce poate fi folosită? -Argumentează: pro sau contra şi enumeră o serie de

motive care vin în sprijinul afirmaţiei tale. - Redactarea finală şi împărtăşirea ei celorlalte grupe. - Afişarea formei finale pe tablă

Metoda cubului

Se realizează un cub ale cărui feţe pot fi acoperite cu hârtie de culori diferite iar pe fiecare faţă a cubului se scrie câte una dintre următoarele instrucţiuni: DESCRIE, COMPARĂ, ANALIZEAZĂ, ASOCIAZĂ, APLICĂ, ARGUMENTEAZĂ;

Se poate lucra în perechi sau în grupuri restrânse;
Iată un exemplu de utilizare a acestei metode la clasa - IV-a, în recapitularea basmului cult „Povestea lui Harap-Alb”:
I. Descrie / Realizați descrierea din puncte diferite de vedere;
1. Personajele care apar într-o operă literară pot fi clasificate în funcţie de mai multe criterii. Numiţi personajele din Povestea Harap-Alb de Ion Creangă şi încadraţi-le în categoria corespunzătoare.
II. Compară / Comparaţi cu alte noţiuni asemănătoare sau diferite;
1. Stabileşte asemănările şi deosebirile dintre basmul cult Povestea lui Harap-Alb de Ion Creangă şi basmul popular.
2. Alege un personaj dintr-un basm popular şi stabileşte trei asemănări cu personajul Harap-Alb.
III. Asociază / Asociaţi noţiunile: La ce vă îndeamnă să vă gândiţi?
1.Asociază calităţile pe care le dobândeşte Harap-Alb în călătoria sa iniţiatică, cu probele la care este supus.
A.Harap-Alb trebuie să treacă Proba podului impusă de tatăl său.
B.Harap-Alb trebuie să aducă Spânului pielea cerbului cu cap cu tot bătut cu pietre scumpe.
C.Harap-Alb este trimis să o aducă pe fata Împăratului Roşu.
Calităţile dobândite sunt: ….
1. Analizează simbolurile şi semnificaţiile acestora în basmul Povestea lui Harap-Alb de I. Creangă.
Simbolul | Semnificaţia
Podul
Pădurea
Fântâna
Labirintul
2. Analizează oralitatea stilului în Povestea lui Harap-Alb de I. Creangă. Completează următorul tabel.
Oralitatea stilului | Exemple
Inserarea de fraze ritmate
Exprimarea afectivă
IV. Aplică/ Aplicaţi: Ce puteţi face cu el? Cum poate fi folosit?
1. Demonstrează că Povestea lui Harap-Alb este basm cult.
V. Argumentează/ Argumentaţi pro sau contra. Luaţi atitudine şi notaţi o serie de motive care vin în sprijinul afirmaţiilor voastre.
1. Adevărat sau fals? Argumentează.
A. Eroul Harap-Alb are de trecut trei probe ca în basmul popular, potrivit avertismentului dat de tată să te fereşti de omul roş, iar mai ales de omul spân, cât îi putea, să n-ai de-a face cu dânşii că sunt foarte şugubeţi.
B. Răul este întruchipat de omul însemnat de o inteligenţă vicleană.
C. Calul care îl va însoţi pe Harap-Alb este cel mai frumos din grajdul tatălui său.
D. Harap-Alb nu încalcă sfatul tatălui său, acela de a se feri de omul spân.

E.Sfânta Duminică îl ajută pe Harap-Alb să aducă salaţile din Grădina Cerbului şi pielea cerbului cu cap cu tot, aşa bătute cu pietre scumpe, cum se găsesc.
F. Harap-Alb le sare în ajutor furnicilor şi albinelor.
G. Nunta lui Harap-Alb cu fata de împărat şi schimbarea statutului social (devine împărat) confirmă maturizarea eroului.

Puncte tari ale acestei metode sunt:

- Stimulează atenţia şi gândirea;
- Oferă posibilitatea elevilor de a-şi dezvolta competenţele necesare unei abordări complexe şi integratoare;
- Lucrul individual, în echipe sau participarea întregii clase la realizarea cerinţelor "cubului" este o provocare şi determină o întrecere în a demonstra asimilarea corectă şi completă a cunoştinţelor.

. **Jocul de rol** este o metodă ce se aplică cu succes la orice clasă dar în special la clasele mici.Elevii sunt încurajaţi să relaţioneze între ei, jocul de rol îi activizează din punct de vedere cognitiv şi afectiv, iar interacţiunile dintre participanţi permit autocontrolul eficient al conduitelor, comportamentelor şi achiziţiilor.

Profesorul are rolul de proiecta scenariul, implicând în această activitate şi elevii, distribuie rolurile pornind de la aspiraţiile, aptitudinile şi preferinţele fiecărui participant, organizează activităţi pregătitoare, creează o atmosferă plăcută de lucru pentru a-i stimula pe interpreţi şi a evita blocajele emoţionale în preluarea şi interpretarea rolurilor, conduce modul de desfăşurare al jocului de rol. Un astfel de joc solicită din partea cadrului didactic, pe lângă aptitudini pedagogice speciale, aptitudini regizorale şi actoriceşti.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997
2. Cucoş, C.(coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Polirom, Bucureşti, 1998
3. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001
4. Oprea , C.- L., - Strategii didactice interactive, E.D.P. R.A., 2007

LES COMPOSANTES DE LA COMMUNICATION

Prof. Bunea Elena
Liceul Tehnologic « Al. Ioan Cuza », Slobozia

La compétence est un ensemble des connaissances, des capacités et des stratégies qui peuvent être mise en oeuvre pour communiquer (ALTE). C'est un ensemble des comportements potentiels (cognitifs, affectifs et psychomoteurs) qui permettent à un individu d'exercer efficacement une activité généralement considérée comme complexe. Elle englobe des savoirs, des savoirs-faire et des savoir- être.

La compétence à communiquer langagièrement se réalise à travers la réception, la production et l'interaction. Dans chacune des activités, elle présente plusieurs composantes qui sont toutes évaluables.

La compétence linguistique a la capacité d'émettre des phrases en accord avec les règles d'une langue et de discerner les phrases bien ou mal formées dans cette langue.

La composante linguistique a traits aux savoirs (étendue et qualité des connaissances) ainsi qu'aux savoir-faire (capacité à organiser et mobiliser ces connaissances) lexicaux, grammaticaux et phonétiques. Le classement adopté par le Cadre européen commun distingue les compétences suivantes.

La compétence lexicale: capacité à utiliser les expressions toutes faites (telle que «Bonjour! Comment allez-vous?»), les locutions figées et les expressions imagées («Au fur et à mesure», «C'est sans importance!», «On aura une augmentation de salaire quand les poules auront des dents»), des mots isolés (prépositions, quantitatifs, articles, pronoms, conjonctions, etc.).

La compétence grammaticale: capacité à produire des phrases formées selon les principes grammaticaux qui régissent une langue (catégories, classes, structures, processus, morphologie- structure interne de mots – et syntaxe – organisation des mots en phrases).

Les descripteurs de la correction grammaticale ne traitent pas des structures à maîtriser, mais des degrés de correction. Ils sont trop subjectifc pour être directement évaluables.

La composante sémantique: capacité à produire du sens, tout en respectant la forme. On touche ici à une double articulation du langage: l'organisation de la forme et l'organisation du sens, toutes deux se recoupant en permanence pour donner une communication. Dans les approches traditionnelles, l'enseignant cherche à faire acquérir d'abord la forme avant de faire produire du sens. Une approche qui fait acquérir les notions et les fonctions de la langue, avant de s'intéresser aux formes lexicales et grammaticales qui les expriment, a largement fait ses preuves.

Aucun descripteur spécifique de la compétence sémantique n'est présent dans le *Cadre européen commun*. Ces descripteurs sont à rechercher dans les catégories «production orale générale» et «production écrite générale».

La compétence phonologique: capacité à percevoir, reconnaître, discriminer les unités sonores de la langue (phonèmes) et à les produire ou reproduire. La compétence phonologique recouvre notamment les traits phonétiques des phonèmes (nasalité, sonorité, occlusions, labialité), la prosodie (accentuation et rythme de la phrase, intonation).

La compétence orthographique: capacité à reconnaître et à produire différents types d'écritures (cursive, imprimée, minuscules et majuscules), à respecter l'orthographe correcte des mots, des signes de ponctuation, des conventions typographiques.

La compétence orthoépique: capacité à produire une prononciation et une intonation correcte à partir d'un texte écrit, par exemple dans une lecture à haute voix.

La composante socio-linguistique traite des elements socioculturels à prendre en compte dans l'utilisation de la langue cible. Elle comprend les marqueurs des relations sociales (dans les salutations, les façons de s'adresser à quelqu'un en fonction de degré de familiarité que l'on a avec lui, le choix des exclamations que l'on utilise dans un discours oral); les règles de politesse (ou d'impolitesse); la connaisance et la capacité de produire «les expressions de la sagesse populaire» (proverbes, expressions imagées); les différences de registre (officiel, formel, neutre, informel, familier, intime); les dialectes et les accents ainsi que le vocabulaire particulier qux différentes communautés linguistiques francophones («mon chum» au Québec, pour «mon ami»).

La composante pragmatique est celle de la réalisation des actes langagiers. Elle englobe la compétence discursive: il s'agit de la capacité à organiser des phrases dans un ensemble cohérent, donc à structurer son discours. C'est réelement l'objet de l'apprentissage, tant de la langue maternelle que de la langue étrangère.

De nombreux descripteurs rendent compte de cette compétence. Ils concernent la souplesse d'adaptation à différents discours, la capacité des développements thématiques dans les récits et les dscriptions.

La compétence fonctionnelle: il s'agit de la capacité à reconnaître et produire des énoncés liés aux fonctions de la langue. Le *Cadre européen commun* distingue les micro-fonctions (énoncés simples et courts comme par exemple pour demander et donner des informations), des macro-fonctions qui consistent en une suite parfois importante de phrases, selon un schéma défini d'interaction entre les interlocuteurs. Le schéma d'interaction régit les échanges souvent produits sous la forme de questions / réponses, ou déclarations / accord-désaccord, ou encore d'offre suivie d'une acceptation ou d'un refus.

IMPORTANȚA CREATIVITĂȚII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

Prof. Savin Oana Lucica
Colegiul Național de Informatică Spiru Haret Suceava

"Copilăria este o lume de miracole şi de uimire a creaţiei scăldate în lumină, ieşind din întuneric, nespus de nouă şi proaspătă şi uluitoare.Copilaria se termina atunci cand lucrurile încetează să ne mai mire." Eugene Ionesco

Copilăria este cea mai frumoasa perioada a vieții de care ne amintim cu drag. Locul unde lumea îți pare o poveste magica cu zâne și monștri și unde bunicii sunt protectorii absoluți ai fiecărui copil. Copilul trebuie să trăiască într-o lume plină de veselie, de jocuri și lipsită de griji.

Pentru a dezvolta creativitatea, copilul trebuie să își dezvolte trei elemente: cunoașterea (bagajul de informații și situații cât mai largi din care să poată alege), inteligența și talentul. Talentele se lasă descoperite abia prin exploatarea tuturor activităților artistice, practice și sportive. Sunt copiii care au mai multe talente si acestea trebuie stimulate in mod special, la un nivel profesionist daca se poate.

Învățământul românesc tinde să transforme elevul din obiect al educației în subiect al acesteia. În acest sens se tot încearcă un raport echilibrat între formativ şi informativ, educaţie şi informaţie, convinşi fiind că aşa cum s-a afirmat, responsabilitatea dascălilor creşte cu atât mai mult cu cât realizăm că este nevoie de a anticipa pregătirea elevilor noştri, încadraţi într-un sistem educativ ce va răspunde cerinţelor sociale de peste 10-15 ani.

Jocul didactic deşi nu intră în categoria metodelor moderne –constituie o admirabilă modalitate de a-i face pe elevi să participe activ la procesul de învăţare. Elevul se găseşte astfel în situaţia de actor, de protagonist, şi nu de spectator, ceea ce corespunde foarte bine dinamismului gândirii, imaginaţiei şi vieţii lui afective. La lecţiile de ştiinţe se poate utiliza jocul „Cunoaşteţi *bine animalul*? sau „*Cunoaşteţi bine plantele*?. Pentru lecţia „*Organele de simţ*" se poate utiliza jocul "*Ghici ce ai pipăit*"?...

Această metodă dinamizează acţiunea didactică prin intermediul motivaţiilor ludice care sunt subordonate scopului activităţii de predare-evaluare într-o perspectivă pronunţat formativă. Modalităţile de realizare angajează următoarele criterii pedagogice de clasificare a jocurilor didactice

- după obiectivele prioritare: jocuri senzoriale (auditive, vizuale, motorii, tactile), jocuri de observare, jocuri de dezvoltare a limbajului, jocuri de stimulare a cunoașterii interactive;
- după conţinutul instruirii: jocuri matematice, jocuri muzicale, jocuri sportive, jocuri lingvistice;
- după forma de exprimare: jocuri simbolice, jocuri de orientare, jocuri de sensibilizare, jocuri conceptuale, jocuri-ghicitori, jocuri de cuvinte încrucişate;
- după resursele folosite: jocuri materiale, jocuri orale, jocuri pe bază de întrebări, jocuri pe bază de fişe individuale, jocuri pe calculator după regulile instituite: jocuri cu reguli transmise prin tradiţie, jocuri cu reguli inventate, jocuri spontane, jocuri protocolare;
- după competenţele psihologice stimulate: jocuri de mişcare, jocuri de observaţie, jocuri de imaginaţie, jocuri de atenţie, jocuri de memorie, jocuri de gândire, jocuri de limbaj, jocuri de creaţie.

Prin joc, elevii pot ajunge la descoperiri de adevăruri, îşi pot antrena capacitatea lor de a acţiona creativ, pentru că strategiile jocului sunt în fond strategii euristice, în care se manifestă isteţimea, spontaneitatea, inventivitatea, iniţiativa, răbdarea, îndrăzneala, etc. Jocurile copiilor devin metodă de instruire în cazul în care ele capătă o organizare şi se succed în ordinea implicată de logica cunoaşterii şi a învăţăturii. În acest caz, intenţia principală a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învăţătura care pregăteşte copilul pentru munca şi viaţă.

Pentru a atinge aceste scopuri, jocul didactic trebuie sa fie instructiv, să le consolideze cunoştinţele. Prin joc se realizează cunoaşterea realităţii, se exersează funcţiile psihomotrice şi socioafective, el are rolul de a bucura, destinde, delecta, de a crea confort spiritual, de a compensa terapeutic tensiunea şi neîmplinirile individuale. Socializarea conduitei copiilor, apariţia unor trăsături caracteriale are loc în contextul jocului şi al activităţilor obligatorii, când relaţiile interpersonale şi cele de grup sunt principalele modalităţi de relaţionare. " *Fără joc, întreaga viaţă a copilului degenerează ca o floare lipsită de apă şi de soare"*, afirma Mihail Stoian. Jean Piaget defineşte jocul ca "*pol al exerciţiilor funcţionale în cursul dezvoltării individului ",* celălalt pol fiind "*exerciţiul neludic, când subiectul învaţă să înveţe într-un context de adaptare cognitivă şi nu numai de joc "*. Astfel, jocul apare ca un fenomen complex, ce poate fi definit într-o varietate de moduri. Activitatea ludică constituie o bună parte, dacă nu totalitatea activităţii diurne a copilului.

Am constatat că in demersul didactic sunt necesare și alte tipuri de activități care să dea posibilitate elevului să înveţe în stilul său propriu care să-l deconecteze, să-l motiveze, să îl incite la cunoaştere.

Aceste activităţi stimulează activităţile sociale ale copilului, spiritul de iniţiativă, dezvoltă sentimentul de apartenenţă al acestuia. Iată câteva exemple:

1. **Pictatul pe faţă şi corp**. Folosind vopseluri speciale, vă puteţi bucura alături de copii de imaginaţia şi creativitatea lor.

2. **În grădină**. Pentru cei care beneficiază de o „bucată de pământ", îngrijirea plantelor (flori, legume etc.) poate fi o modalitate plăcută de relaxare şi o posibilitate de comunicare afectivă.

*3***. Colecţia clasei**. Puteţi colecţiona, împreună cu copiii dumeavoastră, cele mai variate obiecte, lucru care contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă în clase.

*4***. Campionatele clasei**: cărţi, remy, table, şah, scrabble, puzzle, „*Nu te supăra, frate*!", Piticot, Monopoly etc. Orice joc trezeşte la copii spiritul de competiţie, stimulează ambiţia şi voinţa

*5***. Concursuri pe teme din desene animate**. Mai ales pentru copiii mici povestea, jocul, animaţia sunt metode utile pentru stimularea imaginaţiei şi a proceselor de cunoaştere.

7. **Voluntariatul**. Implicaţi-vă împreună, părinţi şi copii, în activităţi de volutariat, iniţiate de diverse organizaţii nonguvernamentale, în folosul comunităţii (acţiuni pentru: copiii străzii, bătrâni, persoane cu nevoi speciale, bolnavi cronici etc. sau diverse campanii de prevenire).

8. **Produse artistice**. Realizaţi împreună diverse produse artistice (colaje pe diverse teme, afişe, desene, ornamente, obiecte artizanale, podoabe de pom, cântece, poezii, origami etc.). Cu unele dintre acestea puteţi chiar decora clasa.

BIBLIOGRAFIE

- Marius Ududec, Comportamente comunicaţionale în activitatea didactică, Editura Little Lamb, Suceava, 2006.
- Stoica-Constantin Ana, „Creativitatea pentru studenţi şi profesori", Institutul European, 2004

IMPORTANȚA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE ÎN ACTIVITĂȚILE SPORTIVE

Albu Enikő
Colegiul Naţional"Mihai Viteazul", Sf.Gheorghe

După Dragnea educaţia fizică este un sistem de instrumente care acţionează asupra individului, favorizând ameliorarea condiţiei fizice, psihice şi integrarea socială. (Dragnea, A.,1999)

Activitățile sportive influentează atât dezvoltrea fizică armonioasă și personalitatea și integrarea în societate.Este important să încurajăm elevii să execute exerciții fizice pentru dezvoltarea lor fizică , pentru încrederea în sine, pentru ambiție, pentru perseverență.

Educația fizică alături de celelalte activități motrice fundamentale din domeniu, face parte integrată din măsurile privind dezvoltrea fizică armonioasă și menținerea unei stări optime de sănătate pentru toate categoriile de populație.(Grosu , E., 2001)

Nu neapărat trebuie copilul să practice un sport de performanță, pentru început se poate face plimbare cu bicicleta în aer curat sau cu rolele.

Activitățile sportive ne ajută să controlăm frustrările, să învățăm multe lucruri cu privire la viața de zi cu zi, să ne autocontrolăm.

Pe drumul nostru personal sau profesional este foarte importantă motivația și perseverența.Pentru a atinge scopurile noastre trebuie fim atenți și să ne „batem" pentru a atinge obiectivele noastre.

Emoțiile pozitive care apar la atingerea unor obiective ne ajută la îmbunătățirea personalității.

Nu în ultimul rând trebuie să aducem aminte și de empatie și spiritul sportiv.Empatia ne ajută să devenim mai buni, să ne punem în pielea celuilalt, să întelegem situația mai bine.

În viziunea lui Cârstea este binecunoscut faptul că, fiinţa umană reprezintă un „mecanism complex", care are ca mod de manifestare două laturi distincte, latura fizică şi cea psihică, care acţionează în comun, ca un tot unitar, cu dominante şi manifestări variate în funcţie de vârstă şi natura activităţii desfăşurate.(Cârstea ,Gh., 1999)

După Pléh educaţia bazată pe inteligenţa emoţională porneşte de la faptul că totalitatea acţiunilor noastre ne permite să creăm un echilibru mai sănătos în şcoală şi în relaţiile cu elevii. Acţiunile noastre trebuie să pună accent pe importanţa sentimentelor şi să ne ajută să ne ţinem sub control emoţiile, în loc să acţionăm impulsiv sau să ne lăsăm copleşiţi de sentimente. Elevii care sunt aprobați și încurajați, care sunt motivați pentru activitatea școlară vor avea mai mult succes decât cei care sunt criticați, neglijați, aceștia din urmă fiind candidați la eșec. (Pléh,Cs.,2004).

În opinia lui Bagdy pentru unii copii, viaţa este dură şi nesigură; pentru alţii, este plină de tensiune.În ambele cazuri, a-și pierde controlul poate însemna pierderea unor drepturi, pierderea unor activități extrașcolare sau de îndrumare.Copii au nevoie de un mediu poztiv, care le oferă numeroase oportunități.(Bagdy,1994.)

Educația bazată pe inteligența emoțională pornește de la faptul că totalitatea acțiunilor noastre ne permite să creăm un echilibru mai sănătos în relațiile cu copii prin accentuarea importanței sentimentelor și prin controlul emoțiilor.

Capacitatea de a recunoaște și de a face față emoțiilor duce la performanțe mai mari la școală, în muncă și în relațiile interumane.

Este important să dezvoltăm inteligența emoțională în cadrul activităților sportive și a vieții pentru că valorile umane sunt cele mai importante.

Bibliografie:

Bagdy, E., Tellos, J. (1994). Személyiségfejlesztő módszerek az iskolában.Budapest: Tankönyv kiadó.

Cârstea G. (1999).Educaţie fizică. Fundamente teoretice şi metodice. Bucureşti: Casa de ed. Petru Maior.

Dragnea, A., Bota, A. (1999). Teoria activităților motrice. București: Ed. Didactică și Pedagogică.

Grosu, E. (2001). Învățarea motorie și performanța în sport. Cluj-NApoca : Ed.GMI.

Pléh, Cs., Boross, O. (2004). Bevezetes a pszichologiaba. Budapest:Osiris.

PORTRETUL PROFESORULUI ON-LINE

Matei Cristina – profesor
Colegiul Național "Grigore Moisil" Onești, Bacău

Într-o lume a prezentului în schimbare accelerată, traversată de momente de impredictibilitate, care impun măsuri cu caracter excepțional, este imperios necesar ca școala să facă saltul din off-line în on-line. Dincolo de gravitatea contextului, care presupune „distanțare socială" și care afectează, implicit, relațiile interpersonale, cu siguranță, în acestă perioadă pot exista și oportunități de dezvoltare a unor competențe și abilități, începând cu cele cognitive și reglatorii*, până la cele ce ţin de motricitate și autonomie personală.*

Metacompetențe, învățare on- line, resurse digitale

Deși traversăm o perioadă dificilă din istoria recentă a lumii, am avut surpriza plăcută să descoperim cu toții, profesori și elevi, deopotrivă, că școala se reinventează, că, peste noapte, am fost nevoiți să facem un salt amețitor. **Ce înseamnă învățământul on-line?** Punand această întrebare, ar trebui să avem în vedere atat perspectiva elevilor, cat și perspectiva părinților și a profesorilor.

Din perspectiva elevilor, ar trebui să ne intereseze cum percep ei acest mod de a învăța, avand în vedere că ei au experiența on-line-ului (a jocurilor de pe dispozitive electronice, a site-urilor de socializare Facebook, Instagram, Snapchat). Dacă ar fi să aleagă, pe de o parte, între a studia pe Zoom și a interacționa cu profesorul într-o lecție on-line și, pe de altă parte, a primi niște materiale pe e-mail sau pe Classroom și a trimite înapoi niște teme, ce ar prefera? Din observațiile noastre, realizăm că sunt anumiți elevi care se simt mai bine în mediul on-line; aceștia sunt timizii/introvertiții, care acasă se pot organiza mai judicios și pot progresa, pe cand copiii extrovertiți suferă mai mult, nemaiputand fi în centrul atenției. Evident, există și o a treia tipologie: copiii care sunt în vacanță, cei care nu au întrezărit oportunitățile învățării de acasă și care ignoră eforturile noastre, ale profesorilor. Poate, ar trebui să încercăm să empatizăm și cu aceștia și să ne imaginăm cat este de dificil să intre într-un proces de învățare on-line, să conștientizeze că dincolo de ecran e cineva care îi poate înțelege și ajuta. Evident, trebuie să ținem cont nu doar de nevoile lor educaționale, ci și de cele emoționale, să ne gandim și la cadrul special în care sunt nevoiți să intre elevii: să deschidă camera video, să pornească microfonul, să participe, să își mențină trează atenția și motivația pentru învățare.

Și **din perspectiva părinților**, învățarea on-line este percepută diferit. Unele familii dispun de dispozitivele necesare (conexiune la internet, laptop, telefon smart), iar părinții sunt digitalizati on-line, au un nivel bun de utilizare a tehnologiei, dar sunt și multe familii sărace, care trăiesc la limita subzistenței, pentru care tehnologia nu este accesibilă. Chiar și pentru familiile digitalizate învățarea on-line a venit cu nenumărate probleme: lipsa predictibilității (însemnand, inițial, dispariția rutinei zilnice și a orarului, aceștia trebuind să fie înțelegători și să realizeze că profesorii au nevoie de puțin timp pentru a se perfecționa); multitudinea platformelor utilizate de școala on-line (fiecare profesor a apelat la ce credea a fi mai accesibil pentru elevii lui: WhatsApp, e-mail, Messenger, Zoom, Meet, Classroom); deadline-uri pentru teme greu de urmărit , la care se mai adaugă și formatul cerut, și acesta, extrem de variat (pe caiet, foto, scanat, în Word, Power Point), în plus, anumite teme necesită și existența unei imprimante și, ca să fie totul și mai complicat, nu toate platformele de învățare au variantă pentru telefonul devenit, în ultimul timp, indispensabil.

Din perspectiva profesorului, trecerea în on-line a însemnat cea mai mare provocare, virusul pandemic arătandu-ne limitele și faptul că avem nevoie de dezvoltarea unor competențe

digitale. Trebuie să fim realiști și să ne dăm seama că, de fapt, nu s-a produs o schimbare majoră a paradigmei școlare, ci o mișcare de accent – spre tehnologie, care era folosită și înainte, dar într-o masură mult mai mică. Unii au înțeles că învățământul on-line este ca mersul pe bicicletă: trebuie să te sui (să ai curaj), să cazi de câteva ori și apoi să te urci și să mergi cu mult curaj înainte, realizand că trebuie să fim contemporani cu tehnologia și că învățăm ca să trăim în lumea de astăzi și în cea care va veni (nu învățăm ca să învățăm).

Cum arată profesorul on-line? El trebuie să dispună de anumite **metacompetențe**: să fie inteligent; să fie capabil să rezolve creativ probleme; să fie adaptabil la diverse medii și schimbări; să aibă un tip de competență de învățare rapidă; să fie empatic, să susțină și să motiveze elevii, să se conecteze autentic cu aceștia și să fie atent la nevoile lor. Profesorul on-line trebuie să manifeste multă răbdare, să își pregătească lecțiile cu materiale dinamice (Kahoot, Padlet, Edpuzzle, Learningapps, Flipgrid, Voicethread, Animaker), să răsplătească implicarea și atenția elevilor cu mici bucurii on-line (aplauze, emoticoane, melodii și personaje îndrăgite, tool-uri de la Google), să pună relația cu elevii pe primul plan, accentul procesului de predare-învățare să nu cadă pe conținut cu orice preț! Educație înseamnă formare, iar formare nu înseamnă numai informații. Profesorul on-line trebuie să transmită copiilor energia sa, dorința lui de a-i ajuta; el trebuie să dea indicații referitoare la cum se utilizează platforma, să livreze tutoriale utile instalării anumitor aplicații, să dea feedback, să recomande resurse pentru învățarea on-line. Profesorul on-line trebuie să ofere copiilor certitudinea că este important ca aceștia să fie într-o comunitate (aceea a clasei), pentru companie, ca intr- o familie, că trebuie să elimine obstacolul negării, al refuzului și că au un scop comun (învățarea, progresul, dar și susținerea reciprocă, împărtășirea experiențelor). Este foarte important să le precizăm scopul activităților, dar și să le susținem motivația, asigurându-i că noi credem cu adevărat în ei, și știm sigur că ei pot să susțină activități on-line, dar că e nevoie de disciplină și mult efort (o minimă rutină), că nu trebuie să fie sceptici și să creadă că nu se pot pregăti și în aceste condiții speciale.

Deci, **ce face un educator în mediul on-line?** El:

- transmite informații,
- se credibilizează,
- se conectează emoțional cu elevul,
- folosește elemente suport,
- gestionează timpul și clasa de elevi,
- răspunde la întrebări și
- dă feedback.

Trebuie să fim realiști și să recunoaștem **aspectele pozitive** aduse de mediul on-line: oportunitatea oferirii elevilor unui feedback în timp real, posibilitatea de a vorbi frontal fiecărui elev, existența mijloacelor tehnologice care țin evidența activității școlare (dosare/foldere sistematizate, cataloage virtuale, teste, chestionare, grile), conexiune cu toate resursele internetului, posibilitatea de a aduce informații suport în orice moment al lecției.

Totuși, consider că **școala ideală** ar însemna predarea clasică în complementaritate cu mijloacele on-line, că lecțiile trebuie să aibă substanță și să fie structurate, iar tehnologia trebuie privită ca o șansă, nu ca un blestem, deși, trebuie să recunoaștem, efortul trecerii în on-line a reprezentat o provocare enormă, pentru oricare dintre noi, pe orice nivel.

Școala on-line nu este doar despre cunoștințe, efort intelectual și exercițiu, ci și despre valoare, dragoste, mulțumire și respect față de elev, față de ceea ce este el azi și ce va deveni el mâine. Ar trebui să încercăm să acceptăm ceea ce ni se întâmplă, să nu ne frustrăm la nesfârșit, înțelegand că această criza pandemică poate avea și o latură pozitivă, provocatoare, declanșând noi oportunități.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

Mirică Maria
Colegiul Naţional "Constantin Cantacuzino", Târgovişte

Managementul clasei constituie o componentă esenţială pentru structurarea unui mediu educaţional eficient. Mulţi dintre profesori se centrează mai mult pe predarea unui volum cât mai mare de informaţie, fără însă să ia în calcul mediul şi ambianţa în care sunt pregătite şi derulate aceste activităţi. Pentru unii, un management eficient al clasei este centrat pe controlul comportamentelor elevilor. Însă, alături de elementul de control, managementul clasei reclamă şi alte dimensiuni la fel de importante, ca de exemplu: ascultarea activă, toleranţa la frustrare, administrarea personalizată a întăririlor şi pedepselor, adaptarea stilului de predare la stilurile de învăţare ale elevilor, capacitatea de a influenţa clasa; succint spus-toate acţiunile profesorului necesare pentru a asigura calitatea procesului de învăţare.

În sistemul social de educaţie şi învăţământ, învăţătorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relaţii de cooperare cu părinţii acestora şi cu alţi factori interesaţi ai societăţii. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii şi părinţii, desfăşoară o muncă de creştere şi dezvoltare, de conducere şi direcţionare. Activitatea lui se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilităţi în ce priveşte comportamentele şi intervenţiile sale. Aceasta este deci perspectiva care îi conferă învăţătorului o poziţie oarecum specială, unică.

Profesorul îşi manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe şi variate, în funcţie de acţiunea educativă în care este angajat. În procesul instructiv-educativ, profesorul constituie figura centrală pentru elevi, poziţia primordială în clasă dobândind-o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activităţii şcolare elevii primesc noi statute. Influenţa educativă exercitată de cadrul didactic, stabilită în funcţie de normele pedagogice şi reglementările şcolare, implică un raport educator - clasă şi un tip specific de comportament al acestuia. Statutul profesorului de reprezentant al ştiinţei, de mediator în constituirea relaţiei elev - ştiinţă, de agent al acţiunilor educative cu caracter formativ şi informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficienţa acţiunilor pedagogice.

Pe cale de consecinţă, se desprind următoarele comportamente fundamentale ale cadrului didactic în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

- Planifică activităţile cu caracter instructiv şi educativ, determină sarcinile şi obiectivele pe variate niveluri, îşi structurează conţinuturile esenţiale şi alcătuieşte orarul clasei etc. (planificarea nu se referă, cu necesitate, la alcătuirea unor documente scrise, cum ar fi planificarea calendaristică, ci ea regăseşte obiectivele prioritare ale etapei, resursele necesare atingerii obiectivelor, principalele acţiuni de întreprins). Câteva elemente esenţiale ale planificării sunt legate de stabilirea operaţională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaţionale şi manageriale, precizarea activităţilor ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea şi eşalonarea în timp a responsabilităţilor pentru cadrul didactic, dar şi pentru elevi (termene precise);

- Organizează activităţile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile şi formele de organizare, determină climatul şi mediul pedagogic (nevoia organizării şi reorganizării este determinată de permanenţa schimbărilor care au loc în procesul de învăţământ – din punct de vedere managerial, organizarea poate fi descrisă ca un ansamblu de acţiuni menite să valorifice optim mijloacele umane şi materiale ale clasei de elevi şi ale procesului de învăţământ); organizarea presupune atât cunoaşterea mijloacelor operative, cât şi a locului şi a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituţionalizat dat, a capacităţilor sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluţie foarte practică pentru o bună organizare a activităţilor în clasa de elevi este Regulamentul de Ordine Interioară**,** care prevede obligaţiile instituţionale şi

personale ale membrilor acestei interacţiuni manageriale, disciplina, recompensele şi sancţiunile precum şi detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităţilor, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor şi motivarea elevilor;

- Comunică informaţiile ştiinţifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabileşte canalele de comunicare şi repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, şi un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar şi prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-învăţător necesită un climat educaţional stabil, deschis şi constructiv;

- Conduce activitatea desfăşurată în clasă, direcţionând procesul asimilării, dar şi al formării elevilor prin apelul la normativitatea educaţională; prin conduita sa psihopedagogică, învăţătorul „dirijează'', facilitează elaborarea sentimentelor şi ideilor comune;

- Coordonează în întregul lor activităţile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanenţă realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale şi cele comune, evitând suprapunerile ori risipa şi contribuind la întărirea solidarităţii grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, profesorul trebuie să manifeste interes faţă de organizare, întrucît aceasta favorizează şi focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unităţi de cerinţe, de acţiune grupală şi instituţională, cu specificarea clară şi precisă a termenelor şi a responsabilităţilor pe intervale de timp controlabile;

- Motivează activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive şi negative, utilizează aprecierile verbale şi reacţiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenţii cu caracter umanist, tendinţele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează şi manifestă solidaritate cu unele momente emoţionale ale clasei;

- Îndrumă elevii prin intervenţii punctuale adaptate situaţiilor apărute, prin sfaturi şi recomandări care urmăresc susţinerea comportamentelor şi reacţiilor elevilor şi-i controlează în scopul cunoaşterii stadiului de realizare şi de performanţă a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator şi de ajustare a activităţii şi atitudinii elevilor;

- Evaluează măsura în care scopurile şi obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obţinute şi prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecăţile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât şi calitativ şi reprezintă un fundament psihologic şi managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacţionale din clasa de elevi;

- Consiliază elevii atât în activităţile şcolare, cât şi în cele extraşcolare şi extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuţie deosebită o are intervenţia profesorului în orientarea şcolară şi profesională, chiar dacă la această vârstă este incipientă, dar şi în cazurile de patologie şcolară. Consilierea este o relaţie specială, dezvoltată între cadrul didactic şi persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, învăţător şi, în al doilea rând, manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mâna, mintea şi inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaţionale.

Managementul şi controlul clasei vizează nu numai problemele minore care pot apărea într-o clasă, ci şi probleme serioase de comportament şi disciplină. Pentru rezolvarea acestora un bun manager urmăreşte: intervenţia directă, admonestarea elevilor care creează probleme de disciplină şi folosirea tehnicilor interviului.

Un management eficient al situaţiilor şcolare presupune prezenţa unor reguli. În acest sens, Kenneth Moore scria: *''Elevii au nevoie şi vor reguli. Ei vor să ştie ce se aşteaptă de la ei şi de ce. Profesorii care încearcă să evite fixarea unor reguli şi a unei structuri vor descoperi adesea că rezultatul este haosul, mai ales când se ocupă de copiii mici.''*Regulile pot fi impuse de către profesor sau pot fi negociate cu elevii; ele pot funcţiona în favoarea profesorului sau îi pot submina

autoritatea, obligându-l să recurgă la acte care ţin de sfera puterii. Ansamblul regulilor dominante dintr- o clasă caracterizează, în acelaşi timp, ceea ce profesorul consideră ca fiind un comportament deziderabil, dar şi corelativul negativ al acestuia, comportamentul indezirabil.

"Fiecare clasă trebuie să aibă reguli. Orice clasă are nevoie de câteva reguli, niciuna nu are nevoie de prea multe; prea multe reguli creează confuzii în rândul elevilor şi pot deveni imposibil de impus. Câteva reguli bine definite, care să convină atât elevilor cât şi profesorului, se vor dovedi ideale"(K.Moore). Regulile care guvernează situaţia „normală" dintr- o sală de clasă trebuie să satisface următoarele criterii: relevanţa, proprietatea de a fi semnificative, pozitivitatea. Pentru a fi relevante, regulile trebuie să evite extremele: să nu fie nici atât de generale încât să nu se potrivească nici unei situaţii reale, dar nici atât de specifice încât fiecare lecţie nouă să reclame alte reguli. Relevanţa presupune o anumită ierarhie a regulilor, prezenţa unei compatibilităţi între acestea, precum şi o relativă flexibilitate în interiorul ierarhiei respective.

Managementul clasei poate fi înţeles ca un ansamblu de strategii şi tehnici de gestionare a relaţiei profesor- elev în condiţiile date. De asemenea, ar trebui amintit că această gestionare trebuie să posede întotdeauna valenţe educative şi că tot ceea ce se întâmplă în această zonă trebuie subordonat educativului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul şi instrucţia tuturor copiilor, indiferent de naţionalitate, în direcţia fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instrucţionale care să încurajeze colaborarea, toleranţa, sporirea încrederii în forţele proprii şi îmbunătăţirea performanţelor şcolare ale elevilor, să realizeze şi să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei.

În opinia specialiştilor în domeniul educaţiei managementul şcolii şi al clasei au ca scop încurajarea controlului comportamental la elevi prin promovarea rezultatelor şi comportamentelor şcolare pozitive.De aceea, rezultatele şcolare, eficienţa didactică a profesorului şi comportamentul elevilor şi al profesorilor interacţionează direct cu managementul clasei şi al şcolii. Managementul educaţional se caracterizează mai ales prin asigurarea cooperării elevilor în timpul activităţilor de învăţare.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă la controlul profesorului asupra consecinţelor demersului didactic.Componentele unui plan de manager al problemelor disciplinare sunt: recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil şi inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, mustrări verbale uşoare, aşezarea preferenţială în bănci etc.

Managementul relaţiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile şi expectaţiile cadrului didactic şi elevilor construiesc un mediu de învăţare. Cu alte cuvinte, cultura şcolară a unei instituţii educaţionale este unică. Cu toate acestea, ea este influenţată de cultura comunităţii în cadrul căreia funcţionează, ale cărei obiective educaţionale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între şcoală şi comunitate, care să fie revizuită şi modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

„ FIȚI EXEMPLE POTRIVITE !„

Radu Mihaela-Georgiana
G.P.N. Burduca, localitatea Burduca

Imitația este abilitatea copiilor de a copia comportamentul altor persoane, de cele mai multe ori al părinților. Etapa de imitație începe în jurul vârstei de 7-8 luni. La început, copiii privesc atent și concentrat, apoi observă detalii și, în cele din urmă, imită. Din acest motiv, este esențial pentru adulți să-și monitorizeze comportamentul pentru a fi un bun exemplu și o referință pentru cei mici

Prin imitare, cei mici reproduc acțiunile adulților, astfel învață să se descurce în societate. Imitarea oferă copiilor posibilitatea de a stăpâni noi abilități pe care părinții lor, cadrele didactice și adulții din jurul lor le au deja și ajută la promovarea empatiei. Copiii imită cuvinte, gesturi, expresii, întrebări, răspunsuri, emoții, rutine, hobby-uri și tot ceea ce văd în fiecare zi acasă,la grădiniță, pe stradă indiferent dacă este un lucru pozitiv sau negativ.

Fiind primele personae, după familie, cu care copiii formează o legătură strânsă și de lungă durată, în calitate de cadre didactice, trebuie să promovăm comportamente, atitudini și emoții positive.Trebuie acordată o importanță deosebită pe dezvoltarea limbajului și a capacității de comunicare eficientă.

Așadar, atenție la vocabularul folosit! Evitați diminutivele, folosiți cât mai multe cuvinte pentru a descrie acțiunile pe care le faceți și antrenați-i în conversație. Și nu nu uitați că același lucru se aplică și în cazul reacțiilor și al emoțiilor. Copiii imită și stări, așadar, dacă noi vom reacționa cu teamă sau frustrare în anumite momente, copiii vor învăța să reacționeze în același mod în situații similare.

Starea de spirit joacă, de asemenea, un rol important la copii și are un impact mare asupra acestora. Ai fost vreodată supărat și copiii din grupa/clasa ta au fost, de asemenea, irascibili? Sau poate te-ai simțit extrem de fericit, iar copiii au fost liniștiți? Este foarte important ca în calitate de cadre didactice să ne păstrăm buna dispoziție și să încercăm să transmitem emoții pozitive.

Copiii imită de la câteva luni și puteți profita de această resursă naturală, sporindu-le curiozitatea înnăscută și dorința de a învăța, de îndată ce pășesc către brațele dumneavoastră. Iată câteva secrete!

- ✓ Dacă doriți să imite ceva, conectați-vă cu ei prin joc și verbalizați dorința
- ✓ Atunci când le cereți să imite ceva, așezați-vă lângă ei, fiți la aceeași înălțime și comunicați-le dorința. Așa vă acordă mai multă atenție.
- ✓ Nu le cereți să imite ceva în timp ce fac alte lucruri. Este nevoie de concentrare pentru a învăța. – Nu îi obligați să vă imite. Este un proces natural, de cele mai multe ori cei mici sunt fascinați de acțiunile adulților și repeta ceea ce văd și aud până învață.
- ✓ Jocurile de rol sunt foarte importante în etapa de imitație a copiilor. Astfel pot învăța și înțelege multe activități.
- ✓ Încercați să fiți mereu relaxați și bine dispuși și lăudați-i ori de câte ori aveți ocazia.

Etapa de imitație a copiilor are implicații în mai multe aspecte ale dezvoltării, atât emoționale, cât și cognitive. Imitația este un mod, de a învăța, este o formă de comunicare, dar poate fi și joc, ajută la dezvoltarea limbajului și este o modalitate bună de socializare.

„Ca să-l călăuzești pe copil pe calea pe care trebuie să o urmeze, călătorește tu mai întâi pe ea„
Josh Billings

ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE

Prof. Achim Manuela Ioana
Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea

Dimensiunile procesului de învăţământ (predarea-învăţarea-evaluarea) capătă, în cazul strategiilor de lucru înechipă, valenţe formative şi formatoare, încurajând progresul individual şi colectiv, personal şi social.

Învăţarea prin cooperare este o strategie psihopedagogică derivată din şi asociată în bună măsură curentului psihopedagogiei umaniste, dar este înrudită şi cu teoriile psihologice socio-constructive şi cele socioculturale, fiind considerată un instrument important pentru promovarea motivaţiei de învăţare. Este utilă în dezvoltarea gândirii critice, ca şi în dezvoltarea abilităţilor empatice ale elevilor, în plan cognitiv şi emoţional.

Învăţarea prin cooperare a apărut oarecum şi ca o reacţie la învăţarea (şi evaluarea) de tip competitiv, care promovează şi întăreşte numai pe acei elevi care înregistrează constant succes în învăţare. Pentru ceilalţi...un eşec produce (de cele mai multe ori) alte eşec.

Caracteristici:

- obiectivele de grup;
- responsabilitatea individuală;
- asigurarea șanselor egale de succes pentru fiecare membru al grupului;
- focalizarea pe sarcina de lucru;
- comunicarea deschisă, sinceră a unor informaţii semnificative între participanţi;
- accentuarea asemănărilor şi minimalizarea diferenţelor dintre membri;
- atitudinea pozitivă a membrilor grupului (între ei, unul față de ceilalţi).

Pentru promovarea învăţării prin cooperare cadrele didactice au nevoie de asimilarea unor abilităţi privind: modalităţile de predare şi învăţare a deprinderilor de cooperare la elevi; de planificare, monitorizare şi de intervenţie în activităţile elevilor în grupuri;de integrare a învăţării prin cooperare în activităţi de învăţare prin competiţie;dezvoltarea unor dezbateri constructive, care să faciliteze cooperarea.

Modalităţi de grupare a elevilor:

- gruparea la întâmplare (prin numărare, distribuire de bilete, alegerea unui animal/culori preferate etc.);
- distribuirea stratificată (în fiecare grup să existe cel puţin un element comun cu cele din alte grupuri);
- metoda cadranelor, urmare a aplicării unor probe/teste (să spunem o clasă de 25 elevi se împarte în 5 grupuri de câte 5, având grijă ca în fiecare grup să fie elevi cu caracteristici diferite – înalte, medii, slabe etc);

Înăţarea prin cooperareesteașadar o strategie de instruire stucturată şi sistematizată, încadrul căreia grupe mici lucrează împreună pentru a atinge un ţel comun. Premisa învăţării prin cooperare este aceea conform căreia, subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. Munca în echipă dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună – o competenţă importantă pentru viaţa şi activitatea viitorilor cetăţeni.

Această strategie determină dezvoltarea personală prin acţiuni de autoconştientizare în cadrul grupurilor mici.Ea solicită toleranţă faţă de modurile diferitede gândire şi simţire, valorizând nevoia elevilor de a lucra împreună, într-un climatprietenos, de susţinere reciprocă.

Profesorul se integrează în activitarea colaborativă a elevilor, putând fi unul din membri sau oferindu-şi ajutorul, ori animând şi stimulând activitatea. Agenţii educaţionali se privesc reciproc ca

oameni, nu ca roluri. Condiţiile desfăşurării etapelor cooperării eficiente se referă la relaţiile de bună înţelegere între membrii echipei de lucru, la acceptarea din partea tuturor membrilor grupului a planului de lucru în vederea atingerii ţelului comun, la adoptarea unui mod comun de comunicare a rezultatelor şi de evaluare a soluţiei.

Etape:

1. constituirea grupului de lucru - membrii acestuia trebuie să îndeplinească anumite calităţi pentru a facilita soluţionarea problemei puse îndiscuţie: să fie toleranţi faţă de părerile colegilor, să deţină optime abilităţi de comunicarea, să nu fie egoişti şi orgolioşi;

2. confruntarea cu situaţia de rezolvat - participanţii se familiarizează cu elementele problemei şi sunt stimulaţi să lucreze împreună pentru a o rezolva, analizând şi stabilind priorităţile şi a responsabilităţile;

3. documentarea şi cercetarea - fază destinată reflecţiilor, incubaţiei şi tatonărilor, se poate întinde pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp;

4. dezbaterile colective - când sunt confruntate ideile, sunt analizate erorile şi punctele forte;

5. structurarea demersurilor - către finalul dezbaterii cu obţinerea concluziilor şi cu soluţionarea problemei. Are loc integrarea noilor achiziţii în sistemul celor existente prin restructurarea celor existente în lumina celor nou dobândite.

Învăţarea prin cooperare este un tip de învăţare interactivă în care individul este „propriul iniţiator şi organizator" al experienţelor de învăţare, capabil să-şi reorganizeze şi să-şi restructureze în permanenţă achiziţiile proprii, în viziune sistemică. Dezvoltând acest tip de învăţare, cadrele didactice stimulează elevii să devină capabili să elaboreze proiecte personalizate de învăţare, să-şi asume responsabilitatea desfăşurării învăţării, conştientizând, aplicând, (auto)evaluând, gestionând şi dobândind progresiv autonomie în propria formare.

Interactivitatea presupune interrelaţionare, dar şi procese de acţiune transformativă asupra materialului de studiu.Interactivitatea presupune aşadar creativitate. Creativitatea solicită procese de combinare, de conversie, de imaginare şi restructurare continuă a datelor, prin situarea celui care învaţă şi situaţii problematice care necesită rezolvare.

Avem învăţare creativă atunci când elevul dobândeşte a experienţă nouă prin propriile puteri, descoperind-o şi exersând-o în cadre problematice divergente. Instruirea interactivă, asociată tipului superior de învăţare şcolară interactivă şi creativă, implică conjugarea eforturilor ambilor agenţi educaţionali (profesorul - elevii/studenţii) în construirea cunoaşterii.Relaţia profesor-elev/student se redimensionează. Educatul îşi asumă rolul de subiect, de agent al propriei formări, iar profesorul devine ghidul său în demersurile întreprinse.

Omul viitorului trebuie să fie un constructor de probleme şi de sisteme ideative necesare rezolvării lor, transpunerii lor în plan ideativ şi practic, găsind soluţii optime şi eficiente. El este omul faptelor pentru că ele conving, deci omul creator; este omul pentru care fapta nu vorba este maxima conducătoare în viaţă. În consecinţă, învăţarea interactiv-creativă este necesară pentru a crea omul creativ, un constructor de idei care nu rămâne suspendat în sistemul sau ideativ, ci îl foloseste pentru a elabora decizii şi a rezolva problemele vieţii prin acţiune.

Specificul procesului activ-creator este însă nu soluţionarea de probleme, ci găsirea lor, deci nu problem-solving (rezolvarea de probleme), ci problem-finding (descoperirea de probleme). Termenul de problem-finding devine în acest context sinonim cu cel de problematizare. Problematizarea/generalizarea, descoperirea de probleme reprezintă esenţa procesului de creaţie.

Fiecare act creativ începe cu întrebări, dar acestea trebuie să fie deschise, să aibe sens şi să nu sugereze răspunsuri predeterminate. Întrebarea operaţională provoacă conduita creatoare, pentru că ea duce la explorare, dezvoltă curiozitatea şi implicit învăţarea creativă. Importantă în dezvoltarea creativităţii şi a activismului în învăţare este stimularea efortului personal al elevului, stimularea tendinţei acestuia de a aduce o contribuţie proprie, de a fi original inventiv, creativ. De

aceea misiunea cadrului didactic nu înceteaza odată cu terminarea lecţiei, ci se manifestă şi dincolo de cadrele acesteia: el trebuie să cunoască

Bibliografie:

- Cucoş, C-tin., Educaţia. Dimensiuni culturale şi interculturale, Editura Polirom, Iaşi, 2000
- Gagné, R., Condiţiile învăţării, Editura Didactică şi pedagogică, Bucureşti,1975
- Goia, V., Didactica limbii şi litearaturii române, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000
- Joiţa, Elena, Educaţia cognitivă. Fundamente. Metodologie, Editura Polirom, Iasi, 2002
- Macavei, E., Pedagogie. Teoria educaţie, Editura Aramis, Bucureşti, 2001
- Nicola, I., Tratat de pedagogie şcolară, Editura Aramis, Buc., 2000,
- Păun, E., Profesionalizarea carierei didactice. Standarde profesionale pentru profesia didactică, C. N. P. P., Bucureşti, 2002

ROLUL ELEVULUI ÎN DEMERSUL DIDACTIC

Tudosoiu Mihaela
Şcoala Gimnazială ,,Anton Pann" – Rm. Vâlcea

Cunoaşterea unui aspect al realităţii nu se reduce la a acumula totalitatea informaţiilor cu privire la aspectul respectiv (de exemplu, elevul). Un profesor cunoaşte numeroase date despre elevii săi, dar cunoaşterea este complexă doar atunci când îşi propune în mod special acest lucru şi când realizează demersuri în acest sens. În psihologie, a cunoaşte înseamnă „a descifra formula psihologică individuală" (Holban, 1978), altfel spus a-i cunoaşte personalitatea, cu toţi factorii implicaţi (fizici, fiziologici, psihologici, culturali), precum şi stilul personal de a se relaţiona la mediu (Holban, 1978). A cunoaşte elevul presupune a-l cunoaşte astfel încât să-l putem îndruma, adică să-i punem un diagnostic, dar şi un prognostic. Cunoaşterea personalităţii elevului se realizează concomitent cu cea a condiţiilor de mediu familial, social, şcolar în care elevul a crescut şi s-a dezvoltat. Cunoaşterea trebuie să fie una unitară, să abordeze simultan toate aspectele şi în dinamica lor, în corelaţie cu mediul exterior.

Construcţia unei case, proiectarea unui pod, croitul unui costum/rochii, preferinţa locaţiei montane pentru un training, identificarea grupului ţintă pentru un proiect, participarea la un concurs de dans sau la un interviu de angajare, programarea unei întâlniri, etc. sunt alegeri şi/sau decizii luate întotdeauna în funcţie de caracteristicile, afinităţile, aptitudinile persoanelor, grupurilor/ echipelor implicate. Cunoaşterea resurselor umane, aşa numite„resurse calde" reprezintă cheia unei activităţi cu obiectivele propuse îndeplinite, „softul" pe care se modelează întregul proces de educaţie.

De ce este importantă cunoaşterea elevilor? Nu ar fi mai simplu ca planul de lecţie, minuţios elaborat, să fie doar „livrat" şi atât? Desigur că ora de curs, presupune mai mult decât atât. Chiar dacă unitatea de timp, s-ar părea că nu are relevanţă, într-o oră, abordarea sistemică şi complexă se manifestă prin: obiective, curiculum, conţinuri, evaluare, psihologia vârstelor, psihologia fiecărei persoane implicate în procesul de educaţie, relaţii sociale, relaţii profesor–elev, relaţii elev–elev, strategii şi tehnici, evaluare,familia, tipuri de comunicare şi enumerarea ar putea continua. Este o întreagă „chimie şi alchimie" în care cunoaşterea elevilor este necesară pentru:

- Proiectarea şi derularea eficientă a activităţilor de predare–învăţare–evaluare;
- Crearea unui mediu pozitiv de învăţare în care „să savureze" experienţele învăţării;
- Adaptarea şi modelarea strategiilor şi tehnicilor de învăţare, conţinuturilor, metodelor de evaluare în funcţie de vârstă/ disciplină/ aptitudini şi abilităţi/ interese/ calităţi personale;
- Realizarea conexiunilor transdisciplinare, integrate;
- Asigurarea consilierii şi „coaching-ului" pentru rezolvarea situaţiilor problematice şi de criză şi dezvoltarea responsabilităţii individuale;
- Dezvoltarea potenţialului fiecărui individ şi îmbunătăţirea evaluării;
- Tratarea diferenţiată şi individualizată a elevilor;
- Asigurarea managementului clasei şi dezvoltarea echipei;
- Împuternicirea elevilor pentru reuşita şcolară şi în viaţă;
- Diversificarea ocaziilor pentru dezvoltarea talentelor şi obţinerea performanţelor;
- Câştigarea şi trăirea satisfacţiei profesionale (cadru didactic).

Cunoaşterea fiecărei eleve/ fiecărui elev este una din cele mai importante provocări pentru un cadru didactic. Într-o abordare complexă şi atractivă, fiecare elev(ă) va fi tratat în mod special, ca o individualitate unică şi nu ca parte a unui grup. Responsabilitatea cunoaşterii elevilor, pentru a le

descoperi şi a le dezvolta potenţialul, pentru a-i ajuta pe ei să se cunoască, pentru dezvoltarea încrederii în sine este „startul" pentru reuşita activităţii educaţionale. Dezvoltarea materialelor de învăţare adecvate nevoilor individuale şi potenţialului constituie baza formării abilităţilor utile în timpul şcolii, dar mai ales după aceea.

Azi, elevii au nevoie de profesori care să-i ajute să se cunoască, să se descopere pe ei înşişi, dar care să-i ajute să descopere cunoaşterea şi „să înoate" în oceanul informaţional, prin dezvoltarea celor 8 competenţe cheie.

Cunoaşterea este putere. Cunoaşterea elevilor, deşi nu este o temă nouă, însă mereu actuală, reprezintă „puterea" pentru dezvoltarea unui management eficient al clasei şi asigurarea de şanse egale/ echitabile, optimizarea procesului de predare–învăţare în raport cu nevoile identificate, adaptarea la cerinţele şcolii, dezvoltarea fiecărui copil prin valorizarea particularităţilor psihoindividuale.

Mihai Golu consideră că următoarele principii sunt direcţii de acţiune funcţionale pentru profesorii şi diriginţii care investighează cunoaşterea elevilor:

- Abordarea unitară a personalităţii elevului (sistemul psihic uman);
- Anticiparea dezvoltării personalităţii elevului (resursele de învăţare);
- Autodeterminarea personalităţii elevului (relaţii sociale, şcolare, profesionale, personale).

În Dicţionarul de Pedagogie, se evidenţiază cunoaşterea elevilor ca o premisă pentru individualizarea procesului de predare – învăţare – evaluare: „acţiunea de adaptare a activităţii didactice la particularităţile fiecărui obiect al educaţiei, care asigură o dezvoltare integrală optimă şi o orientare eficientă a aptitudinilor proprii, cu scopul integrării creatoare în activitatea socială.

Concepţia despre sine se referă succint la percepţia personală şi percepţia celorlalţi despre sine. Eul cognitiv, Eul fizic, Eul social, Eul profesional, Eul emoţional, Eul spiritual sunt componente importante ale abordării procesului cunoaşterii de sine şi imaginii de sine, care durează, practic, toată viaţa. Succesele şi eşecurile trăite, interacţiunile cu ceilalţi, manifestarea calităţilor, caracteristicilor, valorilor, resurselor, intereselor, abilităţilor, competenţelor, atitudinilor, etc. reprezintă oportunităţi pentru cunoaştere şi autocunoaştere, pentru construirea propriei identităţi, a încrederii în sine, ca „miez" pentru asigurarea succesului la şcoală şi în viaţă.

Elevii iubesc să descopere, să fie detectivi, să se joace, chiar şi adolescenţii, atât de sofisticaţi emoţional. Este un mod interesant de a ne cunoaşte unii cu ceilalţi şi de a afla lucruri importante sub formă de jocuri interactive. De fiecare dată trebuie analizate aceste experienţe pentru a le conştientiza. O imagine face cât o mie de cuvinte.

Nivelul de realizare a unor capacităţi psihologice (atenţia, memoria, limbajul, gândirea, temperamentul, inteligenţa, caracterul, etc.) se raportează la baremul de normalitate prin indicatorii obţinuţi. Identificarea resurselor de progres şi elaborarea planului de acţiune sunt sarcini de bază pentru cadru didactic, pentru echipa de intervenţie, cadre didactice, diriginţi, colegi, părinţi, psihologi, pedagogi, logopezi, manageri şcolari, asistenţi sociali, etc.

În procesul de cunoaştere al elevilor, instruirea/educaţia diferenţiată este răspunsul pe care-l dă cadrul didactic diversităţii de manifestare a elevilor.

Astfel…

- conţinutul, procesul, produsul şi mediul de învăţare se poate diferenţia după profilurile de inteligenţă, nevoile şi interesele elevilor;
- parcurgerea materiei se poate face în conformitate cu ritmurile diferite de învăţare ale elevilor;
- evaluarea este văzută ca un proces formativ, permanent, continuu.

În final aş vrea să închei cu spusele lui William Butler Yeats , care afirma "Educaţia nu este umplerea unei găleţi, ci aprinderea unui foc."

Bibliografie:

• Allport, G. W, 1991, Structura şi dezvoltarea personalităţii, Editura Didactic Pedagogică, Bucureşti
• Cosmovici, A., 1985, „Adolescentul şi timpul său liber", Editura Junimea, Iaşi.
• Dumitru, Ion Al., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara,2000
• Faber A, Mazlish E., Comunicarea eficientă cu copiii, acasă şi la şcoală, Editura Curtea Veche,Bucureşti,2002
• Păcurari, O. (coord.), 2000, Strategii didactice inovative, Ed.Sigma, Bucureşti.

GANDIREA CRITICA IN PROCESUL EDUCATIV

Prof. Domilescu Ionela Mihaela
Liceul Tehnologic"Nicolae Stoica de Hateg"Mehadia

Gândirea critică constă în procesul mental de analiză sau evaluare a informaţiei, mai ales afirmaţii sau propoziţii pretinse de unii oameni a fi adevărate. Ea duce la un proces de reflecţie asupra înţelesului acestor afirmaţii, examinând dovezile şi raţionamentul oferit şi judecând faptele. Gândirea critică declanşează procese cognitive complexe, care încep cu acumularea de informaţii şi se termină cu luarea de decizii.

Cadrul necesar pentru dezvoltarea gândirii critice:

Timpul - avem nevoie de timp pentru a forma noi opinii , a explora idei, convingeri şi experienţe anterioare şi pentru a exprima puncte de vedere. Comunicarea ne oferă ocazia de a cizela ideile şi de a realiza feedback-ul.

Permisivitatea - este o diferenţă între crearea oportunităţilor de exprimare şi manifestarea indulgenţei. Oferirea acestor condiţii nu înseamnă a accepta o gândire superficială.

Diversitatea - odată ce elevii se simt liberi a-şi expune propriul punct de vedere şi renunţă la convingerea că există un singur răspuns corect, apare diversitatea de opinii şi idei.

Implicarea activă este esenţială pentru dezvoltarea gândirii critice.

Asumarea de riscuri cognitive - ridiculizarea ideilor încătuşează gândirea şi nu va fi tolerată

Respectul

Valoarea - când elevilor li se solicită doar/mai ales să reproducă ceea ce li s-a explicat în ziua precedentă (oral/scris) ei conchid că învăţarea pe de rost a ideilor altora este esenţială. Dacă dorim să evităm acest lucru, atunci trebuie să le spunem elevilor ce anume aşteptăm de la ei, ce apreciem mai mult, aplicând alte metode şi cerându-le alt feedback.

Strategii didactice care promovează dezvoltarea gândirii critice

1. **Activitatea elevului**

Exprimă puncte de vedere proprii
Realizează schimb de idei cu ceilalţi
Argumentează
Pune întrebări pentru a înţelege lucrurile
Cooperează în realizarea sarcinilor

2. **Activitatea profesorului**

Organizează şi dirijează învăţarea
Facilitează şi moderează activitatea
Ajută elevii să înţeleagă
Acceptă şi simulează exprimarea unor puncte de vedere diferite
Este partener în învăţare

3. **Modul de realizare a învăţării**

Prin apel la experienţa proprie, euristic
Promovează învăţarea prin colaborare

Accent pe dezvoltarea gândirii prin confruntarea cu alţii Elevii sunt rugaţi să aducă de acasă câte un nasture cât mai frumos şi interesant posibil sau profesorul aduce o colecţie de nasturi. Fiecare elev are deci câte un nasture. Ei trebuie să povestească istoria lui: cine a fost stăpânul lui, cum era, de la ce haină este el, cum era haina (culoare, măsură, stofă), ce s-a întâmplat cu haina etc.

Înțelegerea conceptului de colaborare. Exemple de activități care stimulează gândirea critică în știință:

Construirea unui argument

Care dintre urmatoarele argumente este cel mai bun pentru a demonstra că materia este făcută din particule și de ce?

Teme concrete:

a. Aerul dintr-o seringă poate fi stors?

b. Toate cristalele din orice substanță pură au aceeași formă?

c. Apa dintr-o baltă dispare?

d. Hârtia poate fi transformată în bucăți foare mici?

Utilizarea DARTs în discuție. (DART = activități directe relaționate cu textul)

O decizie greșit luată în educație poate avea efecte nefaste asupra dezvoltării personalității umane.

Exemplu:

Pentru a face o selecție corectă, fiecare trebuie să treacă același examen. Exemplificăm printr-o situație oarecum hazlie acest aspect. Unui grup de candidați din lumea animalelor, ilustrat de altfel în imaginea alăturată i s-a dat ca probă de selecție următoarea sarcină: „Vă rog, urcați-vă în copac! Dacă judeci doar situația candidatului

pește după abilitatea sa de a se urca într-un copac… acesta va crede toată viața sa că este un prost." (parafrazare după Albert Einstein) Analizați, va rog, aceeași situație la candidatul elefant, apoi ușor, întoarceți-vă în sala de clasă…

Blocajul mental se produce în următoarele situații:

Neîncrederea în tine limitează abititatea de a acționa!

Refuzi să primești și să accepți ajutorul celorlalț i.

Crezi că îți lipsește educația necesară.

Crezi că alții sunt mai buni decât tine.

Crezi că țelurile tale sunt de neatins.

Îți este frică să vezi adevărul!

Crezi că îți lipsește timpul necesar și îț i lipsesc banii necesari. Deblocajul apare dacă „Ai încredere că dacă ai făcut un lucru minor bine, poți face și un lucru mare bine, de asemenea." (David Malcolm Storey)

BIBLIOGRAFIE

http://carbon.cudenver.edu/~mryder/itc_data/idmodels.html
http://www.learning-theories.com/
http://forlearn.jrc.ec.europa.eu/guide/2_scoping/meth_crea_brainstorming.htm
http://specialed.about.com/od/teacherstrategies/a/brainstorm.htm
http://homeworktips.about.com/od/homeworkhelp/a/brainstorming.htm
https://www.youtube.com/watch?v=cjeJ60zQ8-E
http://brandgenetics.com/why-brainstorming-sucks-infographic/

EXPLOZIA STELARĂ – APLICAȚIE LA GRUPA MIJLOCIE

Prof. Matei Ioana Mihaela
G.P.P. Nr. 53, Oradea

Explozia stelară este o metodă de stimulare a creativităţii , o modalitate de relaxare a copiilor şi se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme şi noi descoperiri .

Obiective :

- formularea de întrebări şi realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacţiune şi individual pentru rezolvarea unei probleme
- dezvoltă şi stimulează creativitatea individuală şi de grup, exprimarea liberă, spontaneitatea ;

Copiii stau aşezaţi în semicerc și se propune problema de rezolvat . Pe steaua mare se desenează sau se scrie ideea centrală .

Pe celelalte cinci steluţe se scrie câte o întrebare de tipul : ***CE ? CINE? UNDE ? DE CE ? CÂND ?*** , iar cinci copii din grupă extrag câte o întrebare.

Fiecare copil din cei cinci îşi alege câte trei , patru colegi organizându-se astfel în cinci grupuri .

Grupurile cooperează în elaborarea întrebărilor .

La expirarea timpului , copiii revin în semicerc în jurul steluţei mari şi comunică întrebările elaborate , fie un reprezentant al grupului , fie individual , în funcţie de nivelul grupei .

Copiii celorlalte grupe răspund la întrebări sau formulează întrebări la întrebări .

Se apreciază întrebările , copiilor , efortul acestora de a elabora întrebări corecte precum şi modul de cooperare şi interacţiune .

DOMENIUL LIMBĂ ŞI COMUNICARE

TEMA: **Punguţa cu doi bani** , de Ion Creangă

Obiectiv : fixarea conţinutului poveştii pe fragmente prin formularea de întrebări specifice exploziei stelare .

Material didactic : steluţe , silueta cocoşului din poveste .

Etape :

1. Copiii ascultă povestea . Pentru fixarea conţinutului prin feed- back , se solicită copiilor să asculte câte un fragment şi să formuleze întrebări .
2. „Cocoşul” împarte cele cinci steluţe cu întrebări la cinci copii . Educatoarea va citi fiecărui copil care va lua steluţa , întrebarea de pe aceasta . Cei cinci copii îşi aleg colegii de lucru şi constituie astfel cinci grupuri corespunzătoare celor cinci tipuri de întrebări . Ascultă pe rând fragmente din poveste .
3. În grupă se formulează întrebări pentru fiecare fragment audiat . Se reţin pentru etapa finală .
4. După ce au audiat toate fragmentele şi au elaborat întrebări se poate iniţia „ Jocul întrebărilor” , joc prin care copiii adresează întrebările formulate în grup
5. În final se aleg întrebări al căror răspuns sugerează aspecte principale ale poveştii.

Alte întrbări ce pot fi formulate de copii :

UNDE ? Unde a ajuns cocoşul?

- Unde l-a aruncat boierul pe cocoş?
- Unde şi-a alungat baba găina?
- Unde a găsit găina o mărgică ?

CE ?

- Ce a făcut cocoşul în fântână?
  - Ce bogăţii a adus cocoşul moşneagului ?
- Ce îi cerea moşneagul , babei ?
- Ce bogăţii a adus găina babei ?

CÂND ?

- Când şi-a bătut baba găina ?
- Când boierul l-a lăsat pe cocoş să plece acasă ?

DE CE ?

- De ce a plecat cocoşul de acasă ?
- De ce baba nu-i dădea moşneagului nici un ou ?

CINE ?

- Cine l-a aruncat pe cocoş în fântână ?
- Cine s-a luat după cocoş în cireadă ?

Când a plecat cocoşul de acasă?
Cine a furat punguţa cocoşului ?
De ce boierul voia să scape de cocoş?
Ce a găsit cocoşul pe drum?
Unde a plecat cocoşul?

CUM SĂ CONSTRUIM UN ATAȘAMENT SECURIZANT CU COPIII ÎN GRĂDINIȚĂ

prof. Răzvan Danc
Școala Primară Valea Nandrului, GPN Josani, Peștișu Mic

M-am întrebat mereu de ce unii copii se adaptează mai ușor la grădiniță, iar altora le este foarte greu. De ce unii se desprind cu ușurință de părinți și sunt dispuși să exploreze noi relații și conjuncturi, iar alții nu se dezlipesc de piciorul sau brațele părintelui? După îndelungi observații și cercetări, am ajuns la concluzia că motivul principal este atașamentul. În funcție de tipul de atașament pe care l-a dezvoltat copilul față de părinți (de fiecare în parte), explorarea necunoscutului se va face cu mai multă ușurință sau extrem de anevoios. Sigur, unicitatea, individualitatea copilului este un aspect la care ne gândim cu toții, însă și această individualitate este modelată tot de tiparele de atașament. De ce? Prin intermediul atașamentului noi traducem dacă lumea exterioară este sau nu sigură, dacă figurile înspre care, în mod natural și instinctiv, mergem spre protecție, ne vor oferi sprijinul de care avem nevoie: dacă sunt rampa de lansare care să ne îndrume să descoperim mediul și relațiile (ne suflă în aripi, cum se spune) și baza sigură la care să ne întoarcem ori de câte ori avem un eșec, un succes sau pur și simplu am obosit.

Atașamentul se referă la un tipar de relaționare de lungă durată pe care o persoană o stabilește cu o altă persoană apropiată. Este în special utilă pentru a înțelege cum reacționăm atunci când ne simțim răniți sau criticați, ori când se interpune distanța într-o relație apropiată. Pe scurt: în anii 1960, oamenii de știință au dezvoltat un test pe care au început să-l aplice copiilor și celor care îi creșteau în primul an de viață. Observatori instruiți îi vizitau acasă pentru a evalua interacțiunile dintre mamă și bebeluș, folosind o scară de evaluare standardizată. Apoi, la finalul anului, fiecare pereche mamă-copil era adusă într-o încăpere pentru a lua parte la un experiment care dura aproximativ 20 de minute. Acest test este numit „situația necunoscută“ deoarece se concentrează pe ce se întâmplă când copiii sunt separați de mamele lor și lăsați într-o încăpere nefamiliară, fie cu străini, fie singuri. Recent, a început să fie studiat și impactul atașamentului față de tată, iar datele confirmă același tipar ca în cazul atașamentului față de mamă. Analizând felul în care reacționează copiii în vârstă de un an când au de-a face cu stresul de a-și vedea mamele părăsind încăperea și, mai ales, cum reacționează la întoarcerea acestora, cercetătorii au descoperit că pot afla numeroase lucruri despre atașamentul copiilor – legătura pe care o au cu persoana de referință și cum folosesc relația respectivă drept „bază sigură.“

În calitate de cadre didactice este important să fim conștienți de faptul că creierul copilului este structurat de fiecare experiență pe care o are. Copilul percepe lumea în funcție de răspunsul pe care-l primește de la figura de atașament în diverse momente. Priviți reacțiile diferite ale copiilor care se împiedică și primul lucru pe care-l fac este să privească spre părinți pentru a ști cum să reacționeze: să plângă sau să se ridice. Din acest motiv, atașamentul nu este doar un predictor al nivelului de integrare în mediul grădiniței sau al școlii, ci un adevărat predictor al succesului în viață, a stării de sănătate și armonie cu noi și cu cei din jur. Responsabilitatea adultului este uriașă. Până nu demult se credea că transmitem inevitabil tiparul de atașament pe care l-am dobândit. Astfel, de exemplu: dacă avem un atașament securizant, vom oferi unul asemenea și copiilor. Dacă avem unul evitant, ambivalent sau dezorganizat, vom avea relații de atașament evitante, ambivalente și dezorganizate.

Indiferent de tipul de atașament pe care astăzi îl au părinții sau cadrele didactice există o veste bună, iar știința vine cu un mesaj plin de speranță și optimism. Cele mai recente cercetări în teoria atașamentului spun că în ciuda faptului că nu am primit un atașament securizant de la cei care ne-au crescut, îl putem oferi copiilor noștri, cu condiția să reflectăm și să ne înțelegem propriul istoric privind atașamentului. Altfel spus: îi poți oferi copilului/elevului tău o bază stabilă, plină de afecțiune, chiar dacă nu ai primit așa ceva de la părinții tăi.

De ce este important atașamentul securizant în grădiniță? Cercetătorii susțin că este nevoie de o singură persoană care să fie prezentă pentru noi atunci când avem nevoie, care să ne vadă și să

ne simtă, pentru a ne putea dezvolta într-un mod armonios. Așadar, chiar dacă mediul de acasă ar putea fi unul toxic, un cadru didactic conștient îl poate ajuta pe copil în procesul său de dezvoltare globală. Pentru a putea manifesta această revelație este necesar să dezvoltăm o narațiune coerentă a vieții noastre. Asta înseamnă, că noi, ca adulți (părinți ori profesori) este nevoie să observăm și să conștientizăm atât aspectele pozitive, cât și cele negative legate de experiențele trăite în familie și de sentimentele pe care le avem. Toate acestea formează o poveste pe care ne-o spunem, o poveste reală și plină de compasiune. O persoană care a construit o narațiune coerentă este capabilă să vorbească deschis despre copilăria sa, să manifeste compasiune pentru părinți, reflectând la consecințele pe care le au toate lucrurile pentru ea și copiii ei. Poate oferi detalii specifice despre experiențele sale, trecând cu ușurință de la amintire la înțelegere. Nu respinge trecutul și nu devine preocupată de el.

Atașamentul securizant are o mulțime de beneficii. În continuare notez doar câteva dintre acestea, beneficii cercetate de neurologul Daniel Siegel: stimă de sine ridicată, reglare emoțională mai bună, succes școlar mai mare, reziliență mai mare la stres, interacțiuni pozitive cu ceilalți preșcolari/colegi, prietenii mai strânse în copilărie, interacțiuni sociale mai eficiente în adolescență, relații mai bune și mai fericite cu părinți, frați și surori, calități de lider mai puternice, autonomie mai mare, relații romantice bazate pe încredere și înțelegere la vârsta adultă, competență socială sporită, încredere mai mare în viață etc.

Același Daniel Siegel afirmă că există patru caracteristici-cheie ale unui atașament securizant: copilul are nevoie să se simtă protejat, văzut, alinat și în siguranță. Așadar, dacă ne dorim să construim în mod conștient un atașament securizant cu copiii din grădiniță și din ciclurile superioare, este necesar să construim un mediu educațional și relațional care să aibă drept piloni de susținere aceste caracteristici.

Protejat: Daniel Siegel spune că părinții (și prin extensie, profesorii) au două sarcini principale pentru a-i ajuta pe copiii să se simtă în siguranță: 1) să îi protejeze de rău și 2) să evite să devină o sursă de teamă și de amenințare.

Neurologul propune și câteva modalități practice prin care putem face asta:

1. **Nu face rău** – este necesar să ne propunem ca în fiecare interacțiune pe care o avem cu copilul să evităm cuvintele și gesturile care ar putea să-l rănească. O palmă îl doare, iar o vorbă îl poate marca pe viață. În special, în perioada 0-7 ani când creierul său se comportă ca o cameră de luat vederi ce înregistrează fără să judece orice informație pe care o primește. Până la 7 ani copilul vedea lumea prin ochii noștri și se vede pe sine prin ceea ce spunem despre el. Neurocercetătorii ne informează că zona din creier care este responsabilă pentru durere este aceeași cu cea pentru respingerea socială. Asta înseamnă că atunci când un copil va fi lovit, nu doar că va resimți durere fizică, ci se va simți respins de persoana care îl agresează. Deci, este necesar să ne punem mâinile la spate (metaforic sau nu) și să închidem gura. În acest mod, avem toate șansele să nu le face rău copiilor cu care lucrăm. Desigur, agresiunea fizică este reprobabilă și putem observa că se dorește implementarea în școli a unor programe împotriva acestor acte, însă implementarea programelor ne arată că există și astfel de cadre didactice ori părinți, care încă mai apelează la agresiune pentru a-și arăta forța sau a-și demonstra dreptatea;
2. **Repară** – dacă au existat totuși momente în care copilul a fost agresat, chiar și verbal, ori jignit, etichetat sau repezit, este important să ne cerem scuze. Există o convingere în rândul adulților și anume aceea că ei nu trebuie niciodată să-și ceară scuze de la copiii lor pentru că astfel si-ar arăta vulnerabilitatea. Această convingere este total eronată și este cauza relațiilor toxice pe care părinții și profesorii le au cu ai lor copii și elevi. Micuții nu își doresc părinți perfecți, ci părinți care să prezenți în viața lor în mod activ și conștienți. Același lucru este valabil și în cazul profesorilor. Iartă-mă! este un act de mare curaj, de responsabilitate și care are puterea de a restabili conexiunea și conectarea dintre adult și copil. Mai mult decât atât, copilul învață prin imitație, astfel că este inutil să-i impunem să-și ceară scuze când greșește, dacă noi niciodată nu facem asta.

Văzut: A-i vedea cu adevărat pe copii constă în trei lucruri: 1) a te conecta la starea lor mentală la un nivel profund și semnificativ, iar acest lucru se poate realiza atunci când ne propunem să observăm mintea din spatele comportamentului unui copil. De cele mai multe ori, comportamentul acestuia este ca un iceberg, la suprafață vedem „ce face" și dacă avem curaj și bunăvoință să explorăm în adânc vom vedea care este răspunsul la întrebarea „de ce face?"; 2) a ajunge să le înțelegi viața interioară, înțelegând că fiecare copil are anumite nevoi și că atunci când nu-i sunt satisfăcute el caută modalități în mod inconștient de a și le împlini. Uneori, asta pentru noi este plăcut, iar alteori este deranjant. Totuși, atunci când înțelegem că fiecare comportament este motivat de o nevoie interioară și că viața interioară a celui mic este foarte complexă, se activează în noi compasiunea care ne ajută să le fim alături în momentele de impas și 3) a reacționa la ce vedem într-o manieră promptă și eficientă. Acest proces alcătuit din trei pași îi ajută pe copii să se „simtă înțeleși."

1. **Lasă-te cuprins de curiozitate** – explorează și observă tot ce face copilul. Observațiile cadrului didactic ocupă un loc foarte important în educația timpurie, deoarece în acest mod se obțin informații foarte prețioase despre starea internă a copilului, despre motivația și interesul acestuia. În plus, este util să creăm oportunități care le permit copiilor să ne arate cine sunt. În acest sens, putem încuraja conversaţii care să ne ajute să pătrundem mai adânc în lumea lor, astfel încât să putem învăța mai multe despre ei și să vedem detalii pe care altfel le-am putea rata. Întrebările de tipul „ce crezi că s-ar întâmpla dacă...?", „cum crezi că se simte...?", „ce ai putea face în cazul în care...?" nu sunt utile doar ca instrumente instructiv-educative, ci și în dezvoltarea capacității de introspecție și empatie în rândul copiilor;
2. **Ascultă-l și oferă-i șansa de a lua decizii** – acest aspect este foarte important pentru a crea un atașament securizant. De multe ori le spunem copiilor ce să facă, însă nu îi ascultăm cu adevărat. A asculta prespune prezență și mai ales abilitatea de a nu intra în judecăți. Copiii își doresc să facă lucruri singuri, vor să fie independenți și este recomandat să valorificăm fiecare moment în care copilul spune „lasă-mă pe mine." Privindu-l și încurajându-l pe parcursul acțiunii el își întărește stima de sine și relația cu adultul. A lua decizii este vital pentru dezvoltarea echilibrată a copilului. Nu doar că are nevoie să ia decizii singur, însă are nevoie să învețe să-și asume responsabilitatea pentru deciziile luate. În consecință, atunci când vrea să facă lucrurile altfel, este bine să-i prezentăm alternativele și consecințele, iar atunci când este nevoit să-și asume responsabilitatea să ne stăpânim din a-l „salva" sau a-l critica cu vorbe de genul: „ți-am spus eu." Ba din contră, să îi fim alături într-un mod în care să se simtă încurajat să mai încerce noi soluții.

Alinat: Când un copil trece printr-o stare neplăcută, acea experiență negativă poate fi modificată prin interacțiune cu o persoană de referință care îi oferă atenție și afecțiune. S-ar putea să sufere în continuare, dar cel puțin nu va fi singur în durerea lui. Pe baza acestei „inter-alinări" ghidate de părinte și/sau profesor, va învăța ce înseamnă și „autoalinarea." În acest sens, principala modalitate de a-l ajuta pe copil să se simtă alinat este crearea unui set de tehnici de „prim-ajutor" emoțional. Aceste tehnici se vor aplica în momentele de tip „potop emoțional" – atunci când emoțiile sunt foarte intense și îl vor ajuta pe copil să se liniștească. Este important de precizat că, pentru a avea succes, aceste tehnici se învață și se repetă în momentele de calm ale copilului, așa încât ele să devină o rutină. Programul din grădiniță permite integrarea unor astfel de tehnici în cadrul Activităților de Dezvoltare Personală, a momentului de mișcare și chiar în cadrul Activităților Liber-Alese, în secțiunea „jocuri de liniștire." Vă ofer în continuare doar câteva modalități dintre cele pe care eu le aplic la grupă și care au un efect extraordinar de benefic asupra copiilor. Există numeroase alte metode și tehnici pe care le veți găsi în cărțile scrise de cercetătorii în parenting, neuroștiințe și mindfulness sau la cursurile de Disciplină Pozitivă.

1. **Tehnica Zona Verde** – este o metodă de echilibrare psiho-emoțională propusă de Daniel Siegel, iar tot ce este nevoie ca preșcolarii sau școlarii să facă este să așeze o mână pe piept și una pe abdomen și să respire lent și profund;

2. **Respirația în Patru Timpi** – ajută sistemul limbic (creierul emoțional) al copilului să se liniștească. Tehnica se realizează în felul următor: INSPIR (și număr în gând 1-2-3-4), ȚIN AERUL (și număr în gând 1-2-3-4), EXPIR (și număr în gând 1-2-3-4) ȚIN AERUL (și număr în gând 1-2-3-4);
3. **Respirația în Pătrat** – se realizează cu degetul arătător un pătrat în aer astfel: INSPIR și trasez latura de sus, EXPIR și trasez prima dintre laturile verticale, INSPIR și trasez latura de jos și EXPIR și trasez a doua latură verticală, iar astfel pătratul este complet;
4. **Respirația pe Degete** – ridică o mână și du-o în fața ta. Cu degetul arătător de la cealaltă mână, „plimbă-te" sau trasează pe fiecare deget al mâinii din fața ta. Atunci când urci pe deget, INSPIRĂ, iar când cobori pe deget, EXPIRĂ;
5. Numără până la 10;
6. Caută prin grupă obiecte de o anumită formă sau culoare;
7. Ascultă preț de 1 minut sunetele din jurul tău.

Toate aceste tehnici sunt foarte utile pentru a-l aduce pe copil în prezent și a-l ajuta să se liniștească. Metodele au eficientă mai ales dacă sunt modelate de profesor, adică în momentele sale dificile în timpul programului să aplice una dintre tehnicile de reglare emoțională, astfel încât copiii să vadă modul în care se aplică și mai ales faptul că are rezultate.

ÎN SIGURANȚĂ: Ultima componentă rezultă din primele trei. Le oferim copiilor noștri o bază sigură când le arătăm că sunt protejați, că există cineva care îi vede și căruia îi pasă de ei în mod profund, care îi va alina când suferă. Astfel vor învăța să fie în siguranță, să se considere demni de prețuire şi să se autoaline când lucrurile merg prost.

În concluzie, atașamentul securizant nu este un ideal în grădiniță, ci un obiectiv care poate fi atins prin gesturi simple, mărunte, însă aplicate în mod conștient și mai ales consecvent.

Bibliografie

1. D. Keating, „Născut anxios”, Editura Curtea Veche, București, 2019
2. D. Siegel, T. Payne-Bryson, „*Inteligența parentală – Disciplină dincolo de drame și haos emoțional*”, Editura Pagina de Psihologie, București, 2016
3. D. Siegel, T. Payne-Bryson, „*Puterea de a fi prezent. Cum influențează părinții viitorul copiilor*”, Editura Litera, București, 2020
4. J. Gottman, J. DeClaire, „*Parenting. Cum să creștem copii inteligenți emoțional”*, Editura Pagina de Psihologie, București, 2016
5. J. Nelsen, „*Positive Discipline. The classic guide to helping children develop self-discipline, responsability, cooperation and problem-solving skils”*, Editura Ballantine Books, 2006
6. J. Nelsen, *„Teaching Parenting the Positive Discipline Way, Parent Educator Facilitator Way”,* Editura Positive Discipline, 2017
7. J. Nelsen, *„The Positive Discipline, Workbook”,* Editura Positive Discipline, 2017
8. R. Dreikurs, „*Cum să crești copii fericiți”*, Editura Institutul de Psihologie si Psihoterapie Adleriana, București, 2011

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ - UN IMPERATIV AL ZILELOR NOASTRE

prof. Carmen Sorina Oltean
Liceul Bănățean Oțelu Roșu

Educația semnifică o transfomare intenționată, pozitivă și pe termen lung a ființei umane, în perspectiva unei finalități explicit formulate, elaborate la nivelul macrostructurii societății[16]. Educația este deci atât un proces individual, cât și un proces social.

Se poate vorbi astfel de o dimensiune complexă a educației pentru înțelegere internațională, care cuprinde educația pentru drepturile omului, educația pentru democrație și civism, educația pentru pace și dezarmare, educația pentru toleranță, educația pentru dezvoltare, educașia pentru mediu, educația interculturală. Există însă și concepte colerate cu cel de educație interculturală, precum educația multietnică și educația globală. [17]

Istoria umanității este plină de exemple în care discriminarea a avut consecințe tragice asupra unor mari grupuri sociale . Putem să ne amintim doar ororile celui de Al doilea Război Mondial asupra evreilor, sau epurările etnice petrecute în timpul războiului din fosta Iugoslavie ca să înțelegem la ce grozăvii poate să ducă intoleranța etnică și religioasă.

În Europa zilelor noastre, unită, dar atât de diversă, asistăm la o acutizare a problemelor sociale și etnice. Europeni, americani, asiatici sau africani, crestini de toate confesiunile și mai ales musulmani, sunt puși față în față și obligați să se confrunte pe de o parte cu prejudecățile lumii în care trăiesc dar și cu propriile prejudecăți.

Etnocentrismul este definit ca procesul de apreciere a altor popoare, a normelor și obiceiurilor lor, ca inferioare în raport cu propriul popor și propriile norme și obiceiuri. Aspectul pozitiv al etnocentrismului este faptul că generează un climat de solidaritate socială, aspectul negativ este că etnocentrismul aduce prejudicii și generează situații extrem de grave de tipul genocidului sau purificării etnice.

Se pare că puși în fața unui grup străin, noi, oamenii reacționăm oarecum stereotip. În raport cu propriul grup, membrii sunt apreciați ca virtuoși și superiori, propriile valori sunt apreciate ca universale și intrinsec adevărate, propriile obiceiuri sunt considerat ca originale, profund omenești și reflecttnd cu adevărat natura umană. În raport cu alte grupuri, membrii lor suntapreciați ca nevrednici, imorali și inferiori, valorile celorlalțe grupuri sunt apreciate drept false atunci când diferă de valorile propriului grup, iar obiceiurile celorlalte grupuri sunt considerate drept suspecte, inferioare și lipsite de atribute umane.[18]

Literatura, ca realitate virtuală, ne oferă de multe ori cunoscutul motiv literar al *străinilui* care pătrunde într-o nouă lume, face cunoștință cu o nouă realitate căreia îi surprinde atât calitățile cît și defectele. Acest motiv literar nu ar fi fost abordat atît de frecvent dacă oamenii nu s-ar fi găsit mereu fie în ipostaza noului venit care trebuie să se adapteze fie în cea a localnicului care trebuie să accepte în apropierea sa o persoană diferită.

Din acest punct de vedere problematica educației interculturare nu poate fi neglijată astăzi, fiind deosebit de actuală în contextul globalizării. Valuri de migranți care fug din calea războaielor, atentate teroriste în numele unui așa numit război sfânt împotriva necredincioșilor, discriminarea celor care sunt *altfel,* mai săraci, mai puțin educați, neintegrați, toate sunt fenomene cu care ne confruntăm astăzi și în fața cărora nu putem să rămânem impasibili.

[16] Liviu Plugaru, Mariela Pavalache, *Educația interculturală*, Sibiu, ed. Psihomedia, 2007, p.10.
[17] Liviu Plugaru, Mariela Pavalache, *op.cit*, p.11.
[18] Liviu Plugaru, Mariela Pavalache, *op.cit.*, p.34.

În școală, educația interculturară își propune să sensibilizeze toți participanții la actul educațional, spre respectarea diversității, toleranței și solidarității. Când încercăm să definim însă educația interculturară trebuie să precizăm că aceasta nu reprezintă doar o disciplină școlară nouă ci o nouă abordare a disciplinelor clasice. Ea se adresează tuturor elevilor nu doar copiilor de imigranți care trebuie să se adapteze la o nouă realitate socială ci și celor care la ei acasă fiind trebuie să îi perceapă pe ceilalți ca egali și asemănători, rescpectându-le diferențele.

„ Școala are o funcţie dublă. Pe de o parte, prin conţinutul învăţământului are loc însuşirea unei limbi, unei culturi, unei ideologii naţionale şi unei memorii istorice. Persoanele şcolarizate în aceeaşi şcoală împărtăşesc nu doar aceeaşi limbă, ci şi ansamblul de cunoştinţe şi referinţe, implicite şi explicite. Pe de altă parte, şcoala constituie un spaţiu de integrare. În cadrul ei, elevii, indiferent de originea lor etnică, de apartenenţa la o biserică sau de originile sociale, sunt trataţi în mod egal. Din perspectiva interculturală este nevoie ca şcoala să promoveze„[19] „ataşamentul şi înţelegerea etnică şi să ajute elevii să dobândească deprinderi şi atitudini care să permită grupului etnic să dobândească putere de semnificare a marii culturi a lumii.”[20]

BIBLIOGRAFIE

*** *Dicţionar de psihologie socială*, Bucureşti, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1981.

Cucoş, C., *Educaţia. Dimensiuni culturale şi interculturale,* Iaşi, Ed. Polirom, 2000.

Plugaru, Liviu, Pavalache, Mariela, *Educația interculturală*, Sibiu, ed. Psihomedia, 2007.

[19] Liviu Plugaru, Mariela Pavalache, *op.cit.,* p.58.
[20] Cucoş, C., *Educaţia. Dimensiuni culturale şi interculturale*, Iaşi, Ed. Polirom, 2000, p.163.

PROIECT DIDACTIC- ACTIVITATE OUTDOOR

Prof. Tironeac Cătălina Giannina
Grădinița cu Program Prelungit „Căsuța Piticilor”– unitate structură a Liceului Tehnologic Nr.1
Câmpulung Moldovenesc

În contextul reformei de structură și procesualitate internă a procesului de învățământ, activitățile de tip outdoor oferă preșcolarilor oportunități noi și atractive de învățare. Pentru a susține aplicabilitatea acestui tip de activități în cadrul activităților din grădiniță, vă propun un proiect pe care l-am realizat tocmai în acest scop și care poate fi aplicat cu ușurință de către educatoare.

Propunător : prof. **Tironeac Cătălina Giannina**
Unitatea de învățământ : G.P.P. nr. 1 „Căsuța Piticilor”, Câmpulung Moldovenesc
Nivel / Grupa : nivel II – grupa mare
Tema anuală de învăţare : „Când/cum și de ce se întâmplă”
Tema activităţii : „Grădinarii matematicieni”
Categoria de activitate :
A.D.E.(DS) – „ Plantăm flori, numărăm, ne jucăm” -joc exercițiu;
Scopul activităţii :
Sistematizarea și consolidarea cunoștințelor matematice prin valorificarea situațiilor de învățare interactivă; dezvoltarea capacităților de aplicare a cunoștințelor însușite prin contactul direct cu realitatea înconjurătoare.
Obiective operaţionale

- să rezolve sarcini de lucru privind numărarea în limitele 1-10;
- să raporteze corect numărul la cantitate și cantitatea la cifra corespunzătoare;
- să efectueze operații de comparare, apreciere a cantității dintre două grupe de obiecte;
- să utilizeze corect numeralul cardinal şi ordinal;
- să verbalizeze acțiunile efectuate, utilizând termenii matematici adecvați;
- să identifice variantele de compunere a numerelor în situațiile concrete prezentate.

Strategii didactice:

a) **Metode și procedee:** conversaţia, explicatia, exerciţiul, jocul-exercitiu;
b) **Elemente de joc**: surpriza, mânuirea materialului din natură, mișcarea, aplauze etc.
c) **Resurse materiale:** solar, mici ghivece cu răsaduri de flori, plăcuțe cu cifre(numere), mici lopeți.
d) **Forme de organizare:** frontal, individual.

SCENARIUL ACTIVITĂȚII

Am planificat această activitate ca o variantă modernă a unei activități tradiționale, urmărind obiective identice, pentru a putea observa care tip de activitate are impact mai mare în rândul preșcolarilor, captându-le mai mult atenția. Ținând cont de faptul că în imediata vecinătate a grădiniței există un solar al cărui proprietar se ocupă cu creșterea florilor pentru comercializare ,am solicitat și am primit permisiunea să ne desfășurăm acolo activitatea, organizând în prealabil spațiul din solar, în funcție de obiectivele pe care mi le-am propus.

Odată ajunși la locul desfășurării activității, copiii îl vor cunoaște pe grădinar care va ruga copiii să îl ajute, deoarece nu se mai poate descurca singur cu un așa mare număr de flori.

Pentru început, voi face reactualizarea cunoștințelor, solicitând copiii să răspundă la următoarele sarcini, având ca material intuitiv mici ghivece cu răsaduri de flori :

- Ce culori au florile?
- Ce mărimi au florile?(mari, mijlocii, mici)
- Ce formă au straturile?(pătrat, cerc, dreptunghi)
- Să sortăm florile după culoare, mărime!
- Precizează ce mulțimi s-au format(mulțimea florilor roșii, galbene, etc, mari, mici, mijlocii, etc)
- Formează perechi între florile de același fel și spune unde sunt mai multe/puține și cu câte!
- Numără florile din fiecare mulțime formată!

În cadrul următoarei etapă a activității, copiii se vor îndrepta spre un strat care are înfipte plăcuțe cu numerele de la 1 la 10.

Copiii trebuie să planteze, pe verticală, de sus în jos, tot atâtea răsaduri de flori câte le arată cifra și să spună ce au format(scara numerică crescătoare).

Copiii se vor îndrepta spre un alt strat și vor forma, în același fel, scara numerică descrescătoare.

Voi urmări să fie antrenați toți preșcolarii, să verbalizeze acțiunile, folosind un limbaj matematic corect.

Voi îndruma copiii spre câteva straturi mici, în formă de cercuri. Aici grădinarul a început să planteze flori dar a obosit și nu mai știe câte trebuie să mai planteze sau să scoată din pământ, pentru a fi tot atâtea câte îi arată cifra. În primul cerc au fost plantate 3 flori, în al doilea 3 , în al treilea 8, în al patrulea 10 și în al cincilea 7. Copiii vor planta sau vor scoate din strat florile, conform cerinței, explicând unde sunt mai multe/mai puține și cu câte. Educatoarea poate crește dificultatea acestui joc-exercițiu, daca nivelul grupei permite acest lucru, urmărind identificarea de către copii a unui număr cât mai mare de variante de compunere, pentru cât mai multe numere.

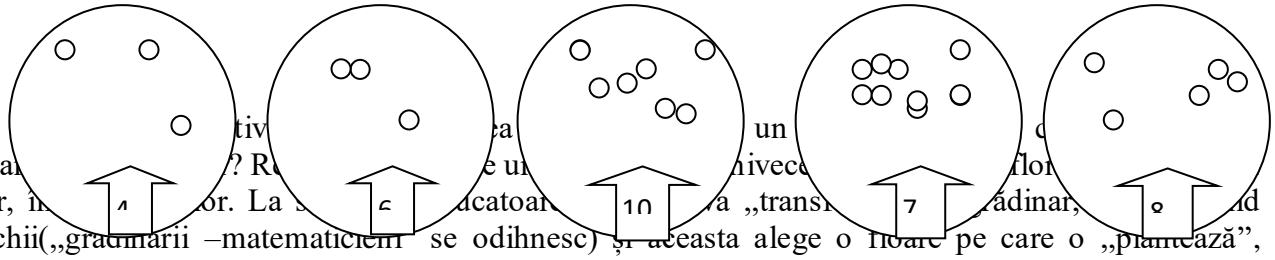

tiv ca un
pla ? R e u nivec flor
șir, în or. La ducatoar a „transf grădinar, d
ochii(„grădinarii –matematicienii” se odihnesc) și aceasta alege o floare pe care o „plantează”, așezând-o într-o mică adâncitură, pregatită anterior. La al doilea semnal al educatoarei, copiii deschid ochii și observă ce s-a întâmplat cu șirul de flori, identificând, prin folosirea numeralului ordinal, a câta floare a fost plantată. De fiecare dată se înlocuiește floarea lipsă din șir și jocul se continuă până când toți copiii sunt antrenați în activitate. Pentru complicarea jocului, educatoarea „plantează” două flori în același timp, solicitând copiilor răspunsul corect.

Activitatea se încheie cu aprecierile educatoarei și cu mulțumirile pe care copiii le primesc de la grădinarul solarului. Drept recompensă, copiii vor primi fiecare câte un răsad cu o floare pe care o vor planta pe stratul din curtea grădiniței.

(fotografii sunt realizate de mine)

Bibliografie:

Petrovici, C., *Didactica activităților matematice în grădiniță*, Editura Polirom, 2014, Iași
Curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura Didactica Publishing House, București, 2009;

EDUCAȚIE PENTRU SĂNĂTATE: „SUNT SĂNĂTOS ȘI VOIOS”

Szabó Enikő
Grădinița P.P. nr. 6 – Târgu-Mureș

ARGUMENT

Caracteristica fundamentală a vârstei preșcolare este dezvoltarea unui copil capabil să se descurce independent în societate. Este bine știut că bunele maniere nu se învață prin sfaturi, discursuri sau observații ci numai prin exemple. La această vârstă copilul imită și de aceea dulții din preajma lui trebuie să fie un exemplu pozitiv în comportament.

Motivez alegerea acestei teme și din dorința de a aduce un plus de cunoștinte referitoare la educația pentru sănătate printr-o alimentație corectă, prin respectarea regulilor de igienă personală și de grup pentru a forma o conduită corectă și responsabilă față de sănătatea noastră și a celor din jur.

SCOP:

Formarea unei atitudini pozitive și responsabile față de sănătatea sa și a celor din jur, a unui stil de viață sănătos, dezvoltarea armonioasă sub aspect psiho-fizic a preșcolarilor prin cunoașterea conținutului de educație pentru societate prin derularea unor activități referitoare la igienă, sănătate precum și a normelor necesare integrării în viata socială și reguli de securitate personală și de grup corelate cu Programul Național de ,,Educație pentru sănătate’’

OBIECTIVE SPECIFICE:

1. **Privind copiii preșcolari:**

- Copii sunt sprijimiti să manifeste interes pentru menținerea sănătății proprii și a celor din jur;
- Cunoașterea și respectarea normelor necesare integrării în viața socială precum și reguli de păstrare a sănatatii;
- Desfășurarea unor activitțăți demonstrative care să contribuie la aplicarea regulilor de igienă și a comportamentului în grup;
- Îmbogățirea vocabularului propriu utilizind cunoștințele însușite pe parcursul participării la activitățile de educație sanitară;
- Formarea unui comportament sanitar activ și responsabil care să permită manifestarea unei conduite adecvate și creativității.

2. **Privind cadrele didactice**:

- Familiarizarea cadrelor didactice cu metode noi stimulare a copilului pentru desfășurarea unor activități cu caracter sanitar în vederea însușiri unor cunoștințe din domeniul respectiv;
- Responsabilitatea cadrelor didactice de a construi un mediu educațional care să motiveze copilul în procesul de prevenire a îmbolnăvirii.

3. Privind părinții și alți factori educaționali din comunitate:

- Creșterea implicării părinților și a comunității locale în activitatea a proiectului grupei având ca scop prevenirea îmnbolnavirii copiilor;
- Sensibilizarea părinților și ai altor factori educationali din cadrul comunitatii privind necesitatea formarii și dezvoltarii conștiintei în privința igienei la copii;
- Implicarea autoritatilor locale și a altor factori în vederea susținerii financiare;

DESFĂȘURAREA PROIECTULUI

Septembrie: **„SUNT SĂNĂTOS ȘI VOIOS'' -** Prezentarea proiectului părinților; Împortanța educației sanitare la grădiniță.

Octombrie: **„ÎN VIZITĂ LA CABINETUL MEDICAL"**- Vizită la cabinetul MEDICAL DIN GRĂDINIȚĂ

Noembrie : **„CE, CÂT ȘI CUM MÂNCĂM?'' -** Masa rotundă cu tema. :„Să ne hrănim corect '', întilnire cu asistenta medicală;

Decembrie: **„ SĂNĂTATE DE LA TOATE'' -** Convorbiri despre păstrarea sănătății, alimentație, odihnă și recreere, sport;

Ianuarie: **„GRADINIȚA – CASTELUL CURAȚENIEI''-** Amenajarea unui mediu sănătos, învățăm să facem curățenie, să trăim într-un mediu sănătos. Realizarea unor desene cu comportamente pozitive ale copiilor; Expoziție cu desenele copiilor.

Februarie: **„ DINȚI SĂNĂTOȘI COPII FRUMOȘI "-** Vizită la cabinetul medicului stomatog/ vizită medic stomatolog la grădiniță;

Martie : **„ LA FARMACIE'' -** Vizită la farmacia din cartier;

Aprilie: **„MEDIUL ȘI SĂNĂTATEA" -** Masă rotundă. Chestionare de evaluare de la părinți.

EVALUAREA PROIECTULUI: fotografii; expoziţii – participanţii vor primi diplome; realizarea unor prezentări în PowerPoint cu activităţile desfăşurate;

PRODUSE FINALE: portofoliul care va cuprinde materiale, fise și imagini de pe parcursul derulării proiectului;

SUSTENABILITATEA PROIECTULUI:

Proiectul prezintă un potenţial de dezvoltare şi poate fi continuat în anii următori, prin atragerea de noi parteneri din grădiniță..

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Mureșan Daniela
Școala Gimnazială" Tudor Vladimirescu" Târgu Mureș

Experiența actuală ne ajută să înțelegem că tehnologiile sunt instrumente de aplicat cu atenție și în mod adecvat. Provocarea pentru cadrele didactice este să se îndepărteze de noțiunea de evaluare ca document Word – adică de la simpla înlocuire a unei bucăți de hârtie cu un document electronic – și să folosească tehnologia pentru a-i ajuta pe elevi să devină autonomi în învățare.

Prin platformele și aplicațiile disponibile online, drumul este larg deschis pentru diverse tehnologii utile în predare și evaluare, dar ceea ce trebuie să vină întâi este modul în care tehnologia va îmbunătăți pedagogia folosită.

Evaluarea cu utilizarea media, poate oferi elevilor o serie de opțiuni. Părerea mea este că le place acest lucru. Creativitatea manifestată este uluitoare.

Cu ajutorul calculatorului, evaluarea este făcută instantaneu, evaluatul primind un punctaj pe loc. Este o evaluare brută, cu un feedback insuficient, deoarece comunicarea notei nu oferă nici un indiciu explicativ cu privire la natura greșelii sau a cauzei acesteia. Însă tocmai acest fapt poate declanșa noi eforturi de învățare/înțelegere. Perioada aceasta nu mai avem decât la a spera la ultima parte a frazei: auto-determinarea evaluatului de a învăța mai mult. De multe ori spun că: *examenul este ultima lecție pe care o primește studentul înainte de a absolvi*, fără a folosi lecție în sensul peiorativ.

Instrumentele de evaluare on-line ne pun la dispoziție o gamă largă de posibilități de evaluare, uneori tehnica fiind mult mai pregătită decât suntem noi dispuși să explorăm. Pe lângă recomandările descrise mai sus pentru elaborarea testelor, on-line-ul pune la dispoziția evaluatorilor un set de standarde și specificații dedicate instruirii asistate de calculator.

Aplicația KAHOOT este una dintre aplicațiile pe care eu le folosesc cu succes în activitatea cu elevii, la majoritatea disciplinelor, în orice moment al activității: în recapitularea cunoștințelor, în fixarea cunoșințelor, în etapa de predare, ca evaluare formativă sau chiar ca evaluare sumativă. Este o aplicație ușor de utilizat, îndrăgită mult de către copii. Este accesată de către aceștia de pe dispozitivul mobil sau intrând pe site-ul *kahoot.it*, în acest caz putând fi folosit și calculatorul sau laptopul.

Importanța utilizării aplicației kahoot:

- Obiectivitatea evaluării rezultatelor
  Factorul uman implicat în evaluare este, prin natura sa, subiectiv, de aceea și actul evaluativ este influențat de subiectivism. Printr-o evaluare asistată de calculator elevul nu va mai avea senzația că a fost defavorizat într-un fel sau altul.
- Feed-back imediat pentru elev și profesor
  Folosirea acestor aplicații asigură corectarea imediată a răspunsurilor, elevul dându-și astfel seama ce parte a materiei stăpânește mai puțin, iar profesorul își poate proiecta mult mai rapid activitățile de reglare.
- Reducerea factorului stress
  Utilizarea acestor aplicații în evaluare încurajează crearea unui climat de învăţare plăcut, relaxat.
- Centralizarea și stocarea rezultatelor
  Stocarea rezultatelor elevilor la diferite teste și interpretarea grafică a acestora permite crearea unei baze on-line cu informații referitoare la nivelul lor de cunoștințe, dobândite la nivelul evaluărilor și oferă o perspectivă de ansamblu asupra activităţii elevilor pe o perioadă mai lungă de timp.
- Diversificarea modalităților de evaluare
  Folosirea acestor aplicații îmbogățesc practica evaluativă, evitând rutina şi monotonia.
- Interactivitate
  Dezvoltarea perspicacității, atenţiei, distributivității şi creativității.

Avantajele utilizării aplicației KAHOOT:

- pentru profesori: – Îmbunătățirea calității actului de predare-învățare-evaluare;
  – Ridicarea standardelor la nivelul competențelor digitale;
  – Dezvoltarea creativității în proiectare.
- pentru elevi: – Îmbunătățirea abilităților digitale;
  – Dezvoltarea auto – controlului;
  – Înțelegerea reciprocă;
  – Dezvoltarea încrederii de sine.

  Este foarte important faptul că elevii percep utilizarea acestei aplicații ca pe un joc, ei nu simt că sunt evaluați, sunt relaxați și dornici de a interacționa și mai mult cu tehnologia digitală în mediul școlar, în educație și, de ce nu, în autoeducație.

BIBLIOGRAFIE:

[1] Miron Ionescu, Ioan Radu, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.
[2] Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păuşan, Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în şcoala modernă, Editura Credis, Bucureşti, 2003.
***https://kahoot.it/

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Hristea Cristina
Școala Gimnazială „Cornel Regman" Daneș – Structura Seleuș

De-a lungul timpului, în teoria și practica educației și instruirii, conceptul de evaluare a suferit modificări semnificative. De la simpla verificare a cunoștințelor acumulate de către elev și notarea lor de către învatator s-a ajuns la extinderea acțiunilor evaluative asupra rezultatelor sociale ale sistemului de învățământ, asupra proceselor de instruire, a durabilității cunostințelor elevului, a calitătii curriculumului școlar și a pregătiri personalului didactic .

Evaluarea introduce o normă valorică, evoluând sub influența pedagogiei prin obiective, în două direcții :

Sumativa care se concentrează asupra rezultatelor grupei de elevi, reflectând performantele ;

Formativa care analizeaza situatiile complexe, demersurile de studiu și procesele de învățare diverse ;

Analizând practicile evaluative ,Ion T. Radu remarcă faptul că "***evaluarea performantelor școlare este tot mai mult înțeleasă nu ca acțiune de control - sacțiune , limitata la verificare și notare, ci ca proces ce se întrepătrunde organic cu celelalte procese ale actului didactic, exercitând o functie esential – formativa, concretizată în a informa și a ajuta în luarea unor decizii cu scopul de ameliorare a activității în ansamblu ".***Relaţiile funcţionale dintre acţiunile de evaluare a rezultatelor şcolare şi procesele de instruire şi educare, relevă funcţiile fundamentale ale evaluării în activitatea şcolară.

Viziunea mea despre metodele de evaluare pe care ar trebui să le punem în practică în mediul on-line este că ar trebui să fie făcute niște aplicații prin care elevii vor fi supuși unor teste, partea teoretică să fie la început și după ce este parcursă sa fie dat în test, ar fi bine sa fie diferit la fiecare elev, si dacă elevul încearcă să intre pe alt site sau pe altă aplicație sa fie dat afară din aplicație, deoarece ar putea copia dacă intră pe alt site sau poate întreba pe cineva în mediul online si asta înseamnă ca nu a fost parcursă partea teoretic

De asemenea metodele de evaluare trebuie să fie desfășurate în mod interactiv astfel (pornind de la premisa ca acest sistem virtual doar recapituleaza si sistematizeaza cunoștințele precedente acestei perioade): prin jocuri educative online (alături de profesori) folosind diferite platforme sau aplicații; prin conferințe ce stau la baza unor vizionari ale unor documentare educative.

Googleclassroom este un instrument nou din suita Google Apps for Education cu care profesorii pot să creeze și să organizeze rapid teme, să ofere eficient feedback, precum și să comunice ușor cu elevii. Cu aplicația Classroom studenții pot să-și organizeze temele,testele de evaluare în Google Drive, să le finalizeze, să le predea, precum și să comunice direct cu profesorii și cu colegii.

Am utilizat cu success la clasă platforma educațională **Edmondo** , unde am publicat link-uri către activități suplimentare, precum și fișe care ajută la acumularea de cunoștințe dincolo de conținutul manualului.

Edpuzzle este un instrument online care mi-a permis să accesez un videoclip din mai multe surse (cum ar fi YouTube, National Geographic sau Academia Khan) și să îl transform într-o lecție interactivă. de geografie

Pentru orele de Muzică și mișcare și Dezvoltare personală am folosit ca instrument de evaluare platforma educațională **Școala Intuitext** .Cu ajutorul acestei platforme ,cei mici își antrenează gândirea și memoria prin jocuri logice, descoperă curiozități din lumea sportului, artei și științei, se bucură de animații și experimente inedite. Cu ajutorul acestui produs online de învățare, copiii își formează o atitudine pozitivă în raport cu școala, acest aspect fiind, de fapt, cheia către un viitor de succes.

O provocare pentru elevii mei a fost utilizarea aplicatiei **Padlet ,** care este o aplicaţie online care permite utilizatorilor să-și exprime cu ușurinţă opiniile pe un subiect comun pe un „avizier" virtual (wall). Peretele este, de fapt, o pagină web unde utilizatorii publică scurte mesaje conţinând text, imagini, clipuri video şi / sau legături. Poate fi folosit pentru sesiuni de brainstorming, a posta adrese de Internet utile, cuvinte noi, termeni sau comentarii pe o temă data,teste de evaluare.

ASQ (Another Smart Question) este o soluție de evaluare pe care elevii o pot folosi independent, pentru a aprofunda și a lucra individual teste și exerciții create în prealabil de profesor. Acesta poate adăuga clipuri video cu explicații, exerciții și teste pentru orice materie și poate urmări rezultatele fiecărui elev direct din aplicație.

După opinia mea aceste ,platformele sunt suficient de sigure pentru a permite evaluarea de la distanță.

CUM VĂD VIITORUL ÎNVĂȚĂRII

Prof. Hojda Vasile
Liceul Tehnologic,,Iuliu Moldovan''Arad

Cum văd viitorul învățării?

Iată ceva care probabil nu vă va surprinde: elevii de astăzi au nevoi de învățare diferite față de elevii de ieri. Urmând această logică, este de la sine înțeles faptul că elevii de mâine vor avea, de asemenea, propriile nevoi distincte de învățare, pe care nu le putem anticipa încă.

Nevoile societății și ale elevilor s-au schimbat. Actuala generație a crescut prin tehnologie și acces instantaneu la bunuri, servicii și informații. Drept urmare, ei gândesc diferit și învață diferit. In acest context se impune accesul extins la educație, făcând apel la specificul societății actuale, în care există un ritm alert al schimbării.

În proiectarea unui sistem educațional de succes este obligatorie adaptarea permanentă la nevoile în schimbare ale elevilor și la capacitățile în continuă evoluție ale tehnologiei educaționale.

Cu toate acestea, mulți educatori sunt încă reticenți la noțiunea de clasă tehnologică. Ne găsim – în ceea ce privește cultura educațională - între ciocan și nicovală, oscilând permanent între a conștientiza că metodele noastre actuale nu funcționează și teama paralizantă de schimbare.

Dar schimbarea nu trebuie să fie întotdeauna înfricoșătoare. Inovația nu înseamnă întotdeauna să creezi ceva nou. Poate însemna adesea să construim pe ceva care există deja sau să găsim metode și mijloace pentru a face ceva mai bun. De exemplu, o modalitate prin care încercăm să creăm o schimbare pozitivă este utilizarea experiențelor on- line create în cadrul parteneriatelor județene și folosirea competențelor profesorilor locali care să răspundă nevoilor de învățare on-line ale elevilor.

In prezent există numeroase forme de predare- învățare, prin care este facilitat accesul la educație, învățarea virtuală și on- line demonstrând posibilitatea continuării educației în situații de „avarie''. Putem vorbi despre modul în care aceste lucruri ne îmbunătățesc oportunitățile de comunicare cu elevii și despre provocările învățării on -line.

Cu siguranță tehnologia reduce decalajul pentru mulți copii. Elevii au stiluri de învățare diferite care variază în funcție de anumiți factori, atât de natură biologică, cât și de tip social sau familial, dar accesul la tehnologie și folosirea tehnicilor moderne de predare -învățare le oferă elevilor șansa de a folosi învățarea personalizat, comparativ cu abordarea tradițională a învățării (tablă, caiete, manual, teme).

Cel mai important lucru este eficiența practicilor, nu neapărat noutatea sau inovativitatea acestora. Este similar cu un model medical. Vreau ca medicul meu să folosească cea mai eficientă practică pentru mine, nu neapărat cea mai nouă sau cea mai inovatoare.

Care sunt practicile mai eficiente când vine vorba de noua învățare, să fie vorba de învățarea on- line?

Ceea ce cred că este cea mai eficientă practică este să ai un profesor extrem de bun în fiecare oră a zilei pentru un elev. Într- o țară ca a noastră, ar fi nevoie de aproximativ o sută de mii de profesori ,,remarcabili'' pentru a fi în mod autentic alături de elevi. Deja se poate constata faptul că unii elevi învață bine într-un mediu on-line. Unii elevi sunt motivați să facă acest lucru datorită atractivității lecțiilor, ceea ce se observă în interesul pentru participarea la ore. Dar majoritatea elevilor își doresc cu adevărat să dezvolte o relatie mai apropiată cu profesorii, o apropiere interumană profesor-elev, în care, pe lângă transmiterea și recepționarea de informații, trebuie să existe și transmiterea și receptionarea de sentimente.

Există mulți elevi în zonele urbane și foarte mulți în zonele rurale - care nu au un profesor care să îi îndrume și să îi consilieze și din punctul de vedere al sentimentelor și al trăirilor specifice vârstei. Acestor copii le lipsesc apropierea și intervențiile comunității prin derularea de

programe de consiliere și orientare altfel decât cele clasice. Aici vorbim despre acei profesori cu vocație care pot să desfășoare activitățile de consiliere specifice nevoilor elevilor.

Nu vorbesc despre cineva care doar își îndeplinește rolul de profesor sau despre cineva care poate a obținut o certificare, calificare, perfecționare, ci vorbesc despre acei profesori care știu să se apropie, să empatizeze și să determine elevul să învețe „altfel''în stilul lui, să învețe folosind tehnologia. În societatea și în vremurile în care trăim nu este suficient să transmiți cifre, date, informații sau concepte, este necesar să ne transformăm și în profesorul cu mentalitate deschisă.

Consider că trebuie să privim educația în mod diferit. Rolul școlii astăzi este mult diferit de ceea ce se construia în urmă 20 sau 30 de ani. Munca s-a schimbat. Mediul s-a schimbat. Condițiile în care trăiesc elevii și în care vor lucra s-au schimbat. Trebuie să fim agili pentru a ne putea descurca și adapta la o lume cu o dinamică imprevizibilă.

Profesorii își iau timp și pentru a-și dezvolta meșteșugul, astfel încât posibilitatea de a învăța combinat să fie un demers eficient, care să vizeze formarea de competențe, valori sau atitudini.

În ziua de azi durata de menținere a atenției copiilor s- a diminuat foarte mult. Cred că trebuie să înțelegem și cum învață elevii. Dacă încercăm doar să transmitem informații, nu vom obține rezultate excepționale, prin urmare un profesor trebuie să poată gestiona o sală de clasă care are elevi cu nevoi diferite și să poată satisface aceste nevoi. Trebuie să privim dincolo de clasă, astfel încât să putem vedea toate mediile de învățare ale elevilor.

Din nou, aici intervin lucruri precum învățarea mixtă și învățarea on- line. Lucruri care sunt experiențiale, în care elevii pun mâna și ajung să practice cu adevărat ceea ce fac. Toate aceste lucruri le învăța din cercetare, prin descoperire, iar noi trebuie să intuim modul fiecăruia de învăța, demersul didactice urmând a fi construite adecvat clasei/ elevului.

O altă mare problemă, din punctul meu de vedere esențială, este comunicarea. Am observat la elevii cu care lucrez o pierdere îngrijorătoare în arta de a comunica. Elevii nu știu cum să răspundă profesorilor în dresarea față în față. Ei pot răspunde mai eficient pe un ecran, pot atinge răspunsul lor, dar în ceea ce privește contactul vizual cu profesorii și posibilitatea de a comunica gânduri, idei, trăiri, există un mare deficit.

De aceea nevoia de a avea acei profesori „remarcabili'' care nu vor sta în spatele sălii de clasă, nu vor dicta de la catedră, ci vor fi eficienți și buni organizatori; vor împărți elevii în grupuri, astfel încât să poată interacționa între ei pentru a lucra cu orice material, informație sau noțiune pe care o primesc.

Din punctul meu de vedere elevii socializează foarte diferit cu profesorii, raportat la modelul ideal. Tehnologia o folosesc cu precădere pentru socializare și comunicare între ei, dar mai puțin în comunicarea elev-profesor. Dacă întrebi un elev de unde crede că va primi ajutor atunci când are o problemă în rezolvarea unei teme, în general, va zice Facebook, Whats-up sau prin retelele de socializare cu un coleg. Foarte rar un elev spune că va lua legătura cu profesorul de la clasă pentru rezolvarea problemei.

Atunci vine întrebarea ....Comunicăm eficient? Atragem elevul ? Suntem empatici? Modelul nostru actual de școală se potrivește cu elevul nostru actual? Cred că provocarea este să vorbim mai degrabă despre învățare, decât despre „școală''.

Am ajuns să folosim învățarea on-line ca resursa educațională sau ca necesitate educațională în perioada de pandemie prin care am trecut. Învățarea on- line poate fi, de asemenea, un lucru suplimentar pentru învățare, dar nu este un mod de substituție.

Aceasta poate fi utilizată în moduri diferite și cred că un exemplu bun este ceea ce numim învățare mixtă, în care profesorul de la clasă face un proiect și îl transmite, comunică, și așteaptă feed-back. Accesul la platformele on- line facilitează formularea și clarificarea problemelor apărute în procesul învățării, astfel încât se poate oferi individual explicații suplimentare.

Există modalități prin care profesorii pot accesa programa, planuri de lecții și alte materiale didactice. În plus, aceștia își pot face și instruirea on- line, astfel încât nu numai să o folosească

pentru a-și învăța elevii, ci și pentru a se autoperfecționa. Cred că, dacă înfășurăm toate acestea în jurul experienței copilului, vom vedea mult mai multe oportunități de a învăța.

Aspectul cel mai important pe care îl învățăm despre predare astăzi este că trebuie cu adevărat să ajutăm elevii, să îi îndrumăm pentru a putea să răspundă la întrebări și pentru rezolva probleme. Ei trebuie să comunice între ei, ca formă de socializare, cunoaștere, autocunoaștere, dar comunicarea reală profesor- elev este cheia educației.

Dacă în învățământul din trecut, comunicarea educator-educabil era preponderent unidirecțională (elevul asculta ceea ce avea profesorul de spus) acum comunicarea trebuie să fie multidirecțională.Trebuie să existe comunicare profesor-elev,elev-profesor sau elev -elev. Și toate acestea trebuie încurajate în cadrul fiecărei lecții.

Ca să vorbim despre viitorul învățării trebuie să vorbim la început despre elev, să studiem elevul în societatea în care trăim, înțelegând că elevul de azi nu este imaginea elevului de acum 10 ani, la fel cum trebuie să înțelegem că profesorul de azi nu poate folosi aceleași metodele sau mijloacele și nu își poate propune aceleași obiective ca în trecut. Schimbarea este o trăsătură a prezentului, și nu este just să cerem elevului să se schimbe pentru a se „mula'' pe ceea ce suntem noi, profesorii. Trebuie să întelegem că starea de bine a elevului, eficiența învățării, dar și relatia profesor -elev începe de la noi și depinde de noi .

RESURSE ŞI APLICAŢII DIGITALE EXPERIMENTATE ÎN PROIECTE EDUCAȚIONALE

Prof. Carmen Stan,
Liceul Tehnologic „Ovid Caledoniu" Tecuci

Didactica actuală impune transformări permanente ale procesului educativ, atât pentru elevi cât și pentru profesori, atât în scopul adaptării școlii la cerințele noii "societăți a cunoașterii" cât și în scopul modelării actualilor "nativi digitali", astfel încât, viitorii absolvenți să se poată integra mai ușor pe o piață a muncii, în continuă schimbare.

Reconfigurarea procesului didactic în contextul actual, pe cât de rapid s-ar impune, manifestă o oarecare inerție în mediu preuniversitar. De aceea, pioneratul despre care se vorbește în domeniul pregătirii elevilor prin folosirea mijloacelor TIC, trebuie asumat de anumite cadre didactice și trebuie început cu multă delicatețe.

In acest sens, proiectele educaționale, activitățile extracurriculare și concursurile instrumentate pe platformele e-learning, dirijează ușor și într-o direcție dorită procesul didactic care se conturează sub o altă formă. Activitățile extrașcolare atrag elevii din învătământul preuniversitar creîndu-le senzația libertății și a jocului. De aceea, pornind de la acest mic truc, am propus la nivelul școlii noastre, deocamdată, proiectul educațional "Alimente, alimentație, educație!" găzduit pe platforma e-learning a școlii, sub forma unui curs. Activitatea s-a adresat elevilor de la Profilul Servicii, care au dorit să-şi dezvolte competențele de utilizare a calculatorului, să adopte tehnici de studiu specifice, să selecteze și să prelucreze informațiile și să-si dezvolte capacități de comunicare prin schimb de informații și dialog. Proiectul se adresează și cadrelor didactice care doresc să-și modernizeze stilul de muncă prin utilizarea platformelor e-learning, precum și prin adoptarea unor noi metode de abordare a continuturilor din perspectiva transdisciplinară.

Pornind de la tematica specifică disciplinelor de specialitate pentru clasele cu specializarea Organizator banqueting, am propus teme legate de alimente, alimentaţie, o problematica pe cât de cunoscută şi de dezbătută, pe atât de superficial tratată de mijloacele media. Scopul? Încercăm să facem un pic de "educaţie"pe acest domeniu pentru actualii elevii, consumatorii de mâine.

În cadrul proiectului "Alimente, alimentaţie, educaţie!" problematica unei alimentaţii corecte s-a conturat prin parcurgerea următoarelor teme:

1. "Alimentele – beneficiu sau duşman!"
2. "Bucătăria românească, între tradiţie şi influenţă!"
3. "Ce sunt caloriile?"
4. "Gastronomia în literatura română"
5. "Apa- aliment sau instrument!"

În cadrul proiectului fiecare temă a fost abordată în mod secvenţial, elevii având posibilitatea studierii bibliografiei propuse în ritm propriu. Pentru fiecare temă elevii au avut la dispoziţiile resurse sub formă de link-uri, pagini, materiale introduse pe platformă, pe care le-au putut folosi pentru documentare. Utilizarea link-urilor ca resursă pentru documentare este deosebit de utilă şi avantajoasă pentru elev, deoarece, acesta, "învaţă să înveţe". În mod curent elevii sunt supuşi unui "val de informaţii" din diferite surse media (televizor, internet), pe care, fie le iau ca atare, fie nu le acordă atenţia cuvenită. Astfel, link-urile propuse de către profesor după o atentă selectare a conţinuturilor, prezintă anumite informaţii care îi oferă elevului surse de informare

corecte, bine documentate, îl obişnuieşte cu termeni noi, îi formează un alt mod de a învăţă. Speculând atracţia şi preocuparea elevilor pentru mijloacele electronice, prin metode relativ simple reuşim să promovăm un nou stil de abordare a conţinuturilor, punând elevul în situaţii noi de învăţare, la limita dintre educaţie şi mijloacele informatice moderne.

Odată realizată documentarea privind o anumită temă, elevii au conceput materiale power-point pentru fiecare temă în parte, materiale prezentate mai întâi în faţă colegilor şi introduse ulterior pe platformă în aplicaţia "Temă" pusă la dispoziţie pentru fiecare subiect în parte.

În cadrul proiectului am ales să abordăm anumite teme prin sistem blended-learnig, prin care un anumit subiect a fost prezentat mai întâi de către profesor, pentru ca apoi elevii să realizeze anumite aplicaţii practice prin aplicarea cunoştinţelor şi consolidarea acestora. În acest sens, în cadrul temei "Ce sunt caloriile?" profesorul a prezentat un material privind valoarea nutritivă şi valoarea calorică a alimentelor, a explicat modul de calcul a valorii energetice unui produs utilizând formule matematice şi a pus la dipoziţia elevilor Fişe de lucru cu conţinutul factorilor nutritivi din componentele preparatelor culinare. În continare, elevii au introdus datele din problemă într-o Fişă de calcul de tip Excel obţinând automat valorice calorice pentru fiecare tip de produs. Rezultatele obţinute au fost de asemenea, încărcate pe platformă.

În activitatea dedicată "Gastronomiei în literatura română" elevii au realizat o şezătoare la care au spus ghicitori şi epigrame. Interesant este faptul că răspunsurile la ghicitori au putut fi transformate ulterior într-un rebus prin intermediul unui glosar.

Proiectul propus a avut şi un rol experimental, prin faptul că activităţile de documentare privind temele propuse, precum şi rezultatele activităţilor obţinute de elevi au fost încărcate pe platformă, tocmai în ideea familiarizării elevilor cu tehnici noi de abordare a învăţării prin intermediul mijloacelor informatice. Este de remarcat interesul elevilor pentru acest tip de activităţi în contextul în care, seduşi de perspectiva utilizării calculatorului "chiar şi la şcoală" reuşesc să-şi contureze idei, să-şi formeze opinii, pe care să le prezinte şi să le susţină. În urma derulării proiectului elevii au înţeles că internetul poate deveni util şi în alt scop, decât cel de socializare.

Bibliografie:

http://www.elearning-forum.ro/resurse/a1-elearning.html
http://www.elearning.ro/invatarea-mixta-si-rezultatele-acesteia

JURNAL DE DASCĂL

prof. ing. Molnar Mihai
Liceul Tehnologic Nr.1 Cadea
prof. Molnar Ioana
Liceul Tehnologic Nr.1 Cadea

Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat.
(Albert Einstein)

Mult se mai popularizează în mass-media exemplele negative din școala românească: ba că un profesor a fost agresat de un elev, ba cutare profesor agresează elevii, că rezultatele la examenul de bacalaureat sunt devastatoare, ba că sistemul de învățământ este învechit, materia e stufoasă sau irelevantă, modul de evaluare este prost gândit, că oareșcare director e numit politic și că este incompetent, că nu știu care ministru nu a făcut, ori că a făcut, dar nu bine, ba că a complicat, țesut și desțesut, și așa mai departe am tot putea înșirui exmemple de acest fel, care, fără îndoială,chiar există; însă dacă alegem să privim partea aceasta a sistemului de învățământ, noi ca și cadre didactice, atunci, cu siguranță, ne putem pune în cui harnașamentul și să ne dăm învinși pentru că, cu siguranță, lupta e pierdută.

În mod contrar, tot mai puțin auzim despre exemplele de bună practică, despre profesorii devotați, despre elevii eminenți, care, fără îndoială, nu sunt puține; foarte rar auzim despre reușitele unor cadre didactice care fac performanță în școli uitate de lume, care predau folosind mijloace de învățământ aproape sau deloc, oameni care răzbesc în ciuda neajunsurilor, aspirând la *egalitatea de șanse.*

Prezentul articol se dorește a fi un modest *bilețel*, o *fițuică* trecută pe sub bancă care prezintă câteva activități extracurriculare modeste și nepompoase, însă care, creem noi, vor rămâne în amintirile celor cărora le-au fost aresate.

- **acțiunea conservantă a zahărului asupra drojdiei de panificație (prof. ing. Molnar Mihai și prof. Molnar Ioana)**

Prima activitate a fost demarată în cadrul orelor de specialitate aferente disciplinelor din aria curriculară *Tehnologii- Industrie alimentară*, specializarea *Tehnician în industria alimentară*, clasa a XII-a. Activitatea a avut ca punct de pornire dorința de participare la Conferința Internațională *INNOVATIVA,* organizată la Facultatea de Protecția Mediului din Oradea, departamentul *Ingineria Prouselor Alimentare*, în anul 2019.

În primă fază, activitatea a debutat cu discuții și idei posibile de cercetat și demonstrat pentru ca mai apoi rezultatele obținute să nu fie mediocre, dar totodată cunoștințele actuale să fie concludente și relevante chiar și în mediu academic, universitar. Așa, ne-a venit ideea de a măsura eficiența activității drojdiei de panificație în diferite soluții procentuale de zahăr cu echipament de laborator minimal. Elevii au avut noțiuni de microbiologie, chimie și biochimie: drojdia de panificație aparține din punct de vedere taxonomic regnului *Fungi,* familiei *Saccharomyces*, speciei *cerevisiae,* care fermentează glucoza mediilor cu care aceasta vine în contact, transformând-o în alcool etilic, dioxid de carbon și energie, fiind utilizată la dospirea aluatului, dar acest gen de microrganisme se utilizează si la

fermentația alcoolică a borhotului de fructe în vederea obținerii alcoolului rafinat, al fermentării mustului de struguri și celui de malț în vederea obținerii vinului și a berii.

Așadar, prin activitatea noastră ne-am propus examinarea cantității de dioxid de carbon degajată în soluții de diferite concentrații de zahăr prin adăgarea aceleiași cantități de drojdie și de apă în interiorul paharelor Erlenmeyer, iar cantitatea variind de la un pahar la altul. S-a montat un balon deasupra fiecărui pahar și s-a observat după un anumit timp umflarea acestora, dar bineînțeles dimensiunile erau diferite.

Mai departe, balonul a fost îndepărtat cu grijă de la gura paharului și a fost introdus într-un cilindru gradat aflat cu gura în jos umplut cu apă și introdus într-un lighean cu apă. Cantitatea de dioxid de carbon barbotat în cilindru a dislocuit apa din cilindru, făcând posibilă citirea volumului de dioxid de carbon.

Rezultatele așteptate au fost dovedite, drojdia are activitate bună în soluții diluate de zahăr, însă la concentrații de peste 30 %, activitatea acesteia scade invers proporțională cu concentrația de zahăr.

Diseminarea activității și a rezultatelor obținute a avut loc în cadrul Facultății de Protecția Mediului Oradea de către elevii participanți la activitate, iar conferința s-a susținut în limba engleză.

La final, toți elevii participanți au fost bucuroși pentru experiență și pentru roadele obținute, iar noi profesorii lor am fost bucuroși pentru că am putut contribui la satisfacția lor.

- **Recapitulare- indicatori acido-bazici (prof.ing. Molnar Mihai)**

Cu ocazia venirii Crăciunului, și pentru că în acea perioadă aveam foarte multe ore de laborator, elevii au avut ideea de a construi un brăduleț folosind cât mai multe instrumente și ustensile de laborator.

Pentru ca brăduțul să fie și colorat, mi-a venit ideea de a umple baloanele și paharele folosite pe post de *globuri* cu acizi și baze adăugând la fiecare diferiți indicatori.

În timp ce ne pregăteam cele necesare, mi-a venit ideea să țin o oră de recapitulare, în care să îmbinăm *plăcutul cu utilul,* să folosim cât mai mulți indicatori acido-bazici (ex. fenolftaleină, metil-oranj, metil-violet, albastru de brom-timol, etc.), pentru a obține cât mai multe soluții colorate.

Rezultatul obținut este cel din imagine, elevii au contribuit cu drag la realizarea brăduleților, iar la final pozele realizate cu bradulețul și încărcate pe paginile de socializare au fost confirmarea succesului.

- **Activitate-dirigenție, susținută cu ocazia *Centenarului 2018 (prof. ing. Molnar Mihai)***

Cu ocazia serbării *Centenarului*, m-am tot gândit cum aș putea marca acest eveniment important în cadrul unei orei de dirigenție, fiind profesor de industrie alimentară, diriginte al unei clase cu specific alimentar.

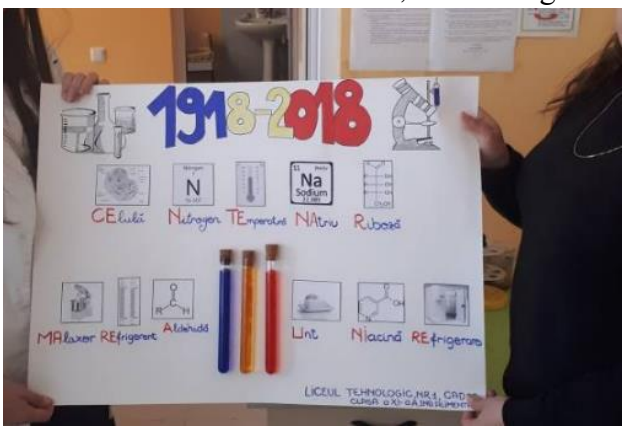

Nedorind a mă implica prea mult din punct de vedere istoric în acest domeniu, m-am gândit că ar fi oportun totuși să îl abordez din punct de vedere al materiei pe care o predau atingând tangențial partea istorică a evenimentului. Așadar pentru demararea activității, mi-am propus să realizăm o planșă pe carea să scriem cu majuscule *CENTENAR MAREA UNIRE*, fiecare majusculă simbolizând sau reprezentând un capitol sau o parte a disciplinelor studiate, realizând și 3 eprubete conținând soluții colorate simbolizând culorile steagului național. În timpul realizării

planșei, am explicat pe scurt ce a seminifcat *Marea Unire,* când a avut loc și care au fost evenimentele premergătoare, iar apoi am făcut trecerea către disciplina pe care o predau. Fiecare majusculă a sintagmei a fost aborată apoi din punctul de vedere al specialității și al lecțiilor studiate până la acel moment.

Elevii s-au declarat mulțumiți mai ales pentru că și-au putut exprima ideile, dând dovadă de o vastă cultură generală, cultură de specialitate și creativitate.

- **Drumul de la text la benzile desenate (prof. Molnar Ioana)**

Îmi place să dau tradiţionalului o haină nouă. De aceea, creativitatea ţine atât de simplitate, cât și de complexitate; vorba pictorului Van Gogh: *Voi începe cu lucruri mici*.
Într-o emisiune TV, **Andrei Pleșu** explica faptul că în limba greacă, *a educa* înseamnă a *ritma* pe cineva, a-l pune într-o regularitate a mersului*: Omul needucat merge brambura, merge haotic, merge împiedicat, merge după un traseu arbitrar. Omul educat se vede și în alura pasului lui*. Filozoful preciza că rolul profesorului nu este numai acela de a dădăci, de a da sfaturi, de a informa, de a impune ritmul, ci și de a realiza o armonie între ritmul interior al celui educat și drumul său. Cred că pentru a se realiza această armonie, trebuie săîi ajutăm pe elevi să devină subiectul propriei deveniri. De aceea, le propun elevilor activități în care să fie activi, îi invit să mediteze la pașii pe care îi parcurg în învățare, să conștientizeze ce atuuri au și cum pot să-și dezvolte aceste abilități, le cer să reflecte asupra propriului progres.

Apoi, ceea ce încerc este să le creez elevilor contextele potrivite pentru a se afirma și a-i învățăm să gândească metacognitiv.

Drumul de la text la benzile desenate e o activitate pe care o realizăm cu drag. În viziunea majorității elevilor, lectura înseamnă parcurgerea unui text. La această concluzie am ajuns în urma unei discuții despre necesitatea introducerii unor secvențe de lecturăși la alte discipline de studiu, în afara limbii și literaturii române. În momentul în care li s-a cerut elevilor să definească acțiunea de a citi, aceștia s-au rezumat la trei secvențe: *indentificarea* literelor, *observarea* felului în care sunt îmbinate și *descifrarea* sensului, prin raportare la context.

Sensurile acestei acțiuni și-au lărgit sfera odată cu lectura definiției din **DEX**. Elevii au realizat că lectura nu se realizează doar prin litere, ci și prin cifre, simboluri, indicatoare. Mi-am propus să le demonstrez că existența umană se bazează pe o lectură continuă, mult mai complexă decât o întrezăreau ei. Evident, lucrând cu elevii de gimnaziu, o expunere cu tentă filozofică nu m-ar fi ajutat prea mult, așa că am conceput o strategie didactică ce viza transpunerea textului lecturat în benzi desenate. De ce benzi desenate? Pentru că plac, sunt agreabile și pentru că se adresează, deopotrivă *concretului*și *imaginarului*. Clasa a **VIII**-a, dramaturgia, *O scrisoare pierdută*, de Ion Luca Caragiale, limba maghiară – limba maternă.

Cum realizăm/citim benzile desenate?-*Simplu*, au răspuns elevii. *Citim textul şi ne proiectăm imagini pe baza textului citit*. Așa și este; realizarea unei benzi desenate presupune mai întâi parcurgerea secvențelor textuale. Toți elevii au fost de acord cu faptul că benzile desenate se constituie ca o **narațiune**. Studiind bulele cu text, au constatat că povestirea se construiește, de fapt, pe baza **dialogului** (caracteristică a textului dramatic, deopotrivă), deci textul aparține vorbirii directe. În banda desenată, planul vorbirii indirecte aparține imaginii. Lectura după imagini este primul tip de

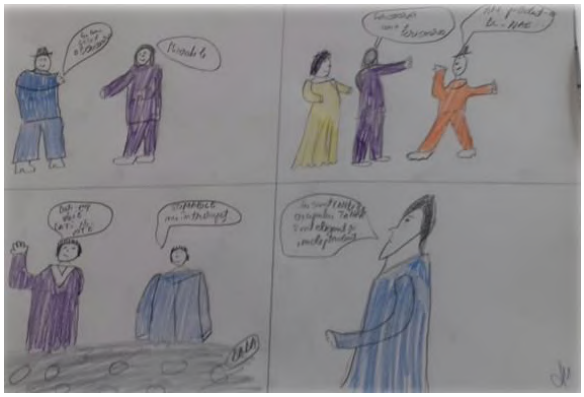

lectură cu care ia contact un copil. Am ales împreună secvențe din această piesă de teatru, pe care elevii le-au transpus în benzi desenate. Aceștia s-au arătat interesați și entuziasmați de această activitate**.**

PROIECT EDUCAȚIONAL
APA – ESENȚA VIEȚII

Profesor Pârvan Anca Nicoleta
Școala Gimnazială Sascut

Amintește-ți uneori că pe jumătate ești apă. Când nu poți depăși un obstacol, curgi pe lângă el, ocolește-l și mergi mai departe, așa cum face apa.

Margaret Atwood

În fiecare an la 22 martie se celebrează Ziua Mondială a Apei (World Water Day). Apa este componentul cel mai dinamic al mediului natural și prezintă prin sine cea mai importantă resursă naturală.

Monitorizarea și prognozarea tuturor fenomenelor tangențiale apei, reprezintă baza utilizării raționale a resurselor acvatice și sporirii vitalității în societate, în aspectul luptei cu fenomenele stihinice de risc acvatic. În ultimele decenii stihiile provoacă jertfe omenești și mari pagube economice. Statistica indică că, cel mai mare pericol de moarte sau de leziuni grave provine de la inundații, pot fi avariate stațiile de captare, de epurare a apei, întrerupând temporar asigurarea normală, de care depinde sănătatea populației.

La nivelul școlii noastre, în cadrul Proiectului Transnațional Educație online fără hotare, ediția a II-a - Chisinău, am realizat cu elevii claselor a V-a, o activitate dedicată Zilei Mondiale a Apei.

În cadrul acestui proiect am urmărit următoarele obiective:

- conștientizarea elevilor cu privire la importanța apei in existența noastră zilnică;
- sensibilizarea elevilor pentru păstrarea și protejarea calității apei;
- stabilirea activităţilor cu cel mai mare impact asupra calităţii apei în România;
- igienezarea părurilor din localitate;
- determinarea frecvenţei cu care sunt abordate problemele de mediu-apa in mass-media;
- elaborarea de recomandări pentru ameliorarea calităţii apelor.

În cadrul activității au fost prezentate materiale ppt despre inportanța apei în viața noastră, efecte negative ale omului asupra surselor de apă etc. Elevii au realizat deasemenea numeroase materiale despre importanța apei, metode de poluare, tipuri de apă etc. Lucrând la acest proiect elevii și-au imbogățit cunostințele privind acest subiect, au aflat că sunt zone pe planeta noastră care duc lipsă de apă, că apa este epuizabilă și că ar trebui să fie foarte atenți cu consumul de apă.

Apa are o importanță deosebită pentru viața omului, a plantelor și a animalelor.

Fără apă, plantele se ofilesc și mor; animalele erbivore, fără hrană mor și ele, iar animalele carnivore fără hrană și fără adăpost vor avea aceeași soartă. Omul nu poate trăi fără apa pe care o ia din natură.

Apa din natură trebuie să fie curată, adică să nu conțină substanțe toxice, dăunătoare vieții. Apa pe care omul o folosește pentru băut trebuie să fie o apă potabilă. Apa din jurul fabricilor, fermelor de animale, orașelor mari este poluată. Ca apa să devină potabilă, omul o tratează, folosind filtre speciale.

În râurile poluate, plantele sunt primele care dispar, apoi încep să moară și animalele cu cea mai mică rezistență, cum ar fi peștii. Uneori, în urma unor greșeli, se evacuează în ape reziduuri otrăvitoare în cantități foarte mari, ceea ce provoacă adevărate masacre.

Nevoile zilnice măresc continuu consumul de apă în gospodăriile oamenilor.

Respectarea legilor țării în domeniul ocrotirii factorilor mediului înconjurător este o îndatorire a fiecărui om.

Apa este un element esenţial atât pentru existenţa vieţii, cât şi pentru dezvoltarea socială şi economică a umanităţii.

Existenţa şi abundenţa apei a determinat, în decursul timpului, geografia economică şi socială a lumii, cursurile de apă devenind adevărate artere ale dezvoltării speciei umane.

Accesibilitatea resurselor de apă dulce, variază mult în funcţie de poziţia geografică, iar condiţiile naturale şi activităţile umane influenţează calitatea şi cantitatea acesteia

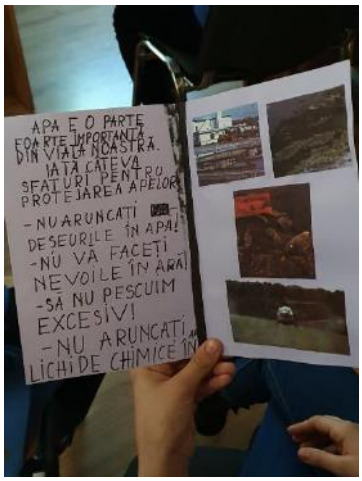

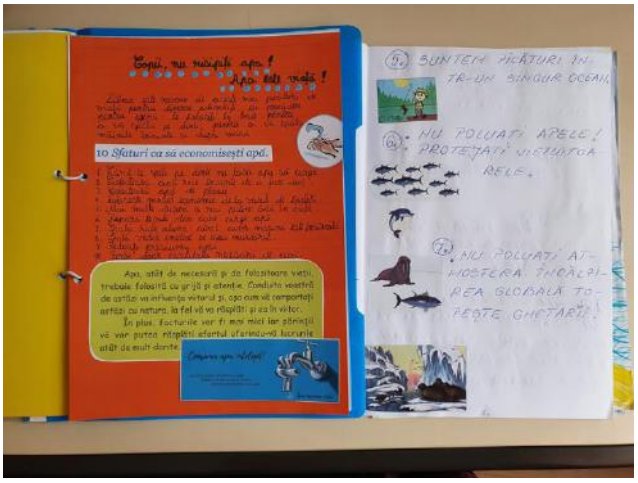

Activitatea s-a realizat astefel:

S-a aplicat următorul chestionar elevilor cu următoarele întrebări:

1. Cum putem păstra apa curată ?
2. Stii că se poate intampla ca intr-o zi să fii anuntat că nu mai ajunge apa in casa ta. Cum s-ar schimba viaţa la tine acasă ?
3. De ce se murdărește (poluează) apa?
4. Ai vazut desigur oameni care aruncă gunoaiele pe stradă, in parcuri, in pădure. Te poate afecta pe tine gestul lor necugetat ? Câtă apă este pe pământ? E bună toată de băut?
5. Cât timp poate trăi un om fără apă?
6. V-aţi gândit că apa este o resursă epuizabilă? Vă preocupă reducerea consumului casnic? Cum reduceţi consumul de apă , astfel incât şi copiii mei să aibă apă potabilă la etajul 20 in anul 2050 ?

Vizionare film.

Realizarea unor afişe ecologice – Păstraţi apa curată!

Realizarea unui colaj – Apa- mediu şi sursă de viată.

Juriul a desemnat lucrările câştigatoare

In cursul perioadei de derulare a proiectului profesorul a urmărit activitatea fiecărui grup şi a discuta evenimentele semnificative apărute.

Valorificarea proiectului:

- Aplicarea cunoştinţelor dobândite în proiect, în timpul orelor de geografie, biologie, chimie;
- Generalizarea proiectului în toată unitatea de învățământ.

ACTIVITĂȚI DESFĂȘURATE ÎN MEDIUL ONLINE

Prof.Înv.Preşcolar Bede Laura
G.P.P. Nr. 1 Marghita

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: Când/cum și de ce se întâmplă?
SUBTEMA/TEMA SĂPTĂMÂNII: Brr! E frig și ninge!

ALA 1:
Bibliotecă: O poveste de iarnă
Întâmplări hazlii de iarnă
Joc de rol: De-a Zâna Iarna
Sunt un fulg de nea!
Știință: Din jumătate-întreg (fulgi de zăpadă)
https://www.liveworksheets.com/kr1424178xr
Furtună de zăpadă în borcan- experiment
https://www.facebook.com/joacadeastiinta18805101369585
Zăpada în pahar- experiment
Artă: Ninge!- dactilopictură cu pastă de dinți
Cântece de iarnă- audiții
Joc de masă: labirint
https://www.liveworksheets.com/ab1425245so
Zâna Iarna -puzzle
https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=2c457e54cde9
Construcții: Palatul Zânei Iarna
Nisip și apă: Drum printre troiene
Fulgi mari și mici
ADE:
DȘ- Cunoașterea mediului: Iarna- lectură după imagini
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR2gtIQyqQjJJcoFBLvcM3nHEg4&v=R6JXEirXyD0&feature
DEC- Educație muzicală: Vine iarna- cântec
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR0FAZTomVup29UIRVSa5KTIEbvgzBQgNFt4K3A&v=8N2AcI7LCfo&feature=youtu.be
AI (ADP+ALA1+DLC+DEC+ALA2): Fulgul de zăpadă, de C. Rareș
DLC- Educarea limbajului: poezie
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR30Ma5bfdliOG8aU7N4hKDcwsZJ9XlE_smQC9CWAqKTSH&v=YEKlVqT71oc&feature
DEC- Educație plastică: desen
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR3y6GL26Snf353CNi3RILyKmLqgRYkh76AlJXUVOw&v=wQ0IIvEXlvc
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR092s1Ir56oUtymIrQZ12jDEbYhH84Ex166Ov02mTyXSa0Bs&v=C636Tt0WRH8&feature
DȘ- Activitate matematică: Unde s-a ascuns Fulgușor?- poziții spațiale
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR0I6Wly8HzX0HBP5LWUVa2EAJy40hASxE7AWuPP51ioM&v=lmSrdVYZvNA&feature
DOS- Activitate practică: Fulg de nea (din bețișoare de urechi)- lipire
https://www.youtube.com/watch?fbclid=IwAR3Alp4093EbAyVVWUsNAI0eztD3qJOvwjDLWtCW9K21i3YvW7Qu5W0A&v=kXzic83KFVI
DPM- Educație fizică: Ne mișcăm, ne amuzăm

https://wordwall.net/resource/7115575/ne-miscam-ne-amuzam-dpm-grupa-mica-c

ALA2:
Jocuri distractive: Ninge, ninge, viscolește (cu zăpadă artificială)
Prinde fulgul!
Statui de zăpadă
Jocuri de mișcare: Fulgii jucăuși
Drumul înzăpezit
Fulgii se rotesc, dar nu amețesc
Jocuri în aer liber
Joc imitativ: Înotăm prin zăpadă, alergăm printre nămeți
Joc de atenție: Unde s-a așezat fulgul?

IMPLICAREA ELEVULUI ÎN DEMERSUL EDUCATIV- CONDIȚIE A ÎNVĂȚĂRII EFICIENTE

prof. Panțucu Ioana

Școala Gimnazială „Sfinții Constantin și Elena”, București

„Obţinerea unei comunicări eficiente este, mai înainte de orice, o chestiune de racordare sau de adaptare reciprocă la partener, de armonizare relativă a repertoriilor acestora.

Într-o situaţie de instruire, receptorul esenţial (elevul) vine în întâmpinarea celor transmise de emiţător (profesorul) cu experienţele sale anterioare; cu percepţiile şi aşteptările sale; cu posibilităţile şi cunoştinţele sale comunicative; cu dispoziţiile şi motivaţiile sale...” (Ioan Cerghit).

În realizarea actului didactic, trebuie să fim conştienţi de faptul că, pentru atingerea obiectivelor propuse, e necesar să urmărim atragerea elevului într-un dialog real, să-l ajutăm să depăşească tot felul de obstacole, fie că sunt de ordin fizic, psihic, psiho-social, lingvistic sau cultural. De multe ori, ne confruntăm cu situaţii-problemă, pe care numai experienţa personală sau ajutorul colegilor şi al materialelor de specialitate ne pot ajuta să le depăşim.

Atingerea unui nivel optim de desfăşurare a demersului educativ la orele de limba și literatura română este posibilă prin flexibilitatea adaptativă a profesorului faţă de posibilităţile reale ale elevilor şi prin abilitatea de a dezvolta o motivaţie eficace a învăţării. Abordarea conţinuturilor printr-o gradare progresivă a dificultăţilor, structurarea, prelucrarea şi prezentarea cunoştinţelor în concordanţă cu posibilităţile elevilor favorizează comunicarea.

Totuşi, transmiterea unor cunoştinţe presupune, iniţial, un proces de codare, adică utilizarea unor cuvinte, a unui limbaj de specialitate. Nu este posibilă o comunicare în clasă dacă nu există o identitate de cod între receptor şi emiţător. Folosirea unei arhitecturi directive de învăţare favorizează evitarea însuşirii unor cuvinte „goale”, drept pentru care noii termeni trebuie definiți, explicați în mod repetitiv, verificând mereu înţelesul pe care elevii îl atribuie acestor cuvinte prin recurgerea la sinonime, analogii, imagini, exemple, exerciţii, urmărind contextualizarea acestora. Oferirea de feedback corectiv imediat la răspunsurile date de elevi asigură formarea unor asocieri corecte. Scopul este să se minimizeze consecinţele adverse ale erorilor care, se crede, conduc la crearea unor asocieri incorecte.

În vederea implicării active a elevilor în actul învăţarii şi pentru obţinerea unui feed-back pozitiv, este necesară utilizarea unor metode didactice diversificate, atât tradiționale, cât și moderne: brainstormingul, grupurile „stup”, studiul de caz, sesiunile de întrebări şi răspunsuri formulate atât de profesor, cât şi de elevi, proiectul, jocul de rol, lectura, cartelul, prezentările video etc. Dintre metodele folosite, jocul didactic s-a dovedit cel mai atractiv. De exemplu, jocul „Șotronul” la timpurile verbului. Se desenează pe podea un şotron, iar în pătrate sunt indicate diverse moduri sau timpuri verbale, cerându-le să alcătuiască enunţuri în care să aibă un anumit verb la timpul sau modul indicat.

Un alt joc foarte agreat de elevi este cel care vizează recunoaştere individului în funcţie de lecturile favorite. Elevii realizează un colaj din diverse tăieturi din ziare, reviste, având ca scop evidenţierea lecturilor preferate. După realizarea lor, colajele sunt amestecate şi prezentate de către profesor, cerându-se recunoaşterea tipului de lectură preferat, dar şi a realizatorului colajului. În

mod asemănător se poate proceda şi în recunoaşterea unei lecturi dintre cele recomandate, în funcţie de întrebări ajutătoare sau desene sugestive.

Un rezultat deosebit îl au competiţiile la nivel de grupe, stabilite ţinând cont de relaţiile dintre copii, de temperamentul lor, de stilul de învăţare. Elevii cu rezultate mai slabe trebuie încurajaţi să lucreze cu cei mai buni, extroverţii cu introverţii. Rezultatele învăţării sunt astfel condiţionate de prestaţia de grup a elevilor, de interactivitate, de capacitatea lor de a se antrena în discuţii şi dezbateri, de a conlucra pentru rezolvarea aşa-ziselor conflicte socio-cognitive generate de sarcinile de învăţare care le sunt puse în faţă la un moment dat. Totodată, necesitatea de a parcurge o anumită bibliografie în vederea participării la concurs le impune să acorde importanţă lecturii, chiar dacă uneori sunt impulsionaţi mai mult de „punctele" primite ca recompensă. Un exemplu ar fi activitatea intitulată „Prin lumea lui Caragiale". Copiii sunt împărţiţi în grupe înainte cu o săptămână de concurs, fiind numit un coordonator pentru fiecare echipă, primesc informaţii asupra competenţelor ce urmează a fi evaluate. La nivelul grupei, au posibilitatea de a-şi împărţi sarcinile. Concursul vizează evaluarea următoarelor competenţe: cunoaşterea informaţiilor privind viaţa şi activitatea literară a lui I.L.Caragiale, dramatizarea unor schiţe ale autorului, realizarea unui colaj din materialele adunate privind activitatea aceluiaşi autor, completarea portofoliului individual.

Interesul manifestat de elevi este dovada că astfel de acţiuni le atrag atentia, suscitându-le interesul, determinându-i să devină participanţi activi la propria formare.

În cadrul competiţiilor, se pune accentul pe lăudarea efortului depus, încurajându-i, tratând greşeala ca o parte naturală a procesului de învăţare, exprimând convingerea că, la o viitoare provocare, vor fi şi mai buni. Nu trebuie aşteptate rezultate „miraculoase", ştiind că recuperarea celor rămaşi în urmă este un scop pe termen lung, dar, cel puţin, este trezit interesul faţă de limba şi literatura română.

Organizând astfel de concursuri, monitorizând eforturile depuse de elevi, cadrul didactic are posibilitatea să observe modul în care temperamentul influenţează comportamentul acestora, implicarea lor în proiect, conştient fiind că fiecare temperament are limite, dar şi avantaje. În situaţiile de viaţă este important să se aibă în vedere complementaritatea în actul de decizie, în alcătuirea unui grup. Preferinţele fiind opuse uneori, este nevoie să munceşti mai mult pentru a putea comunica şi lucra împreună, dar, în acelaşi timp, pe termen lung există beneficiul de a învăţa din felul de a fi al altuia. Diferenţele dintre extraversie şi introversie, dintre raţiune şi percepţie pot fi folosite constructiv.

Ţinând cont de cele menţionate, pregătirea elevilor pune în valoare caracteristicile fiecărui tip de temperament, învăţându-i să coopereze şi să se completeze. Astfel, cei cu o gândire preponderent senzorial-logică pot fi desemnaţi să organizeze echipa, să distribuie sarcinile, având în vedere faptul că ei pot aprecia exact o situaţie, ce au lucrat ceilalţi, pot examina consecinţele unei soluţii, pot evita influenţa celorlalţi, fiind relativ imparţiali. În fiecare echipă trebuie însă distribuiţi şi elevi cu predominantă afectivă sau intuitivă, ce se dovedesc de ajutor în păstrarea relaţiilor în cadrul grupului, depăşirea situaţiilor conflictuale, găsirea celei mai bune soluţii posibile.

Realizarea unor astfel de proiecte trebuie să aibă mereu în vedere păstrarea coeziunii clasei ca grup social, promovarea relaţiilor sociale, formarea unor indivizi capabili de a se integra activ şi creator în viaţa socio- profesională.

Aceste tipuri de activităţi, proiecte, jocuri creează un climat favorabil desfăşurării orei de limba şi literatura română. Mulți elevi se arată interesați de noi provocări, sarcini de lucru care să-i motiveze şi, în acelaşi timp, să-i ajute să ia note mai bune. Numai acordându-le permanent atenţie, implicându-i, încurajându-i, diversificând metodele de lucru, arhitecturile de învătare, pot fi

obţinute rezultatele dorite în procesul educativ. Cadrul didactic trebuie să se redescopere, să se reinventeze permanent, pentru a găsi soluții eficiente în relaționarea cu clasa de elevi.

Bibliografie

Ausubel, D.P; Robinson, F.G- *Învăţarea în şcoală. O introducere în psihologia pedagogică*, EDP, Bucureşti, 1981

Cerghit, Ioan- *Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii,* Bucureşti, Ed. Aramis, 2002

Eftenie, Nicolae- *Introducere în metodica studierii limbii şi literaturii române*, Ed. Paralela 45, Piteşti, 2001

Joiţa, Elena- *Eficienţa instruirii*, EDP, Bucureşti, 1998

Maciuc, Irina- *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Ed. Omniscop, Craiova, 1998

Pamfil, Alina- *Didactica literaturii*. *Reorientări,* Editura Art, București, 2016

Sâmihăian, Florentina- *O didactică a limbii și literaturii române*, Ed. Art educațional, București, 2020

VALORI SEMANTICE ŞI STILISTICE ALE PĂRȚILOR DE VORBIRE METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

prof. Ilică Mariana-Carmen
Liceul Tehnologic „Vasile Gherasim”, Marginea

Analiza lingvistică este metoda specifică studierii faptelor de limbă în ipostaza lor didactică, iar *conversaţia euristică* este metoda principală de prezentare a faptelor lingvistice. Rezultă de aici că cele două metode didactice reprezintă axa procesului de predare – învățare a limbii române în şcoală pe lângă care se utilizează şi alte metode şi procedee (*explicaţia, demonstraţia, predicţia, problematizarea, argumentarea* etc.).

Analiza ligvistică este o *metodă tradiţională*, indispensabilă studiului limbilor în general, deci şi studiului limbii române. Ea se bazează pe fapte de limbă bine alese, axate pe probleme esenţiale studierii limbii române în şcoală într-o ordine stabilită de programele şcolare şi prin folosirea lor creatoare de către profesor.

Metoda analizei lingvistice s-a generalizat la nivelul tuturor tipurilor de lecţie şi este necesară în orice moment al lecţiei.

Tipurile de analiză lingvistică depind de câteva aspecte:

- părţile componente ale studierii limbii române (fonetică, lexic, morfologie, sintaxă, ortografie şi punctuaţie, valori stilistice);
- tipologia lecţiilor;
- materialul didactic utilizat.

Pentru a fi eficientă, analiza ligvistică trebuie să parcurgă drumul firesc al cunoaşterii prin analiză şi sinteză spre abstractizare şi generalizare, pe baza unor exerciţii adecvate.

Analiza stilistică se realizează în datele generale împreună cu analiza lingvistică, solicitând cunoştinţe de fonetică, lexic, morfologic, sintaxă, figuri de stil, ca termeni pentru a putea depista „abaterile” de la uzul curent, pentru a explica rolul unor particularităţi, pe care limba comună în forma ei literară nu le admite. Din nefericire, interesul în cadrul orelor de limba română, pentru analiza stilistică este destul de scăzut, deşi metoda şi-a găsit locul (nu neapărat cel cuvenit) în programele şi manualele alternative; rezolvarea poate veni dinspre opţionale.

Se impune ca, indiferent de felul analizei ligvistice practicate la clasă analiza expresivităţii faptelor de limbă cercetate nu trebuie să lipsească. Fenomenele de stil nu pot fi abordate în afara referirilor permanente la limbă şi pot fi urmărite apelând la două criterii care, deşi de sens contrar, fac parte din acelaşi sistem unic al limbii: *gramaticalitatea* şi *poeticitatea*. Gramaticalitatea admite numai relaţii de compatibilitate logică, „corectă” între cuvinte, poeticitate, în schimb, interesată mai mult de exprimarea expresivă, admite şi raporturi de incompatibilitate logică între termeni, recurge la tot felul de abateri; modificări, distorsiuni, perturbări ale normei în scopul plasticizării limbajului.

Expresivitatea, ca notă dominantă a limbajului afectiv, poate apărea la toate nivelurile limbii fonetic, lexical, gramatical.

Primul nivel la care te frapează o vorbire, dincolo de sonoritatea timbrului vocii, este *sonoritatea cuvintelor*. Sunetele prezintă calităţi decurgând din modul şi locul lor de articulare, forma cuvântului, structura sonoră a acestuia, reprezentând o sursă importantă de expresivitate. Expresivitatea se activează într-un context de către o intenţie artistică. Vocala deschisă „o”, de exemplu, conferă imaginii poetice lumină, deschidere. Vocalele închise „i”, „î”, „u”, prin poziţie, conferă imaginii obscuritate, închidere. Consoanele surde, în special explozive, dau asprime, duritate imaginii poetice, cele sonore – aduc muzicalitatea, suavitate.

Şi *vocabularul* oferă posibilităţi nelimitate de realizări stilistice, dovedind frumuseţea şi pitorescul limbii noastre, a limbii vorbite, în primul rând. Bogăţia expresivă şi stilistică a vocabularului o dau, în mod deosebit, funcţiile conotative ale cuvintelor. Din punct de vedere expresiv, se disting: *cuvinte neutre expresiv* şi *cuvinte expresive*. Expresivitatea naturală este, de

regulă rară. Sunt expresive, în acest sens cuvintele imitative – onomatopee şi derivatele de la onomatopee. Principalele procedee de realizare a expresivităţii la acest nivel sunt: derivarea expresivă şi compunerea; transferul de sens (realizarea unor figuri de stil), evidenţierea unui cuvânt prin contrast faţă de alte cuvinte alăturate, pleonasm etc.

Părţile de vorbire posedă cel puţin în mod potenţial o valoare expresivă tipică a lor: verbele indică, de regulă, mişcare şi vitalitate, substantivele ceea ce e static, adjectivele impresia pe care obiectul de care e vorba o produce asupra vorbitorului, adverbul – un mod de stare în formă abstractă etc.

Relaţia părţilor de vorbire cu stilistica este complexă, determinată în ceea ce priveşte strucura sistemului morfologiei şi liberă în privinţa modului de utilizare a acestui material, a alegerii lui în funcţie de intenţia expresivă, de temperamentul şi formaţia scriitorului. Clasele morfologice intervin în alegerea stilistică, unele într-o măsură mai mare (interjecţiile, onomatopeele, adjectivele calificative etc.), altele într-o proporţie redusă (prepoziţiile, conjuncţiile, articolele etc.), dar toate într-un mod specific lor, adăugându-se calităţilor expresive ale lexicului.

Dintre părţile de vorbire, *substantivul* este acela care aduce cea mai mare bogăţie şi varietate de sensuri şi forme, apte pentru a fi utilizate şi în scopul exprimării afectivităţii, pentru a transpune pe plan lingvistic intenţiile expresive ale vorbitorului. Substantivul are un potenţial stilistic remarcabil pe care scriitorii l-au transformat, deseori, în valori incontestabile ale expresiei artistice. Există *substantive dominant afective*, evidenţiindu-se prin încărcături afective şi substantive *aparent neutre*, sub a căror aparenţă de neutralitate se ascunde un potenţial stilistic bogat; în anumite circumstanţe, provocate mai ales de scriitori în operele literare, acestea dobândesc calitatea de cuvinte afective, înnoind şi sporind fondul expresiv al limbii.

Substantivul atesta marea bogăţie şi varietate a valorilor sale stilistice, ceea ce este în deplin acord cu poziţia sa cheie în sistemul morfologic. Dată fiind multitudinea şi diversitatea funcţiilor şi construcţiilor substantivale, această parte de vorbire deţine întâietatea pe planul expresivităţii. Analiza noastră a încercat să demonstreze că valorile stilistice ale substantivului îşi au originea şi se organizează în jurul categoriilor lexico – gramaticale: *comun – propriu*, *caz*, *gen*, *număr*. Stilistica substantivului pledează pentru ideea că valorile stilistice ale substantivului, ca şi ale oricăror părţi de vorbire, trebuie să fie urmărite în strânsă legătură cu valorile sale gramaticale.

Funcţia nominaţiei, specifică limbii, se reflectă în mod deosebit prin substantiv, care este cel mai dependent de cunoaștere şi cel mai independent de limbă.

Interjecţiile aparţin exclusiv limbajului oral şi scris care poartă marca stilistică a oralităţii, caracterizat, în principal, prin spontaneitatea necenzurată şi prin afectivitate.

Onomatopeele reflectă tendinţa accentuată a subiectului vorbitor spre exprimare plastică şi, într-un anume sens, participativă. Cele mai multe interjecţii sunt „polisemantice”, da nu numai în sensul de a exprima o mare diversitate de stări afective sau de atitudini, ci şi în capacitatea lor de a-şi depăşi propria clasă.

Între *sintaxă* şi *stil* există, de asemenea, o strânsă legătură. Cuvântul bine ales şi plasat în context, asocierea lui cu elemente care pot să-i mărească sfera de înţelesuri, nucleele semnificative care se constituie din asemenea asocieri formează structura particulară a stilului. Cu ajutorul propoziţiilor şi al frazelor putem exprima nu numai gândirea, ci şi manifestări ale simţirii şi ale voinţei. Adeseori, pentru exprimarea unei stări afective „se sparg tiparele” frazei (respectiv propoziţiei) clasice. Este vorba de acele fenomene sintactice a căror valoare stilistică rezultă din nerespectarea normelor privitoare la construcţia frazei (schimbarea topicii, elipsa, repetiţia etc.), acelea pe care se întemeiază lingviştii care numesc stilistica „sintaxă afectivă” (vezi Iorgu Iordan, „*Stilistica limbii române*”, p. 229).

Multe dintre *figurile de stil*, în primul rând, cele prin care se urmăreşte reliefarea unei idei, nu se înţeleg cum se cuvine fără cunoaşterea gramaticii. *Figurile fonologice*, în genere, confirmă mai mult decât alte categorii stilistice capacitatea sugestivă a simbolurilor artei. Estetica sunetelor este produsă de simetria acustică, muzicală, care are darul să „liniştească” gândirea, şi de

ambiguitatea care în același timp o dinamizează şi o tulbură. Modificările sonore în substanța cuvintelor pot acționa în direcția *repetării, amplificării* sau *contragerii* unor sunete sau grupuri de sunete. Cele mai obișnuite figuri fonologice, *aliterația, asonanța* şi *rima* se bazează pe tehnica *repetiției*.

Figurile morfo-sintactice operează în forma expresiei la toate nivelurile limbii: fonologic, lexical, morfologic, sintactic. Cercetările au scos în evidenţă valoarea stilistică a diferitelor părți de vorbire sau de propoziție (valoarea stilistică a dativului etic, expresivitatea unor substantive, a determinărilor adjectivale multiple, efectul artistic al alternanței timpurilor verbale etc.). *Repetiția* a fost cercetată în lingvistica românească sub diverse aspecte, atât ca fenomen sintactic, cât şi ca procedeu stilistic. Repetiția se prezintă ca un demers sintactic cu multiple şi variate întrebuințări în plan stilistic.

Profesorului de limba română îi revine dificila sarcină de a ţine mereu în echilibru cumpăna dintre ştiinţa limbii şi trăirea literaturii, cumpăna aceea fragilă şi mereu amenințată între „a şti" să citeşti, să analizezi, să interpretezi un text şi a putea să te emoționezi în faţa unui text de literatură.

Dacă aplicațiile de morfologie şi de sintaxă ar fi făcute pornindu-se de la un text literar, descifrat din punctul de vedere al structurii ideatice şi al mesajului într-o lecție anterioară ar ieşi în evidență *interdependență dintre analiza gramaticală, literară* şi *stilistică*, iar elevii nu numai că ar învăța cum pot să justifice existenta unor figuri de stil într-un text literar, ci şi-ar schimba şi optica în perceperea gramaticii.

Considerată, de unii elevi, ca un obiect de studiu arid, gramatica ar putea fi receptată şi ca o cheie spre adâncirea înțelesurilor textului literar.

VALORI STILISTICE ŞI MODALITĂŢI DE PREDARE-ÎNVĂŢARE-EVALUARE ALE VERBULUI

profesor Halus Elena-Dorina
Liceul Tehnologic „Vasile Gherasim”, Marginea

În cadrul studiului limbii obiectivul principal îl constituie cultivarea exprimării elevilor prin asimilarea şi valorificarea cunoştinţelor lexicale. Elevii trebuie să înveţe să „mânuiască” limba română actuală, cunoscând-o cu formele şi sensurile folosite în epoca în care trăiesc.

Copilul stăpâneşte în linii mari sistemul gramatical al limbii pe care o vorbeşte însă achiziţionarea de noi cuvinte şi folosirea lor corectă rămân un deziderat permanent de-a lungul întregii vieţi. Este de remarcat rolul şcolii în a-i sprijini pe elevi în formarea unui vocabular cât mai bogat pentru a se putea exprima liber, expresiv, coerent şi corect din punct de vedere gramatical.

Elevii, prin diverse exerciţii, constată că, dacă în descrieri abundă adesea substantivele, adjectivele şi alte părţi de vorbire cu valoare substantivală, în naraţiuni se foloseşte mai ales un număr mare de verbe. Prin verbe se poate reproduce mai mult mişcarea, succesiunea rapidă de fapte: „Domnul se mira/Şi apoi îi mustra/Şi-apoi se-ncrunta/Şi-i ameninţa/Să-i puie de vii/Chiar în temelii! ...Iar Manolii sta/Nici că mai lucra/Ci mi se culca/Şi un vis visa, /Apoi se scula/Şi astfel cuvânta!” (Monastirea Argeşului – folclor). Mulţimea verbelor din textele de mai sus redă ideea de mişcare spre care se concentrează atenţia cititorului.

În limba română există avantajul de a reda cu ajutorul unor verbe modalitatea şi aspectul. Capacitatea de a exprima modalitatea verbului o au, în general, toate verbele care exprimă posibilitatea sau necesitatea. Aceste verbe cu o bogăţie semantică prezintă şi avantajul de a intercala diverse cuvinte între ele şi formele verbale următoare. Calitatea verbelor auxiliare de modalitate, de a exprima, împreună cu alte verbe, la supin, infinitiv sau conjunctiv un complex semantic unitar, este pusă în valoare de scriitori: „Şi odată-şi începe dracul a boscorodi din gură şi a descânta:” (Ion Creangă, Dănilă Prepeleac); „Tu trebuie să înţelegi că fac tot ce se poate face.” (Camil Petrescu, Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război)

Schimbarea persoanei verbului şi a numărului constituie un fenomen stilistic des întâlnit în operele scriitorilor noştri. Uneori scriitorul participă cu deosebit interes la desfăşurarea naraţiunii, însoţeşte eroii în cursul acţiunii, se adresează direct acestora, ca şi cum ar fi în preajma lor, părăseşte povestirea obiectivă, exprimată la persoana a III-a, de cele mai multe ori fiind substituită de persoana a II-a însoţită şi de schimbarea modului : ,,Când se trezeşte frate-său, ia iapa dacă ai de unde!” (Ion Creangă, Dănilă Prepeleac), ,,Şi doar mă sileam şi eu, într-o părere s-o fac a înţelege pe mama că pot să mă îmbolnăvesc de dorul ei.” (Ion Creangă, Amintiri din copilărie)

Această schimbare a persoanei gramaticale, o întâlnim frecvent la Ion Creangă. Naraţiunea sporeşte în afectivitate, prozatorul, vorbind mai mult dialogând, se află mereu printre eroii săi şi intervine la un moment dat în vorbirea acestora.

Dintre modurile verbului se ştie că participiul, având valoare adjectivală, poate fi folosit şi cu sens figurat, ca epitet: ,,*Peste dealuri zgribulite/Peste ţarini zdrenţuite/A venit aşa, deodată,/Toamna cea întunecată.*” (George Topârceanu, *Rapsodii de toamnă*)

Rezolvarea unor exerciţii ortografice cu forme verbale inverse, în clasele gimnaziale, ne dă prilejul de a face şi o observaţie stilistică: preferinţa poeţilor pentru utilizarea formelor inverse, mai ales a celor anonimi: ,,*Jelui-m-aş câmpului,/Câmpului şi drumului*!” (Floclor), ,,*Lângă salcâm sta-vom noi noaptea întreagă, /Ore întregi spune-ţi-voi cât îmi eşti dragă*.” (Mihai Eminescu, *Sara pe deal*)

Stilistic, spre a produce un efect comic şi pentru a sublinia incultura persoanelor, Ion Luca Caragiale întrebuinţează forme verbale incorecte, de perfect compus sau perfect simplu, franţuzisme, deformări fonetice ale verbelor: ,,*Uite la ce-am venitără noi la dumneata…*”, ,,*Am aflat de la nepotul meu Tudorache că te-a înaintatără…*” , ,,*Foarte bine a făcutără*.”

Verbul este folosit, alături de alte părţi de vorbire, la realizarea comparaţiilor, a antitezelor, personificărilor şi repetiţiilor. Elevii observă din clasa a VI-a, când studiază personificarea, că această figură de stil se realizează mai frecvent cu ajutorul verbelor: „*Iată lacul. Luna plină/Poleindu-l, îl străbate;/El aprins de-a ei lumină, simte-a lui singurătate/Tremurând cu unde-n spume/Între trestie le farmă/Şi visând o-ntreagă lume/Tot nu poate să adoarmă*.” (Mihai Eminescu, *Lasă-ţi lumea ta uitată*)

Cu ajutorul personificării, poetul însufleţeşte realitatea înconjurătoare, trezind în cititor sentimente.

Limba română este bogată în locuţiuni şi expresii verbale, îmbinări lexicale ce dispun de o forţă expresivă. Ca elevii să-şi dea seama de expresivitatea locuţiunilor verbale, este necesar să le solicităm înlocuirea acestora cu verbe echivalente şi să compare contextele: „*Moşule, ie sama de ţine bine telegarii ceia să nu ieie vânt*.”, „*Şi Smărăndiţa începe a mă fura cu ochiul.”* (Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*)

Se poate vorbi despre caracterul original şi valoarea stilistică a locuţiunilor verbale, prin aceasta acţiunile verbale se concretizează, naraţiunea capătă relief şi cucereşte atenţia cititorului.

PRINCIPALELE TENDINȚE ALE PERFECȚIONĂRII ŞI MODERNIZĂRII ACTUALE A STRATEGIILOR DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ÎN CADRUL DISCIPLINEI EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ ȘI APLICAȚII PRACTICE

prof. Damu Carmen-Mihaela
Liceul Tehnologic „Vasile Gherasim" , Marginea

Eforturile cercetătorilor şi ale practicienilor au urmărit perfecţionarea strategiilor de predare-învăţare, valorificând achiziţii ale cercetării psihopedagogice, dar şi din alte domenii de cunoaştere. Finalitatea acestor preocupări are în vedere realizarea unei activităţi de instruire şi învăţare eficiente.

O direcţie de acţiune în acest sens o constituie reevaluarea metodelor „tradiţionale", criticate mai ales pentru caracterul pasiv al elevilor în procesul de predare-învăţare. Avem în vedere, în primul rând, metodele de tip expozitiv. Iată câteva procedee prin care se poate încerca modernizarea expunerii: folosirea procedeului genetic, a explicaţiei, ancorarea în realitatea timpului, sprijinirea pe cercetările personale ale cadrului didactic, anunţarea prealabilă a planului şi a obiectivelor urmărite, problematizarea, folosirea unor elemente ale artei dramatice, întrebări retorice, luări de poziţie, realizarea unor sondaje de opinie, formularea unor judecăţi de valoare, ilustrarea cu ajutorul mijloacelor de învăţământ, folosirea foliilor în prezentare, prezentare cu ajutorul calculatorului, expunerea cu oponent, expunerea-dezbatere etc.

De asemenea, în modernizarea conversaţiei avem în vedere folosirea unor întrebări variate (convergente, divergente, de evaluare, problemă, retorice etc.), valorificarea experienţei personale a elevilor, folosirea permanentă a modalităţilor de feed-back, utilizarea convorbirii inverse (când elevii pun întrebări), întrebări şi răspunsuri date de grupe de elevi etc.

Aceste strategii nu trebuie rupte de cele tradiţionale, ele marchează un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice. Prin metode activ-participative înţelegem toate situaţiile şi nu numai metodele active propriu-zise în care elevii sunt puşi şi care-i scot pe elevi din ipostaza de obiect al formării şi-i transformă în subiecţi activi, coparticipanţi la propria lor formare. "Activizarea constă, deci, în mobilizarea/ angajarea intensă a tuturor forţelor psihice de cunoaştere şi de creaţie ale elevilor, în scopul obţinerii, în procesul de învăţământ, a unor performanţe maxime, însoţite constant de efecte instructiv-educative cu rol pozitiv pentru dezvoltarea tuturor componentelor personalităţii." G. Allport considera că: „Participarea este fundamentală pentru învăţare. Participarea se poate produce la un nivel simplu de atenţie, la nivel acţiunii motorii (angajarea în sarcină), la nivelul cel mai semnificativ din toate, ea rezidă în angajarea eului şi relevanţă personală!" Aceste consideraţii îl vor conduce pe psihologul american la valorificarea legii participării (formulată de către Haggard şi Rose): „Când un individ are un rol activ într-o situaţie de învăţare, a) tinde să dobândească răspunsul care trebuie învăţat mai repede şi b) acest răspuns tinde să fie mai stabil, decât atunci când individul rămâne pasiv".

Această direcţie importantă de modernizare a strategiilor didactice valorifică achiziţiile cercetărilor psihopedagogice. Acestea subliniază că interiorizarea operaţiilor în plan mintal să se realizeze pe baza acţiunilor în plan extern cu obiectele (Piaget, Galperin), pun în evidenţă rolul grupului în care se învaţă pe baza conflictului socio-cognitiv dintre participanţi (Doise, Mugny). Psihologia cognitivă a subliniat importanţa mecanismelor de procesare intelectuală a informaţiei primite (care presupune o implicare activă a structurilor intelectului).

Puşi în situaţii variate de instruire, profesorii, împreună cu elevii, trebuie să folosească acele strategii didactice de tip activ-participativ, având în vedere şi valenţele formativ-educative ale acestor metode, procedee, mijloace de învăţământ, moduri de organizare a învăţării. Efectele în plan formativ-educativ se referă la implicaţiile lor asupra dezvoltării structurilor intelectuale ale copilului (care vor conduce la noi acomodări, ce vor permite - în spiritul teoriei lui Piaget-asimilări superioare). Sunt încercări în psihopedagogia contemporană de constituire a unei adevărate didactici a intelectului, care să valorifice potenţialul intelectual al individului. Din

această perspectivă, Elena Joiţa aprecia că „nu există o metodă ideală pentru dezvoltarea cognitivă, ci, cu cât sunt mai diversificate, sunt aplicate prin variate procedee, se combină între ele mai mult, cu atât solicită mai intens mecanismele mentale ale elevilor.” Omul nu este numai intelect, el are în substanţa sa originară şi capacitatea de a vibra în faţa lumii (prin intermediul valorilor morale, estetice, religioase, profesionale, al „noilor educaţii"). Acestor domenii trebuie să le acordăm atenţia cuvenită deoarece aici ne confruntăm cu cele mai mari probleme, care vor avea consecinţe negative asupra proiectării viitorului.

Accentuarea fără precedent a caracterului euristic al strategiilor didactice. Folosirea unor strategii de tip euristic, similare cercetării ştiinţifice, a dat rezultate bune în planul însuşirii temeinice a cunoştinţelor, al formării priceperilor, deprinderilor etc. Puşi în ipostaza unor mici cercetători, elevilor le face plăcere să redescopere adevăruri ale ştiinţei, confirmând sugestia pe care o făcea Rousseau în lucrarea Emil, sau despre educaţie. În acest spirit se desfăşoară în învăţământul primar francez un experiment, coordonat de un laureat al premiului Nobel în domeniul fizicii, pe tema: "La main a la pâte"(,,Cu mâinile în aluat").

Sub fiecare metodă de predare stă ascunsă o ipoteză asupra mecanismului de învăţare al elevului (Mircea Maliţa). Educatorii trebuie să se preocupe de găsirea unor metode şi procedee variate adaptate diferitelor situaţii de instruire în care elevii vor fi puşi. Pe baza metodelor pe care le stăpâneşte, educatorul va încerca noi metode de predare. Este loc, în acest domeniu, pentru manifestarea imaginaţiei şi creativităţii didactice, cu efecte pozitive nu numai asupra elevilor, ci şi asupra dascălului. Considerăm că, din această perspectivă, dascălii trebuie să facă un efort creativ de valorificare a achiziţiilor didacticii contemporane. Amintim în acest context strategiile didactice sugerate de gândirea critică, precum şi de implicaţiile în plan didactic ale teoriei inteligenţei multiple (H. Gardner).

Însuşirea unor metode şi tehnici de muncă intelectuală constituie o altă direcţie de acţiune de modernizare a strategiilor didactice, cu importante valenţe formative, dar şi urmărind pregătirea individului pentru autoînvăţare şi educaţie permanentă de-a lungul vieţii.

Stăpânirea unor tehnici de muncă intelectuală, în paralel cu asigurarea unui substrat motivaţional potrivit, conduc la aprofundarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor asimilate în şcoală, prin efort individual. Aceste procedee contribuie la realizarea dezideratului fundamental al educaţiei moderne, acela de „a-l învăţa pe elev cum să înveţe". Aceste metode şi tehnici se circumscriu unui stil al muncii intelectuale, propriu fiecărui individ.

Principalele direcţii de acţiune în acest sens sunt:

♦ Iniţierea copiilor în folosirea unor instrumente auxiliare pentru îmbogăţirea cunoştinţelor şi rezolvarea sarcinilor de învăţare (dicţionare, enciclopedii, crestomaţii, mass-media etc).

♦ Îndrumarea elevilor la întocmirea unor planuri de idei şi rezumate ale bucăţilor de lectură sau lucrărilor citite.

♦ Învăţarea de către elevi a unor modalităţi eficiente de citire cu voce tare sau în gând, de citirea expresivă şi rapidă, de citire dialogată etc.

♦ Stimularea elevilor pentru treceri succesive de la concret la abstract şi de la abstract la concret.

♦ Dirijarea compunerilor elevilor ca modalităţi eficiente pentru familiarizarea lor cu cerinţele muncii creatoare.

♦ Respectarea de către copii a unui regim zilnic raţional de muncă şi odihnă, încă de la această vârstă ei trebuie să înţeleagă utilitatea alternării diverselor activităţi (învăţare, joc, activităţi la alegere etc.).

♦ Exersarea elevilor în unele activităţi care solicită prin excelenţă capacităţile lor intelectuale. Putem iniţia în acest sens activităţi independente de observare, de rezolvare a unor sarcini prin strategia descoperirii etc.

♦ Selectarea temelor independente astfel încât ele să fie şi un prilej de formare a unui stil de muncă intelectuală etc.

Aceste deprinderi de muncă intelectuală se formează şi se consolidează în timpul procesului de predare-învăţare. În contextul reformei curriculare s-a introdus aria curriculară „consiliere şi orientare", în cadrul căreia învăţătorii şi profesorii pot proiecta un opţional transdisciplinar cu tema: „Tehnici de învăţare eficientă".

Învăţarea asistată de calculator are în vedere utilizarea acestui mijloc modern de învăţământ în procesul de predare-învăţare.

Să ne reamintim că Fenelon compara creierul copilului cu o lumânare aprinsă expusă în bătaia vânturilor şi care vor determina tremurul acestei mici flăcări. Spiritul contemporan trebuie să facă faţă unor mari sfidări: explozia informaţională, stresul, accelerarea fără precedent a ritmului vieţii, complexitatea şi creşterea gradului de incertitudine etc.

Toate aceste argumente conduc la o nouă ecologie educativă, care presupune dezvoltarea unei gândiri de tip holistic, a unor competenţe de procesare informaţională, dezvoltarea memoriei vii, reînvăţarea capacităţii de a respira, de a ne concentra şi, de ce nu, de a dormi etc.

Formarea personalizată presupune şi o nouă arhitectură educativă, cea bazată pe multimedia, ca un răspuns posibil sfidărilor acestui nou tip de formare. Calculatorul, ca un element definitoriu al sistemului multimedia - este o fereastră magică deschisă spre universul cunoaşterii, un mijloc de formare focalizat pe mai multe mituri ale umanităţii (Prometeu, Janus, Pygmalion, al maşinii care "înghite" oameni, al simplicităţii etc.).

Calculatorul are câteva caracteristici: este un obiect cultural nou, capabil să genereze o adevărată revoluţie în domeniu, apare ca un aparat „complex", înţelegerea funcţionării lui presupunând un efort intelectual, este un obiect „interactiv". Relaţia omului cu această adevărată maşinărie complexă este una de ordin intelectual, are un caracter securizant şi deschis. El permite nu numai o instruire şi formare personalizată, dar şi relaţii de cooperare cu ceilalţi membri ai grupului. Oferă reprezentări multiple şi dinamice ale fenomenelor, inclusiv modelări ale celor de nivel macrocosmic şi microcosmic, care nu sunt accesibile în mod nemijlocit subiectului cunoscător. Îl eliberează pe cel care învaţă şi se formează de multe activităţi rutiniere, permiţându-i să se concentreze asupra fondului problemelor aflate în dezbatere. Softurile complexe asigură contexte semnificative pentru promovarea unor tipuri de învăţări personalizate. Modifică rolurile profesorului şi ale formatorului în procesul de educare şi formare personalizată. Din „magister dixit", formatorul devine un animator, un consilier, un facilitator de situaţii adecvate de educare şi formare. Pe de altă parte, folosirea calculatorului presupune formarea anumitor competenţe la formator. Ca „tutore inteligent", calculatorul îl ajută pe individ să-şi formeze o cultură a educaţiei şi formării permanente.

Calculatorul îl ajută pe profesor să predea, pe elev să înveţe, dar nu poate asigura suplinirea integrală a efortului celor doi actori principali ai scenei şcolii. Direcţiile de acţiune, în acest sens, au în vedere dotarea şcolilor cu calculatoare, iniţierea elevilor şi cadrelor didactice în utilizarea calculatorului în procesul de predare-învăţare (inclusiv în sistemul de învăţământ deschis şi la distanţă), proiectarea şi utilizarea în procesul de predare-învăţare a softurilor educaţionale, integrarea „autostrăzilor informaţionale" (internet) în circuitul instructiv-educativ etc.

Stil de activitate didactică, concept impus recent în literatura pedagogică, cu înţelesuri foarte variate, încât este aproape dificil de a da o definiţie clară (Ausubel, Robinson, 1981, p.5421). Smith înţelege prin stil modul caracteristic în care actele de predare sunt realizate. Stilul de predare este oarecum personal şi oarecum unic pentru fiecare educator, unicitate ce ţine mai ales de personalitatea dascălului.

CULTIVAREA VARIABILITĂȚII PENTRU OPTIMIZAREA FUNCŢIONĂRII INDIVIDUALE ŞI A SOCIETĂŢII

Profesor consilier şcolar Trif Sanda Ana Delia
CJRAE Cluj - Şcoala Gimnazială "Traian Dârjan" Cluj-Napoca

Analiza critică a stadiului actual al cunoașterii, identificarea cu succes a elementelor cunoscute care ne ajută în intervenții și a celor ascunse care staționează intervențiile, identificarea mecanismelor care duc la determinarea unui anumit traseu de dezvoltare, interacțiunea mecanismelor interne cu factoriii externi sunt lucruri pe care le avem în vedere când ne propunem să cultivăm variabilitatea.

Mai departe de ideea de a fi buni la toate, e important să ne gândim și la cultivarea variabilității, asigurarea oportunităților de dezvoltare pentru toate tipurile de copii. Toți ar ajunge mai aproape de potențialul lor și probabil ar putea avea succes în viață. Marea provocare pentru educatori este să lucreze eficient cu fiecare individ așa cum este el, cu dificultăți, tipic sau supradotat, să îl aducă pe fiecare cât mai aproape de maximul potențialului său.

Fiecare copil are un potențial mai mare sau mai mic de învățare. Aplicarea ideii de eșafodare, evaluare și intervenție în zona proximei dezvoltări a fiecărui copil (Vâgotsky), ne conduce la ideea educației individualizate care să valorifice potențialul fiecăruia, mai ales la copiii de la capetele continuum-ului abilităților cognitive. Un copil are nevoie de foarte mult ajutor iar altul de foarte puțin, ajutorul fiind retras progresiv când ne dăm seama că acesta poate realiza acel lucru fără ajutor. Zona proximei dezvoltări se referă la distanța între ce poate copilul singur și ce poate cu ajutor la fiecare domeniu în parte. O învățare mai bună poate fi obținută prin abordarea variabilității, stabilității și flexibilității. E bine să încurajăm explorarea în contexte tipice și apropiate de tipic pentru domeniu, precum și în contexte noi, învățarea bazată pe probleme și cercetare care îi ajută pe copii să progreseze mai bine decât atunci când accentul se pune pe sarcini prea ușoare sau prea dificile. Este dificil să lucrezi individual în clasă și fiecare copil să își abordeze potențialul individual. Perspectiva variabilității, stabilității, flexibilității poate ajuta educatorii să se apropie de idealul zonei proximei dezvoltări, prin gruparea copiilor și predarea pe trei grupuri educatorii abordează mai ușor diferențele între copii. Astfel se evită situațiile neproductive în care instrucțiunile nu se potrivesc stării copilului cum ar fi oferirea de contexte pentru conținuturi la care copilul nu este pregătit. E bine să ne asigurăm că fiecare elev în parte ajunge la rezultate bune, să le acordăm sprijinul și corectarea din timp a dificultăților de învățare (Ionescu, T., 2019).

În prezent copiii cu potențial pentru performanță ridicată în domenii academice și nonacademice nu sunt integrați în programe educative speciale deoarece se consideră că pot evolua în orice condiții, lucru care duce la submotivare și performanță scăzută. Și acești copii au nevoie pentru a-și îndeplini potențialul de oportunități adecvate, de intervenții specifice.

Ancorarea cogniției are impact în înțelegerea traseelor de dezvoltare din perspectiva variabilității, a interacțiunii cu contextul și cu experiența anterioară. Ar ar fi util să introducem roboții în învățare, să ne ajute să modelăm și să studiem interacțiunile creier, corp și mediu. Faptul că persoanele supradotate tind să exerseze și să utilizeze în contexte variate elemente din domeniul de expertiză le poate ajuta în fixarea celor învățate prin mecanisme responsabile de ancorarea cogniției. Dacă acceptăm faptul că cogniția este puternic ancorată, apare provocarea să nu mai urmăm principiile piagetiene care pornesc de la concret și trec ușor spre abstract, dezvoltarea fiind caracterizată prin termeni precum universal, general, ordonat, progresiv și unidirecțional. E posibil ca această trecere la abstract să îi facă pe mulți să își piardă interesul pentru școală și să nu mai progreseze optim. Gândirea abstractă e bazată pe simțuri și are nevoie de experiențe senzorio-motorii adecvate ca să se formeze și să funcționeze optim la orice vârstă, e cheia ameliorării dificultăților cognitive.

Educația este destul de rezistentă la schimbare. În școli se lucrează prea puțin diferențiat din cauza dificultăților întâmpinate la instrumente, fonduri, resurse, pregătire, a faptului că e mult mai simplu să faci ce s-a făcut până acum, din cauza lipsei accesului la paradigme și metode noi. Variabilitatea este un aspect important și inerent al sistemului cognitiv, iar dezvoltând-o vom fi reuși să construim modele cognitive mai adecvate dezvoltării.

În ceea ce privește dezvoltarea individului, armonizarea sau nu la o anumită vârstă cu normele nu poate face posibile predicții exacte pe termen lung. Uneori variabilitatea devine normă, iar fixarea unor norme de dezvoltare și de comportament este sinuoasă datorită faptului că există diferențe între indivizi, culturi, perioade istorice. Dezvoltarea poate fi împiedicată atunci când de la un start bun identic cu al altui copil se ajunge la altă finalitate mai puțin dorită (multifinalitate) sau poate fi redresată când de la un start dezavantajos se poate evolua spre același rezultat (echifinalitate*)* acestea ducându-ne cu gândul la universalitate. Desigur că există și trasee de dezvoltare care pornesc din același punct și ajung prin modalități diferite tot în același punct, sau putem porni din puncte diferite și să ajungem la rezultate diferite mergând pe căi asemănătoare. Conceptele de echifinalitate și multifinalitate ne ajută să aprofundăm relația dintre universalitate și variabilitatea interindividuală. Copiii cu dislexie sunt diferiți față de cei care nu au această dificultate cognitivă, dar pot avea abilități tipice în alte domenii.

Dezvoltarea este schimbarea în cadrul unui sistem dinamic deschis, complex, care se autoorganizează pe măsură ce intervin numeroși factori printre care ereditatea și mediul care interacționează astfel încât să construiască trasee specifice de dezvoltare, tipice sau atipice, în funcție de context, în care au loc schimbări iar niciun element nu are prioritate cauzală. Variabilitatea componentelor diferă de la novice la expert. Cauza în sine a tulburărilor sau supradotării nu sunt elementele cognitive deficitare sau extrem de eficiente, ci interacțiunile dintre elemente duc la exprimarea cognitivă mai puțin sau mai mult eficientă, rezultând de aici flexibilitatea ca trăsătură implicată central în manifestarea traseelor. Multe componente deschise influenței din lumea exterioară interacționează și astfel reacționează apoi asupra sistemului schimbând acel sistem - scări temporale incluse una în alta.

Dacă așezăm pe un continuum abilitățile în populație, în partea stângă ar fi cei cu lipsa totală a abilității sau cu funcționare semnificativ alterată, în mijloc ar fi majoritatea care se descurcă bine și iar în dreapta cei extrem de eficienți. Toată lumea ar dori să se situeze în partea dreaptă. Dacă s-ar îndeplini aceste dorințe lumea ar deveni uniformă și în final nu am mai avea nevoie de supradotare.

Variabilitatea interindividuală apare datorită faptului că în dezvoltarea abilităților există o serie de elemente care le pot influența. Variabilitatea este specifică deoarece în traseul de dezvoltare al unui individ intră codul genetic, expresia genică, mediul intern, mediul extern, toate acestea în grade diferite și interacțiuni variate ceea ce duce să vedem un adult funcțional ulterior. Este posibil ca mediul să modifice expresia genică la nivel celular, să o transmită modificată la urmași (Ionescu, T., 2014*).* Putem porni de la același potențial genetic dar să avem o serie de evenimente biologice sau externe care intervin pe parcurs și care modelează abilitățile noastre.

Variabilitatea intraindividuală se referă la faptul că într-un anumit moment al dezvoltării se folosesc mai multe strategii care se suprapun. Copiii care utilizează strategii mai multe vor învăța mai repede strategia cea mai eficientă și vor progresa mai mult. Este adaptiv să permiți copiilor să exploreze mai multe strategii disponibile pentru a schimba cu ușurință răspunsurile la solicitările sarcinilor, strategiile suferind modificări odată cu vârsta, dar și cu contextul. Trecerea nu se realizează prin renunțarea imediată la strategia anterioară, asamblarea strategiilor este mai eficientă dacă vechile strategii sunt activate. Variabilitatea poate fi la diferite niveluri precum verbal, motor, gestică. Copiii care dau dovadă de variabilitate, de disconcordanță între gesturi și răspunsul verbal, învață mai mult despre conținutul în cauză, învață mai repede strategia decât cei care prezintă concordanță … se susține ideea piagetiană de progres cognitiv prin trecerea succesivă de la dezechilibru la echilibru dar și din perspectiva cogniției ancorate (Ionescu, T., 2014*).*

Variabilitate intraindividuală se poate observa la copiii cu dislexie și discalculie care nu prezintă alte deficite și pot funcționa bine în alte domenii, sau la copiii supradotați care pot prezenta abilități medii sau scăzute în alte domenii decât domeniul lor de excelență.

Variabilitatea nu este întotdeauna o trăsătură dezirabilă în cunoaștere, există cazuri în care comportamentul stereotip este mai adecvat decât un comportament mai variabil. Atunci când mediul este stabil, o persoană poate să nu aibă nevoie de strategii alternative, având nevoie doar de o strategie deosebită pentru realizarea cu succes scopului, utilizând astfel mai puține resurse mentale pentru a îndeplini alte sarcini.

Astăzi școala merge spre uniformizare, de aici eșecul în progresare. În unele privințe, variabilitatea performanței a fost privită ca un lucru de eliminat chiar din experimente, variabilele diferențiale au fost ascunse pentru a examina datele în termeni de medii. Ne dorim să stimulăm performanțe superioare la fiecare individ, însă trebuie să ne gândim cum ar arăta o lume în care toți am avea aceleași tipuri de abilități, la fel de bine dezvoltate. Dacă toată lumea ar deveni uniformă, în final nu am mai avea nevoie de supradotare, am pierde mult din diversitate. Nu dorim să îi facem pe toți să fie la fel, ci să valorificăm ceea ce are diferit fiecare individ în parte. Și persoana supradotată are minusuri, precum cea cu discalculie are plusuri. Scopul central al educației difetrențiate ar trebui să se axeze pe valorificarea părților bune și ameliorarea aspectelor mai puțin dezvoltate.

BIBLIOGRAFIE

- Ionescu, T. (2014*), Copiii altfel. Trasee specifice de dezvoltare cognitivă. O analiză critică*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 19-28
- Ionescu, T. (2019), *Putting the variability–stability–flexibility pattern to use: Adapting instruction to how children develop*, New ideas in psychology 55, 18-23
- Mitrofan, I. (2003), *Cursa cu obstacole a dezvoltării umane*, Editura Polirom, Iași
- Muntean, A. (2009), *Psihologia dezvoltării umane*, Editura Polirom, Iași
- Rosengren, K. S., Braswell, G. S. (2001), *Variability in children's reasoning, Advances in child development and behavior,* vol. 28
- Scaffer, H. R. (2010), *Introducere în psihologia copilului*, Ediția a treia, Editura ASCR, Cluj-Napoca

CONFERINȚA NAȚIONALĂ „ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI”
ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRACURRICULARE ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR
STUDIU ȘTIINȚIFIC

profesor Lupaşcu Ionela
Şcoala Gimnazială Mircea cel Bătrân, Curtea de Argeş

„Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învăţăm să se adapteze.” (Maria Montessori –„Descoperirea copilului”)

Şcoala este ca o lume magică, plină de basme şi încercări, probe pe care orice elev le învață să le depășească, este locul unde se pun bazele unei personalități. Dascălul devine creatorul poveștii fiecărui copil, îi deschide poarta spre cunoaștere, spre adevăr, spre pasiune cu mult tact şi răbdare, păşind mână de mână în acest univers. Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode şi procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă uşurinţă şi mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoştinţelor”.

Oricât ar fi de importantă educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, ea nu epuizează sfera influenţelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viaţa capătă alte aspecte decât cele din procesul de învăţare şcolară. Educaţia extracurrriculară, realizată dincolo de procesul de învăţământ îşi are rolul bine stabilit în formarea personalităţii copiilor noştri. Educaţia, prin diversitatea activităţilor extracurriculare, urmăreşte identificarea şi cultivarea corespondenţei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoştinţe punându-i în contact direct cu obiectele şi fenomenele naturale. În toată perioada de când am devenit profesor am observat dorința copiilor de a se mișca, de a se juca, de a fi mereu în mișcare, ceea ce ne face să îmbinăm modul tradițional de predare-învățare-evaluare cu metodele moderne, interactive, cu utilizarea platformelor colaborative, a portofoliilor. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv –educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat şi momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activităţi elevii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date, învaţă să înveţe.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activităţi, posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să îi pregătească pentru viaţă. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual.

Experienţa avută în proiectul **Şcoala Altfel**, mi-a arătat, pe de o parte, că există un mare interes pentru activităţile extraşcolare (din partea profesorilor, copiilor, părinţilor, a altor persoane din comunitate, a mass-mediei), dar că trebuie să se acorde o atenţie mărită întregului proces care stă la baza dezvoltării activităţilor extraşcolare, a modului în care se realizează monitorizarea şi evaluarea rezultatelor care se obţin în urma implicării copiilor în aceste activităţi (ce anume învaţă, cât învaţă, ce tipuri de competenţe, abilităţi li s-au îmbunătăţit, în ce măsură implicarea în astfel de activităţi îi ajută în mod real.)

Au avut impact activitățile extrașcolare pe care le-am desfășurat anual cu elevii, precum vizitele la muzee: Muzeul Golești, Muzeul Municipal, Muzeul Județean, Muzeul Satului, expoziţiile realizate pe teme culturale, comemorări, aniversări, depunere de flori la

monumente şi locuri istorice, la Cimitirul Eroilor, la mormântul lui Mihai Eminescu, la cetatea din Alba Iulia, Cetatea Poienari, Castelul Bran, la mănăstirea Curtea de Argeș, fiecare acțiune constituind un mijloc de a intui şi preţui valorile culturale, folclorice şi istorice ale poporului nostru.

Am organizat serbări tematice, de teatru pentru copii, Ziua Absolventului, De Dragobete-să iubim românește, Crăciunul în inima copiilor, Magia copilăriei, Omul drag de la catedră, ceea ce i-a stimulat și i-a orientat pe copii spre unele domenii de activitate: muzică, literatură, poezie, pictură, dezvoltând la copii sentimentul apartenenţei la colectivitatea din care fac parte, deprinzându-i totodată să-şi stăpânească emoţiile provocate de prezenţa spectatorilor.

Excursiile şi taberele şcolare au contribuit la îmbogăţirea cunoştinţelor copiilor, încă de la vârstă fragedă când sunt foarte receptivi, despre frumuseţile ţării, la educarea dragostei, a respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură, i-au învățat să se organizeze, să nu depindă de alte persoane, să lucreze în echipă, le-a prilejuit însuşirea unei experienţe sociale importante, dar şi îmbogăţirea orizontului cultural ştiinţific.

Elevii sunt îndrumaţi să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranţă faţă de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi şi de a găsi modul de rezolvare a lor şi posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca profesorul însuşi să fie creativ.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităţilor extracurriculare, bine pregătite, care sunt atractive la orice vârstă.

Bibliografie :

Cernea, Maria, Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în „Învăţământul primar“ nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

Ionesc, M., Chiş, V. „Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire“, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001, pg.162;

Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, „Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact“, Editura Polirom, Bucureşti, 2002,pg.87;

RELAŢIA PROFESOR-ELEV

Gheorghe Ionela-Daniela
Şcoala Gimnazială Tudor Vladimirescu, Piteşti

În accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane, constituindu-se ca o necesitate pentru individ și pentru societate. Aceasta este o activitate specific umană și un fenomen social, o condiție a perpetuării și progresului societății

Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, iar menirea şcolii este aceea de a stimula calitatea de om, urmărind valorificarea abilităţilor şi descoperirea aspiraţiilor elevilor.

Factorii de bază care ajută copilul în dezvoltarea propriei educaţii sunt şcoala şi familia. Familia orientează integrarea lui socială, precum şi trebuinţa lui de a se autodefini, de a se constitui ca personalitate unică şi autonomă, armonizată cu viaţa şi interesele societăţii. Şcoala, alături de familie, influenţează, prin condiţiile concrete în care se desfăşoară procesul de învăţământ, personalitatea copilului.

Şcoala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea si respectarea identităţii sale cu familia, prin recunoaşterea importanţei acesteia şi atragerea în procesul didactic şi cu toate resursele educative ale societăţii, pe care le identifică şi le foloseşte activ.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudine, însă educaţia şcolară şlefuieşte caracterul copilului dornic de a se integra în societate, fiind un factor decisiv în formarea viitorului adult. Scopul educatorului este să-și învețe elevii cum să gândească, nu ce să gândească, să-i lase să se descurce singuri, să învețe din propriile greșeli.

Un cadru didactic care are în prim-plan elevul, ca oglindă a procesului instructiv-educativ, este reflexiv, responsabil, atent, creativ și dinamic, dispus să-și revizuiască și modernizeze în mod continuu activitatea. Acesta examinează, formulează și încearcă să rezolve dilemele practicii de la clasă; este atent la contextele instituționale și culturale în care acționează; își asumă responsabilitatea pentru propria dezvoltare profesională; ia parte la dezvoltarea curriculum-ului și este implicat în eforturile de schimbare a școlii.

Atât elevii, cât și profesorii își doresc ca activitățile desfășurate să fie plăcute, învățarea să fie utilă, cunoștințele interesante, iar lecțiile să fie organizate folosind metode diverse și interactive.

Profesorii buni sunt constructiviști, se mențin la standardele impuse elevilor, se adaptează şi sunt atenţi la nevoile individuale, știu să lucreze în echipă, sunt creativi, empatici, se perfecționează permanent. Aceştia reuşesc să îmbine metodele clasice cu cele moderne, astfel încât lecţiile să fie atractive, iar cunoştinţele să fie însuşite cât mai uşor. Dintre metode, pot fi amintite: conversația, învățarea prin exerciții, explicaţia, demonstraţia, problematizarea, învăţarea prin descoperire, brainstorming-ul, tehnica acvariului, metoda cubului, IAC etc.

Răspunsul primit de la elev, conştient sau inconştient, feedback-ul, reprezintă un motivator important al relației profesor-elev, fiind o componentă deosebit de importantă a procesului didactic. Acesta îi oferă profesorului informații despre ceea ce elevul a înțeles și despre ce mai are nevoie să aprofundeze. Astfel, sarcinile se pot rezolva mai uşor, se pot găsi metode potrivite pentru atingerea obiectivelor propuse şi a performanţelor.

Profesorul trebuie să ofere un feedback constructiv, să ia în considerare efectul pe care acesta îl are asupra elevilor, astfel încât să nu fie descurajați, ci să aibă încredere în forțele proprii, pentru ca activitatea să se desfășoare permanent cu rezultate în continuă creștere.

Pentru un profesor adaptat unei societăţi moderne, în continuă dezvoltare, elevul nu este doar un copil docil, capabil să redea cât mai fidel cantităţi mari de informaţie, ci explorează, este autonom, curios, gândește critic și creativ, știe să comunice, este adaptabil, cooperează. Fiecare elev

excelează într-un anumit domeniu, iar rolul şcolii este de a descoperi pasiunile fiecăruia, de a îndruma, coordona, susţine.

Elevul devine oglinda învăţământului, fiind influenţat profund de mediul şcolar, aici petrecând uneori mai mult timp decât în familie. Activităţile şcolare şi extracurriculare formează o atitudine pozitivă faţă de sine si faţă de ceilalţi, lărgind orizonturile cunoaşterii lumii/societăţii şi ale cunoaşterii de sine. De asemenea, disciplina *Consiliere şi Dezvoltare personală* contribuie la consolidarea încrederii în sine a elevilor, ca persoane unice și valoroase, care își cunosc potențialul individual, interacționează armonios cu ceilalți, învață cu eficacitate și iau decizii școlare, personale, de carieră și stil de viață sănătos.

Este esenţial, aşadar, ca şcoala să înţeleagă elevii, să aibă deschidere spre dorinţele acestora, să se adapteze nevoilor societăţii care este în continuă schimbare, căci este cunoscut faptul că aşa cum arată şcoala astăzi, aşa va arăta societatea mâine.

„ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI”

Cojocariu Tanța
Școala Gimnazială ”Valeriu D. Cotea”Vidra

Școala este un subsistem al societății și, ca urmare, și o reflectare a acesteia. Calitatea ei nu poate diferi radical de cea a societății; și cum societatea este diversă, diversă este și școala. Există astfel școli de mare calitate, dar și școli care acționează mai mult doar spre „socializarea” elevilor.

Elevul de azi este mai informat decât cel de acum 20-30 de ani. El are mai multe căi de informare, mai directe și mai facile, mai ușor de „frunzărit”, cu un suport de imagine mai bogat și mai sugestiv. Școlii îi revine acum un rol tot mai important în dezvoltarea gândirii critice a elevului, în dezvoltarea competenței de selectare a surselor de informații, precum şi a deprinderii de a analiza gradul de încredere a informației găsite.

Şcoala este un factor care îşi pune amprenta asupra devenirii copilului. Chiar dacă există competiţia sau spiritul competitiv, este foarte important ca în mediul şcolar să:

- stabilim reguli de conduită în colectiv astfel încât să plece toţi de la o bază comună;
- transmitem punctualitatea şi importanţa ei în demersul pedagogic;
- dezvoltăm creativitatea prin activităţi variate;
- punem accent pe socializare şi importanţa ei în stabilirea de relaţii interumane;
- conştientizăm aspectele negative astfel încât să se formeze capacitatea de a separa binele de rău;
- încurajăm relaţiile de respect şi apreciere reciprocă; - dezvoltăm sentimentele de apartenenţă, acceptare şi respect.

Consider că şi societatea ar putea să îşi facă un upgrade şi să încerce să furnizeze elevilor (copiilor) exemple demne de urmat, să promoveze offline, online şi în media modele şi valori care să formeze oameni capabili să gândească în mod corect, să aibă capacitatea de a discerne, de a avea curajul să îşi asume cele spuse sau cele făcute. Putem exemplifica aici un aspect minor, când în sala de clasă se strică ceva şi la întrebarea „Cine a făcut acest lucru? Nimeni nu are capacitatea, forţa, tăria să-şi asume acţiunea distructivă. De ce se întâmplă acest lucru? De frica profesorului, de frica unei pedepse, sau pentru că aşa se procedează şi acasă? Cum învăţăm pe elevi asumarea? Care sunt direcţiile de orientare şi ce putem face în mediul şcolar astfel încât să formăm oameni responsabili şi asumaţi? O primă metodă este propriul exemplu. În calitate de profesori şi oameni, e foarte normal să nu ai cum să ştii tot, iar dacă un copil îţi adresează o întrebare la care nu ai răspunsul chiar în acel moment, recomandăm să îţi asumi faptul că nu ştii, dar te vei informa şi promiţi să revii ora următoare cu informaţia solicitată. Elevii vor aprecia sinceritatea profesorului. Nici stima de sine a elevilor nu va fi ştirbită dacă lipsa informaţiei cerute nu va fi direcţionată în mod frustrant asupra lor

O alta metodă este conştientizarea consecinţelor aduse de neasumare: pot exista repercusiuni, pedepse şi asupra unor persoane nevinovate (sintagma „toţi pentru unul şi unul pentru toţi care nu e dreaptă în multe situaţii, mai ales când te ştii nevinovat), dar şi interpretări eronate ale unor acţiuni fără motivaţia lor. Se poate ca intenţia iniţială să fi fost una bună şi de apreciat, dar dacă nu se aduce o justificare în caz de eşec, rezultatele vor fi complet diferite de ceea ce s-a intenţionat în primă fază.

Cu elevii trebuie discutat mult, argumentat, demonstrat, exemplificat, dar şi problematizat: „Ştiţi ce se poate / ce s-ar putea întâmpla dacă...? V-aţi gândit ce înseamnă această acţiune pentru cei care... sau pentru cei care...? Întrebările problematizării fac elevii să gândească şi să empatizeze. Aceste întrebări pot crea acel „brainstorming capabil să creeze conştientizarea consecinţelor faptelor.

Puterea exemplului este cea care îşi pune amprenta foarte tare asupra copiilor. Elevii sunt foarte atenţi la povestiri despre ce au păţit alţii sau chiar şi mai atenţi la ceea ce a păţit cadrul didactic.

Şcoala ar trebui puţin regândită dacă ar putea fi ea cea care influenţează în mod major formarea elevilor ca viitori cetăţeni. Şcoala oferă multe cunoştinţe, dar puţine modele capabile să influenţeze pozitiv viitorul copiilor. Pentru că un copil este nu numai al părinţilor, ci şi al societăţii, comunitatea ar trebui să dea o importanţă mai mare pregătirii copilului când va deveni cetăţean. În mediul şcolar elevul are posibilitatea de a trăi de mic viaţa de cetăţean ordonat şi activ prin convingere; în acest sistem elevii îndeplinesc diferite sarcini cu caracter de utilitate publică privind ordinea, igiena, estetica, bunul mers al şcolii prin muncă, prin acţiuni de asistenţă şi de cultură (cabinetul medical, biblioteca, excursii etc.), activităţi care sunt echivalente cu funcţiile sociale din societatea românească. Cu răbdare şi tact pedagogic se pot contura elemente care definesc disciplina liberă, adică supunerea benevolă a elevilor pe baza convingerii personale.

Şcoala poate ajuta la formarea de norme şi valori social-afective, după cum urmează:

- Cunoaşterea de sine – tradusă prin simţul răspunderii şi al muncii (autonomia, declararea identităţii), deprinderea igienică, asumarea răspunderii asupra obiectelor personale, norme de securitate personală, civică şi rutieră;

-Relaţiile cu alte persoane – concretizate prin respectul şi afecţiunea pentru părinţi, comportarea civilizată în relaţiile cu alţii (colegi de joacă, de şcoală, adulţii), dorinţa de a avea prieteni, de a îndeplini activităţi în grup social;

- Relaţiile cu mediul înconjurător – oglindite prin activităţi sociale de tipul: utilizarea banilor, spiritul de disciplină, sentimentul datoriei, responsabilitatea şi grija pentru bunurile personale şi cele publice. Jocurile, distracţia în colectiv, diferite manifestări colective, serbările şcolare sunt elemente ce vin să completeze vastul câmp de investigaţie pedagogică, menite să tempereze şi să prelucreze toate informaţiile educaţionale. Aceste elemente cuprinse în cadrul anumitor discipline au prins contur şi au căpătat semnul valorilor morale prin mijloacele şi procedeele care au fost utilizate, ţinându-se cont de particularităţile educaţiei morale la vârsta şcolară mică, dar şi la personalitatea elevilor.

Prin diferite activităţi didactice se caută definirea şi conştientizarea rolului prieteniei, cultivarea simţului răspunderii şi al muncii, autonomia, declinarea identităţii.

Toate acestea urmăresc de fapt formarea unui set de componente civice necesare pentru a face din copil un bun cetăţean.

Dacă privim personalitatea elevului de azi, cetăţeanul de mâine, dintr-o dublă perspectivă temporală, putem constata: - din perspectiva prezentului – elevul este „cetăţeanul ucenic", care învaţă prin toate experienţele lui sociale „mecanismele cetăţeniei"; elevul trebuie ajutat de adulţi şi modelat cu răbdare şi responsabilitate civică; - din perspectiva viitorului – ne aminteşte în permanenţă că aşa cum vom forma elevii de astăzi, aşa vor fi cetăţenii de mâine. Societatea îşi reproduce în indivizii tineri liniile de forţă, idealurile, tendinţele manifestate, dar mai ales pe cele latente ale generaţiilor adulte, în speţă ale părinţilor. Iată de ce nicio societate nu este îndreptăţită să se plângă de indivizii săi, deoarece aceştia sunt aşa cum i-a format. Generaţiile tinere reproduc ceea ce are bun şi ceea ce are rău societatea dată. Ele îi reproduc virtuţile şi păcatele. O societate sănătoasă are în sine mecanisme suficiente de a asigura reproducerea de către generaţiile tinere a ceea ce este bun. Ea posedă în sine suficiente mijloace educaţionale şi de altă natură de a împiedica reproducerea multiplicativă a răului. Oricât de bine ar fi pregătit un elev, el nu se va integra în viaţa socială dacă nu practică un comportament civic (activ, liber, tolerant, responsabil, deschis, comunicativ, reflexiv, autoevaluativ), unele atitudini şi valori morale (cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul faţă de prieteni, părinţi, oameni în general, faţă de şcoală, muncă). Elevul trebuie să înţeleagă că societatea în care trăieşte se conduce după anumite reguli şi norme, pe care şi el trebuie să le înţeleagă şi să le respecte printr-un comportament corespunzător şi specific vârstei, prin valori sociale şi atitudini morale care să ducă la armonia comunităţii şi la progresul acesteia.

Acţiunea didactică are în vedere transmiterea de cunoştinţe despre societate, exersarea reflexiei critice asupra normelor şi valorilor sociale, precum şi stimularea atitudinilor civice. Pentru a stabili o relaţie între educator şi elev, pentru cultivarea acestor valori, atitudini, comportamente, comunicarea dintre aceştia trebuie să-l convingă pe elev de faptul că este respectat ca partener şi nu va fi dominat; îi este respectat dreptul la opinie; îi sunt respectate şi preţuite deciziile, dar şi valorile şi experienţa. Dezvoltarea şi manifestarea unor atitudini favorabile luării deciziilor şi exprimării opiniilor faţă de activitatea grupurilor din care fac parte reprezintă unul din obiectivele care contribuie la antrenarea copiilor în activităţi directe.

În mediul şcolar starea benefică este armonia, iar un copil tratat cu prietenie învaţă ce este bunătatea; dacă e apreciat învaţă ce este aprecierea; dacă e încurajat învaţă să aibă încredere în sine; dacă e tratat cu toleranţă învaţă ce este răbdarea. În perioada şcolarităţii, elevul îşi însuşeşte majoritatea noţiunilor morale, echipându-se cu multiple reprezentări, ca apoi să înceapă să emită judecăţi morale corecte care vor fi folosite şi în autoaprecierea propriului comportament. Astfel, educaţia morală din clasele mici contribuie la conturarea viitoarei personalităţi, operă ce se va desăvârşi abia după 20 ani. Copiii, mai ales în şcoala generală, au nevoie, pe lângă orele de română şi de matematică, de multe ore pentru dezvoltare personală, pentru dezvoltarea creativităţii, a socializării şi a capacităţii de a delimita răul de bine. Copiii ar trebui să înveţe materii în şcoală despre ce înseamnă să fii, cu adevărat om sau despre valorile sufleteşti ce vor ajuta, cu adevărat, elevii să se maturizeze frumos.

BIBLIOGRAFIE :

CRISTEA, S., Fundamentele pedagogiei, Iaşi, Ed. Polirom, 2010
HĂVÂRNEANU, C., Metode de cunoaştere a elevilor, Iaşi, Ed. Polirom, 2008

METODE ȘI TEHNICI EFICIENTE ÎN ABORDAREA DISCIPLINEI DEZVOLTARE PERSONALĂ

Prof. înv. primar Miercioiu Elizaveta
Școala Gimnazială „Traian Săvulescu”, Izvoarele

Disciplina Dezvoltare personală îi ajută pe elevi să descopere progresiv cum să-și identifice nevoile și pasiunile, cum să păstreze un stil de viață sănătos, care este rolul lor în familie și în comunitate. Prin intermadiul activităților de învățare, elevii își dezvoltă abilitățile pentru viață, de la autoevaluare, relaționare și lucru în echipă, la analiză și abstractizare. Prin această disciplină, elevii vor conștientiza cine sunt, își vor analiza emoţiile pe care le au, se vor raporta sănătos la ceilalţi, vor fi motivaţi să înveţe cu succes.

Metodele şi tehnicile permit utilizarea unei palete largi de resurse care antrenează şi motivează elevii.

Jocul de rol și simularea (dramatizare, marionete, teatru) pregătesc copilul pentru situaţii reale de viaţă și facilitează dezvoltarea comunicării verbale şi nonverbale, a empatiei și a toleranţei.

Lucrul în echipă antrenează strategiile de rezolvare a conflictelor şi modalităţile de comunicare eficientă.

Problematizarea oferă oportunitatea de a căuta soluţii pentru diferite situaţii de tip investigativ şi de a stimula curiozitatea elevilor. Exerciţiile şi jocurile combină mişcarea, verbalizarea, manipularea unor obiecte. Conversaţia euristică, dezbaterea şi discuţiile de grup permit elevilor să se raporteze, să înveţe şi să valorizeze atât experienţa personală, cât şi experienţa colegilor. Metode activ-participative folosite: Turul galeriei, Ciorchinele, Pălăriile gânditoare, Cubul, Explozia stelară.

Tehnicile specifice dezvoltării gândirii critice asigură exprimarea propriilor opinii.

Aplicația 1-Despre prietenie; Clasa a II-a

În această activitate se vorbește despre prietenie, despre ce presupune această relație, despre valorile și trăirile care stau la baza construirii și menținerii unei relații de prietenie. Am avut ca sprijin povestea a două broscuțe, un ghem de sfoară, paie de plastic, elastic, o fișă de lucru și mult, mult entuziasm.

S-a pornit de la povestea „Două broscuțe” pe care am abordat-o folosind tehnica predicțiilor. Am folosit această poveste ca punct de plecare pentru discuția despre prietenie. Pe lângă faptul că vorbește și despre prietenie, din povestea broscuțelor am extras și alte învățături. Totodată, această poveste a fost pretextul lecțiilor următoare la diferite discipline. Un exemplu este lecția despre scrierea corectă a cuvintelor „sau” și „s-au”- Comunicare în limba română. A fost punct de pornire și la Matematică și Explorarea mediului- „Balta-fauna și flora”, Muzică și mișcare-Cântarea vocală, cântarea în grup și individual -„ Broscuțele vesele. Oac! Oac!”

Despre prietenie. Tehnica predicțiilor

Am împărțit textul în fragmente astfel încât să poată fi realizate predicțiile:

- Primul fragment: „ Într-un iaz trăiau două broscuțe....până în satul din apropiere”.
  Întrebare: Unde credeți că au ajuns?
- Al doilea fragment: „Nu după mult timp de mers pe jos.....acolo le-a atras atenția”
  Întrebare: Ce credeți că le-a atras atenția?
- Al treilea fragment: „ Acolo le-a atras atenția o oală mare ce se afla pe masă....Nu voi renunța așa de ușor!”
  Întrebare: Ce credeți că a făcut Oaki?

- Al patrulea fragment: „ Acum sau niciodată, este momentul....ne-ai salvat pe amândouă!”

Au urmat întrebări și răspunsuri pe marginea conținutului textului și desprinderea mesajului acestuia. De ajutor poate fi o listă cu proverbe din care elevii să le aleagă pe cele potrivite mesajului.

Rețeaua prieteniei

Pentru această activitate avem nevoie de un ghem de sfoară cu care vom realiza rețeaua prieteniei. Copiii se așază în cerc. Ghemul a pornit de la un copil care a desfășurat o bucată de sfoară și i-a făcut un nod. A numit apoi un coleg de clasă, a precizat o calitate a acestuia pe care o apreciază și i-a aruncat ghemul având grijă să nu scape nodul din mână. Nodul are și el o semnificație în realizarea rețelei. Arată legăturile care se realizează în interiorul grupului și trăinicia lor. Un nod scăpat poate duce la destrămarea rețelei. Un alt aspect pe care l-au observat copiii singuri a fost faptul că, pentru a face nodul, au avut nevoie de ajutor din partea colegilor. Pe de-o parte, pentru că unii nu știau să facă nod și cu această ocazie a fost și o activitate de abilități practice, pe de altă parte, pentru că nu este ușor să faci nodul având o mână ocupată cu ghemul de sfoară. Pasând ghemul de la unul la altul s-a creat rețeaua prieteniei, a cooperării, a întrajutorării în grupul clasei.

Harta prieteniei

La final am formulat scurte concluzii despre activitate. Pornind de la aprecierile pe care le-au emis la adresa colegilor, am nuanțat ideea de bun prieten. Am lucrat exercițiile de pe fișa de lucru. Au răspuns la întrebări: Ce este prietenia?, Ce este un bun prieten?, De ce avem nevoie de relații de prietenie?, Care sunt calitățile unui bun prieten?

După ce am stabilit care sunt calitățile unui bun prieten, ne-am imaginat că avem de făcut un drum la capătul căruia vom găsi o comoară. Harta de pe fișă ne ajută să notăm numele prietenilor pe care îi luăm cu noi și motivul pentru care vrem să ne însoțească. Despre ce comoară este vorba? Despre Prietenie și toate lucrurile frumoase pe care le aduce prietenia și pe care le notăm pe monedele de lângă cufărul prieteniei.

Brățara prieteniei

Ultima activitate este realizarea brățării prieteniei. Avem nevoie de paie de plastic, diferit colorate. Fiecare copil primește un pai și o bucată de sfoară, panglică subțire sau fir gros de lână. Fiecare copil se va gândi la cei mai buni prieteni ai săi și va tăia paiul având grijă să aibă un număr de bucăți corespunzător prietenilor săi.

Pentru ca fiecare prieten se remarcă prin anumite calități, elevii pot fi încurajați să ceară colegilor bucățele de altă culoare. Facilităm astfel comunicarea între copii și aplicarea regulilor de vorbire politicoasă. Fiecare bucățică de pai ne va reaminti că nu suntem singuri.

Aplicația 2-Rețeta prieteniei

Avem nevoie de.....
Mod de preparare.....

Bilet de apreciere

Fiecare elev transmite un mesaj de apreciere unui coleg de clasă pe care îl consideră prietenul său. Mesajul va fi scris sub forma unui bilet- consolidăm astfel și cunoștințele referitoare la redactarea unui bilet.

ROLURILE MANAGERULUI CLASEI

Grigore Cristian Augustin
Liceul Tehnologic "Matei Basarab" Caracal

Un management performant al clasei va determina dezvoltarea capacității de învăţare a elevilor, va dezvolta aptitudinile şi competenţele şi va gestiona pozitiv comportamentele acestora.

Clasa de elevi este bine gestionată dacă mediul de învățare este unul suportiv, iar obiectivele propuse pot fi realizate.

În sistemul de învăţământ este necesar ca profesorul să se raporteze la elevii pe care îi educă, să stabilească relaţii de cooperare cu aceştia şi părinţii lor şi cu alţi factori interesaţi ai societăţii. El educă nu numai în clasă, la catedră, ci prin toate contactele relaţionale cu copiii şi părinţii, desfăşurând o muncă de dezvoltare, de direcționare şi conducere. Activitatea cadrului didactic se realizează în faţa unor psihice individuale aflate în formare. De aici rezultă necesitatea unei responsabilităţi maxime pentru comportamentele şi intervenţiile educatorului. Prin urmare, aceasta este perspectiva ce conferă profesorilor un statut special, unic. De obicei, ei sunt singurii adulţi dintr-un grup de copii. În faţa copiilor, profesorii devin reprezentanţi ai lumii adulţilor, lumea pentru care trebuie să îi pregătească pe aceştia.

Influența educativă pe care managerul o exercită asupra unei clase depinde de modul în care își îndeplinește următoarele roluri manageriale:

- planificarea

Profesorul planifică activitățile de educare și formare a elevilor în conformitate cu idealurile educaționale prevăzute în Legea învățământului, cu obiectivele urmărite şi particularitățile clasei.

- organizarea

Profesorul organizează activitatea clasei în urma consultarii elevilor şi deleagă responsabilități acestora. Implicarea elevilor clasei în organizarea activităților determină atitudini pozitive care îi motivează pentru realizarea obiectivelor urmărite.

- comunicarea

Comunicarea este un proces esențial care se realizează nu numai de la profesor la elevi, ci și de la elevi la profesor şi între elevi. Relațiile dintre aceștia trebuie să fie sincere, deschise și nestresante astfel încât mesajele să fie bine percepute şi acceptate. O comunicare de calitate va influența favorabil climatul grupului, iar acesta va influența la rândul lui procesul de învățare.

- conducerea

Profesorul este managerul clasei și în această calitate conduce activitățile de educare și formare a elevilor. Fiecare profesor adoptă un stil propriu de conducere care ține cont de particularitățile clasei de elevi.

- coordonarea

Coordonarea activităților clasei necesită realizarea de legături coerente între obiectivele urmărite şi cele ale grupului, o repartizare a sarcinilor care va ține cont de tipul de lucru asfel încât să se evite consumul de timp sau pierderile.

- îndrumarea

În procesul învățării, profesorul este îndrumătorul principal al elevilor. Aceasta trebuie să cunoască foarte bine elevii şi, în funcție de problemele lor, să-i îndrume. Îndrumările primite de elevii vor determina formarea de comportamente care îi vor ajuta la integrarea în activitățile de învățare.

- motivarea

Profesorul are rolul de a motiva elevii pentru învățare. Aceasta trebuie să fie o dorință a fiecăruia și nu doar o obligație bazată pe aspecte coercitive.

- consilierea

Profesorul trebuie să fie pregătit pentru consilierea elevilor nu numai în activitatea de învățare, ci și în alte domenii cum sunt cunoaşterea personală, orientarea şcolară şi profesională, aprecierea conduitelor, a valorilor etc.

- controlul

Orice activitate necesită un control care nu ține cont de vârstele şi experiențele celor controlați. Profesorul are rolul de a controla îndeplinirea sarcinile didactice, modul de realizare a acestora și nivelurile de performanță la care s-au îndeplinit obiectivele stabilite etc. Controlul are drept scop reglarea activității în timpul desfăşurării acesteia.

- evaluarea

Evaluarea necesită folosirea unor instrumente specifice și parcurgerea etapelor de măsurare, de analiză a rezultatelor și măsuri ameliorative. În funcție de obiectivele urmărite se stabilesc instrumentele de evaluare. Dacă acestea au fost realizate şi aplicate corect, profesorul va avea informații clare, obținute ştiințific care vor sta la baza celor mai potrivite decizii ce urmăresc dezvoltarea clasei.

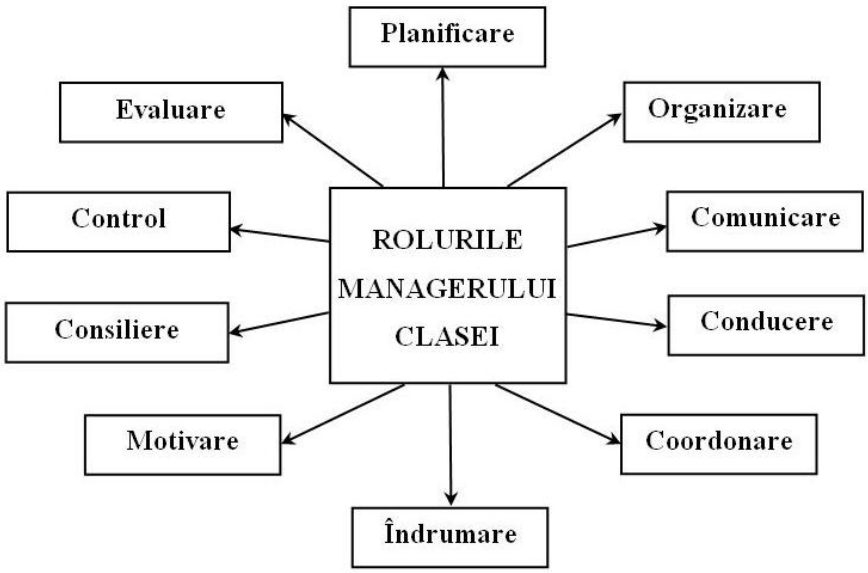

Profesorul, ca manager al clasei, are un rol important în formarea elevilor. Acesta trebuie să fie conștient că, spre deosebire de alte domenii, rezultatele nu pot fi recondiționate și că impactul său asupra elevilor este decisiv.

După cum știm cu toții, profesorul și elevii nu se aleg reciproc. Profesorul își asumă sarcina și responsabilitatea de a se integra în clasă și în colectivul de elevi pe care îl va forma. În colectivul format, profesorul devine unul din membrii și are statut special. El este un model de comportament civic și moral, este un profesionist adevărat care planifică, conduce și decide, organizează și coordonează, controlează și consiliază, îndrumă, motivează și apreciază.

Profesorul își aplică calitățile și atributele asupra grupului și fiecărui membru pentru a obține succesul școlar și pentru a forma comportamente ideale, pentru a ghida relațiile interumane în grup, pentru a asigura o atmosferă socială și psihologică propice dezvoltării personalității elevilor și pentru a îmbunătăți relațiile interumane.

CREATING DIGITAL EDUCATIONAL RESOURCES

Anamaria Tănase
Colegiul Tehnic 'Gheorghe Asachi', Botoșani

Teaching online has been one of the greatest challenges for both students and teachers in the past few months and some of us reluctantly admit to having been partly or totally unprepared for this task. All of a sudden, our teaching methods seemed obsolete and not being used to online teaching tools has added a lot of stress to this endeavor. At that moment many of us had to turn into students and learn as much as we could about this, either by attending different online courses or by doing our personal research into the matter.

What do we refer to when we talk about digital educational resources? The term refers to all materials that are used during classes to support students' learning process, various materials that include graphic images and photos, videos, animations, personalized worksheets, etc. The Internet provides us with plenty of such materials but being able to create your own resources is a whole different matter. Technology offers tools and resources for education, sometimes useful and efficient, sometimes interactive and interesting, but it is the teacher's role to select and give them purpose.

Integrating these new technologies in the educational field is a matter that needs to be seriously considered and teachers have to be taught how to use them properly. Bringing schools and teachers into the digital era and getting teachers to know about new tools that can help them manage diversity and interactivity during classes is essential. The main elements of the educational process that are supported by using technology and digital resources are: students' independence and flexibility, autonomy and openness, long distance learning, online collaborative work and social learning, practice and self-assessment, self - motivation, learning through discovery, formal and nonformal learning. One of the things that I have discovered is that students can and are eager to get involved in creating these digital resources because they like technology and they have more experience than us so if we work together this learning process can become fun and truly interactive.

An application that can help teachers create their own materials for online classes, and not only, is Canva which was designed to this exact purpose. It offers the right tools and the proper environment to make it easy for inexperienced teachers to create and organize their materials the way they intend to. Canva for education facilitates the creation of teaching resources, collaboration and communication in the classroom and online. By providing certain templates and a virtual online classroom it enables students – teachers cooperation, managing lessons and activities or projects. The created materials can be downloaded and used outside the classroom or shared in the online space but they are also stored in your own private library. All these spare teachers' time in creating their lessons, presentations, worksheets, reports and so on.

Agora platform is another space of complete and intuitive collaboration for students and teachers. It can be accessed from anywhere and it is available in several languages. It is a working space that can be set up for any site and all users, a space that offers a few important benefits: file management, personal agenda and resources library, a forum that is open for discussions and exchange of ideas, activity management, sending emails, users directory, and many others.

Liveworksheets.com is an interesting platform that offers teachers the tools and the skills to create teaching resources that are interactive and provide immediate feedback. It allows teachers to transform traditional worksheets into online interactive worksheets that are appealing to students and help them find lessons fun and engaging. Considering that we do not always have the time to mark all papers, thus providing feedback for students, and the fact that some students are more nervous when it comes to expressing themselves in front of their teachers and classmates, terrified of making mistakes, this platform gives everybody a helping hand as they can do extra work at their own pace and assess themselves without the fear of being judged. Also, the materials may include

sounds, videos, drag and drop exercises, join with arrows, multiple choice and even speaking exercises that the students must do using the microphone.

These are only a few tools that can be used by teachers to make learning more exciting for students but there are over 100 online tools that are useful in education. It is the teachers' duty to find a few tools that are suitable for their purposes and use them to their students' benefit. Each teacher can find a virtual working strategy and coherence based on his or her experience and preferences, as well as the dynamics of the learning process that is always changing and must be adapted accordingly. We must say that not all applications are free and many of them are in English only but there are plenty that can be used without requiring money or a great deal of effort. Some platforms offer the possibility of creating a limited number of materials for free but you will definitely find several apps and platforms that will delight you and your students. In fact, any soft can be used creatively in the educational field.

DIVERSITATEA CULTURALĂ ÎN ACTIVITATEA CU ELEVII

Prof. înv. primar: Ferlovici Mircea Florin
Şcoala ,,Iorgu Radu", Bârlad

Diversitatea culturală nu mai este un prejudiciu, ci o realitate care trebuie fructificată în mediul şcolar. Pluralitatea culturală pune nu numai problema apărării diferenţelor, ci a dialogului cultural, care recunoaşte că fiecare trebuie să contribuie la îmbogăţirea experienţei umane şi că fiecare dintre ele este un efort de universalizare a unei experienţe particulare. Multiculturalitatea nu este adversarul universalismului european, ci o altă formă a lui.

Interculturalismul implică înţelegerea, aprecierea şi valorizarea culturii proprii la care se adaugă respectul bazat pe o informare autentică şi pe construirea curiozităţii faţă de cultura etnică a celuilalt. Interculturalitatea este un proces ce se produce la intersecţia dintre culturi, nefiind un scop în sine, dar care poate deveni o finalitate atunci când sunt sesizate transformările nefireşti sau comportamentele nefaste la acest nivel de intersectare a culturilor.

O școală interculturală are ca obiective:

* păstrarea şi apărarea diversităţii culturale a populaţiei şi prezervarea unităţii şcolii;
* realizează un proces de integrare prin preluarea preachiziţiilor culturale pe care le posedă elevii;
* invită profesorii să înţeleagă şi să valorifice potenţialurile culturale ale elevilor;
* presupune o nouă manieră de concepere şi implementare a curriculum-urilor şcolare şi o nouă atitudine relaţională între profesori, elevi, părinţi;

Perspectiva interculturală de concepere a educaţiei conduce la evitarea conflictelor şi eradicarea violenţei. Încă de la vârsta şcolară, copilul este sprijinit să-şi formeze deprinderea de a comunica (a asculta şi a vorbi), de a lua decizii în mod democratic în cadrul grupului, de a se implica în rezolvarea problemelor interpersonale. Învățătoarea trebuie să acorde o atenţie deosebită educării copiilor pentru a-şi stăpâni emoţiile primare şi a evita altercaţiile, educării respectului de sine şi al altora, toleranţa faţă de opiniile diferite.Toleranţa înseamnă cunoaşterea, recunoaşterea şi acceptarea modului de a fi al persoanelor şi grupurilor. Aceasta presupune alegerea deliberată de a nu interzice, a nu împiedica, a nu interveni în comportamentul unei persoane sau al unui grup chiar dacă noi dezaprobăm acea purtare şi avem şi cunoştinţe şi puterea de a interzice sau împiedica.

Pentru cadrele didactice este esenţial să creeze relaţii pozitive în interacţiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât şi a relaţiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identităţi.

Exemple de activități :

1.Cunoasterea mediului

a.Observări - ,,Drapelul Romaniei și drapelele țărilor lumii"; ,,Prieteni de pretutindeni"; ,,Costumul popular românesc".

b.Lectura dupa imagini: ,,Să cunoastem continentele"

c.Convorbiri: ,,Despre preparatele culuinare ale unor popoare"

d.Joc didactic:,,Asează imaginea la locul potrivit"(Obiective turistice)

2.Dezvoltarea limbajului

a. Jocuri didactice:,,Al cui este portul?"; ,,Suntem egali,suntem diferiți"(acceptarea nondiscriminarii); ,, Ne întelegem unul cu altul"etc.

b.Lectura dupa imaginii:,,Copilul și patria";,,Toti suntem români"

c.Povestiri create:,,Copilul care și-a găsit mama", ,, O insula în mijlocul oceanului"; ,, Călători în jurul lumii"

d.Memorizări:,,Hora păcii"; ,,Pacea" ; ,,Limba românească"

e.Convorbiri:,,Să învățăm să trăim împreuna"; ,,Mărțișorul" ; ,,Crăciunul, Paștele în lume"

3.Educati pentru societate

a.Joc didactic,,Popoarele lumii se prezintă"

b.Povestiri create:,, Poveste despre țara mea"; ,, Despre drepturile copiilor"

c.Convorbiri:,,Cum ar fi lumea fără razboaie"; ,,Toți diferiți, toți egali!"; „Cum ne comportăm?"

4. Educatie practica: Confectii - „Daruri pentru copiii refugiati”

Decupare, înșirare,lipire „Costume populare”; „Drapele”

4. Domeniu estetic si creativ

a.Activitatea artistico-plastică: „Decoram obiecte de cult”; Desene, Picturi:„Hora copiilor de pe glob”; „ Costume populare”

Concurs de desene:„Vis de copil”; „ Desenam drumul spre pace”

b. Educatie muzicala: Cântece:„ Românașul”; „Să fie pace în lume”; „ Imnul Europei”; „Sunt pe lume milioane de copii”

Didactica contemporană promovează concepte şi atitudini educaţionale noi, menite să determine forme variate de comunicare, cooperare şi colaborare în sprijinul copiilor.

Este bine ca toţi copiii să vină în contact şi să cunoască şi aspecte legate de alte culturi, dar pentru o bună convieţuire, pentru a se preveni şi evita conflictele interetnice şi de altă natură este necesară implementarea educaţiei interculturale încă de la grădiniţă, prin promovarea toleranţei, a bunei înţelegeri şi egalităţii de şanse între membrii aceleiaşi comunităţi. În acest context sunt tot mai numeroase ocaziile de implementare şi derulare a proiectelor, prin care grupuri de copii, dar şi educatori se implică în acţiuni specifice, bine structurate, bazate pe principii pedagogice, temeinic studiate, elaborate şi îndeajuns experimentate şi aplicate în timp.

ELEVII DE AZI - GENERAȚIA DIGITALĂ,

Prof. ing. Halați Maria Carolina
Prof. Adi Gyongyver
Școala Gimnazială „Florea Bogdan” Reghin

În toate timpurile ştiinţa şi tehnica nu au avut graniţe, omenirea luată ca un ansamblu intră într-o singură civilizaţie planetară, în care produsele tehnologice sunt infiltrate în existenţa noastră zilnică, intrată în era informaţiei accesibile unde tinerii sunt crescuți și educați cu aceasta.

Din generația digitală fac parte tinerii care au crescut într-o lume masiv digitalizată. Aceștia au interacționat cu jocurile pe calculator, navigând pe internet sau stând ore întregi pe rețelele de socializare astfel aceste tehnologii au modificat substanțial viața lor cotidiană.

Acești tineri interacționează între ei mai mult digital: convorbirile pe mobil, chat-urile, comunicările prin messenger, forumurile, blog-urile, SMS-urile.... Prieteniile pe ”net” sunt mult mai numeroase și mai importante decât cele reale, simt nevoia de a interacționa, nu neapărat față în față, vor să se simtă bine, se plictisesc ușor, preferă să acționeze spontan și nu rezistă la presiune și stres.

Chiar și interacțiunile din lumea reală nu sunt concepute fără continuarea acestora în mediul virtual. În acest mediu virtual se trăiesc emoții intense, se formează atitudini iar personalitatea acestora se formează în funcție de succesul pe care îl au în mediul virtual.

Această generație, trăind într-o lume suprasaturată informațional, are acces rapid la informații și dorește ca din câteva clik-uri să ajungă la informația dorită astfel își pot personaliza ritmul după ritmul obținerii acesteia. Internetul este un ocean de informație, problema cu care se confruntă această generație este cum s-o filtreze, să aleagă ceea ce-și dorește. Atunci când mintea generației digitale se confruntă cu informația, ea preferă s-o scaneze, în loc s-o parcurgă liniar, culeg doar câteva informații apoi trec rapid la alte pagini web. Informația este mai interesantă dacă este multimedia (video/audio, animație, grafică, PowerPoint-uri), formatul text este mai greu de parcurs.

Pentru a educa această generație, fiind mai diferită, trebuie să luăm în considerare modul lor de gândire, astfel o să fie tot mai neinteresați de școală. Când vorbim despre învățare, trebuie să găsim echilibrul între tendințe, bune practici pe de o parte și diferențele individuale pe de altă parte. Din această cauză interactivitatea și diversitatea metodelor folosite îi va ajuta să se concentreze pe ceea ce au de învățat. Preferă jocurile de rol, discuțiile pe baza unor filme tematice dorind interacțiune și activități variate iar dacă nu sunt implicați în timpul orelor își găsesc altceva de făcut: discută între ei sau schimbă mesaje pe rețelele de socializare.

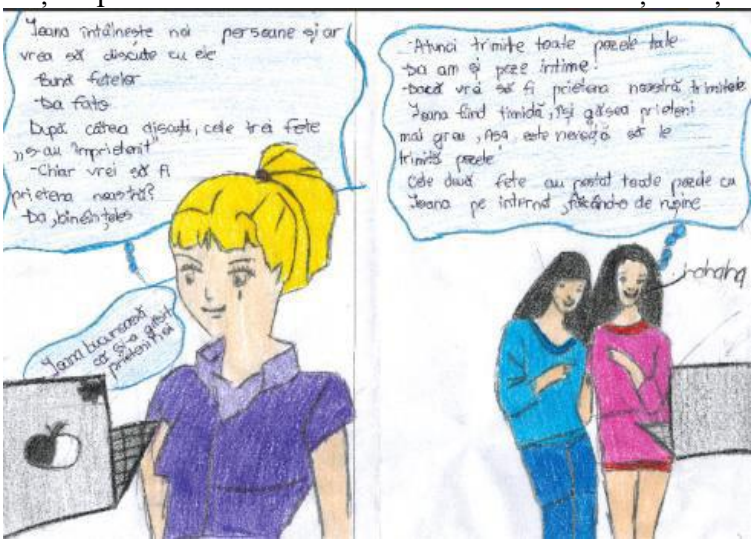
Ioana întâlnește noi persoane și ar vrea să discute cu ele
-bună fetelor
-ba fata
După câteva discuții, cele trei fete s-au împrietenit
-Chiar vrei să fi prietena noastră?
-Da, bineînțeles
Ioana bucuroasă că s-a făcut prieteni
-Atunci trimite toate pozele tale
-ba am și poze intime
-bocă vrâ să fi prietena noastră trimite
Ioana fiind timidă, își găsea prieteni mai greu, așa este nevoită să le trimită pozele
Cele două fete au postat toate pozele cu Ioana pe internet, făcându-de rușine
rahat

Este indicat să se folosească această tehnologie în procesul de învăţământ. Pentru noile generaţii de elevi şi studenţi, deja obişnuiţi cu avalanşa de informaţii multimedia, conceptul de asistare a procesului de învăţământ cu calculatorul este o cerinţă intrinsecă.

Calculatorul este perceput pe rând, ca o jucărie, o unealtă, o resursă de

informaţii. A intrat deja în obişnuinţa zilnică utilizarea calculatorului, pentru comunicare, informare, instruire.

Introducerea calculatorului în procesul de învăţământ, măreşte calitatea învăţării şi permite includerea noţiunilor într-un corp coerent de informaţii.

Algoritmizarea, modelarea, simularea sunt metode de învăţare programată ce permit realizarea lecţiilor asistate de calculator.

Trebuie reţinut faptul că prin răspândirea folosirii calculatorului, rolul dascălului va suferi modificări. Profesorul se va degreva treptat de activitatea de rutină, dar sarcinile lui se amplifică prin faptul că va trebui să realizeze programe sau să elaboreze proiecte de programe şi să le adapteze la cerinţele procesului educativ. Procesul educaţional se va descentraliza, transformându-se dintr-un sistem centrat pe profesor, într-unul centrat pe subiecţi. Dar, oricât de complete ar fi programele, profesorul rămâne maşina perfectă de învăţat.

Avantajele folosirii noii tehnologii sunt nenumărate, vreau să mă axez mai mult pe dezavantajele utilizării necontrolat a acesteia. Putem enumera o parte dintre acestea:

- reduce capacitatea de exprimare verbală prin pierderea obişnuinţei discuţiilor, a argumentării şi contraargumentării;
- supraexpunerea copiilor pe ecrane duce la probleme de sănătate, ca obezitate, comportament agresiv, probleme cu ochii, nervozitate, etc
- accesul copiilor la diferite informații interzise pentru ei, accesându-le nefiind capabili să le gestioneze corect;
- folosirea îndelungată a noilor tehnologii duce la scăderea capacității de concentrare;
- tehnologia îi face să devină mai impersonali, să comunice din ce în ce mai mult prin intermediul diferitelor site-uri sau cu ajutorul telefoanelor și pierd ușor capacitatea de a vorbi față în față cu o persoană,

- copiii nu mai ies afară să se joace fiindcă fac acest lucru pe calculator și devin de mici sedentari și cu posibile probleme de adaptare;

În acest context am inițiat un proiect care s-a realizat în școala noastră, „Riscul folosirii excesive a internetului” de către elevi.

Motivul inițierii și derulării acestui proiect a fost de a promova formarea atitudinilor necesare pentru a înţelege riscul navigării pe Internet, pentru dezvoltarea activităţii conştiente şi responsabile, care are drept scop îmbunătăţirea cunoștințelor despre calculator și Internet, despre navigarea în mod responsabil online.

Scopul proiectului este realizarea unui instrument educaţional propriu, caracteristic elevilor de gimnaziu, pentru informarea și evidenţierea riscurilor la care se expun când navighează pe Internet fără anumite măsuri de protecție.

Obiective specifice:

- Dobândirea unor cunoștințe cu privire la oportunitățile oferite de Internet;
- Conștientizarea în rândul elevilor asupra riscurilor la care se expun prin navigarea online;
- Depistarea unor modalități de protecție împotriva pericolelor la care se expun prin navigarea pe Internet;

- Implicarea elevilor în activități ce vizează promovarea siguranței pe Internet;
- Dezvoltarea creativității elevilor prin participarea la activitățile proiectului;
- Să adune informaţii despre riscurile la care se expun prin navigarea online;
- Să valorifice cunoştinţele, priceperile şi deprinderile dobândite prin participarea la activitățile proiectului;

Activităţile proiectului:

- Informarea elevilor cu privire la obiectivele proiectului;
- Vizionări de videoclipuri, articole și documente online pe tema proiectului;
- Alcătuirea grupelor de lucru;
- Pregătirea proiectelor (prezentări power point, colaje fotografice, desene, filmulețe tematice)
- Realizarea expoziției cu lucrările elevilor;
- Selectarea proiectelor pentru premiere și premierea celor mai reușite lucrări.

Activitățile acestui proiect au avut în vedere conștientizarea de către elevi a beneficiilor noilor tehnologii și a importanței pe care acestea o au în viața lor, dar și a riscurilor pe care Internetul le poate avea în cazul folosirii excesive sau lipsa unei atitudini responsabile în timpul navigării online.

Activitatea de informare a constat în transmiterea informațiilor privind siguranța navigării online pentru fiecare grup realizat din elevii de același nivel de clase, ca apoi aceștia să poată aplica în proiectele pe care le vor realiza cele învățate din aceste întâlniri.

În acest proiect am mobilizat toți elevii și cadrele didactice din școală, dorind a transmite copiilor importanța de a păstra un echilibru între petrecerea timpului în activități recreative, sportive de divertisment și socializare cu prietenii și activitățile ce țin de computer și mediul online.

Subiectele atinse au vizat semnificația Internetului în viața copiilor, beneficiile acestuia, dar și situațiile de risc pe care le poate creea, dependența de Internet cât și cum să stea departe de pericolele de pe Internet și cum să folosească cât mai util resursele online.

Interesul de care au dat dovadă copiii pentru acest proiect m-a bucurat foarte mult, aceștia s-au implicat în realizarea de materiale cu ajutorul cărora s-a realizat o expoziție. Multe lucrări au fost foarte reușite și au fost răsplătite cu diplome.

Omul trebuie să controleze tehnologia și nu tehnologia pe om, însă va mai dura mult timp până când majoritatea oamenilor își vor da seama că nu au neapărat nevoie de tehnologie pentru orice, însă e posibil ca atunci să fie prea târziu.

Bibliografie:

1. Vlădoiu, D. 2005, *Didactica Tehnologiei Informaţiei şi Comunicării*, Bucureşti: Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Proiectul pentru Învăţământul Rural,
2. Vlădoiu, D. 2005, *Instruirea asistatăde calculator*, Bucureşti: Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Proiectul pentru Învăţământul Rural,
3. http://opusdei.org/ro-ro/article/a-educa-in-folosirea-noilor-tehnologii/
4. http://bunadimineata.ro/pentru-el/influenta-tehnologiei-asupra-vietii-noastre/

„MODALITĂȚI DE ATRAGERE ȘI MENȚINERE A ELEVILOR ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL – ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE”

Prof. Petrescu Nicoleta Gabriela,
Liceul Tehnologic “V. Madgearu”, Rosiori de Vede

“Sa nu-i educam pe copiii nostri pentru lumea de azi. Aceasta lume nu va mai exista cand ei vor fi mari si nimic nu ne permite sa stim cum va fi lumea lor. Atunci sa-i invatam sa se adapteze.” (Maria Montessori –”Descoperirea copilului”)

În orice domeniu este necesar să cunoşti materialul de prelucrat, astfel încât să poţi utiliza uneltele adecvate pentru finalitatea dorită. În domeniul educației, această identificare trebuie făcută foarte atent, cu atât mai mult cu cât „materialul” este unul uman, prin urmare individual, de cele mai multe ori chiar imprevizibil.

Actualele activități instructiv-educative sunt centrate pe aceasta individualitate a tinerilor, de aici şi nevoia de a utiliza metode variate de predare, selectate atent, în funcție de personalitatea şi nevoile celor care urmează a fi „prelucrați”. Astfel, în activitatea didactică, este indicat să putem identifica din timp elevii cu un potențial crescut sau scăzut în diferite domenii de activitate.

În fiecare şcoală se urmează un curriculum unitar; prin curriculum unitar se înțelege rutina cursurilor care are ca finalitate o examinare publică (teste naționale, bacalaureat). Prin urmare, elevii învață mult pentru a avea rezultate bune şi a promova. Dar este suficient în ceea ce priveşte formarea personalităţii tinerilor, a celor care vor participa activ la cerințele societății actuale? Să presupunem că există un elev care are rezultate foarte bune, dar nu se poate exprima liber, este emotiv; în acest caz, elevul va trebui, pe viitor, să aplice pentru un loc de muncă, să participe la diferite interviuri la care, cel mai probabil, va fi respins. Mai sunt şi cazurile elevilor cu un potențial crescut față de învățătură, dar care sunt total dezinteresați de activitățile în aer liber, prin urmare sunt inactivi din punct de vedere fizic. Pe lângă studiu, tinerii trebuie să mai fie şi conştienți de lumea exterioară şi de ce se întâmplă în jurul lor. Cu alte cuvinte, dezvoltarea individului trebuie să să facă pe cele două planuri: intelectual şi fizic.

Examenele şi studiile sunt doar o parte care trebuie completată de alte componente pentru a forma o personalitate integrabilă în această societate competitivă. Astfel, complexitatea finalităţilor educaţionale impune îmbinarea activităţilor curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educaţional, ca set de intervenţie complementară, apare ca o necesitate.

Activitățile „de după ore” sunt foarte utile pentru majoritatea elevilor, cu atât mai mult cu cât sunt unii dintre ei care nu au cea mai bună viață de familie. În cazul unui astfel de tânăr, activitățile extracurriculare sunt binevenite deoarece îi pot schimba optica asupra vieții şi îl pot orienta spre un drum mai bun. Dacă acasă îi lipseşte „mentorul”, persoana care să îl ghideze, tânărul va căuta unul afară, aşa că este indicat să fie un adult responsabil, un profesor, un îndrumător.

Un alt aspect pozitiv al activităților extracurriculare este faptul că îl fac pe individ mai responsabil, iar această responsabilitate îl pregăteşte pentru viitor. De asemenea, implicarea în activități extracurriculare ajută individul să întâlnească oameni noi, cu experiențe diferite, îl ajută să-şi facă prieteni, să socializeze, acest aspect fiind foarte important în cazul tinerilor care întâmpină dificultăți de comunicare cu semenii lor.

Astfel de activități sunt de o reală importanță cu atât mai mult cu cât trăim într-o lume dominată de mass media, referindu-ne aici la televizor, calculator şi internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noştri în nişte persoane incapabile de a se controla comportamental, emoțional.

Activitățile extracurriculare sunt variate, astfel încât tinerii pot fi implicați, în funcție de interesele fiecăruia. Nu este necesar ca elevii să exceleze în aceste activități, atâta timp cât la sfârşit asimilează nişte experiențe noi care îi vor ghida mai departe.

Educatia extracurriculara (realizata dincolo de procesul de invatamant) isi are rolul si locul bine stabilit in formarea personalitatii copiilor nostri. Educatia prin activitatile extracurriculare urmareste identificarea si cultivarea corespondentei optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viata civilizat, precum si stimularea comportamentului creativ in diferite domenii. Incepand de la cea mai frageda varsta, copiii acumuleaza o serie de cunostinte punandu-i in contact direct cu obiectele si fenomenele din natura.

Trebuinţa de se juca, de a fi mereu în mişcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm scoala cu viaţa.

Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual.

Oricât ar fi de importantă educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, ea nu epuizează sfera influenţelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viaţa capătă alte aspecte decât cele din procesul de învăţare şcolară. În acest cadru, numeroşi alţi factori acţionează pozitiv.

Exemple de activitati extrascolare

Vizitele la muzee, expoziţii, monumente şi locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui şi preţui valorile culturale, folclorice şi istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele şi fenomenele în starea lor naturală, procesul de producţie în desfăşurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, naţional, de viaţa şi activitatea unor personalităţi de seamă ale ştiinţei şi culturii universale şi naţionale, relaţiile dintre oameni şi rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învăţare, întregesc şi desăvârşesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecţiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimuleaza si orienteaza copiii spre unele domenii de activitate: muzica, sport, poezie, pictura. *Excursiile si taberele scolare* contribuie la imbogatirea cunostintelor copiilor despre frumusetile tarii, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natura, arta, cultura. Prin excursii, copiii pot cunoaste realizarile oamenilor, locurile unde s-au nascut, au trait si au creat opere de arta.

Spectacolele constituie o formă de activitate extracurriculară în şcoală, prin care copilul face cunoştinţă cu lumea minunată a artei. Deşi această formă de activitate îl pune pe copil în majoritatea cazurilor în rolul de spectator, valoarea ei deosebită rezidă în faptul că ea constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice, precum şi în faptul că apelează, permanent, la afectivitatea copilului sau nu, asupra dezvoltării elevilor.Astfel de activităţi sunt de o reală importanţă intr-o lume dominată de mass media şi ne referim la televizor , calculator si internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noştri in nişte persoane incapabile de a se controla comportamental , emoţional şi mai presus de toate slabi dezvoltaţi intelectual.

Se ştie ca incepand de la cea mai fragedă vârstă , copiii acumulează o serie de cunoştinte punându-i in contact direct cu obiectele şi fenomenele din natură. Activităţile de acest gen au o deosebită influenţă formativă, au la bază toate formele de acţiuni turistice:*plimbări, excursii, tabere.* . In cadrul activităţilor organizate in mijlocul naturii, al vietii sociale , copiii se confruntă cu realitatea si percep activ, prin acţiuni directe obiectele , fenomenele, anumite locuri istorice. Fiind axate în principal pe viata în aer liber, în cadrul acţiunilor turistice, elevii isi pot forma sentimental de respect si dragoste fata natura, fata de om si realizarile sale.

Grija fata de timpul liber al copilului, atitudinea de cunoastere a dorintelor copiilor si de respectare a acestora trebuie sa fie dominantele acestui tip de activitati. Acestea le ofera destindere, incredere, recreere, voie buna, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmari si recunoastere a aptitudinilor.

Activitatea educativa scolara si extrascolara dezvolta gandirea critica si stimuleaza implicarea tinerei generatii in actul decizional in contextul respectarii drepturilor omului si al asumarii responsabilitatilor sociale, realizandu-se, astfel, o simbioza lucrativa intre componenta cognitiva si cea comportamentala.

In urma plimbarilor, a excursiilor in natura, copiii pot reda cu mai multa creativitate si sensibilitate , imaginea realităţii, în cadrul activităţilor de desen şi modelaj , iar materialele pe care le culeg ,sunt folosite în activităţile practice, în jocurile de creaţie. La vârsta şcolară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arata sau li se spune în legatură cu mediul , fiind dispuşi să acţioneze în acest sens.

Excursia ajută la dezvoltarea intelectuală şi fizică a copilului, la educarea lui cetăţenească şi patriotică. Ea este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuieşte însuşirea unei experienţe sociale importante, dar şi îmbogăţirea orizontului cultural ştiinţific. Prin excursii elevii îşi suplimentează şi consolidează instrucţia şcolară dobândind însuşirea a noi cunoştinţe. Excursia reprezintă finalitatea unei activităţi îndelungate de pregătire a copiilor, îi ajută să înţeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu zi ci şi ca un act de ridicare a nivelului cultural .

Serbarile si festivitatile - marcheaza evenimentele importante din viata scolarului. Din punct de vedere educativ importanta acestor activitati consta in dezvoltarea artistica a elevului precum si in atmosfera sarbatoreasca instalata cu acest prilej. Aceste mici serbari, organizate de catre cadrele didactice, le ofera elevilor rasplata primita dupa munca, si de asemenea au un rol de motivare, mai putin seminificativ.

Concursurile scolare - sunt o metoda extrascolara de a starni interesul elevului pentru diferite arii curriculare avand, in acelasi timp, o importanta majora si in orientarea profesionala a elevilor, facandu-le cunoscute toate posibilitati pe care acestia le au. Concursuri precum "Cangurul" sau Olimpiadele Scolare pot oferi cea mai buna sursa de motivatie, determinand elevii sa studieze in profunzime si prin urmare sa scoata rezultate mai bune la scoala. Acelasi efect il pot avea concursurile organizate de catre cadrele didactice in clasa. Daca sunt organizate intr-o atmosfera placuta vor stimula spiritul de initiativitate al copiluiui, ii va oferi ocazia sa se integreze in diferite grupuri pentru a duce la bun sfarsit exercitiile si va asimila mult mai usor toate cunostintele.

Elevii trebuie să fie îndrumaţi să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranţă faţă de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi şi de a găsi modul de rezolvare a lor şi
posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca profesorul însăşi să fie creativ.

Activităţile extraşcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalităţi de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciaţi şi mai accesibili sufletelor acestora.

Activităţile complementare concretizate în excursii şi drumeţii, vizite, vizionări de filme sau spectacole imprimă copilului un anumit comportament, o ţinută adecvată situaţiei, declanşează anumite sentimente. O mai mare contribuţie în dezvoltarea personalităţii copilului o au activităţile extraşcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa şi nu prin produsul realizat de acesta. Activitatea în afara clasei şi cea extraşcolară trebuie să cuprindă masa de copii.

Activităţile extraşcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi. Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viaţă.. Realizarea acestui obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităţilor şi resurselor de care dispune clasa de elevi .

Activitatile extracurriculare sunt apreciate atat de catre copii, cat si de factorii educationali in masura in care :

valorifica si dezvolta interesele si aptitudinile copiilor;

organizeaza intr-o maniera placuta si relaxanta timpul liber al copiilor contribuind la optimizarea procesului de invatamant ;

formele de organizare sunt din cele mai ingenioase, cu caracter recreativ ;

copiii au teren liber pentru a-si manifesta in voie spiritul de initiativa;

participarea este liber consimtita, necoditionata, constituind un suport puternic pentru o activitate sustinuta;

au un efect pozitiv pentru munca desfasurata in grup;

sunt caracterizare de optimism si umor;

creeaza un sentiment de siguranta si incredere tuturor participantilor;

urmaresc largirea si adancirea influentelor exercitate in procesul de invatamant;

contribuie la dezvoltarea armonioasa a copiilor.

Activităţiile extracurricularecontribuie la gândirea şi completarea procesului de învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor şcolarilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber.Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă de voie bună şi optimism, cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi. Potenţialul larg al activităţilor extracurriculare este generator de căutări şi soluţii variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginaţia, bucuria şi în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi laşi pe ei să te conducă spre acţiuni frumoase şi valoroase.

În final, atât activitățile curriculare cât și cele extracurriculare nu trebuie doar să educe pe tineri în spiritul societății actuale, ei trebuie să fie învățați și să se adapteze. Astfel, ei vor fi pregătiți pentru o lume care nu va mai fi „a noastră”, ci va fi „a lor”.

Bibliografie :

* Cernea, Maria, *Contribuţia activităţilor extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ*, în " Învăţământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

* Ionesc, M., Chiş, V., *Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001

* Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, *Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact*, Editura Polirom, 2002

* Crăciunescu, Nedelea, *Forme de activităţi extracurriculare desfăşurate cu elevii ciclului primar*, în "Învăţământul primar" nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;

TRANSFERABILITATE
DE LA ORA DE ENGLEZĂ LA EDUCAŢIA ECOLOGICĂ

prof. Lădariu Mihaela,
Şcoala Gimnazială Nr. 27, Timişoara

Ora de limba engleză reprezintă o activitate instructiv-educativă, inclusă în cadrul planului de învățământ în trunchiul comun, în baza unei programme şcolare elaborate din perspectiva trecerii de la modelul de proiectare curriculară centrat pe obiective la modelul centrat pe competențe, structurată pe domeniul de competență-cheie *Comunicarea în limbi străine,* proiectată şi derulată de un cadru didactic cu rol de conducator al clasei de elevi.

Fiecare individ are nevoie de competențe (ansambluri de cunoștințe, deprinderi și atitudini care urmează să fie formate până la finele școlarității obligatorii) pentru împlinirea și dezvoltarea personală, pentru cetățenia activă, pentru incluziune socială și pentru angajare pe piața muncii. Structurarea acestor competențe- cheie se realizează inter- și transdisciplinar, metacognitiv, prin efortul mai multor arii curriculare.

Programa școlară pentru disciplina limba engleză vizează cu prioritate valorizarea competențelor- cheie care se adresează direct domeniului specific de cunoaștere academică (Comunicarea în limba engleză: receptarea mesajelor orale, producerea mesajelor orale, receptare mesajelor scrise, producerea mesajelor scrise și sensibilizarea și exprimarea culturală/valori și atitudini), precum și asigurarea *transferabilității* tuturor celorlalte competențe cheie, prin deschiderea către abordări inter- și transdisciplinare în interiorul ariei curriculare (Competențe sociale și civice, Competența digitală, A învăța să înveți).

Educaţia ecologică, sau educaţia relativă la mediu, răspunde cerinţei lumii contemporane de a dezvolta gradul de conştiinţă şi a simţului responsabilităţii tuturor oamenilor faţă de mediu şi problemele sale; vizează în egală măsură asimilarea de cunoştinţe, formarea de atitudini şi comportamente dezirabile, clarificarea valorilor, precum şi un demers practic eficient.

Scopul educatiei ecologice este de a oferi informații despre modul în care funcționează pământul și de a obține dovezi depre interdependența dintre natură și om. O mai bună înțelegere a sistemelor ecologice vor permite societății să prezică consecințele activității umane asupra mediului înconjurator.

Principiile educației ecologice:

1. Educația pentru protecția mediului se bazează pe principii globale, holistice și sistematice. Cetățenii trebuie să înțeleagă că întreaga lume este în interrelație, că fiecare acțiune va produce o reacție de multe ori imprevizibilă.
2. Fiecare om trebuie să accepte și să conștientizeze că trebuie să-și asume responsabilități în ceea ce privește mediul în care trăiește.
3. Educația pentru protecția mediului trebuie să ofere tinerilor posibilitatea să-și exprime liber ideile personale și să ia atitudine atunci când e cazul.
4. Educația pentru protecția mediului este un" mod de viață". Oamenii trebuie să înțeleagă că problemele de mediu nu se rezolvă de la sine sau prin soluții tehnice.
5. Pentru a percepe mediul, oamenii trebuie să vină în contact cu natura. Educația pentru protecția mediului se adresează atât minții, cât și sufletului lor.
6. Atunci când se vorbește de problemele de mediu este bine să se caute și soluții pentru rezolvarea acestor probleme.

Potrivit programei şcolare de limba engleză, încă de la clasele mici sunt introduse noţiuni de educaţie ecologică, ceea ce înseamnă încă odată în plus că primul principiu se încearcă a fi cultivat la toate disiplinele şcolare. Tematici largi precum „Lumea înconjurătoare" la clasele a V-a limba 1, "Protectia mediului" la clasa a VI-a limba 1, "Curiozități ale naturii" la clasa a VII-a limba 1, şi "Comportamentul eco" la clasa a VIII-a, nu sunt menite numai să formeze un vocabular de

specialitate în limba engleză, dar şi atitudini potrivite, abilităţi de viaţă care să dovedească însuşirea celui de-al doilea principiu.

Însuşirea acestor două principii se poate observa cel mai bine în cadrul activităţilor extraşcolare si al excursiilor pentru că aici elevii nu mai sunt constrânşi de rigorile clasei si se simt liberi să arate ce achiziţii au făcut până la acel moment şi cum pun aceste achiziţii în practică. Existenţa acestor genuri de activităţi nu este obligatorie, dar este ideală pentru că elevul nu se mai simte evaluat, nu primeşte note sau calificative, se exprimă liber şi reacţionează cum simte şi în baza cunoştinţelor acumulate.

Manualele şcolare, indiferent de editură şi de felul în care editura a structurat manualul, rezervă cel putin o lectie pe tema mediului. Pentru manualele concepute ca si serii pe ciclul de învăţământ, educatia ecologică are continuitate atât ca parte de achiziţii linvistice, cât şi ca parte de formare de comportamente. Unităţile sunt structurate în sistem concentric astfel încât noțiunile studiate în anul anterior să fie recapitulate, iar la această bază să se adauge noțiuni noi.

Metode si tehnici de realizare a educatiei ecologice**:**

1**.** proiectul de mediu în cadrul orei de engleză sau în parteneriat cu ONG-uri, Firme sau Consiliul de cartier. Exemple de bună practică: ZIBO.RO, Tinerii decid;
2. studiul de caz (metoda de cercetare si cunoastere a unei situatii, probleme sau a unor grupuri sociale)
3. interviul, chestionarul
4. metoda jocurilor și simulărilor
5. excursiile, drumeția în natura, vizitele în teren
6. vizita la muzee sau grădini botanice
7. investigațiile și experimentele
8. dezbaterile și dilemele morale
9. învățarea bazată pe problematizare (o metodă care constă în punerea în fața elevului a unor dificultăți create în mod deliberat, în depășirea cărora elevul învață ceva nou)
10. brainstorming
11. activităţi extraşcolare
12. excursii și tabere

Aceste metode constituie metodele specifice de predare a ecologiei atât în cadrul sălii de clasă, cât şi în afara ei.

Bibliografie:

- Educatia pentru protectia mediului, educatie ecologica, prof.Dragomir Ilie
- Programa școlară pentru disciplina LIMBA MODERNA 1,clasele a V-a – a VIII-a, București, 2017
- Educaţie ecologică şi de protecţie a mediului, prof. Adelina Iacob, material finanţat de Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului prin Ordin de Ministru nr. 2730/03.12.2007

PROIECT DIDACTIC

Florea Adriana
Colegiul De Arte „ Sabin Drăgoi” Arad
Clasa a II-a A

UNITATEA TEMATICĂ: CĂLĂTOR PE ARIPILE IMAGINAŢIEI
TIPUL LECȚIEI : formare de priceperi și deprinderi
ACTIVITATE INTEGRATĂ
DISCIPLINE : Comunicare în limba română
Matematică şi exporarea mediului
Arte vizuale și abilități practice
Muzică și mișcare
CONȚINUTURI SPECIFICE:
Comunicare în limba română: Textul liric, Text suport: “Cea mai scumpă…”, Nichita Stănescu
Matematică şi explorarea mediului: Recapitulare terminologia matematică , alcătuirea unei plante
Arte vizuale și abilități practice: Ghiocei pentru mama - colaj
Muzică și mișcare: Sunetul vocal, cântarea în cor;
COMPETENȚE SPECIFICE VIZATE :
Comunicare în limba română :
1.2 Identificarea unor informaţii variate dintr-un text audiat;
2.1. Formularea unor enunţuri proprii în situaţii concrete de comunicare;
3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut;
4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare;
Matematică şi explorarea mediului:
1.6. Utilizarea unor denumiri şi simboluri matematice (sumă, total, termenii unei sume, diferenţă, rest, descăzut, scăzător, produs, factorii unui produs, cât, deîmpărţit, împărţitor, , =, +, -, ·, :) în rezolvarea şi/sau compunerea de probleme ;
5.1 Sortarea, clasificarea şi înregistrarea prin desene a unor tabele a unor date din mediul cunoscut;
Arte vizuale şi abilităţi practice :
2.1. Explorarea unor caracteristici/ proprietăţi ale materialelor în diverse context;
2.3. Realizarea de produse utile şi/sau estetice combinând materiale uşor de prelucrat şi tehnici accesibile;
2.4. Transformarea unui material prin tehnici variate;
Muzică şi mişcare :
2.2.Cântarea în colectiv, asociind acompaniamentul sugerat de ritm şi de măsură;
Obiective operaționale :
La sfârșitul activității elevii vor fi capabili :
O1 să citească în mod corect și conștient un scurt text liric, referitor la un membru al familiei;
O2 să formuleze răspunsul corect la ghicitori;
O3 Să integreze în enunțuri proprii cuvintele noi;
O4 Să descrie părțile din care este alcătuită o plantă;
O5 Să formuleze cel puțin două întrebări și răspunsuri referitoare la textul citit dovedind înțelegerea acestuia;
O6 Să confecționeze din hârtie, un colaj prin decupare, pliere şi lipire;
O7 Să intoneze în cor un cântec;
O8 Să realizeze mișcări impuse de ritmul sau versurile melodiei ” Cea mai scumpă – cântec de leagăn”;

O9 Să utilizeze denumiri şi simboluri matematice (sumă, total, termenii unei sume, diferenţă, descăzut, scăzător, produs, factorii unui produs, cât, deîmpărţit, împărţitor, completare joc, rebus.

Strategii didactice :
Resurse procedurale : conversația, explicația, exercițiul, observația, problematizarea, tabelul conceptelor, explozia stelară, învățarea prin descoperire, joc de rol, povestirea, demonstrația, munca independentă;
Resurse materiale: manuale, caiete, calendarul zilei, laptop/tablet/telefon, creioane colorate, carioci, foi albe şi albastre, foarfecă, lipici;
Resurse temporale: 3 ore activitate integrată (1 activitate 40 min., pauza 20 min.)
Forme de organizare: activitate frontală, individual.
Bibliografie:
Piţilă, T., Mihăilescu, C., *„ Comunicare în limba română ”*, E. D. P. , Bucureşti, 2018
Bibliografie internet
https://www.youtube.com/watch?v=0nFT0CgyIP4
https://dexonline.ro/
https://www.youtube.com/watch?v=wwaefGbD4uI
http://krokotak.com/2019/01/snowdrops/
https://crosswordlabs.com/view/termeni-matematici-2

Desfășurarea activității

Obiective operaționale	Activități de învățare	Conținuturi / Situații de învățare	Strategii didactice			Evaluare
			Resurse materiale	Metode procedee	Forme de organizare	
	Cântare în colectiv asociată cu mișcări spontane pe cântec	Azi vom face înviorarea prin cântec: “Mărţisor ”. Elevii cântă și execută mișcările pe ritmul melodie . **https://www.youtube.com/watch?v=0nFT0CgyIP4** Fiind prima oră se anunță responsabilitățile , ziua și data . Elevii sunt pregătiți pentru prima activitate , CLR. Se verifică calitativ și cantitativ rezolvarea temei pentru acasă.	Calendarul zilei	Exercițiul Conversația	Frontală	*Aprecieri verbale* asupra modului de rezolvare a temei

să formuleze răspunsul corect la ghicitori	Formulare a unor răspunsuri în funcție de mesajul audiat	Elevii audiaza cântecelului **“Cântec de leagăn- Cea mai scumpă …”** În urma audierii cântecelului, elevii îşi exprimă dorinţa de a învăţa versurile. Astfel elevii primesc fişa cu versurile poeziei **“Cea mai scumpă… , de Nichia Stănescu** Se citeşte poezia, model Elevii citesc în gând, apoi cu voce tate poezia. Se subliniază cuvintele necunoscute, explicaţia lor se caută în dex-online https://dexonline.ro/ . Se scriu la tablă (Jamboard) și în caiete data, titlul și autorul.	Jamboard Jamboard caiete	Problematizarea Exercițiu Conversația Observația	Frontal Frontal	*Observarea sistematică* - înțelegerea și rezolvarea unei sarcini de lucru Formularea corectă a enunțurilor .
Să integreze în enunțuri proprii cuvintele noi	citirea în forme variate a textelor scurte (citire cu voce tare/ în şoaptă/ în gând; citire în lanţ integrarea cuvintelor noi în enunțuri proprii	Se citeşte textul în gând, apoi cu voce tare în lanț , selectiv . Se explică cuvintele necunoscute, are loc integrarea acestora în enunţuri noi şi notarea acestora în caiete.	manual	Exercițiul	Frontal	Formularea enunțurilor folosind cuvintele noi.
Să formuleze cel puțin două întrebări și răspunsuri	formularea orală a unor întrebări și răspunsuri cu scopul înţelegerii textului	Pentru înțelegerea textului voi solicita elevilor să formuleze întrebări (Cine?, Ce?, Unde?, Când? Cum?) și răspunsuri pe marginea textului , un elev formulează	Jamboard, caietele, manualul	Explozia stelară	Frontal	Formularea corectă a întrebărilor și răspunsurilor.

referitoare la textul citit dovedind înțelegerea acestuia	citit prezentarea unor opinii referitoare la personaje ,evenimente	întrebarea și solicită un coleg care să-i răspundă. Elevii sunt solicitați să facă aprecieri proprii referitoare la sentimentele reliefate în poezie. Se pune accent pe aspectul moralizator , educativ al textului.				
Să transcrie poezia, respectând aşezarea în pagină	Scrierea caligrafică	Se transcrie în caiet, integral poezia "Cea mai scumpă" de Nichita Stănescu, urmărindu-se scrierea corectă a poeziei, titlul, autorul, fiecare vers pe rândul lui, versurile scrise cu alineat (aşezarea corecta în pagină)		Observaţia	Individual	Autocorectare a Interevaluarea
Să descrie părțile unei plante	Descrierea unor plante	La ultima oră le-am pregătit elevilor o activitate practică, de realizat din hârtie un colaj pentru mama, colajul reprezintă o imagine cu florile care apar încă din luna februarie, vestitorii primăverii, ghioceii. Se intuiesc imaginile și se observă alcătuirea ghiocelului http://krokotak.com/2019/01/snowdrops/	Hârtie albă şi albastră , carioca verde, lipici, foarfecă	Observația dirijată Exercițiul	Frontal Individual	Expozitia Formularea corectă a răspunsurilor
Să denumească materialele de lucru și tehnicile de realizare a lucrărilor	-descrierea materialelor folosind drept criteriu proprietăţile lor -identificarea materialelor cu care	Elevii îşi pregătesc materialele de lucru (o coală de hârtie colorată albastră, o coală albă. Le solicit să le observe și să precizeze cum vom lucra cu ele (decupare după contur, pliere și lipire).		Demonstrația Explicația exercițiul	Frontal	Observarea sistematică Identificarea corectă a materialelor și tehnicilor de lucru (tăiere după contur , lipire , plierea hârtiei .

	vor realiza colajul	Se prezintă modelul realizat de învățător, se intuiește, se prezintă metoda de lucru din resursa Krocotak. Elevii observă și fac precizări referitoare la modul de realizare.	Lucrările elevilor	Munca independentă	Individual	Realizarea lucrărilor respectând etapele de lucru
Să realizeze din hârtie colajul cu ghiocei, respectând etapele și tehnicile de lucru	Exerciții de decupare, pliere și lipire. Exerciții de analiză și autoanaliză a lucrărilor după criteriile date	Se trece la demonstrarea etapelor de realizare a lucrărilor. Elevii vor lucra individual fiecare etapă. Voi monitoriza activitatea acestora și îi voi îndruma până la realizarea produsului . Voi pune accent pe acuratețea lucrărilor și pe originalitate.	Cântarea în cor			Aprecieri verbale referitoare la realizarea lucrărilor.
Să intoneze în cor un cântec, “Cântec de leagăn-Cea mai scumpă”	Exerciţii de cântare în cor	Lucrările vor fi expuse de copil în faţa cmerei și vor fi analizate frontal, evaluându-se după următoarele criterii: - respectarea temei date; - aspectul îngrijit al lucrării; - respectarea etapelor de lucru: - finalizarea lucrării.	Competarea rebusului	Exerciţiul	Individual	Observarea, aprecieri verbale
Să completeze rebusul cu termenii matematici învăţaţi.	Exerciţiu individual	Intonarea cântecului https://www.youtube.com/watch?v=wwaefGbD4uI Completarea online a rebusului https://crosswordlabs.com/view/termeni-matematici-2				Aprecieri verbale, verificare frontală

„CLASA INVERSATĂ”-LIBERTATE, UMANITATE, COOPERARE, BUN SIMȚ, NOUTATE

Autor: prof. Cosma Cornelia
Liceul cu Program Sportiv „Florin Fleșeriu”Sebeș

Acest concept cunoaște un mare succes. Din ce în ce mai multe cadre didactice de peste tot din lume își adaptează maniera de a preda pentru a trece la un model mai practic, mai uman. Acest model pleacă de la ideea foarte simplă: prețiosul timp al orei ar fi mai bine folosit dacă ar exista o interacțiune și dacă s-ar lucra în echipă decât dacă ar vorbi doar o singură persoană.

Conceptul de „clasă inversată”, la orele mele de limba franceză, după revenirea la școală în prezență fizică, a avut un real impact asupra elevilor mei, dezvoltând în clasă o ambianță motivantă și lipsită de temeri și inhibiții.

Este un nou concept care se bazează pe lucru individual, curiozitate epistemică, și capacitatea de a asimila noi cunoștințe prin învățare colectivă. Am ales să pun în practică această metodă pornind de la premisa că, voi reuși să-i ajut pe unii elevi să își amelioreze situația lor școlară și că voi facilita și motiva învățarea limbii franceze în rândul elevilor mei.

Felul în care am aplicat această metodă, la ora de limba franceză, a depins de nivelul de clasă, de interesele copiilor pentru o temă anume, precum și de obiectivele propuse la lecție.

In cazul lecțiilor derulate prin metoda „clasă inversată”, elevii au primit cursurile sub formă de resurse online (în general materiale video accesibile tuturor) pe care ei le-au vizionat în locul temelor pentru acasă, Ceea ce era făcut înainte acasă, prin această metodă a fost făcut la școală și invers. În realitate, am profitat de timpul liber creat în clasă pentru a organiza activități, proiecte de grup și schimburi de experiență care, am constatat că au oferit un real sens conținutului școlar.

Multe astfel de modele sunt posibile, dar finalitatea tuturor este de a trece de la un model centrat pe profesor la un model centrat pe elev pentru a răspunde nevoilor individuale ale fiecăruia.

Deci, în cazul acestui concept de „clasă inversată”, este vorba mai mult de o filozofie decât de o metodă propriu-zisă. Este mai degrabă un mod de a aborda altfel învățarea, de a regândi ceea ce se face la clasă, pentru a ameliora experiența învățării. Este un instrument la îndemâna profesorului pe care acesta îl poate adapta după elevii săi și obiectivele propuse la lecție. Cursurile puse la dispoziția elevilor pot să provină din diverse surse, fie alese de către profesor sau create chiar de acesta, fie propuse de către elevi. In concluzie, poate fi folosit tot ceea ce funcționează bine la nivelul obiectivelor propuse și al domeniilor de interes a elevilor.

Avantajele acestui model de învățare au fost multiple, dar pentru mine, ca profesor de limba franceză, principalul a fost oferirea unei libertăți de exprimare, și a unei interacțiuni mai conviviale. Elevii mei nu au mai fost constrânși să rămână așezați în bănci de-a lungul orei de curs, ei au putut să fie activi, mobili, trecând de la o grupă la alta și au putut să aibă schimburi de idei mai bogate cu profesorul și cu ceilalți colegi.

De-a lungul orelor de acest tip, am constatat că, acest model este eliberator pentru profesorul care nu mai este obligat să repete de mai multe ori aceleași lecții, claselor adormite sau agitate, care poate deveni creativ de la o oră la alta și care are, în sfârșit timp pentru a discuta cu elevii săi fie față în față fie pe grupe de lucru. Alături de ei, profesorul dobândește astfel un rol de tutore, mereu disponibil, ceea ce-i permite acestuia să îi descopere și să-i cunoască mai bine pe elevi. De asemenea, în această formulă, elevii îl consideră pe profesor un partener gata mereu să îi ajute mai degrabă decât o figură autoritară. Astfel, relațiile dintre profesor și elevii sunt mult mai destinse iar rezultatele școlare sunt ameliorate.

Din punct de vedere practic, acest model de clasă inversată are o și o funcționare logică. Când un elev privește acasă cursurile sale video, el poate să pună pauză ori de câte ori dorește și poate să revadă un oarecare pasaj de câte ori dorește până când este sigur că l-a înțeles. De asemenea, el poate să își noteze întrebări pe care să le pună profesorului, ora următoare, în clasă, pentru a înțelege mult mai bine unele idei. Ceea ce, în formatul clasic al orei de curs, nu este posibil, deoarece, puțini sunt elevii care îndrăznesc să îl întrerupă pe profesor pentru anumite

întrebări, explicații suplimentare sau care sunt în stare să recunoască în fața acestuia, că nu au înțeles ceva anume din lecție. Pentru ei, restul de oră este pierdut, căci, lipsindu-le elemente importante din conținut, nu vor înțelege lecția așa cum trebuie, iar la finalul cursului, profesorul nu are timp pentru a le răspunde la întrebări.

Pentru toate aceste motive, precum și pentru multe altele, conceptul de „clasă inversată" merită să fie o preocupare pentru ceea ce însemnă învățământul de azi. Modelul clasic, și aș spune eu, învechit, era justificat când nu aveam alte mijloace moderne de transmitere a informației, dar acum, când tehnologiile ne permite această situație, nu mai avem niciun motiv să nu acceptăm schimbarea, noul în educație. Tehnologiile au devenit omniprezente în orice domeniu al vieții noastre.

Modelul de învățare „clasa inversată" este un aspect important și adecvat în schimbarea mentalităților educabililor și a educatorului, în întreg procesul educativ.

În concluzie, decât să încercăm să interzicem în clasă utilizarea tehnologiilor moderne, mai degrabă să încercăm să le folosim potențialul lor și, prin intermediul acestora, să le redăm elevilor noștri, dorința de a învăța.

Sitografie

Nicolin Cătălina, https://storify.com/catalinanicolin/curs , https://storify.com/catalinanicolin/utiles

PREDAREA ÎN ECHIPĂ
MODALITĂȚI PRACTICE DE STRUCTURARE ȘI DE ORGANIZARE

Prof.Înv.Primar Chivu Oana
Liceul Teoretic „Alexandru Vlahuţă" Bucureşti

1. Ce este predarea în echipă?

În mod tradițional, modelul școlar implică un singur profesor care planifică, predă și evaluează un grup de elevi. Se pune întrebarea dacă aceasta este cea mai bună abordare.

Conceptul de predare în echipă este atribuit lui William Alexander . Cunoscut ca *tatăl şcolii medii americane,* profesorul a avut o prezentare în acest sens, într-o conferință din 1963, susținută la Universitatea Cornell.

Profesorii americani Sandra Quinn și Sanford Kanter definesc pentru prima dată în 1984 conceptul de predare în echipă ca „munca în echipă a doi instructori calificați care, împreună, fac prezentări către public". În acest mod, profesorii împărtășesc în mod egal responsabilitatea învățării pentru elevii dintr-o clasă. Este o modalitate diferită de partajare a etapelor/zilelor de muncă în care un profesor ar putea preda un număr de zile pe săptămână și altul celelalte zile. Într-un mediu de predare în echipă, ambii profesori interacționează cu toți elevii unei clase simultan, acoperind astfel mai multe dintre acestea, pe parcursul unei zile sau săptămâni.

2. 6 moduri de predare în echipă

Cercetătorii americani în domeniul educației Marilyn Friend şi Lynne Cook au identificat în lucrarea „Co-teaching: Guidelines for Creating Effective Practice" publicată în National Professional Resources - șase modele de predare în echipă, acceptate pe scară largă și utilizate în sălile de clasă.

Un profesor, un observator: În timp ce un profesor predă, celălalt observă elevii și colectează date. Această modalitate este potrivită unui program de educație individuală sau unei analize comportamentale. Este important ca ambii profesori să analizeze și să acționeze împreună pe baza informațiilor colectate.

Un profesor, un asistent : Un profesor își asumă responsabilitatea principală pentru instruire, iar celălalt este în clasă, alături de elevi, asistându-i și gestionând activitatea acestora .

Predare paralelă: Clasa este împărțită în două grupuri (benefică la clasele cu număr mare de elevi) și ambii profesori predau aceleași conţinuturi fiecărui grup.

Predare prin rotație: Fiecare profesor planifică și este responsabil pentru un aspect diferit al lecției. Elevii sunt împărțiți în 2 până la 4 grupuri și se rotesc în jurul „stațiilor", inclusiv 1-2 stații de lucru independente.

Predare alternativă: Un profesor predă majorității clasei, timp în care celălalt lucrează cu grupuri mici. Acestea ar putea fi grupuri de dezvoltare, de recuperare sau de remediere .

Predarea în echipă: Ambii profesori sunt în partea din față a clasei, predând împreună. Aici profesorii planifică împreună și împart aceeași responsabilitate pentru conținut și învățare. Această abordare poate fi pregătită sau spontană.

Aceste metode sunt mixte, pot fi aplicate atât pe parcursul zilei, cât și în cadrul aceleiași lecţii, iar ambii profesori au statut egal în toate cele șase modele.

Desigur, există avantaje și dezavantaje pentru aceste abordări .

3. Avantajele predării în echipă

Este ştiut că elevii nu învață în același ritm . Predarea în echipă, prin împărţirea clasei în grupuri de elevi, permite tratarea diferenţiată a acestora şi valorificarea potenţialului fiecăruia, în funcţie de particularităţile şi abilităţile individuale .

Predarea în echipă le permite profesorilor să își utilizeze punctele lor forte și să le remedieze pe cele slabe, ceea ce înseamnă că elevii beneficiază astfel de un nivel mai înalt de instruire la toate disciplinele.

Cercetările evidenţiază o evoluţie a calităţii procesului didactic în cazul predării în echipă, fiecare profesor contribuind cu propria pregătire, experienţă şi viziune. Evaluarea poate fi mai

obiectivă, mai inteligentă și echilibrată atunci când se folosește o abordare în echipă. Responsabilitățile sunt împărțite și lucrul alături de colegi consolidează echipa de profesori ai unei clase/şcoli . Profesorii pot împărtăși idei , pot oferi soluţii noi, pot încerca diferite strategii şi pot învăţa unii de la alţii. Luarea deciziilor comune poate spori încrederea în sine şi în competenţele profesionale, dar şi o asumare responsabilă a demersului didactic desfăşurat astfel .

Profesorii americani L.Sutton, P. Jones și J.White au efectuat un studiu în 2008 , pe două clase perfect comparabile, una în sistemul tradiţional , cealaltă beneficiind de metoda de predare în echipă. Plecând practic de la un nivel similar, elevii clasei cu team-teaching au avut același curriculum, dar acesta a fost diseminat cu strategii diferite de către echipa de profesori. Această metodă a ajutat în mod unitar elevii cu diferite stiluri și abilități de învățare, rezultatele la testele finale fiind net superioare celor obținute de clasa cu predare tradițională.

4. Dezavantajele predării în echipă

Pe de altă parte, predarea în echipă poate să nu fie întotdeauna un succes. Dacă un profesor este ancorat în vechile sale abordări și nu este flexibil în activitatea didactică, predarea în echipă ar putea fi dificilă. De multe ori apar ciocniri de personalitate, iar dificultatea de a lucra alături de un alt coleg poate determina reticenţa cadrelor didactice în ceea ce priveşte activitatea în echipă .

Predarea în echipă poate fi mai solicitantă în ceea ce privește timpul și energia profesorilor implicaţi , iar armonizarea planificării şi a programului, a construcţiei demersului didactic comun, precum şi a evaluarii reprezintă o adevărată provocare.

În acest sens, profesorul Robert Schaible afirma : „Abordarea predării în echipă nu este singurul răspuns la provocările cu care se confruntă educația. Este nevoie de management calificat, disponibilitate de a risca schimbarea. Este nevoie de o mentalitate deschisă, de imaginație și de creativitate ” .

5. Strategii de succes și bune practici

Karen Tui Boyes (expert educațional din Noua Zeelandă) a identificat mai multe strategii de implementare a predării în echipă, strategii care pot orienta şi ajuta cadrele didactice .

Planificarea împreună a demersului didactic . Astfel, echipa de profesori trebuie să stabilească punctele forte ale fiecăruia și modalitatea în care le va aplica. Pe parcursul fiecărei ședințe, aceștia trebuie să se armonizeze atât la nivel profesional, cât și personal. Ei pot îmbina și alterna cele șase modalități de predare pe parcursul unei zile, dar și în cadrul aceleiași lecţii/ore de curs .

Stabilirea clară a rolurilor şi a responsabilităţilor profesorilor în cadrul echipei . Se vor defini în mod clar rolurile și responsabilitățile fiecărui cadru didactic, precum : procedurile utilizate la clasă, conduita, temele, sarcinile de lucru, comunicarea la şcoală şi în afara acesteia, organizarea clasei, a spațiului de lucru al profesorului sau al elevului. Toate au un rol important în eficientizarea activităţii în echipă.

Respectul reciproc reprezintă de asemenea o componentă esențială pentru succesul predării în echipă.

Flexibilitatea membrilor echipei constituie un element esenţial în relația profesor-profesor sau profesor-elev.

Abordarea constructivă este necesară în demersul didactic ce presupune predarea în echipă . Având în vedere ca totul este nou pentru toată lumea, se va lua în calcul și un eventual eșec. Deci , dacă o strategie nu funcţionează, aceasta trebuie evaluată, îmbunătăţită, iar experienţa trebuie valorificată în activitatea ulterioară .

Comunicarea are, de asemenea, un rol crucial în noua metodă de predare, atât în activitatea de la clasă, cât şi în activitatea online, recomandată fiind, în acest sens, realizarea unei platforme comune pentru elaborarea materialelor de curs .

Analiza comună este necesară şi presupune ca, la un anumit interval de timp (3-4 săptămâni), echipa de profesori să discute despre managementul activităţii didactice (metode, conţinuturi, timp, resurse, rezultate), precum şi asupra modului în care fiecare îşi poate valorifica la maximum punctele forte şi le poate remedia pe cele slabe .

Feedback-ul zilnic/săptămânal - Profesorii vor alege un elev/grup al zilei/al săptămânii, vor analiza comportamentul, activitatea de la clasă, rezultatele obţinute la evaluări, modul de efectuare

a temelor sau de îndeplinire a sarcinilor de lucru . În urma acestei analize, se vor stabili acțiunile ce se pot întreprinde pentru a asigura evoluția elevului/grupului. Nu este necesar ca elevul/grupul să știe că este obiectul acestei analize. Observaţiile, constatările şi măsurile sunt pentru echipa de profesori, care trebuie să le consemneze într-un jurnal al clasei .

8. Concluzii

Abordarea co-teaching poate completa şi chiar se poate armoniza cu modelul tradiţional, dar reprezintă un imperativ în cazul domeniilor inter- şi transdisciplinare, ce presupun expertiza mai multor specialişti .

Predarea în echipă pune în valoare punctele forte ale cadrelor didactice, într-un demers didactic comun, fiecare profesor contribuind cu propria pregătire, experienţă şi viziune şi are ca rezultat un înalt nivel de instruire pentru elevi.

Relevantă în acest sens este afirmaţia lui Robert John Meehan : „ Cea mai valoroasă resursă pe care o are un profesor este el însuşi, dar fără colaborare, dezvoltarea lui se va rezuma la propria perspectivă ” .

Totodată, sistemul co-teaching, prin împărţirea clasei în grupuri, oferă posibilitatea tratării diferenţiate şi a valorificării la maximum a potenţialului fiecărui elev, asigurând astfel performanţa şcolară la nivel individual, dar şi general, al clasei în ansamblu .

BIBLIOGRAFIE

Cook L., Friend M. „Co-Teaching: Guidelines for Creating Effective Practices”
- *Focus on Exceptional Children* ,v28(3), University of Kansas Libraries, 1995
Quinn S. , Kanter S. „Team Teaching: An Alternative to Lecture Fatigue”
- *Innovation Abstracts* v6(34), Texas University, Austin ,1984
Schaible R. and Robinson B. „Collaborating teachers as models for students”
- *Journal on Excellence in College Teaching* - Miami University, 1995
Sutton L.C. , Jones P. and White J. „Florida’s Class Size Amendment and Co-Teaching: An uneasy Partnership” - *Educational Considerations, vol. 36(1) ,* Kansas University , 2008
Tui Boyes K. „Team Teaching – practical ways to structure and organise it” - http://www.karentuiboyes.com/2019/03/team-teaching-practical-ways-to-structure-and-organise-it/

PREGĂTIRE SUPLIMENTARĂ PENTRU
EXAMENUL NAȚIONAL DE BACALAUREAT
ACTIVITATE ON-LINE

Pertea Cristina-Adriana
Liceul Tehnologic Constantin Brâncoveanu, Târgoviște

Care este activitatea desfășurată?	
Activitatea desfășurată	**Aplicația: MICROSOFT TEAMS** **Pregătire suplimentară pentru examenul național de BACALAUREAT (SUBIECTUL al II-lea)** **Grup țintă: elevi ai clasei a XII-a**
Descrierea activității	Activitatea desfășurată are în vedere consolidarea competențelor specifice dobândite în anii de liceu, C.S. 2.2. și C.S. 2.3. (Programa pentru EXAMENUL DE BACALAUREAT NAȚIONAL) – Subiectul tip II, din structura subiectelor pentru proba scrisă a examenului de bacalaureat. Astfel, elevii au lucrat două modele, având de prezentat, în minimum 50 de cuvinte, rolul notațiilor autorului într-un fragment de text dramatic, respectiv, două modalități de caracterizare a personajului, dintr-un fragment selectat dintr-un text narativ.
De ce cred că este un exemplu de bună practică?	
Beneficii pentru elevi	**Microsoft Teams** este o aplicație care rulează pe platformele Windows, Mac, Android, iOS și web, putând fi accesată de pe orice dispozitiv mobil. Elevii școlii noastre sunt deja familiarizați să lucreze cu această aplicație, comunică, realizează teme, se consultă cu profesorii sau între ei și, chiar dacă sunt la distanță fizică, spațiul virtual educațional a reușit să-i apropie. Unii dintre elevi se simt mai confortabil on-line, decât față-în-față. Este ceva similar jocului în rețea, care reușește să apropie copiii jucători din toată lumea.
Reflecțiile mele/ Lecții învățate	**Lecțiile on-line** pot crea punți între *tradiție* și *modernitate*, deoarece informația care s-a propagat în spațiul virtual a fost notată de elevi în caiete. Aparținând generației nativilor digitali, abilitățile lor se manifestă doar în domeniile de interes, iar lecțiile on-line nu se regăsesc neapărat în această categorie. Cu toate acestea, dorința de a promova examenul de bacalaureat este cea care îi *mână* pe unii dintre ei *în luptă*. Astfel, la finalul activității, subiectele au fost rezolvate și am constatat că marele beneficiu pentru predarea on-line este că profesorii joacă în continuare cel mai important rol în experiența de învățare. Tehnologia nu poate înlocui meseria profesorului, dar se pretează ca un instrument foarte util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru cursant.
Reușite/ Provocări	**Reușite:** captarea atenției elevilor și implicarea acestora în învățare; gestionarea învățării on-line; crearea fișierelor și distribuirea lor sau a link-urilor printr-un singur click; menținerea interesului elevilor pentru învățare; salvarea informației cu ușurință și posibilitatea de a o accesa ori de câte ori mă conectez. **Provocări:**

	solicitarea unor abilități digitale care necesită perfecționarea continuă; găsirea unui moment al zilei prielnic, întrucât elevii provin din mediul rural și trebuie să ajungă toți acasă, pentru a putea participa activ.

Dovezi (fotografii, mărturisiri ale elevilor, produse obținute etc., cu respectarea legislației în vigoare)

FOTOGRAFII SUGESTIVE:

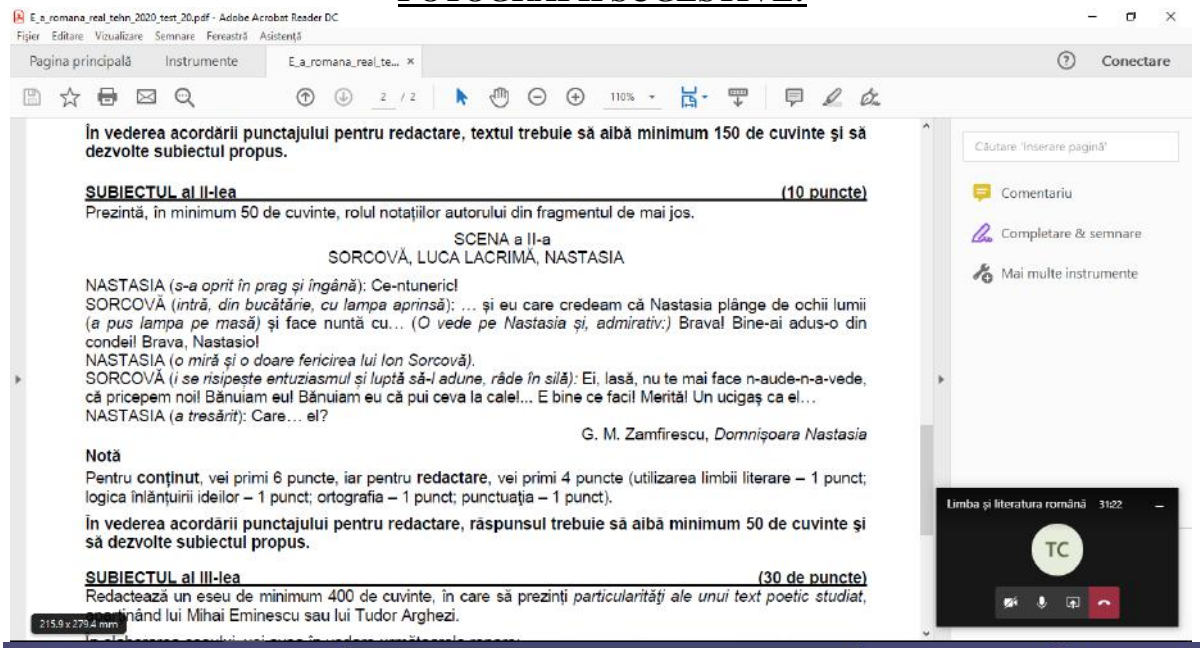

E_a_romana_real_tehn_2020_test_20.pdf - Adobe Acrobat Reader DC

Fișier Editare Vizualizare Semnare Fereastră Asistență

Pagina principală Instrumente E_a_romana_real_te... Conectare

În vederea acordării punctajului pentru redactare, textul trebuie să aibă minimum 150 de cuvinte și să dezvolte subiectul propus.

SUBIECTUL al II-lea **(10 puncte)**

Prezintă, în minimum 50 de cuvinte, rolul notațiilor autorului din fragmentul de mai jos.

SCENA a II-a

SORCOVĂ, LUCA LACRIMĂ, NASTASIA

NASTASIA (*s-a oprit în prag și îngână*): Ce-ntuneric!

SORCOVĂ (*intră, din bucătărie, cu lampa aprinsă*): ... și eu care credeam că Nastasia plânge de ochii lumii (*a pus lampa pe masă*) și face nuntă cu... (*O vede pe Nastasia și, admirativ:*) Braval Bine-ai adus-o din condei! Brava, Nastasio!

NASTASIA (*o miră și o doare fericirea lui Ion Sorcovă*).

SORCOVĂ (*i se risipește entuziasmul și luptă să-l adune, râde în silă*): Ei, lasă, nu te mai face n-aude-n-a-vede, că pricepem noi! Bănuiam eu! Bănuiam eu că pui ceva la calel... E bine ce faci! Merită! Un ucigaș ca el...

NASTASIA (*a tresărit*): Care... el?

G. M. Zamfirescu, *Domnișoara Nastasia*

Notă

Pentru **conținut**, vei primi 6 puncte, iar pentru **redactare**, vei primi 4 puncte (utilizarea limbii literare – 1 punct; logica înlănțuirii ideilor – 1 punct; ortografia – 1 punct; punctuația – 1 punct).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, răspunsul trebuie să aibă minimum 50 de cuvinte și să dezvolte subiectul propus.

SUBIECTUL al III-lea **(30 de puncte)**

Redactează un eseu de minimum 400 de cuvinte, în care să prezinți *particularități ale unui text poetic studiat*, aparținând lui Mihai Eminescu sau lui Tudor Arghezi.

215.9 x 279.4 mm

Comentariu

Completare & semnare

Mai multe instrumente

Limba și literatura română 31:22

TC

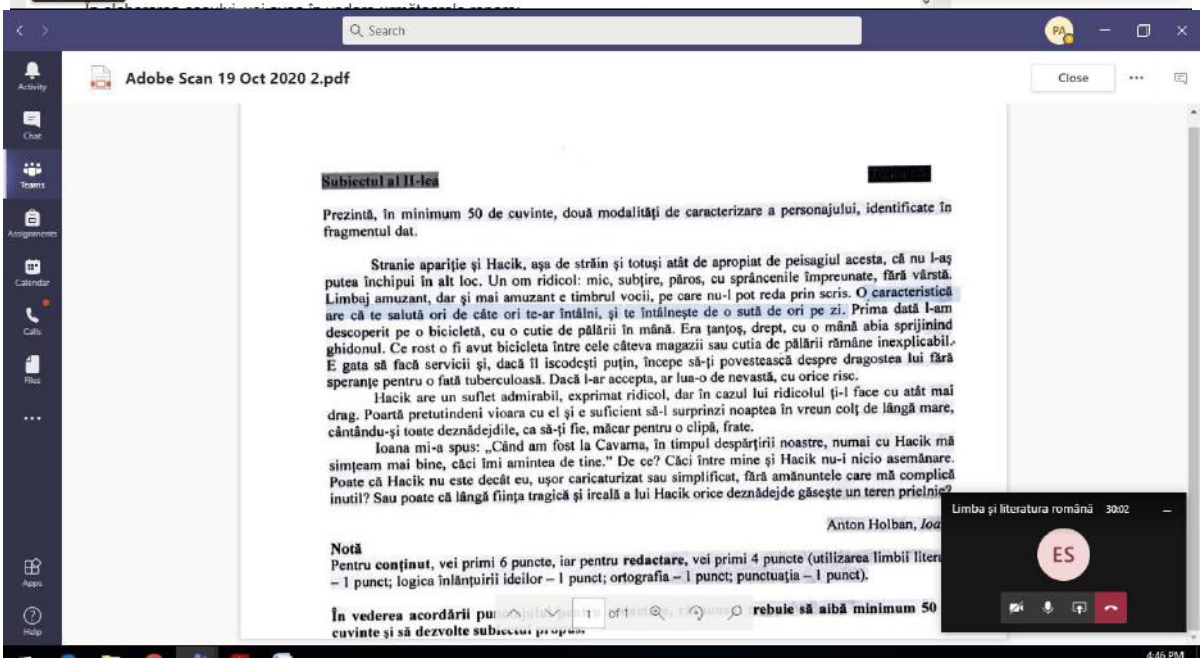

Search

Adobe Scan 19 Oct 2020 2.pdf

Close

Subiectul al II-lea

Prezintă, în minimum 50 de cuvinte, două modalități de caracterizare a personajului, identificate în fragmentul dat.

Stranie apariție și Hacik, așa de străin și totuși atât de apropiat de peisagiul acesta, că nu l-aș putea închipui în alt loc. Un om ridicol: mic, subțire, păros, cu sprâncenile împreunate, fără vârstă. Limbaj amuzant, dar și mai amuzant e timbrul vocii, pe care nu-l pot reda prin scris. O caracteristică are că te salută ori de câte ori te-ar întâlni, și te întâlnește de o sută de ori pe zi. Prima dată l-am descoperit pe o bicicletă, cu o cutie de pălării în mână. Era țanțoș, drept, cu o mână abia sprijinind ghidonul. Ce rost o fi avut bicicleta între cele câteva magazii sau cutia de pălării rămâne inexplicabil. E gata să facă servicii și, dacă îl iscodești puțin, începe să-ți povestească despre dragostea lui fără speranțe pentru o fată tuberculoasă. Dacă l-ar accepta, ar lua-o de nevastă, cu orice risc.

Hacik are un suflet admirabil, exprimat ridicol, dar în cazul lui ridicolul ți-l face cu atât mai drag. Poartă pretutindeni vioara cu el și e suficient să-l surprinzi noaptea în vreun colț de lângă mare, cântându-și toate deznădejdile, ca să-ți fie, măcar pentru o clipă, frate.

Ioana mi-a spus: „Când am fost la Cavarna, în timpul despărțirii noastre, numai cu Hacik mă simțeam mai bine, căci îmi amintea de tine." De ce? Căci între mine și Hacik nu-i nicio asemănare. Poate că Hacik nu este decât eu, ușor caricaturizat sau simplificat, fără amănuntele care mă complică inutil? Sau poate că lângă ființa tragică și ireală a lui Hacik orice deznădejde găsește un teren prielnic?

Anton Holban, *Ioa*

Notă

Pentru **conținut**, vei primi 6 puncte, iar pentru **redactare**, vei primi 4 puncte (utilizarea limbii litera – 1 punct; logica înlănțuirii ideilor – 1 punct; ortografia – 1 punct; punctuația – 1 punct).

În vederea acordării pu... rebuie să aibă minimum 50 cuvinte și să dezvolte subiectul pro...

Limba și literatura română 30:02

ES

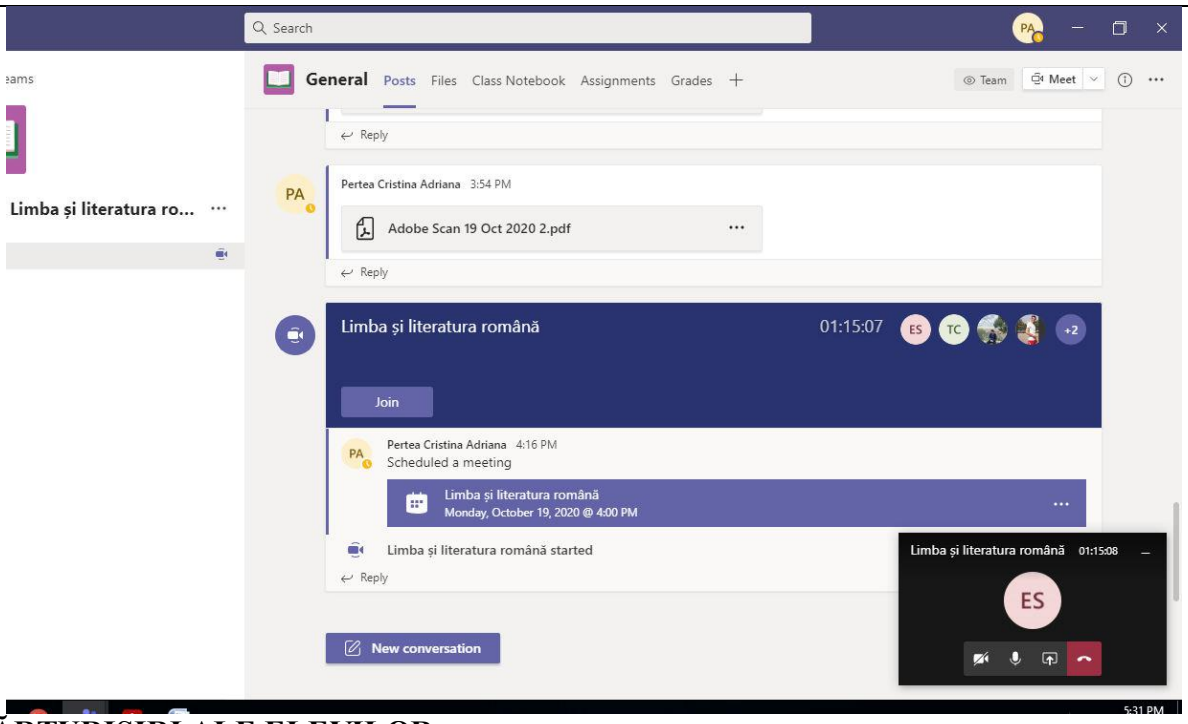

MĂRTURISIRI ALE ELEVILOR:

Este o experienă plăcută, mai ales că noi stăm foarte mult on-line. (Vlăduț)

Îmi place așa, dar e bine și la școală, că ne întâlnim și vorbim față-în-față. (Robert)

Aici (n.r. - spațiul virtual), avem totul la îndemână (filmulețe, fișe etc.), iar lecțiile sunt mult mai interesante. (Roxana)

METODE INTERACTIVE - EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

Prof. înv. Primar Stoican Dorina
Scoala gimnaziala "Spiru Haret"

Şcoala contribuie tot mai mult la modelarea personalităţii şi la cultivarea trăsăturilor ei. În întreaga operă de formare a omului nou, a personalităţii sale, un rol important, uneori chiar decisiv, îl au primii ani de şcoală.

Şcolii primare îi revine sarcina de a forma primele deprinderi de muncă intelectuală. De aceea, este necesar ca învăţătorul să fie preocupat în permanenţă de perfecţionarea metodelor şi procedeelor de predare-învăţare, a stilului de muncă în general, pentru optimizarea procesului instructiv-educativ .

Cadrul didactic trebuie să fie animat de o puternică receptivitate faţă de tot ce este nou si important în specialitatea sa şi în pedagogie, iar în practică să dovedească un efort continuu spre autodepăşire, pentru a face faţă sarcinilor pe care le ridică învăţământul.

Utilizarea metodelor interactive de predare-învăţare în activitatea didactică, contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, având un caracter activ – participativ şi o reală valoare activ-formativă asupra personalităţii elevului.

Voi enumera mai jos cateva metode si tehnici pe care le-am folosit la lectii :

Metoda ciorchinelui

Metoda ciorchinelui este folosită individual sau în grup şi constă în evidenţierea de către elevi a legăturilor dintre idei, pe baza găsirii altor sensuri ale acestora şi a relevării unor noi asociaţii de idei. Are o multitudine de efecte formative:

- **la nivel cognitiv**: - stimulează valorificarea cunoştinţelor şi convingerilor personale;

- captează atenţia elevilor; - dezvoltă gândirea liberă; - stimulează creativitatea.

- **la nivel atitudinal**: - stimulează o atmosferă de emulaţie între participanţi;
- stimulează motivaţia elevilor pentru a participa la activitate;
- contribuie la formarea capacităţii de autocunoaştere şi autoevaluare, prin comparaţia cu ceilalţi participanţi.

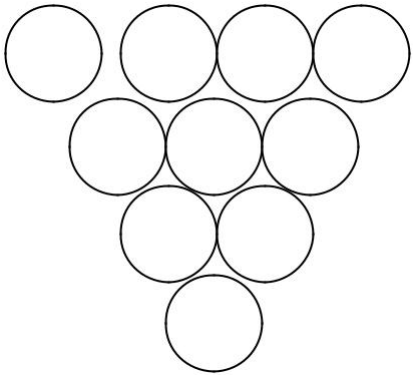

Disciplina: GEOGRAFIE
Subiectul: MUNTII CARPATI
Completarea „ **ciorchinelui**” – elevii sunt impartiti in trei grupe, în urma discuţiilor , elevii realizează ciorchinele. Fiecare grupa completeaza cate un chiorchine cu denumirile muntilor din grupa de munti atribuita ca sarcina de lucru.

Explozia stelară

Este o metodă de stimulare a creativităţii, o modalitate de relaxare a copiilor care se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme şi noi descoperiri.
Exemplu:
Aplicatie: „PIPPI SOSETICA” ,de Astrid Lindgren
Desfăşurare:
1. Se citeşte textul, se extrage ideea centrală şi se expune pe steaua mare.
2. Cinci copii aleg câte o steluţă pe care este scrisă întrebarea, apoi fiecare din ei îşi formează grupul preferenţial.

3. Se citeşte întrebarea de pe steluţă şi timp de 5 minute, copiii analizează, formulează întrebări în concordanţă cu situaţiile problemă descoperite de grup.
4. După expirarea timpului, elevii adresează întrebările elaborate în grup celorlalte grupuri care răspund întrebărilor sau adresează noi întrebări de acelaşi tip, completând eforturile acestora.
5. Întrebările interesante se scriu pe câte o steluţă care se fixează pe o imagine sugestivă (poster).

Turul Galeriei

Exemplu: AVAP
Tema: ,,Animalele ”

Elevii sunt împărţiţi pe grupe .

Ei vor primii plicuri cu jetoane care au reprezentate animale domestice/ animale sălbatice din ţara noastră/ animale sălbatice din alte zone ale lumii. Elevii vor trebui să realizeze machete cu aceste jetoane.

Fiecare membru al echipei va avea ceva de lucru în echipă. Unul decupează, altul lipeşte, fixează pe suport, verifică, ajută.

Aceste machete se expun în clasă. Elevii trec pe rând analizează, macheta îşi notează pe un carneţel ceea ce este bine sau ceea ce nu este bine realizat, iar la sfârşit se fac aprecieri şi daca este cazul se fac şi unele critici constructive.

„ *Dacă îmi spui o să uit, dacă îmi arăţi o să ţin minte, dar dacă mă implici o să înţeleg.* ”

EFICIENTIZAREA ÎNVĂȚĂRII PRIN APLICAREA METODELOR GÂNDIRII CRITICE

Bobîrnichi Adina
Colegiul Național "Mihai Viteazul", Slobozia

Întregul demers al articolului propus are la bază ideea conform căreia ceea ce reprezintă esența construcției culturale a unui elev este alcătuită nu numai din ceea ce învață, dar si cum învață sau sunt învățați să învețe. În funcție de potențialul intelectual propriu și de experiența anterioară , fiecare elev ajunge in felul lui la însușirea materiei, deci nu există un singur mod prin care elevii învață; cu atât mai puțin un singur mod de a fi evaluați. Articolul în sine se dorește a fi un experiment ameliorativ.

Metodele pentru dezvoltarea gândirii critice se integrează într-un cadru specific de predare-învățare, structurat in trei etape:

- **evocarea** – elevii sunt încurajați să-și amintească ce știu sau cred că știu referitor la tema respectivă
- **realizarea sensului** – elevii iau contact prima dată cu noțiuni noi
- **reflecția** – elevii își insușesc cu adevărat cunoștințe noi pe care le exprimă folosind propriile cuvinte

Dintre metodele de dezvoltare critică, aș enumera următoarele:

1) Metoda S.I.N.E.L.G. – e un sistem interactiv de notare, cu scopul de a eficientiza lectura și gândirea. Elevii sunt invitați să citească un text, marcând pe marginea lui diferite semne grafice, după cum urmează:

• Bifa (✓) dacă ideile confirmă ceea ce ei știu deja
• Plus (+) dacă informația este nouă pentru ei
• Minus (-) dacă informația e în contradicție cu ce știau
• Semnul întrebării (?) dacă informația este neclară sau au nevoie de clarificări

Semnele care apar pe margine indică raportarea elevului la text. Acestea pot diferi de la un elev la altul. Metoda se utilizează cu precădere în etapa de realizare a sensului, asigurând o învățare bazată pe tehnica cognitiv-activă a elevilor în lecturarea unui text și in înțelegerea conținutului de idei.

2) Tehnica ciorchinelui – este o tehnică ce îi încurajează pe elevi să gândească liber, deschis, să evidențieze conexiuni între idei. Înainte de orice, e o metodă de căutare a căii de acces la propriile cunoștințe și convingeri, punând în valoare modul propriu de înțelegere a unei teme. Realizarea unui ciorchine grafic presupune următoarele:

- Scrierea unei noțiuni sau a unei propoziții – nucleu
- Identificarea și scrierea a cât mai multor idei in legătură cu noțiunea sau tema dată
- Legarea ideilor prin trasarea unor linii, evidențiind conexiunile intuite de elevi

Există câteva reguli care trebuie respectate de elevi la elaborarea unui ciorchine de idei:

- Să scrie tot ce le vine in minte referitor la tema discutată
- Să nu evalueze ideile propuse
- Să nu se oprească din scris până ce nu epuizează toate ideile ce le vin în minte sau până ce nu expiră timpul alocat
- Să nu limiteze numărul ideilor și a conexiunilor

Această tehnică poate fi aplicată atât în faza de evocare, cât și în cea de reflecție .Folosită în grup, permite elevilor să ia act atât de ideile colegilor, cât și de asocierile dintre aceste idei.

3) Știu/ Vreau să știu/ Am învățat – o metodă ce se regăsește în toate cele trei etape ale procesului de predare. In faza de evocare, li se cere elevilor să inventarieze ideile pe care le dețin cu privire la tema ce urmează a fi abordată.("Știu"). Ce este neclar sau ce ar vrea elevii să afle în plus

se consemnează în rubrica "Vreau să știu". După terminarea cercetării, în etapa de realizare a sensului, elevii completează rubrica "Am învățat", cu cele mai importante lucruri pe care le-au aflat.

Din punct de vedere motivațional și comunicativ, elevii care participă ca parteneri în procesul de predare-învățare-evaluare și sunt familiarizați cu diverse tehnici de învățare și evaluare au un nivel al rezultatelor mai ridicat și o atitudine pozitivă față de școală și de procesul educativ. Influența determinată de o bună colaborare elevi-elevi, elevi-cadru didactic în procesul didactic se va reflecta și în ușurința cu care elevii își pot prezenta propriile idei în fața unei audiențe, dar și în modul lor de comunicare in clasă sau într-un grup.

Bibliografie

1) Potolea D., Manolescu M., *Teoria și practica evaluării* , M.E.C. Proiectul pentru Învățământ Rural, 2005;

2) Radu I.T., *Evaluarea în procesul didactic*, EDP, 2000

3) *www.didactic.ro*

CONTRIBUȚIA DISCIPLINEI EDUCAȚIE FIZICĂ LA DOBÂNDIREA COMPETENTELOR CHEIE ÎN PROFILUL DE FORMARE AL ELEVULUI DE CLASA A VIII-A.

Prof. Popescu Maria
Şcoala Gimnazială ..Gabriel Marinescu" - Tigveni

Esenţa educaţiei fizice o constituie mişcarea umană pusă în slujba îmbunătăţirii condiţiei fizice şi mentale a oamenilor, a dezvoltării fizice armonioase şi întreţinerii stării de sănătate. Întrucât mişcarea umană, sau motricitatea omului este reprezentată de totalitatea actelor şi acţiunilor motrice, desfăşurate de om cu scopul de întreţinere a relaţiilor cu mediul natural şi social, educaţia pentru mişcare reprezintă nu numai o necesitate, ci chiar o condiţie a existenţei umane. Educaţia fizică „este o activitate umană de practicare sistematica şi conştientă a exerciţiilor fizice, desfăşurată sub formă de proces instructiv - educativ bilateral, în vederea realizării unor obiective (de diferite niveluri/ranguri) bine precizate.

În ceea ce privește contribuția disciplinei educație fizică și sport la realizarea competențelor cheie este bine de reținut faptul că aceasta nu este egală (cantitativ și calitativ) asupra tuturor competențelor cheie, dar în același timp poate contribui la realizarea deplină a fiecăreia dintre acestea.

În ceea ce privește ***Comunicarea în limba română***: cunoașterea principalelor surse din care se pot extrage informații din domeniul educației fizice și sportului, corectarea și procesarea acestora corespunzător propriei sfere de interes (ziare, reviste, emisiuni radio și TV, programe pe calculator); exprimarea unor informații, opinii, idei, sentimente în mesaje orale (discuții cu colegii, comentarea unor evenimente survenite în lecțiile de educație fizică sau în competiții, susținerea unui dialog, asigurarea timpului de ascultare rezonabil în dialog, folosirea corectă a termenilor specifici, exprimarea estetică și colaborativă a intervențiilor orale în grup); participarea la interacțiuni verbale cu colegii în situațiile de acordare reciprocă a ajutorului/sprijinului/asigurării, cu coechipierii și adversarii în întrecerile sportive, cu componenții grupului de suporteri în cadrul concursurilor și competițiilor.

În ceea ce privește ***Comunicarea în limbile străine studiate*:** identificarea informațiilor specifice educației fizice și sportului în mesajele orale transmise de comentatorii străini pe canalele sportive radio, TV, în comunicările între sportivi, în întrecerile internaționale, în exprimările spectatorilor străini, dar și din mesaje scrise în publicațiile de specialitate în limbile străine, înțelegerea termenilor preluați din alte limbi şi folosiți în cadrul educației fizice.

Din punct de vedere al ***Competențelor matematice și a competențelor de bază în științe și tehnologii*,** disciplina Educație fizică și sport oferă elevilor numeroase posibilități de a le identifica: Relația dintre spațiu și timp, poate fi calculată de către fiecare elev care-și cunoaște timpul realizat la proba de control de alergare pe 50 m; aflând astfel viteza sa în metri pe secundă. De-a lungul celor patru ani de gimnaziu elevul se familiarizează cu o varietate de direcții, de unghiuri, de traiectorii pe care le experimentează, adaptându-le și modificându-le conform eficienței motrice.

În ceea ce privește ***Competența digitală*,** profesorul de educație fizică îi revine misiunea de a integra în sfera activităților digitale însușite de către elevi și domeniul Educației fizice și sportului. Declanșând copiilor curiozitatea privind unele aspecte interesante din domeniul educației fizice și sportului căutarea pe internet a unor filmulețe cu exerciții fizice, meciuri celebre, întreceri care au râmas în istorie etc; folosirea dispozitivelor pentru măsurarea funcțiilor organismului.

Din punct de vedere al competenței ***A învăța să înveți*** profilul de formare al absolventului clasei a VIII -a, prevede dobândirea de către acesta a capacității de a ”formula obiective și planuri simple de învățare în realizarea unei sarcini de lucru, de a gestiona timpul de lucru alocat învățării și monitorizarea progresului”. Tocmai de aceea, profesorului de educație fizică îi revine misiunea de a înfățișa elevului legitățile învățării bazate pe efort fizic, de a-l pune în situații variate de exersare, de a adapta măsuri specifice, ca de exemplu, pregătirea organismului înaintea oricărui efort, acordarea de pauze de revenire după efort, aspecte care, permanent conștientizate va conduce la competența elevului de a învăța să învețe.

Disciplina educație fizică și sport, prin formele sale specifice de organizare și desfășurare a activităților de învățare, și mai ales, prin intervențiile sistematice ale cadrului didactic, poate contribui substanțial la dobândirea de către elevi a ***Competențelor sociale și civice*** prevăzute în profilul de formare al absolventului de clasa a VIII-a. În disciplina Educație fizică și sport, elevul constată repetat că rezultatul învățării este întotdeauna produsul efortului depus, că acest efort presupune și dificultăți care trebuie depășite, tot prin efor de voință, că rezultatele exprimate și validate pe baze obiective, asigură echitate și dreptatea, exprimând întotdeauna adevărul.

Lucrul în perechi, pe grupe, între echipe constituite ad-hoc, reprezentarea clasei, a școlii sau a localității într-o întrecere sportivă, familiarizează și convinge elevul asupra valorii colaborării, întrajutorării și sprijinului reciproc, a forței pe care o reprezintă echipa, a regulilor care o caracterizează

Domeniul educației fizice și sportului oferă numeroase posibilități de manifestare și implicit de ***Educare a spiritului de inițiativă și antreprenoriat.*** În gimnaziu, trebuie încurajată inițiativa unor elevi sau grupuri de elevi de a-si constitui formații sportive/ echipe și de a „provoca” la întrecere alte clase. De regulă, la asemenea întâlniri sportive participă majoritatea elevilor ambelor clase combatante, în calitate de spectatori. Profesorii îi vor sprijini în asemenea acțiuni, asigurându-le logistica și, de multe ori, arbitrajul

Pe linia competenței cheie ***Sensibilizare și exprimare culturală***, profilul de formare al absolventului clasei a VIII-a prevede ”aprecierea unor elemente definitorii ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal”, realizarea de lucrări creative, participarea la proiecte și evenimente culturale.. Elevii trebuie stimulați ca potrivit înclinațiilor lor creative să surprindă în lucrările lor artistice și aspecte ale domeniului educației fizice și sportului, în încercări literare, în desen, pictură, muzică.

PROVOCĂRILE ELEVILOR ÎN TIMPUL ȘCOLII ONLINE

Prof. Tudor Alina
Liceul Teoretic „ George Emil Palade”
Constanța

În urmă cu un an, am trecut la învățământul online și am avut senzația că un puzzle se construia în timp real. S-au închis școlile și nimeni nu s-a gândit cum o să fie situația mai departe. Deși elevii păreau la adăpost, pandemia i-a afectat profund. Elevii din România au avut cel mai lung timp în care au stat acasă dintre toate statele europene.

Dificultățile, pe care le-au avut elevii în timpul perioadei în care școala s-a mutat în online, au fost dificultăți de ordin tehnic, lipsa deprinderilor de a folosi tehnologiile digitale în învățare, nivelul insuficient al competențelor digitale, lipsa dispozitivelor adecvate acestui gen de învățare, lipsa monitorizării constante ale activității lor în online, acces limitat la Internet (mai ales în zonele rurale), lipsa ajutorului sau interesului din partea părinților/tutorilor. Elevii au avut probleme cu conectarea pe unele platforme educaționale, au existat limitări de browser sau unele restricții de acces, a fost necesară instalarea unor programe suplimentare, de care aveau nevoie pentru rezolvarea temelor sau sarcinilor de lucru date de profesori.

Mulți elevi, care aveau acces la informația digitală, nu aveau o obișnuință de a învăța în acest sens, pentru că erau obișnuiți să folosească dispozitivele deținute pentru socializare, jocuri și muzică și, de aici, lipsa obișnuinței de a învăța folosind tehnologiile digitale. Se poate observa că, în situația în care elevii au avut acces la Internet, puțini au utilizat tehnologia ca instrument de învățare înainte de perioada școlii online. Impedimentele sunt sensibil mai mari în mediul rural din cauza unui semnal mai slab de Internet sau a întreruperilor dese de curent din unele localități. În mediul rural, au existat mai mulți elevi care nu dețineau dispozitive adecvate, mulți conectându-se la ore doar cu un telefon smart.

În timpul școlii online a crescut diferența de pregătire dintre elevii buni, cei de nivel mediu și cei foarte slabi, care țin pasul foarte greu și în clasă. Elevii cu rezultate bune la învățătură aveau obișnuința de a învăța și această obișnuință s-a păstrat și în mediul online. Chiar dacă au același acces la tehnologie, elevii slabi sunt mai puțin pregătiți să o folosească în scopul învățării. Diferența dintre elevii medii și slabi față de cei cu rezultate foarte bune a crescut în mediul online, comparativ cu diferențele percepute de cadrele didactice în mediul urban, conform statisticilor făcute în acest interval de timp. Cadrele didactice au fost rezervate în ceea ce privește parcurgerea curriculumului de trunchi comun de către elevii mai slabi în această perioadă. Situația aceasta este valabilă și pentru elevii din anii terminali. Pentru toți acești elevi trebuie intervenit cât mai rapid, prin pregătire remedială și găsirea unor soluții rapide de micșorare a diferenței de pregătire dintre elevii slabi și cei mai buni.

Cu toate aceste probleme, cadrele didactice au subliniat faptul că elevilor le place să învețe folosind tehnologiile moderne și mulți dintre ei reușesc să lucreze autonom. Utilizarea instrumentelor digitale a crescut atractivitatea procesului de învățare.

Activitatea elevilor a fost mai bună în situația în care nu s-au folosit mai multe platforme educaționale și prea multe aplicații. Mutarea de pe o platformă pe alta a dat elevilor un sentiment de nesiguranță, care oricum a existat în timpul școlii online datorită problemelor tehnice întâlnite pe parcurs.

În cazul mutării școlii în online, a crescut rolul părintelui ca partener al cadrului didactic. Părintele a devenit responsabil pentru gestionarea activității de acasă a elevului, pentru funcționarea fizică a sistemului și pentru motivarea și implicarea elevului. Părinții au simțit aceste responsabilități ca o mare presiune, iar unii au început să acuze că au făcut munca profesorilor. Părinții trebuie să conștientizeze rolul lor în educarea copiilor și să colaboreze cu școala în vederea bunei funcționări a procesului de învățământ.

Cadrele didactice au considerat că unii părinți nu pot asigura suportul necesar, că unii elevi sunt mai greu de convins să învețe în online, că mulți elevi nu sunt atenți la ore sau nu participă

activ la ore și că o perioadă prelungită de suspendare a cursurilor la școală va avea efecte grave, constând în imposibilitatea recuperării decalajelor apărute în online față de planificările didactice existente.

Închiderea fizică a școlilor nu a diminuat, cum am fi crezut, bullyingul. Cu toate că elevii nu s-au mai întâlnit față în față, a apărut fenomenul de cyberbullying. Sunt chiar profesori care consideră că fenomenul de violență psihologică s-a intensificat în momentul închiderii școlilor, mai ales în zona online. Acest fenomen și-a făcut simțită prezența, dar este destul de greu de cuantificat în timpul activității online.

În concluzie, prin educația la distanță au de suferit aspectul relațional profesor-elev sau elev-elev, realizarea obiectivă a evaluării elevilor, a feedback-ului, monitorizarea și stimularea performanțelor și personalizarea procesului de învățare. Prin educație online se poate, mai degrabă, orienta procesul de autoînvățare la elevi decât să se realizeze predarea cunoștințelor în mod clasic. Managementul clasei are de suferit în mediul online, profesorul nu este atât de convins că deține controlul elevilor la fel ca la școală. De exemplu, în situațiile în care elevul spune că nu îi mai merge camera sau microfonul, situații imposibil de controlat de către profesor. Au existat multe situații în care părinții elevilor erau plecați din țară, iar copiii lor erau în grija bunicilor sau a altor rude sau situații în care copiii unei familii dețineau un singur dispozitiv de conectare în online. Învățământul online poate exclude categorii întregi de elevi, cum ar fi copiii cu CES, cei neșcolarizați, abandonați, etc. Sunt necesare studii în vederea identificării nevoilor elevilor, care au întâmpinat probleme în perioada online, în special cei care nu au putut beneficia de activitățile organizate de cadrele didactice din motive personale, de exemplu cazurile sociale grave.

Ar trebui implicate toate structurile statului, ONG-uri, companii edtech, la toate nivel național, regional și local pentru îmbunătățirea situației școlare a tuturor elevilor, este necesară reorganizarea curriculumului, trebuie făcute investiții în echipamente și în dezvoltarea de resurse digitale, trebuie să existe o echitate în asigurarea accesului la aceste resurse, instruirea gratuită a cadrelor didactice în acest domeniu și finanțarea adecvată a tuturor școlilor, atât din mediul urban, cât și din mediul rural.

BIBLIOGRAFIE

1. Adriana Băban (coordonator)-*Consiliere educațională*, Cluj-Napoca, 2001
2. Bontaș I., *Tratat de pedagogie*, Editura ALL, 2007
3. Cerghit Ioan (coordonator), *Curs de pedagogie*, Universitatea București, 1988
4. Cerghit Ioan, *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, 1997
5. Cristea Sorin, *Studii de pedagogie generală*, Editura Didactică și Pedagogică, 2004
6. P. Botnariuc, C. Cucoș, C. Glava, D. Iancu, M. Ilie, O. Istrate, A.V. Labăr, I.O. Pânișoară, D. Ștefănescu, S. Velea, *Școala online-Raport de cercetare evaluativă,*București,2020

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-COMUNITATE, FACTORUL DETERMINANT ÎN ASIGURAREA CALITĂȚII PROCESULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Hofnăr Rodica Magdalena
Colegiul Național Bogdan Petriceicu Hasdeu, Buzău

Școala este o instituție care funcționează la nivelul societății. Pentru ca un parteneriat real între școală, familie și comunitate să existe, este nevoie ca aceasta să își delimiteze locul în societate,prin urmare, școala poate fi definită ca o comunitate înăuntrul altei comunități. În acest fel, școala va reflecta nevoile sociale și educaționale ale societății. Membrii instituției de învățământ sunt membri ai comunității locale, reflectând valorile și credințele sale, materializate în acțiunile, comportamentul și atitudinile elevilor. În esență, școlile există pentru a permite desfășurarea procesului de predare-învățare, ceea ce nu poate avea loc într-un vacuum. Deoarece relațiile cu părinții și cu comunitatea lărgită sunt extrem de importante în funcționarea lor eficientă.

În cartea sa, *Democrație și educație*, John Dewey (1960) se referă la funcția socială a educației dar cere îndepărtarea granițelor impuse de tradiția scolastică a Evului Mediu și adoptarea unui demers bazat pe relațiile dintre indivizi și societate, dintre indivizi și mediul înconjurător și dintre școală și comunitate. Dewey avertizează cu privire la separarea școlii de comunitate argumentând că cea mai mare pierdere pentru elev apare din incapacitatea acestuia de a aplica experiența dobândită în clasă în viața reală.

Emile Durkheim (1967) acorda o importanță majoră funcțiilor sociale ale educației, definind-o ca pe numitorul comun între oameni, ea fiind cea care dă sens acțiunilor umane și care reprezintă piatra de temelie a coeziunii sociale. După părerea lui Durkheim, fiecare individ este format din entități inseparabile. Una dintre acestea este identitatea individualistă care cuprinde stările mentale ce au legătură cu noi înșine și cu evenimentele din viața noastră personală. A doua este entitatea socială, constând în opinii, sentimente și tradiții care oglindesc grupul sau grupurile de oameni. Din punctul său de vedere, scopul educației este acela de a crea entitatea socială, sau socializarea individului începând din momentul nașterii.

Machter(2000) subliniază faptul că legătura dintre educație și societate apare în antichitate. Platon a fost cel dintâi care a descoperit în educație potențialul inerent pentru dezvoltarea societății. În *Republica*, Platon descrie atributele societății ideale. În opinia sa, dezvoltarea educației depinde mai ales de îmbunătățirea condițiilor sociale, iar îmbunătățirea condițiilor sociale nu poate fi realizată decât prin educație.

Comunitatea poate fi definită ca un concept multidimensional după cum urmează: 1. Prin locație (unde se află, influența mediului și a sistemelor de control), 2. Prin structură (elementele administrative și de coordonare care determină aplicarea echitabilă a regulamentelor), 3. Prin proces (managementul resursei umane și dezvoltarea valorilor comune). Toți membrii școlii, inclusiv cei cu nevoi educative speciale, trebuie încurajați să participe la crearea comunității școlare. Școlile au nevoie de structuri organizaționale, scopuri și reguli de funcționare ca să poată fi eficiente. Ca participanți activi la viața școlii, elevii, profesorii, părinții, agențiile guvernamentale și neguvernamentale trebuie să colaboreze strâns pentru a realiza scopurile propuse.

În contextul comunității, este necesar să luam în considerare modul în care educația contribuie la învățarea pe tot parcursul vieții a membrilor săi. Localitatea, cartierul, toate contribuie la experiențele educaționale ale copilului, prin urmare, există o varietatate de inflențe pozitive și negative asupra membrilor comunității școlare. Există astfel o nevoie stringentă ca sistemul de educație să intre în dialog cu comunitatea locală și să îi recunoască influența asupra școlii. Școala la rândul ei, trebuie să reflecteze asupra factorilor care determină natura și cultura comunității care sunt, pe scurt: a. Interacțiunea specială și culturală - școala își poate exercita influența asupra vieților și minților oamenilor. Pe de altă parte, cartierul sau căminul personal precum și cultura oamenilor pot influența școala. Totalitatea experiențelor acelora implicați în procesul educațional au efecte bilaterale. b. Administrația și factorii de control. Sistemul geografic și cel administrativ în cadrul social și cultural dau formă credințelor și valorilor comunității.

Educarea comunității, ca orice alt tip de educație, începe cu individul. Rolul educatorului comunității nu este foarte diferit de cel tradițional al profesorului: să educe indivizii astfel încât aceștia să devină autonomi și să poată participa la viața comunității în care aleg să trăiască. Elementul alegerii este foarte important deoarece unii membri ai societății doresc să rămâna în același loc cea mai mare parte a vieților lor, iar alții pot alege să experimenteze viața în alte comunități. Educația trebuie deci să îi ofere individului uneltele necesare pentru a face o astfel de alegere.

Deoarece școala funcționează în mijlocul unei comunități, apare nevoia de a crea o identitate care recunoaște și reflectă stadiul în care se află comunitatea și pe cel la care aspiră; acest lucru se aplică de asemenea elevilor, părinților, profesorilor. Școlile, ca orice alte comunități, au propriile caracteristici și propria personalitate. Este necesară o înțelegere profundă a culturii școlare înainte de a lua în considerare schimbarea ei. Școlile nu constau în grupuri omogene cu identități asemănătore, ci sunt grupări de indivizi care împărtășesc aceeași cultură.

Cultura școlii se manifestă sub multe forme, precum ritualuri și ceremonii, povești, legende, simboluri, limbaj comun, jargonul comun în școală, stilul sau condiția în care se află clădirea școlii, etc. Diferențele dintre școli pot fi explicate în termenii unor structuri sociale și organizaționale care reflectă de asemenea relațiile interpersonale, cele care creează ethosul, credințele și valorile împărtășite. Ethosul este multidimensional, căci este greu de aplicat o singură definiție multitudinii de situații care apar în viața școlii. Managerii și participanții la cultura școlară creează ethosul prin valorile și comportamentele care reflectă scopurile propuse în viziunea școlii și în planul de dezvoltare internă. Profesorul însuși este esențial în crearea unui ethos. Ethosul general, climatul sau filosofia școlii sunt influențate de interdependența dintre profesor și elev, deși este greu de cuantificat cum anume funcționează această interdependență.

Există o legătură puternică între atmosfera creată în școli și mediu. O cladire neîngrijită, indiferent de vechimea acesteia, va reflecta imaginea unei comunități nepăsătoare. Munca într-un mediu care are nevoie de reparații și imbunătățiri crează stres, așa cum munca într-un mediu nesănătos nu va duce la eficientizarea procesului de învățământ. Membrii comunității școlare au nevoie de încurajare pentru a-și atinge potențialul pentru că un mediu stimulator va produce rezultate stimulatoare iar membrii comunității școlare trebuie să ia în considerare modul în care pot să creeze un mediu pozitiv. Administrarea mediului școlar este responsabilitatea tuturor membrilor comunității școlare, lucru care poate duce și la dezvoltarea unui sentiment al comunității.

Este evident că legătura dintre școală și comunitate nu este statică, ci se dezvoltă încontinuu. Măsura în care școala influențează comunitatea și viceversa dă măsura orientării comunității. Un parteneriat activ între școală și părinți prin urmare, oferă mari beneficii. Interacțiunea dintre circumstanțele familiale și practicile școlare poate fi complicată mai ales când există probleme medicale sau sociale dar este important ca vocea părinților să fie încurajată. Educatorul trebuie să fie atent la presiunile care pot apărea ca urmare a relațiilor familiale instabile cauzate de șomaj, deces, boală sau tensiuni rasiale. Pentru unii copii, școala poate reprezenta singurul mediu în care se simt în siguranță, respectați și apreciați.

Implicarea părinților în viața școlii poate îmbogăți lumea copiilor și le poate extinde orizonturile pentru că atunci când părinții se implică în procesul educațional elevii sunt expuși unei varietăți de tipuri umane care fac parte din lumi diferite din punctul de vedere al vârstei, experienței, ocupației și mentalităților. Aceste întâlniri pot să ofere multe oportunități pentru învățare, dezvoltare și stabilirea unei identități personale. Implicarea parentală servește ca exemplu personal pentru fiecare elev și crește nivelul de conștientizare al importanței acțiunii comunitare.

În concluzie, nu putem nega adevărul exprimat de proverbul african *"E nevoie de un întreg sat pentru a crește un copil"*. Este evident că e nevoie de o întreagă comunitate pentru a susține o școală, care la rândul ei va susține comunitatea din care face parte, contribuind la dezvoltarea ei. Este nevoie de un efort comun în sprijinirea școlilor pentru ca acestea la rândul lor să se poată adresa nevoilor specifice ale comunității.

INTERDISCIPLINARITATEA ÎN ŞCOALA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE TEORIE ŞI PRACTICĂ

Prof. dr. Săndica Bizim,
Liceul Teoretic Miron Costin Iaşi

Fără îndoială că interdisciplinaritatea este o coordonată a şcolii româneşti contemporane, care urmăreşte, în spiritul reformei, un anumit trend ducaţional, axat în special pe stimularea creativităţii elevului, coordonată, de altfel, absolut justificată, din moment ce – dac-ar fi să citäm o formulă de înţelepciune referitoare la rolul şcolii – *Mintea unui tânăr nu e un vas ce trebuie umplut, ci o torţă ce trebuie aprinsă.*

E o certitudine deopotrivă faptul că, prin tot ceea ce face, şcoala nu caută şi nu trebuie să instruiască personalităţi enciclopedice, căci cei ce o reprezintă, adică dascălii, au devenit, în ultimele decenii, tot mai conştienţi de necesitatea formării unui individ capabil să răspundă pozitiv nevoilor comunităţii, societăţii în perpetuă transformare şi modernizare; şcoala trebuie, adică, să aibă mereu în faţă perspectiva inserţiei sociale a absolvenţilor săi.

Din acest punct de vedere, devine tot mai necesară aplicarea, în cadrul lecţiei, indiferent la ce disciplină de studiu facem referire, a metodelor activ-participative, prin care se stimulează gândirea critică a elevilor. Alături de acestea, o riguroasă organizare a conţinuturilor devine firească, întrucât elevul trebuie să-şi integreze în permanenţă noile cunoştinţe într-un sistem propriu de noţiuni, între care să poată face echilibrat corelaţii mai cu seamă atunci când acestea aparţin unor domenii conexe, să aibă asupra cunoştinţelor o viziune de ansamblu şi – lucru absolut capital – să fie conştient de utilitatea acestora. (De altfel, practica pune adesea profesorul faţă-n faţă cu reticenţa elevului la ideea de învăţare, copilul punându-şi firească întrebare: *la ce îmi este acest lucru necesar*).

De aceea, o constantă a dezvoltării curriculare din ultimele decenii o constituie interdisciplinaritatea. Practic, fără o viziune de ansamblu asupra învăţării, finalitata procesului instructiv-educativ devine o nebuloasă, fiindcă nimeni nu trebuie să înţeleagă învăţarea ca scop în sine, ci ca o necesitate, văzută în manieră absolut pragmatică. Interdisciplinaritatea nu e, totuşi, o preocupare nouă: sofiştii greci subliniază importanţa acesteia încă din antichitate, ceea ce ei numeau *enkyklios paidea*, se referea la un învăţământ circular conceput pentru a-i ofori şcolarului un orizont unitar al fundamentelor educaţiei intelectuale. De-a lungul istoriei învăţământului, interdisciplinaritatea a fost teortizată permanent ca o modalitate de organizare a conţinuturilor şcolare în planuri, programe şi manuale, care să faciliteze contextualizarea şi aplicarea cunoştinţelor şi aplicarea lor în diferite situaţii de viaţă.

Modălităţile concrete de organizare interdisciplinară a conţinuturilor se delimitează după criteriul naturii transferurilor operate între discipline: de exemplu, în cazul unor domenii învecinate (chimia şi biologia, istoria şi geografia, psihologia şi pedagogia), sau poate avea în vedere transferul de metode sau de strategii de cunoaştere (de pildă algoritmizarea, sau învăţarea programată sunt strategii specifice predării ştiinţelor exacte, dar ele pot fi aplicate cu succes şi în orele de gramatică) şi nu în ultimul rând, se poate opera un transfer de concepte.

Totuşi, dacă din punct de vedere teoretic lucrurile par simple şi fără echivoc, se pune firească întrebare: cât de echilibrat este construit actualul curriculum general, aşa încât transferurile dintre discipline – şi pe care le-am menţionat mai sus – să fie posibile fără eforturi deosebite din partea celor antrenaţi în desfăşurarea procesului instructiv-educativ? Întrebarea tinde să fie conotată retoric, din moment ce fiecare disciplină presupune parcurgerea unui curriculum specializat în elaborarea căruia nu s-a ţinut cont cel mai adesea de obiecte de studiu paralele.

Desigur, intenţia noastră nu este de a da prezentei lucrări o tentă polemică, dar, pentru a ilustra validitatea celor mai sus menţionate, vom trece în revistă câteva situaţii concrete, cu care ne-am confruntat în practică.

Disciplina limba şi literatura română se încadrează între disciplinele umaniste, lucru pentru care, atunci când se vorbeşte de interdisciplinaritate, acest obiect de studiu se situează alături de

istorie, limbile străine, arte, filosofie. Sunt aşadar situaţii în care profesorului de limbă română i-ar fi realmente uşor dacă ar putea face apel la cunoştinţe ale elevilor, dobândite în alt context. Adesea însă acest lucru este imposibil, nu din cauza ignoranţei elevilor, ci din cauza lipsei unei fireşti concordanţe între discipline ce ar fi trebuit să stea la baza conceperii curriculumului.

De exemplu, se studiază Camil Petrescu în clasa a XI-a, context în care conceptul de *intuiţionism* care-ar trimite firesc la filosofia lui Bergson sau la cea a lui Husserl, ar trebui deţinut de elevi de la filosofie, însă această disciplină de studiu se parcurge abia în clasa a XII-a. În contextul aceleeaşi situaţii se vorbeşte despre *proustianism*, despre *fluxul memoriei afective şi involuntare*, dar la disciplina limbă franceză nu se mai studiază de multă vreme texte literare şi, deci, nici Proust. La clasa a XII-a se vorbeşte despre sistemul filosofic al lui Blaga, atunci când se studiază arta poetică blagiană, dar la filosofie elevilor nu li se comunică despre Blaga decât, în cazuri fericite, generalităţi. Conceptele de *etnogeneză, umanism, iluminism* sunt predate la clasa a XI-a, în timp ce la disciplina istorie aceste lucruri se studiază abia în anul următor. Să nu mai vorbim de situaţia în care, studiind text eminescian în clasa a X-a ajungem la elemente de filosofie a lui Schopenhauer şi Kant, în timp ce elevii vor afla despre aceşti filosofi abia peste doi ani.

Desigur că lista poate continua, dar până la urmă, scopul nostru nu este acela de a arăta ce împiedică organizarea interdisciplinară a conţinuturilor, ci de a găsi o soluţie pertinentă la aceste neajunsuri. Ce-i de făcut, aşadar?

Considerăm că o soluţie implicită poate oferi **teoria inteligenţelor multiple,** pe care o propune psihologul american Howard Gardner, care a constatat că personalităţi marcante în diferite domenii au fost, paradoxal, nişte elevi mediocri (Mozart, Shakespeare, Picasso, Einstein, Darwin, Freud). Gardner ajunge astfel la ideea că fiecare individ în parte are un anumit tip de inteligenţă dominantă şi care trebuie, sub diverse forme, stimulată să se manifeste. De aceea, nu este lipsit de inteligenţă un copil care nu e bun la matematică, fiindcă, cel mai probabil, îl defineşte un alt tip de inteligenţă. Pe scurt, inteligenţele pe care le stabileşte amintitul psiholog sunt: logico-matematică, lingvistică, muzicală, kinestezică, spaţială, naturalistă, interpersonală, intrapersonală, existenţială.

A oferi elevilor teme la disciplina limba română în funcţie de tipul de inteligenţă pe care copilul şi-l recunoaşte e o plăcută provocare, fiindcă elevii vor avea, de fiecare dată, şanse egale de a se afirma, de a fi apreciaţi pentru ceea ce sunt, de a trăi sentimentul real că sunt buni, deci vor avea şansa autocunoaşterii. Se înţelege că, într-o atare situaţie, se operează transferuri între discipline, fie că e vorba de transferul anumitor concepte ca punct de plecare, fie că e vorba de transferul de metode specifice unor domenii conexe, sau chiar opuse.

De exemplu, studiind poezia simbolistă în clasa a XI-a se poate utiliza conceptul de *impresionism*, folosit în muzică şi artele plastice, ca punct de plecare şi ca provocare totodată pentru elevii cu inteligenţă muzicală şi spaţială, care vor putea fi antrenaţi să deseneze ori să compună bucăţi muzicale, pornind de la poezii studiate. Aceştia se vor putea afirma în cadrul unui proiect mai amplu, stabilind corespondenţe între diferite forme ale artei.

În ceea ce priveşte transferul de metode, vom prezenta în continuare un exerciţiu în care au fost antrenaţi elevii clasei a X-a. Este vorba de abordarea basmului cult *Povestea lui Harap-Alb*, din perspectiva inteligenţelor multiple:

GRUPA I, INTELIGENŢA LINGVISTICĂ: Imaginaţi-vă gândurile, frământările lui Harap-Alb, în momentul în care Spânul îi porunceşte să-i aducă fata Împăratului Roş, sub forma unui monolog de minimum 20 de rânduri, sau a unei scrisori adresate tatălui. Indiferent de opţiunea voastră, veţi folosi în textul creat de voi, diferite figuri de stil care să ilustreze sentimentele eroului.

GRUPA II. INTELIGENŢA MUZICALĂ: Alegeţi un fragment muzical care credeţi că redă cel mai bine ideea de drum sinuos pe care-l parcurge Harap- Alb, sau concepeţi o frază rimată şi ritmată, care să ilustreze aceeaşi idee. Care credeţi că sunt instrumentele muzicale care ar corespunde izbânzilor eroului şi, deopotrivă, confruntărilor repetate cu noi probe? Motivaţi-vă alegerea.

GRUPA III. INTELIGENŢA LOGICO-MATEMATICĂ: Realizaţi un poster în care să ilustraţi, sub forma unei scheme logice, drumul iniţiatic al lui Harap –Alb, parcurs de personaj de la statutul de *boboc* până la cel de bărbat capabil să-şi întemeieze o familie. Luaţi în calcul şi relaţia sa

cu alte personaje importante ale basmului. Puteţi folosi simboluri matematice, sau diferite figuri geometrice.

GRUPA IV. INTELIGENŢA SPAŢIALĂ: Ilustraţi, într-un desen, o scenă importantă a basmului, ce reflectă un moment de cotitură în evoluţia personajului. Motivaţi-vă alegerea.

GRUPA V. INTELIGENŢA CORPORAL-KINESTEZICĂ: Realizaţi dramatizarea a una-două scene din basm, care să reflecte trăsături de referinţă ale eroului; puteţi folosi obiecte ajutătoare de recuzită, sau puteţi alege să mimaţi trăirile eroului dintr-un episod important al textului.

GRUPA VI. INTELIGENŢA INTERPERSONALĂ: Imaginaţi-vă că, după ce Spânul a fost învins, Harap- Alb îşi revede tatăl. Concepeţi un dialog între aceste personaje, în care feciorul explică tatălui de ce a fost necesar drumul parcurs.

Se înţelege că în urma acestui exerciţiu au rezultat produse cu totul surpinzătoare prin originalitatea lor. Cei cu inteligenţă muzicală au ales nu să ilustreze cu o bucată muzicală ci să cânte, cei cu inteligenţă lingvistică s-au întrecut în a crea versuri sau texte în proză, cei cu inteligenţă kinestezică au surprins prin calităţile actoriceşti, iar cei cu inteligenţă logico-matematică au atras atenţia prin capacitatea de a trasa o linie de comunicare între matematică şi literatură. Indiferent de sarcina primită, elevii au lucrat cu plăcere şi au mărturisit că, astfel, şi-au descoperit tipul de inteligenţă, ceea ce i-a stimulat să se afirme mai puternic în anumite domenii. Astfel, într-o clasă cu profilul matematică-informatică, am descoperit suficienţi *artişti*, care au participat, mai apoi, la diferite concursuri de creaţie literară.

Aşadar, nu se poate trage decât o concluzie firească şi anume că interdisciplinaritatea este într-adevăr o coordonată a şcolii moderne.

BIBLIOGRAFIE: ***Psihopedagogia***, *pentru examenele de definitivare şi grade didactice*, coord. C. Cucoş, Editura Polirom, Iaşi, 2008.

METODE INTERACTIVE DE PREDARE LA LIMBA ENGLEZĂ

Tuduce Florina Gabriela
Colegiul Național "Vasile Goldiș" Arad

După cum se știe, metodele interactive de predare sunt folosite de profesori în activitatea de predare-învățare, acestea fiind un instrument util în evaluarea activității elevilor la clasă. Metodele de predare a limbilor străine pot fi împărţite în trei grupe: metode pasive, metode active şi metode interactive. Prin folosirea metodelor interactive, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea. Metodele interactive:
-acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor,vizând latura formative a educației;
-sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educational
-sunt centrate pe acțiune, pe învățarea prin descoperire;
-stimulează motivația intrinsecă;
-sunt flexible, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi;
-relația profesor-elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecției.
Aș dori să prezint câteva metode interactive de predare la limba engleză, folosite de mine în procesul de predare-învățare la clasă, și anume:
Brainstorming
Este o tehnică generatoare de idei noi, pe un subiect. Această metodă stimulează activitatea creatoare a elevilor în rezolvarea problemelor şi contribuie la exprimarea ideilor. Elevii oferă diverse variante de rezolvare a problemei. În brainstorming este important cantitatea de enunţuri, dar nu calitatea. Profesorul ar trebui să asculte toate enunţurile şi să nu le critice. În plus, el trebuie să inspire elevii să dea cât mai multe variante de rezolvare a problemei. Lipsa criticii creează condiţii favorabile pentru cei care învaţă să-şi exprime ideile în mod liber, iar aceasta, desigur, îi motivează. La sfârşitul activităţii de brainstorming, toate ideile exprimate sunt scrise şi apoi analizate.
Jocul de rol
Este o activitate utilizată în metode de predare inovative. Această metodă îmbunătăţeşte eficienţa predării. Jocul de rol implică elevii în munca activă influenţând pozitiv motivaţia lor interioară. Motivaţia lor intrinsecă creează o atmosferă plăcută şi condiţii favorabile pentru activitatea de cooperare şi ajută la formarea abilităţilor practice. În timpul jocului de rol, sunt formate şi îmbunătăţite astfel de aptitudini ca şi creativitatea, ingeniozitatea de a ieşi din situaţii dificile, auto-gestionarea etc. Jocul de rol nu are numai scop educaţional, dar are, de asemenea, şi obiective sociale, deoarece profesorul modelează şi foloseşte unele situaţii de viaţă în procesul de învăţare-predare. Atunci când un profesor foloseşte metoda jocului de rol în predarea limbii străine el / ea ar trebui:
– să creeze o atmosferă cordială între elevii care participă la joc;
– să creeze condiţii favorabile în procesul de predare şi folosind argumente pro;
– să ţină cont de caracteristicile personale ale celor care învaţă;
– să ajute elevilor să se simtă liberi şi acest lucru îi va ajuta să-şi joace rolul perfect.
Metoda mozaicului(jigsaw puzzle)
Metoda aceasta se mai numește și metoda grupurilor interdependente, ea îmbină învățarea individuală cu învățarea în echipă. Profesorul stabilește tema și elementele principale de atins din cadrul fiecărei subteme. Se formează echipe de învățare din câte 4 sau 5 elevi. Fiecare elev di grupă trebuie să devină "expert" în studierea în mod independent a temei sau subtemei aferentă numărului său. După parcurgerea fazei de lucru independent, acești „experți" se reunesc în "grupuri de experți" pentru a dezbate împreună subteme care le revine. Experții se reîntorc la echipa inițială după ce aceștia consider că au atins gradul de expertiză necesară. Membrii echipei vor fi stimulați să discute, să pună întrebări, să exprime puncte de vedere.
Turul galeriei

În grupuri de 3-4 elevii lucrează la o problemă, la o întrebare care se poate materializa într-un produs,(un poster,o diagramă, un table, un desen, o machetă, etc.). Produsele realizate sunt expuse, posterele se afișează pe pereții clasei, transformând clasa într-o ”galerie”. Elevii examinează produsele, consemnează sugestii, comentarii, formulează întrebări. După ce se încheie turul galeriei, elevii revin în grupul inițial și își reexaminează produsul prin prisma observațiilor primite de la colegi.

Metoda pălăriilor gânditoare

6 pălării gânditoare, 6 moduri de a gândi. Se formează un grup de 6 elevi, se împart pălăriile gânditoare, profesorul prezintă o situație concis formulată. Elevii dezbat situația/cazul ținând cont de culoarea pălăriei care definește rolul. Semnificația culorilor:

Pălăria albastră -liderul, conduce activitatea. Este pălăria responsabilă cu controlul discuțiilor, extrage concluzii - clarifică

Pălăria albă - povestitorul, cel care redă pe scurt conținutul textului, exact așa cum s-a întâmplat acțiunea, este neutru- informează

Pălăria roșie - își exprimă emoțiile, sentimentele, supărarea, față de personajele întâlnite, nu se justifică -spune ce simte

Pălăria neagră - este criticul, prezintă aspectele negative ale întâmplărilor, exprimă doar judecăți negative - identifică greșeli

Pălăria verde - este gânditorul, care oferă soluții alternative, idei noi, dă frâu imaginației(ce trebuie făcut?)- generează idei noi

Pălăria galbenă - este creatorul, simbolul gândirii pozitive și constructive, explorează optimist posibilitățile, creează finalul.

Studiul de caz

O metodă de confruntare direct a participanților cu o situație reală, autentică, luată drept exemplu tipic, reprezentativ pentru un set de situații și evenimente problematice. În aplicarea metodei, se parcurg șase etape:

Etapa 1. Prezentarea cadrului general în care s-a produs evenimentul și a cazului respectiv.

Etapa 2. Sesizarea nuanțelor cazului concomitent cu înțelegerea necesității rezolvării lui de către participanți. Are loc stabilirea aspectelor neclare, se pun întrebări.

Etapa 3. Studiul individual al cazului propus: documentarea participanților, găsirea și notarea soluțiilor de către participanți.

Etapa 4. Dezbaterea în grup a modurilor de soluționare a cazului, analiza variantelor propuse.

Etapa 5. Formularea concluziilor optime pe baza luării unor decizii unanime.

Etapa 6. Evaluarea modului de rezolvare a situației-caz și evaluarea grupului de participanți analizând-se gradul de participare.

Metoda acvariului(fishbowl)

Ea urmărește ca elevii implicați să fie puși, alternativ, în dublă ipostază: pe de o parte,participanții activi la o dezbatere, pe de altă parte, observatori ai interacțiunilor care se produc.

Se formează două grupuri, în 2 cercuri concentrice. Cei din cercul interior au la dispoziție un interval de 8-10 minute pentru a discuta problema controversată, după ce, în prealabil, au stabilit cu profesorul lor câteva reguli de bază. Cei din cercul exterior vor avea și ei la dispoziție un interval de timp pentru a asculta ceea ce se discută în cercul anterior, a face observații asupra activității și modul cum relaționează în cadrul acestuia. În acest scop ei vor primi fișe de observație în care vor consemna modalitățile de abordare a cazului contribuția fiecăruia etc.

După ce toți din cercul exterior și-au expus expus observațiile, urmează schimbarea locurilor, cei care au fost în cercul interior trec în cercul exterior și invers.

Tehnica 6/3/5

Este asemănătoare brainstormingu-lui. Ideile noi însă se scriu pe foile de hârtie care circulă între participanți, și de aceea se mai numește și metoda brainwriting. Tehnica se numește 6/3/5 pentru că există 6 membri în grupul de lucru, care dau 3 soluții fiecare, la o problemă dată, timp de 5 minute.

Etapele urmărite în cadrul metodei 6/3/5 sunt:

1. Împărțirea clasei în grupe a câte 6 membri fiecare

2. Formularea problemei și explicarea modalității de lucru. Elevii iau fiecare câte o foaie de hârtie împărțită în trei coloane.
3. Desfășurarea activității în grup. În această etapă are loc o îmbinare a activității individuale cu cea colectivă. Pentru problema data, fiecare dintre cei 6 participanți, are de notat pe o foaie , 3 soluții în tabelul cu 3 coloane, într-un timp maxim de 5 minute. Foile migrează apoi de la stânga spre dreapta până ajung la posesorul initial. Cel care a primit foaia colegului din stânga, citește soluțiile deja notate și încearcă să le modifice în sens creativ, prin formulări noi, adaptându-le, îmbunătățindu-le și reconstruindu-le continuu.
4. Analiza soluțiilor și reținerea celor mai bune.

În concluzie, putem spune că folosirea de către profesor a metodelor şi activităţilor interactive şi inovatoare permite elevilor să acţioneze în calitate de autori, cercetători dezvoltându-şi creativitatea şi îmbunătăţind, în acelaşi timp, cunoştinţele generale şi competenţele lingvistice. Lecţiile, la care elevii se simt liberi şi activi, le oferă oportunitatea de a-şi exprima propriile idei, într-un mod convenabil pentru ei.

Utilizarea acestor metode la orele de limbă străină a demonstrat că elevii obţin rezultate bune în studierea unei limbi străine, au posibilitatea de a aplica, practic, cunoştinţele obţinute, şi să înţeleagă nevoia de conexiuni interdisciplinare. În procesul de predare-învăţare, profesorul este cel care gestionează energia şi motivaţia elevului. De aceea, profesorul ar trebui să ţină cont de individualitatea şi aptitudinile elevilor.

Bibliografie:

Jeremy Harmer, 2004. The Practice of English Language Teaching. London: Longman.
Neacşu I., Metode şi tehnici de învăţare eficientă, Bucureşti, Editura Militară, 1990 ISBN 973-32-0131-64.
Vizental A., Metodica predării limbii engleze, Editura Polirom, Iaşi, 2008, ISBN 978- 973 – 46 – 09543
Wright, A., Betteridge, D. and Buckby, M., 1983, Games for Language Learning, Cambridge University Press

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN LECȚIILE DE BIOLOGIE

Prof. Vida Andrea
Școala Gimnazială "Iosif Moldovan" Arad

Numeroasele implicații ale științelor biologice în dinamica societății contemporane ridică în fața științei două probleme de principiu: sfera și obiectul biologiei alături de modernizarea conținutului învățământului și îmbunătățirea continuă a activității didactice a profesorilor de biologie prin: creșterea calității predării-învățării-evaluării; transformarea învățării școlare într-un proces care să sprijine cu adevărat integrarea activă și competentă a tinerilor în viața privată, profesională și publică; sporirea interesului elevilor pentru învățarea de-a lungul întregii vieți.

Tehnologia digitală poate îngloba cu succes multe dintre metodele tradiționale, potențându-le valențele formative și informative, oferind, în același timp deschideri nebănuite către metodele moderne, ce apelează la creativitatea, în egală măsură, a elevului și a profesorului.

În proiectarea unei lecții de biologie, tehnologia digitală poate asigura activități individuale sau de grup, pe care profesorul nu le-ar putea realiza în absența acestei tehnologii: proiecte interactive, experimente periculoase, simulări de procese și fenomene, călătorii virtuale la diverse obiective științifice. Prezentate astfel, înțelegerea noțiunilor științifice necesare formării competențelor fundamentale în științe și tehnologie se produce printr-o varietate de metode caracterizate de interactivitate, participare, cooperare, și comunicare.

În continuare voi prezenta cele mai des utilizate metode didactice în procesul de predare-învăţare-evaluare la biologie puse în valoare prin utilizarea tehnologiei digitale.

Demonstraţia este modalitatea de cunoaştere a adevărurilor ştiinţifice prin prezentarea obiectelor, fenomenelor şi proceselor studiate, adică de intuire a acestora, prin intermediul mijloacelor didactice, fie în stare naturală, fie în stare de substituţie, în îmbinare cu instrumentele logico-matematice (judecăţi, raţionamente, formule etc).

Demonstraţia intuitivă are un loc şi o pondere relativ mari la elevii mici, a căror gândire trece treptat de la caracterul ei concret la cel abstract, este indispensabilă, pentru că leagă învăţarea de concret, înlăturând ipostaza unui învăţământ ineficient, rupt de viaţă.

Demonstraţia poate fi utilizată într-o serie de momente, precum: la începutul predării, cu rol de percepţie a realităţii studiate (de exemplu la clasa a VI-a, teoria celulară poate fi demonstrată prin vizualizarea celulei vegetale în foiţa de ceapă). Această demonstraţie poate fi înlocuită prin videoproiectarea frontală a unor preparate microscopice la un microscop conectat la un calculator sau prin prezentarea demonstrativă a unor filme cu etapele de lucru respective, integrat în procesul de predare-învăţare-evaluare sau la sfârşitul lecţiei, cu rol în fixarea şi consolidarea cunoştinţelor, precum şi de confirmare a adevărurilor ştiinţifice însuşite pe parcursul lecţiei (de exemplu, un ţesut vegetal sau animal demonstrat în timpul lecţiei cu ajutorul desenului la tablă, poate fi demonstrat în final printr-un preparat microscopic fix cu secţiune prin acel ţesut).

Demonstraţia trebuie să îmbine observaţia dirijată de către profesor cu observaţia independentă şi activă a elevilor şi de a forma la elevi capacitatea de a selecta aspectele tipice importante şi de a formula concluzii.

Tehnologia digitală poate furniza instrumentul cu care pot fi demonstrate grafice, modele audio-vizuale, dar poate furniza și surse sugestive, precum simulări, jocuri, imagini tridimensionale.

Modelarea reprezintă modalitatea de studiu a unor obiecte, fenomene, procese, prin intermediul unor copii materiale şi ideale ale acestora, modele, capabile să evidenţieze caracteristicile esenţiale ale realităţii studiate şi să ofere informaţii despre aceasta.

Modelarea este o metodă cu caracter activ-participativ, formativ şi euristic (solicită spiritul de observaţie, capacitatea de trecere de la particular la general şi invers), dinamizând antrenarea şi dezvoltarea capacităţilor intelectuale creatoare şi, prin aceasta, sporind calitatea şi eficienţa predării-învăţării-evaluării.

Modelele pot fi: materiale (modelele organizării interne a unor organe vegetative, modelele unor organe animale), grafice (schiţe, fotografii, desene, diagrame), simboluri intuitive (pentru

elementele florale, determinismul sexual, notarea factorilor ereditari în experienţele lui Morgan şi Mendel), ideale, logico-matematice (legea biogenetică fundamentală, legea "tot sau nimic", legile lui Pfluger, ipoteza endosimbiotică, principiul complementarităţii, al replicării semiconservative al ADN), cibernetice (modelul reglajelor genetice, al reglărilor neuro-endocrine fiziologice în organismele animale).

Tehnologia digitală este de un real folos în utilizarea acestei metode prin mijlocul pus la dispoziție de a vizualiza modele; furnizarea unor modele virtuale din diferite surse educaționale on-line; posibilitatea vizualizării tridimensionale și a rotirii unui obiect, permițând analiza sa completă; simulări și animații dinamice ce pot fi modele ale unor procese fiziologice.

Problematizarea este modalitatea de a crea în mintea elevului o stare conflictuală critică de neliniște pozitivă, determinată de necesitatea cunoaşterii unui obiect, fenomen sau proces, sau a rezolvării unei probleme teoretice sau practice.

Problematizarea se produce datorită conflictului intelectual ce apare între ceea ce ştie (poate rezolva) şi ceea ce nu ştie (trebuie să rezolve) elevul, între ceea ce îi este cunoscut şi ceea ce îi este necunoscut într-o anumită problemă.

Voi prezenta un exemplu de gradare succesivă a problematizării, care solicită elevului, treptat, observarea şi descrierea unor structuri, compararea acestor structuri şi evidenţierea asemănărilor şi deosebirilor şi, în final rezolvarea unei situaţii-problemă: întrebarea-problemă "Descrie structura celulei vegetale şi animale"; problema „Sesizează diferenţele dintre celula vegetală şi animală"; situaţia-problemă "Dacă celula animală nu are cloroplast, cum se poate hrăni cu substanţă organică?". Răspunsul conduce la descoperirea modului de nutriție heterotrof.

În aplicarea acestei metode, tehnologia digitală este de un real folos, prin faptul că oferă: softuri educaționale (jocuri, simulări, filme) concepute în jurul unei probleme, de multe ori inspirată din viața reală; resurse on-line pentru culegerea de informații; instrumente de lucru pentru înregistrarea și prelucrarea datelor și informațiilor necesare rezolvării problemei, posibilitatea lucrului în rețea pentru descoperirea și validarea celor mai bune soluții.

Învăţarea prin descoperire este o strategie complexă de predare-învăţare-evaluare, care oferă elevilor posibilitatea de a dobândi cunoştinţe prin efort personal, independent. Sunt trei verbe care însoțesc învățarea prin descoperire: privește, cercetează, înțelege.

Datorită acestei metode, elevul, se transformă tot mai mult în subiect al educaţiei, în propiul său educator. Astfel, el explorează, reconstruieşte, redescoperă, ajunge la generalizarea şi dobândirea adevărurilor prin efort propiu. O astfel de strategie se bazează pe problematizare şi cercetare, pe experienţa directă, concretă și creativă.

Metoda are însă și limite. S-ar putea ca în faţa unor probleme prea complexe, realizarea înţelegerii bazate numai pe efortul propiu al elevului să nu fie posibilă. De aici, necesitatea ca, în situaţiile de studiu deosebit de complexe, să intervină dirijarea învăţării, a gândirii, în direcţia micşorării distanţelor spre generalizări, spre înţelegerea şi descoperirea adevărurilor ce trebuie însuşite, în felul acesta învăţarea prin descoperire devine învăţare dirijată.

Avantajele oferite de tehnologia digital în aplicarea acestei metode sunt: permite elevului căutarea surselor de informație, a informațiilor și sistematizarea lor; oferă posibilitatea de a vizualiza structuri, procese și fenomene (ochiul este responsabil de perceperea informațiilor din mediul înconjurător în proporție de 90%); lasă deschisă opțiunea de a modifica unele aspecte ale procesului care trebuie înțeles, astfel, elevul pleacă de la un adevăr științific și descoperă singur, parcurgând pașii prevăzuți, alte adevăruri.

Experimentul de laborator este o metodă fundamentală în învăţarea ştiinţelor naturii, o acţiune de căutare, de încercare, de găsire de dovezi şi de legităţi. Prin experiment elevii sunt obişnuiţi să exploreze necunoscutul, sunt atraşi de investigarea naturii şi deprind strategiile cercetării experimentale. Prin ştiinţele biologice se pot forma pasionaţi şi asidui cercetători şi inovatori, observatori și experimentatori iscusiţi.

Experimentul de laborator constă în realizarea unor demonstrații pentru observarea directă a unei structuri, a unui fenomen sau proces natural. Metoda urmărește dezvoltarea spiritului de investigație, presupune aplicarea cunoștințelor științifice în diferite contexte și este una dintre cele

mai indicate pentru a forma competențe de explorare și investigare a lumii vii, de folosire a tehnicilor adecvate pentru aceasta. Cu ajutorul acestei metode se urmărește capacitatea de a formula și de a verifica ipoteze științifice, de a organiza aplicarea cunoștințelor însușite în ipostaze noi, creative.

De asemenea, metoda este una dintre cele mai ofertante pentru tehnologia digitală, reprezentând un câmp larg de etalare a posibilităților pe care le are tehnologia informației și a comunicațiilor în simularea lumii reale.

Avantajele pe care le oferă tehnologia digitală sunt multiple: câștigarea timpului alocat înaintea desfășurării experimentului pentru pregătirea instrumentelor și a materialelor de lucru necesare desfășurării acestora; evitarea situațiilor în care experimentul nu se derulează din cauza lipsei materialelor tehnice sau biologice; posibilitatea de desfășurarea a experimentului virtual în orice spațiu dotat cu calculator și videoproiector; evitarea situațiilor în care experimentul trebuie reluat, deoarece faptele biologice nu s-au derulat într-o marjă de așteptări care să permită dirijarea învățării în sensul dorit de profesor; varietatea modalităților de explorare a aceluiași fenomen datorată diversității de softuri educaționale și resurse on-line pe aceeași temă; valorificarea creativității elevilor, putând să imagineze ei înșiși noi modalități de explorare cu ajutorul tehnicii digitale; posibilitatea de pătrundere în intimitatea celulară, microscopică a organizării materiei vii; posibilitatea de vizualizare dinamică a unui proces fiziologic, datorită tehnicilor de animație; oferirea instrumentelor de lucru (procesor de text, calcule, tabele, grafice, diagrame, hărți) necesare etapei de înregistrare și prelucrare a datelor culese prin desfășurarea unui experiment clasic.

În concluzie, utilizarea tehnologiei digitale în procesul de predare-învățare-evaluare la biologie produce un demers didactic captivant, motivant, benefic și pentru profesori și pentru elevi, atât pe plan social, cât și cognitiv. Folosirea tehnologiei digitale în şcoală face parte din evoluţia naturală a învăţării şi sugerează o soluţie elegantă la provocările moderne adresate învăţării şi a nevoilor elevilor. Înţelepciunea tradiţiei poate şi trebuie să fie combinată cu soluţiile tehnologice moderne.

Bibliografie

1.Ianovici Nicoleta, Frenț Ancuța Oana, *Metode didactice în predare, învățare și evaluare la biologie*, Timișoara, Editura Mirton, 2009;

2.Istrate, Olimpius, *Efecte şi rezultate ale utilizării TIC în educaţie* în Lucrările Conferinţei Naţionale de Învăţământ Virtual, Ediţia a VIII-a, 29 octombrie – 31 octombrie 2010, Tehnologii Moderne în Educaţie şi Cercetare, Editura Universităţii din Bucureşti, 2010;

3.Logofătu Michaela, Garabet Mihaela, Voicu Anca, Păuşan Emilia, *Tehnologia Informaţiei şi a Comunicaţiilor în şcoala modernă*, București, Editura Credis, 2003.

4.Marinescu Mariana, *Didactica biologiei. Teorie și aplicații*, București, Editura Paralela 45, 2018.

Diseminare PROIECT:

BIODIVERSITATEA DIN LUNCA JOASĂ A PRUTULUI INFERIOR

Profesor: LUPU MARIANA
Colegiul de Industrie Alimentară ,,Elena Doamna,, Galați

Biodiversitatea din Lunca Joasă a Prutului Inferior este un proiect realizat de Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna", în cadrul concursului „Școli pentru un Viitor Verde" „Rezervații Naturale", organizat de CCDG București. Acest proiect vizează conștientizarea de către elevi a problemelor de mediu generate de activitățile antropice în ariile natural protejate și educarea lor în spiritual unui comportament prietenos față de mediu.

Parcul Natural Lunca Prutului - Vlădeşti – Frumuşiţa este o zonă umedă de un deosebit interes avifaunistic pentru România, în care sunt conservate și menținute specii de păsări și habitatele lor specifice. De-a lungul văii Prutului sunt înregistrate importante căi de migrație a păsărilor.

Considerată poartă de intrare în Rezervația Biosferei Delta Dunării, lunca Prutului găzduiește specii de păsări(acvatice, răpitoare, silvicole etc.) care staționează, se hrănesc și cuibăresc în zonă. Are o lungime de 145 km și din suprafața sa 62% este ocupată de diferite ecosisteme acvatice (curs de apă, lacuri, bălți sau zone mlăștinoase), 25% este ocupată de păduri de luncă, 6 % pășuni, 7% terenuri agricole, construcții, drumuri și altele. Relieful luncii este în general plan, având aspectul unei depresiuni largi. Microrelieful este reprezentat de forme de acumulare (grinduri) și forme negative (foste lacuri, gârle, bălți și mlaștini).

Altitudinea reliefului variază între 3 m în Lunca Joasă a Prutului Inferior (la confluența cu Dunărea) și 209,4 m pe Dealul Cocoșului. Lunca Prutului are altitudini de 10–20 m în partea nordică (la nord de Oancea) și sub 10 m spre vărsarea în Dunăre.

Coordonez acest proiect și împreună cu membrii echipei verzi, formată din elevi și profesori ai școlii noastre, am desfășurat o serie de activități ecologice cu privire la importanța biodiversității din Lunca Joasă a Prutului Inferior:

1. Constituirea echipei verzi în care s-au însris 30 de elevi din clasele IX-XI;
2. Vizita de documentație, ocazie cu care membrii echipei verzi vor identificate speciile de plante și animale, impactul omului și amenințările existente în această arie protejată;
3. Sesiuni științifice pe tema: biodiversitatea rezervațiilor naturale, în care elevii vor propune unele măsuri de protecție și refacere a structurii și funcționarea sistemelor naturale acolo unde este necesar, stoparea pierderii biodiversității;
4. Concursuri- „Arta din deșeuri"–, confecționarea unor obiecte electronice și electrocasnice din materiale reciclabile;
5. Realizarea unor materiale informative: pliantul Pădurea-coloana vertebrală a luncii;
6. Campanie de informare a populatiei cu privire la impactul activitățile antropice în rezervatia Lunca Prutului Inferior și în mediul natural în general;

Prin intermediul proiectului a fost stimulat comportamentul participativ al elevilor, capacitatea lor de a se angaja în acțiuni, de a interacționa la nivelul grupurilor, având posibilitatea să-și valorifice propriile cunoștinte referitoare la protejarea mediului înconjurator, manifestându-și imaginația, creativitatea, disponibilitatea în plan afectiv și social.

COMPETENȚE ALE ELEVULUI

Prof.Tăbleț Simona Carmen
Școala Gimnazială "înv.Clemența Beșchea" Căpățânești

Prioritatatea fundamentală a sistemului actual de educație este situarea elevului în centrul organizării procesului de predare-învăţare, obligându-ne pe noi, dascălii, la găsirea de noi metode şi strategii didactice care să stimuleze creşterea motivaţiei de a învăţa, înţelegerea mai profundă şi o atitudine pozitivă faţă de subiectul predat. Dezvoltarea tehnologică, precum şi explozia de informaţii din diverse domenii determină confruntarea elevilor cu o varietate de dificultăţi care derivă dintr-o cunoaştere limitată, iar realitatea nu mai este percepută întocmai de către aceştia. Lumea nu a fost niciodată atât de deschisă pentru cercetare ştiinţifică şi dezvoltare tehnologică ca în prezent, ambele devenind astăzi o permanenţă cotidiană.

Pentru că lumea a devenit tot mai complicată, pentru că metodele de predare aplicate generațiilor trecute nu mai au succes, trebuia creat un echilibru și, din aceste motive, au fost modificate programele școlare pentru ciclul gimnazial, manualele școlare și, implicit, designul activităților școlare și exrașcolare. Lumea este în permanentă schimbare,se deschid noi perspective,noi oportunități

Școala este locul în care se predau cunoştinţe, dar în acelaşi timp este locul în care se transmit stări de spirit, se vehiculează adevăruri despre sine, despre lume şi viaţă, este locul în care se modelează suflete şi conştiinţe . Școala devine astfel, un laborator al educaţiei, în care cu pasiune şi cu ştiinţă se formează și se dezvoltă competențe astfel încât elevul să se adapteze cu uşurinţă la cerinţele unei societăţi aflată într-o dinamică permanentă.

Organismele europene implicate în educație au recomandat formarea a opt competenţe cheie pentru învățarea pe parcursul întregii vieți. Rolul acestor competențe este de a clădi un elev – viitorul adult, ca o persoană activă, înzestrată cu o mare mobilitate de conversie în plan profesional.Se urmărește ca omul să posede un sistem de cunoştinţe, abilități, atitudini, necesare dezvoltării sale personale și inserției sociale şi profesionale.

Competenţele cheie cuprind trei aspecte ale vieţii:
a. împlinirea personală şi dezvoltarea de-a lungul vieţii (capital cultural)-competenţele cheie trebuie sa dea posibilitatea oamenilor să-si urmeze obiectivele individuale in viaţă, conduşi de interesele personale, aspiraţii si dorinţa de a continua învăţarea pe tot parcursul vieţii;
b. cetăţenia activă şi incluziunea (capital social)- competenţele cheie trebuie sa le permită indivizilor sa participe in societate in calitate de cetăţeni activi;
c. angajarea intr-un loc de munca (capital uman)-capacitatea fiecărei persoane de a obţine o slujba decenta pe piaţa forţei de muncă.

Competenţele cheie sunt rezultate ale învățării, anume cunoştinţe, abilități şi atitudini care urmează să fie formate tuturor tinerilor, că instrumente culturale pentru învățarea pe parcursul întregii vieți. Acestea îi vor asigura absolventului adaptarea flexibilă la o lume în rapidă schimbare și profundă interconectare.

Acestea sunt:

1.Comunicarea în limba maternă reprezintă abilitatea de a exprima şi de a interpreta concepte, gânduri, sentimente, fapte şi opinii, atât în formă scrisă, cât şi orală (ascultare, vorbire, citire şi scriere), şi de a interacţiona lingvistic adecvat şi creativ, în diverse contexte sociale şi culturale: în educaţie şi formare, la muncă, acasă şi în timpul liber.

2. În contextul globalizării ,al schimbărilor culturale și relaționale în care este implicată și școala, **comunicarea în limbă străină** reprezintă dezvoltarea vocabularului și cunoașterea gramaticii limbii străine studiate ,înțelegerea textelor, extragerea ideilor din texte citite, comunicarea orarală și scrisă a ideilor, conversarea pe diferite subiecte cu parteneri diverși .

3.Competențe matematice şi competențe de bază în ştiințe şi tehnologii

Identificarea de regularități și relații matematice, caracteristici cantitative sau calitative ale unor situații sau fenomene din mediul înconjurător este absolut necesară în contextul multiplelor

transformări în știință ,tehnică și nu numai . Organizarea și prelucrarea de date ,interpretarea de date și dovezi experimentale,rezolvarea de situații problematice ,proiectarea și derularea unui demers investigativ pentru ipoteze de lucru prestabilite ,aplicarea de reguli de menținere a unei vieți sănătoase și a unui mediu curat ,implicarea proactivă în proiecte școlare și extrașcolare sunt doar câteva din elementele punctate, asociate dezvoltării competențelor STEM ,realizate pe parcursul orelor de studiu .

4.Competențe digitale se manifestă prin :

-Utilizarea dispozitivelor şi aplicațiilor digitale pentru căutarea și selecția unor resurse digitale relevante pentru învățare și pentru dezvoltarea de conținuturi digitale multi-media.

-Conștientizarea riscurilor privind siguranța utilizării resurselor informaționale de pe site-uri și -rețele de socializare și de asemenea a folosirii de resurse digitale cu respectarea dreptului de autor .

-Aprecierea critică a raportului între beneficii şi efectele indezirabile ale aplicării tehnologiilor.

5.A învăța să înveți

La sfârșitul unui ciclu de studii ,absolventul va demonstra implicarea sa în propria formare, înțelegerea faptului că învățarea nu are loc doar în școală și nu se oprește după terminarea școlii, realizarea de sarcini de lucru cu gestionarea adecvată a resurselor materiale și de timp, autoevaluarea după criterii clare și obiective în scopul unei orientării școlare adecvate, disponibilitatea de ameliorare a propriei performanțe .

6.**Competențe sociale şi civice**

Formarea unui sistem de valori și atitudini și a unei conduite care să determine interacționarea cu ceilalți parteneri, în contexte școlare și extrașcolare va duce la integrarea elevului în orice grup (indiferent de stadiul de pregătire ,etnie, condiție fizică și psihologică ,etc) .Înțelegerea rolului fiecărui individ în cadrul grupului și împărtășirea cu aceștia a experiențelor personale de învățare demonstrează la elevi deschiderea de a asculta părerile altora, de a nu trage imediat concluzii.

7.Spirit de inițiativă şi antreprenoriat

În școală se produce permanent antrenarea elevilor în activități ce le suscită interesul, implicarea acestora în problemele comunității prin realizarea de produse de impact și/sau utile ce pot fi valorificate, stimularea elevilor pentru initiative relevante pentru vârsta, abilitățile și resursele avute dar și pentru manifestarea dorinței de afirmare și colaborare.

8.Sensibilizare şi exprimare culturală

Elevii manifestă sensibilizare și exprimare culturală prin realizarea de expoziții cu lucrări de grafică, de modele, de pliante, de broșuri în școală, în comunitate, la concursuri, folosind cunoștințe interdisciplinare ,abilități personale, manifestându-se creative, exprimând puncte de vedere, inițiativă , dorință de afirmare , grija față de alții ,față de mediu.

Formarea și dezvoltarea competențelor trebuie să fie însă rodul muncii unei echipe din care fac parte profesorul,elevul și părintele. Echipa care vrea să aibă succes trebuie să găsească un limbaj comun , căi de acțiune responsabile, acționând în sensul dezvoltării elevului în întreaga sa personalitate, cu acceparea complexității și diversității în toate formele sale de exprimare. Trebuie reținut și faptul că aceste competenţe trebuie adaptate la cadrul social, lingvistic şi cultural al indivizilor.

În concluzie, este momentul să percepem şcoala ca un spaţiu de întâlnire cu sinele, un spaţiu al descoperirii şi redescoperirii permanente și să o transformăm într-un orizont viu, natural, cu toată încărcătura ei de conotații științifice, filozofice, sociale și culturale. Să formezi sau să dezvolți competențe înseamnă să înțelegi că acest lucru presupune să : înveți să știi ,să înveți să faci și să înveți să fii .

Bibliografie

1.Jonnaert P.,Defise R. ,Ettayebi M. –Curriculum şi competenţe ,Editura ASCR,2010

2.Tilea M.,Morin O. , Duța A.M. -Competenţe transversale în educația pentru dezvoltare durabilă şi solidaritate internațională ,Editura Universitaria Oradea 2019

CURRICULUM LA DECIZIA ȘCOLII „DOBROGEA – TĂRÂMUL DINTRE DUNĂRE ŞI MARE''
ARIA CURRICULARĂ „OM ȘI SOCIETATE'': ISTORIE - GEOGRAFIE
CLASA A VIII –A/ 1H PE SĂPTĂMÂNĂ- EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ

Prof. Mihai Mariana
Școala Gimnazială Spiru Haret Medgidia

Notă de prezentare:

Dobrogea este un habitat istoric și geografic situat între Dunăre și Marea Neagră. Regiunea a fost cunoscută în Antichitate sub numele de Sciția Mică, care nu desemna o provincie, ținutul făcând parte din provincia Moesia inferior iar mai apoi, în Evul Mediu, din thema bizantină Paristrion. Astăzi, din punct de vedere administrativ cuprinde: în România județele Tulcea și Constanța, iar în Bulgaria — regiunile Dobrici și Silistra. Din punct de vedere geografic, privită în ansamblul său, Dobrogea cuprinde două mari unităţi morfostructurale, contrastante prin fizionomia, înălţimea, geneza şi vârsta lor – Podişul Dobrogei pe de-o parte, Lunca, Delta Dunării, câmpia şi complexul lagunar Razelm pe de altă parte. Cursul este o călătorie pe tărâmul mirific al celui mai vechi teritoriu românesc, unde legenda se îmbină cu știința, istoria se îmbrățișează cu religia și acțiunile umane modifică spațiul geografic și lasă urme în mentalul colectiv. În orice călătorie este necesar să pleci informat, astfel elevii vor învăța prin descoperire - ghidată de profesor, prin studiul hărților, prin vizionare de materiale audio-vizuale despre Podișul Dobrogei, Delta Dunării și Platforma continentală a Mării Negre. Călătoria îi va purta pe elevi de la cea mai veche urmă de civilizație umană - Gânditorul de la Hamangia și perechea sa până la Centrala Nucleară de la Cernavodă, de la Muntele Măcin, Cheile Dobrogei-Podișul Casimcei la stațiunile de pe litoralul românesc si încheiem cu Delta Dunării, unde biodiversitatea rezervației ne face să înțelegem de ce trebuie să conservăm și să protejăm mediul. Orizontul local constituie „laboratorul geografic cel mai complet cu care elevii intră în contact ,oferindu-le posibilitatea cunoaşterii multora dintre noţiunile ,categoriile şi legile geografiei''.

„Dobrogea – tărâmul dintre Dunăre şi Mare'' este o disciplină opţională cu caracter interdisciplinar, ce îmbogateste cunoştinţele dobândite la istorie și geografie în aria curriculară "Om şi societate. Prin aceast curs ne propunem în primul rând, nu transmiterea către elevi de informaţii ci, mai curând, dezvoltarea capacităţii elevilor de a găsi singuri informaţii, de a dezvolta gândirea critică, de a forma și de a dezvolta valori și atitudini prosociale specifice secolului în care trăim.

Competențe generale și specific- Geografie:

1.Raportarea realităţii geografice spaţiale şi temporale la reprezentări cartografice

1.1. Reprezentarea unor elemente geografice pe un suport cartografic dat

1.2. Explicarea fenomenelor şi proceselor geografice utilizând reprezentări grafice şi cartografice

2.Studierea spațiului geografic realizând conexiuni cu informații dobândite la alte discipline școlare.

2.1. Explicarea unor elemente, fenomene și procese geografice folosind noțiuni din matematică, biologie, istorie, educație socială, religie și TIC/ GIS(Sistem Informațional Geografic).

Activități: exerciții de reprezentare a tipurilor de relief din Dobrogea pe un suport cartografic dat, caracterizarea în scris sau oral a unei/unui unităţi de relief/judeţ/oraş după un model dat, identificarea de particularităţi ale unor elemente, fenomene şi procese geografice pornind de la diferite texte sau imagini(vegetație, faună, sol, climă, hidrografie), realizarea de diferite tipuri de grafice în Excel privind altitudinilor maxime și minime din Dobrogea, regimul temperaturilor medii anuale, regimul precipitațiilor din acest areal.

Conținuturi:

- Prezentarea CDȘ-ului ,,Dobrogea – tărâmul dintre Dunăre şi Mare'' 1 oră
- Unităţile geografice ale Dobrogei şi relieful lor: Podișul Dobrogei, Delta Dunării și Platforma continentală a Mării Negre. 5 ore

- Populația Dobrogei sau a localității din perspectivă istorică și geografică, realizarea de diagrame privind structura etnică a populației, repartiția pe zone de locuire(urban/rural), repartiția pe sexe(feminin/masculin), pe grupe de vârstă, sporul natural - 1 oră
- Meteorologul de serviciu-1 oră
- Asezările urbane și rurale(Povestea localității mele)-2 ore

2.2. Argumentarea diversității naturale, umane și culturale a realității geografice realizând corelații cu informațiile dobândite la biologie, istorie, religie

Activități: vizionare de documentare despre Delta Dunării, joc de rol: Ghid turistic pentru o zi.

Conținuturi: Perla Dobrogei- Delta Dunării 1 oră

2.3. Argumentarea importanței patrimoniului local și național pentru spațiul european și mondial.

Activități: vizionare de documentare despre Delta Dunării, joc de rol: Ghid turistic pentru o zi(elevii își aleg o zonă pe care să o prezinte/să o promoveze) unui grup de turiști

Conținuturi:

- Patrimoniul cultural și istoric din Dobrogea-2 ore
- Perla Dobrogei: Delta Dunării/ Litoralul românesc- 1 oră

3.Elaborarea unui demers investigativ din perspectiva educației permanente și pentru viața cotidiană

3.1.Realizarea unui proiect de investigație(scriptic sau conținut digital) pe o temă aleasă de elev, în care să analizeze elementele, fenomenele și procesele prin observare directă sau indirectă a realității locale.

Activități: proiect tematic individual

Conținuturi: Elevii pot alege o temă pentru realizarea unui proiect de investigație în care să analizeze elementele, fenomenele și procesele prin observare directă sau indirectă a realității locale.

3.2.Identificarea soluțiilor de protecție a mediului geografic din orizontul local sau îndepărtat în contextul dezvoltării sustenabile.

Activități: elaborarea unor proiecte simple pliante(blog de călătorii, fotografii, videoclipuri, desene, broșuri)pe tema conservării şi protecţiei diversităţii naturale, pentru formarea unor atitudini civice pozitive; analizarea unor situaţii- problemă din realitatea înconjurătoare în vederea identificării de soluţii (acţiuni de ecologizare în orizontul local apropiat, să ne documentăm despre singura centrală nucleară care folosește reacția de fisiune a energiei nucleare în generarea de energie electrică- colaborăm cu profesorii de tehnologie, de fizică, chimie); prezentarea unor itinerarii geografice(pliante, broșuri, revistă, blog de călătorii, fotografii, videoclipuri), vizionare de documentare despre zonele turistice din Dobrogea.

Conținuturi:

- Conservarea și protejarea mediului înconjurător. 2 ore
- Promovarea turistică a provinciei istorice- Dobrogea. 2 ore
- Centrala Nucleară de la Cernavodă – analiza Swot al acestui obiectiv unic în România.1 oră.
- Dobrogea, trecut- prezent- viitor, expoziție de desene . 2 ore

Istorie : 1.Utilizarea critică și reflexivă a limbajului de specialitate istoric și a izvoarelor istorice(scrise și nescrise)

1.1.Prezentarea unei teme istorice prin valorificarea informațiilor oferite de diverse surse.

1.2.Argumentarea unei opinii referitoare la un fapt istoric prin utilizarea informațiilor provenite din diferite surse.

Activități de învățare: lucrul cu harta istorică, studiu pe text(elevii trebuie să analizeze un izvor istoric scris după un model dat de profesor) și învățarea prin descoperire(studierea surselor istorice și identificarea informațiilor esențiale despre spațiul istoric dobrogean).

Conținuturi:

- Prezentarea CDȘ-ului ,,Dobrogea – tărâmul dintre Dunăre şi Mare'' 1 oră
- Dobrogea – tărâmul dintre Dunăre şi Mare, spațiul istoric și geografic, lucrul cu harta istorică și cea geografică- 1 oră
- Însemnări vechi despre Dobrogea- 1 oră(analiza textelor istorice)

2.Manifestarea comportamentului prosocial prin valorificarea experienței istorice, a diversității socio-economico, culturală și religioasă din zonă.
2.1.Realizarea unor investigații istorice și etnografice ce promovează diversitatea socio-culturală-religioasă, tradițiile și obiceiurile din Dobrogea prin utilizarea resurselor multimedia, a resurselor etnografice și de istorie orală.
Activități de învățare: prezentarea unor itinerarii geografice(pliante, broșuri, revistă, blog de călătorii, fotografii, videoclipuri), lucrul cu harta istorică, jocurile ,,Gânditorul de la Hamangia și perechea sa", „Pe urmele grecilor", jocul de rol.
Conținuturi:

- Pe urmele Gânditorului de la Hamangia.1 oră
- Histria, Tomis și Callatis, pe urmele grecilor .1 oră
- Podul Carol I, construit de ing. Anghel Saligny.1 oră
- Integrarea Dobrogei în granițele Regatului României(studierea documentelor din acea perioadă, studierea fotografiilor din vremea respectivă).2 ore
- Mozaicul etnic din localitatea mea (elevii realizează în grupe o investigație privind etniile din localitatea în care trăiesc - istorie, tradiții, obiceiuri). 1 oră

3. Adaptarea perspectivelor transdisciplinare în abordarea unor probleme sensibile și controversate în istorie și în viața cotidiană
3.1. Folosirea cunoștințelor dobândite la disciplinele școlare în realizarea aplicațiilor practice, a proiectelor privind problemele sensibile și controversate în istorie și viața cotidiană.
Activități: analiza unor texte istorice și analiza acestora, studierea hărții Gulagului românesc și identificarea localităților unde românii ce erau împotriva regimului comunist au fost torturați și supuși la muncă silnică, interviul.
Conținuturi:

- Cadrilaterul, 1913-1940 - 1 oră
- Canalul Dunăre –Marea Neagră -1 oră

Valori și atitudini:
Promovarea unei atitudini pozitive, active și responsabile față de mediul în care trăim și față de grupurile sociale cu care intra în contact.
Respectul pentru diversitatea naturală, etnică, religioasă din spațiul în care conviețuiește și nu numai.
Modalități de evaluare: observarea sistematică a elevilor (se urmărește pe tot parcursul activităților: implicarea activă și responsabilă a elevilor, respectarea termenelor de realizare și predare, selectarea informațiilor, analiza critic a acestora, prezentarea realizărilor), proiectul tematic/ portofoliul individual/de echipă, analiza şi interpretarea unor date geografice (geologice, litologice, climatologice, hidrologice, biologice, demografice etc.), a unor hărţi, grafice, cartodiagrame, lucrări practice.
Lista resurselor materiale adecvate pentru desfăşurarea activităţilor de învăţare propuse:
- suport de curs, laptop, videoproiector, imprimantă, busolă, termometru, fotografii/imagini diverse, albume, diagrame pe diferite tematici, planşe geografice diverse, hărţi de contur, hărţi topografice, hărţi tematice, hărţi murale: Harta fizică şi administrativă a României, atlase geografice.
Bibliografie:
Geografie – Analele Universității București, 2003
Adrian Rădulescu, Ion Bitoleanu, Istoria românilor dintre Dunăre și Mare. Dobrogea, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979
Mangalia, V. Georgescu, T. Odobescu,, Situri arheologice și itinerarii turistice în Dobrogea, Muzeul de Arheologie. Editura Muzeul de Arheologie Callatis Mangalia, 2002
Ilinca Lucian,Geografie practică, Editura Tiparg, Piteşti, 2012
Dulamă ,Maria - Eliza, Strategii didactice , Editura Clusium, Cluj Napoca, 2000
https://turism-dobrogea.ro/

EDUCAȚIA CIVICĂ–CADRU DE DESCOPERIRE, EXERSARE ȘI CONSOLIDARE A VALORILOR CIVICE

Profesor învățământ primar Oprea Ana
Școala Gimnazială Nr. 10, Sibiu

Reforma contemporană cere optimizarea strategiilor de predare-învățare-evaluare și acordarea unei importanțe tot mai mari metodelor de învățământ.Strategiile didactice interactive asigură reușita actului educativ, accentul punându-se pe activitatea desfășurată de elev, pe competențele dobândite de acesta.

Ca dascăl am urmărit în orele de civică, inițierea elevilor în practicarea unui comportament activ, responsabil, capabil de toleranță și respect față de sine și față de ceilalți,conștient de drepturi și datorii, liber și deschis spre alte culturi. Copiii sunt viitorul României. De felul în care ne creștem și ne educăm urmașii depinde lumea de mâine.Poate fi o lume a progresului, a concordiei, sau o lume măcinată de conflicte,de ură și distrugeri.Trăim într-un prezent vulcanic în care grija pentru educație și pentru copii este o soluție a polarizării eforturilor și un prilej de conlucrare la nivel național și universal.Lumea în care se dezvoltă azi copiii noștri e complexă și contradictorie.Problemele reale cer răspunsuri rapide și flexibile.De aceea tânăra generație trebuie pregatită nu numai să înțeleagă și să suporte schimbările permanente, ci și să le stăpânească.Copiii de azi vor fi agenții schimbării de mâine iar progresul va depinde de soluțiile lor dinamice.Idealul educațional de azi îl reprezintă omul care stăpânește schimbarea.Stăpânirea schimbării presupune nu numai adaptarea la realitate ci și permanenta interogație asupra soluțiilor găsite.Omul viitorului este cel care formulează și adresează întrebări,iar dimensiunea moral-civică constituie o premisa în această construcție.

Între obiectele de studiu la ciclul primar, educația civică ocupă un loc special dat fiind faptul că ajută la educarea elevilor pentru a înțelege că cetățenia nu se învață pentru note, pentru calificative sau examene ci se învață pentru viață.Grație unor dascăli inimoși, educația civică își descoperă treptat identitatea.Pornind de la tematica prevazută în programele școlare și extinzându-se în relațiile cu clasa, în mod inevitabil și necesar, această disciplină cuprinde o sferă largă și complexă a raporturilor dintre individ și comunitatea socială.Mai mult decât atât, activitățile civice presupun „convertirea”noțiunilor însușite în clasă în exercițiu practic.

Dintre toate aspectele formării personalității , cel privitor la atitudinea moral-civică este central,chiar prioritar.Din ce cauză? Pentru că, pe această atitudine se construiește și grefează tot comportamentul individului. Subliniez că această atitudine,comportament, este un indicator al concordanței unei persoane cu normele morale și juridice ale comunității în care trăiește persoana respectivă și la care se raportează,statutul său social și chiar profesional.Nu mai puțin important este faptul că din punct de vedere valoric, normele morale și prescripțiile juridice subordonează toate celellalte valori, profesionale, estetice,fizice,ecologice.

Teoria si practica științifică ne demonstrează zilnic că educația morală trebuie începută din primii ani de viață ai copilului ,pentru că la vârsta copilăriei aceștia sunt mai receptivi la diversele influențe care se exercită asupra lor, și continuată în mod sistematic toată viața.

Pedagogia științifică combate teoriile care susțin că defectele și respectiv calitățile morale ale părinților se transmit copiilor pe calea eredității, teorii ce minimalizează rolul educației și al dascălilor și exagerează rolul eredității.Au fost infirmate și teoriile care au susținut că mediul în care trăiește copilul îi imprimă însușirile morale și au negat posibilitatea educației de a-l influența.Eronată este și teoria care susține că morala, principiile și normele ei nu ar fi accesibile și pe înțelesul celor mici, deoarece nivelul dezvoltării lor ar corespunde etapei primitive din istoria societății omenești pe care copilul o reproduce adesea în mod fidel.

Concepția științifică despre educația moral-civică se construiește pe elemente de psihologie ale copilului și pe practica educativă evoluată. Această concepție ne ajută să înțelegem nu numai că educația morală de la cea mai fragedă vârstă este posibilă dar și necesară. În grădiniță și respectiv în școală, eficiența muncii educative se bazează pe faptul că vârsta copilăriei este vârsta cea mai

potrivită pentru acumularea unor impresii puternice, pentru formarea deprinderilor de comportare. În copilărie se pun bazele conduitei morale care se axează pe învățarea, cunoașterea și exersarea cotidiană a regulilor vieții sociale.Vârsta copilăriei (preșcolară și școlară), reprezintă perioada în care apar și se dezvoltă trăsăturile de voință și de caracter, în care se schițează și creionează personalitatea viitoare a omului. La acestă vârstă copilul este sensibil, impresionat de tot ceea ce îl înconjoară,foarte receptiv și cu o mare putere de imitație. Copilăria este etapa în care fiecare copil începe să înțeleagă realitatea înconjurătoare, să-și însușească părerile celor din jurul lui, în special a celor care-i fac educație, criteriile de apreciere a faptelor. Faptul că începe să devină conștient de greșelile sale este rezultatul procesului instructiv-educativ.

De exemplu, pentru a ajunge la concluzia unicității persoanei, am desfășurat în clasa a IV-a, lecția **„Persoana”** în care am pornit de la sublinierea câtorva trăsături definitorii ale ființei umane, cum ar fi limbajul articulat, gândirea, corpul (structura anatomică). În virtutea acestor trăsături suntem asemănători și cu toate acestea diferiți, pentru că, avem un anumit mod de a gândi, de a fi, de a simți, de a ne raporta la alții , de a acționa. Poezia „Dacă…”de Rudyard Kipling reprezintă textul suport al acestei lecții:

Elevii sunt conduși să înțeleagă că unicitatea persoanei presupune existența diferențelor. Elevii trebuie să accepte diferențele dintre oameni, să manifeste tolerantă,să fie lipsiți de prejudecăți,să accepte și să manifeste interes față de modul de viață și obiceiurile diferite ale celor de lângă noi. Important este că neacceptarea diferențelor între persoane dă naștere conflictelor. Concluzia poeziei poate fi aceea că individul uman nu poate trăi decât în grupuri, în comunități. În grup acesta învață să se comporte, să vorbească, să-și exercite profesia, să se perfecționeze, să evolueze. În grup el își formează și dezvoltă personalitatea. Elevii trebuie să înțeleagă că există și grupuri care fac rău individului, să dea exemple întâlnite în viața reală de astfel de grupuri și să analizeze influența nefastă pe care o au acestea asupra membrilor săi.

Convorbirea poate continua pe teme cum ar fi:

„Roluri (influențe) pe care copilul le are în clasă și în familie”

„Criterii în alegerea prietenilor”

„Manifestarea respectului și al ajutorului reciproc între prieteni, vecini, colegi”

Copiii trebuie să conștientizeze faptul că nu există drepturi fără îndatoriri. O caracteristică a copilăriei este aceea că cei mici apreciază faptele morale în raport cu situația respectivă, cu interesele sale sau cu o împrejurare de moment. La acest nivel de vârstă se reclamă o moralitate de tip practic, văzând și făcând, în care imitația și identificarea cu cei din jur sunt prezente în mod frecvent. Odată cu trecerea timpului, se poate valorifica experiența practică de viață a copiilor, prin atribuirea de roluri morale, lecturi cu caracter moralizator, convorbiri raportate la cazuri concrete, angajarea în diferite responsabilități. Elevii trec astfel de fapte și valori elementare precum recunoștința, respectul față de alții și față de sine, spre valori superioare: capacitatea de a decide și a acționa singuri, de a hotărî și a duce la bun sfârșit o activitate, de a coopera în grup.

Concluzionând, spațiul social uman este purtătorul unor multiple virtuți formative în umanizarea și socializarea copiilor, aceștia formându-și deprinderi care sunt componente automatizate ale activităților întreprinse zilnic.

BIBLIOGRAFIE

1.Bârsănescu, St.(coord.), (1970), Istoria pedagogiei, EDP, București

2.Bocoș,M-D, (2013), Instruirea interactivă, Editura Polirom

3.Borkin, J.,Elmandjra, M.,Malita,M., (1981), Orizontul fără limite al învățării , Ed.Politică, București

4.Bunescu, V.,Șincan, E.,Enache, V.,Grozăvescu, F.,Pașca, M.D., (1994), Ghid practic pentru aplicarea programei de Educație moral-civică în învățământul primar, Editura Coresi, București

5.C.C.D.Prahova, (2005), Lucrare elaborată de către participanții la Cursul „Responsabilizare civică prin educație”aprobat de D.E.C.F.P.P.D.C.din M.Ed.C.cu nr.46224/22.XII.2004, Sugestii Metodologice Privind Educația Civică la clasele III-IV, Editura LVS Crepuscul

Surse internet

6.www.didactic.ro accesat în iunie 2021

7.www.google.ro **accesat în iunie 2021**

TRATAREA DIFERENTIATA A ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR

Cojocaru Angela
Profesor inv.primar,Școala Gimnazială Parcovaci

O modalitate importanta de prevenire si inlaturare a eșecului școlar o constituie activitatea diferențiata cu elevii. Reprezintă strategia de adaptare a structurilor, conținutului invățământului, a metodologiei si tehnologiei didactice și a formelor de organizare a instruirii la posibilitățile si particularitățile elevilor. „Instuirea diferențiată nu reprezintă doar o cerință care privește doar un aspect sau altul al procesului complex de instruire sau educare a elevilor, ci un principiu general care vizează activitatea de invățământ atât ca macrosistem, cât și componentele sale, ca microsistem.Ea constituie un imperativ al învățământului in vremea noastră și,ca urmare,trebuie concepută ca o veritabilă strategie de organizare și desfășurare a acestuia.”[1]

Diferențierea se realizează prin obiective, structuri, conținuturi, care se adresează unor categorii de elevi cu nivele diferite de posibilitați. Instruirea diferențiată reprezintă un ansamblu de măsuri pedagogice care urmareste sa adapteze educația intelectuală, morală la posibilitățile fiecărui elev. Implică instruirea pe baza unui conținut structurat și dozat diferențiat și a unor metode elastice care să poată fi adaptate fiecărui elev in condițiile de activitate școlară organizată pe colective și dirijată de învățător.

Tratarea diferențiată ține cont de diferențele temperamentale, de caracter și intelectuale ale elevilor din aceeași clasă ,de toți factorii personalității ce intervin in activitatea școlară a elevului, permițând fiecăruia să efectueze, în ritmul său propriu, sarcini adecvate posibilităților de care dispune. Învățământul unitar (obiective, structură, conținut) nu exclude, ci presupune diferențierea – îndeplinirea unor cerințe unice se poate realiza în mod diferențiat, la nivelul posibilităților fiecărui elev. În acest mod se asigură o pregătire diferențiată, o instruire nuanțată prin forme de sprijin acordate elevilor pentru a se realiza fiecare la nivelul capacităților sale și pentru a-i ajuta pe toți să atingă obiectivele comune. Aceasta formă de instruire diferențiată se încadrează cu termenul individualizare a invățământului.Așa cum arată I.T.Radu,’’Procesul de individualizare a activității pedagogice privește îndeosebi tehnologia didactică,tratarea adecvată a unor elevi în desfășurarea lecțiilor,nuanțarea lucrărilor de muncă independentă în clasă și acasă, precum și o modalitate adecvată de prezentare a conținutului în concordanță cu particularitățile însușirii acestuia de către elevi”[2]. Este vorba de adaptarea conținutului (unitar) și a tehnologiei didactice la particularitățile individuale ale elevilor,a unor instrumente de muncă independentă.

Am fost nevoită să fac un efort suplimentar pentru sporirea accesibilitații informației în rândul tuturor elevilor ,pentru aducerea la zi a celor ce prezintă ramâneri in urmă, precum și stimularea gândirii.

Organizarea, desfasurarea și conținutul activității diferențiate cu elevii se realizează după anumite coordonate:

1. Activitatea diferențiată cu elevii asigură realizarea sarcinilor învățământului formativ.
2. Activitatea diferențiată se desfășoară cu întregul colectiv al clasei.
3. În timpul lecției se realizează obiectivele instructiv – educative ale activității diferențiate cu elevii.
4. Activitatea diferențiată va cuprinde pe toți elevii clasei pentru a se realiza stimularea dezvoltării lor la nivelul maxim al disponibilităților pe care le are fiecare.
5. Suprasolicitarea și subsolicitarea elevilor față de potențialul psihic de care dispun se evită în tratarea diferențiată.
6. Conținutul invațării este comun și obligatoriu pentru toți elevii clasei,doar modalitățile de predare-învățare sunt diferențiate.
7. În timpul activității diferențiate se folosesc metode si procedee care antrenează capacitățile intelectuale ale elevilor,trezesc și mențin interesul pentru învățătură,stimulează atitudinea creatoare,asigură o învățare activă și formativă.

8. Diferențierea activității se poate realiza atât in momentele lecției,cât si în dozarea temei pentru acasă.

Elaborarea instrumentelor de utilizare a instruirii diferențiate pe nivele înseamnă conceperea unor instrumente care să asigure instruirea diferențiată pe baza unor scurte sarcini date de învățător, derivate din obiectivele propuse pentru respectiva unitate. Formularea sarcinilor trebuie să fie clară și precisă,pe înțelesul elevilor,pentru a putea fi usor parcurse în timpul alocat. Acest tip de evaluare trebuie să fie incheiat în clasă pentru a oferi cadrului didactic posibilitatea de a acorda asistență pe loc sau de a interveni cu un nou tip de ajutor, deseori sub forma unor sarcini de lucru pentru acasă. Dacă s-a greșit în clasă, se reiau corect sarcinile din fișele de instruire diferențiată pa nivele sau se dă o cerință din manual care să urmărească aceleași obiective. Fiecare instrument pentru instruirea diferențiată grupează sarcini derivate dintr-un anumit grup de obiective.

Nivelul 1 - cu sarcini derivate din obiectivele stabilite pentru un nivel minim de performanță

Exemplu:
1. Unește fiecare substantiv din coloana A cu adjectivul cu care se acordă din coloana B

A	B
copilărie	harnic
cer	fericită
școlar	liberă
țară	senin

2. Realizează acordul adjectivelor din paranteze cu substantivele alăturate:
meri(înalt).....
pară(galbene)
țăran(harnici)
fructe(dulce)

3. Scrie adjectivele din paranteză la forma corespunzătoare:
Balta (adânc) se umpluse de lumină(strălucitor). Din când în când, prin fundul ghiolului, treceau lișițe (cenușiu).
Pe firele(verde) de papură se așezau niște păsărele (mic) și (auriu) cu ochișori de mărgele (negru).

Nivelul 2 - cu sarcini derivate din obiectivele stabilite pentru nivel mediu,dar preluând sarcini de lucru situate la intretăierea dintre obiectivele minime și maxime.

Exemplu:
1. Subliniază adjectivele din textul următor:
În livezile satului nostru sunt plantați meri înalți, cu coroana rotundă. Ei fac mere mari,roșii și acrișoare. În livada noastră sunt și niște peri cu coroana lunguiață care au pere galbene,dulci și aromate. Fermierii pricepuți și harnici îngrijesc livada cu dragoste.

2. Scrie câte un adjectiv care să arate:
forma.....
mărimea.....
gustul.....

3. Alcătuiește propoziții cu adjectivele:prevăzătoare,gustos,dulce.

Nivelul 3 - fișe cu cerințe derivate din obiectivele maxime.

1. Găsiți pentru substantivele de mai jos adjective potrivite:vreme, cer ploaie ,iarbă, copac, munte, vară, holde.
2. Analizați adjectivele din proverbele următoare:
Buturuga mică răstoarnă carul mare.
Vorba dulce mult aduce.
(Acordul adjectivului în gen și număr cu substantivul).

În activitățile diferențiate sunt folosite metode și procedee care, combinate specific particularităților individuale ale elevilor, antrenează capacitățile lor intelectuale, trezesc și mențin interesul față de învățătură curiozitatea față de obiectele și fenomenele studiate, stimulează creativitatea, solicită eforturi proprii, asigură o învățare activă .

Bibliografie:

1. Radu, I.T.-„Instruirea diferențiată,concepții și strategii'', București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980
2. ***Dicționar de Pedagogie Contemporană, București. Editura Enciclopedică Română, 1969
3. Gliga, Lucia, (coord.)-Instruirea diferențiată'', Editura Tipogrup Press, București, 2001

Referințe bibliografivce:

[1] Radu, I.T.„Instruirea diferențiată, concepții și strategii'', București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980, p.4
[2] Radu, I.T.„Instruirea diferențiată, concepții și strategii'', București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980, p.18

METODE DIDACTICE MODERNE ÎN ARTELE VIZUALE

Ion Cornelia-Camelia
Școala Gimnazială " Vlaicu Vodă", Brăila

Dintre metodele de lucru moderne care au un rol foarte important în pregătirea și dezvoltarea ulterioară a elevilor putem aminti: învățarea prin descoperire, metoda sinectică, problematizarea, metoda modelării, metoda "Schimbă perechea", cubul, turul galeriei, metoda ciorchinelui (Clustering), metoda mozaic,brainstorming-ul.

1.Metoda brainstorming sau a asaltului de idei,stimulează creativitatea, o tehnică a gândirii divergente prin care se poate educa activitatea creatoare, și prin intermediul căreia se organizează o situație-problemă care permite elevilor să facă mai multe propuneri de idei, excluzând orice formă de critică sau discuție. Unul din principiile acestei metode este: cantitatea generează calitatea. În această metodă se spune prima idee care vine în minte, fără cenzură, chiar dacă pare imposibilă sau absurdă.

Metoda se desfășoară în linii generale în trei stadii :

- stadiul bucuriei roșii care începe odată cu emulația (încălzirea) gândirii elevilor și care se produce la prezentarea, într-o formă interesantă, a problemei de către profesor.
- stadiul bucuriei verzi, de trecere liberă a ideilor, în care elevii gândesc și propun idei, realizează crochiuri, provocând la rândul lor formularea altor idei și care sunt consemnate de către profesor.
- stadiul bucuriei roșii (de staționare a ideilor) în care elevii, de comun acord, sortează desenele sau ideile după criterii : desenul este prea greu de realizat, prea ușor de realizat, nu se poate realiza, soluția este prea costisitoare, necesită timp, este originală, cu o mare forță de expresie. Se alege ideea cea mai bună, originală, apoi, se schițează pe tablă, iar elevii o realizează în lucrările lor. Elevii trebuie să țină cont de indicațiile profesorului cum ar fi: să schimbe tehnica de lucru, gama cromatică sau reorganizeze elementele în cadrul compoziției; să adauge elemente noi.

2.Metoda sinectică este de asemenea o metodă care vizează dezvoltarea gândirii divergente și are aspecte comune cu metoda asaltului de idei în ceea ce privește crearea unui climat din care să lipsească criticismul și evaluarea. Profesorul împarte problema în mai multe părți (secțiuni) pe care le comunică pe rând elevilor, apropiindu-se, prin analogii și prin metafore de miezul ei. Rezolvarea este amânată până când el constată că elevii au găsit soluții eficiente (cu diferite soluții plastice expresive). Abia atunci el anunță în ce constă esența problemei. Pe baza analizei, elevii stabilesc care dintre lucrările lor o prezintă mai clar și mai expresiv.

Prin tehnicile educării gândirii creatoare (artistice) a elevilor se caută strategii în vederea dezvoltării gândirii lor divergente prin care să se evite blocajele și să se găsească cât mai multe soluții practice de lucru, chiar dacă se operează cu aceleași elemente. În cazul în care metoda, instrument principal de muncă al profesorului și apoi al elevilor, este eficientă, sistematică și bine organizată la nivelul cerințelor programei școlare, atunci și unele probleme dificile devin accesibile pentru elevi.

Dar realizarea fiecărui scop propus impune profesorului să adapteze judicios metodele și procedeele didactice atât la particularitățile de vârstă ale elevilor, unui anumit nivel de cunoștințe (cerut de programă), unui anumit nivel de dezvoltare a deprinderilor legate de unele tehnici de lucru, cât și să înlesnească transferul
acestora și în alte domenii de activitate.

3. Metoda "Schimbă perechea" este o metodă ineractivă de grup care stimulează participarea tuturor elevilor la activitate, stimulează cooperarea în echipă, înțelegerea și toleranța fața de opinia celuilalt. Se împarte colectivul în două grupe egale care se așează în două cercuri concentrice.dacă numărul de elevi este impar, la activitate poate participa și cadrul didactic sau doi elevi pot lucra în "tandem". Profesorul comunică tema de lucru sau tehnica de lucru după care se desfășoară activitatea în perechi (elevii lucrează în perechea inițială câteva minute, apoi la un semnal al profesorului, elevii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta, în sensul acelor de ceasornic,

relizând o nouă pereche; jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină întrebările), după care se prezintă rezultatele. Este o metodă prin care se permite elevilor să stimulează creativitatea, originalitatea, independența în alegerea și compunerea spațiului de lucru.

4. Metoda mozaicului (Jigsaw) este o metodă ineractivăcare se bazează pe învățarea prin cooperare la nivelul unei echipe, în care fiecare elev are o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert, având în același timp responsabilitatea transmiterii informațiilor asimilate, celorlalți colegi. Profesorul propune o temă pe care o împarte în patru sub-teme, după care se împarte clasa în patru echipe a câte 4-5 elevi, fiecare grup având responsabilități diferite. Această metodă dezvoltă gândirea logică, critică și independentă, are caracter formativ, dezvoltă abilități de comunicare argumentativă și de relaționare în cadrul grupului.Profesorul monitorizează predarea, urmărind desfăşurarea activității în cadrul grupurilor şi se asigură că informația este transmisă şi asimilată corect. În final, profesorul evaluează stăpânirea individuală a materialului (prin întrebări adresate întregii clase, prin lucrări scrise).

5. Turul galeriei presupune evaluarea interactivă și profund formativă a produselor realizate de grupuri de elevi.

Este o metodă de învăţare prin colaborare care poate fi utilizată la finalul unei activităţi care se bazează pe crearea unui produs. Elevii lucrează în grupuri şi reprezintă munca lor pe foaie de format mare sub forma unui afiş, iar produsul poate fi o schiță, o reprezentare simbolică, un desen sau o caricatură,etc.

Elevii vor face o scurtă prezentare în faţa întregii clase a proiectului lor explicând semnificaţia afişului şi răspunzând la eventuale întrebări.Aceştia vor expune afişele pe pereţi alegând locurile care li se par cele mai favorabile, lângă fiecare afiș se va lipi o foaie goală pe care se poate scrie cu markere sau creioane colorate.

Profesorul va solicita grupurile de elevi să se oprească în fața fiecărui afiș, să-l discute şi să noteze pe foia albă anexată comentariile, sugestiile şi întrebările lor. Aceasta activitate poate fi comparată cu un tur al galeriei de afișe.

In final elevii revin la produsele lor, le compară cu celalalte şi citesc comentariile făcute de colegii lor în foile anexate.

6.Metoda cubului presupune explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective, permiţând abordarea complexă şi integratoare a unei teme.

Sunt recomandate următoarele etape:

a) Realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele:
descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează.

b) Anunţarea subiectului pus în discuţie;

c) Împărţirea clasei în 6 grupe, fiecare dintre ele examinând tema din perspectiva cerinţei de pe una din feţele cubului. Există mai multe modalităţi de stabilire a celor şase grupuri. Modul de distribuire a perspectivei este decis de profesor, în funcţie de timpul pe care îl are la dispoziţie, de cât de bine cunoaşte colectivul de elevi. Distribuirea perspectivelor se poate face aleator; fiecare grupa rostogoleşte cubul şi primeşte ca sarcină de lucru perspectiva care pică cu faţa în sus. Chiar profesorul poate atribui fiecărui grup o perspectivă;

d) Redactarea finală şi împărtăşirea ei celorlalte grupe;

e) Afişarea formei finale pe tablă sau pe pereţii clasei.

Această metodă poate fi folosită în orice moment al lecției, solicită gândirea elevului, acoperă neajunsurile învăţării individualizate,oferă elevilor posibilitatea de a-şi dezvolta competenţele necesare unor abordări complexe deoarece presupune abordarea unei teme din mai multe perspective, dezvoltă abilităţi de comunicare, nu limitează exprimarea părerilor sau a punctelor de vedere individuale.

7.Metoda ciorchinelui este o metodă de brainstorming neliniară. Este o tehnică de predare-învatare care-i încurajează pe elevi să gândească liber, deschis si creator; este o modalitate de a construi asociații noi de idei sau de a releva noi sensuri ale ideilor date; este o tehnică de căutare a căilor de acces spre

propriile cunoștințe și convingeri, evidențiind modul propriu de a înțelege o anumită temă. Metoda este antrenantă, dă posibilitatea fiecărui elev să participe individual, în perechi sau în grup. Solicită gândirea copiilor, deoarece ei trebuie să treacă în revistă toate cunoştinţele lor în legătură cu un termen – nucleu,
reprezentativ pentru lecţie, în jurul căruia se leagă toate cunoştinţele lor.
În urma utilizării la clasă a acestei metode am observat că elevii colaborează, negociază cu plăcere, comunică şi scriu cu mult entuziasm informaţiile necesare îndeplinirii sarcinii date. Nici unul nu-şi petrece timpul pasiv, ci fiecare moment este bine valorificat de fiecare participant. Este o tehnică menită să încurajeze elevii să gândească liber și să stimuleze conexiunile de idei.

Metoda se aplică individual, în perechi sau în grupuri mici.Aplicată în cadrul muncii în grup, metoda "Ciorchinelui" valorifică activitatea comună și cooperarea în rezolvarea unor sarcini de instruire, îmbină învățarea individuală cu cea în grup, urmărind dezvoltarea comportamentului social al elevului.

Această metodă prezintă următoarele avantaje:

- învățarea e eficientă, de durată, elevul participând activ la procesul de învățare,interiorizând, sintetizând, însușind noul activ;
- copiii gândesc, răspund la întrebări, cooperează, comunică, fac asocieri, fac conexiuni,argumentează, completează;
- nu se critică ideile propuse;
- sunt solicitate si dezvoltate operațiile gândirii, capacitățile creatoare, realizându-se astfel educația intelectuală a elevilor.
- elevii manipulează mai usor informațiile, capătă încredere în capacitatea de integrare a cunoștințelor noi între cele vechi;
- rezolvarea sarcinilor de lucru (unitare sau diferentiate) presupune stabilirea unor relații de cooperare, colaborare și ajutor reciproc între membrii grupului, realizându-se astfel educația morală;
- poate fi utilizată ca metodă liberă sau cu indicare prealabilă a categoriilor de informații așteptate de la elevi;
- contribuie la integrarea socială a elevilor, la realizarea comunicării și a colaborării sociale.

METODE DE PREDARE SI EVALUARE IN INVATAMANTUL ONLINE

Profesor Chiș Crina Gina
C.T.Anghel Saligny Baia Mare

Societatea actuală, postmodernă, bazată pe cunoaștere și noi tehnologii de comunicare, pe flexibilitate ocupațională și globalizarea economiei, a impus numeroase provocări, schimbări, evoluții și redimensionări la nivelul școlii, ”adesea cu un grad de radicalitate necunoscut până în prezent” (E. Păun, 2017, p. 116).

Rolul școlii, ca instituție a cunoașterii, dar și rolul profesorului, ca principal transmițător al cunoașterii, este puternic afectat. ”Legitimitatea exclusivistă a școlii în plan educațional este repusă în discuție” (Idem, p. 139).

Dezvoltarea ofertei digitale de informații, mai ales, influențează școala ca ”instituție de control al raportului față de cunoaștere” și vulnerabilizează ”legitimitatea autorității” acesteia (P. Moeglin, apud E. Păun, 2017, p. 139).

Așa cum sublinia H. Gardner (2014), de multe ori, informațiile disponibile în lumea digitală sunt simple zvonuri lansate la întâmplare, păreri personale confundate cu raționamente științifice. Cultura mass-media este o cultură tehnicistă, utilitaristă, de consum, uniformizată, cu un limbaj standardizat, care nu solicită un efort prea mare de gândire și de reflecție.

Este un tip de cultură mai degrabă noneducațională, comercială, plină de senzaționalism, dramatizare și vedetism (E. Păun, 2017).

În contextul pandemiei Covid-19, școala a fost condiționată să funcționeze într-un mediu digitalizat, ceea ce a determinat experiențe psiho-educaționale și sociale dintre cele mai neașteptate la nivelul decidenților educaționali, dar și la nivelul beneficiarilor.

Softul educațional reprezintă orice produs software în orice format ce poate fi utilizat pe orice calculator și care reprezintă un subiect, o temă, un experiment, o lecție, un curs, etc., fiind o alternativă sau unica soluție față de metodele educaționale tradiționale.

Softul educațional este proiectat fie conținând propria strategie didactică, fie ca un moment precis într-un set de strategii posibile, din care cadrul didactic poate alege; prin urmare, nu orice produs multimedia cu conținut educațional poate fi utizat ca soft educațional. Experiența actuală ne ajută să înţelegem că tehnologiile sunt instrumente de aplicat cu atenție și în mod adecvat. Provocarea pentru profesori este să se îndepărteze de noțiunea de evaluare ca document Word – adică de la simpla înlocuire a unei bucăți de hârtie cu un document electronic – și să folosească tehnologia pentru a-i ajuta pe elevi să devină autonomi în învățare. Învățarea – și evaluarea – bazată pe proiect, cu utilizarea media, poate oferi elevilor o serie de opțiuni. Experiența mea este că le place acest lucru. Creativitatea manifestată este uluitoare.

Dar nu pierdeți din vedere natura academică a misiunii – cu alte cuvinte, ce doriți ca elevii să vă arate că știu – au învățat să facă?

Profesorii care caută modalități de integrare a tehnologiei prin intermediul rețelelor de socializare în sarcini și evaluare au alegeri aproape nelimitate.

Cea mai nouă provocare a prezentului sunt demersurile de realizare a activităților educative utilizând instrumente și resurse digitale.

Instruirea online se referă la instruirea care se desfăşoară prin intermediul unui calculator conectat la o reţea, conţinutul educaţional putând fi sub forma unei lecţii tradiţionale sau a unei sesiuni de lucru colaborativă, realizată cu ajutorul tehnologiilor de comunicaţie.

Materialele educaţionale pot fi prezentate sub formă de text, grafice, materiale audio, video.

Să enumerăm câteva:

– Google Classroom: Permite încărcarea de materiale, postarea de anunțuri, notarea materialelor încărcate de elevi. Necesită conturi google (pentru profesor și elevi) și activarea licenței Google.

– Meet video chat e inclus gratuit acum :pot fi corectate temele și poate fi oferit feedback direct fiecărui elev, se poate crea o bancă de comentarii pentru feedback mai facil pe baza celor mai frecvente comentarii pe care le oferiți elevilor etc. Aici puteți discuta cu elevi

– Google Jamboard este un mod de vizualizare foarte facil al unor răspunsuri scurte – toți elevii pot vedea toate răspunsurile date pe post-it-uri virtuale.
– Google Forms (permite conceperea unor formulare care pot fi utilizate pentru a obține feedback, pentru a trimite confirmări de participare la un eveniment, dar și pentru a crea teste scrise.
Serviciul permite profesorului să includă imagini sau video pentru interpretare sau ca material de reflecție pentru elev. Elevii pot primi atât întrebări deschise, cât și închise, cu mai multe variante de răspuns, sau nu.)
Funcția Quiz permite, pe mai departe, oferirea de feedback prompt. Elevii pot afla imediat dacă la un test cu răspunsuri la alegere au răspuns corect sau nu. Aici măiestria profesorului este să construiască distractori (răspunsuri greșite, care rezultă dintr-un proces de gândire eronat, dar frecvent la elevi) cât mai buni. Mai mult, putem să includem explicații pentru răspunsul greșit, explicații pe care elevul să le primească de îndată ce a terminat testul.
În plus, elevii pot relua testul.
– Kahoot – baza pedagogică a acestei aplicații este că elevii devin „profesori", construind ei înșiși itemi de teste.
Quiz-uri prin Kahoot pentru verificarea cunoștințelor și feedback: aceasta este o platformă gratuită folosită de milioane de profesori din întreaga lume cu ajutorul căreia puteți crea teste interactive, în care elevii răspund într-un timp limită, folosind un dispozitiv mobil. Odată creat un test, veți putea trimite un cod de acces (PIN) elevilor care îl pot accesa din aplicația Kahoot instalată pe mobil sau pe site-ul Kahoot
– Wordwall – mai multe tipuri de activități potrivite pentru evaluare, mai ales la învățământul primar.
-Moodle- Platformă pentru activități de învățare la distanță. Necesită instalare pe un server.
Este mai potrivită pentru o soluție comună mai multor clase/ standardizată la nivel de școală.
-Platforma Kinderpedia www.kinderpedia.co - Soluție completă de comunicare și management pentru școli și grădinițe disponibilă pe web și ca aplicație de mobil (Android și iOS). Platforma este gratuită și ajută la gestionarea clasei/grupei și a activităților de învățare, dar și pentru comunicare și colaborare. Este adaptată pentru învățământul preuniversitar și este în limba română. Permite atât înscrierea elevilor cât și a părinților.Are modul de video-conferință (Zoom) integrat cu orarul clasei dar și catalog de note cu posibilitatea de atribuire și notare teme către elevi. Elevii se pot înscrie doar cu un cod unic furnizat de profesor/învățător
- Edmodo www.edmodo.com - Platformă pentru gestionarea clasei și a activităților de învățare, pentru comunicare și colaborare. Este adaptată pentru învățământul preuniversitar.
Permite și înscrierea părinților.
Există, de asemenea, multe programe de animație pe care elevii le pot folosi pentru a realiza prezentări: Prezi, Animaker etc. Elevii pot să realizeze filmulețe cu screencast-o-matic în care să surprindă atât imagine de pe interfața device-ului propriu, cât și vocea proprie.
Se spune că cel mai bun instrument este cel pe care oamenii îl vor folosi. De aceea, trebuie să încurajăm explorarea și să permitem si elevilor să facă același lucru.
În contextele online, implicarea este absolut esențială și aceste instrumente trebuie să creeze o interacțiune umană mai profundă și mai semnificativă.

A fi profesor în pandemie, aceasta, da, provocare! Pe de o parte, predarea prin utilizarea tehnologiei, pe de altă parte, menținerea rolului de EDUCATOR, de model, cu rol esențial în promovarea și transmiterea valorilor autentice, în susținerea educației de calitate, în transmiterea cunoașterii obiective, dar și a emoțiilor pozitive, în identificarea celor mai bune soluții la probleme de organizare și management al clasei de elevi.

Profesorii au fost chemați să facă față provocării de a preda online cu instrumente IT, care până acum erau relativ noi pentru mulți dintre ei.
Produsele elevilor sunt cea mai bună dovadă a calității educaționale, iar creativitatea pe care tehnologia îți permite să o exprimi este ceva despre care profesori din diverse colțuri ale lumii vorbesc în mod constant într-un sens pozitiv
Școala online a reușit să ne țină împreună, profesori, elevi și părinți.

Învățarea există și în online, iar pentru școli, profesori, părinți și elevi înseamnă doar noi ferestre către educație.

Bibliografie .

BARNA ANDREI , ANTOHE GEORGETA Curs de pedagogie. Fundamentele şi teoria educaţiei , Editura Logos, Galaţi, 2001
BĂLOIU, L.M., Managementul inovaţiei, Ed. Eficient, 1995
NEAGU GABRIELA, Inovație în învățământ, Revista Calitatea vieții, 2009
POPESCU MARIA, Managementul inovării, Editura Universității Transilvania, Brașov, 2016
PĂUN EMIL Pedagogie. Provocări și dileme privind școala și profesia didactică. Iași: Editura Polirom 2017

PERCEPȚIA CREATIVITĂȚII ÎN VIZIUNEA CADRULUI DIDACTIC- METODE CE DEZVOLTĂ GĂNDIREA CREATIVĂ LA LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ

Prof.Badea Camelia Maria
Scoala Gimnazială Jina, Loc.Jina

Având în vedere importanta limbii si literaturii române ca obiect de studiu, , am considerat că este necesar să ne ocupăm în mod special de câteva aspecte legate de dezvoltarea capacităților creative ale elevilor în cadrul lectiilor de limba si literatura română. Creativitatea poate fi stimulată la nivelul întregii clase cu ajutorul unor strategii adecvate. Identificarea unor metode si procedee care să faciliteze stimularea creativității, găsirea unor căi de activizare a învătării, face viata scolară mai dinamică, motivantă si interesantă, cadrului didactic oferindu-i-se satisfactii deosebite.

Rolul cadrului didactic în procesul atât de complex de modelare a copilului în drumul atât de sinuos spre maturizare este poate cel mai important, deoarece, punându-şi elevii în situaţii variate de instruire, el transformă şcoala "într-un templu şi un laborator"(Mircea Eliade).

Scopul studierii limbii și literaturii române în perioada şcolarităţii obligatorii este acela de a forma un tânăr cu o cultură comunicaţională de bază, capabil să înţeleagă lumea, să comunice şi să interacţioneze cu oamenii, să-şi utilizeze în mod eficient şi creativ capacităţile proprii pentru rezolvarea unor probleme concrete din viaţa cotidiană, să poată continua în orice fază a existenţei sale procesul de învăţare, să fie sensibil la frumosul din natură şi cel creat de om.[65]

În cadrul orelor de Limbă şi literatură română sunt folosite trei tipuri de activităţi menite să dezvolte creativitatea: *de tip imaginativ-inventiv, de tip problematic şi de tip combinat.* Un exemplu pentru prima categorie este realizarea unor compuneri care au ca punct de plecare un lucru simplu, din cele care ne înconjoară. Astfel se pot crea scurte compoziţii pornind de la o hârtie mototolită, de la o carte închisă sau deschisă, de la un nasture, etc. Pe de altă parte, activităţile de tip problematic se bazează pe brainstorming, elevii fiind capabili să găsească soluţii pentru rezolvarea unei probleme. De pildă, li se poate cere elevilor să regândească finalul unei opere literare, iar răspunsurile pot fi dintre cele mai inedite.

Orele de literatura română ar putea să fie în scoală spatiul predilect de manifestare a creativitătii. Literatura este un joc de-a viata, adeseori tragic, dar un joc.

Jocul de-a literatura poate să înceapă încă de la titlul operei literare dacă elevii n-au mai avut contact cu acel text. Astfel, li se cere elevilor să imagineze un continut pentru titlul respectiv pentru ca ulterior acesta să poată fi comparat cu textul propus spre studiu. Urmează apoi ***lectura predictivă*** prin care elevii sunt incitati să ghicească parcursul evenimentelor sau, eventual, să completeze unele părti care li se par lacunare. ***Rescrierea finalului***, mai ales dacă acesta este tragic sau vag precizat, este foarte importantă pentru că astfel li se oferă elevilor posibilitatea de a alege un final pe măsura personalitătii lor, astfel devin creatori mai întâi prin cuvinte, inainte de a deveni prin fapte, în viata de zi cu zi.

În primele ore de literatură, la începutul clasei a V-a, se poate folosi ***jocul imaginilor rescrise***, joc în care le ofer elevilor sintagme usoare de genul:„Frunzele cad. Afară plouă. Bate vântul". După ce le ofer un model de transformare: „Frunzele palide si chircite se rup din ramura uscată si pustie si asemeni unoi copii rătăciti, se îndreaptă spre pământul mare si înghetat care le cuprinde în îmbrătisarea lui dureroasă si rece", copiii astern pe hârtie încă din primele ore limitele imaginatiei lor creatoare si portile până la care îndrăznesc să viseze. Următorul pas poate fi intitulat *Provocarea* si este reprezentat de lectura si interpretarea unui fragment de text exceptional din punct de vedere artistic, după care li se cere elevilor să creeze un text pe aceeeasi temă, dar în viziune proprie. Acceptarea provocării echivalează cu asumarea conditiei creatorului, deoarece elevul este constient că de această dată *rivalul* său este foarte important si trebuie să fie *la înăltimea asteptărilor.*

[65] Curriculum Naţional. Programe Şcolare pentru claseleV-VIII, Bucureşti,1999, Notă de prezentare

Un alt exercitiu incitant poate fi numit ***trezirea metaforelor moarte***, joc ce constă în alcătuirea unui text epic sau liric în care metaforele banalizate prin uz îndelung si frecvent precum: gâtul sticlei, bratul fotoliului, poala pădurii, ochiul de geam, inima pământului etc., să-si reia sensul expresiv initial, redesteptând chiar si pentru câteva minute forte obscure, animiste.

Realizarea unor ***jurnale de lectură*** dau elevilor posibilitatea de a păstra dintr-o operă literară ceea ce se potriveste cel mai bine cu sufletul si personalitatea lor, de a se identifica în personaje si situatii, de a găsi, dincolo de cuvântul scris solutii si inspiratie pentru viata reală si aforisme care să le conducă procesul de formare al propriului destin.

Asa cum s-a văzut, orice text este o călătorie.

Din multitudinea de metode activ-participative mă voi opri asupra câtorva metode folosite împreună cu elevii mei şi care au devenit eficiente instrumente de lucru pentru aceştia în cadrul atelierelor de limba şi literatura română.

Brainstorming-ul, în traducere liberă „ furtună în creier", este o metodă de lucru interactivă care se bazează pe asaltul de idei pe care îl provoacă o anumită temă, sarcină. Este o metodă ce stimulează creativitatea prin anunţarea spontană a mai multor idei în legătură cu tema dată, îl solicită pe elev să găsească soluţii. Exemple de interogări care să declanşeze brainstorming-ul:„ Ce învăţătură/ mesaj vă transmite textul citit?", „Cum ai fi procedat dacă te-ai fi aflat în situaţia personajului X?" etc.

Metoda cadranelor, metodă a gândirii critice, presupune trasarea pe mijlocul foii a două drepte perpendiculare, astfel încât să se formeze cele patru „cadrane" şi în care elevii vor nota informaţiile solicitate. Se poate lucra individual sau cu clasa împărţită pe grupe şi atunci fiecare grupa va primi câte o fişă. Se pot propune diferite cerinţe în cadrul metodei cadranelor pentru a realiza obiectivele propuse în lecţia respectivă. Propun spre exemplificare o varianta a cadranelor:Cadranul I: Precizează personajele textului citit.Cadranul II: Stabileşte şi scrie ideile principale ale textului citit.Cadranul III: Scrie morala/ învăţătura care se desprinde din text. Cadranul IV: Reprezintă printr-un desen al doilea fragment din text.

Cubul- tehnica folosită în condiţiile în care se urmăreşte să se afle cât mai multe informaţii în legătură cu un subiect. Pe cele şase feţe ale cubului, colorate diferit, se notează câte un verb:

- Albastru- Descrie: Descrie cum arată personajul X.
- Mov- Compară: Compară personajul X cu personajul Y.
- Roşu- Asociază: Asociază numele personajului X cu un nume cunoscut de tine.
- Verde- Analizează: Spune ce crezi despre faptele personajului X.
- Galben- Argumentează: Argumentează pro sau contra de ce s-a întâmplat…
- Portocaliu- Aplică: Povesteşte despre personajul principal.

Diagrama Venn- Se cere elevilor să facă o reprezentare grafică a două obiecte în ceea ce au asemănător şi diferit. Ei vor vizualiza partea comună şi vor evidenţia în spaţii diferite elemente diferite.De exemplu: Prin ce se aseamănă si se deosebesc personajele X şi Y?

Conversaţia este metoda prn care sunt antrenaţi elevii în cercetarea faptelor de limbă, în cultivarea gândirii logicii, cultivând încrederea în propriile capacităţi.

Jocul de rol este metoda utilizată în mod special la clasele gimnaziale, contribuind, astfel, la dezvolarea capactăţii de utilizare a noţiunilor învăţate şi înţelegerea raporturilor/relaţiilor constituite.

Problematizarea este metoda utilizată în devoltarea gndirii independente, productive în care proesorul provoacă elevii la învăţare, metodă denumită şi redarea prin rezolvarea de probleme.

Învăţarea prin descoperire - este o metodă care aparţine tradiţiei pedagogice, dar ale cărei valenţe formative nu s-au epuizat şi nu s-au perimat. Activitatea de învăţare prin descoperire se bazează pe investigarea proprie a realităţii de către elevi. Suntem în faţa unui proces de învăţare dirijată, pentru că profesorul este acela care indică sarcini, sugerează modalităţi, sprijină efortul elevilor.

Studiul cu manualul este metoda care pune în prim plan munca individuală a elevului. Elevul învaţă astfel să lucreze, să-şi ia notiţe, să conspecteze, să extrgă ideile principale dintr-un text, să rezolve exerciţii.

Analiza lingvistică este metoda cea mai importantă de studiere a limbii române în şcoală, deoarece înlesneşte cunoaşterea de către elevi a structurii limbii române, a legilor interne de organizare şi dezvoltare, dezvăluind multiple psibilităţi de exprimare.

Metoda ciorchinelui este metoda preluată din gândirea critică şi ajută la stabilirea relaţiilor în domeniul noţiunilor de limbă, dar şi de literatură.

Metoda Linia valorilor este metoda preluată din gândirea critică şi constă în dezvoltarea capacităţilor de comunicare a elevilor, de dezvltare a argumentării lor, de înlănţuire logică a argumentelor.

Turul galeriei este o metodă prin care elevii sunt încurajaţi să-şi exprime opiniile referitoare la soluţiile date unei probleme de către colegii lor. Turul galeriei presupune şi mişcarea fizică în clasă, ceea ce-i atrage pe elevi, le stârneşte interesul şi le dezvoltă gândirea creativă.

Philips 6-6 a fost iniţiată de D. Philips, ca o variantă a brainstorming-ului. Permite organizarea unui grup, a unei clase în subgrupe eterogene (de şase participanţi) pentru a discuta e o temă dată (şase minute).

Metoda 6-3-5 (brainwriting) – se numeşte 6-3-5 pentru că primele trei idei ale celor şase participanţi sunt prelucrate de alte cinci persoane, valorificând în acest mod experienţe şi puncte de vedere diferite.

Discuţia panel constă în ganizarea unei dezbaeri pe marginea unei teme între 5-7 persoane, care constituie grupul panel. Dezbaterea este condusă de către un moderator. Persoanele inviate ca auditoriu primesc foi de hârtie pe are vor consemna întrebări, reacţii, atitudini în raport cu cele discutate în grupul panel. Acestea vor fi semnalate grupului de dscuţie d către moderator.

Metoda pălăriilor gânditoare a fost creată de psihologul Ed. De Bono şi rprezintă o modaltate de a exersa gândirea rin preluarea anumitor perspective, cu scopul de a rezolva o problemă. Ed. De Bono a introdus conceptul de gândire laterală, care presupune o rezolare în mod creativ a problemelor şi care coexistă alături de gândirea verticală, care este logică, analitică, operează cu tipare.

În practica didactică profesorii pot utiliza diverse metode şi tehnici de dezvoltare a creativităţii individuale sau de grup. Pentru aceasta ei înşişi trebuie să fie creativi, să fie educaţi în acest sens.

BIBLIOGRAFIE

LUCRĂRI GENERALE

1. Amabile, Teresa, *Creativitatea ca mod de viaţă*, Ed.Ştiinţifică şi Tehnică, Bucureşti, 1997
2. Bono, Edward, *Şase pălării gânditoare,* Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 2007
3. Dulgheru, Maria, *Creativitate în învăţământ*, vol I., Ed. Terra, Focşani, 2004
4. Moraru, Ion, *Psihologia creativităţii*, vol I, Ed. Victor, Bucureşti, 1997
5. Popescu, Gabriela, *Psihologia creativităţii*, Ed. Fundaţiei România de mâine, Bucureşti, 2004
6. Roco, Mihaela, *Creativitate şi inteligenţă emoţională*, Editura Polirom, Iaşi, 2001
7. Sternberg, Robert, *Manual de creativitate*, Ed. Polirom, 2005
8.

INFORMATICA – DIN PERSPECTIVĂ INTER ȘI TRANS DISCIPLINARĂ

Contraș Diana
Colegiul Național "Gheorghe Șincai" Baia Mare, Baia Mare

Procesul amplu de predare-învățare-evaluare este în continuă schimbare, impunându-se mereu alinierea metodelor aplicate la statutul actual al celor implicați. Factorul uman reprezentat de dascăli și elevi a suferit schimbări de-a lungul timpului. Elevul din prezent este complet diferit de cel din perioada anterioară dezvoltării tehnologiei.

Odată cu utilizarea în masă a calculatoarelor, telefoanelor inteligente, tabletelor a apărut și o explozie informațională astfel încât elevii pot în prezent să regăsească date nu doar în mediul formal oferit de școală, ci și în cadrul activităților nonformale, respectiv informale.

Ceea ce înainte se putea realiza în mediul formal doar cu creta și tabla, în contextul actual o abordare doar de acest tip provoacă "plictis" în rândul elevilor. Iată de ce profesorii trebuie să includă în cadrul procesului de predare-învățare-evaluare metode activ-participative, care să stârnească interesul elevilor pentru elementele prezentate.

Una dintre cele mai provocatoare metode activ-participativă este metoda proiectului, care poate fi aplicată în cadrul oricărei discipline de studiu, ba mai mult oferă cadrul realizării unei relații interdisciplinare și de aprofundare a cunoștințelor din cadrul disciplinei adăugate furnizând un suport trasdisciplinar.

Să discutăm despre această metodă urmărind un exemplu concret: unitatea de învățate *Tipul de date înregistrare* din cadrul disciplinei Informatică, studiată în clasa a XI-a de către elevii claselor cu profilul matematică-informatică.

Pentru aprofundarea cunoștințelor profesorul poate propune colectivului de elevi realizarea unui proiect la nivel individual sau pe grupe de lucru. Tipul de date înregistrare permite memorarea de către o variabilă a mai multor valori de tipuri de date diferite. Elevii vor trebui să exploateze și să pună în valoare această caracteristică în cadrul proiectului pe care îl au de realizat.

Într-o primă fază, cea de proiectare, fiecare elev sau grup de elevi va alege tema proiectului. Este momentul introducerii disciplinelor din cadrul cărora elevii vor prelua informații pentru construirea proiectului. Se dorește o implementare ancorată în realitate a noțiunilor abstracte de programare. Elevii pot opta pentru oricare dintre disciplinele studiate: Chimie, Fizică, Biologie, Istorie, Geografie etc. Dacă, de exemplu, disciplina aleasă ar fi Istorie, elevii ar putea face referire la principalele evenimente ale secolului XX, utilizând un vectori de structuri pentru a memora pentru fiecare eveniment denumirea, data sau doar anul în care acesta a avut loc și eventual locația dacă sunt cuprinse evenimente din țări diferite. Rolul profesorului în această etapă este de moderator, de a asculta opiniile, propunerile elevilor și de a gestiona eventualele conflicte care ar putea să apară.

Urmează etapa de planificare, când elevii își distribuie rolurile în echipă dacă se lucrează pe grupe și caută materialele necesare realizării proiectului. Pentru exemplul anterior elevii vor căuta informații legate de principalele evenimente ale secolului XX, așa cum am menționat, denumirea, data și ce li se mai pare relevant, chiar imagini sugestive dacă vor însoți programul realizat de o prezentare. Profesorul urmărește activitatea elevilor, intervine, dacă este cazul pentru a echilibra rolurile în cadrul grupurilor, sugerează noi direcții de cercetare. Se poate lua legătura, dacă este cazul, cu profesorii care predau disciplinele implicate în proiect. Se impune realizarea unei fișe de evaluare astfel încât elevii să fie în cunoștință de cauză în ceea ce privește elementele care vor fi urmărite de către cadrul didactic la notare. Cerințele ar trebui clar formulate: tipul de date înregistare este utilizat pentru memorarea datelor, dar elevilor trebuie să le fie foarte clar ce au de făcut astfel încât produsele realizate de elevi diferiți sau echipe diferite să aibă o similitudine la nivel de complexitate. Pentru exemplul anterior profesorul poate stabili de comun acord cu elevii

realizarea de către aceștia din urmă a 4 sau 5 operații cu vectorii de structuri construiți: inserare, ștergere, determinare valoare minimă, maximă, căutare etc.

După stabilirea tuturor datelor se realizează proiectul. Dacă se lucrează pe grupe de elevi, atunci la finalizarea etapelor individuale se vor asambla elementele rezultate pentru a obține produsul finit. Este etapa în care elevii folosesc informațiile colectate în etapa anterioară, revin asupra deciziilor luate, dacă este cazul. Este etapa de realizare a programului. Dacă se lucrează pe grupe de elevi fiecare va scrie o bucată a programului, care rezolvă o cerință, urmând ca prin asamblarea acestora într-un singur program să se obțină produsul finit. Se poate realiza și o prezentare, de care să se ocupe un alt membru al grupului, dacă se lucrează în echipă. Profesorul urmărește activitatea elevilor atât la nivel științific cât și la nivel de lucru în echipă, dacă este cazul, oferind spijin și îndrumare ori de câte ori este cazul.

Evaluarea încheie acest tip amplu de activitate desfășurat pe parcursul a mai multor ore. Elevilor li se va oferi ocazia să prezinte în fața colectivului clasei produsul realizat și chiar să realizeze autoevaluarea. Se va asigura un cadru potrivit – de preferință laboratorul de informatică, un videoproiector astfel încât programul prezentat să poată fi vizualizat de toți elevii din clasă. Profesorul va completa fișa de evaluare, oferind feedback elevilor nu doar sub forma notei finale, ci și a unor observații legate de parcurgerea de către elevi a etapelor în realizarea proiectului.

Caracterul interdisciplinar al metodei proiectului este neîndoielnic pus în valoare în cele descrise anterior de informațiile prezentate de către elevi prin prisma produsului realizat. Cu siguranță tema aleasă îi va determina pe elevi să revină asupra celor studiate în cadrul disciplinei selectate, să aprofundeze și să caute amănunte legate de subiectul propus. De aici și caracterul trasdisciplinar al metodei proiectului. Acel "plictis" care intervine atunci când profesorul este actorul principal, dispare la implicarea directă a elevului determinând o mai bună aprofundare și o atitudine pozitivă a elevului față de subiectul abordat.

Bibliografie

"Instruirea interactivă" – Bocoș Mușata-Dacia, Editura Polirom, 2013

"Instuirea prin proiecte" – Didactica Pro, Revistă de Teorie și Practică Educațională, ISSN 1810-6455, februarie 2018

PROIECT DE LECȚIE

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic “Ion Creangă” Curtici
DATA : 05.05.2021
CLASA : a XI-a
PROFESOR: Andea Alexandru
EFECTIV : 27 elevi (12 băieți și 15 fete)
ARIA CURRICULARĂ : Educaţie fizică şi Sport
OBIECTUL **:** Educaţie fizică
LOCUL DESFĂȘURĂRII : sala de sport
MATERIALE NECESARE: scări fixe, mingi, jaloane, maieuri
TEME: 1. Dezvoltarea forței musculaturii abdominale și a musculaturii picioarelor
2. Joc bilateral- handbal
OBIECTIVE DE REFERINȚĂ:
O1- să recunoască principalele caracteristici ale stării de sănătate;
O2 – să respecte regulile de igienă și pe cele specifice efortului;
O3- să-și însușească mecanismul de bază al deprinderilor motrice sportive elementare;
O4- să respecte reguli simple de organizare și desfășurare a activităților practice;

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

Nr. crt.	Verigi şi durată	Conţinut	Dozare	Formaţii de lucru	Observaţii
1.	Organizarea colectivului de elevi 1’	-Alinierea şi salutul. -Verificarea ţinutei şi a stării de sănătate. -Anunţarea temelor lecţiei.		În linie pe un rând	
2.	Pregătirea organismului pentru efort 5’	- Mers pe vârfuri cu brațele sus -Alergare uşoară - Mers pe călcâie cu brațele în șolduri -Alergare cu joc de gleznă -Mers cu ducerea alternativă a unui genunchi la piept (stânga, dreapta) - Alergare cu genunchii sus - Mers ghemuit -Alergare în lovirea şezutei cu călcâiele	1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L	În coloană câte unul X X X X	

3.	Influenţarea selectivă a aparatului locomotor 5’	Exercițiul 1. P.1 stând T1-2- ducerea capului în extensie spre înapoi cu arcuire T3-4- aplecarea capului spre înainte cu arcuire T5-6- ducerea capului în extensie spre înapoi cu arcuire T7-8- aplecarea capului spre înainte cu arcuire Exercițiul 2. P.1 stând T1-2- ducerea brațului stâng sus cu arcuire T3-4- ducerea brațului drept sus cu arcuire T5-6- ducerea brațului stâng sus cu arcuire T7-8- ducerea brațului drept sus cu arcuire Exercițiul 3. P.1 stând T1-4- rotirea brațelor spre înainte T5-8- rotirea brațelor spre înapoi Exercițiul 4. P. 1 stând cu brațele sus T1-2- ducerea capului în extensie spre înapoi cu arcuire și brațele sus T3-4- aplecarea capului spre înainte cu arcuire și brațele jos Exercițiul 5. P. 1 stând cu brațele în solduri T1-2 îndoirea capului spre stânga cu arcuire T3-4- îndoirea capului spre dreapta cu arcuire T5-6- îndoirea capului spre stânga cu arcuire T7-8- îndoirea capului sprea dreapta cu arcuire Exercițiul 6. P. 1 stând	8T x 6 8T x 6 8T x 4 8T x 4 8T x 4 8T x 4	În coloană câte 4 XXXX XXXX	

		cu brațele în șolduri T1- fandare spre înainte prin păşire pe piciorul stâng T2 – revenire T3- fandare spre înainte prin păşire pe piciorul drept T4- revenire T5- fandare spre înainte prin păşire pe piciorul stâng T6- revenire T7- fandare spre înainte prin păşire pe piciorul drept T8- revenire Execițiul 7. P.1. stând cu brațele în șolduri T1-8- sărituri ca mingea pe ambele picioare	8T x 4		

Nr. Crt.	**Verigi şi durată**	**Conţinut**	**Dozare**	**Formaţii de lucru**	**Observaţii**
4.	Dezvoltarea unei aptitudini de energie anaerobă 5’	Starturi din diferite poziții (stând, așezat, ghemuit) la semnal sonor urmate de alergare de viteză pe 20 de metri.	10x	În coloană câte patru XXXX XXXX	
5.	Realizarea temelor 32’ T1= 11’ T2= 21’	Forța Dezvoltarea forței musculaturii abdominale: Ridicarea picioarelor	10x	În coloană câte 4 XXXX XXXX	

		întinse din atârnat la scara fixă. Dezvoltarea musculaturii picioarelor: Săritură pe verticală din ghemuit în ghemuit Joc bilateral- handbal Se formează două echipe mixte (băieți + fete) care vor juca 2 reprize x 10 minute cu respectarea regulamentului de joc și cu pauză de 1' între reprize.	10x	XXXX	
6.	Revenirea organismului după efort 1'	Mers liniștitor, cu scuturarea brațelor și picioarelor.	1 tură	În coloană câte unul X X X X	
7.	Concluzii și aprecieri 1'	Evidențierea elevilor care au lucrat cel mai corect. Recomandări pentru activitatea viitoare.		În linie pe un rând	

METODA PROIECTULUI UTILIZATĂ LA DISCIPLINA ISTORIE

Groşanu Liviu Florin
Şcoala Gimnazială "Constantin Brâncuşi", Târgu - Jiu

Societatea contemporană este permanent supusă mai multor schimbări rapide şi într-un ritm tot mai alert ca urmare a exploziei cunoaşterii, a noilor descoperiri tehnologice şi a adoptării unor decizii rapide, determinând mutaţii şi în domeniul educaţional. Actul învăţării nu mai este văzut ca fiind rezultatul demersurilor şi muncii profesorului, ci rodul interacţiunii elevilor şi al colaborării cu profesorul. În sistemul de învăţământ schimbarea vizează creşterea eficienţei activităţilor de învăţare, dezvoltarea competenţelor de comunicare şi studiul individual, însă realizarea acestor obiective depinde de gradul de pregătire a profesorului în utilizarea noilor tehnologii, de stilul profesorului, de numărul de elevi, de interesul, cunoştinţele şi abilităţile acestora, de metodele de evaluare și de fişele de lucru elaborate.

Astăzi, metodele moderne de învățământ coexistă cu cele tradiționale și se străduiesc să ia locul celor impuse de nevoile educaționale ale secolului trecut, în speranța că, în acest mod, educația va reuși să răspundă cerințelor societății.

Nu doar alegerea metodelor constituie un punct nodal al strategiei didactice, ci și utilizarea lor în activitatea la clasă, deoarece metodele alese trebuie să unifice, să coreleze și să regleze sarcinile corespunzătoare obiectivelor propuse, conținuturile vehiculate, formele de organizare, dar și resursele.

Întrucât curriculumul actual are obiective ce se axează pe formarea și dezvoltarea elevilor, este evident faptul că metodele predării, învățării și evaluării se vor centra pe prezentarea, exersarea de experiențe, situații, acțiuni corespunzătoare acestor obiective, în orice componentă a educației.

Dintre metodele moderne de învățare, mi-am îndreptat atenția asupra unei metode activ participative bazată mai ales pe colaborarea elev-elev: metoda proiectului.

Metoda proiectului - metodă de predare - învățare - evaluare

Proiectul se constituie atât într-o metodă de învățare prin acțiune practica cu o finalitate reala, aplicativa, cat si intr-o metoda alternativa de evaluare.

Spre deosebire de alte metode, metoda proiectului presupune anticiparea mentala a unei acțiuni, precum si executarea ei, prin cercetare concreta.

Elevul sau grupul de elevi este plasat in centrul acțiunii, oferindu-i-se posibilitatea să-și afirme independența în gândire și acțiune, dar și să- și însușească direct tehnicile de cercetare, prin efort, cooperare, autocontrol, după îndrumarea inițiala.

Proiectul începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru, eventual și prin începerea rezolvării acesteia, se continuă acasă pe parcursul a câtorva zile sau săptămâni, timp în care elevul are permanente consultări cu profesorul și se încheie tot în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport asupra rezultatelor obținute și dacă este cazul, a produsului realizat.

Proiectul este o metodă activ-participativă ce presupune transfer de cunoștințe, dezvoltare de deprinderi și capacități, abordare interdisciplinară, precum și consolidarea unor abilități sociale ale elevilor.

Prin această metodă, profesorul estompează limita dintre teorie și practică, prin caracterul activ elevii putând să asimileze cunoștințe prin propriile lor experiențe de viață, să acționeze și să rezolve sarcini, autotestându-si capacitățile cognitive, sociale și practice.

Confruntându-se cu situații veridice, elevul este pus în ipostaza de a căuta, a cerceta, a emite ipoteze, a găsi soluții, toate acestea ducând la întărirea spiritului de răspundere proprie, la maturizarea gândirii, la o pregătire pentru depășirea situațiilor complexe din viața reală.

Înainte de a se demara un proiect, profesorului îi revine sarcina de a răspunde la câteva întrebări:

Demersul evaluativ se va centra pe proces, pe produsul final sau pe ambele elemente?

Profesorul va fi evaluatorul final, coordonatorul întregii activități sau consilierul permanent al elevilor pe parcursul realizării proiectului?

Structura proiectului este propusa de către profesor sau aparține în exclusivitate elevilor?

Resursele sunt puse la dispoziția elevilor încă de la începutul activității sau trebuie identificate și utilizate adecvat de către aceștia?

Realizarea unui proiect presupune parcurgerea mai multor etape:

1.Pregătirea proiectului

- identificarea unei teme (tema poate fi propusă de către profesor, de către elevi sau negociată cu elevii);
- conturarea obiectivelor;
- formarea echipelor de lucru;
- stabilirea sarcinilor de lucru și a timpului alocat ;
- precizarea cadrului necesar dezvoltării proiectului (cunoștințe teoretice necesare) ;
- resurse materiale și de timp ;
- alegerea modalității de prezentare: în cadrul disciplinei istorie, proiectele se pot concretiza în lucrări științifice, referate, monografii, reviste, mape tematice, albume, prezentări PowerPoint etc.

2.Implementarea proiectului

Stadiu de pregătire - stabilirea rolurilor în cadrul echipei :

secretarul – notează ideile membrilor grupului și planifică întâlnirile echipei;

moderatorul – facilitează comunicarea in cadrul grupului și răspunde de multiplicarea materialelor bibliografice

raportorul – prezintă concluziile, soluțiile finale ale grupului.

3.Implementarea propriu-zisa:

- culegerea, organizarea și prelucrarea informațiilor legate de tema aleasă;
- elaborarea unui set de soluții posibile ale problemei;
- evaluarea soluțiilor și deciderea către cea mai buna varianta;
- executarea proiectului;
- dirijarea acțiunii de către profesor;
- finalizarea acțiunii ;
- prezentarea proiectului/produsului final ;

4.Evaluarea proiectului

Pentru o evaluare cat mai obiectivă trebuie avute în vedere câteva **criterii generale de evaluare**, criterii care vizează:

Calitatea proiectului/produsului

- **validitatea**: nivelul la care proiectul reușește să acopere unitar și coerent, logic și argumentat, câmpul tematic propus;
- **completitudinea**: modalitatea în care au fost valorizate conexiunile și perspectivele interdisciplinare, competențele teoretice și practice;

- elaborarea și structurarea: vizează acuratețea și rigurozitatea demersului științific, logica și argumentarea ideilor, coerența, corectitudinea ipotezelor și concluziilor;
- calitatea materialului utilizat: relevanța conținutului științific, semnificația și acuratețea datelor colectate, strategia de prelucrare și colectare a datelor;
- creativitatea: gradul de noutate pe care îl aduce proiectul în abordarea tematicii, măsura în care elevul optează pentru o strategie originală, inedită.

Calitatea activității elevului

- **raportarea elevului la temă**: măsura în care elevul a făcut ceea ce trebuia sub aspectul validității și relevanței abordării temei proiectului;
- **preformarea sarcinilor**: nivelul de performanță pe care îl atinge elevul în realizarea diferitelor părți componente ale proiectului;
- **documentarea**: modalitatea în care a fost realizată documentarea (de totalitate de către elev sau cu sprijinul profesorului);
- **nivelul de elaborare și comunicare**: nivelul de comunicare pe care îl atinge elevul în momentul prezentării proiectului, accesibilitatea informației etc;
- **greșelile**: nivelul la care se manifestă greșeli (științific sau prezentare), tipul de greșeli (scuzabile, acceptabile sau fundamentale), frecventa greșelilor;
- **creativitatea**: originalitatea stilului elevului;
- **calitatea rezultatelor**: utilitatea proiectului în sine și a activității desfășurate de către elevi.

In finalul acestei lucrări, țin să menționez importanța privirii proiectului din tripla perspectivă : a predării, învățării și evaluării.

Metoda menționată corespunde paradigmei educaționale moderne prin faptul că se constituie în metodă de activare a elevului prin rezolvarea originală a sarcinilor, prin libertatea de alegere și de acțiune, prin modalitatea de procesare a informațiilor, prin interacțiunea cu semenii lor și cu mediul înconjurător.

În urma aplicării la clasă a acestei metode, am constatat că elevii se dovedesc foarte receptivi, participând cu entuziasm, simțindu-se motivați și stimulați în dezvoltarea și manifestarea prsonalității.

ACCENTELE DEMERSULUI DIDACTIC – DISCIPLINA ISTORIE

Prof. înv. primar Amariţei Mihaela
Şcoala Gimnazială "Bogdan Vodã" Rãdãuţi

Disciplina **Istorie** la ciclul primar propune ca finalitate a învățării familiarizarea elevilor cu experiențele umane trăite în alte perioade istorice, pornind de la situații familiare (fapte, evenimente legate de trecutul familiei sau al localității natale) și continuând cu teme care se situează la mai mare distanță în timp și spațiu.

Istoria are partea ei de contribuție la formarea competențelor cheie. Demersurile didactice și metodologice ce vizează formarea competențelor generale și specifice ale disciplinei Istorie contribuie la formarea celor opt competențe cheie la nivelul elementar, specific ciclului primar.

Localizarea în timp și spațiu a evenimentelor istorice (competență specifică) se bazează pe formarea abilității de ordonare cronologică a evenimentelor și exprimarea unităților de timp istoric (competențe matematice), analiza unei surse istorice scrise în limba maternă sau într-o limbă străină permite exersarea competenței de comunicare în limba maternă și într-o limbă străină, utilizarea unor softuri educaționale care permit vizualizarea spațiului geografic al unei bătălii presupune exersarea competențelor digitale, alcătuirea unei axe a timpului cu evenimente din viața personală, din viața familiei sau istoria localității natale invocă în mod direct competențe sociale, civice, de exprimare culturală

Ca dascãli, avem menirea de a prezenta istoria ca pe o carte frumoasă, în care să păstrăm neşterse faptele de seamă din trecutul de luptă al poporului român. Istoria nu se compune numai din legende şi povestiri, ci este o ştiinţă care se bazează pe adevăr, pe fapte şi lucruri reale. Reforma sistemului de învăţământ pune accent pe efortul propriu al copilului în toate cele trei mari etape: predare, învăţare, evaluare. Metodele de predare – învăţare folosite vor trebui să dezvolte învăţarea activă, interogativă. Iată câteva modalităţi de însuşire activă a cunoştinţelor şi deprinderilor şi de asimilare activă a experienţei sociale: folosirea unor lecturi captivante pentru elevi (legende, povestiri, mituri) discutarea cu elevii a unor fotografii, stampe, ce ilustrează aspecte ale vieţii oamenilor în diverse momente ale istoriei, prezentarea şi discutarea cu elevii a surselor orale (interviuri, anchete), a unor obiecte, produse, dosare tematice, a reprezentărilor vizuale, a vizitelor etc.

Iată câteva metode moderne, activ-participative, pe care le folosesc în lecţiile de istorie:

- Metoda „ciorchinelui"- Este o metodă grafică ce stimulează gândirea critică si creativitatea elevilor. Elevii sunt puşi în situaţia de a crea o structură grafică, utilizând informaţiile, cunoştinţele acumulate la o lecţie, unitate de învăţare ori să ajungă să descopere noi informaţii după lectura unui text. Metoda poate fi folosită în activităţile de învăţare sau de fixare a cunoştinţelor ori la evaluarea sumativă a unei unităţi de învăţare.

- Jurnalul cu dublă intrare este o metodă activă ce se poate folosi pentru a înţelege conţinutul unui text sau a unei imagini, elevii reţinând mai multe informaţii semnificative referitoare la subiectul sau problema pusă în discuţie. Este o metodă folosită pentru a-i pune pe elevi să coreleze noile informaţii cu experienţa personală şi să reflecteze la semnificaţia pe care o are un text pentru fiecare dintre ei .

- Mozaicul este o strategie care se bazează pe învăţarea în echipă, stimulând încrederea în forţele proprii a participanţilor, dezvoltă abilităţi de comunicare, răspunderea individuală de grup . Clasa se împarte în echipe de câte patru elevi. Fiecare membru primeşte un cartonaş cu un număr de la unu la patru, după care primeşte o fişă ce cuprinde o parte dintr-un material mai amplu (materialul are atâtea părţi câte grupe s-au format). Se explică subiectul pus în discuţie. Fiecare elev va fi, pe parcursul orei, profesor şi elev, pentru că fiecare va preda fragmentul său colegilor de grup şi va învăţa de la aceştia părţile pe care ei le vor prezenta .

Jocul de rol, Observaţia, Jocul interactiv, Lotus, Portofoliul, Metoda proiectului, Metoda pălăriilor gânditoare, Ştiu/vreau să ştiu/am învăţat, Cubul, Brainstorming, Metoda bulgărului de zăpadă, Metoda R.A.I .“Răspunde-Aruncă-Interoghează” sunt alte metode interactive ce se pot utiliza cu succes la ora de istorie.

În predarea-învăţarea istoriei accentul trebuie pus pe înţelegerea faptelor istorice, pe cooperarea lor, dar şi pe memorarea celor mai importante date. Profesorul trebuie să-l ajute pe elev să perceapă istoria ca pe o ştiinţă care studiază fapte istorice, pe baza documentelor . Strategiile activ participative utilizate în cadrul lecţiilor de istorie mobilizează energiile elevului, dezvoltându-i capacitatea de concentrare şi spiritul de observaţie . Ele contribuie la dezvoltarea gândirii critice a elevului şi la realizarea obiectivelor propuse .

PROIECTE EDUCAȚIONALE DE SUCCES

Buduru Janina - Carmen
Liceul Tehnologic "Ion Barbu" Giurgiu

Pentru a avea loc o schimbare în cadrul unei unități de învățământ este nevoie de construirea și aplicarea unor proiecte care să țină cont de specificul școlii și al comunității respective. Una dintre atribuțiile management ului școlar este proiectarea și managerul trebuie să aibă competențe specifice în domeniul proiectării.

Proiectul care are ca obiectiv schimbarea este considerat ca o proiecție pentru viitor, ce străbate un traseu virtual de la ceea ce este la ceea ce va fi, de la starea prezentă la starea ce urmează a fi în viitor. Pentru proiectarea unei schimbări trebuie să existe o nemulțumire față de situația existentă la un moment dat. Orice proiect care urmărește schimbarea trebuie să facă referire la:

- analiza situației de la care se pornește
- situația la care se vrea să se ajungă
- stabilirea drumului de la situația prezentă la situația ce va urma.

Într-o perioadă cu profunde schimbări, o școală poate deveni o instituție de succes dacă este privită ca un organism viu, dinamic, deschis schimbării și pregătit să-i administreze provocările. Schimbarea nu poate fi considerată un scop în sine ci nu este altceva decât răspunsul dat unor nevoi diferite de cele prezente. Pentru a schimba ceva în viața școlii trebuie să cunoaștem:

a. motivele și condițiile ce impun schimbarea
b. obiectivele schimbării sau componenta strategică a activității de proiectare
c. drumul ce trebuie parcurs și modalitățile prin care vom realiza schimbarea

Ideea parcurgerii acestui drum trebuie să aparțină Consiliului de Administrație al școlii.
Membrii Consiliului de Administrație trebuie să se implice atât teoretic cât și practic în procesul de proiectare a activității școlare. Efortul de proiectare strategică se materializează în instrumentul ce poartă numele de Plan de Dezvoltare Instituțională. Planul de Dezvoltare Instituțională are scopul de a susține procesul de schimbare sau de optimizare și ajută la întâmpinarea nevoii de schimbare. Prima condiție pentru a proiecta viitorul, de a realiza un PDI realist este cunoașterea cât mai exactă a situației școlii în care se desfășoară activitatea.

Trebuie realizată o privire asupra:
-resurselor existente (umane, materiale, financiare)
-calității interacțiunii dintre elevi-profesori, cadre didactice-managementul școlii
-mentalități și atitudini

Este relevantă când este luată în considerare evaluarea mediului, a elementelor externe școlii pe care aceasta nu le poate influența și trebuie să se țină seama de factori precum:

- resursele economice ale comunității
- starea materială, culturală și socială a familiei
- evoluția demografică a comunității
- calitatea infrastructurii locale
- reformele specifice domeniului
- inițiativele de reformă

Pentru realizarea unei diagnoze corecte, Consiliile de Administrație pot folosi:

- analiza de tip SWOT
- analiza de tip PEST
- analiza informațiilor de tip calitativ
- analiza informațiilor de tip cantitativ
- analiza complexă a comunității

Aceste informații trebuie să vină de la surse cât mai diverse pentru a putea fi asigurată obiectivitatea și corectitudinea acestora. Cele mai recomandate surse sunt: documentele scrise,

studii și cercetări, statistici oferite de instituții oficiale sau de instituții care se ocupă cu sondarea opiniei publice. Aceste informații pot fi colectate prin prelucrarea documentației scrise, prin organizarea de interviuri de grup, prin administrarea de chestionare. După identificarea punctelor slabe ale instituției școlare urmează formularea de nevoi specifice. Acesta constituie punctul de plecare în elaborarea strategiei de dezvoltare pe termen lung cât și a planurilor operaționale pe termen scurt. Proiectarea managerială are menirea de a răspunde atât cerințelor generale legate de alcătuirea și punerea în aplicare a unui proiect, dar și a unor cerințe specifice, legate de caracteristicile managementului școlar.

Dacă PDI este elaborat corect acesta devine un instrument de reglare a ofertei educaționale a școlii, deschis spre nevoile și aspirațiile comunității. Regulile de bază ce trebuie respectate de către PDI sunt:

- să fie o operă colectivă ce reflectă punctele de vedere ale reprezentanților școlii (elevi, profesori, management) și ai membrilor comunității negociate
- să fie realist, să cuprindă obiective care să poată fi aplicate
- să fie realizat pentru o perioadă de 3-5 ani
- să fie centrat pe îmbunătățirea aspectelor vieții școlii identificate ca fiind deficitare
- pornind de la diagnoză, PDI are caracter situațional
- este centrat pe interesele elevilor
- trebuie luate în considerare toate aspectele vieții școlare

Considerat document de planificare strategică, PDI trebuie să clarifice lucruri fundamentale referitoare la perspectivele dezvoltării școlii și anume:

- să se știe de unde pleacă și încotro se îndreaptă organizația
- să nominalizeze motivele care să justifice efortul realizării documentului
- să formuleze obiective clare
- să numească activitățile ce urmează a fi realizate în scopul atingerii obiectivelor propuse
- să numească persoane responsabile care să conducă la realizarea activităților ce urmează a fi derulate
- să identifice resursele umane, materiale, financiare și timpul necesar pentru desfășurarea activităților în condiții optime
- să stabilească metode și instrumente adecvate de monitorizare și de evaluare

Un PDI considerat de bună calitate trebuie să cuprindă: prezentarea școlii, viziunea școlii asupra rolului educației, misiunea școlii, scopurile și motivele care au condus la stabilirea țintelor strategice, căile de acțiune care duc la îndeplinirea țintelor strategice, timpul necesar pentru atingerea țintelor, roluri și responsabilități, metode și instrumente folosite pentru monitorizare și evaluare. Trecerea de la proiectarea strategică la cea operațională și face cu ajutorul planului managerial, care cuprinde programe și proiecte de dezvoltare și care trebuie să contribuie și satisfacerea nevoilor școlii respective, nevoi identificate în momentul diagnozei. Planul de dezvoltare trebuie asumat de părțile responsabile din școală și presupune un proces de consultare pentru realizarea lui revenind conducerii școlii. Obiectivele pe care și le propune școala nu pot fi atinse decât atunci când școala poate elabora și implementa proiecte concrete.

Planul de dezvoltare reprezintă modul în care dorim să transformăm școala. Aceste proiecte operaționale sunt realizate pe perioade scurte de circa un an. indiferent de modul de finanțare a acestor proiecte, acestea trebuie să se încadreze într-un model standardizat. Ele trebuie să parcurgă următoarele etape: formularea ideii de proiect, execuția proiectului, monitorizarea și evaluarea acestuia. Pentru identificarea problemei ce urmează a fi abordată, trebuie dat răspunsul la întrebări precum: De ce a apărut această problemă? Cine este afectat de ea? A cui este problema? Ce influență are asupra școlii? Cât de urgentă este rezolvarea ei? Se poate rezolva problema cu resursele disponibile? Ce se întâmplă dacă nu se rezolvă această problemă?

Obiectivele proiectului trebuie să fie în concordanță cu PDI și cu obiectivele de dezvoltare ale comunității. Trebuie prezentate în detaliu activitățile ce urmează a se desfășura pentru atingerea

obiectivelor propuse. Exemplu: întâlniri pregătitoare de lucru, ale echipei de management, selectarea și numirea unui expert, achiziționarea echipamentelor necesare și a materialelor consumabile, activități de informare, elaborare de materiale, expoziție cu produsele realizate prin proiect, acțiuni de monitorizare și evaluare, o serie de acțiuni de diseminare. Rezultatele proiectului trebuie să fie exprimate clar, să reflecte schimbările pe care proiectul le va obține și care pot fi măsurate. Acestea pot fi cantitative și calitative.

Pentru evaluarea performanței se vor folosi indicatorii de performanță. După criteriul utilizat pentru evaluarea performanței indicatorii pot fi: cantitativi, financiari, calitativi. Pentru a putea fi utilizați indicatorii de performanță trebuie să fie: clari, precișI, măsurabili, adecvați, relevanți, acceptați. Ei trebuie să țină cont de structura planificată pentru viitor a organizației, să măsoare ce poate fi controlat sau îmbunătățit, costul măsurării să nu depășească beneficiul, să ofere o imagine generală și completă, să fie agreați de cei implicați, ușor de măsurat, ușor de interpretat, eficienți. Un loc special îl au resursele umane. Elementele critice ale uni proiect sunt bugetul împreună cu planul de activități. Încă de la elaborarea unui proiect trebuie stabilite criteriile ce se vor aplica pentru măsurarea rezultatelor obținute. Acestea se referă la: nivelul de atingere a obiectivelor, raportul efortului uman-financiar, impactul asupra organizației, posibilitatea de transfer a rezultatelor, durabilitatea acestora, oportunitatea continuării acelui proiect. Rolul evaluării este acela de a contribui la îmbunătățirea practicii în domeniu, furnizarea feedback-ului echipei manageriale, luarea unor măsuri de corecție, oferirea de informații partenerilor de proiect.

Proiectul elaborat de echipa de proiect a unei școli trebuie să treacă printr-un proces de autoevaluare dar și prin evaluarea efectuată de instituția finanțatoare. Este de dorit ca la finalul demersului de proiect, echipa de proiect să elaboreze proiectul elaborat pentru a verifica consistența, coerența și logica internă. Acest lucru se poate realiza folosind o listă de control. Man agerul de proiect coordonează și integrează activitățile. Acesta trebuie să fie un bun comunicator, să fie familiarizat cu activitatea școlară, nu se implică direct în activitățile specifice, să colaboreze cu managementul școlii și cu alte grupuri neimplicate direct în proiect. El trebuie să stabilească problema, scopul, obiectivele, strategiile, activitățile, orarul și timpul de realizare precum și costurile. Pentru a-și putea realiza rolul, managerul trebuie să aibă răspunderea dar și autoritatea de a duce la îndeplinire proiectul. Este considerat un bun manager cel care realizează obiectivele proiectului în timpul și conform bugetului specificat. Dacă nu are nici o autoritate și se comportă ca un angajat oarecare, acesta își pierde rolul cu care a fost investit.

Un proiect considerat de succes este realizat în timpul prevăzut, cu resursele alocate și la nivelul de performanță dorit!

PROIECT EDUCAȚIONAL
PROGRAM DE RECUPERARE PRIN ÎNOT
PENTRU COPIII CU CERINȚE EDUCAȚINALE SPECIALE

Prof. Psihopedagogie Specială : Țăranu Elena
Unit. De Înv. : Centrul Școlar De Educație Incluzivă Nr. 2 Mun. Ploiești

Politicile și strategiile naționale pentru copii cu CES au la bază ideea de educație pentru toți și educație pentru fiecare.

Cerințele educative speciale (CES) plasează elevul într-o stare de dificultate în raport cu ceilalți din jur , stare care nu-i permite o existență sau o valorificare în condiții normale a potențialului intelectual și aptitudinal de care acesta dispune și induce un sentiment de inferioritate ce accentuează condiția sa de persoană cu cerințe speciale.

Astfel că activitățile educative trebuie să fie în relație directă cu posibilitățile reale ale elevilor , ceea ce atrage după sine o abordare diferențiată a educației copiilor cu CES.

Este ceea ce ne propunem prin activitățile educative din cadrul acestui proiect , să intervenim în scop terapeutic , recuperator , compensator și instructiv –educativ pentru elevii cu cerințe educative din școala noastră în special pentru copiii cu tulburări din spectrul autist.

Autismul este o tulburare neurobiologică complexă, de dezvoltare, care este de obicei diagnosticată în copilărie și se menține pe tot parcursul vieții uneipersoane. Pentru recuperarea acestor copii, cele mai utilizate programe de intervenție comportamentală se concentrează pe dezvoltarea abilităților de comunicare, sociale și ale abilităților cognitive. Cu toatea cestea, studii recente și dovezi anecdotice sugerează că unele opțiuni terapeutice alternative, care includ sport, exerciții și alte activități fizice, pot fi un adjuvant util în intervențiile tradiționale comportamentale, ducând la o îmbunătățire a simptomelor, comportamentelor și a calității vieții persoanelor cu autism.

ARGUMENT

Activitatea fizică este important pentru copiii cu și fără deficiențe deopotrivă, deoarece promovează un stil de viață sănătos, dar poate ajuta persoanele cu autism în moduri unice. Pe de altă parte, activitatea fizică este recunoscută ca având efecte în reducerea hiperactivității.

A fost sugerat că reducerea activității fizice este motivul principal pentru creșterea ratei excesului de greutate la copiii cu autism, în paralel cu obiceiurile alimentare neobișnuite și cu utilizarea de medicamente antipsihotice care pot duce, la rândul lor, la creșterea în greutate. Participarea la activitatea fizică poate fi o provocare pentru persoanele cu autism din motive cum ar fi: limitarea funcționării motorii, motivația redusă, dificultăți de planificare a mișcărilor și dificultăți de automonitorizare și coordonare a propriului corp.

Hipersensibilitatea auditivă, vizuală și la stimuli tactili , poate impune provocări suplimentare pentru persoanele afectate. Mai mult, activitatea fizică implică interacțiunea socială, mai ales în cazul sporturilor de echipă, iar acest aspect poate fi dificil pentru o persoană cu autism. Cu toate acestea, dacă e pusă în aplicare în mod corespunzător, adăugarea de activitate fizică unui program de intervenție în autism poate ajuta la depășirea multora dintre aceste provocări și la îmbunătățirea calității generale a vieții.

S-a demonstrate déjà că activitatea fizică îmbunătățește starea fizică general și motricitatea grosieră a persoanelor cu autism. Un studiu legat de scăderea în greutate care a implicat un program de alergare pe bandă și un program de mers pe jos, implementat vreme de 9 luni, a demonstrat

scăderea în greutate la adolescenți cu autism sever, măsurătorile înainte și după revelând o scădere semnificativă a indicelui de masă corporal în rândul participanților, precumși o creștere generală a capacității de efort fizic.

Un alt studiu, de această dată legat de înot și gimnastică acvatică pentru copiii cu autism, cu o durată de zece săptămâni de hidroterapie, care a inclus trei sesiuni de 60 de minute pe săptămână, a indicat creșteri semnificative ale nivelului de fitness indicat de schimbări în echilibru, viteză, agilitate, rezistență, flexibilitate și rezistență.

Cercetarea a demonstrat, de asemenea, că exercițiile de tip aerobic pot reduce semnificativ frecvența comportamentelor negative, de autostimulare, care sunt commune în rândul persoanelor cu autism, în timp ce nu au dus la descreșterea altor comportamente pozitive. Zece comportamente monitorizate, cum ar fi balansarea corpului, rotirea în jurul propriei axe, datul din cap, bătutul din palme, lovirea obiectelor și privirea insistentă la lumină, care interferează cu comportamentul social pozitiv și cu învățarea, pot fi controlate prin utilizarea de exerciții fizice. În plus, sportul descurajează comportamentele hetero și autoagresive, îmbunătățind în același timp atenția. Acest studio a inclus exerciții aerobice de 20 de minute de jogging, ușor obositoare.

O altă teorie aflată în spatele acestor constatări este că , rutine foarte bine structurate sau comportamente repetitive adaptate, cum sunt alergarea și înotul, pot avea funcții similar și/sau pot distrage atenția de la comportamentele autostimulative și repetitive nonadaptative asociate cu autismul.

În completare, printer cele mai importante avantaje ale activității fizice sunt implicațiile sociale ale participării la sport și exerciții fizice. Activitatea fizică poate promova respectul de sine, poate crește nivelul general de fericire și poate duce la rezultate sociale pozitive, toate extrem de benefice pentru persoanele cu autism.

Pentru acele persoane cu TSA care suntcapabile să participe la sporturi de echipă, acest lucru prezintă o oportunitate de a dezvolta relații sociale între colegii de echipă și de a învăța indicia sociale necesare interacțiunii în ansamblulei. Cu toate acestea, persoanele care prefer sporturile individuale cum ar fi alergatul sau înotul care nu se bazează foarte mult pe repere sociale pot beneficia în continuare de atributele pozitive ale activității fizice, dezvoltând relații sociale cu antrenori sau instructori. În toate cazurile, participarea la sport le oferă persoanelor cu autism un rol în societate care nu ar fi existat altfel.

În timp ce există dovezi care să susțină rolul activității fizice în îmbunătățirea simptomelor autismului, sportul și exercițiile fizice nu ar trebui să înlocuiască intervențiile comportamentale demonstrate științific, dar poate constitui un supliment eficient al acestor terapii, și, posibil, să le sporească beneficiile.

De fapt, multe dintre componentele-cheie ale unui program de succes de activitate fizică pentru persoanele cu autism oglindesc componentele care alcătuiesc unele dintre cele mai frecvente tratamente și intervenții comportamentale. De exemplu, predarea de noi abilități pentru copii rupându-le în sarcini mai mici, organizate, și apoi recompensarea acestora pentru a fi realizate cu success sunt componente de bază ale intervențiilor validate cum ar fi ABA și TEACCH. Aceste tehnici pot fi implementate cu ușurință în procesul de predare a educației fizice la copiii cu autism.

Cele mai frecvent utilizate activități fizice pentru persoanele cu TSA sunt înotul, călăria, atletismul, plimbările, ciclismul, artele marțiale.

SCOPUL:

Implicarea elevilor cu CES în activități de recuperare prin înot.

RESURSE:

- Resurse umane:
- instructor înot
- elevii cu CES de la CȘEI
- prof. psihopedagogie specială
- părinții
-voluntari
- Resurse finanțare – autofinanțare
- Resurse spațiale: - Piscina acoperită
-Resurse temporale – pe durata unui an școlar

INNOVATIVE ASSESSMENT METHODS IN THE ONLINE EDUCATIONAL ENVIRONMENT – A METHODOLOGICAL APPROACH

Bucur Magdalena Iuliana
Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu"
Târgoviște

In this day and age, when the world trend is towards global digitization, making use of online tools has become a must in all educational systems. The main goal behind the movement towards digitization is to deliver assessments that better reflect and support the work occurring in the classroom. Online testing tools have proved their efficiency in difficult situations, when the web made it possible for teachers to reach out to students, lead them, teach them and, in the long run, assess them. Although online testing has its own share of criticism regarding confidentiality and security, it was welcomed as a means of evaluating students' work and progress.

At various stages during their learning, students may need or want to be tested on their ability in the English language. If they arrive at a school and need to be put in a class at an appropriate level, they may do a placement test. This often takes the form of a number of indirect items, coupled with an oral interview and perhaps a longer piece of writing. The purpose of the test is to find out not only what students know, but also what they do not know. As a result, they can be placed in an appropriate class. At various stages during a term or semester, teachers may give students progress tests. At the end of a term, semester or year, teachers may want to do a final achievement test to see how well students have learnt everything. All these types of tests used to be, until very recently, and still are, in certain cases, paper-based, teacher-controlled test. However, *student assessment has changed in the new millennium – especially in the context of the recent pandemic. Though there is something to be said for old-fashioned paper and pencil methods, new technologies are evolving daily to assist teachers with this task. There have been designed a paraphernalia of tools, all meant to make assessment easier and also more efficient. Among these, we can include online quizzes, open-ended/essay questions, drag-and-drop activities, online interviews, dialogue simulations, online polls, game-type activities, peer evaluation and review and forum posts.*

Quizzes are a traditional assessment tool. Plus, when paired with technology, they are an excellent way to engage student learning. Quiz questions can take a number of forms, such as multiple-choice, fill-in-the-blanks, and hotspots. One benefit of quizzes is that they are short and easy to assess. Another is that question order and options can be randomized, so each student's quiz is unique. Online quizzes are ideal for measuring learning results across a wide audience. Since each student takes the same test, teachers can compare and contrast results across different classes, schools, or communities. A non-graded online quiz can be given prior to the start of a lesson to gain a baseline measurement of a student's existing knowledge. Teachers can also embed a knowledge check test into a module to reinforce concepts taught in the lesson, or make a final graded test at the end of the course to evaluate students' overall performance. Online quizzes can be easily created using an eLearning authoring toolkit such as Google forms. This toolkit includes a quiz maker tool that offers several question types. teachers simply need to choose the appropriate templates to put together a quiz for their students quickly and easily. They can enhance their test by providing detailed answer feedback, adding info slides, and creating individual learning paths, depending on how well each student is performing on the quiz.

Open-ended or essay-type questions are one of the most popular qualitative assessment methods. They prompt learners to explore their thoughts, feelings, and opinions, while testing their overall comprehension of a topic. This type of question encourages critical thinking and is best suited for evaluating higher-level learning. Essay questions require a longer time for students to think, organize, and compose their answers.

Drag-and-drops are a type of assessment that show a learner's ability to link information and apply knowledge to solve a practical problem. Teachers can incorporate both images and text in a drag-and-drop activity, giving it a real-world feel that is both challenging and engaging. It is essential to use this assessment type when you want learners to be able to apply knowledge in a real-life situation.

Teachers can also incorporate a video conference within their online teaching to give learning a more personal touch. During brief online interviews, students can demonstrate their proficiency in language, where mastery of specific skills is an important requirement. Sometimes it may be beneficial to conduct group interviews – for building self-confidence.

Interviews can also include a mentoring component enabling students to get immediate feedback from instructors and help them feel more responsible about their studies. Teachers can share online interviews with the help of web conferencing tools like Zoom or Google Meet. For best results, they should take the time to plan out their interview before it begins, to prepare their questions in advance and schedule a time for the meeting to occur. Online learners should be provided with feedback or a way to interact with the interviewers.

A dialogue simulation is a way to train learners for real-life conversations with customers, colleagues, and others. When creating a conversation activity based on a situation that a student may face on the job, teachers should let them know what to expect and provide a safe place to practice their reactions and responses.

Polls allow one to capture feedback directly from one's audience about their learning experience. They can be used to measure anything from learning satisfaction to why a student made a particular choice during a lesson. Online surveys are highly engaging for learners because they allow them to share their opinions, make themselves heard, and are quick to complete. There are some specialized online platforms like SurveyMonkey that allow one to create, send, and analyze surveys.

Game-type activities turn a series of test questions into a game. For example, a trivia game might ask learners to answer a certain number of questions within a period of time and award points based on the number of correct answers. Game-based assessments are considered fun, and not "tests", so they are generally a good indicator of true skills and knowledge. Besides, they have been shown to enhance learning by promoting the development of non-cognitive skills, such as discipline, risk-taking, collaboration, and problem solving. Teachers add game-type activities when they want to engage and challenge their students in a non-traditional way. Quizlet and Kahoot are two popular applications that teachers can use to create fast-paced interactive learning games. Quizlet allows one to create a study set of online flashcards for learning terms and definitions, while with Kahoot, one can build engaging quizzes and let their students score points by answering quickly and correctly.

Peer evaluation turns the tables to put learners into the instructor's seat and allow students to review and edit each other's work. Such activities give each participant a chance to reflect on their knowledge and then communicate their feedback in a consistent and structured way. Third-party platforms, such as TurnItIn's Feedback Studio, enable students to read, review, and evaluate one or more papers submitted by their classmates using rubrics or prescribed assessment questions. Teachers are able to log in and track individual participation in the activity and monitor comments or peer evaluation feedback. As a best practice, the instructor should map out and clearly explain the steps of a peer review and evaluation process prior to launch. Be sure to provide a rubric or set of guidelines for each participant to follow to ensure that evaluations are conducted in a consistent manner.

Last but not least, a forum is an online discussion board organized around a topic. Asking students to contribute to a forum post is an excellent way to gauge their understanding, pique their interest, and support their learning. In this activity, students are given a critical thinking question based on a lesson or a reading, and are asked to reflect on both. Their answers are posted to a

forum and their peers are given the chance to respond. This method should be used when teachers want learners to interact, communicate, and collaborate as part of the learning process, while checking their comprehension of the topic. Such a forum can be started by creating an online message board exclusively for one's class in their LMS or some external platform like ActiveBoard. Teachers identify common topics or themes that they can align messages to, they set participation goals and guidelines that explain acceptable standards for posting (be respectful of others, avoid foul language or personal criticism). The facilitator should review postings on a regular basis and provide constructive feedback or guidance to participants.

Online assessments are a critical part of eLearning and should be undertaken with the same level of care and rigor that should be put into creating the learning content. The multitude of software tools that allow one to generate engaging tasks provide instructors with invaluable support in achieving their goals.

COMMUNICATION WITH STUDENTS ON E-LEARNING PLATFORMS DURING ONLINE ENGLISH CLASSES

Profesor de limba engleză Mihaela Zachman
Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida ”Piatra-Neamț

Through communication teachers socialize, speak, share lessons, opinions, ideas, ideals , wishes and not at last learning purposes . All English classes turn into a huge challenge while using online lessons for both teacher and students. On the one hand all of us have three main needs we, as teachers have to keep in mind these aspects : inclusion , control and affection.
The scientist established that it is impossible not to communicate. Moreover, communication teacher-students develops at two important levels : informational and relational, where both actors (teacher-students) are involved in the process of teaching-learning-evaluation. This is reason they should take into consideration the idea that communication is irreversible, once someone send words, these words, sentences will never go back. Teachers have to chose most suitable words in accordance to their students' level of knowledge and understanding , with a kind tone of voice, to repeat, to explain in such a way to not affect students' emotional comfort while using online tools such as video, microphones ,when sometimes connection is bad or simply interrupted, or even suddenly cut.
Communication may be simetric or inequal. It is the teacher' s duty and role to lead conversations, dialogues from equal to equal, to avoid inequity. It is advisable to allow students time to think, to express themselves, to speak slowly or faster, depend on their speaking English abilities, to encourage frecquently, in order to ensure a simetric and efficient communication , expecially during online lessons.

Communication, teacher-students ' dialogue is a continuous negociation process which represents a deep effort for building of a relationship. Therefore this type of relationship should be a constructive and evoluative one, in a progressive rate. However the teacher is the director of such a communication online process because he/she has much experience and why not… we have to accept the idea of having much patience.While at school, in normal physical presence English classes the quality of the communication can be influenced by the moment of the day, the sunlight, the desks , blackboard, or the students 'chairs positions, number of the students, in online communication things can be perceived in a very different way. The impact upon online conversations focuses on the psychological factors, such as the : students emotions, feelings, attitudes, needs. In addition it is the teacher 's ability , creativity and involvement to overcome all these impediments in order to reach a positive feedback. So that the level of understanding starts with the process of learning as an acquisition, as a reaction to all information the students gained along the courses, classes. The students could accept or reject all these information if they are not properly or even in accordance to their needs of level of understanding.

In conclusion all the students answers (being as commentaries shorter or longer, explicite or poor, shy, laughs, even silent) , must be accompanied by the teacher 's explanations intensified with clarifications all the time. All in all the English teacher s role in *online classes* is to create a pleasant, relaxing and confident atmosphere and to make hugh efforts to ensure emotional comort through communication by "*coming together"*.

FORMAREA PROFESIONALĂ - O PRIORITATE

Prof. Aldea Simona
Colegiul Tehnic „Danubiana" Roman, Neamț

Formarea profesionala este procedura prin care se asigura cresterea si diversificarea competentelor profesionale, prin initerea, calificarea, recalificarea, perfectionarea si specializarea persoanelor in cautarea unui loc de munca, in vederea realizarii mobilitatii si (re)integrarii acestora pe piata fortei de munca.

Dacă în trecut tinerii care dobândeau o profesie reuşeau, pe baza cunoştinţelor obţinute în timpul scolii, să o exercite pe toată durata vieţii, astăzi cunoştinţele se perimează foarte rapid.

În perioada actuală de schimbări rapide prin care trece România formarea şi perfecţionarea ar trebui să devină un proces continu şi organizat care să ţină seama atât de schimbările care au loc în trecerea spre economia de piaţă, cât şi de cele care pot fi anticipate.

În condiţiile în care inovaţiile schimbă tehnologia şi managementul de la o zi la alta, companiile şi societăţile comerciale sunt obligate să-şi reconsidere permanent politica de resurse umane şi valoarea muncii.

Nici o firmă nu poate da rezultate comparabile cu ceea ce există pe plan mondial dacă nu-şi va instrui permanent angajaţii, asigurând în acelaşi timp întărirea relaţiilor dintre angajaţi, comunicarea internă, lucrul în echipă, antrenarea angajaţilor în dezvoltarea instituţiei la care lucrează.

Principalele sub-activitati:

- identificarea nevoilor de formare profesionala;
- planificarea activitatii de formare profesionala;
- evaluarea activitatii de formare profesionala.

Principiile care guverneaza formarea profesionala:

- legalitate;
- profesionalism;
- operativitate;
- asigurarea egalitatii sanselor pe piata muncii;
- confidentialitate.

Rezultate urmarite :

- inzestrarea individului cu competentele necesare pentru a participa mai activ in sferele vietii sociale, la toate nivelele comunitatii, inclusiv la nivel european;
- sporirea mobilitatii fortei de munca;
- sporirea sanselor de acces la locuri de munca;
- limitarea proportiilor somajului de lunga durata;
- facilitarea (re)integrarii in activitate a categoriilor de forta de munca defavorizate;
- cresterea nivelului investitiilor in resurse umane;
- dezvoltarea efectiva a metodelor de predare si invatare;
- imbunatatirea evaluarii competentelor si in sistemul nonformal si informal;
- sporirea eficientei cursurilor de formare pofesionala.

Locul de desfasurare si dotarea necesara

Locul de desfasurare:

- ✓ furnizorii de servicii de formare profesionala autorizati in conditiile legii;
- ✓ sediile agentiilor judetene pentru ocuparea fortei de munca;
- ✓ alte sedii ale agentilor economici implicati.

Deosebiri între formarea şi perfecţionarea profesională

Formarea profesională

-calificarea iniţială

-însuşirea unei noi meserii

Perfectionarea profesională

-însuşirea de către lucrători deja calificaţi într-un anumit domeniu a unor noi cunoştinţe, priceperi şi deprinderi de muncă, recunoscute ca fiind parte din conţinutul meseriei

-policalificare

-recalificare

Formare profesională:

- urmăreşte dezvoltarea unor capacităţi noi
- include calificarea profesională, perfecţionarea, specializarea, formarea prin experienţă şi informarea profesională
- reprezintă un ansamblu logic şi sistematic de cunoştinţe teoretice şi deprinderi practice acumulate prin pregătire profesională, supuse procesului de extindere şi înnoire permanentă prin perfecţionarea pregătirii profesionale, cunoştinţe şi deprinderi necesare pentru a exercita o anumită profesiune
- presupune“un proces sistematic de schimbare a comportamentului, cunoştinţe lor şi motivaţiei angajaţilor existenţi în scopul îmbunătăţirii echilibrului între caracteristicile angajatului şi cerinţele locului de muncă.

EDUCAREA CAPACITĂŢII DE AUTOEVALUARE LA ELEVI

Profesor Inginer Csiki Levente,
Liceul Teoretic "Bocskai István" Miercurea Nirajului, Mureş

Rezumat

Lucrarea are ca țintă formarea și dezvoltarea capacității de autoevaluare la elevi, autocunoaștere cu implicații multiple în plan educațional, să-și autoaprecieze şi să-şi pună în valoare propriile atitudini.

Valențe formative prezintă autoevaluarea produselor realizate de elevi.

Formarea **capacităţii** de autoevaluare elevilor se realizează prin prezentarea a obiectivelor curriculare şi de evaluare pe care trebuie să le îndeplinească;încurajarea elevilor pentru a-şi pune întrebări legate de modul de rezolvare a sarcinii de lucru şi de efectele formative ale acesteia; stimularea evaluării şi interaprecierii în cadrul grupului.

Informaţiile obţinute în urma autoevaluării vor fi integrate şi valorificate prin compararea cu informaţiile obţinute de către profesor, inserate în portofoliile elevului şi prezentate periodic părinţilor.

Evaluarea reprezintă actul didactic complex integrat întregului proces de învăţământ, care asigură evidenţierea cantităţii cunoştinţelor dobândite şi valoarea, nivelul, performanţele şi eficienţa acestora la un moment dat, în general, periodic şi final, oferind soluţii de perfecţionare a actului de predare-învăţare.

Evaluarea este actul didactic care determină promovarea sau nepromovarea tineretului dintr-o etapă (an sau ciclu) de învăţământ în altele, iar în cazul când se realizează prin concurs – asigura ocuparea unui loc de muncă într-un anumit domeniu de activitate. Calitatea, valoarea şi eficienţa ridicate ale evaluării implică pricepere, corectitudine, obiectivitate, responsabilitate din partea profesorilor examinatori. Se recomandă eliminarea subiectivităţii în aprecierea celor examinaţi.

Finalitatea evaluării trebuie să ofere „o oglindă” a nivelului de pregătire a elevului de-a lungul unei perioade de şcolaritate.

Autoevaluarea este o formă de organizare şi apreciere reprezentând expresia unei motivaţii lăuntrice faţă de învăţare. Ea are efect formativ şi se raportează la diferite capacităţi ale elevului în funcţie de progresul realizat şi de dificultăţile pe care le are pentru a le depăşi.

Elevul are nevoie să se autocunoască, fapt cu multiple implicaţii în plan motivaţional. El să aibă un program propriu de învăţare, să-şi autoaprecieze şi valoreze şi să-şi pună în valoare propriile atitudini. Sarcina cadrului didactic este de a pregăti elevii pentru autoevaluare, de a-i face să înţeleagă criteriile după care îşi apreciază propria activitate. Informaţiile obţinute în urma autoevaluării pot fi folosite pentru a le compara cu cele ale colegilor, pentru a le prezenta periodic părinţilor şi pentru a-şi completa portofoliul său.

Pentru perfecţionarea practicilor de evaluare, urmează o centrare pe obiective mult mai bine determinate. Trecerea de la evaluarea produsului la evaluarea procesului modifică înseşi funcţiile evaluării. Evaluarea procesului devine un moment central şi permite un demers circular sau în formă de spirală, prin care se asigură ameliorarea din interior a întregului sistem. În timp ce evaluarea tradiţională, menită a garanta obiectivitatea, este pusă în situaţia de exterioritate în raport cu ceea ce urmează a fi evaluat, demersul sistemic se bazează pe autoevaluare, ea însăşi asociată unei deschideri. La limită se poate ajunge la o evaluare fără judecare, fondată numai pe constatări.

Componentele autoevaluării

Elevul îşi va dezvolta abilităţile de autoevaluare în cazul în care profesorul va demonstra o atitudine binevoitoare faţă de el, încredere în forţele lui, dorinţa de a-l ajuta să înveţe pe toate căile posibile;

Este important ca elevul să poată să-şi dea o caracteristică succintă, să-şi poată autoregla activitatea de instruire. Baza activităţii de autoevaluare include: dezvoltarea unei atitudini critice faţă de sine, activizarea proceselor de gândire, organizarea eficientă a activităţii mintale şi practice;

Educarea nivelului realist de cerinţe a elevilor, a abilităţilor de autoevaluare necesită un nivel înalt al acestui proces, formarea căruia cere eforturi şi timp.

Autoevaluarea produselor realizate de elevi constituie o modalitate psihopedagogică cu largi valenţe formative. Implicarea elevilor, în aprecierea propriilor eforturi şi rezultate, are efecte benefice pe mai multe planuri. Astfel, după I.T.Radu (1998, p.246), consecinţele pozitive sunt:

• cadrele didactice dobândesc confirmarea aprecierilor lor în opinia elevilor, cu privire la rezultatele constante;

• elevul exercită rolul de subiect al acţiunii pedagogice, de participant la propria sa formare;

• stimulează motivaţia intrinsecă faţă de învăţătură şi atitudinea responsabilă faţă de propria activitate;

• îi ajută pe elevi să aprecieze rezultatele obţinute şi să înţeleagă eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor stabilite.

Educarea capacităţii de autoevaluare la elevi presupune respectarea anumitor condiţii fundamentale:

•prezentarea (la începutul activităţii, sarcinii de lucru) a obiectivelor curriculare şi de evaluare pe care trebuie să le îndeplinească;

•încurajarea elevilor pentru a-şi pune întrebări legate de modul de rezolvare a sarcinii de lucru şi de efectele formative ale acesteia;

•stimularea evaluării şi interaprecierii în cadrul grupului;

•completarea, la finele sarcinii de lucru, a unui chestionar cu răspunsuri deschise sau a unor scale de clasificare.

Literatura de specialitate (I.T.Radu, 198; C.Cucoş, 1998, A. Stoica, 2001) evidenţiază unele modalităţi de formare şi dezvoltare a spiritului de evaluare obiectivă:

1. **auto-corectarea** sau **corectarea reciprocă** – elevul fiind solicitat să-şi depisteze operativ erorile, lacunele proprii ori ale colegilor;

Factorul primordial îl constituie evaluarea bine concepută de către profesor care să fie etalon de obiectivitate practică, să aibă valoare de referinţă şi să-i ajute astfel pe elevi să se ghideze ei înşişi după criteriile de apreciere fundamentate ştiinţific şi verificate practic.

2. **auto – notarea controlată** – în cadrul unei verificări elevul este solicitat să-şi acorde o notă, care este apoi „ negociată ” cu profesorul sau împreună cu colegii. Profesorul trebuie să argumenteze şi să evidenţieze corectitudinea/incorectitudinea aprecierilor formulate;

De aici, necesitatea de a li se prezenta **modelul complet pentru autocontrol şi autonotare care, în probele standardizate, se pretează la modelul rezolvării sarcinilor didactice şi baremele de notare sau autonotare**.

De asemenea, elevii pot fi provocaţi, incitaţi la discuţii folosind metoda scorurilor false, fictive sau prearanjate (note mai mici sau mai mari), în argumentaţia sa profesorul trecând mai uşor peste laturile pozitive ale răspunsurilor şi insistând asupra lipsurilor (când nota este micşorată) şi invers. 7

3. **notarea reciprocă** fie la lucrările scrise, fie la examinarea orală;

4. **metoda aprecierii obiective a personalităţii** concepută de psihologul român Gh.Zapa.

Principiul de bază al acestei metode prevede o cunoaştere obiectivă (a rezultatelor) se poate realiza prin completări reciproce de informaţii şi aprecieri, obţinute în urma antrenării clasei de elevi şi confruntarea acestora. (Gh. Dumitriu, C. Dumitriu, 2003)

Întrebări pe care elevii ar trebui să şi le pună:

- Există un alt mod (metodă) de a rezolva această sarcină?
- Am rezolvat sarcina suficient de bine?
- Ce ar trebui să fac în pasul următor?
- Ce produs, care mă reprezintă, ar trebui să-l valorific?

Condiţii necesare pentru formarea deprinderilor autoevaluative la elevi:

- Prezentarea obiectivelor pe care elevii trebuie să le atingă;
- Încurajarea elevilor în a-şi pune întrebările de mai sus şi de a da răspunsul în scris;

- Încurajarea evaluării în cadrul grupului;
  Completarea, la sfârşitul unei sarcini importante, a unor propoziţii de genul:
- Am învăţat…
- Am fost surprins de faptul că…
- Am descoperit că…
- Am folosit metoda…deoarece…
- În realizarea acestei sarcini am întâmpinat următoarele dificultăţi…

  Grilele de autoevaluare permit elevilor să-şi determine, în condiţii de autonomie, eficienţa activităţilor realizate. Valenţele formative ale activităţilor de autoevaluare pot fi sintetizate astfel:
  - ajută elevul să se implice în procesul evaluării şi în felul acesta să conştientizeze criteriile specifice de evaluare, ceea ce îl face să înţeleagă şi să aprecieze eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor, să înţeleagă semnificaţia calificativelor acordate de învăţător;
  - încurajează elevul să-şi dezvolte procesele metacognitive, de autoreglare a proceselor de construire a propriilor cunoştinţe;
  - contribuie la formarea reflexivităţii asupra propriei activităţi, la conştientizarea conduitei şi a gradului de adaptare a acesteia la cerinţele învăţării şi activităţii şcolare;
  - devine disponibilitate în raport cu învăţarea, fiind privită ca un proces de autoreglare care accelerează învăţarea;
  - dezvoltă o atitudine critică faţă de sine, ajutând elevul să-şi dea seama singur de limitele sale, de poziţia pe care se situează în raport cu colegii săi;
  - dezvoltă capacitatea de identificare a propriilor progrese şi de ameliorare a performanţelor proprii.

  Chestionar de autoevaluare

1) Care sunt etapele parcurse în vederea rezolvării efective a sarcinii de lucru?
   _____
2) Prin rezolvarea acestei sarcini am învățat:

a. _____
b. _____
c. _____

3) Dificultătile pe care le-am întâmpinat au fost:

a. _____
b. _____
c. _____

4) Cred că mi-aş îmbunătăţi performanţa dacă:

a. _____
b. _____

5) Cred că activitatea mea ar putea fi apreciată ca fiind_____
   _____

Autoevaluarea se poate realiza prin chestionare (prezentat mai sus) şi prin scări de clasificare:

Fişa de evaluare	Slab	Mediu	Bun	Foarte bun	Excelent
Perfomanţe şcolare					
Motivație și interes constant manifestat prin realizarea diferitelor produse ale activității					
Spirit de iniţiativă, independenţă					
Spirit de cooperare					
Participarea la discuții în cadrul activităţii pe grupuri de lucru					
Disciplina de lucru					
Progresul realizat					
Comportamentul general					
Asumarea responsabilităţilor în realizarea sarcinilor de lucru curente					

Informaţiile obţinute în urma autoevaluării vor fi integrate şi valorificate prin câteva modalităţi:
– comparate cu informaţiile obţinute de către profesor prin intermediul altor metode alternative;
– inserate în portofoliile elevului;
– prezentate periodic părinţilor, alături de alte informaţii pentru a obţine o imagine cât mai completă asupra evoluţiei elevului. Un loc aparte îl ocupă autoevaluarea comportamentelor din domeniul afectiv realizat prin chestionare şi scări de clasificare.

Bibliografie:

1. Radu, I.T. *Evaluarea în procesul didactic,* Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 2000.
2. Stoica Adrian. a). *Metodologia elaborării testelor de progres şcolar,* Colegiul Universitar Credis, 1999-2000.
   b.) *Metode şi instrumente de evaluare,* Bucureşti, 2000.
3. Cucoş, C-tin. *Probleme de docimologie didactică, în Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice,* Iaşi, Editura Polirom, 1998.
4. Bontaş Ioan, *Pedagogie*, Bucureşti, Editura All, 1994;
5. Bontaş Ioan, Cioată Simion, Dorofte Ionel, Jurcău Nicolae, *Pedagogie pentru învăţământul superior tehnic*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.
6. Dumitriu Gh. - Psihopedagogie, E.D.P., Bucuresti 2003
7. Prof. univ. dr. VASILE V. POPESCU, Evaluarea şi autoevaluarea în procesul de învăţământ,curs universitar

FORMAREA CARACTERULUI ELEVULUI PRIN PROIECTELE CARITABILE

Prof. Zamfir Aurora Alina
Liceul Tehnologic Nr. 1-Mărăcineni

„Plasând omul în lumea valorilor umaniste civilizatoare, educaţia îl înzestrează cu capacitatea de a-şi alege propria cale de evoluţie într-un areal determinant, cu determinări socio-culturale concrete. Prin natura ei, educaţia influenţează valoric natura umană, orientând conduita spre activism, atitudine umană sinceră faţă de sine şi alţii. În cadrul sistemului educativ, distingem două categorii importante de activităţi care, împreună cu orele de curs, contribuie semnificativ la formarea personalităţii elevului: activităţile curriculare şi activităţile extracurriculare."[22]

Problematica educaţiei dobândeşte în societatea de azi noi conotaţii, accentul trecând de pe informativ pe formativ. Fără a nega importanţa educaţiei de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educaţia extracurrriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învăţământ, îşi are rolul şi locul bine stabilit în formarea personalităţii tinerilor.

Activitatea extracurriculară e o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenţie, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor. Diversitatea activităţilor extraşcolare oferite creşte interesul copiilor pentru şcoală şi pentru oferta educaţională.

Activităţile extracurriculare contribuie la adâncirea şi completarea procesului de învăţământ, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber. Conţinutul acestor activităţi nu este stabilit de programa şcolară, ci de către cadrele didactice, în funcţie de interesele şi dorinţele elevilor.

ARGUMENT:

Chiar dacă tendinţa epocii contemporane este de a se rupe de o parte dintre datini şi de valorile pe care acestea le susţin, fiecare dintre noi avem o mare datorie - aceea de a ne şti tradiţiile şi obiceiurile. Copiii văd lucrurile cu mai multă fantezie decât noi, adulţii.

Exprimându-se prin intermediul creațiilor sale, copilul învață să devină el însuși, să devină încrezător în forțele sale proprii, să comunice și să relaționeze, deci să fie un copil fericit. Elevii realizează diferite lucrări, specifice primăverii și Sărbătorilor Pascale, folosind materiale diverse și aplicând procedee și tehnici de lucru învățate la clasă. Aceste obiecte pot fi idei de cadouri pentru sărbătorile ce se apropie sau ornamente pentru a aduce în case spiritul Sărbătorilor Pascale.

Cu lucrările realizate se va organiza o expoziție cu vânzare pentru părinți și pentru locuitorii comunei, în vederea atragerii de fonduri, care vor fi folosite pentru a dărui alimente de Paști unor copii ce provin din familii cu venituri modeste. Suntem motivaţi de faptul că beneficiarii direcţi ai proiectului, copii care provin din medii dezavantajate, vor avea un Paşte mai frumos datorită muncii noastre.

SCOPUL:

Valorificarea experienţei pozitive a cadrelor didactice din 2 unităţi şcolare, pe o perioadă de 3 luni privind organizarea şi desfăşurarea unor proiecte educaţionale. Promovarea potenţialului artistic şi creativ al copiilor cu privire la capacitatea de a realiza diferite obiecte. Creşterea implicării civice a elevilor, a cadrelor didactice din cele două unităţi şcolare, dar şi a comunităţii locale, prin participarea directă la activităţi de voluntariat în sprijinul ajutorării unor copii care provin din medii dezavantajate.

[22] Lazăr, V.; Cărăşel, A., *Psihopedagogia activităţilor extracurriculare*, Editura Arves, Craiova, 2007, p.29.

OBIECTIVE SPECIFICE:

- Implicarea elevilor şi a cadrelor didactice din şcoală în pregătirea exponatelor care vor fi vândute în scop caritabil la expoziţia organizată;
- Creşterea responsabilităţii comunităţii locale prin sprijinirea cazurilor sociale, în perioada sărbătorilor pascale;
- Valorificarea produselor confecţionate de voluntarii din comunitatea locală în cadrul expoziţiei cu vânzare, în scop caritabil;
- Creşterea satisfacţiei beneficiarilor direcţi şi indirecţi şi diseminarea de către cadrele didactice înscrise în proiect a exemplelor de bună practică în ceea ce priveşte activitatea de voluntariat.

PLANUL OPERAŢIONAL DE ACŢIUNE:

Proiectul a cuprins mai multe etape:

- 1. etapa de documentare şi scriere a proiectului;
- 2. etapa de mediatizare a proiectului;
- 3. etapa de confecţionare a obiectelor;
- 4. etapa de organizare a expoziţiei;
- 5. etapa de achiziţionare a pachetelor de alimente şi distribuirea lor;
- 6. etapa de evaluare a proiectului.

Activitatea nr. 1:

Descrierea activităţii:

Activitatea a constat în documentarea şi elaborarea proiectului prin consultarea tuturor factorilor implicaţi. S-au încheiat parteneriate cu cei 6 parteneri implicaţi. S-au repartizat responsabilităţi tuturor membrilor proiectului şi s-au întocmit planurile detaliate ale activităţilor. S-au elaborat materiale informative de popularizare a activităţilor proiectului.

Activitatea nr. 2:

Descrierea activităţii:

După ce au fost redactate proiectele de parteneriat, acestea au fost prezentate la şedinţele de consiliu profesoral şi în cadrul comisiilor metodice. S-au confecţionat afişe, pliante şi anunţuri care au fost distribuite în comunitatea locală, dar şi partenerilor.

Au fost identificaţi elevii voluntari. S-au stabilit grupele de lucru. S-au procurat materialele necesare şi s-a pregătit cu minuţiozitate fiecare program în parte. Au fost mobilizaţi participanţii. S-a asigurat spaţiul de desfăşurare a activităţilor, s-a stabilit programul de lucru şi s-au asigurat resursele. A fost stimulat dialogul între şcoală şi comunitate.

Activitatea nr. 3:

Descrierea activităţii:

Activitatea a constat în organizarea atelierelor de lucru pe clase sub îndrumarea cadrelor didactice, învăţarea unor noi tehnici de lucru specifice educaţiei artistico-plastice, respectiv abilităţilor practice, în parteneriat cu familiile preşcolarilor/elevilor şi s-au realizat de către elevi lucrările ce urmau a fi expuse şi vândute.

Printr-o muncă plină de dăruire, elevii au reuşit să realizeze lucruri deosebite care să atragă vizitatorii să le cumpere.

Activitatea nr. 4:

Descrierea activităţii:

Obiceiurile de peste an ocupă un loc important în viaţa locuitorilor de la sate. Tocmai de aceea, elevii şi cadrele didactice din şcoala noastră au organizat expoziţia în preajma sărbătorilor de Florii şi de Paşte.

A fost alcătuită o echipă care s-a ocupat de expunerea lucrărilor într-un mod cât mai plăcut, pentru a le pune în valoare calităţile şi frumuseţea. S-au stabilit obiectele care au fost puse în vânzare şi preţul pentru fiecare.

Deschiderea expoziţiei s-a realizat de către oficialităţile locale. În următoarele zile, expoziţia a fost vizitată de către părinţi, invitaţi, profesori şi membri ai comunităţii locale ce au avut posibilitatea să achiziţioneze exponatele. Prezenţa preşcolarilor şi a elevilor la vânzarea produselor şi contactul cu publicul, le-a dezvoltat acestora încrederea în forţele proprii şi spiritul de a dărui.

Activitatea nr. 5:

Descrierea activităţii:

S-a predat suma încasată în urma vânzării exponatelor către Asociaţia Liceului. S-au achiziţionează alimentele şi s-au pregătit pachetele ce au fost donate, în egală măsură, elevilor identificaţi cu situaţii materiale modeste. Această activitate a venit să demonstreze încă o dată faptul că biserica şi comunitatea locală au fost prezente în viaţa satului şi a şcolii.

Activitatea nr. 6:

Descrierea activităţii:

Pe baza activităţilor desfăşurate, profesorii au adunat o serie de impresii şi imagini, ce au constituit materialul necesar elaborării unor articole publicate în ziarul local sau la sesiuni de comunicări ştiinţifice, în scopul promovării activităţii şcolii. La elaborarea acestora au participat profesorii, elevii şi părinţii acestora, dând dovadă încă o dată de implicare şi interes.

REZULTATE AŞTEPTATE:

Prin implementarea acestui proiect am obţinut următoarele rezultate:

- ***Implicarea*** părinţilor şi membrilor comunităţii în actul educaţional, ***informarea*** lor cu ajutorul unor materiale elaborate de şcoală, ***atragerea*** acestora în activităţile şcolii, ***promovarea*** imaginii şcolii în comunitate;
- Creşterea numărului de voluntari din unităţile şcolare;
- Îmbunătăţirea resurselor puse la dispoziţia cadrelor didactice în vederea unor noi proiecte prin stimularea dialogului intercultural între membrii comunităţii;
- Crearea unui cadru propice desfăşurării activităţilor în cadrul parteneriatului şcoală–comunitate;

SUSTENABILITATE:

Datorită caracterului interdisciplinar, proiectele educaţionale, oferă modalităţi eficiente de formare a caracterului copiilor. Acestea imprimă copilului un anumit comportament, o ţinută adecvată situației, declanşează anumite sentimente. Sunt organizate într-o manieră plăcută şi relaxantă a timpului liber şi creează un sentiment de siguranţă şi încredere tuturor participanţilor. Urmăresc lărgirea şi adâncirea influenţelor exercitate în procesul de învăţământ şi contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor. În acelaşi timp, aceste activităţi extracurriculare au un caracter colectiv, conducând la «sudarea legăturii» dintre cei mici, îi învaţă să trăiască în grup şi să aparţină unui grup.

Având în vedere susţinerea pe care instituţiile partenere au oferit-o proiectului şi interesul neaşteptat de mare al elevilor şi cadrelor didactice de care ne-am bucurat în primele trei ediţii, considerăm că acesta poate fi o tradiţie la nivelul şcolii.

EVALUAREA , PREMIZA UNUI ÎNVĂȚĂMÂNT DE CALITATE

Prof. Constantin Eliza- Tita
Liceul Tehnologic Dumitru Dumitrescu Buftea

În orice domeniu de activitate se simte nevoia de a măsura și aprecia lucruri și procese, de a ameliora și de a le îmbunătății. Sistemul de învățământ este, poate , cel mai în măsură să aplice metodele de evaluare, ca fiind o condiție de creștere a calității actului educațional și, totodata, a calității vieții sociale.

Evaluarea este o componentă esențială a procesului instructive-educativ, poate cea mai importantă dintre cele trei: predare, învățare, evaluare. De ce spun asta? Pentru că evaluarea este cea care face legătura între obiectivele propuse și atingerea lor, ea este urmată de procesul de învățare și susținută de cel de predare și depistează punctele tari și punctele slabe ale procesului didactic, stabilind metode remediale în funcție de oportunități.

Plecând de la ideea că prin evaluare se naște evoluția și că evaluarea oferă un feedback a ceea ce s-a realizat până la un moment dat, informativ si socioprofesional, vom trece în revista funcțiile evaluării:

- Funcţia diagnostică - ce vizează depistarea lacunelor;
- Funcţia prognostică - care anticipează viitoarele performanţe ale elevilor;
- Funcţia de selecţie – vizează ierarhizarea elevilor ;
- Funcţia de certificare – relevantă în aprecierea competenţele și cunoştinţele elevilor la finele unui ciclu de şcolarizare;
- Funcţia motivaţională - se materializează prin feed-back,
- Funcţia de orientare şcolară – responsabilă în alegerea unei anumite forme de educaţie

Pentru ca funcțiile evaluarii să-și facă treaba, implicit evaluarea în sine, se recomandă folosirea echilibrată a strategiilor de evaluare, diversificarea tehnicilor şi instrumentelor de evaluare, îmbinând evaluarea cu metode tradiționale/clasice, cu cele moderne / alternative. Doar astfel vom avea o imagine reală a competențelor și cunostințelor pe care le posedă elevii.

Metodele pot fi clasificate în metode tradiţionale (evaluarea orală, evaluarea scrisă şi evaluarea practică) şi metode moderne sau alternative, din punct de vedere istoric/cronologic. Cele mai utilizate metode alternative sunt: portofoliul, proiectul, observarea sistematică a elevului, referatul, studiul de caz, eseul, tehnica 3-2-1, investigaţia, metoda RAI, interviul şi autoevaluarea).

Un alt criteriu de clasificare a metodelor de evaluare are în vedere natura acţiunii docimologice, astfel că, există metode docimologice

1. de comunicare:
   a) verbală, realizată prin conversaţie , dezbatere, asalt de idei;
   b) scrisă – lucrările scrise;
   c) practică –aplicații practice;
2. de investigare:
   a) directă – observaţia, experimentul;
   b) indirectă – proiectul, demonstraţia, modelarea, problematizarea;
3. bazate pe exerciții, jocuri didactice, lectură;
4. de instruire pe calculator.

Al treilea criteriu de clasificare a metodelor de evaluare are în vedere tipologia probelor utilizate:

1) Metode de evaluare realizate prin probe/operaţii standardizate de măsurare a rezultatelor celui evaluat:
   a) testul docimologic verbal;
   b) testul docimologic scris;

c) testul docimologic aplicat.

2) Metoda autoevaluării (cantitative, calitative si decizională)

3) Metoda raportului de evaluare/portofoliului.

Pentru că instrumentul de evaluare este intr-o interdependență cu metoda de evaluare, în sensul că, cel dintâi este parte integrantă din metoda, alegerea acestuia rămâne la latitudinea cadrului didactic. Acestea sunt utilizate și valorificate pe tot parcursul demersului didactic. Avem în vedere aici:

a) strategia evaluării iniţiale/predictivă;

b) strategia evaluării continue/formativă;

c) strategia evaluării finale/sumativă.

Se vede clar că strategiile de evaluare însoțesc actul didactic de la proiectare până la finalul acestuia, pe tot parcursul său, fiind integrate în structura acestuia . De aceea, este esențial ca acțiunile de evaluare să fie echilibrate din punct de vedere al metodelor și instrumentelor alese, pentru a se păstra raportul dintre aspectele informative și formative cuprinse în obiectivele de predare-învățare.

Se impune, totodată, diversificarea tehnicilor și instrumentelor de evaluare și împletirea celor clasice cu cele alternative, fiind știut faptul că, şi metodele de evaluare moderne au anumite dezavantaje.

Tot mai mult, însă, metodele de evaluare alternative indică faptul că acestea s-au impus în practica şcolară în ultimii ani şi se utilizează simultan, în locul, ori în completarea celor tradiţionale. Utilizarea tot mai frecventă a cestora nu fac decât să încurajeaze crearea unui climat de învăţare plăcut, relaxat, stimulativ, elevii fiind evaluaţi în mediul obişnuit de învăţare, aceasta ducând la creșterea performanțelor lor și implicit, la creșterea calității actului instructiv-educativ. În același timp, metodele moderne de evaluare constituie o alternativă la formulele tradiţionale a căror utilizare predomină în strategiile de evaluare. Și totuși, alternativele oferite constituie opţiuni metodologice şi instrumentale care îmbogăţesc practica evaluativă evitând rutina şi monotonia în demersul didactic. Caracterul formativ al acestora face să fie preferate de profesori si elevi, celor clasice. Și dau exemplu, în acest sens, portofoliul, proiectul, hărţile conceptuale, investigaţia, care constituie sarcini de lucru a căror rezolvare stimulează învăţarea de tip euristic, ceea ce le situează pe primele locuri în alegerea lor de către cadrele didactice, în procesul evaluativ.

Valenţele formative ale metodelor moderne sunt cele care le susțin și le propun ca practici de succes, atât pentru evaluare cât şi pentru realizarea obiectivului central al învăţământului, învăţarea. Ele:

- oferă o perspectivă de ansamblu asupra activităţii elevului pe o perioadă mai lungă;
- au caracter interactiv, influențând în acest sens și predarea-învățarea;
- sunt centrate pe elev și pe nevoile acestuia de autoevaluare;
- valorifică şi stimuleaza potenţialul creativ şi originalitatea elevilor;
- descurajează practicile de speculare sau de învăţare doar pentru notă;
- reduce factorul stres, profesorul fiind consilier în evaluarea elevului;
- stimulează implicarea activă a elevilor, aceştia asumându-și responsabilitatea;
- asigură punerea în practică a cunoştinţelor, exersarea priceperilor şi deprinderilor în contexte diferite;
- ușurează clarificarea conceptuală şi integrarea cunoştinţelor asimilate devenind operaţionale;

Cele mai importante realizări ale evaluării competențelor elevului sunt concretizate prin asimilarea de cunostințe, formarea de capacități, atitudini practice, sociale, științifice, cristalizarea unor interese, dezvoltarea gândirii critice, emiterea de aprecieri de valoare, crearea opiniilor propri, adaptarea comportamentală și atitudinală.

Bibliografie:

1. CERGHIT, I, Metode de învăţământ, ediţia a IV-a, revăzută şi adăugită, Iaşi, Editura Polirom, 2006;
2. MANOLESCU, M., Evaluarea şcolară. Metode, tehnici, instrumente, Bucureşti, Editura Meteor Press, 2006
3. POTOLEA, Dan, Teoria şi practica evaluării educaţionale, 2005, p.15, ISBN 973-0-04233-0 http://goo.gl/1zHJ8g
4. https://tribunainvatamantului.ro/clasificarea-metodelor-de-evaluare-ii/
5. https://www.academia.edu/10613101/METODE_DE_EVALUARE
6. https://andreivocila.files.wordpress.com/2010/10/cap8.pdf
7. https://iteach.ro/experientedidactice/metode-si-tehnici-de-evaluare-in-invatamantul-preuniversitar

ȘCOALA- FACTOR ESENȚIAL ÎN DEZVOLTAREA ELEVILOR

Prof. Bârsan-Son Gabriela-Mădălina
Școala Gimnazială „Vasile Mitru”,
Comuna Tașca, Județul Neamț

În cadrul şcolii, educaţia şi instrucţia ating maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat, al activităţilor instructiv-educative. Pentu îndeplinirea funcţiilor cognitive, formativ-educative, motivaţionale și normative, metodele de predare- învăţare- evaluare tradiţionale, trebuie să fie îmbinate în mod echilibrat cu cele moderne, activ-participative, centrate pe competențe și care pun în centrul învățării elevul.

O colaborare strânsă între cei doi factori, determină o eficienţă maxima, dacă rolul conducător îl are şcoala, care oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare, având la bază cunoașterea particularităților individuale și de vârstă ale elevilor.

Educaţia permite elevului să-şi croiască propria personalitate, școala, purtând răspunderea realizării şi pregătirii sale, astfel încât acesta să se poată adapta condiţiilor în schimbare ale socităţii.

Învăţarea este o activitate realizată în cadrul mediului educaţional şcolar, care trebuie pusă în legătură cu mediul. Mediul de învăţare este o parte a spaţiului sociocultural, în care interacţionează diverse procese de instruire şi componente şi în care elevul se conectează prin legături culturale cu comunitatea, căpătând experienţă de activitate culturală.

Mediul de învățare poate fi caracterizat și ca totalitatea factorilor psihologici și sociali, între care intră și factorul material şi relaţiile interpersonale, având un rol esențial în conturarea personalității umane.

Factorii implicați în actul educational, interacţionează, se completează şi au un anumit impact asupra fiecărui participant la mediul de învăţare.

M. I. Carcea, afirmă că învăţarea este o activitate predominantă a vârstei şcolare pe toată durata frecventării de către elev a unei forme instituţionalizate de învăţământ [p. 116].

Mediul educaţional şcolar cuprinde totalitatea factorilor interni şi externi ce influenţează realizarea procesului de învăţare, fiind un mediu organizaţional complex, care accentuează exigenţele de natură psihologică şi socială ale celor implicaţi- elevi şi cadre didactice.

Școala reprezintă o unitate medială, deoarece este definită atât prin delimitare spaţială, cât şi prin specificul activităţii desfăşurate în spaţiul respectiv.

Mediul educaţional şcolar înglobează totalitatea factorilor şi a condiţiilor care determină realizarea procesului educaţional şi influenţează formarea/dezvoltarea personalităţii elevului.

Ambientul clasei și al școlii trebuie să aibă propria sa identitate, să devină locul unde elevul se simte bine.

Școala oferă elevilor un set de repere valorice și culturale, de principii etice care să le asigure dezvoltarea unei identități complexe, dezvoltând în rândul elevilor capacitatea de a interpreta, prin intermediul acestor valori și repere, relația cu sine, ca ființă morală, cu familia, cu lumea profesională și cu societatea în general.

Școala asigură fiecărui participant la actul educațional un nivel de dezvoltare personală, într-un ritm propriu, îl ajută să-și gestioneze emoțiile, să ia decizii, să lucreze în echipă și în comunitate, să dezvolte relații sociale și interpersonale.

Cadrul didactic are un rol foarte important în educația copilului, este cel care inspiră, stârneşte curiozitatea, are acea putere de a inspira şi influența copiii prin intermediul personalității sale, devine un ghid pentru elevi, conducându-i spre cunoaștere.

Școala este importantă pentru elevi, ajutându-i să contribuie la progresul societății, le sporește încrederea și îi învață să lege și să mențină prietenii, să lucreze în echipă, pentru a avea succes.

O lume fără școală ar fi dificilă, împiedicând dezvoltarea societății, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

Bibliografie

1. Albu G. Relaţiile interpersonale. Aspecte instituţionale, psihologice şi formativ-educative. Iaşi: Institutul European, 2013.
2. Carcea M. I. Mediul educaţional şcolar. Iaşi: Cermi, 1999.
3. Cristea S. Dicţionar de pedagogie. Chişinău-Bucureşti: Grupul Editorial Litera, 2000.
4. Cristea S. Managementul organizaţiei şcolare. Note de curs. 2011.
5. Iucu R. Managementul clasei de elevi. Iaşi: Polirom, 2006.
6. Sălăvăstru D. Psihologia educaţiei. Iaşi: Polirom, 2004.

CINE E ÎN SCAUNUL CU ROTILE?

Prof.-educator Petrescu Gabriela
C.S.E.I. "C-tin Pufan"
Drobeta Turnu-Severin

„Un om care are ochelari ar trebui să vadă perfect, că doar de aia îi are." „ Un om care are ochelari nu vede la mai mult de 3 metri în fața lui, că doar de aia are ochelari.",, Un om în fotoliu rulant nu se poate întreține singur, are nevoie de cineva să îi dea de mâncare.",, Omul cu aparat auditiv nu aude dacă tragi cu pușca de lângă el."

Am ales să încep această lucrare expunând o serie de prejudecăți legate de persoanele cu dizabilități. Deși există cazuri în care acestea sunt adevărate și într-adevăr oamenii cu ochelari ajung să vadă perfect, sau în ciuda prezenței unui aparat auditiv, persoana cu dizabilitate auditivă are pierdere de auz aproape completă, afirmațiile de mai sus nu reușesc să depășească statutul de prejudecăți. Dizabilitatea unui om este mai mult decât un diagnostic. Dacă un om este în fotoliu rulant, nu înseamnă că singurele lui probleme sunt legate de picioare sau de coloană. Dacă un om poartă ochelari, nu înseamnă că vede la fel de bine ca un alt om ce poartă ochelari.

O persoană cu dizabilități este mult mai mult decât dispozitivele medicale ce o ajută să își desfășoare o viață relativ normală. În rândurile ce urmează se va încerca o analizare pe scurt a altor probleme cu care persoanele afectate de dizabilități neuromotorii se confruntă. Dacă lumea medicală pune un diagnostic, care răspunde întrebării: „ce se află pe scaun?", această lucrare pune întrebarea: „cine se află pe scaun?".

În acel fotoliu rulant se află o persoană, cu vise și dorințe, însă o persoană încercată de mult mai multe lucruri decât de limitările sale fizice.

Există cazuri în care deficiența neuromotorie nu este cea mai gravă problemă cu care se poate confrunta o persoană. Acest lucru este arătat de (Brasic & Gianustos, 2000) care afirmă că persoanele ce suferă de tulburări de spectru autist pot avea și dizabilități neuromotorii. Deși este un subiect de dezbătut care dintre aceste probleme este mai gravă, există cazuri în care autismul poate fi mai prevalent decât problema neuromotorie. Autismul nu este însă singura tulburare de natură psihică ce poate afecta o persoană cu deficiență neuromotorie.

(Benjamin, 2016) afirmă că persoanele cu dizabilitate neuromotrie, mai precis copiii și adolescenții care au participat la acest studiu prezintă mai multe simptome de deterioare a sănătății mintale decât persoanele tipice. Autorul identifică dificultăți în ceea ce privește socializarea, stima de sine, comportamentul, anxietatea, dispoziția generală și atenția. În același studiu se atrage atenția asupra calității serviciilor medicale, a vieții de familie și a calității vieții în general pentru a putea limita pe cât posibil aceste simptome. Calitate a vieții, care este afectată nu doar de dizabilitatea propriu-zisă. Pentru a demonstra această afirmație voi prezenta studiul lui (Tofani , și alții, 2018) . Autorii vorbesc despre impactul pe care dispozitivele medicale îl au asupra stării psihice a celor nevoiți să le folosească. Cât privește frecvența acestor probleme, voi prezenta studiu lui (Bjorgaas, 2015) care afirmă că 1 din 2 persoane care suferă de o formă de paralizie cerebrală prezintă și probleme legate de sănătatea mintală. Deși acest studiu este realizat pe un eșantion mic comparat cu scala problematicii, îndeplinește scopul de a atrage atenția asupra frecvenței mai mult decât îngrijorătoare a acestor probleme.

Analizând problema tulburărilor cognitive pe care le-ar putea avea o persoană cu dizabilitate neuromotorie, descoperim că evaluarea acestora este un proces mult mai complicat decât în cazul persoanelor tipice afirmă (Sabbadini, Bonanni, Carlesimo, & Caltagirone, 2001). Nu le putem da, spre exemplu, un test tipic care determină prezența unui sindrom post-traumatic și să ne așteptăm ca acel test să performeze la fel de bine ca în cazul unei persoane tipice. Totuși autorii studiului menționat anterior au alcătuit un grup de control format din persoane tipice ce au aceeași

vârstă psihologică cu a eșantionului studiat. Grupul de control a avut rezultate mai bune la testele care măsurau orientarea în spațiu și memoria. Cât privește testele de limbaj, rezultatele au fost comparabile între cele două grupuri, excepție făcând un test care măsura capacitatea de a formula și înțelege fraze complexe.

Revenind cu discuția asupra ideii că în cazul persoanelor cu deficiență neuromotorie, scaunul, cadrul pentru mers, sau cârja nu reprezintă singura lor problemă, observăm că literatura de specialitate confirmă această idee.

Dizabilitatea neuromotorie afectează viața unei persoane dincolo de durerile pe care aceasta le are de îndurat. Se poate observa că până și simpla nevoie de a folosi un aparat medical afectează psihicul acesteia. Dacă pe lângă aceste probleme mai punem în discuție inadaptarea mediului și prejudecățile societății se poate confirma ipoteza lansată anterior care afirmă că există cazuri în care deficiența neuromotorie nu este neapărat cea mai gravă problemă a persoanei afectate.

Acum că am prezentat o metaforică firimitură din literatura de specialitate care abordează persoanele cu dizabilitate neuromotorie dincolo de dimensiunea medicală a problemei pot încerca să formulez un răspuns la întrebarea de la care a plecat toată această lucrare, anume: cine e în scaunul cu rotile?

În scaunul cu rotile este o persoană. O persoană încercată din punct de vedere biologic și psihologic. O persoană încercată din punct de vedere material pentru că toate procedurile medicale și adaptările necesare vieții de zi cu zi sunt costisitoare. În fotoliul rulant este de asemenea o persoană încercată din punct de vedere social, care trebuie zilnic să înfrunte o societate care nu este întotdeauna pregătită să accepte și să integreze astfel de oameni în rândurile ei.

Dar dacă acea persoană poate depăși toate provocările menționate mai sus, se paote uita cu încredere la restul lumii scufundată în drame cotidiene și o poate întreba: „cine e în scaun cu rotile?”

Bibliogrfie și webografie

Benjamin, K. (2016). Mental Health and Developmental Disabilities Committee, Mental health problems in children with neuromotor disabilities. *Paediatrics & Child Health, 21*(2), 93-96. Accesat la adresa https://academic.oup.com/pch/article/21/2/93/2647397 în data de 16 iun 2021

Bjorgaas, H. (2015). *Psychiatric Disorders in Children with Cerebral Palsy.* Bergen: Universitas Bergensis.

Brasic, J., & Gianustos, J. (2000). Neuromotor Assessment and Autistic Disorder. *Autism, 4*(3), 287-298. Accesat la adresa https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/1362361300004003005 în data de 16 iun.2021

Sabbadini, M., Bonanni, R., Carlesimo, A., & Caltagirone, C. (2001). Neuropsychological assessment of patients with severe neuromotor and verbal disabilities. *Journal of Intellectual Disability Research*, 169-179. Accesat la adresa https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1046/j.1365-2788.2001.00301.x în data de 16 iun.2021

Tofani , m., Candeloro, C., Sabbadini, M., Lucibello, l., Figura, M., Fabbrini, G., . . . Castelli, E. (2018). he psychosocial impact of assistive device scale:Italian validation in a cohort of nonambulantpeople with neuromotor disorders. *Assistive Technology*, 1-29. Accesat la adresa https://www.tandfonline.com/doi/10.1080/10400435.2018.1469553 în data de 16 iun.2021

COPILUL - VIITORUL DE MAINE

Prof. înv. primar: Ondu Oana Danusia
Școala Gimnazială Scorțeni, loc. Scorțeni

„Învăţat e omul care nu termină niciodată de învăţat" (N. Iorga)

Unul dintre cunoscutii teoreticieni ai domeniului, conceptul de educatie permanenta înglobeaza toate aspectele si dimensiunile actului educativ, iar întregul care rezulta este mai mult decât suma partilor. Educatia permanenta nu este nici un sistem, nici un domeniu educativ, ea este principiul pe care se bazeaza organizarea globala a sistemului educational.

Principiul educatiei permanente inspira astazi majoritatea reformelor educative din lume. Cu toate acestea, nu exista înca vreun sistem global de educatie conceput în întregime în perspectiva educatiei permanente, ci doar încercari si experiente.

Perceputa si conceputa ca însotitor permanent, ca înger pazitor pentru omenescul din societate si din fiecate ins, educatia releva perspective noi, chiar surprinzatoare, asupra durabilului si a episodicului din toti si din fiecare. Acelasi peisaj ofera imagini si date diferite si noi, dupa cum e fotografiat la lumina zilei sau în infrarosu.

Copilaria este vârsta ideala pentru educatie

Aceasta afirmatie, cu o lunga traditie europeana, (care si-a gasit o exprimare explicita la Comenius) a fost, în urma cercetarilor si ideilor puse în circulatie de psihologul american W. James, considerata ca fiind unul dintre principiile psihopedagogice fundamentale ale organizarii sistemelor de învatamânt. Dezvoltarea individului poate fi subdivizata în doua mari etape: pâna la 24 (25) de ani, vârsta maximei receptivitati formative ce trebuie deci consacrata proceselor de educare, de regula, institutionalizate; dupa 24 de ani, perioada vietii active, consacrata carierelor profesionale, în care individul pune în valoare ceea ce a asimilat în prima etapa. Surprinzatoare nu este nici afirmatia maximei receptivitati educative din prima etapa, nici separarea celor doua perioade (cu exceptia, poate, a momentului acestei separari). Ideea care a produs impactul teoretic cel mai important a fost cea privitoare la incapacitatea adultului de a învata, de a fi supus unor influente educationale sistematice. În fapt, cele doua perioade de vârsta sunt specializate, criteriul fiind receptivitatea educationala. Aceasta conceptie s-a tradus în organizarea scolara pe care o cunoastem si care se încheie în jurul vârstei de 24-25 de ani, consacrând practic ceea ce se afirmase teoretic.

Este corect acest punct de vedere, multa vreme considerat incontestabil? El este doar în parte adevarat, si anume în acea parte care sustine ca perioada copilariei si tineretii se caracterizeaza prin maxima receptivitate sub raport educational. Cercetarile actuale de psihologie genetica si a învatarii, de psihopedagogie a adultilor dovedesc cu certitudine ca la vârsta adulta capacitatea de învatare nu dispare. O serie de aspecte ale învatarii se realizeaza mai bine la vârsta adulta. Desigur, capacitatea de învatare a adultului nu se manifesta la acelasi nivel de performanta pe toata durata vietii, ea reducându-se progresiv. Dar este cert ca adultul are suficiente disponibilitati pentru învatare.

Aceasta separare si specializare educationala a vârstelor a fost determinata si de ambiguitatile privind modul în care a fost înteles raportul dintre copilarie si vârsta adulta. În perspectiva diacronica putem distinge trei moduri succesive de întelegere a acestui raport.

Să-l învatam pe copil tot ceea ce trebuie sa stie la vârsta adulta

Acest principiu se bazeaza pe modelul stabilitatii sociale, care asigura, între altele, o cariera socio-profesionala, ce se poate realiza pe toata durata ei, prin cunostinte si competente asimilate în perioada formarii initiale.

Dinamica societatii contemporane, caracterizata prin accelerarea schimbarilor în toate sferele dezvoltarii sociale, a anulat treptat acest model. Cresterea rapida a volumului informational în toate domeniile, "uzura morala" a cunostintelor corelate cu dinamica diferitelor profesii fac caduca asezarea învatamântului pe principiul amintit.

Desi nu se poate nega faptul ca exista (si va exista totdeauna) un set de cunostinte si competente ce trebuie asimilate în perioada formarii initiale, societatea contemporana ne pune în fata unor situatii noi care impun cu necesitate educatia continua si permanenta a individului pentru a se adapta noilor solicitari.

Primordialitatea scolii în raport cu alte mijloace educationale

Sistemele educationale cunoscute pâna în prezent s-au bazat pe monopolul institutional al scolii. Un astfel de model a putut functiona optim atâta vreme cât alternativele educationale din afara scolii erau putin dezvoltate si nu puteau deveni concurente. Deceniile din urma însa au pus în evidenta o dezvoltare a noi medii educationale în afara scolii, capabile sa devina o alternativa (fie complementara, fie concurentiala) pentru educatia formala de tip scolar. Extensia educatiei nonformale si informale a evidentiat si anumite carente ale educatiei scolare, conducând la anumite contestari si critici (uneori foarte vehemente, ca în teoria "descolarizarii societatii"). S-a conturat, din ce în ce mai mult, ideea ca scoala trebuie considerata în ansamblul modalitatilor sociale de educatie, care constituie sistemul social de educatie. Multe din noile modalitati de educatie satisfac nevoia de educatie permanenta a individului.

Constatam deci ca, în mare masura, cele trei principii sunt astazi reconsiderate, ele pierzând din importanta lor de altadata. Si aceasta sub presiunea schimbarilor sociale care impun o noua viziune în domeniul educational, dominata de paradigma educatiei permanente, care constituie, fara nici o îndoiala, una dintre achizitiile fundamentale ale ultimelor decenii.

Conceptul de educatie permanenta are o pregnanta valoare euristica, el determinând ample si profunde reconsiderari si regândiri atât în sfera conceptuala (teoretica), cât si în cea actionala (practica) a educatiei contemporane. El a permis o mai corecta întelegere si definire a scopurilor si obiectivelor educatiei, reconsiderarea si organizarea pe alte baze a continuturilor învatamântului, introducerea unor noi modalitati si forme de instruire si educare, asigurarea coerentei si unitatii sistemului educational.

Pentru a întelege mai bine valoarea acestui concept se impune o sumara precizare a sensului sau. Aceasta cu atât mai mult, cu cât, desi este un concept foarte vehiculat, intrând chiar în limbajul cotidian, el este asimilat si utilizat cu sensuri si în contexte, de multe ori, inadecvate sub raport stiintific. Desigur, acest lucru se datoreaza, pe de o parte, noutatii sale, iar, pe de alta parte, unei foarte largi arii de folosinta. Fara a enumera toate utilizarile sale inadecvate, vom evidentia pe cele mai des întâlnite.

Confuzia cea mai frecventa este considerarea educatiei permanente ca o noua forma sau un nou tip de educatie, alaturi de cele traditionale (intelectuala, morala, estetica etc.). Aceasta confuzie este alimentata si de cunoscutul fenomen de diversificare a câmpului educatiei, prin adaugarea unor noi componente, cum sunt educatia pentru pace si cooperare internationala, educatia ecologica, educatia nutritionala, educatia pentru dezvoltare si participare etc. În acest context întâlnim, adesea, (eronat, desigur,) enumerata si educatia permanenta.

Principiul educaţiei permanente a determinat si determină în continuare o reconsiderare a întregii concepţii cu privire la educaţie si instrucţie.În condiţiile societătii contemporane si mai ales ale societăţii viitoare, instituţiile educaţionale (preşcolare şi şcolare) trebuie să-i pregătească pe copii şi pe tineri pentru învăţarea continuă, pentru autoeducaţie si autoinstruire. Aceste deziderate reprezintă condiţia esenţială pentru înlesnirea perfecţionării continue a indivizilor, pentru schimbarea eficienţă a profesiei si pentru reconversia profesională, impuse de dinamica tot mai accelerată a profesiunilor în societatea postindustrială.

Educaţia permanentă nu se referă însă numai la învăţarea continuă în vederea pregătirii si perfecţionării omului pentru profesie, ci ea priveşte omul în totalitatea atribuţiilor sale (N.Oprescu,1998). Educaţia permanentă vizează ,pe ansamblu, dezvoltarea şi modelarea continuă a personalităţii umane, fenomene ce presupun autoeducaţie, autoinstruire şi autoformare.

Pregătirea copilului pentru învăţarea continuă ,şi deci pentru educaţia permanentă, începe şi trebuie să înceapă de la nivelul grădiniţei.Aici copilul preşcolar îsi formează în cadrul jocurilor didactice, primele comportamente intelectuale, afective si voliţionale.În tot mai multe grădiniţe din ţara noastră se învaţă în spiritual educaţiei permanente,,instrumentele de comunicare"- limbile străine. De asemenea, a început să se acrediteze şi ideea unui început de alfabetizare (citit-scris), fapt ce rezultă din structura ciclurilor curriculare din învătământul nostru, în care ciclul achiziţiilor fundamentale include grupa pregătitoare a grădiniţei şi clasele I-II. Totodată, în cadrul poveştilor, copiii sunt introduşi într-o lume fantastică cu conţinut ştiinţific, într-o realitate imaginată pentru viitor, dar ea fiind o realitate posibilă.

Pe de altă parte, jocurile didactice (cu teme simbolice sau de construcţii) îi pun pe copiii preşcolari în situaţia de a-şi asuma roluri dintre ocupaţiile adulţilor (mamă, doctor, vânzător, aviator etc) şi de a se integra, cu toată seriozitatea, in rolul asumat.În acest fel, copilul preşcolar cunoaşte lumea şi se integrează în situaţiile şi interelaţiile adulţilor.

În strânsă legătură cu problematica educaţiei permanente, procesul de accelerare a schimbărilor din societatea contemporană impune abordarea educaţiei şi a autoeducaţiei şi din perspective exigenţelor viitorului.În sens prospectiv, menirea instituţiilor preşcolare si şcolare este aceea de a-l învăta pe copil si tânăr, să-şi decidă viitorul contribuind, în egală măsură, la dezvoltarea celorlalţi şi la propria dezvoltare.

Anticiparea viitorului, într-o perspectivă ştiintifică, reprezintă o necesitate a omului contemporan pentru ca el să găsească soluţii eficiente în rezolvarea problemelor cu care se confruntă. Prin urmare, se pune tot mai acut problema reconceperii educaţiei într-o manieră prospectiva. Unii pedagogi contemporani, printre care se numără si J.Delors, au ajuns la concluzia că educaţia trebuie organizată în jurul a patru piloni ai cunoaşterii:

a) a învăta să ştii(dobândirea instrumentelor cunoaşterii);

b) a învăţa să faci(relaţionarea cu mediul înconjurător);

c) a învăta să trăieşti împreună cu alţii(cooperarea si participarea la activităţile umane);

d) a învăţa să fii, care rezultă din primele trei elemente enumerate mai sus.

În concluzie, există în prezent două principii fundamentale care stau la baza procesului de educaţie şi instrucţie:principiul educaţiei permanente şi principiul orientării prospective a educaţiei.

Bibliografie :

1. Dorina Sălăvăstru, *Psihologia Educaţiei*, Editura Polirom, 2004.
2. Elena Tiron, Tudor Stanciu, *Teoria şi metodologia instruirii; Teoria şi metodologia evaluării,* Editura Didactică şi Pedagogică, 2019.
3. Jacques Delors, *Comoara lăuntrică*, Editura Polirom, 2000.
4. Robin Harwood, Scoatt A. Miller, Ross Vasta, *Psihologia copilului*, Editura Polirom, 2010.

FORME DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII DIDCATICE ÎN CICLUL LICEAL LA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Alina Andrei
Liceul Teoretic „Varlaam Mitropolitul" Iași

„Formele de organizare a activității didactice reprezintă modalitățile specifice de proiectare a procesului de învățământ la nivelul dimensiunii sale operaționale, realizabilă în diferite contexte (frontale-grupale-individuale; în clasă - în afara clasei; școlare-extrașcolare) conform obiectivelor pedagogice elaborate la nivelul general, specific și concret[23]".

Prin definiția de sus se resubliniază interferența dintre obiectivele demersului didactic și strategia adoptată de profesor. Prin urmare, formele de organizare a activității trebuie să fie în acord cu toate celelalte elemente ale strategiei didactice: să fie cerute de metodele și procedeele utilizate, să presupună folosirea mijloacelor precizate în proiect și, bineînțeles, să fie adecvate condițiilor de desfășurare a lecției. Între obiective și forme de organizare se creează de asemenea condiționare, deoarece acestea din urmă sunt cerute de ceea ce-și propune cadrul didactic să obțină în urma procesului educațional. E normal ca profesorul să aleagă cea mai bună modalitate de desfășurare a activității, pentru a-și putea atinge obiectivele, prin intermediul metodelor și a mijlloacelor pe care le consideră adecvate.

Practica școlară a pus în evidență trei modalități de organizare a demersului didactic:

a) activitatea frontală;
b) activitatea individuală;
c) activitatea pe grupe.

De asemenea, s-a evidențiat și faptul că, dincolo de teorie, practica nu propune niciodată forme pure, deoarece acestea interferează și, în funcție de necesități, se poate glisa ușor de la una la alta. De exemplu, e posibil ca o problemă apărută în cadrul unei grupe de lucru să nu poată fi rezolvată acolo și să fie nevoie de activitate frontală sau, din cauza timpului insuficient, să fie reluată în ora următoare, iar până atunci ea să devină temă de reflecție individuală.

În lucrarea *Didactica modernă* sunt propuse și alte tipuri de forme de desfășurare a activității didactice. Având ca și criteriu locul în care se derulează acțiunea educativă, se pot identifica:

- activități desfășurate în școală, în afara clasei;
- organizate în mediul școlar: consultații, meditații, cercuri pe materii, șezători literare, jocuri și concursuri școlare, serbări școlare, cenacluri, întâlniri cu personalități ale culturii, științei, etc.
- organizate de alte instituții cu funcție educativă.[24]

În cadrul școlii principala formă de organizare a activităților de învățare este lecția. Aceasta se desfășoară după un scenariu didactic, propus de profesor, în scopul atingerii unor obiective și formării unor competențe. În cadrul lecției trebuie folosită o strategie didactică optimă, în care formele de organizare a activității au un rol aparte, acela de a face funcționale metodele și de a utiliza în scop bine determinat, orientat spre facilitarea demersului educațional, mijloacele didactice.

Tot în mediul școlar se pot organiza și alte tipuri de activități, ce pot sau nu viza întregul colectiv al unei clase. Una dintre acestea ar fi meditațiile sau *pregătirile* pentru diferitele concursuri școlare, în scopul recuperării decalajelor dintre elevii cu un ritm mai rapid de învățare și cei cu un ritm scăzut, mai lent și cele care vizează pregătirea unor examene cum ar fi Evaluarea Națională sau Examenul de Bacalaureat.

[23] Cristea, Sorin, *Dicționar de pedagogie*, p.187;
[24] Ionescu, Miron, Radu, Ioan, *Didactica modernă.*, p.304;

O altă activitate, care are în vedere un anumit grup de elevi, se desfășoară în mediul școlar, dar nu intră în categoria lecțiilor, ci are caracter nonformal este cercul de literatură. Acest tip de activitate m-a ajutat să-mi diversific strategiile de receptare a textului poetic. Pornind de la problema lansată chiar de elevii mei: ”poezia ni se pare cea mai grea!” (cel mai greu de înțeles - n.a) am inaugurat un cerc de literatură, în cadrul căruia am vizat mai multe laturi ale artei literare, dar i-am acordat o atenție deosebită poeziei. Dintre activitățile realizate amintim:

- abordarea unui text poetic pe baza teoriei inteligențelor multiple;
- citirea unor texte ce aparțin unor autori care nu intră în programa școlară: Magda Isanos, Radu Gyr, Dimitrie Stelaru, Nicolae Labiș, Ana Blandiana, Ileana Mălăncioiu, Florin Iaru, Simona Popescu, Mariana Marin, etc.;
- ateliere de creație poetică: redactarea unor poezii cu formă fixă, distihuri, poezii monovers, texte dramatice;
- interpretarea unor versuri puse pe muzică prin acopaniament la chitară;
- vizionarea unor interviuri sau emisiuni cu scriitori sau emisiuni cu scriitori contemporani și discutarea pe marginea opiniilor prezentate, etc.

O altă formă particulară de organizare a activității în mediul școlar este alcătuirea unui grup de lucru, a unui colectiv redacțional, în vederea conceperii și editării unei reviste școlare. Publicația *Puncte de suspensie* a avut patru numere (două numere au fost tipărite și două online). Această revistă ”de expresie și reflexivitate literară” a conținut creațiile elevilor: eseuri, interviuri realizate de liceeni, poezii, cronici, articole, etc.

Prin această activitate am reușit să-i încurajez pe unii elevi să publice poezie. Deși unele creații erau experimentale, altele scrise conjunctural, iar altele doar la stadiul de proiect sentimental, pe cele mai bune le-am adunat în paginile revistei, stimulându-i atât să scrie cât și să citească poezie. În cadrul anexei am inserat unele dintre aceste creații.

Formele de organizare a învățării pot determina progresul școlar, individual, deoarece un elev învață mai bine prin activitățile de tip frontal, altul se integrează și se simte valorizat în cadrul unui grup, iar altul înțelege și lucrează eficient de unul singur (sub îndrumarea și observația profesorului, la școală.). Având în vedere aceste situații, se practică din ce în ce mai mult de *lucrul diferențiat*. Acesta individualizează procesul didactic prin trasarea unor sarcini particulare unui grup de elevi sau unui singur elev. În felul acesta activitatea este centrată pe nevoile elevului și pe accesibilizarea cunoștințelor.

În căutarea celor mai bune soluții, pedagogii inovează continuu încercând să se ralieze unei lumi în schimbare. Astfel, dacă metodele și mijloacele de învățământ se modifică, formele de organizare a activității capătă și ele noi înfățișări. Se vorbește din ce în ce mai mult de lecții outdoor, de învățare empirică, de relaxarea sau chiar desființarea treptată a sistemului actual organizat în clase și pe lecții. Toate aceste inovații însă trebuie inserate treptat, evitându-se arderea unor etape, deoarece resursele materiale și umane, perfectibile, trebuie să se adapteze corect la noile condiții, nu într-un mod superficial, prin adoptarea formelor și neglijarea fondului.

JOCUL- MIJLOC DE DEZVOLTARE A ABILITĂȚILOR SOCIALE

Autorul: Suho Andrea
Instituția: Grădinița cu Program Prelungit Nr.1, Mun.Carei

Jocul este activitatea fundamentală a preșcolarului. Darwin, Ch., afirma: *,,Omul este o ființă socială, sociabilitatea constituind o condiție pentru progresul social și o sursă de forță pozitivă morală. Omul nu trăiește singur, el trăiește prin semenii săi și pentru ei. Locul pe care-l ocupă fiecare în grupul sau grupele respective din care face parte, tipul de relații socio-afective, statutul social, expansivitatea, indică gradul de sociabilitate al unui individ*" (după Gîrboveanu, 1970, p.217). Pornind de la afirmația lui Darwin se delimitează concepții importante privind condiția socială a ființei umane, rolul integrării la nivelul grupului, tipurile de relații generate în urma integrării acestuia la nivel social. Întocmai acestei premise, la intrarea în grădiniță copilul se integrează în colectivitate, generându-se astfel debutul procesului de socializare prin intermediul jocului. Procesul de socializare la vârsta preșcolară se intensifică datorită „*structurii și conținutului său*" ca rezultat al dinamicii vieții sociale, al reflectării diverselor raporturi dintre om și obiectele utilizate (după Taiban, 1970, p.113). La vârsta preșcolară se constată apariția ,,*selecției tovarășilor (partenerilor) de joacă*" etapă deosebit de importantă a procesului socializării și care va conduce ulterior la „*apariția jocului de grup*" ca rezultat al „*însușirii deprinderilor de conviețuire socială*" la nivelul relațiilor între grupele de joc, cu o complexitate mai ridicată în jurul vârstei de 5-6 ani (după Taiban, 1970, pp.114-116). Moreno a constatat la nivelul copiilor existența a trei reacții afective ce stau la baza reacțiilor sociale ale acestora: „*simpatia, antipatia și indiferența*" în formarea grupului social considerat de Wallon ca „*indispensabil pentru învățarea comportamentului social, dar și pentru faptul că grupul face conștient pe copil de posibilitățile și capacitățile sale, de poziția pe care o ocupă în cadrul grupului, de sentimentele altora față de el și ale lui față de alții. Ca atare, grupul este terenul practicii sociale* (1954; 1959; după Gîrboveanu, 1970, p.218)*"*. În lotul experimental al grupelor de joc au fost incluși copii amici, toleranți și chiar indiferenți, sociogramele privind preferințele relațiilor extrajoc pentru evidențierea coeziunii grupului s-au scontat cu rezultatele următoare: „*reciprocitatea*" 10% între 3-5 ani, 15% între 5-6 ani, 23% între 6-7 ani; ,,*copiii se joacă împreună mai multe zile la rând*" 15% între 3-5 ani, 30% între 5-6 ani, 50% între 6-7 ani (după Gîrboveanu, 1970, pp.220-222). Pentru evidențierea jocului ca teren de stimulare a coeziunii ocupaționale în cazul relațiilor de acceptare sau respingere rezultatele au evidențiat următoarele procentaje a copiilor care se joacă singuri: 30% între 3-5 ani, 25% între 5-6 ani, 15% între 6-7 ani (după Gîrboveanu, 1970, pp.222-223). Comparând statutul social al copilului preșcolar la începutul anului școlar 0-0,156, integrarea în grupul colectiv, cu statutul social ocupat la sfârșitul anului școlar 0,208 s-a constatat o creștere a gradului de expansiune (indicele de expansiune, adică volumul relațional exprimat ca rezultat al relațiilor afective în care este implicat subiectul) ceea ce va determina o creștere a statutului social, determinând astfel: relații sociale amicale și afectuoase (după Gîrboveanu, 1970, pp.224-225). Jocul reprezintă așadar expresia relațiilor sociale, contextul dezvoltării sociabilității copilului, constituind sursa informațională a gradului de dezvoltare a sociabilității între 3-7 ani pentru cercetători în domeniu care au constatat: „*conduita neadaptată*" intervalul 3-4 ani; „*sociabilitate bună, dar reținută*"- statut social mic și expansiune socială mică; „*sociabilitate bună, spontană*"-se joacă cu mai mulți copii în grup, au expansiune bună; „*sociabilitate foarte bună*"- statut social foarte bun și expansiune socială foarte bună; „*sociabilitate instabilă*"- fluctuații în alegerile preferențiale în interval scurte de timp (după Gîrboveanu, 1970, pp.233-234). Jocul îndeplinește o serie de funcții pe care le-a evidențiat Stan și pe care le voi sintetiza în tabelul nr.2.1. de mai jos:

Tabel nr. 1. Funcțiile jocului elaborate de Stan (2000; după Glava, 2002, pp.196-199)

Funcția jocului	Descrierea funcției

Adaptativă	Asimilarea realității fizice și sociale.
Formativă	Jocul mobilul dezvoltării cognitive, afectiv-emoționale, psihomotorii și de modelare a personalității.
Informativă	Prin intermediul jocului se achiziționează informații, noțiuni, concepte necesare înțelegerii și integrării lumii reale.
De socializare	Exersarea prin joc și asimilarea în plan comportamental a exigențelor vieții sociale.
De relevare a psihicului	Copilul transpune în joc trăiri, sentimente, intenții neîmplinite în real, impresii, temeri, gânduri, atitudini, conflicte intrapsihice sau interrelaționale.

Fiecare funcție a jocului relevă aspecte de importanță majoră în ceea ce privește rolul jocului asupra dezvoltării copilului în ansamblul său. Așadar, jocul reprezintă principala activitate, o formă de manifestare care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă. Manifestându-și dorința de a participa la activitatea celor din jur, dobândește încredere în forțele proprii, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. Sub acest aspect jocul își relevă caracterul social prin natura lui. Însăși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului, contribuind astfel la posibilitatea acestuia de a-și satisface nevoile prezente și de a se pregăti pentru viitor. Jocul influențează întreaga conduită a copilului și prefigurează personalitatea în plină formare a acestuia. Jocul constituie un veritabil revelator al evoluției mentale, un instrument care acoperă nevoia de integrare socială a copilului. Jocul relevă două direcții de analiză, prima direcție vizează relațiile sociale, care odată cu intrarea în grădiniță se intensifică, și a doua direcție vizează gradul de implicare socială a copilului în activitatea de joc. Prima direcție de analiză dezvăluie lărgirea interacțiunilor sociale prin joc, organizat în grădiniță, care favorizează relaționarea cu co-vârstnicii. Astfel jocul mijlocește socializarea copilului prin respectarea normelor și regulilor care asigură echilibrul la nivelul relațiilor între copii. Întrucât în grădiniță jocurile se desfășoară sub directa îndrumare a educatoarei care planifică demersul didactic constituie mijlocul de modelare a abilităților sociale ale preșcolarilor grupei. Continuând a doua direcție a gradului de implicare socială a copilului în joc, mi s-a părut relevant studiul întreprins de Parten care a evidențiat șase tipuri de joc în ceea ce privește relaționarea copiilor: „*jocul fără implicare*”- copilul asistă jocul celorlați copii fără a se implica; „*jocul solitar”*- copilul se joacă individual cu diferite jucării în comparație cu grupul de joacă; „*jocul observativ*”- copilul observă jocul altor copii intervenind ocazional cu observații sau întrebări; „*jocul paralel*”- copilul se joacă singur, în apropierea altor copii fără a interacționa, ocazional se privesc dar nu cooperează; „*jocul asociativ*”-copiii se joacă unii cu alții, schimbă jucării și în pofida faptului că activitățile sunt similare nu își împart roluri și nu au scop comun; „*jocul cooperativ*”-jocul este organizat, roluri clar stabilite, membrii grupului au sarcini stabilite de comun acord, este tipul de joc în care apar relații între grupele de joc pe baza subiectului, regulilor de joc, rolul jocului, de categoria „*relațiilor funcționale*”-legate de organizarea jocului și a „*relațiilor de joc*”-favorizate de tema activității ludice (1932; după Glava, 2002, pp.200-201). Pe baza acestei clasificări se pot stabili aspecte esențiale în ceea ce privește vârsta copilului și comportamentul de joc: jocul solitar și observativ este specific vârstei de 2-3 ani în comparație cu preșcolarii mai mari care adoptă jocul asociativ și cooperativ. În grupele combinate, preșcolari cu vârste cuprinse între 3-6 ani sub îndrumarea educatoarei pot interveni și alte forme de joc la nivelul preșcolarilor mici. Astfel vârsta preșcolară reclamă importanța jocului ca modalitate de dezvoltare a abilităților sociale ale preșcolarilor, remarcat și sub aspectul variabilității specifice acestei vârste. Un alt aspect important în specificul jocului la preșcolari surprinde natura activității antrenate în joc „*jocul de creație și jocul cu reguli*" (după Glava, 2002, p.206). Desigur, sub aspectul socializării este deosebit de importantă cunoașterea acestor particularități ale jocului pentru a interveni acolo unde preșcolarii întâmpină

dificultăți în relaționare. Pe bună dreptate jocul poate fi considerat un mijloc de modelare a abilităților sociale care reprezintă cea mai intensă perioadă de dezvoltare din perspectiva socializării.

BIBLIOGRAFIE:

Gârboveanu, M., (1970), Probleme psihologice ale jocului și distracțiilor, În Șchiopu(coord), Taiban, M., Gîrboveanu, M., Macadziob, D., U., Taiban, M., Turcu, A., Verza, E., *Jocul și dezvoltarea sociabilității (pp.217-243)*, Editura Didactică și Pedagogică, București

Glava, A. și C., (2002), *Introducere în pedagogia preșcolară, (pp.196-206),* Editura Dacia, Cluj-Napoca

Taiban, M., (1970), Probleme psihologice ale jocului și distracțiilor, În Șchiopu, U.(coord), Taiban, M., Gîrboveanu, M., Macadziob, D., U., Taiban, M., Turcu, A., Verza, E., *Jocul la preșcolari (pp.97-117)*, Editura Didactică și Pedagogică, București

ROLULBIBLIOTECILOR VIRTUALE ŞI A PLATFORMELOR E-LEARNING ÎN ÎNVĂȚAREA ELEVILOR

Prof. documentarist: Anghel Anca Zenaida
Liceul Teoretic „Lucian Blaga”, București

În toate țările din Europa există o abordare consecventă a definirii competenței digitale ca o competență cheie. România, țară membră a UE, a introdus în politicile educaționale cele opt competențe-cheie în strategiile de formare, dintre care subliniem competenţa de a învăţa să înveţi şi competenţa digitală de utilizare a noilor tehnologii ca instrument de învăţare şi cunoaştere.

Strategia națională[25] pentru *Agenda digitală (2014-2020)* și-a propus să aibă impact asupra politicilor publice și să stimuleze investițiile în tehnologia informației și comunicațiilor în educație intervenind prin trei linii principale:

- introducerea TIC în programele școlare prin utilizarea *Open educational resurces*[26] [Resurse educaționale deschise] (OER), Web 2.0[27] și e-Portofolia[28] pentru a urmări rezultatele elevilor;
- utilizarea TIC în activități extracurriculare - în principal în tabere de vară, schimburi de tineri, vizite de studiu internaționale;
- organizarea activităților de învățare continuă - scheme de învățare continuă cu tehnologia informației și a comunicării integrate.

Pentru realizarea celor trei deziderate a fost nevoie de dotarea școlilor cu infrastructura digitală necesară, punerea în aplicare a unor scheme de dezvoltare a competențelor digitale pentru elevi și profesori (prin activități de formare) și utilizarea instrumentelor OER și Web 2.0 în organizarea activităților de predare-învățare, precum și integrarea instrumentelor digitale în activitățile de învățare continuă.

Prin art. 70 (alin 2) *din Legea nr.1/2011*[29], *Legea Educației Naționale*, se prevede înființarea *bibliotecii școlare virtuale* și a platformei școlare de *e-learning*.

Biblioteca virtuală este definită drept „mediu coordonat de materiale multimedia în format digital, astfel structurat încât să permită accesul rapid al utilizatorilor la aceste materiale și este echipat cu instrumente de navigare în rețeaua globală”[30]

Altfel spus, biblioteca virtuală[31] este o colecție organizată, fără delimitare spațio-temporală, în care se regăsesc documente care răspund scopului de căutare: informativ, educativ, creativ. Biblioteca virtuală este un instrument util pentru organizarea activităţilor didactice, a proiectelor şi animaţiilor culturale deoarece permite difuzarea rapidă a unei cantităţi mari de informaţie. Reprezintă deci,

[25] Media literacy and safe use of new media. *EACEA National Policies Platform*. Romania: 2019. [online], [accesat 13.11.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/en/content/youthwiki/68-media-literacy-and-safe-use-new-media-romania

[26] Open educational resurces sunt materiale care pot fi accesate public și care pot fi combinate, înbunătățite și distribuite pe baza unor licențe. [online], [accesat 13.11.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://guides.temple.edu/oer

[27] Web 2.0 (social web) se referă la site-uri web care pun accent pe conținutul generat de utilizatori, ușurința utilizării, cultura participativă și interoperabilitatea (adică, compatibilă cu alte produse, sisteme și dispozitive) pentru utilizatorii finali. [online], [accesat 13.11.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://en.wikipedia.org/wiki/Web_2.0

[28] e-Portofolia este o colecție de lucrări representative, în format electronic, care prezintă evoluția învățării în domeniu a elevilor. [online], [accesat 13.11.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://teaching.berkeley.edu/resources/assessment-and-evaluation/design-assessment/e-portfolio

[29] Legea nr. 334(r1)/2002, Legea bibliotecilor, text actualizat la data de 20.01.2009, avându-se în vedere republicarea din *Monitorul Oficial al României* nr.132 din 11 februarie 2005, Partea I: [online], [accesat 24.10.2018]. Disponibil pe Internet la adresa: https://lege5.ro/Gratuit/gm4tenbz/legea-bibliotecilor-nr-334-2002

[30] CORAVU, Robert. Bibliotecă automatizată, bibliotecă digitală, bibliotecă virtuală, bibliotecă hibridă. Delimitări conceptuale. *Biblioteca: Revistă de bibliologie şi ştiinţa informării*, 2005. [online], [accesat 26.10.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://www.academia.edu/2522890/Bibliotec%C4%83_automatizat%C4%83_bibliotec%C4%83_digital%C4%83_bibliotec%C4%83_virtual%C4%83_bibliotec%C4%83_hibrid%C4%83_Delimit%C4%83ri_conceptuale

[31] TÎRZIMAN, Elena. *Bibliotecile în era digitală – provocări, mutații, perspective-*. Biblioteca Județeană Mureș, 2008. [online], [accesat 26.10.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A19382/pdf

modalitatea prin care elevul cercetează în ritm propriu şi prin efort independent un conţinut de instruire, cu ajutorul unui program de un anumit tip, care îi asigură posibilitatea autoverificării după fiecare pas şi îi oferă, prin tehnica de elaborare, condiţii de reuşită. Calculatorul are avantajul de a îmbina în modul cel mai corespunzător imaginea, sunetul şi comentariul, în aşa fel încât ele să se completeze reciproc fără a fi nevoie de o intervenţie concomitentă, ceea ce stimulează gradul de participare a elevului şi intensitatea activităţii mentale.

Termenul de e-learning[32] este definit în dicționarul Cambridge drept învățarea realizată prin studiu de acasă utilizand computere și cursuri furnizate prin internet prin intermediul unui mediu virtual de învățare. E-learningul este definit ca o platformă bazată pe Web, denumită și platform de e-learning, **p**rin intermediul căreia se livrează conținutul lecțiilor în format digital și este integrată în cadrul instituțiilor de invațamant.

Consultarea bibliotecilor virtuale și a platformelor școlare de e-learning impune accesul la internet pentru documentul căutat și pentru documente colaterale (ex. Bibliografii).

Cele două tipuri de platforme pun la dispoziție profesorilor și elevilor programe școlare, exemple de lecții pentru toate temele din programele școlare, ghiduri metodologice, exemple de probe de evaluare etc. Astfel, pentru a veni în sprijinul elevilor în perioada în care procesul educațional s-a desfășurat mai mult on-line, au fost puse la dispoziția profesorilor și elevilor platforme și biblioteci virtuale.

Platforma Advanced Educational Learning [Învățare Educațională Avansată] (AeL)[33] a fost implementată în peste 15.000 de licee și școli. Biblioteca *AeL eContent* conţine 3.700 de lecţii interactive, ce acoperă peste 20 de materii şi include peste 16.000 de momente individuale de învățare. Conform site-ului de prezentare, *AeL Educational* nu este doar un software, ci este un instrument de lucru util pentru elevi și pentru profesori pentru că facilitează înțelegerea materiilor predate și crește eficiența învățării, are o interfață și o structură prietenoase, este flexibil și ușor de transpus în orice limbă și nu necesită prezența fizică a elevului în sala de curs, acesta putând exersa la școală sau acasă.

Pentru a veni în sprijinul elevilor în căutarea rapidă a informațiilor de calitate, specialiștii au creat aplicații în care informațiile sunt organizate pe domenii și stocate fie pe internet, fie pe suporturi magnetice, astfel:

- lecţii AeL de biologie, chimie, fizică, geografie, informatică, istorie, matematică, biologie, tehnologii, limba şi literatura română, economie, limbi străine etc.;
- enciclopedii; hărți, dicționare etc;
- filme documentare, filme didactice;
- modele de fișe de lucru, modele de teste, modele de bareme de corectare;
- modele de planificări calendaristice, modele de proiectări ale unităților de învățare, modele de planuri de lecție;
- ecranizări ale operelor din literatura română și universală.

Acest tip de accesare a informațiilor este mult mai utilizată de elevi în comparație cu accesarea clasică pentru că este rapidă și se poate realiza de oriunde (școală, acasă etc.).

În plus*, Ministerul Educației și Cercetării* prin *Centrul Național de Politici și Evaluare în Educație* a pus la dispoziția profesorilor și elevilor, gratuit, majoritatea manualelor școlare aprobate pentru clasele a I-a și până la a XII-a.[34]. În acest fel, prin folosirea variantelor digitale se elimină transferul cărților și implicit riscul de îmbolnăvire.

[32] E-learning. Platforma de e-learning. EDUFOR, centrul de training, cursuri online, e-learning. [online], [accesat 26.10.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: http://www.edu-for.eu/servicii-elearning/e-learning/

[33] AeL, plarformă inovativă pentru educație. [online], [accesat 13.11.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: http://advancedelearning.com/index.php/articles/c311

[34] Ministerul Educației Naționale. [online], [accesat 09.12.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://www.manuale.edu.ro/

PROEDUS[35] a organizat cursuri gratuite de formare de tip e-learning pentru elevii de toate vârstele, de la preșcolari, până la elevii de clasa a XII-a. Pe platforma educațională *PROEDUS* au fost puse la dispoziția elevilor din clasele 0- XII, peste 4.000 de planșe grafice, activități sportive, activități cultural-artistice, abilități practice, peste 500 de lecții video nonformale pentru diverse materii, precum și 300 lecții audio. *Hubproedus.ro* a fost conceput ca un spațiu de învățare și de petrecere a timpului liber într-un mod educațional-recreativ. Pe platforma de e-learning a *PROEDUS* există și programul *Școala TV* dedicat elevilor, unde pot fi găsite atât lecții interactive, cât și o serie de activități educaționale.

Digitaliada[36] este un program național susținut de *Fundația Orange* și avizat de *Ministerul Educației* prin care s-a promovat educația digitală la clasele gimnaziale. Programul a fost lansat încă din 2016 și continuă și în anul școlar 2020-2021 și oferă platforme cu conținut educațional gratuit. Încurajează utilizarea instrumentelor digitale la clasă și a metodelor de lucru alternative pentru disciplinele matematică și informatică. Pe *hub-ul educațional Digitaliada* pot fi găsite sute de teste și exerciții în secțiunea *Învățare și testare online* care pot fi folosite de elevi pentru auto-evaluare și care pot ajuta la îmbunătățirea performanțelor școlare.

Biblioteca Națională a României[37] prezintă o secțiune digitalizată, *Biblioteca Digitală Națională*, care cuprinde colecții digitale create prin digitizarea unor documente aflate în colecțiile speciale și sunt organizate după tematici sau după evenimente. Documentele digitale de pe *www.digitool.bibnat.ro* se pot utiliza în mod gratuit pentru studiu individual sau cercetare.

De asemenea, pe *www.clasadigitală.ro* pot fi accesate gratuit cursuri, cărți de povești, atlase și manuale școlare, colecții de reviste educaționale, fișe și alte materiale utile pentru efectuarea de exerciții suplimentare și pregătirea temelor.

Motoarele de căutare educaționale: *Google Scholar, RefSeek* și *Iseek* îi pot ajuta pe elevi să găsească mai ușor on-line informațiile de care au nevoie pentru studiu deoarece oferă resurse educaționale de calitate din mediul științific și academic.

Instrumentele TIC și multimedia oferă suport de instruire diferenţiat prin asigurarea ritmului propriu de învăţare, deoarece calculatorul permite înregistrarea vitezei cu care elevul răspunde la solicitările oferite de softul educaţional.

În concluzie, putem afirma că utilizarea softurilor educaţionale activează maximal gândirea elevilor, elimină timpii morţi sau redundanţi din activităţile elevilor, realizează conexiunea inversă la cel mai înalt nivel și modifică relaţia de subordonare totală a elevilor faţă de profesor, oferind astfel realizarea autonomiei în învățare.

[35] Proedus. [online], [accesat 09.12.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://www.hubproedus.ro/clase-78.html
[36] Digitaliada. [online], [accesat 09.12.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: https://www.digitaliada.ro/despre?pg=program
[37] Biblioteca Digitală Națională. [online], [accesat 09.12.2020]. Disponibil pe Internet la adresa: http://www.bibnat.ro/Biblioteca-Digitala-s89-ro.htm

TEACHING ENGLISH THROUGH DRAMA

profesor: Marcu Popescu Madalina
Colegiul National Ienachita Vacarescu

What is it drama that makes it so appealing to students, even more so than a host of other methods? Drama is that teaching method used to promote interaction and language skills in the English teaching and learning as a second language classroom as well as create a class bonding experience. I feel that using drama in classroom is of paramount importance as it marks off a number of criteria that are otherwise impossible to tick such as: the language used in plays is authentic, the actual playing develops fluency besides being highly motivating as it appeals to different learning styles such as: visual, auditory, tactile, with the extra bonus that of creating strong team spirit.

During the English class drama can be either used as an integrated part of a lesson or performing a play or a scene as a feedback of a lesson or unit, be it on stage or on-line.

Whether it is used as an activity integrated in a lesson, then students can be asked to act out dialogues from textbooks, or to role –play on different communicative situations such as :*At the restaurant*, *Doing shopping*,or playing games,such as :miming different actions for the other students to guess- e.g. *to wash oneself, to eat, to wait for someone; g*ive "VOICE" to inanimate objects, etc.

On the other hand, if one chooses to exploit drama in the form of performing plays then they have to be aware of the following aspects: this is a separated activity after classes, so the English teacher must make his students interested in participating in this activity, which can only be achieved if the students are highly motivated throughout the preparation of the play until and after the performance. Moreover, it requires a lot of time and dedication from the part of the students and the teacher(s), as well. There are some major steps in setting up an English theatre club: Firstly, one has to accept the challenge…., secondly, there is the organization of actors selection and establishing the criteria in preselecting, which should include: relatively good pronounciation in English, for which the students should be made to read aloud an English text seen for the first time, good intonation for which the students should be made to recite an English poem learnt by heart, and at the end of these will result a number of selectees that are to prepare the play to be staged.

At this stage the teacher should consider choosing the play according to the students' age, level of English, preference, time of the year. *A Christmas Tale, Shakespeare's plays, Wilde's plays* . Even challenge students to write their own play : "*Don't let drugs take over your life", "The snow-white and the seven sins"*. When distributing the roles the teacher should also pay attention to give each student a role suitable to each one's style, preference, etc, to establish rehearsals- after classes (1 hour a week)-live or on-line, to make them read aloud their roles, learn new words with their correct pronounciation, to determine students to learn by heart their roles! (which is the most difficult!). During the rehearsals the teacher should work on small parts of the play, insist on intonation, mimics and gestures and movement on stage,be patient when they have fun instead of actually rehearsing.

The last and culminating part is the performing on stage, which splits in two main parts: the actual PERFORMANCE of the PLAY in face of the audience or the recording of the theatrical performance if it is on line ,and the feed-back from the actors and audience.

Among the problems faced during the whole process it is worth mentioning the fact that students may not learn by heart their roles, or that there is the possibility of students' losing motivation during the first reading aloud of the text, the lack of costumes, furniture, background decoration and inherent delays of rehearsals might cause tension and culminate in

abandon of the project. On top of all comes the emotion in front of the audience, which may show the fact that some students feel embarrassed when all eyes are on them.
In conclusion, using drama in the English class is both motivating and difficult as it requires dedication from the part of the teacher and the students, as well.
As far as I am concerned I could say that it was a memorable experience and that it should be definitely used in our classes!

ELEVUL- OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Glejaru Gabriela
Şcoala Gimnaziala nr.1 Cetăţeni

Lumea contemporană se caracterizează printr-o evoluție rapidă și imprevizibilă a științei și tehnicii generând o mișcare de idei, de invenții și descoperiri, o creștere a informațiilor și tehnologiilor de vârf.

În dezvoltarea competențelor cheie care îi pot asigura succesul social, sistemul de educație trebuie să-l pregătească pe elev pentru viață. Odată cu tehnologizarea și utilizarea sistemelor computerizate în toate domeniile proiectare, statistică, industrie, în sistemele bancare și financiare, sănătate, un rol important îl are formarea de competențe digitale avansate .

Formarea competențelor digitale vizează folosirea tehnologiei informației și a comunicațiilor ca cerința a lumii contemporane în contextul dezvoltării tehnologice din ultimii ani și a societății informaționale. Școala trebuie să se adapteze noilor tendințe prin achiziționarea de calculatoare și formarea cadrelor didactice și prin adoptarea unui curriculum care să acorde atenție dezvoltării competențelor digitale.

Formarea competențelor digitale trebuie adaptată noilor strategii cognitive ale elevilor și sincronizată cu modul de cunoaștere al secolului XXI .

Disciplinele informatice nu pot fi predate de către profesor sau învățate de către elevi fără calculator. Acesta este mijlocul utilizat pentru formarea competențelor specifice. Integrarea tehnologie informației în procesul de predare- învățare –evaluare a disciplinelor informatice a avut o pondere foarte mare. Utilizarea competențelor TIC în cadrul disciplinelor informatice a avut în vedere stimularea și intensificarea comunicării pe toate palierele, dezvoltarea gândirii critice, înțelegerea realității și a contribuit la dezvoltarea competențelor generale pentru informatică:

- Identificarea conexiunilor dintre informatică și societate;
- Identificarea datelor care intervin într-o problemă și a relațiilor dintre acestea;
- Elaborarea algoritmilor de rezolvare a problemelor;
- Aplicarea algoritmilor fundamentali în prelucrarea datelor;
- Implementarea algoritmilor într-un limbaj de programare;

In predarea disciplinelor informatice se utilizează metode activ-participative, bazate pe modelare și simulare metode care utilizează platforme de învățare.

Elevii sub îndrumarea permanentă a profesorului la școala, acasă, individual pot obține informații necesare pregătirii lecțiilor și temelor la disciplinele informatice, pot folosi resursele din Internet care conțin informații care să-i ajute în realizarea de proiecte, utilizând resurse TIC. Utilizarea cu succes a softurilor educaționale, tutoriale, aplicații software sunt puse la dispoziția elevilor pe diverse site-uri educaționale.

Activitatea de învățare și progresul elevilor trebuie evaluat, de aceea utilizarea mijloacelor TIC joacă un rol foarte important. Aceasta reprezintă o activitate de mare complexitate, evaluarea se face în timp scurt, obiectiv utilizând itemi obiectivi și semiobiectivi.

Transformarea calculatorului în mijloc de muncă și instruire a condus la constituirea unui mediu informatizat, determinat de știința prelucrării automate a informațiilor, mediu în care se utilizează calculatorul și a mijloacelor multimedia.

Rezultatele din domeniul informaticii obligă societatea să țină seama că nu pot obține progrese în domenii precum industrie sau servicii atâta timp cât în educație nu sunt utilizate metode moderne de învățare. Utilizarea resurselor TIC se poate îmbunătăți calitativ și se poate extinde:

- Resurse hardware și software inclusiv pentru elevii cu nevoi speciale;
- Utilizarea resurselor existente și elaborarea de noi resurse;
- Platforme de învățare la dispoziția profesorilor și elevilor;

- Accesarea informațiilor specifice fără constrângeri temporale;
- Disponibilitatea elevilor pentru utilizarea tehnologiilor moderne;

Nivelul performanței școlare depinde de metodele de predare/evaluare aplicate. Se observă o creștere a calității instruirii în cazul în care metode tradiționale se completează cu metode moderne care implică tehnologii noi. Utilizarea TIC în demersul didactic constituie o formă adecvată în care elevii sunt pregătiți pentru a se integra într-o societate informatizată.

Câteva avantaje ale TIC pentru elevi:

- Creșterea interesului elevilor fața de disciplinele informatice
- Creșterea ponderii timpului de învățare în clasă
- Motivarea elevilor pentru obținerea progresului școlar
- Activizarea elevilor în vederea formarii competenței în comunicare
- Stimularea creativității elevilor atât în activitățile individuale cât și în grup
- Creșterea încrederii elevilor în procesul de evaluare
- Dezvoltarea interesului pentru abordarea integrată și interdisciplinară /transdisciplinară a disciplinei
- Motivarea elevilor cu cerințe educative speciale pentru învățare, accesul la informație a grupurilor vulnerabile
- Individualizarea învățării
- Dezvoltarea capacității de mobilizare a efortului voluntar
- Stimularea capacității de învățare inovatoare și consolidarea abilităților de investigare științifică

Utilizarea TIC în educație și implicit formarea de competențe generale la disciplinele informatice are și limite:

- Reduce capacitatea de exprimarea verbală;
- Costuri ridicate pentru achiziționarea licențelor software ;
- Scăderea de atenție și concentrare în cazul utilizării produselor software cu un grad scăzut de interactivitate
- Nivelul slab al utilizării tehnologiilor informaționale;
- Uzura morală rapidă a sistemelor;

La școala învățam să comunicăm lucrurile pe care le înțelegem dar si pe acelea pe care nu le-am înțeles, lucrurile care ne aduc bucurie și satisfacție, dar si cele care ne enervează, dar și pe cele care produc nemulțumire. Timiditatea, poate teama de a nu te face de rușine față de profesori sau de colegi te împiedică să pui întrebări care ar putea să-ți aducă acele răspunsuri clarificatoare și să conducă la soluții pe care nu le-ai găsit. Nu greșești dacă întrebi, dar cu siguranța vei suferi dacă nu comunici ceea ce te frământa.

Școala este locul unde poți să faci aceste lucruri.

Prin educație ne adaptăm lumii în care trăim. Învățam să conviețuim, să accesam cunoașterea umanității, să ne alegem drumul potrivit în viață.

Prin educație ne formăm competențe de a practica meseria și profesia dorită. Fiecărei meserii îi corespunde o anumita formă de educație, care poate dura o perioada mai scurtă sau mai lungă de timp.

Pregătirea profesională este continuă; meseriile trebuie să fie adaptate științei și tehnicii din societate. Educația e un proces fără sfârșit. Omul învață toata viața.

ÎNVĂȚĂM DESPRE NOI

Profesia și meseria sunt specializări (calificări) obținute prin studii și/sau practică. **Ocupația** este activitatea pe care o practicăm în mod obișnuit și care ne permite obținerea unui venit. Uneori, profesia sau meseria pot coincide cu ocupația (cineva s-a pregătit pentru a deveni avocat, iar acum practică avocatura). Alteori, acestea pot fi diferite (cineva are calificare de mecanic auto, dar acum este șofer de taxi).

Pentru ca orice societate să funcționeze, nevoile oamenilor trebuie să coreleze cu *piața muncii* (cererea și oferta de locuri de muncă dintr-o anumită localitate/zonă geografică). Există numeroase domenii de activitate și ocupații care funcționează strâns legate unele de altele.

Dinamica lumii, descoperirile din știință și tehnologie determină dispariția unor ocupații și apariția altora noi.

Exemple de domenii de activitate și ocupații asociate acestora: domeniul social (medic, jurnalist, profesor, preot, traducător, psiholog), domeniul tehnic (inginer, constructor, electrician, instalator, arhitect), domeniul IT/informatică (programator, web designer), domeniul economic (contabil, economist, manager etc.), domeniul teoretic (biolog, geograf, matematician), domeniul artelor (actor, pictor, grafician, cântăreț, coregraf), domeniul sportului (sportiv, antrenor, kinetoterapeut).

ÎNVĂȚĂM DESPRE NOI

Prin educație ne adaptăm lumii în care trăim. Învățăm să conviețuim, să accesăm cunoașterea umanității, să ne alegem drumul potrivit în viață.

Prin educație ne formăm competențele de a practica meseria sau profesia dorită. Fiecărei meserii sau profesii îi corespunde o anumită formă de educație, care poate dura o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp. De exemplu, pentru a deveni învățător trebuie să finalizezi studiile liceale, iar pentru a deveni profesor, pe lângă studiile liceale, ai nevoie de studii universitare (facultate).

Toate meseriile sunt onorabile și trebuie practicate cu pasiune și responsabilitate.

Pregătirea profesională este continuă; meseriile trebuie să fie adaptate științei și tehnicii din societate (de exemplu, un medic chirurg operează în prezent folosind tehnici și instrumente care nu existau acum 10-15 ani). Educația e un proces fără sfârșit. Omul învață toată viața.

PARTICULARITĂȚILE LIMBAJULUI LA PREȘCOLARI

Prof. înv. preșcolar Panainte Costinela-Elena
Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni

Limbajul, ca mijloc de comunicare cu cei din jur, este strâns legat de activitatea practică pe care o desfășoară copilul la un moment dat, de situația concretă în care se realizează comunicarea. Din această cauză, limbajul copilului mic are un caracter situativ, luând în majoritatea cazurilor forma de dialog. Acest limbaj dialogat cuprinde fie răspunsul la întrebările adultului, fie întrebări adresate adulților în legătură cu dificultățile ivite în procesul activității, cu obiectivele cu care copilul vine în contact, cu cereri care vizează satisfacerea trebuințelor sale momentane.

Sensul cuvintelor și propozițiilor folosite de copil la această vârstă depinde în mare măsură de împrejurările concrete, putând fi precizat numai în situația cunoscută de cei care participă la dialog. La vârsta preșcolară are loc lărgirea și complicarea raporturilor dintre copil și realitatea înconjurătoare.

Formele și conținutul comunicării copilului cu ceilalți oameni devin mai ample și mai variate. Dezvoltarea limbajului este indisolubil legată de evoluția gândirii copilului și invers,

gândirea se poate ridica pe trepte tot mai înalte de generalizare și abstractizare numai sprijinindu-se pe o dezvoltare corespunzătoare a limbajului. În procesul de comunicare cu ceilalți oameni copilul transmite ceea ce a trăit, a făcut, a gândit. Apare astfel limbajul- comunicare sau limbajul contextual sub forma povestirii monologate despre cele văzute de copil în timpul plimbărilor, despre relațiile lui cu ceilalți copii.

Studiind particularitățile de dezvoltare a vorbirii la copilul preșcolar putem constata că aparatul verbo-motor este în plin curs de formare, capacitatea articulatorie este insuficient dezvoltată, procesele analitico- sintetice sunt într-o fază incipientă iar atenția, memoria, voința sunt în curs de dezvoltare.

Particularitățile vorbirii preșcolarilor sunt legate de vârsta copiilor și pe măsură ce cresc vorbirea lor devine mai corectă. Tot ce învață copilul preșcolar în grădiniță se face prin intermediul cuvântului. În perioada preșcolară limbajul devine un instrument activ și deosebit de complex al relațiilor copilului cu cei din jurul lui și în același timp un instrument de organizare a activității psihice. Înaintând în vârstă, mecanismele transmiterii din limbajul interior în limbajul exterior se dezvoltă, ceea ce face ca debitul verbal al preșcolarului mic să devină tot mai apropiat de ritmul și debitul preșcolarilor mari. Evoluția vorbirii copilului în jurul vârstei de 6 ani atinge nivelul de dezvoltare al limbajului interior. Particularitățile vorbirii copilului sunt legate în mare măsură de nivelul inteligenței dar și de condițiile de mediu și de viață.

În condițiile unei educații corecte, către vârsta de 3 ani copilul își însușește toate sunetele fundamentale ale limbii materne.

În cursul perioadei preșcolare are loc perfecționarea laturii fonetice a limbajului. Datorită particularităților aparatului fonator, ale analizatorului nervo-motor precum și ale analizatorului auditiv, pronunția preșcolarului mic nu este încă perfectă. Astfel, la vârsta de 3 ani, mulți copii nu diferențiază bine consoanele lichide (r și l), consoanele constructive (s, z, ș, j) și semioclusivele (v, ț). Din această cauză în vorbire apar adesea fenomene de omisiune, de substituire (înlocuire) și de inversiune.

Dintre cazurile de substituire amintim următoarele:

- ✓ sunetele „ş” şi „j” sunt înlocuite de obicei cu „s” şi „z” (şase- sase, joc-zoc);
- ✓ „s”și „z” cu „t” şi „d” (sanie- tanie, zice- dice);
- ✓ „v” și „g” cu „ţe”, „ţi”, „dze”, „dzi”(ceai-ţeai, cine- ţine);
- ✓ „r” și „l” sunt fie omise, fie înlocuite cu „i”(raţa-aţa, lampa-ampa, iampa).

Către vârsta de 5 ani numărul sunetelor incorecte pronunțate scade considerabil. Către 6 ani aproape toți copiii pronunță corect și cele mai dificile sunete „r” şi „ş”.

În condițiile unei educații corecte, către vârsta de 3 ani copilul își însușește în linii mari pronunția fonemelor limbii materne. Totuși nu sunt rare cazurile în care şi copiii de vârstă mai mare manifestă unele deficiențe articulatorii. În perioada preșcolară continuă perfecționarea laturii fonetice a limbajului.

La preșcolarii mijlocii frecvența defectelor de pronunție scade considerabil. În mod normal pe la 5-6 ani copilul și-a însușit pe deplin structura fonematică și ritmică a cuvintelor, normelor ortoepice, elementele intonaționale și melodice ale frazei. Astfel la 3 ani vocabularul copiilor cuprinde circa 800-1000 de cuvinte, la 4 ani se dublează 1600-2000 cuvinte, la 5 ani ajunge la circa 3000 cuvinte iar la 6 ani peste 3500 cuvinte.

Preșcolarul nu „învață” regulile gramaticale, ca atare nu cunoaște definiția lor, nu știe ce este substantivul, verbul, conjuncția, prepoziția, genul, declinarea, conjugarea, dar respectă în vorbirea sa regulile principale de modificare și îmbinare a cuvintelor în propoziții.

Pe baza acestui „simț al limbii” copiii ajung să folosească tot mai corect formele gramaticale chiar să intervină atunci când observă o greșeală în vorbirea altor copii. Auzind pe un copil de 3 ani spunând: „ Caii fuge repede”, un alt copil de 5 ani și jumătate îl corectează: „Nu se spune așa!”, trebuie să spui: „ Caii fug repede”, dar întrebat de ce se spune așa , copilul nu se poate justifica altfel decât afirmând că „Așa nu e bine, nu se spune așa!”. Mecanismul fiziologic al simțului limbii îl constituie stereotipul dinamic care se elaborează la nivelul celui de-al doilea sistem de semnalizare în procesul vorbirii.

La dezvoltarea limbajului contribuie mulți factori: mediul familial și social. Ca mijloc de comunicare, limba se învață în etape succesive, mai întâi în familie. Deci rolul principal revine familiei, în principal mamei. Este cea dintâi ființă care comunică cu copilul folosind gamele sale cele mai variate ale limbajului pentru realizarea acestui scop: gesturi, mimică, prezența obiectelor. Apoi tata, frații, bunicii și toate celelalte persoane din jurul copilului concură la formarea limbajului său adică îl învață să vorbească.

Vorbirea corectă este în funcție de felul în care membrii familiei vorbesc. Limbajul auzit de copii la părinți este principalul său mijloc de instruire şi educare. Acest limbaj se învață cu greșeli dacă părinții nu se străduiesc să-l corecteze. Se știe că copilul învață prin imitația modelelor verbale recepționate auditiv din vorbirea celor din jur. Slaba preocupare a familiei față de vorbirea copilului atrage după sine o serie de consecințe negative de ordin psihic care dăunează aspru dezvoltării limbajului copilului. Astfel, unii copii cu tulburări de vorbire sunt „retrași, timizi, lipsiți de îndrăzneală, cu afectivitate puțin dezvoltată”. La copii se fixează anumite defecte după modelele recepționate de la persoanele din anturajul lor.

Cunoașterea tulburărilor de vorbire este necesară având în vedere influențele negative pe care le au acestea asupra dezvoltării intelectuale a copiilor şi a randamentului şcolar al acestora. Tulburările de vorbire se întâlnesc printre copiii de vârstă preșcolară, deci la vârsta când limbajul se găsește în stadiul de formare și dezvoltare. Se consideră ca tulburările de limbaj de natură fiziologică dispar pe parcurs, ca efect al maturizării şi al procesului instructiv-educativ.

În vederea cunoașterii nivelului de dezvoltare a copiilor din grupa mare la începutul anului școlar am aplicat probe de verificare a cunoștințelor prin intermediul cărora au fost depistați copiii care nu au pronunție clară, corectă a sunetelor, cuvintelor care nu au un vocabular bogat și nu se exprimă corect din punct de vedere gramatical.

Probele aplicate au avut și funcția de cunoaștere a nivelului grupei, permițând compararea rezultatelor după o perioadă de instruire și cunoaștere a progreselor realizate de copii.

Pentru determinarea nivelului dezvoltării vorbirii la grupa mare, am aplicat pentru fiecare obiectiv instructiv propus câte o probă sau mai multe probe. Astfel , am aplicat următoarele probe : probă pentru determinarea pronunției ; probă pentru distingerea sunetelor prin cuvânt ; probă pentru

determinarea capacităţii de a despărţi cuvintele în silabe şi silabele în sunete; probă pentru separarea sunetelor sau a grupurilor de sunete din cuvânt; probă pentru determinarea capacităţii de a selecta şi exprima cât mai multe cuvinte care încep cu un anumit sunet sau cu o silabă ; probă de alcătuire de propoziţii cu un cuvânt dat ; probă pentru determinarea volumului vocabularului ;probă de lacune într-un text ; probă pentru determinarea acțiunilor specifice unor meserii ; probă de antonime.

În urma aplicării probelor am constatat că am o grupă eterogenă, aceasta implicând desfăşurarea unor munci diferențiate în cadrul jocului didactic, desfăşurat frontal, în grupuri mici şi individual în baza unui plan de muncă judicios întocmit.

În cadrul studiului am investigat 20 preşcolari la începutul anului şcolar, cu scopul de a cunoaşte fiecare copil sub aspectul dezvoltării vorbirii, pentru a şti ce metode şi procedee se folosesc în cursul anului şi cum să-mi organizez activitatea. Aceiaşi copii i-am testat la sfârşitul anului şcolar pentru a observa performanţele obţinute.

Din cei 20 subiecţi investigaţi, 17 au în general o vorbire corespunzătoare particularităţilor de vârstă obţinând calificativele de foarte bun, bun, mediocru, iar 3 copii au o vorbire greoaie, slabă primind calificative de slab şi foarte slab.

Bibliografie:

- Eficienţa unor procedee folosite în activităţile de dezvoltare a vorbiririi – Culegere metodică „Copilul, grădiniţa şi şcoala” – Editată de Revista de Pedagogie 1979, pag. 13, Al. Popescu - Mihăeşti

- Eugenia Popescu- Curs de pedagogie şi metodică a învăţământului preşcolar, pag. 193, Bucureşti, 1978

- Manasia V., Taiban M. , Gheorghian E., Varzari E. , - Cunoşterea mediului înconjurător şi dezvoltarea vorbirii- Metodică- pag. 291, Manual pentru licee pedagogice de educatoare.

UTILIZAREA FORMULARELOR GOOGLE PENTRU EVALUAREA ELEVILOR

Pîslaru Mioara Daniela
Liceul Tehnologic „Ovid Caledoniu" Tecuci

În timpul școlii on-line este dificil ca profesor să faci evaluarea elevilor. Odată cu evoluția mediului online, evaluarea cu ajutorul calculatorului a crescut în popularitate. În timpul școlii on-line o considerăm a fi o necesitate. Un alt motiv pentru care este tot mai populară este faptul că prin acest mod de evaluare se pot verifica mulți elevi într-un timp foarte scurt, feedback-ul este imediat și în urmă rămâne o bază de date cu toate răspunsurile și rezultatele elevilor.

Evaluarea este una dintre componentele esențiale ale procesului instructiv educativ, ea fiind cea care ne oferă date despre evoluția elevilor, succesul elevilor, succesul și calitatea lecției și multe altele. Din acest motiv evaluarea a căpătat diverse forme printre care și evaluarea online.

Cu toate acestea în mediul online nu regăsim prea multe teste deoarece modul de realizare al testelor în trecut era unul care necesita anumite cunoștințe de programare și mult timp, dar și din cauza faptului că un chestionar online nu permite, de exemplu la contabilitate, evaluarea cu răspuns deschis a rezolvării unei probleme. Ultimul motiv expus determină utilizarea testelor online mai degrabă ca o evaluare formativă și nu ca una sumativă.

Fișele de verificare on line se pot utiliza în cadrul lecțiilor și ca fișe de lucru având avantajul feedback-ului imediat. De asemenea chestionarele on line pot lua forma temei pentru acasă, profesorul putând verifica astfel de acasă rezultatele elevilor săi.

Avantajele utilizării testelor online ar putea fi: stocarea testelor și a rezultatelor pentru o utilizare ulterioară, feedback-ul imediat, notarea cu rapiditate a unui număr mare de lucrări, alocarea unui timp limită de răspuns, diferențierea testelor prin apariția în ordine aleatoare a itemilor, dispariția subiectivismului profesorului.

Printre dezavantaje enumerăm: nu se pot evalua itemi ce necesită răspuns deschis la materii precum contabilitate, matematică, fizică, chimie etc.. În cazul testelor la distanță nu se poate ști dacă cel ce a răspuns este chiar elevul, realizarea testelor necesită anumite cunoștințe de utilizare a calculatorului și mult timp pentru crearea lor.

Totuși, realizarea acestora cu ajutorul Formularelor Google este destul de facilă. Pentru a putea crea un formular Google trebuie ca utilizatorul să fie logat cu un cont google și să acceseze Google Drive.

Crearea formularelor şi a fişelor de obţinere a feedback-ului

Înainte de a elabora un formular sau un chestionar utilizatorul trebuie să aibă cunoştinţele necesare privind rolul şi structura acestora, precum şi unele exemple din diverse domenii. În termenii utilizaţi de Google, un Formular are un Titlu (Title), ca format o Temă (Theme), şi ca structură o mulţime de Întrebări (Questions) considerate Item-uri. Întrebările pot fi de următoarele tipuri: Text, Paragraph text, Multiple choice, Checkboxes, Choose from a list, Scale, Grid, Date, Time. Există formulare simple (de exemplu, formularul pentru Contact), dar şi formulare şi chestionare foarte complexe ce necesită diverse prelucrări ale informaţiilor stocate. Unele din aceste prelucrări sunt oferite automat de către Google Drive.

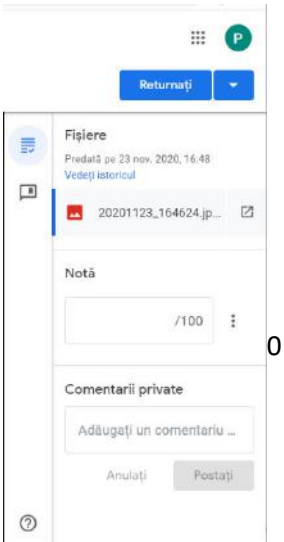

Feedback pentru sarcini cu instrumentul de evaluare

Se poate oferi elevilor feedback personalizat cu instrumentul de evaluare din Classroom. Aici se pot revizui sarcini de orice tip și se poate comuta perfect între sarcinile elevului. Puteți adăuga, de asemenea, comentarii, feedback, o notă și puteți să returnați sarcina studentului

împreună cu propunerile de îmbunătățire a temei. Selectăm Activitate la curs, selectăm tema și solicităm afișarea ei și se deschide fereastra cu temele elevilor. Un elev care a predat tema poate să poarte „un dialog” cu profesorul prin intermediul comentariilor private, în care să-i putem face anumite precizări sau îi putem trimite nota și alte observații. Pentru asta selectăm numele temei primite de noi, se deschide o fereastră care conține tratarea temei iar în partea dreaptă imaginea (aici se vor completa comentariile private).

Se recomandă tutoriale precum:

- Cum se crează formulare și chestionare online cu Google Forms? https://www.youtube.com/watch?v=AvTa_NMnzAM
- Creați teste și chestionare cu Google Forms. https://www.youtube.com/watch?v=J8DVnPznxUI

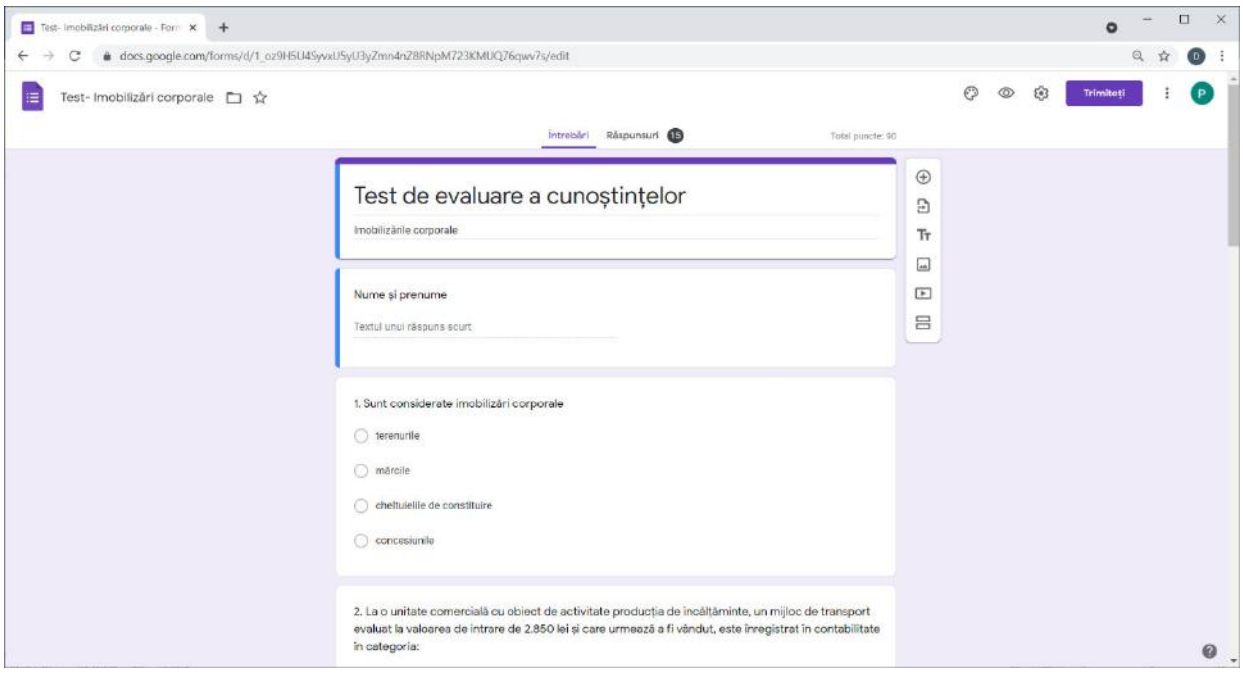
Test- imobilizări corporale
Trimiteți
Întrebări
Răspunsuri
Test de evaluare a cunoștințelor
Imobilizările corporale
Nume și prenume
Textul unui răspuns scurt
1. Sunt considerate imobilizări corporale
terenurile
mărcile
cheltuielile de constituire
concesiunile
2. La o unitate comercială cu obiect de activitate producția de încălțăminte, un mijloc de transport evaluat la valoarea de intrare de 2.850 lei și care urmează a fi vândut, este înregistrat în contabilitate în categoria:

ROLUL PROFESORULUI DE ROMÂNĂ ÎN PROCESUL EDUCAŢIONAL

Pescaru Nicoleta
Liceul Tehnologic Administrativ şi de Servicii „Victor Slăvescu'', Ploieşti

Ca şi poetul care încearcă să creeze o nouă lume purificatoare, profesorul şi, mai ales, dascălul de română, este acel ales care are misiunea să creeze, într-o societate aparte, un om puternic, să contribuie la desăvârşirea naturii umane, să-l ghideze pe viitorul om pe drumul valorilor, al culturii.

Din punct de vedere etimologic , "educaţia" provine din latinescul "educo", "educare" care înseamnă a îngriji, a creşte, dar şi din latinescul "educere" care se traduce prin "a conduce, a scoate". Definiţiile educţiei c vizează scopul, natura, conţinutul, laturile sau funcţiile actului educativ.

Educatia a fost înțeleasă de numeroși pedagogi şi filosofi ca fiind mai degrabă un proces de dezvoltare şi formare a fiinţei umane, astfel încât fiecare îşi va dezvolta propria personalitate, va învăța să devină el însuși.

După Berger, prin educaţie se urmăresc două mari scopuri : „Primul e să dăm copilului cunoştinţe generale de care, bineînţeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucţia. Celălalt e să pregătim în copilul de azi pe omul de mâine şi aceasta este educaţia."

Scopul educaţiei este atins atunci când elevul (imaturul) obţine acea autonomie (independenţă) care-l determină să fie stăpân pe propriul destin şi pe propria personalitate. Educaţia astfel „ nu-l creează pe om , ci îl ajută să se creeze" , după cum afirma Maurice Dubesse, adică să devină independent.

Privind ipostazele educaţiei: ca proces, ca acţiune de dirijare a evoluţiei individuale , ca acţiune socială, ca interrelaţie umană între cei doi actori(educatorul şi educatul), ca ansamblu de influenţe (acţiuni care contribuie la formarea omului ca om), se poate observa că : obiectivul educaţiei este omul, că în educaţie sunt implicate două voci diferite: profesorul (educatorul) şi elevul(educatul) că se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană şi că educaţia nu este o etapă limitată pentru o anumită vârstă, ci se prelungeşte pe întreg parcursul vieţii individului

Acceptând această menire a educației, datoria educatorului este nu de a impune anumite scheme, lecții, reguli pe care elevul să le urmeze, ci de a-l ajuta pe acesta să-și găsească drumul. Copilul trebuie să-şi exprime propriile idei, să se manifeste liber.

Este, într-adevăr, o misiune dificilă, dar, se pare că profesorul de română este mult mai apropiat de viziunea pedagogilor, aceea de a contribui la formarea și mai ales la dezvoltarea personalității elevului nostru.

Câți dintre noi nu-și amintesc cu drag de profesorul de română, de privirea lui boemă, de lumea pe care încerca să o deschidă prin intermediul cărților,de cel care ne încuraja întotdeauna să ne spunem punctul de vedere, să avem încredere în noi... ! Din păcate acel visător, acel sclav al imaginației este ușor uitat astăzi și înlocuit de„ mașinării'' care oferă elevilor totul fără să-i mai solicite să se gândească. De aceea el este într-o permanentă
„ luptă'' cu tehnologia, și se confruntă cu reticența elevilor de lectură. Atunci ne punem întrebarea ce rol mai are el aici, ce mai poate el salva ?

Poate, fără să ne dăm seama, profesorul de română este cel care îl ajută pe elev să se întoarcă spre sine, să reflecteze la rolul său și să conștientizeze esența lui. Cât timp deține harul de a-și susține lumea pe care o deschide, este un învingător pentru că mai sunt încă elevi care se bucură de lumea cărților, de lumea fanteziei.

Aș putea zice că profesorul de română este, ceea ce spunea Constantin Noica în „Jurnalul filozofic'', acel om care nu încearcă să culeagă de la elevii săi ceva, ci acela care ajută la formarea lor: „Să-i iei în mână sufletul și să-l joci, ca pe un pumn de grâu: are greutate? E bun de sămânță?

Și să fii, dacă poți, nu cel care încearcă să mai culeagă ceva; ci ploaia, ploaia aceea de toamnă, care nu știe nimic despre culesuri...''

Interesant este că nu întotdeauna profesorul are ce să spună elevului, zice Noica, pentru că ei trebuie să fie nişte mediatori între elevi. Discipolul trebuie învăţat că nu are nimic de primit, ci că trebuie întâi „ să crească", „ să fie însetat", să fie pus în situaţia de a-ţi cere învăţătură. Astfel, Noica spune că ceea ce nu ştiu pedagogii, dar ştie bunul simt românesc este „ Nu da povaţa celui ce nu ţi-o cere, căci nu te ascultă." Ideea este aceea de a-l determina pe discipol să devină independent, pe propiile forţe, şi nu un dependent, adică să se mute accentul de la profesor la elev, la sistemul pedocentrist.

„Discipolul vrea să devină iederă. Trebuie să-l laşi să fie ceea ce trebuie să fie: chiar buruiană. Şi cel mai frumos sfârşit al tău - fertilitate- e să te năpădească buruienile."

Metodele folosite cu succes la orele de limba şi literatura română sunt cele care presupun activitatea pe echipe şi cele care stimulează creativitatea elevilor atât în orele de predare cât şi în cele de recapitulare.Una dintre acestea este:

Metoda translației din planul vizual în cel beletristic ce are două obiective principale: stimularea capacității elevilor de a emite judecăți de valoare formulate beletristic, referitoare la un tablou celebru sau a capacității de sintetizare a poveștii/mesajului transmis de pictor în formă și culoare, respectiv prețuirea și cunoașterea lucrărilor semnificative ale artei naționale.

Utilizarea metodei, la clasa a XII-a, se poate aplica în cadrul evaluării romanelor cu temă rurală ale lui Liviu Rebreanu.

Materiale didactice utilizate:

1) Reproduceri după tablourile: *La împărțitul porumbului*, pictat de Ștefan Luchian și *1907*, de Octav Băncilă;

2) Fișă cu citate din *Răscoala.*

„Drumul continua drept ca o ață și în puține minute intrară în Babaroaga, un sat amărât, două ulițe încrucișate, niște căscioare murdare, prin ogrăzi mulți copii și orătănii, ici-colo vreun țăran pipernicit, iar pe un dâmbuleț, mai afară, o bisericuță de lemn ca o jucărie stricată."

„Mulțimea de țărani începu deodată o mișcare pe loc ca o apă bătută de un vânt nehotărât. Era o legănare într-o parte și într-alta căreia clocotul de urlete îi împrumuta o înfățișare războinică."

Activități pe grupe:

1) Descrierea tablourilor respective utilizând termeni specifici artei plastice din dicționarele puse la dispoziția elevilor.

2) Realizarea unei paralele între imaginile din tablouri și cele vizuale realizate cu ajutorul cuvintelor de către Liviu Rebreanu.

3) Ilustrarea prin desene a scenelor semnificative din *Răscoala.*

4) Distribuirea tablourilor în economia structurală a romanului (într-un anumit capitol, pentru imortalizarea unei scene).

Activităţile se pot derula în felul următor: prima grupă are ca temă pentru acasă realizarea punctelor 3 si 4, iar cea de-a doua, rezolvarea cerinţele de la punctele 1 și 2. În clasă, membrii celor două grupe se confruntă, încercând să-şi explice reciproc ideile personale, originale care i-au condus către realizarea temei. Rolul profesorului a fost acela de a adresa permanent întrebări în timpul activităţii, care a fost organizată sub forma unei mese rotunde desfăşurată în paralel cu *vernisajul* organizat de către prima grupă, la care au fost expuse desenele realizate.

Aşadar, profesorul de română poate crea, prin intermediul disciplinei şi al metodelor creative, un elev cu o gândire critică proprie, capabil să-şi exprime opiniile într-un mod artistic deosebit.

Bibliografie:

1. Noica,Constantin , *Jurnal filozofic*, Editura Humanitas, 2008.
2. *Pintilie Mariana – Metode moderne de învăţare-evaluare*, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2002.
3. Stanciu,Ion Gh. , *Şcoala şi doctrinele pedagogice în sec XX*, Institutul European, 2006.

PROIECTUL – O MODALITATE DE CREŞTERE A INTERESULUI ELEVILOR

Profesor Daniela Ghenade
Școala Gimnazială „Alexandru cel Bun", Berzunți

Proiectul este o activitate cu conținut mai amplu decât investigația. Ea începe în clasă prin definirea și înțelegerea sarcinii, eventual începerea rezolvării acesteia și se continuă acasă pe parcursul mai multor zile sau săptămâni, timp în care elevul va avea consultări permanente cu profesorul. Activitatea se încheie în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport privind rezultatele obținute și, dacă este cazul, a produselor realizate.

Titlul proiectului este propus de către profesor, dar după ce se obișnuiesc cu acest tip de activitate, elevii își vor putea propune subiectele. În această situație este necesar ca elevii: să aibă un anumit interes pentru subiectul respectiv; să cunoască dinainte unde își vor găsi resursele materiale; să fie nerăbdători în a crea un produs de care să fie mândri; să nu aleagă subiectul din cărți vechi sau să urmeze o rutină din clasă; să spere ca părinții să fie înțelegători și interesați de subiectul ales.

Planul de lucru va fi stabilit în clasă și va cuprinde două etape ale căror elemente vor fi diferite în funcție de specificul proiectului: a) colectarea datelor (identificarea metodelor de obținere a datelor; efectuarea de măsurători; realizarea experimentelor; interpretarea datelor). b) realizarea produsului (descrierea metodelor şi aparaturii utilizate; prezentarea unor calcule relevante; prelucrarea statistică a datelor; formularea concluziilor; generalizări).

Pentru a stabili strategia de evaluare a proiectului, profesorul trebuie să clarifice – în colaborare cu elevii: 1. ce se va evalua: procesul, produsul sau amândouă; 2. rolul profesorului: evaluator continuu sau doar la sfârșitul proiectului; 3. resursele materiale: le va oferi profesorul sau elevii trebuie să le procure și acestea vor fi evaluate; 4. activitățile intermediare impuse (ex: prezentarea unui plan preliminar); 5. formatul cerut pentru prezentarea raportului; 6. standardele impuse pentru realizarea produsului.

Realizarea proiectului permite evaluarea unor competenţe cum sunt: observarea şi alegerea metodelor de lucru în mod adecvat; măsurarea și compararea rezultatelor; utilizarea corespunzătoare a bibliografiei; folosirea informației și utilizarea cunoștințelor; folosirea corespunzătoare și în siguranță a materialelor și instrumentelor de lucru; capacitatea de a raționa și de a utiliza proceduri simple; capacitatea de a investiga și de analiza; capacitatea de a sintetiza și de a organiza materialul; capacitatea de a realiza un produs (corectitudinea soluției, alcătuirea unui raport, calitatea prezentării, acuratețea figurilor,etc.);

Exemplu de proiect:
STUDIUL LIMBAJULUI PUBLICITAR – Tema: CĂLĂTORII

Metoda folosită

Trebuie căutate imaginile publicitare. Elevii sunt repartizați în funcție de afinități, în echipe mici de 2-3; se face lista revistelor (săptămânale sau lunare) care urmează a fi analizate. Un număr de reviste se distribuie fiecărui grup mic (în funcție de ceea ce puteau citi in familiile lor). Pe parcusul cercetării se observă o sporire a colecției, deci anumite imagini despre care la început se credea că sunt izolate, aparțin de fapt unei serii, apărând la intervale regulate în cadrul unei campanii publicitare.

Trebuie stabilite criteriile după care se face repartiţia:

- grupul A : clasarea imaginilor în funcţie de natura lor (fiecare echipă se specializează într-un anumit sector);

- grupul B: triere mai complexă deoarece nu se pot găsi criterii satisfăcătoare (ţările de origine a călătoriilor; companii). Unele criterii sunt prea vagi, altele mult prea restrâse. Trebuie evitată clasarea imaginilor în funcţie de motivaţiile aparente pe care le trezesc, pentru a nu compromite ceea ce este esenţial în acest stadiu. Elevii aleg mai întai câteva imagini de un anumit tip, pe urmă după analiză, studiază altele, în funcţie doar de interesul lor. După a treia şedinţă, fiecare echipă are un număr oarecare de imagini, în medie cinci – care urmează a fi analizate

Studiul începe prin „interogarea" imaginilor pentru a extrage din ele toate semnificațiile, clare sau ascunse; ce spun sau ce vor să spună autorii mesajului; ce vor să ne facă să credem despre produsele lor sau despre noi înșine, proiecția pe care ne-o facem, mai mult sau mai puțin involuntară, asupra imaginilor ce solicită atenția, etc. În acest scop se stabilește o listă de întrebări, pentru a-i ajuta pe elevi să încerce o explorare obiectivă și subiectivă, pe cât posibil metodică a imaginilor de analizat.

Direcții de cercetare:

1. Să descrie foarte exact imaginea: subiectul, cadrul, obiectivele și persoanele, amplasările, formele, culorile, textul,etc.
2. Să redea mesajul perceput: impresii, dorințe simulate, apeluri care se adresează imaginației, diferite evocări pe care imaginea publicitară le trezește în minte (scene, întâmplări, idei – chiar fără vreo legatură aparentă pe care le pot sugera). Să definească tipul de consumator pe care imaginea vrea să-l vizeze, imaginea (măgulitoare) cu care publicitatea încearcă să-l identifice pe consumator (cu condiția să consume), deosebirea între felul cum este publicul în realitate și cum se vizează a fi el.
3. Să judece publicitatea analizată: reușită/ratată. Ea apare ca un amestec, după nivelul atins (reușită estetică, dar ineficacitate comercială sau invers). Ex.: Cum poate acționa asupra unei persoane cu venituri mici publicitatea pe tema călătoriilor? (frustare dureroasă, substitut, etc.).

Dificultăți ale elevilor: a) lipsă de inspirație; b) subiectivitatea: unele interpretări sunt aberante; c) dificultatea de a descifra simbolul imaginilor. Unii adolescenți pot fi surprinși de dezvăluirea conținutului latent al unor imagini publicitare, care, erau pe placul lor. Şi totuşi, nu interpretarea trebuie să uimească, ci procedeele conştient utilizate pe care le dă la iveală. Rolul prefesorului este de a-l face pe elev să descopere singur, fără a mai fi nevoie să mai fie convins, ca să nu dea impresia că a proiectat, în mod subiectiv, propiile lui plăsmuiri asupra unor imagini nevinovate.

Trebuie controlate rezultatele analizelor fiecăruia printr-o discuție cu întreaga clasa, pentru fiecare imagine în parte.) Se încearcă imaginarea a ceea ce poate fi **dincolo** de afiş: situaţia socială a consumatorului; atmosfera familială, profesiunile sau ambiţiile, imaginea despre sine, principiile de viaţă, gusturile şi ocupaţiile în timpul liber, cultura etc. . Acest exerciţiu confirmă sau completează adesea analizele făcute, pregătind redactarea definitivă.

Inconvenientul acestui exercițiu: lipsa experienței, lipsa competențelor din domeniul psihologiei, sociologiei sau economiei, timp îndelungat pe care îl cere. Chiar dacă la început exercițiul place, asemenea unui joc, oboseala elevilor nu întârzie să apară.

Ultima etapă: redactarea definitivă. Poate avea loc în orele de curs sau în afara lor. Dificultăți: unii lasă redactarea pe seama colegului; alții o amână mereu, alții au însemnări prea scurte, etc.), nu toți elevii sunt deopotrivă de stimulați de perspectiva realizării unei lucrări.

Concluzii la care se ajunge lucrând cu elevii:

De ce este publicitatea dăunătoare?

Ea antrenează o confuzie a valorilor. Nevoi egoiste, dorințe inconștiente, argumente morale sau estetice – totul se amestecă în publicitatea diferitelor produse .

Publicitatea răstoarnă ordinea valorilor. Printre valorile utilizate de publicitate sunt și unele bune, sub aspect uman, dar ele rămân valori utilizate în singurul scop de a vinde și de a stimula consumul.

Publicitatea dezvoltă nevoi și valori false, „eliberarea“ unor dorințe latente sau satisfacerea unei „nevoi a nevoii“ la consumator, dând celui ce face publicitate un sentiment de satisfacție când reușește să transforme omul într-un om perfect adaptat numai la necesitățile producției industriale. Viața acestui om devine simplu consum al semnelor unei existențe pe care nu o trăiește, o viață falsă, în mod iluzoriu fericită și reușită care, de altfel, și are nevoie din ce în ce mai multă publicitate, pentru ca iluzia să dureze.

Scop: se lucrează cu elevii această activitate deoarece analiza lucidă a imaginilor publicitare este cel mai bun mijloc de a se sustrage fascinației lor.

Activitatea nu trebuie privită ca pe o activitate antipublicitară; trebuie numai să răspundă dorinței elevilor de a studia fără idei preconcepute această publicitate care li se adresează.

Activităţile de învăţare selectate implică activ toţi elevii (fizic şi mental), identificarea modului în care anumiţi elevi ar avea beneficii sau probleme în activităţile desfăşurate duce la găsirea unor activităţi diferenţiate. Proiectul trebuie să dezvolte la elevi subcompetenţe de colaborare sau învăţare autonomă (ascultare activă, critici constructive, învăţare autonomă).

Evaluarea: pentru analiza nevoilor de învăţare ale elevului, pentru încurajarea învăţării strategice (conferinţe cu elevii), demonstrarea înţelegerii (grilă de evaluare criterială pe toată durata desfăşurării proiectului), evaluarea proceselor gândirii (listă de verificare a colaborării, grilă de evaluare criterială pentru rezolvarea de probleme, elevii vor folosi reflecţiile pentru a stabili noi obiective pentru îmbunătăţirea competenţelor de rezolvare a problemelor la următoarele activităţi), reflecţie (la sfârşitul proiectului, elevii vor scrie despre ceea ce au învăţat, revenind la întrebările iniţiale; profesorul foloseşte reflecţiile pentru a evalua progresele elevilor pe parcursul activităţii). Elevii sunt ajutaţi astfel să reflecteze asupra propiei performanţe, fără a se raporta la performanţele colegilor, ci la scopul activităţii, la ceea ce şi-au propus iniţial.

Reflecţiile şi schimbul de idei despre ceea ce s-a făcut şi ceea ce s-a iniţiat reprezintă o constantă pe toată durata activităţii.

Beneficii: a) elevii pot fi motivaţi să se implice în propria învăţare; elevii încep să gândească altfel despre ei înşişi (se pot considera cercetători, investigatori, scriitori regizori, reporteri, ceea ce nu s-au gândit vreodată că vor fi), învaţă deprinderi noi şi ajung să vorbească cu persoane cu care nu au mai vorbit anterior;

b) profesorul nu trebuie să subestimeze abilităţile elevilor sau eficienţa valorificarii intereselor lor. Astfel de activităţi îi completează profesorului răspunsul la întrebarea: „Cum trebuie să mă schimb eu şi cum trebuie să particip la schimbarea şcolii astfel încât elevii mei să fie cât mai bine pregătiţi pentru viaţă?“.

Bibliografie

1. Frith, D.S., Machintosh, H.G., 1991, A Teacher's Guide to assessment, Stanley Thornes, Ltd.
2. Neacșu I., Stoica, A (coord.), 1996, Ghid general de evaluare si examinare. Ed. Aramis, București

Importanța relației profesor-elev

Băisan Bianca Florentina
Liceul tehnologic "Nicolae Iorga", Negrești

Relaţia profesor-elev a constituit un obiect de reflecţie pentru teoreticienii tuturor timpurilor. Ea reprezintă o sinteză a relaţiilor interpersonale pe fundalul cărora se nasc şi se dezvoltă virtuțiile. Faptele bune depind de destinatar și sunt generate de acesta deoarece după cum spunea Helvețius „Omul este rodul educaţiei pe care o primeşte".

Oamenii au avut şi au nevoie de când este lumea de educaţie. Aceasta este o trebuinţă ce se impune a fi satisfăcută în raport cu vârsta şi particularităţile fizice şi psihice ale elevului. Rolul de educator revenind profesorului în general şi dirigintelui în mod special. Um om educat este şi un om disciplinat, disciplina fiind o condiţie de baza a muncii şcolare. Marele pedagog Comenius spunea că „Şcoala fără disciplină este ca o moară fără apă", disciplina se formează prin educaţia în ceea ce priveşte ordinea, punctualitatea, pregătirea zilnică a lecţiilor, respectarea regulamentului şcolar şi a dispoziţiilor şcolare. O mare influenţă asupra elevilor o are exemplul pe care îl dă educatorul. Ţinuta, corectitudinea, dreptatea şi ataşamentul faţă de copii determină disciplina lor. Totuşi, uneori se întâmplă abateri de la disciplina şcolară, devieri de la comportament. În aceste cazuri trebuie cunoscute mai întâi cauzele acestir stări de lucruri. Acestea pot fi cauze de natură organică, familială sau şcolară. Dirigintele este acela care trebuie să cunoască situaţia şi să treacă la remedieri psiho-pedagogice. Un profesor-diriginte bun vindecă „răul" pornind de la tratarea cauzei care l-a produs. Aşadar, primul pas al educatorului este cunoaşterea elevilor, a temperamentului, caracterului şi personalităţii lor. Acestea se pot realiza printr-o bună pregătire psihopedagogică şi cu mult tact.

Tactul pedagogic se relevă pe fondul interacţiunii profesor-elev şi reprezintă, după opinia unor autori, contactul dintre educator şi universul lăuntric al copilului şi adolescentului, apropierea sinceră faţă de acesta. Este arta de a pătrunde şi desluşi conştiinţa individuală, de a prevedea reacţia posibilă a celui pe care îl educăm, respectând în acelaşi timp simţul măsurii. Naturaleţea comportării profesorului, prietenia neexagerată, seriozitatea fără a genera încordare, faptul de a se impune fără a se enerva, axigenţa fără a cădea în pedanterie, sunt doar câteva trăsături definitorii ale tactului pedagogic. Educatorul trebuie să aibă o conduită echilibrată, nici prea indiferentă, nici prea agasantă.

Sunt cunoscute trei tipuri de profesori: tipul autoritar, tipul democratic şi tipul indiferent, liberal.

Tipul autoritar îşi impune voinţa şi părerile ignorând personalitatea elevului, favorizând reacţii de mascare afectivă, de ezitare, şovăială, instabilitate, introvertire, emotivitate spontană, teamă, lipsă de iniţiativă şi neîncredere. Copii reacţionează agresiv la acest tip. Este un tip negativ.

Tipul democratic, dimpotrivă, ea măsuri împreună cu elevii pe baza încrederii reciproce. Nu se exclude exigenţa. Este un tip pozitiv.

Tipul indiferent. Liberal lasă lucrurile să curgă, să meargă de la sine, manifestă apatie. „şi-a greşit cariera"

Tipurile de profesori determină tipurile de relaţii:

Relaţiile de tip autocratic. Profesorul dispune, elevul se supune. Educaţia are un caracter dogmatic.

Relaţia de tip liber. Educaţia se desfăşoară conform naturii copilului, care conţine în sine tendinţa de a se dezvolta spre bine. Profesorul crează condiţii pentru dezvoltarea liberă a personalităţii elevului.

Relaţia non-directivă se caracterizează prin atitudinea de acceptare a profesorului. Profesorul se abţine de la orice blocare, intervenţie, pentru ca elevul să se poată autodescoperi, să-şi cunoască interesele, motivele, aspiraţiile.

Relaţia democratică este o relaţie de colaborare, de cooperare. Elevul este îndrumat, ajutat. Această relaţie se bazează pe principiul responsabilităţii.

Strâns legat de relaţia profesor-elev este conceptul de stil educaţional. S-au stabilit trei tipuri de profesori din punct de vedere al stilului educaţional:

1. Profesori impulsivi, spontani, concentraţi pe natura ideii, nu pe relaţie,
2. Pofesori autocontrolaţi, sistematici. Obţin rezultate bune cu toate tipurile de elevi, inclusiv cu ostilii,
3. Profesori cu sentimentul de nesiguranţă.

Stilul de lucru al profesorului, natura relaţiilor, atitudinea şi comportamentul elevilor generează un climat sau altul în clasa de elevi: clmatul anarhic, climatul rebel sau climatul competitiv şi de cooperare.

Climatul anarhic. Unii elevi, care dispun de forţă şi de un temperament impulsiv, crează în clasă o atmosferă de teroare. Acest tip de climat apare atunci când profesorul nu fixează împreună cu elevii anumite norme de muncă, le acordă prea mare încredere, nu-i sprijină şi nu-i controlează în activităţile zilnice. Stilul de conducere nu inspiră încredere.

Climatul reprimant apare atunci când profesorul este autoritar. Nu permite nici un fel de sugestie. Elevii lucrează de frică şi sunt disciplinaţi numai când sunt sub supraveghere. Ei îşi pierd iniţiativa şi aşteaptă numai ordine de la conducători.

Climatul rebel se instalează atunci când profesorul sau dirigintele generează, printr-o manieră nepedagogică, opoziţie din partea elevilor. Membrii grupului simt repulsie pentru profesor şi caută cu orice preţ să-l pună în situaţii dificile. De exemplu, în timpul lectiei unii elevi tuşesc ostentativ, fac diferite zgomote determinând profesorul fără experienţă să adreseze expresii jignitoare care să provoace râsul, să întrerupă lecţia şi să înceapă ancheta pentru descoperirea vinovaţilor. Deseori ancheta se soldează cu eşec, clasa fiind solidară în a nu-i deconspira pe cei vinovaţi. Profesorul nu are altceva mai bun de făcut decât să amenințe cu pedepse care nu-i impresionează pe elevi. Autoritatea este pierdută şi foarte greu se recâştigă. Reprimarea ca metodă de menţinere a disciplinei are drept rezultat întărirea spiritului de rezistenţă al clasei. Recurgerea la pedeapsă, la critică, la ridiculizare, la lucrări de penalizare poate duce la eşec. Educaţia nu este pur corectivă.

Comunicarea este aptitudinea care nu trebuie să lipsească unui educator: comunicarea verbală, nonverbală şi afectivă, capacitatea de a „citi” conduita neverbală a elevilor ţine de ceea ce se numeşte „empatie”, definită ca aptitudine specifică didactică de a te transpune în psihologia copilului, de a desprinde intuitiv atitudinile şi gesturile sale. O asemenea capacitate se dobândeşte o dată cu experienţa contactelor interumane. În cazul profesorului, ca în cazul oricărei alte persoane, comunicativitatea este influienţată de fire. Particularităţile şi diferenţierile comunicării la intravertit faţă de extravertit sunt cunoscute. Se inpune, deci, un exerciţiu foarte intens de mascare şi compensare a particularităţilor generate de fire. Lipsa unei educaţii adecvate bazate pe aceste exerciţii reduce considerabil calitatea repertoriului de comunicare al profesorului. Fondul repertoriului de comunicare este determinat în mare măsură şi de o sumă de trăsături personale cum sunt: aptitudinea verbală, spiritul de observaţie, tonusul de activitate, expresivitatea mimicii şi a gesticii, dinamismul şi agilitatea, spontaneitatea şi simţul umorului.

Calitatea comunicării verbale a profesorului este de cea mai mare importanţă pentru transmiterea corectă, clară, cursivă, inteligibilă şi sugestivă a informaţiei şi a mesajului educativ. Ea este condiţionată de bogaţia vocabularului profesorului, de calitatea exprimării, de ritmul ritmul şi cursivitatea vorbirii dar şi de timbrul şi tonul vocii. Plasticitatea comunicării verbale îi aduce profesorului avantajul de a se face mai uşor înţeles şi de a captiva cu mai multă uşurinţă şi în mai mare măsură atenţia şi interesul elevilor. Înlocuirea plasticităţii comunicării cu „pitorescul” vocabularului riscă să reducă mesajul educativ. Rolul aptitudinii verbale în acest tip de comunicare este hotărâtor. Valoarea ei este amplificată de existenţa unor calităţi cum cunt: subtilitatea şi rafinamentul exprimării, capacitatea de persuasiune verbală şi gradul cât mai înalt al limbajului

elevat. Lipsa aptitudinii verbale dă loc vorbirii inexpresive, forţate, tărăgănate, sau, dimpotrivă, prea rapide, în ritmuri inegale care oboseşte pe elevi. De fapt, profesorului i se cere să fie un mânuitor abil al cuvântului rostit, al dialogului. O imagine a acestei cerinţe o dă modul în care el este în măsură să folosească simplul cuvând DA, prin care poate să exprime nu numai afirmaţia, ci şi interogaţia, îndoiala, constatarea, îndemnul, încurajarea, satisfacţia, regretul chiar nemulţumirea, ironia, în funcţie de intonaţia pe care este capabil să i-o dea, de însoţirea lui cu elemente de mimică şi priceperea de a-l plasa în contextul de comunicare.
verbală este completată de comunicarea nonverbală: mimica, privirea, zâmbetul, gesturile, poziţia corpului, care aduc un plus de expresivitate comportamentului comunicativ al profesorului. Dar şi comunicarea nonverbală este ameninţată uneori de repetare, stereotipie, ticuri gesticulare, care perturbă actul cominicării.

Cominicarea afectivă include exteriorizarea stărilor şi trăirilor afective ale profesorului în relaţie cu ceea ce comunică şi în relaţie cu manifestarea elevilor. Comunicarea afectivă nu înseamnă căderea în familiarism şi lipsă de exigenţă, „coborârea" la nivelul elevului, ci menţinerea unei detaşări în măsură să asigure detaşarea necesară. Aceasta se poate face corect numai dacă intervine autocenzura profesorului. Autocenzura afectivă mai este necesară şi pentru mascarea, stăpânirea şi chiar depăşirea stărilor afective ale profesorului cauzate de factori personali, exteriori şcolii, astfel ca ele să nu influenţeze negativ relaţiile cu elevii, să nu producă teamă, reţinere şi îndepărtarea acestora de profesorul indispus, supărat, nemulţumit.

Aşadar, sarcina profesorului şi a dirigintelui nu este una simplă. Pe lângă aceste aptitudini psihopedagogice speciale, profesorul trebuie să aibă o cultură generală şi să stăpânească materia pe care o predă. „Cartea-n cap, nu capu-n carte". Un profesor cu capul în carte este o altă sursă de deteriorare a disciplinei elevilor. Nepregătirea pentru lecţie, ignorarea predării metodice, subiectivismul, ţinuta necorespunzătoare, vocabularul colorat, toate acestea sunt sancţionate de elevi. Profesorul trebuie să încurajeze zelul, să-l atragă pe cel distrat, să-l trezească pe visător fără a-i distruge visul, să-l rşineze pe înfumurat, întotdeauna cu multă solicitudine, să-i arate grăbitului că „graba strică treaba", să-l facă pe fiecare să înţeleagă nevoia muncii, a efortului perpetuu, acum şi mâine când vor intra în viaţă.

STIMULAREA MOTIVAȚIEI PENTRU ÎNVĂȚARE

Prof.Înv.Primar: Pisaltu Adriana
Școala Gimnazială, Comuna Rediu

Aproape toți părinții așteaptă cele mai bune performanțe școlare de la odraslele lor. Rămâne de văzut, însă, dacă aceste rezultate sunt influențate strict de numărul orelor de studiere, de nivelul cunoștințelor și de dorința părinților. Ca să aibă performanțe școlare, un copil trebuie să se bucure de un cumul de condiții interne dar și de anumite condiții externe. Dacă acestea sunt întrunite, dezvoltarea copilului va fi direct influențată, aceasta fiind produsul celor doi factori. Condițiile interne sunt asigurate de fondul ereditar al copilului și ca urmare, dacă acesta a moștenit de la părinți dorința de cunoaștere, anumite abilități de învățare, acestea îl vor influența pe parcursul întregului proces de educație. În timp, acestora li se vor mai adăuga și alte elemente, apărute spontan sau prin intermediul educației de la școală. Cele mai importante sunt abilitățile, deprinderile și capacitățile, alcătuind astfel, particularitățile sale individuale. Concluzionăm că, realizarea unei educații permanente are nevoie de trei condiții: ocazia, motivația și educabilitatea. Se știe că ocazia se poate produce în cadrul mediului școlar și de asemenea este cunoscut faptul că, educabilitatea este un factor intern posibil influențabil prin diverse metode școlare, factorii ereditari putându-l face să crească.

Vorbind însă despre motivație, situația devine mai complicată, mai ales atunci când vorbim despre un copil care prin natura vârstei nu are un plan de viață și nu conștientizează ce importanță ar putea avea cunoștințele atunci când este vorba despre viitorul lui. Se pune tot mai des întrebarea:”Cum motivăm un copil să învețe?”, mai cu seamă atunci când acesta încă nu a învățat prea multe despre responsabilitate ori consecințe. Psihologii spun că motivația este un proces de bază ce „activează, direcționează și menține comportamentul uman”. Altfel spus, pentru ca un copil să învețe, ar trebui să aibă propria motivație. Cu unele motive psihologice te naști (cel prin care vrei să obții o poziție socială mai bună sau cel prin care dorești să fii parte a unui grup), dar altele trebuiesc învățate. De obicei, părinții le spun copiilor că „te va ajuta în carieră”, dar copilul neavând noțiunile bine clarificate nu va înțelege. Se pare că atunci când ești copil, ai sentimentul că viitorul e departe și că ai tot timpul pentru a cuceri lumea.

S-a constatat că încă de mici simțim dorința de a fi în competiție, de a fi mai buni decât ceilalți. Studiile au demonstrat că cei care au un nivel ridicat al acestui tip de motivație sunt mult mai puțin anxioși atunci când se confruntă un eșec și profesiunile alese sunt cele în care au șanse să înregistreze succesul. Acești oameni se vor bucura mai mult decât ceilalți atunci când vor avea succes în activitățile pe care le desfășoară.
Trebuie să amintim câteva aspecte despre nivelul optim de motivare: persoane active, copiii, au un nivel mediu de motivare, dar cele anxioase sau aflate într-un moment de panică, au un nivel foarte ridicat de stimulare (învățatul cu o zi înainte de examene). Acesta este și motivul pentru care multe persoane realizează mai bine lucrurile, dacă le fac pe ultima sută de metri. La fel se întâmplă și în cazul unui elev. Uneori, faptul că își amână temele sau învățatul până mai târziu, nu este chiar un lucru rău. Trebuie lăsat să lucreze în ritmul sau și trebuie ajutat dacă este cazul. Nimic nu poate fi mai motivant, pentru o persoană, decât așteptările sale și ale celorlalți de la el. Fiecare copil are propriul ritm și este bine să fie evaluat corect, înainte de a decide că acesta are nevoie de o creștere a motivației. În sistemul de învățământ românesc încep să apară tot mai multe metode de educație nonformală, în încercarea de a îi ajuta pe copii să învețe mai repede și mai bine, lucruri mai utile decât se poate învăța prin metoda tradițională de predare, mai ales că, învățarea nonformală se face prin joacă, într-o atmosferă prietenoasă și plină de energie.

Psihologul Aura Stănculescu spune că educația nonformală “se realizează fără stress, nu există constrângeri, chiar dacă elevii sunt evaluați. Educația nonformală este cea mai durabilă

pentru că se face doar în conformitate cu dorințele copilului, la inițiativa lui și dezvoltă imaginația, creativitatea, spontaneitatea dar și aptitudinile academice."

Ken Robinson, expert în educație, susține că educația formală nu avantajează creativitatea la tineri. "Nimeni nu are nici o idee cum va rată lumea peste cinci ani, darămite peste zeci de ani de acum încolo. Eu cred că toți copiii sunt foarte talentați și că noi, prin sistemul de educație formală ajungem să le distrugem talentul înnăscut."

Maria Montessori spunea: „Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze."

Activitățile formale trebuie conjugate cu cele nonformale și cu cele informale pentru a-și dovedi eficiența. Cu toate că educația formală se află pe primul loc, cea nonformală are o acțiune mai evidentă în momentul în care educabilii ajung la autoeducație. Educația nonformală este legată de orice acțiune organizată în afara sistemului școlar, prin care se realizează o punte între cunoștințele predate de profesor și punerea lor în practică. Este eliminat stresul notelor din catalog, al temelor obligatorii și devine plăcere de cunoaștere și dezvoltare. Cu toate că profesorul conduce demersul didactic, elevii se pot manifesta spontan și liber iar apropierea dintre educator și educat este evidentă.

BIBLIOGRAFIE:

1.Pantelimon Golu, *Motivație și optimum motivațional*, în *Psihologie Școlară*, București, Litografia Universității București, 1987;

2.Al. Lazar, B. Zorgo, *Motivația în activitatea de învățare*, în *Sinteze de psihologie contemporană. Psihologia educației și dezvoltării*, București, Editura Academiei RSR, 1983;

3. Ioan Neacșu, *Motivație și învățare*, București, E.D.P., 1978;

4.D. P. Ausubel, E. G. Robinson, *Învățarea în școală*, București, E.D.P., 1981.

ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Palaş Rodica
Şcoala Gimnazială Dragomireşti-Dâmboviţa

Intr-o lume în continuă și rapidă mișcare, cu provocări majore care țin de securitatea socială și personală, o lume care strigă după ajutor, sufocată de inechitate și dezechilibre majore, școala se zbate să țină vie conștiința valorii, să producă în mod conștient și eficient caractere puternice, profesioniști și ideologi ai unei lumi viitoare.

Pe de o parte, școala este conștientă de contextul socio-politic actual, de circumstanțele agravante ale unei crize sanitare departe de a fi la final, de lipsurile materiale și de marasmul unei societăți pestrițe, cu o scară de valori depreciată, cu renunțări și cu îngrădiri multiple. O societate în care educația este mai degrabă tratată ca o cenușăreasă, hrănită cu firimituri ale unui PIB obosit de alte nevoi, mereu mai urgente, mai actuale, mai de neamânat.

În aceste condiții, școala trebuie să performeze și să producă oameni vii intelectual, cu perspective congnitive și socio-emoționale înalte, cu capacitate de analiză și sinteză, cu spirit critic și autocritic, cu entuziasmul schimbării și maturitatea clădirii unor edificii socio-culturale și economice înalte.

Elevul este, în aceste condiții, reflexia eforturilor comune ale școlii și ale familiei. Sunt cazuri fericite în care partenerii educației își unesc demersurile și conlucrează la crearea unui profil al absolventului de ciclu primar/ gimnazial/ liceal cât mai aproape de dezideratele societății actuale. Cele opt competențe cheie, în jurul cărora s-a urzit curriculumul actual, dau măsura unui individ pregătit să intre pe o piață a muncii în continuă schimbare, să fie un om al cetății, care acționează conștient spre binele comun, să aibă valori și atitudini pozitive, manifestate prin toleranță în diversitate, generozitate în austeriate, bunăvoință într-o lume conflictuală, grăbită în a pune etichete și în a așeza, într-un pat al lui Procust, orice idee inovatoare.

Elevul este măsura tuturor eforturilor și conturează destinul unei societăți viitoare, în care va fi, la rându-i, formator de caractere, portstindard de valori. Cel mai mare eșec al unei societăți este acela de a lăsa în urmă lucruri neterminate: elevi în abandon școlar, mediocritate, analfabetism funcțional, degringoladă de idei, competențe insuficient formate ori consolidate.

Pe de altă parte, școala românească are încă vocația unor apostoli ai sistemului care modelează caractere, clădesc visuri, acumulează energii creatoare, stimulează imaginația și restartează un sistem de învățământ preponderent tradițional, cu resurse materiale puține sau prost gestionate, cu o lipsă de predictibilitate legislativă și cu un pragmatism aproape eșuat.

Școala este ceea ce produce, adică oglinda elevului- cel care o ridică ori o ,,îngroapă", ca prestigiu, în ochii comunității locale/ județene/ naționale. Câtă vreme sistemul de învățământ mai are capacitatea de a renaște și șansa de a atrage profesioniși, elevul poate spera într-un reviriment.

Activitățile bazate pe competențele cheie garantează elevilor accesul la cultură, prin dezvoltarea libertății de a-și spori universul spiritual, pentru a accede la valorile culturii naționale și universale. Succesul școlar este dat de capacitatea elevului de a „performa" în cadrul diverselor structuri și contexte disciplinare, pe când succesul în viața personală, profesională și socială este dat tocmai de capacitatea de a ieşi din „cutia" disciplinară, de capacitatea de a realiza conexiuni şi transferuri rapide care să conducă la rezolvarea eficientă a problemelor concrete cu care se confruntă.

Școala trebuie să țină pasul cu transformările societății bazate pe cunoaștere. Numai așa elevul va fi o oglindă a unui sistem de învățământ ancorat în realitate, capabil să se autoregleze și să creioneze un profil al absolventului capabil să satisfacă nevoile de pe piața muncii și să contribuie la edificarea unei lumi mai bune, mai sustenabile, mai echitabile.

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

prof. Moise Magdalena
Școala Gimnazială „I. G. Duca”, București

În viziunea mea, învăţământul nu este pe drumul cel mai bun! Cu siguranţă există mari deosebiri între elevul din trecut și cel din prezent. Consider că există mari diferențe între elevul din trecut și cel din prezent. Din cele trăite, precum și din alte surse, îmi voi exprima câteva opinii, dorind să fac unele comparații între elevul din trecut, cel din prezent, cel din viitor, în calitatea mea de elev din trecut, profesor în prezent și-mi doresc să am și nepoți, elevi în viitor. Elevul din trecut era acela care avea o ținută decentă, cu uniform, număr matricol și cu bentiță, iar pentru evenimente deosebite, uniform de pionier. Putea afla informații doar de la școală sau dacă mergea la bibliotecă. Era totuşi un elev serios, conştiincios, respectuos faţă de părinți, profesori sau cei din jur. Participa la concursuri sportive, pe teme sanitare, de circulație, participa la olimpiade școlare, la diverse manifestări prin care își slăvea conducătorul iubit. Era elevul fără calculator, internet, telefon mobil, care se uita la televizor doar maximum două ore pe zi, care își făcea temele sau învăţa la lumina lumânărilor, care pleca în vacanţe doar în ţară. Era acela care învăţa bine, care putea visa să-şi continue studiile, dar doar în limitele graniţelor ţării, dincolo de acestea fiind un teren cunoscut doar la orele de geografie. Elevul din trecut era însă un elev mai sănătos, deoarece mânca mai sănătos, neavând posibilitatea de a alege mâncăruri care conțin tot felul de aditivi. Mânca ciocolată, portocale şi multe altele, doar cu porția, pe cartelă. Acest elev din trecut este poate profesorul, medicul, inginerul de azi, ieri elev, azi părinte sau bunic, nevoit să-si crească copiii sau nepoţii sub deviza elevul din prezent.

Elevul din prezent este elevul care s-a trezit cu acces la o multitudine de informaţii pe care le obţine nelimitat de la școală, televizor, internet. Este copilul modern care se îmbracă la scoală cum dorește, care are calculator, acces la internet, care are un telefon mobil ghiozdan de tip Adidas, Nike sau caiete, coperţi, penare cu Hannah Montana, Spidermen. Este elevul care poate participa la diverse concursuri naționale și internaționale în diferite domenii, care în străinătate în concedii cu maşini de lux, care poate visa să-si facă studiile în străinătate. Este acela care prin intermediul internetului poate obţine orice informaţie la momentul dorit sau poate comunica rapid cu orice persoană de la orice distanţă prin intermediul e-mail-ului, care poate intra în orice magazine de tip Mall unde își poate alege ce mâncare sau ce haine dorește. O competență-cheie a elevului de azi este adaptabilitatea. Această calitate poate fi antrenată și reprezintă un mare atu atât pe parcursul educațional, cât și într-o viitoare profesie, oricare ar fi aceasta. Aptitudinile de comunicare sunt alte componente esențiale în formula succesului ca viitor adult, fiind esențiale în orice domeniu de activitate. Iată de ce un elev din prezent își perfecționează constant competențele de comunicare, în relația cu profesorii, ceilalți colegi și alte grupuri sociale cu care interacționează. Atât creativitatea, cât și gândirea critică, sunt esențiale pentru profesiile societății de azi. Ele aduc progresul, dau naștere ideilor, fac posibilă performanța. Mai mult decât atât, sculptează caracterul, conturează personalitatea și ajută la atingerea potențialului maxim. Iată de ce profesorii care depun eforturi constante în a ajuta copiii să își dezvolte gândirea critică și creativitatea formează, de fapt, elevi perfecți. Mai importantă decât lucrurile pe care le știm la nivel teoretic este măsura în care înțelegem cum ne ajută ele într-o situație reală. Copiii învață ceea ce trăiesc, educația este un proces viu și în continuă mișcare, de aceea succesul actului educațional vine în primul rând printr-o atitudine proactivă a elevului curios să citească, să experimenteze, să se documenteze și să pună în aplicare ceea ce învață.

Elevul din prezent va fi probabil arhitectul, profesorul, medicul, inginerul, savantul de mâine, care va da naștere elevului din viitor. Cum va arăta el oare? Eu mi-l imaginez în fața unui calculator, încercând prin diverse simulări să descopere noul. Văd un elev din viitor care poate

călători în timp si spaţiu, un elev al viitorului care poate construi un viitor care să revoluţioneze, prin noi descoperiri, lumea sau de ce nu, un elev din viitor care să trăiască pe o altă planetă. Astfel, am făcut o trecere din trecut, prin prezent, spre viitor, trecere văzută cu ochii unui elev din trecut. Am plecat de la puţinele informaţii, la multele și foarte multele informaţii de care au avut, au sau vor avea parte elevul din trecut, elevul din prezent, respectiv elevul din viitor.

Cum acele ceasornicului se învârtesc doar într-un singur sens, elevul din trecut a devenit istorie. Istoria elevului din prezent se scrie sub ochii nostri, pe zi ce trece, iar istoria elevului din viitor, momentan, mă mulţumesc să mi-o imaginez.

PROFESORUL-ROL ȘI STIL ÎN MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL

Schipor Nicoleta Adriana
Colegiul Andronic Motrescu Rădăuți

Managementul educațional este un domeniu de activitate care urmărește modul de conducere și în același timp de funcționare a organizațiilor educaționale.

Bolam (1999:194) definește managementul educațional ca o "funcție executivă destinată punerii în practică a politicilor aprobate". Autorul susține că există o diferențiere între management și leadership educațional, afirmând că " responsabilitatea pentru formularea politicilor și, unde este cazul, transformarea organizațională".

Managementul educațional trebuie să aibă în vedere scopul și în același timp obiectivele educației, știința și arta proiectării, organizării, coordonării, evaluării, reglării elementelor activității educative, a resurselor ei, ca activitatea de dezvoltare liberă, armoniasă.

Managerul trebuie să stabilească obiective, dar și modalitățile de a atinge aceste obiective, să asigure resursele necesare, să pregătească personalul, echipele de lucru, șă monitorizeze activitățile, să evalueze rezultatele și să ea măsuri atunci când trebuie schimbări.

Din perspectiva lui Toca (2002) managementul educaţional este definit ca studierea proceselor şi relaţiilor care se desfăşoară în cadrul instituţiilor de învăţământ în timpul realizării procesului educaţional, în vederea elaborării legilor care să ducă la creșterea eficienței procesului de învățământ.

I. Toca pune accent pe menționarea procesele şi a relaţiilor de management pentru a cunoaşte și înțelege actul de management educațional. Managementul educațional „se referă la conducerea conceperii, realizării și evaluării întregii activități de educație" (Joita, 1995).

Managementul educațional poate fi considerat „știință și arta de a pregăti resursele umane, in vederea formării de personalități, conform anumitor finalități acceptate în același timp de om dar și de societatea în care ne desfășurăm activitatea. El conține anumite priceperi funcții, norme și metode de conducere care au ca scop realizarea sistemului educativ la cela mai performante niveluri de calitate" (Jinga, 2001).

În cadrul unui sistem educațional, managerul stabilește obiective, găsește modalități de a atinge aceste obiective, caută resusrsele necesare, pregătește personalul făcând o selecție corespunzătoare, formează echipe cu anumite abilități li competențe, elaborează diferite mecanisme în vederea monitorizării și coordonării activităților, evalueazî în același timp rezultatele și are posbilitatea de aschimba dacă situația se impune în anumite situații.

Angajații au așteptări de la manageri (lideri). Ei trebuie să demonstreze vizionarism, implicare, energie, dar și asumarea riscurilor, împărtășirea informației pe care a primit-o/a găsit-o, mișcarea permanantă prin care se anulează inerția organizației, încurajarea diferenței și a similarității. Un bun lider este considerat acela care are așteptări înalte, care oferă modele, demonstrând cum se poate aborda/rezolva o problemă, dovedind că merită încrederea angajaților.

Un manager, lider, conducător trebuie să posede anumite calități cum ar fi: inteligență, memorie, spirit de observație, de concentrare, de a decide, acționa correct. Dintre caracteristicele unui manager profesionist amintesc:

- Capacitatea de a înțelege modul în care evoluează organizația școlară;
- Creativitate și flexibilitate, pentru adaptarea la situații concrete, pentru dezvoltarea organizației;
- Obiectivitate, în realizarea planurilor manageriale, în coordonare, îndrumare și evaluare;
- Capacitate de a menține relații umane de calitate;
- Capacitatea de a lucre în echipă;
- Capacitatea de a acționa;

- Conturarea și respectarea unui sistem de principii de eficiență și calitate;
- Abilitatea de a folosi cunoștințele, tehnicile și resursele disponibile în rezolvarea problemelor;
- Abilitatea de a identifica factorii-cheie și de a înțelege relațiile de interdependeță dintre ei, pentru a diagnostica și evalua problemele și situațiile cu care se confruntă;
- Abilitatea de a stabili clar obiectivele și de a le urmări;
- Să posede cunoștințe manageriale, economice și psihosociologice;
- Să prezinte simțul responsabilității;
- Să posede loialitatea față de organizația școlară;
- Să prezinte capacitate de creație, spirit de inițiativă;
- Să prezinte abilitatea de a utiliza IT;
- Să posede abilitatea de a comunica și participa active la viața organizației, de a lucre și înțelege oamneii;
- Să fie o persoană deschisă pentru formarea culturii specific și a profesionaliyării managerial;
- Să fie o persoană obiectivă în conceperea planurilor managerial, în coordonare, îndrumare și evaluare;
- Să fie persoana cre respect principiile de eficiență și calitate;

Rolurile interpersonale sunt:

- figură reprezentativă - managerul trebuie să reprezinte grupul (să fie „prima figură”);
- lider - managerul trebui să fie conducătorul;
- legătură - managerul trebuie să realizeze conexiunile cu alte grupuri.

Rolurile informaționale ale managerului sunt:

- monitor - managerul trebuie să fie centrul rețelei de informații a organizației;
- difuzor - managerul trebuie să fie cel care filtrează și diseminează informațiile;
- purtător de cuvânt - managerul trebuie să fie purtător de cuvânt al instituției.

Rolurile decizionale

- inițiator - managerul trebuie să fie ,,întreprinzătorul” cu inițiativă și voință;
- factor de soluționare a perturbărilor - managerul trebuie să rezolve problemele;
- factor de alocare a resurselor - managerul trebuie să aloce resursele financiare;
- negociator - managerul trebuie să fie „negociatorul organizației

Bibliografie

1. Bush T., 2015, *Leadership şi management educaţional: teorii şi practice actuale*, Iași: Editura Polirom.
2. Jinga, I., 2001, *Managementul învăţământului cu privire specială la învăţământul preuniversitar*, Editura: București Aldin.
3. Joita, E., 1995, *Management şcolar*, Craiova: Editura Gh. C. Alexandru.
4. Toca, L., 2002, *Management educaţional*, Bucureşti: EDP-S.A.

EVALUAREA ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR PRIN INTERMEDIUL PROIECTELOR

Prof. Înv. Primar Maftei Paula
Școala Gimnazială „ Alexandru Ioan Cuza" Roman, Neamț

Rezumat:

Evaluarea elevilor în cadrul unei discipline, în viziune tradițională, cuantifică doar cunoștințele, priceperile și deprinderile specifice acelei discipline. Din acest motiv este imperios necesară evaluarea alternativă a elevilor. O metodă alternativă de evaluare ce se pretează la clasele primare este proiectul.

Proiectul reprezintă o modalitate modernă de evaluare a rezultatelor elevilor prin intermediul unei abordări interdisciplinare. Această metodă am aplicat-o la disciplinele Limba și literatura română și Științe ale naturii. Dintre proiectele aplicate amintesc: „Sărbătorile primăverii", „Toamna", „Bucuriile iernii",Câinele", „Pisica", „Eu și mediul înconjurător".

Aplicând această metodă am constatat că:

-elevii au fost încântați de munca în echipe și de colaborarea pentru rezolvarea sarcinilor;
-în echipă elevii au avut posibilitatea să se afirme în funcție de abilitățiile proprii;
-s-a manifestat o competiție între echipe pentru realizarea de proiecte originale, complexe;
-elevii au căutat diverse surse bibliografice (cărți, reviste, Internet);
-munca pe grupe îi acomodează pe elevi cu evaluările pe grupe;
-se pot realiza și proiecte individuale pentru o evaluare mai obiectivă.

Utilizarea proiectului ca metodă alternativă de evaluare are ca punct slab minimalizarea rolului învățătorului și consum mare de timp.

Trăim într-o societate care este într-o permanentă schimbare, motiv pentru care și noi, dascălii, trebuie să ne adaptăm continuu, pentru a asigura procesului de învățământ o șansă de reușită. În perioada contemporană reforma conţinuturilor învăţământului românesc a creat cadrul unor transformări la nivelul curriculumului, între care se remarcă perspectiva interdisciplinară, utilizată în procesul de predare-învățare-evaluare. O modalitate modernă de evaluare a rezultatelor elevilor printr-o manieră interdisciplinară o reprezintă proiectul.

Proiectul reprezintă o lucrare scrisă ce are la bază o cercetare teoretico-practică amplă și de durată. Realizarea proiectului începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru și chiar începerea rezolvării acesteia. Poate fi realizat în câteva zile sau săptămâni, prin consultarea cu cadrul didactic. Proiectul realizat va fi prezentat apoi în fața clasei/ colegilor, sub forma unui raport. Poate fi realizat individual sau în grup.

Pentru realizarea proiectului se impune parcurgerea a două etape:

a) Un proces de colectare de date, de prelucrare, analizare, interpretare a lor, investigare, cercetare a unor acțiuni intelectuale și practice.

b) Realizarea unui produs final: intelectual (scheme, desene, modele teoretice) sau material (aparate, instalații, modele materiale).

Pe baza celor două etape se stabilesc concret pașii ce trebuie urmați:

-stabilirea domeniului de interes, precizarea temei și formularea sa operațională;
-explicitarea premiselor inițiale: cadrul teoretic–conceptual, resurse metodologice, coordonatele generale ale cercetării;
-identificarea și selectarea resurselor materiale necesare;
-precizarea elementelor de conținut ale proiectului:

► **Pagina de titlu:** tema proiectului, numele autorului, școala, perioada în care s-a realizat
· **Cuprinsul:** titlurile capitolelor și subcapitolelor
· **Introducerea** - prezentarea cadrului în care se include tema de cercetare

· **Dezvoltarea și detalierea elementelor de conținut** (capitole, subcapitole) într-un limbaj accesibil, clar

· **Concluziile calitative și cantitative** sub formă de comentarii critice, analize, interpretări, evaluări, predicții

· **Bibliografia;**

· **Anexele:** conținutul chestionarelor, al testelor, al fișelor de observație, al portofoliilor; grafice; teste rezolvate; chestionare rezolvate, figuri, tabele.

Evaluarea proiectelor ține cont de criterii clare, negociate sau nu cu elevii, de natura disciplinei și a temei abordate, de caracteristicile evaluative.

Astfel de criterii sunt :

a) Relevanță, utilitate, aplicabilitate a temei;

b) I –adecvarea și calitatea suselor bibliografice utilizate

II-relevanța și calitatea materialului realizat

III- calitatea prezentării orale a proiectului:

Am aplicat la clasă și proiectul, la disciplinele Limba și literatura română și Științe.

Unul dintre primele proiecte aplicate la clasa a III-a, a fost la disciplina Limba și literatura română și a fost inspirat din manualul clasei a III-a. Titlul proiectului a fost „Toamna în imagini” și a fost aplicat în ultimele două săptămâni de cursuri ale lunii octombrie, în cadrul unității de învățare „Toamna”.

Pentru derularea proiectului elevii au fost împărțiți în trei grupe de câte 4 și o grupă de 5 elevi, iar fiecare grupă trebuia să își aleagă una din următoarele subteme: „Zilele toamnei. Propoziția”, „Bogăția toamnei. Cuvântul”, „Asemănător-Opus”. Sarcina elevilor a fost să realizeze pe grupe câte un portofoliu pe tema aleasă. Materialele de care au avut nevoie au fost: ziare, reviste, alte texte despre toamnă, creioane colorate, lipici, foarfecă, hârtie glasată, coli xerox, dosar de plastic, folii transparente, unelte de scris, etc. Le-am cerut elevilor să lucreze în timpul liber, pe o durată de 2 săptămâni la tema aleasă, să selecteze materialele, să realizeze compuneri, desene, colaje, alte texte, pe care să le valorifice în proiectul grupei. Elevii au fost nevoiți să se consulte și să colaboreze pentru realizarea cu succes a sarcinilor alese. La final au prezentat pe grupe, în fața clasei, rezultatul muncii lor, motivând alegerile.

Ceea ce a avut un impact pozitiv asupra elevilor a fost posibilitatea de a alege cele mai bine realizate portofolii și recompensarea lor pentru munca depusă prin primirea de calificative. Pot spune că fiecare grupă și-a îndeplinit cu succes sarcina aleasă, unele proiecte au fost mai estetice, altele mai puțin, unele au fost interesante, destul de bogate ca și conținut (de exemplu „Zilele toamnei. Propoziția”și „Bogăția toamnei. Cuvântul”),altele mai sărăcăcioase, simple („Asemănător-Opus). În perioada de realizare a proiectului le-am oferit elevilor explicații suplimentare, le-am urmărit modul de distribuire a responsabilităților fiecărui membru și de colecționare a materialelor necesare în vederea închegării ulterioare a proiectului, precum și colaborarea dintre ei, care a fost destul de bună.

Un alt proiect desfășurat timp de 5 săptămâni, a fost intitulat „Bogățiile iernii”, tot la disciplina limba și literatura română, la unitatea de învățare „Tradiții și obiceiuri”. De această dată am împărțit elevii în două grupe de 6 și respectiv 7 elevi, solicitându-le să realizeze două planșe pe care să ilustreze poezii despre iarnă (proprii sau culese din cărți), imagini despre iarnă (peisaje, colindători, brad de Crăciun), texte narative/ fragmente despre iarnă, compuneri legate de sărbătorile de iarnă, ghicitori, proverbe, tradiții și obiceiuri de iarnă. La finalul perioadei au prezentat în fața clasei planșele realizate, iar cea mai mare satisfacție a lor a fost aprecierea din partea colegilor, expunerea planșelor în sala de clasă, prezentarea acestora și părinților. Elevii din ambele grupe au lucrat estetic, îngrijit, au dat dovadă de ingeniozitate, creativitate, imaginație, atât în ceea ce privește materialele selectate, cât și modul de aranjare a lor pe suport. Am putut constata

un progres în ceea ce privește relațiile de colaborare dintre elevi, care devin mult mai conștiincioși în realizarea sarcinilor trasate.

Am propus elevilor și realizarea facultativă a unor proiecte individuale, tot la Științe, pe tot parcursul semestrului II. Tema aleasă a fost „Animalul preferat". Am observat că dacă au fost nevoiți să lucreze individual și facultativ, doar trei eleve din colectivul clasei au răspuns pozitiv solicitării și au realizat câte un proiect pe care l-au numit după animalul ales: elevele D.A.și U.G.-„Câinele", eleva D.M..-„Pisica". Cele trei lucrări sunt destul de bine realizate, respectă tema în totalitate, sunt estetice, originale și cuprind imagini sugestive, poezii, ghicitori, informații esențiale despre animalul ales, rase, texte lirice sau narative, compuneri, date despre alcătuirea corpului, etc. Acestea le-au prezentat colegilor, putând astfel câștiga stima și respectul celorlați pentru munca depusă, oferindu-le totodată și informații noi, iar munca lor a fost evaluată mult mai obiectiv.

Analizând realizarea acestor proiecte de către elevi am observat că:

-elevii au fost încântați de munca în echipe și de colaborarea pentru rezolvarea sarcinilor;
-în echipă elevii au avut posibilitatea să se afirme în funcție de abilitățiile proprii;
-s-a manifestat o competiție între echipe pentru realizarea de proiecte originale, complexe;
-elevii au căutat diverse surse bibliografice (cărți, reviste, Internet);
-elevii au fost evaluați în funcție de aportul adus în realizarea proiectului;
-munca pe grupe îi acomodează pe elevi cu evaluările pe grupe;
-se pot realiza și proiecte individuale pentru o evaluare mai obiectivă.

Bibliografie:

Anucuta, P. – *Pedagogie*, Ed. Eurostampa, Timisoara, 1999
Bonchis, E. – *Metodica predarii psihologiei in liceu*, Ed. Imprimeriei de Vest, Oradea, 1999
Marcusanu, I. – *Psihologie*, manual Clasa a X-a, Ed. Carminis, Pitesti, 2001
Salavastru, D. – *Didactica psihologiei*, Ed. Polirom, 1999
Linksman, R. – *Invatarea rapida,* Ed. Teora, Bucuresti, 1999
Negret-Dobridor, I., Panisoara, I. – *Stiinta invatarii,* Ed. Polirom, Iasi, 2005

METODA PREDICȚIEI ÎN ORELE DE LITERATURĂ

prof. Mihaela Melinte
Liceul de Transporturi Auto „Traian Vuia" Galaţi

Strategia de implicare afectivă și emotivă facilitează comunicarea profesorului cu elevii speciali, mai ales în orele de literatură. Ora de limba română trebuie să le trezească elevilor interesul pentru lectură, încercând să-i transforme, pe cât se poate, în cititori reali, conștienți de ceea ce receptează, capabili să interpreteze un text.

O metodă ce poate fi uzitată la nivel liceal, și nu numai, în lecțiile de literatură, poate fi metoda predicției.

Practicarea predicţiilor îi face pe cititori mai activi şi mai atenţi la indiciile textului, ceea ce duce la o mai bună înţelegere a scriiturii. Lectura predictivă este una dintre activităţile prin care elevii pot fi antrenaţi să facă anticipări. Profesorul poate segmenta un text narativ scurt, în fragmente relevante pentru desfăşurarea acţiunii. După fiecare secvenţă citită, profesorul cere elevilor să prezică ce se va întâmpla şi va oferi indicii din text pentru predicţiile lor. După ce elevii vor oferi mai multe răspunsuri, vor citi secvenţele următoare şi vor descoperi dacă predicţia lor a fost confirmată sau nu de text.

APLICAŢIE: schiţa *Bacalaureat* de I.L.Caragiale

Plecând de la premisa că nu ai citit încă textul, va trebui să te gândeşti la titlul ei şi să faci o predicţie (anticipare) în legătură cu subiectul ei:

- Ce va cuprinde*?*
- Ce personaje vei întâlni*?*
- Ce se va întâmpla*?*

După ce te-ai hotărât la o predicţie care îţi pare cea mai plauzibilă, trece-o pe caiet. Dacă ai şi o variantă, consemneaz-o şi pe aceasta.

Predicţia 1.....

Predicţia 2 .....

Pasul următor este acela de a anticipa cum începe schiţa *Bacalaureat*.

În consecinţă, vei împărţi foaia de caiet în două şi vei scrie în coloana din stânga două predicţii pentru primul fragment al textului (se completează înaintea lecturii), iar în cea din dreapta (numai după lectura paragrafului indicat), ce s-a întâmplat, de fapt.

Urmăreşte modelul dat:

Predicţia 1

Exemplu: Cred că autorul va prezenta momentele premergătoare examenului pentru bacalaureat.

Predicţia 2 .....

Ce s-a întâmplat? (se completează după lectura paragrafului indicat)

Când ies de dimineață din casă, o trasură din trap mare intră pe strada mea; în trasură, madam Caliopi Georgescu, o bună prietină. O salut respectos. Cum mă vede, oprește trăsura, înfigând cu putere vârful umbreluței in spinarea birjarului.

- Sarut mâna, madam Georgescu, zic eu, apropiindu-mă.

- La dumneata veneam! raspunde cucoana emoţionată.

- La mine?

- Da... Te rog să nu mă laşi!

- Să nu mă laşi! Trebuie să-mi faci un mare serviciu amical ...La nevoie se arată amiciţia: să vedem cât ne eşti de prietin!

- Cu cea mai mare plăcere, madam Georgescu, dacă pot

- Poţi! să nu zici că nu poţi! ştiu că poţi! trebuie să poţi!

- În sfârşit, ce e? de ce e vorba?

- Dumneata cunoşti pe...Ştiu că-l cunoşti!
- Pe cine?
- Ţi-este prietin...ştiu că ţi-e prietin! să nu zici că nu ţi-e prietin!
- Cine?
- Popescu, profesorul de filosofie.
- Suntem cunoscuţi, ce e drept; dar chiar aşa buni prietini, nu pot să zic.
- Las că ştiu eu
- Ei?
- Ei! trebuie numaidecât să te sui în birje cu mine, să mergem la el, să-i vorbeşti pentru Ovidiu.

După ce ai completat coloana din dreapta, printr-un rezumat, verifică ce ai anticipat corect şi ce nu. Pune semnul plus în dreptul predicţiei care s-a adeverit prin lectură şi semnul minus pentru cea care nu s-a adeverit. După cum îţi dai seama, pentru a putea păstra regulile jocului, nu trebuie cu niciun chip să citeşti înainte de a face predicţiile.

Acum scrie o predicţie în legătură cu ceea ce crezi că se va întâmpla mai departe.

CE SE VA ÎNTÂMPLA?

PREDICŢIA

CE S-A ÎNTÂMPLAT ?

(se completează după lectura paragrafului)

etc.

Bibliografie:

- Mara Daniel, coordonator, *Mentorat educațional al persoanelor cu dizabilități*, Editura Universității Lucian Blaga, Sibiu ,2014.
- Săvoiu, Adrian, *Limba şi literatura română, ghidul elevului din învăţământul liceal şi profesional,* Editura All, 1999, București;
- Sâmihăian, Florentina, *O didactică a limbii şi literaturii române:provocări acuale pentru profesor şi elev*, Bucureşti, Art, 2014.
- Bărboi, Constanţa şi colaboratorii*, Metodica predării limbii şi literaturii române în liceu*, Bucureşti, E. D. P, 1983.

COMPETENȚELE COMUNICATIVE ALE PROFESORILOR

Prof. ec. Ghiras-Dănuț Cornelica
Liceul Tehnologic Agricol "Alexiu Berinde " Seini

În societatea de azi, extrem de competitivă, în care se cer cunoştinţe şi competenţe din ce în ce mai complexe, educaţia devine o componentă esenţială a dezvoltării şi împlinirii personale, dar şi un factor ce condiţionează evoluţia viitoare a societăţii şi a indivizilor.

Şcoala nu este doar un loc de studiu, ci şi un mediu în care se nasc şi există raporturi între colegi şi colege de clasă, între profesori şi elevi, între profesori şi părinţi şi între profesori şi alţi profesori. Rolul profesorului este acela de a promova dezvoltarea completă a elevului: pregătirea acestuia pentru confruntarea cu viaţa profesională, formarea conştiinţei sale etice şi sociale. Profesorii înţeleg că pentru a desfăşura eficient activitatea lor educativă, nu ajunge doar să cunoască propria disciplină şi principiile pedagogice şi didactice, ci este necesar să înţeleagă complexa reţea a relaţiilor în interiorul căreia trăieşte elevul şi care condiţionează propriul ritm de învăţare. Profesorul trebuie să fie atent la nevoile elevului, în special la nevoile celor care nu au capacitatea de a-şi exprima propriile opinii sau care manifestă atitudini pasive ce denotă de fapt incapacitatea lor de a reacţiona şi o insuficientă autostimă. Ajutorul profesorului trebuie să fie precis, niciodată excesiv, după cum nu trebuie să înlocuiască efortul elevului, ci dimpotrivă, trebuie să încurajeze elevul să se ajute singur, să aibă încredere în el însuşi.

Cele mai bune rezultate se obţin atunci când profesorul transmite cu rigurozitate metoda sa, dragostea sa pentru ştiinţă, cunoştinţele sale. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fie autoritar şi despotic. Dimpotrivă, va trebui să fie din punct de vedere afectiv foarte aproape de elevul său, să dialogheze cu el, dar să rămână în acelaşi un adult cu experienţă, un model pentru elevul său. Nu profesorul trebuie să fixeze cunoştinţele în mintea elevilor, ci elevii trebuie să le construiască, cu ajutorul constant, inteligent, discret al profesorului, care îi va ajuta să evite erorile şi îi va susţine în efortul lor de a achiziţiona nu numai cunoştinţe şi capacităţi, ci mai ales atitudini. Pentru că profesorul nu trebuie să ţintească doar la a achiziţiona cunoştinţe, ci trebuie să dezvolte capacităţi şi atitudini, iar aceste capacităţi şi atitudini se dezvoltă prin efortul de a descoperi, reconstrui, reinventa cunoştinţe.

Datorită importanţei abilităţilor comunicative şi relaţionale în viaţa privată şi profesională, este necesar ca profesorul să îşi asume un rol activ în dezvoltarea acestor abilităţi, în aşa fel încât să favorizeze integrarea tinerilor în societate şi să prevină disconfortul pishosocial. S.I. Hayakawa spune „Elevul tău va deveni ceea ce îi spui tu că este". Dacă îi vei spune " Mihai, prevăd că nu va ieşi nimic bun din tine", sau "Şi cățelul meu e mai inteligent ca tine", nu vei face decât să îl influenţezi şi să îl faci vulnerabil tuturor comentariilor care atacă propria autostimă şi sensul valorii sale ca individ în formare. În educarea elevilor tăi este important să poţi pune în practică exact tipul de comportament ce îl aştepţi de la ei faţă de tine. Dacă eşti obişnuit să strigi, elevii tăi vor învăţa să strige şi ei. Dacă eşti sarcastic, şi ei vor fi la fel cu tine. Dar dacă vrei ca elevii tăi să se comporte într-un anumit fel cu tine, este necesar să adopţi acel comportament pe care îl aştepţi din partea lor. Şi, prin respect reciproc, vei reuşi să comunici pozitiv cu elevii instaurând o atmosferă în care nu există sentimente de inferioritate şi în care elevii sunt îndrumaţi către certitudinea propriei valori. Iar când elevul simte că este înţeles şi apreciat, acesta va putea să fie mai deschis şi să comunice mai uşor cu tine şi cu cei din jur.

Profesorii ar trebui să militeze pentru integrarea elevilor cu dizabilităţi în structurile şcolare normale. Pentru că şi aceşti elevi au drepturi egale cu toţi ceilalţi şi nu trebuie discriminaţi. Elevii cu disabilităţi nu au nevoie de compasiune, au nevoie de a fi respectaţi şi stimaţi pentru că şi ei vor trăi şi vor lucra alături de noi. Au dreptul la aceleaşi oportunităţi ca şi ceilaţi, dar adaptate la exigenţele lor. Integrând elevii cu dizabilităţi în cadrul claselor s-ar compensa dezavantajul acestora

de a trăi într-un mediu diferit, garantând tuturor dreptul de fi ei înşişi. Pentru că toţi avem aceleaşi drepturi: la egalitate, la nediscriminare, pare oportunităţi, respectul oportunităţii individuale. Pentru că fiecare este un individ unic, având moduri diferite de a-şi exprima aptitudinile, cunoştinţele, interesele. Şi dacă profesorul, ca model de referinţă pentru elevii săi, adoptă un comportament prin care arată respect faţă de cel cu care comunică, fără a face discriminare, promovând creativitatea şi capacitatea de inovare a fiecăruia, cu siguranţă că va contribui la construirea unor viitori adulţi responsabili, cu viziuni deschise către viitor.

Profesorii trebuie de asemenea să ia atitudine faţă de un fenomen din ce în ce mai răspândit în şcolile noastre: intimidarea(bullying). Vorbim de intimidare atunci când cineva se comportă agresiv faţă de celălalt, îl loveşte, îl scuipă, muşcă sau îi confiscă lucrurile, când îl înjură, îl obligă să facă lucruri pe care el nu doreşte să le facă, când îi trimite bileţele de ameninţare sau răspândeşte minciuni despre celălalt. Cel ce manifestă un astfel de comportament îşi foloseşte agresivitatea şi nervozitatea pentru a obţine ceea ce doreşte, atacând de regulă pe aceia care nu ştiu să se apere singuri de astfel de „hărţuitori". Intenţia lui este aceea de a te speria, de a te înfricoşa, numai astfel se simte puternic, vrea ca cei din jurul lui să îl considere un supererou care are succes şi care deţine controlul în jurul lui. De multe ori însă este o persoană care are probleme cu sine însuşi, care nu reuşeşte altfel să se integreze în rândul celorlalţi. Adeseori victima unor astfel de hărţuitori tăinuieşte actul de intimidare la care a fost supus, de frica unor viitoare agresiuni. Profesorii trebuie să încurajeze elevii să nu ascundă, ci să denunţe astfel de acte de intimidare. Este foarte important ca elevii să aibă încredere în instituţia căreia i se adresează, iar şcoala să dea dovadă de responsabilitate, prin organizarea unor reuniuni cu cadrele didactice care au datoria să urmărească eventualele schimbări în comportamentul posibilelor victime, să încerce să discute cu acestea, şi să ia atitudine împotriva unor astfel de persoane agresive. Astfel, cadrele didactice au datoria să organizeze reuniuni, să vorbească deschis cu elevii despre această problemă, să conceapă chestionare pe care să le distribuie elevilor, şi foarte important, să se vorbească deschis şi permanent despre acest fenomen negativ.

Comunicarea eficientă este elementul esenţial, facilitând intervenţia profesorilor în vederea sincronizării şi armonizării activităţilor de studiu şi învăţare. Noi cei de la catedră, ar trebui să reflectăm mai mult asupra forţei modelatoare a limbajului. Cuvântul poate fi unealtă preţioasă sau mijloc periculos, după cum poate contribui în modelarea în bine sau în rău a interlocutorului. De aceea trebuie să acordăm din ce în ce mai multă atenţie competenţelor comunicative pentru că, să nu uităm, sunt esențiale în rezolvarea multor probleme ce apar în demersul didactic.

Bibliografie:

Convenţia asupra drepturilor disabililor, ONU 2007

Cucoş Constantin, „Pedagogie", Bucureşti, Editura Polirom,Ediția a III-a revizuită și adăugită, 2014

Ionescu Miron , " Instrucţie şi educaţie", Arad, Editura " Vasile Goldiş", University Press, 2005

Dan Olweus, "Bullismo a scuola. Ragazzi oppressi, ragazzi che opprimono ", Firenze, Ed. Giunti, 1996

Roco Mihaela, " Creativitate şi inteligenţă emoţională" , Iaşi, Editura Polirom, 2004

IMPORTANTA GEOGRAFIEI PENTRU ELEVI

Udrea Georgiana
Liceul Tehnologic Nr. 1 Borcea si Scoala Gimnaziala Nr.2 Borcea

Cu o dimensiune reflexiva, disciplina geografie este esentiala pentru dezvoltarea cognitiva a elevilor. Acesteia ii revine o mare responsabilitate pentru atingerea valorilor morale , prin intelegerea lumii in care traim. Caracterul aplicativ si actional conduce la identificarea de solutii si rezolvarii de probleme cu care se confrunta lumea contemporana .

Aceasta disciplina detine un sistem propriu de investigare al realitatii (metoda cartografica) precum si identificarea strategiei explicative in realitatea cotidiana. Componenta afectiva educationala este prezenta, deoarece dezvolta mentalitatea despre geneza umana coroborand cu cauzele care au contribuit la evolutia intregii planete.

Prin componentele sale(geografia fizica si umana) elevul ia contact direct cu notinile legate de mediul inconjurator. Componentele sale sunt geografia fizica si geografia umana. Cele doua ramuri alterneaza in conturarea realitatii, societatea umana fiind prezentata evolutiv si adaptativ. Aceasta stiinta dezvolta dimensiunea geoecologica. Este un aspect primordial al lumii contemporane, deoarece evolutia sub aspectul climatic al globului ,preocupa omenirea.

Un alt aspect generalizat planetar , contemporan este fenomenul de globalizare. Geografia prin spectrul sau , ofera informatii despre elementele naturale, umane si sociale aflate in tranzitie, in schimbare .

Dezvoltarea durabila este o tema sensibila, abordata transigent de disciplina geografie, deoarece prin intermediul acesteia se descopera resursele naturale actuale, dar si evolutia acestora in timp, in concordanta cu necesitatile generatiilor viitoare .

Prin sfera competentelor cognitive dobandite la alte discipline precum biologia, istoria , fizica, chimia, matematica , limbile straine, TIC elevul descopera lumea inconjuratoare ,identifica fenomenele, procesele si cauzele care au condus la aspectul actual al mediului geografic.

Metodele simple de cercetare a realitatii, precum observarea, intelegerea, sintetizarea- conduc la o invatare trainica, utilizandu-se mult componenta senzoriala a elevului. Informatia dobandita prin lectura si asimilare de cunostinte, poate fi dovedita si sustinuta de dovezile palpabile constituite din aspectul exterior al mediului terestru.

Tehnicile de investigare antrenate prin studiul orizontului local, pot deservi ca pilon de analiza pentru disciplinele curriculare. Acestea au scopul efectuării de activităţi şi lucrări practice. Elevii desfăşoară în teren activităţi practice diverse pentru a studia orizontul local: observare directă, culegerea de material pentru analiza ulterioară, fotografii și filme, adunare de informaţii pentru referate şi portofolii.

STIMULENTE OFERITE ÎN CLASĂ ELEVILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

Prof.De Psihopedagogie Specială Grigore Florentina
Centrul Școlar De Educație Incluzivă Nr.2,Mun.Ploiești

„ Învățarea reprezintă un ansamblu de acțiuni concentrate într-o activitate ,prin care subiectul achiziționează noi conținuturi psihice ,noi forme de comportament ,ca urmare a efortului personal.Învățarea este caracterizată ca activitate ce determină schimbarea relativ stabilă a comportamentului ,prin experiența individului.(Letiția Filimon-Psihologia educației,pag.193)

Eficiența învățării de către elevul cu CES depinde în mare măsură ,și de utilizarea unor stimulente pe care profesorul le folosește unde,când,cum și cui trebuie.Aceste stimulente pot ajuta dezvoltarea elevului numai dacă:

-sunt recepționate de elevi ca fiind elemente care-i ajută în rezolvarea unei sarcini de lucru;
-duc la compensare,recreere și întrecere colegială;
-comportă elemente de noutate care-l interesează;
-îi fac plăcere;
-nu crează și mai mult stres;
-este valorizat conform cu posibilitățile și realizările sale;
-nu-l complexează față de colegii de clasă.

Printre stimulentele pe care le putem oferi în clasă elevilor cu deficit de atenție se pot enumera:

-reducerea sau chiar eliminarea temelor pentru acasă.În situația în care elevul înțelege,asimilează și conștientizează informația primită ,acționând practic în spiritul ei,nu mai este nevoie de temă (exercițiu,exersare singulară)în activitatea de după-amiază sau acasă în familie;
-pauze suplimentare,la început mai dese ,apoi,în timp,acestea să se diminueze atât ca durată,dar mai ales ca număr;
-organizarea și desfășurarea jocurilor în clasă au efecte pozitive dar și negative.De aceea este recomandat ca cele mai multe jocuri cu tematică socială ,interrelațională,de echipă,de coeziune să se desfășoare în aer liber,nu într-un spațiu închis.Cu excepția sezonului rece ,când nu se pot desfășura decât în clasă,este bine ca mediul natural să fie considerat cadrul eficient pentru aceste jocuri;
-profesorul poate și trebuie să acorde rolul de lider (prin rotație)al unei acțiuni,fiecărui membru al grupei,echipei care desfășoară un joc educativ.Valențele morale ale încredințării acestui rol sunt de netăgăduit;
-datorită ritmurilor diferențiate de mișcare,de realizare a unei acțiuni,de gândire a operațiilor de lucru ,este necesar un timp suplimentar pentru terminarea unei teme ,lucrări,acțiuni.În situația în care un elev lucrează atent ,încercând să respecte cerințele și rămâne în urmă cu lucrarea,nu trebuie pedepsit sau grăbit ,ci ajutat și lăsat să-și facă lucrarea;
-cadrul didactic poate să scutească elevul de rezolvarea unei anumite teme sau activități în situația în care observă că cel scutit și-a făcut tema sau activitatea în clasă înțelegând cerințele ,conținutul și finalitatea acestora;
-pentru a crește interesul elevului în a desfășura o acțiune ,putem să-i acordăm primul loc în rândul format pentru începerea acțiunii,acces preferențial și condiționat la unele resurse didactice,alimente sau dulciuri,dreptul de a face prezența elevilor sau de a coordona o activitate;
-excursiile imaginare ,călătoriile geografice sunt activități care-i determină pe elevi să participe cu plăcere și cu interes la acțiuni care implică aventura,riscul sau responsabilizarea individuală;
-elevii care se remarcă prin rezolvarea corectă a unei sarcini de lucru pot fi luați în calitate de parteneri ai cadrului didactic pentru coordonarea unei activități;

-permisiunea de a aduce ceva în clasă precum și diminuarea sau reducerea unei sancțiuni sunt alte două stimulente care pot avea eficiență ,dacă sunt utilizate exact acolo unde și când este necesar

Toate acestea pot fi considerate câteva exemple orientative de stimulente .Cadrul didactic poate concepe ,crea,elabora ,aplica și finaliza și alte stimulente care trebuie să contribuie la creșterea calității educației ,observabilă numai în comportamentul elevilor.

Bibliografie:

Gherguț ,A.-Psihopedagogia specială,Editura Polirom,Iași,2000

Mircea Vlad,Doina Stancu ,Mihaela-Ingrid Iancu –Terapii educaționale.Tendințe și perspective europene,București ,2013

EDUCAŢIA CA PRIORITATE NAŢIONALĂ

Iacob Valeria
Colegiul Economic „Pintea Viteazul" Cavnic

Educația are și a avut dintotdeauna roluri multiple pentru individ și pentru societate: rol economic, cultural, social, dezvoltare personală care continuă prin învățare pe tot parcursul vieții şi este esențială în societatea contemporană. Şcoala românească este în primal rând în serviciul copilului urmat de cel al familiei, apoi al comunității și al societății. Educație din România pune accentual şi se construiește pe cooperarea între toate sectoarele societății, cuprinde învățământul de stat și privat și are ca finalitate modelarea şi formarea copilului într-un adult responsabil, integrat social și profesional, care simte că aparține, în egală măsura națiunii române si spațiului european, gândește și participă la dezvoltarea societății.

Inovarea pedagogică trebuie adaptată zilelor noastre. Copiii secolului 21 se nasc în mijlocul schimbărilor aduse de globalizare, multiculturalism și de tehnologia digitală. În acest context, elementele-**cheie ale reformei, concordante cu multe puncte ale prezentei viziuni, trebuie să aibă în vedere, în primul rând,** d**ezvoltarea şcolilor drept comunități de învățare, în care dominante trebuie să fie bucuria de a învăța și atmosfera de colaborare între elevi, dar și între elevi și cadrul didactic. Astfel, și metodele didactice trebuie să fie diversificate,**

Cel mai important capitol din viaţa fiecărui om este educaţia, educația ca prioritate națională**, educaţia viitorului**. o condiție pentru relansarea noastră. Așadar, viitorul școlii este plin de oportunități și de provocări.

Suntem în fața unei ere în care copiii – prin noile lor deprinderi acumulate foarte de timpuriu **translate de la învățarea individuală către învățarea colaborativă.**– dictează modul de învățare, în care lumea digitală a devenit un spațiu natural de învățare. În însemnată măsură, **utilizarea mediilor digitale de învățare trebuie să coexiste cu mediile reale, generând mai multe experiențe autentice de învățare activă, inclusiv prin explorare în afara clasei.**

Totodată, **creșterea motivației elevilor de a face mai multă mișcare, de a-și petrece timpul liber practicând un sport preferat, un curriculum centrat și pe această dimensiune, ar conduce la acea armonie între minte-corp-suflet propusă de Rudolf Steiner și aclamată de antici prin dictonul latin Mens sana in corpore sano.** Părinţii, trebuie să își exprime deplina încredere în forța educației, în oamenii școlii, dorind, totodată, ca școala să-i formeze cetățeni proactivi, implicați, să fie formați astfel încât să evite violența și să cultive dialogul, pentru o lume mai bună. Astfel, educația nu trebuie privită doar un set de activități pentru a dezvolta cunoștințe, ci este efortul susținut de a cultiva valori morale, intelectuale și științifice. Cred cu tărie că singura noastră șansă pentru o lume mai bună este aceea de a transmite tinerilor valorile umanității. Educația ne unește, ne obligă spre un demers colaborativ, în care educația este văzută ca un proces ce transcende școala și merge către parteneriatele instituționale cu familia, autoritățile locale, ONG-urile, mediul economic etc.

Şcoala este un model integrator. **În jurul școlii adunăm părinții, în jurul școlii adunăm comunitatea și, din această perspectivă, este esențial să reclădim încrederea** care **este temelia unei construcții durabile de școală destinată unei societăți moderne.** (respectul reciproc și interdependența celor implicați în educație, de la elev și profesor până la familie și comunitate), **echitatea** (dreptului fiecărui elev de a avea șanse egale indiferent de statutul socio-economic, de aptitudini sau caracteristici fizice și psihice) se manifestă din toate punctele de vedere la nivelul actului educațional prin tratamentul nepărtinitor), s**olidaritatea (**presupune sprijin reciproc lucrul în echipă, atât în contextul familiei şi comunității, cât şi între unități şcolare naționale, internaționale, cu mediul privat şi de afaceri, pentru îmbunătățirea rezultatelor învățării),**eficacitatea (**abilitatea

profesorului de a-și îmbunătăți în permanență practicile, astfel încât să creeze cel mai mare beneficiu pentru elev)**, autonomia profesională (**libertate de acțiune în limitele legii și ale cadrului normativ în care funcționează învățământul).

Fără îndoială, reformarea profundă trebuie să se regăsească, în primul rând, în zona curriculară, astfel că se impune schimbarea conținutului materiilor de la o perspectivă locală către una globală și mai ales aducerea în curricula tuturor disciplinelor școlare a temelor de actualitate, în consonanță cu timpul în care trăim și cu descoperirile științifice, artistice, tehnologice ale secolului nostru.

Școala este în serviciul comunității. Alături de competențele cheie școala trebuie să consolideze competențe funcționale integratoare: gestionarea unei vieți independente, crearea și gestionarea unei familii, lucrul în echipă, folosirea sustenabilă a resurselor; dezvoltare personală care să includă gestionarea emoțiilor, participare la luarea deciziilor; abilități profesionale transferabile

Modalitățile de acțiune pentru schimbările preconizate vizează: programe flexibile, genealizarea programului Școala după școală, proiecte de susținere a excelenței, cluburi de artă și sport, activități didactice și extrașcolare furnizate și desfășurate împreună cu agenți economici. Familia și școala sunt factorii care poartă responsabilitatea succesului public al educației și vizează complementaritatea dintre *educația de la școală* și *educația de acasă*.

IMPORTANȚA RELAȚIEI PROFESOR-ELEV

Băisan Bianca Florentina
Liceul tehnologic "Nicolae Iorga", Negrești

Relaţia profesor-elev a constituit un obiect de reflecţie pentru teoreticienii tuturor timpurilor. Ea reprezintă o sinteză a relaţiilor interpersonale pe fundalul cărora se nasc şi se dezvoltă virtuțiile. Faptele bune depind de destinatar și sunt generate de acesta deoarece după cum spunea Helvețius „Omul este rodul educaţiei pe care o primeşte".

Oamenii au avut şi au nevoie de când este lumea de educaţie. Aceasta este o trebuinţă ce se impune a fi satisfăcută în raport cu vârsta şi particularităţile fizice şi psihice ale elevului. Rolul de educator revenind profesorului în general şi dirigintelui în mod special. Um om educat este şi un om disciplinat, disciplina fiind o condiţie de baza a muncii şcolare. Marele pedagog Comenius spunea că „Şcoala fără disciplină este ca o moară fără apă", disciplina se formează prin educaţia în ceea ce priveşte ordinea, punctualitatea, pregătirea zilnică a lecţiilor, respectarea regulamentului şcolar şi a dispoziţiilor şcolare. O mare influenţă asupra elevilor o are exemplul pe care îl dă educatorul. Ţinuta, corectitudinea, dreptatea şi ataşamentul faţă de copii determină disciplina lor. Totuşi, uneori se întâmplă abateri de la disciplina şcolară, devieri de la comportament. În aceste cazuri trebuie cunoscute mai întâi cauzele acestir stări de lucruri. Acestea pot fi cauze de natură organică, familială sau şcolară. Dirigintele este acela care trebuie să cunoască situaţia şi să treacă la remedieri psiho-pedagogice. Un profesor-diriginte bun vindecă „răul" pornind de la tratarea cauzei care l-a produs. Aşadar, primul pas al educatorului este cunoaşterea elevilor, a temperamentului, caracterului şi personalităţii lor. Acestea se pot realiza printr-o bună pregătire psihopedagogică şi cu mult tact.

Tactul pedagogic se relevă pe fondul interacţiunii profesor-elev şi reprezintă, după opinia unor autori, contactul dintre educator şi universul lăuntric al copilului şi adolescentului, apropierea sinceră faţă de acesta. Este arta de a pătrunde şi desluşi conştiinţa individuală, de a prevedea reacţia posibilă a celui pe care îl educăm, respectând în acelaşi timp simţul măsurii. Naturaleţea comportării profesorului, prietenia neexagerată, seriozitatea fără a genera încordare, faptul de a se impune fără a se enerva, axigenţa fără a cădea în pedanterie, sunt doar câteva trăsături definitorii ale tactului pedagogic. Educatorul trebuie să aibă o conduită echilibrată, nici prea indiferentă, nici prea agasantă.

Sunt cunoscute trei tipuri de profesori: tipul autoritar, tipul democratic şi tipul indiferent, liberal.

Tipul autoritar îşi impune voinţa şi părerile ignorând personalitatea elevului, favorizând reacţii de mascare afectivă, de ezitare, şovăială, instabilitate, introvertire, emotivitate spontană, teamă, lipsă de iniţiativă şi neîncredere. Copii reacţionează agresiv la acest tip. Este un tip negativ.

Tipul democratic, dimpotrivă, ea măsuri împreună cu elevii pe baza încrederii reciproce. Nu se exclude exigenţa. Este un tip pozitiv.

Tipul indiferent. Liberal lasă lucrurile să curgă, să meargă de la sine, manifestă apatie. „şi-a greşit cariera"

Tipurile de profesori determină tipurile de relaţii:

Relaţiile de tip autocratic. Profesorul dispune, elevul se supune. Educaţia are un caracter dogmatic.

Relaţia de tip liber. Educaţia se desfăşoară conform naturii copilului, care conţine în sine tendinţa de a se dezvolta spre bine. Profesorul crează condiţii pentru dezvoltarea liberă a personalităţii elevului.

Relaţia non-directivă se caracterizează prin atitudinea de acceptare a profesorului. Profesorul se abţine de la orice blocare, intervenţie, pentru ca elevul să se poată autodescoperi, să-şi cunoască interesele, motivele, aspiraţiile.

Relaţia democratică este o relaţie de colaborare, de cooperare. Elevul este îndrumat, ajutat. Această relaţie se bazează pe principiul responsabilităţii.

Strâns legat de relaţia profesor-elev este conceptul de stil educaţional. S-au stabilit trei tipuri de profesori din punct de vedere al stilului educaţional:

4. Profesori impulsivi, spontani, concentraţi pe natura ideii, nu pe relaţie,
5. Pofesori autocontrolaţi, sistematici. Obţin rezultate bune cu toate tipurile de elevi, inclusiv cu ostilii,
6. Profesori cu sentimentul de nesiguranţă.

Stilul de lucru al profesorului, natura relaţiilor, atitudinea şi comportamentul elevilor generează un climat sau altul în clasa de elevi: clmatul anarhic, climatul rebel sau climatul competitiv şi de cooperare.

Climatul anarhic. Unii elevi, care dispun de forţă şi de un temperament impulsiv, crează în clasă o atmosferă de teroare. Acest tip de climat apare atunci când profesorul nu fixează împreună cu elevii anumite norme de muncă, le acordă prea mare încredere, nu-i sprijină şi nu-i controlează în activităţile zilnice. Stilul de conducere nu inspiră încredere.

Climatul reprimant apare atunci când profesorul este autoritar. Nu permite nici un fel de sugestie. Elevii lucrează de frică şi sunt disciplinaţi numai când sunt sub supraveghere. Ei îşi pierd iniţiativa şi aşteaptă numai ordine de la conducători.

Climatul rebel se instalează atunci când profesorul sau dirigintele generează, printr-o manieră nepedagogică, opoziţie din partea elevilor. Membrii grupului simt repulsie pentru profesor şi caută cu orice preţ să-l pună în situaţii dificile. De exemplu, în timpul lectiei unii elevi tuşesc ostentativ, fac diferite zgomote determinând profesorul fără experienţă să adreseze expresii jignitoare care să provoace râsul, să întrerupă lecţia şi să înceapă ancheta pentru descoperirea vinovaţilor. Deseori ancheta se soldează cu eşec, clasa fiind solidară în a nu-i deconspira pe cei vinovaţi. Profesorul nu are altceva mai bun de făcut decât să amenințe cu pedepse care nu-i impresionează pe elevi. Autoritatea este pierdută şi foarte greu se recâştigă. Reprimarea ca metodă de menţinere a disciplinei are drept rezultat întărirea spiritului de rezistenţă al clasei. Recurgerea la pedeapsă, la critică, la ridiculizare, la lucrări de penalizare poate duce la eşec. Educaţia nu este pur corectivă.

Comunicarea este aptitudinea care nu trebuie să lipsească unui educator: comunicarea verbală, nonverbală şi afectivă, capacitatea de a „citi” conduita neverbală a elevilor ţine de ceea ce se numeşte „empatie”, definită ca aptitudine specifică didactică de a te transpune în psihologia copilului, de a desprinde intuitiv atitudinile şi gesturile sale. O asemenea capacitate se dobândeşte o dată cu experienţa contactelor interumane. În cazul profesorului, ca în cazul oricărei alte persoane, comunicativitatea este influienţată de fire. Particularităţile şi diferenţierile comunicării la intravertit faţă de extravertit sunt cunoscute. Se inpune, deci, un exerciţiu foarte intens de mascare şi compensare a particularităţilor generate de fire. Lipsa unei educaţii adecvate bazate pe aceste exerciţii reduce considerabil calitatea repertoriului de comunicare al profesorului. Fondul repertoriului de comunicare este determinat în mare măsură şi de o sumă de trăsături personale cum sunt: aptitudinea verbală, spiritul de observaţie, tonusul de activitate, expresivitatea mimicii şi a gesticii, dinamismul şi agilitatea, spontaneitatea şi simţul umorului.

Calitatea comunicării verbale a profesorului este de cea mai mare importanţă pentru transmiterea corectă, clară, cursivă, inteligibilă şi sugestivă a informaţiei şi a mesajului educativ. Ea este condiţionată de bogaţia vocabularului profesorului, de calitatea exprimării, de ritmul ritmul şi cursivitatea vorbirii dar şi de timbrul şi tonul vocii. Plasticitatea comunicării verbale îi aduce profesorului avantajul de a se face mai uşor înţeles şi de a captiva cu mai multă uşurinţă şi în mai mare măsură atenţia şi interesul elevilor. Înlocuirea plasticităţii comunicării cu „pitorescul” vocabularului riscă să reducă mesajul educativ. Rolul aptitudinii verbale în acest tip de comunicare este hotărâtor. Valoarea ei este amplificată de existenţa unor calităţi cum cunt: subtilitatea şi rafinamentul exprimării, capacitatea de persuasiune verbală şi gradul cât mai înalt al limbajului

elevat. Lipsa aptitudinii verbale dă loc vorbirii inexpresive, forţate, tărăgănate, sau, dimpotrivă, prea rapide, în ritmuri inegale care oboseşte pe elevi. De fapt, profesorului i se cere să fie un mânuitor abil al cuvântului rostit, al dialogului. O imagine a acestei cerinţe o dă modul în care el este în măsură să folosească simplul cuvând DA, prin care poate să exprime nu numai afirmaţia, ci şi interogaţia, îndoiala, constatarea, îndemnul, încurajarea, satisfacţia, regretul chiar nemulţumirea, ironia, în funcţie de intonaţia pe care este capabil să i-o dea, de însoţirea lui cu elemente de mimică şi priceperea de a-l plasa în contextul de comunicare.
verbală este completată de comunicarea nonverbală: mimica, privirea, zâmbetul, gesturile, poziţia corpului, care aduc un plus de expresivitate comportamentului comunicativ al profesorului. Dar şi comunicarea nonverbală este ameninţată uneori de repetare, stereotipie, ticuri gesticulare, care perturbă actul cominicării.

Cominicarea afectivă include exteriorizarea stărilor şi trăirilor afective ale profesorului în relaţie cu ceea ce comunică şi în relaţie cu manifestarea elevilor. Comunicarea afectivă nu înseamnă căderea în familiarism şi lipsă de exigenţă, „coborârea" la nivelul elevului, ci menţinerea unei detaşări în măsură să asigure detaşarea necesară. Aceasta se poate face corect numai dacă intervine autocenzura profesorului. Autocenzura afectivă mai este necesară şi pentru mascarea, stăpânirea şi chiar depăşirea stărilor afective ale profesorului cauzate de factori personali, exteriori şcolii, astfel ca ele să nu influenţeze negativ relaţiile cu elevii, să nu producă teamă, reţinere şi îndepărtarea acestora de profesorul indispus, supărat, nemulţumit.

Aşadar, sarcina profesorului şi a dirigintelui nu este una simplă. Pe lângă aceste aptitudini psihopedagogice speciale, profesorul trebuie să aibă o cultură generală şi să stăpânească materia pe care o predă. „Cartea-n cap, nu capu-n carte". Un profesor cu capul în carte este o altă sursă de deteriorare a disciplinei elevilor. Nepregătirea pentru lecţie, ignorarea predării metodice, subiectivismul, ţinuta necorespunzătoare, vocabularul colorat, toate acestea sunt sancţionate de elevi. Profesorul trebuie să încurajeze zelul, să-l atragă pe cel distrat, să-l trezească pe visător fără a-i distruge visul, să-l rşineze pe înfumurat, întotdeauna cu multă solicitudine, să-i arate grăbitului că „graba strică treaba", să-l facă pe fiecare să înţeleagă nevoia muncii, a efortului perpetuu, acum şi mâine când vor intra în viaţă.

Desfășurarea lecției ”Dificultățile revenirii României la democrație

Profesor Băisan Bianca Florentina
Liceul tehnologic ”Nicolae Iorga”, Negrești

Succesiunea momentului lecției și timpul aferent	Succesiunea elementelor de conținut	Activitatea profesorului	Activitatea elevului	Metode și miloace de învățământ
1.Momentul organizatoric (2 min.)		- Consemnarea absențelor, enunțarea scopului lecției și pregătirea climatului socio-afectiv necesar actului învațării.	- Elevii de serviciu comunica absentii	Conversația
2.Reactualizarea cunoștințelor din lecțiile anterioare (10 min.)	1.3.	Profesorul va adresa întrebări despre: 1.Menționați care au fost măsurile luate de Nicolae Ceaușescu după 1970. 2. Exemplificați care au fost formele de disidență anticomunistă. 3.Identificați care au fost cauzele interne și externe care au dus la declanșarea Revoluției din 1989 4. Prezentați desfășurarea	1. Elevii vor menționa: introducerea celor 17 propuneri din ”Tezele din iulie”1971=>proletcultism, controlul sever asupra învățământului și culturii, abandonarea deschiderii spre Occident, terminarea Canalului Marea-Neagră,construirea Transfăgărășanului, Casa Poporului, interzicerea ascultării posturilor internaționale de radio. 1974- crearea funcției de Președinte a Republicii Socialiste România, deținută de N. Ceaușescu. 2.Grevele muncitorești, mitinguri de protest, individuale, ale intelectualilor români, ”Srisoarea celor șase”, radio Europa Liberă. 3. Cauzele interne: criza economică declanșată la sfârșitul anilor 70’, nemulțumirea populației față de regim, măsurile de austeritate(rationalizarea alimentelor, a energiei electrice, a	Conversație euristică Expunerea sistematică Comparația

		Revoluției din 1989. 5. Elevii vor face o comparație între modul în care au căzut regimurile totalitar-comuniste din Europa de Est și cel din România.Si modul în care a văzut presa internațională acest eveniment.	combustibilului), programul de control a natalității prin interzicerea avortului și programul de sistematizare a satelor, refuzul lui N. Ceaușesu de reformare a statului prin perestroika și glasnost. Extern:Introducerea în 1985 a reformelor lui Mihail Gorbaciov în Europa de Est, izolarea diplomatică, înlăturarea regimurilor totalitar-comuniste din Europa de Est. 4.16 Decembrie 1989-încep manifestațiile la Timișoara, continuând la București,Cluj, Iași. În 22 Decembrie N. Ceaușesu și soția sa părăsec Bucureștiul cu un elicopter,sunt arestați la Târgoviște,judecați și executați la 25 Decembrie 1989. Puterea a fost preluată de FSN-condus de Ion Iliescu. 5. În Polonia și Ungaria au avut loc alegeri libere, în Cehoslovacia ”revoluția de catifea”, regimul comunist fiind înlăturat pe cale pașnică.În România a fost cel mai sângeros și barbar mod în care a căzut regimul comunist, presa internațională a criticat revoluția din România.	
3.Captarea atenției și anunțarea lecției noi (1 min.)		Voi anunța titlul noii lecții **România: dificultățile tranziției la democrație.**	Elevii sunt atenți la prezentarea profesorului.	Expunerea sistematică a cunoștințelor
4.Dirijarea învățării (30 min.)	1.3. 2.2. 2.3.	1.Voi prezenta informațiile esențiale depre	Elevii sunt atenți la prezentarea profesorului.	Expunerea sistematică a cunoștințelor

	3.3.	etapele construcției democrației posdecembriste și dificultățile întâmpinate de România. La 31 decembrie 1989 FSN emite un decret lege care permite revenirea la pluripartidism, reapar partidele istorice PNL,PNȚ, LSN-se transformă în partid politic. În mai 1990 sunt organizate primele alegeri libere,câștigate de FSN, în 1996 are loc alternanța la guvernare, alegerile fiind câștigate de CDR. Se revine la propietatea privată și sunt înființate primele ONG-uri. În 1991 este adoptată noua Constituție democrată ce are la bază principiile separării puterilor în stat, pluripartidismului și garantarea drepturilor și libertăților cetățenești. 2.Elevii vor primi fișe de lucru despre Constituția din 1991 și ”Mineriade”. Voi prezenta pe video-proiector un video de 5 min despre fenomenul	Elevii își iau notițe în caiete. Elevii vor rezolva fișele de lucru depre Constituția din 1991 și” Mineriade”. Elevii vor prezenta rezolvarea fișelor. Aceștia își vor expune punctul de vedere despre ”mineriade” și cum au fost privit de diferite categorii social.	Explicația Manualul Învățarea prin descoperire Conversația Fișe de lucru Învățarea prin descoperire Video-proiector

		”Piața Universității” și ”Mineriade”.		
5.Fixarea cunoștințelor (5 min.)	1.3	Voi pune întrebări recapitulative	Elevii vor răspunde întrebărilor	Conversația euristică
6.Aprecieri și recomandări (2 min.)		Se apreciază modul în care s-a desfășurat activitatea.	Le va rămâne ca și temă de reflecție căutarea unor informații suplimentare despre mineriade.	Conversația euristică

EDUCAȚIE PENTRU SĂNĂTATE ÎN GRĂDINIȚĂ ÎN CONTEXTUL PANDEMIEI

Prof. Iuhas Emese
G.P.P."Orsolya",Oradea

În contextul pandemiei, educația pentru sănătate este foarte importantă, încă de la grădiniță, deoarece copiii trebuie să învețe și să respecte normele de igienă. În acest sens, cadrul didactic trebuie să colaboreze cu familia pentru realizarea obiectivelor, folosind diferite mijloace și materiale didactice, pe tot parcursul demersului educațional.

Teoria de specialitate susține că suntem sănătoși când ne simțim bine fizic, psihic și social. Componenta fizică a sănătății, este pusă în relație cu buna funcționare a tuturor organelor corpului uman și cu termeni ce denumesc deprinderi elementare, însușite în primii ani de viață – mersul, săritul, alergatul. Componenta psihică este evidențiată de manifestările normale obișnuite ale unei persoane – bucuria, tristețea, furia, mulțumirea, în timp ce componenta socială se referă la posibilitatea fiecăruia de a relaționa normal, benefic și constructiv cu ceilalți indivizi. Aceste trei componente sunt în strânsă legătura, susținându-se, dar și excluzându-se una pe cealaltă. Știm cu toții că ne putem considera persoane sănătoase fizic, atâta timp cât nu suferim de boli sau nu avem o oarecare infirmitate dar nu putem diminua importanța majoră a componentelor psihice și sociale care, perturbate de factori psihologici sau sociali influențează deplina stare de sănătate. Astfel de factori pot fi: comportamentele sănătoase sau nesănătoase, potențialul cognitiv, afectiv sau volitiv al fiecăruia dar și normele culturale și sociale, proprii mediului de viața în care trăim.

De mare și recunoscută valoare, sănătatea se poate pierde din lipsă de preocupare pentru acțiunile minime obligatorii, care conduc la menţinerea și îmbunătățire ei.

Această preocupare reprezintă motorul educaţiei pentru sănătate, ce are ca scop, dezvoltarea abilităţilor cognitive, sociale şi emoţionale cu rol protector asupra sănătăţii, întărirea comportamentelor sănătoase şi reducerea comportamentelor de risc. Dus la îndeplinire, acest scop se concretizează în creșterea în rândul populației, a nivelului de cunoștințe medicale în domeniul prevenției bolilor, al sanogenezei, al protecției mediului, în formarea și dezvoltarea unor deprinderi și obișnuințe corecte care să promoveze sănătatea, în antrenarea maselor, pentru a participa activ la consolidarea sănătății.

Educaţia pentru sănătate face parte din viaţa culturală a fiecărei ţări, deci organizarea şi propagarea noţiunilor de ocrotire a sănătăţii nu trebuie să revină exclusiv sectorului sanitar ci, în egală măsură, trebuie să implice şi sectoare precum: învăţământul, organizaţiile civice, biserica, diversele asociaţii și unități productive sau comerciale de stat ori particulare, toate având anumite responsabilităţi în acest sens.

Educaţia pentru sănătate practicată în şcoli și grădinițe reprezintă cea mai eficientă cale de promovare a cunoştinţelor corecte privind diferite aspecte ale sănătăţii şi totodată de formare a atitudinilor şi deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil şi sănătos. În procesul de însușire a regulilor igienice, de o mare importanță este succesiunea potrivită a acestora deoarece, numai astfel se asigură îndeplinirea lor cu ușurință. Pentru început se recomandă transmiterea unor reguli elementare, mai apropiate de viața copiilor și mai strâns legate de diferite cerințe ale regimului zilei, explicându-le apoi, treptat. Este necesar să se respecte particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, normele igienice având un caracter concret, iar însușirea lor făcându-se în mod conștient. Educația pentru sănătate a copiilor se poate realiza prin toate categoriile de activități de învățare din grădiniță. Activitățile de dezvoltare personală ne oferă, prin conținutul, structura și modul lor de organizare, multiple posibilități de realizare a educației pentru sănătate. Cât privește literatura pentru copii, posibilitățile de a face educație pentru sănătate prin conținutul ei sunt nelimitate. Rămâne ca o primă îndatorire a educatoarei să sesizeze valorile educative ale textelor, să

le transpună în obiective formulate în termeni comportamentali, pentru ca, prin metode adecvate acestea să capete finalitatea dorită.
În multe ţări, acest tip de educaţie fiind disciplină obligatorie în şcoli, începând din clasa întâi până într-a douăsprezecea, folosindu-se pentru fiecare ciclu de dezvoltare, programe și materiale adecvate vârstei elevilor/preșcolarilor.
Preocupată fiind de activitatea de educație pentru sănătate din învățământul preșcolar am conștientizat pe de o parte, importanța activităților specifice din cadrul procesului de învățământ – care interesează în primul rând corpul didactic, pe de alta, importanța celor aflate în afara procesului, interesând deopotrivă corpul didactic cât și cadrele medico-sanitare care trebuie să colaboreze pentru realizarea obiectivelor directe(formarea unor componente ale comportamentului igienic și dezvoltarea acestuia) și indirecte(promovarea sănătății prin practicarea unui stil de viață sănătos în scopul creșterii randamentului școlar), ale educației pentru sănătatea preșcolarilor.
În vremurile noastre, stilul de viață sănătos are o influență majoră în menținerea stării de sănătate, acest concept referindu-se la un cumul de acțiuni și activități benefice oricui, deseori opționale și care, din anumite motive, nu pot fi la îndemâna fiecăruia dintre noi. O alimentaţie echilibrată, practicarea exerciţiului fizic, renunţarea la fumat, adoptarea comportamentelor preventive (vaccinările sau verificările medicale periodice), respectarea orelor de somn sunt astfel de bune obiceiuri, a căror practicare/„nepracticare”, este indusă de informare, posibilități materiale și intelectuale, resurse temporale și spațiale, convingeri personale și sociale.
Comportamentele sănătoase reprezintă baza mult promovatului stil de viață sănătos și mai ales la copii, ele se dobândesc prin observarea şi imitarea celor deja deprinși cu ele. O alimentaţie sănătoasă sau practicarea exerciţiului fizic sunt comportamente care se învaţă în familie în perioada micii copilării, consolidându-se şi dezvoltându-se ulterior, având un rol definitoriu pentru atitudinile şi practicile din perioada adultă.
Copiii învaţă comportamentele sănătoase şi comportamentele de risc, nesănătoase de la membri ai familiei, prieteni, persoane semnificative din jurul lor şi din mass-media (reclame TV, articole din reviste, panouri publicitare, emisiuni radio). Rolul educatoarei este unul major în formarea unui „subiect” activ, liber și critic, fiind orientat și format pentru a înțelege, interpreta și evalua orice influență educațională pentru a deveni capabil să facă opțiuni adecvate.
Grădinița este prima verigă a sistemului de învățământ care trebuie să intre în funcțiune în domeniul educației pentru sănătate, exercitând influențe educative menite să modeleze și care-și vor pune amprenta pe întreaga dinamică ulterioară a comportamentului civic al individului.

Bibliografie:

1. Sănătatea și dezvoltarea tinerilor. Studiu de evaluare a cunoștințelor, atitudinilor și practicilor tinerilor. 2005.
2. Educaţia pentru sănătate în şcoală-manual orientativ. Popescu O., Bucur E. Editura Fiat Lux. 1999
3. Ghid pentru cadre didactice-Programul Educatie pentru sanatate in scoala romaneasca. 2004
4. Dieta pentru o viață nouă. Bozesan M. Editura Curtea Veche. 2007
5. Alimentație inteligentă. Rădulescu E. Editura Viața și Sănătate.

MUZICA- MIJLOC DE TRĂIRE EMOȚIONALĂ A COPILULUI

Profesor, Pop Cristian
Colegiul Național „ Petru Rareș”, Beclean

Cui nu i-a vibrat inima atunci când propriul copil, la o vârstă foarte fragedă, reproduce primul cântec auzit de la mama sau de la doamna educatoare?

De regulă, înclinațiile muzicale se moștenesc genetic. Așa se explică primele manifestări ale copilului față de muzică: acordă o atenție deosebită unui cântec transmis la radio sau TV, însoțindu-l cu mișcări ale corpului, ale brațelor sau chiar prin încercări timide de marcare a timpilor prin bătăi din palme sau picioare.

Însă mediul prielnic, propice receptării și executării muzicii, a fost și va fi întotdeauna, cadrul organizat și dirijat competent, asigurat de școală. Aici plăcerea de a cânta se manifestă plenar, chiar dacă nu este considerată disciplină de bază, ca activitățile matematice, educarea limbajului, cunoașterea mediului.

Dragostea copilului pentru muzică este în strânsă legătură cu latura afectivă a psihicului acestuia – și nu numai a lui – fiind cel dintâi indiciu al predispozițiilor naturale ale omului pentru artă. Copilul, a cărui viață este atât de bogată în stări afective, își găsește în muzică un mijloc de trăire emoțională potrivită cu firea lui, iar faptul că această trăire emoțională îi este nu numai plăcută ci și necesară, conduce la ideea că educația muzicală trebuie să înceapă cât mai timpuriu. Amintim, în acest sens, cuvintele compozitorului Cristoph W. Gluck: „Înteleg muzica nu numai ca o artă de a mângâia auzul, ci ca unul din cele mai măreț mijloace de a răscoli sufletul și de a trezi în el sentimente, pentru că are puterea de a răspunde în mod subtil în emotivitatea umană, de a face să vibreze cele mai adânci și mai fine coarde ale sensibilității”.

Școala nu își propune să facă din fiecare elev un artist, un muzician desăvârșit, ci să asigure condiții optime și un climat adecvat pentru dezvoltarea și manifestarea complexă a fiecăruia, în raport cu disponibilitățile sale. Așadar, școala trebuie să contribuie la pătrunderea mesajului muzicii în toate sufletele de copii, indiferent de zestrea cu care a venit pe lume: de binefacerile muzicii nu trebuie lipsit nici un pământean căci, așa cum scria Ludwig van Bethoven într-o scrisoare a sa: „muzica este o revelație mai înaltă decât înțelepciunea și decât orice filozofie”.

Cântatul, ca și vorbirea, este o manifestare fundamentală a ființei umane. Un cântec frumos, se spune, este un educator. Un cântec e un mijloc de educație dacă dascălul il ajută pe elev să-i descifreze mesajul. Dacă de mici îi obișnuim pe copii să pătrundă tainele muzicii, să cunoască limbajul și mesajul acesteia, ei se vor obișnui să asculte singuri muzica, să deosebească genurile muzicale, să simtă și să aprecieze muzica de calitate. Deci, pentru a dezvolta gustul muzical al școlarilor și dragostea față de muzică trebuie să realizăm activități gândindu-ne că poate, unii dintre ei vor fi printre artiștii de mâine.

Muzica este atât știință cât și artă. Octav Onicescu o numea „matematica sunetelor”. De aceea, muzica are și valențe formative, învațarea și practicarea ei constituind o adevarată „terapie” pentru intelectul copilului. Muzica este o disciplină prin excelență practică și ea se învață numai practicand-o, iar mesajul ei pătrunde și se receptează cel mai bine tot în practică. Pedagogul Victor Târcovnicu afirma: „Educația muzicală este tot atât de necesară pentru cultura estetică a elevilor, ca și educația literară. Necesitatea educației muzicale poate fi dedusă și din faptul că în toate împrejurările din viața sa , omul simte nevoia cântecului:când este vesel sau când este trist, când muncește sau când se distrează, ca pionier și ca soldat, în luptele revoluționare și în excursii. Pe de altă parte , muzica are puterea de a pătrunde subtil în emotivitatea umană , de a face să vibreze cele mai adânci și mai fine coarde ale sensibilității.”[38]

A învăța copiii să cânte, înseamnă a-i învăța mai întâi să asculte, să audă conștient și să înțeleagă semnificația tuturor relațiilor melodice, ritmice, armonice și de altă natură, care concurează la exprimarea unor idei, ce se referă la oameni și la ființe, la o situație oarecare, la un peisaj sau la oricare alt aspect desprins din viața pe care copiii o trăiesc zi de zi.

Preocuparile personale, din ultimii ani, condensate în această lucrare, se concentrează în jurul rolului instrumentelor muzicale în realizarea educației ritmice a elevilor din ciclul gimnazial. Ritmul este elementul muzical care dă viață muzicii. Având în vedere faptul că ritmul, în esență, este mișcare, el va fi exprimat de copii prin tot corpul, în cadrul diferitelor activități ritmice.

Copiii, în general, manifestă mare interes pentru activitățile ritmice, pe care le practică în mod spontan, în toate jocurile lor independente. M-am străduit să surprind unele activități destinate dezvoltării simțului ritmic al copiilor, să scot în evidență rolul și locul instrumentului în educația muzicală, să vin cu câteva exemple din activitatea personală, să pun în centrul preocupărilor didactice valoarea cognitiv-educativă a muzicii, chiar de la cea mai fragedă vârstă școlară.

În concluzie, muzica îl însoțește pe individ de la naștere până la moarte, de la cântecele de leagăn cântate de mamă copilului, până la cele mai diversificate forme de folclor specifice fiecarei zone din țara noastră. Cântecul a fost parte din sufletul omului indiferent de starea sa fizică.

Oriunde s-ar afla românul, fie la coarnele plugului, fie pe câmpul de luptă, s-a îmbărbătat prin cântec. De aici, rezultă necesitatea de a face tot posibilul pentru sădirea în sufletele copiilor a dragostei față de cântec, față de folclorul național pentru ca acesta să fie păstrat și transmis din generație în generație așa cum a fost moștenit, autentic și nealterat

BIBLIOGRAFIE

1. Țîrcovnicu, Victor, *Pedagogie generală,* Editura Facla, București, 1975
2. Vasile, Vasile, *Metodica educației muzicale*, Editura Muzicală, București, 2004

ABORDAREA INTERDISCIPLINARĂ LA CLASELE PRIMARE

Prof. Lina Mihaela
Şcoala Gimnazială „Iob Pillat" Piteşti

Jacques Delors caracterizează educaţia drept o comoară ascunsă , care trebuie pusă în serviciul individului şi al colectivităţii , una dintre cheile de intrare în secolul marcat de amploarea revoluţiei ştiinţifice şi tehnice şi de explozia informaţională.

Ca puncte de plecare pentru un nou tip de educaţie sunt evidenţiate patru imperative ale societăţii viitoare , care traduse în termeni didactici, ar fi :

- a învăţa să cunoşti;
- a învăţa să faci;
- a învăţa să trăieşti alături de ceilalţi;
- a învăţa să existi.

A învăţa să cunoşti în viziune transdisciplinară , înseamnă să stabileşti conexiuni între diferitele cunoştinţe , între cunoştinţe şi semnificaţiile lor intrinseci. Nu este importantă acumularea unei enorme cantităţi de informaţii de către elevi,ci capacitatea acestora de a pătrunde esenţa demersului ştiinţific.

A învăţa să faci înseamnă învăţarea punerii în practică a cunoştinţelor însuşite, învăţarea creativă.

A învăţa să trăieşti alături de ceilalţi implică respectarea normelor ce reglementează raporturile dintre membrii aceleiaşi colectivităţi, înţelegerea permanentă a celuilalt.

Pentru **a învăţa să fii** este necesară o educaţie care să reflecte cooperarea , gândirea critică , adaptabilitatea elevilor în situaţii diverse , interpretarea lumii mereu schimbătoare.

Cheia succesului este în mâna dascălului care promovează demersul didactic transdisciplinar în cadrul activităţilor de învăţare încă din clasa întâi. Munca la clasă presupune folosirea unor metode, tehnici şi procedee care:

- să-i implice activ pe elevi în procesul învăţării;
- să le dezvolte gândirea creativă;
- să ofere posibilitatea de a aplica în practică noţiunile dobândite în lecţii;
- să cultive aptitudinile fiecărui elev;
- să dezvolte spiritul de cooperare.

În acest sens, programele şcolare propun noi principii didactice ale proiectării şi desfăşurării activităţilor didactice. Acestea sunt:

- principiul individualizării predării – Acest principiu presupune ca în proiectarea activităţilor, cadrul didactic să formuleze sarcini care să corespundă particularităţilor individuale, stimulându-se astfel dezvoltarea elevului.
- principiul cooperării – Cooperarea încurajează învăţarea, participarea activă, creează oportunitatea învăţării reciproce şi descurajează atitudinile de respingere faţă de şcoală.
- principiul alternării tipurilor de activităţi – Este necesar să se asigure un echilibru între activităţile de concentrare pe sarcini instructive, cu cele de relaxare.

Aceste activităţi se pot realiza zilnic, pe parcursul a diferite momente ale lecţiei, dar pot constitui şi activităţi de sine stătătoare de cel puţin o oră.

Atunci când se predau succesiv diferite concepte şi principii în interiorul aceleiaşi discipline , abordarea este intradisciplinară .

Exemplu: La clasa a II-a , la limba şi literatura română, poezia „Alfabetul toamnei"- pornind de la litere , alfabet, apoi ~ fructe ale toamnei ~ , discuţia se dirijează spre înţelegerea fenomenelor specifice anotimpului toamna: schimbările importante în natură, semne caracteristice acestui anotimp, plante şi păsări .

De asemenea , interdisciplinaritatea iese în evidenţă şi din tipurile de exerciţii propuse elevilor.

Exemplu: Formularea de propoziţii în care acelaşi cuvânt să aibă înţeles diferit (poartă,cască, car...); căutarea de cuvinte cu sens apropiat sau diferit de cele date(mare – mic, slab – gras ; elev – şcolar , casă – locuinţă); descrierea unui obiect sau fenomen etc.

Dacă predarea conceptelor sau a principiilor se face în cadrul mai multor discipline de învăţământ, făcând să reiasă multiple aplicaţii ale acestora, abordarea este interdisciplinară.

Abordarea de tip transdisciplinar transcende disciplinele , subordonându-le demersurilor personale de cunoaştere ale elevilor. Disciplinele în acest caz constituie o modalitate sau o situaţie de învăţare.

Exemplu: La limba şi literatura română la anotimpul toamna activităţile se desfăşoară pe durata mai multor săptămâni. Scopul acestor activităţi este de a dezvolta deprinderile de observare directă a fenomenelor specifice toamnei, sistematizarea cunoştinţelor referitoare la caracteristicile anotimpului, dezvoltarea interesului pentru participarea la viaţa grupului . Activităţile transdisciplinare au cuprins, pe lângă cunoştinţele asimilate din manualul de limba şi literatura română, colectarea de rămurele, fire de iarbă şi confecţionarea unor colaje cu ajutorul acestora în orele de abilităţi practice, citirea unor texte în versuri sau a unor povestioare despre anotimpul toamna la orele de cunoaşterea mediului, exerciţii aritmetice despre plecarea păsărilor călătoare în ţările calde, cântece („Acum e toamnă,da!” ; „A ruginit frunza din vii”), ştafete între vară şi toamnă în orele de educaţie plastică etc.

Astfel de activităţi plac în mod deosebit copiilor , stimulând interesul lor pentru învăţare. Complexitatea activităţilor transdisciplinare sporeşte pe măsură ce elevii înaintează în anii de şcoală, resursele acestora fiind inepuizabile. Transdisciplinaritatea conduce la intensificarea relaţiilor dintre discipline şi la descoperirea unor noi orizonturi ale cunoaşterii.

„ Doamne, să nu mă laşi niciodată să fiu mulţumit de mine.”

Lucian Blaga

Bibliografie:

1. Gheorghe Tomşa: „Psihopedagogie preşcolară şi şcolară” ,Bucureşti, 2005 , pag.130-134.
2. „Învăţământul primar- revistă dedicată cadrelor didactice”, Nr.2-3 / 2001, Editura Discipol, pag. 123-124.
3. „Învăţământul primar – revistă dedicată cadrelor didactice” , Nr. 3-4 / 2005, Editura Miniped , pag. 116 - 118 .

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI LA ORA DE MATEMATICĂ

Tănasie Daniela Valeria
Liceul Tehnologic Ferdinand I, Rm Vâlcea

Meseria de profesor urmăreşte obiective deosebite: pregătirea copiilor şi adolescenţilor din punct de vedere academic dar şi pregătirea lor pentru viaţă. Schimbările continue care apar în mediul social, particularităţile curriculumului, diferenţele individuale între copii, fac ca această muncă să fie una provocatoare şi solicitantă în acelaşi timp.

A face managementul clasei înseamnă a utiliza un set de instrumente de gestionare a relaţiilor dintre profesori şi elevi pe de o parte, şi dintre elevi pe de altă parte. Acest set de instrumente este oferit profesorilor pentru a le facilita munca şi pentru a-i ajuta să construiască un mediu de muncă sănătos.

Utilizarea acestor instrumente la clasă urmăreşte doua scopuri egale ca importanţă:

Un prim scop este de a asigura reducerea stresului pe care îl presupune munca în şcoală, prin gestionarea eficientă a problemelor de disciplină şi a relaţiei cu elevii.

Un al doilea scop este de a proteja sănătatea emoţională a copiilor şi a le asigura dezvoltarea armonioasă. Acest aspect este deosebit de important deoarece problemele emoţionale determină problemele de comportament; cele mai multe dintre comportamentele violente şi situaţiile de indisciplină cu care ne confruntăm în mediul şcolar se datorează acestor probleme emoţionale.

Un management al clasei care asigură protejarea sănătăţii emoţionale a elevilor şi reducerea problemelor de disciplină contribuie la dezvoltarea unui mediu de muncă sănătos, mai puţin stresant şi solicitant. Un mediu de muncă sănătos este o resursă importantă pentru optimizarea procesului instructiv, pentru protejarea şi menţinerea sănătăţii şi calităţii vieţii profesorilor şi învăţătorilor.

Problemele de disciplină tot mai frecvente şi dificultatea gestionării lor sunt importante surse de stres la locul de muncă. Multe situaţiile care apar fac dificilă interacţiunea cu elevii şi scad eficienţa activităţii didactice. Studiile de sănătate ocupaţională arată că activitatea didactică în şcoli este însoţită de un nivel foarte ridicat al stresului. Stresul afectează sănătatea fizică, modul în care ne simţim, modul în care ne comportăm, precum şi capacitatea noastră de a ne concentra atenţia sau de a lua decizii. 40% dintre profesorii care au participat la un studiu realizat de National Association of Head Teachers (UK, mai 2000) au declarat că au primit consultaţii şi asistenţă medicală pe probleme de sănătate legate de stres; 25% au declarat că au simptome depresive, oboseală, cronică, stări de tensiune şi iritabilitate, insomnie, ca urmare a stresului de la locul de muncă.

Stresul şi simptomele stresului reprezintă un indicator al problemelor care ţin de caracteristicile mediului de muncă. Dacă utilizăm metode de disciplinare care asigură un mediu de muncă sănătos putem reduce şi preveni stresul.

Puteţi să vă evaluaţi propriul nivel de stres, bifând ceea ce vi se potriveşte din lista de mai jos.

Cu cât bifaţi mai multe simptome ale stresului, cu atât nivelul dvs. de stres este mai ridicat:

Simptome la nivel fizic	Simptome la nivel comportamental
Oboseală;	Mers continuu (nu poţi sta jos);
Dureri de cap; Insomnie;	Agitaţie motorie;
Dureri musculare (mai ales la nivelul	Ticuri nervoase (bătut din picior sau cu

umerilor şi spatelui); Palpitaţii; Dureri în piept; Crampe abdominale; Ameţeală; Tremurături; Mâini, picioare reci; Transpiraţie sau bufeuri de căldură; Răceli frecvente;	degetele de la mână); Mâncat frecvent; Fumat; Plâns; Ridicarea vocii „din senin” (în viaţa personală); Aruncat lucruri;
Simptome la nivel mental Scăderea capacităţii de concentrare şi de memorare; Confuzii mentale; Lapsusuri; Pierderea simţului umorului; Indecizie.	Simptome la nivel emoţional Anxietate; Nervozitate; Deprimare; Furie; Îngrijorare; Iritabilitate; Pierderea răbdării;

capacitatea de a fi atenţi la nevoile noastre şi ale celorlalţi şi de a răspunde la ele) este un instrument foarte important în activitatea didactică. Ca urmare, reducerea stresului la locul de muncă şi protejarea sănătăţii emoţionale a profesorilor şi învăţătorilor reprezintă o prioritate pentru buna desfăşurare a procesului de predare-învăţare şi educare a copiilor pentru viaţă.

Studiile de psihologie arată că problemele de disciplină din clasă sunt sursa de stres cea mai semnificativă pentru profesori şi învăţători. Aceste studii arată că principalele efecte negative asupra sănătăţii noastre emoţionale şi a stării de bine se datorează faptului că este extrem de dificil să îi disciplinăm pe elevi aşa cum am dori. Ca urmare, instrumentele care ar face posibilă disciplinarea eficientă a elevilor, care să asigure reducerea problemelor de disciplină pe termen lung, ar reprezenta un bun instrument de management al stresului pentru profesori şi învăţători.

Este util pentru profesori şi învăţători să înveţe metode noi de a face managementul clasei pentru că:

în acest moment mulţi profesori se confruntă cu probleme de disciplinare (sarcini care nu sunt îndeplinite de elevi, comportamente agresive sau de perturbare a celorlalţi elevi etc.):

- care afectează mediul de învăţare;
- care cresc nivelul stresului la locul de muncă şi afectează sănătatea emoţională şi funcţionarea în viaţa de zi cu zi a cadrelor didactice;
- pentru gestionarea cărora se consumă foarte mult timp din cadrul unei ore de clasă;
- la care metodele de gestionare care sunt cel mai frecvent aplicate au efecte secundare negative;
- care, nerezolvate într-o modalitate benefică, pot afecta sănătatea emoţională a copiilor;
- lipsa unor metode de disciplinare conduce către apariţia şi menţinerea unor probleme de comportament la elevi şi a unui mediu de muncă deosebit de stresant.

Ce este „disciplinarea”? Obiective ale disciplinării. Activităţi pentru atingerea acestor obiective.

De multe ori termenul de „disciplinare” este folosit doar pentru a denumi modalitatea de a rezolva problemele de comportament ale copiilor, acasă sau la şcoală. Sensul acestui cuvânt este mult mai larg şi se referă la un proces continuu de învăţare, prin care copilul este pregătit pentru gestionarea propriilor resurse (comportamente, cunoştinţe, abilităţi).

Un sistem de disciplinare eficient cuprinde 3 elemente:

1. un mediu de învăţare caracterizat prin relaţii pozitive, de încredere, între profesor şi elevi, şi între elevi;
2. metode de dezvoltare şi încurajare sistematică a comportamentelor dezirabile (abordare proactivă a disciplinării);
3. metode de diminuare sau eliminare a comportamentelor indezirabile sau ineficiente (abordare reactivă a disciplinării).

Fiecare din aceste elemente trebuie să funcţioneze dacă dorim ca disciplinarea să determine îmbunătăţirea comportamentelor elevului. Studiile educaţionale oferă metode pentru fiecare din cele 3 obiective. Abordarea fiecăruia din cele 3 elemente trebuie adaptată în funcţie de vârsta copilului şi de abilităţile lui de a-şi regla comportamentul şi de a-şi asuma responsabilităţi.

Prin urmare:

A DISCIPLINA = înseamnă a sprijini elevii să înveţe comportamente noi, dezirabile, a-i ajuta să-şi dezvolte competenţe şi simţul responsabilităţii propriilor acţiuni.

PROFESORUL-ROL ȘI STIL ÎN MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL

Schipor Nicoleta Adriana
Colegiul Andronic Motrescu Rădăuți

Managementul educațional este un domeniu de activitate care urmărește modul de conducere și în același timp de funcționare a organizațiilor educaționale.

Bolam (1999:194) definește managementul educațional ca o "funcție executivă destinată punerii în practică a politicilor aprobate". Autorul susține că există o diferențiere între management și leadership educațional, afirmând că " responsabilitatea pentru formularea politicilor și, unde este cazul, transformarea organizațională".

Managementul educațional trebuie să aibă în vedere scopul și în același timp obiectivele educației, știința și arta proiectării, organizării, coordonării, evaluării, reglării elementelor activității educative, a resurselor ei, ca activitatea de dezvoltare liberă, armoniasă.

Managerul trebuie să stabilească obiective, dar și modalitățile de a atinge aceste obiective, să asigure resursele necesare, să pregătească personalul, echipele de lucru, șă monitorizeze activitățile, să evalueze rezultatele și să ea măsuri atunci când trebuie schimbări.

Din perspectiva lui Toca (2002) managementul educaţional este definit ca studierea proceselor şi relaţiilor care se desfăşoară în cadrul instituţiilor de învăţământ în timpul realizării procesului educaţional, în vederea elaborării legilor care să ducă la creșterea eficienței procesului de învățământ.

I. Toca pune accent pe menționarea procesele şi a relaţiilor de management pentru a cunoaşte și înțelege actul de management educațional. Managementul educațional „se referă la conducerea conceperii, realizării și evaluării întregii activități de educație" (Joita, 1995).

Managementul educațional poate fi considerat „știință și arta de a pregăti resursele umane, in vederea formării de personalități, conform anumitor finalități acceptate în același timp de om dar și de societatea în care ne desfășurăm activitatea. El conține anumite priceperi funcții, norme și metode de conducere care au ca scop realizarea sistemului educativ la cela mai performante niveluri de calitate" (Jinga, 2001).

În cadrul unui sistem educațional, managerul stabilește obiective, găsește modalități de a atinge aceste obiective, caută resusrsele necesare, pregătește personalul făcând o selecție corespunzătoare, formează echipe cu anumite abilități li competențe, elaborează diferite mecanisme în vederea monitorizării și coordonării activităților, evalueazî în același timp rezultatele și are posbilitatea de aschimba dacă situația se impune în anumite situații.

Angajații au așteptări de la manageri (lideri). Ei trebuie să demonstreze vizionarism, implicare, energie, dar și asumarea riscurilor, împărtășirea informației pe care a primit-o/a găsit-o, mișcarea permanantă prin care se anulează inerția organizației, încurajarea diferenței și a similarității. Un bun lider este considerat acela care are așteptări înalte, care oferă modele, demonstrând cum se poate aborda/rezolva o problemă, dovedind că merită încrederea angajaților.

Un manager, lider, conducător trebuie să posede anumite calități cum ar fi: inteligență, memorie, spirit de observație, de concentrare, de a decide, acționa correct. Dintre caracteristicele unui manager profesionist amintesc:

- Capacitatea de a înțelege modul în care evoluează organizația școlară;
- Creativitate și flexibilitate, pentru adaptarea la situații concrete, pentru dezvoltarea organizației;
- Obiectivitate, în realizarea planurilor manageriale, în coordonare, îndrumare și evaluare;
- Capacitate de a menține relații umane de calitate;
- Capacitatea de a lucre în echipă;
- Capacitatea de a acționa;

- Conturarea și respectarea unui sistem de principii de eficiență și calitate;
- Abilitatea de a folosi cunoștințele, tehnicile și resursele disponibile în rezolvarea problemelor;
- Abilitatea de a identifica factorii-cheie și de a înțelege relațiile de interdependeță dintre ei, pentru a diagnostica și evalua problemele și situațiile cu care se confruntă;
- Abilitatea de a stabili clar obiectivele și de a le urmări;
- Să posede cunoștințe manageriale, economice și psihosociologice;
- Să prezinte simțul responsabilității;
- Să posede loialitatea față de organizația școlară;
- Să prezinte capacitate de creație, spirit de inițiativă;
- Să prezinte abilitatea de a utiliza IT;
- Să posede abilitatea de a comunica și participa active la viața organizației, de a lucre și înțelege oamneii;
- Să fie o persoană deschisă pentru formarea culturii specific și a profesionaliyării managerial;
- Să fie o persoană obiectivă în conceperea planurilor managerial, în coordonare, îndrumare și evaluare;
- Să fie persoana cre respect principiile de eficiență și calitate;

Rolurile interpersonale sunt:

- figură reprezentativă - managerul trebuie să reprezinte grupul (să fie „prima figură”);
- lider - managerul trebui să fie conducătorul;
- legătură - managerul trebuie să realizeze conexiunile cu alte grupuri.

Rolurile informaționale ale managerului sunt:

- monitor - managerul trebuie să fie centrul rețelei de informații a organizației;
- difuzor - managerul trebuie să fie cel care filtrează și diseminează informațiile;
- purtător de cuvânt - managerul trebuie să fie purtător de cuvânt al instituției.

Rolurile decizionale

- inițiator - managerul trebuie să fie ,,întreprinzătorul” cu inițiativă și voință;
- factor de soluționare a perturbărilor - managerul trebuie să rezolve problemele;
- factor de alocare a resurselor - managerul trebuie să aloce resursele financiare;
- negociator - managerul trebuie să fie „negociatorul organizației

Bibliografie

5. Bush T., 2015, *Leadership şi management educaţional: teorii şi practice actuale*, Iași: Editura Polirom.
6. Jinga, I., 2001, *Managementul învăţământului cu privire specială la învăţământul preuniversitar*, Editura: București Aldin.
7. Joita, E., 1995, *Management şcolar*, Craiova: Editura Gh. C. Alexandru.
8. Toca, L., 2002, *Management educaţional*, Bucureşti: EDP-S.A.

FLIPPED CLASSROOM – CLASA INVERSATĂ

Lemnaru Cristina
Colegiul Economic "Virgil Madgearu", București

În acest material aș vrea să aduc în atenție o experiență inedită pe care am fost nevoită să o am datorită provocărilor create de învățământul online. Trebuie să recunosc că înaintea pandemiei intrasem într-o rutină de care eram foarte mulțumită. Cu o experiență bogată la catedra reușeam sa transmit informațiile pe înțelesul elevilor, sa răspund nevoilor fiecărui elev, atât cel slăbuț la matematică cat și cel talentat, atât cel leneș cât și cel motivat. Dar cum viața uneori ne surprinde, așa s-a întâmplat și anul trecut când am fost nevoită peste noapte sa dau deoparte tot ce îmi era familiar și să o iau de la capăt cu predarea la distanță. Au apărut o mulțime de provocări:

- cum să transmit informația in scris? (matematica nu se poate face altfel)
- cum să le captez atenția timp de 50 de minute? (conștientă fiind ca ei pot sa comunice intre ei într-o rețea paralelă)
- cum să îi fac curioși, activi la oră?
- cum să verific cunoștințele știute si nu cele copiate?
- cum să îi determin să lucreze in echipe de la distanță? (o metoda foarte dragă mie)

Cu partea de tehnică, logistică am reușit sa mă adaptez rapid dar cum rămânea cu partea cea mai importantă, lecția?
Am început sa scriu fișe cu teorie pe care le-am dat în studiu astfel încât elevii să fie familiarizați la oră cu noțiunile pe care urma să le discutăm și am văzut că funcționează. Elevii simțind că sunt implicați direct în procesul de predare au început să fie activi, energici și dornici să răspundă la tot felul de provocări.

La câteva luni distanță, când am făcut un curs de predare online am constatat ca de fapt ce făceam eu este un model pedagogic și anume metoda Flipped classroom.

Această metodă a clasei răsturnate a fost introdusă pentru prima dată de Dr. Eric Mazur de la Universitatea Harvard în 1991. Ceea ce a făcut a fost să ceară elevilor săi să citească notele sale de curs înainte de clasă, astfel încât timpul orei să poată fi folosit pentru discuții.
În 1993, Dr. Alison King de la Universitatea California a publicat un articol despre diferite modalități de implicare activă a elevilor în care vorbește despre acest concept.
În 2000, un grup de cercetători a folosit conceptul de clasă inversată ca o poartă pentru crearea unui mediu de învățare incluziv . Ei au considerat ca ar fi mai bine ca anumite activități care au loc de obicei în clasă cum ar fi prelegerile, să aibă loc în afara clasei iar altele care au loc în afara clasei să se desfășoare în clasă sub îndrumarea cadrului didactic.
Salman Khan, un profesor american, a înființat în 2006, un canal video unde a publicat un video făcut pentru a o ajuta pe nepoata sa să treacă un examen de matematică.
În 2007, doi profesori americani, Jon Bergman și Aaron Sams, au creat cursuri video pe care elevii să le poată opri atunci când doresc folosindu-se de propriul ritm de învățare , acest lucru petrecându-se acasă. Totodată cei doi au decis ca temele să se facă la școală.
Modelul de clasă răsturnată s-a folosit oficial in 2010 la Clintondale High School din Michigan unde rata de abandon era foarte mare.
În învățarea tradițională, un nivel mai scăzut de învățare, cum ar fi reamintirea și înțelegerea informațiilor, se întâmplă în clasă, în timp ce elevii sunt lăsați de obicei să lucreze la activități care implică un nivel mai înalt de învățare în afara orei. In Flipped classroom elevii pot termina nivelul inferior de lucru cognitiv înainte de curs. Și când intra la ora, se pot angaja la niveluri cognitive superioare de învățare cu colegii.

Metoda ”flip classroom” este o metodă modernă utilizată în educație. Strategia facilitează minimalizarea timpului alocat predării și maximizarea timpului necesar interacțiunii cu elevii. ”Inversarea” (*flip*) constă în faptul că “predarea” noțiunilor de bază ale unei lecții se face acasă și nu în sala de clasă, sau in ora online. ”Tema” de acasă a elevilor constă în angajarea lor motivată, cu eforturi proprii creative, în procesul cunoașterii, iar temele date clasic pentru aplicarea și consolidarea conținuturilor se efectuează în activitatea colaborativă din sala de clasă sau întâlnirile online..

In ultimii ani, mulți profesori au experimentat modelul pedagogic numit Clasa Răsturnată. Practic, a răsturna o clasă înseamnă a inversa „ordinea“, de obicei, în care se acumulează cunoștințele sau se formează deprinderile. În loc să învețe un conținut nou în clasă, elevii învață la domiciliu prin studierea de fise realizate de profesori. Timpul din clasă, in cazul nostru din ora online, este dedicat discuțiilor si rezolvărilor de probleme interesante. Elevii au mai mult timp pentru analiză, pentru aplicarea cunoștințelor lor și pentru interacțiunea cu alți elevi, precum și cu profesorul.

Într-o sală de clasă răsturnată, fiecare elev poate învăța în propriul lui ritm. Învățarea devine personalizată pentru fiecare elev. Elevii au posibilitatea de a relua noțiunile dintr-o fisa ori de câte ori au nevoie. Astfel elevii au posibilitatea să înțeleagă la nivelul la care se află.

Când elevii intra la ora nu este nevoie să fie constrânși de cursul efectiv și au posibilitatea sa fie implicați mai activ în discuții, experimente și proiecte. În clasa răsturnată timpul este petrecut prin practică, învățarea prin colaborare și dezbateri . Profesorul este acolo pentru a ajuta fiecare elev individual. Elevii trec prin nivelurile inferioare ale domeniului cognitiv la domiciliu, în timp ce în clasă accentul este pus pe niveluri mai ridicate de învățare.

În clasă elevii creează, evaluează, analizează și aplică iar acasă elevii recapitulează si fixează.

In concluzie:

Strategia facilitează minimalizarea timpului alocat predării și maximizarea timpului necesar interacțiunii cu elevii. Predarea noțiunilor de bază ale unei lecții se face acasă și nu în sala de clasă. ”Tema” de acasă a elevilor constă în angajarea lor motivată, cu eforturi proprii creative, în procesul cunoașterii, iar temele date clasic pentru aplicarea și consolidarea conținuturilor se efectuează în activitatea colaborativă din sala de clasă. Elevii câștigă controlul asupra procesului de învățare prin studierea materialelor de curs în afara clasei, folosind lecturi, cursuri video.

Pentru reușita proiectării unei lecții este necesară respectarea unor etape, cum ar fi: transmiterea materialelor înainte de lecție, desfășurarea activităților în sala de clasă și alte activități după lecție. Profesorul vine în întâmpinarea nevoilor elevilor și apelează la noua tehnologie, smartphone, tabletă, laptop, pentru a propune o abordare creativă a materiei de studiat. În acest context profesorul nu mai este transmițătorul de informații, ci un bun moderator și ghid al elevilor, un manager al clasei, un adevărat mentor.

Am constatat ca aceasta noua abordare a învățării are o mulțime de avantaje:

- Se combină predarea directă cu învățarea de tip progresist
- Crește colaborarea între elevi și profesor
- Mai mult timp unu la unu intre profesor si elev
- Elevii își asumă răspunderea pentru propria lor învățare
- Elevii nu mai sunt nevoiți sa învețe cu aceeași rapiditate.
- Elevii nu rămân în urmă deoarece informațiile le pot obține inclusiv online
- Majoritatea elevilor sunt implicați elevii în procesul de învățare, aprofundare
- Conținutul informațiilor este mereu la îndemână, ușor de reluat si de aprofundat
- Se creează o legătură mai strânsă intre elevi fiind cunoscut faptul ca ce faci singur ajutat de grupul tău e mult mai valoros
- Profesorul are mai mult timp sa răspundă la întrebări și să dea explicații

- Aceasta metoda este deosebit de valoroasa la lecțiile de recapitulare si pregătire a examenelor naționale
- Elevii își dezvolta abilitățile de lucru in echipă
- Profesorul are satisfacția lucrului bine făcut si a rezultatelor învățării

Există și dezavantaje de care ar trebui să ținem cont, cum ar fi: spațiul de învățare neadecvat, timpul mai mare alocat alegerii materialelor pentru elevi și conceperii unor lecții adaptate în funcție de nevoile elevilor, neimplicarea tuturor elevilor în parcurgerea conținuturilor acasă, conexiunea la Internet, lipsa tehnologiei în anumite situații sociale.

In concluzie pandemia, pe lângă multe lucruri rele a adus si ceva bun: ne-a determinat sa ieșim din starea noastră de confort si sa căutam noi metode pedagogice de abordare a unei lecții. Este clar ca pandemia trece dar noile obiceiuri dobândite rămân. Sunt convinsa ca fiecare dintre noi, pedagogii si-a schimbat modul de predare si modul de abordare a unei lecții ceea ce este un lucru foarte benefic. Este foarte real faptul ca reușita actului didactic este determinate de flexibilitatea si abilitatea profesorului care știe sa personalizeze activitățile astfel ca elevii sa se dezvolte in ritmul propriu.

Ca o completare la cele spuse, un studiu recent a evidențiat faptul că cei care nu învață matematica nu se dezvoltă cognitiv și cerebral într-un mod adecvat. Acest fapt ne obligă pe noi, profesorii, să găsim metode atractive prin care să-i atragem pe elevi către studiu, iar metoda Flipped classroom ar fi una dintre ele.

PROIECT DIDACTIC

Prof. Înv. Preşcolar: Pop Dana Susana
Grădiniţa „Căsuţa Fermecată” Luduş

TEMA DE STUDIU: ”Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?”
TEMA SĂPTĂMÂNII: ”Poveștile ne învață”
TEMA ZILEI: ” La fel sau diferiți, vom fi mereu uniți”
FORMA ACTIVITĂȚII: Activitate integrată (ADP+ALA1+DOS+DEC+ALA2)
TIPUL ACTIVITĂȚII: Mixtă
CATEGORII DE ACTIVITĂȚI:
ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ – ADP
ÎNTÂLNIREA DE DIMINEAȚĂ:
”Dacă aș fi un personaj de poveste aș vrea să fiu... . De ce?”
Salutul, Prezența, Calendarul naturii
Rutine: Micul-dejun, deprinderi de igienă
” Fiecare la locul lui ” – deprinderea de a respecta distanțarea socială
Tranziții: - ” Câte unul pe cărare”
- ”Veverița, veverița s-a suit în pom ”
- ”Noi suntem piticii”
JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI DIDACTICE ALESE I (ALA I)

ȘTIINȚĂ:	ARTĂ:	JOC DE MASĂ
” Ajută veverița să adune provizii”	”Căsuța veveriței”	”Nuca în scorbură”

ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE – ADE (DOS+DEC)
DOS (Educație pentru societate): ”Veverița Fulg-de-Nea”- povestirea educatoarei
DEC (Educație plastică): ”Veverița Fulg-de Nea”- pictură prin tehnica ștampilării
JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI DIDACTICE ALESE (ALA II)

”Dansul prieteniei”	”Ștafeta prieteniei”
joc de mișcare	joc de mișcare și atenție

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:
Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiale;
Comportamente prosociale, de acceptare și respectare a diversității;
Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor (perseverență în activități);
Activare și manifestare a potențialului creativ;
Mesaje orale în context de comunicare cunoscute;
Mesaje orale în diverse situații de comunicare;
Exprimarea orală a mesajului, a emoțiilor, etc. (comunicare expresivă)
COMPORTAMENTE VIZATE:
Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activități variate;
Exprimă recunoașterea și respectarea asemănărilor și deosebirilor dintre oameni;
Demonstrează acceptare și înțelegere față de celelalte persoane din mediul apropiat;
Realizează sarcinile de lucru cu consecvență;
Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative;
Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui;
Demonstrează capacitate de comunicare cșară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă);
Demonstrează acceptare și înțelegere față de celelalte persoane din mediul apropiat.

SCOPUL ACTIVITĂȚII:

Dezvoltarea capacității de a sintetiza informațiile obținute în cadrul unei povești, cât și formarea unui comportament moral corect, a unor trăsături pozitive de caracter și dezaprobarea celor negative.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

Să asculte cu atenție un text, demonstrând înțelegerea acestuia prin răspunsuri corecte la întrebările adresate de către educatoare;

Să exprime o atitudine pozitivă în raport cu mesajul transmis de poveste, apreciind comportamentul personajelor pozitive și dezaprobându-l pe cel negativ;

Să execute corect lucrarea artistico-plastică, folosind tehnica ștampilării, respectând spațiul de lucru dat și cromatica, pe baza demonstrației educatoarei;

Să identifice hrana veveriței, așezând fiecare element la locul potrivit;

Să găsească drumul nucii către scorbura veveriței, parcurgând un labirint;

Să realizeze corect lucrarea Veverița în scorbură, utilizând materialele puse la dispoziție, pe baza demonstrației educatoarei;

Să participe activ la jocurile propuse, dând dovadă de fair-play și sentimente de prietenie, colegialitate și iubire față de toti participanții.

DESFĂȘURAREA JOCURILOR:

”Dansul prieteniei”

Copiii sunt dispuși în formație de cerc și dansează pe melodia ”Dansul prieteniei”. Copiii trebuie să fie atenți la versurile melodiei și să execute mișcările sugerate de textul acesteia. Melodia își va crește tempoul, iar copiii trebuie să țină pasul. Cei care vor greși mișcările sugerate de text vor ieși din joc și își vor susține colegii până ce doar unul din ei va ieși câștigător, acela care va rămâne ultimul, care nu va greși nicio mișcare sugerată de textul melodiei.

”Ștafeta prieteniei”

Copiii sunt așezați pe două șiruri, păstrând distanța între ei. Primul copil din fiecare șir va alerga pe o distanță de aproximativ 4 m până la un coș cu role de hârtie colorată. Fiecare copil va lua o rolă colorată, se va întoarce și va alerga înapoi, pe același traseu pe care a alergat anterior, doar că pe partea exterioară a unor cercuri colorate. Când ajunge în dreptul cercului de aceeași culoare ca cea a rolei de hârtie pe care el o are în mână, o va așeza în picioare pe cerc, după care își va continua drumul până la șirul său, atingându-și cotul cu următorul coleg din echipa sa, care va porni și va executa același traseu. Câștigă echipa care va așeza prima toate rolele pe cercurile de aceeași culoare.

Elemente de joc: muzica, aplauze

METODE ȘI PROCEDEE DIDACTICE: povestirea, explicația, expunerea, observația, descrierea, demonstrația, exercițiul individual, jocul, metoda Cubului

MATERIALE DIDACTICE ȘI MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: șabloane din polistiren cu personajele din poveste, panou pentru poveste, vopsea de diferite culori, coli A3, ștampile, siluete de veveriță, labirint din carton, nuci, hârtie colorată, farfurii de carton, bețe, siluete veveriță, lipici, lădițe, griș, alune, arahide în coajă, nuci, pensule, lupe, pensete, laptop, role din hârtie colorată, cercuri de hârtie colorată, fluier.

SISTEMUL RESURSELOR CURRICULARE:

Forma de organizare a activității: frontal, individual

Strategii, metode și instrumente de evaluare:

- Evaluativ-stimulativă prinaprecierea comportamentelor, încurajarea verbală;
- Frontală realizată pe parcursul activității;
- Finală, prin analiza produselor activității și a deprinderilor formate

DURATA ACTIVITĂȚII: O zi

BIBLIOGRAFIE:
1. Bocoș Mușata , Jucan Dana, Fundamentele pedagogiei. Teoria si metodologia curriculumului, Ed. Paralela 45, 2019
2. ”Curriculum pentru educație timpurie”, Ministerul Educației Naționale, București, 2019;

METODE ŞI STRATEGII ACTIV-PARTICIPATIVE DE PREDARE-ÎNVĂŢARE A SUBSTANTIVULUI ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

Profesor învăţământ primar Bălaşa Elena- Florentina
Şcoala Gimnazială Negru Vodă, Piteşti

Transformările prin care a trecut procesul de învăţare, mai ales în ultimele decenii, au pus problema elaborării şi apoi utilizării unor noi metode de predare şi învăţare şcolară. În învăţământul românesc a devenit o necesitate promovarea metodelor moderne de instruire care au capacitatea de a stimula participarea activă şi deplină, fizică şi psihică, individuală şi colectivă a elevilor în procesul învăţării. Elevii trebuie să fie învăţaţi să gândească critic, creativ, constructiv, eficient. Între noile orientări din domeniul practicilor educaţionale se situează şi cea privind dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor şi tehnicilor activ-participative noi, descoperire, analiza şi sinteza, raţionare şi evaluare: brainstorming, metoda mozaic, cubul, cvintetul, tehnica ştiu/vreau să ştiu/am învăţat, metoda piramidei şi a colţurilor.

A gândi critic înseamnă a emite judecăţi proprii, a accepta părerile altora, a fi în stare să priveşti cu simţul răspunderii greşelile tale şi să le poţi corecta, a primi ajutorul altora şi a-l oferi celor care au nevoie de el. Capacitatea de a gândi critic se dobândeşte în timp, permiţând elevilor să se manifeste spontan, fără îngrădire, ori de câte ori se creează o situaţie de învăţare. Ei nu trebuie să se simtă stingheri, să le fie teamă de reacţia celor din jur faţă de părerile lor, să aibă încredere în puterea lor de analiză, de reflecţie.

Învăţarea eficientă presupune preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învăţări, elevul este stăpânul propriei transformări şi formări. Adevărata învăţare este aceea care permite transferul achiziţiilor în contexte noi. Elevii trebuie să fie capabili să asigure conducerea grupului, să coordoneze comunicarea, să poată lua decizii, să asigure un climat de încredere, să medieze conflicte, să fie motivaţi, să poată lucra conform cerinţelor profesorului.

Metodele interactive se caracterizează prin:

- centrare pe elevi şi pe activitate;
- comunicare multidirecţională;
- accent pe dezvoltarea gândirii, formare de aptitudini, deprinderi;
- evaluare formativă;
- încurajează participarea elevilor, iniţiativă, creativitatea;
- îmbunătăţirea relaţiei cadru didactic/elev.

Prezint spre exemplificare câteva din tehnicile şi metodele moderne de predare-învăţare pe care le-am folosit cu scopul dezvoltării gândirii critice.

Mozaicul

Aceasta metodă am folosit-o în predarea temei: *Genul substantivelor la clasa a III-a.* S-a lucrat pe grupe de 4 elevi, fiecărui elev din grupă i s-a atribuit câte un număr de la 1 la 4. Subiectul l-am împărţit în 4 părţi, de dimensiuni şi grade similare. A urmat o reaşezare a elevilor în sală. Toţi elevii cu acelaşi număr au format câte un grup de experţi, obţinându-se astfel patru grupe. După îndeplinirea sarcinilor de lucru, fiecare grupă de experţi, elevii specializaţi fiecare într-o parte a lecţiei, au revenit în grupurile iniţiale şi au predat colegilor partea pregătită cu ceilalţi experţi. Astfel în fiecare grup iniţial am avut patru elevi specializaţi. Fiecare elev a avut responsabilitatea predării şi învăţării de la colegi.

S-au folosit următoarele fişe:

Experţi 1

1. Recunoaşteţi substantivele din textul următor. Precizaţi ce denumeşte fiecare, felul şi numărul.

Când eram şcolar, bunica mi-a dăruit, spre bucuria mea, o carte despre călătoria cu balonul, alta despre avalanşe şi o cutie cu creioane colorate.

2. Formulaţi alte sarcini pentru textul dat.

Experţi 2

1. Număraţi substantivul *şcolar* la:

Numărul singular *un* şcolar

Numărul plural *doi* şcolari

2. Daţi exemple de cinci substantive care se numără la singular *un* şi la plural *doi*.

3. Formulaţi alte cerinţe prin care să verificaţi înţelegerea substantivelor de genul masculin.

Experţi 3

1. Număraţi substantivul *bunica* la:

Numărul singular *o* bunică

Numărul plural *două* bunici

2. Daţi cinci exemple de alte substantive care senumără *o* la singular şi *două* la plural.

3. Formulaţi alte cerinţe prin care să verificaţi înţelegerea substantivelor de genul feminin.

Experţi 4

1. Număraţi substantivul *balon* la:

Numărulsingular *un* balon

Numărul plural *două* baloane

2. Daţi exemple de alte substantive care se numără *un* la singular şi *două* la plural.

3. Formulaţi alte cerinţe prin care să verificaţi înţelegerea substantivelor de genul neutru.

Pentru a mă convinge că fiecare expert s-a făcut înţeles de grupul iniţial din care făcea parte, am dat în final o muncă independentă.

a. Determinaţi genul următoarelor substantive: *trandafir, casă, ceas.*

b. Scrie câte trei substantive la numărul singular la toate cele trei genuri. Treceţi–le la plural.

Prezentăm, în cele ce urmează, şi câteva dintre metodele şi *jocurile* care au fost apreciate de elevi în cadrul lecţiilor de predare-învăţare a substantivului.

- *COMPLETEAZĂ CE LIPSEŞTE!*

Copiii stau în bănci. Învăţătorul trece printre bănci şi atinge pe umăr un elev. Acesta spune un substantiv *Fetiţa*, elevul trebuie să spună ce face fetiţa (Fetiţa se joacă, mănâncă)

Se va începe cu propoziții eliptice de predicat (Câinele…Mama…Vântul…Pomii…). Apoi se va continua cu propoziții eliptice de subiect, ca de exemplu**:**

……. cântă. (Pasărea, Copilul)
…… desenează. (Elevul, Dan)
…… ciugulesc. (Găinile, Vrăbiuțele)
……..muncesc. (Oamenii, Elevii)

- *EU SPUN UNA, TU SPUI MULTE!*

Elevul chemat de învățător vine la catedră, alege un cartonaș și spune dacă pe el este reprezentat un obiect sau mai multe obiecte. Copilul care are imaginea cu mai multe obiecte sau cu un obiect ridică jetonul repede și formulează propoziția cu cuvântul ce denumește obiectul din imagine.

Exemplu:
Eu am pe jeton mai multe ***flori.***
Eu am jetonul cu o ***floare****.*
Ce ***flori*** *frumoase!*
Am primit o ***floare****.*

Metodele activ-participative sunt cele care dau posibilitatea activității proprii spontane, conducând spre forme active ale învățării. Activ- participative sunt metodele care sunt capabile să mobilizeze energiile elevului, să-i concentreze atenția, să-l facă să urmărească cu interes și curiozitate lecția, să-i câștige adeziunea logică și afectivă față de cele nou învățate, care-l îndeamnă să-și pună în joc imaginația, înțelegerea, puterea de anticipare, memoria. (Cerghit, I., 1999: p.80)

Educația este un proces la care participă activ și elevul, iar procesul de învățământ vine în sprijinul implicării acestuia, asigurând condițiile necesare. Dezvoltarea elevului apare care rezultat al activității proprii, deci se poate vorbi de autodezvoltare, de autoeducație, aceasta conducând, în final, la formarea propriei personalități. Autoeducația urmărește transformarea individului din obiect al educației în subiect al ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Avram M., (1986), *Gramatica pentru toți*, București, Editura Academiei Republicii Socialiste România;

2. Bărbulescu G., Beșliu D., (2009), *Metodica predării limbii și literaturii române pentru învățământul primar,* București, Editura Corint;

3. Cerghit, I., (2006), *Metode de învăţământ*, Iaşi, Editura Polirom;

4. Cerghit, I., Radu, I. T., Popescu, E., Vlăsceanu, L., (1999), *Didactica*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, R.A.;

5. Cosmovici, A., Iacob, L. (coord.), (2005), *Psihologie şcolară*, Iaşi, Editura Polirom;

6. Cristina L., Bloju, (2013), *Metodica predării limbii și literaturii române pentru învățământul primar*, Craiova, Editura Universitaria;

RESPONSABILITATEA SISTEMULUI EDUCAȚIONAL PRIVIND RESPECTAREA, PROMOVAREA ȘI GARANTAREA DREPTURILOR COPIILIOR ȘI TINERILOR DIN ROMÂNIA

Prof dr. Pîrnac Iulian – Liviu
Liceul Teoretic Videle,

PIP Pîrnac Mariana
Școala Gimnazială Nr. 2 Videle.

In condițiile complexe oferite de noile direcții si ritmuri de dezvoltate economică socială, politică, culturală si militară ale lumii la inceputul mileniului al III-lea, drepturile si libertățile fundamentale ale omului sunt, nu numai o realitate, ci și o finalitate a intregii activități umane progresiste și democratice.

Este o realitate faptul că, mai ales după Al II-lea Război Mondial, pe fondul evoluției și transformărilor democratice pe care le-a cunoscut lumea contemporană, s-a impus necesitatea elaborării, adoptării si aplicării unei legislații, interne si internaționale, care să prevadă, să garanteze si să protejeze, cât mai efficient, și drepturile copiilor și tinerilor,cei care vor deveni, ulterior, cetățeni și specialiștii tuturor domeniilor de activitate ale societății mileniului al treilea.

In cadrul reglementarilor interaționale privind protecția drepturilor copilului, principalul document, cu vocație universală, il reprezintă, "Conventia privind drepturile copilului", adoptată de către Adunarea Generală a O.N.U., la data de, 20.11.1989[39], si intrată in vigoare la data de 02.09.1990.În general, drepturile copiilor și tinerilor, se impart în:

a)drepturi civile: dreptul la viață, la libertate, ,la inviolabilitatea persoanei, dreptul la o cetățenie,dreptul la nume etc,

b) drepturi politice: libertatea conștiinței,a religiei,dreptul la azil, libertatea de gândire, libertatea de opinie, libertatea de exprimare etc,

c) drepturi economice și sociale: dreptul la sănătate, dreptul la un nivel de trai sufficient și decent, dreptul la asistență socială,medicală și umanitară ,dreptul copiilor handicapați de a beneficia de îngrijiri special, dreptul copilului de a fi protejat împotriva oricăror forme de violență,discriminare sau abuz etc,

d)drepturi culturale: dreptul la educație, dreptul de a beneficia de progresul tehnicii și de aplicațiile sale, dreptul de a participa la viața culturală etc[40].

După 1989 in România, țară ce a ratificat "Convenția privind drepturile copilului" la data de 27.09.1990, s-au facut eforturi pe linia perfecționării legislației si a activității factorilor responsabili pentru ca drepturile și libertățile copilului să fie promovate și protejate eficient, in vederea dezvoltării libere, integrale și armonioase a tuturor copiilor, a formării unor personalități autonome, complexe și creative, capabile să se integreze optim in lumea muncii și a vieții noului mileniu.

Pe fondul derulării reformei invățământului românesc actual, tuturor instituțiilor educaționale si, in special, cadrelor didactice, le revin o serie de atribuții specifice privind transpunerea in practica a multora dintre dispozițiile "Convenției privind drepturile copilului" și celor inscrise, relativ recent, in "Legea nr. 272 / 21.06.2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului".[41]

[39] Vezi,în acest, ,,Convenția privind drepturile copilului,,(1989), LADO, Edit. Romfel, București, 1998.
[40] A se consulta, Iulian Liviu Pîrnac, ,, Libertatea de opinie și de exprimare, Edit. Tipoalex, Alexandria, 2005, pag. 17..
[41] Vezi, pe larg, Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului,,,RA,, Monitorul Oficial,,,București, 2005.

In "Legea nr. 272 / 21.06.2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului", la capitolul al II-lea, secțiunea a IV-a, in art. 47-49, referitoare la "Educație, activități receative și culturale" regăsim atribuțiile ce revin M.E, inspectoratelor scolare, unitatilor de invățământ, intregului personal din invățământul românesc.

In acest sens, cadrele didatice trebuie să întreprindă măsuri necesare pentru:

- facilitarea accesului la educția presșcolară și asigurarea invățământului obligatoriu și gratuit pentru toți copiii,indiferent de sex,rasă, etnie, stare materială etc.,
- derularea de programe de educație pentru parinții tineri, inclusiv in vederea prevenirii violenței in familie,
- organizarea de cursuri speciale de pregătire pentru copiii care nu pot raspunde la cerințele programei școlare naționale, pentru a nu intra prematur pe piața muncii,
- organizarea de cursuri speciale de pregatire pentru copiii care au abandonat școala, in vederea reintegrarii lor in sistemul national de invățământ,
- respectarea dreptului copilului la timp de odihnă și timp liber, precum și a dreptului acestuia de a participa liber la viața culturală și artistică,
- informarea copilului asupra drepturior sale și tratarea lui cu respect, in condițiile in care pedepsele corporale sunt interzise in cadrul procesului instructiv-educativ si formativ românesc
- prevenirea abandonului școlar din motive economice, luând masuri active de acordare a unor servicii sociale in mediul școlar: hrană, rechizite, transport, ș.a.
- semnalarea serviciului public de asistență socială sau, dupa caz,directiei generale de asistență socială și protecția copilului, a tuturor cazurilor de rele tratamente, abuzuri sau de neglijare a copiilor, ș.a[42].

Trebuie să menționăm faptul că în ultimii doi ani școlari,în condițiile pandemiei de Covid-19, mulți copii și tineri din țara noastră au întâmpinat dificultăți deosebite în asigurarea accesului la activitatea instructiv-educativă prin învățarea online, în ciuda eforturilor cadrelor didactice,autorităților locale, județene și centrale de a aasigura platforme și tablete școlilor și elevilor ce provin din familii defavorizate,mai ales din mediul rural. Efectele pozitive și negative se vor vedea în timp…

In aceste condiții, suntem convinsi că toți cei care răspundem de destinele invățământului românesc preuniversitar ne vom strădui să depunem eforturi pentru promovarea, garantarea, protejarea și respectarea drepturilor tuturor copiilor și tinerilor de astăzi; viitorii specialiști ai diferitelor domenii de activitate dintr-o Românie integrată, pe deplin, in Europa Unită, democratică, liberă si prosperă!

Bibliografie

1. **Lucrări,studii**

-XXX,, Drepturile omului,, LADO, Edit. Romfel, București, 1996,

-Bogdan Adrian, Drepturile și libertățile fundamentale ale omului, Edit. Universitaria, Craiova, 2002,

-Duculescu,Victor, Protecția juridică a drepturilor omului, Edit. Lumina Lex, București, 1994,

-Pîrnac, Iulian Liviu, ,, Libertatea de opinie și de exprimare, Edit. Tipoalex, Alexandria, 2005,

-Vrasmos, T. ,Școala și educația pentru toți,,,Edit. Miniped, București, 2004.

2**. Legislație**

- ,,Constituția României,,(revizuită 2003), Edit. RA Monitorul Oficial,, București, 2003,

-,,Convenția cu privire la drepturile copilului,,(1989)LADO, Edit. Romfel, București, 1998,

-Declarația Universală a Drepturilor Omului,,(1948), LADO, Edit. Gemma Total Advertising, București, 1998,

[42] Ibidem, pag. 10.

-„ Legea nr. 272/21.06.2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului„ Regia Autonomă „Monitorul Oficial„ București, 2005,
„ Legea nr.1/2011, EDP, București, 2011.

MENȚINEREA INTERESULUI ELEVILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚAREA ONLINE

Bibliotecar, Dimcea Carmen

Școala Gimnazială nr.1 Măcin, Jud.Tulcea

Copiii cu dizabilități, în special copiii cu dizabilități senzoriale și intelectuale sau dificultăți de învățare, au cele mai puține șanse de a beneficia de soluțiile oferite de învățământul la distanță. Învățământul la distanță nu doar necesită acces la echipament adecvat pentru tehnologii informaționale (IT) și conexiune la internet, disponibilitatea cărților și a altor materiale de învățare adaptate, dar și acces la dispozitive de asistență sau curriculumuri adaptate pentru a permite participarea elevilor cu dizabilități și a face față necesităților lor de învățare. În plus, tinerii sunt afectați de suspendarea oportunităților de învățare nonformală pentru care puține substitute sunt disponibile online.

Ultimii ani au adus cu ei o creștere însemnată a importanței utilizării tehnologiei informatice în activitatea curentă cu elevii, la toate disciplinele, iar perioada de aproape un an ne-a obligat să căutăm soluții pentru a adapta toate conținuturile și activitățile de învățare la o predare on-line la elevii cu CES. Inovația în procesul de educație constă și în preocuparea cadrelor didactice de a se adapta la realitatea de azi legată de predarea on-line, de a găsi metode, soluții ingenioase care să aibă rolul de a menține elevul captivat la această formă de educație și de a găsi totodată mijloace pentru o dezvoltare cognitivă, socială și comportamentală.

„Școala online a apărut neașteptat, ca o mare necesitate și ne-a provocat să fim deschiși către noile tehnologii la un alt nivel, mai înalt decât eram pregătiți emoțional, tehnologic, legislativ, economic etc. Experiența școala online este una inedită, iar acest tip de învățământ necesită o implicare activă a tuturor factorilor educaționali, pentru valorificarea eficientă și rațională a tuturor resurselor". Platformele electronice pentru e-learning oferă facilități de derulare a unor activități de învățare utilizând în mod exclusiv Internetul. Platformele electronice cooperative oferă în plus o serie de facilități referitoare la partajarea informațiilor între cursanți, posibilități de lucru în cooperare, posibilități de a crea discuții de grup pe diferite teme etc.

Utilizarea diferitelor platforme educaționale în timpul activităților on-line necesită creativitate din partea cadrului didactic, abilități și competențe digitale ridicate nu numai pentru a învăța cunoștințe, reguli, algoritmi, ci și pentru a le stimula interesul, motivația și implicarea în activitatea de învățare. Este necesar ca elevii să dețină echipamentul necesar participării la activitățile on-line, conexiune la internet (ceea ce pentru unii elevi cu CES care provin din medii dezavantajate este o adevărată provocare) dar și abilități de a opera cu echipamente noi, instrumente și concepte noi și abstracte de cele mai multe ori. Utilizarea acestor aplicații și a diferitelor instrumente trebuie gândită cu mare atenție astfel încât să țină cont de: obiective, specificul activităților derulate, specificul elevilor cărora li se adresează, nivelul de implicare, durata activităților on-line, etc.

Dascălul care se apropie de copii cu iubire și cu simțul dreptății, care glumește cu ei, care le insuflă sentimente morale, este acela a cărui autoritate rezistă în timp, asemenea dascăli făcându-și simțită influența în întreaga viață ulterioară a copiilor. Deci, acțiunile proiectate cu copiii de vârstă și

școlară mică trebuie proiectate în așa fel încât să se obțină o stare de relaxare și o înviorare afectivă. „În munca de predare să lipsească orice posomorâre, toate să fie tratate cu dragoste paternă”.

Terapia veseliei, propusă de C. Păunescu, presupune crearea unui climat afectiv pozitiv, prin corelarea cât mai eficientă a influenței stării emoționale a copilului cu CES cu climatul social în care se desfășoară activitatea care necesită să fie motivată. Aceasta presupune, în primul rând, utilizarea emoțiilor pozitive pentru a crește productivitatea și motivația la elevii cu CES. O memorie bună și de lungă durată este în relație directă cu starea emoțională trăită de subiect

în momentul memorării, susțin psihologii. Astfel, elevii învață mai bine atunci când învățarea este „acompaniată” de emoțiile plăcute. Utilizarea umorului, atunci când e cazul, dar fără a exagera, va avea ca efect stabilirea unor relații pline de afecțiune atât între educator și elevi, cât și între elevi - elevi .

Astfel, la Matematică, cls. I, pentru învățarea numerației până la 10, se pot folosi,în învățarea on-line, în diverse momente ale lecției, poezioare amuzante sau exerciții - joc de matematică distractivă, care fac mai ușor studiul acestei discipline, trans formând-o într-o “joacă”:

Pe o scară imaginară, numerele suie și coboară merge scara crescător, de la mic la mărișor

dar cine pe scară coboară de la mare la mic zboară Sau:

Câte rățuște ?

Trei rățuște sunt pe lac Și-un rățoi e sub copac. De le numărăm pe toate, câte fac? Ghicești, nepoate?

Interacțiunile armonioase, prietenoase, bazate pe egalitate și respect vor întări motivația pentru cooperare și stima de sine. Fericirea, bucuria, entuziasmul vor asigura activității un cadru destins. Orice acțiune educativă trebuie să fie astfel structurată încât să anticipeze satisfacția, întărirea pozitivă. Încerc să consolidez o relație interpersonală cu acești elevi. Activitățile intelectuale sunt condiționate de starea emoțională a subiectului. Aflându -se permanent într-o ambianță de dragoste, căldură, înțelegere și bunătate, de încredere și respect .

Acordarea recompenselor/sancțiunilor

Pentru a fi eficiente, recompensele și sancțiunile trebuie să respecte anumite cerințe căci „o teorie a instruirii ar trebui să precizeze ritmul și natura recompenselor și pedepselor din cadrul procesului de învățare și predare”. Recompensa este un mijloc de influențare pedagogică folosit în cazul când elevul a îndeplinit cu succes o sarcină grea, a săvârșit o faptă bună. În școală pot fi folosite ca tipuri de recompense: lauda, recompensa materială, recompensa exprimată în timp liber, recompensa exprimată în termeni sociali(conferirea unor responsabilități ca formă de apreciere),

nota. Recompensa acordată pe merit sporește încrederea elevului în forțele proprii, îi trezește dorința de a se evidenția, îl convinge că învățătorul și colegii îi apreciază străduința și rezultatele obținute.

Sancțiunea este un mijloc de influențare pedagogică folosit atunci când copilul nu îndeplinește cerințele stabilite sau încalcă regulile de comportare.Ca tipuri de sancțiuni se pot folosi: discutarea greșelii în colectiv, eliminarea temporară de la jocul sau ocupațiile colectivului, ignorarea, controlul fără calificativ/recompensă. Caracterul sancțiunii se schimbă în funcție de vârsta copilului, dar întotdeauna conținutul și gradul ei trebuie să corespundă greșelii comise.

Bibliografie:

Bruner, J.S., Procesul educației intelectuale, Editura Stiintifica, București,. Comenius J. A., Arta didactică, Ed. Didactică și Pedagogică, București, Zlate , M., Psihologia mecanismelor cognitive , Editura Polirom, Iași

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN UTILIZAREA UNOR STRATEGII MODERNE

Prof.Înv.Primar Dan Ana Camelia –
Școala Gimnazială,,Dr.Ghe.Tite'' Săpânța

"Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze."

Maria Montessori

Creativitatea a devenit un indiciu valoric în multe domenii de activitate, un indiciu al calității în multe profesii și un element de progres al vieții social-economice.

În contextul profundelor transformări ce au loc în societatea românească și a cerinței de integrare a ei în ansamblul structural al lumii contemporane în care nevoia de resurse naturale devine tot mai acută, una din multiplele soluții spre care se înclină valorificarea într-o mare măsură a potențialului creativ al individului.

Dezvoltarea creativității copiilor reprezintă o preocupare permanentă pentru cadrele didactice înzestrate cu un acut simț al imperativului social. Astfel, copilul provocat să creeze va deveni omul capabil să găsească soluții și să se adapteze într-o societate aflată în permanentă schimbare. E nevoie deci de un dascăl creativ, ingenios,plin de fantezie bine informat care să descopere mereu noi metode, procedee și tehnici, noi căi de abordare a fenomenului educațional pentru a depăși rutina, șablonul.

Creativitatea poate fi stimulată la nivelul întregii clase cu ajutorul unor strategii adecvate. Ea poate deveni o modalitate de învățare cu multiple beneficii pentru școlarii mici. Aceștia sunt de-a dreptul încântați să li se ofere șansa să-și exprime gândurile și sentimentele în moduri cât mai variate și originale, jocurile de creativitate fiind un cadru optim în acest scop. Problema care se ridică este aceea a efortului pe care îl vor depune atât elevii, cât și învățătorul în realizarea obiectivelor propuse. Identificarea unor metode și procedee care să faciliteze stimularea creativității, găsirea unor căi de activitate a învățării, face viața școlară mai dinamică, motivată și interesantă, învățătorului oferindu-i-se satisfacții deosebite.

Flexibilitatea în ceea ce privește adaptarea conținuturilor la nivelul de dezvoltare concretă și la interesele copiilor, precum și punerea accentului pe învățarea procedurală, conducând la structurarea unor strategii și proceduri proprii de dezvoltare de exerciții, de explorare și de investigare, la dezvoltarea interesului și a motivației pentru studiul și aplicarea limbii române în contexte variate.

Dezvoltarea spiritului de observație, a gândirii și imaginației, dezvoltarea aptitudinilor de ordin caracterial până la setul direcțional al personalității creatoare asigură originalitatea în cazul exercițiilor de limba română. De asemenea, este nevoie de restructurări radicale în metodologia învățării, precum și de crearea în clasă a unei atmosfere permisive, care să favorizeze comunicarea în activitatea de învățare. Suplețea și originalitatea gândirii, găsirea unor soluții noi și satisfacția față de găsirea acestora pot fi cultivate prin toate disciplinele de învățământ, dar în special, pot fi utilizate în acest sens resursele oferite de studiul limbii și literaturii române.

Lecțiile de limba română oferă reale posibilități de organizare și desfășurare a unor multiple activități menite a dezvolta capacitatea de creație a elevilor. Dintre acestea pot fi amintite: povestirea cu schimbarea formei, povestirea prin analogie, continuarea povestirii, intercalarea unor noi episoade în povestiri, ilustrarea textelor literare, modelajul, dramatizarea povestirilor, realizarea compunerilor, crearea de poezii, ghicitori, alcătuirea propozițiilor după scheme date, transformarea vorbirii directe în vorbire indirectă și invers.

Un loc important în dezvoltarea limbajului și a vocabularului activ îl are utilizarea jocurilor didactice orale, asemenea activități de învățare oferind elevilor nu numai bucuria și satisfacția de a

se juca, dar sunt și un real prilej de dezvoltare a capacităților creative. Pentru ca activitatea didactică să aibă o mai mare atractivitate pentru elevi, se pot utiliza o serie de jocuri didactice:”Să găsim familia cuvântului”, ”Cine răspunde repede și bine?”, ”Jocul însușirilor”, ”Ordonați și transformați”, ”Cele mai frumoase expresii”, ”Unde sunt greșelile”, ”Eu spun una, tu spui multe”, ”Eu, tu, el, noi, voi, ei”, ”Cum nu este?”, ”Cel mai bun povestitor”, ”Spune cum e corect”, ”Unde e greșeala?”, ”Litera se plimbă”, ”Scara cuvintelor”.

Din categoria tehnicilor de simulare, utilizarea dramatizărilor, a jocurilor de rol, cu prilejul cărora elevii au fost puși în situații imprevizibile reprezintă de asemenea, activități menite a dezvolta capacitatea de creație a elevilor. O altă modalitatea de stimulare a creativității este realizarea unei sarcini de muncă pe echipe. Elevii sunt împărțiți în grupuri. Fiecare grup va strânge informații, le va sintetiza și le va prezenta pe subteme, va realiza desene și ansambluri care vor reprezenta caracteristicile anotimpului toamna.

Așadar, noile metode se bazează pe toate formele de organizare a activităților(individual, perechi, grup, și frontal), clasa de elevi devenind o comunitate de învățare, în care fiecare contribuie atât la propria învățare, cât și la procesul de învățare colectiv. Elevii sunt solicitați să apeleze la acele surse care îi ajută să rezolve problemele și unt implicați în experiențe de învățare complexe, proiecte din viața reală prin care își dezvoltă cunoștințele și deprinderile.

Bibliografie

Cojocaru Venera Mihaela, Teoria și metodologia instruirii, E.D.P.,2002
Jeannie Steele, Kurtist S. Meredith, Lectura și scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice
Marin Stoica, Pedagogie și psihologie, Editura Gheorghe Alexandru, 2002

COMUNICAREA EFICIENTĂ

Turcu Carmen-Alina
Colegiul Național "Grigore Moisil" Urziceni

Trăim în epoca în care cuvântul digitalizare se regăsește în multe dintre domeniile sociale. Este aproape pe buzele tuturor: de la instituții publice la bănci, de la producători și comercianți la divertisment devenim tot mai virtuali. O consecință a acestui lucru se reflectă în modul de interacțiune și comunicare între membrii societății.

În calitate de cadru didactic și diriginte la o clasă de boboci, am simțit nevoia să mă întorc la cursul de psihologie privind comunicarea în general și comunicarea cu elevii în special. Ceea ce mi-am amintit, vă împărtășesc și vouă:

Comunicarea interpersonală din perspectiva managementului clasei de elevi reprezintă o mulțime de elemente cognitive și afective cu scopul de a transmite informații, credințe, de a induce o emoție sau de a scoate la iveală un comportament .

Formele de comunicare interpersonală sunt comunicarea verbală și comunicarea nonverbală. Comunicarea verbală are ca principal instrument de realizare limbajul și ca modalități de exprimare comunicarea verbală simplă, convingerea și sugestia. În timp ce primele două exploatează funcția cognitivă și comunicativă a limbajului, sugestia utilizează cu precădere funcțiile expresive și persuasive ale limbajului. Comunicarea nonverbală are ca instrumente de realizare elemente paralingvistice; această formă de comunicare este folosită pentru exprimarea atitudinilor, a stărilor afective dar și pentru consolidarea, nuanțarea și precizarea ideilor transmise. Se poate constata gradul său de ambiguitate existând chiar riscul unor inducerii în eroare în cazul în care nu se ține seama de context, de mediile sociale din care provin elevii, de desfășurarea relației cu cadrul didactic sau de starea afectivă a momentului. Principiul pe care trebuie să-l respecte cadrul didactic, manager școlar, este principiul adaptării la context. Adevărații maeștri ai comunicării, cadrele didactice nu sunt acelea care fac apel la semne rare și nici cele ce se mulțumesc cu clișee, ci aceia care manipulând codurile obișnuite reușesc să își exprime complet mesajul.

De cele mai multe ori elevii nu au curajul să recunoască faptul că nu au înțeles și cu atât mai mult să pună întrebări suplimentare Nu e vorba numai de lipsa curajului ci și de faptul că nu li s-a deschis o asemenea perspectivă. În consecință, elevii trebuie învățați să întrebe. Aceasta presupune o receptare activă a celor comunicate de către profesor și trecerea ideii prin filtrul propriei sale personalități. Rolul cadrului didactic este foarte important în stimularea acestui mod de a gândi la elevi prin solicitarea opiniei acestora și a propriei interpretări. Este important, de asemenea, ca elevii să își pună și să pună întrebări.

Paraverbalul și nonverbalul în comunicarea interpersonală au un rol major.

Paraverbalul reprezintă modul concret în care curge vorbirea noastră. De foarte multe ori însă, insuccesul unei ore este determinat tocmai de acest aspect. Se constată că un cadru didactic îi face pe elevi să caște din cauza monotoniei discursului său, altul vorbește prea tare motiv care conduce ca elevii să nu înțeleagă nimic din ceea ce dorește să transmită cadrul didactic. Aspectul paraverbal al discursului nostru conține ca elemente de bază volumul, ritmul și fluența înălțimea sau tonalitatea vocii și modul de articulare a cuvintelor. Sunt câteva reguli ale paraverbalului pe care cadrul didactic în calitate de manager al clasei de elevi trebuie să le respecte:

1 Volumul vocal trebuie să varieze de la un moment al discursului la altul. Este recomandabil să se vorbească mai tare și cu mai mult entuziasm la începutul și la sfârșitul prezentării pentru a sublinia obiectivele și concluziile.

2 Ritmul vorbirii trebuie să fie și el variat pentru a sparge monotonia. Este bine să se vorbească mai rar când se subliniază ideile principale să se mărească ritmul la pasajele de tranziție și să se mențină

alert la pasajele descriptive și la cele familiare clasei. Pauzele în vorbire își au rolul lor foarte bine precizat: pregătirea clasei pentru o idee foarte importantă, captarea atenției, etc.

3 Tonalitatea trebuie să fie normal. Ridicarea tonului este recomandabilă pentru a sublinia ideile esențiale și pentru calmarea unei săli tulburente. Adesea se poate obține un efect similar numai prin coborârea bruscă a tonalității. Tonul ascuțit poate fi considerat ca agresiv și anticipant al unei reacții de atac.

4 Articularea cuvintelor trebuie să fie clară distinctă și corectă. Este bine să se evite înghițirea unor silabe deoarece creează o impresie de superficialitate și neglijență.

Nonverbalul în relațiile interpersonale se referă la modul în care privirea corpul și gesturile noastre acompaniază discursul propriu zis întărind sau reducând efectele lui asupra clasei. În timp ce aspectul verbal și cel paraverbal sunt predominant conștiente și deci controlabile, cel nonverbal este cu precădere inconștient ceea ce face ca posibilitățile de a-l controla să fie foarte reduse dar nu inexistente. Primul demers este acela al decodificării limbajului atunci când asistăm la prezentări ale elevilor: trebuie să fim atenți la poziția corpului, la mișcările corporale, la gesture, la priviri.

Rafinarea aspectelor nonverbale se realizează pe măsură ce înaintăm în vârstă și căpătăm experiență. Chiar dacă aspectul inconștient primează, anumite gesturi pot fi exersate, mai ales atunci când exprimă adevăratele noastre intenții. Astfel putem face mai mult în direcția detensionării atmosferei pentru creșterea încrederii reciproce sau a eficienței generale a discursului prin anumite atitudini și gesturi corporale. S-a constatat că 90% din opinia pe care ne-o facem despre altă persoană sau pe care aceasta și-o face despre noi se construiește în primele 50 de secunde ale întâlnirii, timp în care cu certitudine nu poate fi realizat un schimb de replici. Prima impresie se schimbă foarte greu, deci atenție cadre didactice la comunicarea nonverbală!

Tot ceea ce înseamnă comunicare interpersonală în clasa de elevi se prezintă ca fiind o componentă esențială a managementului clasei. Cadrele didactice care au deprinderi native de comunicare ajung mai ușor la mintea și inima elevilor lor.

În această perioadă pandemică pe care o traversăm nu este suficient, dar este un prim pas să identificăm nevoile elevilor noștri, să-i ascultăm și să ne facem ascultați, în concluzie să comunicăm eficient!

Bibliografie:

Ion-Ovidiu Panișoara, Comunicarea Eficientă, Editura Polirom, 2015
Iucu Romiță, Managementul clasei de elevi, Editura Polirom, 2006
Leroy Gilbert, Dialogul în educație, EDP, București 1974
Neacșu Ioan, Instruire și învățare, Editura Științifică, București, 1990

EDUCAȚIA MUZICALĂ-STRATEGII INOVATIVE DE ÎNVĂȚARE

Profesor- Călianu Marcela-Olimpia
Colegiul Național „Spiru Haret”- Tecuci, jud. Galati.

În ultimele decenii, în învăţământul românesc de masă, educaţia muzicală a fost marginalizată. Cauzele multiple, atât obiective, cât şi subiective constituie un subiect vast de dezbatere care nu face obiectul acestui articol (posibil într-unul viitor). Interesul elevilor, al părinţilor, al managerilor unităţilor de învăţământ se îndreaptă spre disciplinele „de examen” sau cu potenţial de împlinire profesională în detrimentul celor care formează doar o cultură generală.

În acest context, profesorii de educaţie muzicală trebuie să fie extrem de creativi pentru a capta atenţia şi a suscita interesul elevilor.

Ca profesor, am căutat permanent modalităţi de a capta şi menţine atenţia elevilor pentru activităţile muzicale, de a le trezi interesul pentru descifrarea tainelor muzicii, de a-i determina să îşi extindă percepţia asupra calităţilor sunetului muzical.

Evaluarea la Educaţie muzicală devine o adevărată provocare în acest context, întrucât limitarea notării la nivelul informativului nu poate fi decât dezavantajoasă aprecierii corecte şi stimulatoare a disciplinei. Educaţia muzicală urmăreşte, pe lângă definirea şi însuşirea unor noţiuni, şi formarea capacităţilor de receptare şi de exprimare verbală a imaginilor şi a trăirilor declanşate de audierea unor lucrări muzicale. Urmăreşte, de asemenea, evoluţia spirituală şi a trăirii artistice, dezvoltarea sensibilităţii, creşterea interesului pentru activităţile muzicale ş. a. Având în vedere specificului acestei discipline, evaluarea se realizează de multe ori prin metode indirecte, inductive.

Întrucât muzica are caracter sincretic (muzică, vers, mişcare, expresie plastică), activităţile didactice se pot face asociindu-le pe cele strict muzicale cu activităţi plastice. Ideea de a interacţiona în cadrul lecţiilor de educaţie muzicală cu educaţia plastică nu-mi aparţine, ea a prins contur în cadrul cursurilor primului program masteral pe care l-am urmat (în specialitate).

Din dorinţa de a aprofunda şi domeniul didacticii am urmat şi programul „Strategii inovative de învăţare. Masterat didactic” la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației din cadrul Universității București, ceea ce a determinat o extindere a ideii de interacţiune a muzicii şi cu alte discipline: literatură, matematică, TIC, educaţie fizică (dansul este rezultatul interacţiunii dintre muzică şi mişcare, nu?). În acest articol vă împărtăşesc câteva astfel de abordări interdisciplinare provocându-vă să descoperiţi şi altele la care eu nu m-am gândit.

Muzica şi arta plastică

Fiind vorba de reuniunea a două arte, activităţile educative urmăresc îndeosebi formarea de valori şi atitudini. Deşi evaluarea se poate realiza prin orice metode – lucrări scrise, lucrări practice, metoda proiectului (artistic sau ştiinţific), metoda portofoliului – obiectivele aprecierii vor fi mai mult de ordin afectiv, de formare de deprinderi şi capacităţi si mai puţin de ordin cognitiv (ne referim strict la învăţământul de masă, nu la cel vocaţional). Spre exemplu, la clasa a V-a, în urma audiţiei concertului „*Primăvara*” din ciclul „*Anotimpuri*” de Antonio Vivaldi, elevii pot realiza un tablou în culori evocând numai elementele sonore specifice anotimpului surprinse de compozitor, apoi îşi vor prezenta tabloul realizat, explicând legătura dintre muzică şi imagine. La clasa a VIII-a, în urma reaudierii Simfoniei a IX-a, „Din lumea nouă”, partea *I. Adagio. Alegro molto* (în formă de sonată) de Antonin Dvořác, elevii vor reprezenta forma de sonată realizând o lucrare plastică asemănătoare unei frize decorative împărţind o coală de desen în trei (pe lungime) în care vor indica, prin culori (respectând raportul acestora), atmosfera evocată de compozitor ţinând seamă de structura formei de sonată şi caracteristicile celor două teme: *expoziţia* cu cele două teme contrastante în partea de sus a foii, *dezvoltarea* în mijloc şi în partea de jos – *repriza*.

Muzica şi limba română

Asocierea muzicii cu această disciplină determină utilizarea probelor scrise în care se pot evalua şi atingerea obiectivelor de ordin cognitiv. La clasa a V-a elevii pot despărţi în silabe textul unei piese muzicale clasice învăţată în clasă (de exemplu „Cântec de leagăn" de Johannes Brahms), după care vor indica silabele care reprezintă timpi accentuaţi, silaba/ silabele care reprezintă anacruza, menţionând şi măsura cântecului. La clasa a VI-a, elevii pot asocia emoţiile trăite în timpul audiţiei muzicale cu diverse părţi de vorbire (de exemplu 5 substantive, 5 verbe, 5 adjective) pe care să le utilizeze apoi într-un scurt eseu de prezentare a piesei audiate indicând şi tonalitatea acesteia.

Muzica şi TIC

În această epocă a tehnologiilor, fiecare elev îşi formează competenţe TIC, utilizarea calculatorului, a internetului fiind una din activităţile lor preferate: caută informaţii şi ascultă muzică, redactează documente, utilizează softuri de prelucrare a imaginii, a sunetului. Aceste competenţe pot interacţiona pozitiv cu cele formate la educaţie muzicală. Prezentarea unei opere, operete sau balet în PowerPoint la clasa a VII-a poate fi un bun exemplu în acest sens.

Elevii pot lucra în echipe de „specialişti" în care fiecare îşi poate valorifica aptitudinile în diverse activităţi: în domeniul documentării şi sintetizării informaţiilor, în selectarea şi prelucrarea imaginilor reprezentative, în căutarea, descărcarea şi chiar prelucrarea fişierelor audio-video sau în interpretarea unor arii celebre în timpul prezentării proiectului.

Cu siguranţă, evaluarea la disciplina educaţie muzicală poate lua diverse forme, interdisciplinaritatea poate genera creşterea interesului pentru educaţia muzicală şi o mai mare implicare a elevilor în activităţile didactice. Nouă, dascălilor, ne revine sarcina de a fi creativi în procesul didactic în aşa fel încât acesta să fie cât mai stimulativ pentru elevi.

Bibliografie:

Munteanu, Gabriela, (2007). Didactica educaţiei muzicale, ediţia a II-a, Bucureşti, Editura Fundaţiei România de Mâine

Vasile, Vasile, (2004). Metodica educaţiei muzicale, Bucureşti, Editura muzicală

PROIECT ETWINNING ”I'M USING SAFER INTERNET I DON'T LEAVE A DIGITAL FOOTPRINT”

Prof.înv.primar Tomescu Cristina
Colegiul Național ”Tudor Vladimirescu”, Tg.-Jiu

Prin proiectul nostru privind amprenta digitală, ne-am propus să îi educăm pe elevi să fie utilizatori conștienți și siguri de Internet și să nu lase o amprentă digitală în mediul virtual. Proiectul a fost realizat cu ajutorul contribuției partenerilor din Italia, Franța, Portugalia, România, Lituania, Bulgaria, Estonia, Albania, Iordania, Azerbaidjan și Turcia. Produsele comune au fost blogul, videoclipul proiectului, expoziția virtuală și lucrările de Padlet.

Au fost utilizate metodele de predare și gamificare bazate pe proiecte, rezolvarea problemelor, cercetarea și metodele de analiză. Proiectul nostru este centrat pe elevi și include diverse activități. Copiii sunt principala forță și au fost entuziaști, entuziasmați, creativi și responsabili . Activitățile au fost planificate în conformitate cu procesul pandemiei, iar echipele noastre au participat la activități confortabile, sigure și eficiente . De-a lungul proiectului, am reușit întotdeauna să atragem atenția elevilor noștri cu diverse instrumente web2.0, jocuri și competiții. În acest fel, au învățat și s-au amuzat. Au participat cu entuziasm la toate activitățile noastre tematice ”Utilizarea sigură a Internetului și amprenta digitală” (utilizare conștientă și sigură a Internetului, etica Internetului, amprenta digitală, cetățenie digitală, etichetă eSafety, și intimidare cibernetică). În timpul activităților, aceștia au efectuat colectarea de informații, cercetare și studii comparative. Cu activitățile mixte de echipă pe care le-am creat, s-au desfășurat atât activități individuale, cât și de grup. În plus, unele dintre activitățile noastre din timpul proiectului au fost realizate prin asocierea anului 2021 al eTwinning cu tema specială „Alfabetizare și dezinformare media”.

Achizițiile despre utilizarea conștientă și sigură a Internetului și cetățenia digitală au fost integrate în curriculum. Cu alte cuvinte, în timp ce stabilim activitățile proiectului nostru, brainstorming-ul a fost făcut luând în considerare aceste câștiguri. Proiectul nostru are o zonă de lucru flexibilă și o structură care poate oferi o tranziție versatilă și interdisciplinară. Au fost utilizate metodele de predare și gamificare bazate pe proiecte, culegerea de informații, studii comparative, rezolvarea problemelor, metode literare, artistice, tehnice, științifice, de cercetare și analiză. În proiectul nostru, am încercat să dezvoltăm abilități conștiente și sigure de utilizare a computerului folosind instrumente web 2.0 pentru elevi. Majoritatea activităților au fost modelate în jurul temei eTwinning 2021 „Alfabetizare și dezinformare media”. De exemplu, activitatea noastră de cetățenie digitală se suprapune exact cu tema relevantă. Toate obiectivele activităților au fost explicate echipelor de elevi. S-a urmărit îmbunătățirea abilităților de gândire analitică, a gândirii creative și a cercetării . Participanții sunt încurajați să fie principala forță a proiectului ca oameni creativi, responsabili și independenți, care nu dețin doar ideile profesorului.

Comunicarea a fost făcută cu toți partenerii prin intermediul buletinului Twinspace Teacher și a conturilor de socializare specifice proiectului nostru. Datorită naturii multinaționale, limba comună a fost determinată ca engleză și toate corespondențele din buletinul profesorului, jurnalul proiectului, secțiunea forumuri și grupurile de socializare au fost realizate în limba engleză. Astfel, a fost stabilită o comunicare puternică între parteneri. În timpul întâlnirilor online, au fost oferite comunicări, informații și schimb de activități între partenerii proiectului și elevi. Toate activitățile s-au desfășurat în cooperare. Instrumentele web 2.0 colaborative au fost, de asemenea, utilizate în mod activ . Am fost în cooperare constantă cu ceilalți profesori de la școala noastră. În acest fel, profesorii noștri ne-au ghidat cu succes pe mine și pe echipa mea de elevi în proiect pe tot parcursul proiectului. Studiile de poezie, poveste și test au fost realizate ca o activitate mixtă a echipei de țară. Expoziția virtuală, blogul, crearea amprentei noastre digitale, amprenta digitală Padlet și proiectul

video, pe care le-am creat contribuind cu partenerii noștri, sunt rezultate comune ale produsului. „Rezervarea electronică” și „Politica comună a cetățeniei digitale” sunt rezultatele finale.

Fiecare material încărcat în Twinspace a fost încercat să fie îmbogățit cu un instrument web 2.0. Diverse instrumente de editare foto sunt folosite pentru a colaja, masca și edita imagini. Prezi, Renderforest, Buigu, Google Slides, Scoompa, Vivavideo, Kizoa etc. pentru diapozitive video. sunt utilizate instrumente web 2.0. ETwinning live-adobe connect, zoom și Microsoft Teams pentru seminarii web; instrumente web 2.0, cum ar fi Canva, Wordart (Tagul) Postermywall etc. pentru designuri de poster și logo; Formular Google ca instrumente de sondaj și măsurare; Ca programe de animație, instrumentele Animato, Pixiz, Animaker etc. web 2.0 foloseau Artsteps pentru expoziții virtuale. În acest fel, s-a acordat atenție utilizării tehnologiei și s-a realizat promovarea și diseminarea produselor proiectului nostru.

Cu ajutorul acestui proiect, elevii au câștigat abilități precum utilizarea conștientă și sigură a Internetului, nelăsând amprente digitale în medii virtuale, securitate electronică, intimidare, evitarea agresiunii cibernetice, fiind cetățean digital conștient.. Datorită realizărilor proiectului , s-a realizat și tranziția interdisciplinară, iar interesul și elevilor pentru alte cursuri a crescut, de asemenea, pozitiv. Acest proiect a fost o experiență diferită pentru noi, ca profesori. A contribuit foarte mult la dezvoltarea noastră profesională.

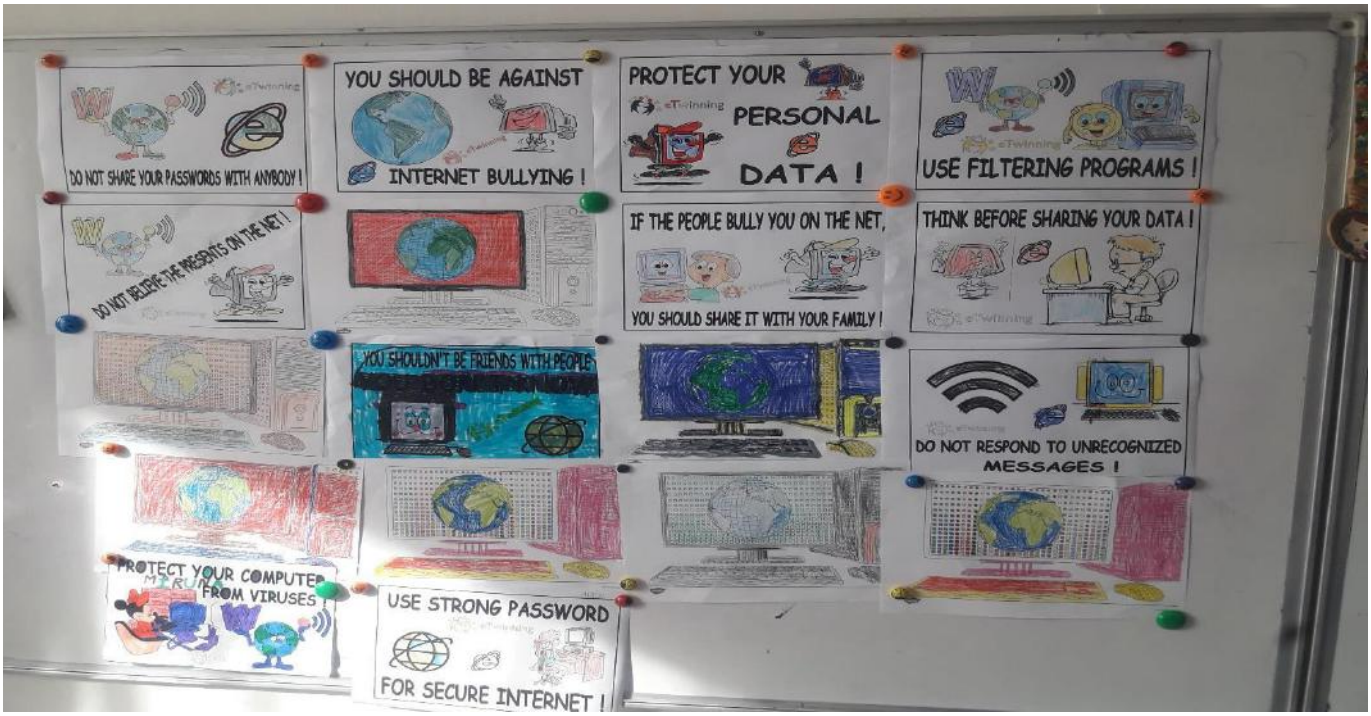
DO NOT SHARE YOUR PASSWORDS WITH ANYBODY !
YOU SHOULD BE AGAINST
INTERNET BULLYING !
PROTECT YOUR
PERSONAL
DATA !
USE FILTERING PROGRAMS !
DO NOT BELIEVE THE PRESENTS ON THE NET !
IF THE PEOPLE BULLY YOU ON THE NET,
YOU SHOULD SHARE IT WITH YOUR FAMILY !
THINK BEFORE SHARING YOUR DATA !
YOU SHOULDN'T BE FRIENDS WITH PEOPLE
DO NOT RESPOND TO UNRECOGNIZED
MESSAGES !
PROTECT YOUR COMPUTER
FROM VIRUSES !
USE STRONG PASSWORD
FOR SECURE INTERNET !

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

Pescaru Irina, Creț Ileana
Școala Gimnazială Liviu Rebreanu, București

A face managementul clasei înseamnă a utiliza un set de instrumente de gestionare a relaţiilor dintre profesori şi elevi pe de o parte, şi dintre elevi pe de altă parte. Acest set de instrumente este oferit profesorilor şi învăţătorilor pentru a le facilita munca şi pentru a-i ajuta să construiască un mediu de muncă sănătos.

Utilizarea acestor instrumente la clasă urmăreşte două scopuri egale ca importanţă: asigurarea reducerii stresului pe care îl presupune munca în şcoală, prin gestionarea eficientă a problemelor de disciplină şi a relaţiei cu elevii, iar în al doilea rând, protejarea sănătatii emoţionale a copiilor şi asigurarea dezvoltării armonioase. Un management al clasei care asigură protejarea sănătăţii emoţionale a elevilor şi reducerea problemelor de disciplină contribuie la dezvoltarea unui mediu de muncă sănătos, mai puţin stresant şi solicitant. Un mediu de muncă sănătos este o resursă importantă pentru optimizarea procesului instructiv, pentru protejarea şi menţinerea sănătăţii şi calităţii vieţii profesorilor şi învăţătorilor.

Problemele de disciplină tot mai frecvente şi dificultatea gestionării lor sunt importante surse de stres la locul de muncă. Multe situaţiile care apar fac dificilă interacţiunea cu elevii şi scad eficienţa activităţii didactice.

Este util pentru profesori şi învăţători să înveţe metode noi de a face managementul clasei pentru că: în acest moment mulţi profesori se confruntă cu probleme de disciplinare De multe ori termenul de „disciplinare" este folosit doar pentru a denumi modalitatea de a rezolva problemele de comportament ale copiilor, acasă sau la şcoală. Sensul acestui cuvânt este mult mai larg şi se referă la un proces continuu de învăţare, prin care copilul este pregătit pentru gestionarea propriilor resurse (comportamente, cunoştinţe, abilităţi).

Chiar dacă am stabilit de la început reguli ale clasei, rutini, o relaţie foarte deschisă cu copiii, este normal să apară comportamente problematice. Chiar şi într-un mediu pozitiv de învăţare adulţii stabilesc limite care nu sunt pe placul elevilor.

Fiecare profesor sau învăţător poate identifica cu uşurinţa probleme de disciplină, precum agresivitate, refuz, sfidare, ignorare etc. Aceste probleme împiedică desfăşurarea optimă a orelor de clasă şi eficienţa învăţării. De multe ori, soluţionarea acestor probleme este dificilă deoarece sub denumirea acestor probleme se "ascund" mai multe aspecte care trebuie gestionate. De exemplu, spunem că ne confruntăm cu probleme de agresivitate, atunci când avem în clasă copii care scuipă colegii, care îi îmbrâncesc pe ceilalţi în pauze, care înjură sau care îi ameninţă pe colegi sau pe profesori. Ca urmare, reducerea frecvenţei problemelor de agresivitate este un proces dificil atât timp cât dorim să construim o strategie de reducere a agresivităţii, dar nu abordăm pe rând comportamentele pe care le observăm la copii şi pe care le reunim sub denumirea de agresivitate. Pentru fiecare situaţie problematică trebuie identificate comportamentele care apar şi care ne fac să punem diferite etichete (obraznic, neatent etc.) atunci când le observăm. Profesorul-manager îsi creează condiţiile necesare pentru reuşita activităţilor în clasă, nu numai sub aspectul precizării clare a obiectivelor, al prelucrării conţinutului tematic, al alegerii strategiilor etc. ci şi al celorlalte condiţii care facilitează desfăşurarea optimă a acestor activităţi în plan pedagogic: condiţii ergonomice, psihologice, sociale, operaţionale, inovatoare, normative. Profesia de învăţător sau de profesor urmăreşte obiective deosebite: pregătirea copiilor şi a adolescenţilor din punct de vedere academic, dar şi pregătirea lor pentru viaţă. Schimbările continue care apar în mediul social, particularităţile curriculumului, diferenţele individuale între copii, fac ca această muncă să fie una provocatoare şi solicitantă în acelaşi timp. Un profesor trebuie să fie format pentru a avea un comportament eficace la clasă, atât în timpul pregătirii sale iniţiale, cât şi prin stagii de pregătire

continuă/perfecţonare. Curriculumul, structurile organizatorice ale formării şi comportamentul profesorului cu particularităţile lor au un rol incontestabil în influenţarea eficacităţii învăţării la elevi. Există o interacţiune dinamică între aceste aspecte, iar rezultatul final din perspectiva eficacităţii învăţării la elevi este dependent de această interacţiune.

BIBLIOGRAFIE :

Gherguţ, Alois – Management general şi strategic în educaţie “, Editura POLIROM 2007
Iucu, Romiţă B. - “ Managementul clasei de elevi “ , Editura POLIROM 2006

LEADERSHIPUL CENTRAT PE ÎNVĂȚARE

Bocioancă Ana-Cristina
Colegiul Tehnic "Mediensis" Mediaș

Importanţa leadershipului şi a managementului eficient pentru succesul în activităţile unităților de învățământ se bucură de o recunoaştere deosebită în secolul al XXI-lea. Unii specialiști din domeniu consideră că manager și leader sunt termeni sinonimi și îi folosesc în mod alternativ. Însă, leadership-ul și managementul reprezintă de fapt dimensiuni distincte ale persoanelor din conducere: leadership-ul reprezintă capacitatea de a determina oameni să acționeze, managerul, în schimb, este cel care asigură atingerea obiectivelor organizaționale prin planificare, organizare și orientarea muncii către finalitate. Această diferențiere este dublată de înţelegerea faptului că directorii şcolilor şi membrii consiliului de administraţie trebuie să fie în acelaşi timp lideri buni şi manageri eficienţi. Dimensiunea leadershipului include conceptele de viziune, valori şi aspecte transformaţionale. Este important să fii un manager competent, însă abilităţile de leadership sunt percepute ca fiind mai semnificative.

Leadershipul şi managementul eficient sunt esenţiale pentru realizarea varietăţii de obiective stabilite pentru instituţiile de învăţământ de către factorii de decizie, în special de guvernele care asigură finanţarea. Într-o economie tot mai globalizată, o forţă de muncă bine pregătită este vitală pentru menţinerea şi creşterea competitivităţii. Societatea se aşteaptă ca instituțiile de învățământ să pregătească oameni capabili să lucreze într-un mediu supus unor schimbări rapide. Profesorii, liderii şi managerii acestora sunt cei de la care se așteaptă trebuie să ridice ştacheta standardelor educaţionale.

Accentul tot mai pronunţat pe managementul predării şi al învăţării, ca activităţi-nucleu în cadrul unităţilor de învăţământ, a dat naştere conceptului de „leadership al instruirii" sau leadership „centrat pe învăţare". Leithwood, Jantzi şi Steinbach[43] critică lipsa unor descriptori specifici şi sugerează că acest concept ar putea avea o varietate de sensuri. „Leadershipul instruirii presupune ca în centrul atenţiei liderilor să se afle comportamentul profesorilor angajaţi în activităţi care influenţează direct dezvoltarea elevilor".

Definiţia lui Bush şi Glover explică direcţia acestui proces de influenţare: leadershipul instruirii este centrat pe predare şi învăţare, precum şi pe comportamentul profesorilor în lucrul cu elevii. Influenţa liderilor are ca scop favorizarea învăţării cu ajutorul profesorului. Accentul cade pe direcţia şi impactul influenţei şi mai puţin pe procesul propriu-zis de exercitare a influenţei[44].
Cercetarea autorilor Blasé şi Blasé[45], a inclus 800 de directori din şcolile primare, gimnaziale şi din liceele americane și a ajuns la concluzia că un comportament eficient în cadrul leadershipului instruirii implică trei aspecte:
• dialogul cu profesorii (conferenţierea);
• promovarea dezvoltării profesionale în rândul profesorilor;
• încurajarea predării reflexive.

Sintagma „leadership al instruirii" provine din America de Nord, fiind înlocuită în Anglia, dar şi în alte sisteme educaţionale de „leadership centrat pe învăţare". Rhodes şi Brundrett[46] susţin că cea de-a doua variantă este mai generoasă ca sens şi are un potenţial mai mare de a influenţa

[43] Leithwood, K., Jantzi, D., și Steinbach, R. (1999), Changing Leadership for Changing Times, Buckingham: Open University Press.
[44] Bush, T., și Glover, D. (2002), School Leadership: Concepts and Evidence, Nottingham: National College for School Leadership
[45] Blasé, J., și Blasé, J.R. (1998), Handbook of Instructional Leadership: How Really Good Principals Promote Teaching and Learning, Londra: Sage Publications
[46] Rhodes, C., și Brundrett, M. (2010), „Leadership for learning", în T. Bush, L. Bell și D. Middlewood (eds.), The Principles of Educational Leadership and Management, Londra: Sage

şcoala şi rezultatele elevilor. Autorii „explorează tranziţia de la leadershipul instruirii, preocupat de asigurarea calităţii predării, la leadershipul pentru învăţare, care încorporează un spectru mai larg de acţiuni ce sprijină învăţarea şi rezultatele învăţării" (ibid.). Southworth[47] susţine că liderii pot influenţa învăţarea prin trei strategii de bază:

• modelare;
• monitorizare;
• dialog.

Modelarea înseamnă puterea exemplului. Liderii centraţi pe învăţare sunt modele pentru ceilalţi pentru că sunt preocupaţi de activitatea de predare, de învăţare şi de specificul grupurilor de elevi, dorind să fie informați cât mai bine în această privinţă.

Monitorizarea presupune vizitarea claselor, asistența la ore şi furnizarea de feedback profesorilor. Dialogul creează oportunităţi pentru profesori de a realiza un schimb de idei pe tema învăţării şi a predării alături de colegi şi lideri din sistem.

Liderii de succes sunt tot mai axaţi pe învăţare, acesta fiind scopul unic şi central al organizaţiilor cu profil educaţional. Totodată, aceştia sunt supuşi presiunii tendinţelor de contabilizare a unui proces educaţional „orientat spre rezultate". Pe măsură ce aceste presiuni conjuncturale se amplifică, liderii şi managerii din sistemul de educaţie trebuie să dea dovadă de măiestrie, flexibilitate şi de cunoştinţe solide pentru a susţine instituţia pe care o conduc. Se impune ca factorii de decizie din cadrul instituţiilor de învăţământ să asimileze datele teoretice, dar şi aspectele practice ale managementului educaţional. Competenţa presupune capacitatea de a transpune conceptele teoretice în acţiuni de succes.

Deşi aspectul învăţării trebuie nuanţat puternic în activitate, liderii trebuie să aibă în vedere însă şi alte aspecte ale actului educaţional, precum socializarea, sănătatea elevilor, bunăstarea şi stima de sine, precum şi dezvoltarea unei culturi şi a unui climat favorabile, direct legate de nevoile specifice ale şcolii şi ale comunităţii locale.

1. Leithwood, K., Jantzi, D., şi Steinbach, R. (1999), Changing Leadership for Changing Times, Buckingham: Open University Press.
2. Bush, T., şi Glover, D. (2002), School Leadership: Concepts and Evidence, Nottingham: National College for School Leadership
3. Blasé, J., şi Blasé, J.R. (1998), Handbook of Instructional Leadership: How Really Good Principals Promote Teaching and Learning, Londra: Sage Publications
4. Rhodes, C., şi Brundrett, M. (2010), „Leadership for learning", în T. Bush, L. Bell şi D. Middlewood (eds.), The Principles of Educational Leadership and Management, Londra: Sage
5. Southworth, G. (2004b), „Learning-centred leadership", în B. Davies (ed.), The Essentials of School Leadership, Londra: Paul Chapman Publishing

[47] Southworth, G. (2004), „Learning-centred leadership", în B. Davies (ed.), *The Essentials of School Leadership*, Londra: Paul Chapman Publishing

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof.înv.primar :Suceava Dana-Maria
Școala Gimnazială Ibănești

Învățământul este, sau ar trebui să fie, echivalentul cuvântului educație, definit de E. Durkheim ca o *"acțiune exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt încă coapte pentru viața socială. Ea are ca obiect să provoace și să dezvolte în copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale pe care le reclamă de la el atât societatea politică în întregul ei, cât și mediul special căruia îi este destinat"* (1/pg.78-79).

Deși emisă cu mult timp în urmă, această definiție este corectă în esență deoarece natura umană nu este pur și simplu un dar natural pe care se poate clădi orice sau care poate fi modelată oricum, ori care, dimpotrivă, este în afara oricărei deveniri istorice, ca o entitate biopsihică eternă, imuabilă.

Teoreticienii educației, la începutul epocii moderne, interpretau educația ca fiind soluția dată raportului dintre idei, facultățile noastre de a le dobândi și experiență. Astfel, educația trebuia doar să conștientizeze și să pună în joc ideile înnăscute, aflate deja în spiritul nostru, sau să contribuie la formarea acestor idei prin experiență.

În era tehnologică, educația trebuie să urmărească nu numai asimilarea unor profesii, ci și ceva asemănător jurământului hipocratic :,, Oricare om intrând în orice profesie ar trebui să se angajeze de a folosi cunoașterea și priceperea sa specială pentru binele semenilor săi"(2/pg.62).

Procesul educativ este implicat în trei domenii fundamentale de acțiune ale omului modern : economia, politica și educația propriu zisă.

Educația a fost întotdeauna determinată de caracterul și nivelul dezvoltării economice a societății, precum și de alți factori de ordin socio-cultural dar, în prezent, prin sporirea caracterului progresiv al culturii, dezvoltarea educației tinde să preceadă nivelul dezvoltării economice.

Concepția educațională promovată în țara noastră subliniază că în formarea omului nou, un rol decisiv îl are învățământul care, astfel devine un factor principal al educației. Dar nu singurul. Întreaga ordine existențială a omului, de la familie la națiune dispune de virtuți educative.

Noua revoluție a educației are în prim plan preocuparea pentru viitor, o nouă percepere a timpului: a ști să anticipezi sensul și ritmul schimbărilor. Astfel punctul de vedere al viitorului este decisiv pentru orice opțiune și acțiune în domeniul educației.

O atare educație ar trebui să se inspire după Jean Piaget , din istoria științelor care este sugestivă pentru ceea ce el numește „ *principiul fundamental al metodelor active...A înțelege înseamnă a inventa, sau a reconstrui prin reinventare și educația va trebui să se plieze unor atari necesități dacă vrea, în viitor să-i modeleze pe indivizi capabili de producție sau de creație, și nu doar de repetiție."(3/pg. 24-25)*

Metodele active în educație sunt metode moderne, participative, punând accent pe colaborarea elevilor, fiind deci centrate pe elev, nu pe profesor și vizează dezvoltarea personală a elevului care, construind și descoperind cunoștințele, se construiește și se descoperă pe sine; acest dublu traseu orientat face posibilă inițierea, dar și inițiativa elevilor. Aceste metode acordă un spațiu larg inițiativei elevilor, fiind demersuri didactice interactive, nu pasive. În categoria metodelor activ-participative sunt incluse toate acele metode care provoacă o stare de învățare activă, o învățare care se bazează pe activitatea proprie. Sunt metodele care duc la formele active ale învățării, adică învățarea explorativă, învățare prin rezolvare de probleme, învățarea creativă; sunt metode care antrenează elevii în efectuarea unor activități de studiu independent, de muncă cu cartea, învățare prin cercetare, realizare de lucruri practice, exerciții de creație.

Deci, utilizarea metodelor moderne în activitatea didactică are ca rezultat creșterea motivației pentru învățare și sunt foarte potrivite în cadrul unui proiect tematic pentru reactualizarea și sintetizarea cunoștințelor copiilor despre un subiect și o ordonare a informațiilor, permit

completarea cunoștințelor cu altele noi despre o anumită temă; stimulează învățarea ; educă toleranța și înțelegerea față de opinia celuilalt.

Toate aceste acțiuni și activități au ca nucleu elevul, al cărui bagaj ereditar/de cunoștințe/deprinderi este permanent îmbogățit atât prin efortul propriu cât și prin contribuția factorilor externi, scopul fiind unul comun și anume acela de caracter evolutiv.

Deși uneori educatorul împreună cu învățăcelul nu pot realiza împreună un proces constructiv, și din aceste situații se încearcă păstrarea și valorificarea părților pozitive pentru viitorul elevului.

Chiar dacă poate părea subiectiv și un subiect care creează polemici multiple, elevul reprezintă totuși *oglinda învățământului*.

Bibliografie :

1. Durkheim Emile – Educație și sociologie/ E.C.S.-București
2. Choose life – Oxford University Press/London
3. Piaget Jean- Ou va l̓education?/Gouthier-Paris

ROLUL EDUCAŢIEI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Înv. Preşcolar Cornea Irina-Emilia
Liceul Tehnologic „I.C. Petrescu" Stâlpeni

Educaţia timpurie se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă un interval în care au loc transformări profunde şi achiziţii fundamentale în dezvoltarea copilului, subliniindu-se faptul că învăţarea începe de la naştere şi se derulează pe tot parcursul vieţii. Educaţia timpurie este astfel, prima treaptă de pregătire pentru educaţia formală, pregătind intrarea copilului în sistemul de învăţământ obligatoriu, odată cu intrarea în clasa pregătitoare.

Focalizarea pe educația timpurie este foarte importantă. Aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid. Dacă procesul de dezvoltare, în acest stadiu, este neglijat, compensarea pierderilor se realizează mult mai dificil. Această perioadă este foarte importantă în formarea unor deprinderi și comportamente sociale, având ca scop integrarea persoanelor în societate. Eșecul în educația timpurie poate contribui la marginalizarea copiilor în societate, iar, ulterior, a adultului format.

Învățământul preșcolar reprezintă prima treaptă de pregătire în educația formală și pentru pentru educația formală. Educaţia copilului începe încă de la naştere. Această educație este continuată, de educația timpurie din instituțiile de învațământ.

Educaţia preşcolară este unul din elementele esenţiale ale educaţiei individului uman. În procesul educaţiei preşcolare, un rol esenţial îi revine sistemului preşcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educaţional.

În condiţiile actuale se amplifică importanţa educaţiei preşcolare, determinată pe de o parte de părinţii suprasolicitaţi profesional, o parte din ei plecaţi peste hotare, sau situaţia celor din familii vulnerabile (alcoolici, familii cu mulţi copii), iar pe de altă parte, cerinţele ciclului primar de studii presupun deja anumite cunoştinţe şi abilităţi pe care copiii trebuie să le posede.

De remarcat este faptul că educaţia, în faza de început, în cadrul instituţiilor preşcolare şi şcolare este în mare parte o responsabilitate a statului (finanţare, monitorizare) şi a părinţilor (acces, alegere, control); copilul nu poate decide singur să frecventeze sau nu o anumită instituţie sau un anumit ciclu de studii, iar la fiecare etapă superioară de studii, copilul este în mare parte dependent de etapele anteriore, şi, în acest context, educaţia preşcolară a devenit o etapă indispensabilă în procesul educaţional.

Conform Curriculum-ului pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008) putem stabili următoarele caracteristici ale învățământului preșcolar :

- asigură intrarea copilului în sistemul de învăţământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacităţii de a învăţa;
- accentuează unicitatea copilului şi consideră că abordarea lui trebuie să fie holistică (comprehensivă din toate punctele de vedere ale dezvoltarii sale);
- solicită în mod fundamental ca la vârstele mici să avem o abordare pluridisciplinară (îngrijire, nutriţie şi educaţie în acelaşi timp);
- solicită ca activităţile desfăşurate în cadrul procesului educaţional să devină adevărate ocazii de învăţare situaţională;
- porneşte de la premisa că părintele nu poate lipsi din acest cerc educaţional, el fiind partenerul-cheie în educaţia copilului, iar relaţia familie-grădiniţă-comunitate devine hotărâtoare.

Indiferent de rolul pe care îl avem în grădiniţă ne aflăm într-o poziţie de receptor/ iniţiator al interacţiunii cu copilul, preluând într-o mare măsură acţiunile parentale. Tot ceea ce-l înconjoară pe copil trebuie să îl susţină să exploreze, să experimenteze, să se dezvolte. Dincolo de mediul fizic în care se derulează activitatea din grădiniţă, mediu care este deosebit de important, este necesar să recunoaştem importanţa intervenţiei fiecărui membru al personalului, didactic, nedidactic sau auxiliar, fiecare membru în echipă, se va regăsi într-o mai mare sau mai mică măsură în relaţiile pe

care copilul învaţă să le construiască cu adulţii din jurul său şi, în acelaşi timp, în dezvoltarea integrată a acestuia.
În derularea activităţii în grădiniţă, într-un spaţiu destinat copilului şi dezvoltării acestuia, fiecare gest are o semnificaţie de îngrijire, creştere şi dezvoltare a copilului şi este important ca toţi profesioniştii să deţină acelaşi tip de aptitudini şi atitudini în raport cu copilul.

Ca și concluzie, putem spune că grădiniţa asigură mediul care garantează siguranţa și sănătatea copiilor şi care, ţinând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât şi comunitatea în procesul de învăţare.

Bibliografie:

1. Dragu, A. & Cristea, C (2003). Psihologie și pedagogie școlară. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Constanța: Ovidius University Press;

2. Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008). București: Ministerul Educaţiei, Cercetării Şi Tineretului;

3. Șchiopu, U.& Verza, E.(1981). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

PREDAREA: DIALOG, NU MONOLOG

Ananie Marinel Ion
CSS Baia Sprie

Ca profesor, responsabilitatea meseriei transcede simplul rol de a transmite informații elevilor, și include inclusiv formarea acestora din punct de vedere moral și social. Întrucât elevii petrec atât de mult timp în cadrul școlii, profesorii devin modelele pe care, poate chiar la nivel subconștient, elevii le adoptă. De aceea, este important ca relația profesor-elev să fie clădită pe respect mutual și comunicare.

Metodele tradiționale de predare se bazau în trecut pe o formulă centrată asupra profesorului, în care acesta transmitea informația, iar elevii o asimilau deseori mecanic. Recent, se poate observa o evoluție a metodelor de predare, bazate mai mult pe comunicare și colaborare, care încurajeaza elevii să fie implicați activ la oră, să pună întrebări și să fie curioși. Pentru că fiecare elev este diferit și este dotat cu un set unic de aptitudini, este important ca noi, profesorii, să le urmărim evoluția și să-i ghidăm înspre a-și urma vocația. Acest lucru este posibil doar într-un context de prietenie și deschidere, care se clădește în baza unei comunicări eficiente.

De aceea, premisa acestei lucrări o reprezintă ideea că predarea, pentru a fi pe deplin de succes, trebuie să se bazeze pe dialogul eficient profesor-elev.

SPORTUL CA EDUCATOR

Beneficiile sportului au fost pe larg discutate și dezbătute în întreaga lume, astfel că suntem cu toții conștienți că este sănătos atât pentru corp, cât și pentru minte, Cu atât mai mult, când discutăm despre sport în rândul copiilor, trebuie să conștientizăm impactul pozitiv pe care acesta îl poate avea asupra dezvoltării lor, din toate punctele de vedere.

Așadar, întotdeauna mi-am privit meseria de profesor de sport cu maximă responsabilitate: aceea de a forma copiii sănătos din punct de vedere fizic și echilibrat din punct de vedere emoțional. Sportul oferă disciplină și structură, chiar dacă nu se ajunge la performanță. În școală, la ora de sport, precum și la antrenamentele sportive, copiii învață să lucreze în echipă, să colaboreze, să își dezvolte în egală măsură atât forța fizică, cât și aptitudinile sociale.

De aceea, comunicarea profesor-elev este atât de importantă. Feedbackul primit din partea elevilor ne ajută să ne optimizăm stilul de predare și să ajungem la rezultate cât mai bune.

Toate teoriile evidenţiază importanţa feedbackului pentru învăţare, întrucât doar cunoaşterea rezultatelor poate corecta greşelile și ne poate ajuta să optimizăm stilul de predare.

Fluxul de informații între profesor și elev nu este o stradă cu sens unic, el trebuie să fie întotdeauna bidirecțional, pentru a fi cu adevărat eficient. Generațiile tinere au ce să ne învețe, iar predarea trebuie să țină mereu pasul cu nevoile specifice ale copiilor.

Ca antrenor de schi fond biatlon, am încercat întotdeauna să variez antrenamentele astfel încât să fie cât mai interactive și să motivez copiii înspre a face sport cu plăcere. Astfel, ca metode de predare, recomand următoarele:

- jocuri de rol și jocuri în echipă, care implica atât activități fizice, cât și relaționare, astfel încâtt copiii să se cunoască cât mai bine și să coopereze
- implicarea elevilor în diferite acţiuni educative, culturale, extraşcolare, participarea la concursuri, competiţii şcolare, excursii;

Din experiența mea, cantonamentele reprezintă un bun prilej de a-i apropia pe copii de sport. În plus, experiența competițiilor îi motivează să fie cât mai implicați și totodată să învețe să gestioneze emoțiile, atât atunci când câștigă, dar mai ales atunci când pierd. În acest context, profesorul are rolul de a-i ajuta să privească fiecare competiție ca pe un bun prilej de a învăța, iar aparentul eșec să devină sursă de motivație pentru a fi mai pregătit. Nu toți copiii vor face

performanță, dar sportul, și în general educația, nu este despre asta, ci despre a insufla valori bune care să servească drept repere pozitive pentru întreaga viață.

O serie de numeroase motive poate stimula sau reduce interesul pentru participarea sportivă, la toate nivelurile. Sunt implicate nevoi, valori, interese, atitudini, proiecţii de viitor, aspiraţii spre anumite modele sociale, credinţe şi numeroşi factori sociali care pot favoriza sau împiedica acţiunea.

Aspiraţia spre performanţă şi realizare sunt ancorate nu doar în recunoaşterea socială şi în beneficiile materiale şi psihologice, deci depăşeşte simpla facilitare socială, ci are resoturi motivaţionale interne, dorinţa de autodepăşire. Succesul înseamnă deci evoluţia individuală raportată la propriile rezultate anterioare, presupunând componenta intrinsecă a motivaţiei, idee care prevalează cu precădere în fazele de dezvoltare a carierei de sportiv, în fazele de antenoriat şi în concursuri de mică anvergură, atunci când se formează patternurile strategice ale sportivului. Prin urmare, ceea ce contează este *aspiraţia spre succes* şi *orientarea strategiei personale* în acest sens, adică scopul să fie obţinerea unui rezultat mai bun decât cel precedent şi autodepăşirea .

În concluzie, consider că dialogul stă la baza unei predări complexe și complete. Odată stabilită o relație de respect mutual și prietenie profesor-elev, se poate realiza transferul facil de informații și astfel procesul de învățare devine mult mai accesibil. În sport, dar și în alte discipline, profesorul devine extensia părintelui și astfel preia din responsabilitatea formării acestora ca indivizi capabili să gestioneze emoții, să relaționeze și să fie exemple pozitive în societate.

ELEVUL –OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Crișan Daniela-Elena
Școala Gimnazială Ibănești

Nevoia de educație încă din copilărie este dată de faptul că influențele pozitive și deprinderile formate în copilărie se mențin de cele mai multe ori pentru întreaga viață.Pentru o bună realizare a educației în școală,este necesar ca profesorul să cunoască și să respecte etapele dezvoltării psiho-fizice ale elevului.Prin urmare,pentru buna reușită a educației este nevoie de profesori conștienți de responsabilitatea lor și devotați acestei profesii,deoarece în lipsa unor dascăli de vocație nici cea mai bună organizare a învățământului ,nici cele mai potrivite metode și mijloace didactice nu au valoare.

Datorită faptului că profesorul este cel care influențează decisiv educația elevilor,personalitatea acestuia se cere fundamentată pe iubire față de Dumnezeu și față de oameni.Prin calitățile profesorului se vede rezultatul muncii sale,care nu este altul decât reușita elevului.Profesorul este ca un olar care modelează caractere și vieți.

Elevul devine oglinda Învățământului în momentul în care metodele și mijloacele folosite de către profesor se văd în evoluția elevului,și nu în ultimul rând în reușita și rezultatele acestuia.Sunt foarte importante metodele, tehnicile,abordările și mijloacele folosite de către profesor la transmiterea informațiilor și a noțiunilor de specialitate.

Un aspect foarte important este relația profesor-elev care are în vedere respectarea particularităților de vârstă spirituală și biologică ale elevilor.Identificarea de către profesor a aspectelor pozitive din sufletul fiecărui elev consolidează relația cu aceștia.Cunoașterea trăirilor,a sentimentelor și a atitudinilor elevilor,urmată de valorizarea pozitivă a acestora este esențială în modelarea personalității lor.Consecvența,dublată de răbdare,în demersul de a susține prin educație ce are mai bun fiecare în suflet constituie calea înspre obținerea efectelor pe termen lung.

Fiecare etapă istorică reclamă valorificarea în metodologia educațională a acelor elemente care se pliază pe modelul de personalitate pe care idealul educațional îl vizează,raportat la contextul sociocultural,cât și la evoluția tehnicii care conduce la schimbări majore în planul valorilor elevilor.Astfel,pentru perioada actuală,marcată de dezvoltarea mijloacelor de comunicație și de utilizarea frecventă a metodelor tradiționale,dar și a calculatorului,a tabletei sau a telefoanelor mobile.Trăim într-o eră a tehnologiei și de aceea folosirea aparatelor este foarte evidentă și chiar benefică,gândindu-ne la ultima etapă a evoluției pandemice.

În ultimele decenii,paleta metodologiei didactice s-a îmbogățit cu metode care răspund într-o măsură mai mare nevoii de interacțiune educațională.Fiecare dintre metodele tradiționale are o dimensiune activ-participativă sau conduce într-o măsură mai mic sau mai mare la dezvoltarea spiritului critic,respectiv creativ.Dintre metodele moderne le amintesc:Ciorchinele ,Brainstorming-ul,Cubul,Phillips 6-6,Photolangage,Cvintetul,Cadranele,Mozaicul,K-W-L,Explozie solară etc.

Prin metodele de predare-evaluare folosite la clasă,elevul se dezvoltă și ca un membru într-un grup social,ca parte componentă a societății.

Metodele moderne au un impact pozitiv asupra dezvoltării elevilor deoarece elevul dorește să-și exprime punctul de vedere,dorește să lucreze cu propriile sale puteri.Aceste metode îl ajută și să se dezvolte ca persoană și ca om. Prin acestea, elevul are posibilitatea de a deveni oglinda învățământului,să se reflecte munca prin rezultate.

Până la urmă, psihologic şi moral vorbind, elevul nu este altceva decât o sumă de potenţialităţi. El nu vine în şcoală în mod necesar nici agresiv, nici vulgar, ci se adaptează unei lumi, unui etos al şcolii, pe care-l intuieşte cu exactitate. Dacă în acel etos al şcolii se va instaura ideea că a vorbi vulgar este o problemă ce presupune consecinţe serioase, atunci, realmente, mesajul acesta ar putea să determine o corecţie aproximativă, o cenzură minimală,

prelungită apoi şi în spaţiul public, în ciuda faptului că în numeroase familii limbajul frust, direct, macho, se poartă ca un semn al unor identităţi sociale şi chiar culturale, evident marcate de infantilitate.

Prin această lucrare am dorit să scot în evidență importanța relației profesor-elev,atitudinea profesorului față de elev și nu în ultimul rând unele metode noi care ajută la dezvoltarea spirituală și intelectuală a elevilor.

Prin aceste aspecte am scos în evidență și faptul că prin acestea ,elevul poate să devină și nu în ultimul rând ,devine, oglinda Învățământului.

PROMOVAREA PSIHOMOTRICITATII EDUCATIVE

Prof. psihopedagog,
Cojocariu Amalia Roxana
Centrul Şcolar pentru Educaţie Incluzivă Arad

Psihomotricitatea este definită ca funcţie ce integrează planurile motric, intelectual şi afectiv, totodată relevând şi nivelul de "integrare funcţională bună a individului în ambianţă". De asemenea, se poate spune că evoluţia pe care o înregistrează copilul la nivelul comportamentului motor este, ulterior, distribuită spre niveluri complexe ale dezvoltării sale de felul limbajului sau cogniţiei. În cazul în care se constata că bagajul de abilităţi motrice este deficitar, pentru a preveni sau a compensa deficienţe secundare, este necesară o consolidare a planului psihomotric şi perceptiv-motric.

Astfel, o serie de solicitări pe planul psihomotor şi al conduitelor perceptiv motrice va duce la înzestrarea copilului cu un comportament motric adecvat şi la stimularea paralelă a planurilor cognitiei şi limbajului.

Cu cât evoluţia în dezvoltarea motricităţii şi a psihomotricităţii este mai mare, cu atât se formează mai repede abilităţi ale scrisului. In fapt, dezvoltarea psihomotricităţii este legată de evoluţia sistemului nervos şi reflectă maturizarea psihică generală care este implicată în întregul sistem al limbajului şi, în special, în scris. Aşadar, dezvoltarea psihomotricităţii şi antrenamentul, împreună cu factorii ce ţin de intelect, de motivaţie şi de afectivitate, devin condiţii indispensabile în realizarea progresului la scris.

Datorită acestor considerente, acest proiect educațional vine în sprijinul copiilor cu cerințe educative speciale și urmărește pe lânga recuperarea deficiențelor și dezvoltarea de aptitudini necesare formarii unor deprinderi minime de autonomiei personale cât și integrarii socio-profesionale.

Educaţia psihomotrică ocupă un rol important în terapia generală, dacă deficienţa mintală este asociată cu debilitatea motorie, ştiind că aceşti copii formează grupa necoordonaţilor, lenţilor, nedibacilor, impulsivilor, instabililor, inhibaţilor, emotivilor.

Fiecare componentă a conduitei psihomotrice a fost analizată şi fiecare activitate are menţionat obiectivul general. Probele trebuie astfel concepute încât să vizeze zona proximei dezvoltări, permiţând evaluarea potenţialului copilului asupra bagajului de cunoştinţe.

Ţinând cont de faptul că populaţia şcolară căreia i se adresează aceste probe este cu dizabilitate mintală moderată şi uşoară se poate spune că tulburările ce apar în sfera psihomotricităţii sunt stâns legate de cele ce apar la nivel cognitiv. Specifice pentru această dizabilitate sunt: timpul de reacţie scăzut, viteza diminuată a mişcărilor, imprecizia lor dublată de sincinezii, imitarea deficitară a mişcărilor cu reflectarea lor în oglindă care prelungesc timpul de formare a dexterităţilor manuale şi care au semnificaţie în deprinderile grafice. Aşadar, personalitatea deficientului mintal este un sistem decompensat**.** Aceasta decompensare sistemică se poate observa şi la nivel psihomotric, fiind şi prima pârghie de compensare la nivelul intregii personalităţi. Psihomotricitatea este punctul de plecare al demersului terapeutic compensator, de aceea este absolut necesară o evaluare temeinică a acestui palier psihic.

Compensarea ulterioară a psihomotricităţii copilului cu dizabilităţi intelectuale îşi regăseşte eficienţa în fidelitatea şi complexitatea evaluării. O evaluare corectă şi o recuperare eficientă a planului psihomotric va avea ca urmare o mai mare facilitate în insuşirea limbajului scris-citit. Etapa evaluării psihomotrice şi a dezvoltării abilităţilor psihomotrice este esenţială în momentul debutului terapiei dislexo-disgrafiei.

Printre activitățile de învățare care aparțin terapiei ocupaționale pentru clasele I – X, care fac referire la dezvoltarea psihomotricității, putem aminti următoarele:

- Exersarea gesturilor manuale fundamentale şi a coordonării motrice: răsucire/ mulare/ înşirare/ şnuruire/ tăiere/ înnodare/ îmbinare/ împletire/ ţesut/ cusut
- **Exerciţii de împletire în 3 şuviţe**
- Exerciţii pentru formarea – exersarea coordonării bimanuale
- Exerciţii de antrenare-stimulare a musculaturii fine a mâinilor/degetelor (fineţe, precizie, coordonare oculo-motorie şi control motric)
- Exerciţii de imitare cu mâna /degetul/ creionul a poziţiilor orizontală, verticală, oblică;
- Divertisment grafic exprimat în desenare şi colorare
- Desen dupa şablon (trasare de contururi şi umplerea spaţiului – cu fond, prin haşurare de linii), incastrare, desen după obiecte familiare prin asociere/redare de figuri geometrice

Pornind de la acestea, am considerat că realizarea și folosirea unor jucării din lemn, de către copii cu sau fără CES, ar contribui la dezvoltarea psihomoticității lor.

Acest serviciu educaţional este realizat pentru a veni în sprijinul copiilor cu tulburari în dezvoltarea psihomotricității a părinţilor şi a şcolii.

Grup ţintă

Acest program se adresează copiilor din învăţământul gimnazial şi clasele de preprofesionalizare, elevi ai Centrului Şcolar pentru Educaţie Incluzivă, Arad cuprinşi în programul de terapia tulburărilor de limbaj.

Elevii incluşi în program sunt cei cu tulburări psihomotrice selecţionaţi după evaluarea psihomotricităţii.

Obiective

- Dezvoltarea autonomiei personale, autonomiei sociale, limbajului, psihomotricităţii, cogniţiei, socializării;
- Dezvoltarea abilităţi de utilizare a unităţilor de măsură, de numarare, vederea in spatiu si de stabilire relatiile dintre obiecte.
- Construirea sentimentului de încredere în sine, a unei pareri bune despre propria persoană.
- Dezvoltarea coordonării ochi-mână, a capacităţii de comunicare cu ceilalţi, a spiritului de competiţie.
- Dezvoltarea şi diversificarea serviciilor alternative de educaţie şi terapie;
- Realizarea unei campanii de informare şi promovare a proiectului în comunitate;

Activităţi

Pentru atingerea obiectivului principal al proiectului propunem realizarea următoarelor activităţi:

- Stabilirea echipei de implementare a principiilor de lucru şi a atribuţiilor – competenţelor fiecărui membru al echipei stipulate şi în fişele de post ;
- Programe individualizate care să cuprindă toţi paşii urmaţi în terapia copilului (portofoliul);
- Informarea şi sensibilizarea personalului din instituţie cu privire la scopul proiectului ;
- Monitorizarea evoluţiei fiecărui copil înscris.

Produsele activitatilor vor fi jucariile de lemn.

Jucăriile de lemn, o atracţie magică

Scopul jucăriilor este acela de dezvoltare a inteligenţei, a creativităţii, a memoriei, a psihomoticităţii, a personalităţii şi în final, de formare a copilului pentru viaţa de adult.

Istoria jucăriilor este foarte veche, la fel de veche ca şi istoria umanităţii. Primele jucării au fost construite numai din elemente care se găseau în natură: din lemn, piatră, lut, iarbă sau chiar din oase.

Astăzi, multe jucării sunt făcute din plastic, cauciuc, metal, păpuşile pot vorbi şi chiar pot recunoaşte vocea stăpânului, jocurile pe calculator sunt din ce în ce mai numeroase şi mai

complexe. Acum există jucării pentru toate stadiile de dezvoltare ale copilului, jucării din ce în ce mai sofisticate, interesante şi care ţintesc spre o dezvoltare cât mai complex.

În toată această varietate de jucării, unele mai atractive decât altele, zgomotoase sau nu, radiocomandate sau electrice, scumpe sau ieftine, jucăriile de lemn îşi păstrează locul de secole.

Jucăriile de lemn costă, de cele mai multe ori, ceva mai mult decât jucăriile similare din plastic. Cu toate acestea, multe cadre didactice consideră că jucăriile de lemn rămân cea mai bună variantă pentru copiii lor. Nu numai pentru că sunt facute din materiale naturale care nu conţin un nivel ridicat de substanţe toxice aşa cum pot conţine jucăriile de plastic, dar şi pentru multe alte beneficii pe care acestea le oferă.

Jucăriile de lemn nu sunt doar simple jucării. Cele create noi sunt vesele, colorate, durabile, atrăgătoare, incitante, stimulează imaginaţia, creativitatea, dezvoltă psihomotricitatea şi încurajează învăţarea.

Jucăriile care s-au realizat sub atenta îndrumare a profesorilor psihopedagogi din cadrul Centrului Şcolar pentru Educaţie Incluzivă au urmărit la elevi dezvoltarea structurilor perceptiv-motrice de bază, schema corporală şi lateralitatea, noţiunile de culoare-formă-mărime, orientarea, organizarea şi structurarea spaţio-temporală. S-au folosit exerciţii de dezvoltare a motricităţii fine şi a preciziei mişcărilor: gesturi fundamentale (liniare, rectilinii, rotative, polimorfe); controlul segmentar (gesturi simple, fixarea lateralităţii, schemă corporală, coordonare dinamică a mâinilor); exerciţii elementare de şnuruire/ tăiere/ înnodare/ îmbinare/ împletire. De-asemena s-au utilizat şi exerciţiile pentru formarea şi exersarea coordonării oculo-motorii şi bimanuale. Ca instrumente de lucru, s-au folosit, pensula, foarfeca, matriţa, planşeta, rigla, metrul de croitorie, şablonul/tiparul, trusa de desen. Materialele folosite au fost diverse: lipici, placaj, carioci de diferite culori, sfoară, şnur, lână, sârmă, lemn, ochi coloraţi. Tehnicile de lucru au inclus lipirea, colajul, şnuruirea, tăierea, înnodarea, îmbinarea, împletirea, asamblarea, vopsirea.

Produse simple finite sunt utile dar şi decorative.

Bibliografie:

1. Psihomotricitatea la vârsta de creştere şi dezvoltare, Albu Adriana, Editura Spiru Haret Iaşi, 1999

2. Psihologia vârstelor, Creţu Tinca, Editura Polirom Iaşi, 2006

3. *(Psiho)Motricitate. Sprijin, prevenţie şi compensare,* Frédérique Wauters-Krings, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2015

STIMULAREA ELEVULUI SPRE CREATIVITATE

prof. Mariana Blebea

Şcoala gimnazială Mircea Voda Călăraşi

Cultivarea capacităţii creatoare a devenit o sarcină importantă a şcolilor contemporane, chiar dacă au existat şi poziţii sceptice care au susţinut că învăţământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativităţii, observându-se că el cultivă mai ales gândirea critică, disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginaţiei creatoare.

Initiativele lui, ingeniozitatea şi curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relaţii care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii şi să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă. Activităţile şcolare chiar dacă urmăresc însuşirea de către elevi a unor cunoştinţe temeinice, a unor priceperi şi deprinderi, implicând în ansamblu o concepţie ştiinţifică despre lume şi viaţă şi chiar dacă duc la formarea şi dezvoltarea unei personalităţi creatoare, nu pot răspunde suficient dorinţei de cunoastere şi de creaţie - însuşiri caracteristice copiilor.

Modernizarea şi perfecţionarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activităţii şcolare cu activităţi extracurriculare ce au numeroase valenţe formative. Desfăşurarea activităţilor şcolare şi extraşcolare permite şi manifestarea creativităţii de grup, a relaţiilor creative. În acest cadru, şi dascalul îşi poate afirma spiritul novator, creativitatea didactică.

Creativitatea poate fi definită sub mai multe forme:

● creativitatea sălăşluieşte potenţial în orice individ normal dotat; doar condiţiile externe şi „ drumul în viaţă" vor determina punerea ei în valoare;

● creativitatea este asociată inteligenţei peste medie şi ea aparţine unor categorii de indivizi care se manifestă creator în prestaţiile lor şcolare/ profesionale şi care se detasează astfel de cei care persistă în execuţii uniforme şi conformiste;

● creativitatea corelează cu inteligenţa, dar nu într-atât cât corelează cu structurile motivaţionale ale persoanei, cu atitudinile acesteia şi cu interesul pentru o anumită activitate;

● creativitatea este suprapusă talentului. Oamenii talentaţi nu s-ar putea manifesta ca atare decât în condiţiile unor dotări complexe cu structuri generatoare de acte de creaţie: spirit de observaţie, gândire creatoare, fantezie;

● creativitatea, în adevăratul sens al cuvântului, apare ca fenomen psihic de maximă complexitate ce aparţaine numai acelor persoane care, prin realizările şi faptelor lor, marchează, într-un fel sau altul, mersul istoric al unei populaţii sau chiar al omenirii.

În educaţie, poate fi acceptată idea potenţialului creativ al individului în general. Familia, mediul şcolar şi zona perişcolară pot influenţa favorabil sau nu dezvoltarea structurilor cognitive şi motivaţionale implicate în creativitate. De aici, diferenţierile ce pot apărea între membrii aceleiaşi grupări şcolare sau extraşcolare după criteriul creativităţii, ca aptitidine generală.

Ca educatori, putem accepta şi apropierea inteligenţei-ca aptitidine generală- de creativitate, dar nu în mod absolut. Inteligenţa şcolară este mai uşor de identificat, în timp ce creativitatea, ca

trăsătură complexă de personalitate, trebuie supusă unor diagnoze mai atente şi suficient de responsabile în aprecierile făcute la adresa unor anumiţi elevi.

Se consideră că elevul poate aborda învătarea ca pe o sursă inepuizabilă de noutăţi şi lucruri interesante care-i suscită imaginaţia, îl provoacă la ipoteze şi soluţii, îi trezeşte neliniştea căutărilor, îl fac să resimtă tensiunea creatoare aducătoare de satisfacţii spirituale. Astfel, în învăţare elevul pune în mişcare potenţialul său creativ, latent, dar stimulativ la orice provocare internă sau externă.

Învăţarea creativă are precedente în activităţile de joc, unde copilul se manifestă în voie, în spirit şi dezinvolt. Nevoia de joc este tocmai impulsul descătuşării de gânduri, trăiri şi fantasme ce nu se mai vor încorsetate în rigori, ci îşi caută un fagaş de eliberare în forme noi, improvizate, ingenioase şi chiar căutate, pentru moment. Din acest motiv, în clasificarea jocurilor gama se diversifică, incluzând şi jocurile de creaţie, acelea care îi facilitează copilului manifestarea creativităţii şi o stimulează în acelaşi timp.

Psihologic, învăţarea şcolară nu este destinată îngrădirii creativităţii, ci dimpotrivă. Învăţarea condusă pas cu pas de către educatorul abil şi inspirat dezvoltă gândirea creatoare, împinge în mod voit limitele inteligenţei şi dezvăluie înzestrările de talent, asociindu-le altelor trăsături de personalitate care să le pună în valoare. Orice elev poate avea sansa de a învăta logic, şi nu mecanic, de a se raporta creator la sarcina de învăţare, şi nu dominat de obligaţii şi constrângeri, de a învăta pentru sine, şi nu doar pentru o convenţie de moment. Învăţarea creativă se produce, inevitabil, pe fondul unor trăsături psihoindividuale cu care elevul este aptitudinal înzestrat: inteligenţa şcolară, talent, creativitate, motivaţie superioară, rezistentă la solicitări de tot felul.

Există numeroase metode care pot fi utilizate în cadrul orelor în scopul stimulării creativităţii la elevi, precum brainstorming-ul, sinectica, metoda Philips 6-6, discuţia Panel, explozia stelară, atelierul de scriere. În acelaşi timp, activităţile extradidactice oferă numeroase ocazii pentru cultivarea creativităţii şi imaginaţiei.La geografie, prin intermediul unor programe de calculator, putem ,,arunca" elevii in mijlocul junglei sau al altor locuri la fel de periculoase, putem “naviga” împreună cu ei într-o barcă pe un râu învolburat, pentru a-i vedea cum reacţionează în astfel de situaţii si cum găsesc soluţii pentru ieşirea din situaţii dificile sau chiar extreme. Foarte interesante sunt călătoriile pe hartă, când şcolarul, pornind dintr-un punct şi avansând spre un anume oraş, descrie peisajul, bogăţiile naturale, localităţile întâlnite cu specificul lor sau se cere copiilor să explice argumentat de ce s-a dezvoltat atât de mult o metropolă. Educaţia civică ne oferă numeroase posibilităţi de a pune in valoare potenţialul creativ al elevilor prin intermediul variatelor situaţii ce se cer a fi rezolvate. Pentru rezolvarea unei situaţii poate fi găsită o multitudine de soluţii, fiecare elev încercând să ofere propria variantă.

Unui elev creativ îi este benefic un profesor la rândul său creativ. Se consideră că un profesor trebuie să se manifeste în prezenţa elevilor săi, într-un spirit deschis, liber, încrezător. Atunci când lucrează cu elevii creativi, profesorul trebuie să le răspundă printr-un stil creativ.

O selectie a trăsăturilor care se conturează în jurul personalităţii unui educator creativ, recomandabil pentru lucrul cu elevii creativi, indică, cu o anumită repetabilitate:

● inteligenţă, talent, creativitate;

● calităti speciale de relaţionare şi comunicare cu elevii;

● autoritate, putere de convingere si influentare; impact asupra elevilor cu care

lucreaza;

●spirit deschis, novator,iubitor al libertăţii de gândire şi creaţie;

● disponibil pentru confruntare, critică, opunere.

Aşadar, a fi profesor creativ faţă-n faţă cu elevii care învată într-un stil creativ presupune a avea un set de calităţi, atribute şi responsabilităţi. De obicei, profesorul creativ se distinge ca atare în primii ani de activitate şi se formează treptat, pe măsură ce acumulează experienta şi se dedică prin convingere profesiei lui. Concomitent, programele instituţionalizate de formare continuă cuprind în interiorul lor secvenţe distincte de stimulare a creativităţii participanţilor prin tehnici de grup destinate adulţilor, discuţii panel, transfer de experienţă şi de abilitare a lor cu procedee de lucru favorabile elevilor creativi.

Nonconformismul poate fi considerat, în anumite limite, o formă de manifestare a creativităţii ca mod de viaţâ. Nonconformismul este o atitudine faţă de o stare de lucruri ce apare ca inacceptabilă într-un anumit context. Nonconformismul anunţă nevoia de ,,altceva" şi ,,altfel" faţă de ceea ce a contat până acum ca valabil şi pe deplin acceptat. Nonconformismul , ca atitudine asociată spiritului creativ, avertizează pe cei din jur cu privire la limitele şi constrângerile unui anumit cadru de afirmare. Un mediu receptiv(familie, şcoală, instituţie) preia asemenea mesaje şi reacţionează la rându-i prin oportune delimitări de ,,ceea ce a fost" în favoarea unor posibile armonizări cu ceea ce este inerent să se întâmple într-un viitor apropiat.

În ansamblu, creativitatea dezvoltă inteligenţa, gândirea divergentă, calităţile intelectului, impulsionează afectivitatea şi echilibrul emoţional, fructifică introversia şi căutarea de sine.

În legătură cu dezvoltarea creativităţii elevilor, pot fi date dascălilor următoarele îndrumări: gândirea creativă şi învăţarea din proprie iniţiativă trebuie încurajate prin laudă. Trebuie promovat modul variat de abordare a problemelor de manipulare a obiectelor şi a ideilor. Elevii trebuie să fie îndrumaţi să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranţă faţă de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi şi de a găsi modul de rezolvare a lor şi posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca profesorul însăşi să fie creativ.

BIBLIOGRAFIE

● AMABILE, M., TEREZA, 1997, Creativitatea ca mod de viaţă. Ghid pentru părinţi şi profesori, Societatea Ştiinţifică şi Tehnică, Bucureşti;

● DRUTA, MARIA ELENA, 2002, Cunoaşterea elevului, Editura Aramis, Bucureşti; ● LUCIA ANCUŢA, PARTENIE ANCUŢA, 2005, Cunoaşterea şi educarea creativităţii la elevi, Editura Excelsior Art;

● STOICA, ANA, 1983, Creativitatea elevilor, EDP, Bucureşti;

● USACI, DOINA, 2005, Psihologia creativităţii, Editura Universităţii ,,Transilvania", Braşov.

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof.înv.primar :Suceava Dana-Maria
Școala Gimnazială Ibănești

Învățământul este, sau ar trebui să fie, echivalentul cuvântului educație, definit de E. Durkheim ca o *"acțiune exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt încă coapte pentru viața socială. Ea are ca obiect să provoace și să dezvolte în copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale pe care le reclamă de la el atât societatea politică în întregul ei, cât și mediul special căruia îi este destinat"* (1/pg.78-79).

Deși emisă cu mult timp în urmă, această definiție este corectă în esență deoarece natura umană nu este pur și simplu un dar natural pe care se poate clădi orice sau care poate fi modelată oricum, ori care, dimpotrivă, este în afara oricărei deveniri istorice, ca o entitate biopsihică eternă, imuabilă.

Teoreticienii educației, la începutul epocii moderne, interpretau educația ca fiind soluția dată raportului dintre idei, facultățile noastre de a le dobândi și experiență. Astfel, educația trebuia doar să conștientizeze și să pună în joc ideile înnăscute, aflate deja în spiritul nostru, sau să contribuie la formarea acestor idei prin experiență.

În era tehnologică, educația trebuie să urmărească nu numai asimilarea unor profesii, ci și ceva asemănător jurământului hipocratic :„ Oricare om intrând în orice profesie ar trebui să se angajeze de a folosi cunoașterea și priceperea sa specială pentru binele semenilor săi"(2/pg.62).

Procesul educativ este implicat în trei domenii fundamentale de acțiune ale omului modern : economia, politica și educația propriu zisă.

Educația a fost întotdeauna determinată de caracterul și nivelul dezvoltării economice a societății, precum și de alți factori de ordin socio-cultural dar, în prezent, prin sporirea caracterului progresiv al culturii, dezvoltarea educației tinde să preceadă nivelul dezvoltării economice.

Concepția educațională promovată în țara noastră subliniază că în formarea omului nou, un rol decisiv îl are învățământul care, astfel devine un factor principal al educației. Dar nu singurul. Întreaga ordine existențială a omului, de la familie la națiune dispune de virtuți educative.

Noua revoluție a educației are în prim plan preocuparea pentru viitor, o nouă percepere a timpului: a ști să anticipezi sensul și ritmul schimbărilor. Astfel punctul de vedere al viitorului este decisiv pentru orice opțiune și acțiune în domeniul educației.

O atare educație ar trebui să se inspire după Jean Piaget , din istoria științelor care este sugestivă pentru ceea ce el numește „ *principiul fundamental al metodelor active...A înțelege înseamnă a inventa, sau a reconstrui prin reinventare și educația va trebui să se plieze unor atari necesități dacă vrea, în viitor să-i modeleze pe indivizi capabili de producție sau de creație, și nu doar de repetiție."(3/pg. 24-25)*

Metodele active în educație sunt metode moderne, participative, punând accent pe colaborarea elevilor, fiind deci centrate pe elev, nu pe profesor și vizează dezvoltarea personală a elevului care, construind și descoperind cunoștințele, se construiește și se descoperă pe sine; acest dublu traseu orientat face posibilă inițierea, dar și inițiativa elevilor. Aceste metode acordă un spațiu larg inițiativei elevilor, fiind demersuri didactice interactive, nu pasive. În categoria metodelor activ-participative sunt incluse toate acele metode care provoacă o stare de învățare activă, o învățare care se bazează pe activitatea proprie. Sunt metodele care duc la formele active ale învățării, adică învățarea explorativă, învățare prin rezolvare de probleme, învățarea creativă; sunt metode care antrenează elevii în efectuarea unor activități de studiu independent, de muncă cu cartea, învățare prin cercetare, realizare de lucruri practice, exerciții de creație.

Deci, utilizarea metodelor moderne în activitatea didactică are ca rezultat creșterea motivației pentru învățare și sunt foarte potrivite în cadrul unui proiect tematic pentru reactualizarea

și sintetizarea cunoștințelor copiilor despre un subiect și o ordonare a informațiilor, permit completarea cunoștințelor cu altele noi despre o anumită temă; stimulează învățarea ; educă toleranța și înțelegerea față de opinia celuilalt.

Toate aceste acțiuni și activități au ca nucleu elevul, al cărui bagaj ereditar/de cunoștințe/deprinderi este permanent îmbogățit atât prin efortul propriu cât și prin contribuția factorilor externi, scopul fiind unul comun și anume acela de caracter evolutiv.

Deși uneori educatorul împreună cu învățăcelul nu pot realiza împreună un proces constructiv, și din aceste situații se încearcă păstrarea și valorificarea părților pozitive pentru viitorul elevului.

Chiar dacă poate părea subiectiv și un subiect care creează polemici multiple, elevul reprezintă totuși *oglinda învățământului*.

Bibliografie :

4. Durkheim Emile – Educație și sociologie/ E.C.S.-București
5. Choose life – Oxford University Press/London
6. Piaget Jean- Ou va l ̓education?/Gouthier-Paris

DETERMINAREA SOLUȚIILOR STRĂINE ALE ECUAȚIILOR

Profesor Vieru Jane
Liceul Tehnologic "Victor Slăvescu", Rucăr

Există situații în care ecuațiile poat avea soluții care sunt străine, adică soluții care se determină prin rezolvarea ecuației, dar care nu verifică ecuația dată. Nu se întâmplă acest fenomen decât la anumite tipuri de ecuații și anume la ecuațiile care necesită condiții de existență. Datorită faptului că în școală, nu se mai utilizează condiționarea acestor ecuații în practică prin rezolvare apar soluții străine, pe care majoritatea elevilor nu le deosebesc de cele care sunt reale, din cauză că nu le verifică în ecuația dată. Se întâlnesc astfel de situații la ecuațiile cu radicali, la ecuațiile cu funcții rationale, ecuațiile trigonometrice.

Aplicații:

1. **Să se rezolve în mulținea numerelor reale ecuația** $\sqrt{x+3}+\sqrt{3x-2}=7$

Rezolvarea acestei ecuații impune condiționarea funcțiilor radical, astfel: $\begin{cases}3x-2\geq 0\\ x+3\geq 0\end{cases}$

Pentru a se rezolva această ecuație, este necesar a se ridica la puterea a doua pentru a se elimina radicali din ecuație. Pentru aceasta, ecuația se aduce la forma: $\sqrt{3x-2}=7-\sqrt{x+3}$

Această ecuație la randul ei implică condiția ca $7-\sqrt{x+3}\geq 0$, care se adaugă la sistemul de condiții inițiale, $\begin{cases}3x-2\geq 0\\ x+3\geq 0\\ 7-\sqrt{x+3}\geq 0\end{cases}$

Se ridică la puterea a doua în ambii membrii: $\left(\sqrt{3x-2}\right)^2=\left(7-\sqrt{x+3}\right)^2\Rightarrow$ $3x-2=49-14\sqrt{x+3}+x+3\Rightarrow 14\sqrt{x+3}=54-2x\Rightarrow 7\sqrt{x+3}=27-x$

La ecuația ultima, $7\sqrt{x+3}=25-x$, este necesară condiția $25-x\geq 0$, care se adaugă la sistemul de condiții inițiale, astfel: $\begin{cases}2x-5\geq 0\\ x+3\geq 0\\ 7-\sqrt{x+3}\geq 0\\ 27-x\geq 0\end{cases}$.

Se ridică la puterea a doua ecuația $\left(7\sqrt{x+3}\right)^2=(27-x)^2\Rightarrow 49(x+3)=729-54x+x^2\Rightarrow$ $x^2-103x+582=0$. Ecuație de gradul al doilea, pentru care se calculează discriminatul $\Delta=b^2-4ac=(-103)^2-4\cdot 1\cdot 582=10609-2328=8281>0$. Soluțiile ecuației sunt: $x_1=6$ și $x_2=97$.

Dacă se face verificare celor două soluții găsite se obține:

Dacă $x_1=6$: $\sqrt{6+3}+\sqrt{3\cdot 6-2}=\sqrt{9}+\sqrt{16}=3+4=7$, relație adevărată

Dacă $x_2=97$: $\sqrt{97+3}+\sqrt{3\cdot 97-2}=\sqrt{100}+\sqrt{291-2}=\sqrt{100}+\sqrt{289}=10+17=27$, relație falsă.

Dacă se rezolvă sistemul de condiții $\begin{cases} 2x-5\geq 0 \\ x+3\geq 0 \\ 7-\sqrt{x+3}\geq 0 \\ 27-x\geq 0 \end{cases}$, se obține: $\begin{cases} 2x\geq 5 \\ x\geq -3 \\ 7\geq \sqrt{x+3} \\ -x\geq -27 \end{cases} \Rightarrow \begin{cases} x\geq \frac{5}{2} \\ x\geq -3 \\ 49\geq x+3 \\ x\leq 27 \end{cases}$

$\Rightarrow \begin{cases} x\geq \frac{5}{2} \\ x\geq -3 \\ x\leq 46 \\ x\leq 27 \end{cases} \Rightarrow \begin{cases} x\in \left[\frac{5}{2},+\infty\right) \\ x\geq \left[-3,+\infty\right) \\ x\leq \left(-\infty,46\right] \\ x\leq \left(-\infty,27\right] \end{cases}$. Soluția sistemului de condiții este $x\in\left[\frac{5}{2},27\right]$

Se observă că $x_1=6\in\left[\frac{5}{2},27\right]$ și $x_2=97\notin\left[\frac{5}{2},27\right]$. În concluzie soluția $x=97$ este o soluție străină a ecuației date.

2. **Să se rezolve ecuația** $\frac{x}{x+1}+\frac{2x}{x+2}+\frac{x-2}{(x+1)(x+2)}=0$

Pentru a se rezolva o astfel de ecuație se aduce la același numitor și apoi se aplică proprietatea rapoartelor și se rezolvă ecuația. Ecuație pentru care se pun condiții pentru ca numitorii să nu fie zero, $\begin{cases} x+1\neq 0 \\ x+2\neq 0 \end{cases}$

$$\frac{x}{x+1}+\frac{2x}{x+2}+\frac{x-2}{(x+1)(x+2)}=0\Rightarrow\frac{x(x+2)+2x(x+1)+x-2}{(x+1)(x+2)}=0\Rightarrow\frac{x^2+5x-2}{(x+1)(x+2)}=0$$

Ecuația se poate scrie sub forma $\frac{x^2+5x-2}{(x+1)(x+2)}=\frac{0}{1}$ și în baza proprietății fundamentale a rapoartelor: produsul mezilor este egal cu produsul extremilor, atunci ecuația devine: $3x^2+5x-2$ $(3x^2+5x-2)\cdot 1=0\cdot(x+1)\cdot(x+2)\Rightarrow 3x^2+5x-2=0$. Ecuație de gradul al doilea pentru care se calculează discriminatul $\Delta=b^2-4ac=5^2-4\cdot 3\cdot(-2)=25+24=49>0$. Soluțiile ecuației sunt: $x_1=\frac{1}{3}$ și $x_2=-2$.

Se face verificarea soluțiilor determinate.

Dacă $x_1=\frac{1}{3}:\frac{\frac{1}{3}}{\frac{1}{3}+1}+\frac{2\cdot\frac{1}{3}}{\frac{1}{3}+2}+\frac{\frac{1}{3}-2}{\left(\frac{1}{3}+1\right)\left(\frac{1}{3}+2\right)}=\frac{1}{4}+\frac{2}{7}-\frac{15}{28}=\frac{7\cdot 1+2\cdot 4-15}{28}=\frac{0}{28}=0$, relație adevărată

Dacă $x_2=-2:\frac{-2}{-2+1}+\frac{2\cdot(-2)}{-2+2}+\frac{-2-2}{(-2+1)(-2+2)}=\frac{2}{1}-\frac{4}{0}-\frac{4}{(-1)\cdot 0}$, imposibil

Se observă că prin eliminarea numitorului se identifică soluții care sunt străine, deci $x=-2$, este soluție străină a ecuației. Dacă se rezolva sistemul de condiții, $\begin{cases} x+1\neq 0 \\ x+2\neq 0 \end{cases}\Rightarrow\begin{cases} x\neq -1 \\ x\neq -2 \end{cases}\Rightarrow$ $x\in R-\{-2,-1\}$. Se observă că soluția străină, este printre valorile care nu aparțin domeniului.

3. Să se rezolve ecuația $\arcsin(\sin x)=\frac{7\pi}{2}-x$**.**

Se cunoaște că funcția sinus are valori în intervalul $[-1,1]$, adică $-1\le\sin x\le 1$. Se aplică funcția arsinus inegalității, astfel $\arcsin(-1)\le\arcsin(\sin x)\le\arcsin 1\Rightarrow-\frac{\pi}{2}\le\arcsin(\sin x)\le\frac{\pi}{2}$.

$\Rightarrow-\frac{\pi}{2}\le x\le\frac{\pi}{2}$. Deci $x\in\left[-\frac{\pi}{2},\frac{\pi}{2}\right]$. Dar, $\arcsin(\sin x)=\frac{\pi}{2}-x$, atunci se impune condiția $-\frac{\pi}{2}\le\frac{7\pi}{2}-x\le\frac{\pi}{2}\Rightarrow 3\pi\le x\le 4\pi$ sau cu alte cuvinte $x\in[3\pi,4\pi]$.

Se trece la rezolvarea ecuației: $\arcsin(\sin x)=\frac{7\pi}{2}-x$ și pentru aceasta se aplică funcția sinus, astfel:

$$\sin[\arcsin(\sin x)]=\sin\left[\frac{7\pi}{2}-x\right]\Rightarrow\sin x=\sin\left[\frac{7\pi}{2}-x\right]\Rightarrow\sin x=\sin\frac{7\pi}{2}\cos x-\cos\frac{7\pi}{2}\sin x$$

Se cunoaste că :

$$\sin\frac{7\pi}{2}=\sin\left(3\pi+\frac{\pi}{2}\right)=\sin 3\pi\cos\frac{\pi}{2}+\cos 3\pi\sin\frac{\pi}{2}=\cos 3\pi=\cos(2\pi+\pi)=\cos 2\pi\cos\pi-\sin 2\pi\sin\pi=$$

$$=\cos\pi=-1$$

$$\cos\frac{7\pi}{2}=\cos\left(3\pi+\frac{\pi}{2}\right)=\cos 3\pi\cos\frac{\pi}{2}-\sin 3\pi\sin\frac{\pi}{2}=-\sin 3\pi=-\sin(2\pi+\pi)=-(\sin 2\pi\cos\pi-\cos 2\pi\sin\pi)=0$$

Ecuația dată, devine: $\sin x=(-1)\cos x-0\cdot\sin x\Rightarrow\sin x=-\cos x$, se împarte ecuația prin $\cos x$, astfel: $tgx=-1\Rightarrow x=arctg(-1)+k\pi,k\in Z\Rightarrow x=-\frac{\pi}{4}+k\pi,k\in Z$

Se dau valori lui $k\in Z$ și se determină o singură soluție, $x=\frac{15\pi}{4}\in[3\pi,4\pi]$. Toate celelalte soluții care se găsesc în afara intervalul $[3\pi,4\pi]$, sunt soluții străine.

Bibliografie

1. Augustin Cota, Mariana Răduțiu, Marta Rado, Florica Vornicescu Matematică Geometrie și Trigonometrie, clasa a IX- a, Editura Didactică și Pedagogică, 1981.
2. C. Nastăsescu, C.Niță,Gh. Rizescu, Matematică Algebră, clasa a IX- a, Editura Didactică și Pedagogică, 1996.
3. Marius Burtea, Georgeta Burtea, Matematică, trunchi comun, curriculum diferențiat, clasa a IX- a, Editura Carminis, Pitești, 2004;
4. Marius Burtea, Georgeta Burtea, Matematică, trunchi comun, curriculum diferențiat, clasa a X- a, Editura Carminis, Pitești, 2005;

INVĂȚORUL CREATIV ȘI ELEVUL CREATIV

Prof. Inv. Primar Popescu Elena
Școala Gimnazială Ion Vîlceanu , Dragotești

Pentru înfaptuirea cerințelor creativțății la lecție, este necesară instaurarea unui climat favorabil "caracterizat printr-o tonalitate afectivă-pozitivă, de exigență și de înțelegere, de responsabilitate", afirmă Ana Stoica în lucrarea "Creativitatea elevilor". Tot autoarea continuă, arătând că :"Învățătorii și profesorii creativi determină avântul creativității de la profesor la elev, fenomen urmat de automodelarea copilului în funcție de atitudinile și convingerile devenite ale lui".

Este necesar ca învățătorul să-i pună pe elevi in situația de a învăța să dobândească cunoștințe în mod îndependent, să caute soluții noi, originale, să aplice creator cunoștințele.

Învățătorul creativ oferă învățarea într-o atmosferă neautoritară, încurajează procesul gândirii creative. El știe cum să folosească întrebările. Conduita creatoare este provocată de întrebarea operațională potrivită pentru că ea duce la explorare și dezvoltă curiozitatea. Un învățător creativ încurajează elevii să exprime teorii ce par ridicole, să combine materialele și noțiunile în modele noi, originale.

Cadrul didactic trebuie să fie un mediator între elev și lumea înconjuratoare, faptul acesta presupunând:

- Structurarea și restructurarea unui cadru pentru a face posibilă o experiență utilă celor care învață;
- Indicarea experiențelor pe care le pot avea; folosirea posibilității de a experimenta;
- Participarea alături de individ în scopul ameliorării liniilor orientative pentru selectarea unui prilej favorabil experienței;
- Ajutor în folosirea timpului, spațiului, echipamentului;
- Ajutor pentru a extrage din experiența:informații, deprinderi, valori;
- Ajutor pentru interpretarea și evaluarea experiențelor.

În activitatea școlară se face transferul setului de valori propice creativității de la profesor la elev.Colaborarea are tendința de a stimula efortul fiecăruia.

"Dintre modalitățile de manifestare a elevului creativ în activitatea școlara, sunt de remarcat:

- Nu e sociabil în raport cu egalii săi, uneori e sfidător față de profesori;
- Nu e prea conștiincios; învață în salturi;
- Este imprudent; se avântă în răspunsuri înainte de formularea lor în minte;
- E curios, activ; are un nivel superior de aspirații;
- Are încredere în forțele proprii;
- Își asumă riscurile legate de îndeplinirea unor proiecte dificile și curajoase;
- Este perseverent în cautarea de soluții și realizarea proiectului propus;
- Are simțul valorii și atitudine valorizatoare
- Este receptiv la tot ce este nou;
- Cultivă consecvent originalitatea, pentru care are un respect deosebit.

Copilul care are posibilitatea să fie spontan și independent, va putea, în viitor, să fie creativ. De aceea învatamantul trebuie să capete un caracter participativ , de aceea învățătorul trebuie să dirijeze, ca un adevarat dispecer- dialogul euristic sau exploatarea ipotezelor."

Identificarea elevilor creativi

Ana Stoica, in lucrarea "Creativitatea elevilor", propune o listă ce poate fi utilizată în identificarea elevilor creativi:

- curios, investigator cu întrebări profunde;
- original, în gândire și acțiune, oferă soluții neobisnuite;
- independent în gândire și conduită, individualizată, plin de sine;
- imaginativ, fantezist, povestitor de istorii;

- nonconformist;
- vede corelaţiile;
- plin de idei, cu fluență verbală și conversațională;
- experimentator care încearcă idei noi, produse noi;
- flexibil în idei și gândire;
- persistent, perseverent;
- construiește, reconstruiește;
- preferă complexitatea, se ocupă de mai multe idei în același timp;
- preocupat.

Pentru depistarea elevilor creativi din clasă, am aplicat chestionare elevilor, părinților și profesorilor.Ele și-au dovedit utilitatea. Este necesar să cunoaștem elevii creativi și domeniul în care pot excela în lucrarea *"Invenție,descoperire, creativitate"*, A.D. Moore consemnează:"*Ne deosebim prin capacitatile şi talentele individuale, mai puternice sau mai slabe. Stradania de a cultiva talente acolo unde ele nu există le-a stricat multora viață. O primă conditie pentru a fi ferciți în viață constă în a descoperi domeniul pentru care suntem mai bine înzestrați și a folosi talentul astfel identificat pentru scopuri creative"*.

BIBLIOGRAFIE

- Mihaela Roco. Creativitate și inteligenţă emoţională. Iasi: Polirom, 2004
- Educaţie pentru schimbare și creativitate, Venera – Mihaela Cojocariu, Ed. Didactică si Pedagogică, București,
- Psihopedagogie, Ed. Polirom
- A.D. Moore, "Invenție,descoperire, creativitate" Ed. Didactică si Pedagogică, București,

ELEVUL –OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Crișan Daniela-Elena
Școala Gimnazială Ibănești

Nevoia de educație încă din copilărie este dată de faptul că influențele pozitive și deprinderile formate în copilărie se mențin de cele mai multe ori pentru întreaga viață.Pentru o bună realizare a educației în școală,este necesar ca profesorul să cunoască și să respecte etapele dezvoltării psiho-fizice ale elevului.Prin urmare,pentru buna reușită a educației este nevoie de profesori conștienți de responsabilitatea lor și devotați acestei profesii,deoarece în lipsa unor dascăli de vocație nici cea mai bună organizare a învățământului ,nici cele mai potrivite metode și mijloace didactice nu au valoare.

Datorită faptului că profesorul este cel care influențează decisiv educația elevilor,personalitatea acestuia se cere fundamentată pe iubire față de Dumnezeu și față de oameni.Prin calitățile profesorului se vede rezultatul muncii sale,care nu este altul decât reușita elevului.Profesorul este ca un olar care modelează caractere și vieți.

Elevul devine oglinda Învățământului în momentul în care metodele și mijloacele folosite de către profesor se văd în evoluția elevului,și nu în ultimul rând în reușita și rezultatele acestuia.Sunt foarte importante metodele, tehnicile,abordările și mijloacele folosite de către profesor la transmiterea informațiilor și a noțiunilor de specialitate.

Un aspect foarte important este relația profesor-elev care are în vedere respectarea particularităților de vârstă spirituală și biologică ale elevilor.Identificarea de către profesor a aspectelor pozitive din sufletul fiecărui elev consolidează relația cu aceștia.Cunoașterea trăirilor,a sentimentelor și a atitudinilor elevilor,urmată de valorizarea pozitivă a acestora este esențială în modelarea personalității lor.Consecvența,dublată de răbdare,în demersul de a susține prin educație ce are mai bun fiecare în suflet constituie calea înspre obținerea efectelor pe termen lung.

Fiecare etapă istorică reclamă valorificarea în metodologia educațională a acelor elemente care se pliază pe modelul de personalitate pe care idealul educațional îl vizează,raportat la contextul sociocultural,cât și la evoluția tehnicii care conduce la schimbări majore în planul valorilor elevilor.Astfel,pentru perioada actuală,marcată de dezvoltarea mijloacelor de comunicație și de utilizarea frecventă a metodelor tradiționale,dar și a calculatorului,a tabletei sau a telefoanelor mobile.Trăim într-o eră a tehnologiei și de aceea folosirea aparatelor este foarte evidentă și chiar benefică,gândindu-ne la ultima etapă a evoluției pandemice.

În ultimele decenii,paleta metodologiei didactice s-a îmbogățit cu metode care răspund într-o măsură mai mare nevoii de interacțiune educațională.Fiecare dintre metodele tradiționale are o dimensiune activ-participativă sau conduce într-o măsură mai mic sau mai mare la dezvoltarea spiritului critic,respectiv creativ.Dintre metodele moderne le amintesc:Ciorchinele ,Brainstorming-ul,Cubul,Phillips 6-6,Photolangage,Cvintetul,Cadranele,Mozaicul,K-W-L,Explozie solară etc.

Prin metodele de predare-evaluare folosite la clasă,elevul se dezvoltă și ca un membru într-un grup social,ca parte componentă a societății.

Metodele moderne au un impact pozitiv asupra dezvoltării elevilor deoarece elevul dorește să-și exprime punctul de vedere,dorește să lucreze cu propriile sale puteri.Aceste metode îl ajută și să se dezvolte ca persoană și ca om. Prin acestea, elevul are posibilitatea de a deveni oglinda învățământului,să se reflecte munca prin rezultate.

Până la urmă, psihologic şi moral vorbind, elevul nu este altceva decât o sumă de potenţialităţi. El nu vine în şcoală în mod necesar nici agresiv, nici vulgar, ci se adaptează unei lumi, unui etos al şcolii, pe care-l intuieşte cu exactitate. Dacă în acel etos al şcolii se va instaura ideea că a vorbi vulgar este o problemă ce presupune consecinţe serioase, atunci, realmente, mesajul acesta ar putea să determine o corecţie aproximativă, o cenzură minimală,

prelungită apoi şi în spaţiul public, în ciuda faptului că în numeroase familii limbajul frust, direct, macho, se poartă ca un semn al unor identităţi sociale şi chiar culturale, evident marcate de infantilitate.

Prin această lucrare am dorit să scot în evidență importanța relației profesor-elev,atitudinea profesorului față de elev și nu în ultimul rând unele metode noi care ajută la dezvoltarea spirituală și intelectuală a elevilor.

Prin aceste aspecte am scos în evidență și faptul că prin acestea ,elevul poate să devină și nu în ultimul rând ,devine, oglinda Învățământului.

STIMULAREA CONDUITELOR COOPERANTE ÎN PROMOVAREA VALORILOR MORAL-CIVICE ÎN RÂNDUL ŞCOLARILOR MICI

Prof.înv.primar. Manoli Roxana Livia
Şcoala Gimnazială Nr. 24,Bucureşti

Climatul afectiv pozitiv din colectivele de elevi are o contribuţie hotărâtoare la obţinerea performanţelor şcolare.

Studiie din domeniul educației au remarcat eficienţa grupurilor de elevi care îndeplinesc o sarcină de învăţare comună. Astfel în clasele organizate în aşa fel încât să stimuleze cooperarea, întregul colectiv de elevi obţine rezultate bune. Aceste rezultate se realizează printr-o varietate de forme de interacţiune, de la ajutarea episodică a colegului de bancă de către cel mai avansat, până la grupurile de învâţare organizate de cadrul didactic după o anumită tehnologie educaţională.

Indeplinirea unei sarcini de grup presupune: încurajarea şi susţinerea celorlalţi membrii ai grupului, asumarea responsabilităţilor asupra rezultatelor proprii cât şi pentru cele ale colegilor, evaluarea rezultatelor fiecăruia şi pe ale grupului în ansamblu, instaurarea unei bune înţelegeri, armonii, creşterea respectului faţă de sine, diminuarea anxietăţii pe care mulţi elevi o resimt în contact cu rigorile instituţiei educative.

Educaţia civică, ca disciplină în învățământul primar, urmăreşte formarea unui set de competenţe necesare pentru a face din copil un bun cetăţean, un membru al societăţii.

Socializarea este procesul prin care copilul deprinde treptat normele, valorile, gândirea si cunoştinţele culturii în care s-a născut. El percepe influenţele mediului în care trăieşte în raport cu modul propriu de gândire şi acţiune, motiv pentru care socializarea are mai multe finalităţi:

a. psihologică - fixarea unor trăsături psihice persistente
b. culturală - capacitatea de a comunica, interioriza normele
c. sociologică - deprinderea rolurilor sociale

Apartenenţa la grup ia forma concretă a dobândirii competenţelor de a comunica. Oferind copilului conţinutul şi forma actelor sale de valori, grupul îl modelează după imaginea sa.

Psihologii sociali au propus în ultimii ani mai multe modalităţi de organizare cooperativă a claselor. Se vorbește despre Metoda grupurilor interdependente .Denumirea metodei vine din limba engleză, jigsaw puzzle, însemnând mozaic - jucărie pe care îl reconstituie copiii. Activitatea în cadrul acestei metode presupune lucrul cu grupuri eterogene de 3-4 elevi.

Cadrul didactic stabileşte tema şi o împarte în subteme, ce corespund cu numărul membrilor grupului. Fiecare subtemă trebuie aprofundată de către un membru al fiecărui grup, devenind astfel expert în domeniul respectiv. "Experţii" pleacă pentru scurt timp din grupul lor şi se reunesc pe subteme pentru a dezbate subiectul respectiv şi a stabili modalităţi de a transmite informaţiile celorlalţi membrii ai grupului. Întorşi în grupul lor, încearcă să-i înveţe pe ceilalţi, reţinând la rândul lor cunoştinţele pe care le transmit colegilor. Interdependenţa dintre membrii grupului îi stimulează pe toţi să coopereze. Activitatea îşi atinge scopul doar dacă fiecare membru al grupului îşi aduce contribuţia la realizarea temei.

Teme ce se pot desfăşura cu ajutorul acestei metode pot fi: "Drepturile copilului", "Persoane si grupuri" - clasa a IV-a.

Metoda învăţării în grupuri mici presupune întărirea legăturii dintre membrii grupului şi interacţiunea dintre aceştia. Cadrul didactic organizează clasa în grupuri de câte 4-5 elevi, care pregătesc un material stabilit de învaţător. Aceştia îl discută şi educatorul îi testează, iar scorul grupului se obţine prin aprecierea progresului fiecărui membru în raport cu performanţele sale anterioare.

Este de apreciat faptul că îi încurajează pe elevi să se sprijine unul pe altul în activitatea de învăţare, corectându-şi reciproc greşelile, iar elevii mai slabi fac eforturi sporite spre a-şi aduce contribuţia la obţinerea unor rezultate bune de către grup.

Acestă metodă, cadrul didactic o poate aplica în orele de educaţie civică ce au ca subiect: "Persoana" (Asemănători şi totuşi diferiţi), "Trăsăturile morale ale persoanei", "Raporturile noastre cu lucrurile, plantele,animalele",clasa a III a.

Metoda turneului între echipe urmărește organizarea clasei în echipe eterogene de câte 4-5 membrii, care pregătesc în grup tema dată de cadrul didactic, discută între ei și completează informațiile. La final se desfăsoară un turneu între echipe, fiecare component al echipei încearcă să câştige puncte pentru echipa proprie.

Echipele fiind eterogene, membrii fiecărei echipe intră în competiţie cu alţi competitori aflaţi la nivel apropiat sau egal de pregătire. Ca urmare, şi elevii mai puţin dotaţi pot puncta pentru echipa din care fac parte.

Metoda poate fi aplicată cu rezultate pozitive în ceea ce priveşte cooperarea între elevi, atât la clasa a III-a ("Familia", "Grupul religios", "Persoana") cât şi la clasa a IV-a ("Localitatea noastră", "Tradiţii si obiceiuri în cadrul comunităţii").

Relaţia dintre teorie şi practică în cadrul educaţiei civice, influenţează sistemul de lucru al elevului. Învăţarea se realizează prin intermediul activităţilor nemijlocite în care elevul face apel la experienţa sa anterioară, şi nu numai prin simpla acumulare a informaţiilor teoretice.

Identificarea şi colectarea informaţiilor capătă o pondere sporită în activitatea şcolară, iar obiectivele educaţionale stabilite de cadrul didactic stimulează această tendinţă. Totul se încorporează în caracterul de ansamblu al procesului de predare-învăţare-evaluare a cărui eficienţă generală constă în echilibrul dintre aspectele formative şi cele informative.

Ca atare, pe lângă metodele tradiţionale, în orele de educaţie civică, învătătorul poate utiliza metode de gândire critică, care antrenează elevii şi stimulează atitudinea cooperantă.

CIORCHINELE

Este o variantă de brainstorming neliniar care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei, realizarea unor noi asociaţii de idei, relevarea unor noi sensuri ale ideilor. Această metodă permite: fixarea mai bună a ideilor, structurarea informaţiilor şi facilitarea reţinerii şi înţelegerii informaţiilor. Poate fi utilizat atât în evocare (faza de reactualizare a cunoştinţelor, de captare a atenţiei şi de trezire a interesului) obţinându-se o bună inventariere şi organizare grafică a cunoştinţelor elevilor, cât şi în etapa de reflexie (recapitularea, sistematizarea cunoştinţelor) evidenţiindu-se conexiunile dintre idei.

„ŞTIU / VREAU SĂ ŞTIU/ AM ÎNVĂŢAT"

Este o metodă de realizare a sensului (de înţelegere, comprehensiune) care ghidează lectura sau ascultarea unei expuneri. Metoda este precedată de regulă de alte metode de evocare care urmăresc reactualizarea tuturor cunoştinţelor şi experienţelor anterioare necesare înţelegerii temei respective; de exemplu, brainstorming.

După obţinerea unei liste neorganizate de informaţii desenăm pe tablă un tabel cu 3 rubrici:

Ştiu	Vreau să ştiu	Am învăţat

Elevii vor desena un tabel similar. Se negociază apoi ideile din lista de cunoştinţe. Cele ce în urma discuţiei cu clasa au temeiuri pentru a fi considerate sigure vor fi trecute în rubrica „ştiu". Cele mai controversate sau alte întrebări care apar în timpul discuţiei se trec în rubrica „vreau să ştiu".

Urmează lectura textului (sau ascultarea prezentării), timp în care elevii au anumite sarcini de lucru: completarea rubricii „am învăţat". Ei răspund astfel la propriile lor întrebări sistematizate în „vreau să ştiu".

TURUL GALERIEI

Este o metodă de învăţare prin colaborare care poate fi utilizată la finalul unei activităţi care se bazează, pe crearea unui produs.

- Elevii lucrează în grupuri şi reprezintă munca lor pe foaie de format mare sub forma unui afiş. Produsul poate fi o diagramă, o schemă, o reprezentare simbolică (printr-un desen sau o caricatură), etapele esenţiale surprinse în propoziţii scurte, etc..
- Elevii vor face o scurtă prezentare în faţa întregii clase a proiectului lor explicând semnificaţia afişului şi răspunzând la eventuale întrebări.
- Apoi elevii vor expune afişele pe pereţi alegând locurile care li se par cele mai favorabile. Lângă fiecare afiş se va lipi o foaie goală pe care se poate scrie cu markere sau creioane colorate.
- Profesorul va solicita grupurile de elevi să se oprească în faţa fiecărui afiş, să-l discute şi să noteze pe foaia albă anexată comentariile, sugestiile şi întrebările lor. Această activitate poate fi comparată cu un tur al galeriei de afişe.
- În final elevii revin la produsele lor, le compară cu celelalte şi citesc comentariile făcute de colegii lor în foile anexate. Se poate continua cu un răspuns al grupului la comentariile şi întrebările din anexe.

Este o metodă de învăţare prin colaborare care poate fi utilizată la finalul unei activităţi care se bazează pe crearea unui produs.

Activitatea în grup generează sentimente de acceptare şi simpatie a copiilor mai puţin avansaţi, a celor cu probleme emoţionale sau provenind din rândul minorităţilor etnice sau rasiale, stimulează comportamente de facilitare a succesului celorlalţi. Totodată, ea rezolvă în parte problemele ce pot apărea din cauza diferenţelor individuale a stilurilor de învăţare şi a provenienţei sociale diferite a elevilor. Interacţiunea dintre membrii grupului facilitează învaţarea fiecăruia.

ROLUL ŞCOLII ŞI AL FAMILIEI ÎN ORIENTAREA PROFESIONALĂ A ELEVILOR

Profesor-înv. Primar Hanţescu Claudia,
Şcoala Gimnazială Şimian,comuna Şimian

Orientarea şcolară şi profesională, reprezintă ansamblul acţiunilor opţionale şi consultative realizate prin modalităţi pedagogice, generale şi speciale, subordonate, din punctul de vedere al conţinutului, dimensiunii tehnologice/aplicative a educaţiei, iar din perspectiva metodologică activităţii de asistenţă psiho pedagogică şi socială a cadrelor didactice, elevilor şi părinţilor, proiectată la nivelul sistemului de învăţământ, în vederea unor opţiuni corecte şcolare şi profesionale. Pe lângă rolurile generale ale unui consilier (consiliere individuală, consiliere de grup, training, consultanţă şi dezvoltare organizaţională), consilierul şcolar mai este pregătit să desfăşoare activităţi de evaluare, asistenţă în carieră, plasament, prevenire a problemelor de dezvoltare. Orientarea şcolară şi profesională este o activitate sistematică, de natură educativă,desfăşurată în şcoală în mod periodic şi realizată prin disciplinele şcolare şi activităţile extraşcolare. În alegerea şcolară şi profesională elevul ia în considerare o multitudine de factori posibili interni şi externi care îi pot afecta reuşita. El alege acele studii şi profesiuni despre care crede că îi vor asigura în cel mai mare grad succesul şi îi vor produce cele mai mari satisfacţii.

Alături de şcoală şi organizaţiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educaţia omului. De educaţia oamenilor se ocupă şi alte persoane, instituţii şi organizaţii sociale, dar influenţele educative exercitate de acestea sunt mai pţtin organizate decât cele ale familiei, şcolii şi organizaţiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituţia fundamentală în toate societăţile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legaţi între ei prin origine, căsătorie sau adopţiune". În societatea românească, suntem familiarizaţi cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu si familia extinsă.

Prin definiţie, *familia* este nucleul elementar realizat prin căsătorie,care uneşte soţii şi pe descendenţii acestora(copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic şi spiritual.

De-a lungul timpului viaţa în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influenţă asupra vieţii private a copiilor şi tineri

Familiile asigură sentimentul siguranţei şi îi ajută să depăşească obstacolele, inerente vieţii, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu aste determinat, în primul rând prin condiţiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, de organizarea unui ritm al vieţii, de nivel cultural şi comportamental, de integrarea socială prin care îşi pune desigur amprenta pe existenţa şi dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei şapte ani de acasă").

Educaţia în familie, cei şapte ani de-acasă, influenţează puternic întreaga existenţă a individului, indifernt dacă el recunoaşte sau nu. Părinţii sunt modele pe care copiii, conştient sau inconştient, le văd cu ochii minţii şi le urmează.Familia înseamnă înţelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toţii în diferite ocazii, de a pleca în vacanţe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu şcoala. Şcoala este un factor care ajută copilul în desăvârşirea propriei personalităţi.

Factorii determinanţi în dezvoltarea personalităţii copilului sunt şcoala şi familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutaţii, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generaţii cu familia formată din două generaţii. De aici putem conclude că bunicii participă din ce în ce mai puţin la educaţia nepoţilor.

Alte influenţe sociale pot fi considerate migraţia de la sat la oraş şi urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilităţile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale şi sportive, şi rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinţi este şomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situaţia familiilor în care ambii părinţi sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu doua ajutoare de şomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Climatul educaţional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaţionare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Şcolarul are nevoie acasă de un mediu de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Într-un climat educativ bun părinţii sunt calmi în raporturile cu copiii, fară a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinţii se ocupă de el, că sunt interesaţi de necazurile şi problemele lui, ca şi de rezultatele şcolare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care şi copiii şi părinţii împărtăşesc acelaşi nivel de exigenţă.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm şi consecvenţă, părinţii ajung deseori la divergenţe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este ameninţat şi admonestat.

Cauzele nerealizării şcolare (eşecul scolar sau insuccesul şcolar) sau a subrealizării determinate de condiţiile de mediu familial sunt:

Atitudinea severă faţă de copil (climat hiper autoritar), copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă. Se conturează trei tipuri de copii: *copilul-pitic*-considerat fiinţă lipsită de valoare, care trebuie să fie mereu certată, *copilul-marionetă*-care trebuie să fie foarte cuminte, să corespundă exigenţelor părinţilor şi *copilul-sălbatic*, care are porniri neapărat urâte şi de aceea trebuie,,dresat'' ;

Şcoala şi familia facilitează dezvoltarea personală a elevului pentru luarea unor decizii, în concordanţă cu cerinţele personale şi realităţile sociale. Toate obiectele de învăţământ prevăzute în curriculum au şi pot fi exploatate în favoarea orientării profesionale a elevilor. În mod concret, atunci când ne referim la valorificarea potenţialului specific al fiecărei discipline şcolare avem în vedere: oferirea de informaţii despre ariile profesionale unde cunoştinţele materiei predate sunt necesare, folosite şi dezvoltate; informarea cu privire la aplicaţiile practice ale cunoştinţelor transmise prin lecţii.

Bibliografie:

Adumitrăcesei, I.D. (2009). Familia în tripla ipostază. Iași: Ed. Noël.

Agabrian, M. (2006). Școala, familia, comunitatea: manual. Iași:

Institutul European. Baker, D. P., & Stevenson, D. L. (1986). Mothers' strategies for children's school achievement: Managing the transition to high school.

METODA PROBLEMATIZĂRII- O STRATEGIE EFICIENTĂ DE FORMARE A COMPETENŢELOR

prof.ing. Guguilă Claudia Liliana
Liceul Tehnologic „Aurel Vlaicu" Galaţi

În mod permanent, știința şi tehnica își lasă amprenta asupra stilului de viaţă al oamenilor modificând radical caracterul activităţilor membrilor unei societăţi. Invenţiile tehnice noi generează probleme ce se impun a fi rezolvate și deci, necesitatea pregătirii tinerei generaţii în unităţile de învăţământ pentru activităţi în societăţi cu tehnică avansată. Modernizarea continuă a vieţii presupune ridicarea nivelului de pregătire a cadrelor didactice, formarea lor în vederea îndeplinirii eficiente a activităţilor profesionale ţinând cont de circumstanţele actuale ale vieţii. Viaţa modernă cere de la şcoală centrarea atenţiei „pe formarea competenţelor ca achiziţii, sub formă de capacităţi şi atitudini, abilităţi şi comportamente, dobândite de elevi prin exerciţii de aplicare sistematică a cunoştinţelor funcţionale la lecţii".

Formarea competenţelor presupune în primul rând asimilarea conţinutului ştiinţific specific domeniul studiat de către elevi. De exemplu, studiind fizica: elevul dobândeşte cunoştinţe despre legătura dintre intensitatea curentului electric, tensiunea electrică, rezistenţa electrică a conductorului toate aceste mărimi regăsite în legea lui Ohm; studiind automobilul – cunoştinţe despre partea mecanică şi electrică a demarorului electric. Dobândirea cunoştinţelor despre realitatea înconjurătoare presupune însuşirea simbolurilor, formulelor etc. prin care se exprimă legile naturii prin percepere, înţelegere și memorare a informaţiei respective.

Pe parcursul predării-învăţării cunoştinţele pot fi formate/asimilate la diferite nivele, măsurabile prin „recunoaştere"și „reproducere". Demonstrarea de către elev a cunoaşterii materiei de studiu numai în cazul perceperii semnelor exterioare ale fenomenelor, obiectelor tehnice studiate înseamnă că elevul a atins nivelul de însuşire *„recunoaştere"*. Reproducerea informaţiei în lipsa semnelor exterioare ale celor învăţate arată că elevul a atins nivelul de însuşire *„reproducere"*. Cunoaşterea informaţiei nu demonstrează că elevul poate să aplice în practică cele învăţate; elevul trebuie să cunoască şi modul de aplicare a cunoştinţelor în practică. Abilitatea de a utiliza cunoştinţele acumulate pentru rezolvarea problemelor atipice denotă faptul că elevul a atins nivelul de însuşire „*priceperi şi deprinderi"*. De exemplu, elevul poate determina cauzele ce conduc la consumul excesiv de ulei pe parcursul funcţionării motorului cu ardere internă. Nivelul „*priceperi şi deprinderi*" reflectă cunoştinţe care înseamnă „*a şti*", capacităţi – „*a face",* atitudini – *„a fi*", adică reflectă componentele competenţei. Aceste nivelele de însuşire prezentate anterior reflectă calea formării competenţelor elevilor.

Practica pedagogică arată că cele mai simple/facile metode de atingere a nivelelor „recunoaştere", „reproducere" sunt metodele tradiţionale ce ţin de învăţământul reproductiv (lecţia, povestirea, explicaţia etc.). Pe parcursul timpului s-a dovedit că mijlocul de transmitere a informaţiei de la generaţie la generaţie a fost cuvântul, cărţile, caietele, etc. În fond, informaţia era pregătită şi prezentată elevilor de către profesor pentru asimilare. Astăzi, la mijloacele enumerate se adăugă cele tehnice, informaţionale, moderne. Prin intermediul internetului elevul obţine într-un timp scurt un volum mare de informaţii din domeniul ştiinţei şi tehnicii. Însă caracterul obţinerii informaţiei în mare măsură a rămas acelaşi: elevul percepe informaţia pregătită anterior, o memorează; atingerea nivelelor „recunoaştere", „reproducere" dar acest lucru nu înseamnă formarea competenţelor. Formarea deplină a competenţelor presupune nu numai asimilarea informaţiei, ci şi formarea abilităţilor de a utiliza cunoştinţele proprii la rezolvarea problemelor apărute în viaţă. Aceasta înseamnă că elevul trebuie să fie învăţat, trebuie să cunoască modalitățile, procedeele eficiente de aplicare a cunoştinţelor în practică.

Un cadru didactic trebuie să facă dovada formării a două categorii de competențe: de specialitate și metodice, care împreună constituie baza succesului în formarea cunoştinţelor propriu-zise ale elevilor precum şi a abilităţilor de utilizare a acestora în practică. Competenţele în specialitate presupun stăpânirea conţinutului ştiinţific propriu disciplinei predate, cât și a

conţinuturilor disciplinelor conexe de studiu cu legături ştiinţifice comune (interdisciplinaritate). Competenţele metodice presupun cunoașterea/stăpânirea principiilor, metodelor pedagogice prin care se formează competenţele elevilor la o disciplina de studiu. Utilizarea metodelor ce ţin de învăţământ reproductiv prevalează intenţia/dorința formării cunoştinţelor, iar dobândirea de către elev a metodelor, procedeelor de utilizare a lor în practică este umbrită. Prin aceste metode se comunică elevilor cunoştinţele gata făcute, contribuind astfel la dezvoltarea memoriei şi a gândirii reproductive.

La utilizarea metodelor specifice învăţământului formativ accentul se pune pe formarea concomitentă a cunoştinţelor şi a metodelor, procedeelor de utilizare a lor în practică; rar se fac „exersări" speciale pentru formarea abilităţilor de utilizare a cunoştinţelor deja formate. Prin aceste metode se dezvoltă gândirea şi aptitudinile creative, asigurând astfel o motivare intrinsecă a învăţării.

Una dintre cele mai valoroase metode pedagogice prin care se formează concomitent şi cunoştinţe şi modalități de aplicare a lor este metoda problematizării. Prin problematizare se subînţelege:

-„metodă de învăţământ de tip euristic, care constă în a crea probleme cu scopul de a declanşa activitatea independentă a elevului ,gândirea şi efortul personal al acestora,";

-„modalitate de a crea în mintea elevului o stare (situaţie) conflictuală (critică sau de nelinişte) intelectuală pozitivă, determinată de necesitatea cunoaşterii unui obiect, fenomen, proces sau a rezolvării unei probleme teoretice sau practice pe cale logico-matematică, de documentare şi (sau) experimentală, pentru a obţine progres în pregătire".

Funcţiile de bază ale problematizării sunt:

- dobândirea cunoştinţelor de către elev la nivelul aplicării în practică;
- însuşirea metodelor de gândire şi cercetare ştiinţifică;
- formarea abilităţilor de activitate creatoare.

Noţiunile cheie ce se referă la problematizare sunt: problema; situaţia-problemă; nivelul de problematizare.

Din punct de vedere al conceptului problematizării prin problemă se înţelege o chestiune/întrebare care poate provoca mai multe răspunsuri elaborate în baza unor raţionamente ce ţin de condiţiile chestiunii/întrebării, dintre care unul este corect. De exemplu, la tema „Mecanismul motor" (disciplina -Transmisii mecanice şi mecanisme) întrebarea „Biela poate fi numită componentă numai a mecanismului motor?" nu prezintă problemă deoarece nu sunt alte mecanisme, sisteme ale motorului cu care biela are legătură constructivă; întrebarea „coroana dinţată situată pe volant poate fi numită componentă a mecanismului motor?" reprezintă o problemă pentru că:

- poate urma răspunsul „Da" în baza faptului că coroana dinţată e situată pe volant, ce prezintă o componentă a mecanismului motor;
- poate urma răspunsul „Nu" deoarece coroana dinţată situată pe volant este destinată pentru pornirea motorului prin angrenarea ei cu pinionul demarorului electric.

Prin situaţie-problemă se înţelege o situaţie contradictorie în care se află elevul, creată în timpul enunţului unei probleme, provocând discuţii în jurul diverselor ipoteze apărute în procesul de găsire a răspunsului corect.

Această metodă didactică poate avea nivele de problematizare:

- nivelul I: obiectivul profesorului este demonstrarea modului de rezolvare ştiinţifică a problemelor, el expunând materia de studiu în stil problematic, realizând abordarea problemei, expunerea diferitelor ipoteze, analiza lor și emiterea unei concluzii; elevii, urmărind raţionamentele profesorului își însuşesc modelul soluţionării ştiinţifice a problemei abordate;
- nivelul II: obiectivul profesorului este mobilizarea şi ghidarea elevilor în procesul de soluţionare ştiinţifică a problemei abordate, el construiește situaţia-problemă; elevii împreună cu profesorul rezolvă problema abordată pe calea planificată în prealabil de către profesor pe etape; la acest nivel elevii demonstrează capacităţi de activitate creatoare fiind ghidaţi parţial de către profesor;

- nivelul III: obiectivul profesorului este de a forma la elevi capacităţi de activitate ştiinţifică individuale; cunoscând condiţiile şi soluţia problemei, profesorul creează situaţia-problemă iar elevii rezolvă problema abordată individual/separat.

În linii mari, se conturează următoarele etape ale procesului de rezolvare a problemei:

- elaborarea planului rezolvării problemei;
- abordarea problemei şi a ipotezelor;
- analiza ipotezelor;
- controlul rezolvării problemei;
- repetarea şi analiza procesului de rezolvare.

Ansamblul de situaţii-problemă de diferite nivele utilizate la formarea personalităţii creatoare a elevilor poate fi numit sistem de situaţii-problemă. Elevii fiind ghidaţi de către profesor prin intermediul unui sistem de situaţii-problemă de diferite nivele dobîndesc competenţe necesare pentru activităţi creatoare în condiţii ce diferă de cele din şcoală.

Eficacitatea metodei problematizării depinde de măiestria profesorului de a determina capitole/porţiuni ale materiei de studiu care ar putea servi drept bază la formularea situației/problemei ce urmează a fi analizată în stil problematic. Important este ca problema ce va fi lansată să prevadă următoarele etape:

a) actualizarea cunoştinţelor elevilor anterior formate, ce ar putea fi utilizate în discuţii;

b) lansarea diferitor ipoteze;

c) posibilitatea desfăşurării discuţiilor.

Respectarea etapei **„a”** presupune actualizarea cunoştinţelor formate anterior atât la disciplina de studiu respectivă cât şi la alte discipline; astfel elevii se obişnuiesc să dobândească cunoştinţe noi pentru sine prin utilizarea cunoştinţelor deja formate.

Etapa **„b”** este necesară a fi respectată pentru că ipotezele prezintă elementele de bază ale gândirii ştiinţifice pe care se construiesc cercetările, demonstrațiile, discuţiile etc.

Etapa **„c”** indică faptul că metoda problematizării poate fi utilizată eficient, de regulă, într-un mediu şcolar pregătit pentru a participa la activităţi de predare-învăţare în stil problematic (elevii trebuie să manifeste interes faţă de stilul problematic, abilităţi de prezentare a argumentelor, abilităţi de primire şi analiză a argumentelor colegilor etc.).

În consecinţă menţionăm:

- metoda problematizării îşi găseşte utilizare acolo unde se pot crea situaţii-problemă care urmează a fi rezolvate prin gândire comună şi căutare, prin cercetare şi descoperire;
- una din problemele de bază ce stau în faţa profesorului decis să desfăşoare procesul de predare-învăţare în stil problematic este determinarea părților de materie/ disciplină care ar putea trezi în mare măsură interesul intrinsec al elevilor.

Astfel, metoda problematizării poate fi combinată eficient cu metodele tradiţionale utilizate frecvent în practica pedagogică în scopul formării unor competențe solide și într-un timp relativ scurt. Metoda problematizării este eficientă pentru că elevul este pus să descopere, să testeze, să se implice activ în actul educațional, să fie atât spectator cât și actor la propria-i formare.

BIBLIOGRAFIE:

1.Bontaş, I. Pedagogie. Tratat. Bucureşti: Ed. BIC ALL, 2007

2.Cerghit, I. Metode de învăţământ. Iaşi: Polirom, 2006.

3.Copilu, D.; Copil, V.; Dărăbăneanu, I. Predarea pe bază de obiective curriculare de formare (Noua paradigmă pedagogică a începutului de mileniu III). Bucureşti: Ed. Didactică şi Pedagogică, R. A., 2002.

ELEMENTE DE DEFINIRE A MANAGEMENTULUI CALITĂŢII DIN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Grasu Daniela
Colegiul Naţional Unirea, Turnu Măgurele

„ .CONCEPTE FUNDAMENTALE

Managementul calităţii = ansamblul activităţilor generale de management care determină politica în domeniul calităţii, obiectivele şi responsabilităţile fundamentale ale organizaţiei. Controlul calităţii se referă la tehnici şi activităţi cu caracter operaţional utilizate pentru satisfacerea condiţiilor referitoare la calitate .

Înfăptuirea unei conduite bazate pe calitate constituie o constrângere majoră în procesul de integrare europeană a României, fiind, în acelaşi timp, elementul esenţial în atingerea unei economii prospere. Un impact accentuat îl are, în acest sens, componenţa educaţională, atât prin prisma calităţii prestaţiei şi, de asemenea, prin integrarea nevoii de calitate în cultura naţională. În accepţiune largă termenul de calitate relevă „acel ceva“ utopic ce ne dorim cu toţii dar reuşim să dobândim din ce în ce mai puţini. În domeniul educaţional o şcoală de calitate ar trebui să fie una elitistă, unde elevul să treacă prin furcile caudine ale cunoaşterii iar la sfarşitul ciclului să poată dovedi dobândirea unui nivel de cunoştinţe şi abilităţi mult superior nivelului iniţial.

Asigurarea calităţii pe de alta parte reprezintă totalitatea activităţilor ce previn încălcarea specificaţiilor, cu alte cuvinte asigurarea calităţii trebuie să dea încredere consumatorului în ce priveşte veridicitatea şi standardele înalte ale produsului finit.

TQM-managementul calităţii totale-concept impus în ultimele decenii, reprezintă o strategie de management care are ca scop înglobarea calităţii în toate procesele organizaţiei. **Managementul calităţii totale (TQM)** este un mod de conducere a unei organizaţii, centrat pe calitate, bazat pe participarea tuturor membrilor acesteia şi care vizează un succes pe termen lung prin satisfacerea clientului, precum şi avantaje pentru toţi membrii organizaţiei şi pentru societate .

Calitatea totală poate fi definită ca un ansamblu de principii şi metode reunite într-o strategie globală, pusă în aplicare într-o unitate şcolară pentru a îmbunătăţi calitatea produselor şi serviciilor sale; calitatea funcţionării sale, precum şi calitatea obiectivelor sale. Scopul aplicării strategiei calităţii totale este dezvoltarea unităţii, asigurarea rentabilităţii acesteia, satisfacerea şi atragerea beneficiarilor.

Calitatea totală se bazează pe o serie de principii:
-satisfacerea beneficiarului
-munca riguroasă şi constanta pentru îndeplinirea obiectivelor
-implicarea personalului(stimulată prin activităţi de formare)
-îmbunătăţirea continuă (dinamizarea tuturor compartimentelor)

În accepţiune personală consider calitatea educaţiei ca fiind rezultanta tuturor activităţilor şcolii, profesorilor, indivizilor cu care educabilul vine în contact într-o anumită etapă a educării lui. Calitatea are conotaţii diverse pentru persoane diferite, fiecare individ, fiecare domeniu care îi conferă acesteia aptitudinea de a satisface necesităţi exprimate şi implicite ‘’Din definiţie, se constată că :

- Se exprimă calitatea printr-un ansamblu de caracteristici;
- Calitatea există doar în relaţia cu nevoile clienţilor ;
- Calitatea este o variabilă continuă şi nu discretă;
- Prin calitate se satisfac atât nevoile exprimate, cât şi cele implicite.

Cerinţele pentru calitate sunt definite ca reprezentând, expresii ale nevoilor, privind caracteristicile unei entităţi, exprimate în termeni cantitativi sau calitativi, pentru a face posibilă realizarea şi examinarea entităţii respective.

Managementul calităţii totale presupune parcurgerea următoarelor etape:

- înţelegerea calităţii;
- angajarea în calitate;
- politica în calitate;
- organizare pentru calitate;
- măsurarea costurilor calităţii;
- planificare pentru calitate;
- proiectare pentru calitate,
- sistem pentru calitate;
- capabilitatea calităţii;
- controlul calităţii;
- echipe de lucru în calitate;
- formare în calitate;
- implementarea calităţii

Corpul profesoral îşi pune amprenta prin gradul de calificare, experienţa didactică, abilităţile de comunicare, imagine, formarea continuă, participare-dedicare, iar elevii /studenţii prin nivelul lor de cunoştinţe, aptitudini, interese, atitudini .

În ce priveşte calitatea în şcolile româneşti, de mare importanţă este definiţia calităţii dată de M.Bruhn: „calitatea este aptitudinea unui ofertant de a produce sau asigura caracteristicile bunurilor sau serviciilor la un nivel stabilit pe baza aşteptărilor clienţilor. În acest sens, se poate afirma că solicitările clienţilor devin punctul de referinţă pentru calitatea realizată de şcoală „.

Oamenii cer, tot mai insistent calitatea - indiferent dacă este vorba de produse sau servicii şi inclusiv pentru serviciile publice - educaţia fiind unul dintre acestea. Pentru ca dezvoltarea sistemului educaţional să devină "intensivă"şi orientată spre calitate, este nevoie ca toate elementele legate de asigurarea calităţii - fie că este vorba de criterii, de indicatori, de standarde sau de descriptori - să fie înţelese şi utilizate în mod unitar. Totalitatea metodelor şi instrumentelor, grupate într-un sistem coerent, utilizate pentru menţinerea şi ridicarea calităţii educaţiei oferite de către şcoală constituie sistemul de management al calităţii. Sistemul de management şi de asigurare a calităţii are ca funcţie principală orientarea dezvoltării unităţii şcolare în direcţia creşterii calităţii educaţiei oferită membrilor comunităţii în ansamblul ei.

Bibliografie

Bontaş, Ioan, 2001, *Pedagogie – tratat,* Editura BIC-ALL, Bucureşti

Iosifescu, Ş., Calitatea în educaţie – concept, principii, metodologii, 2007

Orţan, Florica, 2003, Management educaţional, Editura Universităţii din Oradea

Revista învăţământului primar ,revistă dedicată cadrelor didactice, nr. 2-4 , 2004,

Editura Miniped

PREDAREA INTEGRATA, METODA MODERNA DE ORGANIZARE A CONTINUTURILOR

Nina Ulmeanu
Scoala Gimnaziala "Ion Pillat", Pitesti

Predarea integrata a cunostintelor este considerata o metoda, o strategie ultramoderna, iar conform explicatiilor date de Dictionarul Explicativ al limbii romane "a integra inseamna a include, a ingloba, a incorpora, a armoniza", Integrarea, ca reuniune in acelasi loc, respectiv in aceeasi activitate , corespunde cu integrarea mai multor activitati succesive. Integrarea este o maniera de organizaren similara cu interdisciplinaritatea in sensul ca obiectivele invatarii au ca referinta nu o categorie de activitate, ci o tematica unitara comuna mai multor categorii.

Predarea in maniera integrata a disciplinelor presupune sintetizarea si organizarea didactica a informatiilor din domenii diferite ale cunoasterii in vederea construirii unei viziuni interactive asupra lumii reale. Istoria pedagogiei inregistreaza numeroase constatari privind pericolul detasarii scolii de viata reala si a transformarii acesteia intr-un cadru inchis.

Nu trebuie insa sa se confunde cele 2 concepte: interdisciplinaritatea o identificam ca o component a mediului pentru organizarea cunoasterii; integrarea-ca o idee sau un principiu integrator care rupe hotarele diferitelor categorii de activitati si grupeaza cunoasterea in functie de tema propusa de profesor, ori de copii.

Activitatile integrate nu sunt alte activitati, ci cele pe care noi le proiectam calendaristic conform planului de invatamant. Am organizat si desfasurat activitati integrate generate de subiecte planificate pentru tot timpul anului cum ar fi; Evenimente istorice (1 decembrie, 24 ianuarie); Traditii-obiceiuri sau subiecte ce se evidentiaza la un moment dat, trezind interesul si atentia copiilor. Astfel de activitati le-am desfasurat integrat si dupa un scenariu elaborat, care a inceput cu intalnirea de grup, initiata in fiecare zi, intalnire ce se poate realiza sub forma unei povestiri, cu vizita unei persoane adulte ce poate fi veteran de razboi, etc.

Desfasurand activitatile integrat am observat, la copii, o eliberare de formalism si o libertate mai mare in privinta capacitatii de expresie oferita acestora. Activitatile integrate se dovedeasc asadar a fi o solutie pentru o mai buna corelare a activitatilor de invatare cu viata societatii, cu tehnologia si cultura didactica. De un real folos in completarea continuturilor sunt: vizionarea de documentare, excursiile, intalnirile cu specialistii. Tematica acestora este aleasa in asa fel incat, prin activitatile integrate sa se inlesneasca contactul cu lumea inconjuratoare astfel incat copilul sa exerseze o invatare activa.

Profesorul este acela care creeaza atmosfera si tonusul clasei, face procesul de invatare activ si interesat. Intotdeauna trebuie sa existe un echilibru intre ceea ce ofera profesorul si ceea ce doreste copilul, pentru ca obiectivele propuse sa se realizeze cu succes. Prin activitatile integrate trebuie sa utilizam metode active care sa conduca la sporirea eficientei muncii didactice prin impresionarea capacitatii copilului de aplicare a transferului de idei.

Exista diferite metode care pot fi folosite in predarea integrate cum ar fi:

-metoda proiectului tematic
-metoda activitatilor integrate
-metoda de instruire programata asistata de calculator

Metoda proiectului tematic este utilizata cu succes, tema este stabilita in functie de preferintele si propunerile copiilor. Odata stabilita tema, copiii se orienteaza spre sursele de informatie. Dupa strangerea materialelor, copiii expun verbal informatiile aflate, le interpreteaza si le prezinta in fata grupei. Prin aceasta metoda, copiii isi formeaza unele deprinderi de munca intelectuala, invatand sa isi formulize problem sis a caute singuri calea de a le rezolva.

Metoda activitatilor integrate se refera la o activitate in care se imbratiseaza metoda de predare-invatare a cunostiintelor, imbinand diferse domenii si constituirea deprinderilor si activitatilor elevilor.

Instruirea programata pe calculator asigura o invatare individualizata, oferind posibilitatea realizarii concomitente si immediate a mai multor evenimente si obiective didactice, receptarea, intelegerea, aplicarea si evaluarea.

In acceptiunea moderna, metodele de invatamant reprezinta modalitati de actiune, instrumente cu ajutorul carora copiii, sub indrumarea profesorului, isi insusesc cunostiinte, isi formeaza si dezvolta priceperi si deprinderi intelectuale si practice, aptitudini si atitudini.

METODE DE PREDARE-ÎNVĂŢARE ACTIV- PARTICIPATIVE

Prof. înv. preşc. Şimonea Cristina Monica
Grădinița cu Program Prelungir Nr.53 Timișoara

Metodele activ – participative sunt proceduri care pornesc de la ideea că învăţarea este o activitate personală, care nu poate fi înlocuită cu nimic, iar cel care învaţă este considerat managerul propriei învăţări, al întregului proces de învăţare. Aceasta devine o activitate unică si diferită de la o persoană la alta, fiind determinată de istoria personală a subiectului, de mediul din care provine, dar și de relatiile sociale pe care acesta le dezvoltă.

Ele presupun activism, curiozitate intriseca, dorinţa de a observa, a explica, a explora, a descoperi. Sunt considerate activ – participative acele metode care mobilizează energiile elevului, care îl ajută să își concentreze atenţia, să-i stârnească curiozitatea. Metodele activ – participative pun accent pe cunoașterea operaţională, pe învăţarea prin acţiune, aduc elevii în contact nemijlocit cu situaţiile de viaţă reală. Aceste metode au caracter educativ, exemplu: lectura independentă, dialogul euristic, învăţarea prin descoperire.

Metodele constituie elementul esenţial al strategiei didactice, ele reprezentând latura executorie. În acest context, ea poate fi considerată ca instrumentul de realizare într-o cât mai mare măsură a obiectivelor prestabilite ale activităţii didactice de învăţare.

Opţiunea pentru o metodă sau alta este în strânsă relaţie cu personalitatea învăţătorului şi gradul de pregătire, predispoziţie şi stilurile de învăţare ale grupului cu care lucrează.

Între noile orientări din domeniul practicilor educaţionale , se situează şi cea privind dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor şi tehnicilor activ – participative noi: brainstorming, tehnica ciorchinelui, metoda mozaic, jurnalul cu dublă intrare, cubul, cvintetul, pălăriile gânditoare, etc.

M.Zalte consideră gândirea critică un tip de gândire diferenţiată după finalitate. Ea presupune verificarea, evaluarea şi alegerea răspunsului potrivit pentru o sarcină dată şi respingerea argumentată a celorlalte variante de soluţii.

„A gândi critic” înseamnă a emite judecăţi proprii, a accepta părerile altora, a fi în stare să priveşti cu simţul răspunderii greşelile tale şi să le poţi corecta, a primi ajutorul altora şi a-l oferi celor care au nevoie de el.

Gândirea critică îi învaţă pe elevi să emită şi să-şi susţină propriile idei. Satisfacţia noastră, a oamenilor de la catedră, nu constă în a vedea că elevul a reprodus lecţia citită, compunerea sau comentariul dictat „cuvânt cu cuvânt”, ci în a-i pune în evidenţă „talentul” de a îşi realiza propriul rezumat, propria compunere.

Soluţiile problemelor supuse rezolvării presupun colaborare şi cooperare. Este necesar să se înţeleagă că în cadrul dezbaterilor, al schimbului de opinii, nu se critică omul, ci ideea. Trebuie să se expună acordul sau dezacordul, indiferent de relaţiile existente între participanţii la situaţia de învăţare.

Pentru aceasta este nevoie de un demers didactic adecvat, care constă în parcurgerea a trei etape, aflate în interdependenţă: evocarea, realizarea sensului, reflecţia.

Evocarea face apel la cunoştinţele însuşite de către elevi despre o temă sau un anumit subiect. Astfel, se va putea face legătura între ceea ce se ştie şi ce se va preda. Corelarea informaţiilor ştiute cu cele noi asigură trăinicia celor din urmă.

Realizarea sensului asigură înţelegerea sensului noilor informaţii şi a semnificaţiei acestora. Elevii pot citi un text, pot schimba păreri în grup, pentru a participa activ la învăţare. Este etapa întrebărilor profesor-elev, elev-profesor, elev-elev.

Reflecţia integrează noile cunoştinţe în sistemul celor vechi, asigurând legătura între ele şi dând posibilitatea expunerii libere a ,,noului” aflat. Această etapă îi ajută pe elevi să pătrundă în esenţa faptelor şi ne dă o imagine clară asupra reuşitei totale, parţiale sau a eşecului activităţii desfăşurate la clasă.

Noua modalitate de desfăşurare a activităţii didactice asigură o mai bună corelare gândire-învăţare, iar pe noi ne pune în situaţia de a reflecta asupra răspunsului la întrebarea „Cum predăm?”. Lucrul pe grupe sau perechi ar putea presupune activizarea nu doar a unor elevi, ci a tuturor competenţelor grupului.

Metodele de predare-învăţare-evaluare oferă o ocazie benefică de organizare pedagogică a unei învăţări temeinice, uşoare şi plăcute, şi în acelaşi timp şi cu un pronunţat caracter activ – participativ din partea elevilor, cu posibilităţi de cooperare şi de comunicare eficientă. Folosirea sistematică a metodelor moderne, presupune desfăşurarea unor relaţii de comunicare eficientă şi constructivă în cadrul cărora, toţi cei care i-au parte la discuţii, să obţină beneficii în planurile cognitiv, afectiv-motivaţional, atitudinal, social şi practic aplicativ. Folosirea metodelor moderne de predare-învăţare-evaluare nu înseamnă a renunţa la metodele tradiţionale ci a le actualiza pe acestea cu mijloace moderne.

Metoda brainstorming înseamnă formularea a cât mai multor idei – oricât de fantastice ar părea – ca răspuns la o situaţie enunţată, după principiul cantitatea generează calitatea. Obiectivul fundamental constă în exprimarea liberă a opiniilor elevilor aşa cum vin ele în mintea lor, indiferent dacă acestea conduc sau nu la rezolvarea problemei.

Alegerea sarcinii de lucru. Solicitarea exprimării într-un mod cât mai rapid a tuturor ideilor legate de rezolvarea problemei. Înregistrarea pe tablă şi regruparea lor pe categorii, simboluri, cuvinte cheie, etc. Selectarea şi ordonarea ideilor care conduc la rezolvarea problemei. Are o serie de avantaje:

- ✓ Participarea activă a tuturor participanţilor;
- ✓ Dezvoltarea capacităţii de a trăi anumite situaţii, de a le analiza, de a lua decizii privind alegerea soluţiei optime;
- ✓ Exprimarea personalităţii;
- ✓ Exersarea creativităţii şi a unor atitudini deschise la nivelul grupului;
- ✓ Dezvoltarea relaţiilor interpersonale, prin valorizarea ideilor fiecăruia;
- ✓ Realizarea unei ambiante pline de prospeţime şi emulaţie.

Cvintetul semnifică o poezie cu cinci versuri. Se porneşte de la un subiect propus spre discutare, care să se reflecte într-un singur cuvânt-cheie scris pe primul rând. Pe al doilea rând se scriu două adjective care să determine cuvântul cheie. Pe al treilea rând se scriu verbe la gerunziu. Pe al patrulea rând se scriu cuvinte care exprimă sentimente faţă de subiect. Pe ultimul rând, un singur cuvânt-sinteza, care să conţină întreaga semnificaţie a mesajelor transmise prin celelalte versuri.

Metoda pălăriilor gânditoare este un joc în sine. Copiii se împart în şase grupe – pentru şase pălării. Ei pot juca şi câte şase într-o singură grupă. Împărţirea elevilor depinde de materialul studiat. Pentru succesul acestei metode este important însă ca materialul didactic să fie bogat, iar pălăriile să fie frumos colorate, să-i atragă pe elevi. Ca material vor fi folosite 6 pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare: alb, roşu, galben, verde, albastru şi negru şi un anumit rol. Bineînţeles, că rolurile se pot inversa, participanţii fiind liberi să spună ce gândesc, dar să fie în acord cu rolul pe care îl joacă.

Pălăria albastră este liderul, conduce activitatea. Este pălăria responsabilă de controlul discuţiilor, supraveghează şi dirijează bunul mers al activităţii. Albastrul este rece, culoarea cerului care e deasupra tuturor, atotvăzător şi atotcunoscător.

Pălăria albă este povestitorul, cel care redă pe scurt conţinutul textului, exact cum s-a întâmplat acţiunea, este neutru, informează.

Pălăria roşie îşi exprimă emoţiile, sentimentele, supărarea, nu se justifică – spune ce simte. Lasă frâu liber imaginaţiei şi sentimentelor; este impulsivă; poate exprima şi supărare sau furie; reprezintă o bogată paletă a stărilor afective.

Pălăria neagră este criticul, reprezintă aspectele negative ale întâmplărilor, emite doar judecăţi nagative, identifică greşeli, exprimă prudenţa, grija, avertismentul, judecata. Oferă o perspectivă întunecoasă, tristă, sumbră asupra situaţiei în discuţie. Reprezintă perspectiva gândirii negative, pesimiste.

Pălăria verde este gânditorul, care oferă soluţii alternative, idei noi, stimulând gândirea critică; este simbolul fertilităţii, al producţiei de idei inovatoare.

Pălăria galbenă este creatorul, simbolul gândirii pozitive şi constructive, pe un fundament logic, explorează optimist posibilităţile. Oferă o perspectivă pozitivă şi constructivă asupra situaţiei; culoarea galbenă simbolizează lumina soarelui, strălucirea, optimismul. Participanţii trebuie să cunoască foarte bine semnificaţia fiecărei culori şi să-şi reprezinte fiecare pălărie, gândind din perspectiva ei. Cele 6 pălării gânditoare pot fi privite în perechi: pălăria albă – pălăria roşie; pălăria neagră – pălăria galbenă; pălăria verde – pălăria albastră.

Folosirea acestor metode de predare-învăţare-evaluare pentru dezvoltarea gândirii critice a elevilor conduce la formarea unei motivaţii intriseci, ce rămâne deziteratul tuturor dascălilor. Folosirea competiţiei, în acest sens, nu mai este metoda de elecţie, în multe situaţii generând efectul invers şi asigură un climat afectiv – pozitiv, care induce majorităţii elevilor rezultate mai bune.

În momentul în care decidem să devenim cadre didactice, suntem direct responsabili de educarea și dezvoltarea elevilor, cărora le vom fi educatori. În acest proces, avem un rol important deoarece de noi, de comportamentul nostru, dar mai ales de metodele pe care le aplicăm depinde dezvoltarea și implicarea elevilor în procesul instructiv – educativ.

Consider această temă foarte importantă atât pentru cariera didactică, cât și pentru realizarea idealului educaţional al școlii românești, de a forma oameni liberi, personalităţi autonome, creative și tolerante.

BIBLIOGRAFIE

- Barna, Andrei - „ Curs de pedagogie ”, Ed. Logos, Galaţi, 2001
- Cerghit, Ioan - „ Didactica “ , București, 1993
- Nicola, Ioan - „ Tratat de pedagogie școlară “ , E.D.P. , București, 1996

FIȘA DE LUCRU INTERACTIVĂ - SPRIJIN ÎN DEMERSUL ONLINE

Prof. Kremmer Teodora
Liceul Tehnologic "Apor Peter", Târgu Secuiesc

Motto: Şcoala trebuie adaptată la copii şi nu copiii adaptaţi şcolilor. (Alexander Sutherland)

În condițiile desfășurării școlii în scenariul online impus de pandemie, actul instructiv-educativ a reprezentat o adevărată provocare pentru profesor. Asemeni unui magician, cadrul didactic a apelat la intuiție, creativitate, informații și competențe specifice instruirii asistate de calculator, pentru a regândi procesul didactic și a-l face compatibil cu noua modalitate de comunicare facilitată de platformele digitale. Deși profesorul este cel care mediază învățarea altora, este în același timp o ființă umană aflată în propria aventură de explorare a cunoașterii și are nevoie să învețe permanent.

Fiind preocupată de îmbunătățirea permanentă a demersului didactic, am studiat diferite aplicații și platforme online care să faciliteze activitatea de predare – învățare - evaluare, deoarece consider că "a educa nu înseamnă a repeta cuvinte, ci înseamnă a crea idei și a produce o stare de încântare"(A. Curry)

Voi prezenta în cele ce urmează o fișă de lucru utilizată la tema : Romanul modern "Ultima noapte de dragoste, întîia noapte de război" de Camil Petrescu, realizată cu ajutorul aplicației Google Docs. De ce Google Docs? Pentru că:

- această aplicație este ușoară, interfaţa este prietenoasă, atractivă;
- nu trebuie instalată aplicaţia, profesorii şi elevii pot lucra în acelaşi timp;
- are chat încorporat, astfel încât se poate discuta orice schimbare;
- orice informaţie poate fi pusă într-un format text (cu poze, linkuri, videoclipuri, grafice);
- dispune de tastare vocală, folosind-o se poate vorbi la microfon şi ceea ce se spune va fi transmis în timp real în document.
- documentele pot fi partajate cu elevii pe Meet, ei putând să le acceseze de pe laptop,telefon, printr-un simplu link.

Fișa de lucru propusă vizează exerciții de selectare, de argumentare, de stabilire a valorii de adevăr a unor enunțuri, de completare, de comentare a unei afirmații.

FIȘĂ DE LUCRU

Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război
de Camil Petrescu

1. Selectează imaginea de copertă pe care o consideri reprezentativă pentru roman. Motivează alegerea făcută.

Imaginea de copertă selectată	*Motivarea alegerii făcute*

2. Stabilește valoarea de adevăr(A - adevărat / F - fals) a enunțurilor:

	a. Romanul *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război* de Camil Petrescu este un roman modern obiectiv.
	b. Narațiunea din acest roman este actorială.
	c. Războiul pe fundalul căruia au loc evenimentele este Primul Război Mondial.
	d. Gheorghidiu și soția au început o relație din interes, el fiind un student bogat.
	e. Finalul romanului cuprinde următoarele date: Gheorghidiu renunță la toată averea moștenită, în favoarea Elei, informând-o că vrea să divorțeze.

3. Care este tema romanului? Alege una sau mai multe dintre variante și argumentează opțiunea:
   a. iubirea și războiul;
   b. drama gelozie;
   c. condiția intelectualului însetat de absolut, inadaptat social;
   d. drama de conștiință.

4. Subliniază tehnicile narative, care, după părerea ta, sunt prezente în romanul *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război* de Camil Petrescu:

a) memoria involuntară
b) relatarea la persoana a III-a
c) fluxul conștiinței
d) monologul interior
e) relatarea la persoana I
f) autenticitate
g) introspecția
h) acronia
i) narator obiectiv
j) viziune "din spate"; focalizare zero/neutră
k) final închis

5. Finalizează enunțul: Momentul subiectului surprins de enunțul: "Eram însurat de doi ani și jumătate cu o colegă de la Universitate și bănuiam că mă înșală" este .....

6. Comentează, în 3-5 rânduri, afirmația personajului - narator "acei care se iubesc au drept de viață și de moarte, unul asupra celuilalt"

Resurse:

https://carturesti.ro/carte/ultima-noapte-de-dragoste-intaia-noapte-de-razboi-223686
https://www.libris.ro/ultima-noapte-de-dragoste-intaia-noapte-de-razboi-gra973-591-310-0.html
https://www.wattpad.com/356144036-ultima-noapte-de-dragoste-%C3%AEnt%C3%A2ia-noapte-de-r%C4%83zboi

Așadar, Documentele Docs permit transformarea fișelor de lucru tradiționale, în exerciții interactive online, care stimulează curiozitatea, creativitatea elevilor. Ele au rolul de a stimula activitatea proprie de căutare şi descoperire. Munca cu fişele de lucru este un mijloc plăcut şi interesant de verificare a cunoştinţelor. Elevul primeşte noi informaţii chiar prin sarcinile de lucru, ca şi prin rezolvarea lor, dar îl determină la o organizare şi prelucrare proprie.

Bibliografie

https://www.ccdbn.ro/anunturi/ghid_instrumente_dig.pdf
Șchiopu, Constantin, *Metodica predării literaturii române*, Ed. Carminis, Pitești, 2009

CONDUCEREA SI ADMINISTRAREA SCOLII
DIRECTORUL – O PROFESIE?

Prof. Ene Nicoleta
Şcoala Gimnazială Al. Odobescu Urziceni

Multă vreme s-a considerat că activitatea de conducere a unei şcoli este o activitate neprofesionalizată, activitatea directorului de şcoală fiind considerată o activitate periferică în raport cu cea a profesorului. Directorul şcolii este deci un profesor, care pentru un timp determinat are obligaţii de conducere.

Ultimii ani impun însă, din ce în ce mai mult, nevoia de profesionalizare în domeniul managementului şcolar. Acest fapt este, în primul rând, consecinţa conturării şi constituirii managementului, ca domeniu profesionalizat, un domeniu ce impune o pregătire specifică teoretică şi practică.

Profesionalizarea pentru cariera manageriala în învăţământ este cerută şi ca o consecinţă nemijlocită a descentralizării activităţii manageriale. Conducerea învăţământului la diferite niveluri, dar îndeosebi conducerea şcolii solicită o pregătire adecvată. Şcoala a devenit o organizaţie din ce în ce mai complexă, care necesită un management specializat. În momentul în care centrul vital al activităţii manageriale va fi şcoala, atunci directorul şcolii trebuie să fie un profesionist, recrutat şi format după criterii şi exigente specific profesionale. Acest lucru este cerut de lărgirea şi diversificarea câmpului de activităţi şi responsabilităţi ale directorului de şcoală. Acesta trebuie să devină coordonatorul şi animatorul principal al proiectelor de dezvoltare instituţională şi, împreună cu echipa sa, să formuleze politica de dezvoltare a şcolii.

Profesionalizarea activităţii manageriale la nivelul scolii trebuie sa înceapă de la modul de recrutare a viitorilor directori. În această privinţă, experienţele diferitelor ţări sunt relativ variate şi neomogene. Două sunt situaţiile mai frecvent întâlnite:

- Directori recrutaţi din rândul cadrelor didactice, denumiţi directori-educatori;
- Directori recrutaţi din afara câmpului şcolar, persoane cu pregătire managerială, care nu sunt însă cadre didactice, aşa numiţii directori-administratori (cazul Angliei este cel mai elocvent în această privinţă). Atribuţiile lor sunt predominant de gestiune administrativă a şcolii. Responsabilităţile din sfera academică revin directorilor adjuncţi, recrutaţi din rândul personalului didactic. Trebuie, de asemenea, menţionat că această soluţie are, în Anglia, o lungă tradiţie, fiind înscrisă, dacă putem spune aşa, în ereditatea culturală a acestei ţări, ceea ce o face greu de importat.

Este evident că nici una dintre soluţiile menţionate nu poate fi adoptată fără a ţine cont de tradiţiile şi cultura managerială a unei ţări. Nu există, desigur, soluţii ideale şi perfecte.

În ceea ce priveşte şcoala românească, soluţia cea mai indicată rămâne cea a recrutării directorilor din rândul cadrelor didactice. Această soluţie asigură exercitarea funcţiei manageriale de către o persoană care are cunoştinţe solide din domeniul educaţional.

În opinia mea, funcţia de director nu mai trebuie considerată ca o promovare în carieră. Funcţia managerială implică asumarea de noi responsabilităţi, care impun noi competenţe. Primul lucru pe care trebuie să-l înţeleagă directorul este că şcoala pe care o conduce este o organizaţie, cu structurile, normele, regulile şi valorile ei particulare şi pentru a o gestiona eficient el trebuie să aibă un proiect managerial clar şi în concordanţă cu realitatea şcolii sale.

Managementul, dincolo de fundamentarea pe o teorie sistematică şi riguros ştiinţifică, poate fi văzut ca o artă, în măsura în care solicită intuiţia, spiritul de anticipare, creativitatea, rapiditatea deciziilor într-un context organizaţional dinamic, contradictoriu şi, adesea, incert.

Câmpul de activitate managerială a personalului de conducere, de îndrumare şi control este în plină diversificare şi expansiune. Se dezvoltă noi tipuri de activităţi şi responsabilităţi ale acestora, care capătă specificitate, conturând două planuri ale activităţii manageriale:

- Planul intern, care vizează coordonarea ansamblului de activităţi ale instituţiei şcolare şi care implică organizare, planificare, decizie, gestiune financiară, dezvoltarea personalului etc.;

- Planul extern, care se concretizează în parteneriate cu structurile instituționale sau neinstituționale locale: autorități locale, agenți economici, comunitatea părinților, ONG-uri și alte structuri ale societății.

Această diversificare face ca profesionalizarea managerială să se bazeze pe instrumente adecvate de conducere. Un exemplu de instrument îl constituie proiectul instituțional. El este centrat pe problemele cheie ale instituției școlare, definitorii pentru politica de dezvoltare și ale cărei trăsături sunt caracterul acțional, ameliorativ și participativ, o raportare la contexte noi, adesea imprevizibile. Printre problemele care fac obiectul unui proiect instituțional se disting:

- Programe educaționale speciale privind elevii cu dificultăți de învățare sau elevii supradotați;
- Parteneriatul cu familia sau cu autoritățile locale;
- Programe specifice privind recrutarea și perfecționarea personalului didactic;
- Identificarea unor noi surse de finanțare, regândirea utilizării resurselor existente la nivelul instituției școlare;
- Inițierea unor programe axate pe domenii importante precum consilierea elevilor, educația ecologică, interculturalitatea;
- Inițierea sau aplicarea unor inovații în predarea anumitor discipline;
- Îmbunătățirea climatului școlii, dezvoltarea sau schimbarea valorilor de bază ale culturii organizaționale a școlii.

Proiectul instituțional reprezintă criteriul de selecție a managerilor școlari, el poate fi totodată o modalitate de verificare și control a modului în care au fot realizate obiectivele propuse.

Succesele în activitatea unei școli depind într-o bună măsură de conducătorul ei, de director. Bun conducător de școală nu este cel care vrea să îndeplinească singur întreaga muncă de conducere – ceea ce ar fi și imposibil -, ci acela care știe să promoveze în mod judicios munca colectivă, să folosească experiența și priceperea colaboratorilor săi.

Bibliografie:

1. Țîrcovnicu, Victor, Popeangă, Vasile, *Pedagogie școlară*, Editura didactică și pedagogică, București, 1975
2. Buletinul Centrului Național de formare a personalului din învățământul preuniversitar, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN ROMÂNIA ANULUI 2021

Napău Andreea Oana
Școala Gimnazială Nr. 2
Loc. Hunedoara

"Scopul educației este să transforme oglinzile în ferestre."
Sydney J. Harris

Educație = "activitate psiho-socială proiectată la nivelul unor finalități pedagogice care vizează realizarea funcției de formare-dezvoltare permanentă a personalității umane prin intermediul unei acțiuni pedagogice structurată la nivelul corelației subiect/educator - obiect/educat, desfășurată într-un câmp pedagogic deschis"(Sorin Cristea, *Dicționar de termeni pedagogici*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1998)

Educatia, din punct de vedere etimologic**,** reprezintă influențarea sistematică și conștientă a dezvoltării facultăților intelectuale, morale și fizice ale copiilor și tineretului, precum și totalitatea metodelor folosite ţn acest scop.

Învățământul românesc trece printr-um proces lung (deja de mulți ani, ca să nu spun de zeci de ani) de reorganizare, de modernizare (mai ales acum, de când această pandemie a făcut ca școala să se desfășoare online), de transformări, modificări, „updatări" etc. Intențiile sunt sau par a fi bune, doar că, din cauza a mai mulți factori (politici, sociali etc.), beneficiarii direcți: elevii, cadrele didactice, apoi beneficiarii indirecți: părinții, societatea sunt cei care suportă consecințele neînțelegerilor, greșelilor (să le spunem involuntare) din partea celor care sunt responsabili de bunul mers al educației. În România, în anul 2021, aflăm că suntem pe al III-lea loc în Europa în ceea ce privește timpul pe care copiii noștri îl petrec obligatoriu la școală: 11 ani. Și totuși, suntem la coada clasamentului în ceea ce privește rezultatele la testele PISA, 42% dintre elevii de la noi din țară fiind analfabeți funcționali.

Rezultatele noastre din educație nu reflectă același nivel de performanță, după cum arată studiile Eurostat sau cele de la Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică(OECDE).

Concret, rata abandonului școlar din România este, în continuare, îngrijorătoare, fiind printre cele mai ridicate din Uniunea Europeană, țara noastră ocupând locul al III-lea in U.E. (18,5%).

Specialiștii noștri în educație arată că numărul relativ mare de ani petrecuți la școală de către copii, într-un mod obligatoriu, cumva forțat, impus și nu opțional- ca rezultat al propriei decizii, nu face decât să sublinieze ineficiența sistemului românesc educațional, care se bazează mai degrabă pe cantitate, decât pe calitate (acumulăm ani, note, examene, calificări, diplome).

Sigur că putem vorbi despre îmbunătăţirea calitatii educaţiei în învăţământul românesc, dar factorul de pornire se află în familie şi in grădiniţă. Abia după aceea se poate vorbi despre propagarea la celelalte nivele educaţionale.

Rolul școlii în realizarea scopurilor învățământului obligatoriu constă în conducerea elevilor către:

- demonstrarea gândirii creative,
- folosirea diverselor modalități de comunicare în situații reale și contexte variate,
- înțelegerea și utilizarea tehnologiilor în mod adecvat,
- dezvoltarea capacității de investigare și valorizare a experienței personale,
- capacitatea de adaptare la situații diferite,
- contribuția la construirea unei vieți de calitate,
- construirea unui set de valori individuale și sociale,
- orientarea comportamentului și carierei în funcție de acestea.

Fiecare cadru didactic întâlnește diverse situații pe parcursul activității profesionale, când apar discrepanțe între obiectivele programei și nivelul real de pregătire al elevilor.

Astfel, profesorul trebuie să analizeze aceste discrepanțe, să identifice nevoile de educație ale clasei de elevi și să proiecteze activitatea didactică explicită pentru aceste nevoi.

În cazul discrepanțelor negative se elaborează activități de recuperare, iar în cazul celor pozitive se stabilesc activități de formare specială pentru performanțe scolare.

Școala românească trebuie așadar să contribuie la egalizarea sanselor tuturor copiilor la educație și la dezvoltarea potențialului lor**,** precum și la orientarea pregătirii școlare și profesionale.

În instruire, s-a constatat că, datorită multiplelor valențe formative pe care le au, strategiile interactive sunt indispensabile pentru asigurarea calității educației.

Strategiile didactice interactive sunt caracterizate de dinamism, deoarece stimuleaza o cunoaștere activă, prin participări și asocieri la situații practice.

Fiind un proces activ si constructiv, învățarea este mult mai eficientă atunci când elevii sunt implicați activ, când participă la construirea propriei cunoașteri, învățând cu plăcere și mult mai temeinic.

O diversitate de situații sunt create prin folosirea acestor strategii interactive în învățare în care cunoștințele sunt transferabile în alte contexte, aplicabile și în alte situații decât cele în care au fost însușite la clasă, în procesul de predare. Interesele elevilor, curiozitatea acestora sunt stimulate mai ales dacă sunt utilizate situații din viața reală, pentru viața reală.

Învăţământul românesc a trebuit să facă faţă, din martie 2020, unei mari provocări, determinate de pandemia de COVID-19, şcoala fiind nevoită să se adapteze noii realităţi. Cadrele didactice au fost puse în situaţia de a experimenta o altă formulă de predare şi evaluare, iar elevii au trecut din bănci în online. S-a schimbat totul. Pe lângă problemele existente deja, au apărut altele noi, legate de lipsa mijloacelor tehnice (laptopuri, calculatoare, tablete etc,), şi pentru elevi, dar şi pentru profesori, şi softuri educaţionale, platforme educaţionale prin care să se desfăşoare orele online. Treptat, s-au rezolvat…Rolul părinţilor în acest proces de învăţământ online a devenit unul foarte important, mai ales la preşcolari, chiar şi la elevii de vârstă mică. Şi iată-ne după un an şi jumătate de când ne aflăm sub efectul acestei pandemii…efectele le vom vedea, le vom simţI, deja le simţim, pentru că ele există, indiferent de efortul depus din partea tuturor părţilor implicate.

Sperăm că vom reuşi să ne "revenim", că nu vor mai fi situaţii de genul celor prin care am trecut în acest an şi jumătate, astfel ca, treptat, învăţământul să se pună pe "roate". Potenţial există, dorinţă există. „Lucrurile mărețe se obțin încet. Dar nu obții nimic dacă stai pe loc." (Zig Ziglar)

BIBLIOGRAFIE:

Cobianu, Maria, Alexandrescu, Petruș, *Școala românească încotro*, București-Pitești, Ed. Paralela 45, 2004

Cristea, Sorin, *Dicționar de termini pedagogici*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998

Herisan Maria, *Educația la timpul viitor*, Editura Albatros, 1976

EVALUAREA ȘI AUTOEVALUAREA OBIECTIVĂ - CONDIȚIE A IMAGINII POZITIVE A EDUCATULUI

Griga Nora Dana
Liceul de Arte Oradea

Școala, în accepțiunea actuală, este centrată pe elev. Centrarea pe elev, unul dintre principiile fundamentale ale școlii românești, trebuie să conducă la dezvoltarea personalității elevului. O personalitate armonioasă a educatului se dezvoltă după principiile fundamentale ale educației : încredere, echitate, solidaritate, eficacitate, autonomie.

Educația începe în familie, atinge maxima dezvoltare în şcoală prin caracterul programat, planificat şi metodic al activităţilor instructiv-educative și continuă prin învățarea pe tot parcursul vieții.

Elevul, ca oglindă a învățământului, poate oferi o imagine ideală a acestuia, dacă ne oprim la primul nivel de interpretare a acestei imagini. Elevul, educatul, este un univers care, uneori, este greu de modelat. Rolul educatorului în societatea actuală este de a forma elevul, de a dezvolta personaliatea acestuia, de a crea o imagine bună a acestuia despre și în societate. În viziunea mea elevul și școala/învățământul sunt două oglinzi paralele, care își reflectă imaginea, condiționându-se reciproc. O imagine bună, pozitivă, este dată de implicarea profesorului, a educatorului la dezvoltarea elevului, a educatului. Elevul trebuie învățat cum să se formeze, cum să-și dezvolte, să-și modeleze imaginea. Într-o lume în care imaginea devine un scop în sine, elevul este la rândul său oglinda societății în care se dezvoltă.

Evaluarea cunoștințelor acumulate are un rol important în dezvoltarea personalității elevului, a viitorului adult, și aici trebuie să avem în vedere educația primită în școală, plecând de la educația intelectuală, educația estetică, educația moral-civică, educația religioasă. Toate converg spre dezvoltarea elevului ca ființă socială, ca om, prin educație. Evaluarea, de orice tip, trebuie să creeze premisa unei imagini de sine obiective. A ști să te evaluezi corect ar trebui să constituie unul din elementele necesare reușitei în viață.

Profesorul, ca manager al clasei, are rolul de a planifica, organiza, evalua, controla, îndruma, consilia elevul. Profesorul are o responsabilitate majoră, determinată de faptul că materia lui primă sunt elevii cărora trebuie să le dezvolte personalitatea, iar orice eroare poate avea consecințe negative asupra elevilor. Evaluarea făcută de profesor pentru asigurarea calității și rezultatele obținute trebuie să lărgească perspectiva asupra situației reale din școli, să identifice nivelul de pregătire a elevilor și să ajute la identificarea componentelor ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Evaluarea - își are originea în latinescul *valeo, -ere* care înseamnă a fi puternic, a se ține bine. El a dat în limba franceză verbul *valoir* (=a valora) și substantivul *valeur* (=valoare). În Dicționarul explicativ al limbii române întâlnim următoarele semnificații ale termenului: socoteală, calcul, apreciere, prețuire. Deci, evaluarea corectă generează apreciere, prețuire – premise ale unei imagini pozitive ale educatului, reflectând și sistemul de educație.

Asigurarea calității în educație se impune ca o necesitate stringentă și iminența introducerii unui sistem de garantare a calității trebuie să conducă la o nouă imagine a elevului, a profesorului, a școlii, ca furnizor de educație. Evaluarea ca proces poate înfrânge spiritele, poate stigmatiza performanțele altora. În memoria noastră, ca adulți, rămâne, de multe ori, severitatea sau indulgența profesorilor care ne-au educat sau lipsa de transparență a criteriilor de evaluare.

Școala și educația, asemenea altor domenii, instituții, sunt supuse unor puternice presiuni și schimbări. O mare provocare, atât pentru profesor, cât și pentru elev, a fost evaluarea în perioada cursurilor online. În acest context evaluarea a devenit una din problemele majore ale formării.

Imaginea elevului, a școlii este condiționată de noua imagine a profesorului, aceea de manager al învățării. Elevul, la rândul său, devine suma eforturilor conjugate ale școlii, familiei, societății, evaluându-se pe sine și evaluând și profesorul.

Evaluarea formativă trebuie asociată proceselor de învățare ale elevilor și nu comportamentelor manifestate de aceștia, ca rezultate ale învățării. Evaluarea a continuat și continuă să se ocupe de aspectele sumative, urmărind, uneori, să clasifice elevii, să certifice, în loc să identifice cauzele dificultăților întâmpinate de elevi în învățare. Este necesară responsabilizarea celui care învață prin dezvoltarea capacității de autoreflecție asupra propriei învățări, evoluții, imagini.

Învățământul modern are ca sistem de referință competențele generale și specifice pe care trebuie să le dobândească elevul, pe parcursul unui an de studiu, al unui ciclu de instruire. Centrarea pe competențe constituie o preocupare majoră pentru procesul de predare-învățare-educare și pentru binomul educator-educat. Transformarea lor în practică are ca fundament echipa, aceasta sporind reputația școliiân comunitate. A fi evaluator presupune un demers în care elevul, evaluatul, este în centrul atenției, un partener egal.

Așadar, evaluarea (și autoevaluarea) corectă trebuie să genereze imaginea pozitivă a elevului, a învățământului în societate, atât elevul cât și sistemul de educație constituind fiecare pentru celălalt o oglindă.

Bibliografie:

1. Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, 2006
2. Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2007.

METODA ”INSTRUIREA PROGRAMATĂ” – EXTREM DE UTILĂ ÎN PREDAREA – ÎNVĂȚAREA MATEMATICII

Profesor Bej Daniela Romela
Școala Gimnazială Iacobini, Iacobini

Metoda de învățământ reprezintă calea de urmat în activitatea comună a educatorului și educaților, pentru îndeplinirea scopurilor învățământului. Pentru a face o alegere bună asupra strategiilor de învățare, pentru a fi pregătit pentru proiectarea lecțiilor, profesorul trebuie să știe ce metode de predare există, care sunt punctele tari și punctele slabe ale acestor metode, ce scopuri deservește fiecare dintre acestea și cum trebuie puse în aplicare. Metoda ține de acele condiții care fac ca învățarea să devină mai eficientă, să impulsioneze dezvoltarea personalității celui care învață, elaborarea funcțiilor sale psihice și fizice, materializate în priceperi și deprinderi, în aptitudini și atitudini, în interese și capacități, în calități și trăsături caracteriale.

Opțiunile pentru anumite metode sau altele sunt condiționate întotdeauna de competența și personalitatea profesorului. Una și aceeași metodă în mâna unor profesori diferiți dă rezultate diferite. Nu poate fi vorba de un model al metodelor didactice eficient pentru orice profesor și în orice condiții. Un profesor poate să își însușească principiile generale care stau la baza unei metodologii, rămânându-i posibilitatea să inventeze alte procedee, să descopere o modalitate mai bună de aplicare a metodei care îi convine cel mai bine temperamentului sau personalității sale.

Fiecare profesor trebuie să experimenteze diferite metode pentru a sesiza și reține ceea ce îi pare cel mai eficient în munca la catedră. El trebuie să țină seama și de faptul că aplicabilitatea fiecărei metode depinde și de factori subiectivi ce țin de psihologia elevilor (de nivelul dezvoltării lor intelectuale, de motivație, de disponibilitatea de a învăța, atenția de care ei sunt capabili, etc.), dar și de condițiile materiale prin care se exercită activitatea de predare-învățare (mijloacele didactice, dar și modul de organizare a clasei).

Una dintre metodele extrem de eficiente aplicate personal la clasă este **instruirea programată**. În cadrul acestei metode conţinutul ce trebuie învăţat este prezentat sub forma unui program.

Elaborarea acestui program presupune următoarele *principii:*

- *principiul paşilor mici*, ceea ce presupune împărţirea materiei în secvenţe, unităţi, foarte simple şi accesibile;
- *principiul progresului gradat* – care vizează ordonarea acestor secvenţe („paşi”) într-o succesiune gradată, parcurgerea unei secvenţe permiţând trecerea la următoarea;
- *principiul participării active a elevului*: fiecare secvenţă conţine o temă de realizat, deci presupune o atitudine activă din partea elevului;
- *principiul întăririi imediate a răspunsului*: elevul află, de fiecare dată, dacă răspunsul său este corect şi numai după confirmarea corectitudinii răspunsului poate trece la „pasul” următor. Se asigură astfel o permanentă conexiune inversă în actul învăţării;
- *principiul respectării ritmului individual de lucru*: fiecare elev lucrează în mod independent, parcurgând programe în ritm propriu. Activitatea este deci individualizată

Există două *tipuri fundamentale* de programe:

- *programarea liniară* (tip Skinner) – în care fiecare „pas” conţine: o cantitate redusă de informaţie de predare, o sarcină de rezolvat, constând din construirea unui răspuns pe baza informaţiei primite şi indicarea locului unde poate fi găsit răspunsul corect. Elevul elaborează răspunsul, îl compară cu cel corect şi în cazul reuşitei trece la pasul următor. Dacă e greşit, se întoarce la informaţia iniţială şi reformulează răspunsul.

- *programarea ramificată* (tip Crowder), care ia în considerare şi posibilitatea unor eventuale erori. Desfăşurarea activităţii de învăţare este următoarea: elevul primeşte o cantitate mai mare de informaţii decât în cazul anterior, are o sarcină de rezolvat pentru care i se dau mai multe

posibilităţi de răspuns; el trebuie să aleagă pe cel considerat corect. Dacă alege răspunsul corect, poate trece la pasul următor. În condiţiile în care a ales răspunsul eronat însă, este trimis la o secvenţă suplimentară, unde primeşte o informaţie suplimentară, care îl ajută să-şi corecteze eroarea şi apoi revine la secvenţa iniţială, pentru a alege un nou răspuns. Dacă şi acesta va fi eronat, va fi îndrumat spre o altă secvenţă suplimentară; dacă va fi corect, va putea parcurge secvenţa următoare.

În practică se întâlneşte şi *programarea combinată*, care conţine atât secvenţe liniare cât şi secvenţe ramificate.

Principalele *avantaje* ale instruirii programate sunt individualizarea învăţării şi asigurarea unei conexiuni inverse după fiecare secvenţă de învăţare. Dintre dezavantaje, sunt menţionate: fragmentarea excesivă a materiei, şi corelat cu aceasta, imposibilitatea utilizării acestei metode în predarea anumitor conţinuturi, privarea elevului de contactul direct cu profesorul şi cu ceilalţi colegi, costurile foarte ridicate.

Un exemplu în acest sens am realizat cu ajutorul aplicației LearningApps Web 2.0 concepută pentru a sprijini procesul de instruire prin metode interactive. Voi prezenta doar câteva imagini cu un exercițiu cu întrebări structurate cu alegere multiplă necesare în rezolvarea temei pentru acasă pe care am dat-o elevilor clasei a VII a în timpul perioadei de Școală Online și nu numai. Link-ul de acces este: https://learningapps.org/watch?v=p0471buek20.

Exercițiul începe cu definirea cerinței: Rezolvați problema 8 pag 58 din manual cu ajutorul sistemelor de ecuații. Parcurgeți pașii prezentați în lecție. Mai întâi încercați singuri o rezolvare, apoi răspundeți la următoarele întrebări. întrebările sunt formulate astfel încât să vă ajute în rezolvarea acestei problemei în cazurile în care: prin încercarea rezolvării nu ați reușit să găsiți răspunsul corect, sau nu sunteți siguri de rezolvare, sau doar vreți să vă verificați. Dacă nu ați răspuns corect, nu abandonați! În partea dreaptă sus a casetei cu întrebarea, există o casetă mică cu litera i, care vă oferă indicații în rezolvare astfel încât să puteți răspunde corect și să treceți la următoarea întrebare. Succes!.

Urmează apoi setul de întrebări structurate care nu permit trecerea de la o întrebare la alta fără să fi răspuns corect.

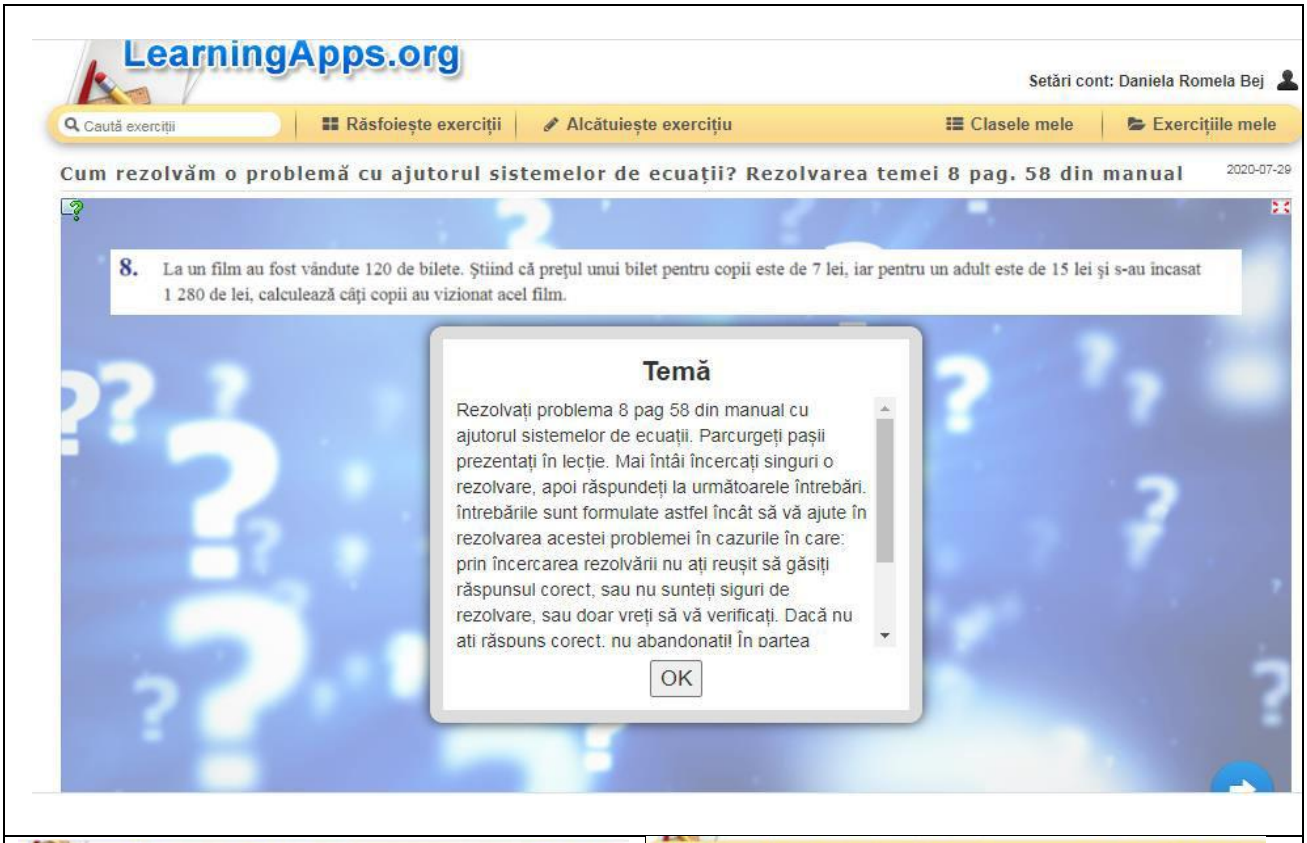
LearningApps.org
Setări cont: Daniela Romela Bej
Caută exerciții
Răsfoiește exerciții
Alcătuiește exercițiu
Clasele mele
Exercițiile mele
Cum rezolvăm o problemă cu ajutorul sistemelor de ecuații? Rezolvarea temei 8 pag. 58 din manual
2020-07-29
8. La un film au fost vândute 120 de bilete. Știind că prețul unui bilet pentru copii este de 7 lei, iar pentru un adult este de 15 lei și s-au încasat 1 280 de lei, calculează câți copii au vizionat acel film.
Temă
Rezolvați problema 8 pag 58 din manual cu ajutorul sistemelor de ecuații. Parcurgeți pașii prezentați în lecție. Mai întâi încercați singuri o rezolvare, apoi răspundeți la următoarele întrebări. Întrebările sunt formulate astfel încât să vă ajute în rezolvarea acestei probleme în cazurile în care: prin încercarea rezolvării nu ați reușit să găsiți răspunsul corect, sau nu sunteți siguri de rezolvare, sau doar vreți să vă verificați. Dacă nu ați răspuns corect, nu abandonați! În partea
OK

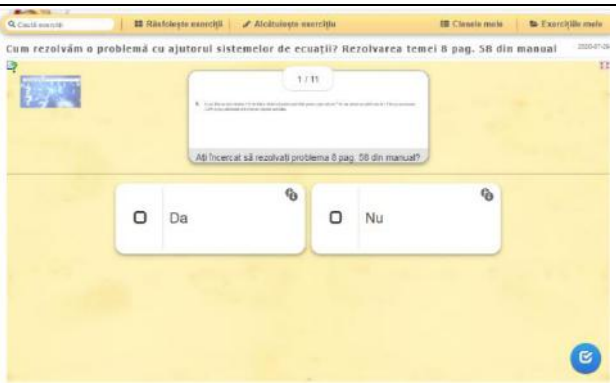
Da
Nu

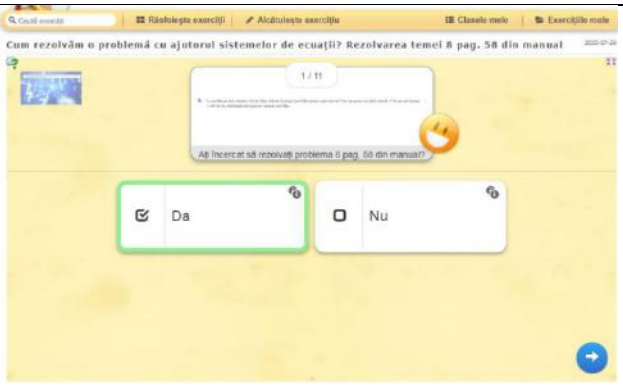
Da
Nu

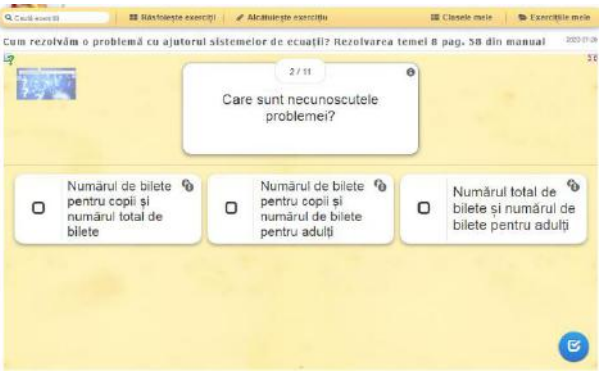
Care sunt necunoscutele problemei?
Numărul de bilete pentru copii și numărul total de bilete
Numărul de bilete pentru copii și numărul de bilete pentru adulți
Numărul total de bilete și numărul de bilete pentru adulți

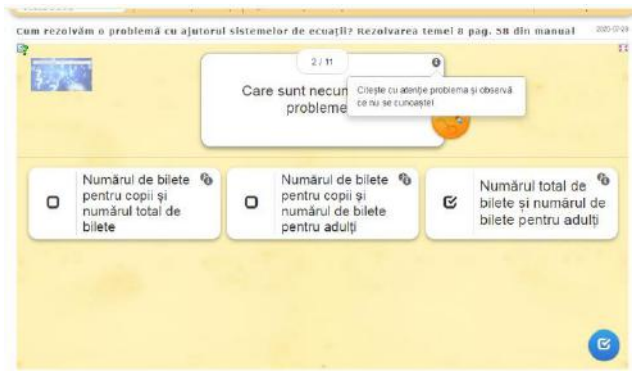
Numărul de bilete pentru copii și numărul total de bilete
Numărul de bilete pentru copii și numărul de bilete pentru adulți
Numărul total de bilete și numărul de bilete pentru adulți

PROIECT EDUCAȚIONAL
”DE CE SĂ DEVIN INGINER? -VIZITĂ LA UNIVERSITATEA POLITEHNICĂ BUCUREȘTI”

Autor : prof. Dănila Mihaela
Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Constanța

Coordonatori: 4 profesori ai Liceului Tehnologic „Dimitrie Leonida” Constanța
Durata și locul desfășurării: 13 ore (7.00-20.00), sâmbătă, 14.12.2019. Vizita s-a desfășurat la Universitatea Politehnică București
Domeniul în care se încadrează: vizită de documentare, activitate din domeniul abilități de viață
Scop: conștientizarea abilităţilor de explorare a alternativelor educaționale și ocupaționale necesare pentru luarea deciziei optime de carieră pentru un număr de 27 de elevi, din cadrul Liceului Tehnologic „Dimitrie Leonida” Constanța, domeniul electric și mecanică .
Obiective:
-dobândirea unor cunoștințe legate de diferite trasee educaționale și profesionale ;
-creşterea gradului de informare și educare privind opțiunile de carieră ;
-dezvoltarea unui parteneriat activ liceu-universitate în vederea creșterii gradului de inserție socio-profesională a viitorilor absolvenți, prin dobândirea unor abilități socio-profesionale și relaționale specifice ;
-dezvoltarea unor abilităţi, aptitudini în alegerea judicioasă a traseului educațional și profesional ;
-dezvoltarea comunicării şi a cooperării între elevi.
Descrierea proiectului :

La orele de consiliere și orientare,elevii au discutat despre modalitățile de explorare a alternativelor/rutelor educaționale/profesionale și despre abilitățile necesare pentru îmbrățișarea unor profesii congruente cu interesele, aptitudinile, valorile și trăsăturile de personalitate proprii.

Fiind împărțită în două sesiuni – Educația în viitor: UPB în următorii 200 de ani și Educația și piața forței de muncă 2020 – 2040, Conferința Viitorul în Educație și Tehnologie a adus în atenția participanţilor subiecte precum: impactul avansului tehnologic asupra locurilor de muncă, meseriile viitorului, meserii ce vor apărea, meserii ce vor dispărea, cum se pregătesc companiile pentru revoluția tehnologică, cum ar trebui să se adapteze sistemul de învățământ pentru aceste schimbări, cum putem dezvolta abilitățile digitale, ce îi sfătuim pe actualii elevi pentru a se pregăti pentru meseriile viitorului, ce trebuie să facă profesorii pentru a pregăti eficient elevii pentru meseriile viitorului, Internet of Things, Smart City, Internet of Bodies, inteligența artificială și impactul acestora asupra viitorului, domenii care se vor dezvolta (medicină, transporturi, energie, biotehnologii etc.), perspectivele pieței muncii și alte subiecte de interes pentru generația tânără.

Elevii au primit informații despre formele de învățământ, specializările existente în cadrul universității, modalitatea de admitere, planul cadru de învățământ specific fiecărei specializări şi au formulat întrebări legate de aplicabilitatea practică a specializărilor propuse de universitate, întrebări la care au răspuns rectorul universității, absolvenţi, masteranzi şi reprezentanți ai marilor companii din domeniile științei și ingineriei.

Universitatea are ca misiune formarea inginerului capabil să se adapteze cerințelor economiei de piață şi noilor tehnologii,care să aibă cunoştinţe economice și manageriale, care să promoveze principiile de dezvoltare durabilă şi de protejare a mediului înconjurător.

Rezultatele proiectului:
-27 de elevi implicați efectiv în activitate;
-conștientizarea abilităților, aptitudinilor, cunoștințelor necesare pentru îmbrățișarea unui anumit traseu educațional/profesional;
-o mai bună înțelegere a cunoștințelor însușite de elevi la matematica, fizică, disciplinele tehnice, transpunerea teoriei în practică;

-identificarea unor alternative ocupaționale complementare structurii de interese, aptitudini și caracteristici dominante de personalitate ale elevilor participanți;
- dezvoltarea unei atitudini pozitive față de necesitatea educaţiei în construirea propriului viitor profesional;
-întărirea parteneriatului cu Universitatea Politehnica București prin propunerea organizării și pe viitor a unor vizite similare;
-informarea celorlalţi elevi despre alternativele educaționale/profesionale propuse în cadrul Universității Politehnice București;
-îmbunătățirea comunicării profesor-elev, elev-elev

Sustenabilitate: Toți elevii implicați în acest proiect și-au exprimat dorința de a mai efectua astfel de vizite de studiu pentru că este o modalitate de a intra în contact direct cu viața studenților, de a afla informații despre diferite trasee educaționale/ profesionale, dar și de a conștientiza competențele, abilitățile de care au nevoie pentru facilitarea insertiei socio-profesionale. Putem asigura sustenabilitatea acestui proiect pentru că Politehnica București își menţine parteneriatul încheiat în vederea promovării ofertei educaționale prin vizite directe, mai ales că elevii noştri au aflat că profesiile pe care le pot îmbrățișa după finalizarea studiilor universitare sunt multiple.

Motivația propunerii proiectului : Chiar dacă numărul de elevi antrenați în proiect nu a fost prea mare, fiecare dintre ei poate fi un ambasador, care poate promova Universitatea Politehnică București ,iar impactul creat prin diseminarea activității în rândul celorlalți elevi, dorința exprimată a elevilor care au participat la această activitate, dar şi a celorlalţi elevi ai şcolii de a participa la vizite similare sunt dovezi în acest sens.Totodată, valoarea educativă a activității, aportul adus de această activitate la îmbogățirea cunoștințelor însușite de eleviî în școală, dar și în mediul informal și nonformal, corelarea teoriei cu practica, conștientizarea abilităților de care au nevoie pentru îmbrățișarea unor meserii, faptul că această activitate s-a bazat pe nevoi reale ale grupului țintă, dezvoltarea unei relații constructive cu comunitatea ne-au determinat să desemnăm această activitate ca fiind una relevantă pentru acest domeniu.

Argumente ale elevilor, părinţilor, profesorilor:

-activitatea derulată a fost un bun prilej pentru elevi de a fi în contact direct cu viața studențească, de a explora alternativele educaționale și ocupaționale necesare pentru luarea deciziei optime de carieră, dar a fost şi o modalitate de a implica elevii în procesul informării, planificării carierei, un prilej de a transforma educația formal în educație nonformală și informală, de a îmbina teoria cu practică, de a oferi posibilitatea reamintirii unor cunoștințe, procedee învățate/folosite în școală și de care vor avea nevoie și dacă se hotărăsc să urmeze o facultate de profil;

- activitatea a condus la îmbunătățirea comunicării profesor-elev, elev-elev, la dezvoltarea piritului de echipă, a capacității elevilor de a comunica, de a se mobilize pentru îndeplinirea țelului propus, de a-şi expune opiniile și a fost o bună ocazie pentru profesori de a valorifica potențialul intelectual al elevilor, abilitățile și aptitudinile lor și de a pune în valoare cunoștințele însușite de elevi la diferite discipline (fizică, matematică, TIC, discipline tehnice).

Mărturii ale elevilor, părinților referitoare la proiect:

-„a fost o activitate care i-a adus aproape atât pe profesori cât și pe elevi, scopul său fiind prezentarea traseelor educaționale ale Politehnicii București și conștientizarea abilităților, cunoștințelor de care trebuie să dispunem pentru reușita ulterioară” (elev)

- “chiar dacă, la început, personal, am privit cu neîncredere această activitate și m-am înscris la aceasta doar din curiozitate, neînţelegând de ce ceilalţi colegi sunt atât de entuziasmaţi, la finalul activităţii nu am regretat că am participat la această activitate deoarece a fost un bun prilej de a lua contact cu viața studențească, cu cerințele impuse de mediul universitar și, în cele din urmă, cu cerințele impuse de angajator” (elev)

-„activitate de relaxare, dar și un bun prilej de a ne pune în valoare cunoștințele, deprinderile și abilităţile practice învățate” (elev)

- „activitatea realizată a valorificat principiile educației non –formale” (profesor)

- „activitatea a fost organizată cu scopul creării unui cadru neconvențional pentru introspecție individuală astfel încât elevii să conștientizeze și să-și valorifice la maxim deprinderile, abilitățile, cunoștințele pe care le au în domeniul științelor în vederea alegerii unui traseu educațional/profesional” (profesor)
- „activitatea efectuată a fost un bun exemplu că matematica, fizica, educația antreprenorială, informatica, disciplinele tehnice se întrepătrund foarte bine” (profesor)
- „activitatea a fost centrată pe ideea conștientizării abilităților, aptitudinilor și cunoștințelor de care trebuie să dispună elevii în vederea alegerii unui anumit traseu educațional/profesional” (părinte)
-„bun prilej pentru elevi să ia contact cu cerințele impuse de mediul universitar, cu oferta educațională propusă de Politehnica București” (părinte)

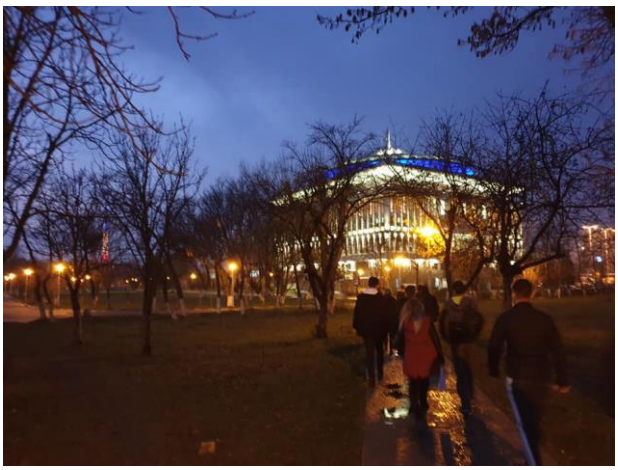

CANVA – INSTRUMENT ONLINE PENTRU EDUCAȚIE

State Camelia
Liceul Tehnologic Petrol Moreni

Canva (https://www.canva.com/) este o platformă de design grafic, utilizată pentru a crea grafică socială, prezentări, postere, documente și alt conținut vizual.
Cu ajutorul platformei online Canva, utilizatorii fără aptitudini artistice pot realiza design grafic pe bază de template-uri.

Platforma online oferă un serviciu de tip freemium: utilizatorii din toată lumea pot să o folosească gratuit pentru proiecte de design cum sun cărțile poștale, imaginile pentru social media sau diverse prezentări, dar există și un produs plătit, Canva Pro, pentru proiecte avansate în zona de business.

Canva oferă fotografii de stoc, gratuit și contra cost, folosite în special de bloggeri, jurnaliști, publicitari, web designeri.

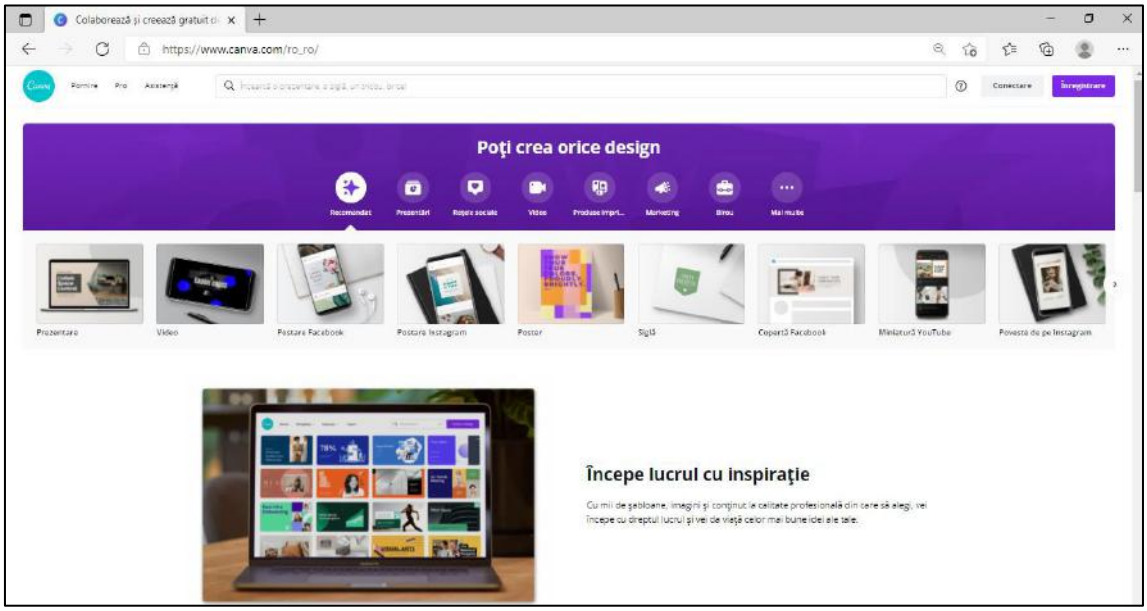

Se pot crea orice tipuri de design:

- Prezentări: prezentare obișnuită, prezentare audio, prezentare cu o sesiune de brainstorming;
- Rețele sociale: postare Instagram, poveste de pe Instagram, postare Facebook, copertă Facebook, poveste de pe Facebook, pictogramă Youtube, miniatură Youtube, postare pe Linkedln, banner Linkedln, poveste de pe WhatsApp, stare WhatsApp, poveste de pe WhatsApp, Pin Pinterest, rețele sociale animate, postare Twitter, copertă de poveste Instagram, anunț pentru Instagram;
- Video: videoclip de pe Facebook, mesaj video, colaj video, video Youtube, anunț video în flux, anunț video Linkedln, videoclip TikTok, Pin video Pinterest;
- Produse imprimate: carte poștală, carte de vizită, pânză imprimată, sticker rotund, invitație, poster, certificat, buletin informativ, copertă carte, broșură, flyer, colaj foto, tricou, scrisoare cu antet, anunț raport, program, propunere, etichetă, copertă de album, siglă, felicitare, CV, infografic, document A4, meniu, anunț, certificat cadou, factură, planificator, calendar, foaie de lucru, bandă desenată, card de rețete, semn de carte, album foto, organizator grafic, cupon, listă de verificare, bilet, plan de lecție, card de raport, diagramă, banner, albumul anului;
- Alte tipuri de design: wallpaper pentru desktop, wallpaper pentru telefon, site, fundal virtual, Zoom, meme, tag, antet Google Classroom, storyboard.

LICEUL
TEHNOLOGIC
PETROL MORENI
SCOALĂ
EUROPEANĂ
2018 - 2021
Erasmus+
Proiecte Erasmus+
2020 - 2022
1.Proiectul de mobilitate VET "Pregătire profesională VET prin Erasmus+";
2.Proiectul de schimb interşcolar " Eco Life in Eco Environment for European Citizens";
3.Proiectul de schimb interşcolar " Learn for Outcomes, Reinforce your Innovative Competences!"

După crearea unui cont și realizarea unor design-uri, acestea sunt grupate în foldere, alături de aprecieri, încărcări, distribuiri ale acestora.

Șabloanele sunt grupate în funcție de tipurile de design și pot fi personalizate corespunzător.

Platforma oferă un set de identitate vizuală (presetări de culori, fonturi, sigle).

Se oferă posibilitatea lucrului în echipă, cu posibilitatea distribuirii design-urilor către membrii echipei și oferirea unui feedback direct – fără schimburi de e-mailuri.

Elevii și cadrele didactice pot utiliza această platformă online prin:

- creare de design;
- distribuire de design către alți utilizatori;
- publicare/distribuire pe rețelele sociale, e-mail, Google Drive, Dropbox;
- lucrul în echipă – online.

Astfel, se pot forma echipe de elevi – pentru realizarea unor proiecte/teme. Produsele pot fi evaluate ușor, feedback-ul fiind oferit online.

Aplicația facilitează interacțiunea și colaborarea profesor – elev deoarece temele pot fi postate/predate ușor de pe orice dispozitiv (desktop, tabletă, smartphone, laptop).

Acest instrument permite cadrului didactic:

- să sprijine elevul în procesul de predare-învățare-evaluare;
- să organizeze concursuri;
- să efectueze evaluarea într-un ritm individual;
- să urmărească rezultatele fiecărui elev;
- să ofere feedback-ul imediat.

Bibliografie:

https://www.canva.com

MODALITĂŢI DE REALIZARE A INSTRUIRII DIFERENȚIATE

Manea Angelica Mihaela – Profesor Învăţământ Primar
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR.32 – BUCUREŞTI

Una dintre tendinţele modernizarii învăţământului vizează flexibilitatea instrucţiei şi educaţiei pentru a asigura dezvoltarea capacităţilor şi aptitudinilor fiecărui elev, în raport cu propriile posibilităţi si interese. Cadrul didactic trebuie să adapteze întregul demers educaţional la diversitatea indivizilor şi grupurilor, talentelor individuale, evitând marginalizarea sau excluderea socială. *Instruirea diferenţiată* este răspunsul pe care îl oferă cadrul didactic la nevoile elevilor, ghidat de principii generale ale diferenţierii, cum ar fi: sarcini obligatorii, grupări flexibile, evaluare formativă şi reglare. Profesorii pot *diferenţia conţinutul, procesul şi produsul,* în acord cu disponibilităţile elevilor, interesele și profilul de învăţare al acestora, folosind strategii manageriale şi educaţionale variate. Parcurgerea materiei trebuie realizată în conformitate cu ritmurile individuale ale elevilor, oferind condiţii de afirmare atât celor dotaţi cu înzestrări personale deosebite, cât și celor cu ritmuri mai alerte sau mai lente în acumulări.

Individualizarea predării reprezintă modalitatea cea mai aprofundată a predării diferenţiate, în sensul tratării elevilor nu pe clase şi nici măcar pe grupe, ci pe fiecare individ în parte. Specifică învăţământului individualizat este repartizarea sarcinilor de învăţare în funcţie de diferenţele individuale, pentru acest spaţiu de intervenţie fiind utilizate la nivel teoretic concepte precum: *învăţământ diferenţiat*, *instruire diferenţiată*, *învăţare diferenţiată*, *învăţare individualizată*. Educaţia diferenţiată în funcţie de nevoile specifice oferă o alternativă strategică pentru îmbunătăţirea performanţelor şcolare. Cunoaşterea trăsăturilor specifice ale fiecărui copil facilitează stabilirea obiectivelor educaţionale în acord cu această cunoaştere şi selectarea strategiilor educaţionale eficiente pentru întreaga clasă, dar şi pentru fiecare copil.

Caracteristicile instruirii diferenţiate:

- ține de un anumit mod de gândire al educatorului şi de o atitudine a lui în realizarea activităţilor cu elevii;
- relaţia dintre profesor şi elev este marcată de capacitatea profesorului de a folosi acele strategii didactice prin care se poate trezi curiozitatea, interesul elevilor pentru cunoaştere prin recunoaşterea valorii fiecărui individ;
- rezultatele reale pot să apară doar dacă angajarea fiecărui elev în procesul de învăţare are semnificaţie personal;
- acesta este motorul mişcării către clasa diferenţiată şi acest mod de abordare al instruirii dă semnificaţie Teoriei Inteligenţelor Multiple precum şi altor teorii moderne ale inteligenţei care au impact în educaţie .

(O. Păcurari, E. Ciohodaru, M. Marcinschi, T. Constantin, 2005, p. 38)

Clasa diferenţiată - principii cheie:

- profesorul ştie clar ce este maxim relevant şi important din materia predată, înţelege, apreciază diferenţele dintre elevi;
- evaluarea şi învăţarea sunt inseparabile;
- profesorul adaptează *conţinutul, procesul şi produsul* în funcţie de disponibilitatea, interesele şi profilul de învăţare ale elevului;
- toţi elevii participă la învăţare, elevii şi profesorii sunt colaboratori în învăţare;
- scopurile clasei diferenţiate sunt dezvoltarea maximă şi succesul individual;
- flexibilitatea este caracteristica marcantă a clasei diferenţiate.

(*Curs de formare regională - Materiale didactice pentru învăţarea centrată pe elev*, 2001)

Rolul profesorului în proiectarea educaţiei diferenţiate

- respectă curriculumul dar gândeşte independent la ceea ce este specific claselor la

care predă şi ajustează demersul didactic în consecinţă.;

- face transferul de la complexitatea informaţiei la simplitatea abordării ei;
- selectează materialul de lucru în funcţie de elevi, este atent la nevoile comune precum şi la nevoile individuale ale elevilor, lucrând creativ cu conţinutul, procesul şi produsul învăţării;
- creează un climat de respect reciproc, roluri noi ca cel de consultant, facilitator, moderator chiar de participant activ al procesului de învăţare;
- promovează învăţarea prin cooperare, echilibrează norma individuală şi de grup;
- realizează unui management al clasei care respectă principiile diferenţierii;
- evaluează continuu.

(*O. Păcurari, E. Ciohodaru, M. Marcinschi, T. Constantin, 2005, p. 101*)

La nivelul practicii educaţionale, conceptul de diferenţiere a instruirii se referă la strategiile de predare-învăţare-evaluare utilizate, astfel încît să se asigure respectarea particularităţilor individuale ale elevilor. Instruirea diferenţiată vizează adaptarea activităţii de învăţare - îndeosebi sub raportul conţinutului, al formelor de organizare şi al metodologiei didactice - la posibilităţile diferite ale elevilor, la capacitatea de înţelegere, ritmul de lucru proprii unor grupuri de elevi sau chiar fiecarui elev în parte.

Individualizarea învăţării permite valorificarea cât mai eficientă a posibilităţilor şi eforturilor fiecărui elev, indiferent de gradul de înzestrare genetică sau de pregătire de moment. Pentru realizarea individualizării învăţării se poate recurge la:

- elaborarea de sarcini instructive (teme, lucrări, etc.) diferenţiate, pentru fiecare elev în parte, în funcţie de aptitudinile, înclinaţiile, opţiunile, nivelul de dezvoltare intelectuală, coeficientul de inteligenţă;
- concretizarea sarcinilor prin *fişe de lucru individuale*, cum ar fi: *fişe de recuperare* (pentru cei rămaşi în urmă); *fişe de dezvoltare* (pentru elevii foarte buni); *fişe de exerciţii destinate tuturor*, în scopul formării unor priceperi şi deprinderi aprofundate; *fişe de autoinstruire,* destinate în special însuşirii unor tehnici de învăţare individuală şi independentă; *fişe de evaluare generală* pentru constatarea nivelului general de pregătire;
- crearea condiţiilor de învăţare în ritm propriu, pentru fiecare elev în parte;
- organizarea de consultaţiile speciale, individualizate, care permit elevului să se exprime fără a fi constrâns de presiunea clasei, a colectivului de elevi din care face parte şi care l-ar putea inhiba.

Principiile care fundamentează proiectarea educaţiei diferenţiate:

- Curriculum-ul trebuie să-i ajute pe elevi să-şi descopere disponibilităţile şi să le valorifice la maximum în folosul lor şi al societăţii;
- elevii învaţă în stiluri diferite şi în ritmuri diferite;
- profesorii trebuie să descopere şi să stimuleze aptitudinile şi interesele elevilor;
- evaluarea trebuie să-i conducă pe elevi la o autoapreciere corectă şi la îmbunătăţirea continuă a performanţelor;
- instruirea diferenţiată invită la un nou mod de a gândi predarea ca răspuns la diferenţele pe care le au elevii în profilul de învăţare.

(*O. Păcurari, E. Ciohodaru, M. Marcinschi, T. Constantin, 2005, p. 100)*

Cum diferenţiem conţinutul atunci când predăm?

- Pentru a preda conţinutul în mod diferenţiat trebuie să ştim cât are de învăţat fiecare elev din fiecare unitate de conţinut. *Este obligatorie testarea elevilor la începutul predării oricărei teme noi.*
- Altă strategie de diferenţiere a conţinuturilor este de *a facilita învăţarea unei teme în mod integrat, pluridisciplinar* astfel încât grupuri de elevi cu interese, abilităţi şi cunoştinţe diferite să poată să aprofundeze tema respectivă din perspective diferite.
- Un alt mod de a lucra diferenţiat cu conţinuturile este de *a alege puncte diferite de intrare pe text.*

Accesarea unei teme noi este mai uşoară în momentul în care fiecare elev poate interveni în mod activ cu ceea ce ştie despre tema respectivă .

- Pentru a trata diferenţiat conţinutul, elevilor li se poate permite *să accelereze sau să încetinească ritmul* progresului personal prin diferite procedee.

(O. Păcurari, E. Ciohodaru, M. Marcinschi, T. Constantin, 2005, p. 98)

Modurile de organizare a instruirii diferenţiate şi individualizate sunt : *activitatea colectivă* - informaţiile se transmit de către profesor tuturor elevilor dintr-o formaţie de studiu (frontal); *activitatea pe grupe omogene*, alcătuite după un anumit criteriu; *activitatea pe grupe eterogene,* constituite după preferinţele elevilor pentru o anumită activitate; *activitatea individuală, independentă*. (*Instruire diferenţiată, Aplicaţii ale teoriei inteligenţelor multiple, Ghid pentru formatori şi cadre didactice*, 2001)

Activitatea diferențiată:

- diferenţele între elevi sunt studiate şi acceptate ca bază de pornire în demersul instructiv-educativ;
- elevii sunt ghidaţi în sensul propriilor interese şi al alegerilor ghidate de acestea;
- se folosesc forme diferite de organizare a activităţii: pe grupe, în echipe, frontal sau individual;
- timpul este flexibil, în funcţie de nevoile elevilor , sunt admise perspective multiple asupra evenimentelor şi ideilor;
- cadrul didactic facilitează activitatea independentă a elevilor;
- elevii se ajută între ei, asistaţi în rezolvarea problemelor;
- elevii acţionează împreună cu profesorii pentru a stabili obiective şi criterii de evaluare.

BIBLIOGRAFIE

1. Păcurari, O., Ciohodaru, E., Marcinschi, M., Constantin, T.(2005), *Să ne cunoaştem elevii*, Educaţia 2000+, Bucureşti.
2. Şoitu, L., Cherciu, R.D. (2006), *Strategii educaţionale centrate pe elev*, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Bucureşti.
3. *** (2001), *Instruire diferenţiată, Aplicaţii ale teoriei inteligenţelor multiple, Ghid pentru formatori şi cadre didactice*, MEC, Seria calitate în formare, Bucureşti.

EDUCAȚIA MORALĂ ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR PE DOMENII EXPERIENȚIALE DIN GRĂDINIȚĂ

Prof. Bunduc Mihaela - Grădinița cu program prelungit nr. 21
Grădiniţa cu program prelungit nr. 21 Iaşi

Educaţia pentru societate ocupă un loc primordial în rândul activităţilor ce se desfăşoară în cadrul procesului instructiv educativ din grădiniţă. Ea reprezintă acea latură a procesului de pregătire a copilului pentru viaţă care integrează elemente de cultură moral-civică.

Educaţia moral-civică cuprinde elemente de conduită civică, de istorie, de geografie, de educaţie sanitară, ecologie, rutieră şi religioasă.

Obiectivele prioritare urmărite în cadrul acestor activităţi au în vedere:

- ☑ cunoaşterea şi respectarea normelor de comportare în societate;
- ☑ educarea abilităţii de a relaţiona cu ceilalţi;
- ☑ educarea trăsăturilor de voinţă şi caracter şi unei atitudini pozitive faţă de sine şi faţă de ceilalţi;
- ☑ cunoaşterea unor elemente de istorie, geografie, religie care definesc portretul spiritual al poporului român;

Vârsta preşcolară constituie perioada cea mai favorabilă „bunelor deprinderi'' (de autoservire, de ordine şi curăţenie, de comportare civilizată şi de politeţe). Ele reprezintă piatra de temelie pe care se vor clădi deprinderile complexe morale. Influenţele se exercită asupra copilului, mai întâi prin familie şi, mai ordonat şi sistematic, cu ajutorul instituţiei de învăţământ, prin viaţa socială în ansamblu. Educaţia morală nu poate fi redusă doar la cunoaştere. Mulţi oameni cunosc regulile şi normele morale, dar nu le respectă, trebuie să avem în vedere şi latura afectivă a educaţiei morale, să apelăm şi la sentimentele copiilor, la stările lor emoţionale.

În activitatea desfăşurată, am pornit de la concret şi anume de la faptele bune ale copiilor sau mai puţin bune, pe care le-am analizat împreună, apelând întotdeauna la toleranţă şi iubirea aproapelui.

Activităţile de educaţie pentru societate se pot desfăşura prin mai multe mijloace: ***poveşti şi povestiri, lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, jocuri didactice.***

- ❖ **Poveştile şi povestirile** cu caracter etic au o mare valoare educativă. Puşi în situţia de a trăi şi de a reflecta asupra faptelor descrise îşi însuşesc anumite norme de conduită.Impresionaţi de comportarea eroilor din poveşti, copiii îşi conturează convingeri, încep să aprecieze diferite situaţii din viaţa personală şi colectivă.

  În cadrul povestirii cu început dat „*Cuvântul fermecat''* am urmărit ca fiecare copil să folosească formule de politeţe: ***„mulţumesc***", „***te rog***", „***iartă-mă",*** precum şi să înţeleagă sensul proverbelor *„Vorba dulce mult aduce''* sau „*Până nu baţi la uşă, nu îndrăzni să intri."*

  Povestea „*Iedul cu trei capre''* i-a ajutat pe copii să perceapă conduita negativă a iedului alintat, precum şi să cunoască consecinţele unui astfel de comportament egoist.

  Din povestea populară *„Puf-Alb şi Puf Gri"*copiii au înţeles cât de bine este să recunoşti atunci când ai greşit şi mai ales să nu acuzi pe altcineva pe nedrept.
- ❖ **Povestirea dupa imagini** „*La joacă*" s-a desfăşurat astfel: pe fundalul unor peisaje de primavară, copiii trebuie să ajungă la înţelegerea necesităţii acordării ajutorului reciproc. La joacă un copil cade, îşi pierde căciula, iar bicicleta se răstoarnă . Deci trebuie ajutat. La intrebarea: „*Copilul a căzut, ce facem?"* copiii au răspuns: „*Îl ajutăm să se ridice, apoi îi luăm căciula de jos, ridicăm bicicleta şi îi spunem că nu-i nimic, aşa este la joacă, dar să fie mai atent să nu se lovească, pentru că se poate accidenta".*
- ❖ Am realizat cu copiii ***lecturi după imagini*** cu caracter ***rutier, ecologic, sanitar***: „*Strada nu e loc de joacă*", „*La dentist*", „*Omul ocroteşte natura*" în urma cărora preşcolarii au văzut că trebuie să respectăm anumite reguli de comportare pentru a fi în siguranţă, pentru a fi sănătoşi.
- ❖ Alte activităţi specifice educaţiei moral-civice şi care au rolul de a forma deprinderi morale, de comportare civilizată, de cultivare a calităţilor morale, dar în acelaşi timp pot favoriza comunicarea verbală pot fi: **convorbiri cu suport intuitiv**, unde putem aborda o varietate

amplă de teme: „*Cum ne comportăm acasă şi la grădiniţă?”*, „ *Cu cine vreau să semăn şi de ce?”*, „ *Învăţăm să fim mai buni”*, „*Omul şi natura*”, „*Cum circulăm?”*,„*Curăţenia-mama sănătăţii*”, etc. Copiii îşi comunică părerea, argumentează, exeplifică din situaţii reale.

- Din conţinutul unor **poezii**, copiii învaţă reguli de convieţuire în grup, conştientizează consecinţele pozitive şi negative ale actelor sale asupra sa şi asupra celorlalţi, cunosc valorile creştine, cunosc sărbători religioase, învaţă reguli privind protecţia mediului înconjurător, dezvoltându-le dragostea faţă de natură şi faţă de necuvântătoare, învaţă reguli de igienă personală şi reguli de circulaţie: „*Matei cel harnic”*, de M.Filip, „*Spune adevărul”*, „*Copilul rău”*, de G.Dumitrescu, *„Uite vine Moş Crăciun”*, de O.Cazimir,„*Fapte bune”,* de V. Tulbure, „*Gândăcelul”, „Căţelusul şchiop”,* de E.Farago „*Ce e bine, ce e rău*”, V. Maiacovschi.

  Aceste poezii reprezintă un prilej de educare şi formare a conduitei morale, de a cunoaşte şi aplica reguli privind protecţia vieţii proprii şi a celor din jur, a mediului înconjurător.
- Pentru că **jocurile didactice** sunt foarte plăcute de copii, au fost proiectate la activităţile de educaţie pentru societate jocurile : „ *Eu sunt... spune-mi numele tău*”, „*Cere-i frumos o jucărie*”, „*Aşa da, aşa nu*”, „*Îmbrăcăm păpuşa*”. De remarcat că sunt foarte receptivi şi participă activ la astfel de activităţi, comunică cu plăcere.

În preajma zilei de 8 martie am discutat cu copiii despre acei copii care se nasc cu probleme de sănătate şi care au nevoie de aparate foarte scumpe care să-i ţină în viaţă.

Le-am propus copiilor să facem rost de nişte bani pe care să-i donăm pentru achiziţionarea acestor aparate şi astfel să salvăm nişte vieţi. Au fost foarte sensibilizaţi de acest fapt. Am organizat o activitate extracurriculară „***Din inimi, pentru copii în suferinţă***” la care au fost invitate mămicile care i-au ajutat să confecţioneze felicitări pe care le-am vîndut. În timp ce mămicile şi chiar unii tătici ajutau la confecţionarea felicitărilor, copiii le-au sărbătorit pe acestea prin cântece şi poezii. Banii obţinuţi din vînzarea lor au fost donaţi unui spital din Timişoara.

Activităţile de educaţie pentru societate sunt foarte importante în cadrul noului curriculum preşcolar, deoarece astfel copiii înţeleg uşor unele concepte precum dreptatea, echitatea, bunătatea, adevărul şi le vor putea observa concretizate în acţiunile adulţilor cu care vin în contact, iar mai târziu se vor concretiza în comportamente proprii, interiorizate.

Bibliografie:

Bacus, Anne, 2004, *Copilul de la 3 la 6 ani*, Editura Teora
Cerghit, Ioan, 1980, *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică
Cucoş, Constantin, 1996, *Pedagogie,* Editura Polirom,
Glava, Adina; Pocol, Maria; Tătaru, Lolica-Lenuţa, 2009, *Educaţia timpurie-ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preşcolar*, Editura Paralela 45
Glava, Adina; Glava, Cătălin, 2002, *Introducere în pedagogia preşcolară*, Editura Dacia
Lespezeanu, Monica, 2007, *Tradiţional şi modern în învăţământul preşcolar românesc,* Editura Omfal Esenţial

MENTALITATE RIGIDĂ VERSUS MENTALITATE FLEXIBILĂ

Cramaruc Nicoleta-Mihaela
Şcoala Profesională Specială „Trinitas", Târgu Frumos

În literatura de specialitate psihologică, există numeroase studii care concluzionează că nu o situație în sine este esențială, ci percepția pe care fiecare individ uman o are asupra respectivei situații. În funcție de această percepție, reacțiile indivizilor umani sunt variate și modalitățile de abodare diferite. Acest tipar cognitiv-comportamental se aplică și în cazul elevilor, evident, însă, câți dintre profesori au aprofundat acest topic, adresându-și întrebări mult mai specifice?! Unul dntre specialiștii care și-au adresat o astfel de întrebare, este Carol S. Dweck[48] din momentul în care a conceptualizat două tipuri de mentalitate care determină acest tipar cognitiv-comportamental diferit în mediul școlar: *mentalitatea rigidă* și *mentalitatea flexibilă*.

Înainte de a fi preluați de profesori având una dintre cele mentalități sau o combinație dintre cele două, fiecare elev este copilul unor părinți care manifestă una dintre cele două variante precum profesorii. Fără să aplice anumite strategii parentale în mod conștient, părinții cultivă o mentalitate rigidă sau flexibilă a propriului copil, pe care acesta o manifestă și în mediul școlar.

Mentalitatea rigidă se fundamentează pe convingerea elevului că inteligența nativă și talentul sunt factori determinanți ai succesului său școlar și rezultatele concretizate în note reprezintă o măsură reală a potențialului său (Mangels, Butterfield, Lamb, Good și Dweck, 2006). De asemenea, consideră că nu are nevoie să depună niciun efort și resemnifică eșecul în termeni negativi, ceea ce conduce la o diminuare a stimei de sine și la instalarea fricii că *nu este suficient de bun* sau *genial*. Pentru astfel de elevi, potențialul (intelectual/ cognitiv, artistic/ creativ, fizic/ sportiv etc) este ceva fix, care nu poate fi îmbunătățit și ori există ori nu. Preocuparea sa permanentă este să-și demonstreze că este deștept sau să pară că este deștept (Nussbaum și Dweck, 2008).

Elevul care posedă o *mentalitate flexibilă*, este orientat către procesul prin care poate evolua și care implică practică, studiu, perseverență și/ sau strategii eficiente. Astfel, acest tip de elev este dispus să depună eforturi suplimentare pentru a atinge anumite performanțe și nu se auto-învinovățește pentru eșecurile inițiale, întrucât le decriptează în termeni pozitivi și percepe doar oportunitățile. Pentru astfel de elevi, potențialul și abilitățile se pot înbunătăți oricând, cu condiția să-și activeze voința de a depune un anumit efort. Preocuparea sa esențială este de a învăța, mai mult sau într-un mod diferit (Nussbaum și Dweck, 2008), pentru propria evoluție și nu pentru a demonstra ceva anume sau pentru notă.

Date fiind cele două scurte descrieri, reamintim corelația semnificativă dintre mentalitatea părintelui și mentalitatea copilului său și importanța disponibilității părintelui de a fi suport real pentru copil. „*Dacă părinții vor să dăruiască ceva copiilor lor, cel mai minunat ar fi să-i învețe să agreeze provocările, să se lase intrigați de greșeli, să nu se dea în lături de la efort și să învețe mereu lucruri noi. Astfel, copiii nu vor ajunge dependenți de laude. Și vor avea o viață-ntreagă în față pentru a-și consolida și a-și reface încrederea în sine*" (Dweck, 2008, p.258).

Alături de părinte și elev, un rol esențial în dinamica actului educaționl îl deține profesorul și, în contextul topicului despre mentalitate, cea pe care o exercită acesta poate fi un suport real pentru dezvoltarea mentalității flexibile a elevului sau un factor de întărire a mentalității rigide a acestuia. Acest fapt se aplică nu doar în sistemul de educație românesc, încă caracterizat de reglementări rigide, ci și în alte sisteme de educație internaționale. Prin urmare, rolul unui profesor cu mentalitate flexibilă este de a însoți elevul în procesul de transformare a mentalității rigide în mentalitate flexibilă, fiind conștient de importanța asumării responsabilității în acest sens.

Revenind la profesorul de psihologie Carol S.Dweck, alături de dr.Lisa Blackwell[49], a creat un program digital inovativ de transformare a mentalității rigide a elevilor în mentalitate flexibilă,

[48] profesor de Psihologie la Universitatea Stanford, renumită pentru cercetările sale despre succes și motivație
[49] cercetător la Departamentul de Psihologie de la Universitatea Columbia

denumit *Brainology*[50]. Acest program are la bază un curriculum de învățare mixtă și este conceput să-i învețe pe elevi să înțeleagă și să accepte că inteligența și abilitățile lor nu sunt fixe și pot fi dezvoltate printr-un efort susținut în timp. Și cum ar putea să înțeleagă elevii această realitate decât aflând mai multe informații despre cât de uimitor este cel mai complex organ din corpul nostru, creierul, și despre descoperirile din recentele două decenii în domeniu precum neuroplasticitatea[51] și neurogeneza[52] creierului uman.

Atunci când elevii dezvoltă o mentalitate flexibilă, își cresc nivelul de încredere în capacitatea lor de a învăța, asumându-și mult mai multe provocări cognitive. De asemenea, sunt dispuși să muncească mai mult pentru a învăța mai mult, dezvoltându-și, astfel, potențialul intelectual. În acest demers, devin mai rezistenți atunci când întâmpină dificultăți și, în consecință, obțin realizări școlare îmbunătățite semnificativ.

Cele două creatoare ale programului au luat în considerare anumite caracteristici specifice unui proces de învățare rapidă și de durată, astfel încât au folosit personaje animate, care povestesc elevilor cum devine creierul lor mai puternic prin efort și exersare, exact ca și mușchii corpului lor. Aceste trei personaje animate, Chris, Dahlia și dr.Cerebrus[53], aduc programului interactivitate și o notă distractivă și, de asemenea, reprezintă cazuri de elevi apropiate de realitatea din mediul școlar. Cei doi elevi de clasa a-VII-a sunt foarte simpatici și „de treabă", doar că întâmpină probleme la școală. Dahlia se confruntă cu dificultăți la limba spaniolă și Chris la matematică. În consecință, vizitează laboratorul lui dr.Cerebrus, un specialist în neuroștiințe, foarte amuzant, care îi introduce pe cei doi elevi în călătorie, pornind de la informații mult mai accesibile precum importanța somnului și/ sau a alimentației pentru sănătatea creierului.

Prezența unui personaj precum dr.Cerebrus imprimă un procent crescut de credibilitate a informațiilor împărtășite și elevii învață cu mult mai mult entuziasm despre modul în care funcționează și învață creierul uman, alături de anumite obiceiuri sănătoase, anumite tehnici de studiu care dau rezultate durabile, anumite strategii de autoreglare și alte abilități socio-emoționale care servesc demersului elevilor de a evolua și de a fi mult mai eficienți (dorința de autocunoaștere, atitudine pozitivă față de sine și față de ceilalți, exprimarea nevoilor și emoțiilor, aplicarea practică a cunoștințelor învățate în școală, lucru în echipă, analiza critică a informațiilor, autonomie în gândire, implicare socială, acceptarea diferențelor de opinie și responsabilitate civică).

Acele secvențe interactive din program le permit elevilor să realizeze anumite experimente mentale sau să vizioneze filmări video cu elevi adevărați, care dezvăluie acele probleme de învățare cu care se confruntă și ce strategii folosesc pentru a le remedia. În fond, a învăța eficient presupune a trece informația din memoria de lucru (*temporară*) în memoria de lungă durată (*permanentă*) și de a o accesa, ulterior, cu ușurință.

Acest program digital ne reamintește că fiecare individ uman are propriul stil de învățare (preponderent vizual, preponderent auditiv, preponderent tactil, preponderent kinestezic sau o combinație din două sau chiar trei stiluri) și cât de necesară și eficientă este tratarea diferențiată a elevului. În acest context, programul este util atât pentru elevi, cât și pentru profesori, întrucât sunt aflați în postura de a-și schimba perspectivele asupra actului de predare-învățare și accesează metode mult mai interactive. Profesorul își poate schimba nu doar perspectiva asupra actului de predare-învățare, ci și asupra potențialului cognitiv al elevilor, conștientizând că toți elevii au capacitatea de a învăța, doar că în ritmul propriu, și internalizează constatarea că e nevoie doar de răbdare, timp și exercițiu sistematic.

Având în vedere că am amintit anterior despre neuroplasticiatatea și neurogeneza creierului uman, un alt expert care a dezvoltat programul digital *Fast ForWord* sub forma unui joc de copii

[50] în limba română, nu este o traducere mai cuprinzătoare decât cea ad-litteram de „*creierologie*"

[51] capacitatea creierului de a se adapta, prin care conexiunile dintre celulele neuronale se reorganizează ca răspuns la schimbările necesare

[52] capacitatea mult mai uimitoare a creierului uman de a produce noi neuroni în permanență, independent de vârstă

[53] https://www.youtube.com/watch?v=pF5yB31IT5Y&ab_channel=EdB

pentru antrenarea funcțiilor și proceselor cognitive, este Michael Merzenich[54]. Cercetătorul susține că *„putem schimba însăși structura creierului și putem mări capacitatea de învățare a acestuia"* (Doidge, 2017, p.56). Ulterior, acesta și-a rafinat programul digital și îl denumește *Posit Science*[55], incluzând exerciții de atenție, viteză de reacție a creierului, memorie auditivă, abilități de reamintire a numelor, fețelor și a faptelor, abilități de interpretare a expresiilor faciale, abilități de orientare și inteligența.

Caracterul inovator al acestui program digital este conferită atât de specificul exercițiilor incluse, cât și de profilul psihologic al grupurilor țintă, în sensul în care Michael Merzenich devine extrem de interesat de copiii cu tulburare de spectru autist. Prin urmare, s-a decis să aprofundeze înțelegerea acestui tip de tulburare și a urmărit performanțele și îmbunătățirile unor astfel de copii la exercițiilor din programul său digital.

Date fiind trăsăturile de hiperexcitabilitate și hipersenzitivitate ale creierului autist, personal, am accesat exercițiile care antrenează simultan atenția și procesarea vizuală și le-am folosit în activitatea de terapie specifică cu o elevă cu ADHD, observând o înbunătățire la nivelul concentrării atenției pentru o durată de timp mai îndelungată. De altfel, aceste îmbunătățiri în planul memoriei și atenției sunt semnalate de către utilizatorii programului digital integrați în diversele studii derulate sub îndrumarea profesorului Michael Merzenich.

Merzenich contestă vehement *„ideea că suntem condamnați să rămânem cu creierul pe care l-am dobândit la naștere (...) pentru că este structurat de continua lui colaborare cu restul lumii"* (Doidge, 2017, p.95) și rezonăm profund cu poziția acestui cercetător.

Deși aceste două programe digitale recunoscute pentru caracterul inovativ, Brainology și Posit Science, sunt create în limba engleză, pot fi translate cu ușurință și în activitatea instructiv-educativă a elevilor din instituțiile școlare românești, mai ales în condiția în care una din problemele semnalate frevcent este faptul că, prin programa școlară actuală, elevii nu dobândesc abilități suficiente pentru provocările vieții.

Bibliografie clasică

Doidge, N. (2017). *Creierul se transformă. Experiențele neuroplasticității*, Editura Paralela 45, Pitești

Dweck, C. S.(2008). *Mindset*, Editura Curtea Veche, București

Dweck, C. S. (2008). *Brainology*, National Association of Independent Schools

Nussbaum, D., Dweck, C.S. (2008). Defensiveness versus Remediation: Self-Theories and Models of Self-Esteem Maintenance, *Personality and Social Psychology Bulletin*, 34(5), 599-612

Mangels, J. A., Butterfield, B., Lamb, J., Good, C.D., Dweck, C.S. (2006). Why do beliefs about intelligence influence learning success? A social-cognitive-neuroscience model. *Social, Cognitive, and Affective Neuroscience,* 1, 75–86

Bibliografie online

https://www.mindsetworks.com/programs/brainology-for-schools?fbclid=IwAR1HuJJEVEp1KyfzvyAz8zUUCIe1e8xgippsi0J2urFVe8Oly-4jsHrqAmg

https://www.youtube.com/watch?v=pF5yB31IT5Y&ab_channel=EdB

https://www.brainhq.com/?v4=true&fr=y

[54] profesor emerit de Neuroștiințe la Universitatea California din San Francisco

[55] https://www.brainhq.com/?v4=true&fr=y

ÎMBOGĂȚIREA EXPERIENȚEI COPIILOR PREȘCOLARI PRIN INTERMEDIUL POVEȘTILOR CREATE DE EDUCATOARE

Profesor învățământ preșcolar Gale Nicoleta
Grădinița cu Program Prelungit „Dumbrava Minunată" Satu Mare

Unul din lucrurile care-i diferenţiază pe copii de adulţi e nivelul de experienţă. Pentru un copil, experienţele de viaţă sunt încă puţine. Cu cât creştem în vârstă, cu atât mai multă experienţă de viaţă dobândim şi, în consecinţă, unul din rolurile majore ale educatorilor e acela de a oferi genul de experienţe care îl vor ajuta pe copil în viaţă. Acesta e unul din procesele de bază ale învăţării, pentru specia noastră: învăţăm prin experienţă; experienţa e unul dintre cei mai buni profesori; cu cât trăim mai multe, cu atât mai mare va fi abilitatea noastră de a gestiona situaţiile variate şi provocatoare ale vieţii.

Unele dintre experienţele copilăriei sunt pozitive: momentele de joacă, descoperirea unei noi abilităţi, există, însă şi experienţe care pot fi negative sau neplăcute: un mediu conflictual şi ostil, despărţirea de un părinte sau respingerea de către congeneri.

Modul în care un copil învaţă să răspundă la aceste experienţe de viaţă va fi determinat de cât de pregătit este pentru asemenea experienţe; şi acest lucru, la rândul lui, va determina în mare măsură modul în care se vor descurca în viaţa adultă, căci calitatea vieţii noastre e în mare un produs al felului cum ne gestionăm experienţa. Cu cât mai multe experienţe putem crea pentru un copil şi cu cât mai bine vor fi echipaţi cei mici pentru gestionarea experienţelor, cu atât mai mult li se va asigura o stare de bine în viitor.

Metaforele sunt un fel de a le oferi copiilor experienţe pe care poate încă nu le-au întâlnit şi de a-i echipa cu abilităţile necesare situaţiilor din viaţa reală, atunci când ele apar. Poveştile sau povestirile educative pot anticipa problemele şi provocările pe care copiii le vor întâlni şi pot întări abilităţile de rezolvare a problemelor sau potenţialele metode de gestionare a acestor provocări, ajutând astfel la pregătirea copiilor pentru momentele când vor ajunge în impas. Metaforele pot fi create prin diverse strategii: preluând teme din poveştile populare sau cele S.F., folosind poveşti originale cu motive din basme şi poveşti originale bazate pe propria imaginaţie a cadrului didactic şi al copiilor.

O altă sursă bogată de creare a metaforelor este experienţa din viaţa reală. Utilizarea experienţelor pozitive ale copilului funcţionează ca un „bilet de intrare" în lumea resurselor interne ale copilului.(Mitrofan, I., 2003, p.192)

Utilizând modelul poveştii în activitate, predarea este concentrată în mod central pe organizarea eficientă a conţinutului şi pe comunicarea înţelesului.

MODELUL POVEŞTII

„ *Identificarea importanţei:*
Ce este cel mai important în legătură cu o temă?
De ce trebuie să conteze pentru copii?
Care sunt lucrurile afective pe care le conţine şi care îi implică pe copii?
„ *Identificarea opoziţiilor binare*
Care dintre opoziţiile binare puternice înglobează cel mai bine importanţa temei?
„ *Organizarea conţinutului în forma poveştii:*

Ce conţinut înglobează în modul cel mai dramatic opoziţiile binare pentru a da semnificaţie temei?
Ce conţinut pune cel mai bine tema într-o formă de poveste?
„ *Concluzie:*
Care este cea mai bună modalitate de rezolvare a conflictului dramatic conţinut în opoziţiile binare?
Ce grad al medierii acelor opoziţii ar trebui să căutăm?
„ *Evaluare:*
Cum poate cadrul didactic şti dacă tema a fost înţeleasă, dacă importanţa sa a fost pricepută şi dacă a fost învăţat conţinutul?

Răspunsurile date tuturor acestor întrebări produc o schiţă a activităţii, un plan.

Utilizând acest plan am creat povestea „Someșul-o șopârlă uriașă” pe baza căreia am predat copiilor din grupa mare o pagină din istoria locală a orașului Satu Mare și anume inundațiile din 14 Mai 1970.

Prezint mai jos planificarea activităților, bazate pe povestea creată, pe durata unei zile.

Tema anuală de studiu: „Când/cum și de ce se întâmplă?”
Tema săptămânii: „Puterea soarelui, a vântului, a apei”
Tema zilei: „ Puterea apei-Inundațiile”
Nivel II
Tipul activității:mixtă (transmitere și sistematizare de cunoștințe)
Forma de realizare: activitate integrată, outdoor
Domeniul de dezvoltare: Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii
Dimensiuni ale dezvoltării: Relații, operații și deducții logice în mediul apropiat
Scopul activității: Dezvoltarea capacității de a găsi soluții, răspunsuri la diferite probleme și provocări din viața reală; Dezvoltarea comportamentului civic și formarea trăsăturilor pozitive de caracter;
Obiective operaționale:
-să precizeze cel puțin două efecte produse de fenomene naturale cunoscute;
-să enumere reguli și măsuri de apărare în cazul producerii unor calamități naturale;
-să propună acțiuni, măsuri necesare ce trebuie realizate în urma inundațiilor;
-să emită opinii în legătură cu situația oamenilor afectați de inundații, în urma conversației;
-să lucreze în echipă pentru construirea digurilor, reconstruirea caselor;
Metode și procedee didactice: conversația, conversația euristică, explicația, povestirea, problematizarea, demonstrația, exercițiul;
Mijloace didactice: furtun cu apă/stropitoare, pământ, nisip, pietriș, lopățele, crenguțe, bucăți de lemn de diferite lungimi, semințe de iarbă.

INVENTAR DE ACTIVITĂȚI:
ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ-ADP
-Salutul
-Prezența
-Calendarul naturii-
-Activitatea de grup:„ Ce se vede? Ce se aude? Ce se simte?” joc de mișcare
ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE:
DOMENIUL STIINȚĂ: „Someșul-o șopârlă uriașă”(inundații pe Someș)-povestirea educatoarei
DOMENIUL OM ȘI SOCIETATE: „După inundații” -convorbire
ACTIVITĂȚI LIBER ALESE (ALA1)
SECTOR NISIP ȘI APĂ: „Diguri”
SECTOR CONSTRUCȚII: „Poduri peste Someș”;

SECTOR BIBLIOTECĂ: „Uniți am reușit!”-articol de presă (mediatizarea întrajutorării)
SECTOR ARTĂ: ,, Orașul refăcut”-desen liber
TRANZIȚII: „Alarmare în caz de inundații”
„Ploaia”-euritmie, elemente Dalcroz

„O ŞOPÂRLĂ URIAŞĂ”

Cu mulți, mulți ani în urmă, în mijlocul unui orăşel și-a făcut loc și adăpost o şopârlă verde albăstruie. Nu era o şopârlă oarecare, ci una cu puteri neobişnuite, pe unde trecea ea apărea apă. Oamenii orașului au primit-o bucuroși , oferindu-i multă atenție. În jurul locului unde trăia a crescut multă iarbă, s-au înălțat copaci în care păsările ciripeau vesele. Flori mărunte, colorate au apărut în iarba deasă. Acest loc minunat le creea o stare de bine tuturor celor ce treceau pe lângă el.
Dar bucuria oamenilor a fost scurtă.
Vremea s-a schimbat și după multe zile întunecate, cu vreme rea şi ploi puternice, şopârla era de nerecunoscut.

S-a trezit într-o dimineaţă foarte schimbată. Simțea cum corpul ei crește și crește și crește, atât de mult încât nu mai încăpea în lăcaş. A devenit furioasă, tulburată, puternică și nespus de agitată. Izbea puternic din coadă până când, a ieșit val vârtej din locul ei și s-a năpustit asupra oraşului. Un vuiet asurzitor se auzea din locurile pe unde şopârla trecea. A devenit monstruoasă, lacomă şi de neoprit. Înghiţea tot ce întâlnea în cale: case, maşini, animale, copaci, drumuri. Prăpăd lăsa în urma ei. Oamenii orăşelului priveau îngroziţi la furia şopârlei. Au încercat să o oprească ridicând bariere din saci cu nisip, însă nu au reușit. Fugeau toți din calea ei până când, după mai multe zile de furie şi distrugere, puterile acesteia au scăzut sub razele calde ale soarelui care a apărut de după nori. Șopârla s-a retras încet în locul ei de dinainte. Ce a rămas în urma ei, este greu de imaginat, noroi, case distruse, copaci culcați la pământ, animale dispărute. Ce puteau să facă? se întrebau oamenii, văzând distrugerile pe care le-a provocat. Orașul era de nerecunoscut.
-Să alunge șopârla? Nu, aceasta nu era o soluție bună. Și atunci cum să facă să nu-i mai permită să iasă din lăcaşul ei de fiecare dată când ploua mai mult?
Ce soluție credeți că au găsit oamenii, copii?

CARTEA SENZORIALĂ- INSTRUMENT TERAPEUTIC UTIL ÎN CAZUL TULBURĂRILOR DE INTEGRARE SENZORIALĂ

Gîrbu Adriana
Școala Gimnazială Specială Pașcani

Tulburarea sau disfuncția de integrare senzorială este o tulburare neurologică ce rezultă din incapacitatea creierului de a integra anumite informații primite de la organism, de la cele cinci sisteme senzoriale de bază. Aceste sisteme senzoriale sunt responsabile pentru detectarea atracției, sunetelor, mirosului, gustului, temperaturii, durerii, precum și poziția sau mișcarea corpului. Creierul crează apoi o imagine combinată a acestor informații, cu scopul de a face legături și să reacționeze în mod corespunzător. Relația dintre comportamentul în curs de desfășurare și funcționarea creierului se numește integrare senzorială, această teorie fiind concepută de către A. Jean Ayres în anul 1960.

Unele dintre semnele problemelor de integrare senzorială sunt: hipersensibilitate la atingere, mișcare sau sunete, tendința de a fi ușor distras, probleme sociale și/sau emoționale, nivelul de activitate este fie neobișnuit de mare, fie neobișnuit de scăzut, neîndemanare fizică, lipsa auto-controlului, dificultăți în a face tranziția de la o situație la alta, incapacitatea de a se auto-calma sau auto-relaxa, stima de sine scăzuta, întârzieri în vorbire, limbă sau abilități motorii.

Tulburarea de integrare senzorială poate avea grade de intensitate diferite de la persoană la persoană, în funcție de simțul sau simțurile afectate și poate perturba comportamentul și abilitățile sociale, procesul de învățare, dezvoltarea copilului. Problemele de integrare senzorială se manifestă diferit la nivelul fiecărui simț: auditiv, vizual, olfactiv, gustative, tactil, vestibular si proprioceptiv. Unii copii pot avea o sensibilitate ridicată față de anumiți stimuli (cum ar fi cei tactili: să nu suporte să fie atinși) sau dimpotrivă, ei pot avea unele simțuri subdezvoltate (cad, se lovesc foarte tare, le curge sânge, dar nu simt nimic; nu schițează niciun gest) (Leaf, R. Mceachin, J. 2010).

Tulburările de procesare senzorială au un impact major asupra vieții copilului și interferează cu procesul de învățare. Este important ca la evaluarea inițială să se aibă în vedere comportamentele care pot avea ca și cauză o astfel de disfuncție. Stereotipiile copilului (comportamentele autostimulante și repetitive) îl ajută pe copil să evite o situație care este mult prea tensionată pentru el (sunt prea mulți stimuli pe care el nu le poate integra datorită tulburării de integrare senzorială și atunci începe să țipe sau să își astupe urechile sau să îți fluture mâinile) sau îi sunt de folos atunci când prezintă o anumită hiposenzitivitate și are nevoie de a-și provoca senzațiile respective (miroase obiectele, ascultă muzică, sare).

Terapia de integrare senzorială ar trebui să fie una din componentele planului complex de intervenţie pentru recuperarea copiilor cu anumite tulburări sau dizabilități. Toate activităţile desfăşurate în cadrul acestei terapii sunt menite să ajute modularea sistemului nervos, să organizeze şi să integreze informaţiile provenite din mediul înconjurător, rezultând răspunsuri viitoare adaptative. Contextul în care terapia senzorială are loc este unul deosebit de pozitiv, bazat pe joc și interacțiune cu stimuli noi, fiind o experiență definitorie pentru copiii care au nevoie de această formă de terapie.

Organizarea spațiului și crearea unui mediul senzorial structurat prin dotarea cu echipamente speciale asigură o bună desfășare a intervenției psihoeducaționale și susțin dezvoltarea abilităților psiho-motorii ale copilului și a încrederii în sine. Intervențiile senzoriale pot ajuta o persoană:

- să-și moduleze „arousal-ul” (nivelul de excitabilitate);
- diminuează anxietatea;
- cresc capacitatea de focusare a atenției concomitent cu scăderea distractibilității;
- cresc confortul în mediul înconjurător;
- se pot reduce comportamentele stereotipe și de autostimulare;

- cresc motivația interioară;
- facilitează interacțiuni pozitive cu ceilalți;
- îmbunătățesc comunicarea precum şi alte abilități crescând astfel autonomia personală

Cartea senzorială poate fi un instrument terapeutic atractiv și poate diminua impactul pe care tulburările de procesare senzorială îl au asupra calității vieții copiilor. Aceasta poate fi utilizată în crearea unor contexte de antrenament senzorial și exersarea abilităților perceptiv motrice de către copiii cu dizabilități neuro-psiho-motorii. Este plăcută și ușor de utilizat, intrînd în categoria produselor de lucru preferate pentru acești copii, fiind considerată chiar „jucăria" preferată - menținând copilul conectat permanent la procedurile de stimulare senzorială, procesul terapeutic continuând atât în spațiul formal al centrului de recuperare, cât și acasă, la școală sau în spațiul de joacă, cartea senzorială fiind un adițional în orice tip de activitate care-i permite copilului experiențe senzoriale cu scopul de a înțelege și percepe mediul înconjurător.

Cartea senzorială este o carte realizată din materiale textile, de obicei fetru, care conține o combinație (reușită) de texturi diverse, culori contrastante, fermoare, arici, capse, șireturi, nasturi, mărgele etc. Este o carte ce cuprinde o serie de pagini confecționate din diferite materiale, pe diferite tematici (numeraţie, alfabet, culori, autonomie personală, orientare spaţio-temporală, alimentaţie sănătoasă, igienă personală) care conțin activități ce pot contribui la dezvoltarea abilităților psiho-motorii ale copilului și la creșterea încrederii în sine.

O carte senzorială se poate confecționa pentru copii de orice vârstă. Aceste cărți pot fi realizate pentru a-i distra pe cei mici, dar se pot confecționa cărți cu jocuri clasice pentru copiii mai mari (exemplu: X:0). În general aceste cărți se concentrează pe competențe, cum ar fi cele de potrivire, sortare, joc imaginativ, și de îmbrăcare (fermoare, cravate, șiret, curele, nasturi etc.) Unii oameni preferă proiectarea paginilor astfel încât acestea să fie cusute împreună într-o carte "permanentă", în timp ce alții croiesc paginile astfel încât să realizeze cărți cu pagini interschimbabile (cum ar fi un liant) . este recomandată alegerea celei de-a doua variante, întrucât astfel cartea poate fi adaptată, pe moment, la particularitățile psihoindividuale ale copilului cu care vrem să lucrăm.

Cărțile senzoriale pot fi capodopere frumoase, dar și un mod inedit de a-ți păstra "amintirile". Succesul unei astfel de cărți poate fi măsurat atunci când copilul vede și simte fiecare pagină. Cu ajutorul acestor carți, copiii pot înregistra progrese semnficative, reușesc să-și îmbunătățească deprinderi ce țin de formarea autonomiei personale, să-și reducă comportamentele stereotipe, să-și îmbunătățească capacitatea de concentrarea a atenției. Alte efectele pozitive ale stimulării senzoriale pentru copiii cu tulburări de integrare senzorială ar putea fi: confortul si relaxarea, mentinerea sentimentului de independența si control, o altfel de perspectivă asupra activității de joc și învățare. Pentru persoanele cu comportamente autoagresive sau comportamente autiste, stimularea ușoara are un efect linistitor si ii ajuta sa scada agitatia promovand relaxarea. Copiii cu dificultati perceptuale par să câștige plăcere în urma experiențelor vizuale și tactile.

O carte "liniștitoare" ar trebui să fie distractivă, să intre în aria de interes a copilului și să cuprindă activități adaptate nivelului acestuia dar în același timp și competențe noi.

METODE MODERNE DE PREDARE-EVALUARE

Prof. Manolescu Daniela Alice,
Colegiul Național „Alexandru Odobescu" Pitești, Jud. Argeș

Unul dintre principiile care exprimă concepţia actuală asupra conţinutului specific al profesiei didactice este: Cadrul didactic este un bun cunoscător al domeniului şi al didacticii disciplinei pe care o predă, ceea ce înseamnă că un cadru didactic are capacitatea de a prelucra, structura şi de a face accesibile cunoştinţele transmise, de a forma abilităţi specifice domeniului, ţinând cont de particularităţile de vârstă individuală şi de grup ale elevilor. Cadrul didactic proiectează şi aplică strategii didactice eficiente şi atractive în raport cu scopurile şiconţinuturile propuse. În învăţământrul primar, cadrul didactic (învăţătorul) în conformitate cu principiul care afirmă că învățătorul cunoaște particularitățile de vârstă, individuale și de grup și le valorifică în proiectarea, organizarea procesului de predare - învăţare - evaluare își adaptează conținutul și demersurile în funcție de evoluția copilului și contextele de manifestare ale acestuia. Astfel, o problemă importantă în învăţământul primar şi nu numai, o reprezintă eficientizarea procesului de predare.Întrebarea care se pune este: Cât de util este calculatorul în acest proces? Este el o necesitate? O caracteristică importantă a stadiului actual al dezvoltării societății omenești o constituie explozia informațională, element definitoriu al declanșării revoluției cibernetico-informatice. Totodată evoluția gândirii este o lege a dezvoltării, a progresului. Omul trebuie să se adapteze mereu la nevoile realității înconjurătoare, în permanență și accelerată schimbare, iar cei care sunt cei mai ușor adaptabili sunt tinerii, pentru care inventivitatea și creativitatea sunt elemente definitorii ale vârstei lor. Calculatorul poate fi folosit în procesul de predare integral sau numai în anumite secvenţe ale lecţiei. El nu înlocuieșteînvățătorul, ci preia funcții din activitatea de instruire precum și momente din munca elevului. Rolul calculatorului este acela de a comunica o infomație, de a angaja elevul într-o activitate de dialog, de a redirecționa comportamentul elevului și de a-i oferi cadrul de referință pentru evaluarea sa. Deși după un sfert de secol de utilizare a calculatorului în domeniul educației, impactul acestuia asupra elevilor rămâne o necunoscută. Majoritatea specialiștilor consideră că nu trebuie să ne întrebăm dacă instruirea se îmbunătățește prin utilizarea calculatorului, ci cum pot fi utilizate mai bine calitățile unice ale calculatorului. Aceste calități sunt reprezentate de interactivitatea calculatorului, precizia operațiilor efectuate, capacitatea de a oferi reprezentări multiple și dinamice ale fenomenelor și, mai ales, faptul că poate interacționa consistent și diferențiat cu fiecare elev în parte. Tehnologia informației va fi o disciplină transcurriculară care reunește obiective de referință de la ariile limbă şi comunicare, ştiinţe, arte, etc. Pornind de la obiective ca: dezvoltarea capacităţilor de comunicare, a mesajului oral şi scris; dezvoltarea capacităţlor de exprimare scrisă; dezvoltarea capacităţilor de recunoaştere a culorilor se poate realiza familiarizarea elevilor cu calculatorul (identificarea componentelor, exploatarea modului de funcţionare a echipamentelor), familiarizarea cu pachetul Power Point și pot fi propuse teme individuale sau pe grupe cu aspect interdisciplinar. În spijinul educației intervin deci noile tehnologii ale societății informaționale,metodele învățământului tradițional nemaiputând face față avalanșei de cunoștințe și varietății de meserii și domenii de activitate. În continuare, vom descrie unele metode active aplicate la lecțiile de matematică cu utilizarea TIC, prin care pot fi formate elevilor competențe la orele de matematică în ciclul primar.

Metoda de instruire programată

Instruire programată sau instruire asistată de calculator este o formă de instruire individualizată prin care informaţia este învăţată fragmentat, fie prin citirea unor teste programate, fie utilizând un program de predare cu ajutorul computerului. Deci, instruirea programată este modalitatea în care elevul parcurge în ritm propriu şi prin efort independent un conţinut de instruire, cu ajutorul unui program de un anumit tip care îi acordă posibilitatea autoverificării după fiecare pas de rezolvare şi îi oferă, prin tehnica de elaborare, condiţii de reuşită. Un răspuns corect la o

întrebare sau la o problemă permite elevilor să avanseze, în timp ce un răspuns incorect presupune repetiţie sau reînvăţare.

Tipurile de programe aplicate în cadrul acestei metode sunt: Programarea lineară a răspunsurilor construite corespunde concepţiei de învăţare care se bazează pe furnizarea de către elevi a răspunsurilor aşteptate, iar parcurgerea secvenţelor urmează o singură înlănţuire. Programarea ramificată cu răspunsuri la alegere şi integrarea unor elemente complementare. I se sugerează elevului mai multe răspunsuri, dintre care numai unele sunt corecte, restul sunt false, cerându-se alegerea celor corecte

Instruirea asistată de calculator necesită un program de instruire, care este un produs pedagogic, respectiv rezultatul programării pedagogice. Acesta urmează să fie transpus într-un program de computer, care reprezintă un produs informatic.

Instruirea asistată de calculator (IAC) poate fi definită ca o aplicaţie a sistemelor de calcul în procesul de instruire, în care cei ce învaţă comunică interactiv cu sistemul de calcul, în baza unor programe destinate învăţăriişi instruirii. Pe lângă faptul că instruirea asistată de calculator este o metodă de predare-învăţare - evaluare, aceasta este constituită şi ca o disciplină de sine stătătoare, prin care cei interesaţi pot asimila cunoştinţe, pe care mai apoi pot să le evalueze în baza unor sisteme de programe.

Folosirea sistemului IAC ca metodă de învăţare va stimula elevii la receptarea noului, la dezvoltarea imaginaţieişi gândirii logice, la o învăţare rapidă şi eficientă, şi la sporirea şanselor de reuşită în acţiunea de integrare socio-profesională.

Sistemul IAC reprezintă un mediu integrat de hardware-software destinat interacţiunii.

Sistemul IAC este un mediu integrat hardware-software destinat asimilării active de cunoştinţe, dar şi la formarea de priceperi şi deprinderi practice. În acest scop, calculatorul are nevoie de un soft educaţional. Softul educational este un produs (program special) proiectat pentru a fi utilizat în procesul de instruire al elevilor.

În realizarea instruirii asistate de calculator la orele de matematică, prin utilizarea programelor specifice, sunt implicaţi următorii factori:

- cadrul didactic – coordonează elevii în procesului de instruire; elevul – îşi formează competenţe de utilizare şi exploatare a calculatorului în urma procesului de instruire; calculatorul – folosit ca mijloc didactic de instruire; lecţiile – forme de bază în organizarea instruirii prin care elevii îşi formează competenţele fixate de programa şcolară.

Raportat la procesul de învăţare, calculatorul personal, prezintă o serie de caracteristici printre care enumerăm: este un obiect cultural nou, capabil să genereze o adevărată revoluţie în domeniu; este un obiect interactiv care permite nu numai o instruire şi formare personalizată, dar şi relaţii de cooperare cu ceilalţi membri ai grupului; oferă reprezentări multiple şi dinamice ale fenomenelor, inclusiv modelări ale proceselor de nivel macroscopic şi microscopic, care nu sunt accesibile în mod nemijlocit subiectului cunoscător; îndeplineştefuncţii intelectuale, contribuind la valorificarea potenţialului intelectual al indivizilor; soft-urile complexe asigură contexte semnificative pentru promovarea unor tipuri de învăţări personalizate; modifică rolurile profesorului şi ale formatorului în procesul de educare şi formare personalizată;

Calculatorul personal îl ajută pe profesor să predea, pe elev să înveţe, dar nu poate suplini în totalitate efortul acestora în procesul de instruire şi de cunoaştere. Instruirea asistată de calculator reprezintă o metodă modernă de învăţământ, care valorifică pe deplin tehnicile de modelare şi analiză cibernetică în contextul noilor tehnologii informatice şi de comunicaţii, asigurând organizarea, gestionarea, documentarea şi integrarea informaţiilor în procesul de cunoaştere.

Instruirea asistată de calculator are o serie de avantaje şi dezavantaje uşor complementare:

Avantajele metodei: are un puternic caracter formativ; activează şi individualizează maximal instruirea; dezvoltă un stil eficient de muncă individuală; poate fi adaptat la colective de elevi cu o pregătire eterogenă; asigură o remanenţă ridicată pentru cunoştinţele formulate; conţinutul poate fi adaptat la principalele necesităţi de instruire adăugând informaţii noi,

exemplificări, exerciţii, sinteze; realizează conexiunea inversă la cel mai înalt nivel; realizarea obiectivelor de timp cognitiv în detrimentul celor de tip practic şi psihomotor; avantajul unei mari economii de timp; facilităţi de simulare a producerii şi manifestării unor fenomene sau procese; realizarea unei relaţii calculator utilizator.

Dezavantajele metodei: serveşte la instruire, dar mai puţin la educaţie; elevii obosesc repede; creează decalaje mari în ritmul de instruire al elevilor; pentru elaborarea textelor sunt necesare echipe de specialişti, utilaje de multiplicare; implică cheltuieli mai mari de timp decât alte metode; creşterea costurilor din învăţământ; nu poate fi înlocuită cu experimentele de cercetare şi de laborator sau cu activităţile practice; izolare faţă de colegi, profesor

Sugestii şi recomandări în procesul de instruire cu ajutorul calculatorului:

- locul de desfăşurare al instruirii asistate de calculator se recomandă a fi în cadrul unui laborator dotat cu echipamente de calcul specifice; numărul de staţii de lucru (calculatoare personale) să fie egal cu numărul elevilor din clasă; toate staţiile de lucru să fie conectate în reţeaşi cu conexiuni la Internet; analiza unor lucrări, referate, studii de caz, proiecte se va realiza cu ajutorul videoproiectorului; la predarea noilor cunoştinţe se vor utiliza metode de învăţare activ-participative;

Metoda portofoliului digital

Portofoliile bazate pe tehnologie pot reprezenta o modalitate motivantă și autentică prin care elevii să evalueze ce au învățat și să stabilească obiective. Cu sprijin și echipamente adecvate, portofoliile pot fi de asemenea făcute cunoscute și stocate cu ușurință.

Recomandări – câteva sfaturi utile pentru a realiza cu succes portofoliile digitale:

- ✓ se stabilește scopul portofoliilor digitale ale elevilor și criteriile care vor fi folosite la evaluare;
- ✓ se ia în considerare felul în care structura clasei și strategiile instructive pe care le folosiți pot sprijini acel tip de gândire necesar pentru o evaluare reușită a portofoliilor. Sunt elevii obișnuiți cu reflecțiile și stabilirea de obiective? Ce fel de produse ale elevilor ar putea fi incluse?
- ✓ trebuie făcut un inventar al resurselor tehnologice pentru a alege un format potrivit.

Metoda Grafitti

Această metodă îi ajută unei echipe să genereze idei la o temă. Metoda în cauză prilejuieşte o discuţie amplă într-un subiect dat şi poate conduce la consens.

Reguli: învăţătorul împarte elevii în 3 grupuri mici, a câte 4-5 persoane fiecare. Membrii grupului scriu în centrul foii-poster (care va tine locul "tablei pentru graffiti") întrebarea propusă de învăţător. Participanţii formează răspunsuri, individual şi concomitent, la această întrebare, pe "tabla de graffiti" a grupului, timp de 1-2 minute (răspunsurile pot fi scrise la întâmplare pe toată pagina sau la calculator apoi tipărită, în cazul utilizării sălii de calculatoare). După 1-2 min. "tabla de graffiti" a grupului 1 este transmisă grupului 2, cea a grupului 2 – grupului 3, cea a grupului 3 – grupului 1. Fiecare grup, fără a citi răspunsurile notate deja pe poster, răspunde la întrebarea următoare. Peste încă o rotaţie, "tabla de graffiti" a grupului 1 revine la grupul 1. Membrii grupului citesc toate răspunsurile, expun opiniile sale "pro" sau "contra" şi aleg 3 din toate (pe care, de comun acord, le cred mai reuşite). Răspunsurile reuşite sunt încercuite cu o altă culoare. Fiecare membru al grupului este gata să-şi prezinte şi să-şi argumenteze opţiunea.

Metoda BBB (Batelle-Bildmappen-Brainwriting)

Cunoscută și sub numele de Brainwriting cu mapa de imagini.

- ♣ Se citește problema în fața clasei. Se prezintă clasei o imagine (imaginea poate fi proiectată la tablă, utilizând calculatorul și proiectorul). Brainstorming individual (în tăcere) inspirat de imagini, prin care se îmbunătățesc ideile din brainstormingul oral ori se propun altele. Fiecare elev scrie în caietul său. Câțiva elevi citesc cu voce tare ideile lor. Clasa discută pentru a găsi și alte variante.

Avantaje: valorificarea asociației mintale libere a fiecărui elev; stimularea reciprocă a ideilor; stimularea prin imagini proiectate la calculator; evitarea blocajului unora, care nu lucrează bine față în față. Principiul fundamental al brainstormingului este bazat pe suspendarea criticii, astfel încât

elevii să fie liberi să exprime orice idee, inclusiv unele hazlii sau inaplicabile, deoarece acestea îi pot stimula pe ceilalți participanți să formuleze idei valoroase.

ROLUL ŞI IMPORTANȚA ACTIVITAȚILOR EXTRACURRICULARE

Prof. Toderaşc Mariana,
Şcoala Gimnazială nr.1 Toflea

Activitățile extraccurriculare se înscriu în ansamblul formelor moderne de instrucție și educație, fiind complementare procesului de învățământ.

Activităţile extracurriculare contribuie la adâncirea şi completarea procesului de învăţământ, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber. Ele prezintă unele particularităţi prin care se deosebesc de activităţile din cadrul lecţiilor. Aceasta se referă la conţinutul activităţilor, durata lor, la metode folosite şi la formele de organizare a activităţilor.

Conţinutul acestor activităţi nu este stabilit de programa şcolară, ci de către cadrele didactice, în funcţie de interesele şi dorinţele elevilor.

Astfel de activități sunt de o reala importanță într-o lume dominată de mass media, și ne referim la televizor. calculator și internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noștri în niște persoane incapabile de a se controla comportamental , emoțional și, mai presus de toate, slab dezvoltați intelectual. Se știe că, începând de la cea mai fragedă vârstă , copiii acumuleaza o serie de cunoștinte punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Având un caracter atractiv, elevii participă într-o atmosferă de voie bună şi optimism, cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi.

Activităţile extracurriculare pot îmbrăca diferite variante : spectacole cultural-artistice, excursii, vizite, cercuri pe discipline sau cercuri literare, întreceri sportive, concursuri etc.

Alegerea din timp a materialului şi ordonarea lui într-un repertoriu cu o temă centrală este o cerinţă foarte importantă pentru orice fel de activitate extracurriculară.

Serbarea este modalitatea eficientă de cultivare a înclinațiilor artistice ale copiilor, contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor.

Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țarii, la educarea dragostei și respectului pentru frumosul din natura, artă, cultură. Prin excursii, copii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit muncit și au creat opera de artă scriitorii și artiștii, învățând astfel să-și iubească țara cu trecutul și prezentul ei.

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memorial constituie un mijloc de a instrui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului român.

Vizionările și spectacolele constituie o altă formă de activitate extracurriculară, prin care copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei.

Deși această forma de activitate îl pune pe copil, în majoritatea cazurilor, în rolul de spectator, valoarea ei deosebită rezidă în faptul că ea constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice, precum și în faptul că apelează, permanent, la afectivitatea copilului.

Concursurile pe diferite teme sunt, de asemenea, momente deosebit de atractive pentru elevi. Acestea dau posibilitatea elevilor să demonstreze practic ce au învăţat la şcoală, acasă, să deseneze diferite aspecte.

Alte forme de activitate extracurriculară sunt cercurile de elevi, în care se desfășoară o activitate organizată sub forma cercurilor pe discipline sau cercurilor literare. Acestea din urma cunosc o varietate de forme (cerc de literatură, cenaclul școlar, cercul dramatic, șezători literare, etc.) și aduc o mare contribuție la descoperirea și stimularea talentelor elevilor, la cultivarea interesului și pasiunii pentru literatură și artă în genere, la educarea elevilor pentru folosirea utilă și plăcută a timpului liber, la dezvoltarea imaginației creatoarea și a sensibilității artistice.

Concursurile cu premii sunt necesare în dezvoltarea creativităţii copiilor şi presupun o cunoaştere aprofundată a materiei învăţate. Întrebările pot cuprinde: interpretare, recitare, priceperi şi deprinderi formate în activităţile practice.

În concluzie putem spune că activitatea extracurriculară este o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenţie, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

Bibliografie:

-Decun, L., *Contribuţia activităţilor extraşcolare în optimizarea procesului de învăţământ, în Învăţământul Primar* nr. 4/ 1998;
-Gherghina, D., *Metodica predării limbii şi literaturii române în şcoala primară, gimnaziu şi liceu,* Editura Didactica Nova, Craiova, 2005;
-Ionescu, M.; Chiș, V.,*Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001;
-Șincan, E. Alexandru, Ghe., *Îndrumător pentru învăţători, părinţi şi elevi*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993.

PERSPECTIVE SOCIOLOGICE ASUPRA SISTEMULUI EDUCAȚIONAL

Prof. Dincă Sorin
Școala Gimnazială "Liviu Suhar" Iacobeni

Sociologia este o știință a instituțiilor sociale și a relațiilor sociale. Reprezintă studiul sistematic al dezvoltării structurii, interacțiunii și comportamentului colectiv al grupurilor umane organizate.[56]

Educația reprezintă un proces complex care se desfășoară în societate.

Sociologia educației "s-a născut la confluența sociologiei cu pedagogia. Sociologia și pedagogia sunt discipline autonome, dar la fel de adevărat este și că amândouă provin din filosofie. Sociologia și pedagogia comunică nu numai la nivelul originii, legătura lor este de ordinul prezenței: trăim cu toții în societate, iar societatea ne formează permanent și într-un anumit fel."[57]

Durkheim în *Educație și sociologie* arată că: "Fiecare societate, aflată pe o anumită treaptă de dezvoltare istorică, are un sistem educativ ce se impune membrilor ei cu o forță de nedescris. Nu putem să ne creștem copii așa cum voim, după bunul nostru plac, ci există anumite norme care ni se impun, de care nu putem face abstracție, cărora trebuie să ne conformăm. Dacă nu ținem seama de acest lucru, ele se răzbună pe copiii noștri, care, o dată adulți, se găsesc nepregătiți să trăiască în mediul contemporanilor lor, cu care nu sunt în armonie."[58]

Sistemele de educație din lume au trecut prin mai multe reforme care au avut drept scop o educație de calitate pentru toți, punând în prim plan curriculumul centrat pe nevoile elevului. Au trebuit să se adapteze și să găsească acele activități necesare fiecărui individ pentru a putea fi folosite în procesul învățării pe tot parcursul vieții.

În momentul de față sistemul educațional românesc trece prin schimbări radicale. Pornind de la motive exclusiv economice (ajutate și de realitățile demografice) autoritățile statului au început un proces de reorganizare a rețelei școlare preuniversitare fapt care a însemnat desființarea unor unități școlare. În teorie, elevii din comunitățile în care unitățile școlare au fost desființate trebuie transportați cu mijloace auto la alte școli aflate la o distanță mai mică sau mai mare de locul de reședință. În practică sistemul nu funcționează foarte bine, există multe piedici puse acestor elevi, de natură economică în special. Perioada următoare va însemna o polarizare tot mai mare a societății, diferențele dintre cei cu posibilități materiale cel puțin medii și cei lipsiți de posibilități minime de existență se vor adânci. Egalitatea de șanse va rămâne doar la nivel de declarație. Deși școlaritatea este un factor esențial al mobilității sociale, întrucât facilitează și/sau legitimează dobândirea unor poziții sociale și ocupaționale, ea nu poate compensa sau anula distribuția inegală a șanselor și oportunităților școlare și sociale din societățile bazate pe principii ierarhice ale organizării sociale ci mai degrabă le reproduce. Educația intervine ca un factor reproducător între statutul de origine și cel de destinație, iar structura socială existentă reglementează toate raporturile ce se stabilesc între educație și celelalte componente ale societății.[59]

Din practica didactică am observat o serie de diferențe de abordare a educației din perspectiva elevilor. La sfârșitul anilor '90 ai secolului trecut, am întâlnit un interes mult mai mare al elevilor pentru educație, pentru cunoștințe care să le faciliteze accesul către învățământul superior sau către învățământul postliceal. În același timp, absolvenții școlilor profesionale găseau încă posibilități de angajare în meseria învățată.

Realitățile sociale, politice și economice ale României s-au schimbat fundamental. Restructurarea economiei s-a încheiat cu dispariția unei mari părți din obiectivele industriale ale țării. Școlile profesionale au fost înlocuite cu Școlile de Arte și Meserii care în anul 2009 au fost

[56] *Enciclopedia Universală Britanica*, vol.14, București, Editura Litera,, p. 251.
[57] Mihai Androne, *Curs de sociologia educației*, p.2.
[58] Emile Durkheim, *Educație și sociologie*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980, p. 62-63.
[59] Carmen Cornelia Bălan, *Sociologia educației*, Suceava, Editura Universității Suceava, 2004, p. 13.

desființate. În anul 2011 este reînființat învățământul profesional printr-o formă scurtă de doi ani, după care a evoluat către învățământul profesional de trei ani. În momentul de față, educația profesională are două componente: învățământul profesional de stat și învățământul dual. Atracția elevilor pentru această formă de pregătire este redusă, societățile comerciale care să-i angajeze la absolvire nefiind numeroase. Școlile postliceale și-au pierdut importanța în condițiile în care oferta instituțiilor de învățământ superior a crescut de câteva ori. Interesul elevilor pentru școală a scăzut în aceiași măsură.

Intrarea României în Uniunea Europeană a facilitat posibilitatea de a călători în Europa. Un loc de muncă în vestul continentului este visul multor actuali elevi. Cei care pun încă bază pe studiu și învățătură o fac și din dorința de a fi acceptați de universitățile străine sau de anumite facultăți din țară. Dar aceștia sunt tot mai puțini. Motivația învățării este tot mai mică iar argumentele profesorilor tot mai puține.

În anul 2006, Comisia Europeană a redactat "un profil de formare European", bazat pe opt competențe-cheie:

Comunicare în limba maternă;
Comunicare în limbi străine;
Competențe matematice (A) și competențe de bază în științe și tehnologii (B);
Competență digitală;
A învăța să înveți;
Competențe sociale și civice;
Spirit de inițiativă și antreprenoriat;
Sensibilizare și exprimare culturală.

În România începând cu anul 2000 în învățământul liceal și din 2016-2017 în învățământul gimnazial, s-a impus un nou model de proiectare orientat pe formarea și dezvoltarea competențelor elevilor.

Părinții trebuie să știe că fiecare disciplină studiată de elevi are propria contribuție la structurarea profilului de formare centrat pe cele opt competențe cheie și că toate aceste contribuții sunt convergente.

Fiecare societate, la un moment dat în evoluția sa, are un anumit ideal de educație care vizează anumite finalități.

Prin intermediul educației noi avem acces la ceea ce este mai omenesc și mai profund în propria noastră persoană. Ne naștem oameni, dar în același timp devenim oameni prin educație. Educația face din noi ceea ce suntem, educația este apanajul lumii umane.

Există o interdependență între societate și educație: "și sociologii și pedagogii vorbesc de o creștere a rolului educației în evoluția întregii societăți, dezvoltarea societății pune sarcini noi și complexe în fața educației."[60]

În România reforma învățământului se tot realizează (la modul teoretic) de peste 25 de ani. Cu ce rezultate practice?

Bibliografie:

Androne, Mihai, *Curs de sociologia educației* la adresa https://www.academia.edu/10215491/Sociologia_educatiei.

Bălan, Carmen Cornelia, *Sociologia educației*, Suceava, Editura Universității Suceava, 2004.

Durkheim, Emile, *Educație și sociologie*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980.

*** *Enciclopedia Universală Britanica*, vol. 14, București, Editura Litera, 2010.

[60] Mihai Androne, *op.cit*.

TEORIA ETICHETARII IN SCOALA

Prof. Stoica Paula-Simona
Liceul Teoretic Videle

De-a lungul vietii noastre ni se ataseaza etichete care reflecta sau ne afecteaza modul in care ne percep altii sau cum ne percepem noi insine.

Etichetele nu sunt întotdeauna negative; pot reflecta caracteristici pozitive, pot stabili așteptări utile și pot oferi obiective semnificative în viața noastră. Adesea, însă, etichetele pe care le folosim pentru a ne descrie sunt rezultatul unor ipoteze și stereotipuri nefondate. Aplicăm în mod regulat etichete persoanelor pe care abia le cunoaștem sau pe care nici măcar nu le-am întâlnit niciodată, la fel se procedează și la noi. Astfel, etichetele reprezintă o influență asupra identității noastre, adesea în afara controlului nostru.

Teoria etichetării se refera la persoanele care primesc etichete care le afectează percepția asupra lor și a celorlalți, canalizându-și astfel comportamentul fie în deviață, fie în conformitate.

Teoreticienii etichetării sugerează că etichetarea indivizilor ca deviați are potențialul de a deveni o profeție auto-împlinită. Howard Becker a descris devianța ca o „consecință a aplicării de către alții a unor reguli și sancțiuni unui„ infractor ”; deviantul este cel căruia i s-a aplicat cu succes eticheta; comportamentul deviant este un comportament pe care oamenii îl etichetează. Cultura, sexul, vârsta și alte elemente de identitate modelează toate concepția de sine, dar semnificațiile pe care le acordă un individ în diferite circumstanțe și interacțiuni joacă cu siguranță și un rol foarte important.

Devine dificil să interacționezi în mod normal cu ceilalți, odată ce există un impact negativ asupra reputației individului, iar concepția și așteptările altora întăresc această reputație.
Tannenbaum este considerat pe scară largă ca primul teoretician al etichetării. Principalul său concept a fost „dramatizarea răului”. El a afirmat că, dacă o persoană este descrisă ca fiind un criminal, atunci devine automat una. Erwin Lamert (1951) a fondat teoria „reacției sociale”. Această teorie este recunoscută pe scară largă ca fiind precursorul teoriei actuale a etichetării. Teoria sa afirmă practic că o persoană experimentează devianța socială în două faze. Prima fază este cunoscută sub numele de faza de devianță primară. A doua este cunoscută sub numele de faza de devianță secundară. Potrivit lui Lemert, faza primară de devianță începe cu un act criminal. El sau ea este apoi etichetat drept criminal, dar încă nu a acceptat eticheta. Principalul punct de vedere este dacă el sau ea a acceptat eticheta penală. Dacă persoana se consideră criminală, atunci a început faza secundară deviantă. Obiectivul dacă o persoană se consideră pe sine sau pe ea însăși ca pe un criminal este ceea ce diferențiază fazele deviante primare și secundare.
Foster spune că, în anumite cazuri unice, eticheta „criminal” poate forța o persoană să se integreze înapoi în societate și să încerce să le arate că fapta criminală pe care a comis-o a fost o greșeală și nu se va mai repeat. Deși în majoritatea cazurilor se va realiza o devianță secundară, în care persoana acceptă eticheta de criminal și începe să se asocieze cu persoane de marcă similară, pierzând contactul cu prietenii care se conformează regulilor societății (Becker, 1963, The Labeling Theory).
„ Comportamentele sunt deviante numai atunci când societatea le etichetează ca deviante. Ca atare, membrii conformi ai societății, care interpretează anumite comportamente ca deviante și apoi atașează această etichetă indivizilor, determină distincția dintre devianță și nedevianță.” (Gove 1975). Această teorie este într-un fel legată de profeția stereotipă sau auto-împlinită. Conform teoriei etichetării, nu există devianță în nici o acțiune a ființelor umane, ci mai degrabă există situații în care majoritatea etichetează unele acțiuni ale minorității drept deviante, cu alte cuvinte care nu corespund normelor acceptate.
Teoria se concentrează pe acești trei factori:

1. Cine etichetează - aceasta implică de obicei puterea, numerele, statutul și autoritatea. De exemplu, oamenii pot crede un ofițer de poliție decât o persoană obișnuită.

2. Cine este etichetat - de obicei persoane cu putere redusă, statut, autoritate, minorități și, bineînțeles, cineva care este deja considerat deviant.

3. Consecințe - pentru persoana etichetată; negativ. Pentru etichetator poate fi pozitiv dacă eticheta se lipeste și chiar poate câștiga din aceasta.

La nivelul scolii, teoria etichetării susține că, dacă un profesor etichetează un elev într-un anumit mod, acesta se va conforma acesteia.

Etichetele pe care profesorii le pun elevilor pot influența construcția și dezvoltarea identităților elevilor sau a conceptelor de sine: modul în care se văd și se definesc și cum interacționează cu ceilalți. La rândul său, acest lucru le poate afecta atitudinile față de școală, comportamentul lor și, în cele din urmă, nivelul lor de realizare în educație.

Etichetarea se referă la procesul de definire a unei persoane sau a unui grup într-un mod simplificat - restrângerea complexității întregii persoane și încadrarea lor în categorii largi. Etichetarea la cel mai simplu nivel implică acea primă judecată se face cu privire la cineva, adesea bazată pe primele impresii.

Conform teoriei etichetării, profesorii își judecă în mod activ elevii pe o perioadă de timp, făcând judecăți în funcție de comportamentul lor în clasă, atitudinea față de învățare, rapoartele școlare anterioare și interacțiunile cu ei și părinții lor și, în cele din urmă, își clasifică elevii în funcție de au capacitate „ridicată" sau „scăzută", „muncitoare" sau „leneșă", „obraznică" sau „cuminte", „care au nevoie de sprijin" sau „sunt capabili să se descurce".

Un concept strâns legat de teoria etichetării este cel al profeției care se auto-împlinește - în cazul în care un individ își acceptă eticheta și eticheta devine adevărată în practică - de exemplu, un elev etichetat ca deviant devine de fapt deviant ca răspuns la a fi etichetat .

Succesul unui elev poate fi influențatnu numai de factori externi, cum ar fi mediul, cultura sau etnia lui. Poate fi, de asemenea, influențat de factori interni, cum ar fi etosul școlar, etichetarea de către profesori, ceea ce duce în cele din urmă la profeția auto-împlinită. Etichetarea înseamnă atașarea unui sens sau a unei definiții si este de obicei asociată cu un obiect sau un tip de persoană. Când suntem etichetați, oamenii sunt judecați în funcție de comportamentul, aspectul și fundalul lor. Cu toate acestea, multe etichete nu sunt personalizate pentru o persoană, ci sunt stereotipe. Studiile arată că profesorii adesea atașează etichete indiferent de capacitățile sau atitudinile lor, toate se bazează pe stereotipuri și pe presupunerile lor personale.

Etichetele joacă un rol important în conversațiile de la școală. Sunt „studenți cu dificultăți", „studenți supradotați" și „studenți cu nevoi speciale".

Etichetele ajută la oferirea de sprijin educațional studenților care se luptă din punct de vedere academic, fizic, emoțional și social. Decizia de a utiliza o etichetă trebuie luată în considerare cu atenție datorită posibilitatea unor conotații negative în ceea ce privește relațiile sociale, preferințele personale și efecte asupra stimei de sine.

Etichetarea în educația specială nu este un concept nou. Este necesar ca o dizabilitate să fie identificata și etichetata pentru ca elevii să poată beneficia de servicii de educație specială. Rolul etichetării în educația specială are două scopuri principale. În primul rând, este de a oferi acces rezonabil la sprijin suplimentar în cadrul sistemului școlar public pentru cei despre care o cer. În al doilea rând, etichetarea servește ca mijloc de indicare a nevoile și stilurile de învățare care ajută la structurarea și consolidarea practicii didactice.

Etichetele ar putea servi drept beneficiu social. A fi etichetat are potențialul de informa colegii de ce și cum un anumit elev este diferit și de a oferi justificarea unei nevoi unice. Etichetele îi ajută, de asemenea, pe profesori, cu instrucțiuni, in comunicarea nevoilor individualizate și specializate, astfel încât elevul să poată fi educat corespunzător. Este mai eficient să se refere la o etichetă ca mijloc de descriere a unei dizabilități decât este să enumerăm toate simptomele și semnelr asociate cu respectivul handicap de fiecare dată când profesorii trebuie să comunice cu ceilalti. În timp ce

etichetele ajută la oferirea de sprijin educațional elevilor care se luptă din punct de vedere academic, fizic, emoțional sau social; există și conotații negative.
Alti cercetatori au definit etichetarea ca fiind un termen care se referă la o serie de efecte negative, considerate a rezulta dintr-un anumit tip de clasificare formală a elevilor ca handicapat. Unele studii au pus sub semnul întrebării dacă utilizarea etichetelor în educația specială a fost utilă și au făcut o afirmație critică referitor la eficacitatea generală a etichetării indivizilor. S-a constatat că etichetele măresc probabilitatea ca elevii să fie ridiculizați, deoarece etichetele în sine pot deveni o modalitate de a tachina studentul. Pe de altă parte, se crede că perspectiva unui elev cu o etichetă variază în funcție de personalitate și de tipul de etichetă atribuit. Prin urmare, unii studenți ar putea să nu să fie afectați negativ de eticheta lor, în timp ce alții considera etichetarea deranjanta.
Există dovezi că etichetele pot fi dăunătoare dezvoltării personale a unui elev, deoarece eticheta poate fi copleșitoare și poate modifica personalitatea naturală a persoanei in cauza.
Indiferent de cuvântul utilizat, etichetele sunt adesea folosite ca modalitate de a descrie caracteristicile într-un singur cuvânt. Problema cu acest lucru este că se creează stereotipuri pentru ceea ce înseamnă acel cuvânt și apoi oamenii folosesc acel cuvânt pentru a-i insulta sau descrie pe ceilalți și creează stigme. Terminologia este utilizată greșit, oamenii se jignesc și apoi cauta modalități alternative de a descrie ceva care va fi mai puțin jignitor. Apoi, noua etichetă este adesea utilizată greșit, apar stereotipuri și, din nou, căutăm o nouă modalitate de a descrie același lucru.
Din păcate, există oameni care folosesc aceste etichete în moduri rău intenționate pentru a face oamenii să se simtă rău cu ei înșiși. Și, din păcate, nu putem vorbi doar despre punctele forte ale unei persoane. Așadar, poate că trebuie să începem să ne dăm seama dacă etichetele sunt răspunsul adecvat pentru a determina dacă un elev are nevoie sau nu de sprijin, mai degrabă decât să ne oprim la etichetarea elevilor noștri din cauza impactului pe care l-ar putea avea asupra lor social, emoțional etc.
Etichetele pot fi dificil de îndepărtat, dar nu este niciodată prea târziu să ne schimbam și să constientizam impactul. Oamenii nu sunt piese de haine și nu trebuie etichetate.
În cele din urmă, problemele legate de etichetarea elevilor în școli, în special în clasă, sunt acolo pentru a reaminti profesorilor de lucrurile pe care ar trebui să le facă și pe cele pe care ar trebui să le oprească pentru ca elevii sa poata realiza cele mai bune rezultate, din punct de vedere academic și social.

Bibliografie/Webografie

Hargreaves, D. (1975) Deviance in Classrooms
Becker, H. S. (1963). Outsiders: Studies in the sociology of deviance. New York: Free Press
Lemert, E. 1972. Human Deviance, Social Problems and Social Control. New Jersey: Prentice Hall.
Gave, W. 1975. The Labelling of Deviance. New York: Wiley & Sons.
Gould, L. 1969. "Who Defines Delinquency? A Comparison of Self-Reported and Officially-Reported Delinquency for Three Racial Groups." In Social Problems; VC 1. 16, pp. 325-336.
Foster, J., Dinitz, S. & Reckless, W. 1972. "Perceptions of Stigma Following Public Intervention for Delinquent Behavior." In Social Problems; Vol. 20, pp. 202-209.
https://www.augustafamily.com/advantages-and-disadvantages-of-labeling-a-special-needs-child-in-the-school-system/ https://ro.qaz.wiki/wiki/Labeling_theory
https://www.britannica.com/topic/labeling-theory
https://www.thos.ro/2014/03/teoria-etichetarii-sociale.html
https://abcdidactic.net/2012/06/16/impactul-etichetarii-asupra-elevilor/

ROLUL ŞCOLII ÎN DEZVOLTAREA ELEVULUI

Prof. Vânău Ramona-Elena
Şcoala Gimnazială Nr.2 Piatra-Neamţ

Școala oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare, resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus.

Educaţia îi permite copilului să-şi croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însuşirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale şi volitiv-caracteriale. Şcoala, principalul factor de educare şi formare a personalităţii copilului şi a viitorului adult, poartă răspunderea realizării şi pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condiţiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalităţile educaţiei se află formarea unui comportament civilizat şi a unor calităţi morale precum:cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul faţă de părinţi, faţă de colegi şi faţă de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase şi a formării profilului moral al personalităţii elevului.

Școala, ca instituție specifică, destinată formării tinerelor generații, își justifică existența și rolul prin procesele pe care le conduce și al căror rezultat – omul format ca personalitate – devine factorul primordial al progresului social. Educația realizată prin intermediul școlii îl transformă pe elev din obiect în subiect al acesteia. Odată cu formarea conștiinței de sine, feedback-urile sistematice determină atitudinea de cooperare a elevului cu educatorul său.

Factorul principal de dezvoltare a societății contemporane orientată spre democratizare, economie de piață și informatizare îl constituie resursele umane. Idealul educațional al învățământului românesc, ce decurge din idealul social, constă în formarea integrală și armonioasă a unei personalități creative și autonome. Aceste finalități educaționale, integrate în formarea armonioasă a personalității, presupun educație intelectuală, estetică, tehnologică, profesională, moral-civică, religioasă.

Educația intelectuală ocupă un loc central în formarea integrală a personalității elevului. Obiectivele educației intelectuale se realizează prin procesul de învățământ, activitățile didactice opționale și în afara clasei (cercuri de elevi, concursuri școlare, olimpiade), mass-media și practica productivă din instituții.

Pregatirea copilului pentru scoala este considerata tot mai mult, functia majora, obiectivul formativ central al activitatilor instructiv-educative. Pregatirea copilului pentru scoala, trebuie inteleasa ca o adaptare reciproca pe de o parte a copilului la scoala, iar pe de alta parte a scolii la copil. De altfel cand ne referim la scoala, trebuie sa avem in vedere reconsiderarea ei permanenta in raport cu cerintele dezvoltarii sociale, in asa fel incat ea sa corespunda si sa raspunda in cel mai inalt grad acestor cerinte. In acest fel pregatirea copilului pentru scoala va fi implicit si o pregatire pentru societate.

Traim intr-o lume care ne pune la grea incercare, in fiecare clipa, capacitatea de a face fata unor impacturi afective, sociale, de a manifesta reactii comportamentale in care sa nu uitam de modul in care ne vad ceilalti, de gradul de a se relationa cu ceilalti, de a-si cunoaste posibilitatile, de a se putea mobiliza pentru a trece de esec, de deschiderea spre acceptarea parerilor celorlalti, de puterea de a fi om bun.

Școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes. Fără școală, cunoștințele nu s-ar răspândi la fel de repede, iar accesul nostru la idei și

oameni noi ar putea fi ușor tăiat. O lume fără școală ar crea dificultăți și ar împiedica dispersia creșterii economice, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

BIBLIOGRAFIE:

Agabrian,M., Millea, V., Parteneriate şcoală – familie – comunitate
Cosmovici A., Iacob, L., Psihologie şcolară
Nicoleta Mariana Bălan, Rolul educației în dezvoltarea personalității
Alina Pasaniuc, Rolul școlii in educația copilului
Marilena Ispas, Importanța școlii: Avantaje ale educației

BUNE PRACTICI ÎN PREDAREA ONLINE

Prof. înv. Primar Toader Florica
Şcoala Gimnazială "Trandafir Tămaş" Marga

"Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze."

Maria Montessori

Când s-a trecut de la predarea față în față la predarea online, primele săptămâni de școală au fost dedicate competențelor digitale (pentru a se simți conectați elevii) și construirii comunității. Această nouă abordare a educației, cea online a fost direcționată în spiritul dezvoltării autoeducației, atât a cadrelor didactice, cât și a elevilor, pentru că nimeni nu a fost pregătit pentru învățarea în totalitate în mediul online. Pe parcursul orelor am folosit diferite resurse în format digital care au fost de folos elevilor. Cu ajutorul lor am realizat fișe de lucru, jocuri educative și alte resurse educaționale.

Învățarea online a fost pe placul elevilor, deoarece am pus accent pe feedback, conversații și autoevaluări prin reflectarea la învățare. În predarea online , fiecare copil a avut acces la conținut atât în mod sincron, cât și asincron. Le-am transmis elevilor mereu sentimentul că toți contează în aceeași măsură și că toți pot să contribuie la crearea și dezvoltarea unui spațiu propice de învățare. În toată această perioadă am pus foarte mare accent pe curiozitatea deschisă, întrebările elevilor, care de cele mai multe ori sunt mai importante și mai relevante decât răspunsurile.

Elevii au fost încurajați să înceapă fiecare oră cu minimizarea factorilor de distracție și înlăturarea altor echipamente, pentru a ne putea concentra cât mai bine pe activitate și pentru a avea cât mai puțin de recuperat atunci când se întorc la școală.

Când vine vorba de studiu individual, de cele mai multe ori ne vine în minte aceeași imagine: un elev excedat de toate sarcinile pe care le are de îndeplinit, cu privirea pierdută către un teanc intimidant de cărți, culegeri, caiete, manuale sau gazete matematice. Pasionați de *gadgeturi smart*, aplicații interesante, resurse digitale sau jocuri online spectaculoase, adolescenții rezonează destul de greu cu vechile metode de învățare. Din fericire, dezvoltarea tehnologiei a presupus și dezvoltarea unor produse educaționale create în acord perfect cu noile generații de elevi ai erei digitale.

În transmiterea informațiilor, am folosit filmulețe explicative foarte utile, probleme rezolvate în pași, exerciții cu grade diferite de dificultate și posibilitatea de testare pe noțiuni – iată doar câteva dintre motivele pentru care tot mai mulți elevi descoperă eficiența platformelor online de învățare. Aceste metode educaționale alternative completează în mod firesc studiul la clasă susținut de profesori și îi încurajează pe elevi să aibă o atitudine pozitivă față de învățare.

Elevii sunt atrași de noua predare online. Există un variat material suport de desfășurare a orelor în această formă.

Voi exemplifica cu câteva instrumente și aplicații utile în format Resurse digital pe care le-am folosim la activități:

- wordwall.net (exerciții interactive sau printabile pentru aprofundarea cunoștințelor despre vocabular, matematică, științe, istorie etc.)
- miro.com (este o aplicație online colaborativă care partajează un editor mai multor utilizatori și poate fi folosită ca tablă interactivă)
- www.manuale.edu.ro (manuale digitale)
- clasamea.eu/(materiale didactice, activități, experințe)
- gombis.ro/jigsaw-puzzle(jocuri puzzle)
- www.jigsawplanet.com(jocuri online)

- learningapps.org/(module de învățare mutimedia într-o formă atrăgătoare pentru a crea și gestiona online)
- voxvalachorum.ro/jocuri/ciclul-primar/(jocuri, fișe online)
- www.esero.ro (resurse online)
- www.scientix.eu/ (resurse educaționale pentru științe).

Aplicații utile gratuite pe care le folosim la activități:

- Wordart.com (creare de desene cu ajutorul cuvintelor)
- Canva (creare de afișe, orare, prezentări, felicitări)
- Chatter Pix kids (aplicație de editare foto care dă voce unor imagini)
- Padlet (aplicație colaborativă care permite elevilor să co-creeze materiale, proiecte)
- Flipgrid (website și aplicație de creare resurse media, evaluare, prezentări de proiecte)
- EdPuzzle (platformă care promovează interacțiunea elevilor cu conținutul de învățare sub forma unui videoclip presărat cu întrebări create special pe conținutul video)
- Nearpod (platformă de implicare activă a elevilor în activitatea de învățare interactivă Are elemente de EdPuzzle și Padlet. Copiii au acces la conținut multimedia, realitate virtuală, obiecte 3D, simulări PhET)
- Quik (realizare de film din fotografii deja existente)
- Google Jamboard (tablă interactivă)
- Paint by number (aplicație de colorat după un tipar prestabilit)
- Cum să atragă animale pas cu pas, lecții de desen (cum să desenezi animale)
- Jigsaw puzzle (jocuri gratuite).

Cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.

Pot fi numite situații limită cazurile în care o persoană este într-un anumit context în care nu poate avea acces la internet sau nu își permite acest lucru. Din acest motiv, se poate întâmpla să piardă o anumită informație care îi era utilă în acel moment, dar pe care nu o poate accesa pe loc. Aceste situații de criză chiar nu pot fi controlate, însă noi ne putem mândri că nu am avut astfel de situații, întrucât toți elevii au beneficiat de tablete cu acces la internet.

Nu este totul diferit în învățarea online. Unele aspecte ale bunei predări cu siguranță trebuie să rămână la fel.

- O **comunicare** clară și consistentă
- Crearea unor **ritualuri și rutine** explicite și constante
- Utilizarea **strategiilor de instruire bazate pe cercetare**
- Determinarea necesității de a utiliza **unelte digitale sau non-digitale** pentru o însărcinare
- Concentrarea pe **învățare autentică**, unde sunt create produse autentice iar elevii au o voce și pot alege însărcinările.

Mediul de predare poate că nu a fost același cu cel cu care eram obișnuiți, dar este important să ne amintim că buna predare este totuși bună predare. ”Toate aceste lucruri pe care le cunoaștem sunt realmente practici bune, care pot fi făcute și virtual, dar poate doar arată un pic diferit.”

Implicarea resurselor digitale în procesul educațional, care să corespundă nevoilor și particularităților grupului de elevi, este o adevărată provocare. Materialele încărcate pe platformă trebuiau sa corespundă timpului alocat de 40 de minute. Practica online de până acum ne-a oferit situații variate, în care strategiile didactice au devenit, cumva, mai flexibile. Orientarea generala a strategiei este determinata de accentul pus pe învățare, nu pe predare. Folosirea, în mod preponderent, a unor strategii didactice de tip interactiv-participativ şi metacognitiv îl plasează pe cel care învață în centrul procesului instructiv-educativ, stimulându-l să se implice efectiv în derularea activităților teoretice şi aplicative, valorificând spiritul lui de inițiativă, independență și potențialul creator, solicitând capacitățile sale de investigare În timpul orei propriu zise materialul

este explicat și discutat cu elevii, fapt ce a dus la buna înțelegere și la participarea cu interes la activitățile online.

Bibliografie:

1. Mihaela Brut – Instrumente pentru e-learning, Ghidul informatic al profesorului modern, Editura Polirom, Iași, 2006.
2.digitaledu.ro/activitati-de-invatare-digitala
3. digitaledu.ro/resurse-educationale-deschise/
4. https://www.ubbcluj.ro/ro/infoubb/noua_pedagogie_universitara/

EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR
TENDINȚE DE MODERNIZARE

Fulga Dana-Maria
Școala Gimnazială Nr. 24, București

Evaluarea nu reprezintă doar un aspect existenţialist necesar ci şi o componentă consubstanţială a întregului complex de manifestări umane.

„Societatea contemporană, caracterizată printr-o dezvoltare accelerată și printr-un ritm galopant al progresului, generate și de amploarea fenomenului globalizării, este dominată de tendința creșterii permanente a standardelor de performanță, astfel încât evaluarea reprezintă un proces indispensabil în toate sistemele și domeniile de activitate. Sistemul de educație, în calitate de subsistem fundamental al sistemului social, are ca obiectiv general satisfacerea exigenţelor, aşteptărilor şi nevoilor societăţii, perspectivă din care este la rândul său evaluat, pentru a i se stabili eficienţa prin prisma raportului dintre resursele materiale şi financiare investite de societate și rezultatele învățământului, concretizate în calitatea forței de muncă și în contribuția sa la creșterea productivității muncii."[61]

Evaluarea se realizează în instituții de învățământ de către cadre didactice și vizează obținerea informațiilor referitoare la rezultatele obținute în urma procesului de învățământ. În funcție de performanțele celui evaluat intervin măsurile ameliorative, masurile de reglare/ autoreglare a sistemului, toate acestea în vederea dezvoltării și îmbunătățirii rezultatelor. Evaluarea este ceea ce profesorii numesc „feed-back al procesului de predare-învățare". În cadrul evaluării, folosindu-se de strategii didactice adecvate, profesorii nu doresc doar să obțină niște date, ci doresc să perfecționeze procesul educativ. „Evaluarea este procesul de măsurare și apreciere a rezultatelor sistemului de educație și învățământ, a eficienței resurselor, în vederea comparării rezultatelor cu obiectivele propuse și adoptării unor decizii de îmbunătățire și perfecționare." Ioan Bontaș susține că evaluarea cunoștințelor reprezintă „actul didactic complex care asigură evidențierea atât a cantității cunoștințelor dobândite, cât și a calității lor și care stabilește valoarea (nivelul, performanțele și eficiența) acestora la un moment dat (curent, periodic și final), oferind soluții de perfecționare a actului de predare- învățare."[62]

Evaluarea educaţională trebuie privită din două unghiuri: ca evaluare socială- prin raportarea acesteia la macrosistemul social şi ca evaluare sistemică- derulată asupra sistemului de învăţământ ca tot unitar. În cadrul sistemului de educaţie, evaluarea vizează toţi participanţii la proces, realizându-se atăt evaluarea predării (a activităţii cadrului didactic) cât şi evaluarea învăţării şi a rezultatelor acesteia (a activităţii elevului).

Analizând conceptul de evaluare se poate observa dinamica schimbărilor pe care aceasta a avut-o. Inițial evaluarea era considerată o acțiune de examinare și notare pe baza cunoștințelor predate. Ulterior evaluarea competențelor a luat amploare și accentul s-a deplasat pe evaluarea evaluatorilor și evaluaților. Astăzi scopul evaluării este acela de a îmbunătăți rezultatele elevilor printr-un proces complex de emitere de judecăți de valoare asupra procesului și produsului învățării.

„Evaluarea şcolară este concepută din ce în ce mai mult ca parte integrantă a procesului de învăţare şi jalon al acesteia"[63] Acest citat subliniază faptul că, în pedagogia modernă, evaluarea şi-a depăşit vechea accepţiune de măsurare a rezultatelor. Vremea în care elevul era „ascultat" şi notat a trecut. Prin intermediul procesului evaluativ se emit judecăţi de valoare privind întregul act educativ. Evaluarea are rol de formare a personalităţii elevului. „Evaluarea modernă, care promovează tranziţia de la noţiunea de **control** al însuşirii cunoştinţelor la conceptul de **evaluare**

[61] Păun,Ş.; *Didactica Istoriei*, Bucureşti, 2007, p.164
[62] Bontaş,I.; *Tratat de pedagogie*, 2007, Bucureşti, p.252
[63] Yvan Abernot, *Les méthodes d'évaluationscolaire*, Nouvelle edition, DUNOD, Paris, 1996, pag.5

atât a **rezultatelor** învăţării dar mai ales a **proceselor** pe care le implică, semnifică trecerea de la o pedagogie a transmiterii cunoştinţelor la o pedagogie a însuşirii cunoştinţelor şi a ştiinţei de a deveni."[64]

Evaluarea nu reprezintă doar un aspect existenţialist necesar ci şi o componentă consubstanţială a întregului complex de manifestări umane.

„Societatea contemporană, caracterizată printr-o dezvoltare accelerată și printr-un ritm galopant al progresului, generate și de amploarea fenomenului globalizării, este dominată de tendința creșterii permanente a standardelor de performanță, astfel încât evaluarea reprezintă un proces indispensabil în toate sistemele și domeniile de activitate. Sistemul de educație, în calitate de subsistem fundamental al sistemului social, are ca obiectiv general satisfacerea exigenţelor, aşteptărilor şi nevoilor societăţii, perspectivă din care este la rândul său evaluat, pentru a i se stabili eficienţa prin prisma raportului dintre resursele materiale şi financiare investite de societate și rezultatele învățământului, concretizate în calitatea forței de muncă și în contribuția sa la creșterea productivității muncii."[65]

Evaluarea se realizează în instituții de învățământ de către cadre didactice și vizează obținerea informațiilor referitoare la rezultatele obținute în urma procesului de învățământ. În funcție de performanțele celui evaluat intervin măsurile ameliorative, masurile de reglare/ autoreglare a sistemului, toate acestea în vederea dezvoltării și îmbunătățirii rezultatelor. Evaluarea este ceea ce profesorii numesc „feed-back al procesului de predare-învățare". În cadrul evaluării, folosindu-se de strategii didactice adecvate, profesorii nu doresc doar să obțină niște date, ci doresc să perfecționeze procesul educativ. „Evaluarea este procesul de măsurare și apreciere a rezultatelor sistemului de educație și învățământ, a eficienței resurselor, în vederea comparării rezultatelor cu obiectivele propuse și adoptării unor decizii de îmbunătățire și perfecționare." Ioan Bontaș susține că evaluarea cunoștințelor reprezintă „actul didactic complex care asigură evidențierea atât a cantității cunoștințelor dobândite, cât și a calității lor și care stabilește valoarea (nivelul, performanțele și eficiența) acestora la un moment dat (curent, periodic și final), oferind soluții de perfecționare a actului de predare- învățare."[66]

Evaluarea educaţională trebuie privită din două unghiuri: ca evaluare socială- prin raportarea acesteia la macrosistemul social şi ca evaluare sistemică- derulată asupra sistemului de învăţământ ca tot unitar. În cadrul sistemului de educaţie, evaluarea vizează toţi participanţii la proces, realizându-se atăt evaluarea predării (a activităţii cadrului didactic) cât şi evaluarea învăţării şi a rezultatelor acesteia (a activităţii elevului).

Analizând conceptul de evaluare se poate observa dinamica schimbărilor pe care aceasta a avut-o. Inițial evaluarea era considerată o acțiune de examinare și notare pe baza cunoștințelor predate. Ulterior evaluarea competențelor a luat amploare și accentul s- a deplasat pe evaluarea evaluatorilor și evaluaților. Astăzi scopul evaluării este acela de a îmbunătăți rezultatele elevilor printr-un proces complex de emitere de judecăți de valoare asupra procesului și produsului învățării.

„Evaluarea şcolară este concepută din ce în ce mai mult ca parte integrantă a procesului de învăţare şi jalon al acesteia"[67] Acest citat subliniază faptul că, în pedagogia modernă, evaluarea şi-a depăşit vechea accepţiune de măsurare a rezultatelor. Vremea în care elevul era „ascultat" şi notat a trecut. Prin intermediul procesului evaluativ se emit judecăţi de valoare privind întregul act educativ. Evaluarea are rol de formare a personalităţii elevului. „Evaluarea modernă, care promovează tranziţia de la noţiunea de **control** al însuşirii cunoştinţelor la conceptul de **evaluare** atât a **rezultatelor** învăţării dar mai ales a **proceselor** pe care le implică, semnifică trecerea de la o

[64] Manolescu, M.;*Teoria şi practica evaluării educaţionale*, Bucureşti, 2005, pag. 8

[65] Păun,Ş.; *Didactica Istoriei*, Bucureşti, 2007, p.164

[66] Bontaş,I.; *Tratat de pedagogie*, 2007, Bucureşti, p.252

[67] Yvan Abernot, *Les méthodes d'évaluationscolaire*, Nouvelle edition, DUNOD, Paris, 1996, pag.5

pedagogie a transmiterii cunoştinţelor la o pedagogie a însuşirii cunoştinţelor şi a ştiinţei de a deveni."[68]

[68] Manolescu, M.;*Teoria şi practica evaluării educaţionale*, Bucureşti, 2005, pag. 8

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Bărboianu Dana Coralia
Școala Gimnazială Bucovăț, localitatea Bucovăț

Noua programă școlară pentru disciplina Matematică, clasele V-VIII aduce noi accente care pun în valoare dezvoltarea globală a personalităţii elevului. Un accent deosebit este acela al diversificării strategiilor de predare – învăţare – evaluare, caracterizat prin folosirea de metode activ-participative care să asigure formarea elevului prin prisma celor opt competențe-cheie.

Exista o necesitate acută a pregătirii copiilor pentru o viață activă și creativă, pentru muncă, pentru o mai mare participare la rezolvarea multiplelor și complexelor probleme ale vieții și ale practicii. Este firesc ca o educație școlară pentru participare să își caute și să își aleagă propriile ei metode participative de instruire și educație.

Matematica este disciplina care are menirea de a forma o gândire investigatoare. Şcoala are obligaţia să facă din studiul matematicii un instrument de acţiune eficientă, constructivă şi modelatoare asupra profilului absolventului .

Profilul de formare este constituit din aşteptările recunoscute social de la absolventul diferitelor niveluri de învăţământ. Realizarea profilului de formare al absolventului pleacă de la prevederi legislative referitoare la idealul educaţional şi la finalităţile învăţământului preuniversitar, de la alte documente de politică educaţională, precum şi de la caracteristicile de dezvoltare ale elevilor.

Odată cu adoptarea planului-cadrul pentru clasele V-VIII, Ministerul Educației a prezentat și portretul absolventului de gimnaziu. Astfel, absolventul de gimnaziul trebuie să poată să se angajeze într-un dialog proactiv, să își exprime opiniile, ideile sau sentimentele prin mesaje verbale sau scrise, și să utilizeze, la nivel elementar, cel puțin 2 limbi străine. Totodată, absolventul trebuie să fie conștient de propria sa învățare, să fie capabil să facă aprecieri privind calitățile sale personale, să aibă inițiativă în rezolvarea unor probleme ale grupurilor din care face parte și în explorarea unor provocări cu care se confruntă comunitatea din care face parte.

Profilul de formare al absolventului constituie o componentă reglatoare a Curriculumului naţional. Rolul reglator al profilului de formare în raport cu planul-cadru este următorul: profilul de formare stabileşte competențele care urmează să fie dobândite de către absolventul unui nivel de învăţământ; pornind de la profilul de formare, se pune întrebarea care sunt domeniile/ disciplinele prin studiul cărora elevii pot dobândi, la finalul nivelului de învăţământ, profilul de formare respectiv; răspunsul trimite la planurile-cadru de învăţământ.

Profilul de formare al absolventului de gimnaziu, structurat de competenţele cheie, este inclus în Nota de fundamentare a planurilor cadru de învățământ pentru gimnaziu. Realizarea acestuia a presupus stabilirea, pornind de la descriptivul competențelor cheie, de la finalităţile învăţământului preuniversitar (derivate din idealul educaţional), a unui nivel de dezvoltare a competenţelor cheie, corespunzător nivelului de învăţământ gimnazial.

Comisia Europeană a redactat un document care își propune sa ofere un "profil de formare European" bazat pe opt competente-cheie. Acestea sunt următoarele:

Comunicare în limba maternă:

- să se angajeze într-un dialog proactiv;
- să își exprime opiniile, ideile sau sentimentele prin mesaje verbale sau scrise, adaptate situațiilor de comunicare în care este implicat, pe baza propriilor experiențe sau pornind de la ceea ce a ascultat/citit.

Comunicare în limbi străine:

- să utilizeze la nivel elementar cel puțin două limbi străine;
- să înțeleagă și să exprime mesaje într-o limbă străină despre subiecte din viața de zi cu zi, să participe la interacțiuni verbale, pe teme cunoscute, în limba străină.

Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii:

- să identifice regularități și relații matematice, caracteristici cantitative sau calitative ale unor situații sau fenomene din mediul înconjurător;
- să aplice reguli simple de menținere a unei vieți sănătoase și a unui mediu curat și se implică activ în proiecte școlare cu conținut tehnic, științific și practic aplicativ.

Competența digitală:

- să poată utiliza dispozitive și aplicații digitale pentru căutarea și selecția unor resurse digitale relevante pentru învățare;
- să dezvolte conținuturi digitale multi-media, utilizând limbaje simple de programare (coding).

A învăța să înveți:

- să fie conștient de propria sa învățare, pe care și-o asumă prin formularea de obiective și planuri simple de învățare;
- să își gestioneze timpul de învățare și să își verifice progresele;
- să fie capabil să facă aprecieri privind calitățile sale personale, argumentându-și astfel opțiunile școlare și profesionale de viitor.

Competențe sociale și civice:

- să relaționeze pozitiv cu ceilalți în contexte școlare și extrașcolare;
- să se implice în proiecte de participare civică, să respecte regulile grupului și să valorizeze diversitatea.

Spirit de inițiativă și antreprenoriat:

- să aibă inițiativă în rezolvarea unor probleme ale grupurilor din care face parte și în explorarea unor provocări cu care se confruntă comunitatea din care face parte;
- să manifeste interes pentru identificarea unor soluții noi în rezolvarea unor sarcini de învățare de rutină.

Sensibilizare si exprimare culturală:

- să realizeze lucrări creative folosind diverse medii, inclusiv digitale.

Obiectivul principal al educației este formarea elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, tocmai de aceea este necesară o relație eficientă profesor-elev-părinte. Fiecare elev este valoros și trebuie sprijinit și îndrumat spre alegerea profilului pe care dorește să-l urmeze la liceu.

Una dintre caracteristicile programei ar fi să conectam toate noțiunile din programa școlară cu viața reală și să îi facem pe copii să înțeleagă cum poate ajuta școala să ajungă ce își doresc în viață.

Pentru creşterea calităţii procesului instructiv-educativ urmăresc perfecţionarea metodelor tradiţionale, dar, mai ales, introducerea unor metode şi procedee educative moderne, care să-i activizeze pe elevi și să-i transforme în parteneri sau chiar protagoniști în desfășurarea activității didactice. Astfel, proiectarea unui demers didactic, diferit de cel tradiţional, îmi oferă posibilitatea să-mi valorific propria experienţă prin utilizarea unor metode moderne într-o abordare interdisciplinară.

Consider că în special copiii din ciclul gimnazial au nevoie la această vârstă să învețe să gândească logic și clar , să interpreteze corect o situație de viață reală , care poate fi cuantificată matematic. Matematica are conexiuni cu o varietate de domenii și dacă vor să reușească în orice domeniu , cu siguranță matematica, gândirea logică vor fi de fapt asul lor din mânecă.

EVALUAREA ȘI AUTOEVALUAREA OBIECTIVĂ - CONDIȚIE A IMAGINII POZITIVE A EDUCATULUI

Griga Nora Dana
Liceul de Arte Oradea

Școala, în accepțiunea actuală, este centrată pe elev. Centrarea pe elev, unul dintre principiile fundamentale ale școlii românești, trebuie să conducă la dezvoltarea personalității elevului. O personalitate armonioasă a educatului se dezvoltă după principiile fundamentale ale educației : încredere, echitate, solidaritate, eficacitate, autonomie.

Educația începe în familie, atinge maxima dezvoltare în şcoală prin caracterul programat, planificat şi metodic al activităţilor instructiv-educative și continuă prin învățarea pe tot parcursul vieții.

Elevul, ca oglindă a învățământului, poate oferi o imagine ideală a acestuia, dacă ne oprim la primul nivel de interpretare a acestei imagini. Elevul, educatul, este un univers care, uneori, este greu de modelat. Rolul educatorului în societatea actuală este de a forma elevul, de a dezvolta personaliatea acestuia, de a crea o imagine bună a acestuia despre și în societate. În viziunea mea elevul și școala/învățământul sunt două oglinzi paralele, care își reflectă imaginea, condiționându-se reciproc. O imagine bună, pozitivă, este dată de implicarea profesorului, a educatorului la dezvoltarea elevului, a educatului. Elevul trebuie învățat cum să se formeze, cum să-și dezvolte, să-și modeleze imaginea. Într-o lume în care imaginea devine un scop în sine, elevul este la rândul său oglinda societății în care se dezvoltă.

Evaluarea cunoștințelor acumulate are un rol important în dezvoltarea personalității elevului, a viitorului adult, și aici trebuie să avem în vedere educația primită în școală, plecând de la educația intelectuală, educația estetică, educația moral-civică, educația religioasă. Toate converg spre dezvoltarea elevului ca ființă socială, ca om, prin educație. Evaluarea, de orice tip, trebuie să creeze premisa unei imagini de sine obiective. A ști să te evaluezi corect ar trebui să constituie unul din elementele necesare reușitei în viață.

Profesorul, ca manager al clasei, are rolul de a planifica, organiza, evalua, controla, îndruma, consilia elevul. Profesorul are o responsabilitate majoră, determinată de faptul că materia lui primă sunt elevii cărora trebuie să le dezvolte personalitatea, iar orice eroare poate avea consecințe negative asupra elevilor. Evaluarea făcută de profesor pentru asigurarea calității și rezultatele obținute trebuie să lărgească perspectiva asupra situației reale din școli, să identifice nivelul de pregătire a elevilor și să ajute la identificarea componentelor ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Evaluarea - își are originea în latinescul *valeo, -ere* care înseamnă a fi puternic, a se ține bine. El a dat în limba franceză verbul *valoir* (=a valora) și substantivul *valeur* (=valoare). În Dicționarul explicativ al limbii române întâlnim următoarele semnificații ale termenului: socoteală, calcul, apreciere, prețuire. Deci, evaluarea corectă generează apreciere, prețuire – premise ale unei imagini pozitive ale educatului, reflectând și sistemul de educație.

Asigurarea calității în educație se impune ca o necesitate stringentă și iminența introducerii unui sistem de garantare a calității trebuie să conducă la o nouă imagine a elevului, a profesorului, a școlii, ca furnizor de educație. Evaluarea ca proces poate înfrânge spiritele, poate stigmatiza performanțele altora. În memoria noastră, ca adulți, rămâne, de multe ori, severitatea sau indulgența profesorilor care ne-au educat sau lipsa de transparență a criteriilor de evaluare.

Școala și educația, asemenea altor domenii, instituții, sunt supuse unor puternice presiuni și schimbări. O mare provocare, atât pentru profesor, cât și pentru elev, a fost evaluarea în perioada cursurilor online. În acest context evaluarea a devenit una din problemele majore ale formării.

Imaginea elevului, a școlii este condiționată de noua imagine a profesorului, aceea de manager al învățării. Elevul, la rândul său, devine suma eforturilor conjugate ale școlii, familiei, societății, evaluându-se pe sine și evaluând și profesorul.

Evaluarea formativă trebuie asociată proceselor de învățare ale elevilor și nu comportamentelor manifestate de aceștia, ca rezultate ale învățării. Evaluarea a continuat și continuă să se ocupe de aspectele sumative, urmărind, uneori, să clasifice elevii, să certifice, în loc să identifice cauzele dificultăților întâmpinate de elevi în învățare. Este necesară responsabilizarea celui care învață prin dezvoltarea capacității de autoreflecție asupra propriei învățări, evoluții, imagini.

Învățământul modern are ca sistem de referință competențele generale și specifice pe care trebuie să le dobândească elevul, pe parcursul unui an de studiu, al unui ciclu de instruire. Centrarea pe competențe constituie o preocupare majoră pentru procesul de predare-învățare-educare și pentru binomul educator-educat. Transformarea lor în practică are ca fundament echipa, aceasta sporind reputația școliiăn comunitate. A fi evaluator presupune un demers în care elevul, evaluatul, este în centrul atenției, un partener egal.

Așadar, evaluarea (și autoevaluarea) corectă trebuie să genereze imaginea pozitivă a elevului, a învățământului în societate, atât elevul cât și sistemul de educație constituind fiecare pentru celălalt o oglindă.

Bibliografie:

3. Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, 2006
4. Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2007.

STIMULAREA POTENȚIALULUI CREATIV AL COPIILOR PREȘCOLARI

Prof. înv. Preșc. Pașan Maria Ana
Grădinița cu Program Prelungit nr.53 Timișoara

Creativitatea îşi are originea în cuvântul latin « creare » care înseamnă a zămisli, a făuri, a creea, a naşte. Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman, capabil de a antrena şi polariza toate celelate nivele de conduită, toate însuşirile psihice ale unui individ.

Vârsta preşcolară este şi perioada în care imaginaţia este una foarte bogată datorită capacităţii de achiziţionare rapidă.În Curriculumul pentru învăţământul preşcolar sunt amintite obiectivele vizate domeniului estetic şi creativ şi anume formarea unor deprinderi de lucru pentru realizarea unor desene, picturi, modelaje .

Stimularea creativităţii este un demers complex ce cuprinde simultam fenomene de activare, antrenare şi cultivare a potenţialului creativ. Activitatea plastică reprezintă principalul mijloc de stimulare a creativităţii copilului. Activitatea plastică din grădiniţă, prin conţinuturile sale, dezvoltă şi satisface curiozitatea copilului. Mai mult decât alte activităţi, activităţile artistico-plastice, constituie cadrul propice pentru stimularea potenţialului creativ. Metodologia activităţilor artistico-plastice face referire la metodele de predare-învăţare prin care se urmăresc exersarea funcţiilor intelectuale.

În scopul dezvoltării potenţialului creativ, este necesară utilizarea adecvată a diferitelor metode şi procedee specifice de stimulare şi antrenare a creativităţii individuale şi de grup, în toate momentele zilei şi în toate domeniile de activitate. Cele mai importante şi cunoscute metode aplicate în activităţile artistico-plastice sunt: demonstrarea, explicaţia, conversaţia şi exerciţiul.

Copilul preşcolar este prin natura sa un creativ, datorită imensei sale curiozităţi.

Dezvoltarea unui comportament creativ nu se poate realiza numai prin acţiunea unui factor izolat, oricât de laborios ar fi el organizat ci presupune racordarea la circuitul creativităţii a întregii ambianţe în care trăieşte fiinţa umană. Forţele creative ale preşcolarului se formează şi se dezvoltă numai în climatul ludic.

Bibliografie:

- Bocoş, M., Catalano, H. (2008),
- Pedagogia învăţământului preşcolar şi şcolar,
- Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca. Bontaş, I., (2007)
- Tratat de pedagogie Editura Bic All, Bucureşti.
- *** (3-4/2008), Revista învăţământului preşcolar, Bucureşti.
- *** (1-2/2008), Revista învăţământului preşcolar, Bucureşti.

METODELE INTERACTIVE ÎN ACTIVITATEA DIN GRĂDINIŢĂ

Prof.înv.preşc. Căprariu Adriana
Grădiniţa cu Program Ptrelungit Nr. 53, Timișoara

În societatea actuală are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţină pasul cu evoluţia societăţii şi implicit a educaţiei. Şi în învăţământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învăţare care poate eficientiza tehnicile de învăţare şi de muncă intelectuală sau le poate bloca, încetini uneori.

Reforma sistemului de învăţământ are ca obiective schimbarea mentalităţii şi formarea unor dascăli reflexivi, utilizarea calculatorului în activitatea didactică, în opţionale şi în activităţi non-formale.

Una din componentele esenţiale ale curriculum-ului şcolar o constituie metodologia didactică, respectiv sistemul de metode şi procedee, care asigură atingerea obiectivelor informative şi formative ale învăţământului.

Învăţarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă şi responsabilitatea. Cadrul necesar învăţării active trebuie să fie stimulativ, bazat pe încredere şi respect între educator şi educat. Trebuie acceptată diversitatea de idei, promovată gândirea şi stimulată implicarea activă a copiilor.

Copiii descoperă o nouă experienţă inter-relaţionând în grupuri de învăţare activă, aceea de a studia, investiga şi capăta încredere în capacităţile individuale şi ale grupului.

Metodele interactive de grup trebuie aplicate sub forma unor jocuri cu reguli de care copiii trebuie să fie conştienţi că se pot realiza prin cooperare, consultare în grup în luarea deciziilor. Fiecare copil are ritmul său de dezvoltare, educatoarea urmărind modul de desfăşurare al jocului, gesturile copiilor, sfaturile, întrebările, aprecierile pe care aceştia le fac în timpul desfăşurării acestuia.

Situaţiile de învăţare rezolvate prin metode interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică şi înţeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta, nu critică personajul din poveste sau copilul.

Prin aceste metode interactive, copilul este pus în situaţia de a descoperi singur informaţia, iar această informaţie astfel descoperită este reţinută mai uşor şi pe o perioadă mai lungă de timp.

BIBLIOGRAFIE:

„Gândirea critică” Ioan Scheau Ed. Dacia 2004
„Metode interactive de grup” Ghid metodic Ed. Arves 2004
„Revista Învăţământul Preşcolar”1-2 2008

FORMAREA DE COMPETENȚE ANTREPRENORIALE ȘI DEPRINDERI PRACTICE ÎN MEDIU ON-LINE

Prof. Ec. Alina Horincar
Colegiul Economic Gheorghe Dragoș Satu Mare

Perioada on-line a fost o provocare pentru fiecare dintre noi. Activitatea la firma de exercițiu care se desfăsoară pe parcursul claselor a 11-a și a 12-a, a reprezentat o provocare deasemenea, deoarece ”la școală” activitatea se desfășoară pe compartimente de lucru, în echipă, comunicarea fiind directă între membrii firmei.

Obiectivele urmărite privind activitățile desfășurate în cadrul firmelor de exercițiu presupune formarea și dezvoltarea de abilități și deprinderi practice care au loc și în cadrul firmelor reale. Astfel, elevii dobândesc competențe antreprenoriale.

Mediul on line ne-a determinat să găsim variante de a desfășura o activitate eficientă în continuare.

În cadrul orelor de firmă le-am prezentat elevilor mei diferite instrumente web, aplicații, programe pe care să le studieze pentru următoarea oră, să le exerseze pentru a ne putea desfășura activitate.

În ceea ce priveste firma de exercițiu ”Fresstyle Hand Art SRL” a cărei profesor coordonator sunt are ca obiect de activitate ”Design specializat” cod CAEN 7410 și se desfășoara la o clasa de a 11-a. Activitatea noastră în mod special, presupune munca hand made, realizarea de diferite materiale de design, produse obținute manual.

Pentru a continua activitatea specifică nouă, am efectuat diferite activități folosind aplicații și diferite instrumente web.

Distribuirea elevilor pe posturile din firmă s-a realizat în urma chestionării care a urmărit aptitudinile fiecăruia, opțiunile lor, deoarece e important sa te ”angajezi” pe un post pe care să îti poti releva calitățile și priceperile, urmând ca în anul școlar următor să se efectueze rotirea pe posturi pentru a dobîndi sau a consolida pricepri diverse.

Pentru postul de manager general al firmei și a managerilor de compartimente doritorii și-au realizat un CV după modelul europass studiat, tot in format electronic-document word care a fost postat pe grupul clasei pentru a fi studiat de către fiecare angajat și apoi au avut loc alegeri democratice.

Prezentarea fiecărui candidat s-a realizat și live pe platforma classroom pentru a putea aprecia și mai bine candidații, apreciindu-le și calitățile de exprimare verbală și nonverbală.

Activitatea următoare a presupus stabilirea elementelor de identificare ale firmei: logo, slogan, culoare asociată etc.

Fiecare elev face propuneri realizând logo-uri în diferite programe pe care apoi le-au expus pe un panou lino-it pentru a fi vizualizate și a alege cel mai potrivit.

Odată stabilite elementele de identificare se pot realiza materiale de promovare și identificare ale firmei.

Cărțile de vizită ale fiecărui angajat și a firmei, pliantele, catalogul firmei au fost realizate de către fiecare elev, participînd totodată la concursurile organizate pe aceste activități, deorece competiția este un element care caracterizează firmele de succes.

S-au utilizat programe specifice cum ar fi: Publisher, Canva Design, Jambord pentru a realiza cărțile de vizită a fiecărui ”angajat ” al firmei sau a pentru a realiza pliante, fluturașe sau calendare ale firmei și Book creator, Brochure Maker, pentru a întocmi catalogul de prezentare.

Fiecare elev și-a ales programul pentru a realiza materialele, tinând cont de dispozitivul pe care îl are și priceperea în a lucra on line.

Am îmbinat astfel cunoștințele deja dobândite cu deprinderile practice, în a realiza materiale și produse ale firmei utilizând designul pe calculator, de această dată.

În ceea ce privește o altă activitate a firmei și anume tranzactiile cu furnizorii și clienții documentele contabile precum factura și ordinul de plată au fost postate pe classroom in format word pentru a putea fi editate și completate de către elevi.

Se pot spune multe despre activitatea în firmele de exercițiu, ideea este că similar cu firmele reale care trebuie să se adapteze mereu pieței pentru a supraviețui și a avea succes, așa și activitatea firmelor de exercițiu în mediul on line a presupus identificarea de metode pentru a ne continua activitatea.

Elevii și-au însușit priceperi în a utiliza instrumente web, care cu siguranță le vor fi utile și la alte materii și evident în alte contexte.

Preocuparea și implicarea clasei îmi dă satisfacția că ne-am adaptat și ne-am descurcat bine. ”Make your wish”-sloaganul firmei noastre de exercițiu!

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI-ROLUL CADRULUI DIDACTIC

Prof. Înv. Primar:Briciu Olguța
Șc .Gimn."Prof .Univ. Dr.Gheorghe Beleiu",Poiana Vadului

Managementul clasei de elevi presupune „arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalităţi potrivit unor finalităţi solicitate de societate şi acceptate de individ".

Managementul clasei reprezintă setul complex de comportamente de organizare a clasei iniţiate de către cadrul didactic, cu scopul de a promova şi a menţine un climat care să-i permită atingerea obiectivelor educaţionale. Obiectivul principal al managementului clasei îl reprezintă crearea unui mediu care să optimizeze procesul de învăţare. Un astfel de mediu poate fi caracterizat prin câteva dimensiuni de bază: calitatea relaţiilor sociale din clasă, comportamentele elevilor în diferite situaţii, tipul de autoritate din clasă, gradul de încredere sau neîncredere dintre cadrul didactic şi elevi (Iucu, 2000).

În sistemul social de educaţie şi învăţământ,cadrul didactic trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relaţii de cooperare cu părinţii acestora şi cu alţi factori interesaţi ai societăţii. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii şi părinţii, desfăşoară o muncă de creştere şi dezvoltare, de conducere şi direcţionare. Activitatea lui se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilităţi în ce priveşte comportamentele şi intervenţiile sale.

Comportamente fundamentale ale cadrului didactic / manager în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

Planifică activităţile cu caracter instructiv şi educativ, determină sarcinile şi obiectivele pe variate niveluri, îşi structurează conţinuturile esenţiale şi alcătuieşte orarul clasei etc. Câteva elemente esenţiale ale planificării sunt legate de stabilirea operaţională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaţionale şi manageriale, precizarea activităţilor ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea şi eşalonarea în timp a responsabilităţilor pentru cadrul didactic, dar şi pentru elevi (termene precise);

Organizează activităţile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile şi formele de organizare, determină climatul şi mediul pedagogic; organizarea presupune atât cunoaşterea mijloacelor operative, cât şi a locului şi a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituţionalizat dat, a capacităţilor sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluţie foarte practică pentru o bună organizare a activităţilor în clasa de elevi este Regulamentul de Ordine Interioară, care prevede obligaţiile instituţionale şi personale ale membrilor acestei interacţiuni manageriale, disciplina, recompensele şi sancţiunile precum şi detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităţilor, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor şi motivarea elevilor;

Comunică informaţiile ştiinţifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabileşte canalele de comunicare şi repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, şi un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar şi prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-cadru didactic necesită un climat educaţional stabil, deschis şi constructiv;

Conduce activitatea desfăşurată în clasă, direcţionând procesul asimilării, dar şi al formării elevilor prin apelul la normativitatea educaţională; prin conduita sa psihopedagogică.

Coordonează în întregul lor activităţile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanenţă realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale şi cele comune, evitând suprapunerile ori risipa şi contribuind la întărirea solidarităţii grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi,cadrul didactic trebuie să manifeste interes faţă de organizare, întrucât aceasta favorizează şi focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele

unei unităţi de cerinţe, de acţiune grupală şi instituţională, cu specificarea clară şi precisă a termenelor şi a responsabilităţilor pe intervale de timp controlabile;

Motivează activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive şi negative, utilizează aprecierile verbale şi reacţiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenţii cu caracter umanist, tendinţele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează şi manifestă solidaritate cu unele momente emoţionale ale clasei;

Îndrumă elevii prin intervenţii punctuale adaptate situaţiilor apărute, prin sfaturi şi recomandări care urmăresc susţinerea comportamentelor şi reacţiilor elevilor şi-i controlează în scopul cunoaşterii stadiului de realizare şi de performanţă a obiectivelor. Evaluează măsura în care scopurile şi obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obţinute şi prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât şi calitativ şi reprezintă un fundament psihologic şi managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacţionale din clasa de elevi.

Consiliază elevii atât în activităţile şcolare, cât şi în cele extraşcolare şi extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. Consilierea este doar un instrument de lucru în mâna, mintea şi inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaţionale.

În opinia specialiştilor în domeniul educaţiei managementul şcolii şi al clasei au ca scop încurajarea controlului comportamental la elevi prin promovarea rezultatelor şi comportamentelor şcolare pozitive. De aceea, rezultatele şcolare, eficienţa didactică a profesorului şi comportamentul elevilor şi al profesorilor interacţionează direct cu managementul clasei şi al şcolii. Managementul educaţional se caracterizează mai ales prin asigurarea cooperării elevilor în timpul activităţilor de învăţare.

BIBLIOGRAFIE:

1.Iucu, R. (2006). Managementul clasei de elevi . Aplicaţii pentru gestionarea situaţiilor de criză educaţională . Editura Polirom, Iaşi;

2.Joiţa, E. (2000). Management educaţional . Profesorul-manager : roluri şi metodologie. Editura Polirom, Iaşi.

3.www.didactic.ro.

TENDINȚE ÎN DEZVOLTARE PROFESIONALĂ

Autor: Szalai Erika
Grădinița PP . Nr. 6 – Tg-Mureș

De-a lungul carierei mele am constatat că dezvoltarea emoţională optimă reprezintă una dintre componentele esenţiale ale adaptării, iar anii de grădiniţă sunt extrem de importanţi pentru punerea bazei acesteia. Ea este necesară pentru menţinerea stării de sănătate mentală şi influenţează dezvoltarea şi menţinerea relaţiilor sociale. De aceea am fost mereu preocupată de ceea ce înseamnă propria dezvoltare personală pentru a putea fi un exemplu pentru copii, de crearea unui mediu suportiv (care include reguli, materiale, activităţi pentru a sprijini comportamentul social şi emoţional), construirea unei relaţii pozitive între mine şi copii- bazată pe încredere şi empatie, precum şi pe utilizarea unor startegii eficiente.

Doresc să subliniez că ceea ce reprezintă cadrul didactic, împreună cu ceea ce crede, vede şi simte, are un rol decisiv în formarea abilităţilor sociale şi emoţionale precum şi în formarea complexă a personalităţii copiilor. Ştim cu toţii că dascălii care rămân în sufletul nostru ca participanţi reali la conturarea persoanei care am devenit, sunt cei care au oferit culoare educaţiei, cei care erau cu adevăraţi pasionaţi de conţinuturile predate şi dăruiţi în rolul lor de formatori. Aşadar, consider că în educaţie nu trebuie să se pornească de la copii, ci de la dascăl. Fundamentez această afirmaţie pe faptul că dascălul sau pedagogul, așa cum auzim de nenumărate ori, reprezintă mai mult decât un simplu instrument al învăţării sau un dozator de informaţie; el este modelul, este însuţi sufletul educaţiei.

În activitatea mea educațională am încercat să cercetez **contribuția jocului de rol și a tehnicilor de dramatizare la dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale preșcolarilor**.

Pentru a asigura dezvoltarea socio-emotională a copiilor, este necesar ca întreaga noastră activitate la grupă să cuprindă activităţi, acţiuni sau elemente ale acestora, care să asigure formarea şi dezvoltarea la preşcolari a abilităţilor de interacţiune cu adulţii, cu copii de vârste apropiate, de a accepta şi respecta diversitatea, formarea comportamentelor prosociale, dezvoltarea empatiei. Pentru mine acest lucru a devenit un mod de a fi: încerc în primul rând să fiu sensibilă la nevoile fiecărui copil în parte, să le câştig încrederea şi să le ofer securitate emoţională. În acelaşi timp am propus să îmbrac fiecare scenariu didactic astfel încât să devină contexte excelente în care copiii îşi pot exersa abilităţile sociale şi emoţionale.

Dezvoltarea deficitară a competenţelor emoţionale şi sociale în perioada preşcolară are efecte negative asupra funcţionării şi adaptării copiilor în adolescenţă sau în viaţa adultă. Din aceste motive manifest un interes din ce în ce mai intens pentru identificarea, aplicarea unor metode prin care aceste probleme pot fi prevenite.

Cercetările psihopedagogice, dar şi exemple din viaţa noastră, ne arată că de cele mai multe ori, cazurile de insucces şcolar se întâlnesc la clasele de început de ciclu şcolar şi se datorează dificultăţilor de adaptare a copilului la noul regim de viaţă şi de muncă intelectuală. Pentru a fi prevenit insuccesul şcolar este necesar ca în primii ani de viaţă să se pună accentul pe formarea competenţelor socio-emoţionale ale copiilor.

Pentru a asigura dezvoltarea socio-emoţională a copiilor, este necesar ca toate demersurile instructive-educative să se focalizeze pe: formarea şi dezvoltarea la copii a abilităţilor de acţiune cu adulţii, cu copiii de vârste apropiate, acceptarea şi respectarea diversităţii, formarea comportamentelor prosociale, recunoaşterea, exprimarea şi autocontrolul emoţiilor, a expresivităţii emoţionale, dezvoltarea conceptului de sine. În acest context, educatoarei îi revine sarcina de a observa acţiunile şi comportamentele copiilor, dar şi propriul comportament, sau al adulţilor din jurul copiilor, să inventarieze abilităţile pe care copiii sau adulţii din jurul acestora nu le au formate şi care generează, la rândul lor, comportamente indezirabile la nivelul colectivului de copii sau al fiecărui copil în parte şi să-şi proiecteze, săptămânal, conţinuturi (poveşti, jocuri, exerciţii etc.) care

să vină în sprijinul copilului pentru formarea, corectarea sau dezvoltarea abilităţilor socioemoţionale.

Trebuie precizat faptul că dezvoltarea socio-emoţională a preşcolarilor este un proces deosebit de complex care nu se realizează doar prin anumite programe formative specifice sau prin alegerea atentă a unor conţinuturi educaţionale. În ceea ce priveşte influenţele formative ale educației socio-emoționale consider că sunt exterm de relevante și depind de competenţa şi atitudinea personalului didactic care necesită o pregătire prealabilă.

În centrul programului formativ stă formatorul motivat şi motivator, pentru crearea unui climat afectiv și social suportiv, în care fiecare copil să fie implicat şi valorizat în propriul proces de formare. În acest sens, cadrul didactic:

- Constituie un model pentru copilul preșcolar, în vorbire, în ținută, în comportament, și în atitudine;
- Formează front comun cu părinții pentru coeziune și continuitate în educația copilului;
- Poate forma copii diciplinați, respectuoși, comunicativi și empatici doar modelându-și propriul comportament devenind model;
- Să fie sincer, afectuos și iubitori cu copiii, să fie uman și să pătrundă în inima lor;
- Contribuie la dezvoltarea stimei de sine a copiilor, a stabilităţii, a liniştii interioare, a capacităţii de a contempla frumosul, de a ierta, de a-şi face prieteni, de a fi sociabili;

Astfel important este cum anume gestionează adultul anumite comportamente dificile, de exemplu: comportamentul de pârâ, cel de etichetare, comportamentele agresive.

Accentul pus pe dezvoltarea autocontrolului prin triada regulă-recompensă-pedeapsă reprezintă o adevărată premisă în dezvoltarea socio-emoţională a copilului de vârstă preşcolară. De asemenea consider că este important tactul cu care cadrul didactic transformă orice situaţie ivită la grădiniţă înt-un context de învăţare a competenţelor socio-emoţionale la copii.

Foarte importante sunt şi atmosfera şi climatul familial, statutul social şi cultural al părinţilor care îşi pun amprenta substanţial asupra dezvoltării socio-afective a copilului. În acest sens se impune ca parteneriatul grădiniţă-familie-copil să se instituie ca o condiţie a eficienţei intervenţiilor socio-educative, printr-o unitate de cerinţe.

Familia şi grădiniţa îşi împart acţiunea educativ-formativă asupra copilului. Un parteneriat reuşit este în beneficiul copilului la toate vârstele. În consecinţă părinţii trebuie să practice aceleaşi stategii de optimizare şi dezvoltare a competenţelor socio-emoţionale ale copiilor să vină în sprijinul şi în completarea programului formativ de la grădiniţă pentru a se asigura continuitate şi eficacitate în învăţare. Având în vedere că nu toţi părinţii sunt informaţi cu privire la importanţa dezvoltării competenţelor socio-emoţionale ale copiilor şi nu cunosc tehnici specifice pentru a putea facilita învăţarea propriilor copii, consider că grădiniţei îi revine sarcina de a veni în sprijinul părinţilor prin intermediul unor sesiuni de informare şi formare.

De asemenea consider, pe baza experienţei practice, că în situaţiile unde nu există colaborare şi continuitate între cerinţe şi modalităţile de abordare a copiilor între familie şi grădiniţă, eficienţa programelor educaţionale specifice în ceea ce priveşte dezvoltarea abilităţilor socio-emoţionale ale copiilor scade.

Am constatat următoarele influenţe informative benefice în procesul formării reprezentărilor şi cunoştinţelor specifice dezvoltării socio-emoționale a copiilor:

- Îmbogățirea vocabularului cu cuvinte și expresii specifice educației socio-emoționale, respectiv înțelegerea, numirea și exprimarea emoțiilor;
- Însușirea și respectarea de norme și reguli necesare unei vieți de calitate în grupul de covârstnici;
- Îmbogățirea cunoștințelor legate de relațiile sociale și trăirile emoționale desprinse din lectura textelor cu conținut specific;
- Capacitatea de a stabili relații corecte între faptele fiecăruia și consecințele lor;
- Capacitatea de a povesti întâmplări reale sau imaginare cu caracter socio-emoțional.

Rezultatele obţinute în cadrul prezentei cercetări confirmă nevoia de aplicare a principiilor educației socio-emoționale în activitatea didactică de zi cu zi, valoarea şi caracterul educativ având un impact major asupra practicii educaţionale, în pregătirea pentru viață a copiilor.

CONFERINŢA NAŢIONALĂ „ ELEVUL OGLINDA- ÎNVĂŢĂMÂNTULUI”

Prof.Înv.Preşcolar :Candel Anca
Şcoala Gimnazială „Sf.Andrei ”
Slobozia – Ialomiţa

Educaţia provine din latinescul „educo – educare ”ce înseamă „a alimenta , a îngriji ”. Acest proces de educaţie începe încă de la naşterea copilui în familia acestuia , proces ce se continuă într-o strânsă colaborare mai târziu la grădiniţă. Învăţamântul preşcolar este prima treaptă a învâţământului şi cea mai importantă deoarece de aici se începe formarea adultului . La grădinţă se observă comportamentul copilului , se semnalează eventualele nereguli în legătură cu deprinderile „cognitive, motrice ”, de limbaj, de dezvoltare a imaginaţiei , atenţiei , lipsa atenţiei şi a afectivităţii. Încep să se corecteze eventualele lacune si minusuri , se stimulează dezvoltarea limbajului , a atenţiei , imaginaţiei , deprinderilelor motrice , cognitive.

Educaţia la grădiniţă se face mai mult prin joc. Jocul este principalul mod de a învăţa productiv si de a le capta atenţia celor mici . La vârsta preşcolară mică progresul se realizeză într-un timp mai îndelungat decât la vârstele mari . Dacă copilul preşcolar se desprate de părinţi, de mediul său şi vine cu plăcere la grădiniţă , cadrul didactic poate spune că succesul actului învăţării este eficient şi învăţarea este în ascendeţă . Grădiniţa este spaţiul în care este iniţiată educaţia timpurie a copilului sub pemanenta supraveghere a cadrului didactic-specialist în educaţie .Un climat eduactiv cald , plăcut , atractiv cu personaje , litere, cifre , animale va atrage copilul preşcolar să vină cu drag şi cu multă plăcere în mediul educaţional.

De la grădiniţă se începe practic educaţia , formarea şcolarului apoi adultului de astăzi . Elevii sunt formaţi de către educatoare , învăţătoare şi mai târziu profesori . Fiecare cadru didactic îşi pune amprenta asupra personalităţii , cunoştinţelor elevilor săi într-un mod sau altul . Dacă un cadru didactic reuşeşte să facă elevul să vină cu plăcere la şcoală , să înveţe de plăcere acesta are un succes garantat si meritul acestuia trebuie apreciat .Oglinda cadrului didactic este reprezentată de elevii acestuia prin progresele şcolare , rezultate la concursuri , olimpiadele şcolare. Rezultate şcolare în progres sunt un real succes pentru profesori- elevi dar şi părinţi . Strânsa colaborare eficientă între şcoală şi familie influenţează succes elevului în progresul şcolar . Un elev care învaţă cu plăcere şi este atras de materia respectivă se va documenta , va face progrese considerabile .

Elevul este oglinda mâinilor prin care trece , care îl modeleză , îi oferă suport moral şi intelectual spre o bună dezvoltare şi formare. Un profesor bine pregătit atrage după el succesul , progresul elevilor săi . Profesorii au in mainile lor viitorul unor adulti responsabili şi stăpâni pe ei .

UTILIZAREA ŞI EFICIENŢA METODELOR CLASICE ÎN RAPORT CU METODELE INTERACTIVE ÎN EVALUARE

Prof. Biro Sara
Şcoala Gimnazială „Oltea Doamna", structura GPP. Nr. 47, Oradea

Evaluarea alături de predare şi învăţare reprezintă o componenta esenţială a procesului de învăţământ deoarece furnizează informaţii despre calitatea şi funcţionalitatea acestuia.

Conceptul de evaluare a evoluat de-a lungul timpului. La început se punea semnul egal între evaluare şi măsurare, apoi pedagogia prin obiective considera că evaluarea presupune stabilirea congruenţelor dintre rezultatele scolare ale elevilor şi obiectivele operationale prestabilite. În prezent, evaluarea presupune formularea de judecăţi de valoare despre procesul şi produsul învăţării de către elev. Metodele de evaluare, indică calea prin care profesorul evaluează performanţele elevilor, identifică punctele tari şi slabe ale procesului didactic.

Din punct de vedere istoric, metodele pot fi clasificate în *metode tradiţionale* şi *metode moderne sau alternative*. Metodele tradiţionale sunt utilizate cel mai frecvent, deoarece acestea asigură cadrului didactic un control mare asupra nivelului de pregătire a clasei, o apreciere amănunţită, o ierarhizare, dar şi o sancţionare. Metodele de evaluare alternative sau moderne indică faptul că acestea s-au impus în practica şcolară în ultimii ani şi că se utilizează ori în locul, fie simultan ori în completarea celor tradiţionale. Deoarece nu există metoda perfectă de evaluare, propun combinarea acestora astfel, evaluarea să ofere o imagine cât mai reală a cunoştintelor şi competenţelor pe care le deţin elevii.

1. Metode de evaluare tradiţionale în procesul didactic

Evaluarea orală este cea mai veche şi frecventă metodă de evaluare utilizată în activitatea instructiv-educativă. Aceasta, constă într-un dialog purtat între profesor şi elev, prin care primul urmăreşte să obţină informaţii cu privire la cantitatea şi calitatea cunoştinţelor pe care le posedă elevul, precum şi capacitatea acestuia de a opera cu ele. Cu prilejul examinării orale, profesorul îi poate cere elevului să-şi motiveze răspunsul la o anumită întrebare şi să-l argumenteze, după cum tot el îl poate ajuta cu întrebări suplimentare atunci când se află în impas.

Această metodă este utilizată în special la disciplinele socio-umane, care au ca obiectiv formarea unor capacităţi şi abilităţi dificil de surprins prin intermediul altor metode de evaluare.

Acestă metodă prezintă următoarele *avantaje*:

- ✓ oferă un feed-back rapid elevului, acesta putând să îşi corecteze imediat eventualele neînţelegeri;
- ✓ dezvoltă capacitatea de comunicare a elevului;
- ✓ permite cunoaşterea capacităţii de exprimare a elevului şi siguranţa cu care acesta operează cu noţiunile asimilate;
- ✓ intensifică interacţiunea dintre profesor şi elev;
- ✓ oferă posibilitatea profesorului de a alterna tipul întrebărilor şi gradul lor de dificultate în funcţie de calitatea răspunsurilor date de elev.

Metoda are însă şi unele *dezavantaje*: necesită mult timp pentru evaluarea întregului colectiv de elevi, are un grad scăzut de obiectivitate putând fi influenţată de starea examinatorului, de gradul diferit de dificultate al întrebărilor de la un elev la altul.

Evaluarea scrisă este o metodă de evaluare, ce le oferă posibilitatea elevilor de a se exprima în scris, fără intervenţia profesorului. Această metodă se concretizează prin: lucrări de control curente, a lucrărilor de control date la încheierea unei unităţi de învăţare, a unui semestru (teze).

Această metodă permite evaluarea unui număr mare de elevi într-un timp relativ mic, iar comparativ cu evaluarea orală prezintă un grad mai mare de obiectivitate, deoarece rezultatele sunt raportate la criterii unice de evaluare. Prin această metodă se asigură uniformitatea evaluării. Din păcate feed-back-ul activităţii nu este atât de rapid ca cel de la evaluare, nu este posibilă orientarea elevilor prin întrebări ajutătoare către un răspuns corect, în cazul neînţelegerii cerinţei, corectarea probelor scrise solicită resurse mari de timp. Totodată, în cazul

unor răspunsuri formulate ambiguu, profesorul nu poate cere lămuriri suplimentare elevului, pentru a aprecia corect răspunsul.

Evaluarea prin probe practice vizează să identifice capacitatea elevului de a aplica practic cunoştinţele teoretice dobândite. Această metodă reprezintă liantul între „a ştii" şi „a face" şi se aplică atunci când se evaluează conţinutul practic şi experimental al instruirii, oferind informaţii de asemenea cu privire la însuşirea conţinutului conceptual, fiind utilizată în special la disciplinele: educaţie tehnologică, educaţie plastică, educaţie muzicală, educaţie fizică, matematică, fizică, chimie, biologie, informatică. Evaluarea prin intermediul probelor practice oferă un grad ridicat de obiectivitate, deoarece produsele realizate pot fi analizate prin raportare la criterii obiective precise.

2. Metode de evaluare moderne/alternative în procesul didactic

Metodele alternative de evaluare cel mai frecvent folosite la ora actuală în învăţământul românesc sunt: **Metodele complementare moderne/alternative de evaluare** sunt *proiectul, portofoliul, observarea, investigaţia, autoevaluarea, fişa de evaluare, chestionarul, observarea sistematică a activităţii şi comportamentului elevilor în timpul activităţilor didactice.*

Evaluarea cu ajutorul calculatorului le oferă, atât profesorilor cât şi elevilor, o mare diversitate de modalităţi. Tehnologia stimulează interesul elevilor și astfel se folosește un mod interactiv de testare a cunoștințelor. Această metodă economiseşte timpul şi implică o evaluare obiectivă.

Proiectul reprezintă o metodă alternativă de evaluare, care se desfăşoară pe parcursul mai multor zile, câteva săptămâni şi, uneori, pe perioade chiar mai lungi. Titlul şi conţinutul proiectului de cercetare dat elevilor, vor fi alese cu foarte mare grijă. Este o formă de evaluare puternic motivantă pentru elevi, deşi implică un volum de muncă sporit – inclusiv activitatea individuală în afara clasei. În alegerea proiectului trebuie să se ţină seama ca elevii să aibă un anumit interes pentru subiectul respectiv, să cunoască dinainte unde îşi pot găsi sursele de documentare, să fie dornici de a crea un produs de care să fie mândri. Este o metodă de evaluare modernă care permite elevilor să îşi dezvolte abilităţile de a lucra în echipă, de a se organiza, de a-şi gestiona eficient timpul de lucru, abilităţi solicitate din ce în ce mai mult pe piaţa muncii. Un mare dezavantaj al acestei metode îl reprezintă faptul că evaluatorul nu poate ştii exact care este contribuţia fiecărui elev la proiect.

Portofoliul este un instrument de evaluare complet, prin care se urmăreşte progresul la o anumită disciplină, dar şi atitudinea elevului faţă de acea disciplină. El reprezintă „cartea de vizită" a elevului urmărind procesul global înregistrat de acesta, nu numai în ceea ce priveşte cunoştinţele achiziţionate pe o unitate mare de timp; este un mijloc de a valorifica munca individuală a elevului, acţionând ca factor al dezvoltării personalităţii, rezervându-i elevului un rol activ în învăţare. Portofoliile sunt foarte utile, deoarece prin folosirea lor la clasa de elevi aceştia devin parte a sistemului de evaluare şi pot să-şi urmărească, pas cu pas, propriul progres; elevii şi profesorii pot colabora în ariile de îmbunătăţire a activităţilor; elevii, profesorii şi părinţii pot avea un dialog concret despre ceea ce elevii pot realiza şi despre progresul care poate fi făcut în acel domeniu pe viitor; factorii de decizie, având la dispoziţie portofoliile elevilor, vor avea o imagine mai clară asupra a ceea ce se realizează în clasă.

Observarea sistematică a activităţilor şi a comportamentului elevilor în timpul activităţii didactice este o tehnică de evaluare ce furnizează învăţătorului o serie de informaţii, diverse şi complete, greu de obţinut astfel prin intermediul metodelor de evaluare tradiţională. Observarea este adeseori însoţită de aprecierea verbală asupra activităţii/răspunsurilor elevilor.

Investigaţia presupune obiective care urmăresc: înţelegerea şi clarificarea sarcinilor; aflarea procedeelor pentru găsirea de informaţii; colectarea şi organizarea datelor sau informaţiilor necesare; formularea şi testarea ipotezelor de lucru; schimbarea planului de lucru sau colectarea altor date dacă este necesar; scrierea unui scurt raport privind rezultatele investigaţiei. Oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creator cunoştinţele însuşite şi de a explora situaţii noi de învăţare, pe parcursul unei ore de curs.

Autoevaluarea permite aprecierea propriilor performanţe în raport cu obiectivele operaţionale. Are drept scop să-i ajute pe elevi să-şi dezvolte capacităţile de autocunoaştere şi de autoevaluare, să compare nivelul la care au ajuns cu nivelul cerut de obiectivele învăţării şi de standardele educaţionale, să-şi dezvolte un program propriu de învăţare, să-şi autoevalueze şi valorizeze atitudini şi comportamente. Autoevaluarea trebuie făcută sub atenta îndrumare a învăţătorului.

Metodele pot fi clasificate din punct de vedere istoric în metode tradiţionale şi metode moderne sau alternative. Sunt numite metode tradiţionale deoarece au fost consacrate în timp şi sunt utilizate cel mai frecvent, deoarece aceastea asigură cadrului didactic un control mare asupra nivelului de pregătire a clasei, o apreciere amănunţită, o ierarhizare, dar şi o sancţionare. Metodele de evaluare alternative sau moderne indică faptul ca acestea s-au impus în practica şcolară în ultimii ani şi că se utilizează ori în locul, fie simultan ori în completarea celor tradiţionale. Deoarece şi metodele de evaluare moderne au anumite lipsuri, dezavantaje, propun combinarea acestora astfel încât evaluarea să ofere o imagine cât mai reală a cunoştintelor şi competenţelor pe care le deţin elevii.

Bibliografie

1. TRANDAFIR, Viorica, Teză de Doctorat - Metode tradiţionale şi alternative de evaluare în învăţământul primar, 2013,p. 24 http://goo.gl/z9QqgC
2. NAELA, Costică, Didactica biologiei, 2012, p. 217, http://www.scribd.com/doc/203859469/COSTICA-NAELA-Suport-Curs-Didactica-Specialitatii-Biologie
3. STAN, Adrian, Metode şi tehnici în asigurarea calităţii evaluării la matematică în gimnaziu şi liceu, Editura Rafet, 2009, p. 73, http://goo.gl/R5O61U NICU, Adriana, Teoria şi metodologia evaluării, 2014, p. 24,
4. http://dppd.ulbsibiu.ro/ro/cadre_didactice/adriana_nicu/cursuri/Pedagogie%202_curs_7_%20Teoria%20evaluarii.pdf

UTILIZAREA UNOR METODE DIDACTICE CREATIVE ÎN PREDAREA MODULELOR DE SPECIALITATE DIN DOMENIUL TURISM ȘI ALIMENTAȚIE

Profesor;Gherghel Livia Marilena
Liceul Teoretic Ghelari

Modulele de specialitate,din domeniul de pregătire profesională Turism și alimentație,calificarea Ospătar,chelner,vânzător în unități de alimentație, componente ale ofertei educaționale (curriculare) pentru calificări profesionale din domeniul de pregătire profesională Turism și alimentație, fac parte din cultura de specialitate și pregătirea practică săptămânală aferente învățământuluin profesional și sunt centrate pe rezultate ale învăţării şi vizează dobândirea de cunoștințe, abilități și atitudini necesare angajării pe piața muncii în una din ocupațiile specificate în SPP-urile corespunzătoare calificărilor profesionale de nivel 3, din domeniul de pregătire profesională Turism și alimentație sau în continuarea pregătirii într-o calificare de nivel superior. Se recomandă abordarea instruirii centrate pe elev prin proiectarea unor activităţi de învăţare variate, prin care să fie luate în considerare stilurile individuale de învăţare ale fiecărui elev, inclusiv adaptarea la elevii cu CES.

Aceste activităţi au rolul de a stimula curiozitatea, imaginaţia şi perseverenţa, încrederea în forţele proprii prin activităţile desfăşurate; interesul pentru argumentarea raţională; dezvoltarea toleranţei pentru opiniile exprimate de alţii; vizează: aplicarea metodelor centrate pe elev, pe activizarea structurilor cognitive şi operatorii ale elevilor, pe exersarea potenţialului psihofizic al acestora, pe transformarea elevului în coparticipant la propria instruire şi educaţie; îmbinarea şi alternanţa sistematică a activităţilor bazate pe efortul individual al elevului (documentarea după diverse surse de informare, observaţia proprie, exerciţiul personal, instruirea programată, experimentul şi lucrul individual, tehnica muncii cu fişe) cu activităţile ce solicită efortul colectiv (de echipă, de grup) de genul discuţiilor, asaltului de idei, etc.; folosirea unor metode care să favorizeze relaţia nemijlocită a elevului cu obiectele cunoaşterii, prin recurgere la modele concrete; însuşirea unor metode de informare şi de documentare independentă, care oferă deschiderea spre autoinstruire, spre învăţare continuă. Un exemplu de metodă didactică ce poate fi folosită în activităţile de învăţare este **Schimbă perechea**. Schimbă perechea este o metodă de lucru pe perechi. Se împarte clasa/grupa de elevi în două echipe egale ca număr de participanţi, constituindu-se perechile la sugestia cadrului didactic. Se formează două cercuri concentrice, elevii fiind faţă în faţă pe perechi. Profesorul pune o întrebare sau dă o sarcină de lucru în perechi. Fiecare pereche discută şi apoi comunică ideile. Cercul din exterior se roteşte în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche. Elevii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al clasei. Fiecare se implică în activitate şi îşi aduce contribuţia la rezolvarea sarcinii.

Demers didactic;

- Se anunţă tema; -
Se comunică sarcina de lucru şi principiile metodei; -
Se organizează cele 2 cercuri concentrice astfel încât elevii să se organizeze în perechi, care vor rezolva o sarcină de lucru, consemnând observaţiile pe fişe de lucru; -
După rezolvarea sarcinii, elevii din cercul exterior se deplasează în sensul acelor de ceasornic formând pereche cu următorul coleg, pentru a rezolva o nouă sarcină;
- În momentul epuizării sarcinilor se analizează împreună rezultatele activităţii; -
Toţi elevii consemnează principalele concluzii ale activităţii. Exemplificarea metodei creative **Schimbă perechea** în vederea dobândirii unor rezultate ale învăţării:

Activitate: o Realizarea prelucrării termice a legumelor. Obiective:

* Să descrie modul de realizare a diferitelor operaţii termice;
*Să identifice utilajele, vasele şi ustensilele necesare realizării operaţiei respective; *
Să efectueze practic operaţiile de prelucrare termică;

*Să analizeze efectele operaţiilor termice asupra legumelor.
Mod de organizare a activităţii: * Activitate în echipe Resurse materiale: * Legume: cartofi, ciuperci, morcovi; * Utilaje, vase şi ustensile necesare pentru tratamente termice în bucătărie;
* Fişe de lucru pentru consemnarea observaţiilor. Durată: 150 minute Desfăşurare:
1.Pregătire:
* Se organizează elevii în perechi, aşezaţi în cele două cercuri concentrice, elevii numerotaţi cu cifra 1 vor constitui cercul central iar cei cu cifra 2 vor forma cercul exterior. *
Se comunică prima sarcina de lucru: fiecare pereche realizează operaţia de opărire a ciupercilor (tăiate în sferturi); *
După realizarea primei sarcini fiecare pereche consemnează principalele observaţii în fişa de lucru pusă la dispoziţie;
* Se schimbă perechile şi pe rând se dau următoarele sarcini: realizarea operaţiei de înăbuşire a cartofilor (tăiaţi cuburi); realizarea operaţiei de fierbere a morcovilor feliaţi; realizarea operaţiei de sotare a morcovilor răzuiţi; realizarea operaţiei de prăjire a cartofilor; realizarea operaţiei de frigere pe grătar a ciupercilor; realizarea operaţiei de coacere a cartofilor; * După fiecarea operaţie realizată elevii îşi consemează în fişa pentru pereche (păstrată de elevii din cercul interior, nr. 1) principalele observaţii; * La final se discută pe baza observaţiilor din fişa de lucru, stabilindu-se principalele caracteristici ale fiecărei operaţii.
Un alt exemplu ar fi metoda Mozaic, cu scopul ca elevii să înţeleagă conţinutul transmis şi să coopereze. Se împarte clasa în grupuri „casă”, formate din câte patru elevi. Se numără până la 4, astfel încât fiecare membru al grupei să aibă un număr de la 1 la 4. Profesorul atrage atenţia elevilor că lecţia este împărţită în patru unităţi de cunoaştere, şi anume:
*grupe de preparate servite în cadrul unui dejun, meniu complet;
*sortimente de băuturi asociate preparatelor servite în cadrul unui meniu complet pentru dejun/cină;
*obiecte de inventar utilizate la realizarea mise-en-place-ului pentru dejun/cină meniu complet;
*modalităţi de aşezare a obiectelor de inventar.
Fiecare membru al grupelor primeşte o fişă de învăţare.
Se dă sarcina: fiecare elev studiază întreaga lecţie, care va fi însă predată de colegii de grup, pe fragmente.
Toţi elevii cu nr. 1 se adună într-un grup, cei cu nr. 2 în alt grup… şi se vor numi „experţi”. „Experţii” citesc fragmentul care le revine, discută între ei, hotărăsc modul în care vor preda. Se refac grupele iniţiale şi „experţii” predau celorlalţi colegi de grupă ceea ce au studiat. Profesorul răspunde întrebărilor la care „experţii” nu au ştiut să răspundă şi corectează eventualele informaţii eronate. După ce „experții” şi-au încheiat misiunea, fiecare grup „casă” întocmeşte pe o coală mare de hârtie conspectul lecţiei. Fixarea cunoştinţelor se realizează prin compararea conspectului lecţiei, realizat de fiecare grup.
Evocarea se realizează prin adresarea de interogaţii frontale care au ca scop realizarea legăturii între lecţia anterioară, utilizând următoarele întrebări:
- Care sunt principalele mese care se servesc pe parcursul zilei? - Care este masa care urmează a fi servită după micul dejun ? - Ce tipuri de preparate şi băuturi pot fi cuprinse la masa pentru dejun? Realizarea sensului Activităţile desfăşurate: * formarea grupurilor „casă”: se numară până la 4, astfel încât fiecare membru al grupei să aibă un număr de la 1 la 4;
* formarea grupurilor „expert”, prin gruparea elevilor cu acelaşi număr, în grupele de „experţi” 1, 2, 3, respectiv 4;
* elevii care au numărul 1 vor primi unitatea de cunoaştere „Grupe de preparate servite în cadrul unui dejun, meniu

complet”; * elevii care au numărul 2 vor primi unitatea de cunoaştere „Sortimente de băuturi asociate preparatelor servite în cadrul unui meniu complet pentru dejun/ cină”; * elevii care au numărul 3 vor primi unitatea de cunoaştere „Obiecte de inventar utilizate la realizarea mise-en-place-ului pentru dejun/ cină meniu complet”; *elevii care au numărul 4 vor primi unitatea de cunoaştere „Modalităţi de aşezare a obiectelor de inventar"; *

discutarea în cadrul grupelor de „experţi" a modului în care vor preda la grupul lor originar, partea de lecţie care le este repartizată;

* refacerea grupurilor „casă" şi predarea de către experţii din fiecare grup; profesorul va monitoriza predarea, pentru a fi sigur că informaţia se transmite corect; *

consemnarea în scris a informaţiilor oferite de experţi, în fiecare grup „casă”. Reflecţie ;

Se nominalizează elevii care vor explica elementele notate pe foaia de lucru, comparând răspunsurile cu cele ale elevilor din celelalte grupe. Fixarea cunoştinţelor elevilor se face prin compararea fişelor conspect realizate de către grupele de elevi, şi prin adresarea de întrebări legate de conţinutul lecţiei; sunt nominalizaţi să răspundă elevii care nu au avut de predat acea unitate de cunoaştere. Profesorul supraveghează şi îndrumă activitatea elevilor pe tot parcursul lecţiei, corectează greşelile, reformulează concluziile stabilite de elevi.

Evaluarea se realizează la sfârşitul lecţiei, prin notarea câtorva elevi care au fost urmăriţi pe tot parcursul lecţiei conform criteriilor de notare, de notare sunt: * modul în care şi-au îndeplinit rolul în calitate de „expert”; *gradul de implicare în îndeplinirea sarcinilor;

* măsura în care au ţinut cont şi de părerea colegilor pentru îndeplinirea sarcinii primite. Prin utilizarea acestor metode creative ,elevilor li se formează spiritul de echipă, se stimulează dialogul, se cultivă sensibilitatea, încrederea în forţele proprii, lucrul în echipă facilitând procesul de învăţare.

Bibliografie,

Standard de pregătire profesională ,MENCS /2016/învățământ profesional,nivel 3 ,calificarea profesională Ospătar,chelner,vânzător în unități de alimentație

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ TRĂIM ÎMPREUNĂ!

PIP Stoica Ionela,
Școala Gimnazială„Gh.Banea”Măcin
structură arondată
Școala Gimnazială Nr.1 Măcin
Localitatea Măcin , Județul Tulcea

Lumea contemporană este o structură din ce în ce mai evident multiculturală. Însă modalitățile prin care actualul sistem de învățământ - de la grădiniță până la ultimul stadiu de școlaritate - răspunde acestor realități rămâne un subiect deschis, un domeniu în care inițiativele concrete sunt aproape inexistente.

Suntem cadre didactice dar, trebuie să recunoaștem că încă sunt mulți colegi de breaslă care consideră pregătirea pentru interculturalitate un lux sau o gratuitate, inventată din dorința de a face pe plac standardelor euro-atlantice. Însă o multitudine de motive demonstrează contrariul: pregătirea dascălilor în spirit intercultural este o necesitate evidentă, chiar o prioritate.

„Cine spune intercultural, spune în mod necesar, plecând de la sensul cuvântului „inter”, interacțiune, schimb, dechidere, reciprocitate, solidaritate obiectivă. Spune, de asemenea, „cultură”: recunoașterea valorilor,a modului de viață, a reprezentărilor simbolice la care se raportează ființele umane, indivizi sau societăți în interacțiunea lor cu alții și în înțelegerea lumii, recunoașterea importanței lor, recunoașterea interacțiunilor care intervin simultan între multiplele registre ale aceleiași culturi și între diferite culturi.” (Micheline Rey)

Interculturalismul presupune două niveluri principale de acțiune:

- primul, la nivel internațional presupune conlucrarea între diferite culturi, diferite țări, pentru cooperare internațională;
- al doilea nivel privește colaborarea dintre diferitele segmente culturale și etnice ale unor comunități în vederea formării tuturor membrilor, indiferent de etnie (respectarea și valorificarea specificității etnice și culturale ale minorităților).

Educația interculturală acționează pentru promovarea unor atitudini tolerante,

deschise, de acceptare și înțelegere firească a raportului eu-celălalt și a noțiunii de străin, pentru recunoașterea și respectarea diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni și nu prin aplicarea polarității superior-inferior.

Școala este datoare să promoveze politici de egalitate a șanselor în educație, să promoveze strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice. Diversitatea culturală, etnică, socială este un fenomen care cauzează multe probleme oamenilor, pentru că niciodată nu au învățat să o accepte și să o prețuiască. Au învățat asta la școală? Nu. Și atunci, unde altundeva?

Școala este spațiul învățării multiculturalității prin prețuirea diversității, a notei distincte aduse de cultura fiecărui actor social participant. Scopul acțiunii școlii în optica interculturalității educația pentru diversitate prin diversitate.

Școala trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor multiculturale, ideea că nu există valori superioare sau inferioare, ci există valori specifice care nu trebuie judecate pornind de la

criterii apriori etnocentriste, ci prețuite prin aportul lor la nuanțarea și îmbogățirea celorlalte culturi cu care vin în contact. În școală, direcția concretă de aplicare a acestui principiu trebuie să fie moderarea orgoliului etnic al majorității și întărirea încrederii în
sine a minorității.

Existența unor idei preconcepute în mentalitatea cadrelor didactice este dăunătoare și datorită faptului că, prin transfer, copiii sunt tentați să interiorizeze stereotipiile negative asupra lor și să-și refuze identitatea.

În școală, educația interculturală se poate articula pe toate disciplinele de învățământ,

pentru că toate pot să invite la toleranță, la respectarea drepturilor omului, la dezvoltare.

Cadrele didactice trebuie să identifice acele competențe și conținuturi care pot promova interculturalitatea și să identifice posibilitățile de valorificare a diversității culturale din clasa de elevi ca resursă în procesul didactic.

Curriculum-ul la decizia școlii, de asemenea, este o cale oficială prin care poate fi promovată educația interculturală prin propunerea unor discipline opționale care să promoveze valorile interculturale (interdependență, toleranță, negociere, cooperare, empatie, nonviolență, depășirea prejudecăților, egalitate, demnitate etc.).

Istoria orală, este o metodă complexă de învățare prin pregătirea și realizarea de către elevi a unor interviuri și valorificarea acestora la clasă prin proiecte de tipul: *Jocuri ale copiilor; Tradiții de sărbători; Folclorul numelor; Povestiri de familie; Ocupații; Balade, cântece, dansuri; Mâncăruri tradiționale; Cum era pe vremea ; Arhitectura; Biografia unei persoane deosebite.*

Literatura pentru copii - un aspect important în vederea egalizării șanselor îl reprezintă potențialul de identificare cu personaje prezentate în literatură. Copilul nu se poate identifica cu un personaj complet străin de propria sa cultură. Modul în care sunt îmbrăcați cei prezentați în cărți, îndeletnicirile lor casnice, ocupațiile pe care le au, transmit un mesaj cu privire la locul copilului în societatea în care trăiește. În cadrul activităților extrașcolare pot fi organizate activități care să implice comunitatea/comunități, activități în cadrul cărora participanții să se cunoască mai bine, să coopereze și să trăiască împreună diferite evenimente. Iată că, există o multitudine de modalități prin care școala poate promova educația interculturală pregătindu-i pe elevi, dar și pe părinții acestora și membrii comunității în ansamblul ei, pentru a trăi într-o societate multiculturală.

Bibliografie:

Bârlogeanu, L.. (2006). *Educație interculturală.* București: Ministerul Educației și Cercetării. Proiectul pentru Învățământul Rural.
Cucoș, C.. (2000). *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Editura Polirom. Dassen, P., Perregaux, C., Rey, M.. (1999). *Educația interculturală. Experiențe, politici, strategii*. Iași: Editura Polirom.
Mara, D..(2008). *Dimensiunile interculturale ale educației*. În Transilvania, Nr. 1/2008. Sibiu: Casa Editorială Tribuna, pp. 73-76.
Nedelcu, A. (2008). *Fundamentele educației interculturale. Diversitate, minorități, echitate.* Iași: Editura Polirom.

PROIECT DIDACTIC DE TIP „LECTURA ŞI SCRIEREA PENTRU DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE" (LSDGC)
BAZAT PE ÎNVĂŢAREA PRIN COOPERARE

Profesor dr. Ardelean V. Laura Teodora
Colegiul Naţional "Mihai Eminescu", Oradea

Clasa: a X-a
Obiectul: literatura română
Unitatea de învăţare: Dramaturgia
Subiectul lecţiei: Comicul în opera dramatică a lui I.L.Caragiale
Tipul lecţiei: de recapitulare
Competenţe generale – toţi elevii vor reuşi:

- utilizarea corectă şi adecvată a limbii române în receptarea şi în producerea mesajelor, în diferite situaţii de comunicare;
- folosirea modalităţilor de analiză tematică, structurală şi stilistică în receptarea diferitelor texte literare şi nonliterare;
- argumentarea scrisă şi orală a unor opinii în diverse situaţii de comunicare

Competenţe specifice – toţi elevii vor reuşi:

- să recunoască şi să analizeze principalele componente de ordin structural şi de limbaj specifice textului dramatic;
  - să aplice conceptele operaţionale în recapitularea textului dramatic: comedie, comic, act, scenă, personaj, replică;
  - să încadreze textul dramatic în tipologia comediei;
  - să sesizeze conexiunile dintre textele dramatice ale diferitelor epoci

Scenariul proiectului
Prima etapă: se constituie 3 grupuri a câte 10 membri fiecare
A doua etapă: situaţia de rezolvat este anunţată cu o săptămână înaintea realizării lecţiei propriu-zise; se stabilesc sarcini multiple care se raportează la o temă unică de natură intelectuală: Comicul în opera dramatică a lui I.L.Caragiale . În prealabil, timp de 8 ore, elevii s-au familiarizat cu universul comediei O scrisoare pierdută de I.L.Caragiale şi şi-au însuşit conceptele de gen dramatic, operă şi specie dramatică, personaj dramatic, limbaje dramatice, comic. Acum, grupele sunt rugate să lectureze câte una din celelalte trei comedii caragialiene. Sarcina fiecărei grupe este de a surprinde specificul textelor lecturate în acord cu principalele componente de ordin structural şi de limbaj specifice textului dramatic şi în acord cu tipologia comediei. Elevii sunt rugaţi să îşi întocmească fişe de lectură după următorul model: a. Compoziţia textului dramatic: a1. lista personajelor; a2. acte, tablouri, scene ; b. Construcţia subiectului dramatic : b1. Tema ; b2. circumscrierea situaţiei din debutul piesei; b3. conflictul; b4. celelalte momente ale subiectului (desfăşurarea acţiunii, punct culminant, deznodământ); c. Personajele; d. Limbajul personajelor; e. Limbaje scenice; f. Didascaliile. Tot acum, membrilor grupurilor li se solicită să îşi aleagă exemple din vorbirea unui personaj preferat pe care să le folosească la momentul oportun în timpul desfăşurării demersului didactic.
A treia etapă este rezervată dezbaterii colective care se va suprapune etapei numite „Realizarea sensului".
A patra etapă se referă la structurarea demersurilor către finalul dezbaterii cu obţinerea concluziilor şi cu soluţionarea problemei care va coincide cu etapa numită „Reflecţie" .
Strategii de învăţare : *forme de organizare a activităţii*: pe grupe, dual, frontal, individual; *resurse procedurale*: întrebări focalizatoare, expunerea, conversaţia catihetică şi euristică, descoperirea, problematizarea, metoda organizatorilor grafici, „gândiţi/lucraţi în perechi/comunicaţi", „Lasă-mi mie ultimul cuvânt", lectura în perechi, cvintetul; *resurse materiale*: textele dramatice, fişe de lectură, fişă de lucru, CD „Enciclopedia I.L.Caragiale" distribuită în instituţiile de învăţământ de către MEC odată cu implementarea lecţiilor AEL.

Bibliografie:

Caragiale, I.L., ***Opere alese***, Ed. Cartea Românească, 1972
Caragiale, I.L., ***Teatru,*** Ed. Tineretului, 1964
Cursul „Învățarea prin cooperare: ABC-ul cooperării. Cooperative Learning: The ABC of Cooperation", formatori dr. Carlton J. Fitzgerald, dr. Carmen Popa, dr. Simona Laurian-Fitzgerald
Fanache, V., ***Caragiale***, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1997
Manolescu, Nicolae (coordonator), ***Limba şi literatura română,*** Manual alternativ pentru clasa a X-a, Ed.Sigma, 2005
Pedagogie, suport curs pentru definitivat şi gradul al doilea realizat de Universitatea Babeş-Bolyai, Departamentul pentru pregătirea personalului didactic
Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Ed. Polirom, 1998

Conţinuturi	Competenţe specifice	Activităţi de învăţare	Resurse materiale şi procedurale	Timp	Evaluare
Evocarea Lumea ca teatru. Formula teatrului în teatru	1.2. 2.2.	Identificarea în texte a unor astfel de formule	Întrebări focalizatoare la care elevii vor răspunde conform mecanismului „gândiţi/lucraţi în perechi/comunicaţi"	2 min.	Iniţială
Realizarea sensului Comedia şi trăsăturile ei	3.3.	Enunţarea competenţelor specifice. Distribuirea fişelor. Stabilirea sarcinilor şi metodelor. Încadrarea textelor dramatice în categoria comediei	Conversaţia catihetică. Metoda organizatorilor grafici. Conversaţia euristică	2 min.	Parcelară Continuă
Mecanismul „realismului ironic" şi al comicului de intenţie	3.2.	Ilustrarea mecanismului prin exemple care să confirme că, oricând, la Caragiale, o imagine se poate transforma în reversul ei.	Proiecţia video Conversaţia euristică	2 min.	Continuă Formativă
Comicul. Termenul negativ privilegiat. Fondul tragic al comediilor.	2.4.	Interpretarea formulei ionesciene: „Comicul este mai deznădăjduitor decât tragicul."	Fişele de lectură Asaltul de idei	4 min.	Continuă Formativă
Comicul de situaţie. Repetiţia. Qui-pro-quo-ul. Autoiluzionarea. Deziluzia. Carnavalul. Bâlciul. Petrecerea.	2.2. 1.2. 2.4. 3.2.	Identificarea în texte a acestui tip de comic;	Proiecţia video „Lasă-mi mie ultimul cuvânt" Fişele de lectură şi de lucru	10 min.	Formativă

Scandalul.					
Comicul de caracter. Reificarea umanului. Fiinţele-fragment. Cuplurile. Triunghiuri conjugale. Tipuri. Mecanismul de construire a personajelor.	2.2. 1.2. 2.4. 3.2.	Identificarea personajelor neumane (zgomotul, scrisoarea), a personajelor scindate şi a celor care formează cuplurile sau triunghiurile amoroase.	Proiecţia video Lectura în perechi Problematizarea Descoperirea transductivă	10 min.	Continuă Formativă
Comicul de nume. Supranume / Nume pe măsura personajelor	2.2. 1.2. 2.4. 3.2.	Explicarea conotaţiilor antroponimiei	Conversaţia euristică	10 min.	Continuă Formativă
Comicul de limbaj. Delir verbal. Noncomunicare	1.3. 3.2.	Evidenţierea particularităţilor comicului de limbaj - greşeli de exprimare, lipsă de coeziune, ticuri verbale	Lectura în perechi. Conversaţia euristică.	5 min.	Continuă Formativă
Reflecţia Lumea pieselor lui I. L. Caragiale oferă imaginea unui univers închis în care personaje reprezentative se înfruntă în numele unor principii inexistente, dezvăluind tragica ruptură dintre aparenţă şi esenţă.	1.2. 2.2.	Sintetizarea şi rezumarea conceptelor şi a informaţiilor, accentuându-se actualitatea lui Caragiale prin importanţa acordată în literatura contemporană individului anodin, prin prelucrarea temelor banalului cotidian, prin folosirea ironiei.	Metoda cvintetului	5 min.	Formativă

ELEVUL DE AZI, ABSOLVENT

Prof. Zaharia Liliana
Școala Gimnaziala "Elena Cuza" Galați

Ca diriginte, am privit cu mândrie elevii mei, absolvenți în ultima zi de școală. Am petrecut împreună 4 ani, cu bune și rele, cu bucurii și supărări. Emoționați și parcă mai timizi ca niciodată, se citea pe chipul lor bucuria de a trece într-o nouă etapă a vieții, spre liceu.

Ca profesor de fizică și chimie am contribuit la dezvoltarea competențelor din profilul de formare. Jocul de rol, munca în echipă, activitățile de autoevaluare, cvintetul, problematizarea, brainstormingul, harta conceptuală, câteva din metodele inovatoare contribuie la dezvoltarea intereselor, abilităților, gestionarea eficientă a timpului dedicate științelor.

Metoda proiectului propusă pentru orele de chimie referitoare la aplicațiile chimiei în viața de zi cu zi, a contribuit la stimularea interesului și imaginației elevului, facilitând transferul achizițiilor învățării în viața de zi cu zi.Ca avantaje al acestei metode menționez: implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor propuse, stimularea creativității, abordarea interdisciplinară și transdisciplinară a temelor propuse, dezvoltarea competențelor de comunicare, colectarea, prelucrarea și prezentarea informațiilor.Este o metodă de activare a elevului prin rezolvarea originală a sarcinilor, prin libertatea de alegere şi acţiune, prin modalitatea de procesare a informaţiilor. Metoda proiectului oferă un mediu bogat şi semnificativ, în care elevii îşi dezvoltă competenţe complexe, inerente funcţionării eficiente într-o lume modernă. Utilizarea metodei proiectului în cadrul activităţilor didactice favorizează descoperirea plăcerii de a învăţa, va spori încrederea în propriile forţe, îi va face pe elevi să se simtă împliniţi.

Profilul absolventului de gimnaziu este caracterizat printr-o serie de valori pe care le dorim sale promovăm în procesul instructiv-educativ, cum ar fi: respect, bunătate, responsabilitate, perseverență. În mod special la fizică și chimie se dezvoltă competențele matematice și de bază în tehnologii,prin utilizarea noțiunilor matematice în diverse situații, explicarea fenomenelor din natură, înțelegerea schimbărilor determinate de activitatea umană. Pentru a demonstra că fizica este prezentă pretutindeni în jurul nostru,că este indispensabilă în viața de zi cu zi, învățarea acestei discipline contribuie la dezvoltarea abilităților practice nu numai la dobândirea de cunoștințe teoretice.

Pentru dezvoltarea competențelor digitate, utilizarea tehnologiei informației şi comunicării în predarea fizicii are ca scop, în primul rând creşterea atractivității şi eficienței activităților de învățare prin modelarea unor fenomene fizice şi a funcționării unor aparate, realizarea de experimente în laboratoare virtuale, şi prelucrarea datelor experimentale. Succesul unei lecții, indiferent de natura acesteia, se cuantifică în achiziții ale elevului, cognitive sau afectivemoționale. Unele dintre acestea pot fi evaluate cantitativ, altele nu. Dacă pentru achizițiile cognitive evaluarea se poate face imediat, achizițiile afectiv-emoționale se vor manifesta în timp. Utilizarea calculatorului are consecințe benefice pentru elevi a căror pregătire trebuie să le asigure inserția în mediul social şi ca utilizatori ai tehnologiilor informatice.

"Îi poți da unui elev câte o lecție în fiecare zi, dar dacă îl poți îndruma să învețe stârnindu-i curiozitatea, el își va dedica întreaga viață învățăturii." Clay P. Bedford

ROLUL ŞI LOCUL JOCURILOR ŞI ACTIVITĂȚILOR DIDACTICE ALESE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR DIN GRĂDINIȚĂ

Prof. Înv. Preşcolar Nadiu Monica
Liceul Tehnologic Stefan Hell – Grădinița PP 1, Sântana

În învăţământul preşcolar există o permanentă preocupare pentru sprijinirea dezvoltării copilului prin intermediul unui sistem de activităţi cu finalităţi bine precizate, care să faciliteze descoperirea de către fiecare copil a drumului său personal de creştere şi dezvoltare şi dobândirea nivelului de maturitate psihosocială necesară integrării în activitatea şcolară iar mai târziu în cea socială.

Curriculumul pentru Învăţământul Preşcolar promovează prin structura activităţilor participarea activă şi conştientă a copilului, atenţia fiind centrată pe copil, pe progresele lui.

Grădiniţa, a doua casă a copilului preşcolar, este astăzi terenul unei educaţii timpurii, adaptate copilului şi ritmului lui de dezvoltare. „Terenul" unde copilul îşi desfăşoară activitatea oferă acestuia posibilitatea alegerii activităţii (a jocului), posibilitatea rezolvării în mod individual sau în grup a problemelor apărute. Acest lucru este posibil amenajând spaţiul educaţional sub forma centrelor de interes. Jocurile şi activităţile didactice alese se organizează în funcţie de obiectivele stabilite, educatoarea apropriindu-se cu mai mult interes de o arie sau de alta şi, implicit, de un copil sau de un grup de copii.

Pentru a desfăşura o activitate eficientă în cadrul jocurilor şi activităţilor didactice alese trebuie să avem în vedere următoarele:

- stabilirea centrului de interes pentru activităţile propuse pentru o săptămână;
- elaborarea obiectivelor operaţionale pentru întregul demers didactic, săptămânal, în funcţie de centrul de interes ales, de nivelul grupei şi de cunoaşterea unor particularităţi individuale ale copiilor din grupă;
- alegerea strategiei didactice optime:
- stabilirea materialelor didactice pe care le punem la dispoziţia copiilor în această perioadă (materialul didactic trebuie să sprijine şi să stimuleze întregul demers didactic săptămânal);
- alegerea metodelor şi procedeelor care pot duce la realizarea obiectivelor propuse.
- evaluarea activităţii copiilor – oferă acestora autocunoaşterea şi încrederea în forţele proprii, ea devenind o intermediere între copil şi rezultatele muncii sale.

Jocurile şi activităţile didactice alese, prin forma de organizare, prin conţinut, constituie o punte de legătură, de trecere spre activităţile frontale. Sectoarele de acţiune pot avea un caracter permanent sau temporar. Utilizarea zonelor de interes ne dă posibilitatea de a observa, organiza şi planifica activităţile în mod nonrigid şi deschis nevoilor de dezvoltare ale copiilor. Circulaţia liberă între arii şi interacţiunile ce se stabilesc în joc crează copiilor tot mai multă independenţă şi încredere în forţele proprii, ceea ce presupune că pot să decidă şi să răspundă personal.

Reuşita desfăşurării jocurilor şi activităţilor didactice alese depinde în mare măsură de modul în care este organizat şi conceput mediul educaţional. Acesta trebuie să stimuleze copilul, să-l ajute să se orienteze, să-l invite la acţiune. Amenajarea spaţiului educaţional va crea condiţii ca fiecare copil să înveţe din propriile sale acţiuni, să-şi aleagă jocurile şi activităţile din zonele care-l interesează mai mult în acel moment. Pe măsură ce copiii se obişnuiesc cu organizarea activităţii sub această formă, pot participa la activitatea din cadrul unui anumit centru fără îndemnul sau iniţiativa educatoarei, hotărând singuri cum să-şi folosească timpul. Participând la activităţile desfăşurate sub această formă, copiii îşi formează motivaţia pentru învăţare şi acţiune, precum şi sentimentul de siguranţă pe care îl dă produsul propriei activităţi.

De ce jocuri şi activităţi didactice alese? De ce organizarea activităţii educaţionale sub această formă?

- Jocurile şi activităţile didactice alese oferă dezvoltarea copilului potrivit posibilităţilor şi cerinţelor sale;
- Oferă copilului libertate de exprimare şi acţiune;

- Jocul desfăşurat în cadrul jocurilor şi activităţilor didactice alese contribuie la dezvoltarea şi structurarea întregii activităţi psihice;
- Prin jocurile şi activităţile didactice alese copilul recrează tot mai multe situaţii de viaţă, ara posibilitatea să se aproprie de realitatea înconjurătoare, să-şi însuşească funcţia socială a obiectivelor, să cunoască şi să stăpânească lumea ambientală;
- Jocurile şi activităţile didactice alese permit educatoarei o îndrumare a copiilor lăsând impresia copilului că tot ceea ce face este din iniţiativa lui;
- În acest fel se poate îndruma activitatea individual şi diferenţiat;
- Activitatea desfăşurată în cadrul acestora oferă posibilitatea copiilor să relaţioneze şi să coopereze.

Cel mai mare avantaj pentru copii îl reprezintă independenţa în acţiune şi creativitatea soluţiilor, particularităţi care sunt formate prin amenajarea spaţiului educativ în centre de interes.

Pentru ca jocul şi activităţile didactice alese să aibă eficienţa dorită, este necesar să se asigure copiilor de fiecare dată condiţiile materiale şi, în aceelaşi timp să se ţină seama în crearea condiţiilor specifice particularităţilor de vârstă, individuale şi nevoii de cunoaştere o acestora.

BIBLIOGRAFIE

1. *Curriculum pentru Învăţământul Preşcolar*, (2009), Didactica Publishing House, Bucureşti.
2. Ilica A., (2004), *Metodica activităţilor instructiv-educative*, Editura Universităţii „Aurel Vlaicu”, Arad.
3. Kelemen Gabriela, (2013), *Didactica Învăţământului Primar şi Preşcolar*, Editura Universităţii „Aurel Vlaicu”, Arad.

IMPORTANȚA JOCULUI DE ROL ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Prof. înv. preşc. Angyal Georgeta
Grădinița cu Program Prelungit nr.53 Timişoara

Jocul de rol este un element foarte important; nu este un secret că jocurile de rol reprezintă o parte esențială a dezvoltării unui copil. Copiii învață observând, imaginându-și și realizând.

Iată 4 motive principale pentru care copiii ar trebui să ia parte la jocurile de rol în fiecare zi:

1. Încurajează imaginația și creativitatea

S-a constatat că un beneficiu important al jocului de rol timpuriu este îmbunătățirea capacității copilului pentru flexibilitate cognitivă și, în cele din urmă, creativitate.

Din cauza dezvoltării imaginației în copilărie, noi, ca adulți, suntem capabili să îndeplinim cele mai multe dintre sarcinile pe care le cere viața de zi cu zi.

2. Sprijină dezvoltarea socială și emoțională

Atunci când un copil se angajează în jocul de rol sau imaginativ, pretinzând că este personaje diferite sau că controlează obiectele în felul lor și observând rezultatul, ei experimentează, în esență, rolurile sociale și emoționale ale vieții. Este vorba de a învăța cine sunt ei ca indivizi și cum se potrivesc în lumea din jurul lor, cum funcționează lumea și cum se poate merge în pantofii altcuiva. Ei dezvoltă empatie și învață cum să coopereze, să devină responsabili și să împărtășească responsabilitatea.

3. Îmbunătățirea competențelor lingvistice și de comunicare

Jocul imaginativ permite copiilor să experimenteze și să învețe despre puterea limbajului, cum ne afectează pe noi și pe cei din jurul nostru. De asemenea, îi ajută să înțeleagă că cuvintele ne dau mijloacele de a retrăi situații, de a ne exprima punctul de vedere și de a ne face auziți și înțeleși.

4. Dezvoltarea abilităților de gândire, de învățare și de rezolvare a problemelor

Prin însăși natura sa, jocul imaginativ prezintă copiilor o varietate de probleme diferite de rezolvat și scenarii care trebuie gândite cu atenție. Participarea la jocul de rol cere unui copil să apeleze la abilitățile de gândire cognitivă pe care le vor folosi în fiecare aspect al vieții de zi cu zi și acest lucru va rămâne valabil până la vârsta adultă.

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum pentru învăţământul preşcolar, prezentere şi explicitări, Didactica Publishig House, Bucureşti, 2009
- Cucoş ,C., Pedagogie, Ed. a II-a, rev.şi adăug.-Iaşi, Editura Polirom, 2006
- Dumitrana , M., Didactică preşcolară, Ed. a II-a , Editura V ŞI INTEGRAL, Bucureşti, 2000
- Antonovici, Ş., Neaţu, P., Jocuri şi activităţi alese, Editura Aramis, 2008
- Proiect pentru educaţia timpurie PRET 2009

REZULTATELE ȘCOLARE - O REALITATE COMPLEXĂ PENTRU ȘCOALĂ ȘI ELEV

Prof. Înv. Primar Pîrvulescu Valentina-Livia,
Prof. Pîrvulescu Eugenia,
Liceul Tehnologic "Tiu Dumitrescu" Mihăileşti

1. Evaluarea randamentului școlar - condiția perfecționării activității

Privită din unghiul activității de instrucție și educație, teoria evaluării randamentului școlar constituie un sistem articulat de concepții, principii și tehnici referitoare la măsurarea și aprecierea rezultatelor obținute în activitatea de învățare, în general, și, cu deosebire, a rezultatelor școlare.

Evaluarea are rolul de a masura și constata eficienta procesului instructiv-educativ, raportat la îndeplinirea funcțiilor ei, la cerințele economice și culturale ale societății contemporane.

Sistemul de evaluare din învatamânt vizează:

- evaluarea obiectivelor pedagogice și a strategiilor educaționale utilizate în scopul rezolvării acestora;
- evaluarea activității de predare-învățare (invatator-elev);
- evaluarea nivelului structurilor psihice ale elevilor "cognitive, operationale, atitudinal-valorice);
- informarea elevilor, a părinților și a societății cu privire la rezultatele obtinute si asupra cauzelor nerealizarii obiectivelor pedagogice propuse;

A evalua rezultatele școlare înseamnă a determina măsura în care obiectivele programului de instruire au fost atinse, precum și eficienta metodelor predare-invatare folosite. Evaluarea e menită sa furnizeze informațiile necesare "reglarii" și "ameliorarii" activitatii de la o etapa la alta, prin adoptarea măsurilor corespunzătoare pentru creșterea eficientei activitatii;

Evaluarea este componenta esențială a procesului de învățare. Din aceasta perspectiva îndeplinește următoarele funcții:

- *Funcția de constatare și diagnosticare* a performanțelor obținute de elevii, explicate prin factorii și condițiile care au condus la succesul sau insuccesul școlar
- *Funcția de reglare și perfecționare continua* a metodologiei instruirii pe baza informațiilor obținute din aplicarea factorilor și a condițiilor ce au determinat rezultatele la învățătură.
- *Funcția de predicție și decizie* privind desfășurarea în viitor a activității instructiv-educative cu scopul ameliorării ei.
- *Funcția de selecție și clasificare* a elevilor în raport cu rezultatele scolare obtinute.
- *Functia formativ-educativa* de ameliorare a metodelor de învățare folosite de elevi, de stimulare și optimizare a învățării.
- *Funcția de perfecționare și inovare* a întregului sistem școlar.

2. Forme de evaluare

După modul de integrare a verificării și evaluării în procesul de invatamant distingem trei modalități mai importante:

- *Evaluare initiala* - D. Ausubel, referindu-se la importanta acestei forme de evaluare, preciza ca: "ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le poseda la plecare. Asigurati-va de ceea ce el știe și instruiți în consecință". Aceasta modalitate de evaluare se foloseste la început de an școlar, de ciclu de invatamant de semestru, de capitol.
- *Evaluarea sumativa (cumulativa)* cuprinde global finalitățile învățării cunoștințe, deprinderi, capacitati, atitudini. Se foloseste la sfarsitul unui semestru, an scolar, ciclu de invatamant.
- *Evaluarea continua (formativa)* se desfășoară pe tot parcursul programului de instruire în cadrul lectiilor si la încheierea unui capitol, acoperind intregul continut, conform programei .

Oferind permanent informații cu privire la eficiența programului de instruire, ea da posibilitatea învățătorului sa intreprinda la timp măsuri necesare prevenirii unor insuccese școlare și sa perfectioneze metodele de predare-învățare. In acelasi timp, acest tip de evaluare ritmica, pe baza unui feedback continuu, oferă elevilor informații cu privire la eficiența metodelor de învățare folosite de ei. Practica arată ca acest tip de evaluare este dominant în ciclul primar, mai ales in primele clase. Evaluarea continua se poate realize fie prin chestionarea orala, fie prin aplicarea unor probe scrise.

3. Rezultatele școlare, o realitate complexă pentru scoala și elev

Rezultatele scolare reprezinta o realitate complexa, un produs cu multiple aspecte. Ele reprezinta indicatorul cel mai concludent pentru aprecierea eficacității procesului de invatamant. Cele mai multe modele taxonomice privind obiectivele educaționale - al căror corespondent ca produs în rezultatele școlare, pornesc de la considerarea a trei tipuri de obiective: cognitive, afective, psihomotorii.

Un anumit rezultat aparține unuia dintre aceste obiective, incluzand și elemente proprii celorlalte domenii. Între ele exista numeroase interacțiuni. De aceea, B. Bloom considera ca este mai adecvat sa se vorbească nu de comportamente cognitive, afective sau psihomotorii ci de componente de aceasta natura în cadrul unui comportament.

In multitudinea aspectelor pe care le prezinta produsele activitatii de instructie si educatie, putem distinge mai multe tipuri a căror evaluare prezinta trasaturile specifice: nivelul de cunosinte; dezvoltarea capacitatilor intelectuale; dezvoltarea capacității de aplicare a cunoștințelor în explicarea și aprecierea fenomenelor, în rezolvarea problemelor teoretice și practice, trăsături de personalitate și conduită etc. Astfel:

a) **nivelul de cunostinta acumulate** reprezinta unul din obiectivele importante ale instruirii la orice nivel de școlarizare.

În învățământul tradițional, acumularea unui volum cat mai bogat de cunoștințe constituie obiectivul fundamental al instructiei. În momentul actual caracterizat prin transformări rapide, dobândește importanța dezvoltarea facultăților intelectuale, formarea capacității de autoinstruire și altor abilități. Acestea exprimă cerința de a realiza o data cu asimilarea cunoștințelor un proces dirijat care sa favorizeze dezvoltarea capacitatilor intelectuale, (cognitive) si acelor intelectuale.

Dezvoltarea capacitatilor intelectuale a devenit un obiectiv primordial al întregii activități instructiv-educative și al masurari eficientei acesteia a îi învața pe elevi cum sa se instruiasca si cum sa se gandeasca, ale forma capacitatea de autoinstruire înseamnă a le creea disponibilitatea pentru instruire continua.

Estimarea acestor rezultate este mai puțin izbutite decat evaluarea cunoștințelor acumulate datorită faptului că progresele înregistrate de elevii în direcția dezvoltării proceselor intelectuale sunt mai greu de cuantificat și de măsurat.

b) **capacitatea de aplicare a cunoștințelor**

Valoarea cunoștințelor acumulate se dezvăluie în posibilitatile oferite elevilor de a explica și aprecia fenomenele cunoscute, de a asimila noi cunostinte, din ce în ce mai multe complexe, precum și în creșterea capacitate de investigare a elevilor și cu deosebire, în capacitatea lor de a le folosi în rezolvarea unor probleme teoretice sau practice.

Astfel, actul de evaluare vizează și capacitatea de a aplica, de a folosi cele învățate.

c) **trăsăturile de personalitate și de conduită a elevilor**

Evaluarea trăsăturilor formate și a conduitei elevilor este o necesitate. Ele reprezinta atat rezultate ale activitatii de instructie și educatie, cât și condiții care influențează puternic randamentul școlar al elevilor.

Evaluarea conduitei elevilor, ca și a multor trăsături de personalitate se exprima in aprecieri generale, globale, și nu au exactitatea aprecierilor asupra rezultatelor instructive ale activității școlare .

Alta cale, larg folosită mai cu seama în cunoașterea elevilor de-a lungul scolaritatii, o constitue **fisa psihopedagogica,** prin intermediul careia se structurează informațiile privind conduită elevilor, dar și evoluția personalității lor.

Bibliografie

1. Voiculescu E. Pedagogie preşcolară. Ed. a 2-a rev. Bucureşti: Aramis, 2003
2. Popescu E. (coord. şt.). Pedagogie preşcolară. Didactica. Bucureşti: E.D.P., 1997.

PARTICULARITATI ALE ELEVULUI DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. Înv. Primar Guşoi Georgeta
Liceul Tehnologic "Tiu Dumitrescu" Mihăileşti

Limbajul şi dezvoltarea copilului

Limbajul are o importanță deosebită în formarea, educarea și dezvoltarea copilului. În același timp, limbajul este un mijloc de comunicare și un mijloc de cunoaștere.

Prin limbaj copilul comunică cu cei din jur: își prezintă gândurile, formulează întrebări și construiește răspunsuri, dezvoltă idei, argumentează afirmații, trăiește emoții, își manifestă sentimente, realizează relații cu ceilalți, își dezvoltă vocabularul.

Un vocabular bogat are influență și asupra comportamentului copilului. El își poate impune să se exprime frumos pentru că are cuvinte pe care să le folosească.

Într-o eventuală neînțelegere cu o persoană, caută s-o lămurească folosind cuvintele pe care le stăpânește, pe când cel care "nu are cuvinte" dezvoltă un alt tip de comportament, uneori agresiv.

La sfârșitul învățământului primar copilul stăpânește aproximativ 5000 de cuvinte, care înseamnă numărul cel mai mare de cuvinte pe care le asimilează într-o etapă a vieții și operează frecvent cu 1500-1600 de cuvinte.

Formarea și dezvoltarea intelectuală a copilului se realizează prin limbaj. El acumulează cunoștințe din mai multe domenii, învață să le folosească în situații noi care să devină operaționale, își formează abilități diverse,apreciază valorile, obține competente necesare integrării în societate.

Particularități psihologice ale copilului la venirea în școală

La vârsta de 6 ani copilul se ridica la un nivel de generalizare mai mare față de cei de la grădiniță, poate grupa mai lesne obiectele, după o însușire comună și esențială cum ar fi: mijloace de transport, legume, fructe etc. În acțiunile sale, copilul rămâne legat de concret și face legături între acțiune și cuvânt.

Prin studiul literaturii își formează un limbaj interior, trăiește emoții și sentimente, este atras de personaje și încearcă să le imite, în special pe cele pozitive. Cei mai mulți sunt apropiați de basme pe care le pot asculta de mai multe ori, dar sunt și copii, în special băieți, care sunt atrași de elemente fantastice, dar nu vor cai înaripați și personaje cu însușiri deosebite, ci rachete și extratereștrii.

Copilul este stăpân pe sine, își ordonează gesturile, are putere de concentrare mai mare, poate participa la activități de învățare mai mult timp decât în perioada grădiniței. Este atent cu propria persoană, se poate interioriza și când se afla în această stare este greu de schimbat. Simte dorința de a-i ocroti pe cei mici, dorește să converseze mai mult cu cei mari, să fie ascultat își poate prezenta anumite idei și încearcă să le susțină, pune întrebări și așteaptă răspunsuri.

Orizontul de cunoaștere se lărgește și dorește acest lucru, vrea să se comporte asemenea celor mari, uneori depășindu-și posibilitățile și descurajându-se ușor când nu reușește, de aceea este necesar să ne ocupăm de întărirea încrederii lor în forțele proprii.

Orizontul de cunoaștere se lărgește, exprimarea este mai sigură, propozițiile sunt de regulă dezvoltate. Dacă a exersat în grădiniță, reușește să așeze în ordine logică mai multe propoziții dezvoltate. Poate să lucreze în grup, are deprinderi de ordine și disciplină.

Particularități psihologice și de limbaj ale copilului de vârstă școlară mică

În perioada școlarității, copiii înregistrează importante progrese în dezvoltarea psihică și intelectuală, iar învățarea organizată devine tipul fundamental de activitate. În școală obțin

cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi pe care n-ar putea să le dobândească singuri. Pe de altă parte, școala impune modelele ei de viață, le imprimă modificări în universul interior, îi formează pentru viața socială (Tinca Cretu, Psihologia vârstelor 2007).

La venirea în școală, dacă grădinița le-a satisfăcut nevoile de educație, stăpânesc în bună măsură sistemul limbii, totuși deprinderile nu sunt solide și influențele mediului înconjurător pot fi puternice și de aceea, sub raportul exprimării, întâlnim copii cu modificări de limbaj determinate de mediul cultural în care s-au dezvoltat și de eventualele deviații ale limbajului din zona (ei înregistrează pronunții incorecte ca: fumee, în loc de femeie, chiatră ,în loc de piatră, pâne în loc de pâine etc., deviații care conduc la citire și scriere incorectă). Se observă, de asemenea, discordanța între vocabularul activ și cel pasiv și oscilații în stabilirea semnificației unor cuvinte.

Defectele de pronunție mai des întâlnite sunt:

- înlocuirea unor sunete mai greu de pronunțat, exemplu r si l (melg în loc de merg,căluță în loc de căruță etc.);
- înlocuirea lui j cu z (zucălii în loc de jucării.);
- excluderea unor sunete (placă în loc de pleacă.);
- folosirea incorectă a articolului (Mingea *lu* fetița.);
- folosirea incorectă a genului (Păpușa cu rochie roșu).

În clasele primare se formează *deprinderile* intelectuale de bază: scrisul, cititul și calculul. Copilul devine elev, își schimbă statutul social, este mai important în familie și în grupul de copii.

Copilul școlar este prezentat de Tinca Crețu, astfel: "Dincolo de 7 ani, dacă a fost depășită faza anterioară se intră în perioada de relativ calm, de adaptare satisfăcătoare și de trăire, mai degrabă interioară, a tuturor felurilor de evenimente cotidiene. Această repliere cu mediul, manifestate ca largă, dar calmă curiozitate. La 9 ani apar evident capacități noi de autoconducere și autonomie și astfel copilul devine mai ordonat, mai perseverent și chiar simte nevoia organizării timpului său. La 10 ani se atinge un fel de apogeu al copilăriei, manifestat printr-o anume siguranță față de sarcinile școlare (…) și o anume capacitate de stăpânire de sine".

Ca să se adapteze eficient la viața școlară este nevoie de o alternare a activității de învățare cu cea de recreere. Astfel, după fiecare 45 de minute cât reprezintă durata lecțiilor, recreerea ar trebui să fie de 15-20 de minute. Și cantitatea de cunoștințe din fiecare lecție se stabilește cu multă grijă, astfel încât sarcinile didactice mai dificile să fie urmate de altele mai ușoare și mai atrăgătoare. Relațiile profesorului cu elevii sunt la fel de importante, ele trebuie să fie deschise și nestresante, iar atmosferă destinsă să domine în fiecare lecție.

În cadrul procesului de predare-învățare se formează atenția voluntară, crește stabilitatea atenției și distributivitatea ei, se dezvoltă gândirea și imaginația, se remarcă în măsură mai mare creativitatea.

BIBLIOGRAFIE:

Molan, Vasile, (2010), Didactica disciplinei Limba și Literatura Româna în Invatamântul Primar", Editura Miniped, București
Tinca Crețu, (2007), Psihologia vârstelor, Universitatea București, Editura CREDIS
Vianu, Tudor, (1973), Arta prozatorilor români, Ed. Eminescu, București
Stan, Emil, (2008), Profesorul între autoritate și putere, Ed. Teora, București

METODA PROIECTELOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. înv. preșcolar, Semen Nicoleta
Grădinița cu P.P. „Constantin Brâncuși”

Metoda proiectului este o metodă de predare-învățare activ-participativă care promovează dezvoltarea capacităților dinamice, dezvoltarea aptitudinilor preșcolarilor, însă și o metodă de evaluare.

Proiectul tematic este activitatea cel mai pregnant centrată pe elev, este un demers didactic în grup, într-o interacţiune continuă prin care se urmăreşte integrarea noilor informaţii în structuri cognitive proprii şi transferarea lor în conţinuturi noi, aplicabile practic.

Metoda proiectelor , ca strategie de învăţare şi evaluare , reprezintă abordarea educaţională propusă de programa preşcolară, în care lucrul în echipă şi acţiunea directă a copilului cu mediul sunt mijloacele de bază ale procesului de predare- învăţare- evaluare.

Învăţământul preşcolar ca parte integrantă a învăţământului preuniversitar, urmăreşte să-i permită fiecărui copil să crească şi să se dezvolte în propriul ritm.

În centrul metodei proiectelor se află o temă centrală, în a cărei abordare şi soluţionare vor fi implicate mai multe discipline. Argumentele care pot sta la alegerea folosirii metodei proiectelor în procesul instructiv – educativ desfăşurat cu copiii preşcolari sunt următoarele: -proiectul poate fi încorporat în curriculum preşcolar din oricare parte a lumii; -un proiect are o structură temporală care ajută educatoarea să-şi organizeze progresiv activitatea cu copiii; -proiectul le oferă copiilor contexte în care ei pot aplica o foarte mare varietate de cunoştinţe şi deprinderi sociale şi intelectuale, pe lângă cele de bază date de curriculum.

S-a constatat că organizarea învăţării pe criteriul disciplinelor clasice a devenit insuficientă într-o lume dinamică şi complexă, caracterizată de explozia informaţională şi de dezvoltarea tehnologiilor. La nivel preşcolar, proiectul educaţional constituie o modalitate oportună de organizare şi desfăşurare a învăţării şi educaţiei dincolo de discipline. Prin activităţile propuse, care nu se încadrează într-o anume disciplină, ci reprezintă o fuziune favorabilă a mai multor domenii şi categorii de activităţi, copiii sunt dirijaţi pentru propria formare, dinamic şi plăcut, accesibil vârstei.

Metoda proiectului tematic presupune o abordare transdisciplinară a unei teme bine stabilite în raport cu cerinţele programelor şcolare, cu capacităţile intelectuale implicate, dar şi cu interesele şi abilităţile practice ale copiilor, fiind o formă de evaluare motivantă pentru ei. Activităţile integrate care se desfăşoară pe parcursul unui proiect tematic asigură o învăţare activă, copilul îşi concentrează atenţia şi energia, cu atât mai mult cu cât are oportunitatea de a-şi personaliza cunoştinţele dobândite prin mijloace artistice: postere educative, afişe,desene, albume, jocuri, produse practice. Este o metodă complexă, care necesită o perioadă mare de timp.

Punctul de plecare în realizarea oricărui proiect tematic indiferent de amploarea lui este o temă bine stabilită şi care se realizează prin valorificarea cunoştinţelor teoretice în activitatea practică:

a) alegerea temei;
b) stabilirea obiectivelor;
c) planificarea activităţilor:
- identificarea surselor de informare şi a resurselor necesare;
- stabilirea unui calendar al desfăşurării acţiunilor;
- clarificarea metodelor ce vor fi folosite;
d) cercetarea / investigarea propriu – zisă;
e) realizarea produselor finale (postere, albume, portofolii, lucrări practice, etc.);
f) prezentarea rezultatelor / transmiterea acestora;
g) evaluarea cercetării / activităţii desfăşurate.

Evaluarea proiectului nu se reduce la o simplă privire de ansamblu, ci se referă la activitatea actorilor principali: educatoarea, copiii, cât şi la produsele muncii lor.

În evaluarea activităţii copiilor se va urmări:

- Modul în care au fost folosite şi valorificate de către copii conexiunile şi perspectivele interdisciplinare, competenţele şi abilităţile de ordin teoretic şi practic;
- Care sunt competenţele dobândite de copii şi capacitatea acestora de a realiza transferul în alte domenii;
- Gradul de originalitate în căutarea unor soluţii.

Evaluarea întregului proces desfășurat în cadrul proiectului tematic se realizează prin imortalizarea activităților în albume foto, CD-uri cu poze și filmulețe, expoziția organizată în holul mare al grădiniței.

Bibliografie:

1. Preda, Viorica, coordonator, *Metoda proiectelor la vârstele timpurii*, Editura Miniped, Bucureşti, 2002;
2. http://www.asociatia-profesorilor.ro › metoda-proiectul.

METODE ACTIVE ŞI INTERACTIVE ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PREŞCOLAR

Prof.Înv.Preşc. Vlaicu Doroghi Patricia
Liceul Tehnologic „Ştefan Hell" Sântana - Grădiniţa P.P. Nr.1 Sântana

Educaţia incluzivă este un sistem educaţional în care toate şcolile se străduiesc să ofere „educaţie pentru toţi", adică un sistem care recunoaşte dreptul tuturor copiilor de a fi educaţi împreună şi care consideră că educaţia tuturor copiilor este la fel de importantă.

Acest tip de educaţie a apărut ca răspuns la neajunsurile educaţiei integrate, care nu a reuşit să împiedice marginalizarea copiilor care prezentau diferenţe faţă de „norma" generală a populaţiei şcolare.

„Incluziunea se referă la faptul că oricine indiferent de deficienţa sau dificultăţile pe care le întâmpină în învăţare, trebuie tratat ca un membru a societăţii, iar diversele servicii speciale de care are nevoie, trebuie furnizate în cadrul serviciilor sociale, educaţionale, medicale şi celălalte servicii puse la dispoziţia tuturor membrilor societăţii". (ap. Popovici D. , 1999)

Şcoala incluzivă exprimă extinderea scopului şcolii obişnuite, în mare măsură, transformarea acesteia pentru a putea răspunde unei diversităţi mai mari de copii, în speţă copiilor marginalizaţi, defavorizaţi şi/sau excluşi de la educaţie.

În şcoala incluzivă un accent deosebit se pune pe folosirea învăţării active şi pe cooperare, acestea concurând la obţinerea unor performanţe notabile. Atunci când se folosesc metodele de învăţare activă toţi copii asimilează la un nivel mai profund, reţin ideile mai mult timp, sunt motivaţi şi le place şcoala, şi pot corela ceva ce au învăţat. cu viaţa reală şi în rezolvarea de probleme.

Metodele de învăţare constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, este calea eficientă de organizare şi conducere a învăţării, un mod comun de a proceda care reuneşte într-un tot familiar eforturile cadrului didactic şi ale copiilor.

Plecând de la o literatură în domeniu (Palmade , Cerghit, Mucchielli) metodele didactice sunt împărţite din punct de vedere istoric în :

- metode tradiţionale/ clasice : expunerea conversaţia, exerciţiul, demonstraţia, observaţia;
- metode moderne: problematizarea, algoritmizarea, cubul, învăţarea prin cooperare, mozaicul, brainstorming-ul, studiul de caz, instruirea programată, metode de simulare, proiectul/tema de cercetare, tehnica ciorchinelui, tehnica Turul galeriei .

Însă nu tot ceea ce este „vechi" este neapărat şi demodat, după cum nu tot ceea ce este „nou" este şi modern.

Învăţarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă şi responsabilitatea. Cadrul necesar învăţării active trebuie să fie stimulativ bazat pe încredere şi respect între educator şi educat.

În procesul predării interactive rolul educatoarei se schimbă: ea formulează probleme, ascultă părerile copiilor, sugerează rezolvări, lucrează împreună cu copii, corectează greşelile acestora, dar niciodată nu impune autoritar un punct de vedere.

Iată câteva tehnici şi metode active şi interactive pe care le-am folosit în activitatea mea :

1. Problematizarea – constituie o modalitate de instruire prin crearea unor situaţii problemă, care solicită copiilor utilizarea, restructurarea şi completarea unor cunoştinţe şi capacităţi anterioare dobândite în vederea realizării situaţiei problemă pe baza experienţei şi efortului personal. Personalizarea am folosit-o cu eficienţă sporită la grupa mare. Dintre elementele de problematizare ce pot fi utilizate în cadrul activităţilor de observare prezint două:

a) Crearea unor situaţii-problemă,care să stimuleze copii către căutare şi descoperire.

b) Dirijarea percepţiei prin intermediul conversaţiei euristice.

Crearea unei situaţii-problemă are scopul de al pune pe copil cu atât în situaţia propriu-zisă de a cunoaşte cât mai ales în aceea de a elabora şi de a descoperii calea spre adevăr, spre soluţia problemei. Spre exemplu spre a motiva alegerea unei activităţi de observare cu tema „ Ce-i trebuie plantei ?" pentru a stimula interesul de cunoaştere am pornit de la o scurtă povestire. „Familia lui

Ionuţ” s-a pregătit să plece în concediu la mare. În apartament o mulţime de plante. Mama a rugat-o pe prietena ei să-i îngrijească plantele. Oare de ce aveau nevoie plantele?

Dirijarea percepţiei prin intermediul conversaţiei euristice constă într-o succesiune de întrebări ţi răspunsuri prin care educatoarea conduce gândirea copiilor spre descoperirea de noi adevăruri. Această modalitate de problematizare presupune o adevărată „gimnastică a gândirii” copilului. Întrebările cu caracter problematic pot fi grupate în următoarele categorii tipologice:

a. Întrebări care solicită deducerea unei însuşiri dintr-o experienţă sau acţiune dată („De ce se rostogoleşte nuca?”, „De ce se aude zgomot la rostogolirea nucii şi de ce nu se aude la rostogolirea unei prune?” etc.)
b. Întrebări care îi orientează spre tehnicile de investigare utilizate („Ce trebuie să facem pentru a şti dacă prunele sunt zemoase ?”, „Ce trebuie să facem pentru a şti ce se află sub coaja mărului?”).
c. Întrebări cu caracter ipotetic(„Ce s-ar întâmpla dacă am scoate peştele din acvariu?”, „Ce s-ar întâmpla dacă autobuzul nu ar avea faruri?).
d. Întrebări cu caracter cauzal(„De ce merge iepuraşul sărind?”, „De ce îngheaţă apa iarna?” etc.).
e. Întrebări care dirijează gândirea spre generalizări simple(„După ce cunoaştem că lupul este un animal sălbatic?”, „Ce părţi ale corpului iepuraşului au forma alungită?”).

Problematizarea poate fi introdusă sub forme mai simple şi în cazul altor metode.

2. Algoritmizarea – este o metodă care presupune utilizarea şi valorificarea algoritmilor de învăţare. Algoritmul este constituit dintr-o serie de operaţii executate într-o anumită ordine, presupune o succesiune de operaţii. Din punct de vedere psihologic algoritmii reprezintă depinderi de activitate intelectuală. Algoritmizarea ca metodă se foloseşte în general la grupele mari.

În activităţile de observare direcţionate spre cunoaşterea lumii vii algoritmul de lucru se dovedeşte a fi benefic. Observarea unui animal se desfăşoară prin aceeaşi succesiune de operaţii.:

- perceperea globală a animalului;
- Componentele corpului;
- Particularităţile fiecărei părţi a corpului;
- Mediul şi modul de viaţă;
- Înmulţirea;
- Importanţa.

Este normal că pentru educatoare aceste etape constituie un schelet logic atât pentru activitatea coerentă a operaţiilor mentale ale preşcolarului cât şi pentru educatoare, care dirijează procesul de învăţare. Insistându-se de la primele teme pe aceste secvenţe, la teme similare, apelând la schema logică de investigare prin simple întrebări ca : „Ce am învăţat despre…?”, şi acum „Ce trebuie să ştim despre…?” se activează algoritmul de lucru care facilitează descoperirea elementelor de noutate şi integrarea lor în structuri cognitive deja consolidate. Lumea plantelor în diversiunea sa poate fi abordată în activităţile de observare cu mult succes utilizând algoritmizarea.

a. părţile plantei : rădăcina, tulpină, frunze, flori;
b. Particularităţile organelor plantei;
c. Înmulţirea plantei;
d. Îngrijirea plantei;
e. Importanţa plantei.

În lucrarea de sinteză „Studii de didactică experimentală” Bunescu V. conchide că: „Rezolvând pe bază de algoritm raţional problemele pentru care sunt stabiliţi algoritmii, gândirea se eliberează de eforturi inutile şi poate să-şi canalizeze eforturile spre adevărate soluţii creatoare”- concluzie care defineşte importanţa algoritmilor de învăţare.

3. Cubul – este o metodă folosită în cazul în care se doreşte explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective. Am folosit tot cu succes în activităţile de observare şi lectură după imagini, ori de câte ori a fost necesară observarea unui animal, obiect, plantă, fenomen din mai multe perspective, ori ca mijloc de fixare a unor informaţii obţinute.

Am introdus metoda cubului în activitatea de observare cu tema „Animale domestice în

ograda bunicilor” - „Câinele”. Cum procedat:

„ Am realizat un cub pe ale cărei feţe am scris cifrele de la 1 la 6, precizând că fiecare număr reprezintă o cerinţă adresată unui anumit grup.

„ Anunţarea temei - „Astăzi vom observa un animal domestic foarte îndrăgit, câinele”. Am prezentat copiilor un căţel adevărat.

„ Am împărţit grupa de copii în 6 subgrupe urmând ca fiecare subgrupă să analizeze animalul din perspectiva cerinţei ce corespundea cifrei de pe una din fetele cubului. Numărul 1 înseamnă „Descriere!”, unde copii aveau sarcina de a spune culoarea, mărimea, forma animalului observat; numărul 2 - „Compară!”, copii având sarcina de a evidenţia asemănările şi deosebirile faţă un alt animal (la alegere); numărul 3 - „Asociază!”: „La ce te gândeşti când vezi un câine?”, „Ce simţi?”; numărul 4 - „Analizează!”: „Care sunt părţile componente ale câinelui?”; numărul 5 - „Aplică!”: „Ce foloase ne aduce câinele?”, „Cum ne ajută?”; numărul 6 – „Argumentează!” „pro” sau „contra” în ceea ce priveşte importanţa câinelui pentru om şi spune motivele pe care te bazezi în ceea ce afirmi.

„ După ce am constatat că toţi copiii au înţeles sarcinile impuse am acordat timpul necesar pentru rezolvarea acestora.

Câte un copil din fiecare subgrupă prezintă rezultatul cerinţei corespunzătoare subgrupei sale, iar educatoarea a realizat un desen în care reda rezultatul final şi complet al observării.

4. Învăţarea prin cooperare - este o metodă care implică procedee de colaborare şi activitate comună în rezolvarea unor sarcini de instruire: copiii lucrează împreună, uneori în perechi, în grupuri mici pentru a rezolva aceeaşi problemă, pentru a explora o temă nouă, pentru a crea idei noi.

După cum arăta J. Richardson, activităţile bazate pe învăţarea prin cooperare au câteva caracteristici generale:

- interdependenţa pozitivă;
- răspunderea individuală;
- caracterul eterogen al membrilor şi grupurilor;
- conducerea în comun;
- predarea directă a deprinderilor sociale;
- rolul de observator al educatoarei, care poate interveni atunci când este necesar.

Învăţarea prin cooperare, realizându-se printr-o bogată paletă de activităţi oferă copiilor o învăţare activă, un plus de lejeritate şi mai multă coerenţă procesului de predare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces. Această metodă valorifică avantajele muncii şcolare şi extraşcolare, asigurând condiţiile necesare pentru ca efortul comun al copiilor să fie bine organizat şi susţinut.

Ei au posibilitatea de a explora şi cunoaşte domenii noi, de a acumula cunoştinţe în mod independent, dezvoltându-şi competenţele precum: creativitatea, spiritul de iniţiativă, capacitatea de a comunica şi a lucra în echipă. Exemplu: Tema „ Toamna cea bogată”

Scopul activităţii: crearea posibilităţilor copiilor de a opta pentru un anumit centru în care doreşte să execute o temă punându-şi în aplicare originalitatea şi creativitatea.

Obiective: - dezvoltarea simţului artistic şi a creativităţii;

- dezvoltarea capacităţii de a lucra în comun;
- sprijinirea cunoaşterii de sine prin raportarea la colectiv;
- valorificarea unor aptitudini;
- dezvoltarea muşchilor mici ai mâinilor în vederea pregătirii pentru scris;
- stimularea percepţiei senzuale .

Materiale: - materiale din natură, hârtie glasată, foarfece, pastă de lipit, carioca, hârtie.

Alegerea grupului – 5 copii

M. – pentru că îi place foarte mult să deseneze va colora fructe;;

S. – pentru a-i reduce din fluxul energic i-am dat să rupă fâşii din hârtie creponată şi să mototolească bobiţe pentru coşuleţul toamnei.

B. – este o fetiţă temperată, va lipi bobiţele pe coşuleţ.

M. – Are siguranţă şi precizie în mişcări va decupa fructele.

A. – Cu simţ estetic mai dezvoltat va lipi, fructele şi frunzele uscate.

5. Mozaicul – este o metodă de învăţare prin colaborare şi are la bază împărţirea grupului în mai multe grupuri de lucru coordonate de educatoare.

Am folosit cu succes această metodă în activităţile de lecturi după imagini, deoarece dezvoltă abilităţi de comunicare argumentativă şi de relaţionare în cadrul grupului.

Am împărţit copii în 3 grupe de câte 4 copii fiecare; am explicat că va trebui să relateze ce văd în imaginea pe care o vor primi. Să privească cu atenţie, să discute între ei şi să stabilească împreună în grup ideea descrierii imaginii vizualizate. Fiecare grup are un conducător (lider) care va explica celorlalţi ce au stabilit că trebuie spus despre ilustraţia primită.

După ce grupele de copii şi-au încheiat lucrul, liderul fiecărei grupe prezintă celorlalţi conţinutul pregătit.

Cu succes am folosit această metodă în repovestiri cum ar fi : „Alba ca zăpada", „Punguţa cu doi bani", „Soarele şi omuleţii de zăpadă".

6. Brainstorming-ul – Având semnificaţia de *furtună în creier*, efervescenţă, aflux de idei, stare intensă de creativitate asalt de idei, una din cele mai răspândite metode de stimulare a creativităţii. Preşcolarii sunt provocaţi să participe activ la producerea de idei, se dezvoltă capacitatea de rezolvare a unei probleme prin căutarea de soluţii cât mai originale, se dezvoltă atitudinea creativă şi este favorizată, exprimarea personalităţii, este stimulată participarea tuturor copiilor la activitatea de producere a ideilor, chiar şi a celor mai timizi, este stimulată căutarea soluţiei optime prin alegerea din mai multe variante posibile.

Printre metodele moderne de stimulare a creativităţii mai sunt :

- Explozia stelară – este o metodă nou de dezvoltare a creativităţii, similară brainstorming-ului. Începe din centru conceptului şi se *împrăştie* în afară, cu întrebări asemenea exploziei stelare;
- Colţurile – are drept scop generarea unei dezbateri în contradictoriu în cadrul problemelor controversate, situaţii în care participanţii la discuţie pot avea puncte de vedere diferite.
- Ciorchinele – ca şi brainstorming-ul, stimulează realizarea unor asociaţii noi şi permite cunoaşterea propriului mod de a înţelege o anumită temă;
- Rezolvarea creativă de probleme (problem solving) – nu este numai o tehnică, ea este tot odată un mod de gândire bazat pe dimensiunea general-umană a dezvoltării de moduri specifice de interacţiune cu realitatea cotidiană; îi este caracteristic apropierea de o concepţie pozitivă şi utilă asupra realităţii.

Stilul „axat pe grup" pune accentul pe activitatea copiilor, pe participarea lor la descoperirea cel puţin a unei părţi din cunoştinţele ce urmează a fi învăţate. Dialogul devine indispensabil, ca modalitate fundamentală de lucru, nu numai între educator şi copii, ci şi în interiorul grupului între membrii săi.

Stilul de tip algoritmizat constă în asigurarea unei succesiuni rigide de operaţii între activitatea de predare şi cea de învăţare. Între programare externă ce ţine de predare, şi cea internă ce ţine de învăţare se stabilesc relaţii univoce strict deterministe. Condiţia fundamentală pentru proiectarea şi realizarea unor asemenea relaţii este cunoaşterea cât mai exactă a structurii componentelor psihice ce urmează a fi formate. Metodele şi procedeele ce caracterizează această strategie didactică sunt : algoritmizarea, instruirea programată şi exerciţiul.

Utilizarea metodelor moderne nu trebuie făcută în lipsa unor combinări şi armonizări cu metodele aşa-numite tradiţionale deoarece avantajele şi dezavantajele lor sunt complementare.

Imaginea şcolii secolului XXI este încă neclară; însă liniile de forţă pe care un observator atent le poate surprinde se pot caracteriza în două tendinţe:

- centrarea pe „copil", pe nevoile celui care este beneficiarul şi , în acelaşi timp, partenerul nostru în propria formare;
- folosirea unor metode şi stiluri moderne care să acopere cât mai bine întreaga sferă de interes a

persoanei educate, persoană care va reprezenta resursa şi creatorul de resurse pentru anii viitori.

BIBLIOGRAFIE

- Cerghit, Ioan, Neacşu Ion, Prelegeri pedagogice, Polirom, Iaşi, 2001
- Cucoş, Constantin,Pedagogie, Polirom, Iaşi, 2002
- Niculescu, Rodica, Pedagogie preşcolară, Ed. Pro Humanitate, Bucureşti, 1999;
- Revista „Învăţământul preşcolar" nr. 2-3/2007
- Sălăvăstru, Dorina, Didactica psihologiei, Polirom, Iaşi 2002
- Tomşa, Gheorghe, Psihopedagogie preşcolară şi şcolară, M.E.C, Bucureşti, 2005
- Vrăsmaş T., ‚Şcoala şi educaţia pentru toţi", Editura Miniped, Bucureşti, 2005
- Vrăsmaş E. , „Strategiile educaţiei incluzive", Editura Multiprint, Iaşi, 1998

ÎNVĂȚĂMÂNTUL INTEGRAT ȘI TRATAREA DIFERENȚIATĂ

Prof. înv. primar Florea Diana-Maria
Școala Gimnazială "Dosa Daniel"
Loc. Valea Izvoarelor, Jud. Mureș

Învăţământul românesc a suferit de-a lungul timpului multiple schimbări, a necesitat adaptări la cerinţele actuale ale elevilor. Astăzi, trăim în era tehnologiei, o era în care totul se desfăşoară cu rapiditate, iar procesul instructiv-educativ trebuie să ţină pasul.

Dar nu numai învățământul, cu tot ce presupune el – metode didactice, mijloace de învățământ, conținuturi - s-a schimbat. Învățământul integrat și tratarea diferențiată este una dintre schimbările majore care îi antrenează și implică pe dascăli și elevi în desfășurarea activităților instructiv-educative.

Pentru creșterea eficienței actului didactic se impune îmbinarea formelor de organizare pentru a realiza o predare diferențiată prin diferențierea conținuturilor și alegerea metodelor și procedeelor adecvate în funcție de particularitățile fiecărui copil.

Cunoașterea și aplicarea acestui principiu fundamental al pedagogiei se corelează funcțional cu trategiile instructiv-educative aplicate de învățători, cu obiectivele educaționale și formele de organizare a lecțiilor, cu toate celelalte principii didactice – a intuiției, al învățării prin acțiune etc., componente ce reflectă calitatea actului educațional.

Cunoașterea și respectarea particularităților psihofizice de vârsă individuale constituie o condiție „sine qua non" a intervențiilor învățătorului al cărui scop este construcția personalității școlarului care indiferent de vârstă este o structură „bio-psiho-socio-culturală".

Tratarea individuală adecvată ușurează procesul de adaptare a copilului la cerințele și obiectivele procesului didactic, la activitățile desfășurate și în afara școlii, această adaptare fiind echilibrul funcțional între acomodare și asimilare.

Psihologul American Jerome Bruner într-o lucrare de specialitate sublinia faptul că, dezvoltarea intelectuală trebuie văzută ca un proces de interiorizare a proceselor de acțiune, a celor de imagine și de simbolizare, el precizând că nu trebuie să așteptăm pasivi momentul apariției capacității de asimilare a unor cunoștințe. Dacă se creează condiții adecvate, dacă se folosesc metode active-participative și se respectă particularitățile de vârstă și individuale procesul de instruire poate influența activ capacitatea de asimilare a unor cunoștințe.

Condițiile de mediu socio-cultural și economic din familie, calitatea procesului didactic din școală, adaptarea școlarului la procesul instructiv-educativ pot accelera dezvoltarea intelectuală a școlarului, pot grăbi trecerea în următorul stadiu psihogenetic, așa cum condițiile nefavorabile pot încetini această trecere.

Tratarea diferențiată exprimă necesitatea ca organizarea, desfășurarea și evaluarea acțiunilor educative din școală să fie în acord și să stimuleze dezvoltarea psihogenetică a copilului. Sarcinile care se dau copiilor trebuie să fie în consens cu însușirile de personalitate, care se află în permanență devenire și transformare, doar așa se poate asigura o amplificare a efortului psihic și fizic al copilului.

Acțiunea de diferențiere cu copiii, trebuie stabilită în funcție de acel aspect care influențează mai puternic randamentul acestora. Stabilirea unui sistem de lucru adecvat trebuie să se facă în funcție de „capacitatea de învățare" sau de „însușire a informațiilor".

Deosebirile dintre copii sunt foarte evidente, fiind legate de capacități individuale și modalități de structurare pe plan mental relativ constant, de aici rezultă necesitatea nuanțării formelor de muncă, a metodelor folosite, a ritmului de lucru în funcție de capacitatea de asimilare dovedită de copil. Orice acțiune de diferențiere a instruirii trebuie să pornească întotdeauna de la sesizarea trăsăturilor comune, dar și a deosebirilor dintre subiecți, deosebiri referitoare la tipul dominant al proceselor nervoase superioare, dezvoltare intelectuală, capacitate de învățare, ritm de lucru, interes, înclinații, etc.

Depistarea acestor trăsături care-i diferențiază pe copii, stabilirea rolului fiecăruia în definirea comportamentului care duce la performanțele scontate, reprezintă operația inițială, premisa oricărei acțiuni de tratare diferențiată a subiecților.

Caracteristica acțiunii de diferențiere în planul organizării și desfășurării activității didactice o constituie nuanțarea modalităților de lucru, evitându-se separarea permanentă a copiilor capabili de un randament ridicat, de copii lenți, implicându-se îmbinarea rațională, echilibrată a activităților frontale cu întreaga clasă și activităților de grupuri sau individuale, adaptate particularităților acestora.

În concluzie, tratarea diferențiată înseamnă învățământ adaptat la particularitățile individuale psiho-fizice ale copilului, influențarea instructiv-educativă a cestora în funcție de individualitatea sa, pregătirea la nivelul posibilităților și intereselor, crearea unei ambianțe favorabile pentru formarea personalității în ansamblu.

Bibliografie:

• Creţu C., Curriculum individualizat şi diferenţiat, E.D.P., Bucureşti, 1998;
• Radu I.,T.,Învăţământul diferenţiat.Concepţii şi strategii, E.D.P, Bucureşti, 1978;
• Rizescu I. M., Diferenţierea activităţii cu elevii din ciclul primar în cadrul lecţiei, E.D.P., Bucureşti, 1976;

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. preşc. Areș Ginuța
Grădinița P.N."Sf.Nicolae"Vînători

Ideile unei educaţii de calitate, pentru toţi copiii, se pot cel mai bine realiza pornind de la grădiniţă.

O idee de bază în asigurarea educaţiei incluzive este prevederea conform căreia toţi copiii trebuie să înveţe împreună, fiecare după forţele şi posibilităţile sale. Copiii sunt diferiţi, capacităţile lor sunt diferite, dar în grupul de la grădiniţă fiecare poate avea un loc, un rol şi o valoare.

În planificarea demersului meu am ținut cont de această idee, parcurgând următoarele etape:

1. EVOCAREA Ca primă etapă în demersul meu a fost "Evocarea" , care are rolul " evaluării iniţiale": cântăreşte şi analizează datele de care dispunem, în vederea elaborării unei strategii optime de intervenţie. Am încercat să fac un inventar al cunoştinţelor preşcolarilor despre colegii lor " diferiţi", despre problemele lor şi cum reacţionează ei la situaţiile " diferite" pe care le-au întâlnit. Am lucrat cu grupa de preşcolari, 30 la număr, la care sunt educatoare cu vârste între 5-6 ani., din care: 1 copil de etnie rromă, 6 copii proveniţi din familii sărace, 4 copii crescuţi de bunici, 10 copii din familii de intelectuali, 9 copii ai căror părinţi aveau studii medii. Sintetizând cunoştinţele şi manifestările copiilor, am ajuns la un inventar de probleme:

CE ŞTIU COPIII DIN FAMILIE	CUM SE TRADUCE ÎN COMPORTAMENTE CEEA CE ŞTIU DIN FAMILIE
că nu toţi copiii au aceeaşi culoare; că trebuie să se joace cu copii indicaţi de părinţii lor; că unii copii nu pot merge, nu pot vedea sau auzi; unii copii sunt bolnavi, iar părinţii lor nu-l lasă să se joace cu ei; sunt copii care nu au jucării, haine, rechizite; părinţii lor nu pot să le cumpere dulciuri, fructe.	nu se joacă cu un copil" altfel" decât ei(de obicei rrom) nu-i ajută pe cei care nu se pot descurca singuri, atunci când sunt antrenaţi în diferite acivităţi; nu cedează jucăria, dacă colegul nu este din grupul său nu dau mâna unui coleg dacă nu îl place sau nu-i convine ceva la aspectul lui; nu cedează jucăriile, dulciuri, rechizite (atunci când părinţii au adus obiecte la grădiniţă)

2. REALIZAREA SENSULUI Este etapa când copiii intră în contact cu noile informaţii, prin activităţile şi strategiile de lucru care să răspundă scopurilor educative ale incluziunii respectând particularităţile de vârstă ale copiilor.

A. Activităţi de informare: albume, reviste, planşe, ilustrând viaţa copiilor din alte ţări, pentru a-i obişnui pe copii cu diversitatea oamenilor (de culoare, de aspect). Le-am povestit unele exemple de situaţii concrete în care copiii au acţionat în situaţii dificile.

Pe grupe de 6 -7 , copiii au sortat după preferinţe imagini cu copii" diferiţi" dar pe care i-ar dori ca prieteni. Fiecare grup a motivat alegerea făcută.

Am antrenat copiii în scurte povestioare create de ei cu tema: "O faptă bună", Cum ar fi viaţa fără fapte bune", Ce fapte bune poţi face tu".

B. Am aplicat **tehnica hărţii conceptuale,** pentru a afla cum gândesc copiii şi dacă necesităţile lor le consider ca fiind necesităţile tuturor copiilor.

Am desenat în mijlocul unei coli de hârtie câte un copil de culoare diferită, sugerând rasa și am dat fiecărui copil câte o coală de hârtie pentru a desena în jurul copilului tot ceea ce vor ei despre copilul desenat, tot ce ar trebui să aibă copilul desenat, tot ce le doresc ei. După 20 de minute

copiii s-au grupat câte trei, au comparat desenele şi un conducător din fiecare grup a prezentat ideile commune ce au rezultat din desene. Dar s-au căutat şi elementele diferite din desene care au fost constatate la câţiva copii. Sărace în conţinut au fost desenele din jurul chipurilor desenate cu negru sau maro- copii au desenat în jurul lor doar dulciuri şi părinţi. Desenele au fost afişate pe un panou mare grupându-le pe cele care aveau elemente commune. Pe cele în care erau mai putine elemente le-am grupat separat. Am realizat TURUL GALERIE- copiii fiind familiarizaţi cu această metod activă. Cei care nu au desenat prea multe în jurul copiilor "de culoare" au fost stingheriţi. Nu au ştiut cum să motiveze desenele sărace în conţinut.Atunci am pus întrebările în jurul cărora copiii au emis idei:

1. Doar unii copii trebuie să aibă drepturi? (**toţi au drepturi**)
2. Culoarea pielii poate influenţa sau nu copilul? (s-a răspuns **NU**)
3. Care copil din grupa noastră nu are drepturi? **(n-au existat diferenţieri**)
4. Cum ne jucăm? (**după prietenii**, dar şi prin **grupuri formate prin enumerare** sau **după cum nimerim,** după cum **ne aşează doamna educatoare**).

Din această activitate copiii au învăţat că indiferent de culoare, toţi au elemente comune: au părinţi, jucării, iubesc natura, animalele, au o casă.

C. BRAINSTORMING-UL Am aplicat de mai multe ori această metodă deoarece formează comportamente creative prin exersarea gândirii divergente, care invită la elaborarea unor rezolvări personale pentru problemele identificate în diferite situaţii. Atunci cand în grupă s-a petrecut un incident prin care s-a încercat îndepărtarea unui copil dintr-un grup sau o altă situaţie de aceeaşi natură, le-am amintit copiilor regulile discutate despre drepturile fiecăruia, despre felul în care trebuie să ne comportăm unii cu alţii. Am împărţit grupa în grupuri de 5-6 copii, le-am cerut să-şi spună ideile, să găsească rezolvări pentru incidental propus. Am notat în **lista de opinii** toate ideile lor.Le-am citit pe toate, le-am analizat împreună, găsind soluţia cea mai bună.

Am ajutat copiii să-şi formuleze ideile şi soluţiile prin întrebări ajutătoare: Ce aţi face dacă aţi fi în locul……?/ Ce ştiţi despre ……?/Ce l-aţi sfătui pe….? / Ce soluţii credeţi că aveţi……..?/ Cum vă aşteptaţi să procedeze?/ De ce credeţi că a făcut aşa……?

D. EXERCIŢII PENTRU FORMAREA UNOR VALORI În cazul unor controverse cer copiilor conturarea unei păreri ferme care să permită adoptarea de poziţii extreme.

Să luăm ca exemplu fraza :" *Eu nu mă joc cu ţiganii! Aşa mi-a zis mama*!". Le cer copiilor să se aşeze de o parte şi de alta a unei linii, cei care sunt de acord cu afirmaţia făcută de-o parte a liniei, cei care nu sunt de accord, de cealaltă parte a liniei. Fiecare îşi va spune punctul de vedere. Pe parcurs, copiii îşi pot schimba grupul dacă au fost convinşi să îşi schimbe părerea. După aceste dispute, foarte mulţi copii îşi schimbă opinia negativă avută asupra unei situaţii.

Prin **povestir**i despre copii aflaţi în dificultate şi neajutaţi de alţii am căutat să dezvolt spiritual de compasiune şi solidaritate.

Prin **activităţile artistic- plastice** am cerut copiiilor să deseneze şi alţi copii, diferit, aşa cum sunt ei în lume.

Prin **cântec** am sensibilizat copiii asupra îndemnurilor la prietenie, ajutor, toleranţă: *" Imnul păcii", "Copii din toată lumea", "Negruţa"*

Cântecul *"Negruța"* a avut un succes răsunător, deoarece toți copiii s-au costumat în costume țigănești, le-a plăcut foarte mult aceste costume și au dansat pe acest cântec.

3. REFLECŢIA În urma activităţilor desfăşurate, majoritatea copiilor au progresat în manifestarea comportamentului fizic şi verbal faţă de **copiii diferiţi** înscrişi la grupă**.**

CONCLUZII

Incluziunea este o politică de educaţie, dar în acelaşi timp, o provocare necesară într-un grup de copii, pentru formarea lor ca adevăraţi cetăţeni. Diversitatea din mijlocul unui grup poate cauza probleme care prezintă riscul de a conduce la neglijare Provocările pentru grup şi pentru cei responsabili de grup sunt de a menţine grupul împreună şi de a lupta împotriva nevoii de excludere care ar putea să apară. Acest lucru trebuie făcut încă de la grădiniţă, în prima experienţă de grup la care participă copiii, prin schimbarea modalităţilor de lucru şi prin schimbarea normelor, a regulilor, printr-o strategie , prin lipsă de prejudecăţi sau stereotipuri, pentru a facilita participarea

deplină la activităţi a tuturor copiilor.

Aceste activităţi menţionate aici trebuie să continue până când copiii nu vor mai face diferenţieri în cadrul grupului iar părinţii îi vor accepta pe toţi colegii copilului lor.

Bibliografie:

- Vrăjmaş Ecaterina „ Educaţia copilului preşcolar”, Editura ProHumanitas, Bucureşti, 1999;
- Vrăjmaş Ecaterina „Introducere în educaţia cerinţelor speciale”, Editura Credis, Bucureşti, 2004.

SUCCESUL ŞI INSUCCESUL ŞCOLAR

Militaru Mihaela Emilia
Colegiul Naţional Pedagogic „Ştefan Velovan”, Craiova

Complexitatea succesului şcolar, multitudinea şi varietatea factorilor care contribuie la atingerea acestuia determină diversitatea perspectivelor de definire a acestui concept, care, de obicei, este relaţionat, pus în paralel sau în opoziţie cu cel de *insucces şcolar.*

Potrivit Dicţionarului de Pedagogie (1979), „succesul şcolar (reuşita şcolară) constă în obţinerea unui randament superior în activitatea instructiv-educativă, la nivelul cerinţelor programelor şi al finalităţilor învăţământului”, iar „insuccesul şcolar (eşec şcolar) este înţeles ca rămânere în urmă la învăţătură, se referă la neîndeplinirea de către elevi şi studenţi a cerinţelor obligatorii din cadrul procesului instructiv-educativ, fiind efectul discrepanţei dintre exigenţe, posibilităţi şi rezultate.”

Adaptarea şi inadaptarea şcolară

Experienţa instructiv-educativă cotidiană ne demonstrează cu claritate că majoritatea copiilor dau dovadă de un comportament general acceptat de profesori şi prezintă un randament şcolar în conformitate atât cu prevederile programelor, cât şi cu capacităţile psihointelectuale de care dispun. Ei acceptă, respectă şi îndeplinesc acele reguli, norme şi cerinţe care izvorăsc din caracteristicile esenţiale ale activităţilor şcolare şi sunt inerente vieţii de şcolar. Însă o parte semnificativă dintre şcolari se confruntă cu diverse dificultăţi, greutăţi şi tulburări care se manifestă mai ales pe planul conduitei şi randamentului şcolar. Sistemele actuale de învăţământ, prin oferta lor pedagogică, sunt cu siguranţă benefice pentru anumiţi elevi, dar, din nefericire sunt cât se poate de neadecvate pentru alţii. Aceşti copii, din diverse motive, nu-şi pot dirija conduita lor în suficientă măsură în direcţia realizării cerinţelor mediului şcolar, nu-şi pot asuma în condiţii optimale rolul lor de elevi, nu pot sau nu vor să satisfacă normele, încalcă regulile, sunt refractari la influenţele educative. În acest fel, ei intră adesea în conflicte prelungite cu realitatea şi exigenţele mediului în care trăiesc.

În ultimele decenii, s-au remarcat eforturile pedagogice specifice, îndreptate spre acei copii care prin moduri şi la nivele extrem de diverse îşi manifestă inadaptarea lor faţă de normele, cerinţele şi exigenţele activităţilor şcolare.

Sfera tulburărilor de adaptare şcolară este cât se poate de largă. Intră în această sferă, spre exemplu, copiii care se abat de la nivelele medii, atât de profund, încât necesită tratamente diferite de ceea ce poate oferi şcoala. Aceste cazuri nu au loc în şcoala obişnuită, se situează în sfera câmpului de activitate instructiv-educativă obişnuită al profesorului şi interesează mai cu seamă domeniul medicinii.

În categoria inadaptaţilor şcolari intră însă şi copii care, din anumite cauze nu se adaptează mediului şcolar general sau unor dimensiuni ale acestui mediu (metode, discipline, forme de organizare). Este vorba de cei care prezintă variate dificultăţi în zona caracterului, comportamentului şi randamentului şcolar.

Dar, în anumite circumstanţe (debutul şcolar, începutul unui nou ciclu de instruire, perioada pubertăţii), toţi copiii pot întâmpina dificultăţi de adaptare.

Dificultăţile şcolare, cu efect nociv asupra dezvoltării personalităţii pot proveni atât din inadaptarea copilului la multitudinea cerinţelor şcolare, cât şi din inadaptarea şcolii la caracteristicile psihologice de vârstă sau individuale ale copilului.

Adaptarea este în relaţie cu reuşita socială, dar nu constituie unicul criteriu de evaluare al acesteia şi nici singurul determinant. Este mai degrabă un factor de stabilitate şi continuitate a efortului, o tendinţă permanentă spre valorile grupului care aspiră la succes.

„Pragul” principal pentru testarea adaptabilităţii generale a unui individ tânăr este şcoala, cu sarcinile şi exigenţele sale intelectuale şi sociale (cel mai adesea la începutul şcolarităţii, dar şi la trecerea de la un nivel la altul de învăţământ).

Adaptarea socială, în sens larg, începe să fie luată în considerare printr-unul din aspectele

sale particulare, specifice unei categorii de vârstă – adaptarea şcolară. Se consideră că adaptarea şcolară trebuie abordată cu prioritate din perspectiva proceselor de învăţare, deoarece acestea constituie aspectele fundamentale ale evenimentelor şcolare şi totodată forma de bază a activităţii elevilor. Adaptarea şcolară se manifestă pregnant în procesul de învăţare.

Se admite, în general, că un copil este adaptat când reuşeşte să aibă relaţii cu alţi indivizi şi un mod adecvat de a răspunde exigenţelor externe, social acceptate, printre care figurează şi cele şcolare. Aşadar, cu o condiţie esenţială a adaptării şcolare o reprezintă realizarea concordanţei între cerinţele obiectivelor instructiv-educative şi răspunsul comportamental adecvat al elevului fată de acestea.

Prin opoziţie, inadaptarea şcolară se referă la dificultăţile de a îndeplini sarcinile şcolare, cât şi la eşecul de integrare în mediul şcolar din care copilul face parte.

Numeroase studii de psihologie şcolară atrag atenţia asupra tendinţei sensibile de creştere a frecvenţei acelor cazuri de dificultăţi întâmpinate de elevi, care se pot înscrie în sfera inadaptării şcolare. Faptul că mai mulţi copii nu pot satisface în condiţii corespunzătoare cerinţele şi exigenţele şcolare atestă, pe de o parte, că şcoala nu acordă suficientă atenţie acestei categorii de copii şi nu reuşeşte să găsească acele strategii, metode, tehnici şi influenţe care să prevină să atenueze şi să amelioreze dificultăţile cu care se confruntă elevii, iar pe de altă parte ne arată că majoritatea profesorilor nu sunt suficient de bine pregătiţi şi nici nu au o înclinaţie deosebită pentru educarea copiilor care se abat de la normă, a celor care prezintă anumite cerinţe educative speciale.

Reuşita şcolară sau succesul şcolar

Reuşita şcolară, etichetată prin nota aplicată randamentului şcolar, este variabila complexă care exprimă adaptabilitatea elevului la sarcinile şcolare.

Succesul şcolar poate fi considerat o expresie a concordanţei între capacităţile, interesele elevului, pe de o parte, şi exigenţele şcolare, formulate şi prezentate elevului prin diverse metode instructiv-educative, pe de altă parte. Succesul şcolar este recunoaşterea capacităţii de exprimare prin performanţele învăţării, valorificându-se la maxim capacităţile şi disponibilităţile biopsihice (Macavei, 1997).

Cunoaşterea condiţiilor determinante ale succesului în activitatea de învăţare, aflarea cauzelor reuşitei sau nereuşitei şcolare, orientează activitatea profesorului, care poate astfel adopta măsuri pentru sporirea capacităţii intelectuale şi morale a elevului sau pentru prevenirea pierderilor şcolare.

Cercetările pedagogice şi psihologice au reuşit într-o măsură considerabilă să evidenţieze tipul şi natura factorilor care joacă un rol important în reuşita şcolară. Succesul, ca şi opusul său, insuccesul, depind de numeroşi factori, sociali, obiectivi sau factori interni, care ţin de natura individului: motivatia, nivelul de aspiraţie, ritmul de activitate, puterea de muncă, stabilitatea emoţională, trăsături ale voinţei, rezistenţa la efort.

Adaptarea elevului la cerinţele şcolare, respectiv randamentul lui în activităţile instrucţionale este determinat în mare parte de multitudinea factorilor pedagogici (Macavei, 1997; Creţu, 1999): cerinţele programelor şcolare, respectiv gradul de adecvare ale acestora la nivelul de dezvoltare al elevilor; pregătirea psihopedagogică a educatorilor; aptitudinile pedagogice, tactul şi competenţa instrucţională a educatorului; caracteristicile mediului educaţional şcolar; modul de elaborare şi realizare efectivă a obiectivelor; strategiile, procedeele, metodele, tehnicile şi mijloacele utilizate; modul de proiectare şi organizare a situaţiilor de învăţare; modalităţi de evaluare folosite; orarul zilnic; diferenţierea cerinţelor şcolare.

Insuccesul şi eşecul şcolar

Marile progrese în domeniul psihologiei pedagogice au fost stimulate de permanentele provocări ale şcolii, între care trebuie menţionate eşecul şcolar, handicapul cultural, inadaptarea şcolară în scopul asigurării securităţii profesionale ulterioare şi adaptării la viaţa adultă.

Majoritatea autorilor apreciază că inadaptarea se traduce prin posibilităţile sau chiar incapacitatea individului de a-şi asuma rolul său normal în viaţa socială, de a satisface normele regulile şi legile, într-un cuvânt toate exigenţele mediului său ambiant, în condiţiile în care el dispune de o dezvoltare psihofizică relativ normală.

În funcţie de dimensiunile şi situaţiile sociale în care se manifestă, inadaptarea ia forme specifice: socială, familială, şcolară, profesională etc. Trebuie remarcat faptul că inadaptarea şcolară este de fapt o formă specifică a inadaptării sociale. Ea constă şi se obiectivează în greutăţile serioase ale elevului de a realiza cerinţele şi exigenţele şcolare, mai ales a celor vizând comportamentul şi performanţele în învăţare. Elevul inadaptat nu progresează în ritmul celorlalţi, nu-şi lărgeşte orizontul cultural în mod adecvat, nu se dezvoltă corespunzător în condiţiile activităţilor didactice obişnuite. Intervine deci o perturbare a relaţiilor dintre exigenţele mediului şcolar şi elementele structurale ale personalităţii elevului.

Cauze ale eşecului şcolar

După cum rezultă din cercetările ştiinţifice de specialitate, cauzele care generează eşecul sau fenomenul de insucces şcolar sunt de natură fizio-psihologică, social-familială şi pedagogică (Macavei, 1997; Rudică, 1999).

Eşecul şcolar este o realitate complexă şi este foarte greu să i se izoleze toate elementele. Cele mai grave forme ale insuccesului şcolar sunt abandonul şi repetenţia.

Abandonul şcolar este reprezentat de elevii care părăsesc şcoala înainte de terminarea ei, renunţând la studiu în mod deliberat sau forţaţi de anumite împrejurări.

La aceştia se adaugă neşcolarizaţii, copiii ce provin din familii dezorganizate, înapoiate cultural, iresponsabile etc. Repetenţia este o formă drastică a insuccesului şcolar. Repetarea clasei este indicată ca mijloc de luptă şi ca măsură limită împotriva unui slab nivel la învăţătură. Condiţiile repetării clasei sunt prevăzute în regulamentul şcolar.

Există în realitatea şcolară şi numeroase situaţii de false eşecuri. Astfel, timizii autentici, indecişii, resemnaţii - apreciază, de obicei, în mod exagerat dificultatea sarcinilor şcolare de moment, considerându-le chiar de netrecut, deoarece nu au încredere în propriile posibilităţi de acţiune. Cel mai mic eşec înregistrat îi determină pe aceşti elevi să se devalorizeze şi mai mult şi să dezvolte o teamă de eşec, pe care-l vor privi ca pe o fatalitate.

De la formele sale cele mai simple de dificultăţi cu care se confruntă şcolarii accidental, aparent sau real, până la formele cele mai persistente şi grave, de neşcolarizare, repetenţie şi abandon, aria de manifestare a insuccesului şcolar este întinsă, mobilă şi complexă.

Terapia eşecului şcolar are în vedere atingerea unui deziderat de maximă importanţă al şcolii româneşti, acela de a asigura condiţiile pentru o învăţare eficientă pentru toţi, în funcţie de particularităţile biopsihice ale elevilor. În acest sens, direcţiile actuale ale învăţământului din România şi din întreaga lume fac apel la premisele teoretice şi practic-aplicative care vin din direcţia pedagogiei diferenţiale. Un învăţământ diferenţiat, individualizat, centrat pe elev, pe necesităţile şi posibilităţile lui, pare a fi şansa de a diminua şi chiar înlătura pierderile şcolare. Fiecare vârstă are posibilităţile ei, dar copiii aparţinând aceleiaşi vârste nu sunt identici unii cu alţii. Fiecare este un unicat şi, de aceea, educaţia trebuie să fie adecvată particularităţilor individuale ale fiecăruia.

În concluzie, există o mare varietate de componente care configurează instalarea stării de reuşită sau de eşec. În cazul unui eşec, explicaţiile instituirii acestuia sunt foarte importante, fiecare ipostază a eşecului necesitând o abordare şi o rezolvare distinctă. În procesul didactic, se impune cu necesitate un mediu instructiv-educativ de nuanţă formativă, care să stimuleze dezvoltarea motivaţiei cognitive şi a dorinţei şi voinţei de stăpâni şi a utiliza strategii de raţionament operaţional formal, convingând pe elevi că în activităţile profesionale se solicită tot mai mult asemenea competenţe.

Bibliografie:

1. Cristea,G., "*Psihologia educaţiei",* Editura CNI Coresi, Bucureşti, 2004
2. Cucoş,C., (coord.), "*Psihopedagogie*", Editura Polirom, Iaşi, 2008
3. Jigău,M., "*Factorii reuşitei şcolare*", Ed. Grafoart, Bucureşti, 1998,

SCOALA ROMÂNEASCĂ IN PANDEMIE

Prof. Olteanu Roxana
Şcoala Gimnaziala Tudor Vladimirescu Piteşti

În urma cu fix un an, începeam să experimentăm ceea ce până atunci văzusem numai în filme. Realitatea s-a transformat sub ochii noştri, cu o viteza extraordinară şi într-o direcţie nebănuită. Nimic din ceea ce ştiam şi acceptam până atunci drept normalitate nu a mai fost valabil. Un uriaş puzzle se construia în timp real.

În toată această ecuaţie, copiii păreau la adăpost. COVID-19 nu se manifestă în forme grave la copii. S-au închis şcolile şi nimeni nu şi-a dat seama de ce va urma, pentru că nimeni nu a fost pregătit. Într-adevăr, elevii pentru care mediul online nu mai avea necunoscute s-au adaptat cel mai uşor la şcoala... pe tabletă. Dar, potrivit cifrelor oficiale, în România, 65.000 de copii au rămas în afara orelor de curs. În afara propriei vieţi şcolare. Lipsiţi de sprijinul familiei şi/sau fără mijloace tehnice ca să poată lua parte la lecţiile online, aceştia au abandonat.

Şcoala, nu trebuie să uităm, nu este doar un spaţiu pentru învăţarea academică, ci şi pentru învăţarea abilităţilor sociale, pentru învăţarea abilităţilor emoţionale. Când un elev spune „îmi e dor de colegii mei şi chiar aş vrea să mă întorc la şcoală din nou", el dă glas unor nevoi emoţionale, psihologice extrem de profunde: nevoia de apartenenţă, nevoia de conexiune, nevoia de a ne raporta la un model, fie el în persoana învăţătoarei sau a unui coleg mai popular, a unui lider informal al comunităţii şcolare.

Izolarea a adus cu ea multe alte drame nebănuite – pe unele le conştientizăm şi le cuantificăm, altele vor ieşi la iveală în anii ce vin. Specialiştii - profesori, psihologi, medici - trag un semnal de alarmă. Au apărut vaccinurile, dar pandemia nu s-a terminat.

RELAŢIA DINTRE INTELIGENŢA EMOŢIONALĂ ŞI INTELIGENŢA NATURALISTĂ

Prof. Inv. Preşc. Maricela Batrînu
Grădiniţa cu P.P. nr.17(11)Focşani, Vrancea

Termenul de ***inteligenţă*** provine de la latinescul *intelligere,* care înseamnă a relaţiona, a organiza sau de la *interlegere*, care presupune stabilirea de relaţii între oameni.

Chiar terminologia sugerează faptul ca inteligenţa depaşeşte gândirea care se limitează la stabilirea relaţiilor dintre însuşirile esenţiale ale obiectivelor şi fenomenelor şi nu a relaţiilor între oameni. Cât de complexă este această latură a personalităţii reiese din modul ei de abordare în istoria filozofiei si psihologiei. Parerile fata de inteligenta au oscilat de la acceptarea si sublinierea rolului ei în cunoaştere, până la diminuarea semnificaţiei ei sau chiar până la eliminarea ei din existenţa umana.

Inteligenţa reprezintă o calitate a întregii activităţi mintale, ca expresia organizării superioare a tuturor proceselor psihice, inclusiv a celor afectiv - motivaţionale. Pe masură ce se formează şi se dezvoltă mecanismele şi operaţiile tuturor celorlalte funcţii psihice vom întâlni o inteligenţă flexibilă si suplă.

Studiile arată că fiecare dintre noi, adulţi sau copii, dispunem de mai multe tipuri de inteligenţă, dintre care unul sau două sunt dominante. Tipul de inteligentă dominant determină felul în care copilul abordează invăţarea si domeniile în care poate obţine rezultate superioare. Aceasta este ideea care stă la baza teoriei inteligenţelor multiple, dezvoltată de psihologul Howard Gardner. Printre tipurile de inteligenţă menţionate de această teorie se numără atât inteligenţa naturalistă cât şi inteligenta emotională. Inteligenţa emoţională este formată din mai multe elemente: întelegerea mai bună a propriilor emoţii, gestionarea eficientă a propriilor emoţii, creşterea semnificativă a calitaţii vieţii, o convivţuire cu un grad de confort ridicat, crearea de relaţii mai bune la toate nivelele cu cei din jur şi creşterea productivităţii şi a imaginii personale. Conform cercetărilor statistice, competenţa emoţională este de două ori mai importantă decât abilităţile tehnice sau intelectuale. Dezvoltarea inteligenţei emoţionale reprezintă inţelegerea şi gestionarea emoţiilor pentru a crea relaţii armonioase cu cei din jur.

Inteligenţa naturalistă presupune dragostea pentru natură, plante şi animale, înţelegerea lumii naturale, abilitatea de a recunoaşte indivizi şi specii şi de a stabili relaţii ecologice; interacţionează eficient cu creaturi vii şi pot discerne cu uşurinţă fenomene legate de viată şi de natură. independente unele de altele.

Referitor la inteligenţa emoţională Steve Hein subliniază faptul că o persoană poate să fie inteligentă fără însă a fi capabilă să demonstreze că posedă o anumită abilitate, deşi poate dispune de un potenţial înalt de abilităţi. În ce priveşte termenul "abilitate" acesta are două sensuri: potenţial, dar ca abilitate nedezvoltată încă şi potenţial care a fost dezvoltat în ceva care poate fi demonstrat. Definiţia ignoră faptul că un copil poate porni în viaţă cu un potenţial ridicat de inteligenţă emoţională înnăscută dar care poate fi ulterior lezat.

Testele specifice se limitează numai la câteva emoţii comparativ cu termenii care sunt disponibili în limbă engleză pentru desemnarea stărilor emoţionale.

Înţelegerea emoţiilor ar fi mai bine definită ca şi cunoştinţe despre emoţii, şi nu ca un aspect al inteligenţei emoţionale. Cunoştinţele pot fi predate însă inteligenţa este un potenţial situat înainte ca orice învăţare să aibă loc. Poate aspectul cel mai interesant al acestui criticism este întrebarea firească cum putem măsura emoţiile prin intermediul unui test. Cele patru forme propuse de Steve Hein sunt:

a)idenitifcarea emoţiilor, perceperea şi exprimarea;
b)facilitatea emoţională a gândirii;
c)înţelegerea emoţiilor;
d)organizarea emoţiilor.

Un rol important îl au experienţele de viaţă datorate părinţilor, profesorilor, mediului social şi cultural care pot dezvolta sau leza inteligenţa înnăscută, iar coeficientul inteligenţei emoţionale nu

reprezintă decât o măsură relativă a stării de dezvoltare sănătoasă sau nesănătoasă a inteligenţei emoţionale înnăscute a unui individ.

Caracteristicile unui copil cu inteligenţa naturalistă ridicată

- Inteligenţa naturalistă este sesizabilă la copiii care invaţă cel mai bine prin contactul direct cu natura. Acestora le place să petreacă timpul cu precădere în aer liber.
- Copiilor cu inteligenţă naturalistă le place să alcătuiască proiecte la stiinţe naturale: observarea păsărilor, alcătuirea insectarelor, îngrijirea copacilor sau a animalelor. Sunt preocupaţi de mediul înconjurător si interesaţi de zoologie si botanică.
- Cel mai probabil, au deja un animal de companie sau şi-ar dori foarte mult unul.
- Copiii cu inteligentă naturalistă ridicată care traiesc la oraş îsi manifestă această calitate printr-o bună orientare in spaţiul exterior sau prin capacitatea de a reţine multe detalii despre viaţa animalelor.

Cum ai putea să dezvolţi inteligenţa naturalistă la copilul tău?

Iata câteva activităţi care îi vor dezvolta copilului inteligenţa naturalistă:

1. Plimbaţi-vă frecvent în natură, indiferent de vremea sau anotimpul de afară.
2. Realizaţi secvenţe din momente diferite ale zilei: peisaje naturale surprinse dimineaţa sau la apusul soarelui.
4. Citiţi fragmente de poveşti în care natura apare descrisă si incercati sa o desenaţi.

În teoria lui Gardner cele două emoţii operează cu sisteme modulare, fără intervenţia unui „control central" care să le coordoneze. Prin urmare, abilităţile unei persoane apreciate ca având un tip de inteligenţă trebuie să fie, în teorie, necorelate cu abilităţile persoanei apreciate cu alt tip de inteligenţă.

Punerea în practică a ideilor sale a fost centrată pe trei aspecte:

a) încrederea de a construi materiale instrucţionale pentru module neexistente în planurile de învăţământ, cu scopul de a dezvolta abilităţi ale elevilor;

b) dezvoltarea şi testarea unor instrumente folosite pentru verificarea acestor abilităţi în domeniile noi, propuse prin studiu, prin module;

c) centrarea atenţiei pe o zonă mai largă de talente ce poate conduce la descoperirea unor copii ce sunt caracterizaţi de un tip de inteligenţă dominantă, dar care, în colectivul din care fac parte, nu sunt remarcaţi sau sunt în pragul unui eşec şcolar.

Deşi sunt separate şi independente unele faţă de altele, inteligenţele interacţionează şi operează împreună la nevoie. Fiecare tip de inteligenţă cunoscut prezintă o zonă de proiecţie pe scoarţa cerebrală. Tipurile de inteligenţă propuse de autor nu sunt uşor măsurabile, decât prin intermediul testelor de inteligenţă convenţionale. De asemenea, ele pot fi evaluate prin activităţile întreprinse de copii la şcoală.

Bibliografie:

www.scrigroup.com
ro.scribd.com
psihologie-cursuri.blogspot.com

NECESITATEA CUNOAȘTERII PROFILULUI PSIHOPEDAGOGIC AL COPILULUI PREȘCOLAR

Prof.Înv.Preşcolar Bolborici Maria-Marilena
Grădinița Cu Program Prelungit Nr.1, Urziceni

"Începeţi deci prin a vă studia mai bine elevii, căci cu siguranţă, nu îi cunoaşteţi deloc" J.J. Rousseau

Omul parcurge în dezvoltarea sa bio-psiho-socială-culturală pentru a deveni adult, mai multe etape. Una dintre ele este perioada preşcolară.

Preşcolaritatea aduce schimbări semnificative în viața copilului în ceea ce priveşte dezvoltarea somatică, dezvoltarea psihică si cea relaţională.

Unii autori consideră că dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea înclinaţiilor şi capacităţilor cognitive, în aceasta perioadă are loc într-un procent nemaiîntâlnit în celelalte etape de dezvoltare ontogenetică a psihicului, 50% din inteligenţă se dezvoltă până la 4 ani, 30% între 4 si 8 ani. Aceste date atrag atenţia asupra modului necesităţii de a exersa şi fructifica potenţialul creativ al copilului, de a forma şi dezvolta premisele eului cognitiv-afectiv, acţional, de a trasa şi genera însuşirile personalitaţii în devenire.

Éduard Claparède afirma în *Psihologia copilului şi pedagogia experimentală* (1975, p.45), că: "Institutorul care îşi începe practica fără sa aibă cunostinţă de psihologie, este forţat să recurgă la tatonări de pe urma cărora elevii săi au de suferit; este silit să-şi facă experienţele *in anima vili (cobai)*…Desigur, construind mereu poduri care se prăbuşesc sau maşini care explodează, un tehnician lipsit de pregătire teoretică va izbuti să-şi ducă la bun sfârşit lucrul, să găsească empiric formulele de construcţie, pe care nu este în stare să le calculeze. Dar cine are nevoie de un asemenea inginer? Exact in aceeasi situaţie este şi institutorul, cu deosebirea că, atunci când un pod începe să crape în cursul construcţiei, ne dăm seama imediat şi-l reparăm sau facem altul. Însă dacă o inteligenţă sau un caracter sunt stânjenite în evoluţia lor, nu descoperim acest lucru decât prea târziu pentru a putea îndrepta lucrurile şi în nici un caz nu le putem reconstrui"

Perioada preşcolară reprezintă perioada unor achiziții psiho-comportamentale remarcabile a căror calitate va influența adaptarea și integrarea copilului în etapele următoare ale dezvoltării lui. "Acum se formează toate conduitele adaptative de bază, se constituie structurile intelectuale şi creative mai importante – inclusiv sociabilitatea, caracteristicile comportamentelor de bază, reacţiile afectiv-volitionale etc." (Oprescu & Tomșa, 2007, p. 58).

Pe parcursul perioadei preşcolare motricitatea cunoaşte o dezvoltare intensă. Astfel, la vârsta de trei ani, mişcările copilului sunt neîndemânatice, spontane, relativ necoordonate, urmând ca la 4-5 ani mişcările să devină fine, delicate, armonioase, această perioadă fiind denumită de unii specialişti în domeniul educaţiei ca fiind „vârsta graţiei".

Aşa cum susţin unii autori, motricitatea şi acţiunea cu obiectele ajută la îmbogaţirea şi diversificarea planului cognitiv al copilului de vârstă preşcolară, la formarea, solidificarea personalităţii sale dar şi la apariţia primelor reglaje voluntare.

Organizarea voinţei este o formă complexă de reglaj psihic, fără apariţia şi organizarea voinţei copilul de vârstă preşcolară nu ar fi capabil să fie atent în timpul activităţilor desfăşurate în grădinţă, să memoreze sau să-şi controleze stările afective.

Copilul îşi dezvoltă autocontrolul voluntar pe măsura trecerii de la o vârstă la alta. Astfel, observăm că la grupa mijlocie şi mare preşcolarii sunt capabili să desfăşoare activităţi care le plac mai puţin sau chiar deloc. Acest lucru este realizabil atunci când produc satisfacţii părinţilor sau când li se promit alte activităţi dorite. Motivaţia este un factor important care susţine voinţa, astfel încât dacă dorim să educăm voinţa copilului de vârstă preşcolară trebuie să-i stimulăm motivaţii puternice (Creţu, 2001).

În perioada preşcolară, procesele sensorial -perceptive cunosc o dezvoltare impresionantă, uimitoare. Sensibilitatea vizuală şi auditivă a copilului preşcolar trec pe primul plan având rolul de a capta informaţiile.

Copilul preşcolar este capabil de discriminări vizuale mai fine, pe care acum are posibilitatea să le identifice mai precis cu ajutorul cuvântului şi să le fixeze mai bine în memorie.

La vârsta preşcolară, sensibilitatea auditivă devine de circa două ori mai fină decât la antepreşcolar. În acelaşi timp, preşcolaritatea este o etapă propice pentru formarea auzului fonematic specific învăţării limbilor străine, deoarece nu sunt încă stabilizate structurile perceptive specifice limbii materne, care pot limita diferenţierile fonematice specifice altor limbi (Tomşa & Oprescu**,** 2007).

Gândirea este componenta cea mai importantă a intelectului pentru că datorită ei se ating toate performanţele acestui nivel cognitiv şi totodată influenţează semnificativ celelalte componente.

Strâns legat de evoluţia gândirii este şi evoluţia limbajului.

Majoritatea specialiştilor în domeniul educației consideră că vocabularul copilului preşcolar poate să înregistreze creşteri de la cca.800 de cuvinte la 3 ani până la cca. 3500-4000 la 6 ani. Se dezvoltă coerenţa limbajului, caracterul său închegat, structurat.

Materialul necesar desfăşurării normale a gândirii şi limbajului este dat de realitate, de povestirile adulţilor, dar şi de propria memorie a copiilor. Dacă la vârsta antepreşcolară memoria are un caracter spontan, în preşcolaritate datorită dezvoltării gândirii şi mai ales a limbajului interior, alături de memorarea mecanică apare şi cea logică, alături de cea involuntară se dezvoltă şi cea voluntară.

Asemenea memoriei şi **imaginaţia** cunoaşte o amplă dezvoltare şi este stimulată şi de trăirile sale afective: plăcerea, bucuria, îl fac pe copil să-şi amplifice imaginativ aşteptările, să vadă jucăria preferată ca fiind cea mai frumoasă.

La preşcolarul mic predomină imaginaţia reproductivă. Ea este antrenată mult în vizionarea poveştilor şi povestirilor, copilul dorind să vadă aceleaşi lucruri de mai multe ori, pentru că în acest fel el poate să-şi consolideze imaginile respective. În schimb însă, preşcolarul mare doreşte să audă lucruri noi.

Dezvoltarea unor elemente componente ale intelectului copiilor n-ar fi posibilă fără prezenţa **atenţiei,** care este capacitatea de orientare, focalizare şi concentrare asupra obiectelor şi fenomenelor în vederea reflectării lor adecvate.

Atenţia involuntară predomină la această vârstă, ea fiind permanent susţinută de marea curiozitate a copilului preşcolar.

Stabilitatea atenţiei este dependentă de caracteristicile activităţii desfăşurate, cum ar fi: gradul de adecvare a activităţii la capacităţile copilului, noutatea, caracterul stimulativ şi antrenant al acesteia.

Orice activitate educaţională desfăşurată cu preşcolarii se întemeiază pe cunoaşterea psihologică a acestora, calitatea procesului educaţional depinde esenţial de cunoştinţele psihologice al celor ce-l întreprind. Emile Planchard a sintetizat această idee în sintagma: „Nemo psychologus, nisi paedagogus !" (Nu poti să fii pedagog fară a fi psiholog!), subliniind astfel forţa acestei interdependenţe (Ezechil, Lăzărescu & Păişi**,** 2002) iar Pestalozzi afirma: „Materialul cu care lucrează educatorul este omul- copilul pe care trebuie sa-l cunoască de aproape şi exact, întocmai cum cunoaşte grădinarul legumele din grădina sa"

Cadrele didactice din învaţământul preşcolar au misiunea de a orienta procesele dezvoltarii psiho-fizice ale copiilor în scopul valorificării potenţialului lor nativ şi pentru a favoriza integrarea cu succes în societate a acestora. Astfel, trebuie sa fie mereu atente la schimbarile ce se produc în interiorul copilului, să înlesnească manifestarile favorabile şi să înfrâneze manifestarea acţiunilor nefavorabile.

METODE UTILIZATE ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV-EDUCATIVĂ LA GEOGRAFIE

Ionuț-Adrian Drăguleasa
Masterand, Universitatea din Craiova, Departamentul de Geografie

Introducere

Activitatea procesului instructiv-educativ determină permanente dezvoltări ale concepţiilor cu privire la modul în care se desfăşoară o lecție de geografie. Abordările teoretice şi practice a fenomenului instructiv-educativ, datorită complexităţii sale, cuprind o diversitate variată de orizonturi prin care poate fi evaluat și analizat.

Literatură de specialitate

Termenul de „metodă" vine de cuvântul grecesc „metados" care ne arată drumul sau calea care conduce spre adevăr. „Esența metodei de învățământ rezultă din esența însăși a activității de învățare, ca o formă specifică cunoașterii umane, supusă în principiu acelorași legi ale didacticii, cunoașterii științifice și artistice (Cerghit, 1976, p.11).

Metodele didactice reprezintă „o cale eficientă de organizare și conducere a învățării, un mod comun de a proceda care reunește într-un tot familiar, eforturile profesorului și ale elevilor săi" (Cerghit, 2001, p.63).

Simion Mehedinți (1996) susține că „metodica predării geografiei este firul certitudinii practice, adică mijlocul de a alege cel mai nimerit șir de fapte și de idei pentru a transmite minții încă minoră a copiilor și a tinerilor partea esențială din adevărurile de care e vorba".

În didactica modernă „metoda de învățământ este înțeleasă ca un anumit mod de a proceda care tinde să plaseze elevul într-o situație de învățare, mai mult sau mai puțin dirijată care să se apropie până la identificarea cu una de cercetare științifică, de urmărire și descoperire a adevărului și de legare a lui de aspectele practice ale vieții" (Ionescu, Radu, 2001, p.126).

Rezultate și discuții

O strânsă legătură are metodica geografiei cu psihologia pedagogică care-i oferă informații asupra legilor psihologice în conformitate cu asigurarea însușirii cunoștințelor de către elevi pe diferite trepte de vârstă. Metodica predării geografiei nu se poate însă constitui ca știință numai pe baza acestor legături, oricât de importante ar fi ele, ci trebuie să-și subordoneze existența coordonatelor de început a primelor elemente de orientare în natură, a cunoașterii mediului înconjurător constituie în global ca științe geografice (Tomescu, Alexandru, Popa, Stan, 2001, p.12).

Metodica predării geografiei poate să urmărească principalele ținte care au un aport important la concretizarea procesului instructiv-educativ al disciplinelor care se studiază (Geografie generală, clasa a V a, Geografie generală și Europa, clasa a VI a, Geografia continentelor extraeuropene, clasa a VII a, Geografia României, clasa a VIII a):

a) Stabilirea scopului instructiv-educativ al învățământului geografic preuniversitar în concordanță cu noile cerințe ale societății românești putându-se realiza prin:

- Aplicarea procedeelor, metodelor și principiilor pedagogice generale specifice geografiei pentru dezvoltarea de capacități intelectuale și competențe specifice/generale în vederea însușirii cunoștințelor fundamentale care se dezvoltă prin geografie;
- Alegerea informațiilor importante și utile, potrivit nivelului de înțelegere al fiecărui elev;
- Adaptarea mijloacelor de învățământ necesare în accesibilizarea informațiilor geografice;
- Dirijarea demersului didactic pentru cunoașterea elementelor și fenomenelor geografice;
- Aplicarea corectă a strategiilor pentru dezvoltarea unor noțiuni și limbaj geografic științific;
- Explicarea celor mai importante concepte din geografie.

b) Realizarea deprinderilor de raportare corectă în timp și spațiu, de localizare a principalelor elemente specifice geografiei, de orientare cu busola, de prelucrare și interpretare a datelor statistice existente (pornind de la nivel local, regional și național).

3. Dezvoltarea de atitudini și valori care se referă la:

- ✓ Respectul/aprecierea elevilor față de cadrul natural și uman al României;

- ✓ Protecția ecosistemelor și a mediului înconjurător;
- ✓ Manifestări pozitive față de cultură, societate, educație și civilizație;
- ✓ Prețuire pentru diversitate.

Didactica geografiei urmărește inițierea viitorilor profesori, dar și a celor care profesează, fără a se opri doar la aspectele fundamentale ale teoriei și practicii procesului educațional prin geografie, ci și la obiectivele, finalitățile, conținuturile învățării, metodelor și mijloacele de predare-învățare-evaluare, proiectarea activității didactice (Ilinca, 2008, p.10).

În funcție de stilul de predare al fiecărui cadru didactic, acesta ilustrează un element component al procesului instructiv-educativ, de acesta depinde demersul de îndeplinire a setului de scopuri generale educaționale. Stilul de predare al profesorului determină anumite efecte asupra gradului de interiorizare a cunoștințelor elevilor, nivelul de implicare în ceea ce privește procesul educațional, dezvoltarea competențelor psihosociale, stilului de învățare adoptat de fiecare elev/student etc.

După părerea mea, prin studierea disciplinei „geografie" elevii acumulează metode cantitative și calitative în legătură cu diversele fenomene care se desfășoară în natură și societate; astfel cunoștințele dobândite pe parcursul anilor de studiu, îi ajută să se dezvolte din punct de vedere al gândirii.

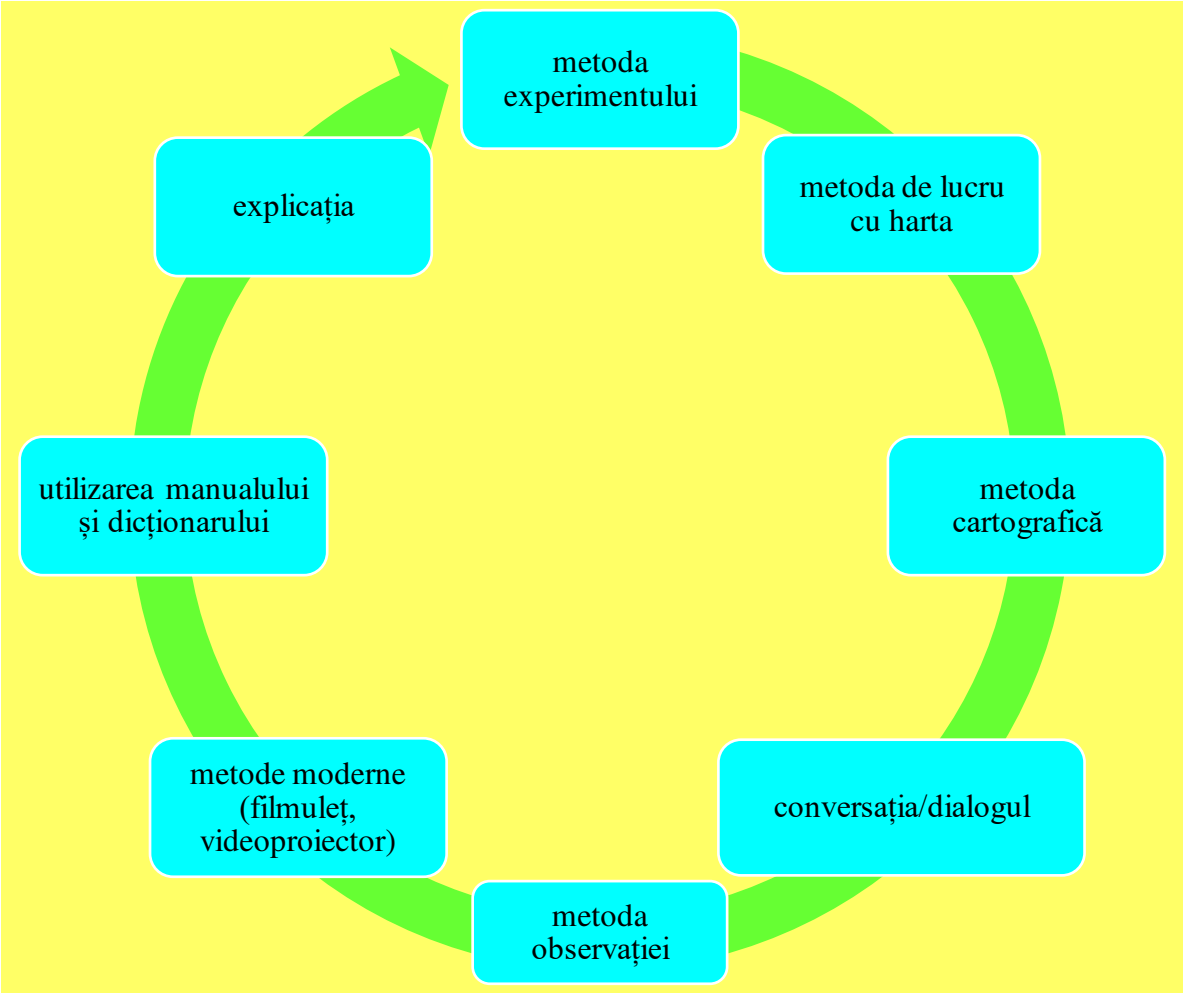

Figura nr. 1 Metode de învățământ utilizate în geografie

Sursa: prelucrare proprie

O importantă problemă metodico-didactică o constituie corelarea cunoștințelor de geografie cu alte discipline de învățământ (ex. chimie, biologie, fizică, geologie etc.).

Din punct de vedere practic, includerea unor noi cunoștințe de la alte discipline care sunt înrudite cu geografia, trebuie să fie incluse în mod organic, într-o formă accesibilă, cu ajutorul unor mijloace și materiale de învățământ sugestive.

Obiectivele actuale ale geografiei ca ştiinţă vizează trei direcţii: analiza, diagnoza şi prognoza mediului geografic, formularea de studii şi soluţii cu caracter aplicativ în scopul organizării optime şi a utilizării viabile a mediului de către om. (Maria Dulamă, 1996, p.27).

Sub raport metodic și științific, o primă problemă, importantă o constituie discutarea, cu elevii a modalităților prin care este posibilă evaluarea aptitudinilor și competențelor dobândite în cadrul orelor de geografie. Evaluarea însușirii cunoștințelor (modul de realizare a obiectivelor) se poate face pe baza unei probe de evaluare (test semestrial, test anual) care să cuprindă o serie de întrebări referitoare la problematica disciplinei studiate. În opinia mea, explicarea, conversația, dialogul și lucrul cu harta, reprezintă nucleul de metode ce pot acoperi 75% din predarea geografiei. Pe lângă aceste metode se folosesc în practică și altele, ca de exemplu: lucrul cu manualul, învățarea prin descoperire, fișe de lucru individuale/pe grupe, problematizarea (activitatea și gândirea a elevului asupra problemelor pe care le are de rezolvat) etc.

Concluzii

Având în vedere cele enunțate mai sus, între metodică și didactică există o strânsă corelație a elementelor geografice; în procesul de învățământ participă două elemente care se intercondiționează, elevul și cadrul didactic. În urma celor două elemente importante, rezultatul corelației, depinde de modul în care, profesorul, ca factor coordonator, reușește să pună de acord activitatea de predare cu particularitățile psihice ale elevului, în vederea asimilării cunoștințelor de la lecția predată la ora de geografie.

În concluzie, trebuie să se folosească pe scară largă munca independentă a elevilor, aceasta constituind unul din principalele mijloace de însușire a aptitudinilor și cunoștințelor pe care le-au acumulat în cadrul orelor de geografie.

Prin urmare,volumul de materie care se predă și profunzimea explicațiilor trebuie să difere în funcție de vârsta elevilor, să fie diferit de la clasă la clasă și gradul de dezvoltare a gândirii la elevi.

Bibliografie

Bocoș M., Chiș V., Ferenczi I., Ionescu M., Lăscuș V., Preda V., Radu I. (2001), Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca.

Cerghit I., Neacșu I., Negruț-Dobridor I., Pânișoară I.O. (2001), Prelegeri pedagogice, Editura Polirom, Iași.

Cerghit I. (1976), Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Dulamă M. E., (1996), Didactică geografică, Editura Clusium, Cluj-Napoca.

Ilinca N. (2008), Didactica geografiei, Editura Didactică și Pedagogică, R.A. București.

Mehedinți S. (1966), Opere alese (capitolul Metoda și metodica), Editura Științifică, București.

Tomescu V., Alexandru GH., Popa F., Stan L. (2001), Metodica Predării Geografiei și Științelor Naturii în ciclul primar, Editura „Gheorghe Alexandru", Craiova.

„ELEVUL-OGLINDA ÎNVĂȚĂMANTULUI”

Profesor Brana Claudia Cristiana
Colegiul Economic „Pintea Viteazul”, Cavnic

Societatea secolului XXI este în continuă schimbare, fie că vorbim despre sistemul de valori, de modul de relaționare interumană sau de competențele necesare pe piața muncii, viața zilelor noastre este mult diferită de cea tradițională. Tocmai de aceea, este imperios necesar a ne adapta unei lumi noi, bazată pe concepții și principii moderne. Astfel, școala trebuie să vină în spriijinul acestei adaptări și încearcă să-i pregătească încă de timpuriu pe copii astfel încât aceștia să fie pregătiți să se confrunte cu lumea de mâine. Pentru ca acest lucru să fie îndeplinit, trebuie să existe o strânsă legătură între comunitate, părinți, elevi și școală. Lumea în care vor creşte copiii va fi radical diferită faţă de cea pe care o cunosc părinții lor și care e destul de greu de prezis cum va arăta ea de fapt. Este vorba despre o lume plină de inteligență artificială, de realitate virtuală.

Dacă în trecut școlile au avut rolul de a transmite informații și cea mai bună cale de a învăța a fost simpla prezență la școală, acum acest lucru nu mai este valabil în totalitate, deoarece acum informația este accesibilă și în contexte non-formale, informale sau în mediul online. În schimb, școala ar trebui să fie un loc care să îi inspire pe elevi, să le dezvolte competențe practice, să fie curioși în privința lumii în care trăiesc. Tocmai de aceea, școala nu ar trebui să le distrugă această curiozitate, elevul nu ar trebui să fie încurajat să învețe doar pentru vreun test, ci să-și lărgească orizontul cunoașterii, să-și exploreze propriile limite, să-și dezvolte creativitatea și gândirea independentă. În ultimul timp, foarte mulți adolescenți dedică timpul lor utilizării telefoanelor mobile, internetului și jocurilor. Astfel, profesorii trebuie să găsească o cale de a integra instrumente online în procesul de predare-învățare-evaluare pentru a captiva elevii deja familiarizați cu tehnologia.

Contextul epidemiologic a determinat o schimbare radicală în modul de abordare a procesului de învățământ, atât elevii cât și profesorii fiind nevoiți să-și mute sala de clasă în mediul online. Cu toate acestea, competențele dezvoltate trebuie să se bazeze pe domenii care implică interacțiunile dintre oameni, raționea, înțelegerea și colaborarea. Elevii trebuie pregătiți pentru o economie orientată spre interacțiune globală care aduce cu sine cunoaștere și înțelegere interculturală, dezvoltă abilitatea de a vorbi mai multe limbi și astfel sunt îmbunătățite valorile de toleranță, înțelegere și respect. Elevul secolului XXI trebuie să fie capabil a-și gestiona emoțiile, de a se adapta diferitelor contexte și de a manifesta empatie în relațiile interpersonale. În ultimul timp, școala românească a trecut granița dezvoltării inteligenței exclusiv cognitivă și se încearcă abordări noi ale dezvoltării inteligenței artistice, emoționale, cognitive, interpersonale sau lingvistice.

De-a lungul timpului, s-a observat că schimbările survenite în societate au determinat abordări noi în modul de a relaționa cu elevii și în cerințele pe care aceștia trebuie să le îndeplinească. Printr-o colaborare strânsă între cadre didactice, părinți și comunitate, elevii își vor putea dezvolta competențele necesare unui succes existențial și vor oglindi imaginea unui sistem de învățământ care i-a ajutat să-și croiască un traseu valoros al vieții.

ŞCOALA FAPTELOR BUNE

Robu Cristina-Maria
Liceul Teoretic "Dunărea", Galaţi

Trăim într-o societate în care, din ce în ce mai mult, egoismul şi autosuficienţa sunt ridicate la rang de calitate. Ca profesori avem datoria de a modela caractere, de a a ne asigura că plămădim suflete curate, deschise spre cunoaştere, spre lumină şi împlinire a visurilor celor mai măreţe, de a-i învăţa pe elevii noştri să iubească, să respecte, să accepte.

Cum putem realiza aceste lucruri dacă nu punându-i în situaţia de a cunoaşte si de a colabora cu elevi de vârsta lor, copii ca si ei, dar cu cerinţe mai aparte?

În acest spirit a apărut o frumoasă colaborare între Liceul Teoretic "Dunărea" si Şcoala Gimnazială Specială "Constantin Pufan" , ambele din Galaţi, colaborare materializată prin implicarea elevilor ambelor şcoli într-un proiect educational, inspirat denumit "Copiii schimbă lumea". Prin acest proiect, coordonatorii şi-au propus să demonstreze că elevii cu cerinţe educative speciale, cu sensibilitatea şi ludicul lor, se pot integra cu succes în societate, fără a-i stigmatiza şi a le anula infinitul izvor de iubire şi seninătate. Pe de altă parte, proiectul şi-a propus să tragă un semnal de alarmă privind incluziunea elevilor în societate şi în şcolile de masă. Stimularea creativităţii şi dezvoltarea relaţiilor de colaborare între toţi elevii, indiferent de tipul şi gradul deficienţei, au fost două deziderate ale parteneriatului. Cu toţii am înţeles că şcoala trebuie să ofere şanse egale la educaţie tuturor.

Proiectul a surprins patru momente importante ale vieţii unui copil, materializate în patru activităţi: "Vine Moş Crăciun", "Mărţişor", "Sfintele Sărbători de Paşte" si "1 Iunie-Atelier de creaţie". Acestea au vizat realizarea unor felicitări, ornamente, scrisori pentru mame sau bunici, dar şi momente artistice pregatite împreună de elevii celor două şcoli partenere, contribuind atât la creşterea şi dezvoltarea ca oameni valoroşi ai societăţii, cât şi la colaborarea între elevi.

Proiectul a fost gândit astfel încât elevii grupului ţintă să desfăşoare activităţi educative şi cultural artistice care să contribuie la dezvoltarea personală a acestora. Printre obiectivele propuse amintesc: promovarea dialogului şi comunicării în rândul comunităţii locale, atragerea efectivă a elevilor în organizarea şi desfăşurarea unor activităţi cu caracter extracurricular, stimularea şi promovarea capacităţilor creatoare ale elevilor prin organizarea de activităţi comune la care să participle elevii şi cadrele didactice din partea unităţilor partenere, dezvoltarea relaţiilor de prietenie şi respect.

Se ştie că arta îi apropie pe oameni şi şterge diferenţele pe care noi, în micimea noastră, le vedem. Dansul, muzica, pictura, pot rupe lanţuri şi pot schimba atitudini. Iată de ce aceste activitaţi au avut un mare impact asupra tuturor elevilor implicaţi. Arta vine să şlefuiască, să potenţeze ceea ce educaţia creează, prin utilizarea sa în scop terapeutic şi didactic.

Care au fost aşteptările în urma desfăşurării acestui proiect? Popularizare la nivel local prin comisii metodice şi, la nivel judeţean, prin cercurile metodice, realizarea unor filme didactice şi poze care să ilustreze activităţile desfăşurate. Diseminarea s-a realizat prin postarea informaţiilor despre proiect pe site-urile celor două şcoli partenere şi prin publicarea unor articole în revista Liceului Teoretic "Dunărea".

Astfel, înarmaţi cu diverse materiale (reciclabile, hârtie colorată,culori, lipici, paiete, fotografii), dar şi cu îndemânare, inimoşii elevi ai Liceului Teoretic “Dunărea” au lucrat în echipă cu colegii lor de la Şcoala Specială “Constantin Pufan”, realizând frumoase expoziţii de obiecte decorative si felicitări specifice celor două mari sărbători creştine. De asemeni, micii artişti şi-au dat mâna pentru realizarea unor momente artistice emoţionante, de Ziua Mamei şi de 1 Iunie, ziua tuturor copiilor.

La final de proiect am învăţat cu toţii că este important să ne respectăm aproapele, aşa cum este el, copil-soare, copil-lumină, copil-curcubeu. De asemeni, am învăţat că putem schimba împreună concepţii, idei, că putem dărui din timpul nostru altora, aducând un zâmbet şi un “mulţumesc” pe buzele unor copii frumoşi şi buni. Astfel, reuşim să ne cunoaştem pe noi însine, să ne valorizăm şi să creştem drepţi şi curaţi.

Sunt convinsă că pentru toţi cei implicaţi nu produsele finite au constituit obiectul activităţilor, ci un lucru mult mai profund, deşi nepalpabil: colaborarea, implicarea, empatia, lucrul în echipă. Zâmbetul acestor tineri frumoşi, simţul lor estetic, răbdarea şi creativitatea m-au emoţionat şi mi-au întărit convingerea că, aşa cum spunea Immanuel Kant, “O educaţie bună este izvorul întregului bine în lume”.

Intenţia ambilor parteneri este de a continua acest proiect şi în anii care urmează, date fiind rezultatele frumoase, implicarea elevilor şi disponibilitatea acestora de a-şi petrece timpul într-un mod constructiv şi creativ.

DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ A ELEVULUI DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ÎN ȘCOALA ONLINE

Avram Maria
Școala Gimnazială Nr. 24, București

Școala online ne-a învățat pe toți, părinți, copii și profesori o mulțime de lucruri despre educație, relația cu proprii copii, responsabilitățile cadrelor didactice și felul în care gestionăm stresul cel mai bine. Schimbările la care a trebuit și trebuie în continuare să ne adaptăm sunt majore, iar efortul tuturor este de lungă durată. Ne este util să știm care sunt factorii care îi ajută pe copii să învețe mai bine și să punem accentul pe aceștia chiar și în învățarea online. Relațiile sociale pozitive reprezintă unul dintre acești factori. Căutăm soluții pentru a compensa lipsa interacțiunii reale dintre copii și profesori în perioada învățării online.

Educatorul este cheia succesului copilului la școală. Un educator vesel, bine pregătit şi cu o iubire înnăscută pentru copii, se remarcă drept cel mai important factor de educație, după părinți.

Dezvoltarea emoțională a copilului este influențată și de calitatea relației sale cu educatorul. Acesta poate sprijini dezvoltarea sa emoțională.

Acceptă și remarcă emoțiile copilului.

Oferă copilului un mediu sigur de exprimare a emoțiilor (evită ridiculizarea, critică negarea sau minimalizarea emoțiilor copilului).

Încurajează copilul să exprime emoțiile în cuvinte (*Observ că ești trist. S-a întâmplat ceva?).*

Îi sprijină în recunoașterea emoțiilor celorlalți (să facă diferența dintre emoțiile lui și a altor colegi, ca urmare a unui comportament).

Sprijină copilul să facă diferența dintre emoție și *comportament (Înțeleg că ești furios, însă a lovi este un comportament nepotrivit/nepermis).*

Gestionează momentele în care copiii își manifestă emoțiile, îi învață pe aceștia să și le gestioneze.

Oferă strategii de intervenție în rezolvarea unor situații problemă (prin exemplul personal, prin identificarea cu acuratețe a cauzelor emoțiilor, prin oferirea unor reacții cu mesaj de învățare).

Cum îndeplinim nevoile sociale ale copiilor în perioada de învățare online?

Atât părinții, cât și cadrele didactice pot să îi ajute pe copii să mențină comunicarea cu prietenii și colegii, astfel încât învățarea online să nu îi afecteze atât de mult din punct de vedere socio-emoțional.

Iată câteva idei utile:

Cadrele didactice pot oferi copiilor ocazia la începutul lecțiilor online să spună câteva cuvinte despre cum se simt.

Cadrele didactice pot organiza întâlniri online cu întreaga clasa în care copiii să interacționeze mai mult (jocuri, proiecte comune – de exemplu se pot filma cântând împreună).

Orele de dezvoltare personală pot fi organizate online astfel încât copiii să poată vorbi despre emoții și relații sociale. Jocurile care încurajează relațiile armonioase dintre copii pot fi adaptate și online (de exemplu, jocul "Ce îmi place la tine").

Părinții pot încuraja copiii să comunice online sau la telefon frecvent cu cei mai buni prieteni.

Relația dintre profesori si elevi este poate cel mai important aspect când vine vorba de motivația copiilor pentru învățare, siguranța lor emoțională și atitudinea față de dificultățile în învățare. Prezența cadrelor didactice poate fi în continuare benefică pentru copii, și în mediul online.

Elevii se văd nevoiți să învețe online pentru orele de matematică sau limba română, să rezolve teme și exerciții, fără a se bucura de alte aspecte ale vieții la școală: relațiile de prietenie,

jocurile, sporturile de echipa sau glumele și conversațiile cu alți copii. Pentru a-i ajuta să facă mai bine față izolării sociale, iată cum pot profesorii să îi sprijine emoțional pe elevi, chiar și în online.

Umorul și relaxarea. În momentele în care umorul este adecvat, acesta poate ajuta copiii să rămână prezenți în lecția online și să se simtă mai pot include momente amuzante la începutul și finalul lecției, dar și atunci când acesta este potrivit în funcție de conținutul lecției. De asemenea, cadrele didactice pot încuraja simțul umorului la copii, atâta timp cât acesta nu este îndreptat împotriva altor colegii sau nu este deplasat. Desigur, tehnologia oferă multe modalități prin care putem aduce umorul în comunicarea online: de la fundaluri amuzante pe Zoom, la benzi desenate sau filmulețe amuzante.

Gestionarea momentelor tensionate. Izolarea socială îndelungată și comunicarea online pot crește intoleranța copiilor la frustrare și le diminuează răbdarea. De aceea, conflictele, frustrarea legată de înțelegerea materiei sau de problemele tehnice pot duce la izbucniri emoționale mai intense ale copiilor. Profesorii pot fi de ajutor în asemenea momente fiind pregătiți pentru ele și reacționând mai puțin intens decât copiii, pentru a nu contribui la conflict.

Conversațiile care nu au legătură cu învățarea. În limita timpului disponibil, profesorii pot să îi sprijine pe copii emoțional doar făcând conversație cu ei despre subiecte care nu au legătură cu școala: filmele sau desenele animate văzute, jocurile inventate acasă, recomandări pentru timpul liber etc. Simplul gest de a întreba copiii *„Ce mai faceți?”* și de a-i încuraja pe toți să răspundă îi ajută pe copii să se simtă apreciați și iubiți.

Încurajarea comunicării între copii. Proiectele de grup ca teme pentru acasă și discuțiile de grup din timpul lecțiilor oferă copiilor ocazia de a socializa în continuare cu colegii lor, un aspect important pentru echilibrul lor emoțional.

Comunicarea sinceră despre emoții și despre modalități de gestionare a lor. Copiii au nevoie să învețe de la adulții importanți din viața lor că emoțiile dificile sunt normale, că pot fi gestionate și folosite ca semnale pentru a face schimbări în propriul comportament. Cadrele didactice pot vorbi copiilor despre *rolul emoțiilor* și despre *tehnici eficiente de gestionare a acestora*.

Predarea online vine cu o serie de provocări pentru copii și cadrele didactice: dificultăți tehnologice inevitabile, lipsa unei *relații personale dintre profesori și copii*, un control mai limitat al cadrului didactic asupra „atmosferei” din clasa virtuală, dificultăți de verificare a nivelului de atenție al copiilor și o mulțime de alte detalii care apar pe parcurs, în funcție de elevi, materie și conținutul predat.

Unul dintre cele mai dificile aspecte ale predării online se leagă de motivația copiilor pentru învățare. Atenția copiilor în fața ecranului poate fi ușor distrasă în timpul lecțiilor online, oboseala intervine mai repede, iar implicarea copiilor în lecție poate fi mai dificilă decât în clasă, când cadrul didactic se află la doi pași distantă de elevi.

Unii copii ar putea percepe școala online ca pe o vacanță prelungită, din cauza neprezentării fizice la cursuri, de aceea marea provocare a părinților, dar și a profesorilor este de a menține constant interesul copiilor pentru studiu și de a-i ajuta să perceapă școala online ca pe o modalitate nouă de învățare, în contextul în care tehnologia era deja disponibilă, dar mai puțin accesată în educație.

Specialiștii în educație abordează subiectul motivației și implicării elevilor în învățarea online. Iată câteva metode esențiale prin care profesorii pot menține ridicată motivația copiilor pentru învățarea online.

Un climat emoțional sigur. Oricât de inedite, interesate sau creative ar fi lecțiile online, copiii nu vor fi motivați să participe la ele dacă se simt stresați, speriați sau inhibați în timpul lor. Comunicarea online poate trezi un nivel mai ridicat de anxietate copiilor, de aceea este important ca profesorul să încurajeze o atmosferă relaxată și să formuleze reguli privind comunicarea online nonagresivă între copii.

Prezența și feedback-ul rapid al profesorilor. Copiii vor fi mai motivați să învețe dacă percep profesorul ca fiind disponibil și activ online. Răspunsurile la întrebări, feedback-ul rapid asupra temelor și testelor, transmiterea la timp a materialelor de învățare, participarea video la lecții sunt toate modalități prin care profesorul își face simțită prezența online.

Posibilitatea de a alege. Când copiii au libertatea de a alege, vor fi mai motivați să învețe. De exemplu, elevii pot alege ce tematică să abordeze într-un proiect, gradul de dificultate al exercițiilor rezolvate suplimentar sau modalitatea în care își prezintă tema sau proiectul (în scris, video, audio, de exemplu).

Sentimentul de apartenență la grup. Distanța socială îi poate face pe copii să se simtă izolați în procesul de învățare. Sentimentul că se confrunta singuri cu probleme de învățare și lipsa interacțiunilor personale cu alți copii pot diminua motivația pentru învățare în predarea online. De aceea, cadrele didactice pot încuraja proiectele online de grup, discuțiile în timpul lecțiilor, crearea unei secțiuni de comentarii la care copiii să participe cu întrebări și răspunsuri sau jocuri care presupun participarea tuturor elevilor.

Motivația pentru învățarea online - tehnici specifice. Activitățile în care copiii se bucură să se implice sunt cele care le *permit să fie creativi și le trezesc curiozitatea*.

Când copiii sunt motivați să se implice în activitățile de învățare, aceștia simt că pot obține patru lucruri importante: *succesul* (nevoia de a fi competent), *originalitatea* (nevoia de exprimare personală*), curiozitatea* (nevoia de a înțelege) și *relațiile pozitive cu ceilalți* (nevoia de a socializa).

Câteva tipuri de activități potrivite învățării online care pot crește motivația copiilor pentru învățare ar putea fi:

Rezolvarea de probleme reale. Pornind de la materia predată, profesorii pot propune copiilor diverse probleme reale pentru care aceștia să găsească soluții inedite. De exemplu, profesorii pot întreba copiii cum putem reduce poluarea, cum ne putem proteja mai eficient de viruși.

Teme inedite pentru acasă. În învățarea online, temele pentru acasă pot lua forme facilitate de tehnologie. Copiii își pot prezenta temele înregistrându-se audio sau video.

Învitați online interesanți. Întâlnirile online cu specialiști din domenii de interes pentru copii, cărora aceștia pot să le adreseze întrebări, webinariile gratuite la care pot participa și copiii, ateliere online inedite sunt modalități prin care tehnologia poate trezi interesul copiilor pentru învățare.

Jocuri de rol și de imaginație. Nu este vorba de jocuri de rol clasice, în care copiii interacționează direct imaginându-și că sunt o altă persoană sau că se află într-o anumită situație, ci de jocuri care permit copiilor să folosească internetul și tehnologia pentru a se informa și a-și pune imaginația la contribuție. De exemplu, copiii își pot imagina cum arată o zi din viața unui om de știință, a unui scriitor sau artist preferat. Mai întâi, vor folosi internetul pentru a afla cât mai multe despre acesta, apoi pot scrie o pagină de jurnal imaginar.

Această perioadă ne-a provocat să găsim soluții pentru a putea fi aproape de copii, să folosim tehnologia pentru a verifica, consolida, preda, învăța cunoștințele, în vederea atingerii competențelor specifice fiecărei discipline.

Fiecare dintre noi e necesar să dăm dovadă de respect, bunătate, implicare și responsabilitate pentru cel de lângă noi. Școala reprezintă în acest moment un loc al întâlnirii și împărtășirii de experiențe trăite și simțite atât de elevi, părinți și profesori.

PROGRAMUL DISTRACTIV ÎN GRĂDINIȚĂ-MIJLOC EFICIENT DE REALIZARE A ACTIVITĂȚII INTEGRATE

Prof.Înv. Preșc. Ceaușescu Iuliana-Elena
Liceul Tehnologic „I.C. Petrescu-Stîlpeni''

Trăim într-o societate aflată într-o continuă evoluție, care este mereu supusă schimbărilor și marilor descoperiri. De aceea și noi suntem puși în situația de a ne adapta din mers acestor schimbări, chiar dacă de mai multe ori credeam că aceea ce știm este suficient pentru a răzbate și a merge mai departe în această societate a cunoașterii. Poate că multora dintre noi, educatoarele, ne este greu să ne adaptăm cerințelor actuale și nu suntem disponibile a face față schimbărilor sau noutăților din domeniu, pierzând din vedere faptul că lucrăm cu cea mai pură și mai nobilă materie ” copilul” , și mai mult decât atât, făcând referire la citatul de mai sus nu știm cum să o facem.

După cum se știe, învățământul preșcolar românesc, încă de la începuturile sale, a fost receptiv și a răspuns prompt noutăților din domeniul educației copiilor mici, asimilând idei, concepții, și practici inovative, inspirate de cercetările din tarași din străinătate, care au creat premisele unor schimbări.Începând cu anul 2008 , în învățământul preșcolar s-a produs o schimbare, fiind emisă o nouă variantă, de curriculum, care propune aplicarea de metode moderne de educare și instrucție, de noi modalități de comunicare, predare, învățare și evaluare, într-un mod de abordare integrat, prin interpătrunderea disciplinelor, prin exploatarea unor teme interesante care promovează educația orientată după nevoile copilului.

Activitatea integrată este activitatea specifică reformei curriculare pentru învățământul preșcolar apărută în anul 2008. Ea se definește ca fiind un demers didactic global, în care granițele dintre categoriile de activități dispar, activitatea desfășurând-se după un scenariu unitar, în scopul investigării unei teme.

Activitățile integrate armonizează și sintetizează informații din diferite domenii ale științelor, renunțând-se la logica lor particulară, cu care copilul intră în contact. Predarea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a științei cu societatea, cultura, tehnologia.

Activitățile care fac parte din activitatea integrată își pierd statutul de activități de sine stătătoare, de această dată fiind elemente sau părți componente ale unei demers global. De aceea, pentru activitatea integrată se realizează un singur proiect didactic, indiferent de conținutul acesteia, iar fiecare proiect didactic va conține scenariul zilei. Durata unei activități integrate nu trebuie să depășească timpul alocat unei activități didactice specifice fiecărui nivel de vârstă.

În realizarea activităților integrate din grădiniță un rol important îl deține programul distractiv sub toate formele sale: jocurile distractive, jocurile cu text și cânt, euritmia, audiția, vizionarea unui program TV, șezătorile, teatrul de păpuși, dramatizările, jocurile de mișcare, jocurile în aer liber etc.

Programul distractiv în grădiniță are drept scop destinderea copiilor, crearea unei bune dispoziții, ferirea acestora de plictiseală și timpi morți, dar le oferă și posibilitatea de a-și verifica anumite aptitudini, de a-și lărgi și profunda orizontul de cunoaștere.

De aceea prin desfășurarea bine cunoscutului joc distractiv ”Deschide urechea bine”, în care se pot integra conținuturi din domeniul științei(localizarea și rolul urechii) și domeniul estetic și creativ(intonarea cântecului), dar și domeniul psihomotori(bătăi din palme, mișcare), copiilor le este captată în mod atractiv toată atenția fără ca aceștia să sesizeze că pe lângă faptul că s-au jucat și-au însușit și fixat anumite cunoștințe.

Prin desfășurarea jocului ”Zboară, zboară” sunt integrate conținuturi din domeniul limbă și comunicare(vorbirea corectă în propoziții), domeniul științe(cunoașterea viețuitoarelor și a obiectelor care pot zbura) dar și domeniul psihomotoric (imitarea zborului).

O altă formă a programului distractiv este și cunoscutul joc ”Un elefant se legăna”, în care pot fi integrate armonios conținuturi din domeniul estetic și creativ - intonarea cântecului-și

domeniul științe – numărarea elefanților, copiilor fiindu-le antrenată gândirea în mod activ și armonios.

În jocul cu text și cânt ”Câte unul pe cărare”, sunt împletite conținuturi din domeniul estetic și creativ(intonarea cântecului), domeniul științe(poziții spațiale ”uite sus și uite jos”, cunoașterea viețuitoarelor din pădure) și domeniul psihomotori(mișcări sugerate de textul cântecului).

Euritmia sau „mișcarea armonioasă” este o altă formă programului distractiv care încearcă să ajute la dezvoltarea copilului per întreg –atât intelectual, social, fizic, emoțional, dar și cultural – prin conținut informațional esențial. De exemplu, în exerciții precum „Dansul albinuțelor”, „Dansul fluturilor” sau „Ciripitul păsărelelor”, copiii au ocazia să învețe o mulțime de lucruri noi despre aceste insecte sau păsări și despre modul lor de viață, fiind integrate armonios conținuturi din domeniul muzicii, psihomotori, dar și din domeniul ştiinţe.

Șezătoarea este o formă a programului distractiv prin care se poate realiza în mod eficient o activitate integrată. Ea antrenează activ copiii, aceștia aducându-și fiecare aportul ce știu ei mai bine-cântece, recitări, povestiri, lucrul manual etc.

Teatrul de păpuși poate reprezintă un mod de realizare a activității integrate prin identificarea materialelor-domeniul știință-și a modului de realizare a acestora, prin recunoașterea personajelor, dar și a faptului că suntem spectatori și trebuie să știm cum să ne comportăm în această situație-domeniul om și societate .

Dramatizările ocupă un rol important în realizarea activității integrate prin faptul că ele antrenează întreaga personalitate a copilului. De exemplu, în dramatizarea poveștii ”Capra cu trei iezi” sunt integrate conținuturi din domeniul limbă și comunicare prin recitarea versurilor și cunoașterea conținutului poveștii, dat și din domeniul estetic și creativ prin intonarea cântecului „Trei iezi cucuieți”, dar la fel de bine se pot integra și conținuturi din domeniul științe prin numărarea iezilor și poziționarea acestora .

Vizionarea unui scurt program la TV poate constitui și el un mijloc de realizare a activității integrate. De exemplu, după predarea temei, “Păsările de curte”, se poate pune la TV un filmuleț care prezintă modul de viață al acestora (domeniul științe) și imitarea glasului acestora (domeniul limbă și comunicare).

Audiția este o altă formă a programului distractiv care o relaxează și în același timp îi antrenează intr-un mod plăcut pe copil. De exemplu audierea cântecului “În pădurea cu alune” integrează conținuturi din domeniul estetic și creativ cu conținuturi din domeniul științei.

O altă modalitate de realizare a programului distractiv în grădiniță constă în jocurile create de educatoare în funcție de cerințele grupului, de tema pe care o dezbat și de dispoziția copilului din ziua respectivă. Se poate integra foarte ușor mișcarea sugerată de anumite versuri cu muzica și astfel copiilor le este captată și antrenată toată atenția în activitatea respectivă sugerându-le acestora să creeze propriile mișcări.

De-a lungul timpului, în învățământul preșcolar s-au realizat forme ale activității integrate, fără însă a se cunoaște acest lucru.Exemplele pot continua și de aceea cred că în a realiza o activitate integrată cu succes ține foarte mult de creativitatea educatoarei și de voința acesteia de a se adapta și de a fi deschisă la toate schimbările ce se produc în domeniul învățământului preșcolar.

BIBLIOGRAFIE:

-Curriculum pentru învățământul preșcolar, Ed. Didactică Publishing Hause, București, 2009;
-Gheorghian, E., Taiban, M., Metodica jocurilor și a programului distractiv de copii, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1969;
-Lespezeanu, M., Tradițional și modern în învățământul preșcolar, Ed. Omfal Esențial, București, 2007;

PROIECT DE ACTIVITATE- DȘ - CUNOAȘTEREA MEDIULUI - „MĂRUL”

Prof. Marcu Adina-Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 17, Sibiu

Nivel de vârstă/ Grupa: 3-5 ani, nivel I, Grupa mijlocie
Tema de studiu: „Când, cum şi de ce se întâmplă”?
Tema proiectului: „Fructe de toamnă - Mărul”
Domeniul experiențial: Domeniul Științe
Disciplina: Cunoașterea mediului
Tema activității: „Mărul”
Mijloc de realizare: Observare
Dimensiuni ale dezvoltării: Caracteristici structurale și funcționale ale lumii înconjurătoare.
Componente vizate: Sesizează detalii sau diferențe între obiecte, ființe, fenomene de care sunt interesați, atunci când le examinează.
Scopul activității: Însușirea cunoștințelor referitoare la fructele de toamnă.
Obiective operaționale :
O_1 – să enumere fructele de toamnă (măr, pară, strugure, nucă, prună);
O_2 - să descrie mărul după elementele componente (formă, culoare,gust, miros, alcătuire);
O_3 – să aleagă mărul din coșul cu fructe de toamnă;
O_4 – să prezinte modalități de a consuma merele.
Strategii didactice :
1. Metode și procedee: observarea, munca pe echipe, conversaţia, explicaţia, exercițiul, munca independentă.
2.Mijloace didactice: un coș cu mere și alte fructe de toamnă, imagini cu fructe de toamnă, personajul „Mărul”, zâna toamnă.
3. Forme de organizare: Frontal, individual, pe grupe
Bibliografie: „Curriculum pentru educație timpurie 2019” , Suport pentru explicitare și înțelegere curriculum ET 2019.

Nr. crt.	Etapele activității	Conținutul științific	Strategii didactice		Evaluare / Metode şi indicatori
			Metode şi procedee	Mijloace de învăţământ	
1.	Captarea şi orientarea atenţiei	Apelul la curiozitatea intelectuală a copiilor şi orientarea şi concentrarea activităţii psihice cognitive se realizează prin elementul surpriză –apariţia Zânei Toamna. Se orientează atenţia copiilor către coşul din faţa lor adus de Zâna Toamnă, coş plin cu mere.	Conversaţia Observaţia	Păpuşă îmbrăcată în Zâna Toamnă	
2.	Anunţarea temei şi a obiectivelor	Se prezintă copiilor tema şi obiectivele activităţii sub forma unei invitaţii din partea Zânei Toamna de a se juca şi de a învăţa împreună fructele de toamnă.	Conversaţia Explicaţia		

3.	Reactualizarea cunoştinţelor	Se realizează cu ajutorul Zânei Toamna care are pe rochiţă diverse elemente specifice anotimpului (ex: frunze ruginii, nori, picuri de ploaie, fructe de toamnă). Se cere copiilor să numească toate elementele de pe rochiță și împreună sunt punctate caracteristicile anotimpului toamna.	Explicaţia Conversaţia	Elemente de toamnă de pe rochiţa Zânei Toamna	
4.	Prezentarea noului conţinut şi dirijarea învăţării	Se prezintă sarcina: „Cum arată un măr?”; Se pune în atenție coșul cu mere adus de Zâna Toamnă. <u>Precizarea însușirilor mărului:</u> *Culoarea:* „Ce mere frumoase aveți în coș! Ce culoare au merele din coș ? (roşu, galben, verde). *Forma :*Le voi prezenta o minge mică şi mărul. „Priviti! Cum este mingea? Este mărul asemănător cu mingea? (Da) ; Voi rostogoli mingea. „Ce fac eu cu mingea? De ce se rostogolește ? (pentru că e rotundă); Să vedem dacă și mărul se rostogolește? Este chemat un copil să rostogolească mărul. De ce se rostogoleste mărul?; „Copii, mărul se rostogolește pentru că este rotund ca o minge.” Voi prezenta apoi copiilor o bilă de plastilină. O voi apăsa cu degetele, apoi vom constata că degetele lasă urme. Voi apăsa mărul. „De ce nu intră degetele în măr ca şi în bila de plastilină, dacă apăsăm cu toată puterea ?”, „Pentru că mărul este tare, dacă-l apăsăm cu degetul. Căutaţi în sala de grupă şi alte obiecte tari. Apăsaţi masa, apoi scaunul!” *Mirosul:*Este chemat un	Observația Conversația Explicația Observația Conversația Explicația Observația Conversația Explicația Observația Conversația Explicația	Mere naturale Minge Plastilină Mere naturale Mere naturale	Observarea sistematică a comporta-mentului copiilor Observarea sistematică a comporta-mentului copiilor Observarea sistematică a comporta-mentului copiilor Observarea sistematică a comporta-mentului copiilor

		copil. „Apropie mărul de nas şi trage bine aer în piept. Ce simţi ? Îți place mirosul de măr? Mărul are un miros plăcut, pe care îl are numai el, nu şi alte fructe sau lucruri.” *Gust:* Le voi da copiilor câte o felie de măr şi îi voi îndemna să guste. „Vă plac? Ce gust au? Merele, copii, au un gust bun, dulce acrişor. ” <u>Sinteza parţială</u> se va realiza printr-un joc *„Spune mai departe.”* Voi începe o propoziţie, iar copiii continuă: Mărul are culoarea……, forma lui este....., are miros.....și gustul..... <u>Elementele componente:</u> În partea a doua se vor analiza parţile componente. Voi curăţa **coaja** mărului şi o voi arăta copiilor. „Ce fac eu acum? Cu ce este acoperit mărul? Cum este coaja, dacă o pipăim ?” „Ce a rămas după ce am curăţat coaja?” **Miezul**. „Copii, mărul este acoperit cu o coaja subţire. Sub coaja se află miezul alb”. Se trece apoi la intuirea **sâmburilor**. Se taie mărul în două. „Ce se află în mijlocul mărului ? Spuneţi cum este un sâmbure? „Copii, în mijlocul mărului se află sâmburi mici şi tari”. <u>Modul de utilizare, de consumare:</u>„ De unde culegem merele? Din pom (care se numește măr) sau le cumpăram de la piata? La ce sunt folosite acasă? Ce pregătesc mamele voastre din mere ?” „Copii, merele se mănâncă crude sau se folosesc la	Conversația Explicația	Pom cu mere din polistiren	

		compot, plăcintă, prăjituri. Înainte de a fi mâncate ele se spală la chiuvetă sub jetul de apă. Merele nespălate pot să îmbolnăvească copiii sau pe oricine le va consuma.”			
5.	Obţinerea performanţei	Sinteza finală se va efectua sub forma unui joc imitativ *“De-a curăţatul merelor”*. Copiii vor mima acţiunea de curaţare a cojii, de tăiere în două a mărului, de scoatere a sâmburilor.	Conversația Explicația		
6.	Evaluarea	Se va realiza o acţiune aplicativă. Copiii merg la spălător şi sunt învăţaţi cum trebuie să spele bine mărul pe care apoi îl vor mânca. Se va insista asupra regulilor de consumare corectă a fructelor. Se vor face aprecieri generale asupra modului de desfăşurare a activităţii.	Explicația Exercițiul	Mere naturale	Rezolvarea corectă a sarcinii de lucru

CULTURĂ GENERALĂ SAU COMPETENŢE?

Căpinaru Ilona-Mihaela
Liceul Tehnologic „Dumitru Duùitrescu" Buftea

Un sistem educaţional şi de formare continuă competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuţia sa la promovarea abilităţilor, a creativităţii, a inteligenţei, a discernământului, a iniţiativei, a originalităţii, a admiraţiei lucide faţă de valoare, precum şi la corectarea carenţelor de comportament civic vizibile în spaţiul public românesc.

Diversitatea culturală este o realitate care trebuie fructificată în mediul şcolar. Pluralitatea culturală pune nu numai problema apărării diferenţelor, ci şi a dialogului cultural, care recunoaşte că fiecare trebuie să contribuie la îmbogăţirea experienţei umane şi că fiecare dintre ele este un efort de universalizare a unei experienţe particulare. Şcoala este cea mai importantă instituţie de cultură şi educaţie.

Cultura generală ar trebui dublată de o cultură practică, de specialitate şi antreprenorială. Un veritabil dialog nu poate fi purtat decât pe o piaţă a ideilor şi a culturii de specialitate.

Émile Durkheim definea şcoala ca fiind "un grup social care are o unitate şi o fizionomie proprie".

Întotdeauna ne-am simţit cumva superiori pentru că la noi se învaţă mai mult, se vehiculează o cantitate mai mare de informaţie. Dar omitem sau evităm să ne punem întrebarea cu ce rămân elevii din toate aceste informaţii. Este un subiect tabu, un subiect despre care nu prea ne place sa discutăm, însă cu toţii suntem conştienţi că un om de un intelect mediu aflat, să zicem, la vârsta de 30 de ani, nu mai stăpâneşte nici 5% din noţiunile învăţate la şcoală. Desigur, el "rămâne cu ceva", se mai întâmplă să "îi sune cunoscute" anumite noţiuni sau poate stăpâneşte ceva mai bine câteva materii cu care a mai avut de-a face ulterior în viaţă. Uitarea este un proces firesc, însă trebuie să ne dăm seama de următorul aspect: procentul de informaţie care se uită este direct proporţional cu cantitatea de informaţie prezentată şi invers proporţional cu calitatea prezentării, el nu are o valoare fixă. Este greu să afirmăm despre anumite informaţii că sunt irelevante. Desigur, orice informaţie se poate dovedi utilă, direct sau indirect. Însă aceasta nu este o scuză pentru a se preda noţiuni cu un grad de utilitate foarte scăzut. A nu se înţelege că nu consider importantă construirea unei culturi generale, constituită din noţiuni al căror grad de utilitate este greu de apreciat. Însă există o unitate de măsură şi pentru acestea, şi anume relevanţa. Din păcate, în România a fost şi rămâne suverană piaţa ideilor şi a culturii generale, temeinic instituţionalizată, dar care nu raspunde cerinţelor pieţei europene. Crearea unui sistem de învăţământ tip reţea cu mai multe centre de excelenţă, susţinute şi consacrate in spaţiul public românesc pe baza unor criterii de selecţie impersonale şi eficiente, ar trebui să se afle la baza peisajului educaţional românesc.

Este trist că sistemul se împotriveşte îmbunătăţirii calităţii informaţiilor predate. În mediul preuniversitar profesorii au un control extrem de limitat asupra programei, iar vina se află în cea mai mare parte la nivel central, însă în cadrul universitar profesorii au un grad mare de control asupra conţinutului propriilor cursuri.

Un alt aspect important legat de învăţare este prioritizarea în funcţie de importanţă a noţiunilor. În cele mai multe cazuri, în momentul de faţă predarea se face într-un mod omogen, liniar, a tuturor noţiunilor existente în programa materiei în cauză. Însă fiecare materie are nişte

noţiuni fundamentale, nişte concepte cheie pe care elevul ori studentul nu are cum să le distingă de la sine din întreg conţinutul care îi este prezentat.

Predarea după dictare şi memorarea sunt coordonatele pe care funcţionează şcoala românească. Pasiunea şi creativitatea stau la baza metodelor de predare în şcolile din Europa. Orarul unui copil din România are cel puţin cinci ore pe zi. Urmează apoi meditaţiile şi pregătirea temelor pentru a doua zi. În ţările europene elevii îşi aleg materiile în funcţie de preferinţe. Pregătirea individuală se face în timpul orelor de şcoală, şi nu acasă. Repetiţiile pentru serbările de Crăciun sau excursiile fac parte din programul şcolar. Dacă vrem Uniune Europeană, trebuie să găsim împreună cele mai bune metode de predare şi să le aplicăm corespunzător

Modul în care informaţia este transmisă elevilor este poate cea mai importantă componentă a procesului de învăţare. Din păcate, acesta este poate şi cel mai deficitar proces al sistemului.

Mecanismele prin care creierul uman învaţă au fost studiate şi se cunosc o serie de aspecte ale acestui proces ce stă la baza existenţei noastre. Din păcate, mult prea puţine cunoştinţe din acest domeniu sunt aplicate în procesul educaţional.

Primul pas, poate cel mai important şi greu de făcut este conştientizarea şi recunoaşterea existenţei unor probleme de fond în sistemul de învăţământ.

Învăţarea la standarde europene a fost întemeiată pe motivaţia elevilor de a înţelege valoarea şi semnificaţia cunoştintelor propuse spre învăţare prin cooperare, prin participarea lor activă la propria formare. Elevii ar trebui să fie stimulaţi să coopereze şi să colaboreze, să se angajeze în soluţionarea sarcinilor, cu scopul de a învăţa. În plus, munca în grup stimulează participarea şi implicarea în activitate a fiecărui elev, valorificând talentul şi capacităţile tuturor. Activităţile ar trebui să fie focalizate pe rezolvarea de probleme cu incidenţă în viaţa reală. Pornind de la experienţa lor de viaţă, elevii conştientizează utilitatea cunoştinţelor asimilate.

Aprecierea şi evaluarea activităţii elevului ar avea un caracter predominant formativ. Dacă s-ar pune accent pe utilitatea cunoştinţelor, pe capacităţile, abilităţile şi competenţele necesare soluţionării unor probleme diverse, am putea pune bazele unui sistem educaţional european.

Bibliografie

- Alexandru Duţu:"Umaniştii români şi cultura europeană",Bucureşti, 1974
- Ion Neacşu: „Instruire şi învăţare" Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1990
- Alexandru Roşca: "Condiţiile dezvoltării flexibilităţii şi creativităţii gândirii", Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967

ACTIVITATI DE COLABORARE GRADINITA-SCOALA

Teleptean Balin Ileana
Educatoare , Gradinita Cu Program Normal Calinesti

Învățământul prescolar este treapta învățământului nostru,având rolul dominant de a pregăti copilul de 3-6 ani pentru școală și bineînțeles pentru viață.

Activitățile din învățământul preșcolar trebuie să aibă în vedere elementele dominant pregătitoare pentru clasa pregatitoare ,dar și ale deprinderilor de muncă intelectuală necesare în treptele ulterioare,fără a scăpa din vedere cerința continuității în demersurile care se fac în trecerea de la un an de studiu la altul sau de la o treaptă de învățământ la alta.

Vârsta preșcolară reprezintă stadiul la care se înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea intelectuală a copiilor privind înmagazinarea achizițiilor fundamentale referitoare la calitățile și operațiile gândirii.

Debutul școlar e considerabil influențat pozitiv sau negativ,în funcție de imaginea pe care preșcolarul o are despre viitoarea activitate școlară.Reprezentarea sa este formată prin aportul părinților ,educatoarelor,învățătoarelor ca unitate relativă de idei,concepții și noțiuni.Orice disfuncționalități existente la nivelul relației dintre copil-părinte,copil-educatoare,părinte-educatoare privind pregătirea copilului pentru școală se va răsfrânge negativ asupra viitorului elev.

Este cunoscut faptul că interesul pentru cunoaștere și mai ales sprijinirea intenționată a dezvoltării preșcolarului sunt mai reduse decât în cazul școlarului.Întrucât achizițiile copilului în plan psiho-comportamental din perioada preșcolară au o mare valoare pentru integrarea în activitatea școlară viitoare,procesul de dezvoltare și formare a copilului poate fi supus în mai mare măsură unui control științific,răspunderea revenind atât familiei cât și instituțiilor de învățământ grădinița și școala care au menirea să îndrume formarea copilului într-o perioadă de mare importanță pentru devenirea sa.

Învățământul preșcolar a stat întotdeauna la baza pregătirii copilului pentru școală iar curriculumul actual și-a stabilit ca obiectiv general al educației și instrucției în grădinița de copii,sprijinirea preșcolarului pentru a dobândi deprinderile necesare activităților viitoare din școală.Stimularea dezvoltării copilului de grupa pregătitoare în funcție de capacitățile și interesele sale,presupune elaborarea unor strategii ale învățării pe care să le folosească atât educatoarea cât și învățătoarea prin cooperare permanentă.

Trecerea de la grădiniță la școală marchează pentru elevul din clasa pregatitoare începutul unei noi perioade a copilăriei.Luat din lumea mirifică a jocului și a poveștilor copilul este pus în fața unor sarcini și cunoștințe noi:literele și cifrele.

Păşirea copiilor peste pragul şcolii presupune o schimbare majoră în viaţa lor şi a familiei,dar şi un impact social mai larg,cu aspecte şi implicaţii multiple.

La vârsta copilăriei jocul este o sursă și o formă importantă de învățare.El răspunde cel mai bine particularităților de vârstă a preșcolarilor și școlarilor mici și constituie o componentă a învățării atât în grădiniță cât și în învățământul primar.Jocul este puntea ce poate uni grădinița de școală,activitate ce-i permite copilului să se manifeste conform naturii sale,să treacă pe nesimțite la munca serioasă.

Învățarea ludică reprezintă introducerea copilului preșcolar într-un început al activității de învățare, aparent lipsită de aspectele riguroase ale muncii intelectuale,care cer o disciplină strictă și un efort intelectual.Copiii dobândesc încă din grădiniță elementele de bază ale activității de învățare care cer un efort susținut.

La vârsta școlară mică,jocul didactic are alt loc și altă pondere decât vârsta preșcolară.Astfel el nu mai ocupă tot timpul lecției ci devine doar o secvență de instruire, care intervine în anumite momente ale lecției, având funcția de revigorare a energiei intelectuale a elevilor.

În școala noastră, căutând metode de a-i apropia pe preșcolari de *cetatea necunoscută* dar fermecată numită școala,comisia metodică aeducatoarelor și învățătoarelor își propun în fiecare an diferite activități de colaborare în vederea realizării unui obiectiv comun:integrarea copiilor de grupă mare-pregătitoare în clasa I.Pentru ca acest lucru să se realizeze cu succes am planificat urmatoarele acțiuni:

-asistențe ale învățătoarei de la clasa a-IV-a la grupa mare

-asistențe ale educatoarelor la clasa pregatitoare

-activitate demonstrativă la grupa mare-pregătitoare cu participarea învățătoarelor de la clasa pregatitoare și a IV-a;

-vizite ale copiilor de la grupa mare la clasa pregatitoare

-activitate transdisciplinară comună clasa pregatitoare și grupa pregătitoare(activitate care se desfășoară în sala de clasă ,susținută de viitoarea învățătoare a clasei pregatitoare);

Activitatea transdisciplinară este tipul de activitate unde cunoștințele și capacitățile sunt transferate de la o arie curriculară la alta.Prin intermediul acestor activități se urmărește atingerea obiectivelor tuturor ariilor curriculare într-un context integrat.

În grădiniță acest mod de abordare a curriculum-ului este utilizat cu succes ,copiii fiind obișnuiți să lucreze timp de câteva zile la o anumită temă, dezvoltându-și capacitățile diferite prin abordarea acesteia din perspectiva mai multor domenii de cunoaștere. Continuarea acestei noi perspective în clasele pregatitoare și I, va constitui un avantaj atât pentru elev cât și pentru cadrul didactic. Elevul va regăsi în clasa pregatitoare o parte din universul familiar al preșcolarității, iar cadrul didactic va avea un context flexibil de organizare a învățării care va atrage, stimula și motiva școlarul mic să participe la o activitate din clasă .

Începutul activității școlare constituie unul dintre cele mai importante momente din viața copilului. Pentru mulți copii trecerea de la grădiniță la școală este resimțită foarte greu, datorită diferențelor de caracter și a trăsăturilor lor psihice.

Începutul activității școlare înseamnă introducerea copilului într-o ambianță noua, în care este angajat într-un proces continuu pentru viață, care-i va marca întreaga personalitate, întregul mod de manifestare.

Căutând să cunoaștem cât mai bine copiii care vor intra în clasa pregatitoare dar și caracterul acestora de a se adapta la nou, am derulat un proiect de parteneriat între grădiniță și școală având titlul : * MÂINE EU VOI FI ȘCOLAR*, care a avut ca obiective: stabilirea relațiilor interpersonale cu ceilalți copii, participarea alături de ceilalți copii la diverse acțiuni și activități comune , identificarea situațiilor comportamentale specifice vieții de școlar.

EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ PENTRU INTEGRAREA SOCIO-EDUCAȚIONALĂ A ELEVILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

Profesor pip Răuță Carmen Cornelia,
Școala Profesională Specială, comuna Ștefan cel Mare

ARGUMENT

Elevii Școlii Profesionale Speciale, reprezintă segmentul școlar unde se realizează un învățământ formativ cu accent pe creativitate în toate domeniile. Propunerea unei activități suplimentare de lucru manual tradiţional, a venit în întâmpinarea celor pasionați de această activitate, unde elevii pot fi
antrenați într-un climat de lucru deosebit. Această activitate reprezintă un exemplu de bună practică pentru integrarea elevilor cu C.E.S. Lucrul manual are un loc bine conturat în planul de învățământ cu obiective generale și specifice în concordanță cu particularitățile de vârstă.

Element vestimentar tradițional românesc, ia a fost și ne este aproape de suflet. Broderiile bogate, unicat, cusute manual și cu multă migală, fascinează prin frumusețea și originalitatea lor. Simbolurile brodate pe față, spate sau mâneci vorbesc despre viața și despre zona geografică în care au fost ele realizate, dar și despre preocupările meșteșugărești ale satului.

Elevii au fost încurajați să participe la Cercul de lucru manual- ***ARTA ACULUI ȘI TRADIȚIA ROMÂNEASCĂ*** din unitatea noastră. Înființat în anul 2016, își desfășoară activitatea și acum în anul 2021, cu activități mai diversificate, ținând cont de dorințele elevilor, de sărbătorile de peste an și de vremurile pe care le trăim.

Transferul în mediul virtual al cursurilor s-a dovedit a fi mai mult decât o provocare temporară, mai ales pentru orele de instruire practică, dar lucrul în cadrul cercului, a fost o binecuvântare pentru elevi, având aptitudini deja formate și foarte mult timp liber. Elevii au lucrat acasă, în fața calculatorului și în întalnirele on-line de pe platforma școlii.Modul de abordare a modelelor, climatul afectiv, lucrul în echipă față în față, sau on-line, spiritul constructiv-competetiv, noutatea și diversitatea materialelor de lucru, toate acestea reprezintă un start bun pentru antrenarea copiilor în acest demers educativ.

Elevii noștri au dorit să completeze colecția de ii, cu: traiste cusute tradițional, cămăși bărbătești, brâuri, ștergare tradiționale.

SCOP

- Stimularea și dezvoltarea creativității elevilor, prin activități instructive practice.
- Cultivarea unor emoții estetice prin dezvoltarea gustului pentru culoare, armonie, compozitie, acurateţe, simetrie, formă, frumos.
- Scopul cercului este de a face cunoscut elevilor, portul românesc, pentru a-l profunda, a-l iubi şi a-l răspandi.

OBIECTIVE

Să deprindă tehnicile de lucru propuse;

Să-și însușească elemente tehnice propuse: cum se croieşte ia romanească, cum se realizează o trăistă, care sunt ,,punctele''folosite în ornamentare şi cum se lucrează acestea, care sunt materialele necesare.

Să aplice în realizarea compozițiilor tehnicile învățate;

Să-și dezvolte imaginatia creatoare prin exersarea unor tehnici specifice;

Să-și dezvolte spiritul de observație;

Să utilizeze corect materialele si instrumentele de lucru propuse;

Să utilizeze materiale de lucru neconventiale;

GRUP ȚINTĂ

- Elevii claselor de confecţii textile: clasele a IX- a, a X- a, a XI- a.

RESURSE UMANE :

- Elevii claselor de confecţii textile, învățământ profesional, precum și elevilor de la alte profile- clasele a IX a, a X a, a XI a.

RESURSE MATERIALE:

- material matador bumbac, pânză in topit, tipare, planşe de lucru, fişe de documentare, foarfece, aţă de cusut muline, ace de cusut manual, dantelă lată şi îngustă, mărgele, paiete, aţă de broderie, maşini de cusut, maşini de surfilat.

RESURSE TEMPORALE :

- noiembrie 2020-iunie 2022.

EVALUARE

- Monitorizare.
- Expoziții cu lucrări ale copiilor.
- Parada iei tradiționale.
- Album în format electronic, cu etapele derulării proiectului.
- Diplome pentru cei care au participat la acest cerc de lucru manual.

ACTIVITĂȚI DE PROMOVARE ȘI DISEMINARE

- prezentarea proiectului în comisiile metodice, microcercuri, simpozioane, lectoratele cu părinții, pe site-ul școlii.

Ce semnificație au simbolurile brodate pe ii?

Costumul popular românesc constitutie o valoare a culturii naționale de o mare bogăție spiritual. Ia sau cămașa, poalele, fota, catrințele, marama, fac parte din costumul femeiesc. Simbolurile brodate pe față, spate sau mâneci vorbesc despre viața și familia femeilor care au cusut aceste cămăși, despre zona geografică în care au fost ele realizate, dar și despre preocupările meșteșugărești ale satului. Nu sunt simple desene cusute pe pânză, ci adevărate simboluri magice, menite să îi poarte noroc celei care urma să îmbrace ia, să o apere de ghinion și de rău. Un motiv des brodat pe iile românești este motivul solar, evidențiat fie sub forma soarelui sau a florii-soarelui, cât și stilizat, sub forma unui cerc. Este un simbol ancestral, care vorbește despre divinitate, despre căldura soarelui, dătătoare de viață și generatoare de belșug, dar și despre ciclul vieții. Un simbol

drag cusătoreselor din România, pentru că ilustrează însăși esența vieții, la fel ca și roata – aceasta poate simboliza roata vieții, care se învârtește neîncetat, dar și preocuparea meșteșugărească din unele sate românești. Foarte des întâlnite pe iile românești sunt motivele inspirate de natură. Copacul sau ramurile sale, stilizate, simbolizează trăinicia, înțelepciunea, reînvierea sau viața. Frunza de viță de vie și ciorchinii de struguri, brodați cu fir verde, mov sau albastru, vorbesc despre îndeletnicirea oamenilor din zonă. Frunzele verzi sau florile colorate sunt simbol al prosperității si al prospețimii și sunt purtate cu drag atât de fetele din sat, cât și de femeile mature, mame sau bunici, precum și foarte multe alte simboluri inspirate din viața de zi cu zi a satului romanesc. ***Ziua iei românești - Românii sărbătoresc de Sânziene (Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul) portul popular, mai exact ia românească. Ia românească se sărbătorește pe 24 iunie. Această zi a fost numită Ziua Universală a Iei, cămașa tradițională, oriunde pe planetă. Iar popularitatea iei românești a crescut atât de mult, încât vedetele internaționale au început să o poarte ca ținută în tendințe.***

Sărbătorim în fiecare an cu elevii noștri, *Ziua internațională a iei românești* și purtăm cu drag iile cusute de noi.

Imagini cu lucrări ale elevilor în cadrul Cercului
ARTA ACULUI ȘI TRADIȚIA ROMÂNEASCĂ

BIBLIOGRAFIE**:**

1. Virginia Smărăndescu Arișanu, *Cusături populare din România*, Editura Tehnică, 1978.
2. Aurelia Doagă, *Cusături românești*, Editura Ion Creangă,1978.

CLASSROOM ARRANGEMENT

Paţac Ramona Cornelia
Şcoala Gimnazială Nr.1 Modelu

Classroom design is an important factor in student learning. A well-designed classroom will help students concentrate on their work and minimize behavioral problems. Before the school year begins, teachers should take time to plan and implement their classroom arrangements. Most importantly, teachers should not be afraid to make changes throughout the year as needed to improve student learning.

A variety of methods and ways of arranging a class exist, although each has its own pros and cons. No matter what teachers choose, figuring out the unique classroom arrangement for their own class is an important part of creating the learning environment.

Teachers must consider student traffic patterns and classroom activities when deciding how to arrange desks and chairs. They also have to configure desks in such a way that will be accommodating to frequently implemented classroom activities and flexible enough to be rearranged for special assignments or group activities. Changing seating arrangements can help students interact with their teachers and colleagues and allow a lot of different situations to be recreated within the classroom. It is difficult to sit still for a long time that is why the activities that involve movement are necessary.

A classroom can be set up in a way that increases creativity and promotes a positive learning environment. There are many elements that can affect this environment, such as physical elements (walls, furniture, etc.) and intangible elements (the energy of the classroom, the rules, or the sounds within the room). Each of these elements can influence the students' focus and achievement in the class.

The physical arrangement of a classroom includes: the permanent structure (walls, closets, etc.) that defines the classroom space, the placement of furniture (desks, tables, etc.) that defines seating arrangements, teacher/ student areas and visual displays on the walls.

The physical arrangement of the classroom also impacts student behaviour. Research indicates that the classroom should be designed to minimize crowding and distraction. Crowding at school can have a negative impact on student behaviour. The simplest way to minimize crowding is to increase the amount of space within a classroom.

Teachers should also minimize distraction in order to increase physical space. Research indicates that classrooms with more walls are associated with less student distraction, more student engagement and satisfaction and less teacher distraction. Even if the structure of the classroom cannot be altered, the design of the classroom can be modified.

There are several suggestions and pieces of advice regarding the seating arrangements:

- alphabetical order- it will be easier for teachers to learn all students' names.
- boys and girls distributed in groups or scattered throughout the classroom;
- students grouped by the same abilities, cooperation skills or interes

Another important element is represented by the sound which can play a very important role in the attention and success of students. Things such as noisy hallway or a student tapping his/her pencil repeatedly on the desk can greatly distract a student. Students prefer to have a little noise in order to prevent distractions. Moreover, along with sound, light can play a major role in determining whether students are engaged in the lesson as well. The majority of schools use fluorescent light bulbs. These create a buzzing that distracts as well as make it difficult for students who prefer natural lightning. The use of lamps with softer lightning can create a warmer environment for students to focus but can also lead to students becoming more sleepy and lazy.

Classroom temperature can also play a significant role in keeping students engaged. The poor circulation of air can engender dust or air pollution, affecting the students' allergies.

Finally, teachers cannot forget about the emotional environment which means the atmosphere created by teachers that can encourage or discourage students to be successful learners. When creating interesting lesson plans, students are more engaged and motivated to use their skills. All these elements play a crucial role in keeping students engaged and allowing them to be successful within the classroom.

MAGIA COPILĂRIEI PRIN JOC

Voicu Elena
Grădiniţa Nr. 1 Baloteşti

Jocul este o activitate atractivă care ne ajută în dezvoltarea sănătoasă şi armonioasă a copiilor, fiind o activitate specific umană. Jocul este un ansamblu complex de informaţii care se centrează în jurul unei teme ; jocul creează o stare de relaxare totală, îi face pe copii să se implice total în lumea imaginară în care ei vor descoperi bucuria şi plăcerea , jucându-se.

Încă de la naştere, copilul ca şi fiinţă umană este foarte activ, plin de energie, capabil să asimileze şi să-şi însuşească informaţii pe tot parcursul evoluţiei lui în timp, capabil să imite din activitatea adulţilor, fiind tot timpul conectat şi preocupat de tot ce se întâmplă în mediul exterior, mediu care îşi va pune amprenta asupra dezvoltării lui ulterioare. Astfel, copilul odată cu intrarea în mediul preşcolar, sub supravegherea cadrului didactic, fără a avea cunoştinţe şi deprinderi despre mânuirea anumitor obiecte, aşa cum le face adultul, îşi va însuşi şi dezvolta capacităţile sale prin „joc".

Jocul devine, astfel, principala modalitate care-l ajută pe copil să se adapteze la cerinţele maturităţii. Copilul la vârsta preşcolară, prin joc se va descoperi pe el însuşi dar şi lumea înconjurătoare.

Această formă de activitate, ocupă cea mai mare parte din timpul de veghe al copilului preşcolar, este considerată tipul fundamental de activitate al lui. Astfel, putem vorbi despre jocuri care contribuie preponderent la realizarea sarcinilor educaţiei intelectuale sau a celei morale, fizice sau estetice. Asemenea jocuri pot şi trebuie să se folosească încă din grădiniţă, contribuind in mod deosebit la educarea intelectuală a copiilor.

Prin joc, personalitatea copilului prinde contur, caracterul se construieşte şi se perfecţionează ,ajutându-l pe el ca şi adult.Implicaţiile pedagogice şi psihologice intensifică gândirea, îi dezvoltă imaginaţia, îi pune în evidenţă voinţa şi îi dezvoltă imaginaţia.

Copiii care nu sunt lasaţi să se joace, sau care nu vor, sau care nu au cu cine , rămân „săraci"în dezvoltarea personalităţii. Prin joc copiilor li se oferă o evoluţie cu intensitate ce nu se găseşte la nicio altă varstă. Posibilitătile de relaţionare create de jocul liber dezvoltă creativitatea copilului, îi dă acestuia posibilitatea de a iniţia jocuri la centrele de activitate. Deoarece jocul este o activitate predominantă a copilăriei, devine un partener nelipsit copiilor şi îl va însoţi pe tot parcursul vieţii, devine farmecul copilăriei, acţionând liber în lumea imaginară pe care şi-o crează.

Prin joc copii intră in relaţie cu lumea înconjurătoare, îşi dezvoltă atenţia, pot înţelege cu uşurinţă evenimentele, intră cu uşurinţă pe canalul comunicării cu ceilalti parteneri de joc.

Copilul are nevoie de libertatea de a lua iniţiativa în joc, putând astfel să exploreze şi să-şi satisfacă propriile curiozităţi.

Jocul liber ales este cea mai eficientă activitate în formarea personalităţii, deoarece se joacă cu ce vrea el şi cu cine vrea el, acumulând cunoştinţe noi , complexe şi variate.

Încă din copilărie, copilul simte nevoia de joc, nevoia excesivă de mişcare şi de consumare a energiei îl face pe acesta să-şi dezvolte imaginaţia creatoare prin diferite jocuri.

Încă de la începutul vieţii in societate, fiecare individ îşi formează şi dezvoltă capacităţi şi preferinţe care ulterior vor da o nota distinctă a personalităţii şi alegerilor în viaţa a fiecăruia. Pentru copii aflati la o vârsta preşcolară, jocul are cel mai important rol in viaţa lor, acesta reprezentând colectivul din gradiniţă similitudinea ulterioara a vieţii de adult în societatea umana.

De exemplu, jocul poate fi pentru copii de vârsta preşcolară o reproducere a vieţii parinţiilor lor, prin care învaţă a deosebi şi a avea preferinţe de persoane si obiecte, le dezvoltă capacitatea de a repeta o acţiune voită în scopul obţinerii unor rezultate, ridicarea la un grad superior mental în care spontaneitatea face loc unor procese mentale cu scop şi cauză, este modalitatea prin care se disting

faţă de alti jucători ai jocului colectiv şi le poate oferi posibilitatea recompensărilor de ordin personal în grupul lor de copii.

În orice sistem educaţional, învăţământul preşcolar este în principal o fină şi laborioasă îmbinare dintre metodologia de predare-învăţare din gradiniţă, din partea educatorilor, prin folosirea jocului copiilor prin care acestia se exprimă şi comunică şi în acelaşi timp acceptarea de către ei in grupul lor a persoanei mature care este în acelaşi timp este o persoană adultă dar şi un partener de joacă, un egal de-al lor.

În momentul în care educatorul, reuşeşte a se integra în grupul de copii, acesta poate începe a îndrepta uşor pe fiecare dintre aceştia către obiectivele metodologiei pe care trebuie să o urmeze conform curricumului, dar în aceaşi măsură şi a se folosi de unicul instrument pe care jocul îl reprezintă astfel încat să îi poată ajuta, să îi poată îndruma, să îi poată împinge pas cu pas către următoarea etapă din viaţa preşcolarilor, la etapa de şcolari.

În lumea magică pe care gradiniţa o creează preşcolarilor, aceştia pot fi regi şi cerşetori, prinţese şi cenuşărese, zmei şi fat-frumosi. Astăzi sunt câştigătorii zilei, mâine ei sunt cei care vor repeta activitatea în scopul de a fi câştigători. Astfel încât, aceste activităţi, prin atenta coordonare a educatorului, ei deschid calea exteriorizării copiilor astfel încat ei să poată învinge temeri personale ori preluate din alte parţi, pot afla noi modalităţi de a reuşi în faţa altor copii de a câştiga dar în acelaşi timp şi urmările faptelor pe care grupul şi educatorul le cataloghează ca fiind greşeli, ca fiind acţiuni nepermise ori urmările în care este mai importantă identitatea personală în locul identităţii colective.

Aşadar, acestă simplă şi comună activitate la acest nivel preşcolar, „jocul”, devine calea principală prin care se face trecerea de la imaginar la real, de la spontan la conştient, de la preşcolar la şcolar. Dand astfel posibilităţi nelimitate personalului didactic de a oferi, de a consolida, de a permite copilului să devină ulterior un adult cu personalitate, cu valori, cu idealuri şi mai ales, un membru al colectivităţii pe care colectivitatea se poate baza aşa cum şi el se poate baza pe colectivitate.

ELEVII SPECIALI, PARTE INTEGRANTĂ A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Prof.Psih. Grecu Mihaela
Școala Profsională Specială „Emil Gârleanu" Galați

O întrebare legitimă care intervine în analiza sistemului de învățământ, este următoarea:
Care este cea mai bună alternativă pentru integrarea, acceptarea socială a unui copil/tânăr din această categorie?

Răspunsul este relativ şi diferă de contextul social în care se regăseşte respectivul copil. În primul rând, putem vorbi de integrare socială prin intermediul învăţământului de masă, integrați în clase cu elevi fără deficiențe cu profesor itinerant/de sprijin, clase cu caracter special într-o școală de masă.În al doilea rând vorbim de elevi cu deficiențe mintale, senzoriale, asociate care provin din medii sociale defavorizate orientați și integrați în școala specială. Diferenţele dintre învățământul de masă şi cel special sunt clare, fiecare formă de învățământ funcționează sau ar trebui sa funcționeze după planuri cadru și programe, legiferate.

În altă ordine de idei, există posibilitatea unei traiectorii normale prin educaţie uzuală a tinerilor, indiferent de mediul de proveniență sau nevoile specifice ale copiilor. În acest caz, există riscul de a avea situaţii de vulnerabilizare a copiilor din aceste categorii şi din această perspectivă efectele pentru viitor pot fi nefaste În ultimele decenii, un rol important este alocarea, sub aspectul politicilor educaţionale a sistemelor de educaţie incluzivă, a căror scop este eliminarea oricăror bariere de vulnerabilizare a tinerilor şi în consecinţă de excluziune socială a acestora.

În categoria copiilor care prezintă un grad ridicat de vulnerabilizare se încadrează și copiii cu deficienţe asociate, fizice sau psihice. Aceştia întâmpină dificultăţi de integrare socioprofesională, în consecinţă această categorie socială trebuie să beneficieze de exigenţele necesare în mod fundamental ale unui învăţământ special, singurul de natură a oferi o alternativă corespunzătoare de inserţie socioprofesională.

Evitarea etichetării şi a marginalizării, încadrarea unui copil într-un curs normal de viaţă presupune eliminarea situaţiilor de marginalizare şi excluziune socială specifice. Cu alte cuvinte, un copil care va suporta dificultăţi din momentul intrării în viaţă are toate şansele de a porni cu stângul, aceasta pentru a ne exprima în mod plastic, iar proiectele specializate de intervenţie socială au rolul de a elimina orice tentativă de excluziune pentru astfel de persoane.

Conceptul de cerinţă educaţională specială reflectă şi în acelaşi timp susţine orientarea categoriilor de copii cu dizabilităţi spre formule de învăţământ special, cu precădere în cazul copiilor care au deficenţe de natură mentală, fizică, senzorială, de limbaj, socioafective, etc.Nevoile specifice de creştere, educare sau formare socioprofesională trebuie adaptate la potenţialul acestor copii marcaţi sau caracterizaţi de un grad ridicat de vulnerabilitate. Necesitarea afirmării şi dezvoltării unui individ adaptat la cerinţele şi valorilor sociale normale determină stabilirea priorităţilor în ceea ce priveşte strategiile de acţiune potrivite pentru această categorie socială.

În primul rând, trebuie să avem în vedere prioritate educaţiei incluzive, prin stabilirea accesului tuturor elevilor la procesul de natură educaţională în orice comunitate, ceea ce înseamnă capacitate de integrare socială şi pregătire corespunzătoare elevilor cu cerinţe speciale. În acest caz, vom avea în vedere următoarele aspecte:

- Acceptarea şi valorizarea diversităţii sociale, condiţie fundamentală a fiecărui elev cu cerinţe sau nevoi speciale;
- Respectarea drepturilor specifice;
- Acordarea de şanse egale acestei categorii sociale;
- Dezvoltarea şi susţinere profesională corespunzătoare;
- Respectarea culturii sociale a mediului de proveniență a tânărului.

Observăm că strategiile de intervenţie şi acţiune socială se permanentizează prin caracterul de

condiţie a integrării sociale a copilului în mediul social potrivit, obligaţia principală a organizaţiilor şi persoanelor care au competenţe în domeniu este eliminarea oricăror tendinţe de natură a marginaliza sau exclude social respectiva persoană caracterizată de vulnerabilitate socială. Educaţia incluzivă trebuie să se fundamenteze pe o bază de premize sociale ancorate în realitatea socială, valorizarea copiilor în funcţie de aptitudinile şi opţiunile fiecăruia reprezintă prioritatea în această direcţie. În această ordine de idei, din perspectiva sistemelor educaţionale, crearea şi adaptarea unui sistem de învăţământ adaptat la cerinţele unor copii cu nevoi speciale şi orientarea prin formarea de grupuri de elevi, conform cu abilităţile dovedite este un element din configuraţia unei strategii de intervenţie specializate. În paralel, trebuie să se opteze pentru intensificarea gradului de participare al elevilor cu cerinţe sau nevoi speciale la activităţi şcolare şi extraşcolare potrivite.

Educaţia prin incluziune socială necesită politici educaţionale specializate a căror finalitate este integrarea socială a tânărului în viaţa activă. În primul rând trebuie să avem în vedere, prin instituţii, structuri specializate care aparţin Ministerului Muncii sau Ministerului Educaţiei o serie de politici sociale conforme cu nevoile, interesele şi datele de provenienţă ale copilului provenind din medii sociale defavorizate.

Dezvoltarea politicilor de resurse umane la nivel naţional sau comunitar este o prioritate în condiţiile unui sistem de incluziune socială dezvoltat corespunzător. În acest sens, gestionarea resurselor materiale la nivel de administraţie naţională sau locală, prin alocări succesive de fonduri în direcţia dezvoltării programelor de incluziune socială a tinerilor proveniţi din medii sociale defavorizate ar trebui să urmărească adaptarea nevoilor tinerilor la cerinţele vieţii sociale.

În aceeaşi ordine de idei, conlucrarea şcoală-familie-comunitate este necesară pentru a evita crearea unor situaţii de risc social sau de vulnerabilizare a viitorilor adulţi. La nivel de comunitate socială este important rolul cadrelor didactice în formarea socială a viitorilor adulţi.

Importanţa pregătirii corespunzătoare a profesorilor specializaţi este principala condiţie a formării sociale şi profesionale precum şi educaţionale pentru viaţă a elevilor proveniţi din medii sociale vulnerabile sau a celor cu cerinţe speciale. Cadrele didactica care activează în şcoli speciale ar trebui să fie angrenate în formarea profesională specifică pentru învăţământul cu caracter de masă, iar dincolode acest nivel este necesar să se realizeze o pregătire de nivel specializat pentru învăţământul cu cerinţe speciale.

Profesorii din școala specială, pe lângă pregătirea serioasă în specialitate trebuie să aibă și o puternică motivaţie privind participarea la programe de formare alternative care să le furnizeze competenţele necesare în vederea intervenției optime, atingerii obiectivelor propuse prin planurile de intervenție personalizată, instrumentul de lucru al profesorilor din școlile speciale.

La nivelul profesorilor se doreşte promovarea unui parteneriat deschis şi flexibil între beneficiarii direcți și indirecți ai educației, o bună comunicare cu echipa managerială, cu reprezentanții comunității, o bună comunicare interinstituţională.

Printre principalele motive pentru care cadrele didactice nu participă la activități de dezvoltare profesională pot fi lipsa timpului, lipsa banilor, pregătirea acțivităților pentru ziua următoare, programul de lucru fix, lipsit de flexibilitate și lipsa stimulentelor de participare la astfel de activități. Oricare dintre aceste bariere ar putea explica ratele scăzute de participare la activități de dezvoltare profesională, plătite din bugetul propriu. Dacă profesorii nu au timpul necesar, resursele, oferte pe măsura bugetului, program de lucru flexibil, atunci le va fi foarte greu să participe.

Stimulentele oferite cadrelor didactice prin proiectele cu finanțare europeană, sunt un venit pe care acestea îl reinvestesc în dezvoltarea lor profesională, achiziționând diverse materiale de lucru, mijloace moderne, softuri, atât de necesare în activitatea didactică, pentru a trezi elevilor interesul pentru materia predată, motivația de a participa la procesul instructiv-educativ.

Educația de calitate înglobează utilizarea diferitelor metode de predare, iar metodele de predare utilizate de către cadrele didactice pot juca un rol important în procesul de învățare și de motivare a elevilor pentru a învăța. În plus, deciziile cadrelor didactice în legătură cu activitățile pe care ar trebui să le desfășoare în clasă depind de mai mulți factori. De exemplu, deseori, profesorii iau decizii privind metodele pedagogice utilizate în clasă bazându-se pe propriile convingeri privind natura procesului de predare-învățare. Mai mult, probabilitatea utilizării anumitor metode de predare poate fi afectată de alți factori, inclusiv caracteristicile cadrelor didactice (cum ar fi sexul, disciplinele predate, nivelul de educație formală și de formare profesională), atmosfera în cadrul unității de învățământ și atmosfera în clasă. O atmosferă pozitivă în clasă este cultivată atunci când cadrele didactice lucrează împreună cu elevii pentru a crea un mediu sigur, respectuos și de susținere care să faciliteze motivarea și învățarea elevilor, în timp ce o atmosferă pozitivă în cadrul unității de învățământ reflectă un climat și o socializare corespunzătoare. Atmosfera pozitivă atât în unitatea de învățământ cât și în clasă va genera comportamente mai puțin perturbatoare și mai mult timp pentru procesul de predare-învățare.

Şcoala, prin misiunea ei de instituţie formatoare de personalităţi, alături de misiunea de a transmite elevilor informaţii şi un bagaj solid de cunoştinţe reprezintă un mediu prioritar pentru începerea şi implementarea politicii incluzive. Să ne gândim doar la perioada pe care un copil o petrece în şcoală. Aceste ore şi ani pot fi marcaţi de segregare, de excluziune sau pot fi marcaţi de efortul de a adapta metodele, tehnicile şi instrumentele de care dispune profesorul pentru a facilita integrarea copiilor cu cerinţe educaţionale speciale în mijlocul copiilor fără CES.

Conceptul de educaţie incluzivă a început a fi utilizat şi promovat în ultimii ani în ţara noastră într-un sens mai larg decât cel aplicabil copiilor cu CES. Incluziunea educaţională este relevantă tuturor copiilor în situaţie de risc sau marginalizare. În atare situaţii se pot afla: copiii din medii sociale şi familii dezavantajate, copiii instituţionalizaţi, copii care săvârşesc infracţiuni, copiii din minorităţile etnice sau religioase, copii abuzaţi fizic sau psihologic, copii care suferă de boli cronice, etc.

Şcoala incluzivă trebuie să recunoască şi să reacţioneze la diversele cerinţe ale elevilor, armonizând, pe de o parte stiluri şi ritmuri diferite de învăţare, iar, pe de altă parte asigurând o educaţie de calitate pentru toţi, prin programe de învăţământ adecvate, bună organizare, strategii de predare, folosire optimă a resurselor şi parteneriate cu ceilalţi membri ai comunităţilor în care funcţionează. Trebuie să se asigure un continuum al sprijinului şi serviciilor oferite pentru cerinţele speciale în fiecare şcoală.

În ceea ce privește instrumentele și tehnicile inovative utilizate în practică la cabinetul psihopedagogic, în paralel cu exercițiile și tehnicile specifice, vă prezint exercițiile de QI-GONG, ca modalitate modernă, plăcută și agreată de către copii, prin care elevii învață să respire corect, echilibrează inspirația și expirația necesară unei vorbiri corecte, dar formează și o respiraţie corectă prin care creierul și celelalte organe se oxigenează, fără de care noi, oamenii, nu am putea trăi.

Am introdus exercițiile de QI-GONG, experimental timp de două semestre, în programul de intervenție a zece elevi diagnosticați cu tulburări de pronunție și de comportament. Dacă la începutul programului copiii se amuzau copios atunci când eu executam aceste exerciții, pe parcurs, interesul și implicarea acestora a crescut.

Prin observare directă și discuții libere cu părinții și profesorii claselor, am decis să merg pe această linie, pentru că oricum am denumi aceste exerciții ele, conform studiilor, fac parte din programul de corectare a tulburărilor de vorbire, la categoria exerciții de respirație.

Ce este QI-GONG?

Qigong este o practică veche de sănătate chineză care încorporează tehnici de respirație, posturi și o conexiune minte-corp, un sistem antic chinezesc de exerciții și meditații care face mintea și spiritul omului mai liniștite, îmbunătățește performanțele, cultivă răbdarea, concentrarea, atenția.

ROLUL CDȘ ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR ELEVILOR DE GIMNAZIU

Berbec Aurelia
Bogatu Mihaela Aneta
Şcoala Gimnazială „Mărţişor”, Bucureşti

Stabilirea curriculumului la decizia școlii, CDȘ trebuie subsumat strategiei de dezvoltare a unității școlare. Construirea strategiei pornește de la gradul de autonomie al școlii, de la nevoile beneficiarilor direcți sau indirecți ai educației și de la cultura organizațională.
De ce vorbim despre gradul de autonomie al școlii ? Pentru că **autonomia școlara** (financiară, pedagogică și materială) crează deja un context care impune anumite restricții, cel puțin în prezent.

Nevoile beneficiarilor : școala trebuie să raspundă acestor nevoi, sau chiar să le anticipeze, dacă urmarește să se dezvolte și nu doar să supravieţuiască sau chiar să înregistreze un regres.

Cu cât şcoala, prin cadrele didactice evident, răspunde nevoilor, aspiraţiilor elevilor şi părinţilor acestora, satisfacţia acestora se va concretiza în apreciarea şcolii, în creşterea prestigiului profesorilor şi a unităţii şcolare în ansamblul ei, ba chiar al sistemului de învăţământ românesc.

Cultura organizaţională: cele deschise schimbării şi inovării vor căuta să anticipeze acele adaptări, transformări, revizuiri care asigură calitatea procesului instructiv-educativ, satisfacţia elevilor, dar şi satisfacţia profesorilor.

Am pornit de la întrebarea ”Ce doresc părinţii pentru copiii lor?” Răspunsurile diferă, dar cei mai mulţi doresc şi apreciază performanţa. În ultimii ani părinţii doresc participări la concursuri diverse, doresc rezultate bune şi foarte bune la evaluări externe, fără a urmări în mod necesar performanţa la toate disciplinele.

Pentru a răspunde nevoilor elevilor şi a menţine satisfacţia acestora la un nivel cât mai ridicat este necesar ca în şcoală să existe o structură organizatorică democratică, care operează, mai degrabă, pe un sistem de comunicare orizontal decât pe unul vertical, birocratic. Un sistem de comunicare orizontal se caracterizează prin existenţa unor canale deschise în toate direcţiile, facilitând eficacitatea comunicării..

Această structură orizontală deschisă este stimulată de comunicări orale şi scrise care fac posibilă descentralizarea autorităţii şi munca în echipă precum şi o bună comunicare în/intre echipe. O echipă care funcţionează bine are nevoie de o conducere care să fie acceptată pe baza recunoaşterii pregătirii profesionale.
Orice strategie ar adopta şcoala, realizarea acesteia depinde de totala implicare a directorului în orice schimbare sau inovare, de capacitatea de evaluare , de capacitatea de a încuraja cooperarea prin dialog constant cu corpul profesoral si de abilitatea de a utiliza autoritatea, fără a o impune. Aceste calităţi sunt necesare chiar şi în cazul cand în şcoala lucrează un agent al schimbării (expert de curriculum), rolul directorului devenind, in aceste condiţii, crucial. Se insistă pe rolul directorului, al leaderului, mai mult decât pe rolul profesorilor, deoarece el este cel care conduce corpul profesoral pe traseul schimbarilor aşteptate şi spre consecinţele acestora.
Antrenarea în procesele de luare a deciziilor, obiectivele clare, largă reprezentare a profesorilor, conduc la un climat de responsabilitate impărtăşită şi a unei motivaţii crescute pentru performantă.

În condiţiile în care dotarea materială a şcolilor este oarecum asemanătoare, resursa umană este formată iniţial de aceleaşi universităţi, aceleasi organizaţii furnizoare de educatie, ne deosebim însa prin modul în care resursa umană este motivată şi implicată, prin modul în care resursa umană operează cu curriculum-ul şi modul în care se raportează faţă de perfecţionarea continuă. Rezultatele obţinute sunt pe măsura înţelegerii şi aplicării celor menţionate.

În acest sens am considerat că trebuie o abordare specială a CDŞ (curriculum la decizia şcolii) pornind de la câteva constatări:
Opţionalele propuse iniţial (în urma cu cel puţin 10 ani) au pornit atât de la nevoile profesorilor (cum ar fi asigurarea normei didactice) cât şi de la dorinţele elevilor.
În urma parcurgerii unor cursuri de formare profesională sau cursuri postuniversitare, unii dintre profesori şi-au îmbunataţit sau chiar au schimbat programele privind opţionalele oferite sau metodele aplicate în procesul de predare-învaţare-evaluare, în beneficiul explicit al elevilor.
În urma chestionarelor aplicate anual unele dintre opţionalele propuse au contribuit la motivarea elevilor pentru studiul disciplinei din care provin, altele au fost utile pentru pregătirea elevilor în vederea performanţei (olimpiade sau concursuri naţionale şi internaţionale). Asigurarea unei concordante între opţionale (limba engleză, matematica, TIC) a condus la obţinerea unor rezultate **mai bune** chiar decat cele scontate.
Îmbunătăţirea continuă a CDŞ a permis în mod categoric pregătirea a cel puţin două tipuri de elevi: pe cei care doresc şi-i stimulează performanţa, respectiv pe cei pe care trebuie să-i motivam şi remotivăm pentru studiu la un nivel considerat acceptabil. Elevii simt ca învaţarea este mai relevantă decât nevoile lor iar opiniile lor reprezintă un punct de pornire în conturarea noului CDŞ.
În aceste condiţii se impune **remodelearea opţionalelor şi utilizarea lor ca instrumente utile** în uşurarea efortului elevilor pentru obţinerea performanţei (ex. Olimpiadele de limba română, lingvistică, matematică, ştiinţe etc.) sau pentru menţinerea interesului în ceea ce priveşte învaţarea şi obţinerea unor rezultate mulţumitoare, fie că este vorba despre mediile anuale sau rezultatele obţinute la evaluările externe şi evitarea părăsirii timpurii a şcolii.

Câteva exemple: Cursul opţional ”Noţiuni de criptografie” a trezit interesul elevilor pentru studiul lingvisticii şi al informaticii. Elevii care au fost înscrişi la acest curs au avut rezultate excelente la olimpiadă de lingvistică, de exemplu.
”Matematica în limba engleză” ”Engleza este distractivă”, a permis elevilor participarea la concursuri organizate, de exemplu, de către SUA, Marea Britanie precum AMC8, PMC, Mathleague si apariţia unui interes deosebit pentru programele de matematică ale altor state (chiar daca este vorba despre elevi de gimnaziu).
Ne asteptăm ca inițierea unui „Club francofon” să aibă consecinţe similare privind plăcerea elevilor de a studia în mod intensiv limba franceză, de a-şi apropia valorile culturale de expresie francofonă, ca parte integrantă a culturii europene.

Toate cele enumerate vor pregăti elevii şcolii pentru a face faţă oricarui tip de învatamant, din ţară sau din afară, le va da un paşaport viabil pentru afirmare personală şi profesională.

ELEVUL -OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI 2021

Profesor-Pop Măriuca
Liceul Tehnologic Feldru
Localitatea-Feldru

Educaţia în general poate fi definită ca "acţiune care permite fiinţei umane sa-şi dezvolte aptitudinile sale fizice şi intelectuale, ca şi sentimentele sale sociale, estetice şi morale, în scopul realizării cât mai bine posibil a misiunii sale de om" (Reboul Oliver).

Atunci când vorbim despre o „oglindă'', intuitiv ne ducem cu gândul la faptul că în acea oflindă ne vedem propriul chip. Elevul este oglinda învățământului, deoarece în ea se reflectă chipul care are în spate alte persoane care îl formează ca om, părinții, profesorii, comunitatea În realizarea "misiunii de om" intervin tipurile de educaţii – educaţia intelectuală, educaţia moral-civică, educaţia estetică, educaţia fizică, educaţia tehnologică, precum şi noile educaţii - educaţia pentru drepturile omului, educaţia pentru democraţie şi participare, educaţia pentru pace şi cooperare etc. Noile educaţii au rolul de a rezolva problemele actuale cu care se confruntă societatea prin pregătirea forţei de muncă în diverse domenii de activitate, prin producerea de noi informaţii, prin educarea preşcolarilor şi şcolarilor în spiritul toleranţei, al păcii şi cooperării, al solidarităţii şi ocrotirii mediului înconjurător.Întregul proces educativ este influenţat de componentele relaţiei şcoala-familie-societate. Fiecare componentă a relaţiei intervine cu particularităţile sale şi acţionează direct sau indirect asupra celorlalte componente.

Cadrele didactice au un rol esențial în creonarea „chipului din oglindă''. Prin mijloacele utilizate, printr-o comunicare eficientă, precum și prin raportarea la nivelul fiercărui copil, chipul acesta va putea fi unul de admirat.Copilul își însușește primele noțiuni de educaţie în familia sa, parinţii fiind cei care îşi asuma rolul de educatori. În cadrul familiei, copilul îşi formează anumite obiceiuri şi reacţii, strâns legate de condiţiile familiale, sociale, geografice, ereditare sau morale. În familie, rolul părinţilor este de a învăţa copilul ce este viaţa în ansamblul ei, de a-i forma deprinderile igienice, care îi vor apăra şi întări sănătatea, de a-i largi treptat orizontul intelectual şi spiritual şi de a-i oferi acel bagaj de cunoştinţe care îi vor permite să se cunoască în primul rând pe sine însuşi, sa dobândească echilibrul şi armonia interioară şi să ştie să recunoască adevărul. De asemenea, persoanele cu o excelentă comportare în societate au ceea ce se cheama "cei şapte ani de-acasă", ceea ce evidenţiază rolul familiei în educaţia copiilor, educaţie care nu se opreşte nici la şapte ani, nici la vârsta adolescenţei şi uneori nici chiar la maturitate.Educaţia copiilor devine astfel o sarcină de mare răspundere şi pentru a putea transmite propriilor copii lumina cunoaşterii, părinţii trebuie să manifeste multă înţelepciune şi o dragoste profundă. Acolo unde dragostea este prost înţeleasă sau lipseşte căldura căminului, unde educaţia se bazează pe teorii închistate într-un noian de prejudecaţi, acolo unde părinţii nu au "timp" să se ocupe de copii, dar mai ales au uitat ce înseamnă universul copilarieişi sufletul de copil, educaţia nu realizează decât un dresaj, o îngustare a capacitaţii afective şi mintale care se traduce prin complexe, refulări, temeri, idei preconcepute şi intoleranţa.Experienţa personală a copilului devine limitată, cunoaşterea vieţii apare sub formă de şabloane, iar în loc să se dezvolte o personalitate care are capacitatea de a iubi, de a înţelege şi a cuprinde totul, formăm un om cu o minte şi un suflet înguste şi strâmbe.Dragostea părintească se manifestă sub diferite forme care au influenţa asupra comportamentului copilului. Autoritarismul anihilează acţiunile spontane ale copilului. Extrema cealalaltă, răsfaţul exagerat, sufocă personalitatea viitoare a copilului.Copiii sunt nu numai componenţi ai familiei, ci şi nişte martori plini de curiozitate, dispuşi sa imite cu uşurinţă viaţa de familie. Jocurile copiilor la vârsta preşcolarităţii sunt inspirate din viaţa de familie. Baieţii se joacă "de-a tata", ei "vin de la serviciu", iar fetiţele îşi îngrijesc "păpuşile" mimând cel mai perfect sentiment matern. Jocul "de-a casa", "de-a familia", "de-a tata şi de-a mama" sunt tot atâtea exemple în care se manifesta atmosfera dintr-o familie.Adolescentul însă judecă şi compară, discerne singur binele şi răul, ce-i este folositor şi

dăunator pentru viaţa sa. De asemenea, adolescentul devine răspunzator de acţiunile sale, de ţinuta sa morală şi de felul cum îşi construieşte viitoarea personalitate. La vârsta adolescenţei, tinerii beneficiază de ajutorul şi exemplul atât al familiei, cât şi al şcolii şi societaţii. Se spune că "aşchia nu sare departe de trunchi" şi trebuie să înţelegem cât de importantă este educaţia copiilor în familie, cât de hotărâtor este pentru urmaşi exemplul bun al părinţilor.

Concluzionez, spunând că chipul din oglindă va fi cu atât mai frumos cu cât factorii care îl vor influența pe elev vor fi de calitate, se vor implica în creșterea lui și astfel învățământul românesc va fi unul demn de urmat și de admirat.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ECOLOGICE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

Prof. Serghi Irina
Grădinița cu program prelungit nr. 21, Iași

Dată fiind deschiderea și receptivitatea de care dau dovadă copiii preșcolari, acum este momentul să-i sensibiizăm și să-i facem să privească atent la tot ce îi înconjoară. În prezent omenirea trece printr-o perioadă de ample transformări. Ne aflăm în plin proces de transformare la toate niveluile economice, politice și cultural.

Degradarea continuă a mediului , care se petrece sub ochii noștri ,este un element major al unei crize de civilizaţie şi se datorează intervenţiei omului în natură. Un gând devine constant pentru orice fiinţă raţională ce trăieşte pe acest pământ : pregătirea în sprijinul ocrotirii naturii, începând de la vârsta copilăriei.

Starea actuală a mediului va influența sănătatea oamenilor și va afecta peisajul natural. Primele acţiuni pot începe de la grupa mica, atunci când preşcolarul este sfătuit să ducă resturile la coşul de gunoi. Dacă la început va face acest lucru pentru că „așa spune doamna sau mama", încet - încet va înţelege semnificaţia gestului şi îl va repeta, chiar daca este pe stradă sau în curte.

Educaţia ecologică este parte integrantă a educaţiei moral civice, alături de educaţia rutieră, educaţia religioasă, educaţia pentru familie, educaţia pentru pace, educaţia pentru drepturile omului etc. Pentru realizarea unei educaţiei ecologice există obiective centrale cum ar fi:

I - Cultivarea dragostei pentru TERRA cu tot ce intră în componenţa acesteia: ape, plante, animale și conștientizarea necesităţii de a economisi apa, energia electrică, lemnul etc. toate resursele naturale.

II - Formarea de convingeri ecologice care se întemeiază pe cunoașterea drepturilor naturii, înțelegerea necesităţii conservării şi ameliorarea mediului ambiant, conștientizarea efectului pe care îl poate avea deteriorarea mediului asupra calităţii omenirii.

III- Formarea comportamentelor ecologice va aduce în prim plan grija faţă de mediu, intervenţia pentru stoparea poluării a deteriorării şi a unei acţiuni de păstrare, îmbogăţire şi înfrumuseţare a mediului.

Educația ecologică presupune cunoștințe, atitudini, conduite care se dobândesc într-un timp îndelungat ce se pot realiza prin toate activitaţile instructive care se desfăşoară în grădiniţă: observări dirijate şi spontane, lecturi după imagini, convorbiri , memorizări, experimente la colţul naturii, jocuri didactice și jocuri de rol.

Organizarea activităţilor pe arii de stimulare creează investigaţii, descoperiri ale proprietăţilor unor obiecte şi fenomene din mediul înconjurător, experienţe etc.

Aria de stimulare *ŞTIINŢĂ* se ameneajează în funcţie de anotimp şi de temele de interes pe o perioadă determinantă. Astfel în anotimpul primăvara se vor gasi planşe cu aspecte de primăvară, tăvi cu semințe, crenguțe înmugurite, flori, ierbar, legume, ghivece etc.

Lucrăriile de la aria de stimulare *ARTĂ* vor reflecta modul cum copiii văd lumea înconjurătoare. Se planifică teme diverse si accesibile de exemplu „Câmp cu flori, ,,Fluturi'', „Plouă'', „Flori de

primăvară'', „Vin pasarile călătoare'', „Copacul înflorit'', „ Micile vieţuitoare'', „Copiii îngrijesc curtea grădiniţei'' ,etc.

Aria *BIBLIOTECA* îmbogăţeste cunostinţele cognitive ,formează interesul pentru ocrotirea şi protejarea naturii. Alegerea materialelor se face tot dupa nevoile copiilor,după teme -cu cărţi de poezii şi poveşti despre vieţuitoare care vor sensibiliza copii,cărţi de colorat, confecţionate de ei, jocuri de masă, jetoane, casete cu poveşti ,calculator cu jocuri specifice copiilor etc.

Jocurile de rol din cadrul ariilor de stimulare sau din cadrul jocurilor liber alese trebuie privite în interdependenţă cu experienţa de viaţă a copiilor şi cu deprinderile formate .Astfel ,în jocurile

„De-a gradinarii şi „De-a florăresele’’,copii ajutaţi de educatoare pot amenaja în curtea grădiniţei ronduri cu flori,straturi de legume .

Contribuţia rolului prin alte jocuri naturii în viaţa omului ,dar şi contribuţia omului la dezvoltarea mediului se realizează şi,,Caută-ţi un prieten în lumea plantelor-animalelor, „Tu eşti apa ,eu sunt aerul’’, „Cum ai trăi pustie pe o planetă pustie.’’

Un mijloc atrăgător şi accesibil prin care copilul îşi însuşeşte o serie de cunoştinţe este jocul didactic. După ce au realizat activităţi de observare despre caracteristicile animalelor se poate organiza jocul,,Musafirul nostru’’.În cadrul lui,copiii au avut de rezolvat sarcini -să recunoască animalul ,să descrie trăsăturile lui,să precizeze mediul unde trăieşte,să enumere foloasele pe care le aduc ,să indice moduri de ocrotire şi îngrijire etc.

Povestirile transmit cunoştinţe despre natură şi educă copii în spirit ecologic. Prin povestirile,,De ce ninge ,’’„Povestea fulgului de zăpadă’’ de E.Căldăraru micuţii au înţeles că ninsoarea se formează iarna,când este frig şi picăturile de apă îngheaţă transformându-se în fulgi de zăpadă.,că zăpada este benefică solului,dar nu în cantitate foarte mare.Poveştile „Dumbrava minunată’’ de M.Sadoveanu , „Padurea plânge ,pădurea râde de Cella Aldea Sârbu îi determină pe copii să comunice cu mediul natural în plan afectiv ,atitudinal şi comportamentale.

Memorizările sunt un mijloc de educare a limbajului şi un mod de cunoaştere a naturii şi de formare a comportamentelor ecologice.Poezia „Gândăcelul’’ de E.Farago are un profund mesaj ecologic care face să vibreze sufletul sensibil al copiilor.

Lirica norvegiană „Învaţă de la toate ’’trezeşte la copii sentimentul că natura cu toate elementele ei apă, piatră, stâncă, vânt, floare, miel, păsări, lună este prietena omului şi îl învaţă să trăiască frumos.

Activităţile integrate sunt mai complexe dar dezvolta încrederea,optimismul,spiritul de echipă,ajutorul reciproc si nu în ultimul rând socializare.

Plimbările, excursiile, vizitele oferă avantaje pentru mentinerea sănătăţii fizice şi psihice.Contactul cu natura sporeşte eficienţa demersului specific al educaţiei ecologice.

Educaţia ecologică a copiilor se realizează cu succes dacă în actiunile organizate de educatoare se urmăresc obiective accesibile şi posibil de realizat, cu conţinuturi, strategii didactice şi tematici corespunzătoare.

BIBLIOGRAFIE:

- M.Dumitrana- “Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București, 2005;
- N.Botnariuc- ”Ecologie”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1982.
- M. MAZILU, ”Ecologie şi protecţia mediului înconjurător”, Timişoara, Editura Mirton, 2004
- P.F.Drucker , ”Realităţile lumii de mâine”, Bucureşti, Editura Teora, 1999

RESURSĂ EDUCAȚIONALĂ DESCHISĂ LA DISCIPLINA EDUCAȚIE CIVICĂ

Prof. înv. primar Neagoe Raluca Mădălina
Școala Gimnazială „Ioan A. Bassarabescu”, Ploiești

Clasa a III-a
Disciplina: Educație civică
Unitatea de învățare : Trăsături morale ale persoanei
Subiectul lecției: Bunătatea și răutatea
Lecția s-a desfășurat on-line, folosind Google Meet din G-Suite for Education
Competența specifică vizată (în principal)
1.2. Identificarea unor trăsături morale definitorii ale persoanei
Obiective operaționale:

- să stabilească faptele bune și faptele rele , argumentând alegerea făcută;
- să găsească exemple de cuvinte și expresii care exprimă bunătatea unei persoane, activând cuvintele din câmpul lexical al cuvântului ..bunătate”;
- să dea exemple de personaje din texte literare care au ca trăsătură morală bunătatea, referindu-se la diferite lecturi studiate ;
- să adreseze cuvinte de laudă , de recunoștință sau de compasiune personajelor din materialele prezentate , consolidându-și deprinderea de a se comporta corespunzător, în situații diferite ;
- să participe cu entuziasm la realizarea tuturor sarcinilor din cadrul lecției, implicându-se în discuții și în rezolvarea corectă a sarcinilor propuse.

Metodele alese: conversația, explicația, exercițiul, jocul de rol, jocul didactic
Instrumentele digitale utilizate au fost:
-PPT din Suita Microsoft Office;
-aplicația grafică Word Art Creator/Word Cloud;
-aplicația video Chatter Pix Kids;
-platforma Wordwall.
Resursele pentru această lecție au fost:
-ppt cu titlul „Alege bunătatea!”
-3 materiale video realizate cu ajutorul aplicației Chatter Pix Kids: unul cu gândăcelul din poezia „Gândăcelul” de Elena Farago, unul cu cățelușa și fata babei (am folosit un desen realizat de o fetiță din clasă) și unul cu broscuța din „ Mărinimie” de Emil Gârleanu;
-Jocul didactic „Bine sau rău?” folosit pentru evaluarea formativă, creat pe platforma Wordwall.net.

Au fost create în timpul întâlnirii video cu elevii, cu ajutorul aplicației WordCloud:
-o imagine cu o inimioară și încă una cu o cană în care se găsesc cuvinte din câmpul lexical al cuvântului „bunătate”.

Am captat atenția elevilor mei punându-le întrebările: „Când ai făcut, ultima dată, o bucurie cuiva? Cum te-ai simțit? De ce?”. Câțiva copii au povestit experiențele lor.

Am anunțat subiectul noii lecții și am comunicat , pe înțelesul lor, obiectivele operaționale.

Dirijarea învățării s-a realizat prin vizionarea unui ppt interactiv, intitulat „Alege bunătatea!”. Elevii au fost provocați să dezbată comportamentele unor copii în diferite situații. S-au formulat concluzii și s-au scris pe tabla virtuală câteva idei despre bunătate și răutate : „Bunătatea este o însușire aleasă a omului. Binele trebuie făcut fără a aștepta ceva în schimb. Răutatea este o însușire negativă a persoanei.”

Apoi, copiilor li s-a cerut să dea exemple de cuvinte și expresii care exprimă bunătatea unei persoane. Cu aplicația Word Art Creator , am realizat împreună „ o inimă bună” și chiar „ o cană cu bunătate”(aceasta a fost propunerea lor).

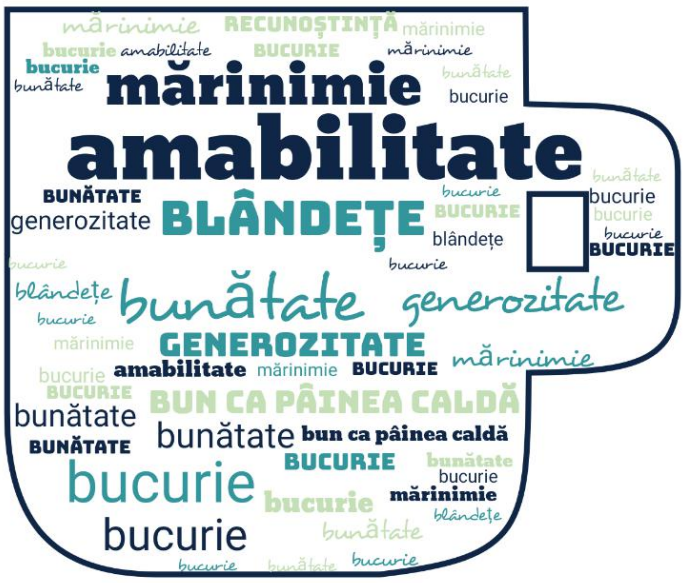

De asemenea, elevii au vizionat, rând pe rând, scurte filmulețe realizate cu aplicația video Chatter Pix Kids și au povestit fragmentele corespunzătoare din textele literare cărora le aparțineau personajele respective.

https://youtu.be/_2ihldDDRZM
https://youtu.be/fxGaGH4xpH4
https://youtu.be/-qeHeE5wH48

Au fost provocați, prin intermediul jocului de rol, să adreseze cuvinte de recunoștință, de laudă sau de compasiune personajelor din filmulețele create ori să dea sfaturi personajelor negative din aceste texte literare.

După aceea, au avut ca sarcină să găsească și ei personaje din texte literare care au ca trăsătură morală bunătatea. Copiii au enumerat asemenea personaje pozitive și au argumentat de ce pot spune lucruri bune despre aceste personaje.

Lecția a avut și un moment de evaluare prin intermediul jocului didactic ,,Bine sau rău?" realizat cu ajutorul platformei Wordwall.net.
https://wordwall.net/ro/resource/8311077

La final, le-a fost propus elevilor un proiect. Le-am spus că, în acea săptămână, vom sărbători ,,Săptămâna actelor de bunătate". Fiecare dintre ei va face în fiecare zi câte o faptă bună, va completa Jurnalul faptelor bune, iar săptămâna următoare, vor împărtăși experiențele pe care le-

au avut. Cu toate acestea, bunătatea nu se va termina la sfârșitul săptămânii! Au fost îndemnați să fie buni în fiecare zi, atât la școală, cât și acasă!

„ Niciun ajutor, oricât de mărunt , nu este în van."

Esop

Jurnalul faptelor bune

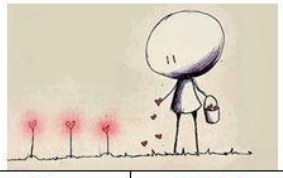

Gândește-te la o situație în care ai dat dovadă de bunătate!	Luni Data: _____	Marți Data: _____	Miercuri Data: _____	Joi Data: _____	Vineri Data: _____
Ce ai făcut?					
Cum s-a simțit celălalt?					
Cum te simți când îți amintești?					

Competențe cheie din profilul de formare al absolventului de clasa a IV-a vizate :
-competențe sociale și civice;
-comunicare în limba maternă;
-competența digitală;
-a învăța să înveți.

Bibliografie:

-Programa de Educație civică, Anexa nr.2 la OMEN nr.5003/02.12.2014;
-Irina Terecoasă, Elena Niculae, suport de curs „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți", modulul II „Aplicarea noului Curriculum național pentru învățământul primar. Disciplina de studiu din perspectiva didacticii specialităţii. Disciplina Educație Civică" , București, 2019;
-Cleopatra Mihăilescu, Tudora Pițilă, „Educație civică. Culegere de texte pentru clasele III-IV", Editura Aramis, București, 2003.

MIJLOACELE DE ÎNVĂŢĂMÂNT ŞI INTEGRAREA ACESTORA ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

profesor Turcu Constantin,
Şcoala Gimnazială „Alexandru Odobescu" Urziceni

Alături de mijloacele de instruire, mijloacele de învăţământ reprezintă o variabilă importantă a procesului de învăţământ care condiţonează o bună comunicare didactică la nivelul clasei si obţinerea unor rezultate in activitatea de instruire care ating nivelul mai mare de productivitate si eficienţă comparativ cu cazul când nu se folosesc aceste mijloace sau când ele se folosesc intr-un sens care nu presupune avantaje pentru acest proces de instruire.

Importanţa mijloacelor de învăţământ poate fi analizată atât in situaţia în care ele beneficiază de o evaluare independentă, dar şi de o evaluare în care aceste mijloace intră în combinaţii de instruire formând o strategie didactică.

Se observă că în perimetrul mijloacelor de învăţământ s-au făcut progrese pentru ca în ultimele decenii numărul lor era extrem de limitat (se concretizau la nivelul unor instrumente care vehiculau mesaje sonore), în ultimul timp paleta mijloacelor s-a imbogăţit astfel încât o mare parte din atribuţiile tradiţionale ale profesorului au fost preluate de către acestea. Acest lucru este benefic şi creează cadrelor didactice disponibilităţi privind activităţile cu caracter profund creativ.

În activitatea de instruire se folosesc o serie de mijloace; audio, vizuale, audio-vizuale, alte mijloace-instrumente care permit elevilor exersări multiple in formarea deprinderilor specifice.

Mijloacele de învăţământ reprezintă totalitatea materialelor, dispozitivelor si aparatelor cu care se realizează transmiterea si asimilarea informaţiilor didactice înregistrate şi evaluarea rezultatelor obţinute.

Mijloacele de învăţământ sunt instrumente auxiliare care facilitează transmiterea informaţiei ca act al predării. sprijinind şi stimulând in acelaşi timp activitatea de invăţare.

Exemple:

-obiecte naturale, manuscrise, tablouri;
-manuale, cărţi, texte tiparite
-înregistrări pe discuri, banda magnetică, tv, film
-maşini de instruire, laboratoare lingvistice.

1. Mijloace informativ-demonstrative

-reprezinta surse de informatii

a) **Materiale intuitive naturale:**

-colecţii de plante (ierbare)
-colecţii de insecte (insectare)
-colecţii de minerale, roci, metale.
-instrumente, sunt cele mai apropiate de natură si perceperea lor este perceperea insăşia realităţii

b)Obiecte elaborate special]n scopuri didactice- substitute ale realităţii tridimensionale:

- exemplu: mulaje, machete, corpuri geometrice, globul terestru, forme de relief (in ipsos, argile).

c) Materiale sau reprezentări figurative- substitute bidimensionale:

-exemplu: ilustraţii, fotografii,albume, tablouri, desene pe tablă, hărti, planse, diapozitive, filme.
- folosirea acestora conduce la dezvoltarea observatiei, curiozităţii, funcţie de motivare a invăţarii ajută la prevenirea oboselii.

d) Reprezentări simbolice:

-scheme, deene pe tablă, formule matematice, note muzicale, cuvinte scrise.

2.Mijloace de exersare si formare a deprinderilor

-diferite tipuri de jocuri de construcţii
-truse de pise demontabile
-calculatoare, table inteligente,
- instrumente muzicale, aparate pentru sport.

PROIECTUL EDUCAȚIONAL ”PAȘI SPRE SUCCES”

Prof. Dr. Antici Adina – Ionela
Liceul Teoretic ”Miron Costin”, Iași

Conştientizând importanţa dezvoltării personale a adolescenților, a nevoii de cunoaștere și a orientării lor profesionale, am desfășurat în perioada 1 martie -10 iunie 2021 proiectul intitulat generic *”Paşi spre succes”*. Beneficiarii direcți ai acestui proiect au fost elevii clasei a XI-a C a Liceului Teoretic „Miron Costin” Iaşi, iar colaboratori, consultanți de business de la MHD Consulting Sibiu.

Ideea proiectului a pornit de la convingerea că orice om, dar mai ales tinerii merită șansa de a învăța să se bucure de o viață liberă, prosperă și armonioasă, împlinindu-și visurile și transformându-le în afaceri de succes.

Profesorul trebuie să fie educator, adică este un om specializat în a forma oameni şi nu doar în a-i învăţa matematică, română, fizică şi alte materii. Profesorul nu este doar un tehnician al instruirii, trebuie să fie mai departe în stare, profesional vorbind, să îl orienteze pe elev într-un spaţiu minim al ideilor formatoare, să fie o persoană cu o anume concepţie, viziune despre viaţă, integratoare, şi nu un funcţionar oarecare. Iar elevii, prin tot ceea ce fac, trebuie să fie oglinda învățământului; comportamentul, realizările lor, profesia pe care o aleg reflectă acest lucru.

Fiecare tânăr trebuie să-și stabilească un plan de acţiune pentru a se dezvolta personal și/sau profesional și trebuie să își monitorizeze această dezvoltare. Cele mai mari două obstacole în calea dezvoltării personale a tânărului, în particular, și a individului, în general, sunt neconștientizarea procesului și lipsa unui cadru structurat care să încurajeze evoluția. Neconștientizarea procesului are la bază motive legate de grupul de interacțiune, cât și de mentorii prezenți în viața tânărului, încă de mic. Dacă mentorii nu i-au oferit tânărului ocazia să vorbească despre sine și despre valorile și principiile pe care încearcă să le cristalizeze, atunci el se va întoarce spre grupul din care face parte și va duce acolo discuțiile, într-un mediu în care nu va putea decât cu mare greutate să treacă din inconștient în conștient procesul de dezvoltare personală. Credem că, dincolo de activitățile școlare și educația de bază, este de responsabilitatea părinților, tutorilor și profesorilor să orienteze tinerii, încă din adolescență, spre autocunoastere. Astfel le vor oferi posibilitatea să descopere procesul conștient de dezvoltare personală și, în același timp, un sentiment de acceptare și înțelegere din partea semenilor.

Scopul principal al proiectului a fost îmbunătăţirea capacității tinerilor de a înţelege ce şi cum învaţă, descoperirea talentelor, dezvoltarea abilităților și realizarea aspirațiilor personale. De asemenea proiectul și-a propus să îi înveţe pe elevi să devină mai independenţi, eficienţi şi încrezători în propriile puteri, să îşi asume responsabilitatea pentru propriile acţiuni.

Obiectivele urmărite în cadrul proiectului au fost:

- ✓ să definească ţelurile personale pe termen scurt şi pe termen lung;
- ✓ să identifice, să analizeze şi să înţeleagă propriile puncte tari şi puncte slabe;
- ✓ să reflecteze şi să ia parte activ în planificarea şi dezvoltarea abilităţilor personale;
- ✓ să devină mai eficienţi în îndeplinirea sarcinilor.

Activitățile proiectului s-au desfășurat atât online, pe platforma Zoom, cât și în școală, în lunile mai și iunie 2021. Temele abordate împreună cu consultanții de business au fost astfel alese încât elevii să găsească răspunsuri la întrebările: Ce îți dorești tu cu adevărat? Încotro te îndrepți? Astăzi? Mâine ? Visul tău cine îl trăiește? Tiparele după care acționezi sunt ale tale?

Proiectul a fost gândit astfel încât elevii grupului ţintă să desfăşoare activităţi care să contribuie la dezvoltarea personală a acestora, la atitudine, creștere și comunicare. În cadrul sesiunilor s-au realizat o serie de exerciții interactive ale căror rezultate au fost analizate cu atenție, deoarece modul cel mai bun de învățare este de a te pune în situații care te forțează să crești.

În prima întâlnire li s-a aplicat elevilor un test de personalitate pentru stabilirea stilului fiecăruia și li s-a explicat necesitatea cunoașterii de sine. stabilirea principalelor priorități din viață pentru a accesa și beneficia de standardele dorite.

În toate activitățile ce au avut loc s-a pus accent pe problematizare, joc, experiențe prin care elevii să realizeze de ce sunt importante valorile personale:

- ✓ atunci când îți cunoști valorile personale, poți face alegeri în viață pe baza acestora;
- ✓ te conectezi cu oameni care împărtășesc aceleași valori ca și tine;
- ✓ îți pot oferi claritate interioară;
- ✓ poți să deții controlul asupra vieții tale;
- ✓ valorile personale ne definesc autenticitatea.

Care sunt beneficiile dezvoltării personale?

- ✓ dezvoltă autocunoașterea, gândirea orientată spre găsirea soluțiilor;
- ✓ te învață sa creionezi și să dezvolți strategii;
- ✓ te motivează;
- ✓ te învață sa te concentrezi;
- ✓ te face mai maleabil;
- ✓ îți antrenează mintea.

În urma activităților desfășurate, elevii au realizat că este important modul în care comunică cu ceilalți, că trebuie să asculte mai mult, este necesar să evite să își îndrepte atenția către lucrurile negative, nu trebuie să le fie frică de un eșec.

Impresiile elevilor la final de proiect mi-au confirmat faptul că astfel de proiecte au un impact pozitiv asupra lor.

“Chiar mă bucur de explicații si pasiunea cu care vorbiți, ma ajutati sa mă cunosc și să îmi pot alege o carieră profesională” spune unul dintre acești elevi.

”Luând în considerare activitățile desfășurate în cadrul colaborării, pot spune ca orele împreună cu trainerii s-au meritat pe deplin. Lecțiile au fost interesante și interactive, îmbinând utilul cu plăcutul prin diverse jocuțe și materiale educative”.

”Consider ca aceste activitatăți m-au ajutat mult in dezvoltarea personală și în alegerea unei profesii pentru viitor”.

Feedback-ul de la colaboratori a fost unul pozitiv și încurajator:

”Trebuie sa va mărturisesc că lucrând cu voi mă simt implinită, este mai mult decat împlinirea din business. Este acel ceva care vine din interior știind că voi nu mai așteptați 5, 10, 15, 20 ani sa va duceti în direcția dorită. Nu există bucurie mai mare în plan profesional decât să văd cum acești tineri încep să își depășească temerile si să acționeze in direcția dorită”

”Orice este în interiorul vostru, fie pozitiv sau negativ, va ieși până la urmă la suprafață când comunicați cu ceilalţi. Trebuie să vă internalizaţi mesajul înainte să le cereţi altora să-l accepte”.

”Probleme de comunicare pot apărea oriunde: la birou, acasă, într-o relație, chiar și la cumpărături etc. Acestea apar sub diferite forme și de multe ori nu le conștientizăm. Tocmai de aceea, identificarea primelor semne că situația se îndreaptă într-o direcție greșită și buna cunoaștere a tehnicilor de comunicare este necesară!”

Sunt convinsă că pentru toţi cei implicaţi beneficiile au fost mult mai mari, mai profunde, deși nepalpabile: colaborarea, implicarea, empatia, lucrul în echipă. Zâmbetul acestor tineri frumoşi, sinceritatea, răbdarea şi creativitatea m-au emoţionat şi mi-au întărit convingerea că, aşa cum spunea Sydney Harris ”Singurul scop al educației este să transforme oglinzile în ferestre”.

EVOLUȚIA METODELOR TRADIȚIONALE ȘI MODERNE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. Negrea Tamara Roxana
Liceul Tehnologic „General Magheru" Rm. Vâlcea

Învățământul românesc a evoluat de-a lungul anilor atât din perspectiva pregătirii cadrelor didactice, cât și din perspectiva metodelor de predare și a conținuturilor didactice. Zi de zi și an de an, cadrele didactice din învățământul românesc, au încercat să folosească diverse metode, pentru a îmbunătății calitatea predării și pentru a amplifica interesul elevilor pentru școală, pentru educație și pentru o mai bună formare.

În cadrul procesului de învățământ, cadrele didactice au folosit diverse metode de predare, de la cele "tradiționale" folosite încă din cele mai vechi timpuri, până la cele "moderne" care sunt construite și gândite în funcție de noile timpuri, de noile generații și de asemenea, de noile conținuturi aflate în programă, pentru a creea un mediu cât mai atractiv și interactivi pentru copii. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos", care înseamnă „drum spre".

Putem defini metodele de învăţare ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă". (IONESCU M., CHIŞ V., p.126). Metodologia didactică actuală este concentrată pe implicarea activă și conștientă a elevilor în procesul propriei formări şi stimularea creativităţii, dar și pe transmiterea din partea cadrelor didactice a unor informații cât mai utile și care să formeze și să pregătească elevii pentru timpurile actuale și să le dezvolte o cultură generală cât mai bogată.

Procesul instruitii și modelării elevilor este bazat pe finalității, de asemenea prin punerea în practică a anumitor metode şi procedee, astfel fiind necesar ajutorul unor mijloace tehnice, rezultatele fiind supuse unor evaluări prin strategii specifice. Programa şcolară integrează toate aceste componențe, dintre care o poziţie centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea scopurilor educaţionale.

Metodele tradiționale au avut un impact puternic asupra evoluției elevilor, pe parcursul multor ani. Metodele tradiționale constau în discuții libere între elevi și cadrele didactice, bazate în principal pe experiențele îndrumătorilor, fără a se pune așa mult accent pe părerile elevilor sau pe experiențele acestora. Cele mai folosite metode în procesul de învățare erau: conversația, explicația, demonstrația, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe, lectura. În schimb, o dată cu evoluția României, pe toate planurile, procesul de învățare a beneficiat de multe avantaje, de la folosirea unor noi metode de predare, la o programă mai accesibilă și, de asemenea, la diversitatea de manuale și materiale didactice, care pot fi folosite în cadrul lecțiilor.

Învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică, realizarea de activități interactive în cadrul lecțiilor (de exemplu se folosesc metode moderne precum: metoda pălăriilor gânditoare, metoda cubului, metoda știu/vreau să știu/am învățat, metoda hărților conceptuale, tehnica 3-2-1, tehnica lotus, metoda exploziei stelare, metoda bula dublă, brainstorming, metoda piramidei, etc.).

Aplicarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exerciţiu şi este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate şi utilizate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse, de specificul grupului educaţional şi nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic.

Diversele metode activ-participative se axează pe învățarea prin cooperare, principalul lor avantaj fiind implicarea elevilor în actul didactic şi formarea capacităţii acestora de a emite opinii şi aprecieri asupra fenomenelor studiat. Prin implicarea activă a elevilor, prin folosirea propriilor lor experiențe de viață, acestora li se va dezvolta o gândire circumscrisă abilităţilor cognitive de tip superior, și anume gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea şi evaluarea soluţiilor posibile într-o situaţie dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor.

Metodele moderne care implică direct elevii în procesul de învățare sunt în antiteză cu metodele tradiționale. Deși nu au fost cele mai bune metode folosite, cele tradiționale au avut totuși un impact destul de puternic, la vremea respectivă și anume în perioada interbelică. Dar, pentru generațiile actuale, una dintre cele mai bune metode de a antrena mintea elevilor este implicarea activă și stimularea participării deoarece aceasta facilitează exprimarea opţiunilor în domeniul educaţiei, culturii, timpului liber, astfel învăţăceii pot deveni coparticipanţi la propria formare.

Ideea pe care se axează procesul educațional și care trebuie cât mai bine stabilită şi implementată este aceea că elevii noştri nu reprezintă doar un receptor de informaţii, ci profesorul trebuie să îl considere un participant activ la educaţia proprie. Procesul instructiv-educativ include încurajarea comportamentului participativ acesta reprezintă pasul de la „a învăţa" la a „învăţa să fii şi să devii", adică pregătirea pentru a face faţă situaţiilor, dobândind dorinţa de angajare şi acţiune.

Metodele tradiționale nu mai satisfac suficient noile tendințe, accentul fiind pus pe elev, pe trebuințele acestora și pe nivelul de învățare și dezvoltare al acestuia. Pregătirea managerială a profesorului, însuşirea culturii manageriale, nu numai cea tradiţională psihopedagogică şi metodică, pot asigura esenţial înţelegerea şi aplicarea relaţiei autoritate-libertate, ca nou sens al educaţiei, prin predare-învăţare şi rezolvarea altor situaţii din procesul educaţional şcolar. Metodele şi tehnicile active şi interactive au avantaje şi dezavantaje.

Dezvoltarea gândirii critice, caracterul formativ şi informativ, valorificarea experienţei proprii a elevilor, determinarea elevilor de a căuta şi dezvolta soluţii la diverse probleme, evidenţierea modului propriu de înţelegere, climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea, încrederea şi respectul dintre învăţător-elev/elevi, elev-elev/elevi sunt câteva dintre avantajele metodelor şi tehnicilor active care fac din lecţie o aventură a cunoaşterii în care copilul participă activ, după propriile puteri. În concluzie, cadrul didactic trebuie să deprindă măiestria de a combina metodele tradiționale și cele moderne şi a demonstra eficienţa acestora în procesul de formare și învățare, proces care trebuie să fie axat pe elev, implicându-l activ în propria formare.

Bibliografie:

- Ioan Jinga, Elena Istrate, *Manual de pedagogie*, Ed. All, Bucureşti, 2001.
- Oprea Crenguţa, *Suport de curs - Metode interactive de predare, învăţare, evaluare*, Editura Arves, Craiova 2002, p. 126.
- Olalau Odetta Ioana*, Curs - Metode activ-participative*, 2016, p. 32.
- Ionescu, M., Radu I.*, Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

ELEVII NOSTRI, OGLINDA NOASTRĂ

Prof. Ardeoaica Maria-Mihaela
Școala Gimnazială Alunu
Localitatea Alunu

Școala, ca instituție specifică, destinată formării tinerelor generații, își justifică existența și rolul prin procesele pe care le conduce și al căror rezultat – omul format ca personalitate – devine factorul primordial al progresului social. Educația realizată prin intermediul școlii îl transformă pe elev din obiect în subiect al acesteia. Odată cu formarea conștiinței de sine, feedback-urile sistematice determină atitudinea de cooperare a elevului cu educatorul său.

Factorul principal de dezvoltare a societății contemporane orientată spre democratizare, economie de piață și informatizare îl constituie resursele umane. Idealul educațional al învățământului românesc, ce decurge din idealul social, constă în formarea integrală și armonioasă a unei personalități creative și autonome. Aceste finalități educaționale, integrate în formarea armonioasă a personalității, presupun educație intelectuală, estetică, tehnologică, profesională, moral-civică, religioasă.

Prin urmare, școala trebuie să fie în permanență preocupată de o bună educare a elevilor săi, atât prin preocuparea pentru acumularea de cunoștințe a acestora, cât și prin transmiterea de valori moral-civice. Prin afirmarea pozitivă a tuturor activităților scolare, se formează rezultatul pozitiv care determină capacitatea intelectuală a unitatii de învățământ si care, în același rând, dezvoltă personalitatea individului în parametri de echitate socială. Elevul, ca și profesorul si managerul, parte componentă a instituției școlare, este privit ca un partener strategic în acțiunea de dezvoltare a școlii și a societății. Iar prin relația reală dintre managerul școlar, cadru didactic și elev se sincronizează multitudinea de acțiuni cu efecte pozitive, care devine o condiție indispensabilă pentru a influenta formarea unei personalități adevărate.

Pentru a avea succes în transmiterea cunoștințelor și valorilor elevilor noștri, suntem în permanență preocupați de strea de bine a acestora. Pe principiul- un elev fericit, un elev ușor formabil- suntem intr-o permanentă preocupare pentru găsirea și aplicarea celor mai bune strategii pentru ca activitatea de invățare din școala noastră să fie una plăcută. Suntem preocupați de problemele generale sau particulare ale copiilor, prin consiliere în grup sau individuală. De asemenea, încercam să-i implicăm și sa-i facem responsabili pentru educația lor.

Toate acțiunile întreprinse de școala noastră au ca obiectiv educarea elevilor pentru a deveni membri de nădejde ai societății. Odata ieșiți de pe porțile școlii noastre, aceștia vor promova valorile acumulate în cadrul instituției noastre, oferind o imagine fideă a acesteia.

Școala noastră abordează strategii educaționale centrate pe elev. Dintre principiile care stau la baza educației centrate pe elev amintesc:

- fiecare copil este unic, cu nevoile lui specifice şi particulare;
- în centrul actului educativ se află elevul cu cerinţele sale individuale;
- educaţia nu se adresează elevilor, ci fiecărui elev în parte;
- stimularea independenţei de alegere şi acţiune va fi împletită cu activitatea de grup şi cu sprijinirea relaţiilor interpersonale;
- obiectivul central al activităţii din şcoală îl reprezintă stimularea dezvoltării;
- copiilor prin modalităţi care să asigure bazele unei personalităţi independente şi creatoare;
- conţinuturile activităţilor sunt importante, dar ele nu vor pune în umbră nevoia de individualizare a educaţiei, specifică la fiecare nivel de învăţământ;
- este necesar a se păstra un echilibru permanent între activităţile intelectuale, cele socio- afective, cele de dezvoltare psiho-motorie şi a limbajului; toate sunt la fel de importante şi constituie premisa dezvoltării nucleului de individualitate şi expresie personală, creativă a copilului;
- evaluarea procesului instructiv-educativ este realizată prin numeroase instrumente şi foloseşte observaţiile profesorului.

Toate aceste componente le-am pus în valoare și în perioada de scoală online, când elevii noștri au avut mult mai multă nevoie de noi, profesorii, atât prin adaptarea la noile metode de acumulare a cunoștințelor, cât și afectiv și emoțional, izolarea, din cauza pandemiei, punându-și amprenta asupra lor. Ne-am implicat cu toții, alături de directorul școlii, în a găsi soluții pentru participarea la orele online a tuturor copiilor. Acolo unde chiar nu s-a putut, am recurs la variante alternative, pentru ca niciun elev să nu fie viciat de acestă formă de educație. După această perioadă, am efectuat ore remediale cu elevii care n-au asimilat corespunzator cunoștințele transmise.

Toate acțiunile noastre, în cadrul procesului instructiv-educativ din școala noastră sau în afara acesteia, au ca scop promovarea elevului, deoarece toate actiunile noastre în scop educativ pentru formarea tinerelor generații ne promovează pe noi, ca educatori, cât și instituția școlară în care acesta a fost format.

La nivel general, al întrgului sistem de învățământ din România, pregatirea elevului reflectă starea de fapt a educației la un moment dat. Sunt multe probleme în ceea ce privește sistemul de educație românesc, pe care fiecare școală încearcă să le rezolve asa cum poate. Sunt mândră să fac parte dintr-un colectiv profesoral implicat, sufletist, dedicat acestei meserii nobile, cu dragoste pentru tinerele generatii care le trec prin mâini. Încercăm în continuu să facem față provocărilor impuse de sistem și să nu uitam să ne promovăm valorile prin inermediul celor care vin în școala noastră pentru a fi formați.

METODE ACTIV-PARTICIPATIVE CENTRATE PE ELEV

Prof. Alina Mihăilescu
Colegiul Naţional de Informatică "Matei Basarab" Rm.Vâlcea

Metodele activ-participative au la bază conceptul de învăţare activă, adică angajează operaţiile de gândire şi de imaginaţie şi apelează la structuri de care elevul se foloseşte ca de nişte instrumente în vederea unei noi învăţări. Indiferent de forma pe care o îmbracă şi de vechimea lor, au în comun recunoaşterea copilăriei cu toate caracteristicile, capacităţile şi posibilităţile ei de evoluţie, pentru a le optimiza. Se pot considera activ-participative, acele metode capabile să-i angajeze pe elevi în activitate, concretă sau mentală, cu puternice valenţe formative şi cu impact ridicat asupra dezvoltării personalităţii.

Metodele active au un caracter puternic formativ, contribuie la formarea de abilităţi, capacităţi, competenţe prin care se construiesc „cei patru piloni ai cunoaşterii": *A învăţa să ştii/să înveţi, A învăţa să faci, A învăţa să trăieşti împreună cu ceilalţi, A învăţa să fii?*

f. A învăţa să ştii

Metodele active urmăresc achiziţia acelor informaţii (concepte, date, reguli, proceduri etc.) de natură fundamentală, cu aplicabilitate practică în comunicare. Noţiunile vehiculate au un grad crescut de importanță pentru elev și, de aceea, trebuie transmise într-o manieră cât mai atractivă.

Însuşirea unor cunoştinţe nu mai reprezintă o simplă acumulare, ci este rodul unui proces de organizare şi asimilare. Astfel de procedee urmăresc ca aceste deprinderi să se raporteze, pe cât posibil, la experienţa vie şi la multitudinea factorilor contextuali care intervin în viaţa elevului şi să-l facă să-şi manifeste curiozitatea. Mai mult decât informaţie, învăţarea activă oferă instrumente, de aceea metodologia devine mai importantă decât conţinuturile.

Acestea din urmă prezintă următoarele caracteristici:

- pun în valoare cunoştinţele anterioare în noile achiziţii şi valorizează experienţele elevului;
- îi pun adesea pe elevi în contact cu sarcini/probleme autentice, preluate din viaţa reală;
- ţin cont, în mod deosebit, de importanța contextului în învăţare şi au rol în dezvoltarea copilului la toate nivelurile: cognitiv, emoţional (este stimulată reflecţia), fizic.

2. A învăţa să faci

Acest tip de competenţe nu se referă doar la dobândirea unei calificări profesionale, ci urmăresc să-l ajute pe elev să rezolve probleme din activitatea şcolară/extraşcolară şi să utilizeze informaţiile de la limba română pentru achiziţionarea altora, de la aceeaşi disciplină sau de la alte discipline. A învăţa să faci înseamnă a aplica cu succes cunoştinţele în diferite experienţe de viaţă, pentru realizarea concretă a unor activităţi, proiecte etc., astfel disciplinei noastre îi revine rolul important de a-l familiariza pe elev cu tehnicile muncii intelectuale: căutarea informaţiilor, folosirea diverselor surse de informaţii (dicţionare, enciclopedii, căutarea după cuvinte-cheie etc.), redactarea diverselor texte (referate, texte funcţionale etc.).

3. A învăţa să trăieşti împreună cu ceilalţi

Metodele active-participative contribuie la formarea capacităţii elevilor de a se adapta la diferite situaţii, de a reacţiona la diversele provocări, în funcţie de contextul de comunicare şi tipul de interlocutor. Orele de literatură îndeosebi, prin folosirea unor tehnici precum jocul perspectivelor, procesul literar, dezbaterea etc., contribuie la formarea unei atitudini tolerante şi la învingerea prejudecăţilor. Concretizând estetic valori morale, literatura dezvoltă respectul pentru valorile spirituale şi modul de cunoaştere al celorlalţi. Prin discuţiile în perechi, în grup, pe marginea textelor, contribuind eficient la buna desfăşurare a unei sarcini în cadrul grupului, elevii îşi formează capacitatea de a-i asculta activ pe ceilalţi, de a emite informaţii şi de a-i convinge de justeţea punctului lor de vedere.

4. A învăţa să fii

Actul învăţării nu cuprinde doar perioada şcolarităţii, ci se întinde de-a lungul întregii vieţi, de aceea nu trebuie să se rezume la dimensiunea cognitivă, ci să vizeze întreaga personalitate. *A învăţa să fii* înseamnă a fi capabil să iei decizii, să rezolvi independent problemele personale, înseamnă, de

asemenea, a avea libertatea de a gândi, de a-ţi forma o viziune asupra lumii, libertatea de a avea iniţiativă.

Una dintre metodele activ-participative centrate pe elev este metoda Cubului, o **strategie de predare** utilizată pentru studierea unei teme, a unui subiect, a unei situaţii, din mai multe perspective şi poate fi folosită în orice moment al lecţiei. Activitatea este foarte stimulativă, lucrul individual, în echipe sau participarea întregii clase la realizarea cerinţelor "cubului" este o provocare şi determină o întrecere în a demonstra asimilarea corectă şi completă a cunoştinţelor.

Se realizează un cub ale cărui feţe pot fi acoperite cu hârtie de culori diferite și este recomandabil ca feţele lui să fie parcurse în ordinea prezentată, urmând paşii de la simplu la complex.

Pe fiecare faţă a cubului, se scrie câte una dintre următoarele instrucţiuni: **DESCRIE**, **COMPARĂ**, **ANALIZEAZĂ**, **ASOCIAZĂ**, **APLICĂ**, **ARGUMENTEAZĂ**.

Astfel, la lecția *Oracolul* de Mircea Cărtărescu, din cadrul celei de-a doua unități de învățare *Printre colegi și prieteni*, din manualul de clasa a VI – a, se poate aplica cu succes metoda Cubului.

Se împarte clase în șase grupe, fiecare examinând toate particularităţile unui aspect surprins pe una dintre feţele cubului;

- **Descrieţi** din puncte diferite de vedere; *(Se cere elevilor, ca timp de 2-4 minute, să scrie liber ceea ce ei îşi imaginează în legătură cu tema dată, descriind culori, forme, semne, mărimi etc.)*

  Exemplu – descrierea personajului Petruța – ***foarte brunetică și-mbrăcată mereu în șorțul de uniformă cel mai decolorat din clasă... avea pielea atât de măslinie;***

  - descrierea IDR-ului **–** ***ditamai pata cât o farfurioară purpurie.***
- **Comparaţi** cu alte noţiuni asemănătoare sau diferite; *(Se cere elevilor să stabilească asemănări şi deosebiri dintre subiectul în discuţie şi altele familiare)*

  Exemplu ***Prin ce se aseamănă și prin ce diferă Petruța față de ceilalți copii din clasă?***

  Prin ce se aseamănă și prin ce diferă ora de desen din textul lui Mircea Cărtărescu, cu aceea la care participi tu, la școală?
- **Asociaţi** noţiunile: La ce vă îndeamnă să vă gândiţi? *(Elevii vor scrie ce fel de amintiri le provoacă subiectul pus în discuţie şi alte subiecte familiare)*

  Exemplu ***Dați exemplu de o situație în care v-ați simțit nedreptățit?***

  Care dintre imaginile propuse de profesor crezi că poate fi asociată cu titlul povestirii?
- **Analizaţi** conceptul: Din ce este făcut, din ce se compune el? *(Care sunt părţile componente)*

  Exemplu: ***Cum reușește Petruța să-și vindece colegul?***

  Cum se poartă colegii cu personajul-narator, după ce îi descoperă pata?
- **Aplicaţi**: Ce puteţi face cu el? Cum poate fi folosit? *(Precizarea utilităţii ideii puse în discuţie sau a fenomenului descris)*

  Exemplu: ***Cum ai proceda tu, dacă ai avea un coleg care să se afle într-o situație similară?***

  Formulează o întrebare pe care ți-ai dori să o incluzi în oracol.
- **Argumentaţi** pro sau contra; *(Se cere elevilor să ia atitudine şi să noteze o serie de motive care vin în sprijinul afirmaţiilor lor)*

  Exemplu: ***Este bine sau nu că asistenta le ascunde elevilor faptul că îi repetă IDR-ul personajului-narator?***

  Crezi în miracole?

Cadrul didactic le cere elevilor să parcurgă cele 6 etape desemnate prin instrucţiunile menţionate. După rezolvarea sarcinii de lucru, aceștia vor folosi noţiunile înscrise pentru a demonstra sistematizarea cunoştinţelor.

Prin brainstorming, participanţii identifică idei novatoare pe care le includ într-o fișă a grupei, forma finală a conţinuturilor realizate de fiecare grupă este împărtăşită întregii clase (6 minute – câte un minut pentru fiecare faţă a cubului), iar lucrarea, în forma finală, poate fi desfăşurată pe tablă.

În urma aplicării la clasă, am constatat că metoda pune accent pe concentrarea atenţiei pe formarea de competenţe atitudini şi deprinderi, stimulează atenţia şi gândirea, oferă posibilitatea elevilor de a-şi dezvolta competenţele necesare unei abordări complexe şi integratoare.

ROLUL DISCIPLINEI DEZVOLTARE PERSONALĂ ÎN DEZVOLTAREA VIITORULUI ADULT

Costache Dorinela
Şcoala Gimnazială Nr. 59, Bucureşti

- Ce rol are disciplina Dezvoltare personală în formarea viitorului adult. Viziunea, misiunea disciplinei.
- Metodele/ tehnicile eficiente în abordarea acestei discipline. Experienţe din practica personală.
- Cum pot fi infuzate aceste abordări didactice şi la celelalte discipline din învăţământul primar.

Disciplina **Dezvoltare personală** are **rolul** de a dezvolta personalitatea elevului, de a forma competenţe necesare obţinerii succesului şcolar, în carieră şi în viaţă. Contribuie la dezvoltarea emoţională, socială şi pentru carieră a elevului. Valorificarea experienţelor elevilor fundamentează autenticitatea învăţării. Există o raportare permanentă la ceea ce gândesc şi simt, precum şi la modul în care se comportă elevii. Activităţile tematice din programă îi ajută pe elevii să conştientizeze cine sunt, să analizeze emoţiile pe care le au, să se raporteze sănătos la ceilalţi (diversitate), să fie motivaţi să înveţe cu succes, să exploreze ce profesii le-ar plăcea să practice.

Dezvoltarea personală reprezintă o disciplină de studiu ce include activităţi şi experienţe ce au ca scop:

- să susţină elevii în procesul de autocunoaştere, relaţionare corectă cu colegii, familia şi mediul din care fac parte ;
- să dezvolte abilităţile de comunicare eficientă şi management eficient al emoţiilor, să îmbunătăţească starea de conştientizare a propriului potenţial ;
- să dezvolte talentele şi abilităţile personale, orientate spre îmbunătăţirea calităţii vieţii prin aderarea la valorile societăţii contemporane, prin a contribui la realizarea aspiraţiilor şi viselor personale într-un mediu de viaţă sănătos şi sigur.

Viziunea urmăreşte crearea unui climat educaţional de calitate, incluziv, stimulativ pentru dezvoltarea individuală a fiecărui beneficiar al sistemului educaţional astfel încât să dea sens încrederii şi aspiraţiilor sale. O altă latură a viziunii este de a performa un act didactic de calitate, centrat pe elev, având la bază competenţele educaţionale cerute de documentele oficiale din România şi din UE.

Misiunea disciplinei constă în :

- Asigurarea unei educaţii de calitate, care să ducă la egalizarea şanselor, la pregătirea copiilor pentru o lume în schimbare, formându-le capacităţi, deprinderi şi competenţe care să le permită să-şi găsească locul în societate şi să contribuie la îmbunătăţirea bunăstării;
- Descoperirea înclinaţiilor, talentelor şi aptitudinilor, în vederea folosirii acestora în îmbunătăţirea rezultatelor învăţării, înregistrării progresului şcolar şi a performanţelor copiilor;
- Promovarea unui comportament decent, caracterizat de cinste, onoare, respect reciproc, toleranţă, de gen intercultural/ pentru diversitate, responsabilitate faţă de propriile acţiuni;
- Dezvoltarea dimensiunii europene a educaţiei desfăşurate la nivelul ciclului primar, prin activităţi, programe, parteneriate şi proiecte specifice;

Registrul complex al strategiilor didactice, organizate sub diferite forme, stimulează participarea activă, în mod individual sau în echipă. Accentul în orele de **Dezvoltare personală** este dat de spontaneitatea şi creativitatea răspunsurilor elevilor la sarcinile propuse. Analizele succesive, momentele de autoevaluare şi de reflecţie oferă copiilor cadrul necesar pentru interiorizarea conceptele tematice, pentru dezvoltarea încrederii în sine, pentru conturarea perspectivei pozitive asupra resurselor personale, astfel încât să facă faţă provocărilor şcolare sau celor din viaţa de zi cu zi.

O atenţie deosebită este acordată explorării intereselor şi exersării abilităţilor de învăţare, identificării experienţelor anterioare şi cunoaşterii aşteptărilor elevilor cu privire la activităţile care urmează a fi derulate. La finalul unui modul tematic sau al unei lecţii, elevii sunt invitaţi să îşi exprime emoţiile cu privire la ceea ce au descoperit sau experimentat. Expoziţiile, discuţiile pe baza portofoliului sunt oportunităţi pentru valorizarea intereselor şi aptitudinilor personale.

Strategiile didactice recomandate pentru orele de **Dezvoltare personală** sunt cele activ-participative. Disciplina are un accentuat caracter explorator şi practic-aplicativ, care presupune implicarea directă a elevilor. Elevii conştientizează, exersează abilităţi şi atitudini într-un mediu prietenos de învăţare, devin responsabili pentru modul în care se implică în jocurile şi activităţile propuse. Este foarte important ca activităţile să-i ajute pe copii să se simtă bine, să le placă şi, astfel, să fie motivaţi intrinsec să înveţe. Sarcinile de lucru pot fi realizate individual, în perechi/echipă, independent sau facilitate de cadrul didactic.

Jocul de rol are un rol primordial pentru pregătirea elevului pentru situații reale din viață, prin dramatizări, teatru. Jocul de rol are rolul de a dezvolta comunicarea verbal și nonverbal, empatia, toleranța.

Accentul trebuie pus pe **strategiile active-participative,** abordându-se lucrul în echipă, turul galeriei, pălăriile gânditoare, ciorchinele, brainstormingul deoarece au rolul de a dezvolta gândirea critică prin exprimarea propriilor opinii prin raportare la propria experiență sau a colegilor.

JOCUL EMOȚIILOR

Pe tablă scriu denumirea unor emoții: bucurie, tristeţe, furie, curaj, frică, iubire, liniște, nerăbdare, entuziasm, plictiseală, curiozitate, optimism, gelozie, iar în dreapta desenez o inimă mare.

Ca introducere, spun copiilor că în inima fiecăruia din noi se află foarte multe emoţii, pe care le trăim mai des sau mai rar. Dacă fiecare emoţie ar avea o culoare, inima noastră ar fi plină de culori, care se schimbă mereu.

Spun copiilor să aleagă câte o culoare pentru fiecare emoţie scrisă pe tablă. Apoi, le propun să își imagineze cum ar arăta inima lor dacă ar fi colorată cu aceste culori.

Îi pun pe copii să aleagă o emoție și să se gândească unde anume ar vrea să apară ea în inimă. Spre exemplu, un copil poate spune: *"Vreau mai întâi să desenez iubirea aici, în partea de sus"*. Îl rog să delimiteze o porțiune în interiorul inimii pe care să o coloreze cu, culoarea respectivei emoții. Îl rog să spună în ce momente trăiește el cel mai intens respectiva emoţie.

Rând pe rând, folosim toate creioanele care desemnează emoțiile și umplem inima cu, culori. Le amintesc copiilor faptul că trebuie ca în inimă să apară toate emoțiile, pentru că şi în viaţa de zi cu zi fiecare din noi le trăim pe toate, chiar dacă pe unele le trăim mai rar şi pe altele mai des.

După ce au terminat desenul, îi întreb pe copii dacă le place inima desenată sau dacă vor să schimbe ceva la ea. Le permit să facă orice modificări doresc.

Bine de ştiut:

Acest joc este o modalitate foarte simplă de a ne da seama care sunt emoţiile pe care copilul le trăieşte cel mai des (fiind cele pe care el le-a desenat primele şi care ocupă cel mai mare loc în inimă). De asemenea, putem să ne dăm seama care este proporţia între emoţiile pozitive şi cele negative pe care le trăieşte acesta. În mod normal, toţi copiii desenează emoţiile pozitive mai mari şi mai în centru față de cele negative.

Eu consider că facem dezvoltare personală în cadrul oricărei discipline, mai ales când îi punem să lucreze în echipe și învață să comunice unul cu celălalt, să colaboreze, să se ajute, să se evalueze unul pe celălalt.

STRATEGII EDUCAȚIONALE IN EDUCATIA INCLUZIVA

Prof.Smocot Mihaela
Grădinița Nr.7, București

Educația incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare, având ca scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor elevilor din cadul unei comunități. Grădinițele și școlile incluzive sunt capabile să schimbe atitudini negative față de diferențe prin faptul că îi educă pe toți copiii împreună și ridică baza unei societăți corecte și non-discriminatorie. Intr-o instituție de învățământ incluzivă trebuiesc dezvoltate diferite modalități de predare și abordare a copiilor, care să raspundă nevoilor și particularităților individuale,venind astfel în beneficiul tuturor copiilor.

Incluziunea reprezintă o schimbare, este un proces de creștere a învățării și de participare a tuturor elevilor. Învățarea centrată pe elev este axată pe nevoile, abilități, interese și stilul de învățare al elevului. Această metodă de predare la clasă plasează elevii în planul central al experiențelor de învățare și le cere acestora să fie participanți activi și responsabili în acest proces, ajutându-i astfel să asimileze mai ușor noile cunoștințe și să își dezvolte abilitățile de înțelegere.

Integrarea trebuie tradusă prin: învățare, participare, implicare și parteneriat. Incluziunea constă în a reduce toate obstacolele în educație pentru toți elevii. Educația incluzivă are ca punct de plecare recunoașterea diferențelor care există între elevi. Dezvoltarea unei astfel de apropieri în predare-învățare respectă și se realizează plecând de la astfel de diferențe. Educația incluzivă nu concepe bariere de învățare. Ea asigură participarea tuturor celor vulnerabili la excludere și marginalizare.

Implicarea părinților, încurajarea acestora ca fiul/fiica să reușească mai mult, prin îndrumarea de a învăța și acasă, stimulează dezvoltarea intelectuală a copilului lor și duce la creșterea timpului acordat învățării, fară a exagera.

Avantajele promovării incluziunii sociale în parteneriat cu familiile copiilor:

<u>Pentru părinți:</u>

Devin mai implicați în educația copiilor lor:

Stabilesc prietenii și relații de ajutor cu ceilalți părinți.

<u>Pentru cadrele didactice:</u>

Descoperă noi tehnici de învățare pentru a veni în ajutorul copiilor cu dificultăți de învățare.

<u>Pentru comunitate:</u>

Copiii devin participanți ai comunității și contribuie la bunul mers al acesteia;

Ajută la dezvoltarea solidarității și toleranței comunității;

Avantaje financiare pe termen lung, deoarece educarea copiilor în clase integrate costă mai puțin decât în școli speciale;

Previne și reduce problemele sociale ale comunității.

Orice strategie didactică poate fi orientată în abordarea incluzivă. Pe fundalul diversității, fiecare copil este important și unic, indiferent de rezultatele școlare.

Pentru a răspunde nevoilor/cerințelor fiecarui copil este bine să se adopte strategii individuale de învățare centrate pe elev.

O predare diferențiată nu presupune o scădere a standardelor, ci dimpotrivă înseamnă să acordăm o șansă tuturor copiilor care au nevoie de atenție deosebită din partea cadrului didactic. A adapta timpul și gradul în care oferi ajutor copilului, reprezintă un indicator relevant pentru educația diferențiată și incluzivă.

Metodele sunt instrumente importante aflate la îndemâna profesorului, de a căror cunoştinţe şi utilizare depinde eficienţa muncii educative. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularităţile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acţioneze pentru a-şi valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuşi un creator a metodelor şi procedeelor didactice.

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care generează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Din experienţele personale putem afirma că profesorul poate folosi în procesul de predare-învăţare- evaluare diverse strategii şi intervenţii utile: în primul rând trebuie să ţină cont de crearea unui climat afectiv-pozitiv. Stimularea încrederii în sine şi a motivaţiei pentru învăţare, încurajarea sprijinului şi cooperării din partea colegilor, formarea unei atitudini pozitive a colegilor, încurajarea independenţei şi creşterea autonomiei personale sunt aspecte semnificative de care cadrul didactic trebuie să ţină cont în vederea facilitării integrării şcolare a acestor copii. Este foarte important ca noi, cadrele didactice, să le încurajăm eforturile, să îi sprijinim, să îi apreciem pozitiv în realizarea sarcinilor şcolare, fără a crea dependenţă. De asemenea folosirea frecventă a sistemului de recompense, laude, încurajări, întărirea pozitivă, astfel încât să fie încurajat şi evidenţiat cel mai mic progres, centrarea învăţării pe activitatea practică nu sunt de neglijat când vorbim despre copii cu CES.

Impunându-se ca un nou tip de educație flexibilă , adaptabilă la nevoile speciale și C.E.S ale tuturor educabililor în general și la cele ale celor disabili în special, educația integrată se detașează de normativitatea educației tradiționale. Acest aspect se reflectă în maniera de abordare metodologico-procedurală a educabililor. Strategiile specifice integrării educative sunt la rândul lor flexibile, caracterizate prin diversitate.

IMPORTANȚA ANALIZEI PSIHOPEDAGOGICE

La începutul anului școlar se desfășoară prima etapă a procesului instructive-educativ, este etapa evaluării inițiale. Fiecare cadru didactic își construiește propriul demers didactic de evaluare inițială pe baza caracteristicilor comune specifice nivelului de dezvoltare psihică și fizică a copiilor de la grupă și ținând cont de istoricul acestor copii în grădiniță, dacă există.

Probele specifice acestei evaluări sunt de nivel mediu pentru că se aplică totuși dupa 3 luni de vacanță, multe din conținuturile transmise și apoi însușite de copii în anul școlar anterior s-au estompat, iar unele s-au șters. Nivelul mediu pentru unii dintre copii poate fi nivel minim, rezultatele obținute de ei la evaluarea inițială fiind foarte bune. Același nivel mediu poate fi nivel maximal pentru copiii cu dificultăți de învățare, rezultatele obținute de aceștia indicând cadrului didactic necesitatea efectuării unei analize psihopedagogice atente și pertinente.

După identificarea copiilor ce prezintă dificultăți de învățare, cadrul didactic poate recurge la probe noi de evaluare inițială, pentru că acești copii nu pot realiza sarcinile din testele prestabilite. Ei au nevoie de probe de testare diferite, poate de un cadru diferit, de o abordare individuală sau în grupuri mici. De aceea cadrul didactic trebuie să le observe atent comportamentele în activitățile frontale și în jocurile libere desfașurate individual sau în grupuri, modul cum relaționează cu ceilalți copii, interacțiunile lor cu adulții, și apoi să stabilească în funcție de frecvență constată daca exista dificultăți reale sau apar izolat și sunt comportamente specifice adaptative la mediul instituționalizat.

Dacă aceste dificultăți de învățare sunt reale, observațiile efectuate de cadrul didactic continuă pentru ca rezultatele evidențiate din fișele/grilele de observație, odată analizate și interpretate cu rigurozitate științifică, îi vor permite să își stabilească scopurile, obiectivele pe termen lung și scurt, să își accesibilizeze conținuturile și să își construiască optim strategiile. Identificarea timpurie a dificultăților de învățare reprezintă primul pas și abordarea lor cu responsabilitate profesională este cel de-al doilea pas în rezolvarea lor eficientă.

La vârsta preșcolară activitatea de învățare este mai întâi o activitate de adaptare la mediul educațional al grupei/grădiniței. Aici situațiile de învătare se creează mai ales prin intermediul jocului și personalitatea copilului acum începe să se înfiripe. De aceea dificultățile de adaptare ale copilului la mediul grupei/grădiniței pot semnala prezența unor dificultăți de învățare.

Există numeroase argumentări practice care afirmă că preșcolarul cu dificultăți de învățare prezintă o discrepanță severa între abilitatea potențială și realizarea actuală. Totodată copilul cu dificultăți de învățare are probleme ce nu sunt legate de alte condiții sau situații generatoare de

dizabilități (de pildă deficiența mentală, vizuală, auditivă) sau condiții negative în mediul de dezvoltare (acasă ori la grupa din gradiniță).

Toti copiii care prezintă întârziere în dezvoltarea limbajului prezintă asociat și întârziere în dezvoltarea cognitivă, relaționează dificil sau deficitar cu colegii de grupă și totodată nu prezintă abilități emoționale. Toți acești copii prezintă dificultăți de învățare.

Toți copiii cu dificultăți de învățare necesită servicii de educație specială, pentru a face față cerințelor de la grupă, pentru a putea îndeplini sarcinile specifice, servicii de care colegii lor nu au nevoie.

In experiența de-a lungul anilor de exercitare a profesiei, fiecare cadru didactic descoperă la grupă, copii cu dificultăți de învățare. Rolul său în depistare timpurie a dificultăților de învățare este crucial pentru evoluția ulterioară a acestora. Fiecare dificultate de învățare trebuie tratată diferențiat, fiecare copil trebuie tratat cu considerația și respectul cuvenit de către cadrul didactic.

Bibliografie:

1. Albu, A., Albu, C., „Asistenţa psihopedagogica şi medicală a copilului deficient fizic", Iaşi, Polirom, 2000
2. Maria Robu „Empatia in educatie,necesitati pedagogice moderne'',Colectia New School\DPH,2008
3. Stefan Pop/Ciprian Frtusnic/Nadia Tarnoveanu, „Managementul clasei pentru elevii cu ADHD'' Colectia New School/DPH-2008
4. Ecaterina Vrasmas/Viorica Preda „Premisele educatiei inclusive in gradinita'' editura Vanemonde-2010

NEGATIVE ASPECTS OF STANDARDIZED TESTING

Profesor Luminița Bărboi
Scoala Gimnazială Dragomirești, județul Dâmbovița

Teachers and other education professionals spend a lot of time testing, evaluating and assessing students. Sometimes this is to measure the students` abilities to see if they can enter a course or institution. Sometimes it is to see how well they getting on. Sometimes it is because the students themselves want a qualification. Sometimes this assessment is formal and public and sometimes it is informal and takes place in day-to-day lessons.

Testing cannot be separated from the teaching/learning process – in fact, it is one of the teacher`s major instruments to promote learning: with the help of various testing items, the students practice and thus learn, the new material. Periodically, though, the teacher must set up more comprehensive tests, meant to assess and evaluate the students` knowledge and skills at a certain stage in the learning cycle. Sometimes these tests are graded, giving a numerical value to the students` performances; but, in spite of their obvious significance and importance, grades are not the main aim of testing.

Tests are used to assess not only the student's success, but also to evaluate the teacher's and even the school performance. It goes without saying that tests are an important diagnostic tool for teachers to design educational plans. However, there are voices claiming that standardized testing has some *negative effects* on schools, teachers, and students alike and for this reason and why not, for the sake the topic of today's meeting, I am going to briefly account for some of them.

Standardized testing is a common practice by which tests and exams are administered and scored in a uniform way, meaning they are administered and scored in more or less the same way in every school and classroom according to the curricula. Yet, maybe the most amazing thing about teaching and learning is that each student is unique. From this perspective, standardized tests don't always measure student learning as intended. Not every student learns or demonstrates academic achievement in the same way, so it is impossible to have a test that will accurately reflect every student's effort and knowledge. This fact makes standardized test scores a flawed metric in many instances.

Opponents of standardized tests also point to a slippery-slope effect that tests have had on education. I am sure that each of you have taught children who went abroad to complete their studies and, apart from the wonderful amount of knowledge they possess, modern society requires certain traits from individuals that standardized testing cannot measure. To be successful on the job market in a global economy, students need to come out of school having learned creative problem solving, innovation, and collaboration with others. Standardized testing measures none of this either in our country or abroad. The time students should be spending practicing these skills is instead spent learning how to take a test.

Another point of view states that some tests evaluate students' skills only partially. For instance, the initial test that our students take at the beginning of each school year will measure only some of their skills, like grammar and writing. These papers don't say anything about the listening or speaking abilities, not to mention other aspects like creativity, critical thinking, motivation, persistence, curiosity, , enthusiasm, empathy, self-awareness, self-discipline, leadership- all necessary elements of a meaningful education which would also need to be taught and tested. It is well know that we have started to face a creativity crisis and enthusiastic children are more and more difficult to find-at least in high schools.

Additionally, standardized testing, in many cases, puts an incredible amount of stress on both teachers and students. This stress often leads to teachers and in many cases parents placing emphasis on high scores within the classroom, transferring the stress to the students. Here students and especially their parents should understand that a lower mark like 8 or 9 when your desk mate got a 10 have nothing to do with long- term learning.

Another source of pressure which I am sure most of us here have often felt is the amount of time dedicated to preparing, taking and assessing tests. We can easily remember that each of us has at least 100-150 papers to check at the beginning of every school year during two weeks or so. Have you come across this situation? I am pretty sure you have. In the same way or even worse, we all know from our students or own children that, during the same period, they have to take at least a test or to at each subject daily, apart, of course, from physical education or painting. So these initial tests are time consuming for both the teachers and their students.

On the other hand, while some students, especially the younger ones, are really worried about the initial tests, others- the high school students mainly-should not take them as seriously as needed. Knowing that the scores won't be registered, they see no immediate consequence of poorer result so the diagnostic tests is imprecise and sometimes irrelevant.

In conclusion, standardized test are a very helpful tool in teaching and they clearly show a considerable amount of work on the side of both teachers and students. Tests are effective as long as the results are used as a guide for students, teachers and parents and not as a purpose. They can be a useful tool by helping teachers determine whether students are ready to move to new material or whether they need intervention or additional time and preparation. We can also use test results to make adjustments to our own approaches and presentation of content. Students, meanwhile, can use tests as safe and reliable guides for exploring the depth of their knowledge and for practicing their skills. But more than that, tests should be *one* assessment among *several* that determines whether a school or a student are progressing or not. As in everything that is related to education, the key word in test taking is balance.

After all, teachers spend a lot of time in class and come to know their students' needs to be able to base their assessment on real learning tasks for an accurate and useful measuring of the students' achievements.

REFERENCES

1. Harmer, J. , (2005), The Practice of English Language Teaching, Longman
2. Vizental, A. , (2007), Metodica predării limbii engleze, Polirom, Iași

ACTIVITĂȚILE DE TIP ”OUTDOORS”
NECESITATE ȘI PROVOCARE

prof. Mureșan Lavinia
Colegiul Național ”Petru Rareș” Beclean

”Nu spunem la revedere claselor; noi le deschidem” (Simon Beames, lector la Universitatea Edinburgh)

Învățarea ”outdoors” presupune implicarea elevilor și a tinerilor în diverse moduri. Utilizatorii acestor activități îndeplinesc frecvent rolul de facilitatori folosind abordări multi-senzoriale și experiențiale. Aceasta încurajează copiii și tinerii să se implice în experiențe emoționale, fizice, estetice, spirituale și cognitive în cadrul procesului de învățare.

Locul în care oamenii învață îi ajută de asemenea să facă conexiuni între experiențele trăite și lumea înconjurătoare. Locațiile în aer liber oferă o gamă variată de resurse și spații care sunt greu de replicat în clasă.

Anotimpurile, ciclurile vieții și trecerea anilor creează un mediu mereu schimbător. De aceea, timpul este o variabilă de considerat. Un copil de 5 ani va avea o experiență total diferită de cea a unuia de 15 în timpul unei plimbări în aer liber. Prin urmare, atunci când planificăm o serie de activități outdoors putem folosi aceste schimbări și cicluri naturale într-un mod avantajos astfel încât să adăugăm valoare curriculum-ului la fiecare nivel.

În aceste contexte există oportunități de a dezvolta aptitudini pentru învățare, viață și muncă. Învățarea în aer liber cuprinde întreaga gamă de experiențe de învățare desfășurate afară. Fie că este vorba de citirea unei cărți afară sau participarea la o expediție, curriculum-ul aplică principiile de design. Managerii și planificatorii curriculum-ului trebuie să recunoască locul spectrului complet de experiențe de învățare în aer liber și nu ar trebui să interpreteze promovarea utilizării curților școlilor și a zonelor locale, ca o alternativă la experiențele rezidențiale outdoors, dar ca parte a unui spectru de oportunități de învățare. Fiecare tip de experiență de învățare în aer liber ar trebui să completeze celelalte activități din școală și ar trebui să formeze o gamă progresivă și coerentă de experiențe pentru copii și tineri. Practicanții trebuie să știe beneficiile aduse de diversele experiențe copiilor. Calitatea învățării și predării este de o importanță capitală, indiferent de locul în care acestea apar.

Practicienii recunosc adesea impactul pe care învățarea outdoors îl are asupra sănătății și bunăstării copiilor și tinerilor, asupra realizărilor și dezvoltării lor personale.

Există unele beneficii generale de pe urma învățării în afara școlii atât în cadrul și între diversele arii curriculare:

• conexiunile sunt realizate experiențial cu lumea reală din afara sălii de clasă, ajutând astfel la dezvoltarea unor abilități și cunoștințe într-un context semnificativ;

• spațiile în aer liber și împrejurimi acționează ca un stimul bogat pentru gândirea creativă și pentru învățare. Aceasta provoacă ancheta, gândirea critică și reflecția;

• copiii și tinerii constată că nu tot ceea ce văd afară se potrivește cu modelele prezentate sau cu manualele. Acest lucru nu înseamnă că ceea ce au descoperit este "greșit". În schimb, se dezvoltă gradul de conștientizare a complexității lumii reale și se contribuie la dezvoltarea abilităților de gândire critică;

• copiii și tinerii sunt capabili să înțeleagă relevanța unui subiect învățat în școală în viața de zi cu zi;

• copiii și tinerii se pot comporta uneori diferit în aer liber. Elevii liniștiți pot vorbi mai mult, alții devin mai calmi și mai concentrați atunci când sunt afară, în special într-un mediu natural;

• experiența multisenzorială din aer liber ajută copiii și tinerii în asimilarea mai eficientă a cunoștințelor. Sunt create astfel oportunități pentru elevi de a învăța cu propriile lor corpuri pe scară largă;

• învățarea într-un mediu mai puțin structurat poate oferi o experiență de învățare diferită față de cea din clasă;

• poate fi o experiență de învățare mai relaxantă în aer liber pentru mulți elevi.

Toate disciplinele, la toate vârstele și la toate nivelurile pot cuprinde activități desfășurate în aer liber.

Multe teme actuale în domeniul educației pot fi luate în exterior cu un pic de gândire și creativitate.

De exemplu, întreprinderea activităților de educație cetățenească pot fi eficiente și semnificative când sunt realizate outdoors. Accesul la patrimoniul natural, construit și cultural al României aduce o dimensiune unică procesului de învățare care ajută tinerii să învețe și să înțeleagă contribuțiile pe care ei le pot aduce societății. Realizarea outdoors a unor teme de educație și cetățenie globală adaugă o perspectivă nouă aprecierii relațiilor pe care le are țara noastră cu lumea întreagă.

Prin vizitele regulate în pădurile locale, pe malurile râurilor, plaje sau alte spații verzi, copiii învață și fac conexiuni în toate ariile curriculare. Există o lume întreagă dincolo de spațiul interior care așteaptă să fie explorată.

Învățarea outdoors cuprinde întreaga gamă de experiențe de învățare desfășurate în aer liber.

Educația sau activitățile în aer liber includ în mod tradițional și activități aventuroase, cum ar fi canotajul, alpinismul, schiatul etc. Aceste activități formează o parte mică, dar importantă a spectrului de activități în aer liber.

Educația realizată în locuri diferite angajează în mod activ cursanții experiențial "în", "despre", "pentru" și "prin" locurile în care trăiesc, încurajând astfel modalități creative de participare. Această abordare adâncește relația elevilor cu comunitățile lor. Se oferă oportunități de a învăța în lumea reală, concretă și leagă problemele locale cu cele globale.

Un exemplu de activitate outdoors ar fi o plimbare în parcul din localitate (”Toamna în parc”). Pe lângă discuțiile referitoare la schimbările din natură specifice anotimpului în care se face plimbarea, problema curățeniei și menținerea îngrijită a parcului se pot purta discuții și pe alte teme atât în timpul deplasării spre locul respectiv cât și după ajungerea la destinație.

Unul dintre scopuri ar fi reflectarea asupra impactului personal privind experiențele de învățare în aer liber.

Profesorul le cere elevilor să se gândească la propria lor copilărie și la experiențele de învățare pozitive avute în aer liber după care le sugerează să discute în grupuri mici următoarele: ce s-a întâmplat, ce învățăminte au tras, ce le-a făcut memorabile. La final se pot trage niște concluzii pe baza discuțiilor de grup stabilindu-se dacă experiențele în aer liber sunt mai memorabile decât cele din interior.

Este important să se atragă atenția asupra experiențelor care nu ar putea fi ușor reproduse în interior.

Elevii trebuie încurajați să se gândească la aer curat, experiențe multi-senzoriale, elementele de risc și provocare, expunerea la natura și experiențe concrete în lumea reală. "Copilăria este perioada de timp propice învățării și explorării, și de aceea supra-ocrotirea copiilor sau minimizarea riscurilor, oricât de mici, de teama posibilelor răniri, are un impact negativ asupra oportunităților de joacă pentru copii și mai mult a libertății lor, în general, de a explora și înțelege lumea.” (Staying Safe (2008), Department for Children Schools and Families)

Bibliografie:

***_Outdoor Learning - Practical guidance, ideas and support_, 2013

Ionescu, M. , Radu, I. (coord)- _Didactica Modernă,_ Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001

www.creativestarlearning.co.uk

A FI PROFESOR ÎN ERA DIGITALĂ

Prof. înv. primar Cojocaru Doina – Florentina
Liceul Tehnologic „Paul Bujor" Bereşti

În ultimii ani în spațiul educațional se face frecvent referire la „școala secolului 21", „profesorul în secolul 21", „abilitățile secolului 21" etc. Ne putem întreba oare ce realități inspiră o asemenea preocupare? Un prim răspuns ar putea veni din înțelegerea faptului că educația în secolul 21 este profund afectată de schimbările din societate: globalizarea, tehnologia, dinamica pieței muncii, imigrația etc. Aceste aspecte generează la rândul lor modificări la nivel de finalități, conținuturi, practici educaționale sau tendințe în formarea profesorilor. Sistemele educaționale din întreaga lume sunt în căutarea celor mai bune practici pentru a pregăti copiii și tinerii din școlile de astăzi pentru a face față solicitărilor de viață și de muncă tot mai complexe ale secolului 21.

Un profesor pentru secolul 21 este conștient de faptul că trebuie să pregătească elevii pentru viitor și nu pentru prezent. Acest lucru presupune viziune, iar în plan acțional o preocupare sistematică pentru a dezvolta elevilor „abilitățile secolului 21": comunicare, cooperare, gândire critică, creativitate. Se apreciază că aceste abilități vor face diferența între cei care sunt și cei care nu sunt pregătiți pentru a face față provocărilor secolului 21. Provocările pentru profesori constau în a crea situații de învățare pentru ca elevii să exerseze aceste abilități în contextul disciplinelor din curriculum.

Educația în secolul 21 nu se mai poate face doar cu tabla și cu creta. Tehnologia a avansat și pune la dispoziția spațiului educațional instrumentele sale. Tinerii și copiii sunt atrași de cultura digitală și de suporturile tehnice care o promovează. Pentru a intra in conexiune cu acești tineri și copii, profesorii trebuie să vorbească limba lor, să valorifice abilitățile lor pentru oferirea de noi experiențe de învățare spunea profesorul Constantin Cucoș. Noile tehnologii de informare și comunicare pot ușura instruirea, pot să îi confere acesteia noi dimensiuni în spațiul virtual (jocuri virtuale, grupuri de discuții, clase mobile, resurse on line, proiecte de grup on line, portofolii digitate etc.). Integrarea tehnologiei în practicile de instruire aduce experiențele de învățare la un alt nivel și mult mai apropiat de limbajul generației nativilor digitali.

Un profesor eficient știe care sunt cele mai bune instrumente care pot susține activitățile de predare-învățare sau evaluare, știe cum și când să le folosească, având în vedere că raportul de complementaritate între uman și tehnic este necesar și benefic. Poveștile, jocurile copilăriei, contactul direct, conversația față în față își păstrează rostul lor în dezvoltarea copiilor. Respingerea noilor tehnologii de către cadrele didactice sau neutilizarea lor înțeleaptă în activitatea de instruire sporește riscul creșterii distanței între generații. Sigur că nu trebuie să uitam că nu toți copiii au acces la tehnologie, nu toate școlile au dotările necesare pentru valorificarea acesteia. Cultura digitală este încă un vis pentru mulți copii. Îi avem în vedere pe copiii din zonele sărace și foarte sărace ale României, pentru care poate laptele si cornul reprezintă unica motivație de a merge la școală. Cu mai putină sau mai multă tehnologie, orice dascăl știe însă că baza succesului în educație rămâne relația pe care o are cu elevii.

Centrarea pe elevi presupune ca activitatea de predare să fie adaptată la nevoile și experiența de cunoaștere a elevilor, să genereze învățare activă și să valorifice stilurile diferite de învățare ale acestora. Pentru ca învățarea activă să se producă, profesorii trebuie să angajeze elevii într-un efort intelectual, să trezească resorturile afective și volitive ale acestuia, apelând la metode și mijloace de învățământ adecvate. Copiii sunt diferiți și au așteptări diferite.

Profesorul de azi trebuie să fie capabil să își analizeze practicile de instruire și să se adapteze la nevoile elevilor, fie că e vorba de integrarea de tehnologii, de reconsiderarea metodelor de predare sau de evaluare sau de gestionarea relației cu elevii.

Un profesor eficient trebuie să fie capabil să colaboreze cu colegii de la locul de muncă sau din alte părți ale țării/lumii, cu managerii sau inspectorii, cu părinții copiilor, cu reprezentanți ai comunității. Împărtășirea de idei și experiențe, comunicarea și învățarea de la ceilalți, derularea de proiecte educaționale reclamă abilități de cooperare din partea profesorilor. Profesorii trebuie să își

asume învățarea continuă. Nu pot cere elevilor acest lucru, dacă ei înșiși nu demonstrează abilități de învățare continuă. Ei trebuie să fie la curent cu ceea ce este nou în materie de educație sau la nivelul disciplinelor pe care le predau. Un profesor care se respectă și care își respectă elevii nu încetează să se formeze pe tot parcursul exercitării profesiei. Ameliorarea continuă a practicilor profesionale, exersarea reflexivității în raport cu acestea, învățarea permanentă, sunt modurile prin care un profesor își poate menține prospețimea în profesie și poate munci în spiritul vremurilor în care trăiește și mai ales a celor care vin.

Ca profesori trebuie să fim preocupați să-i învățăm pe elevi nu doar să învețe, ci și să formăm caractere, să-i ajutăm să-şi consolideze anumite valori și atitudini precum: solidaritatea, dragostea, cinstea, respectul, spiritul de într-ajutorare, compasiunea față de ceilalți etc. Într-o lume ale cărei repere morale sunt tot mai diluate, nu ne putem permite să uităm de valori. Dar pentru asta trebuie să ne reamintim că un profesor educă nu numai prin ceea ce știe, dar mai ales prin ceea ce este. Pentru credibilitate este esențial să promoveze o imagine pozitivă a profesiei didactice în fața elevilor, în societate. Toți profesorii trebuie să acorde atenție comportamentului elevilor, în condițiile în care de multe ori strada, mass media, viața publică sabotează în mare măsură acțiunea școlii, oferind un spectacol antieducațional. Este de preferat ca profesorii să-și alieze părinții în demersul educativ și împreună - școala și familia să asigure contextul necesar pentru ca elevii să se dezvolte armonios. intelectual, emoțional și comportamental.

Tind să cred că unele nevoi ale copiilor s-au schimbat de-a lungul anilor, în timp ce altele au rămas la fel. Elevilor din ziua de astăzi nu trebuie să le impunem să memoreze informația dată de noi, ei pot să și-o însușească de oriunde. Copilul din ziua de astăzi are nevoie de o îndrumare, pentru a înțelege ce beneficii și ce riscuri implică utilizarea tehnologiei. Rolul unui dascăl priceput este de a încerca să integreze tehnologia cu spiritul ludic.

Un cadru didactic eficient se pliază pe nevoile elevului, adâncește calitățile, talentele și pasiunile acestuia, elimină imperfecțiunile caracterului și modelează când este nevoie orice aspect corijabil. Profesorul eficient este acela care indiferent de numărul generației pe care o are sub aripa sa, reușește să transmită dorința și setea de cunoaștere în fiecare zi și în fiecare oră petrecută cu elevii săi.

Folosirea tehnologiilor moderne în școală face parte din evoluția naturală a învățării și sugerează o soluție firească la provocările moderne adresate învățării şi a nevoilor elevilor. Integrarea acestora în procesul tradițional de predare-învățare-evaluare este o oportunitate de a integra inovațiile tehnologice cu interacțiunea și implicarea oferite de modul tradițional de cunoaștere. Nu este un proces ușor, dar dificultățile pot fi depășite având în vedere potențialul acestui tip de cunoaștere.

Profesorul trebuie să se simtă liber să răspundă critic, dar în același timp creativ noilor tehnologii și sub nici o formă nu poate să ignore acest aspect dacă vrea să comunice cu elevii.

Adevărata importantă a tipului de predare–învățare - evaluare care combină metodele pedagogice tradiționale cu TIC ține de potențial. Acest tip de învățare este o oportunitate în a crea experiențe care pot furniza tipul de predare-învățare potrivit într-un anumit moment, loc şi pentru un anumit elev nu numai la școală, ci și acasă. Acest tip de învățare ar putea deveni global, ar putea transcede granițele formale ale țărilor și ar putea aduce împreună grupuri de elevi din culturi și meridiane diferite. În acest context, generalizarea folosirii TIC în școală ar putea deveni una dintre realizările importante ale secolului nostru.

În era digitală în care trăim, paradigma cunoașterii trebuie să fie una a dialogului, educația trebuie să meargă dincolo de instrumentele culturale specific. Dezvoltarea educației în direcția dialogului nu poate fi decât rezultatul unui mod de predare-învățare-evaluare la un nivel de conceptualizare mai ridicat decât în trecut. Pentru că dialogul presupune deschidere, lărgirea orizontului și adâncime, acest mod de învățare este atât o direcție individuală pentru elev, cât și una socială pentru școală ca întreg.

Combinarea TIC cu metodele tradiționale pedagogice reprezintă o schimbare de paradigmă cu implicații asupra cunoașterii în societate în general și asupra învățării în special, de aceea disciplina pedagogică trebuie modificată în conformitate cu noul context în care trăim.

Folosirea TIC în școală face parte din evoluția naturală a învățării și sugerează o soluție elegantă la provocările moderne adresate învățării și a nevoilor elevilor. Integrarea TIC în procesul tradițional de predare-învățare-evaluare este o oportunitate de a integra ultimele descoperiri tehnologice cu interacțiunea și implicarea oferite de modul tradițional de cunoaștere.

Cu toate că are un potenţial foarte mare, calculatorul este inferior profesorului în ceea ce priveşte transferul de cunoştinţe. De aceea tehnicile e-learning în instruire şi evaluare trebuie să se dezvolte pe două căi, şi anume creşterea calităţii şi eficienţei strategiilor de învăţare cu ajutorul calculatorului, respectiv adaptarea şi individualizarea învăţării în relaţia calculator-elev.

Închei prin a spune că în domeniul comunicării pedagogice, calculatorul are o serie de avantaje asupra omului - profesorul adaptează datele furnizate de către calculator pentru fiecare elev în funcţie de cantitatea de date ale unei topice şi de modul de prezentare al acestor date (texte, desene, tabele sau imagini);

- „răbdarea" calculatorului nu cunoaşte margini, în sensul că la cererea elevului calculatorul poate repeta o explicaţie sau prezenta anumite informaţii de ori câte ori se doreşte, cu orice viteză şi în orice ordine;

- elevul primeşte răspuns pentru orice întrebare, chiar şi una stupidă, în timp ce, în cadrul unei instruiri clasice aceasta îi poate crea un sentiment de jenă sau atrage glumele celorlalţi studenţi;

- calculatorul face o evaluare obiectivă a performanţelor elevului şi furnizează informaţii importante profesorului pentru individualizarea rutei de învăţare a fiecărui elev;

- calculatorul poate furniza experienţe şi metode de învăţare care altfel ar fi prezente doar la mai mulţi profesori;

- calculatorul oferă posibilitatea instruirii dincolo de orele de curs şi contribuie la posibilitatea învăţării continue pe tot parcursul vieţii (life-long learning).

ELEVUL ŞI DISCIPLINELE TEHNICE

Profesor Dragoş Maria
Şcoala Gimnazială Specială Baia Mare

Educația este ansamblul de acțiuni și influențe intenționate,conștiente,exercitate de un om sau un grup uman asupra altui om sau grup uman,spre a-l informa,a-l dezvolta .În sfera noțiunii educației intră toate influențele conștiente,dirijate în vederea formării și dezvoltării omului,indiferent care factor este subiectul lor Orice activitate care poate fi controlată,modificată,dirijată spre a contribui mai bine la dezvoltarea personalității umane intră în sfera educației. Trăsătura fundamentală a procesului educativ este finalismul său și se desfășoară în vederea realizării unui scop. Modernizarea învățământului nu constă în renunțarea la ceea ce a avut și are bun școala românească.Este necesar,în toate laturile procesului educativ, să se țină pasul cu cerințele societății și deasemenea utilizarea mijloacelor pe care tehnica actuală le pune la dispoziția școlii.Rolul tehnologiei și al strategiei didactice,este acela de a crea un context situațional , astfel încât cel care învață să fie angajat și să participe în mod activ la realizarea obiectivele predării.Prin modernizarea tehnologiei și a strategiilor didactice se crează un cadru adecvat , care asigură transformarea celui care învață în subiect al propriei formări. Prin declanșarea unor componente,cum ar fi: imaginația creatoare, gândirea, inteligența, interesele, atitudinile,motivele intrinseci,trăsături caracteriale,putem spune că se realizează deziderateleunui învățământ formativ.Aşadar profesorul trebuie să-şi adapteze metodele la nevoile elevului şi ale societăţii.Metodele interactive creează condiţiile favorabile dezvoltării si implicării acestor capacităţi, procese si operaţii. Învăţământul modern caută să îmbine armonios cele două aspecte ale învăţării: învăţarea individuală şi învăţarea socială. Însuşirea conceptelor fundamentale rămâne o sarcină prioritară , dar elevul trebuie înzestrat cu capacităţi intelectuale şi acţionale care să-i permită să se adapteze noilor situaţii şi să-şi lărgească necontenit câmpul de cunoaştere. Dezvoltarea unor capacităţi precum acelea de a pune probleme, de a construi ipoteze, de a explora şi descoperi lucruri şi fenomene ale lumii înconjurătoare, de a investiga independent, de a observa şi explica sunt considerate aspecte ale formaţiei mai utile decât de a asimila cunoştinţe de-a gata.Metodele interactive solicită elevului efort personal, oferind în acelaşi timp autonomie, motivaţie interioară care izvorăşte din actul învăţării, din satisfacţia depăşirii dificultăţilor şi bucuria succeselor obţinute.Sunt considerate interactive acele metode care promovează învăţarea interactivă, care sunt orientate către intensificarea interacţiunilor şi interrelaţiilor în cadrul grupului de elevi, care contribuie la crearea unor situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare şi colaborarea elevilor de a-şi împărtăşii reciproc ideile, opiniile, punctele de vedere, experinţele cu deschidere către ceilalţi. Și la predarea disciplinelor tehnice,teoriile moderne ale instruirii plasează elevul în centrul activităţii didactice, într-o dublă ipostază: ca simplu „obiect” al instruirii ce suportă schimbări în comportamentul său ca urmare a influenţelor exercitate de predare, dar şi ca subiect al propriilor schimbări, ca fiinţă care se implică activ şi responsabil în procesul învăţării. Aşadar, într-o nouă viziune, accentul este pus pe învăţare, predarea vizând acum nu doar transmiterea de cunoştinţe, ci punerea elevului în situaţii de învăţare, dezvoltarea capacităţilor de învăţare ale acestuia. Astfel are loc o deplasare de la predare(teaching) la învăţare(learning), învăţarea fiind cea care trasează sau dictează condiţiile predării, activitatea profesorului urmând să se adapteze celei a elevului, să se ocupe în special de organizarea condiţiilor învăţării.Ar fi greşit să considerăm, dat fiind acest fapt,că didactica, pe deplin încrezătoare în studiul total autonom al elevului, face abstracţie de orice îndrumare a profesorului,noua orientare vizează în primul rând un studiu dirijat, intervenţia cadrului didactic fiind indispensabilă(chiar și indirect).Feed-back-ul continuu este necesar, pentru că îl ajută pe elev să-şi conştientizeze succesele şi să-şi amelioreze performanţele şi eforturile, dar şi pe profesor să elaboreze judecăţi de valoare despre el însuşi ca profesor, despre calitatea orelor şi relaţiile cu partenerii, despre reuşita sau nereuşita unor strategii utilizate. Predarea

disciplinelor tehnice impune din ce în ce mai mult, metode „noi”, moderne, precum învăţarea prin descoperire, problematizarea, brainstormingul, studiul de caz, lucrul în echipă, jocul de rol, discuţii în grup, ca şi alternative ale acestora, precum și Metoda Philipps 6-6, metoda Frisco, metoda 6-3-5, cubul, mozaicul, ciorchinelui, știu/vreau să ştiu/am învăţat, metoda piramidei, şi, nu în ultimul rând, studiul individual, cu variantele acestuia, lucrul cu manualul acolo unde avem și utilizarea mijloacelor moderne de predare/învățare/evaluare. Dinamizarea potenţialului creativ al elevilor se realizează prin însuşi modul de predare a cadrului didactic care trebuie orientat spre realizarea unei instruiri creative, bazată pe rezolvarea de probleme şi pe învăţarea prin descoperire, învăţarea prin cooperare. Utilizarea metodelor interactive transformă educaţia într-un proces dinamic. Elevii devin parte activă a demersului didactic, iar nivelul cointeresării creşte. Fiind implicaţi în activitatea didactică, participând la propria formare, creşte capacitate de adaptare a elevilor la realitatea permanentă, acesta fiind obiectivul fundamental al învăţământului. Prin utilizarea metodelor interactive centrate pe elev am încercat să nu forțez elevii să lucreze în echipă,reușind să îi atrag „pas cu pas”printr-o comunicare deschisă și încurajare. elevii lucrează Un elev apreciat se implică,se dăruiește și astfel reușim să se creeze coeziunea dorită la clasă și cu respect împreună și se obțin rezultate mai bune.Astfel,consider că o comunicare deschisă schimbă în „bine” predarea în clasă,lumina care o aducem lor și ei ne-o aduc nouă,clicul se face prin noi însăși.În concluzie,îmbunătăţirea calităţii educaţiei se poate realiza atât pe plan teoretic, prin oferirea modelelor de viaţă, categorie în care intră în mod obligatoriu cadrele didactice şi familia, cât şi pe plan practic prin activităţi care să implice în egală măsură elevi, profesori, părinţi.

„Copilul este cartea în care citim şi în care noi trebuie să scriem”(R.Rosengger)

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Forró Viola
Liceul Teoretic „Mikes Kelemen", Sfântu Gheorghe

Motto: „Oglinda reflectă toate lucrurile fără să se păteze." (proverb chinezesc)

Educația este considerată baza dezvoltării sociale și economice. De-a lungul istoriei omenirii, marii filozofi au recunoscut importanța educației. Aristotel considera că educația trebuie să fie atent organizată și supravegheată de autoritățile statului. El, intuind funcțiile educative ale jocului, dorea să-i împiedice pe copii să devină adulți leneși și să-i pregătească pentru viață. Totodată el recomanda ca fiecărui „tip de suflet" să i se adreseze o anumită formă de educație. Parcă îi îndeamnă pe dascălii din toate timpurile la implicarea în activitatea de tratare diferențiată a elevilor...Doar astfel personalitatea elevilor se poate dezvolta în mod și în ritm optim, ei pot însuși noile cunoștințe și se pot forma competențele cheie pe care se pot baza în viitor.

Johann Amos Comenius, scria în lucrarea sa „Didactica Magna" că orice copil, care se naște, este înzestrat de natură cu „semințele științei, ale moralității și religiozității". Considera că prin educație se stimulează aceste „semințe", omul nu poate deveni om decât prin educație. Dar oare educația din școlile nostre îi pregătește pe copii pentru integrarea în societatea actuală?...Care sunt valorile morale pe care le transmitem generațiilor care vor veni? Sunt îngrijorată. Școala trebuie să-i pregătească pe elevi pentru a se integra în societate ca adulți activi, creativi, care se pot adapta flexibil la schimbările rapide din societatea secolului al XXI-lea. Noi, dascălii, suntem la nivelul așteptărilor din partea elevilor, părinților, al sistemului educațional? Să nu uităm că mulți dintre noi am fost elevi în perioada regimului comunist.

Îmi amintesc cu drag de anii petrecuți alături de pedagogii mei care mi-au fost mentori în acea perioadă... În România, până în 1989, nici un elev nu era primit în instituție fără ținuta regulamentară: uniformă cu numărul matricol afișat. Astăzi elevii sunt în ton cu moda încă din clasa pregătitoare, iar pe coridoarele unor licee putem asista la adevărate prezentări de modă. În anii comunismului uniforma era obligatorie pentru toți: fetele aveau părul strâns în codițe, purtau cordelușe albe, iar băieții aveau costum cu cămașă albastră și cravată. Toți elevii erau „pionieri" și „UTC- iști". Sistemul de învățământ era cu totul diferit față de ceea ce există în prezent în școlile noastre. Tinerii erau îndoctrinați în spiritul Partiduli Comunist Român. Elevii primeau manuale unice, cu texte patriotice, fără noutăți și schimbări timp de 10-15 ani. Aveam sesiuni pe câmp, cules de cartofi, porumb sau mere. Un elev trebuia să accepte toate reguluile și îndatoririle ce i se cuveneau. Cei care nu se comportau conform regulilor stricte, riscau excluderea și pierdera șansei la educație, la terminarea unui liceu sau universități, intrând forțat pe câmpul muncii într-o fabrică sau într- un colectiv agricol. Creativitatea, originalitatea, ideile proprii sau facilitarea schimbării nu erau acceptate deloc sau erau privite cu reticiență. În școala pe vremea comuniștilor elevii nu erau încurajați să gândească, să pună întrebări, să lămurească nedumeririle lor. Nu aveau dreptul să contrazică, să se îndoiască, dar aveau obligația să rețină și să redea chiar fără să înțelegă orice: citate din texte literare, date istorice, geografice, algoritmi matematici și procese tehnologice complexe.

După anii regimului comunist și aderarea României la Uniunea Europeană s-au produs schimbări majore pe toate nivelurile. Politicile europene actuale subliniază rolul sistemelor de educație și formare la dezvoltarea personală a oamenilor, pentru a deveni cetățeni activi în societățile democratice actuale, respectând diveristatea culturală și lingvistică. Au în vizor educația pentru cetățenie, adică învățarea valorilor democrației și a participării democratice încă de la cea mai fragedă vârstă. În acest scop în școli se promovează învățarea prin colaborare a elevilor. Dascălii caută modalități de creare a unei atmosfere optime în sala de clasă, atmosferă care să favorizeze gândirea critică și să încurejeze învățarea prin colaborare, în mod conșient, a elevilor. Luarea deciziilor, formularea opiniilor proprii, rezolvarea de probleme, învățarea din mai multe

surse, integrarea creativă a ideilor trebuie să constituie esența conținutului curricular. Elevilor și profesorilor din școlile noastre se oferă zilnic ocazii pentru a gândi. Sunt create mereu contexte în care elevii să trăiască experiențe. Unul dintre obiectivele sistemului educațional actual este dezvoltarea competențelor intelectuale ale elevilor, adică a capacității de a gândi pentru a înțelege și a rezolva probleme, a fi inovatori și capabili de o comunicare eficientă.

Donna Ogle (1992) scria că elevii trebuie să fie îndrumați să devină cetățeni care să contribuie în mod inteligent la rezolvarea problemelor cu care se confruntă societatea noastră, atât în comunitățile locale, cât și la nivel național și internațional. Metodele activ- participative constituie o resursă importantă în proiectarea activităților educative pentru elevii noștri, deoarece stimulează și dezvoltă învățarea prin cooperare (lucrul în perechi sau în grupuri mici), facilitând astfel comunicarea, relaționarea, socializarea, sprijinul reciproc. Se favorizează în acest mod cunoașterea reciprocă dinre elevi- elevi, elevi- profesori, precum și integrarea copiilor cu CES în colectivul clasei.

Am avut oportunitatea de a experimenta eficiența acestor metode cu elevii mei în cadrul proiectului educațional la nivel județean, intitulat ,,Lumea minunată a copilăriei", în luna iunie 2021. Partenerii instituției noastre au fost biblioteca județeană din orașul nostru, Muzeul Cinegetic, cinematograful și o revistă pentru copii. După lunile petrecute la școala online din anul școlar 2020-2021, în care au pierdut multe clipe de bucurie, alături de colegi, din cauza pandemiei, elevii s-au bucurat de toate activitățile organizate: plimbări în parc, vizită la bibliotecă, vizionarea unui film, precum „Lassie se întoarce". Am jucat jocuri populare tradiționale și am învățat cântece pentru copii în limba engleză. Totul s-a desfășurat într-o atmosferă veselă, cu multă toleranță din partea copiilor față de elevul cu Sindromul Down, din colectivitatea clasei. Toate activitățile organizate și desfășurate cu caracter interdisciplinar au fost sprijinite de către conducerea managerială a liceului și de către colectivul de părinți.

Care au fost impresiile mele personale despre elevi? Pe parcursul anului școlar am observat că predarea online a avut un impact negativ asupra elevilor mei. În urma unui sondaj făcut la cererea Inspectoratului Școlar Județean, am constatat că ca urmare a experienței școlii online elevii s-au simțit izolați de colegi, de învățător, s-au simțit singuri și neajutorați în fața problemelor întâmpinate în viața cotidiană. Sistemul online nutrește sentimentul izolării. Colegii mei au observat apariția simptomelor fiziologice și emoționale ale stresului la elevii lor, dar și simptome cogmitive. Elevii au trăit mai multe sentimente negative, decât în cazul unui an școlar obișnuit. De exemplu: tristețe, furie, teamă. Unii dintre elevi s-au simțit copleșiți de situație. Mulți dintre ei s-au simțit triști, vulnerabili, obosiți, dezinteresați, nemotivați.

După perioada lungă de școală online, au apărut mai multe probleme de comportament. S-a observat creșterea irascibilității, a agresivității în colectivul claselor de elevi. Răspunsurile primite în chestionar de la colegii din tot județul atrag atenția asupra faptului că în urma acestei experiențe, unii dintre copii au prezentat semne ale dependenței de internet: „Sunt interesați de gadgeturi." Acestea au fost efectele pe termen scurt ale școlii online. Despre impactul pe termen lung, o colegă a declarat: ,,Cred că despre impactul emoțional al sistemului online vom avea o imagine mai concretă peste 2-3 ani, când se vor studia noile probleme de comportament , de adaptare a unei generații ..."

Am înseminat proiectul educațional ,,Lumea minunată a copilăriei" pentru a contracara efectele negative observate. Sunt convinsă că timpul petrecut împeună cu colegii a avut un impact pozitiv asupra celor 43 partcipanți la activitățile variate. Elevii au devenit mai deschiși, creativi, și- au dezvoltat spiritul antreprenorial. Au fost dezvoltate toate cele opt competențe cheie conform recomandărilor Uniunii Europene, atât capacitatea de a se exprima în limba maternă, cât și capacitatea de a- și exprima gânduri, sentimente, opinii în limbile nematerne. Pentru a dezvolta competențele matematice, spritul de inițiativă și antreprenoriat ale elevilor, am calculat toate cheltuielile aferente proiectului împreună cu ei (numărul elevilor participanți, numărul de bilete de intrare la cinematograf și la muzeu, prețul unei înghețate, suma totală plătită

pentru fiecare elevi în parte și pentru cele două clase participante la proiect). Prin portofoliile realizate, prin lucrările expuse în incinta școlii, prin publicarea unor materiale pe pagina oficială a instituției noastre, elevii au avut ocazia să- și împărtășească impresiile, dezvoltându-i astfel conștiința și expresia culturală.

Educația poate fi considerată permanent o investiție în viitorul unei societăți. Cei care învață, cei care se pregătesc pentru viitor, adică elevii au dreptul să se implice în învățarea lor și noi trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru învățarea lor. Merită să aibă profesori care sunt interesați de nevoile lor, au dreptul să pună la îndoială ce le impune sistemul educațional, să cerceteze și să exploreze.

În societatea actuală școlile trebuie să-și asume rolul de ,,motor al societății". Școlile noastre trebuie să reprezinte un loc de transmitere și dezvoltare a valorilor. Profesorii, prin modul în care se comportă în clasă și în afara școlii, prin limbajul pe care îl folosesc, prin metodele și pedagogia pe care o aleg, comunică valori elevilor și întregii comunități. Ei au libertatea de a alege să transmită valori icluzive pentru a sprijini societățile democratice durabile.

Nu trebuie să uităm:

„Copiii sunt ca și oglinda; tot ce văd și aud, ei fac. Fii o reflexie bună pentru ei! " (Kevin Heath)

ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. înv. prim. Moțoc Eugenia
Școala Gimnazială „Valeriu D. Cotea" Vidra

Istoria societaţii româneşti cunoaşte o lungă perioadă in care familia deţinea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societaţii actuale a dus la diferenţierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acţiunilor si măsurilor luate.

Evoluţiile rapide din viaţa socială generează o cerere de continuare a procesului de învățământ o reînnoire a cunoştinţelor, deprinderilor si valorilor pe durata vieţii. Din perspectiva unei analize sistemice, educaţia părinţilor apare ca o dimensiune a educaţiei permanente si școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depăşind constrângerea dependenţei materne.Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţie pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate.

Relaţia şcoală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaţionează cu ceilalţi.Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune.

În baza cercetărilor făcute în şcolile din S.U.A. şi în în unele ţări din Europa, a reieşit faptul că, atunci când şcolile, familiile şi comunitatile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcţionarea şcolii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorinţa comună de a ajuta elevii să obţina rezultate foarte bune în acumularea cunoştinţelor la şcoală, ca să poată reuşi să paşească pe treptele superioare ale invaţării şi pentru pregătirea lor de viitori adulţi.

Atunci când elevii, părinţii, comunitatea devin şi se considera parteneri in educaţie, in jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esenţială in organizarea si desfaşurarea activităţii în şcoală şi in clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opţională sau o problemă de natura relaţiilor publice.

Fiecare copil se deosebeşte de ceilalţi, in primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează in acelaşi mod şi bradul si stejarul, tot aşa şi noi trebuie să ţinem cont de„lemnul" fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea şi rezistenţa„capitalului său biopsihic" pentru a şti ce putem face din el fără prea multe riscuri. In ziua de azi educaţia este un fenomen social de transmitere a experienţei de viaţă a generaţiilor adulte şi a culturii, către generaţiile de copii şi tineri, in scopul pregătirii lor pentru integrarea in societate. Factorii instituţionali ai educaţiei sunt şcoala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar in primul rând si în cea mai mare măsura – oamenii. Între acestia primul loc il ocupă părinţii si educatorii. Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt capabil sa participe la dezvoltareasocietăţii, să ia parte activă la viata, să fie pregătit pentru muncă . Menirea şcolii este nu numai de a inzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Ajungem şi la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noţiuni educative pe care copilul le primeşte sunt cele din familie. In familie se conturează caractere.Atât părinţii cât si educatorii in timpul procesului de invatământ trebuie să intervină in numeroase situaţii pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preşcolară familia imparte intr-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii si pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au

scăpat pană la această vârstă şi să-l ajute pe copil, în înţelegerea şi lămurirea unor probleme aşa-zis „delicate ”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viaţa sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie şi din şcoala este nu numai recomandabilă ci şi obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinţii au de infruntat alte şi alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă şi care se repetă la generaţiile următoare.

Dacă cele două medii educaţionale – şcoala şi familia – se completează şi se susţin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea şcolară şi pe plan general în viaţa socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaştere reciprocă si depăşirea stereotipurilor şi continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinţii sunt parteneri cu şcoala în educaţia copiilor lor, rezultatele determină performanţa elevilor, o mai bună frecventare a şcolii, reducerea ratei de abandon şcolar si scăderea fenomenului delicvenţei.

Atunci când părintii, elevii şi ceilalti membri ai comunităţii devin şi se consideră parteneri în educaţie, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esenţiala în organizarea şi desfăşurarea activităţii în şcoală şi în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opţională sau o problemă de natura relaţiilor publice.

În relaţia şcoală-familie pot apărea dificultaţi de ordin comportamental, intalniteatat la părinţi, cât şi la profesori şi la conducerea şcolii, sau de ordin material; relaţia respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material şi de timp. Aceste dificultaţi pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului şi a familiei cu referire la educaţia copiilor, libertatea de alegere a şcolii, de către parinţi, impactul familial asupra rezultatelor şcolare ale copilului, randamentul pedagogic şi datoria parentală, participarea la gestionarea şi procesul decizional din şcoală.

În relaţia şcoală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esenţial in cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competenţa, servirea clienţilor, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce caştigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câştig poate fi un statut revalorizator in ochii societaţii; cooperarea cu familia poate fi un test profesional şi poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului.

In acest context, se pune intrebarea: de relaţiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializaţi sau tot profesori? Soluţia cea mai potrivită ar fi ca toţi profesorii să aibă relaţii obişnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc suişurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializaţi pentru cazuri dificile.

Educaţia răspunde atât cererii sociale cât şi nevoilor şi aspiraţiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin implinirea armonioasă şi creatoare, a insecuritaţii, inferioritaţii şi dependenţei pe care le poate simţi fiinţa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „*Empatia în educaţie*”, Didactica PublishingHouse, Bucureşti, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacşu, Ioan,Negreţ Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iaşi, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educaţie*”,Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004

TEACHING ONLINE – A CHALLENGE

Profesor Tocilianu Diana – Laura
Şcoala Gimnazială nr.7, Galaţi
Şcoala Gimnazială „Constantin Gh. Marinescu”, Galaţi

When teaching online, it is very difficult to motivate students to pay attention as they have the internet at their disposal and, of course, teachers have an important role in engaging students in online classes. Therefore, I may say that teaching online can be considered a great challenge as each teacher had to make an effort in order to create attractive online classes which will enable students to acquire the knowledge they will need further.

Not only online classes are supposed to be attractive, but this period taught us that we should be prepared for any type of teaching. In what English classes are concerned, using modern methods when teaching is something that I do both online or when we are at school. On the other hand, through modern methods of teaching English we understand using songs, movies, guessing and online games, even role-playing based on short sequences of movies because this arises students' interest. Besides, modern teaching techniques are important to achieve effectiveness, but they also offer motivation and satisfaction to students who become good learners and speakers of English. Even if students need translation of some words or further explanation in order to understand the message clearly, they express their willingness towards using these methods. Therefore, efficiency in the process of teaching occurs and teachers are pleased with the achievements looking forward to enriching their teaching styles through continuous research and discovering new methods which make the processes of teaching and learning more attractive.

Moreover, online educational games represent o great resourse of teaching because this period made students spend most of their time in front of their computers which means they are very familiar with games as well. "Most educational games, or games used for pedagogical purposes, make use of a form of subversive teaching; learners are unaware of the objectives or, rather, do not share the same objectives as the teacher" (Beatty, 2010:60). When children play board games such as Monopoly they are not aware of the fact that they are learning elementary concepts about real life nor do they make connections between the concepts and the learning objective. But students become 'developers of digital content' as online applications allow them to create their own games (Alexander, 2008 in Beatty, 2010). Although we can question ourselves about the benefit of online games, researchers have stated that while students think they are playing, teachers' goal is to achieve effectiveness when teaching using this method.

In addition, nowadays the most used computer games for pedagogical purpose are those created on online platforms because they are perceived as gamelike, but in fact they contribute to the process of learning. There is a wide variety of online platforms which allow both students and teachers to create games and exercises not only to practise, but also to acquire new information. Using educational games involves students in the educational process and gives them the opportunity to talk, developing speaking skills, acquiring new words, this way teacher's aim being achieved.

Furthermore, computer games provide learners with the motivation to study offering clues and rewards for solutions through points or good grades. Therefore, we may say that computers are never boring and they are excesively pacient bringing variations of games which students can find in the real world.

The use of online platforms requires some skills that the teacher has to learn and develop in order to control the game, otherwise the students become bored and lose their interest in learning or playing that educational game. Thus, some online platforms enable students to concentrate and react in a settled period of time, but it also offers the teacher the possibility of explaining the correct

answer after each question without being pressed by the time. Not only do students revise the previous taught knowledge, but they also develop their competitiveness.

As a conclusion, online teaching has brought both teachers and students the opportunity of acquiring new methods of teaching and learning using online platforms, songs, even role play based on short movies. They are important because students are motivated to participate in online classes, focus on their projects and make use of the knowledge they have acquired.

Bibliography:

1. Beatty, K., (2010), *Teaching and Researching Computer-Assisted Language Learning*. Second Edition. Pearson Education Limited
2. Chapelle, A., C., (2001), *Computer Applications in Second Language Acquisition Foundations for teaching, testing and research.* Iowa State University, Cambridge University Press
3. Donovan,L., Ph.D, Green, T., Ph.D., (2014), *Making Change. Creating 21st Century Teaching &Learning Environments*. Shell Education Publishing Inc.

DISSEMINATION OF EDUCATIONAL PROJECT "EUROLEXIS- A MULTILINGUAL SCRABBLE COMPETITION FOR CHILDREN"

Oana Amariei-Hondrea
"Miron Costin" High School, Iași

As the American philosopher, psychologist and educational reformer John Dewey rightly said, "Education is not preparation for life; education is life itself." One can say that the 21st-century classroom is created on the premise that students experience what they require to enter the 21st-century workplace and live in the global environment. Consequently, in the 21st century classroom, teachers are facilitators of student learning and creators of productive classroom environments, in which students can develop the skills they might need at present or in future.

The role of teacher in the modern educational system is not only imparting merely knowledge to students, but he/she should be a real sculptor of the new generation, responsible to sculpt modern citizens' personalities. Besides the subjects taught in school, students should learn to be creative, fair, tolerant, curious, respectful, good at interacting with people, solving problems and conflicts peacefully-in a word, they learn about life...

Contrary to the traditional teacher-center methods, the modern student-center method implies involvement of the students into the teaching process which is done by questioning and by interacting with them. In order to have mentally, physically and socially involved students, the teacher should motivate and inspire them by being a role model and through various innovative and creative teaching methods.

As a teacher of English, I have always thought that it would be a great idea if my students loved the English classes. In order to achieve this, I have always enriched my classes with role-plays, challenging debates, interesting projects and all sorts of interactive games meant to offer the students the impression that we just "play" in English.

One of these games had such a great success with my students of different levels that some years ago I turned it into something more important. I refer to the game of scrabble, a smart game that can be played anywhere and at any age. Our students are captivated by the exciting atmosphere that this game creates and, whenever they have the opportunity, they play it in Romanian, English or French. Their desire to meet and relax in a pleasant and educational way convinced me to establish a scrabble club in our high school, then, we dared to expand this pleasant activity by organizing a county scrabble contest in Romanian, English, French, Italian and German: "Eurolexis - a County Multilingual Scrabble Contest for Children", the first edition being held in 2013 and continuing up to the present. The main activity of the project, the contest itself, is dedicated to secondary and high school students from our school and from other schools in the county of Iași

The game of scrabble develops students' vocabulary and attention and cultivates the spirit of competition and fair play. The decision to ask students to play this wonderful game in several languages meets the desire and need to activate and enrich their vocabulary, but also to practice spelling in these languages. Taking into account the fact that contemporary education aims to create the complex personality of students, the contest is designed to provide a generous framework for the manifestation of logical, mathematical and linguistic skills to students in our school and other schools. This competition was thought to be a bridge between scrabble - as a game - and various cultures and civilizations through the Romanian, English, French, Italian, Spanish and German languages.

The idea of this educational project derived from the fact that Europe stands out for its great ethnic, linguistic and cultural diversity. In schools, the promotion of cultural and linguistic diversity in a democratic spirit is done through the study of foreign languages. For today's children and young people, knowledge of foreign languages is an indisputable asset. Students are very receptive to activities that focus on what they know to do with foreign languages: interactive games, shows, debates, projects, etc. - all meant to improve performance in terms of reading, speaking, comprehension and writing in these languages.

Our partners in this project are: I.S.J. Iasi, the Romanian Scrabble Federation, ARPF (the Romanian Association of French Teachers), the Association of Parents, Teachers and Students of "Miron Costin" High School from Iași, "Dimitrie Cantemir "High School and "Vasile Alecsandri" High School that will support us in popularizing and organizing this contest at county level.
The purpose of the project aims to stimulate interest in scrabble, which, in addition to developing children's social skills, attention, imagination and competitiveness, encourages language learning and use in a dynamic and exciting environment.
The objectives taken into consideration were to encourage and promote students with cognitive and creative skills, to practise vocabulary and spelling in Romanian and in foreign languages learned in a context where participants have similar intellectual concerns, to recognize common values within the linguistic diversity and to cultivate independence in thinking and expression, having as purpose the education for free time.
For each edition we need some material resources such as: laptop and video projector, scrabble games in Romanian, English, French, Spanish, German, Italian; dictionaries in Romanian, English, French, Spanish, German, Italian, chess check clocks, cameras, posters, leaflets, invitations, tables and chairs, diplomas and books. The money is from own funds and the books that are offered as prizes are from donations or own purchase.
The project starts with the popularization of the information related to the contest, continues with the registration period of students and dissemination after the contest. The scrabble contest with the two sections (juniors and seniors) and the award ceremony takes place during the same day and, throughout the school year, the Scrabble Club from our high school keeps on promoting this game.
The contest itself and all the activities related to it (club activity, preparations for the contest) are focused on developing the capacity to elaborate new words starting from the given letters, acquisition of new words in Romanian and in other foreign languages, awareness and acceptance of linguistic diversity and continuing to practise this game in their free time.
The impact of the project is promising each year, the students being charmed by this game, which offers them the opportunity to improve their knowledge of Romanian or foreign language (spelling, vocabulary) in a pleasant but also competitive environment. The students confess that they are going to keep on playing scrabble at home, with friends or family. By playing with words in these foreign languages, students become aware that knowing these foreign languages and accepting linguistic diversity are very important. Many students have expressed a desire to join the scrabble club from our school, which runs twice a month.
The dissemination of the project is realized in different ways: by making posters, leaflets and flyers to present the project, by dissemination of results on the school website and in the participating schools, by realizing an album with photos taken during the contest and posted on the school website, by articles related to the contest published in the local newspaper and in the school magazine or by articles written by the scrabble national champion, Cătălin Caba, and posted on the site of the Romanian Scrabble Federation or by making known the results of the contest and the winners in the Students' Council meetings. All these ways of dissemination promote the activity among the students, stir curiosity and encourage students to participate in this competition or to become active members of our scrabble club.
I am very proud of this project I have coordinated for so many years and in which a lot of my colleagues and students have been involved and I hope it will keep on offering moments of joy and opportunities to learn, to have fun and to make new friends to more and more students. At the same time, I confess that I have a dream: to have more and more such interesting activities in which students and teachers become partners and complete each other.
Let's remember that "As teachers, we have the ability to rebuild the world for our students. By our sincere efforts we can make their world more rewarding, more gratifying and perhaps…even more significant." (Robert John Meehan)

IMPLICAREA ELEVILOR ÎN PROIECTE – O CALE SPRE CUNOAȘTERE

Prof. Budurean Corina
Colegiul Tehnic „Traian Vuia" Oradea

Multiplele transformări care au loc în învățământul românesc îi determină pe profesori să elaboreze diverse strategii prin care să-i implice pe elevi în procesul instructiv-educativ, să le dezvolte abilitățile, talentul, astfel încât aceștia să conștientizeze că educația este o cale de a se realiza personal și profesional. Una dintre modalitățile de a-i atrage pe elevi către învățătură este implicarea lor în proiecte educative cu tematică diversă. În cadrul acestora, elevii pot dobândi cunoștințe noi pe care programa școlară nu le cuprinde, cum ar fi: organizarea unui târg de meserii, a unei firme de exercițiu, adoptarea unui stil de viață sănătos, dezvoltarea interesului pentru lectură sau pentru teatru, cunoașterea tradițiilor și a obiceiurilor specifice poporului român, însușirea unor meșteșuguri care nu se mai practică. Un deosebit interes suscită proiectele de tip Erasmus care implică deplasarea elevilor în afara granițelor țării și schimburi de experiență prin care să cunoască alte instituții școlare, alte forme de desfășurare a actului educațional, să lege prietenii cu elevi din diferite colțuri ale lumii.

Ca profesor de limba și literatura română, am realizat proiectul „Cartea – mijloc de educație, cultură și civilizație" pe care l-am implementat de-a lungul mai multor ani, încercând să le cultiv elevilor simțul estetic, dragostea pentru carte, pentru cultură și pentru tradițiile românești. Proiectul s-a adresat cadrelor didactice și elevilor preocupați de realizarea unui învăţământ de calitate care are la bază stabilirea unor modalităţi de comunicare eficiente, de promovarea a tradițiilor, ca mijloc de dezvoltare personală, de promovare a rolului etnografiei în dezvoltarea personalităţii umane. De asemenea, prin acest proiect am urmărit definirea rolului cărţii ca mijloc indispensabil în proiectarea şi desfăşurarea demersului didactic, conștientizarea importanței pe care o are cartea în dezvoltarea personalităţii elevului, promovarea importanţei cunoașterii obiceiurilor, a tradițiilor și a portului popular din zona Bihorului.

Dintre obiectivele pe care le-am stabilit în cadrul acestui proiect, aș putea aminti: stimularea interesului pentru lectură şi formarea la elevi a unei gândiri autonome, reflexive, critice, evidenţierea importanţei lecturii în dezvoltarea abilităţilor de comunicare, promovarea şi stimularea elevilor cu aptitudini literare şi plastice, valorificarea potenţialului creator al elevilor în procesul instructiv-educativ şi extracurricular, realizarea unei colaborări eficiente între elevi şi bibliotecă, dezvoltarea creativităţii şi a spiritului critic, dezvoltarea parteneriatelor interinstituţionale, crearea unui mediu educaţional care să motiveze înclinaţia spre socializarea directă.

Activitățile desfășurate în cadrul proiectului s-au desfășurat sub forma unor workshop-uri și a unor dezbateri a căror tematică a urmărit trei repere importante: „Cartea – mijloc indispensabil în organizarea şi desfăşurarea activităţii didactice", „Cartea – trecut, prezent şi viitor; e-book – un

instrument modern de cunoaştere” şi „Pledoarie pentru lectură şi carte într-o lume informatizată”. Astfel, s-au realizat activități ce au avut ca titlu: „Scriitorii români … altfel!”, „ Pledoarie pentru lectură”, „Călător în lumea cărților”, „Carte vs. Internet”, „ Holocaustul – o tragedie a umanității (lectură istorică)”, „De la filozofie la literatură – idei filozofice reflectate în operele literare”, „2 aprilie – International Children’s Book”.

În primele activități, obiectivul principal a fost stimularea interesului elevilor pentru lectură şi formarea unei gândiri autonome, reflexive, critice. Prin contribuția lor la acest proiect, elevii au conștientizat rolul pe care îl are cartea în educarea unui om, în formarea unui bagaj cultural prin cunoașterea unor creații literare importante din literatură română și din cea universală. Tocmai de aceea, elevii au avut ca sarcină de lucru citirea unei cărți (în special, o carte de referință în evoluția literaturii române sau în cea a literaturii universale) și să o prezinte celorlalți colegi recomandându-le să o citească. Pledoaria lor pentru lectură s-a realizat sub forma unor prezentări Power Point sau a unor eseuri în care au fost precizate date despre biografia și opera autorului cărții, câteva repere critice, subiectul acesteia însoțit de imagini ale coperții sau extrase din filme realizate după cartea respectivă. La finalul prezentării, au fost formulate argumente prin care să-i convingă pe colegii lor să citească acele cărți. Dintre cărțile preferate, s-au putut remarca cele ale autorilor canonici români, dar și cele științifico-fantastice. Prin aceste pledoarii, s-a urmărit adoptarea unei atitudini pozitive față de carte, față de lectură, dar și realizarea unei colaborări eficiente între elevi și biblioteca școlii.

Alte activități au constat în realizarea unor mici scenete pornind de la un fragment dintr-o operă studiată sau vizionarea unor fragmente din dramatizări ale unor opere literare. Acestea au fos urmate de discuții despre preferința elevilor pentru una dintre modalitățile de receptare a mesajului unei opere: lectura cărții sau dramatizarea ei. Dintre operele care au fost puse în scenă de către elevi, s-au putut remarca: „Moromeții” (scena fonciirii), „Chirița în provincie”, „Un pedagog de școală nouă”.

În cadrul unor activități precum: „ Holocaustul – o tragedie a umanității (lectură istorică)”, „De la filozofie la literatură – idei filozofice reflectate în operele literare”, „2 aprilie – International Children’s Book ”, s-a urmărit valorificarea unor cunoștințe din perspectivă interdisciplinară, literatura română fiind pusă în corelație cu istoria, filozofia și limba engleză. La prima activitate, elevii au învățat să interpreteze un text istoric și să facă legături cu texte literare ce au în centrul lor figuri ale unor mari domnitori, cum ar fi : Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, Alexandru Lăpușneanu, Mihai Viteazu. La a doua activitate, elevii au realizat dezbateri referitoare la ideile filozofice care se reflectă în operele lui Mihai Eminescu și Lucian Blaga, care au avut drept scop apropierea elevilor de poezie, aceștia fiind interesați în special de operele în proză. A doua activitate s-a axat, în special, pe realizarea de către elevi a unor texte nonliterare în limba engleză, punându-se accentul pe scrierea funcțională.

O activitate care a suscitat interesul elevilor a fost cea în care aceștia au cunoscut tainele alfabetului Braille chiar de la un utilizator al acestuia și au încercat să redacteze scurte fraze, folosind acest tip de cod. Alfabetul Braille constituie un sistem de scriere folosit de cei cu deficiențe de vedere, care a fost inventat de Louis Braille în 1825. Acest sistem se bazează pe o matrice de șase puncte aranjate pe două coloane de câte trei puncte, fiecare literă fiind compusă din puncte ieșite în relief care pot fi simțite cu ajutorul degetelor. Folosindu-se combinații de puncte ale grupului fundamental se pot crea nu numai litere, ci și cifre, semne de punctuație, cuvinte simple formate dintr-o silabă sau care constituie elemente de relație. De asemenea, elevii au utilizat un punctator de hârtie ce este un obiect asemănător unei mașini de scris cu ajutorul căruia se construiesc semnele necesare alfabetului Braille. După tastarea semnelor, se întoarce foia, confecționată dintr-o hârtie specială, textul putând fi citit de la stânga spre dreapta. În acest fel, elevii au aflat că există și alte metode de a citi o carte sau un text de către cei care au deficiențe de vedere. O altă metodă, mai modernă, folosită de persoanele care au deficiențe de vedere, despre care au aflat elevii în cadrul acestei activități o reprezintă instalarea pe un calculator a unui program care are rolul de a citi textul scris, astfel încât acestea să poată beneficia de o lectură audio a cărții sau a textului scris.

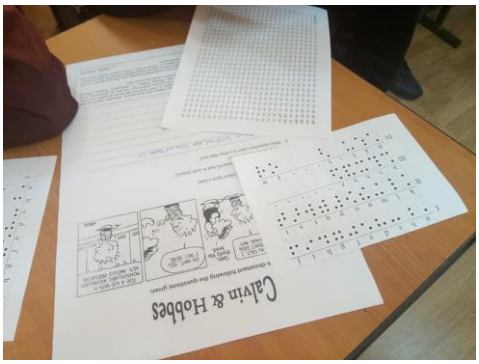

Nu în ultimul rând, în cadrul proiectului s-a desfășurat și un concurs în care elevii și-au dovedit talentul literar și artistic prin realizarea unor creații ce au fost etalate într-o expoziție care să pună în evidență viziunea elevilor asupra cărții și a importanței acesteia în viața tinerilor. De asemenea, aceștia au realizat eseuri în care au prezentat obiceiuri și tradiții specifice zonei Bihorului.

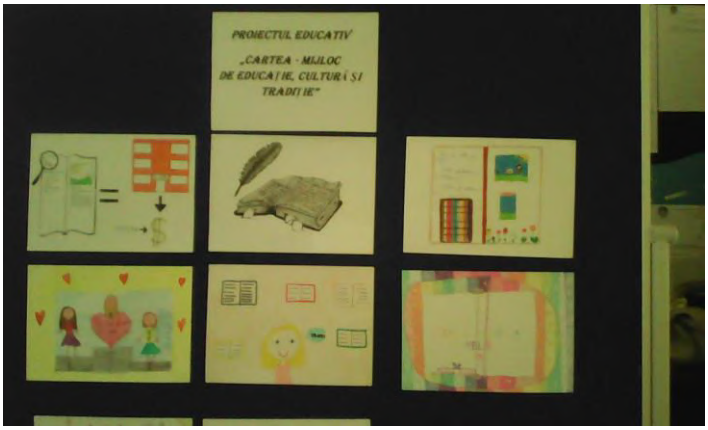

Prin astfel de proiecte, precum și prin activități extrașcolare, profesorul reușește să transmită cunoștințe, informații, într-un mod plăcut, atractiv, dar și să dezvolte abilitățile elevilor. Totodată, prin implicarea în proiecte, elevii își pun în valoare potențialul creativ, spiritul civic și își conturează armonios personalitatea.

INTEGRAREA COPIILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ

Profesor învățământ primar, Argăseală Cristina Emilia
Şcoala „Gimnazială George Emil Palade", Buzău

Participarea la educaţie a tuturor copiilor , indiferent de cât de diferiţi sunt ei necesită accesul acestora şi apoi găsirea căilor ca fiecare să fie integrat în structurile care facilitează învăţarea socială şi individuală. A apărut asfel o activitate care pune accentul pe cooperare, parteneriat, învăţare socială şi valorizare a relaţiilor pozitive, umaniste,în educaţie.

Apariţia conceptului de a asigura o educaţie integrată şi şcoală incluzivă a determinat modificări fundamentale în percepţia actului educativ. A fost elaborat un curriculum flexibil şi uşor de adaptat cerinţelor educaţionale ale fiecărui elev avînd la bază mai multe principii.Printre acestea sunt urmatoarele:

- respectarea dreptului fiecărui copil la instrucţie şi educaţie pe măsura potenţialului şi capacităţilor sale;
- formarea la copilul deficient a unui registru comportamental adecvat care să permită adaptarea şi integrarea sa socială printr-o experienţă comună de învăţare alături de copiii normali;
- asigurarea legăturii cu faptele reale de viaţă şi familiarizarea cu o serie de obişnuinţe privind activităţile de utilitate practică şi de timp liber;
- dezvoltarea capacităţilor necesare pentru rezolvarea independentă (în limitele permise de gradul deficienţei) a problemelor de viaţă, autocontrol în situaţii dificile şi practicarea unor metode şi tehnici de muncă intelectuală care să asigure eficienţă în adaptarea şi integrarea şcolară şi socială.

Analizând particularităţile specifice procesului de învăţare a copiilor cu diferite tipuri de deficienţă, se ajunge la concluzia că una dintre calităţile esenţiale ale curriculum-ului şcolar vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său şi să fie tratat în funcţie de capacităţile sale de învăţare. Pentru aceasta este nevoie ca formularea obiectivelor, stabilirea conţinuturilor instruirii, modalităţile de transmitere a informaţiilor în clasă şi evaluarea elevilor să se facă diferenţiat.

În scopul eficientizării procesului de învăţare pentru elevii cu CES sunt invocate câteva repere fundamentale.Învăţarea interactivă presupune folosirea unor strategii de învăţare focalizate pe cooperarea, colaborarea şi comunicarea între elevi la activităţile didactice, precum şi pe interacţiunea dintre cadre didactice, cadre didactice şi elevi. Elaborarea obiectivelor învăţării se realizează în comun (educator – elev) deoarece fiecare participant la actul învăţării are ideile, experienţele şi interesele personale de care trebuie să se ţină seama în proiectarea activităţilor didactice.

Modalităţile de sprijin în actul învăţării la elevii cu CES se realizează pe tot parcursul procesului instructiv-educativ..Au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învăţare atât în timpul activităţilor desfăşurate în clasă, cât şi la activităţile din afara clasei, prin dezvoltarea unui parteneriat educaţional cu anumite categorii de specialişti, cu familiile elevilor.

Şcoala incluzivă integrează copiii indiferent de competenţele de adaptare şi învaţare, ea înseamnă preocuparea pentru ca fiecare copil sa fie sprijinit şi să se lucreze în beneficiul învăţării tuturor, este o şcoală democratică , unde învăţarea este ridicată la rang de principiu general şi presupune înainte de toate acceptarea faptului că orice copil poate învăţa. IÎn orice act de educaţie se întrepătrund trei dimensiuni importante: politicile, practicile şi cultura.

Şcoala incluzivă se referă la includerea în mediul educaţional a tuturor copiilor, în virtutea unui program şi a unei strategii bine stabilite.Va fi urmat un curricumului care să ţina seama de diversivitatea elevilor, existenţa în instituţie a serviciilor de spijin, cum ar fi : psihologi, logopezi, consilieri si personal medical.

În afară de folosirea unor strategii specifice, pentru a avea o şcoală incluzivă care să funcţioneze, este necesară pregătirea acesteia, pregătirea cadrelor, dar şi condiţii materiale care să permită un învăţământ cât mai diversificat, a adaptării diferitelor cerinţe speciale.

Metodele şi procedeele de predare-învăţare trebuie să fie selectate în raport cu scopul şi obiectivele activităţii didactice, conţinutul lecţiei şi particularităţile elevilor (vârsta, nivelul dezvoltării psihice, tipul şi gradul deficienţelor/ tulburărilor, tipul de percepţie al elevilor – analitic sau sintetic) , stilul de lucru al educatorului.

În activităţile didactice destinate elevilor cu CES se pot folosi metodele expozitive, (povestirea, expunerea, explicaţia, descrierea) dar trebuie respectate anumite cerinţe:

- să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale;
- prezentarea să fie clară, precisă, concisă;
- ideile să fie sistematizate;
- să se recurgă la procedee şi materiale intuitive;
- să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înţelegerii conţinuturilor de către aceştia şi pentru a interveni cu noi explicaţii atunci când se impune acest lucru.

Pentru elevii cu deficienţe mintale utilizarea povestirii ca metodă didactică trebuie să fie însoţită de suporturi ilustrativ - sugestive sau imagini filmate, deoarece se captează mai uşor atenţia şi este facilitată implicarea afectiv-motivaţională a elevilor în secvenţele lecţiei.

Metodele de simulare (jocul didactic, dramatizare) pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce priveşte conţinutul unor discipline cât şi în formarea şi dezvoltarea comunicării la elevii cu deficienţe mintale şi senzoriale. Implicarea lor cât mai directă în situaţii de viaţă simulate, trezesc motivaţia şi participarea activă, emoţională a elevilor, constituind şi un mijloc de socializare şi interrelaţionare cu cei din jur.

Metoda demonstraţiei ajută elevii cu dizabilităţi să înţeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces . Alături de metoda demonstraţiei, exerciţiul constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educaţia specială, mai ales în activităţile de consolidare a cunoştinţelor şi de antrenare a deprinderilor.

În activitatea educativă a copiilor cu cerinţe educative speciale se poate folosi cu maximă eficienţă învăţarea prin cooperare. Lecţiile bazate pe învăţarea prin cooperare permit evaluarea frecventă a performanţei fiecărui elev care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, elevii se ajută unii pe alţii, încurajându-se şi împărtăşindu-şi ideile, explică celorlalţi, discută ceea ce ştiu, se învaţă unii pe alţii, realizează că au nevoie unii de alţii pentru a duce la bun sfârşit o sarcină a grupului.

O şcoală incluzivă este o şcoală deschisă pentru toţi, şcoala fara bariere în calea învăţării pentru toţi tinerii ,fără discriminări de orice natură, fără etichetări. Această şcoală are la bază o educaţie de tip incluziv. Educaţia incluzivă este o orientare care presupune o schimbare a modalităţilor de tratare a problemelor educaţionale, bazată pe considerentul că modificările de metodologie şi organizare, aduse pentru a răspunde elevilor cu dificultăţi de învăţare, sunt benefice pentru toţi copiii .

Şcoala incluzivă pune în centrul atenţiei sale persoana umană ca fiinţa originală, unică şi irepetabilă, accentuând ideea că în fiecare societate există personalităţi, grupuri diferite, motivaţii, raţiuni şi puncte de vedere diferite.

Educaţia integrată îi va permite copilului cu CES să trăiască alături de ceilalţi copii, să desfăşoare activităţi comune, dobândind abilităţi, indispensabile pentru o viaţă frumoasă.

Plan de acțiune pentru crearea unui mediu de învățare incluziv în vederea integrării în școala de masă a unui copil cu CES

Elev:

Categoria CES

Caracteristice principale:

-elevul este diagnosticat cu ADHD (deficit de atenție, intelect de limită cu coeficient 75)

-tulburare de limbaj, de înțelegere și de vorbire

-cu dificultăți de asimilare și acomodare

-introvertit, tulburări emoționale(anxietate, stimă de sine scăzută)

-este orientat pentru școala de masă cu profesor de sprijin și adaptare curriculară

Idei de activități:
- așezarea optimă a copilului în clasă:
- copilul trebuie să stea în prima bancă, cu un coleg cooperant și empatic, care îl va ajuta la nevoie;
- ambientul din jurul copilului trebuie să fie unul liniștit fără să fie agitaţie în jurul lui, ca să nu-i distragă atenţia, în jurul lui ar trebui să fie elevi liniștiți;
- materialele didactice care îl ajută la învăţare trebuie să fie la îndemâna lui;
- este recomandat ca tabla să fie albă;
- jocuri de integrare în colectiv și de cunoaștere mai bine a acestuia la disciplina consiliere și dezvoltare personală *(Pânza încrederii, Schimbă locul!, Ghici cine e? etc.)*
- tehnici dramatice pentru dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare (*Tot ca tine sunt şi eu, Bingo, Statuile* etc.);
- vizionarea unor filmulețe educative, a unor povești terapeutice, în funcție de cazul de dizabilitate la consiliere și dezvoltare ;
- activități de terapie educațională (*ludoterapia, meloterapia, terapia ocupațională*);
-conținuturile activităților adaptate în funcție de dizabilitate (*PIP* sau *Plan de remediere*, după caz);
- activități pe baza soft-urilor destinate elevilor cu CES;
- activităţile trebuie să fie scurte şi profesorul ar trebui să se pregătească mai multe variante pentru fiecare lecţie;
- formularea instrucţiunilor într-un mod accesibil;
- alocarea de timp suficient pentru sarcinile de învățare;
- organizarea unor momente frecvente de consolidare și exersare;
- formarea de rutine prin activităţi similare.

Strategii de învățare
- învățarea individualizată sau individualizarea unor secvențe de învățare;
- tratarea diferențiată;
- metode activ-participative şi practice (jocul de rol, jocul didactic, *Explozia stelară, Ciorchinele, Cubul, Turul galeriei* etc. - adaptate);
- învățarea prin cooperare: în perechi, în echipă;
- valorizarea activității în fiecare oră;
- ancorarea de interesele copilului, hobbyurile lui, activităţile extraşcolare, pentru motivare;
- terapie de stimulare și dezvoltare a gândirii;
-asistență și consiliere psihopedagogică de către profesorul consilier;

Resurse
- folosirea de material didactic adecvat și ușor de manipulat (socotitori, alfabetar magnetic, carioci, jetoane etc.);
- mijloace de predare/învățare multisenzoriale și distractive, cu material concret-intuitiv;
- mijloace IT (calculator, videoproiector, tabletă, CD-uri etc.);
- cărți/reviste cu imagini;
- fișe cu scheme de fixare;
- resurse educaționale deschise;
- planșe tematice afișate permanent în clasă etc.

Evaluare
- observarea sistematică a comportamentului;
- evaluări orale și scrise diferențiate și cu sprijin (indicații);
- autoevaluarea, dacă e cazul;
- aprecieri verbale;
- fișe de observare a comportamentului, a progresului.

Bibliografie:

Gherguţ, A. (2006), Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale. Strategii diferenţiate şi incluzive în educaţie, Editura Polirom, Iaşi;

Popovici, D. (1998) – Învăţământul integrat sau incluziv, Editura Corint, Bucureşti.

EFICIENTIZAREA POCESULUI DE INVATARE

Prof. Mocodean Dalila Liliana
Liceul Tehnologic ‚Grigore Moisil', Bistrita

În contextul actual al unei liberalizări pe piața locurilor de muncă, competenţa lingvistică într-o limbă de circulație internațională este din ce în ce mai importantă, deoarece dă absolventului posibilitatea de a-şi alege locul de muncă în concordanță cu nevoile și dorințele sale.

În învăţământul modern se impune trecerea la o metodologie mai activă şi interactivă, centrată pe elev, care implică elevul în procesul de învățare și îi dezvoltă atât aptitudinile învățării, precum și aptitudinile fundamentale ale muncii alături de alții și cele ale rezolvării de probleme. Elevul este implicat în evaluarea eficacităţii procesului de învăţare şi în stabilirea obiectivelor pentru viitoarea dezvoltare, fiind pregătit atât pentru o tranziţie mai uşoară spre locul de muncă, cât şi spre o învăţare continuă pe tot parcursul vieţii.

Aşa cum Ioan Cerghit subliniază ,,Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune, operatorie, deci pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii. "Activ" este elevul care "depune efort de reflecţie personală, interioară şi abstractă, care întreprinde o acţiune mintală de căutare, de cercetare şi redescoperire a adevărurilor, de elaborarea a noilor cunoştinţe. „Activismul exterior" vine deci să servească drept suport material „activismului interior", psihic, mental, să devină un purtător al acestuia."

Prin urmare, pentru a promova o învăţare eficientă, aceasta trebuie să fie participativă, activă şi creativă, iar comunicarea joacă un rol deosebit de important în realizarea unui proces instructiv - educativ eficient. Un învăţământ de calitate este acela în care toţi elevii, indiferent de mediul de proveniență şi de nivelul dezvoltării intelectuale sunt sprijiniţi şi încurajaţi în dezvoltarea lor.

Lucrând într-un colegiu tehnic unde majoritatea elevilor înscrişi provin din zona rurală, având un nivel al cunoştinţelor destul de scăzut și deficiențe grave de comunicare, unii chiar nu pot citi fluent, consider ca profesorul are menirea și responsabilitatea în primul rând de a face elevul sa fie conștient de capacitățile și nivelul la care acesta se află la un moment dat și apoi împreună, într-un efort conjugat, să remedieze lacunele și deficienţele pe care elevul le întâmpină pe parcursul procesului instructiv-educativ. Pentru a găsi modalitățile optime de a-mi ajuta elevii să dobândească abilitățile și competenţele necesare nu doar în vederea acumulării de cunoștințe dar și în formarea unui stil propriu de învățare care să le permită o încadrare profesională și socială cât mai bună, am inițiat un experiment prin care am încercat să evidențiez care din metodele folosite, cele tradiționale sau cele moderne, au un efect mai benefic asupra procesului de predare - învățare.

În practica predării limbii engleze există o largă varietate de metode care au fost şi sunt folosite. Unele sunt mai eficiente, altele mai puţin eficiente, în funcţie de abilităţile profesorului de a le folosi pe parcursul procesului de predare – învăţare dar şi de particularităţile grupului de elevi cărora acesta se adresează.

Învăţarea cu succes a limbii engleze nu se poate face prin alegerea unei anumite metode sau tehnici de predare, acestea trebuie să fie adaptate permanent în funcţie de ***ce*** şi ***cui*** îi este predat. Metodele tradiţionale coexistă cu cele moderne în predarea limbii engleze, fiecare având avantajele ei, elemente ce pot fi oricând folosite cu succes într-un proces instructiv-educativ eficient.

Pentru a aplica diferite strategii moderne avem nevoie de materiale şi mijloace de predare moderne, cum ar fi: fişele de lucru (worksheets), imaginile (pictures or flashcards), realia ('from life' materials), poveşti în imagini (picture stories), postere (posters), broşuri (brochures), pliante (leaflets), CDs (music), DVDs (filme, reclame, desene animate), jocuri (games), proiecte (projects), calculator, retroproiector, tablă interactive, soft interactiv.

Alternând tipurile de materiale folosite şi tehnicile de predare moderne care au la bază Teoria inteligenţelor multiple (Howard Gardner, 1983) prin care utilizăm exerciţii care apelează la diferite tipuri de inteligenţă cum ar fi: inteligenţa muzicală / ritmică, inteligenţa visual / spaţială,

inteligenţa corporală / kinestezică, toate zonele creierului sunt solicitate şi dau eficienţă actului de instruire.

Metodele active-participative cele mai folosite în procesul de predare - învăţare a limbii engleze în liceu sunt metoda directă (elevul face faţă provocărilor impuse de materialele autentice), brainstormingul sau furtuna de idei (când se discută pe o anumită temă şi ulterior se pregăteşte un discurs sau eseu), metoda comunicativă (folosirea celor patru abilităţi) şi proiectul.

În încercarea de a găsi o modalitate prin care să-mi ajut elevii să dobândească cunoștințe solide de limba engleză într-o manieră cât mai placută lor și cât mai eficientă din punctul de vedere al învățării, am inițiat un experiment la nivelul claselor a IX-a din Colegiul Tehnic „Grigore Moisil", unde îmi desfășor activitatea.

Am ales să predau o structură gramaticală, respectiv „diateza pasivă", folosind trei strategii diferite, la trei clase de a IX-a cu profiluri diferite (economic, științele-naturii și mecanic). Trebuie să menționez faptul ca nivelul cunoștințelor de limba engleza la începutul experimentului erau apropiate, dar foarte scăzute.

Diateza pasivă fiind foarte des folosită în materialele autentice, respectiv în buletinele de știri, reclame, articole de ziar / reviste, scrisori tranzacționale (reclamații, cererea informațiilor suplimentare referitoare la diferite cursuri, produse, excursii) precum și în conversația cotidiană, am considerat că elevii trebuie să o învețe astfel încât să o înțeleagă și să o poată folosi corect în situații concrete de viață reală.

Din experienţa mea la catedră, ca profesor de limba engleză, am observat că elevii întâmpină dificultăţi mari în a folosi corect această structură gramaticală, diateza pasivă, în situații de viață reală simulate, deşi este foarte des folosită în materialele autentice, respectiv în buletinele de știri, reclame, articole de ziar / reviste, scrisori tranzacționale (reclamații, cererea informațiilor suplimentare referitoare la diferite cursuri, produse, excursii) precum și în conversația cotidiană.

Am folosit structura modelului PPP (Prezentare, Practică, Producere) la toate cele trei clase, dar am variat materialul didactic, mijloacele de transmitere a informației, modul de lucru al elevilor, precum și activitățile desfășurate pe parcursul întregii unități de învățare. Am ales să folosesc acest model pentru că permite o mare flexibilitate și adaptabilitate la nevoile elevului, permițând profesorului să ajusteze pe parcurs demersul didactic astfel încât acesta să răspundă cerințelor elevilor.

Noua structură gramaticală a fost introdusă prin metodele tradiţionale la clasa a IX-a D (profil mecanic), metode moderne la clasa a IX-a A (profil economic) și o combinație de metode tradiţionale și moderne la clasa a IX-a F (profil științele-naturii).

Pentru a avea un punct de referinţă a fost aplicat la începutul experimentului testul inițial pentru a evalua cunoștințele elevilor legate de diateza pasivă. Acesta a fost ulterior comparat și analizat cu testul dat pe parcursul unității de învățare și testul final care a fost structurat conform cadrului european de referință privind nivelurile competențelor lingvistice la limba engleză.

La clasa a IX-a D am inițiat predarea pornind de la activitățile familiare ale elevilor (realizarea temelor, spălatul vaselor, făcutul curățeniei, cumpărăturilor, etc.), am demonstrat și explicat structura diatezei pasive, apoi le-am cerut să traducă exemplele, ca să mă asigur că elevii au înțeles exact sensul dar și cum funcționează structura în cadrul limbii engleze, având în vedere că sunt numeroase deosebiri.

La clasa a IX-a A, utilizând calculatorul, tabla interactivă și retroproiectorul, am folosit metoda euristică de introducere a informațiilor noi, dând posibilitatea elevilor să o descopere și să o învețe citind si lucrând pe materiale autentice (știri preluate de pe site-ul BBC News).

La clasa a IX-a F, am încercat o metodă de predare-învăţare diferenţiată. Elevii au avut posibilitatea să citească materialul de prezentare a diatezei pasive într-un stil şi ritm propriu, apoi prin intermediul întrebărilor am primit feed-back-ul asupra nivelului de înţelegere a structurii.

După ce elevii au lucrat, folosind fişele de lucru sau diferite site-uri specializate, o serie de exerciţii total sau parţial dirijate, a căror grad de dificultate a fost treptat crescut, am aplicat testul intermediar. Rezultatele acestui test au fost comparate cu cele ale testului iniţial şi s-a observat o creştere a nivelului de cunoştinţe spectaculos la clasa a IX-a F de 24,23%, comparativ cu doar

19,56% la clasa a IX-a A şi 15,73% la clasa a IX-a D. Deşi am folosit metode tradiţionale la clasele a IX-a D şi F, diferenţa a fost făcută de modul de prezentare a materialului şi felul în care elevii au fost puşi în situaţia de învăţare.

Pentru a varia contextele în care elevii exersează şi folosesc diataza pasivă, am folosit o serie de materiale autentice (reclame, articole de ziar / reviste, scrisori tranzacţionale, conversaţii scurte) adaptate la nivelul lor de înţelegere, dar care simulau situaţii de viaţă reală.

Deşi în cea de-a doua parte se observă o creștere a rezultatelor la clasa la care s-a lucrat cu metode moderne, evaluând rezultatele întregului experiment este evident că metodele combinate au avut un efect mai potențator în stimularea învățării.

Pe parcursul experimentului am observat că sarcinile de lucru mai dificile și mai inedite erau mult mai apreciate de elevi decât cele cu un grad de dificultate scăzut, aceștia încercând să fie primii care le rezolvă, fiind într-o competiţie constructivă permanentă.

Exercițiile on-line le-au stârnit interesul foarte mult şi ceea ce a început ca o sarcină de lucru impusă, s-a transformat într-o dorinţă de a face mai mult şi mai bine.

Experimentul evidențiază faptul că profesorul trebuie să fie astăzi extrem de creativ şi interesat pentru a pregăti materiale care să incite curiozitatea elevilor, de a gândi strategii care să permită elevilor să facă un transfer specific si nespecific de informatii noi în contexte cât mai complexe şi mai ample, precum şi de a combina și diversifica metodele și materialele didactice astfel încât să mențină elevul atent și dispus să participe activ pe tot parcursul orei, înlăturându-le astfel plictiseala şi dezinteresul.

Dacă am încerca să combinăm ceea ce a spus Stanford Ericksen: "Elevii învaţă ceea ce îi interesează... ", cu ceea ce a descoperit Goethe: "În toate lucrurile învăţăm doar de la cei pe care îi iubim." şi cu declaraţia lui Emerson: "secretul educaţiei constă în respectarea elevului.", am obține modelul ideal, spre care noi profesorii tindem, în a educa complet, fizic, mental, emoţional şi social elevii: "Elevii învaţă ce îi interesează, de la oamenii pe care îi iubesc şi cărora, ştiu ei, le pasă de ei...".

BIBLIOGRAFIE

1. Bocoş, M. (2002). *Instruire interactivă. Repere pentru reflecţie şi acţiune*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca;
2. Bradea, L.O. (2000). *Integrarea limbilor străine în educaţie şi instrucţie*, Editura NAPOCA STAR, Cluj-Napoca;
3. Cerghit, I. (1980). *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti;
4. Cerghit, I. (2002), *Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii*, Editura Aramis, Bucureşti;
5. Gardner, H. (1983). *Frames of Mind. The Theory of Multiple Intelligences*, Basic Books, New York;
6. Harmer, J. (2004). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman;
7. Stern, H. H. (1996). *Fundamental Concepts of Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press;
8. Weaver, C. (1996). *Teaching Grammar in Context*. Portsmouth: Boyton/Cook Publishers.

DIVERSITATEA MEDIILOR DEFAVORIZATE – SITUAȚII DE RISC PENTRU ELEVI
ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN CONSTRUIREA ŞI DEZVOLTAREA UNOR MEDII DE ÎNVĂȚARE INCLUZIVE

Pop Angela,
prof. înv. primar Liceul Tehnologic Vasile Netea

Din nefericire, școala românească se confruntă cu şcolarizarea copiilor care provin din medii defavorizate sau a celor cu cerinţe educative speciale.

În categoria copiilor defavorizaţi sunt incluşi cei proveniţi din familii monoparentale sau orfani de ambii părinţi, copii ai căror părinţi sunt şomeri sau sunt plecaţi în străinatate, copiii fiind lăsaţi în grija bunicilor sau a rudelor, copii care au grave probleme de sănătate, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate şi a căror şcolarizare depinde de existenţa unui mijloc de transport, copii de etnie rromă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi din cauza nefrecventării grădiniței, copii fără un domiciliu stabil sau copii ai străzii, copiicare trăiesc în familii cu venituri mici, copii care au depăşit vârsta şcolarității, neparticipând la inserția în medii educaționale, copii aflați sub protecția instituțiilor etc și nu în ultimul rând, copii care suferă de boli cronice şi au o slabă capacitate de integrare educaţională, copii cu dificultăți de învățare, tulburări emoționale, comportamentale , etc.

Discriminarea elevilor rromi în cadrul sistemului de învăţământ, sărăcia, tradiţiile etniei se transformă în cauze principale ale abandonului şcolar. Cadrele didactice trebuie sa conştientizeze propriile prejudecăţi, să fie corect formaţi, să ia în considerare condiţiile sociale şi nevoile elevilor, iar școala trebuie să ia măsuri potrivite pentru eliminarea oricărei forme de discriminare prezente în interiorul său. Copiii trebuie pregătiţi să înveţe să trăiască şi să interactioneze pozitiv în această lume diversă.

Categoriile de elevi cu dizabilități și/sau cu cerințe educaționale speciale sunt cele mai dificile cazuri de incluziune școlară.Din aceste categorii fac parte elevii cu:

- tulburări din spectrul autist (TSA);
- sindromul Asperger;
- sindromul Down;
- Dislexie;
- deficiențe de vedere ;
- deficiențe de auz ;
- deficiențe fizice;
- tulburări emoționale și de comportament, etc

Primii pași către incluziunea școlară a elevilor cu dizabilități și/sau CES vizează proiectarea activităților didactice, ținând cont de cele 5 experiențe de valorizare pe care le prețuiesc toți elevii, indiferent dacă sunt sau nu cu dizabilitate: accesul, participarea, dezvoltarea relațiilor, respectarea demnității, posibilitatea de a face alegeri.

Accesul copiilor la școala de masă, alături și împreună cu toți elevii , reprezintă o permanentă provocare pentru toate categoriile de cadre didactice. **educatia incluzivă** fiind considerată cea mai bună soluție pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor acestor elevi, caracterizată prin următoarele **principii:**

- Recunoaște și acceptă diferențele de natură intelectuală, fizică, psihică, socioculturală din rândul elevilor;
- Asigură o abordare individualizată pentru toți elevii;
- Concepe strategii didactice în acord cu cerințele oricărui elev;
- Oferă servicii specializate, în funcție de cerințele educaționale ale fiecărui elev;
- Desfășoară acțiuni permanente pentru identificarea cerințelor speciale, stabilind prioritățile pentru fiecare elev;

- Promovează cooperarea și parteneriatul în școală, schimbul de experiență, lucrul în echipă și relațiile pozitive profesori - elevi – părinți

Încadrarea unui copil într-un curs normal de viaţă presupune eliminarea situaţiilor de marginalizare şi excludere, a oricăror bariere de vulnerabilizare.Orice strategie de intervenţie, indiferent că vorbim despre proiecte dezvoltate de stat sau organizaţii private are ca bază de pornire raţiuni pragmatice, utile pentru persoanele interesate.

Componenta educaţională este definitorie pentru un copil sau tânăr. Vulnerabilizarea socială caracteristică mediului social de provenienţă sau de incluziune poate genera un nivel scăzut de integrare în viaţă.

Toate speranţele in ceea ce-i priveşte pe acești copii pot deveni realitate, dacă cei care iau parte la activităţile de învăţare, conştientizează diversitatea şi complexitatea naturii umane şi valorifică fiecare talent sau latură creativă/practică, dăruită de Dumnezeu.

„Educatorul nu poate fi decât răspunzător pentru atitudinea faţă de lume, pentru alegerea cuvântului care zideşte sau care dărâmă, pentru concluziile pe care le afirmă sau le sugerează, pentru măsura logicului şi afectivului , pentru apelul la cunoaşterea de sine şi de celălalt, pentru valoarea pe care o dă aceluia care i se adresează. Măsura lui (a educatorului) structurează, dimensionează şi dinamizează. Această misiune nu şi-o poate asuma doar ştiinţa .(...). Adevărul educatorului nu poate fi alcătuit decât pe o asemenea măsură în care încape şi dragostea şi poezia şi credinţa şi visul". (L. Şoitu, 1996, pg. 7, cf. Strategii educaţionale centrate pe elev, L Şoitu, coord.)

Activităţile extracurriculare sunt un bun prilej de comunicare, cooperare între toţi elevii, activitāti recomandate de majoritatea profesorilor/specialiștilor în domeniu, din România.

Școala, împreuna cu alte instituţii locale are sarcina, deloc ușoară, de a ajuta acești copii să se dezvolte armonios, să-și descopere pasiuni și abilitāţi care să-i recomande pentru o profesie. Este o instituție a comunității, care trebuie să ofere servicii educaționale oricărui copil/tânăr, indiferent de originea, natura sau particularitățile lui bio–psiho-socioculturale. Termenii de integrare școlară și educație integrată care au apărut ca o reacție la formele de segregare în educație au fost înlocuiți treptat cu educație incluzivă, care pune accent pe diversitatea umană și pe respectul față de semenii diferiți din jurul nostru. Conceptul de incluziune s-a folosit inițial ca alternativă la integrare, dar s-a constatat că dincolo de copiii cu dizabilități, care erau o prioritate în integrare, mai sunt și alte categorii de copii cu cerințe speciale în plan educațional pentru care sunt necesare intervenții și abordări specializate, inclusiv servicii de sprijin în școală pentru o evoluție pozitivă a lor în plan educativ. Incluziunea încurajează școala să-și schimbe rolul său de școală „obișnuită", în context educațional incluziunea presupune dezvoltarea de relații interpersonale deschise, pozitive între elevi, flexibilizarea programelor școlare, diversitatea strategiilor educaționale și asigurarea serviciilor de intervenție și suport pentru elevii cu cerințe speciale, promovarea egalității în drepturi și responsabilități pentru toți elevii, asigurarea accesului în mod egal la oportunități de învățare, parteneriat funcțional între școală și familie, implicarea activă a comunității în programele și activitățile dezvoltate de școli.

Una din strategiile prin care școala incluzivă vine în întâmpinarea nevoilor copiilor care provin din medii defavorizate este realizarea activităților didactice în parteneriat cu sprijinul specialiștilor în psihopedagogie Profesorii pot diferenția conținutul, procesul, produsul, nivelul de pregătire al elevilor, profilul de învățare al elevilor, interesele elevilor gruparea flexibilă a elevilor, compactarea conținuturilor, stratificarea instruirii, utilizarea sprijinului de învățare etc.

În școala incluzivă au acces toți copiii unei comunități, este o școală deschisă, prietenoasă cu un curriculum flexibilizat, evaluarea este permanentă și formativă, parteneriatul educațional este un punct forte.

Consider că nu există " reţete " pentru integrarea copiilor cu CES în învăţământul de masă. Cei care manifestă deschidere pentru integrarea acestora vor găsi şi strategiile potrivite. Fiecare copil are dreptul la educaţie şi merită să i se acorde o şansă. Învăţând împreună, copiii învaţă să trăiască împreună, să se accepte şi să se ajute la nevoie.

Cât despre profesor... „Să-l laşi să se apropie de tine, sau să te apropii tu de el. Să-i iei în mână sufletul şi să i-l joci, ca pe un pumn de grâu: are greutate? E bun de sămânţă? Şi să fii, dacă

poţi, nu cel care încearcă să mai culeagă ci ploaia aceea de toamnă, care nu ştie nimic despre culesuri...” (C. Noica, op. Cit, pg 122, cf. Strategii educaţionale centrate pe elev, L Şoitu, coord.)

Bibliografie:

- Gherguț, A., Educația incluzivă și pedagogia diversității, Iași, Editura Polirom, 2016
- Gherguț, A., Frumos, L., Educația incluzivă. Ghid metodologic, Iași, Editura Polirom, 2019
- Suport de curs „CRED” , 2019
- Vlăsceanu, Lazăr (coord.), Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, Iaşi, 2002.
- Internet

Prof. înv. primar Pop Angela
Liceul Tehnologic „Vasile Netea” - Școala Primară Bistra Mureșului

PROTOCOL DE PARTENERIAT EDUCAŢIONAL
TEMA: 100 DE ANI DE ROMÂNIA

Totolici-Rusu Săftica
Școala Gimnazială Specială „Constantin Păunescu”
Loc. Tecuci

1. **Părţile contractante**:

A) ***Școala Gimnazială Specială ”C-tin Păunescu”, Tecuci, jud. Galați*** cu sediul în loc. Tecuci, str. Victoriei, Nr.33, Jud. Galați, reprezentată de director Ion Iacob şi coordonatori de proiect, prof. Psihopedagog Săftica Totolici – Rusu, prof.Psihopedagog Elena Crişan, prof. Psihopedagogie specială Sofia Hristache;

și

B) ***Muzeul de Istorie “Teodor Cincu”, Tecuci,*** cu sediul în loc. Tecuci, str. 1 Decembrie 1918, Nr.36, Jud. Galaţi, reprezentat de domnul Viorel Burlacu, în calitate de director;

Articolul 1: Prezentul protocol are drept obiect colaborarea părţilor în vederea desfăşurării programului de activităţi educative şcolare şi extraşcolare propuse la nivelul unităţii şcolare;

Articolul 2: Obligaţiile părţilor

Părţile stabilesc împreună strategiile de lucru, asigură logistica necesară, mobilizează copiii şi părinţii pentru realizarea acţiunilor stabilite. Pentru desfăşurarea în bune condiţii a activităţilor, partenerii se vor consulta reciproc după caz, îşi vor acorda sprijin, îşi vor promova reciproc imaginea:

1. - reprezentantul muzeului va populariza în timp util programul de vizită accesibil copiilor;
   - va respecta intervalul şi durata vizitei convenite;
   - va iniţia elevii în tainele istoriei ţării noastre România şi un numai;
   - va crea o ambianță plăcută, adecvată activității.
2. - cadrele didactice vor mobiliza şcolarii şi părinţii pentru a participa la concursul de desene şi colaje, la atelierul de lucru şi la prezentarea materialului susţinut de reprezentanţii muzeului;

Grup ţintă:

- elevii din cadrul Școlii Gimnaziale Speciale ”C-tin Păunescu” – Tecuci;
- părinţii;
- cadre didactice.

Cadrele didactice implicate în coordonarea proiectului:

- Totolici – Rusu Săftica
- Crişan Elena
- Hristache Sofia

SCOPUL PARTENERIATULUI:

- Desfăşurarea unor activităţi educative la nivel de unitate şcolară cu ocazia anului centenar;
- Educarea dragostei și a respectului pentru cultura, tradiţiile şi istoria României.

OBIECTIVE:

- Să conştientizeze valoarea informaţiilor expuse de reprezentanţii muzeului de istorie;
- Să manifeste atitudini favorabile faţă de istoria ţării noastre, România şi faţă de personalul instituţiei;
- Să înţeleagă mesajul transmis;
- Să participe cu interes la concursul de desene şi colaje;
- Să aprecieze ambianţa, felul prezentării, atmosfera de sărbătoare;

FINALITĂŢI:

- Formarea şi dezvoltarea interesului pentru cooperare, socializare, munca în echipă şi destindere de grup;
- Formarea unor deprinderi faţă de un eveniment cu o însemnătate remarcantă;
- Popularizarea experienţei acumulate familiei, prietenilor şi altor colegi;
- Cunoaşterea unor aspecte din istoria României.

Implementarea parteneriatului:

Se va urmări:

- Modul cum s-a organizat şi desfăşurat parteneriatul;
- Realizarea obiectivelor stabilite
- Impactul parteneriatului asupra celor doi parteneri

Diseminarea parteneriatului: fiecare acţiune se va populariza în cadrul activităţii metodice.

2. Obligaţiile instituțiilor organizatoare Școala Gimnazială Specială ”C-tin Păunescu”, Tecuci și Muzeu De Istorie, Loc. Tecuci, Jud. Galaţi

- să conceapă calendarul evenimentelor şi documentaţia necesară încheierii parteneriatului;
- să prezinte materialele care dovedesc desfăşurarea evenimetelor, CD/DVD;
- să prezinte, la solicitare, portofoliul proiectului;
- să mediatizeze evenimentele amintind partenerii de proiect;
- să introducă pe diplome, adeverinţe sau certificate sigla şi ştampila unităţilor participante.
- să se trimită între parteneri organizatoare Protocolul de colaborare, completat, semnat și ștampilat;
- să precizeze sprijinul pe care-l poate acorda fiecare instituție pentru buna desfăşurare a evenimentelor;
- să mediatizeze evenimentele desfăşurate;
- să evite orice situaţie generatoare de risc ce poate afecta în mod negativ imaginea proiectului.
- să facă posibilă educația folosind metode de educație non-formală;
- să pună la dispoziție propriul spațiu și logistica necesară pentru desfășurarea activităților;

3. <u>Clauze finale ale acordului:</u>

✓ Partenerii se obligă să colaboreze pe toată durata proiectului pentru ca acesta să se deruleze conform planului.

✓ Părțile se vor implica activ în promovarea reciprocă a imaginii partenerului.

✓ Părțile vor păstra confidențialitatea tuturor datelor furnizate între ele.

Școala Gimnazială Specială
”C-tin Păunescu”, Tecuci, Galați

Coordonatori / Organizatori de proiect,
Prof. psihopedagog, Crișan Elena
Prof. Psihopedagog Totolici –Rusu Săftica
Prof. Psihopedagogie specială Hristache Sofia

DIRECTOR , Școala Gimnazială Specială
”C-tin Păunescu”, Tecuci
Prof. Ion Iacob

Muzeu De Istorie
Loc. Tecuci, Jud. Galaţi

Coordonator de proiect,
Dl. Burlacu Viorel

DIRECTOR, Muzeu de Istorie
Loc. Tecuci, jud. Galaţi
Dl. Burlacu Viorel

Diplomă

Locul .....

Se acordă elevului/elevei ..... din clasa .....,

de la Școala ..... coordonat de

prof. ..... pentru participarea la

Concursul de ....., desfășurat în cadrul activității

100 de ani de ROMÂNIA

organizat cu ocazia aniversării a 100 de ani de la Marea Unire .

Director ,
Prof. Iacob Ion

Director muzeu,
Burlacu Viorel

Organizatori,
Prof. Totoloci—Rusu Săftica
Prof. Crișan Elena
Prof. Hristache Sofia

DESPRE PROVOCĂRILE ULTIMULUI AN: ARUNCAREA ÎN VALURI (SAU CUM SĂ TRANSFORMI O PANDEMIE ÎNTR-O OPORTUNITATE)

Profesor: Melinte Mihaela
Şcoala Gimnazială Peter Thal Râşnov

Mă număr printre profesorii pasionați, care vor să facă mai multe decât le permite timpul. Care vor să învețe, să fie mai buni, să experimenteze, Da, mai ales să experimenteze.

Pandemia a venit pe neașteptate și a generat inițial o mare confuzie. Dar și o determinare pe care nu am crezut-o posibilă, nici la colegii mei, nici la mine. S-a dovedit, dincolo de partea negativă, o oportunitate extraordinară pentru a învață să fim digitali, cu un entuziasm pe care l-am mai simțit poate, doar " la începuturi".

A fi "profesor digital" era pentru mine, de vreo trei ani încoace, un deziderat. Selectam cursuri pe aceasta temă, căutam resurse, dar eram încă foarte departe. Se afla pe lista mea scurta de dorințe, dar la mai mult de un "click distanța". Îmi doream să aplelez, cu nonșalanța, la instrumente și resurse digitale și să-mi pot etala, fară ezitare, competențele digitale în alcătuirea de prezentări, în realizarea de jocuri sau în evaluare. Digitalul era pentru mine, însă, ca o limba străină pe care o înțelegeam în linii mari, dar nu o puteam vorbi.

De-click-ul s-a produs pe neașteptate în martie 2020, odată cu pandemia. Am parcurs de atunci un drum intens și greu, dar fascinant, pe calea digitalizării. Dar despre ce altceva este vorba în viață, dacă nu despre drumuri și călătorii, cu cât mai grele, cu atât mai pline de satisfacții.

Primul curs pe această temă a fost "How to teach online", de la Future Learn, unde am învățat bazele predării și învățării online. Am pornit astfel cu o ștachetă foarte ridicată, în care voiam să fac eu totul, să-mi realizez singură resursele. Eram pasionată, ca atunci, la începuturi, când am descoperit metodologia predării limbii engleze de la un profesor american și am știut că am "vocație să mă joc". Eram în stare de "flow" și m-am simțit din nou copil.

Am început prin a face prezentări dinamice, interesante. Venea Paștele, și am făcut din povestea iepurasului un serial, în care am testat diverse resurse. Rezultatul: spectaculos. Stăteam însă foarte mult să elaborez materialele.

Până să mă întâlnesc cu elevii mai mici online (în primele săptămâni), le trimiteam materiale, dar însoțite de un filmulet cu mine (în engleză și română), la care lucram mai multe ore, timp de 2-3 zile. Elaboram un scenariu în funcție de tematică, îmi plănuiam recuzita (cumpăram cele necesare sau confecționam), făceam resursele și jocurile (ocazie cu care testam de fiecare data un nou instrument). Îmi făcusem o listă extinsa de resurse , instrumente, pe care le experimentam. Unele le adoptam și le aprofundam, la altele renunțam; în funcție de rezultate.

După entuziasmul primordial (o adevărată haiducie), am învățat să creez conținut digital, dar și să adoptez și adaptez ("adopt and adapt"). Astfel am putut să mut treptat accentul de la conținut la copii și starea lor de bine. Conferințele Super Teach, cartea și webinariile pe tema mentalității deschise ("Outward Mindset în Education"), concept certificat de Institutul Arbinger prin Institutul Dezvoltării Personale România, m-au ajutat să-i văd pe copii că pe niște persoane, nu ca pe vehicule care să mă ajute să mă perfecționez profesional. Pentru ei făceam toate aceste eforturi, iar ei aveau nevoie în primul rând de grija mea pentru starea lor de bine, și apoi de conținut didactic valoros.

Am început să lucrez mai mult la dezvoltarea acelui "*rapport*" (cuvânt franțuzesc, care vede relația profesor - elev într-un mediu propice învățării, prin dezvoltarea unui interes pentru elevi dincolo de ora de clasa, pentru cine sunt ei cu adevărat) lucru mai dificil online, când , de obicei, elevii se ascundeau în spatele unor buline pe care se aflau niște inițiale.

Au fost, pe lângă conferințele și webinariile Super Teach, foarte multe organizații, asociații, furnizori de educație care m-au inspirat. Printre ele, pe lângă excepționalele webinarii oferite generos de către formatori din Marea Britanie și Statele Unite, amintesc doar câteva: Aspire teachers, proiectul Merito, F.N.O. (Fundația Noi orizonturi – pentru activități experientiale), Sellification (pentru lecții fascinante). De fiecare dată când mă simțeam epuizată fizic și psihic, depășită de situație sau neputincioasă, urmăream o conferință online sau un webinar și mă

reîncarcăm. Vedeam oameni cu aceleași procupari ca și mine, cu aceleași probleme, dar care găseau soluții și nu se lasau bătuți. Iar când intervenea elementul "wow" în activitățile prezentate sau soluții inovatoare, nu mă mai gândeam la probleme, ci generam și eu, entuziastă, soluții.

Între timp, mișcarea legată de starea de bine a profesorului, a luat amploare. A profesorului, pentru că, fară acesta, nu poate fi vorba despre starea de bine a elevilor. Un webinar mi-a reamintit că entuziasmul este molipsitor, așa că am adoptat obiceiul de a începe fiecare lecție cu un gând frumos, cu o imagine, un lucru concret care să reprezinte o stare, etc. Salutam fiecare copil cu entuziasm, vedeam în ce stare sufletească se afla, impartasam un gând despre ce a făcut interesant, sau daca a avut probleme de când nu ne-am văzut. Da, era "time consuming", mai ales în economia unei ore online, mai scurtă că de obicei, unde nici nu le puteam vedea sclipirea din ochi (feed-back-ul instant și cel mai valoros). Dar mi-am asumat acest demers că pe un ritual, și în loc de timp "pierdut", l-am considerat o investiție în fiecare din copiii mei, care erau întâmpinați întotdeauna "la intrarea în clasa…virtuala" cu entuziasm și bucurie.

Extraordinara facilitate oferită de întâlnirile online, mult mai ușor de organizat, mi-a dat ideea unor întâlniri online de organizare a lecțiilor împreună cu copiii. Am înființat, în majoritatea claselor de gimnaziu cu care lucrez, grupe de *Helpers*, cu copii care s-au implicat direct în organizarea lecțiilor, selectarea materialelor, crearea de resurse, de prezentări recapitulative și jocuri de antrenament (înainte de evaluări), dar și pentru întrajutorarea colegilor. I-am descoperit pe elevii mei dintr-o altă perspectivă și i-am ajutat, astfel, și pe ei să se descopere. Nu a funcționat la fel la toate clasele, la unele deloc, dar voi continua să implic elevii în activitatea de învățare. Mă face să mă simt mult mai puternică, mai sigură că sunt pe drumul cel bun. Iar copiii vor să ajute și să fie ajutați, trebuie doar să le oferim această șansă.

Toate acestea sunt doar câteva exemple în care, la fel ca majoritatea colegilor mei profesori, și cu ajutorul celor care au oferit, generos, un "know-how" la momentul potrivit, am transformat o pandemie într-o oportunitate . A fost, în termeni de achiziție, că o noua facultate, dar bazată pe practică. Deși orele nu se mai desfășoară acum online, voi lua cu mine, în ghiozdanul meu de profesor, o parte din aceste instrumente digitale, împreună cu dorința de a face lecții atractive, relevante pentru viața copiilor; dar și o mai mare grijă pentru starea de bine, colaborarea între elevi, profesori, părinți . Și nu în ultimul rând, ocazia de a da copiilor, beneficiarii strădaniilor noastre, "o voce" pentru a decide ce și cum vor să învețe.

Acest articol este scris în semn de mulțumire pentru "profesorii mei digitali", oameni pasionați de educație, care au reușit, pe lângă cunoștinte valoroase, să-mi transmită importanța părții inefabile din educație, grija pentru starea de bine a elevilor mei, dar și grija față de mine.

PROIECTUL - IMPORTANT INSTRUMENT DE EVALUARE LA DISCIPLINA FIZICĂ

Prof. Simona Sanda
C.N. „ Elena Cuza" Craiova

Proiectul constituie un important instrument de evaluare complex şi profund, motivant pentru elevi pentru că el contextualizează învăţarea, îi dă sens, finalizându-se în ceva concret.

Proiectul este o lucrare scrisă elaborată individual sau în grup, tema fiind aleasă de profesor sau elevi. El se concretizează într-o soluţie teoretică sau experimentală a unei probleme, material informativ, produs grafic (schema) sau material (macheta). Elaborarea proiectului începe în clasă, continuă acasă şi se realizează printr-un raport asupra rezultatelor obtinute sau asupra produsului realizat.

Proiectul este activitatea cel mai pregnant centrată pe elevi. Este un produs al imaginaţiei acestora, menit să permită folosirea liberă a cunoştintelor însuşite, într-un context nou. Proiectul este o activitate personalizată, elevii putând decide nu numai asupra conţinutului său, dar şi asupra formei de prezentare. El porneşte totdeauna de la o temă studiată în clasă.

Proiectul este ceva, nu despre ceva. Produsul finit rezultat în urma activităţii de proiect creează elevului sentimentul utilităţii a ceea ce produce. În cursul vieţii şcolare elevii sunt supuşi la numeroase teste şi îşi formează deprinderi de înalt nivel pentru acestea. Dar ele vor deveni inutile după absolvirea şcolii. În viaţa profesională nu se operează cu teste, ci cu proiecte şi este necesară dezvoltarea unor deprinderi de elaborare a proiectelor.

Este foarte important ca o dată stabilită tema de către profesor şi elevi să se convină şi asupra:

- conţinutului ştiinţific (cognitiv, acţional, atitudinal) care va fi însuşit de elevi prin realizarea proiectului;
- carateristicilor produsului care va fi realizat;
- condiţiilor de realizare: cunoştinte necesare şi criteriile de selectare a acestora, respectiv modul de procurare a unor cunoştinte necesare dar necunoscute, resurse materiale şi timpul afectat;
- planificării acţiunilor;
- criteriilor de evaluare (criterii de reuşită, criterii procedurale, criterii de prezentare/ redactare a răspunsului). Cunoscând aceste criterii elevul realizează controlul acţiunilor sale.

În timpul realizării proiectului se pot evalua următoarele capacităţi/competenţe: metodele de lucru, utilizarea corespunzătoare a bibliografiei, corectitudine sau acurateţe tehnică, utilizarea corespunzătoare a materialelor şi a echipamentelor, generalizarea problemei, organizarea ideilor şi a materialelor într-un raport, calitatea prezentării, acurateţea desenelor, tabelelor, diagramelor.

Nu există o reţetă a organizării unui proiect şi evaluării activităţii de proiect. Date fiind varietatea temelor, obiectivelor ce pot fi vizate, inventivităţii profesorului şi mai ales răspunsurilor creative ale elevilor, nu există standarde ale proiectelor.

Vom exemplifica în continuare cu un proiect la disciplina fizică. Pentru realizarea unui astfel de proiect propunem următoarea structură:

Structura proiectului	
Titlul	Muzica şi zgomotele
Introducere (argument)	Se vor prezenta: caracteristicile sunetului; diferenţa dintre muzică şi zgomot; surse de zgomot şi intensităţile zgomotelor produse
Materiale şi metode	Se vor preciza: metode de determinare a intensităţii sonore; zone afectate de poluarea sonoră (şcoala, strada, alte spaţii)
Rezultat	Posibilităţi de micşorare a poluării sonore: diminuarea surselor de zgomot izolaţii fonice – materiale cu proprietăţi fono-izolante

	ectarea maşinilor,agregatelor, vehiculelor cu un efect sonor redus; - devierea circulaţiei în afara oraşelor; - amplasarea uzinelor zgomotoase în afara zonelor de locuit; - proiectarea caselor cu pereţi izolaţi fonic (materiale cu proprietăţi fono-izolante); - plantarea perdelelor forestiere de protecţie şi construire a zidurilor antifonice de-a lungul străzii sau autostrăzii; - folosirea antifoanelor fonice interne (vată, cauciuc) şi externe (căşti protectoare). (Realizarea unui poster)
Concluzii	Influenţa zgomotului asupra stării de sănătate Utilizarea meloterapiei pentru tratarea unor boli
Bibliografie	Utilizarea corespunzătoare a bibliografiei

Bibliografie:
1. Liliana Ciascai, Didactica fizicii, Corint, Bucureşti, 2007
2. Consiliul National pentru Curriculum, Aramis, Bucureşti, 2001
3. Ioan Bontaş, Tratat de pedagogie, All, Bucureşti, 2008

MÉTHODES MODERNES POUR L'ENSEIGNEMENT DU FLE POUR LES ÉLÈVES DU NUMÉRIQUE

Prof. Stanciu Medina Loredana
Liceul Tehnologic Administrativ și de Servicii Victor Slăvescu, Municipiul Ploiești

Le gigantesque revirement de situation causé par la pandémie de COVID-19 a conduit de nombreux enseignants et formateurs à enseigner en ligne.

Dans ces temps présents, complètement ou presque voués à la communication numérique ou digitale, les enseignants des langues étrangères doivent reconfigurer leurs pratiques pédagogiques en référence à des évolutions majeures de nos modes de fonctionnement sociétaux induits par les technologies de la communication.

On se pose maintenant la question: comment pourrait-on convertir soudainement en cours en ligne la multitude d'interactions cognitives, affectives et comportementales complexes qu'offre l'enseignement et l'apprentissage en présentiel? Cela est impossible.

Ce que nous *pouvons faire* en revanche, c'est concevoir notre cours de fle de manière spécifique à ce nouveau média en ligne, afin de permettre aux apprenants de poursuivre leur formation dans ces circonstances extraordinaires. Certaines activités ne seront pas possibles, et d'autres se développeront plus facilement sur un support en ligne (par exemple, les élèves réfléchissent souvent davantage en ligne et sont plus enclins à communiquer).

De la même manière que nous le faisons dans le cadre d'un enseignement « hors ligne », nous pouvons concevoir des résultats d'apprentissage et les communiquer clairement à nos apprenants en ligne. Nous pouvons définir précisément les activités pédagogiques et les exercices d'évaluation qui aideront les apprenants à atteindre ces résultats. Dans la mesure du possible, nous pouvons concevoir des activités « universelles » qui peuvent être réalisées en ligne ou hors ligne, seul ou avec une autre personne, et qui nécessitent une faible bande passante. Nous devons créer des activités qui intègrent le contenu, qui sont autant que possible centrées sur l'apprenant, qui sont réalisables, et qui ont des orientations et des échéances clairement définies. Nous devons déterminer ce que les élèves apprendront de nous, du contenu, des activités et des autres participants.

Je crois qu il n'est pas plus facile d'enseigner en ligne qu'en présentiel. À bien des égards, cela prend beaucoup plus de temps et est bien plus complexe. Les enseignants en ligne doivent se familiariser avec la technologie et favoriser la communication, la collaboration et l'interaction entre les apprenants à distance. Afin de mettre en œuvre les méthodes d'enseignement et d'évaluation, ils doivent acquérir des compétences de facilitation de cours en ligne et apprendre à utiliser les outils de télécommunication.

Tout le monde sait déjà que l'apprentissage a une forte composante socio-émotionnelle. Les apprenants auront besoin les uns des autres, et de nous, surtout en ce moment. Il est donc important d'apprendre à les connaître et de les aider à se connaître. Prendre cinq minutes au début de chaque session en ligne pour que les élèves puissent s'amuser et apprendre à se connaître grâce aux activités permettant de briser la glace peut contribuer fortement à créer des liens de camaraderie. Au début du cours, nous pouvons demander à des binômes d'apprenants de se téléphoner pour faire connaissance, puis de présenter leur camarade lors d'une visioconférence en ligne avec la classe. Nous pouvons également organiser la classe en petits groupes de quatre élèves. Dans chaque module, il faut concevoir une activité dont la réalisation nécessite la collaboration des élèves. Cette camaraderie, cette collaboration et ce sens de la communauté augmenteront l'engagement et la persévérance des apprenants tout au long du cours.

Comme dans l'enseignement en présentiel, nous devons varier nos méthodes d'enseignement en ligne en fonction des résultats spécifiques d'apprentissage attendus d'une activité et trouver un équilibre entre les activités synchrones et asynchrones, entre les activités de groupe et individuelles, et entre les différents types d'enseignement.

Méthodes et activités interactives:

- La discussion

- Le jeu de rôle
- Le remue-méninges
- La classe inversée
- Le débat
- La carte mentale
- La résolution de problèmes

Instruments et supports:

- Tbi (tableau blanc interactif)
- Wordwall
- Kahoot
- Plateformes
- TV5

Ainsi donc nous sommes en train de passer d'un temps où l'élève était sommé de pas bouger et de regarder un livre ouvert devant lui à la page exacte que le maître avait commandée, à un temps où la liberté de circuler dans l'espace classe, dans l'espace du savoir, dans le parcours d'apprentissage et dans les manuels est enfin possible.

Sitographie:

www.didierfle.com
www.tv5.org

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI
ÎNVĂŢĂTORUL MANAGER

Diaconu Dumitra
Scoala Gimnaziala Rotunda

Activitatea unui cadru didactic, ,,calităţile sale şi erorile pedagogice pe care le comite nu pot fi analizate şi apreciate decât ca elemente ale unui ansamblu în care intervin factori foarte diferiţi: clasa cu care lucrează, condiţiile sociale şi materiale şi, mai ales, interacţiunile psihosociale, cu colectivul clasei ori cu cel de părinţi, precum şi relaţiile cu colegii săi, cu direcţiunea şi administraţia'' (H. Halpert, ,,*Padagogische Didaktik''*, Andreas Verlag, Munchen, 1993).

În sistemul social de educaţie şi învăţământ, învăţătorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relaţii de cooperare cu părinţii acestora şi cu alţi factori interesaţi ai societăţii. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii şi părinţii, desfăşoară o muncă de creştere şi dezvoltare, de conducere şi direcţionare. Activitatea lui se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilităţi în ce priveşte comportamentele şi intervenţiile sale. Aceasta este deci perspectiva care îi conferă învăţătorului o poziţie oarecum specială, unică.

Învăţătorul îşi manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe şi variate, în funcţie de acţiunea educativă în care este angajat. În procesul instructiv-educativ, învăţătorul constituie figura centrală pentru elevi, poziţia primordială în clasă dobândind-o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activităţii şcolare elevii primesc noi statute. Influenţa educativă exercitată de cadrul didactic, stabilită în funcţie de normele pedagogice şi reglementările şcolare, implică un raport educator - clasă şi un tip specific de comportament al acestuia. Statutul învăţătorului de reprezentant al ştiinţei, de mediator în constituirea relaţiei elev - ştiinţă, de agent al acţiunilor educative cu caracter formativ şi informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficienţa acţiunilor pedagogice.

Pe cale de consecinţă, se desprind următoarele comportamente fundamentale ale cadrului didactic / **învăţătorului manager** în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

- **Planifică** activităţile cu caracter instructiv şi educativ, determină sarcinile şi obiectivele pe variate niveluri, îşi structurează conţinuturile esenţiale şi alcătuieşte orarul clasei etc. (planificarea nu se referă, cu necesitate, la alcătuirea unor documente scrise, cum ar fi planificarea calendaristică, ci ea regăseşte obiectivele prioritare ale etapei, resursele necesare atingerii obiectivelor, principalele acţiuni de întreprins). Câteva elemente esenţiale ale planificării sunt legate de *stabilirea operaţională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaţionale şi manageriale, precizarea activităţilor ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea şi eşalonarea în timp a responsabilităţilor pentru cadrul didactic, dar şi pentru elevi* (termene precise);
- **Organizează** activităţile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile şi formele de organizare, determină climatul şi mediul pedagogic (nevoia organizării şi reorganizării este determinată de permanenţa schimbărilor care au loc în procesul de învăţământ – din punct de vedere managerial, organizarea poate fi descrisă ca un ansamblu de acţiuni menite să valorifice optim mijloacele umane şi materiale ale clasei de elevi şi ale procesului de învăţământ); organizarea presupune atât cunoaşterea mijloacelor operative, cât şi a locului şi a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituţionalizat dat, a capacităţilor sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluţie foarte practică pentru o bună organizare a activităţilor în clasa de elevi este ***Regulamentul de Ordine Interioară,*** care prevede obligaţiile instituţionale şi personale ale membrilor acestei interacţiuni manageriale, disciplina, recompensele şi sancţiunile precum şi detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităţilor, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor şi motivarea elevilor;

- **Comunică** informaţiile ştiinţifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabileşte canalele de comunicare şi repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, şi un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar şi prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-învăţător necesită un climat educaţional stabil, deschis şi constructiv;
- **Conduce** activitatea desfăşurată în clasă, direcţionând procesul asimilării, dar şi al formării elevilor prin apelul la normativitatea educaţională; prin conduita sa psihopedagogică, învăţătorul „dirijează'', facilitează elaborarea sentimentelor şi ideilor comune;
- **Coordonează** în întregul lor activităţile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanenţă realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale şi cele comune, evitând suprapunerile ori risipa şi contribuind la întărirea solidarităţii grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, învăţătorul trebuie să manifeste interes faţă de organizare, întrucît aceasta favorizează şi focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unităţi de cerinţe, de acţiune grupală şi instituţională, cu specificarea clară şi precisă a termenelor şi a responsabilităţilor pe intervale de timp controlabile;
- **Motivează** activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive şi negative, utilizează aprecierile verbale şi reacţiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenţii cu caracter umanist, tendinţele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează şi manifestă solidaritate cu unele momente emoţionale ale clasei;
- **Îndrumă** elevii prin intervenţii punctuale adaptate situaţiilor apărute, prin sfaturi şi recomandări care urmăresc susţinerea comportamentelor şi reacţiilor elevilor şi-i **controlează** în scopul cunoaşterii stadiului de realizare şi de performanţă a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator şi de ajustare a activităţii şi atitudinii elevilor;
- **Evaluează** măsura în care scopurile şi obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obţinute şi prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecăţile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât şi calitativ şi reprezintă un fundament psihologic şi managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacţionale din clasa de elevi;
- **Consiliază** elevii atât în activităţile şcolare, cât şi în cele extraşcolare şi extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuţie deosebită o are intervenţia învăţătorului în orientarea şcolară şi profesională, chiar dacă la această vârstă este incipientă, dar şi în cazurile de patologie şcolară. Consilierea este o relaţie specială, dezvoltată între cadrul didactic şi persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, învăţător şi, în al doilea rând, manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mâna, mintea şi inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaţionale.

Managementul şi controlul clasei vizează nu numai problemele minore care pot apărea într-o clasă, ci şi probleme serioase de comportament şi disciplină. Pentru rezolvarea acestora un bun manager urmăreşte: *intervenţia directă, admonestarea elevilor care creează probleme de disciplină şi folosirea tehnicilor interviului.*

Un management eficient al situaţiilor şcolare presupune prezenţa unor reguli. În acest sens, Kenneth Moore scria: *''Elevii au nevoie şi vor reguli. Ei vor să ştie ce se aşteaptă de la ei şi de ce. Profesorii care încearcă să evite fixarea unor reguli şi a unei structuri vor descoperi adesea că rezultatul este haosul, mai ales când se ocupă de copiii mici.''*Regulile pot fi impuse de către profesor sau pot fi negociate cu elevii; ele pot funcţiona în favoarea profesorului sau îi pot submina autoritatea, obligându-l să recurgă la acte care ţin de sfera puterii. Ansamblul regulilor dominante dintr- o clasă caracterizează, în acelaşi timp, ceea ce profesorul consideră ca fiind un comportament deziderabil, dar şi corelativul negativ al acestuia, comportamentul indezirabil.

''Fiecare clasă trebuie să aibă reguli. Orice clasă are nevoie de câteva reguli, niciuna nu are nevoie de prea multe; prea multe reguli creează confuzii în rândul elevilor şi pot deveni imposibil de impus. Câteva reguli bine definite, care să convină atât elevilor cât şi profesorului, se

vor dovedi ideale"(K.Moore) . Regulile care guvernează situaţia „normală" dintr- o sală de clasă trebuie să satisface următoarele criterii: relevanţa, proprietatea de a fi semnificative, pozitivitatea. Pentru a fi relevante, regulile trebuie să evite extremele: să nu fie nici atât de generale încât să nu se potrivească nici unei situaţii reale, dar nici atât de specifice încât fiecare lecţie nouă să reclame alte reguli. Relevanţa presupune o anumită ierarhie a regulilor, prezenţa unei compatibilităţi între acestea, precum şi o relativă flexibilitate în interiorul ierarhiei respective.

Managementul clasei poate fi înţeles ca un ansamblu de strategii şi tehnici de gestionare a relaţiei profesor- elev în condiţiile date. De asemenea, ar trebui amintit că această gestionare trebuie să posede întotdeauna valenţe educative şi că tot ceea ce se întâmplă în această zonă trebuie subordonat educativului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul şi instrucţia tuturor copiilor, indiferent de naţionalitate, în direcţia fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instrucţionale care să încurajeze colaborarea, toleranţa, sporirea încrederii în forţele proprii şi îmbunătăţirea performanţelor şcolare ale elevilor, să realizeze şi să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei.

În opinia specialiştilor în domeniul educaţiei managementul şcolii şi al clasei au ca scop încurajarea controlului comportamental la elevi prin promovarea rezultatelor şi comportamentelor şcolare pozitive.De aceea, rezultatele şcolare, eficienţa didactică a profesorului şi comportamentul elevilor şi al profesorilor interacţionează direct cu managementul clasei şi al şcolii. Managementul educaţional se caracterizează mai ales prin asigurarea cooperării elevilor în timpul activităţilor de învăţare.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă la controlul profesorului asupra consecinţelor demersului didactic.Componentele unui plan de manager al problemelor disciplinare sunt: recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil şi inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, mustrări verbale uşoare, aşezarea preferenţială în bănci .

Managementul relaţiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile şi expectaţiile cadrului didactic şi elevilor construiesc un mediu de învăţare.Cu alte cuvinte, cultura şcolară a unei instituţii educaţionale este unică.Cu toate acestea , ea este influenţată de cultura comunităţii în cadrul căreia funcţionează, ale cărei obiective educaţionale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între şcoală şi comunitate, care să fie revizuită şi modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

FICHE ENSEIGNANT

Prof. Iacob Lidia
Şcoala Gimnazială Voineşti

Regardez attentivement l'image ; qu'est-ce qu'elle représente? Vous pouvez trouver un autre titre?

http://www.antoinedesaintexupery.com/terre-des-hommes-1939

Document 1

Sous-titres tirés du roman ***Terre des hommes-*** d'Antoine de Saint Exupéry

1 *La ligne*
2 *Les camarades*
3 *L'avion*
4 *L'avion et la planète*
5 *Oasis*
6 *Dans le désert*
7 *Au centre du désert*

Document 2

Extraits tirés du roman ***Terre des hommes-*** d'Antoine de Saint Exupéry

a. C'était en 1926. Je venais d'entrer comme jeune pilote de ligne à la Société Latécoère qui assura, avant l'Aérospatiale, puis Air France, la liaison Toulouse-Dakar. Là, j'apprenais le métier.

b. L'avion n'est pas un but, c'est un outil. Un outil comme la charrue.

c. Je vous ai tant parlé du désert qu'avant d'en parler encore, j'aimerais décrire une oasis. Celle dont me revient l'image n'est point perdue au fond du Sahara. Mais un autre miracle de l'avion est qu'il vous plonge directement au cœur du mystère.

d. L'avion est une machine sans doute, mais quel instrument d'analyse. Cet instrument nous a fait découvrir le vrai visage de la terre.

e. Être homme c'est précisément être responsable. C'est connaître la honte en face d'une misère qui ne semblait pas dépendre de soi. C'est être fier d'une victoire que les camarades ont remportée. C'est sentir, en posant sa pierre, que l'on contribue à bâtir le monde.

f. Nous sommes tombés dans un monde minéral. Nous sommes enfermés dans un paysage de fer.

g. De telles douceurs nous étaient interdites quand, pour des semaines des mois, des années, nous étions, pilotes de lignes du Sahara, prisonniers des sables, naviguant d'un fortin à l'autre, sans revenir. Ce désert n'offrait point d'oasis semblable : jardins et jeunes filles, quelles légendes !

I Compréhension écrite:

À quels sous-titres correspondent les extraits du document nr. 2?

Réponses :

1 *La ligne-* **a, 2** *Les camarades-* **e,3** *L'avion-* **b, 4** *L'avion et la planète-* **d, 5** *Oasis-* **c, 6** *Dans le désert-* **g, 7** *Au centre du désert-* **f**

II Expression orale:

Trouvez les sous-titres qui évoquent le désert

Réponses : *Dans le désert/ Au centre du désert*

III Repérage:

- Quelle est la valeur grammaticale dominante d'après laquelle les sous-titres peuvent être classifiés : nom, adjectif ou verbe?
  R: Nom
- Précisez les noms présents dans ces sous-titres et leur genre.
  R: *La ligne*- f., *les camarades*- m., *l'avion*- m., *la planète*-f., *l'oasis*- nom invariable en genre et en nombre, mais il est souvent utilisé comme nom féminin ; *le désert*-masculin.
- Associez les premiers trois sous-titres avec un adjectif.
  R: La ligne aérienne; les camarades courageux; le nouvel avion.
- Trouvez le synonyme du mot **camarade** et introduisez-le dans une phrase.
  R: Camarade = collègue
- Trouvez le synonyme du mot **centre**, présent dans le sous-titre ***Au centre du désert.***
  R: au centre = au milieu

IV Production:

1. Continuez la deuxième phrase, en remplaçant le fragment souligné

« Telle est la morale que Mermoz et d'autres nous ont enseignée. La grandeur d'un métier est peut-être, avant tout, d'unir les hommes: il n'est qu'un luxe véritable, et c'est celui des relations humaines. »

Exemple: La grandeur d'un métier est **de développer notre personnalité.**

Variantes de réponse:

-d'enrichir notre esprit
-d'embellir la vie de chacun
-d'ouvrir le chemin
- nous aider à lier des amitiés
- de découvrir notre pouvoir, nos puissances

2. Remplacez le mot avion par d'autres mots représentant un objet de travail.

« L'avion *n'est pas un but, c'est un outil. Un outil comme la charrue. »*

Variantes de réponse*: La voiture n'est pas un but, c'est un outil*
Le bus
Le stylo
L'ordinateur

3. Réécrivez la phrase, en remplaçant les mots soulignés par d'autres mots représentant un objet de travail.

« L'avion est une machine sans doute, mais quel instrument d'analyse ! Cet instrument nous a fait découvrir le vrai visage de la terre. »

Variantes de réponse :

La voiture est une machine sans doute, mais quel instrument d'analyse ! Cet instrument nous a fait découvrir le mirage d'autres pays / la beauté de la terre.
Le navire …….l'immensité des océans/ les mystères des eaux.
L'ordinateur……les secrets d'un monde virtuel / le monde.

V. Créativité:

- **À la manière des extraits proposés dans le document 2, écrivez quelques lignez sur:**
  -le rôle du métier, les camarades, des oasis, le désert, la responsabilité
- **Associez les termes *camaraderie* et *responsabilité* avec d'autres mots, expressions, phrases. Expliquez les termes**.
- **Réalisez une autre couverture du livre *Terre des hommes,* en travaillant en deux groupes**.
- **Bibliographie*: Terre des hommes*- d'**Antoine de Saint-Exupéry, Paris, Ed. Gallimard,

LECTURA LA CICLUL PRIMAR

Tămaş Amalia Noreta
Colegiul Naţional"Petru Rareş"Beclean

„Copilul se naşte curios de lume şi nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire îl încântă''(George Călinescu).

Formarea şi cultivarea gustului pentru citit , pentru lectură, reprezintă unul dintre obiectivele fundamentale ale orelor de limba şi literatura română.

Lectura ocupă un loc important în devenirea umană şi în formarea personalităţii . Are scopul de a forma şi dezvolta motivaţia elevilor pentru citit, pentru achiziţionarea cunoştinţelor despre lume şi viaţă. Ea contribuie şi la formarea capacităţii de comunicare, le dezvoltă vocabularul.

În zilele noastre interesul pentru lectură al elevilor este din ce în ce mai scăzut, în principal din cauza avalanşei de informaţii provenită din mass media, a dezvoltării fără precedent a tehnologiei care le atrage tot mai mult atenţia.

Experienţa didactică îmi dă voie să afirm că interesul pentru lectură se formează în primii ani de şcoală. Cartea îi poartă pe elevi în lumea minunată a cunoaşterii şi este foarte important ca ei să conştientizeze valoarea lecturii.

În vederea stimulării interesului pentru lectură am realizat jurnale de lectură, considerând că acestea încurajează exprimarea ideilor proprii, facilitează formarea unui stil de învăţare activă şi conştientă, susţin reflecţia.

Un jurnal al lecturii este locul unde elevii pot trece informaţii despre fiecare carte pe care o citesc, astfel încât dacă au nevoie de un anumit detaliu să îl poată regăsi repede. Prin intermediul lui cititorii stabilesc o legătură strânsă între text şi propria lor curiozitate şi experienţă.

Pentru a face un asemenea jurnal, elevii vor nota în partea stângă un pasaj care i-a impresionat în mod deosebit iar în partea dreaptă vor comenta acel pasaj : De ce aţi ales acest pasaj?, Ce vi s-a părut important ? La ce v-a făcut să vă gândiţi ? Ce sentimente v-a creat ? Ce întrebare aveţi în legătură cu fragmentul ales ? Elevii sunt puşi să aducă argumente care să le susţină punctul de vedere, să îşi motiveze opiniile. Este atractiv pentru ei să facă şi un desen reprezentativ deoarece îmbină pătrunderea în taina textului cu desenul care oferă o imagine de ansamblu accesibilă.

Jurnalele de lectură dezvoltă gândirea critică a elevilor. Ei vor învăţa să aprecieze personajele pozitive şi faptele lor, să critice personajele negative şi comportamentul acestora, să compare personaje sau fapte, să emită ipoteze, să facă analogii.

A-i face pe elevi să iubească lectura este o mare artă, iar profesorul trebuie să dirijeze treptat drumul elevilor spre reuşită.

COMUNICAREA ÎN CADRUL GRUPEI DE PREŞCOLARI

Bud Luminita Denisa
Gradinita Nr 222, Bucuresti

Comunicarea didactica este baza esentiala pe care se desfasoara procesul de predare-invatare-evaluare.

Sprijinita prin dialog, comunicarea didactică reprezintă un model interactiv care permite polilor educaţionali să susţină schimbul de roluri, idei, atitudini, acţiuni. (Manea, Chiș,2016).

M. Zlate a precizat faptul ca la nivel scolar ,,comunicarea reprezinta o necesitate nu numai pentru fiecare profesor, ci si pentru elevi , intrucat acestia trebuie sa se ajute reciproc, sa coopereze, sa raspunda la lectii, fie in procesul de verificare a cunostintelor, fie in cel de predare".

In relatia profesor-elev, J. Withal (1949) a identificat 7 roluri ale profesorului in raport cu elevii:,, îi ajută şi îi sprijină, îi confirmă, le pune probleme, se arată indiferent, îi îndrumă, îi dezaprobă, îi încurajează să se ajute singur" (Withal, 1949)

Totodata, in cadrul comunicarii didactice, elevii au curiozitati si o dorinta permanenta de cunoastere si de descoperire. Profesorul este singura persoana care poate sa le satisfaca curiozitatile astfel incat, dupa cum spunea si Ortan, profesorul poate produce ,, conditii psihologice pentru ca elevii sa se afle in fata unor enigma care merita effort de cunoastere, cunostinta stiintifica sa fie prezentata psihologic ca un secret, unde pretul dezvaluirii lui sa fie proportional cu efortul desfasurat de elevi".(Ortan, 2005, p.96)

In scoala, comunicarea are functii de informare respectiv formare, evaluare-controlare, dar si de rezolvare a problemelor pe care le intampina elevul in cadrul grupului, actionand in directia scopurilor educative si sociale (M. Napruiu, 2002, p.70-75).

În procesul comunicării didactice, pot exista anumite situaţii sau relaţii care să deterioreze utilitatea comunicării. Marin Stoica (2002, p.123) enumeră patru tipuri de relaţii de comunicare în actul didactic:

1. relaţia de schimb informaţional (de idei, de convingeri etc.)- condiţia esenţială a acestei relaţii este ca schimbul să fie înţeles
2. relaţia de influenţare reciprocă a comportamentului- mesajul transmis trebuie să fie înţeles şi receptat
3. relaţii socio-afective (între emiţător-profesor şi receptor-elev). Aceste relaţii se împart în 3 subcategorii:
   a) de preferinţă şi de acceptare a mesajului- care cresc eficienţa comunicării didactice
   b) de respingere- blochează comunicarea
   c) de indiferenţă- scade eficienţa comunicării
4. relaţii democratice, de cooperare profesor-elevi şi de cooperare între elevi.

Cu toate acestea, în cadrul comunicării didactice, există anumite blocaje. Diferențierea dintre barieră și blocaj o face Edouard Limbos astfel încât prin barieră comunicativă se înțelege un obstacol care ne limitează capacitatea optimă de exprimare, de receptare a mesăjului, fiind determinat de factori externi, iar blocajul în comunicare este un obstacol esențialmente cu un caracter personal. (Safta, 2018). Thomas Gordon in anul 1974 a realizat un model (TET) important pentru managementul clasei. Gordon a pus accent pe necesitatea existenţei unei comunicări efective între profesor şi elev pentru a avea loc relaţii productive. (Woolfolk, 2007). Totodată, în cadrul modelului T.E.T. (Teachers Effectiveness Training) există 12 bariere în comunicare care conţin informaţii despre ceea ce gândeşte profesorul despre elevi, însă nu arată şi ceea ce gândeşte elevul despre profesor. Aşadar, profesorii nu vor avea succes în schimbarea comportamentului, dar în schimb îi motivează să fie defensivi. (Ming-tak, Wai-shing, 2008)

La nivelul grupei de prescolari pe care o coordonez, pun foarte mare accent pe comunicarea dintre cadru didactic-prescolar, dar si pe comunicarea prescolar-prescolar. Pentru a avea o comunicare eficienta, le transmit prescolarilor informatii cat mai clar si utilizez expresii si cuvinte uzuale, deoarece la varsta prescolara se devolta capacitatile cognitive. Totodata, pentru a facilita interrelationarea si comunicarea prescolar-prescolar am desfasurat jocuri de socializare, dar si jocuri de rol care sa le antreneze imaginatia si limbajul. Pentru acest lucru am desfasurat jocuri precum „De-a magazinul" sau „La piata" , dar si jocuri precum „Alegeti partenerul" sau „Cauta-ti colegul".

Bibliografie:

Manea, A.D., Chiş O. (2016). Asertivitatea în comunicarea didactică. Journal of Romanian literary studies, 8, pp.222-225

Ming-tak, H, Wai-shing, L., (2008). Classroom Management: Creating a Positive Learning Environment. Hong Kong University Press, p.113

Safta, A., M., (2018). Bariere și blocaje în comunicarea didactică. Preluat pe 20 mai de pe EDICT/Revista educatiei: https://edict.ro/bariere-si-blocaje-in-comunicarea-didactică/

Ortan, F. (2005). Comunicare interpersonala in mediile scolare. Oradea: Editura Universitatii din Oradea

Stoica, M. (2002). Pedagogie şi psihologie. Craiova: Editura Gheorghe Alexandru

Thelen, H., Withal, J. (1949). Three frames of reference: the description of climate. Human Relation

Woolfolk, A. (2007). Social cognitive and constructivist views of learning (Chapter 9). Educational Psychology (p. 204-245). Upper Săddle River, NJ: Prentice Hall

MATEMATICA ÎN CONTEXT INTERDISCIPLINAR

Prof. Georgescu Carmen
Liceul Tehnologic Administrativ şi de Servicii " Victor Slăvescu", Ploieşti

Trăim într-o societate modernă în care au loc schimbari rapide ce necesită competenţă, echilibru şi adaptare permanentă. Succesul în viaţă este posibil, doar dacă tinerii pot realiza conexiuni interdisciplinare între informaţiile obţinute în şcoală.

Astăzi, mai mult decât oricând, proaspătul absolvent trebuie să-şi asume responsabilităţi, să ia decizii, să răspundă rapid la diferite provocări. Succesul şi performanţa sunt posibile doar dacă tânărul priveşte realitatea ca o imagine unitară şi dacă gândeşte flexibil şi creator. În accest context, profesorului de matematică îi revine sarcina de a ajuta elevii să poată vedea dincolo de simbolurile abstracte şi să le transmită acestora utilitatea cunoaşterii acestor noţiuni, prezentându-le legături dintre elementele prezentate în cadrul orelor de curs şi fenomenele întâlnite în viaţa cotidiană, respectiv noţiunile studiate la alte discipline. Uneori noţiunile dobândite la ora de matematică par să fie complet diferite de cele prezentate la orele de economie, chimie, logică sau biologie. Folosirea unor notaţii distincte pentru aceeaşi noţiune, pot să dea impresia că este vorba despre lucruri ce nu au legatură unul cu celălalt. Aici intervine necesitatea ca profesorii din diverse domenii să colaboreze între ei şi să cadă de acord asupra unui limbaj comun.

Profesorii ar trebui să participe activ la construirea unor legături între materia predată şi alte discipline. În acest mod se realizează corelarea cunoştinţelor dobândite de elevi la diferite materii, contribuind la formarea şi dezvoltarea flexibilităţii gândirii, a capacităţii de aplicare a acestora în practică, fixandu-le mult mai uşor în memorie. Elevul va ajunge să se exprime liber, să-şi asume responsabilităţi, să lucreze eficient individual sau în echipă.

Majoritatea teoriilor matematice au aparut din necesitatea de a rezolva anumite probleme practice, din viata reală iar profesorii de matematică ar trebui să profite de acest lucru. Economia, medicina, biologia nu ar putea funcţiona fără statistica matematică. În arhitectură folosim elemente de geometrie, geografia utilizează reprezentări grafice ale unor suprafeţe (hărţi şi planuri) iar informatica diagrame, tabele, algoritmi de calcul etc.

Auzim frecvent la televizor sau citim în ziare expresii ca se va ajunge la un numitor comun, ca preţurile cresc exponenţial iar capitalul descreşte progresiv etc. Folosirea unui limbaj comun între diverse domenii poate face ca matematica sa fie privită de catre elevi ca o disciplină aplicativă , iar deprinderile sau noţiunile matematice dobândite le-ar putea utiliza în rezolvarea de probleme specifice altor discipline. Rolul profesorului este foarte important în realizarea acestui deziderat! Insistând pe acestă abordare interdisciplinară a matematicii, reuşim să formăm competenţe legate de comunicare, studiu individual, întelegerea şi valorificarea informaţiilor predate în scoală, relaţionarea mediului natural şi social. La acestea, putem să adaugăm formarea unor aptitudini ca grija faţă de natură, interesul pentru explicarea raţională a fenomenelor din mediu, stimularea curiozităţii şi a inventivităţii etc.

În concluzie, amintesc faptul că studiul matematicii dezvoltă o gândire logică , condiţie esenţială în evoluţia fiecăruia dintre noi. Dacă cineva întelege matematica şi reuseşte să capete deprinderi de a lucra cu noţiuni matematice abstracte, orice alt domeniu îi va părea accesibil.

Bibiografie:

1. Elena Joiţa, Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară, Ed. Arves, 2003
2. Ioan Nicola, Tratat de pedagogie şcolară, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1996

CLIMATUL EDUCAȚIONAL – VARIABILA ESENȚIALĂ A SCHIMBĂRII ȘI DEZVOLTĂRII ȘCOLII

Autor: Bunea Dorina Andreea
Grdinița nr. 222, București

Școala poate fi considerata o organizatie in cadrul careia climatul constituie, alaturi de cultura si de management, o variabila esentiala, care influenteaza calitatea activitatii si performantele cadrelor didactice si elevilor.

Atmosfera caldă şi de înţelegere în familie şi la şcoală reconfortează şi creează climatul necesar pentru munca intelectuală a elevului. Lipsa de înţelegere, severitatea, exigenţa prea mare sau "dădăceala" au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârşitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze. Datoria părinţilor și a profesorilor este de a-i ajuta: copiii pot şi trebuie să înveţe "cum" trebuie să-şi pregătească lecţiile, cum să-şi organizeze munca, timpul, viaţa. Unii părinţi greşesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori.Sunt mai rare familiile în care ambii părinţi sunt în acelaşi timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl şi mama pot avea atitudini diferite faţă de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăţa şi apăra faţă de excesele impuse de celălalt părinte. Foarte frecvent, o astfel de situaţie este creată prin diferenţa de atitudine între părinţi şi bunici, aceştia din urmă protejând copilul faţă de cerinţele disciplinare ale părinţilor. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriţi, nehotărâţi cu privire la ce este bine şi ce este rău, având o comportare neechilibrată şi oscilantă, neputând înţelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relaţiile cu străinii.

Climatul educaţional este influenţat de mai multe variabile astfel D.K. Allen (2003) identifică o serie de şase factori care au legătură cu percepţiile angajaţilor asupra managementului schimbării: frecvenţa, predictibilitatea, deschiderea, gradul de participare, caracterul discontinuu sau continuu al naturii schimbării şi stilul persuasiv sau coercitiv de luare a deciziilor. Acelaşi cercetător descoperă faptul că este mai probabil ca abordările axate pe management să contribuie la dezvoltarea unui mediu insecurizant caracterizat prin demotivarea personalului, precauţie, dorinţă scăzută de asumare a riscurilor sau discreţie şi şanse ridicate să apară rezistenţa la schimbare. La polul opus, în mediile unde relaţiile sunt bazate pe colegialitate, s-a observat dezvoltarea unui grup mai puternic, caracterizat printr-o mai mare dorinţă de a manifesta deschidere şi de a împărtăşi informaţii, prin existenţa mai multor conflicte cognitive şi relaţii interpersonale pozitive.

Deducem de aici că o mare responsabilitate în crearea unui climat organizaţional pozitiv o are managerul şcolar. Una dintre sarcinile instrumentale ale managerului şcolar este aceea de a dezvolta şi menţine un climat organizaţional optim activităţilor instructiv-educative din cadrul şcolii. Aceasta nu se poate constitui sub forma unei rețele unice și se manifestă prin intenţia de dezvoltare a unui climat deschis, sănătos, în care profesorii se pot manifesta în mod autentic şi deschis unii cu ceilalţi, pot lucra împreună pentru a atinge obiectivele organizaţionale şi astfel pot manifesta un nivel superior al satisfacţiei profesionale.

Performanța școlară este dependentă de natura climatului existent la nivelul şcolii. Studiile apreciază climatul drept o variabilă prezentă în viaţa şcolii, care descrie, de fapt, starea psihosocială a acesteia. „El se manifestă prin caracteristicile relaţiilor psihosociale din şcoală, prin tipul de autoritate, gradul de motivare şi de mobilizare a resurselor umane, stările de satisfacţie sau insatisfacţie, gradul de coeziune din comunitatea şcolară" (Barbu, 2009, p. 117).

În prezent, succesul şcolar este operaţionalizat prin notele obţinute în evaluările interne ale şcolii şi notele obţinute în evaluările externe-cele de la testările naţionale şi bacalaureat. O serie de factori ai climatului şcolar de ordin structural, relaţional sau care vizează procesul instructiv-educativ sunt dezbătuţi în relaţie cu succesul şcolar.

Efectele climatului şcolar sunt multiple: la nivel comportamental, cognitiv, afectiv, atitudinal şi motivaţional. Un climat şcolar pozitiv susţine comportamentele adaptative, social acceptate şi descurajează adoptarea comportamentelor de risc.

Expunerea la un mediu de dezvoltare adecvat facilitează atât motivaţia cât şi dezvoltarea, iar expunerea la un mediu neadecvat dezvoltării, poate crea o ruptură între persoană şi mediu care conduce la scăderea motivaţiei şi la detaşare de obiectivele instituţiei

Organizaţia şcolii şi climatul acesteia se află într-un raport de interdependenţă, creat tocmai datorită influenţelor şi efectelor pe care le exercită reciproc. Climatul organizaţional poate genera performanţa sau poate fi expresia unui anumit nivel al acesteia. Trebuie să acceptăm deopotrivă atât dinamica mediului social, cât şi dinamica mediului intern al organizaţiei, a climatului acesteia. Raportarea organizaţiei şcolare la cerinţele impuse de schimbarea în educaţie trebuie să vizeze şi reconsiderarea importanţei ce trebuie acordată problematicii climatului educaţional.

Bibliografie:

Allen, D. K. (2003). Organisational climate and strategic change in higher education: Organisational insecurity. Higher Education, 46(1), 61-92.

Barbu, Ion., Barbu, Daniela. (2009) Climatul educaţional şi managementul şcolii. Editura Didactică şi Pedagogică, R.A., Bucureşti.

ELEVUL-OGLINDA SISTEMULUI DE ÎNVĂŢĂMÂNT

Prof. Beşleagă Raluca Ioana
Liceul Teoretic "Al.Ghica", Alexandria

Beneficiarul sistemului de învăţământ este elevul, iar implicarea şi atragerea acestuia către tot ceea ce reprezinta şcoala este una dintre cele mai importante preocupari ale cadrelor didactice în perioada modernă. Mulţi dintre elevi se plâng de următorul aspect: şcoala asigură un mediu mult prea formal pentru desfăşurarea unor lecţii interactive, cu un conţinut atractiv pentru ei. De aici, se deduce concluzia că le este greu să îşi valorifice potenţialul, neexistând un real interes pentru cursuri.

Învăţarea centrată pe elev este una dintre cele mai eficiente metode aplicate în această situaţie. Principiul de aplicare al acestei metode este de a conecta interesul elevului cu ceea ce învaţă la şcoală. Este foarte important de stabilit două aspecte: ce anume şi-ar dori aceştia sa înveţe şi care este stilul de învăţare al fiecăruia dintre cei implicaţi în acest proces. Eficienţa unei astfel de metode se poate observa în special atunci când se lucrează cu grupuri mai puţin numeroase de elevi sau cu fiecare elev în parte.

Profesorul joacă un rol esenţial în procesul de educaţie. Cadrele didactice dedicate vor face tot ceea ce le stă în putere să pună în valoare potenţialul fiecărui elev. Stă în puterea acestora să ghideze elevul şi să se asigure că direcţia pe care acesta o urmează este cea prielnică dezvoltării sale personale şi profesionale.

Implementarea unui curriculum centrat pe elev are câteva avantaje care merită menţionate, precum:

- Ajută elevii să se adapteze uşor la un mediu nou şi diferit de învăţare;
- Ajută elevii să realizeze o proiecţie a ceea ce înseamnă un mod de învăţare care să ii ajute să atingă performanţa;
- Oferă elevilor posibilitatea de a-şi exprima opiniile în termeni proprii;
- Îi îndrumă şi asistă pe elevi în stabilirea propriilor scopuri ;
- Susţine dezvoltarea unei gândiri critice şi a unor deprinderi de autoanaliză;
- Elevii au oportunitatea de a învăţa din propriile greşeli ;
- Dezvoltarea unor tehnici proprii de accesare şi stocare a informaţiei.

Având în vedere multitudinea de avantaje pe care o astfel de metodă le are, există o tendinţă actuală de a o utiliza din ce în ce mai des în cadrul orelor de curs. Însă, ca orice metodă de predare care aduce în centrul atenţiei doar unul dintre "actorii" procesului educaţional, ne putem lovi şi de câteva incoveniente:

- Mediul de lucru poate deveni unul mult mai zgomotos şi dezordonat;
- Nivelul de cunoştinţe poate fi diferit pentru elevii care parcurg aceleaşi ore de curs întrucât stilul şi ritmul lor de învăţare diferă;
- Cadrele didactice trebuie să investească mai mult timp în managementul clasei şi pot pierde timp preţios pe care îl pot investi în predare/evaluare;
- Există riscul ca unii dintre elevi sau chiar şi cadre didactice să nu reuşească să se adapteze acestui mod de lucru.

Abilitatea cadrelor didactice de a se adapta la diferite scenarii de predare, precum cel în care majoritatea cursurilor s-au desfăşurat în mediul online, asigură succesul procesului educaţional. Cu tactul şi priceperea caracteristică omului formator de "oameni frumoşi" , fiecare cadru didactic va pune accentul pe dezvoltarea unei relaţii pozitive şi puternice cu elevii săi, asigurandu-se că fiecare elev va avea şansa de a-şi valorifica potenţialul în cadrul orelor de curs. Relaţiile strânse cu părinţii acestora şi comunitatea locală vor susţine întărirea legăturilor dintre elevi şi cadrele didactice, autoritatea cadrelor didactice şi vor stimula interesul elevilor pentru mediul şcolar.

România are o problemă reală în zona de abandon şcolar şi. tocmai din acest motiv, este imperios ca toţi cei implicaţi în procesul educaţional să menţină o strânsă colaborare, având ca unic scop dezvoltarea personală a fiecărui elev. Succesul acestora în ceea ce priveşte integrarea socială este oglinda eficienţei sistemului de învăţământ.

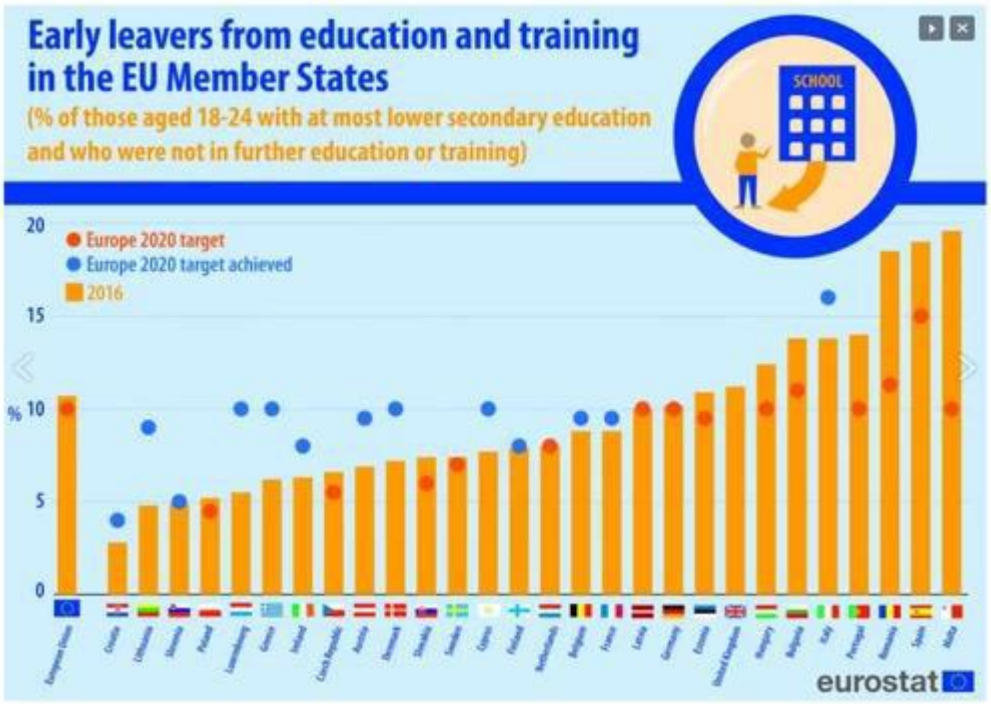

Sursa grafic: https://cursdeguvernare.ro/eurostat-romania-are-a-treia-cea-mai-mare-rata-de-abandon-scolar-din-ue.html

FACTORI CARE POT DECLANŞA INOVARE ŞI SCIMBARE ÎN MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL

Csavar Magda
Liceul Tehnologic „Apor Péter”, Târgu Secuiesc

Inovaţia este condiţionată de existenţa şi acţiunea unor factori, de preferat favorabili inovaţiei. Totul depinde de contextul în care acţionează aceştia, de capacitatea de gestionare şi implicare a instituţiei, cadrelor didactice etc. Factori declanşatori, factori inhibatori ai inovaţiei în învăţământ sunt următoarele:

1.Factori care acţionează la nivelul mediului:

- schimbare în general – reeditarea conţinuturilor învăţământului universitar într-o societate aflată în proces de transformare tehnologică şi pedagogică emergentă;
- actorii schimbării – organizaţii profesionale, private, publice, civile etc., care urmăresc schimbarea conţinutului învăţământului;
- strategiile schimbării – strategii legislative, de cooperare, colaborare, competiţie.

2. Factori care acţionează la nivelul instituţiei:

- percepţia actorilor schimbării are o dominantă negativă asupra resurselor financiare alocate învăţământului superior şi a necesităţii schimbării programelor de învăţământ;
- formularea strategiilor – analiza puterii şi slăbiciunii instituţiilor de învăţământ în ceea ce priveşte identificarea soluţiilor, ocaziilor, pistelor de atingere a obiectivelor pe care şi le-au propus;
- implementarea – transpunerea practică a soluţiilor, strategiilor identificate.

3. Factorii care acţionează la nivel de departament:

- climatul de muncă – climat de colaborare între cadrele didactice sau de necolaborare;
- rolul şefului de departament – şeful de departament poate iniţia, incita la colaborare, cooperare sau poate avea o atitudine indiferentă;
- activităţile profesorilor – asumarea riscului, tehnici inovative de predare/ învăţare/ evaluare etc.

4. Factori care acţionează la nivel de clasă (profesori şi elevi/ studenţi):

- atitudine favorabilă schimbării sau rezistenţă la schimbare, la nivelul colectivului didactic;
- motivaţie şi satisfacţie în muncă sau dezinteres;
- cultură organizaţională şcolară.

Roluri noi pentru managerul din educaţie

În activitatea sa, fiecare manager are un stil personal de muncă, determinat de pregătirea şi experienţa proprie, dar şi de caracterul său. Cercetătorul american Chip R. Bell dezvoltă o nouă viziune asupra conducătorului modern, bazată pe conceptul „a conduce în timp ce instruieşti”.

Într-o conducere eficientă, se promovează o relaţie de parteneriat. Conducătorii sunt generoşi cu sfaturile lor, cu feed-backul lor cu ajutorul şi atenţia lor. Calea mentorului este şi calea liderului.

După Chip R. Bell, liderul are un nou rol, acela de a influenţa celelalte persoane, pentru a depunde un efort să obţină un rezultat important. Conceptul de şef înseamnă parteneriat şi instruire, dar asta înseamnă o nouă perspectivă asupra atribuţiilor şi competenţelor pe care trebuie să le aibă șefii, ca alternativă la ceea ce a însemnat deţinerea controlului. Logica deducţiei ne conduce la managerii care se instruiesc mereu, se dovedesc a fi mai adaptabili, mai inovatori, în final ei fiind învingătorii.

In cercetările efectuate au fost identificate puncte nevralgice, rezerve la deschiderea spre cooperare, pesimismul, neîncrederea asupra succesului managerial în sistemul educaţional. Cauzele acestei atitudini: centralismul, lipsa de autonomie reală a şcolii, subfinanţarea, lipsa unui dialog real cu factorii de decizie, agresiunea massmediei, care din interes publicitar oferă numai imagini

negative despre şcoală şi profesori, respectul tot mai scăzut al părinţilor faţă de dascăli, indiferenţa faţă de problemele lor profesionale.

Prin chestionarele făcute, în răspunsurile directorilor, se conturează imaginea unei reforme incoerente, care produce haos în rândul elevilor, părinţilor si profesorilor. Soluţiile sunt multiple, şi depind de politicile guvernamentale, în sensul aplicării descentralizării şi asumării responsabilităţii.

O influentă deosebită asupra performanţelor unei organizaţii o are stilul de conducere al managerului. El depinde de îmbinarea atitudinii de angajare faţă de obiectivele unităţii cu atitudinea faţă de propriile obiective profesionale. Pentru optimizarea şi eficientizarea relaţiilor cu personalul şcolii se recomandă adoptarea unui stil democratic, bazat pe transparenţa deciziilor şi consultarea permanentă. Pentru realizarea ţintelor strategice se recomandă promovarea unui stil activ-participativ, oferind şansa de afirmare a angajaţilor. Pentru dezvoltarea spiritului de cooperare, este util să se folosească un stil managerial de încurajare, de stimulare a muncii în echipă, care să sprijine atât grupurile dar şi pe fiecare membru al colectivului.

Un model modern de conducere recomandat, este cel bazat pe diplomaţie, tact în relaţiile cu oamenii, flexibilitate, dar şi fermitate la nevoie. Acest model de management pune accent pe evaluarea şi stimularea corespunzătoare a personalului, pe controlul calităţii activităţii, pe introducerea rapidă a noului şi planificarea implementării inovaţiei. Un manager trebui să adopte acel model de conducere care răspunde particularităţilor şcolii sale. Unităţile de învăţământ sunt diferite în funcţie de vârsta elevilor, de mediul în care sunt amplasate, de tipul, profilul şi specializările oferite.

În debutul său, fiecare manager va face o diagnoză atentă a instituţiei. El porneşte prin elaborarea proiectului de dezvoltare instituţională, de regulă pe patru ani, efort colectiv, managerul împreună cu echipa managerială şi implicarea întregului personal didactic.

Managementul operaţional intră în competenţa directorului şi a directorului adjunct, care presupune managerierea de zi cu zi, care înseamnă o permanentă provocare. Managerul trebuie să elaboreze situaţii, rapoarte, informări, analize cerute de forurile superioare, trebuie să se alinieze la presiunile parinţilor, foarte inclinaţi catre „exerciţiul democratic”al reclamaţiilor, convinşi de fiecare dată, că au dreptate. De aceea pregătirea resurselor umane, în aria managementului instituţional este o temă prioritară a procesului schimbării din cadrul sistemului educaţional. Un act managerial de calitate este o condiţie esenţială pentru realizarea unui învăţământ de calitate, eficient, orientat spre elev şi spre rezultate.

Modernizarea şcolii româneşti este condiţionată nu numai de investiţii şi dotări, ci şi de viziunea managerilor şcolari. Noua strategie va trebui să ţină seama de câteva tendinţe anacronice, pe care trebuie să le depăşească printr-o abordare profesionistă:

• renunţarea la simularea performanţei prin raportări deformate,false;
• înţelegerea calităţii ca principală condiţie a performanţei;
• evitarea inprovizaţiilor în actul managerial;
• renunţarea la atitudinea de neasumare a responsabilităţii, la explicaţiile care plasează insuccesul către şefi sau către subalterni.

Noile teorii din management ne obligă să considerăm oamenii- factorul esenţial dintr-o organizaţie, motorul întregii activităţi. Obţinerea rezultatelor maxime de la angajaţi asigură managementul performanţei.

BINELE TREBUIE FĂCUT FĂRĂ A AȘTEPTA CEVA ÎN SCHIMB - PROIECT DE LECȚIE PENTRU DISCIPLINA EDUCAȚIE CIVICĂ

Prof. înv. primar Neagoe Raluca Mădălina
Școala Gimnazială „Ioan A. Bassarabescu”, Ploiești

Clasa a III-a
Disciplina: Educație civică
Unitatea de învățare : Trăsături morale ale persoanei
Subiectul lecției: Bunătatea și răutatea
Lecția s-a desfășurat on-line, folosind Google Meet din G-Suite for Education
Competența specifică vizată (în principal)
1.2. Identificarea unor trăsături morale definitorii ale persoanei
Obiective operaţionale:

- să stabilească faptele bune şi faptele rele , argumentând alegerea făcută;
- să găsească exemple de cuvinte și expresii care exprimă bunătatea unei persoane, activând cuvintele din câmpul lexical al cuvântului ..bunătate”;
- să dea exemple de personaje din texte literare care au ca trăsătură morală bunătatea, referindu-se la diferite lecturi studiate ;
- să adreseze cuvinte de laudă , de recunoștință sau de compasiune personajelor din materialele prezentate , consolidându-și deprinderea de a se comporta corespunzător, în situații diferite ;
- să participe cu entuziasm la realizarea tuturor sarcinilor din cadrul lecţiei, implicându-se în discuții și în rezolvarea corectă a sarcinilor propuse.

Metodele alese: conversația, explicația, exercițiul, jocul de rol, jocul didactic
Instrumentele digitale utilizate au fost:
-PPT din Suita Microsoft Office;
-aplicația grafică Word Art Creator/Word Cloud;
-aplicația video Chatter Pix Kids;
-platforma Wordwall.
Resursele pentru această lecție au fost:
-ppt cu titlul „Alege bunătatea!”
-3 materiale video realizate cu ajutorul aplicației Chatter Pix Kids: unul cu gândăcelul din poezia „Gândăcelul” de Elena Farago, unul cu cățelușa și fata babei (am folosit un desen realizat de o fetiță din clasă) și unul cu broscuța din „ Mărinimie” de Emil Gârleanu;
-Jocul didactic „Bine sau rău?” folosit pentru evaluarea formativă, creat pe platforma Wordwall.net.

Au fost create în timpul întâlnirii video cu elevii, cu ajutorul aplicației WordCloud:
-o imagine cu o inimioară și încă una cu o cană în care se găsesc cuvinte din câmpul lexical al cuvântului „bunătate”.

Am captat atenția elevilor mei punându-le întrebările: „Când ai făcut, ultima dată, o bucurie cuiva? Cum te-ai simțit? De ce?”. Câțiva copii au povestit experiențele lor.

Am anunțat subiectul noii lecții și am comunicat , pe înțelesul lor, obiectivele operaționale.

Dirijarea învățării s-a realizat prin vizionarea unui ppt interactiv, intitulat „Alege bunătatea!”. Elevii au fost provocați să dezbată comportamentele unor copii în diferite situații. S-au formulat concluzii și s-au scris pe tabla virtuală câteva idei despre bunătate și răutate : „Bunătatea este o însușire aleasă a omului. Binele trebuie făcut fără a aștepta ceva în schimb. Răutatea este o însușire negativă a persoanei.”

Apoi, copiilor li s-a cerut să dea exemple de cuvinte și expresii care exprimă bunătatea unei persoane. Cu aplicația Word Art Creator , am realizat împreună „ o inimă bună” și chiar „ o cană cu bunătate”(aceasta a fost propunerea lor).

„ Niciun ajutor, oricât de mărunt , nu este în van.”

Esop

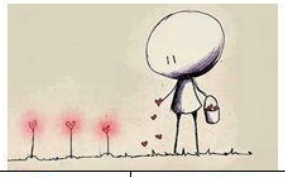

Jurnalul faptelor bune

Gândește-te la o situație în care ai dat dovadă de bunătate!	Luni Data: _____	Marți Data: _____	Miercuri Data: _____	Joi Data: _____	Vineri Data: _____
Ce ai făcut?					
Cum s-a simțit celălalt?					
Cum te simți când îți amintești?					

De asemenea, elevii au vizionat, rând pe rând, scurte filmulețe realizate cu aplicația video Chatter Pix Kids și au povestit fragmentele corespunzătoare din textele literare cărora le aparțineau personajele respective.

https://youtu.be/_2ihldDDRZM
https://youtu.be/fxGaGH4xpH4
https://youtu.be/-qeHeE5wH48

Au fost provocați, prin intermediul jocului de rol, să adreseze cuvinte de recunoștință, de laudă sau de compasiune personajelor din filmulețele create ori să dea sfaturi personajelor negative din aceste texte literare.

După aceea, au avut ca sarcină să găsească și ei personaje din texte literare care au ca trăsătură morală bunătatea. Copiii au enumerat asemenea personaje pozitive și au argumentat de ce pot spune lucruri bune despre aceste personaje.

Lecția a avut și un moment de evaluare prin intermediul jocului didactic ,,Bine sau rău?” realizat cu ajutorul platformei Wordwall.net.

https://wordwall.net/ro/resource/8311077

La final, le-a fost propus elevilor un proiect. Le-am spus că, în acea săptămână, vom sărbători ,,Săptămâna actelor de bunătate”. Fiecare dintre ei va face în fiecare zi câte o faptă bună, va completa Jurnalul faptelor bune, iar săptămâna următoare, vor împărtăși experiențele pe care le-au avut. Cu toate acestea, bunătatea nu se va termina la sfârșitul săptămânii! Au fost îndemnați să fie buni în fiecare zi, atât la școală, cât și acasă!

Competențe cheie din profilul de formare al absolventului de clasa a IV-a vizate :
-competențe sociale și civice;
-comunicare în limba maternă;
-competența digitală;
-a învăța să înveți.

Bibliografie:

-Programa de Educație civică, Anexa nr.2 la OMEN nr.5003/02.12.2014;
-Irina Terecoasă, Elena Niculae, suport de curs „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți", modulul II „Aplicarea noului Curriculum național pentru învățământul primar. Disciplina de studiu din perspectiva didacticii specialităţii. Disciplina Educație Civică" , București, 2019;
-Cleopatra Mihăilescu, Tudora Pițilă, „Educație civică. Culegere de texte pentru clasele III-IV", Editura Aramis, București, 2003.

METODE MODERNE APLICATE LA ORELE DE LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR LA SCHIȚELE LUI ION LUCA CARAGIALE

Prof. înv. primar Mihai Nicoleta
Şcoala Gimnazială "Alexandru Odobescu", Urziceni

Metoda pălăriilor gânditoare se poate aplica la textul „*Vizită...*", deoarece presupune implicarea creativă a elevilor și interpretarea pe roluri în funcție de culoarea pălăriei alese. Cele șase pălării sunt de culori diferite, iar fiecare culoare va provoca copilul care o poartă să gândească astfel: albul este cel care informează, roșul este cel care spune ceea ce simte, galbenul caută lucrurile pozitive și creative, negrul caută lucrurile negative, greșite, verdele caută prin creativitate să ajungă la noi idei, albastrul este cel care conduce celelalte pălării și se ocupă cu respectarea regulilor. Elevii vor fi așezați în grupe. Vor fi șase echipe, corespunzătoare fiecărei pălării. Fiecare echipă este lăsată să-și pregătească răspunsul, elevii vor conlucra pentru a pregăti un răspuns pe care îl v-a prezenta elevul ales lider. Se poate face schimb de pălării, deci cei care au alte idei pot trece la altă culoare astfel ajungând la alte idei.

În cazul echipei **cu pălăria albă** pe cap se face o analiză obiectivă a situaţiilor! Se așteaptă ca ei să prezinte exact faptele din schiță:

Era ziua de nume a lui Ionel Popescu.

- Autorul îi oferă cadou o minge mare de cauciuc.
- Mama și fiul au fost plăcut surprinși de cadou primit.
- Ionel s-a prezentat îmbrăcat ca un maior de roșiori.
- Doamna discută cu vizitatorul, iar băiețelul deranjează slujnica, ce făcea cafea.
- Mama îl strigă pe Ionel și îl alintă.
- Copilul se joacă cu o tobă și o trâmbiță făcând mare zarvă.
- Doamna Popescu solicită copilului să înceteze pentru că ea „moare".

În cazul echipei **cu pălăria albastră** încercăm să oferim o privire de ansamblu asupra faptelor!

- Care credeți că a fost intenţia autorului când a scris această operă?
- Care învățături putem extrage din acest text?
- Definirea, extragerea clară a problemei, concluziei.
- Concluzia: Educația unui „maior" prost crescut, cu mamă cel puțin la fel de încântată de comportamentul oripilant al bietei odrasle…
- Dar dacă aducem în fața copiilor exemple ca acesta, șansele ca să se îndrepte ceva, atunci când cresc mai mari. Sau măcar sperăm!

În cazul echipei cu **pălăria verde** încercăm, să oferim o gândire creativă care se bazează pe generarea de idei noi.

Imaginează-ţi alt mod în care s-ar fi putut termina acţiunea operei literare „Vizită..." de I. L. Caragiale.

După ce Ionel se trezește din leșinul provocat consumului de tutun, îi cere iertare mamei lui, pentru că a speriat-o rău, iar autorului îi cere și lui scuze, deoarece îi furase o tigară din pachetul lui.

Ionel va vorbi cu un limbaj adecvat musafirului, va spune că mama lui, îi cumpărase un costum de maior de roșiori și o sabie. Autorul era foarte surprins de comportamentul baiatului, care se transformase într-un copil educat și politicos.

Mama va lauda propriul copil pentru educația dată de ea. Cu adevărat Ionel era mult mai cuminte și mult mai educat. Va servi musafirul ajutorul jupânesei cu o dulceața, pe care o știa el că este mai bună și mai delicioasă.

Când autorul Ion Luca Caragiale va ajunge acasă, va povesti tuturor cunoștințelor, că nu a mai văzut un așa copil politicos și bine educat.

- Ce credeți că s-ar fi întâmplat dacă Madam Popescu ar fi observat că Ionel i-a pus dulceață în pantofii musafirului?

- Madam Popescu iar părea foarte rău pentru ce a făcut micul răsfățat, dar l-ar și scuza, că el face șotii cu mult mai mari decât acestea!
- Madam Popescu îi spune fiului Ionel, că domnul s-ar putea, să îi ia mingea și să plece cu ea la un alt copil.

În cazul echipei cu **pălăria galbenă,** se așteaptă ca elevii, să gândească pozitiv şi vedem numai avantajele situaţiei!

- Imaginați-vă cum s-ar fi comportat Ionel în timpul vizitei dacă mama sa nu l-ar fi răsfățat atât de mult.
- Ionel s-ar fi comportat civilizat. Ar vorbi corect și cu un ton moderat. Ar cânta la instrumente melodii studiate și cântate corect, încântând musafirul cu un mic recital adecvat vârstei lui.
- Dincolo de defectele care ies în evidență, Ionel, ca oricare copil, are și calități. Care credeți că sunt acestea?
- Calitățile lui Ionel sunt: glumeț, cântăreț și un fiu iubitor.

În cazul echipei cu **pălăria neagră,** se așteaptă ca elevii, să facă o evaluare critică a faptelor (gândire negativă, se bazează pe evidenţierea greşelilor, a punctelor slabe şi a riscurilor)!

- Cu ce fapte din acest text nu sunteți de acord?
- Elevii vor enumera faptele lui Ionel: jocul cu mingea de cauciuc primită cadou, în casă, cântatul la instrumente, necăjirea jupânesei, furatul țigării de la musafir și fumatul ei, vărsarea cheselei în șoșonii musafirului.

- Dacă ați fi fost scriitori, ce fapte/ personaje/ nume ați fi schimbat la acest text? De ce?
- Elevii vor da nume de personaje: Ion (numele autorului), Denis (copilul problemă din filmul „Denis, pericol public"), Vasile, Mihai, Mirel etc.
- Faptele vor fi inventate: se putea arde atunci când a umblat la mașina de făcut cafea, s-a lovit la cap atunci când a leșinat, se poate tâia atunci când a răsturnat cheseaua cu dulceață.

În cazul echipei cu **pălăria roşie**, se așteaptă ca elevii, să spună ceea ce simt ei (gândire afectivă care se bazează pe emoţii, sentimente, intuiție):

- Imaginaţi-vă că sunteţi unul dintre personajele operei.
- Prezentaţi câteva întâmplări sau un personaj din punctul vostru de vedere.
- Ce v-a plăcut cel mai mult din aceast text?
- Ce ați simțit când ați citit acele fragmente de text?

Brainstormingul este o metodă foarte iubită de copii, deoarece este simplă și nu necesită mari pregătiri. După lecturarea textului „*Vizită...*", elevii sunt întrebați ce idei le vin în minte legate de cuvântul COPIL. Pot fi însușiri negative sau pozitive. Se scriu pe tablă ideile elevilor, toate în jurul cuvântului COPIL. Se așteaptă răspunsuri, idei potrivite sau mai puțin potrivite.

COPIL: ascultător, needucat, obraznic, poznaș, plictisit, frumos, inteligent, îmbrăcat elegant, mititel, neastâmpărat, energic, răsfățat.

Cele nepotrivite care vor fi respinse prin argumente sunt: matur, prea educat, fiu/unic la părinți, educat acasă, fuma cu acceptul mamei.

Copiii vor stabili împreună cu învățătoarea ce răspunsuri sunt potrivite.

Se vor primi și răspunsuri originale, din alt punct de vedere, cel al copilului. Copiii au altă viziune asupra întâmplărilor, un punct de vedere doar al lor, iar acestea vor fi bine primite și analizate împreună cu ceilalți colegi.

Steaua întrebărilor/explozia stelară

Vom aplica schița „*Vizită...*". Colectivul de elevi trebuie împărțit în 5 grupe a câte 4 elevi. Pornind de la steaua cu cinci colțuri, în fiecare colț avem câte o întrebare - cine?, ce?, când? , unde?, de ce? , iar cuvântul central este IONEL. Elevii formulează întrebării care sunt lipite pe coală flipchart, iar apoi se caută răspunsuri la întrebările notate pe steluțe.

Se așteaptă întrebări și răspunsuri ca: „Cine își serba onomastica?/ Ionel. "„Ce a primit Ionel cadou?/ Minge de cauciuc."„Când i s-a făcut rău?/ A fumat."„Unde a vărsat Ionel cheseaua?/ În galoșii musafirului."„Cum se poartă mama cu Ionel?/ Îl răsfață."

Răspunsurile bine argumentate vor dovedi că elevii au înțeles textul și au conștientizat că Ionel a avut un comportament negativ. El este un exemplu negativ, ce nu trebuie să facă copiii.

Ciorchinele - metoda ciorchinelui se poate aplica pe schița *D-l Goe*.

În centru, pe tablă se scrie GOE, apoi cu ajutorul unor ovale asemănătoare boabelor de strugure, se completează în formă de ciorchine (descrescător) însușirile personajului central. Fiecare elev poate spune câte o trăsătură de caracter a personajului Goe. Astfel se completează ciorchinele și elevii reușesc să identifice trăsăturile morale și fizice ale lui Goe.

Sunt așteptate răspunsuri ca: răsfățat, repetent, prost crescut, obraznic,șantajist, mofturos, nerăbdător, arogant, leneș, nu știe să se comporte în societate, impertinent, șiret.

Astfel, prin participarea activă a elevilor, lecția devine interesantă, se poate înțelege mesajul etic al textului, elevii găsesc trăsăturile de caracter ale personajului principal, Goe și înțeleg că acest copil nu se comportă corect.

Cvintetul - Este o poezioară alcătuită din cinci versuri. Fiecare vers are anumite cerințe. Aplicat pe schița „*D-l Goe…”*, ar fi astfel:

Primul vers reprezintă un singur cuvânt/substantiv, reprezentativ din text.

Al doilea vers este alcătuit din două cuvinte/adjective.

Al treilea vers este alcătuit din trei cuvinte care exprimă acțiuni/verbe -ind,-ând.

Al patrulea vers este format din patru cuvinte care alcătuiesc o propoziție despre personajele din text**.**

Al cincilea vers este un cuvânt/concluzie

Elevii vor citi răspunsurile în fața clasei după ce vor avea cinci-zece minute de gândire.

Sunt așteptate răspunsuri ca:

Pentru GOE din schița *D-l Goe:* „Un copil prea răsfățat de către „cucoanele din familie”. „Nerăbdător în legătură cu mijloacele de transport în comun și situațiile reale din viață.”„Jignind și țipând la membrii familiei. Dar și la necunoscuții cu care intră în contact direct.**”„** Trăgând de obiecte ce nu îi aparțin.**”„**Repetent la școală și totuși premiat de către familie cu o excursie, pe care nu o merită.

Sunt acceptate și alte răspunsuri care denotă că elevul a înțeles textul, a extras din text trăsăturile personajelor și a răspuns corect la întrebări. Se dezbate împreună cu elevii gestul doamnelor de a duce copilul în excursie pentru a-l stimula să treacă clasa.

Bibliografie:

1.Goia, Vistian, *Literatură pentru copii şi tineret (pentru institutori, învăţători şi educatoare)*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2003.

2.Marinescu, Valeriu (2004). Didactica limbii şi literaturii române în contextul actual al reformei în educaţie (capitolul Literatura pentru copii).

3.Molan, Vasile (2015). Comunicare în limba română și Limba și literatura română în învățământul primar.

METHODOLOGY OF THE 21ST CENTURY IN TEACHING EFL CLASSROOMS

Teodorescu Elena-Irina
Școala Gimnazială Rareș Vodă, Ploiești

The educational process has been submitted to numerous and bewildering changes recently due to online orientation and increasing technological innovations in education. Consequently, there has been a change in both teaching and methodology as they have to cater for students' needs more than ever and a rapid adaptation to new approaches and techniques especially in the EFL classroom. Obviously, this resulted in new styles of learning and behaviours which mirror precisely the recent changes in our educational system.

All schools need to introduce technical innovations or else the education offered will no longer serve the challenges of the times. In order to prevent this from happening, it is absolutely necessary to develop digital education and integrate it with traditional patterns. Digital, interactive and student-centred activities are becoming a vital component of the 21st century methodology. Therefore, watching video tutorials on youtube has become widely used during the online lessons. It seems that they are highly captivating and useful if chosen according to a certain topic and motivate students to create their own presentations and youtube materials which eventually they share afterwards.

Another modern tendency of the educational process is gamification. It involves the use of game mechanics to build educational processes that enhance the development of student's engagement and competitive spirit. This method may make use of points, leader ratings, direct contests, stickers or badges. It can also use material or non-material incentives for good academic performance, which are more popular with young learners. Gamification has demonstrated its efficacy especially on increasing students' motivation which is considered to be the key to successful learning attempts. Moreover, the method has brought significant improvement in promoting team building and it has contributed to developing communication skills. Students have increased the speed and quality of assimilation of new knowledge and remained engaged in the activity for a longer period of time.

One similar tool in modern education today is represented by teaching podcasts. Their popularity has increased even among the most famous online platforms and giants such as Apple or Google which create their own podcasts. Basically, they are similar to videos but unlike regular lectures, students can listen to podcasts even without interrupting routine tasks, for example, during cleaning or on the way to school, instead of listening to music. Students can listen to recorded audio lectures from their own instructors to better understand a complex topic, or revise the material before an exam.

Online teaching has forced teachers and students to adapt to a new way of evaluating their performance, that is online assessment. The grading system has completely changed while working online as the assessment should be objective and valid for both teachers and students. Moreover, it should give a clear picture of the progress the students have made. The automation, pre-set tests and interactive evaluations have come to help the evaluation process and offer the correct feedback to students. Online assessment has meant a total reconsideration of the evaluation instruments, criteria and the types of items chosen for this purpose. It has simplified the evaluation process and the whole testing of knowledge. Using the computer and some intricate software to measure and calculate grades, even to compare students' performance by using graphs, has meant the digitalization of the grading process. This made students more aware of their progress and more motivated to integrate this new method of assessment in their daily practice.

The online courses have begun to prove their efficacy as they come with the advantage of enabling students to study the materials at a personal pace and in a less stressful environment. Due to this advantage more and more schools and educational establishments are promoting online courses which are easier to organize and cost-effective. What is more, many students are willing to enroll to

such courses as they feel more comfortable at home and save time for their hobbies. So, another method of the 21st century is self-education which helps the students become the architects of their own learning success and formation. Developing the necessary skills for self-education has also represented a new challenge of the modern educational system.

All the methods discussed above have definitely changed the teaching strategy used in EFL classrooms and have developed skills of the 21st century in both students and teachers. Maybe their efficacy will be felt better over decades, but for the time being students have to adapt to these rapid changes like real chameleons. Who knows what the future may bring?

ELEVUL ÎN CONTEXTUAL SOCIETĂȚII CONTEMPORANE

Profesor: Serban Liliana
Scoala "I. Al. Brătescu-Voinești", Târgoviște

Volumul mare al informațiilor, schimbările rapide ale societății contemporame, diversitatea și bogăția ofertelor din toate domeniile de interes solicită într-un mod extraordinar abilitățile elvilor din școala actuală.

In mod evident, șsoala trebuie să mențină trează curiozitatea elevului modern, punând la dispoziția acestuia metode noi, inovative, care să impulsioneze cunoașterea, formandu-i acestuia acele abilități specifice societății contemporane.

Prin urmare, elevul devine o oglindă a școlii de astăzi, reflectând pefrormanțele sau punctele slabe ale acesteia.

Pentru a performa în societatea contemporană, elevul de astăzi trebuie să manifeste comportamente și atitudini specifice unui set complex de abilități de viață.

Sunt necesare astfel dezvoltarea unor competențe care să corespundă în mod real nevoilor societății moderne:

Creativitate și curiozitate intelectuală
Responsabilitate și capacitate de adaptare
Informații și abilități media
Competențe de comunicare
Capacități de colaborare și interpersonale
Auto-formare
Responsabilitate socială
Gândire critică și gândire sistemică
Identificarea, formularea și soluționarea problemelor

Create în paradigma unui context educațional în care elevii să poată fi capabili să aplice cunoștințele și să exerseze deprinderile și atitudinile dobândite, aceste competence ajută la conștientizarea relevanței acestora în rezolvarea problemelor din viața cotidiană.

Sistemul educațional trebuie astfel gândit într-un mod care să constituie contextul unei abordări crosscurriculare a competențelor cheie, presupunând formarea elevilor pentru a rezolva probleme specifice celor din viața reală.

Obiectivul fundamental al școlii devine astfel orientarea finalităților educației înspre dimensiunile fundamentale ale existenței umane (a fi, a ști, a face, a conviețui) care configurează în mod specific setul abilităților de care omul contemporan are nevoie pentru a lua deciziile potrivite împlinirii aspirațiilor la o viață de calitate.

Focalizarea activităților pe formarea comportamentelor adaptative, valorificarea și crearea unor situații de învățare care transpun elevii în viața reală și realizarea de conexiuni între competențele specifice disciplinelor din trunchiul comun și abilitățile de viață sunt doar câteva din obiectivele de referință ce defines educația modernă.

AMPRENTA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC ASUPRA VIITORULUI ABSOLVENT

Prof. Daniela Badea
Școala Gimnazială „Rareș Vodă" Ploiești

Motto: „Şcoala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoştinţele generale de care, bineînţeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucţia. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, şi aceasta este educaţia." Gaston Berger

În ultimul deceniu școala românească a făcut mari progrese în alinierea procesului instructiv-educativ la standardele europene. Implementarea la nivel național a unor proiecte și programe de formare internaționale au avut ca scop dezvoltarea profesională a unui număr impresionant de cadre didactice, care au învățat să abordeze și să aplice la clasă, noi și variate metode de predare-învățare-evaluare. În același timp au fost puse la dispoziția noastră menumărate resurse educaționale, site-uri,sau aplicații, în ultima perioadă numărul lor fiind tot mai mare și accesul mai ușor, pe măsură ce învățământul s-a digitalizat.

Perioada de învățare online a pus la încercare sistemul de învățământ din majoritatea țărilor. Ne-am adaptat din mers, atât noi profesorii, cât și elevii. Ne-am procurat laptopuri, tablete și telefoane, am învățat să utilizăm platformele educaționale, care au devenit sălile noastre de clasă, am învățat să creem lecții și teste, să predăm utilizând diverse instrumente, să interacționăm cu elevii prin mijloace de comunicare virtuală.

Cea mai mare provocare pentru mine, și sigur pentru majoritatea colegilor mei, a fost captarea atenției elevilor la lecțiile online și stârnirea interesului pentru noțiunile predate. Am urmat diverse cursuri, am dobândit abilități și am creat resurse educaționale interesante și atractive, totul pentru ca elevii mei să fie atrași de lecțiile pe care le predau, facilitându-le astfel accesul la informații, dezvoltarea competențelor specifice obiectului. Pentru ca rezultatele să fie bune, acest mod de desfășurare a orelor a solicitat din partea elevilor un efort mai mare, fiind nevoie de studiu individual în mai mare măsură, efectuarea și încărcatea temelor pe platforme, realizarea de proiecte la majoritatea materiilor. Pe de altă parte, am antrenat elevii în activități extrașcolare online: concursuri tematice, activități culturale, dezbateri, diverse activități recreative, lectură, tururi virtuale, etc. Am încercat astfel să creez o punte de legătură cu modul în care desfășuram astfel de activități în școală.

Școala își pune totdeauna o puternică amprentă asupra viitorului oricărui elev. Din acest motiv, noi profesorii, suntem pentru aceștia, nu numai cei care îi învață carte, ci și un exemplu moral, un model de urmat, un far care luminează drumul spre o viitoare carieră. Educația, pregătirea pentru viață și societate este un proces complex care presupune colaborarea permanentă profesor-elev-părinte. Dacă elevul învață anumite reguli, principii, valori etice și morale în școală, iar acestea nu sunt respectate și nu au valoare în familie, atunci acel copil va fi bulversat, de cele mai multe ori nu va ști ce să înțeleagă sau să aleagă. Iar pandemia și învățământul online a fost o perioadă propice unei astfel de situații. Unii părinți au confundat învățatul de acasă cu o vacanță prelungită și au antrenat copiii în tot felul de activități în timpul programului de școală, alții au tolerat absențele copiilor de la lecțiile online deși au fost înștiințați de profesori de situație, alții au fost indiferenți. Au fost și unele cadre didactice lipsite de interes sau greu adaptabile la situație. Iar acest lucru s-a simțit când elevii au revenit fizic la școală, în bănci. Faptul că nu au interacționat face to face între ei și cu profesorii le-a schimbat comportamentul multora, pierzând o parte din deprinderile dobândite în toți anii de școală anteriori. Socializarea în exces pe rețele viruale a dus la lipsa de comunicare directă eficientă, constructivă.

Un alt impediment cu care ne confruntăm la ora actuală este faprul că, aproximativ două treimi dintre elevi sunt foarte slab pregătiți la majoritatea materiilor. Asta în condițiile în care materia a fost parcursă. Este evident faptul că acest lucru a creat mari goluri în cunoștințele ce trebuiau învățate, goluri care, cu greu poe fi acoperite. Anul școlar viitor, inevitabil aceste goluri se

vor adânci. Fără un efort considerabil din partea tuturor, elevi, profesori, părinți, dar mai ales elevi, viitorul acestei generații poate fi compromis.

Sunt însă destui elevi pe care școala online nu i-a împiedicate să învețe, să se pregătească, să facă temele zilnic și să aibă rezultate școlare foarte bune. Ei sunt dovada că se poate. Se pot îmbina cu succes mersul fizic la școală cu utilizarea tuturor instrumentelor folosite online. Sunt resurse care ajută la predarea unor lecții dinamice, ineractive, interesante în sala de clasă, unde elevii pot asculta pe viu explicațiile profesorului (interesat ca elevii săi să asimileze totul cât mai ușor), pot schimba idei cu colegii, pot propune soluții la probleme sau pot prezenta proiectul pe care l-au realizat cu mijloace digitale.

Deci care este diferența între acești elevi, cei care învață în orice condiții, și ceilalți? Care este diferența între părinții acestor copii și ai celorlalți? Răspunsul este simplu: mentalitatea pe care o au față de școală și tot ce reprezintă această instituție, respectul față de educație. Atâta timp cât sunt elevi (și părinți) care nu au respect față de educație și educatori, nu vor putea avea în societate locul și cariera la care visează. Nu vor fi competitivi și nu vor avea respect pentru munca pe care o fac.

Iată provocarea pe care o are școala românească: să schimbe mentalitatea oamenilor față de educație, să aducă în conștiința acestora respectul cuvenit instituției numită școală și celor care fac educație. Avem în țară cadre didactice bine pregătite, cu dragoste de meseria pe care au și de copii, avem elevi deosebiți, olimpici naționali și internaționali, cei care pleacă să studieze în străinătate la cele mai prestigioase universități (din care puțini se mai întorc). Aceștia fac cunoscută în lume România, școala noastră. Dar noi, cadrele didactice, avem menirea și datoria să deschidem mințile și inimile tuturor copiilor, să le trezim spiritul și respectul pentru școală, învățătură, pentru țara în care s-au născut și pentru muncă. Munca de elev, munca în familie, munca în cadrul viitoarei profesii pe care vor alege să o practice. Și să înțeleagă că pasiunea pe care o pun în muncă le va asigura o carieră de succes. Esențial este să dorească cu adevărat să ajungă acolo. Și totul începe din primii ani de școală. Absolventul de gimnaziu sau de liceu are multe oportunități de a continua studiile. Important este bagajul de cunoștințe, cultura generală, abilitățile și competemțele dobândite până atunci. Iar învățământul românesc oferă tutror copiilor și tinerilor toate acestea. Depinde de aspirațiile fiecăruia.

INTERNETUL, DE LA PROVOCARE LA PRACTICĂ ÎN DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE A COPIILOR DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ

prof. psihopedagog Prisneac Simona-Isabela
Școala Gimnazială Specială – CRDEII, Cluj-Napoca

Antrenând abilitățile și competențele elevilor în realizarea unei multitudini de sarcini instructiv-educative, învățarea este un proces care devine cu atât mai activ, cu cât Internetul ocupă un segment din ce în ce mai semnificativ în transmiterea și operaționalizarea cunoștințelor elevilor.

De ce am folosi Internetul în activitatea didactică sau instrumente digitale pe care acesta le pune la dispoziție?

În primul rând pentru că este noul limbaj de comunicare cu copiii, motiv pentru care mi-am dorit să comunic cu elevii mei prin cât mai multe provocări digitale pentru a-i aduce aproape de mine, de școală, de educație și, în final, de autoeducație.

În al doilea rând, în contextul pandemic actual, altfel nu se poate. Dar dincolo de provocările pe care le ridică utilizarea acestor instrumente de lucru transpuse în activitățile didactice, trebuie recunoscut faptul că există și o altă dimensiune a provocării pe care învățarea de tip e-learning o ridică multora dintre noi, și anume accesibilitatea redusă sau inexistentă a celor aflați în situații sociale și economice vulnerabile. Lipsa device-urilor, a accesului la internet și a unei alfabetizări digitale adecvate sunt bariere semnificative în realizarea acestui tip de învățare.

Odată ce aceste bariere dispar, instrumentele digitale devin o oportunitate a unei educații incluzive de calitate. Pe de o parte, într-un mediu școlar online sigur și prietenos, vor fi facilitate și dezvoltate relaţii interpersonale pozitive bazate pe respect, empatie și discernământ atât între elevi, cât și între elevi și cadre didactice. Cadrul didactic nu va mai fi privit ca un furnizor de informații prestabilit, ci un facilitator al învățării, care nu funcționează pe baza dezideratului de a asigura asimilarea cât mai multor informații într-un timp cât mai scurt. Cadrul didactic va fi un îndrumător care va învăța elevii cum să învețe. Va ghida elevii cum să descopere informații, cum să selecteze aceste informații, cum să le analizeze/să le interpreteze și, apoi, cum să le transpună în activitatea de învățare, să le aplice în contexte practice, să le operaționalizeze. Pe de altă parte, într-un mediu de învăţare incluziv vor fi oferite oportunităţi tuturor elevilor de a realiza performanţe şcolare, indiferent de vârstă, de nivelul dezvoltării intelectuale sau de resursele financiare ale familiilor din care provin.

La vârsta școlară mică, în cadrul activităților sistematice derulate, cerințele și exigențele vor fi formulate progresiv pentru a structura, pe de o parte, dezvoltarea capacităților deja formate și generarea, pe de altă parte, a altora noi. Prin adăugarea noii dimensiuni a educației, cea online, elevii vor avea de înfruntat situații și contexte educaționale în care inteligența cognitivă nu va mai fi singura responsabilă de dezvoltarea armonioasă a personalității lor. Acesteia invariabil i se va alătura inteligența emoțională, capabilă să asigure o stare de bine emoțională, ce se transpune într-o condiție sine qua non a întregului proces de formare a elevului, care astfel va realiza achiziţii fundamentale în plan emoţional, social şi cognitiv.

Inteligenţa emoţională este necesară copiilor pentru a soluţiona probleme precum: relaţionarea cu colegii de clasă şi joacă, dificultăţile lucrului în echipă, managementul emoţiilor în condiţii de examen, adaptarea la un nou context cultural şi social, situaţii de pierdere (divorţul părinţilor, pierderea unei persoane dragi), situaţii imprevizibile.

Așadar, dezvoltarea abilităților emoționale ale elevilor, în orice context școlar ar fi, offline sau online, este necesară pentru a soluţiona probleme precum: relaţionarea cu colegii de clasă şi joacă, dificultăţile lucrului în echipă, managementul emoţiilor, situaţii de pierdere, adaptarea școlară.

În altă ordine de idei, în contextul dizabilității intelectuale ușoare și moderate integrarea instrumentelor digitale în cadrul situațiilor de învățare oferă un suport concret-intutiv ce poate facilita într-o măsură mult mai mare înțelegerea și achizițiile realizate de către elevi prin sunet și imagine, prin interactivitate, individualizare și atractivitate. Rolul cadrului didactic va fi acela de a dirija și de a regla procesul instructiv-educativ și corectiv-compensatoriu în funcție de

particularitățile elevilor (vârstă, gradul deficienței/tulburării, nivelul și specificitatea mijloacelor de comunicare, stilul și ritmul de învățare), eșalonând dificultatea sarcinilor în raport cu zona proximei dezvoltări a fiecărui elev.

Beneficiile pentru elevi vor fi multiple: dezvoltarea stimei de sine, conturarea unei imagini adecvate despre sine, reglare și autoreglare prin feedback prompt oferit, dezvoltarea motivației pentru învățare, creativitatea, imaginația, valorizarea (nimeni nu se simte exclus, fiecare contribuie într-un mediu sigur și prietenos, incluziv) și autonomia în activitate.

Un exemplu de bune practici pentru utilizarea instrumentelor digitale în dezvoltarea emoțională a elevilor cu dizabilitate intelectuală moderată și ușoară din ciclu primar ar fi activitatea ***„Să înțelegem mai bine emoțiile”***. Secvența de învățare a fost propusă unor elevi cu dizabilitate intelectuală moderată și ușoară din clasa a III-a.

Activitatea a debutat cu un joc de energizare „Cunoaște-mă după glas!”, în cadrul căruia elevii s-au aflat în poziția de a identifica pe rând vocea colegului care imită animalul/ pasărea pe care el însuși a denumit-o. În continuare, elevii au prezentat pe rând câte un lucru bun și unul rău care s-a petrecut cu o zi în urmă, exprimând o emoție legată de unul din cele două lucruri.

Activitatea a continuat cu un filmuleț educativ realizat de Human Behavior Research, „Cele 6 emoţii”, vizualizat pe platforma YouTube, care a prezentat caracteristicile principale ale emoțiilor de bază (expresii faciale și fizice), cu scopul facilitarii recunoșterii de către elevi (https://www.youtube.com/watch?v=Im1blfeluX4).

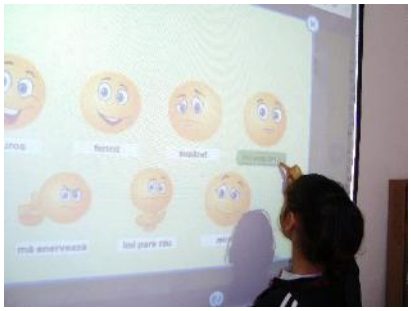

Elevilor li s-a propus apoi identificarea emoțiilor reprezentate prin imagini într-un joc interactiv derulat pe smartboard (din cadrul manualului digital de *Dezvoltare personală, clasa a II-a, https://www.manuale.edu.ro/*). Ei au asociat pe rând, la tabla interactivă, emoția reprezentată prin emoticonuri cu denumirea/descrierea corespunzătoare.

Cu ajutorul unor aplicații specifice tablei interactive: „Selectează imaginea” și „Anagrama”, elevii au putut asocia emoțiile ilustrate prin imagini cu denumirea corespunzătoare a emoției, din cele 3 denumiri date sau au putut rezolva anagrame cu ajutorul indiciilor (emoțiilor reprezentate prin imagini): uifre, ciferire, cărfi, stiretțe, zedugst, ruspinredre;

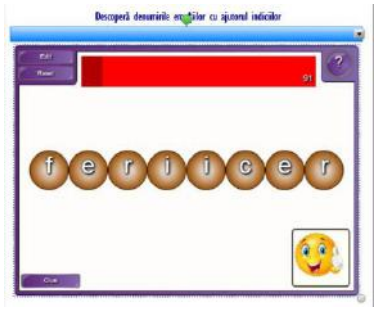

Secvența de învățare a propus ulterior un scurt brainstorming, în cadrul căruia elevii au analizat „Cum m-aș simți dacă?” în câteva situații concrete („Dacă ar trebui să spui o poezie la o serbare … ”, „Dacă ai întârzia la școală … ”, „Dacă ai crea cel mai frumos colaj din clasă pe o temă dată ….”, „Dacă ai construi un castel de nisip pe o plajă și un copil ar veni să ți-l strice … ”) și au identificat emoții care le fac bine și emoții care le fac rău, pe care apoi le-au clasificat în cadrul unui joc derulat pe tabla interactivă. În final, elevii au clasificat cu ajutorul unui joc online, emoțiile prezentate în imagini în categoriile solicitate (pozitive și negative).

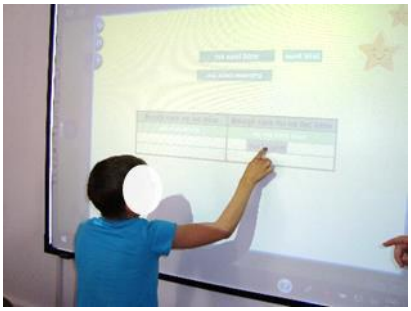

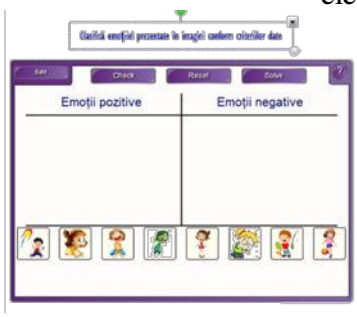

Activitatea a fost o foarte bună modalitate de a-i ajuta pe elevi să identifice și să înțeleagă emoțiile lor și pe ale colegilor lor în diferite situații concrete, de a recunoaște emoțiile care ne fac bine/rău și de a controla emoțiile care ne fac rău, pentru dezvoltarea/ învățarea unor comportamente dezirabile atât în

mediul școlar, cât și în mediul familial sau social/comunitar.

ÎNVĂȚAREA CU ZÂMBETUL PE BUZE

Autor : Anca Munteanu
Liceul Teoretic "Nichita Stănescu", București

Stilul de învățare, metodele de învățare, precum și strategiile de învățare eficiente, în vederea dezvoltării și încurajării autonomiei elevului în învățare, trebuie să fie unul din scopurile esențiale ale cadrului didactic. Rolul profesorului trebuie să fie acela de a-l sprijini pe elev în vederea asumării procesului de învățare, în vederea implicării active a elevului în descoperirea cunoașterii. Sprijinirea și încurajarea elevilor în vederea identificării propriilor interese, în dezvoltarea motivației cognitive și a celei intrinseci, - precum și activarea voinței care să pună în act aceste interese, ar trebui să ne preocupe, în ceea privește parcursul educațional al elevului.

În acest sens, propun elevilor activități prin care să înțeleagă faptul că fiecare dintre ei are un stil specific de învățare, să-l poată identifica și de asemenea, să cunoască acele puncte forte ale acestuia. Identificând apoi metodele corecte de învățare, dar și erorile pe care le desfășoară elevii în procesul individual de studiu, vor putea fiecare să acceseze acele resurse care să-i reconecteze cu învățarea, care să-i ajute să-și îmbrățișeze rolul de elev, să se reacomodeze cu acest proces care implică efort voluntar susținut, îndelungat, care clădește caracterul în formare al copilului.

Proiectul de lecție propus a fost realizat în mediul online, pe platforma Google Classroom, prin aplicatia Google Meet. A fost propusă pentru clasa a VI-a și are ca scop "Dezvoltarea atitudinilor și motivației pozitive pentru activitățile școlare" și următoarele competențe și obiective operaționale:

Competențe generale :

1. Reflectarea asupra motivației și eficacității strategiilor pentru progres în învățare

Competențe specifice :

3.1 Auto-evaluarea progreselor în învățare, utilizând instrumente simple de planificare și monitorizare

Obiective operaționale :

O1 : să enumere cel putin două erori în procesul de învățare a personajului prezentat în studiul de caz

O2 : să găsească minim două emoții negative care apar la personajul prezentat

O3 : să analizeze, precizând minim două efecte negative ale unui proces de învățare deficitar

O4: să identifice o strategie de învățare, denumind metode eficiente, ca alternativă la studiul de caz prezentat, lucrând în grup

Pentru etapele lecției au fost create și special alese, resurse digitale atrăgătoare pentru elevi, necesare pentru atingerea obiectivelor.

Profesorul le comunică elevilor faptul că în urma activității pe care o vor desfășura împreună, ei vor putea identifica metode de învățare care să le permită să-și îmbunătățească stilul de învățare, vor putea identifica erori care împiedică obținerea unor rezultate dorite la activitățile școlare, emoții negative ce însoțesc nerespectarea propriilor obiective de asimilare a cunoștințelor predate, efecte negative ale unui proces de asimilare deficitar, dar și modalități prin care să-și dezvolte o strategie eficientă de învățare.

Pentru captarea atenției, a fost realizată o resursă digitală în aplicația wordwall, ce presupune prezentarea de către profesor a unui material ce prezintă elevilor cateva metode eficiente și câteva erori de învățare (https://wordwall.net/resource/13535300/metode-eficiente-si-erori-de-invatare). Elevii au ca sarcină să identifice și să încadreze în categoria adecvată conținuturile prezentate.

Dirijarea învățării s-a realizat prin vizualizarea unui film educativ (https://www.youtube.com/watch?v=WX-pCRN0bcY), constând într-un studiu de caz, din care elevii au putut surprinde erori pe care le pot realiza aceștia, dar și metode corecte de învățare. Dependența de internet, de care cei mai mulți dintre elevi nu sunt constienti că ar putea reprezenta o dificultate în cazul lor, sau în cazul altora, - este unul din factorii majori care împiedică

desfășurarea optimă a activității de învățare. După vizionare, elevii au fost provocați să identifice următoarele aspecte : erorile făcute de personaj cu privire la rutina de lucru/studiu; emoțiile personajului în condițiile în care nu-și atinge scopurile propuse; efectele unui stil de învățare deficitar; elemente pe care le au în comun cu personajul prezentat, constând în greșeli educaționale, ce împiedică o învățare eficientă; strategii eficiente care să le permită să-și îmbunătățească atât stilul, cat și performanțele școlare.

Pentru fixarea cunostințelor, elevii au fost provocați să colaboreze și să găsească împreună „bucuria învățării" ,adică o strategie eficienta, care să-i ajute să obțină îmbunătățirea performanțelor școlare, emoții pozitive cu privire la efectele pe care le pot obține printr-un stil de învățare eficient și o stare de mulțumire de sine. Acest moment al lecției a fost realizat în aplicația Jamboard Google, care le-a permis elevilor să beneficieze de multiplele efecte benefice ale lucrului în grup și să poată coopera în vederea realizării sarcinii de lucru propuse.

În aplicația learningapps.org a fost realizat un joc didactic pentru elevi, de tipul "Vrei să fii milionar?", în care au fost provocați să răspundă la câteva întrebări, pentru a diferenția erorile de învățare, de comportamentele eficiente, necesare dezvoltării unui stil care să permită succesul școlar însoțit de satisfacția dată de îmbogățirea cu conținuturile școlare, - aspecte necesare pt asigurarea retenției și a transferului (https://learningapps.org/display?v=pqthzcsgc21) .

Învățarea prin cooperare, precum și reîntâlnirea cu ceea ce înseamnă deprinderi corecte de învățare, îi pot ajuta pe elevi să-și deblocheze motivația cognitivă, să acceseze propriile resurse și să repună în funcțiune motorul voinței, în vederea redobândirii propriei capacități de dezvoltare și să se bucure de o "învățare cu zâmbetul pe buze".

BIBLIOGRAFIE :

- Programe și activități de consiliere pentru dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale elevilor. Ghid pentru profesorii consilieri școlari (2020), Centrul National de Politici si Evaluare in Educatie, Unitatea de Cercetare in Educatie, prof.coordonator Angela Andrei, Editura didactica si pedagogica , Bucuresti
- Adriana Baban (2001), Consiliere educaţională, Ghid metodologic pentru orele de dirigenţie şi consiliere, Cluj-Napoca;
- Manuela Gulei, Adela Serea (2011), Orientarea și consilierea în carieră – Ghidul profesorului, Editura Spiru Haret, Iași

ÎNVĂȚAREA CENTRATĂ PE ELEV

Andrei Simona
Colegiul Național de Informatică Matei Basarab Rm. Vâlcea

Învățământul tradițional era preocupat de finalitatea formării, se concentra , se axa pe transmiterea cunoașterii dinspre educator spre educat, iar această relaționare , poziționare era sintetizată la nivelul raportului subiect al educației- obiect al educației.
Perspectiva pedagogică modernă reconsideră acest tip de relație din punctul de vedere al valorificării semnificațiilor teoriilor învățării, afirmând că beneficiarul procesului educațional nu este un simplu obiect al instruirii, ci trebuie considerat subiect al formării și , mai mult decât atât, el trebuie implicat la nivelul propriului proces de formare într-un mod activ.
Așadar, această schimbare de perspectivă, privește raportul care se stabilește între cele două categorii de participanți la actul educațional, respectiv educatori și educați, formatori și beneficiari. De aici reiese reconfigurarea relațiilor dintre componentele acțiunii educaționale, o deplasare a accentului de pe ce se predă la ce se învață. John Dewey a surprins necesitatea acestei perspective, pornind de la legătura dintre ce se învață și cum se învață, de aici reieșind conceptul de experiență de învățare.
În prim planul acțiunii educaționale se află educatul, beneficiarul acesteia . De la el se pornește și jurul căruia ar trbui să se organizeze, proiecteze întreg demersul educativ, cu tendința de a deschide acest demers spre viața reală.
Învățarea centrată pe copil are la bază o bună cunoaștere a particularităților acestuia , precum și identificarea acelor momente în dezvoltare care fac posibilă stimularea specifică în vederea dobândirii unor achiziții în plan cognitiv, afectiv, emoțional, comportamental în strânsă legătură cu nevoile generate de o anumită etapă , stadiu de dezvoltare și de o configurație a condițiilor interne și externe ale învățării.
Se consideră că activitatea instructiv- educativă are menirea de a furniza experiențe de învățare capabile să stimuleze potențialul copilului , să- i delimiteze arii de cunoaștere la nivelul cărora să-și poată manifesta liber inițiativa, dorița de a cunoaște , de a-și perfecționa abilitățile de explorare , de a valorifica resursele într-o manieră adecvată care vine în întâmpinarea propriilor nevoi, adică să pună în centrul ei elevul, beneficiarul acțiunii educaționale.
Nu trebuie înțeles faptul că identificarea nevoilor educaționale individuale se reduc la un simplu demers de constatare. De aceea, el trebuie urmat de eforturi sistematice în direcția satisfacerii acestor nevoi , în contextul corelării lor cu specificul finalităților educaționale. Acest lucru determină diferențierea învățării și abordarea individualizată, chiar personalizată. Se deschide astfel drumul spre parcursuri de formare flexibile, adaptabile, adaptate nevoilor fiecărui elev de formare.
Învățarea centrată pe copil are o mare influență asupra manierei de construcție a conținuturilor curriculare , dar și a metodologiei folosite , în scopul punerii în acord a copilului cu domeniile cunoașterii. Se ține cont astfel de ritmul de învățare al fiecărui copil , precum și de un alt mod de reorganizare a materiei , de concepere a acesteia, de implementare a politicilor educaționale, toate acestea în scopul punerii în valoare , eficientizării potențialului beneficiarului , stimulării particicipării sale active în toate etapele actului didactic. Se impune așadar, folosirea unei metodologii active și plasarea copilului în situații variate , care să-l pună în situații de explorare nemijlocită , în contact direct cu obiectele și fenomenele realității . Este imperios necesar să existe o concordanță între finalitățile urmărite, conținuturile de transmis, metodologia folosită , evaluare , toate venind în sprijinul elevului, al nevoilor individuale , în scopul unui demers didactic eficient.
Bibliografie :- Cosmovici , A., Psihologie generală, Editura Polirom, Iași, 1996;
-Sălăvăstru, D., Psihologia învățării. Teorii și aplicații educaționale, Editura Polirom, Iași, 2009.

CULTIVAREA EXPRESIVITĂŢII LIMBAJULUI ELEVILOR DIN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

prof. înv. primar Chivu Anișoara Florentina
Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu" Fetești

Elevul este oglinda învățământului, așadar este și oglinda cadrului didactic. Considerăm ca fiind foarte important ca elevul de astăzi, adultul de mâine, să dețină abilități de comunicare, competențe de literație în susținerea unui discurs. Susținem ca fiind importantă cultivarea expresivității limbajului încă din învățământul primar. Trebuie remarcat că orice cuvânt posedă expresivitate şi că aceasta poate fi pusă în evidenţă prin procedee diferite. Expresivitatea este o problemă a stilului individual: punerea în evidenţă a valorii expresive depinde de factorul subiectiv, de individ.

Vorbitorului i se oferă posibilitatea de a alege şi combina un mare număr de mijloace lingvistice, de a atribui unora dintre ele alte semnificaţii decât cele obişnuite într-un domeniu de activitate oarecare. Sensul unui cuvânt poate fi deformat de sensibilitatea individului.

Când comunicarea este calmă, obiectivă, deconectată afectiv putem vorbi despre un nivel zero al expresivităţii. Calitatea nuanţei depinde de particularităţile emiţătorului, de contextul în care are loc comunicarea.

Vocea vorbitorului este foarte importantă atunci când dorim să transmitem o informaţie. Aspectele vocii despre care ar trebui să ştim cum să le controlăm sunt tonul, volumul, ritmul vorbirii, pauzele, pronunţia, varietatea vocală, dialectul şi articularea.

Am putea să le propunem elevilor să facă un exerciţiu de imaginaţie, considerându-se a se afla în faţa unui auditoriu şi aflându-se în postura susţinerii unui discurs. Dacă vorbim despre volumul (nivelul de intensitate sonoră a glasului) vocii oratorului, aceasta ar trebui adaptată la acustica sălii, mărimea publicului şi la zgomotul de fond. Nu vom uita un aspect important: vocea noastră ni se va părea mai sonoră decât ascultătorilor.

Tonul poate fi definit ca nivelul înălţimii vocii unui vorbitor. Modificările acestuia se numesc inflexiuni. Inflexiunile fac diferenţa dintre rostirea unui „Aha!" victorios, exclamat la aflarea unui adevăr de mult căutat şi acel „Aha" şoptit, atunci când descoperim că adevărul presupus este o minciună. În urma citirii cu glas tare a frazei anterioare, aflăm că vocea are un ton înalt în cazul primului „Aha!" şi, dimpotrivă, unul grav în cazul celui de-al doilea.

În conversaţii uzuale, folosim din instinct inflexiunile pentru a transmite sentimente şi emoţii. În caz contrar, se instalează monotonia.

Ritmul reprezintă rapiditatea cu care o persoană vorbeşte. Cel mai bun ritm depinde de însuşirile vocale ale emiţătorului, starea pe care vrea să o producă, specificul publicului şi evenimentul la care ne aflăm. Frecventele greşeli care pot apărea şi care pot fi evitate sunt: impunerea unui ritm atât de lent, încât ascultătorii ajung să se plictisească sau ritmul rapid care poate duce la pierderea ideilor în rândul auditoriului.

Pauzele în vorbire sunt acele întreruperi temporare în prezentarea orală a unui discurs. Mark Twain spunea: „Cuvântul corect poate fi eficient, dar nici un cuvânt nu este la fel de eficient ca o pauză făcută într-un moment potrivit." De reţinut este să nu umplem tăcerile cu „ăăă" sau „mmm". Aceste pauze vocalizate pot naşte concepţii negative în privinţa inteligenţei emiţătorului, creând impresia că are ceva de ascuns. Pentru că nucleul lucrării îl reprezintă şcolarul mic, această latură a expresivităţii depinde de experienţa vorbitorului, aşadar reprezintă un aspect pe care nu-l vom aborda la această vârstă. Pentru ca vocea să devină interesantă şi expresivă este important să modificăm ritmul vorbirii, tonul şi volumul pentru a evita acea voce lipsită de inflexiuni despre care aminteam anterior.

Un alt aspect important al expresivităţii îl reprezintă articularea sunetelor în vorbire. O articulare neglijentă înseamnă o rostire imprecisă a anumitor sunete. Acest aspect reprezintă o cauză a unei pronunţii greşite, dar putem articula un cuvânt clar şi totuşi să-l pronunţăm eronat. De exemplu, dacă rostim „mingie" sau „ecsamen" facem greşeli de pronunţie, chiar dacă articulăm

corect sunetele. Se cunoaşte faptul că „lasă-mă” nu se pronunţă „lasmă”, însă se continuă cu o astfel de articulare incorectă a cuvintelor. Cadrele didactice au obligaţia de a corecta permanent articularea neglijentă a elevilor. Shakespeare spunea: „Corectaţi-vă puţin vorbirea, ca să nu vă stricaţi norocul.

Corpul vorbitorului, şi ne referim aici la postură, expresie facială, gesturi, contact vizual – toate influenţează modul în care ascultătorii reacţionează faţă de un vorbitor. Maniera în care utilizăm aceste elemente şi alte mişcări corporale pentru a comunica face obiectul unui domeniu de studiu numit kinezică. Ray Birdwhistell, unul dintre inventatori, a apreciat că prin mişcările corporale se pot transmite peste 700.000 de semnale fizice. Cercetările au arătat faptul că aceste semnale au o importanţă majoră în comunicarea mesajelor de către emiţător. De asemenea, oamenii de ştiinţă au recunoscut ceea ce observa istoricul grec Herodot cu peste 2400 de ani în urmă: „Oamenii au mai puţină încredere în ceea ce aud decât în ceea ce văd.” Atunci când limbajul trupului nu coincide cu spusele vorbitorului, ascultătorii dau crezare adesea în limbajul trupului, şi mai puţin în cuvinte.

Fiecare parte de vorbire creează o anumită expresivitate comunicării orale prin frecvenţa utilizării lor în vorbire, sub aspect lexical şi semantic, prin valoarea stilistică pe care o dobândesc în procesul vorbirii.

La nivelul structurilor morfologice au expresivitate:

- Gradul de frecvenţă a unor părţi de vorbire: în descrieri predomină substantivele şi adjectivele, iar în naraţiune sunt frecvente verbele şi adverbele;
- Absenţa unor părţi de vorbire este utilă în comunicare, de exemplu absenţa verbelor de declaraţie în dialog (*Schiţe*, de I. L. Caragiale);
- Folosirea unor forme pronominale purtătoare de valori expresivitate: dativul posesiv „E sufletu-mi ce arde de dor nemărginit” M. Eminescu; dativul etic „Mi ţi-l luă când…”
- Expresivitate au şi locuţiunile substantivale (mâini de aur, vorbe de duh), adjectivale, verbale (a sta de veghe, a o lua la sănătoasa, clipă de clipă);
- Au efect stilistic folosirea interjecţiilor şi onomatopeelor: „Cri-cri-cri / Toamnă gri…”. În demersul metodic se urmăreşte: recunoaşterea în texte literare, crearea figurilor de stil, utilizarea lor în vorbirea elevilor, în compunerile realizate.

Tipuri de exerciţii:

- Găsiţi cât mai multe însuşiri pentru substantivele date: soare, om, apă, floare;
- Aseamănă sau compară: alb ca…, aurii ca…, înalt şi drept ca…, şiret ca…, iute ca…, fricos ca…, amar ca…, dulce ca…, subţire ca…;
- Alăturaţi cuvintelor date însuşirile potrivite. Comparaţi ceea ce exprimă aceste grupuri de cuvinte cu altele, după modelul dat: rochie albastră ca un cer
  apă…, brad…, floare…
- Alăturaţi cuvinte-acţiuni, apoi comparaţi: calul aleargă ca fulgerul
  lacul…, trenul…, copilul.., râul…
- Alcătuiţi portretul fizic şi moral al colegului de bancă.
- Descrieţi animalul preferat.
- Prezentaţi pădurea în timpul unei furtuni.
- Comparaţi următoarele acţiuni după modelul dat: soarele arde ca un cuptor
  luna străluceşte…., fetiţa vorbeşte…
- Lângă următoarele cuvinte, aşezaţi altele care să exprime acţiuni făcute de om (personificare) Luna merge la culcare.
  Zorile…, Înserarea…, Umbra…, Pădurea…, Păsările…
- Scrieţi cinci propoziţii în care să exageraţi mărimea unor fiinţe sau lucruri (hiperbola) Turnul cetăţii se înalţă până la cer.

În procesul de formare a limbajului se vor avea în vedere următoarele aspecte: dezvoltarea vocabularului, extinderea aptitudinii de interpretare semantică şi polisemantică, perfecţionarea structurii gramaticale, a limbii vorbite şi expresivitatea corespunzătoare contextului.

Procesul de învăţământ este cel mai de seamă element pe traseul extinderii vorbirii. Dezvoltarea limbajului şi însuşirea limbii materne nu trebuie considerată doar o îndatorire a disciplinelor care se ocupă exclusiv cu dezvoltarea limbajului şi a comunicării orale. Propunem câteva modalităţi de îmbogăţire a limbajului şi a capacităţii de exprimare la şcolarul mic, prin intermediul unor exerciţii şi jocuri care au rolul de a stimula, în acelaşi timp, şi creativitatea copilului.

Bibliografie:

http://www.didactic.ro/materiale-didactice/expresivitatea-limbajului-manual-clasa-a-xa-ed-humanitas

Marian Barbu, *Metodica predării limbii şi literaturii române*, Ed. „Gheorghe Alexandru", Craiova, 2003

Stephen E. Lucas, *Arta de a vorbi în public*, Ed. Polirom, Iaşi, 2014

ELEVUL-OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Memet Nurten
Școala Gimnazială,,Spiru Haret"Medgidia

Proiectul Național de prevenire a consumului de tutun,alcool si droguri in rândul adolescenților, „Necenzurat" desfășurat in cadrul școlii a avut un mare impact asupra elevilor,dar si asupra părinților.

Cele mai recente studii arată ca,pentru cei mai mulți adolescenți consumul de droguri este parte componentă a unui stil de viață. Noile norme de prevenire folosesc materiale de instruire bazate pe abilități sociale intuitive, unde modele de comportament social sunt practicate,crescând astfel rezistența la tentația de a consuma droguri in rândul tinerilor.

Scopul acestui proiect este de a dezvolta, in rândul elevilor de 12-14 ani anumite aptitudini menite să-i determine să reziste influențelor anturajelor negative, de a înțelege corect efectele nefaste asupra sănătății individuale si colective. Pe lângă activitățile desfășurate in rândul elevilor, acest proiect a inclus întâlniri cu părinții,care au avut drept scop consolidarea relațiilor familiale,controlul si soluționarea conflictelor,precum si exersarea comunicării in familie.S-a urmarit de asemenea dezvoltarea unor atitudini pozitive si a unui climat educațional sănătos.

Consumul de droguri si tutun încă de la vârste mici este o problema cu care se confruntă societatea actuală,un semnal de alarmă pentru părinti,dar si pentru profesori.Elevii trec printr-o perioadă in care își caută identitatea,o perioadă in care vor sa se regăsească de multe ori in anumite modele. Dorința de a ieși din anonimat,curiozitatea dar si necesitatea includerii in anumite grupuri ii determina pe unii copii să încerce senzații noi. Cercetătorii americani care au studiat acest fenomen scot in evidență faptul ca exista o adevărată ,,sete de cunoaștere" a realității înconjurătoare in toate sensurile ei provocatoare. Având personalitatea in formare, copiii sunt într-o continua căutare de repere valorice.Astfel,de cele mai multe ori personajele negative sunt imitate,din dorința patologica de a-si crea adepți Un lucru evident este faptul ca,sub influenta drogurilor, adolescenții par sa-si depășească problemele si trăiesc într-o lume iluzorie, care le oferă confort si siguranță.Astfel,in timp,ei își vor găsi soluțiile tuturor problemelor într-o lume paralelă, întreținută de droguri.Din păcate,tinerii vad rareori o legătură intre acțiune si consecință,astfel încât foarte puțini dintre ei conștientizează problema .Totodată exista in rândul părinților o perioadă de negare a realitații,care ii împiedică sa ceara ajutor de specialitate.

Din păcate,nu există o linie de demarcație care sa ne indice faptul că acest consum a devenit un abuz.Este necesar sa se afle mai multe lucruri despre cauzele acestui consum. Abuzul de droguri conduce, in timp, la deteriorarea relațiilor intre prieteni, dar si a membrilor familiei. Orice tratament medical nu va avea rezultate fără sprijinul moral al părinților si al celor dragi.

Cercetătorii americani au demonstrat ca adolescenții consumatori de canabis sunt asemănătoare persoanelor suferinde de schizofrenie.

Unii părinți amâna mereu momentul discuțiilor despre droguri, susținând ca nu este momentul potrivit. Comunicarea este cel mai important factor in educarea copiilor. Orice problemă poate fi soluționata prin intermediul comunicării,evitând astfel adevărate tragedii. Deși pentru părinți este greu de inteles,stresul provocat de pierderea cuiva drag, divorțul sunt probleme emoționale frecvente in rândul adolescentilor.Lipsa stimei de sine este un alt factor perturbator in viața lor. În cazul unui deficit de atenție,tinerii au tendința de a se îndepărta de aceștia,iar consumul de droguri este o alternativă.S-a constatat de altfel, în rândul consumatorilor de droguri o impulsivitate greu de controlat, ceea ce duce la grave blocaje emoționale.Autocunoașterea este limitată de imaturitatea cognitivă, deci frustrările si conflictele interioare sunt intense.

Este mai mult decât evident faptul ca abuzul de droguri este un adevărat pericol care trebuie controlat atât la nivel micro cat si la nivel macro. In timp ce rolul părinților este esențial in cultivarea obiceiurilor sănătoase ,școlile trebuie sa implementeze periodic programe de educare si instruire in rândul adolescenților,care sa-i transforme in cetățeni responsabili ai societății.

Proiectul „Necenzurat” a insistat pe ideea de „efect social”pe termen scurt dar si pe termen lung,dar si pe necesitatea implicării in cadrul unor activități practice care sa-i învețe sa facă fața constrângerilor si slăbiciunilor intr-un mod constructiv.Elevii,cat si părinții au încercat sa-si clarifice unele valori,păreri,convingeri in contextul actual prin acest demers educativ.

MANAGEMENTUL GRUPEI DE PREȘCOLARI

Prof.înv.preşcolar Belaşcu Ramona-Maria
Grădinița cu Program Prelungit Nr.1, Sighișoara

Realizarea obiectivelor educaţiei preşcolare centrate pe copil, prevede respectarea și valorizarea unicităţii copilului, a nevoilor și intereselor fiecăruia, acordarea de oportunități egale de acces la educație și dezvoltare, precum și formarea unei personalități autonome, tolerante, cooperante, responsabile, creative și flexibile, capabile de a face alegeri și de a decide.Educatorul este cel care orientează, sprijină copilul în satisfacerea necesităţilor şi intereselor lui, îi creează oportunități de relaţionare interpersonală, de cunoaștere de sine și a mediului înconjurător.

Preşcolarul traversează un stadiu de maximă flexibilitate şi receptivitate la influenţele mediului. De aceea este atât de important să proiectăm şi să organizăm cât mai eficient activităţile desfăşurate în grădiniţă, valorificând la maximum valenţele biopsihice ale copiilor, mai ales acum când schimbările din viaţa socială sunt atât de rapide, iar educaţia trebuie să devină prioritară nu prin cât ştiu copiii, ci prin ce ştiu să facă și cum pot să aplice ceea ce au învăţat.

În procesul educaţiei preşcolare o semnificaţie majoră o au realizarea rolurilor manageriale ale educatorului și managementul grupei de preșcolari, care coordonează, formează, modelează personalitatea copiilor. Rolurile manageriale ale cadrului didactic din instituţiile preşcolare în timpul activităţilor se bazează pe acţiuni manageriale bine fundamentate şi finalizate de informare, evaluare şi comunicare pedagogică. În acest sens, educatorul ca manager trebuie să-şi adapteze, să-şi îmbunătăţească rolul său tradiţional printr-o viziune nouă asupra planificării, organizării, asupra relaţiilor cu copiii preşcolari.

Esenţa rolurilor manageriale ale cadrelor didactice din instituţia preşcolară constă în orientarea şi dirijarea resurselor umane şi materiale de care dispune în procesul educaţional la un moment dat, către realizarea obiectivelor proiectate, în condiţii de eficienţă maximă.Actualmente educatorul–manager din instituţiile preşcolare nu mai reprezintă doar un transmiţător de cunoştinţe, ci şi un organizator, îndrumător şi evaluator al resurselor implicate în procesul educaţional preşcolar (resurse materiale, umane, procedurale), al condiţiilor psihologice, pedagogice necesare realizării obiectivelor educaţionale majore.

Educatorul-manager din instituţia preşcolară coordonează activitatea grupei de copii ceea ce face ca procesul educaţional să reprezinte în sine un proces managerial, iar principalele activităţi ale educatorului-manager şi anume: proiectarea, organizarea, dirijarea, luarea de decizii, rezolvarea de situaţii, evaluarea, optimizarea procesului educaţional pot fi văzute şi prin prisma managerială.

În procesul educațional preșcolar, educatorul este figura centrală pentru copii. Influența educativă exercitată de către educator asupra grupei de copii este determinată de modul în care acesta își îndeplinește rolurile manageriale. Procesul educațional, desfăşurat de educator în grupa de preșcolari, implică o puternică înrâurire managerială atât sub raportul funcţiilor manageriale fundamentale, cât şi din perspectiva managementului organizaţional, implicat de structura grupei de preşcolari.

Managementul grupei de preşcolari se referă la un ansamblu de activităţi şi comportamente ale educatorului, care urmăresc să întreţină o atmosferă de cooperare şi de implicare a copiilor preşcolari în realizarea sarcinilor educaţionale ce le revin.

Componentele managementului grupei de preşcolari sunt:

- Managementul conținuturilor - reprezintă capacitatea de a forma deprinderi aplicabile tuturor activităţilor, educatorul coordonează spaţiul, materialele, mişcarea şi aşezarea copiilor dar şi materialul de studiu, promovează activităţile de grup, managementul atenţiei, evitarea saturaţiei, plictiselii, prezentarea progresivă a conţinuturilor, varietatea, provocarea, coordonarea discuţiilor în grupa de copii preşcolari.
- Managementul problemelor disciplinare - controlul eficient al problemelor disciplinare, recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil și

inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, mustrări verbale ușoare, așezarea preferențială la mesele de lucru etc.

- Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra grupei de preşcolari ca microsistem social, antrenează comunicarea, stimulează colaborarea în cadrul grupului de copii preşcolari, formează responsabilitatea colectivă, asigură un climat binevoitor şi cooperant etc.

Rolul de manager al grupei de preşcolari - vizează administrarea eficientă a relaţiilor interpersonale ce se stabilesc între copiii preşcolari, a rezolvării conflictelor între ei, organizarea resurselor necesare atingerii finalităţilor educaţionale, promovarea culturii de grup, stimularea dezvoltării particularităţilor individuale ale copiilor, distribuirea şi rezolvarea raţională a sarcinilor educaţionale şi a responsabilităţilor copiilor în cadrul grupei, orientarea corectă a copiilor preşcolari în luarea deciziilor, indicarea normelor, regulilor, cerinţelor care stau la baza grupului şi a activităţilor educaţionale.

Pornind de la considerentul că educatorul are rolul de manager al grupei de preşcolari, educatorul-manager trebuie sa aibă calităţi şi aptitudini necesare desfăşurării unei activităţi optime cu preşcolarii. Educatorul conduce direct şi autonom foarte multe activităţi, fie la nivelul grupului de preşcolari sau la nivelul grădiniţei. Educatorul-manager este cel care planifică activitatea didactică, organizează grupa în funcţie de obiectivele urmărite, selectează conţinuturile procesului de învăţământ, controlează, îndrumă şi evaluează activitatea copiilor şi rezultatele obţinute de aceştia. Astfel, educatorul-manager e nevoie să dețină o serie de aptitudini pentru a putea desfăşura o activitate optimă cu preşcolarii:

- temperamentul echilibrat, dinamic
- sociabilitate
- consecvenţă, corectitudine, cinste
- modestie, stăpânire de sine
- are un bun nivel al capacităţii de lucru, este echilibrat în tendinţa de interiorizare dar şi exteriorizare
- dovedeşte integritate morală, voinţă şi caracter ferm
- manifestă responsabilitate faţa de destinele grădiniţei
- mai presus de toate iubeşte copiii, indiferent de vârsta lor, condiţia socială, rasă, naţionalitate, cultură

Atmosfera generală ce predomină în colectivul unei grupe sau alteia condiţionează modul de organizare şi conducere a activităţii acelei grupe, adaptarea preşcolarilor şi comportamentul acestora, optimizarea strategiilor educaționale, rezultatele cunoașterii, formarea concomitentă a unor însuşiri şi trăsături de caracter. Fiind model de competenţă, de stăpânire de sine, de echilibru psihic educatorul devine un model de manager eficient pentru preşcolarii săi şi pentru unitatea educațională din care face parte.

Bibliografie:

- Tomsa Ghe, Psihopedagogie preşcolară şi şcolară, Bucureşti, 2005
- Iucu, R., Managementul şi gestiunea clasei de elevi, Editura Polirom, Iaşi, 2001
- Florescu M.C. Managementul educației, Oradea, Ed. Eurogrup, 2002.

DEZVOLTAREA ÎNCREDERII ELEVILOR ÎN PROPRIILE CAPACITĂȚI DE ÎNVĂȚARE ÎN ORA DE CONSILIERE ȘI DEZVOLTARE

Prof. Nicula Vasilica-Nelia
Colegiul Național Petru Rareș Beclean

Trăim într-o lume complicată și imprevizibilă, într-o continuă adaptare și experimentare. De aceea, cred că este foarte important să derulăm cu elevii noștri activități care să să le sporească încrederea în propriile capacități de învățare, în care să-și descopere calitățile și adevăratul potențial. Mai mult decât atât, cred că e important să aducem activitățile cât mai aproape de ei. Cum altfel, decât folosind resurse educaționale online, spoturi video, prezentări PPT, prezentări SWAY, softuri educaționale, secvențe de film etc. Cu siguranță că, în această perioadă de pandemie, fiecare dintre noi a reușit să descopere nenumărate resurse digitale, pe care ar fi păcat să nu le folosim și de acum înainte.

Vă propun o activitate de învățare la disciplina Consiliere și dezvoltare personală care să contribuie la dezvoltarea încrederii elevilor dumneavoastră în propriile capacități de învățare, utilizând secvențe de film preluate de pe youtoube, din celebrele conferințe TED.

Activitatea este potrivită pentru elevii din CLASA a VII-a și vizează următoarele competențe:

Competenţa generală:

1. Adoptarea atitudinilor pozitive faţă de sine şi a unui stil de viaţă sănătos și echilibrat

4. Luarea deciziilor legate de continuarea studiilor şi carieră prin valorificarea informațiilor despre sine, educație și ocupații

Competenţa specifică:

1.1. Planificarea acțiunilor specifice dezvoltării personale din perspectiva autoeficacității

4.1. Formularea unor scopuri personale referitoare la educație, carieră și stil de viață

Obiectivul pe care îl propune această activitate este acela de a forma atitudini responsabile şi de a stimula iniţiativa personală a elevilor prin:

- identificarea locului fiecărei valori într-un sistem de trei valori primare;
- atribuirea responsabilă de consecinţe, pentru fiecare valoare primită;
- identificarea modului în care interesele personale și dimensiunea de gen influențează alegerea activităților;
- construirea hărții cu abilitățile de viaţă independentă și responsabilă, pe baza vizionării unor scurte filme motivaționale/inspiraționale despre performanță și succes.

Se pot folosi ca metode: jocul didactic, exerciţiul de opţiune, dezbaterea, filmul.

În etapa de EVOCARE, li se propune elevilor spre vizionare un film, o conferinţă TED – despre perseverenţă:

https://www.ted.com/talks/angela_lee_duckworth_grit_the_power_of_passion_and_perseverance/transcript?language=ro

După vizionarea filmului va avea loc o scurtă dezbatere despre importanţa **perseverenţei** în atingerea propriilor obiective.

Apoi urmează REALIZAREA SENSULUI.

Elevii vor primit o listă de valori: *afecţiune, echilibru, asumare de riscuri, success, bani, competiţie, conflict, echipă, colegi, creativitate, cultură generală, şcoală, perseverenţă, libertate, ordine, pace, prietenie, răbdare, respect pentru sine, respect pentru alţii, sănătate, note, profesori, o disciplină şcolară, un soprt, reguli, medicamente, ţigări.*

Toate cele 30 de valori vor fi scrise pe bileţele şi vor fi amestecate în boluri (3 boluri) – fiecare elev va extrage pe rând câte trei bileţele, cu trei valori.

Pe o coală de flipchart/ whiteboard/ tablă se va desena un RUCSAC, o MAŞINĂ DE SPĂLAT şi un COŞ DE GUNOI, având următoarele semificaţii:

RUCSACUL – depozit personal, locul unde fiecare om își păstrează valorile şi de unde le ia când are nevoie de ele.

MAŞINA DE SPĂLAT – obiect cu ajutorul căruia „se curăţă" valorile pentru a le folosi şi altă dată.

COŞ DE GUNOI – recipient unde se aruncă valorile de care nu mai avem nevoie.

Sarcina elevilor va fi de a plasa fiecare bileţel-valoare într-un dreptunghi. Elevii vor lipit pe rând, valorile, motivând alegerea făcută (Poziţionez… în „rucsac" pentru că… ; Poziţionez… în „maşina de spălat" pentru că… ; Poziţionez… în „coşul de gunoi" pentru că… Frontal, profesorul supune atenţiei valorile aruncate la „coşul de gunoi". Se va insista asupra consecinţelor pozitive ale unei asemenea atitudini.

Discuţia va fi condusă spre importanţa încrederii în sine în atingerea oricăror obiective/scopuri propuse. Se va viziona apoi conferinţa TED – 12 adevăruri pe care le-am aflat…

https://www.ted.com/talks/anne_lamott_12_truths_i_learned_from_life_and_writing?rid=vmZA40C25bMx#t-942162

În etapa de REFLECŢIE, pornind de la ultimul filmul vizionat şi valorificând activităţile anterioare li se va cere elevilor să-şi construiască propria hartă cu abilităţile de viaţă independentă și responsabilă.

Se vor analiza, apoi, cu elevii, câteva dintre hărţile realizate.

Consider această activitate valoroasă pentru că realizarea propriei hărţi cu abilităţile de viaţă independentă şi responsabilă este un exerciţiu de autoevaluare, care ar putea fi transformat chiar într-un exercițiu de interevaluare, dacă, în locul conversaţiei frontale, s-ar realiza activitate în perechi pentru a analiza hărţile. De asemenea, activitatea poate fi adaptată la categorii de elevi cu risc, prin adaptarea valorilor puse în boluri, în funcţie de ceea ce vrem să urmărim în lecţie, chiar categoriile de elevi cu risc.

EDUCAȚIA DE CALITATE - METODE INOVATIVE

Maria-Mădălina Poiană
C. N. Pedagogic Ştefan Velovan, Craiova

Elevul este un rezultat al demersului educațional aplicat în mod particular la orele de diferite discipline studiate în cadrului curriculumului. Actorii implicați în ecuație nu sunt doar elevii, ci și părinții acestora, precum și profesorii de la clasă. Părinții sunt pe primul loc în această ecuație, deoarece elevul este mai întâi de toate oglinda părinților. Profesorul, este un tehnician al instruirii, dar în plus de asta, este specializat în a forma oameni, în a educa, în a șlefui caractere.

Elevul se adaptează lumii școlii din care face parte: intuiește cu exactitate acest ethos al școlii și se lasă influențat de el. Astfel devine elevul o *oglindă* a învățământului, o oglindă a școlii din care face parte, o oglindă a profesorului care îi transmite cunoștințele, o oglindă a proiectării orelor la care participă. Acesta *oglindește* învățăminte, cunoștințe acumulate, o anumită stare transmisă prin actul didactic.

Calitățile învățământului în general și al sistemului românesc în mod particular sunt: tradiție, competență, dăruire și competitivitate. Aceste calități jalonează la începutul fiecărui an școlar și se transmit prin dedicația cadrelor didactice tuturor învățăceilor. Școala reprezintă un subsitem al societății, dar și o reflectare a acesteia. Dar cum societatea este diversă, la fel și școlile sunt foarte diferite. Elevul, la rândul lui este o oglindire a școlii, dar prin deducție și al societății în care trăiește.

Școala are un rol din ce în ce mai important în dezvoltarea gândirii critice a elevilor, în dezvoltarea competenței de selectare a informațiilor precum și a deprinderii de a anliza informațiile primite și de a avea încredere în acestea. Păstrarea interesului pentru studiu și captarea și creșterea motivației elevilor reprezintă obiective de seamă ale educației.

Profesorul, diriginte sau nu, are un rol foarte important în orientarea și în consilierea elevilor, în vederea alegerii viitoarei lor cariere. Acest proces este foarte complex și se realizează în funcție de aptitudinile și de interesele pe care acestea le dezvoltă în anii de școală. Pentru a-i putea îndruma este nevoie ca profesorul să îl cunoască pe elev, să îl informeze și să îl educe, toate acestea reprezentând consiliere și îndrumare.

Un elev este determinat să aibă rezultate bune prin cele 3 mecanisme psihologice: nevoia de cunoaștere și de înțelegere, nevoia de afirmare personală și nevoia de afiliere. Dar mai presus de acestea, unul dintre motoarele cele mai importante ale învățării școlare este motivația. Din punct de vedere etimologic, termenul acesta provine din limba latină *movere*, care înseamnă *a mișca*. Astfel, motivându-i pe elevi îi activăm, îi energizăm, transmițându-le o stare motivațională intensă. În urma acestui element de bază al reglării comportamentului, care este motivația, se poate atinge succesul.

Randamentul școlar este într-o legătură de interdependență cu evaluarea școlară. Randamentul elevului este dat dar și redat de evaluare. Aprecierea exprimată prin notă conține mai multe criterii conform cărora rezultatele obținute de elev sunt comunicate într-un mod direct.

În ceea ce privește metodele de predare, școala românească îmbină perfect metodele tradiționale cu cele moderne, numai abilitatea cadrului didactic poate face ca o metodă să suscite interes și să determine motivația elevului. Metodele inovative presupun o învățare prin comunicare, prin colaborare, dezbatere și confruntare de idei și argumente, creează situații de învățare centrate pe cooperarea și implicarea directă a elevilor.

În ceea ce privește studiul unei limbi străine în general și al limbii engleze în mod particular, metodele interactive de predare-învățare-evaluare vor crea elevilor ocazii de a practica o învățare de calitate, de a realiza achiziții durabile, beneficiind de o îndrumare competentă. Strategiile didactice interactive realizează o învățare activă și implică colaborarea între elevi, perechi de elevi sau microgrupuri pentru realizarea unor obiective bine stabilite.

Bibliografie:

1. Ioan Cerghit – *Metode de învățământ.* Editura Polirom, Iași, 2004.
2. Ioan Neacsu – *Training and learning*. Scientific Ed., Bucharest, 1990

3. Romita Iucu – *School education. Theoretical and applicative perspectives.* Ed. Polirom, Iași, 2002.

ABORDAREA INTEGRATĂ A PARTENERILOR EDUCAȚIONALI ÎN FORMAREA ELEVULUI

Prof. Luca Mihaela Loretana
Liceul cu Program Sportiv "Nicolae Rotaru"

Copiii sunt mesaje vii pe care le trimitem unor timpuri pe care nu le vom mai apuca.
(Neil Postman)

Îndrumarea elevului pentru formare, dezvoltare personală, dezvoltarea abilităţilor, creativităţii, atingerea performanţei în educație, incluziune, se desfășoară gradual, începând cu ciclul primar-ciclul achizițiilor fundamentale și se continuând cu ciclul gimnazial și liceal. Partenerii educaționali, școala, profesorii, părinții, autoritățile locale, politica educațională și Legea educației, sunt factorii care, prin implicarea responsabilă, pot face posibil ca elevul, să se dezvolte conștient și să potențeze evoluția orizontului local și național.

O școală, cu o bază materială divesificată și suficientă, susținută prin contribuția financiară locală și a statului, este locul ideal pentru inițierea educației, pentru identificarea și promovarea valorilor naționale și universale și a tradițiilor locale, în unitate și diveristate. Trebuie să recunoaştem totuşi că, implicarea deficitară a autorităţilor locale în rezolvarea problemelor familiilor sărace comunitare, este în detrimentul rezultatelor preconizate și aşteptate.

În cadrul procesului instructiv-educativ, noi profesorii, putem participa la normalizarea condiţiei de existenţă a elevilor, să-i ajutăm să se integreze în colectivul de elevi, fără a întâmpina dificultăţi imposibil de depăşit, să asigurăm un climat al clasei propice desfăşurării în condiţii normale a lecţiilor de specialitate şi dirigenţie, să asigurăm și să transmitem fiecărui elev în parte aceeaşi atenţie, astfel încât să nu se simtă nicio diferenţă între aceştia, dar să fie apreciaţi ca indivizi.

Colaborarea și comunicarea eficientă dintre profesor şi elev, precum şi cu părinţii acestora, trebuie să se bazeze pe respect reciproc, pe o atitudine corectă şi imparţială din partea dascălului, pe oferirea şi împărtăşirea informaţiilor necesare, în vederea scopului asumat în educare.

Prin participarea la actul educațional științific, la diferite activităţi extraşcolare şi extracurriculare, elevii pot reprezenta unul pentru celălalt, un partener, un coechipier, un coleg în procesul educativ, chiar un prieten. În acest fel elevii se cunosc mai bine între ei, socializează cu mult mai multă uşurinţă, se deschid, învață mai ușor prin colaborare, se înlătură unele bariere de relaţionare determinate de anumite prejudecăţi, uneori inoculate chiar de familii, mai ales de copii ce aparțin anumitor etnii.

Pe de altă parte, lipsa condiţiilor necesare pentru rezolvarea temelor pentru acasă- de la cele mai simple elemente, până la imposibilitatea accesării internetului-, precum şi lipsa de motivaţie a părinţilor care nu mai văd în educaţie o cale de reuşită în plan social şi profesional, reprezintă obstacole mari dar posibil de depăşit. Aici intervine decisiv rolul dascălului care trebuie să cunoască aceste probleme cu care se confruntă elevii săi, să îi implice în activităţi prin care să le fie transmis respectul faţă de educaţie.

Mergând gradual mai departe, în urma conceperii și desfăşurării unor activităţi în care sunt solicitaţi copiii și părinţii, sprijinul din partea noastră merge mai departe, prin realizarea unor articole/ publicaţii şcolare, pagini web, diseminate pe site-ul școlii sau revistă școlare – prin care elevii au posibilitatea de a-şi exprima gândurile, părerile şi aşteptările, sunt încurajaţi să facă parte din colectivul redacţional, să inițieze și să își descopere abilităţi în comunicare sau în jurnalism. Alți elevi dovedesc talent la desen şi îşi regăsesc picturile în expoziții școlare sau paginile revistei sau sunt încurajați să participe la competiții școlare naționale, alții preferă să vorbească despre sport sau să-și însușească rolul de reporter în interviurile propuse de publicaţie. De asemenea, elevii îşi folosesc în mod plăcut şi util timpul liber, îşi însuşesc tehnici de compoziţie literară, exersează unele deprinderi practice, hotărăsc publicarea unor creaţii ale colegilor sau a altor articole

interesante, realizându-se astfel şi o evaluare a creativităţii elevilor, putându-se găsi în postura de coordonatori de programe sau colaboratori artistic-literari.

Bazându-ne pe cooperare şi flexibilitate, putem elabora materiale care pot fi utilizate în mod echitabil de toţi elevii, urmând principii precum calitate, eficienţă şi echitate fundamente pentru dezvoltarea unui sistem educaţional menit să ofere oricui oportunitatea de a învăţa oricând, oriunde şi în ce mod alege acesta.

Este necesar ca întreaga societate să conştientizeze şi să respecte drepturile copilului, să schimbe mentalităţi, să aducă o nouă concepţie privind copilul ca membru al comunităţii, să sprijine relaţiile de tip democratic referitoare la şcoală, familie şi comunitate.

Tinând cont de faptul că un copil este oglinda părintelui, o bună educație a acestuia pleacă întotdeauna de la educația părintelui său. De cele mai multe ori profesorul se confruntă cu diferite vulnerabilități atitudinale, cognitive, emoționale, comportamentale ale elevilor, derivate din relațiile disfuncționale familiale, care trebuie corijate de o echipă formată din părinte-elev-psiholog-profesori. De aceea se impune dezvoltarea locală a unor programe, seminarii de educație parentală, care să managerieze convergența acțiunilor școlii cu interesul familiei și comunității. Părintele poate și trebuie să își responsabilizeze copilul prin mai multe metode precum: activități împreună cu copilul, care trebuie să-l încurajeze să facă mai multe pentru creșterea încrederii că poate să facă; observarea dificultăților și prevenirea descurajării copilului, asumarea eșecului; încurajara pentru utilizarea mai multor resurse de informare; aprecierea efortului și rezultatele acțiunilor copilului; definirea clară a responsabilităților fiecărui membru al familiei și necesitatea acestora; părintele, modelul copilului; gândirea cu voce tare, pentru a-i forma copilului un model de gândire analitică; copilul trebuie lăsat să greșească și să suporte consecințele, cîn opilul este în siguranță; încurajarea copilului să-și evalueze sănătatea și să decidă singur cum poate avea grijă de propriul corp, prin aplicarea regulilor de igienă; empatizarea cu copilul când nu vrea să realizeze o acțiune, dar fără să renunțe la cerință; părintele nu trebuie să se grăbească să acorde ajutor în realizarea unei sarcini, în locul copilului.

Elevul, pe parcursul școlar, se poate găsi conjunctural în două situații, cu stima de sine scăzută, care nu are curajul să se implice în proiecte, nu poate face performanță, nu poate depăși mediocritatea, puțin comunicativ și cu stimă de sine ridicată, care știe să comunice, se compară cu sine, dorește să se afirme. Un caz particular, dar foarte actual în școala românească, este –elevul problemă-care manifestă un comportament gestural și verbal violent, care inițiază compotamente negative, acționează în gașcă, manipulează elevi asemeni lui, promovează discriminarea și etichetarea, găsește porecle colegilor, profesorilor. Acest comportament format în afara școlii, în societate, derivate din vulnerabilitatea familială,, din nevoile nesatisfăcute, de modelul parental, îl îndepărtează de ceea ce poate educația să-i ofere și de cele mai multe ori, ajunge să fie sancționat în școală sau chiar să abandoneze studiile. Observarea permanent a elevului, pe parcursul orelor de curs, a pauzelor, cunoașterea nevoilor și situației familiale de către diriginte, poate declanșa includerea acestor elevi într-un program de consiliere, care să ii creioneze în final egalitatea de șanse.

Un rol foarte important în formarea elevului sunt activităţile extracurriculare, bine pregătite, atractive pentru orice vârstă, organizate împreună cu ONG-uri, Poliție, Pompieri, Crucea Roșie stârnindu-le interesul, producându-le bucurie, facilitându-le acumularea de cunoştinţe, chiar dacă presupun un efort suplimentar, iar participarea afectivă şi totală în activitate angajează deopotrivă elevi care-şi învinge timiditatea, dar şi elevi impulsivi care învaţă să se tempereze în preajma colegilor lor.

Consider că prin educaţia şi instruirea de care suntem responsabili în faţa elevilor noştri, pe lângă investirea elevilor cu un sistem de cunoştinţe, îi îndrumăm şi îi stimulăm în direcţia dezvoltării cognitive, afective, sociale, a exersării abilităţilor în contexte variate, în orientarea acestora către emoţii, trăiri şi simţiri interioare.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv-educative să fie îndeplinite cu prioritatea, să fie exprimate interactive, constructive, dar să fie prezente în mod echilibrat şi presărate cu momente recreative, atunci rezultatele vor fi mereu cele dorite, proiectate și evaluate. Profesorii au acestă

menire de a trezi curiozitatea elevilor, de a le potoli curiozitate şi de a-i pregăti viaţă. Educația este însăși viața. Fiecare experiență, de la orice vârstă, va fi asimilată conform valorilor asumate și derivate în funcție de personalitatatea fiecăruia.

Educaţia este cheia ce deschide poarta de aur a libertăţii. (George Washington Carver)

Bibliografie:

- Contribuţia educaţiei nonformale la dezvoltarea competenţelor de comunicare ale elevilor, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, Vol. II, Bucureşti, 2004.
- Schimbarea de paradigmă în educaţie şi metodele de predare", Societatea Academică din România, Policy Brief no. 50, 2010

INTEGRAREA ELEVILOR CU CES ÎNTRE TEORIE ŞI PRACTICĂ

Pangrate Geanina
Şcoala Profesională Specială „Emil Gârleanu" Galaţi

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume."

(Din „Child's Appeal", Mamie Gene Cole)

Un deziderat al educației actuale îl reprezintă cu preponderență centrarea instruirii pe elev, valorificarea tuturor „punctelor forte" și minimizarea efectelor „punctelor slabe".

Fiecare copil trebuie tratat ca parte din societate, dincolo de și fără să conteze deficiența sau dificultățile pe care le întâmpină în învățare. Educația reclamă o preocupare deosebită din partea tuturor factorilor implicați în această misiune fundamentală, fie ei decidenți, dascăli sau părinți/tutori/aparținători legali.

Politicile educaționale actuale susțin și promoveavă principiul adaptării școlii la nevoile și capacitățile elevilor, constituirea unui învățământ centrat pe elev și nevoile sale, interesele și cerințele acestuia, în vederea obținerii unei adaptabilități cât mai înalt funcțională pentru aceștia.

Problematica elevilor cu CES a devenit în ultimii ani prioritară. În România, copiii cu dizabilităţi au acces la diferite forme de educaţie şi pot fi înscrişi, în funcţie de gradul de dizabilitate, în sistemul de învăţământ special sau în învăţământul de masă. Copiii cu deficienţe medii, cu dificultăţi de învăţare şi tulburări de limbaj, cu tulburări socio-afective sau de comportament sunt integraţi în şcolile de masă unde pot beneficia de servicii educaţionale de sprijin.

Şcoala incluzivă se referă în sens restrâns la integrarea tuturor copiilor, indiferent de capacităţile şi competenţele de adaptare şi deci de învăţare, într-o formă de şcoală. În sens larg, ea înseamnă preocuparea pentru ca fiecare copil să fie sprijinit şi să se lucreze în beneficiul învăţării tuturor. Fiecare copil este înţeles ca un participant activ la învăţare şi predare şi pentru că fiecare aduce cu sine în procesul complex al învăţării şi dezvoltării o experienţă, un stil de învăţare, un model social, o interacţiune specifică, un ritm personal, un mod de abordare, un context cultural căruia îi aparţine.

Şcoala incluzivă ridică învăţarea la rang de principiu general şi presupune înainte de orice acceptarea faptului ca orice copil poate invata. Fiecare participant învaţă şi se dezvoltă prin faptul că interacţionează cu ceilalţi. Sursele învăţării, pentru fiecare, vin din relaţiile interumane şi din experienţa permanentă cu obiectele, cu semenii şi cu sine. Şcoala nu este doar un teritoriu al cunoştinţelor academice, ci şi unul al experienţelor practice si al relaţiilor interumane.

Educaţia incluzivă constituie o adevărată provocare pentru şcolile de masă, cadrele didactice fiind în faţa unor noi experienţe şi practici, atât privind strategiile de lucru/planificare/evaluare, cât şi privind relaţionarea cu cadrele didactice de sprijin/itinerante-cadre didactice specializate în integrarea elevilor cu CES.

Nu există " reţete " pentru integrarea copiilor cu CES în învăţământul de masă. Dar cei care manifestă deschidere pentru integrarea acestora vor găsi şi strategiile potrivite. Fiecare copil are dreptul la educaţie şi merită să i se acorde o şansă. Învăţând împreună, copii se acceptă unul pe altul şi se ajută la nevoie.Astfel se încurajează încă din primii ani de şcoală deschiderea către diversitate şi toleranţă.

Integrarea copiilor cu CES conferă instituţiei şcolare rolul de componentă fundamentală a sistemului social, aptă să răspundă concret imperativelor de moment ale evoluţiei din societatea contemporană şi să rezolve o serie de probleme referitoare la nevoile de acceptare / valorizare socială a fiecărui individ şi la capacitatea acestuia de a se adapta şi integra într-o societate aflată în continuă transformare.

Drumul spre normalizare este lung şi se realizează anevoios. Pentru ca educaţia copiilor cu cerinţe speciale să fie eficientă, pe de o parte trebuie să aibă un caracter integrat (să nu rupă copilul

de familie şi societate şi să nu-l izoleze în instituţii), iar pe de altă parte să aibă un caracter diferenţiat, să fie adaptat particularităţilor fiecărui elev.

Profesorii trebuie să pornească în rezolvarea problemelor din clasă de la următoarele acţiuni care determină maniera incluzivă:

1. Legate de elev:
- cunoaşterea individualităţii în mod global şi pe anumite componente care dovedesc nevoia de intervenție;
- detectarea ariilor de dificultate.

2. Legate de grup:
- cunoaşterea relaţiilor din clasa sa;
- folosirea tehnicilor de negociere, cooperare, colaborare, comunicare în activităţile de grup;

3. Legate de propria sa persoană:
- să-şi folosească experienţa într-un mod reflexiv și empatic;
- să folosească colaborarea cu ceilalţi profesori implicați, cu managerul şcolii și cu familia elevului;
- să se informeze permanent de practici și teorii noi pe care să le implementeze în activităţile sale.

Valoarea educaţiei incluzive, pentru orice elev, constă în faptul că este împreună şi poate să colaboreze cu ceilalţi copii. Copiii cu cerinţe speciale au nevoie de sprijin. De aceea, ei nu vor avea decât de câştigat dacă activitatea de predare este orientată către nevoile lor speciale. Dar este destul de greu să asigurăm sprijin individual pentru aceşti copii.

Reușita integrării acestora implică o relație de interdependență între mai mulți factori educaționali: cadru didactic de la clasă – psiholog - profesor itinerant/de sprijin – familie. Cu cât legătura dintre aceștia e mai strânsă și bazată pe respect, comunicare, colaborare, cu atât mai bine și mai repede se identifică soluții pentru un demers de succes centrat pe elev.

Pregătirea corespunzătoare a profesorilor și a altor categorii de specialiști este o condiție fundamentală pentru valorificarea „diversității" clasei de elevi. Abordarea problematicii conținuturilor educației în condițiile integrării copiilor cu CES în învățământul de masă trebuie să se finalizeze cu realizarea unui curriculum diferențiat sau adaptat și/sau cu o intervenție personalizată. Doar adaptându-se intervenția, fiecare elev reușește să avanseze într-un ritm propriu în funcție de capacitățile sale de învățare.

Progresul școlar se obține treptat prin muncă și efort uriaș depus atât de cadrul didactic, cât și de elev și de ceilalți Capacitatea de învățare a elevilor cu CES, ambianța și sprijinul familiei și al societății în general, influențează foarte mult obținerea unui progres școlar real.

Strategii orientative pentru abordarea elevilor cu ADHD:

1. Chiar din prima zi, cadrul didactic trebuie să stabilească clar regulile clasei şi să le transmită copilului alături de consecinţele logice de pedeapsă sau de recompensă.

2. O structură dreaptă, dar fermă, este esenţială în activităţile de fiecare zi şi rutina trebuie păstrată cu stricteţe. Aceasta ajută copilul să înţeleagă ce se aşteaptă de la el şi să ştie că munca şi comportamentul lui este atent monitorizat. Aceşti copii răspund foarte bine la Regula celor trei „R": rutină, regularitate şi repetiţie.

3. Foarte des, aceşti copii au o stimă de sine scăzută şi de aceea au tendinţa să fie singuratici, izolaţi, ceea ce îi expune la riscul să fie victimizaţi de către alţii. Pe de altă parte, unii pot să fie agresivi cu colegii şi necesită o monitorizare atentă a comportamentului. În acest caz, distragerea copilului şi implicarea lui în altă activitate, este cel mai bun mod de rezolvare a conflictelor. Abilitatea lor scăzută de a face faţă schimbărilor poate fi astfel folosită într-un mod pozitiv ajutându-i să iasă dintr-o potenţială situaţie dificilă. Ei vor fi atât de ocupaţi să îndeplinească noua activitate primită, încât uită de orice conflict pe care l-au început. Această tactică oferă posibilitatea de a preveni potenţialele probleme de comportament care pot să apară.

4. Dascălul trebuie să fie ferm şi să deţină controlul clasei, dar totodată să fie o persoană apropiată şi caldă. Copiii cu ADHD sunt, în general, foarte sentimentali şi iubitori. Ei răspund bine la laude şi la o atenţie individuală crescută. Laudele trebuie să fie dese, pe tot parcursul zilei, şi nu

doar la sfârşitul zilei. Atitudinile negative din partea învăţătorului pot dăuna acestor copii deoarece ei au deja o stimă de sine scăzută.

5. Când dascălul oferă instrucţiuni este important să stabilească cu elevul un contact vizual. Dacă sarcinile de lucru sunt mai complexe, acestea trebuie împărţite în segmente mai mici şi rezolvate una după alta.

6. Clasele cu număr mic de elevi sunt indicate pentru aceşti copii, deoarece, distractibilitatea este mai mică şi le oferă oportunităţi mai bune de a lega prietenii. Este indicat să fie aşezaţi în primele rânduri din clasă, sau mai aproape de perete, pentru a reduce distractibilitatea.

7. Aranjamentul elevilor în clasă se recomandă a fi făcut pe rânduri şi nu pe grupuri. Grupurile sunt elemente distractoare pentru copilul cu ADHD. Elevul cu ADHD trebuie aşezat în bancă aproape de învăţător, departe de colegii gălăgioşi. El poate fi așezat lângă un copil, care este atent şi concentrat. Este important ca dascălul să se poată plimba prin întreaga clasă şi să aibă acces la toţi elevii. Cu cât interacţiunea dintre acesta și elevi este mai mare, cu atât este mai benefică.

8. Copilul cu ADHD se concentrează mai bine dacă poate anticipa programul zilei:

– este recomandat ca elevii să primească orarul zilnic;

– regulile clasei trebuie afişate, impunându-se verificarea comprehensiunii lor;

– poate fi afişat în clasă un calendar în care să se încercuiască datele în care elevii au teste scrise;

–dacă elevul îşi pierde concentrarea spre sfârşitul zilei, se pot amâna sarcinile care necesită efort atenţional și să fie fixate dimineaţa.

9. Cadrul didactic poate să stea în apropierea elevului cu ADHD când oferă indicaţii sau prezintă lecţia. Momentele de trecere de la o temă la alta sunt dificile pentru elevul cu ADHD, de aceea copilul trebuie pregătit, printr-un avertisment. Unii elevi din clasele mici răspund foarte bine la un sistem de semne prestabilit împreună cu învăţătorul. Astfel, acesta poate oferi un semnal vizual sau verbal atunci când un comportament inadecvat începe să apară. Aceste semnale reamintesc elevului să-şi corecteze comportamentul fără o confruntare directă care-i poate leza stima de sine. În timpul sarcinilor dificile este indicată reducerea stimulilor auditivi şi vizuali. Este important să li se specifice de ce materiale au nevoie pentru îndeplinirea unei sarcini.

10. Prezenţa unui ceas pe perete oferă posibilitatea elevilor de a-şi calcula timpul necesar îndeplinirii sarcinii primite.

11. Mulţi dintre copiii cu ADHD reuşesc să îndeplinească mai bine sarcinile manuale sau în scris, decât cele orale. Implicându-i în sarcini manuale, stima lor de sine creşte şi permite consolidarea încrederii in sine.

12. Copilului trebuie să i se acorde atenţie, ascultând ce are de spus. Şi el vrea să fie auzit, tratat cu respect. Învăţătorul trebuie să creeze un mediu securizant pentru copil, să înţeleagă că acesta este lângă el ca să-l ajute. Nu trebuie certat în faţa colegilor, iar ceilalţi copii vor înţelege că nici ei nu au permisiunea să-l certe. În loc să fie confruntat direct, atunci când activităţile sau comportamentele lui sunt inadecvate, învăţătorul poate prezenta alternativa, care rămâne valabilă. Acest lucru face ca aşteptările să devină clare pentru elev şi astfel să evite interpretarea negativă sau criticismul.

14. Colegii care au abilităţi sociale bune şi care doresc pot să vină în ajutor copilului cu ADHD. Acest parteneriat între copii poate îmbrăca forma unor studii împreună, activităţi / proiecte comune sau timp de joacă. Ei au tendinţa de a se descurca bine în grupuri de învăţare prin cooperare. Un grup mic de 3, până la 5 membri care rezolvă împreună o sarcină sau proiect, îl încurajează să îşi organizeze ideile şi să-şi asume responsabilităţile constituind baza ideală de exersare a abilităţilor de relaţionare interpersonală.

Resurse bibliografice/webografice:

-Alois, Gherguț, 2016, Educația incluzivă și pedagogia diversității, Editura Polirom.

-Valeria, Balaban, 2010, Logopedia-revista profesorilor logopezi, articol: „Integrarea copiilor cu cerinţe educaţionale specialeîn învăţământul de masă”

-https://didactform.snsh.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-ifactori educaționalinstitutionale-a-scolilor-defavorizate/cjrae-cmbrae-institutii-care-asigura-servicii-educationale-de-sprijin

MANAGEMENTUL CARIEREI ŞI CONSILIERE DIDACTICĂ

Prof. Flutur Florica
Liceul Tehnologic nr.1, unitate structură G.P.P.,, Căsuța Piticilor ", Câmpulung Moldovenesc

Evoluția în profesia didactică a fost evidențiată, ani de-a rândul, prin parcursul care marchează obținerea gradelor didactice, participarea la activități metodico-științifice în domeniul specialității, elaborarea de lucrări metodice și articole în domeniul specialității sau implicarea activă în activitatea comisiilor metodice și a cercurilor pedagogice. Astăzi, dezvoltarea profesională și construirea unei cariere în profesia didactică are la bază managementul complex al parcursului profesional, activitate care implică planificare riguroasă, monitorizare, evaluare, consiliere și sprijin în cadrul organizației, dimensiuni ce îi oferă fiecărui individ ceea ce numim *identitate ocupațională.*

Dinamica evoluției în cariera didactică se referă la modul în care profesorii își creează oportunități de promovare, de progres, la modul în care își construiesc cariera profesională, asumându-și mereu responsabilități mai mari, utilizând aptitudinile și capacitățile de care dispun. Astfel, în conducerea instituțiilor școlare, managementul resurselor umane ocupă un loc primordial, calitatea acestora și dorința de perfecționare continuă determinând creșterea calității actului didactic.

Planificarea carierei constituie aspectul esențial al procesului de management al carierei, aceasta presupunând următoarele etape: planificarea dezvoltării personale, instruirea şi dezvoltarea managerială, mentoringul, consilierea în carieră.

De reținut este faptul că, dezvoltarea carierei nu vizează doar profesia, ci toate aspectele vieții care au o dinamică specifică în diferite planuri:

- autocunoașterea și formarea deprinderilor de relaționare interpersonală;
- educația și formarea profesională inițială;
- educația și formarea profesională continuă;
- asumarea de roluri în viață;
- modul de integrare, trăire și planificare a diferitelor evenimente ale vieții.

În concluzie, cariera este influențată de un spectru larg de factori: nevoi personale, context social și economic, interese, alte preocupări ale vieții , preocupări ce diferă de la individ la individ.

În acest context, care este rolul managerului unității de învățământ în dezvoltarea profesională a colectivului didactic și asigurarea unei resurse umane competente, valoroase, care să se plieze pe nevoile educaționale ale comunității ?

Directorul unității școlare stabilește ținte strategice și obiective specifice clare pentru managementul resurselor umane , obiective care vizează:

- activități de mentorat și consiliere pentru cadrele didactice debutante;
- planuri operaționale de identificare a nevoilor de formare și orientare a cadrelor didactice aflate la începuturile carierei didactice;
- planuri operaționale de identificare a nevoilor de formare continuă și abilitare a cadrelor didactice în dobândirea de noi competențe privind aplicarea unor abordări și experiențe educaționale inovative în domeniul educației timpurii;
- crearea cadrului optim pentru facilitarea transferului de experiență dinspre cadrele didactice cu experiență îndelungată la catedră către cadrele didactice aflate la început de carieră, urmărind asigurarea coeziunii la nivelul colectivului didactic, facilitarea lucrului în echipă, valorizarea competențelor tuturor membrilor colectivului didactic și satisfacerea dorințelor de afirmare și promovare în organizație;
- implementarea unui sistem de motivare a personalului didactic care să sporească implicarea, participarea, asumarea de noi roluri și responsabilități și care are ca scop păstrarea resurselor umane valoroase în unitatea de învățământ.

Este necesar să reamintim care sunt principalele componente ale procesului formării continue, evoluția în carieră și dezvoltarea profesională continuă:

1. *evoluția în carieră* a personalului didactic din învățământul preuniversitar se realizează prin promovarea examenelor de definitivare în învățământ și obținere a gradelor didactice II și I;
2. *dezvoltarea profesională continuă* se realizează prin stagii de formare obligatorii stagii de formare continuă care intră în sistemul de evaluare/echivalare prin credite profesionale transferabile, obligativitatea constând în acumularea de către cadrul didactic a 90 de credite într-o perioadă de cinci ani. (programele de formare continuă a personalului didactic organizate modular pe următoarele domenii principale: specialitate, pedagogie, psihologia educației, didactica specialităţii, TIC);

Formarea continuă asigură dezvoltarea competențelor personalului didactic, dobândirea de noi competențe în funcție de nevoile de educație identificate la un moment dat de modificările intervenite în cadrul curriculum-ului educațional, precum și în funcție de exigențele privind adaptarea competențelor personalului didactic la schimbările din structurile/procesele educaționale. Formarea continuă vizează:

1. Actualizarea și dezvoltarea, prin programe de formare/perfecționare periodică, a competențelor în domeniul/domeniile de specializare corespunzător funcțiilor didactice obținute prin formarea inițială;
2. Dezvoltarea competențelor pentru evoluția în cariera didactică, prin sistemul de pregătire și obținere a gradelor didactice.

În ultimii ani, directorii instituțiilor școlare acordă o importanță sporită planificării carierei didactice, scopul final fiind închegarea unui colectiv didactic omogen din punct de vedere al valorii și competențelor dobândite, urmărind păstrarea cadrelor valoroase în sistem, și împărtășirea experiențelor de bună practică. Managementul profesiei didactice trebuie să îndeplinească în primul rând rolul de *facilitator*.

Implementarea unui *plan de dezvoltare a carierei profesionale* în cadrul unității de învățământ, care să conțină obiective, activități, termene și responsabilități clare, instrumente de monitorizare și evaluare și oportunități permanente de continuare și extindere a acestora va constitui o prioritate pentru echipa managerială, acest plan vizând individualizarea demersurilor și adaptarea lui la nevoile de formare ale fiecărui cadru didactic. Planul de dezvoltare a carierei profesionale va stabili ca principale direcții de acțiune:

- Evaluarea periodică a activității și performanțelor cadrelor didactice;
- Facilitarea extinderii și îmbogățirii cunoștințelor, perfecționării continue a abilităților și competențelor de proiectare, organizare/desfășurare/evaluare a activităților didactice prin participarea la diverse tipuri activități metodice (activități ale comisiei metodice din unitate, activitatea cercului pedagogic, proiecte și programe educaționale, sesiuni de comunicări științifice și referate, simpozioane, etc.)
- Identificarea gradului de satisfacție a personalului didactic în raport cu viziunea, misiunea și idealurile educaționale ale organizației, a cunoștințelor, abilităților și intereselor, opțiunilor personale;
- Implementarea unor planuri de carieră individuale, personalizate adaptate obiectivelor personale privind evoluția în cariera didactică și punctelor forte ale fiecărui cadru didactic, cu alternative viabile în carieră;
- Monitorizarea permanentă a modului în care fiecare cadru didactic își stabilește propriile ținte și obiective, oportunități și activități și conștientizează care sunt responsabilitățile în planificarea și dezvoltarea propriei cariere;
- Oferirea de informații legate de perspectivele de promovare, de numire în funcții sau responsabilități care oferă posibilități de afirmare, de recompensare;
- Crearea unui climat organizațional care să faciliteze comunicarea deschisă între membrii colectivului didactic, un climat stimulativ, favorabil performanței.

Implementarea planului de dezvoltare a carierei profesionale trebuie completat de derularea eficientă a unui *program de consiliere didactică și îndrumare*, program ce vizează periodic evaluarea activității cadrelor didactice, revizuirea obiectivelor și activităților.

Completarea *portofoliul individual* al cadrului didactic cu materiale care să ateste parcurgerea cu interes a unor teme de actualitate, mapa cu proiecte didactice care să acopere întreaga gamă de activități specifice învățământului preșcolar, mapa cu material didactic confecționat, instrumente de evaluare, apreciere și evidențiere a progresului și rezultatelor obținute de preșcolari, constituie cea mai eficientă metodă de evaluare a activității cadrelor didactice și instrumentul relevant care atestă preocuparea fiecărui cadru didactic pentru dezvoltarea profesională.

BIBLIOGRAFIE:

1. Șandru V. (n.a.), *Management și consiliere pentru cariera didactică*, URL: http://www.ccdvl.ro/images/docs/MULTIMEDIA/mng_carierei/MG_cariera_didactica.pdf;
2. Șerbănescu L. , *Formarea profesională a cadrelor didactice – repere pentru managementul carierei,* Editura Printech, Bucuresti, 2011.

ABORDĂRI METODOLOGICE LA ORA DE INFORMATICA SI TIC

Prof. Vițelaru Sofia
Colegiul Național "Frații Buzești", Craioa

Învățământul în zilele noastre trebuie sa țină cont de realitățile sociale și economice, să țină pasul cu evoluțiile științei și tehnicii. Trăind într-o epocă în care comunicarea digitală este preponderentă, folosirea tehnologiilor moderne în şcoală face parte din evoluţia naturală a procesului instructiv-educativ. Elevii din ziua de astăzi sunt diferiţi de generaţia părinţilor şi a bunicilor lor, utilizarea Internetului, a e-mail-ului, a calculatorului în general nu poate fi ignorată.

Utilizarea TIC în procesul de învățare reprezintă o oportunitate în a crea experiențe de învățare nu numai la școală, ci și acasă. Scopul introducerii competenţelor TIC este acela al îmbunătăţirii actului didactic care, exploatând facilităţile grafice şi animaţia, asigură o înțelegere mai rapidă a celor prezentate, o participare activă a elevului la predare, degrevând parţial profesorul şi oferindu-i prilejul de a interveni pentru a puncta aspectele importante.

Cu privire la tehnologiile folosite în educație în ultimii ani au fost înregistrate evoluții semnificative. Una din provocările momentului o reprezintă modul în care se pot integra tehnologiile moderne precum inteligența artificială în procesul educaţional modern. Dacă în urmă cu câteva decenii în școli au fost introduse platormele de e-learning, în momentul de față ne aflam în față unui nou val de evoluții tehnologice care pot îmbunătăți semnificativ procesul educațional și anume platformele de învăţare care folosesc inteligenţa artificială numite platforme de adaptive learning.

Aceste platforme de învățare care folosec inteligența artificială pot fi introduse încă de la ciclul gimnazial. Exemple în acest sens de platforme sunt:

- ***robo.nextlab.tech***: această platformă este folosită pentru a oferi lecții de robotică elevilor, utilizează inteligență artificială pentru a crea un "asistent inteligent de învăţare privată" care se adaptează la nevoile fiecărui copil în parte. Dacă în școala clasică fiecare copil primea un manual tipărit, un CD multimedia sau un cont pe o platformă de e-learning, cu NEXTLAB.TECH fiecare copil primește un "asistent inteligent" care stă de vorbă cu el sau ea folosind inteligență artificială și se adaptează după nevoile copilului. Utilizarea pe scară largă a roboților în industrie, medicină, activități casnice impune necesitatea familiarizării copiilor cu programarea acestora. În acest sens Open Roberta permite programarea roboților virtuali 2D și reali 3D. Prin mici proiecte copii înțeleg cum interacționează un robot cu mediul înconjurător și cum pot să-i transmită acestuia comenzi astfel încât, să ducă la bun sfârșit anumite acțiuni.
- **alice.org:** este un mediu inovativ de progamare care facilitează crearea de aplicații, construirea de narațiuni interactive sau programarea de jocuri simple în 3D. Acest program este conceput să familiarizeze elevii de gimnaziu cu modul de programare orientat pe obiecte într-un mod distractiv și creativ. Prin intermediul elevii pot să creeze diverse joculeţe și aplicații, să înțeleagă principiile programării.

Folosirea acestor platforme/medii de programare împreună cu metode moderne interactive de predare-învățare transformă elevul într-un participant activ la propria formare.

În procesul de predare, învățare, evaluare alături de metodele clasice, pot fi folosite metode moderne de predare.

Spre deosebire de metodele clasice metodele moderne urmaresc insusirea unor tehnici de munca independenta, de autoinstruire, ele sunt centrate pe actiune, pe explorare, propun o cunoastere dobandita prin efort propriu. Ele cultivă spiritul aplicativ, practic şi experimental, încurajează munca independentă, iniţiativa, creativitatea. Facilitarea invatarii se poate realiza prin:

- Trasarea de sarcini individuale sau in echipa
- Situatii problema, rationament, obiective clare
- Socializare, minima interventie directa a profesorului
- Sarcini complexe, variabilitate a contextelor, diversitatea surselor de informatie
- Oferirea de feedback reciproc

Am ales să prezint două dintre aceste metode care pot fi folosite cu success la orele de Informatică și TIC:

- **problematizarea şi învăţarea prin descoperire**: presupun utilizarea unor tehnici care să producă elevului conştientizarea „conflictului" dintre informaţia dobândită şi o nouă informaţie, determinându-l să acţioneze în direcţia lichidării acestuia prin descoperirea unor (noi) proprietăţi ale fenomenului studiat. Problematizarea și învățarea prin descoperire poate fi utilizată atât în rezolvarea unor probleme de natură algoritmică cât și în învățarea folosirii unor softuri de aplicație, programe utilitare. Când le este prezentat un produs soft nou, atenția imediată este orientată spre cunoașterea și exploatarea produsului. Concentrarea atenției va fi orientată spre rezolvarea problemei și nu asupra analizei facilităților și lipsurilor produsului software. Descoperirea facilităților produsului soft se va face în urma apariției necesității utilizării lui și nu ca urmare a prezentării sistematice a funcțiilor și facilităților acestuia. Problemele propuse pot fi inspirate din viața cotidiană, sau pot fi corelate cu noțiuni dobândite la alte discipline.
- **metoda cubului**: este o metodă de învatare prin cooperare ce presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective, permiţând abordarea complexă şi integratoare a unei teme. Se recomandă, în general, parcurgerea următoarelor etape:
- Realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: DESCRIE, COMPARĂ, ANALIZEAZĂ, ASOCIAZĂ, APLICĂ, ARGUMENTEAZĂ.
- Anunţarea subiectului pus în discuţie.
- Împărţirea clasei în şase grupe, câte una pentru fiecare faţă a cubului.
- Colaborarea şi redactarea materialului la nivelul fiecărui grup.
- Afişarea formei finale a materialelor astfel încât toţi elevii să poată vizualiza rezultatele.

În rezolvarea sarcinilor de lucru elevii pot utiliza Internetul, por folosi platforme colaborative precum GoogleDocs.

Bibliografie

https://www.alice.org/
https://lab.open-roberta.org/
Moise Constantin , Seghedin Elena Metodele de învățământ. In C. Cucoș (coord.), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice , Polirom 2009

METODE DE CREŞTERE A PERFORMANŢEI ŞCOLARE

Airinei Elena-Liliana
Colegiul Tehnic „Gheorghe Cartianu" Piatra-Neamţ

Activitatea şcolară se prezintă, în funcţionalitatea ei, ca interacţiune multiformă şi complexă a numeroşi factori. Calitatea procesului didactic şi nivelul rezultatelor şcolare, succesul sau insuccesul şcolar sunt în funcţie de calitatea acţiunii acestor factori, a funcţionalităţii lor.

Unii acţionează ca factori interni şi privesc condiţia biopsihică a subiecţilor, iar alţii sunt externi, referindu-se la cadrul în care se realizează activitatea de instruire-învăţare. Factorii interni se constituie ca elemente componente definitorii ale capacităţii de învăţare şi cuprind determinanţi biologici – de vârstă, starea sănătăţii, potenţial de muncă etc. – precum şi însuşiri psihice, cognitive şi noncognitive, referitoare la nivelul de dezvoltare intelectuală, atitudini, interese, aspiraţii, aptitudini. În categoria factorilor externi se pot distinge aspecte psihopedagogice, care privesc organizarea şi desfăşurarea procesului de învăţământ (concordanţa dintre conţinut şi capacitatea de asimilare a elevilor, metodologia aplicată, pregătirea profesorilor şi etosul pedagogic al acestora etc.)

Succesul şcolar exprimă performanţa echivalentă cu atingerea obiectivelor propuse în activitatea şcolară, raportându-se la totalitatea rezultatelor obţinute:

- nivelul de pregătire ştiinţifică;
- acumularea cunoştinţelor şi formarea abilităţilor de aplicare a acestora;
- dezvoltarea capacităţilor intelectuale;
- formarea unor trăsături de personalitate;
- interesul şi motivaţia pentru învăţătură;
- capacitatea de a se instrui, de a deveni.

În organizarea şi desfăşurarea procesului didactic se pot întâlni numeroase aspecte cu efecte negative asupra performanţelor şcolare, cum ar fi:

- rigiditatea ritmurilor de învăţare pentru toţi elevii, ignorându-se dificultăţile întâmpinate de elevii cu ritmuri mai lente;

- numărul mare de elevi în clasă, precum şi eterogenitatea claselor face dificilă luarea în considerare a particularităţilor psihice ale elevilor;

- diferenţele semnificative între cadrele didactice în ceea ce priveşte natura şi nivelul exigenţelor faţă de elevi;

- stiluri didactice deficitare (suprasolicitarea intelectuală şi nervoasă, subiectivitate în evaluare etc.).

În grupa factorilor externi care influenţează randamentul şcolar se includ şi condiţiile de mediu familial socio-cultural ca şi cele care privesc cadrul didactico-material al şcolii, resursele disponibile – mijloacele de învăţământ – şi condiţia estetică a mediului şcolar. Este cunoscut, de asemenea, rolul hotărâtor pe care îl au, pentru reuşita şcolară, clasa de elevi, climatul de muncă, emulaţia din cadrul grupului, nivelul aspiraţiilor şi performanţelor acestuia, cu incidenţă puternică asupra motivaţiei elevilor faţă de învăţătură.

Pentru definirea rolului diferiţilor factori care concură la asigurarea randamentului şcolar se impun câteva sublinieri:

- reuşita şcolară este rezultatul ansamblului factorilor, partea de contribuţie a fiecăruia fiind variabilă şi dependentă de relaţiile funcţionale dintre aceştia;

- factorii interacţionează, fiecare având fie un rol complementar celuilalt;

- influenţa factorilor nu e fatală, ei înşişi sunt modificabili. Astfel, însuşirile psihice (nivelul intelectual, interesele, motivaţia ş. a.), deşi reprezintă variabile relativ constante, se dezvoltă treptat sub influenţa procesului de învăţământ bine organizat. Procesele intelectuale, cele afective şi atitudinile se pot schimba prin acţiunea mediului familial, socio-cultural şi şcolar.

Cunoaşterea factorilor care condiţionează rezultatele şcolare permite identificarea căilor prin care se asigură reuşita şcolară a elevilor. Un factor cu efecte multiple asupra succesului şcolar îl reprezintă organizarea şi desfăşurarea procesului de învăţământ. Aceasta presupune cunoaşterea elevilor şi adaptarea activităţii didactice, a conţinutului acesteia, a metodelor şi formelor de desfăşurare la particularităţile elevilor şi a grupurilor de elevi, situaţi sub nivelul mediu sau cu posibilităţi deosebite. Unei psihologii diferenţiate trebuie să-i corespundă o pedagogie individualizată. Nuanţarea este impusă de diferenţele care există între elevi în ceea ce priveşte posibilităţile lor interne de a răspunde la solicitările externe, succesul (insuccesul) şcolar presupunând cu necesitate raportarea performanţelor la aceste posibilităţi. Aşa, de exemplu, un rezultat evaluat cu nota 7 se înscrie în limitele succesului pentru un elev cu posibilităţi mai reduse sau poate fi estimat ca in-succes pentru un elev cu posibilităţi mai mari. Din această cauză aprecierea stării de succes sau insucces nu se poate face luând în considerare doar criteriul eficienţei, exprimat în notele şcolare ale elevilor. Succesul sau insuccesul şcolar îmbracă forme concrete de manifestare, diferite de la o situaţie la alta sau de la un elev la altul.

Respectarea diferenţelor individuale presupune crearea unor situaţii de instruire care să permită elevilor înaintarea pe căi diferite, pentru atingerea aceloraşi obiective. Adaptarea acestor situaţii de instruire la particularităţile psihofizice ale elevilor nu se poate face în detrimentul unei pregătiri unitare a acestora. Antrenarea şi utilizarea unei game cât mai extinse a proceselor psihice amplifică caracterul formativ al învăţământului şi creează condiţii favorabile pentru activitatea ulterioară de învăţare. Cunoştinţele sunt indispensabile pentru realizarea acestui deziderat. Efectul lor pe planul învăţării depinde, însă, de modul în care sunt prelucrate şi transmise cu ajutorul strategiilor didactice.

Ca proces, învăţarea include o serie întreagă de componente psihice, diferite de la un elev la altul, care se interpun şi mijlocesc această transpunere. Finalitatea ei vizează deopotrivă asimilarea cunoştinţelor şi dezvoltarea acestor componente. În consecinţă, organizarea situaţiilor de instruire urmează să asigure condiţii favorabile activităţii de învăţare ca proces complex de informare şi formare, de asimilare a cunoştinţelor şi dezvoltare a componentelor structurale ale personalităţii umane. Este vorba de a crea situaţii care să faciliteze participarea activă a elevului în procesul de învăţare. Activizarea presupune angajarea efectivă a potenţialului şi a întregii energii spirituale de care dispune pentru înfăptuirea sarcinilor de învăţare. Ea este cu atât mai intensă, cu cât gama proceselor mintale antrenate este mai extinsă. C. W. Taylor a constatat că dacă în procesul de învăţământ se apelează numai la memorie se poate sconta că 50% dintre copii vor obţine rezultate peste medie. Prin antrenarea şi a altor procese psihice se poate ajunge ca procentul copiilor cu rezultate bune să crească simţitor.

Rezultatele şcolare ale elevilor nu depind numai de aptitudinile acestora, ci reprezintă, mai degrabă, "eficienţa şcolară" a aptitudinilor condiţionate de o serie de calităţi: interesele, motivaţia, perseverenţa, stabilitatea emoţională, atitudinea faţă de învăţătură ş. a.

Potrivit teoriei învăţării depline (B. Bloom, John Carrol ş.a.) există elevi care învaţă mai repede şi elevi care învaţă mai lent. Una din căile prin care cei din urmă pot obţine rezultate mai bune constă în a le acorda timpul de învăţare de care au nevoie.

Aceeaşi concepţie este susţinută şi reprezentanţii teoriei intelectualiste (Galperin şi J. Bruner) potrivit căreia orice elev poate învăţa un conţinut dacă sunt folosite metode şi procedee adecvate în activitatea de predare / învăţare şi dacă se asigură condiţii adecvate învăţării. Rezultă că succesul şcolar depinde în ultimă instanţă de găsirea metodelor şi mijloacelor adecvate.

Printre metodele de diminuare a eşecului şcolar, respectiv de creştere a performanţei şcolare amintim:

- structurarea colectivului de elevi pe microgrupuri în funcţie de gradul de performanţă şcolară;
- elaborarea unor itemi diferiţi pentru fiecare microgrup;
- folosirea metodelor activ-participative: problematizarea, învăţarea prin descoperire, brainstormingul, activitatea pe grupe de elevi şi împărţirea de sarcini tuturor membrilor grupului;
- formarea unui stil individual de muncă şi a unor trăsături de caracter necesare înlăturării dificultăţilor în activitatea de învăţare;

- folosirea unor mijloace de învăţământ care să capteze atenţia elevilor şi să le stimuleze interesul pentru învăţare;
- crearea unor situaţii de instruire care să fie în concordanţă cu ritmul de învăţare al elevilor;
- stimularea elevilor prin promovarea unor relaţii pedagogice între profesor şi elev caracterizate prin cooperare, încredere, încurajare.

Înlăturarea sau diminuarea mediocrităţii elevilor şi creşterea performanţei şcolare presupune aşadar, o adaptare în dublu sens, a elevului la activitatea şcolară, precum şi a şcolii la factorii interni ai acestuia.

BIBLIOGRAFIE

1. Barna, Andrei – „Curs de pedagogie”, Ed. Logos, Galaţi, 2001
2. Cerghit, Ioan – „Didactica”, E.D.P., Bucureşti, 1993
3. Goia, Vistian – „Didactica limbii şi literaturii române”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2002
4. Nicola, Ioan – „Tratat de pedagogie şcolară”, E.D.P., Bucureşti, 1996
5. Parfene, Constantin – „Metodica studierii limbii şi literaturii române în şcoală”, Ed. Polirom, 1999

CONTRIBUŢII LA IMPLEMENTAREA REFORMEI CURRICULARE LA NIVEL NAŢIONAL

PROCEDURĂ CU PRIVIRE LA UTILIZAREA PROGRAMELOR IMAGEJ ŞI PAST

Dr. Seleţchi Emilia Dana

Colegiul Tehnic „Carol I'', Bucureşti

Google Earth Pro este un software gratuit care afişează imagini din satelit de pe suprafaţa Pământului, permite explorarea suprafeţei de pe Marte sau Lună precum şi vizualizarea imaginilor galaxiilor îndepărtate.

PAST 4.03 (Paleontological statistics software package for education and data analysis) este un program de analiză a datelor şi statistică gratuit având o foarte mare aplicablitate în paleontologie şi ecologie.

ImageJ 1.52 este un program Java de procesare şi analiză a imaginilor, care se poate descărca gratuit. El permite vizualizarea 3D, editarea şi prelucrarea imaginilor. În funcţie de selecţia efectuată, aplicaţia calculează şi afişează într-un tabel rezultate legate de calcule statistice ale ariei, ale lungimii liniilor şi unghiurilor, sau ale coordonatelor.

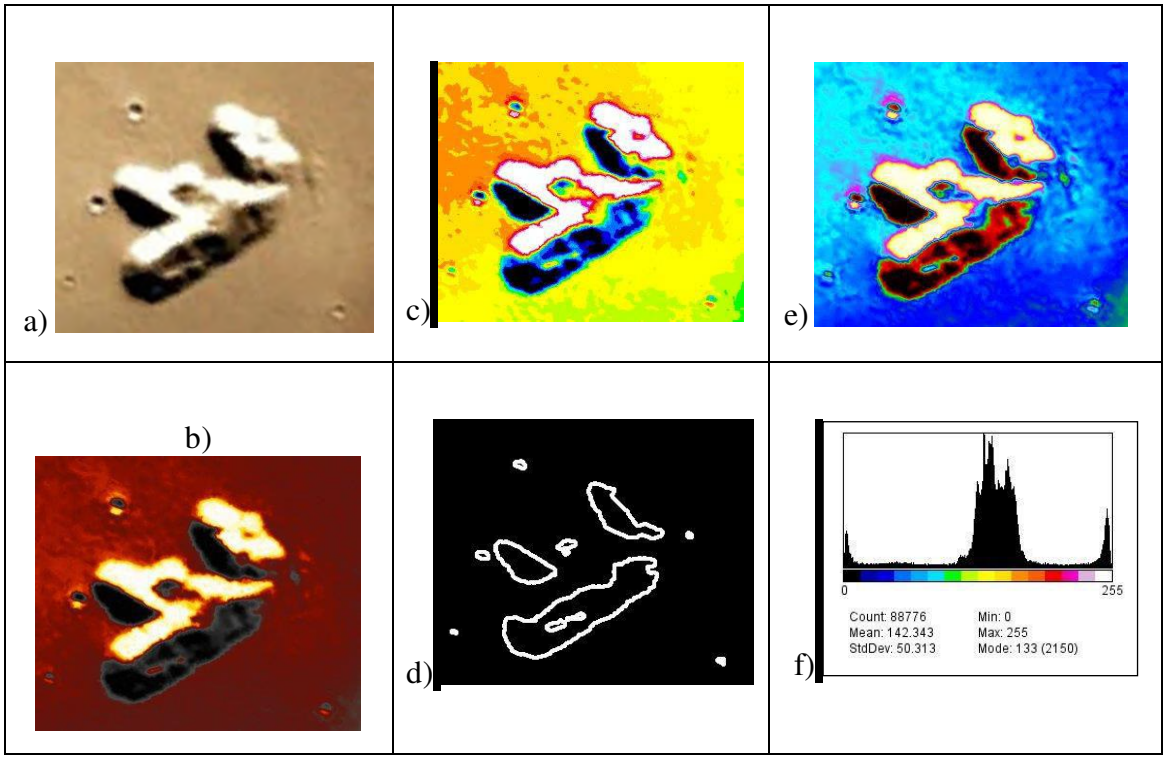

Figura 1. - (a) Imagine de pe suprafaţa Planetei Marte obţinute prin intermediul Google Earth Pro. Imaginea 1.a. prelucrată cu: (b) Smart LUT; (c) 16 color LUT; (d) Threshold–Variance; (e) 6 shades LUT; (f) Histograma figurii 1.a. - Aplicaţii ImageJ 1.52

◙ **Pseudocolorarea** este o tehnica de îmbunătățire a vizibilității anumitor componente ale imaginii (sau a imaginii în ansamblu) prin modificarea paletei de culoare cu care imaginea este afișata (reprezentată). Aceasta înseamnă că pentru anumite nivele de gri, a afișarea nu se va mai face cu culoarea a carei componente sunt toate egale cu indexul (nivelul de gri), ci cu o alta culoare.

◙ **Comanda Threshold** (Pragul) realizează modificări cu privire la contrastul pixelilor reducând sau chiar eliminînd elementele parazite din imagine şi în acelaşi timp transformă toate culorile în alb şi negru pe baza valorilor originale de luminozitate ale pixelilor. Raza stabileşte distanţa in pixeli de la linia de contur spre interiorul suprafeţelor pe care se aplică filtrul. Cu cât valoarea este mai mare, cu atât efectul de margine este mai lat şi, deci, mai evident.

◙ **Histograma** este un grafic ce ilustrează numărul de pixeli corespunzător celor 256 de nivele de gri dintr-o imagine. Ea mai poate fi definită ca funcția densității de probabilitate a nivelelor de gri dintr-o imagine digitală. Evaluarea unei imagini cu ajutorul histogramei permite o apreciere rapidă a paşilor necesari pentru a îmbunătăţi calitatea imaginii. O prelucrare clasică a imaginilor digitale o reprezintă îmbunătăţirea contrastului prin egalizarea histogramei.

◙ **Diagrama de profil** (Profile Plot) este un grafic bi-dimensional ce exprimă valorile intensităţii de-a lungul unui segment orizontal sau vertical, liber ales dintr-o imagine.

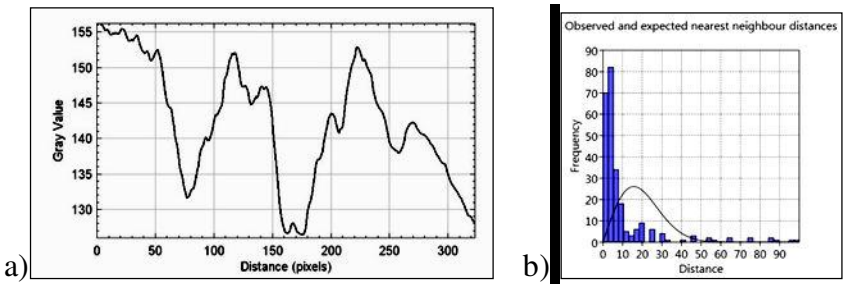

Figura 2. - (a) Diagrama de profil a fig.1.a., (b) Diagrama de variație a frecvenței în funcție de distanță - Aplicaţii PAST 4.03

◙ **Diagrama radar** (spider chart) este o metodă grafică de afişare a datelor multivariate sub forma unei diagrame bidimensionale cu trei sau mai multe variabile cantitative reprezentate pe axe, pornind din acelaşi punct.

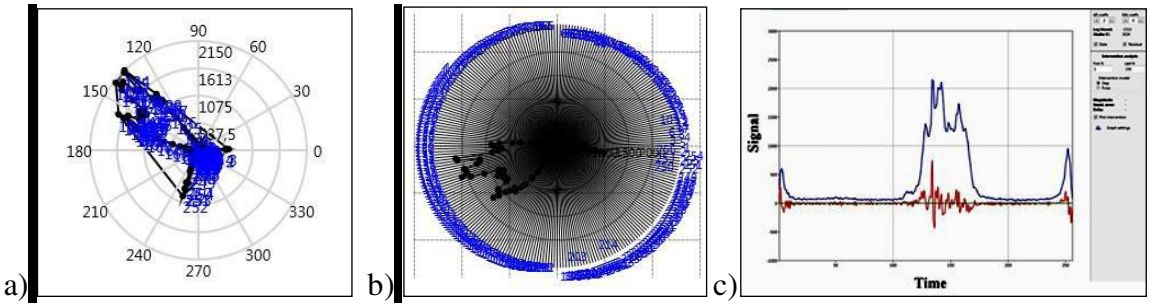

Figura 3. - Diagrame realizate cu valorile histogramei fig. 1.a.: (a) Diagrama polară,

(b) Diagrama radar, (c) Analiza ARMA - Aplicaţii PAST 4.03

◙ **Modelele ARMA** - Modele Autoregresive de Medie Mobilă (Auto Regressive Moving Average) sunt reprezentări ale unui proces generat de o combinaţie între valorile trecute şi erorile trecute. Erorile de ajustare sunt denumite uzual reziduuri şi analiza lor este o parte importantă studiului calitativ al ecuaţiei de regresie. Un model de tip ARMA are o componentă de tip autoregresiv şi o componentă de tip medie mobilă. Componenta autoregresivă se justifică prin faptul că variabilele economice au în evoluţie un puternic caracter inerţial iar componenta de medie mobilă este efectul unor evenimente neaşteptate, nepredictibile, asupra unei variabile economice.

Funcţia de corelaţie între 2 semnale este o măsură a similarităţii acestora, dependentă de întârzierea relativă a unui semnal faţă de celălat. Ea permite detectarea prezenţei unui semnal într-un alt semnal afectat de zgomot şi posibil întârziat şi totodată permite alinierea în timp a semnalelor. Funcţia de autocorelaţie prezintă un maxim pronunţat în origine (k = 0); proprietatea poate fi folosită pentru detectarea periodicităţii unor semnale reale.

◙ **Autocorelația** (autocorrelation) măsoară gradul în care valorile actuale ale unei variabile sunt influențate de valorile sale anterioare. Autocorelaţia reprezintă corelaţia unui semnal cu el însuşi.

◙ **Corelația încrucișată** (cross-correlation) permite analiza legăturii dintre 2 variabile. Dacă în grupul de analiză sunt mai multe variabile, coeficienții corelației încrucișate vor fi calculați între primele două variabile din grup.

◙ **Corelograma** este reprezentarea grafică a covarianţei pe distanţe crescătoare şi direcţii date,. Se poate identifica distanţa de la care înceteaza corelaţia, sau i se schimba semnul, etc.

◙ **Testul Mantel** este un test de estimare a corelaţiei dintre două matrice de distanţă (distanțe genetice și distanțe geografice). Valoarea nulă indică inexistența unei corelați între cele două matrici. Coeficientul de corelație Pearson (r) se folosește pentru a estima nivelul de încredere al corelației. Valoarea coeficientului „r” variază între -1 și 1.

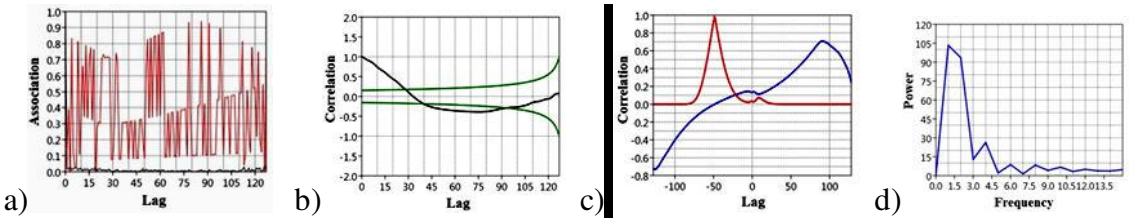

Figura 4. – (a) Autoasociații; (b) Autocorelații; (c) Corelaţia încrucişată; (d) Corelograma Mantel

Aplicaţii PAST 4.03 realizate cu valorile histogramei fig. 1.a

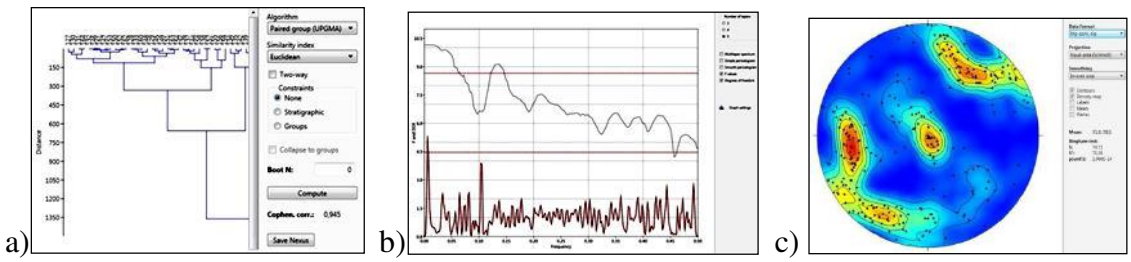

Figura 5. – (a) Dendograma; (b) Analiza Spectrală Multitaper – Variaţia lui F şi a Nr. gradelor de libertate (Degree of Freedom - DOF) cu frecvenţa; (c) Diagrama sferică (Stereoplot)

Aplicaţii PAST 4.03 realizate cu valorile histogramei fig. 1.a.

◙ **Analiza pe clusteri (Dendograma)** este utilă atunci când avem un set de date şi vrem să ştim cum anume se grupează cazurile sau variabilele. Cea mai cunoscută metodă non-ierarhică este k-means (metoda celor k-medii): se porneşte de la k valori (de obicei aleatoare) şi în funcţie de ele se construiesc clusterele. Metode ierarhice se clasifică în:

◘ Metode aglomerative: se porneşte de la n clase (câte cazuri avem) şi se ajunge la o clasă care le cuprinde pe toate celălate anterioare ei

◘ Metode divizive: se porneşte de la o clasă şi se ajunge la n clase (câte cazuri avem) cuprinse în clasa de pornire.

◙ **Metoda Multitaper** (MTM) este o metodă neparametrică în sensul că nu utilizează un model dependent de un parametru pentru descrierea procesului care a generat seria de timp analizată. Ea reduce varianţa estimatelor spectrale prin utilizarea unui număr mic de tapere.

◙ **Studiul geometriei sistemului -** Analiza sferică este cea mai interesantă metodă întrucât permite studiul corelaţiei dintre valorile funcţiei noastre (şirul de date) din mai multe perspective.

a) 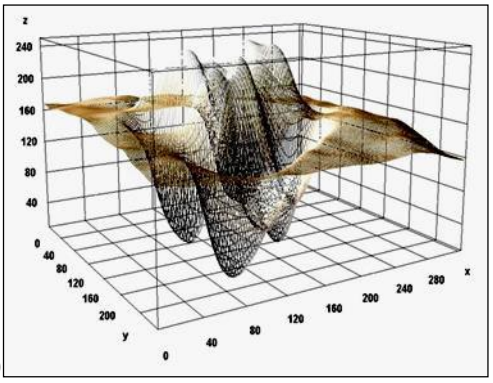 b) 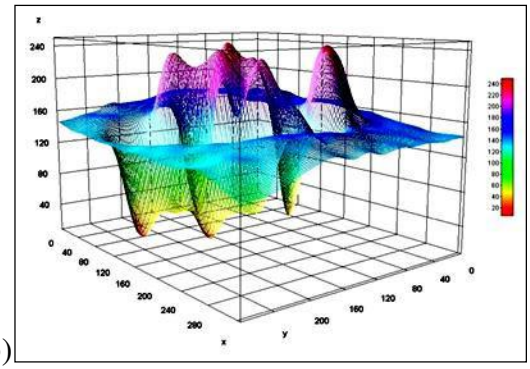

Figura 6. - Diagramele 3D interactive (Surface Plots) corespunzătoare fig. 1.a.

Aplicații ImageJ 1.52

REZULTATELE ÎNVĂŢĂRII

◙ Elevii vor fi capabili să realizeze o clasificare a unei mari varietăţi de softuri educaţionale în funcţie aplicaţiile lor precum şi de influenţele pe care acestea le exercită asupra:

- proceselor psihice cognitive superioare (gândire, memorie, imaginaţie),

- activităţilor şi proceselor psihice reglatorii (motivaţia, afectivitatea, voinţa şi deprinderile)

- caracterului ca latură relaţional-valorică a personalităţii,

- creativităţii în vederea generări de produse noi şi de valoare pentru societate.

◙ Elevii vor fi capabili să realizeze prelucrări ale imaginilor digitale şi analize de date cu ajutorul programelor şi aplicaţiilor gratuite.

BIBLIOGRAFIE

[1] Bushra K. Al-Abudi and Loay A. George - Color Image Compression Using Wavelet Transform, GVIP 05 Conference, 19-21 December, CICC, Cairo, Egypt, 2005

[2] P. Kyriazis, C. Anastasiadis, D. Triantis, and F. Vallianatos - Wavelet analysis on pressure stimulated currents emitted by marble samples, Nat. Hazards Earth Syst. Sci., 6, pp. 889–894, 2006

[3] McClellan, Schafer, and Yoder, Signal Processing First - Lab 08: Frequency Response: Bandpass and Nulling Filters**,** Pearson Education, Inc., 2003

[4] Wavelet Analysis Tools User Manual - Advanced Signal Processing Toolkit, National Instruments Corporation, USA, 2008

[5] ImageJ 1.52 Software

[6] PAST 4.03 Software

[7] Google Earth Pro (Fig. 1.a.: 22°31′ 05.08″ N; 178°57′ 24.91″E)

ROLUL PROFESORULUI ÎN DEVENIREA ELEVULUI

Prof. Călin Aneta
Liceul Tehnologic Auto Craiova

«Școala cea bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.»
(Nicolae Iorga)

Educaţia se sprijină pe patru piloni importanţi: a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să trăieşti împreună cu alţii şi a învăţa să fii. În funcţie de această optică, dar şi de implicaţiile globalizării asupra indivizilor, ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învăţământ urmează să îndeplinească roluri noi.

Profesorul ocupă un loc important în activitatea educaţională deoarece contribuie la formarea personalităţii elevilor, la conduita lor în societate, la formarea lor ca indivizi.

Profesorul ocupă o poziţie cheie în activitatea de programare, organizare, realizare şi evaluare a procesului educaţional. Orice profesor este un creator de modele, de proiecte educaţionale, de metode şi procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginaţie, abilitate, inovaţie în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecţiilor. Orice elev este un unicat şi fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condiţiile, tratamentul şi modalităţile prin care fiecare elev îşi poate pune în valoare mai bine disponibilităţile şi calităţile sale şi a obţine succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia şi a şti să adaptezi tehnologia educaţiei acestor particularităţi.

Profesorul a avut şi va avea în continuare un rol esenţial în formarea elevului, în desăvârşirea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice. Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmiţător, ci facilitator, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii.

În literatura de specialitate se apreciază că profesiunea didactică nu se poate restrânge doar la cea de simplă sursă de cunoştinţe. Rolul conducător al profesorului în activitatea didactică rămâne însă una dintre coordonatele de bază ale misiunii sale. Wolfolk menţionează următoarele funcţii ale profesiunii didactice: luarea deciziilor privitoare la ceea ce se întâmplă în procesul de învăţământ; declanşarea şi întreţinerea interesului elevilor, curiozităţii şi dorinţei lor pentru activitatea de învăţare; conducerea grupului de elevi; îndrumă persuasiv elevii, îi sfătuieşte şi observă comportamentul acestora; reprezintă un model pozitiv de personalitate şi comportament pentru elevii săi; înţelege, reflectează asupra întâmplărilor din clasă, studiază fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.

Calităţile personale şi trăsăturile de personalitate dezirabile profesorului, care întregesc tabloul competenţelor fundamentale, pot fi divizate în mai multe subcategorii în funcţie de mai multe criterii:

- nivelul cultural al profesorului:
  - capacitatea de a dialoga;
  - capacitatea de a informa obiectiv şi de a comunica cu uşurinţă ;
  - atitudinea critică şi non-dogmatică;
  - virtuţi civico-democratice;
- aspecte ale civilizţiei tehnologice contemporane:
  - stăpânirea noilor tehnici care sunt folosite în sala de clasă contemporană;
  - capacitatea de a inventa noi modalităţi de utilizare a acestor tehnici;
  - capacitatea de a le inova, de a propune ameliorările necesare;
- funcţia ştiinţifică a profesorului contemporan:
  - cunoaşterea logicii şi a structurii disciplinei pe care o predă;
  - promovarea spiritului ştiinţific;

- preocupări de propagare a culturii ştiinţifice;

• etosul profesional, cerinţele de autoperfecţionare şi etică profesională:

- capacitatea de autoorganizare;
- mentalitate deschisă şi disponibilitate de a observa şi studia comparativ diferite sisteme şi practici şcolare din lume;
- atitudine experimentală, în vederea perfecţionării continue a metodologiei şi a stilului personal de predare;
- aşezarea intereselor copiilor încredinţaţi spre educaţie deasupra oricăror alte interese.

Referitor la diversitatea rolurilor pe care le poate exercita profesorul, Anita E. menționează următoarele:

-Profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ.

-Profesorul, ca agent motivator, declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare.

-Profesorul, ca lider, conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate.

-Profesorul, în ipostază de consilier, este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.

-Profesorul, ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi.

-Profesorul, ca profesionist reflexiv, se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.

-Profesorul, ca manager, supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori.

Tinand cont de importanţa învăţământului, de responsabilitatea ce revine profesorului în asigurarea dezvoltării optime a personalităţii, deducem faptul că domeniul didactic ar trebui să beneficieze de cei mai buni specialişti. Se ţine seama de faptul că ei vor lucra cu omul în devenire, iar efectele muncii lor se răsfrâng asupra întregii vieţii a elevului.

«Cei mai buni profesori sunt cei care te învaţă încotro să te uiţi, dar nu îţi spun şi ce să vezi, lăsând libertatea fiecărui copil de a descoperi şi cunoaşte în stilul său propriu».

Bibliografie

1.Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educaţiei”, Editura Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1996

2.Gliga, L. (coord.). “Standarde profesionale pentru profesia didactică, Bucureşti: M.Ed.C. – Proiectul de reformă a învăţământului preuniversitar, 2002.

PLATFORMELE EDUCAȚIONALE-ELEMENTE PENTRU INOVAREA EDUCAȚIEI

Pop Alina Maria
Şcoala Gimnazială Gârdani
Jud: Maramureş

În zilele noastre, platformele e-learning îşi fac destul de repede loc în sistemul de învăţământ, deoarece permit utilizarea mai eficientă a resurselor materiale, cât şi umane. Educatia on-line reprezintă o modalitate nouă de a privi procesul de învăţare, în care elementele de fond rămân aceleaşi, doar mijlocul de schimb şi însuşire a cunoştinţelor se modifică. Modelul comunicării unidirecţionale, în care profesorul transmitea informaţie în cea mai mare parte a timpului nu este eficient şi acceptat. Azi, elevul este încurajat să participe şi să comunice cu cel care îl învaţă. Mai mult decât atât, educația on-line face posibilă personalizarea procesului didactic.

Google consideră realitatea virtuală un instrument digital care are puterea să transforme și să inoveze predarea și învățarea. Google Classroom este una dintre platformele recomandate de Ministerul Educaţiei Naţionale pentru lucrul on-line cu elevii. Aceasta oferă posibilitatea atât profesorilor, cât şi elevilor, să încarce materiale, să posteze diverse anunţuri şi, special pentru profesori, să dea note materialelor lucrate de elevi şi încărcate aici. Pentru utilizarea Google Classroom este nevoie de conturi Google pentru toţi utilizatorii, precum şi de activarea licenţei Google. Platforma este unealta pe care o folosesc pentru a da teme sau pentru a face anunțuri, iar elevii mei sunt extrem de încântați. Notificările sunt instante – profesorul urcă un document pe pagina clasei și toți elevii primesc un e-mail care îi anunță de acest lucru. De asemenea, elevii pot răspunde prin comentarii sau fișiere.

Aplicaţia Zoom este una dintre cele mai utilizate pentru comunicarea în timp real. Profesorii şi elevii au posibilitatea de a interacţiona în timp real, în mod video şi permite crearea unei table virtuale interactive. Este disponibilă atât pentru computer, cât şi pentru dispozitive mobile cu sistem de operare Android sau iOS.

O funcție importantă, fără de care nu aș putea desfășura lecțiile normal este screen share-ul. Prin aceasta, participanții au ocazia să urmărească ecranul laptopului (al profesorului, care alege un document dintre cele pe care le are deschise). Eu folosesc prezentări Powerpoint sau documente Word, scriu titlul lecției, definiții, informații sistematizate, un fel de tablă virtuală. De exemplu, în cadrul unor activități de învățare care vizează competența 1.3. din clasa a VII-a (Participarea la interacțiuni verbale diverse, apelând la strategii variate de ascultare activă şi de negociere a informaţiei şi a relaţiei cu interlocutorii), le sugerez elevilor folosind share-ul să asculte și să observe în ce fel se exprimă artiștii – ce și cum transmit cu ajutorul vocii –, în videoclipurile postate pe internet la adresele:

Videoclip 1. https://www.youtube.com/watch?v=FKZm6WRKy_U

Videoclip 2. https://www.youtube.com/watch?v=eQSNVBLTXYY

Un alt exemplu, la clasa a VI-a, competența specifică vizată:

Identificarea temei, a unor informaţii esenţiale şi de detaliu, a intenţiilor de comunicare explicite şi/sau a comportamentelor care exprimă emoţii din texte narative, monologate sau dialogate

Conținutul asociat: Strategii de concepere și comprehensiune a textului oral: cuvinte-cheie

Pentru momentul de captarea atenției se poate folosi screen share-ul pentru a viziona o secvență din filmul Amintiri din copilărie, de Ion Creangă .

Zoom oferă multiple posibilităţi de interacţiune:

- profesorul poate transmite informaţii cu ajutorul share screen
- lecţiile pot fi înregistrate,
- se utilizează o tablă virtuală,
- lecţiile se salvează automat în cloud şi pot fi revăzute,
- clasa virtuală poate fi securizată,
- pot fi accesate diverse clipuri educaţionale de pe Youtube sau alte platforme,

- profesorul poate utiliza sau restricţiona, după caz, chat-ul interactiv,
- în timpul predării profesorul poate opri sunetul venit de la elevi pentru a facilita explicaţiile fără întreruperi.

Eu utilizez alternativ platformele Zoom și Google Classroom. Prima îmi permite să interactionez cu elevii mei în timp real, să răspund la întrebări și să observ comportamentul elevilor. Pe Google Classroom încarc lecții, notez observații, corectez temele și am o evidență clară a activității desfășurate în format on-line.

Platforma educațională Mykoolio.com se bazează pe o tehnică de predare modernă. Aceasta diferă foarte mult de cea clasică, fiind sub forma unor jocuri educative interactive, unde consolidarea cunoştinţelor constituie un rol foarte important, iar evaluarea se realizează într-o manieră atractivă şi adaptată nevoilor elevilor. Prin această nouă metodă, copilul nu mai este doar simplu ascultător al lecțiilor, el poate lua parte la procesul de predare. De asemenea, are și posibilitatea de a reveni la anumite informații ori de câte ori dorește și poate selecta exact ceea ce consideră el că trebuie să aprofundeze.

Aşadar, platformele educaționale îmbunătăţesc calitativ conţinutul învăţământului, conducând la ameliorarea procesului instructiv-educativ prin însuşirea unor procese de învăţare active şi autonome, creşterea interesului elevilor pentru instruire, având în vedere că generațiile actuale sunt obișnuite cu lucrul pe calculator încă de mici. Ca profesori, putem să utilizăm această abilitate a elevilor pentru a-i determina să-și folosească constructiv timpul liber, cu activități specifice fiecărei discipline sau arii curriculare în parte.

Bibliografie:

http://platformeed.blogspot.com/2017/05/platforme-educationale.html
https://educatiacontinua.edu.ro/repere-metodologice.html
https://psnews.ro/cele-mai-populare-platforme-educationale-online-pentru-elevi
https://www.mykoolio.com
www.eduapps.ro/resurse-educational

PROIECTUL - METODĂ COMPLEMENTARĂ DE EVALUARE LA DISCIPLINA ISTORIE

Prof. dr. Ioniţă-Niculescu Mihaela
Colegiul Econonic „Virgil Madgearu”, Târgu - Jiu

Spre deosebire de metodele tradiţionale de evaluare, metodele alternative prezintă două caracteristici, evidenţiate de specialiştii în didactica modernă. Alături de evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu învăţarea, aceste metode vizează rezultatele şcolare pentru o perioadă mai mare de timp, cuantificând capacităţi şi competenţe, interese şi atitudini corelate cu activitatea de învăţare.

Referatul, investigaţia, portofoliul şi proiectul reprezintă metode complementare de evaluare, utilizate cu succes la toate disciplinele de învăţământ, pentru stimularea creativităţii elevilor, dezvoltarea gândirii critice şi creşterea interesului pentru domeniul investigat. Proiectul este recomandat de către specialiştii în pedagogie pentru realizarea evaluării sumative, ca activitate individuală sau de grup pentru o perioadă mai mare de timp. Disciplină de învăţare şi domeniu al cunoaşterii, cu rol major în formarea elevului, a comportamentelor, atitudinilor şi a sistemului de valori adecvat omului contemporan, istoria permite utilizarea metodelor active, bazate pe cooperare şi adecvate abordării din perspective interdisciplinarităţii a mai multor conţinuturi, specifice istoriei, geografiei, literaturii, religiei şi disciplinelor socio-umane. În calitate de coordonator şi evaluator al proiectului, profesorul trebuie să ţină cont de mai multe aspecte: interesul elevilor şi chiar al părinţilor pentru tema aleasă, identificarea resurselor materiale necesare, evitarea tratării temei din surse clasice, din comoditate sau dintr-o anumită rutină.

Metoda proiectului se bazează pe anticiparea mentală şi implică realizarea unor activităţi complexe, pornind de la o temă impusă sau aleasă de elevi. Ca proces şi ca produs, metoda proiectului favorizează dezvoltarea deprinderilor de documentare ştiinţifică, a capacităţii de structurare şi de sistematizare a materialului, încurajează asumarea responsabilităţilor, identificând calităţi individuale şi de grup. Ca metodă alternativă de evaluare, proiectul îmbogăţeşte practica evaluativă prin ameliorarea şi corectarea ei. Deşi nu se poate aplica la toate conţinuturile programei şi permanent, utilizarea proiectului este necesară şi utilă învăţării, cu condiţia respectării de către profesor şi elevi a tuturor etapelor: stabilirea temelor pentru proiect; stabilirea şi precizarea perioadei de realizare a proiectului; familiarizarea elevilor cu exigenţele specifice pentru elaborarea sa; planificarea activităţii (individuale sau de grup) prin formularea obiectivelor, constituirea grupurilor de elevi, distribuirea responsabilităţilor şi precizarea surselor de documentare; realizarea cercetării; materializarea produselor; prezentarea proiectului şi evaluarea.

Evaluarea se poate realiza nu numai la sfârşitul proiectului, ea poate fi un proces continuu în ceea ce priveşte alegerea metodelor de lucru de către elevi, capacitatea de analiză şi de sinteză, utilizarea corespunzătoare a surselor de documentare şi asamblarea informaţiilor obţinute pentru realizarea produsului dorit. În săptămâna „Şcoala altfel”, ca urmare a activităţilor practice programate de către fiecare profesor: vizite la muzeu, excursii de documentare, vizionarea unor filme artistice sau cu conţinut didactic, iniţierea în tainele arhivelor, localizarea unor monumente istorice sau opere de artă în localitatea de domiciliu a elevului, se pot realiza proiecte pe teme istorice care pun în valoare patrimoniul local şi sporesc interesul elevilor pentru valorile istorice şi estetice locale şi naţionale. Pentru realizarea inter şi transdisciplinarităţii, pot fi stabilite de comun acord cu elevii şi chiar cu profesorii din aria curriculară „Limbă şi comunicare”, teme ca monografia unei localităţi sau a unei instituţii de învăţământ, culegeri de folclor, studii privind utilizarea unor cuvinte pe o arie geografică.

Fără îndoială, în cazul activităţii desfăşurate în echipă, sunt inerente micile disfuncţionalităţi generate de ritmul diferit de lucru, tendinţa unor elevi de a lucra mai puţin sau deloc, micile orgolii şi temperamentele diferite. Pentru profesor, monitorizarea constantă a etapelor şi armonizarea intereselor „actorilor” implicaţi presupune alocarea de ore suplimentare în condiţiile în care la orele de curs - de regulă o oră pe săptămână, acest demers ar face extrem de dificilă parcurgerea conţinuturilor prevăzute de programa şcolară.

Deschiderea istoriografiei naţionale spre istoria orală a diversificat nu numai tematica abordată de specialişti, dar a îmbogăţit şi sursele istorice. Astfel, interviurile specifice istoriei orale readuc în prezent experienţe de viaţă, destine individuale şi aspecte inedite din viaţa familiei sau a comunităţii. Elevii vor fi familiarizaţi cu etapele realizării unui interviu, înregistrat cu reportofonul, telefonul mobil sau alte mijloace tehnice. Bunicii, străbunicii, vecinii ajunşi la vârste venerabile, prin poveştile de viaţă întregesc informaţiile oferite de sursele documentare, denaturate în mod voit de către regimul comunist. În acest mod, comunicarea între generaţii diferite ca vârstă se intensifică, ascultarea celuilalt fiind captivantă, fascinantă şi plină de învăţăminte.

La clasa a XI-a, ca urmare a discuţiilor cu elevii clasei, poate fi iniţiat şi realizat în lunile mai – iunie proiectul *Viaţa cotidiană în Gorj în secolul al XIX-a şi în prima jumătate a secolului XX,* particularizând astfel tema *Economie şi societate în perioada interbelică* şi în strânsă legătură cu alte conţinuturi din programele de istorie integrată din clasele a IX-a şi a X-a. Etapele realizării proiectului:

1. Stabilirea ariei de interes şi a tematicii proiectului în concordanţă cu competenţele specifice unităţilor de învăţare parcurse: folosirea limbajului adecvat în cadrul unei prezentări orale sau scrise, recunoaşterea unui context economic, social, politic, cultural, istoric; utilizarea unor surse istorice diferite în reconstituirea şi interpretarea unor fapte şi procese istorice, utilizarea dialogului intercultural; recunoaşterea asemănărilor şi diferenţelor dintre sine şi celălalt, dintre persoane, dintre grupuri; autoevaluarea raportată la valorile grupului; exprimarea unei opinii faţă de un fapt istoric sau o operă de artă şi aprecierea valorilor trecutului prin raportare la prezent.
2. Pregătirea şi derularea proiectului

După stabilirea temei şi evidenţierea aspectelor interdisciplinare – literatură, etnografie, religie, clasa este împărţită în 5 grupe cu câte 6 elevi, cu lider de grupă şi cu teme date pentru fiecare grupă:

Grupa I – *Locuinţa tradiţională în lumea satului gorjean în secolul al XIX-lea şi începutul secolului XX.*

Grupa II – *Ocupaţii şi îndeletniciri în satele Gorjului.*

Grupa III – *Costumul popular femeiesc – evoluţie şi tipologie.*

Grupa IV – *Costumul popular bărbătesc – evoluţie şi tipologie.*

Grupa V – *Sărbători laice şi religioase – aspecte ale spiritualităţii rurale.*

Demersul evaluativ va fi centrat atât pe produsul final cât şi pe procesul de elaborare, profesorul având rolul de consilier permanent al elevului şi de evaluator final. Constituirea grupelor şi atribuirea temelor s-au realizat în mod aleatoriu prin tragere la sorţi. Resursele informaţionale necesare au fost comunicate elevilor, dar pe parcurs pot fi diversificate ca urmare a contactului cu specialiştii de la Muzeul Judeţean de Istorie „Alexandru Ştefulescu", de la Muzeul de Artă Populară din Curtişoara sau de la diferite case memoriale.

Bibliografie generală: Vasile Cărăbiş, *Istoria Gorjului,* Editura Editis, Bucureşti, 1995; Georgeta Stoica, *Portul popular din Gorj,* Tg-Jiu, 1971; Ion Vlăduţiu, *Etnografia Românească,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1973; Gheorghe Focşa, Ioan Godea, *Arhitectura Gorjului,* Editura de Vest, Timişoara, 2002; Andrei Pănoiu, *Arhitectura tradiţională gorjeană (sec. XVII-XX),* Tg-Jiu, 1996; Alecsandru Ştefulescu, *Gorjul Istoric şi pitoresc,* Tipografia N. D. Miloşescu, Tg-Jiu, 1904; Idem, *Polovragii,* Editura Casei Bisericii, 1906.

Culegerea informaţiilor de specialitate şi realizarea planşelor, a fotografilor, schiţelor, filmelor documentare se vor realiza în mare măsură în secţiile Muzeului Judeţean de Istorie, în atelierul de restaurare materiale textile, în diverse aşezări rurale, inclusiv prin intervievarea unor localnici în vârstă pentru reconstituirea atmosferei specifice perioadei interbelice. Structura proiectului explicată elevilor cuprinde pagina de titlu cu tema proiectului, numele autorilor, şcoala, perioada de derulare a proiectului; cuprinsul proiectului; introducerea care cuprinde prezentarea cadrului conceptual şi metodologic căruia i se circumscrie proiectul; dezvoltarea elementelor de conţinut în capitole şi subcapitole; concluziile; bibliografia şi anexele cu materialele rezultate din investigaţie şi care susţin demersul teoretic.

Evaluarea produsului final se va face prin prezentarea orală, liberă, de către fiecare grupă, fiind expuse planşe, imagini, înregistrări audio şi video. Criteriile de evaluare a proiectului vizează atât calitatea sa: validitatea, elaborarea şi structurarea proiectului; calitatea materialului utilizat de către elevi, creativitatea, cât şi criterii ce vizează calitatea activităţii elevului: raportarea la tema proiectului, realizarea sarcinilor, documentarea, nivelul de elaborare şi documentare, greşelile, creativitatea şi calitatea rezultatelor.

3. Concluzii – vor fi formulate după prezentarea şi evaluarea proiectului. Produsele finale vor fi valorificate la orele de curs, va fi organizată o expoziţie în şcoală şi materialele cele mai reuşite vor fi publicate în Revista şcolii.

Proiectul individual sau de grup este o modalitate de instruire şi autoinstruire prin care elevii realizează activităţi de cercetare care îmbină cunoştinţele dobândite în cadrul orelor de specialitate cu viziunea creativă şi abilităţile formate în timp. Fiind o activitate de durată, proiectul reprezintă un mijloc eficient de integrare a unui subiect în cercetarea ştiinţifică şi cu practica vieţii cotidiene.

BIBLIOGRAFIE

- *Pedagogie,* Ediţia a II-a revăzută şi adăugită, Editura Polirom, Iaşi, 2006.
- *Teoria şi metodologia evaluării,* Editura Polirom, Iaşi, 2008.

Drăghicescu, Luminiţa - „Metode, tehnici şi instrumente moderne de evaluare", în Valentin Dogaru - Ulieru, Luminiţa Drăghicescu (coordonatori), *Educaţie şi dezvoltare profesională,* Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011.

Ionescu, Miron, Bocoş, Muşata - (coordonatori), *Tratat de didactică modernă,* Editura Paralela 45, Piteşti, 2009.

- „Proiectul la Istorie ca metodă de învăţare şi evaluare interdisciplinară", în Sorina Paula Bolovan, Nicoleta Marţian, Sorin Marţian (coordonatori), *A preda sau a învăţa. Dimensiunea interdisciplinară şi metode active utilizate în învăţarea Istoriei şi a Religiei,* Presa Universitară Clujeană, Cluj - Napoca, 2009.
- *Evaluarea în procesul didactic,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşt, 2007.

EFICIENTIZAREA LECŢIILOR DE BIOLOGIE PRIN UTILIZAREA CALCULATORULUI.

Prof. Ploscă Cosmina
Liceul Tehnologic „Vasile Sav" Roman

Ideea învăţării continue (pe tot parcursul vieţii) datează de peste 2000 de ani, când Seneca spunea *„Etiam seni esse discendum"* (chiar şi cei bătrâni trebuie să înveţe). Societatea zilelor noaste se caracterizează prin dinamism, diversitate, compexitate, creativitate etc. Cunoştinţele, aptitudinile, abilităţile, valorile ştiinţei şi tehicii sunt formate şi dezvoltate numai în cadrul sistemului educaţional.

Explozia informaţională, evoluţia societăţii şi accentuarea caracterului său de societate a cunoaşterii impun educaţia tehnologică prin care omul să fie capabil să stapânească mai bine şi mai eficient noile tehnologii. În această lume aflată în continuă şi rapidă schimbare, sistemul de învăţământ trebuie să se integreze şi să-şi adapteze oferta la nevoile noii generaţii. Pentru a asigura integrarea tinerilor în societatea de mâine, se impune trecerea de la învăţarea tradiţională centrată pe predare/profesor la învăţarea centrată pe elev. Aceasta se poate realize printr-o educaţie permanentă, în a cărei interfaţă să intervină, pe lângă educator, şi gama largă de tehnologii de comunicare şi informaţie. Utilizarea calculatorului în procesul educaţional este o necesitate a epocii, în contextul dezvoltării vertiginoase a tehnologiilor informaţionale. „A învăţa să comunici cu calculatorul poate schimba modul în care înveţi alte lucruri" (Seymour Papert).

În ţările europene "orizontul cunoaşterii" a impus utilizarea calculatorului cu mult timp în urmă, considerându-se că "încorporarea tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în sitemele de învăţământ europene este un proces care, pe termen lung, va avea implicaţii majore pentru organizarea învăţarii şi metodele de predare".

Încă din anul 1967, Ashby E., a stabilit că există relaţii însemnate între schimbările sociale şi mai ales a celor tehnologice pe de o parte şi cele pe care el le numeşte *"revoluţii în educaţie",* pe de altă parte. Autorul, constată că:

- ***prima revoluţie*** s-a produs odată cu diferenţierea educatorilor şi a părinţilor, când sarcinile de instruire ale tinerilor au fost preluate, într-o pondere semnificativă, de la nivelul familiei la cel al şcolii
- **a *doua revoluţie*** a fost dată de utilizarea cuvântului scris, ca instrument de educaţie;
- **a *treia revoluţie*** corespunde cu epoca *"galaxiei Gautenberg"*, în care invenţia tiparului a produs schimbări importante în organizarea activităţilor şcolare;
- ***a patra revoluţie în educaţie*** este produsă de dezvoltarea tehnologiilor electronice şi se speră ca efectele induse de noile tehnologii să nu fie doar de tip corectiv şi / sau multiplicativ, ci mult mai radicale, implicând schimbări ale modului de organizare a instituţiilor şcolare şi ale modului detransmitere şi asimilare a cunoştinţelor".

Calculatorul poate fi utilizat în procesul de predare –învăţare de către profesor şi elev în scopul intermedierii activităţii de predare interumană ce are loc între cei doi poli educaţionali:profesor şi elevi.

"Mişcarea pedagogică de învăţământ programat a fost inaugurată de B.F. Skinner ca fiind o aplicare a principiilor cunoscute ale instruirii, care înseamnă organizarea condiţiilor de învăţare prin mînuirea balanţei,recompensei şi penalizării,în alegera răspunsului corect. Simplificat, putem spune că în secvenţa de învăţare prin instruire programată apare în evidenţă succesiunea : stimul – răspuns – confirmare".

Trăim într-o lume fascinantă, în care elevii noştrii se află în faţa multor taine legate de mediul înconjurător: legătura omului cu mediul, relaţiile dintre organisme etc. Disciplina biologie, prin natura sa, contribuie la dezvoltarea curiozităţii copiilor, urmărind formarea la elevi a unui stil de muncă şi de învăţare care să-l ajute în integrarea socială, în pregătirea pentru viaţă. Se spune că orice schimbare este pozitivă, că este un pas spre progres. Pe parcursul activităţii didactice, un profesor experimentează o multitudine de metode, pornind de la cele tradiţionale până la cele

moderne, activ-participative. Să accepţi schimbarea, să introduci noutatea, sunt condiţii necesare asigurării succesului şcolar. Şcoala posedă capacitatea de a se autoperfecţiona în cazul existenţei unor condiţii pozitive. Introducerea calculatorului în lecţiile de bioilogie poate duce la creşterea calităţii învăţării şi la reducerea timpului de învăţare. Învăţarea angajată, auto-instruirea capătă o pondere din ce în ce mai mare, iar profesorii devin ghizi sau membrii ai unor echipe create cu scopul investigării unei situaţii problemă. Materialele prezentate cu ajutorul calculatorului nu limitează libertatea profesorului de a alege sau de a organiza activităţile de învăţare adecvate atingerii obiectivelor propuse în cadrul lecţiei. Profesorul are libertatea de a repartiza conţinuturile în orele alocate prin planul de învăţământ după cum consideră necesar, în funcţie de nivelul clasei. Acesta poate dezvolta anumite extinderi la temele obligatorii. canalizând şi orientând transmiterea fluxului comunicaţional pe trasel profesor → elev → calculator. Învăţământul asistat de calculator îi ajută pe elevi să înveţe mai bine, să-şi dezvolte creativitatea, contribuie la obţinerea performanţelor în învăţare, în muncă intelectuală şi profesională.

Modernizarea şi perfecţionarea învăţământului şi a tehnologiei didactice constituie o necesitate obiectivă a activităţii tuturor cadrelor didactice. Instruirea asistată de calculator deţine un potenţial semnificativ pentru educaţie, contribuind apreciabil la reînnoirea metodelor de predare/învăţare, la îmbunătăţirea calitativă a activităţilor şcolare.

astfel încât ne putem da seama de avantajele oferite de acest sistem de învăţare. Studiile efectuate pe plan internaţional au demonstrat şi evidenţiat o serie de concluzii interesante cu privire la eficienţa utilizării calculatorului în procesul de învăţământ:

- utilizarea calculatoarelor are cel mai înalt grad de eficienţă în domeniul ştiinţelor;
- instruirea asistată de calculator contribuie la formarea deprinderilor elementare, în timp ce sistemele tutoriale sunt mai eficiente în formarea deprinderilor intelectuale de nivel superior;
- instruirea asistată de calculator este mai eficientă ca instruire complementară, decât ca formă alternativă;
- elevii cu ritm de învăţare lent, cei rămaşi în urmă câştigă mai mult decât cei cu rezultate foarte bune.

Numită şi « inovaţia tehnologică cea mai importantă a pedagogiei moderne »,instruirea asistată de calculator – IAC – prezintă următoarele avantaje:

- Contribuie la ameliorarea actului învăţării prin manifestarea fenomenului de feedback.
- Reduce timpul de studiu, după unele aprecieri cu 30 – 50 % faţă de sistemul tradiţional de învăţare.
- Concentrează efortul didactic al profesorului pe investigaţie, ameliorarea strategiilor de învăţare, perfecţionare.
- Instruirea programată şi asistată de calculator îmbină eficient studiului prin intermediul manualului, calculatorului şi lectura suplimentară menţinând rolul suplu al relaţiei elev-profesor.
- La asemenea ore elevul rămîne pe tot parcursul lecţiei faţă în faţă cu calculatorul, cu sarcina pusă şi nu poate pierde timpul cu alte ocupaţii căci sarcina de pe monitor trebuie rezolvată.
- Creşte interesul elevilor pentru învăţare, este stimulată curiozitatea ştiinţifică, dezvoltă capacităţile de lucru în echipă.
- Instruirea programată şi asistată de calculator asigură o învăţare activ-participativă, aplicativă care are drept rezultat retenţia pe termen lung a informaţiilor, dezvoltarea rapidă a capacităţilor şi deprinderilor, transferul cunoştinţelor, procedurilor şi strategiilor de lucru utilizate.
- Pe monitor pot fi simulate unele procese, situaţii care cu ajutorul resurselor tradiţionale este dificil (sau chiar imposibil) să le obţii. Ex: animaţiile ajută la înţelegerea mai clară a unor fenomene şi procese din din interiorul organismului: fotosinteza la plante, circulaţia sângelui la animmale, structura acizilor nucleici etc.
- Permite evaluarea obiectivă a rezultatelor şi progreselor obţinute de elev.

La disciplina biologie, cu ajutorul calculatorului, se pot elabora şi redacta planuri de lecţii, schiţe, desene, scheme, fişe de lucru, care pot fi stocate sub formă de fişiere, periodic actualizate, pot fi listate şi multiplicate pentru toţi elevii clasei. În aceeaşi măsură pot fi accesate CD-uri, dischete sau pot fi realizate portofolii individuale sau pe grupe.

Instruirea asistată de calculator, la biologie, are în vedere şi organizarea ofertei de informaţii în corelare cu etapele lecţiei şi gradul de dificultate a acestora. În acest sens se porneşte de la crearea motivaţiei elevului şi captarea atenţiei lui prin formulări ca: „dacă îţi vei însuşi procesul…. vei înţelege…, vei putea să recunoşti…" etc. Se atrage atenţia elevului asupra fondului de cunoştinţe necesar pentru însuşirea lecţiei noi: „ca să înţelegi… este necesar să cunoşti…, să compari…, să identifici…". Încă din primele etape ale lecţiei, se indică care sînt noile cunoştinţe, deprinderi, priceperi, pe care trebuie să le însuşească în etapa dată: „deduceţi…, reţineţi…, selectaţi…,determinaţi în ce condiţii…". După parcurgerea acestor etape, programul propune o recapitulare şi sistematizare a noilor achiziţii, o structurare şi includere a lor în sistemul anterior de cunoştinţe, după care se oferă un test de verificare; în funcţie de rezultatele testului se propun informaţii suplimentare şi noi întrebări sau se indică nota la test.

Intervenţia calculatorului în timpul unei ore de biologie poate fi parţială sau totală. Activităţile desfăşurate în cadrul instruirii programate sunt elaborarea programelor şi instruirea elevilor. Realizarea acestora impune :

- analiza logică a temei de programat, în vederea determinării noţiunilor cheie;
- stabilirea precisă a obiectivelor educaţionale ;
- determinarea noţiunilor-cheie în jurul cărora se grupează material prezentat;
- dispunerea în ordine logică a unităţilor elementare, ţinând seama de cerinţele psihologiei învăţării,

Deşi, învăţarea asistată de calculator prezintă o serie întreagă de avantaje, nu trebuie neglijate nici dezavantajele:

- utilizarea excesivă a calculatorului poate duce la o negare a dialogului elev-profesor şi la izolarea actului de învăţare în contextul său psihosocial ;
- segmentează şi atomizează prea mult materialul de învăţat;- „dirijând" prea mult activitatea mentală a subiectului poate să-l împiedece să-şi dezvolte capacităţile creatoare.

"...educaţia trebuie să previnǎ utilizările oarbe ale noilor tehnologii informatice în comunicare, să împiedice înstrăinarea omului, să lupte contra dorinţei de divertisment permanent, contra fricii nejustificate faţă de noile tehnologii informatice în comunicare, să prevină diminuarea spiritului creativ." G. de Landsheere.

Bibliografie

Curriculum integrat pentru domeniile ştiinţific şi umanist -Autori: Prof. Gabriela Streinu-Cercel Prof. Mihaela Garabet , Prof. Jeanina Cîrstoiu

Dumitru, Ion Al. (2000) – Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara.

RÉVOLUTION NUMÉRIQUE ET APPRENTISSAGE EN LIGNE

Enseignant: Stan-Wild Silvia
Lycée Technologique de Services "Sfantul Apostol Andrei" Ploiesti

La révolution numérique dans l'apprentissage en ligne et l'utilisation d'Internet ont donné un essor sans précédent à la formation à distance.
À mon avis, ile existent au moins deux grands avantages de l'apprentissage en ligne, qu'on doit réellement prendre en compte:
- l'acces illimité aux ressources virtuelles d'enseignement
- le travail en autonomie
Concernant le travail en autonomie, voilà l'opinion de Phillippe Meirieu:
"L'autonomie n'est pas un don**. C'est quelque chose comme la capacité de comprendre et de maîtriser les situations dans lesquelles on est inséré, la capacité de "faire face".** Et cette capacité s'acquiert à travers des apprentissages que l'école doit mettre en place. Mais, trop souvent, sur ce sujet, nous parlons beaucoup, ce qui nous permet de faire peu. Et, surtout, nous parlons dans le vague : nous en restons aux voeux pieux et aux bons sentiments. Or, ici, plus que dans aucun autre domaine, il nous faut être concrets, dire précisément de quoi nous parlons. J'attends de cet élève qu'il soit autonome : est-ce que je peux nommer, décrire précisément le comportement que je cherche à développer chez lui? Pas seulement au niveau des généralités ("qu'il prenne des responsabilités, qu'il s'épanouisse, etc...") mais dans chaque moment de la vie de la classe."
Être autonome c'est être capable de lire et de comprendre des consignes : prévoyons-nous des exercices susceptibles d'apprendre cela.
Être autonome c'est être capable de se fixer un objectif, de prendre les moyens pour y parvenir et d'évaluer le résultat.
Être autonome c'est être capable d'organiser son travail, de réunir tous les instruments nécessaires, de préparer sa table de travail .
Être autonome c'est **être capable de surmonter une difficulté et pas seulement par le recours à l'adulte, mais aussi en revenant en arrière, cherchant le renseignement au bon endroit, consultant un document ou un dictionnaire .**
Être autonome c'est être capable de mener une recherche, de faire un brouillon, de le relire avec cette distance que permet la critique, de le reprendre, de l'amender, le découper et le recomposer.
Être autonome c'est être capable d'analyser un échec, de chercher pourquoi telle ou telle méthode n'a pas été efficace et de mettre en place de nouveaux moyens .
Être autonome c'est être capable d'apprendre et de savoir quand on sait : avons-nous suffisamment le souci d'éviter la formule floue et facile "Apprends ta leçon", la volonté de donner à l'élève les indications qui lui permettront de contrôler lui-même ses propres apprentissages .
Être autonome c'est être capable de choisir ses partenaires de travail, d'organiser un travail de groupe en fonction des objectifs que l'on vise, de distinguer le groupe de recherche (nécessairement homogène) du groupe de production (dont l'efficacité est liée aux différences de compétences entre les membres) et du monitorat (où l'un des élèves joue rôle d'enseignant) .
Être autonome c'est être capable d'écouter, non pour renoncer à être soi-même et se soumettre aveuglément à une autorité extérieure, mais pour se confronter à l'autre et mieux assurer sa propre autorité.
Être autonome c'est être capable de prendre la parole, d'être compris et convaincant : ne nous contentons-nous pas, trop souvent, de laisser parler ceux qui savent le faire sans permettre aux autres d'apprendre à s'exprimer, sans créer toutes les dispositions pour qu'eux aussi puissent prendre la parole ?
Être autonome c'est être capable de se mettre au travail en l'absence du professeur. Car, avons-nous réfléchi parfois à ce fait extraordinaire - et pourtant si quotidien - : quand le professeur est absent, il ne se passe rien, le cours est supprimé ? N'est-ce pas la meilleure preuve de notre

inefficacité, la meilleure preuve que nous n'avons pas pu mettre en place les dispositifs qui auraient permis aux élèves de devenir autonomes ?
L'expérience d'apprentissage en ligne nous a poussés à réexaminer notre rôle d'enseignants et à nous considérer comme des catalyseurs de l'apprentissage plutôt que des sages donnant des cours magistraux. **L'enseignant n'est plus une instance tutélaire, mais un médiateur de l'information.**
Voyons aussi l'avis de Kieran Burgess, coordinateur du Programme du diplôme à Dulwich College Beijin, en Chine. Dans l'article L'apprentissage pendant le confinement, il a expliqué : « Je soupçonne que nous ne reviendrons jamais entièrement en arrière après le grand saut dans le spectre de la classe virtuelle.. En effet, les élèves, les parents et les enseignants ont tous constaté qu'il était souhaitable de s'appuyer davantage sur l'autonomie et de personnaliser davantage l'apprentissage et les retours d'information à une échelle beaucoup plus grande qu'auparavant. »
Selon Madame Quezzaire, les expériences de ces quelques derniers mois ont montré que, « pour arriver à des résultats d'apprentissage efficaces, les enseignants et les apprenants n'ont pas autant besoin d'un enseignement direct ou en personne , qu'ils ne le pensaient. Ils ont toutefois besoin d'interactions en personne, d'encouragements et de soutien social et affectif. Cela peut changer ce que les enseignants et les élèves font au cours d'une journée scolaire ainsi que la conception de l'apprentissage. »

PROIECT EDUCAȚIONAL
ÎMPREUNĂ PENTRU O LUME MAI BUNĂ
Direcții, intervenții și inovații în abordarea copiilor cu CES

Profesor psihopedagog Mitrea Aurora
Școala Profesională Specială „Emil Gârleanu" Galați

Motto:
„Eficiența este atunci când faci lucrurile bine, eficacitatea este atunci când faci lucrurile care sunt bune."

Peter Drucke

Argument

Educaţia pentru toţi copiii este o cerinţă fermă şi clară a epocii noastre, determinată de nevoile acute ale timpului prezent. Procesul educativ trebuie să se adreseze tuturor şi fiecăruia, să se concentreze pe soluţii rapide şi adecvate la adaptarea faţă de diversitatea şi unicitatea umană.

Ideile unei educaţii de calitate valorizează nu numai posibilităţile şi premisele de dezvoltare ale fiecărui copil, ci şi potenţialul şi motivaţia de schimbare şi dezvoltare profesională a fiecărui cadru didactic, aducând în prim plan necesitatea axării pe lucrul în echipă şi pe parteneriatul educativ.

Scop

Proiectul își propune să inoveze metodele şi tehnicile de lucru cu elevii prin stimularea interesului profesorilor pentru cercetarea științifică și metodică, precum și prin valorificarea întregului potențial de adaptabilitate la cerințele societății actuale.

Obiectiv general

Dezvoltarea abilităților de folosire a tehnologiei informației și a comunicațiilor, valorificarea si diseminarea experiențelor personale și a modelelor de bunele practici în vederea eficientizării procesului instructiv educativ și terapeutic recuperator,

Obiective specifice

- Promovarea experienţei didactice în domeniul educaţiei speciale;
- Eficientizarea procesului de educație prin identificarea unor strategii specifice inovatoare, pedocentriste, progresiste, personalizate;
- Stimularea potenţialului artistic şi creativ al cadrelor didactice;
- Promovarea exemplelor de bune practici cu aplicabilitate la nivelul instituțiilor de învățământ special.

Grupul țintă al proiectului

- Elevii cu CES.

Locul de desfășurare a activităților din cadrul proiectului

- Școala Profesională Specială „Emil Gârleanu" Galați.

Tipul activităţilor desfăşurate în cadrul proiectului

- Dezbateri;
- Mese rotunde;
- Ateliere de lucru.

Resurse umane

- Profesori psihopedagogi,

Resurse materiale

- Calculator, imprimantă, consumabile.

›ordonatori ai proiectului;

Beneficiari direcți
- Cadre didactice;
- Elevi.

Beneficiari indirecți
- Părinți/tutori/aparținători legali;
- Comunitate.

Rezultate așteptate
- Diversificarea metodelor și mijloacelor de intervenție terapeutică;
- Adaptarea materialului didactic specificului psiho-intelectual individual;
- Creșterea gradului de atractivitate a activităților terapeutice și de accesibilitate a asimilării informațiilor, a formării de abilități, priceperi și deprinderi.

Rezultate anticipate
- Adaptarea stilului didactic la realitatea, necesitățile și interesele generațiilor actuale axate pe acumulări de cunoștințe în manieră nonformală;
- Augmentarea nivelului motivațional si al celui de implicare a elevilor cu CES în activitățile instructiv-educative și terapeutic-recuperatorii;
- Rezultatele proiectului se vor materializa într-un ***ghid de bune practici***.

Indicatori de performanță
- Îndeplinirea a cel puțin 2 dintre rezultatele așteptate;
- Realizarea a minimum unul dintre rezultatele anticipate.

Potențiali colaboratori
- Cadre didactice care desfășoară activități cu elevii cu CES;
- Specialiști în domeniul psihopedagogiei speciale/psihologiei;

Modalități de monitorizare și evaluare
- Portofoliul proiectului;
- Feed-back din partea cadrelor didactice aplicante a resurselor educaționale realizate în cadrul proiectului;
- Corelare reală și eficientă între obiectivele PIP-urilor elaborate și potențialul individual de învățare;
- Fișe de evaluare/fișe de progres/rapoarte de monitorizare a evoluției elevilor pe toate palierele dezvoltării.

Diseminare
- Promovarea și diseminarea acestui proiect se va face prin articole publicate în reviste locale), pe site-ul instituției școlare organizatoare și pe site-uri de specialitate;
- Activităţi de promovare/mediatizare/diseminare se vor realiza și cu ocazia desfășurării cercurilor pedagogice sau în cadrul comisiilor metodice.

Activități desfășurate în cadrul proiectului
- Realizarea analizei SWOT la nivelul învățământului special;
- Implementarea proiectului la nivel local/județean/național;
- Programarea de sesiuni de brainstorming la nivelul echipei de lucru;
- Mese rotunde, ateliere de lucru, workshop-uri;
- Sesiuni de comunicări științifice.

Modalități de asigurare a sustenabilității proiectului
- Organizarea/desfășurarea unui Simpozion Național în domeniul psihopedagogiei speciale;

- Centralizarea tuturor resurselor educaționale în publicații electronice înregistrate cu ISSN/ISBN.

PROIECT DE ACTIVITATE

Prof. Ruget-Munteanu Simona-Elena
Grădinița Cu Program Prelungit Nr. 17, Sibiu

Nivelul: I - Grupa Mijlocie
Tema anuală: „Cum este, a fost și va fi aici pe pământ?”
Tema proiectului: Viețuitoarele pământului
Tema zilei: „Animale mari și mici”
Categorii de activități:

- Activități de dezvoltare personală (ADP_1):
Întâlnirea de dimineață: „Dacă aș fi un animal, aș vrea să fiu ..... / Dar dacă aș fi o pasăre de curte ...?”;
Salutul, Prezența, Calendarul naturii, Activitatea de grup, Noutatea zilei;
Rutine: „Știu să mă fac util” – deprinderea de a așeza scăunelele în semicerc;
Tranziții: Joc cu text și cânt: „Bat din palme”, Joc muzical: „Trenulețul muzical”; Audiție: „Găinușa cea moțată”, „Veverița”;
- Activități liber alese (ALA_1):
Artă: *„Grăunțe pentru animale”* – modelaj;
Joc de masă: „*Puzzle – animale* ”
Știință: *„Găsește umbra”*
Construcții: *„Căsuțe pentru animale”*
- Activități pe domenii experiențiale (ADE):
Domeniul Științe: Cunoașterea mediului: „Ce știi despre.....?” - joc didactic
Domeniul Estetic și Creativ: Educație artistico-plastică: „Măști de animale” – dactilo-pictură
- Activități liber alese (ALA_2): Joc de atenție: „Ce animal/pasăre de curte a plecat/venit ?”

Durata: 1 zi
Locul de desfășurare: Sala de grupă

Domeniul experiențial: Domeniul Științe
Disciplina: Cunoașterea mediului
Tema activității: „Ce știi despre .....”
Formă de realizare: Joc didactic
Dimensiuni ale dezvoltării: Caracteristici structurale și funcționale ale lumii înconjurătoare
Comportamente vizate: 3.3 Descrie unele caracteristici ale lumii vii
Scopul activității: Consolidarea și sistematizarea cunoștințelor copiilor, referitoare la animalele / păsările domestice si la animalele sălbatice studiate.
Obiective:
O1- să denumească animalele de pe roată;
O2 - să asocieze animalul cu mediul de viață;
O3 - să precizeze hrana, foloasele și onomatopeele specifice animalelor;
Sarcină didactică: Denumirea animalelor de pe roată și precizarea mediului de viață, a hranei, foloaselor si a onomatopeelor acestora.
Regulile jocului: Copiii sunt impărțiți în două echipe, echipa ursuleților și echipa cățelușilor, în funcție de medalionul primit în cadrul întâlnirii de dimineață. Pe rând, copiii învârt roata și răspund la întrebările adresate de ursulețul Martinel. Pentru fiecare răspuns corect echipa primește o bulină. Dacă un copil nu poate da un răspuns el poate fi ajutat de un coechipier. Câștigă echipa care a adunat mai multe buline.
Elemente de joc: întrecerea, învârtirea roții, aplauzele, folosirea onomatopeelor, săritul din cerc în cerc.

Variante de joc:
Varianta 1: Prezint copiilor materialele didactice: roata, machetele cu cele două medii de viață, o măsuță pe care sunt așezate siluetele animalelor aduse de Martinel. Pe parchet între locul unde sunt așezate siluetele animalelor și machete sunt așezate cercuri la o distanță de 20 de cm între ele. Copilul numit vine și invârte roata, denumește animalul la care roata s-a oprit. Merge la măsuța, alege silueta animalului și sărind din cerc în cerc o așează pe macheta care ii corespunde . Apoi va merge la loc imitand onomatopeele specifice animalului. Dacă rezolvă sarcina corect primește o bulină roșie.

Dacă roata se oprește din nou la același animal copilul va avea sarcina să precizeze hrana animalului, foloasele, apoi jetonul cu animalul respecitv este scos de pe roată.
Varianta 2: copilul numit va rostogoli cubul și va rezolva sarcina primită în fucție de fața cubului: descrie: animalul de pe fața cubului (denumire, părțile componente ale corpului); compară: stabilește asemănări și deosebiri între cele două animale date; analizează: precizează hrana, adapostul, foloasele obținute de la acesta; asociază: asociază mama cu puiul; argumentează: denumește animalul preferat și argumentează de ce îl preferă; aplică: interpretează un cântecel în care întâlnim animalul de pe fața cubului.
Metode şi procedee: conversația, explicația, demonstrația, jocul, exercițiul, metoda cubului.
Mijloace de învăţământ: ursul (element surpriză), machetă cu animale domestice, machetă cu animale sălbatice, roată, jetoane animale, jetoane cu hrana animalelor, cub, recompense.
Forme de organizare: activitate frontală, individuală.
Modalităţi de evaluare: evaluare orală
Domeniul experienţial: Domeniul Estetic și Creativ
Disciplina: Educație artistico-plastică
Tema activitații: „Măști de animale”
Formă de realizare: Datilo-pictură
Dimensiuni ale dezvoltării: Activare și manifestare a potențialului creativ.
Comportamente vizate:Demonstrează creativitate prin activități artstico-plastice
Scopul activităţii: Consolidarea deprinderii de a realiza o lucrare plastică dată, prin tehnici specifice picturii.
Obiective:
O1- să execute corect exercițiile de încălzire a musculaturii fine a mâinii;
O2- să aplice, cu ajutorul degetului, culoarea potrivită pe suprafața dată;
O3 - să analizeze critic atât lucrările colegilor cât şi lucrarea sa;
Metode şi procedee: conversaţia, exerciţiul, explicaţia, demonstrația, observatia, turul galeriei.
Mijloace de învăţământ: Ursulețul Martinel, măști animale, siluete de animale, lucrare model, culori tempera, pensula, pahar cu apă, șervețel, fond muzical, recompense.
Forme de organizare: activitate frontală, individuală.
Modalităţi de evaluare: evaluare orală.

Bibliografie:
- Curriculum pentru educaţie timpurie (copii de la naştere la 6 ani), Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, 2019;
- Repere fundamentale în învăţarea şi dezvoltarea timpurie a copilului de la naştere la 7 ani, coordonator Dr. Mihaela Ionescu, (UNICEF);
- Metodica predării activităţii instructiv educative în grădiniţe, Colceriu Laura, Editura Didactică și Pedagogică, 2010.

PROMOVAREA IMAGINII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚI ARTISTICO-PLASTICE

prof.înv.primar: Onea Elena-Alexandra
Școala Gimnazială „Anton Pann”, Rm.Vâlcea

Elevii reprezintă oglinda învățământului, imaginea lor fiind o reflectare a calității procesului de învățare. Tocmai de aceea, cadrele didactice trebuie să găsească modalități cât mai variate și creative pentru a-i promova pe elevi, de a le aprecia munca și a-i pune în valoare. La clasele primare, și mai ales la clasa pregătitoare, promovarea imaginii elevilor poate fi realizată foarte ușor prin intermediul orelor de arte vizuale și abilități practice.

Activitățile desfășurate în cadrul orelor de arte vizuale și abilități practice sunt unele dintre cele mai îndrăgite de elevi, datorită faptului că le dau acestora posibilitatea de a se exprima liber, de a-și valorifica și dezvolta creativitatea. Pe lângă plăcerea pe care aceste activități le aduc elevilor, ele au și numeroase avantaje: îi ajută să-și dezvolte mușchii mâinilor, cei mici își îmbunătesc coordonarea mână-ochi, care este necesară în activitățile de scriere, citire sau în practicarea unor sporturi, îi ajungă să cunoască mai bine materiale specifice activităților practice, precum și utilitatea lor, îi provoacă să dea utilități inedite unor obiecte obișnuite, să folosească tehnici variate, dar și să verbalizeze toate acțiune efectuate, astfel dezvoltându-se limbajul și capacitatea de exprimare orală.

Ultima perioadă a fost o marcată de schimbări și promovări majore, fapt resimțit mai ales de către cei mici, care au fost nevoiți să se adapteze învățării digitale. Elevii de la clasa pregătitoare s-au adaptat relativ ușor la acestă schimbare, răspunzând pozitiv provocărilor zilnice. Varianta online a învățării nu i-a împiedicat să-și exprime creativitatea și să realizeze lucrări variate, de la colaje, la picturi și desene, folosind tehnici și instrumente variate. Astfel, în cadrul orelor de arte vizuale și abilități practice, elevii au realizat lucrări artistice corelate cu tema fiecărei săptămâni. Activitățile din cadrul acestor ore nu s-au realizat izolat de celelalte tipuri de activități, ci integrat. Astfel, pentru exersarea literelor și a cifrelor, elevii au folosit plastilină, creioane colorate sau acuarele, astfel conștientizând și învățând formele literelor și cifrelor într-un mod distractiv, relaxant și creativ. De asemenea, elevii au redat în desene și picturi schimbări care au loc în natură, învățate la ora de matematică și explorarea mediului, au redat scene din povești audiate la orele de comunicare în limba română sau dezvoltare personală și au fost acompaniați în actul artistic de melodii care stimulează concentrarea și spiritul creator.

Întrebați fiind de ce le plac orele de abilități practice, elevii au formulat răspunsuri originale și variate, din care rezultă faptul că acestea le aduc relaxare, îi ajută să se simtă ca la școală netrebuind să privească atât de mult ecranul, lucrează cu materiale variate, din natură sau cu diferite texturi. De asemenea, elevii spun că le place să vadă că au creat ceva de la zero, ceea ce denotă faptul că aceste activități contribuie și la dezvoltarea lor emoțională, le sporește încrederea în sine și le dezvoltă gustul pentru frumos și artă. În cele ce urmează se pot observa câteva lucrări realizate de elevi: peisaje de toamnă realizate cu pensula și prin amprentare, o rățușcă amprentată cu jumătăți de cartofi și frunze, un elefant realizat dintr-un cd, un iepuraș realizat dintr-un pahar de plastic și vată, peisaje și lucruri realizate pornind de la nasturi.

Toate aceste exemple de bune practici redau munca elevilor, precum și devotamentul și dorința lor de a deveni mai buni, de realiza lucrări cât mai frumoase, de a aduce un plus de culoare și magie zilelor în care simt că au obosit, că ar vrea să fie alături de profesori și colegi în sala de clasă.

În ceea ce privește modalitățile specifice de promovare a acestor rezultate deosebite ale elevilor, acestea sunt variate atât în mediul online, cât și în cel fizic. Dintre cele mai utilizate căi de promovare a imaginii elevilor și a muncii lor, le amintesc pe următoarele: publicarea lucrărilor elevilor în revista școlii, trimiterea lucrărilor la concursuri sau participarea fizică la concursuri, finalizarea lecțiilor cu activități de tip „turul galeriei”, expoziții cu vizionare din exterior, pavoazarea sălilor de clasă cu desene, picturi, proiecte realizare de elevi.

A promova elevii înseamnă a promova învățământul în sine. Nu toți elevii au rezultatele mult așteptate, însă nici învățământul actual nu este unul fără cusur. Așadar relația dintre învățământ și elevi este una de condiționare reciprocă: elevii reflectă prin imaginea lor calitatea învățământului, iar învățământul contribuie la formarea elevilor și dezvoltarea lor armonioasă.

LES MULTIMEDIAS, SOUTIENT DE L'ELEVE DANS L'APPRENTISSAGE DU FLE

Prof. Baida Corina
C.T. «Al.I.Cuza», Suceava

En ce qui concerne les rapports entre les médias et la didactique des langues, ils sont constants et nombreux: tout d'abord parce que les médias peuvent servir à diffuser des contenus d'apprentissage de la langue: méthodes télévisées, méthodes vidéo, cours radiophoniques, cours sur Internet; ensuite parce que les satellites de transmission directe ont permis de donner accès à des programmes authentiques français dans un grand nombre de pays du monde; enfin parce que les médias (presse, radio, télévision et maintenant e-médias) sont souvent abordés en tant que tels dans des enseignements pour développer chez les apprenants une compétence médiatique.

Le *multimédia* découle d'un amalgame d'innovations technologiques d'où les termes MULTI et MEDIA. Ces innovations rendent possible une forme de distribution de l'information impensable. Le multimédia consiste en une mobilisation orchestrée de quelques-unes, de plusieurs ou de toutes les formes de représentation du savoir connues à ce jour. Pensons notamment à l'image, au schéma, à la figure, à la photographie, à la peinture, au texte, au lexique, au son, à la couleur, au mouvement.

Les avantages de l'utilisations du multimédia :

Pour l'enseignant

- rassembler des données à exploiter en classe
- enrichir ses notes personnelles
- varier ses activités d'exploitation
- inviter ses élèves à explorer la Toile dans le but d'accomplir une tâche

Pour l'apprenant

- la motivation (attrait de la nouveauté, facilité d'accès, interactivité et jeu)
- se documenter sur un thème qui l'intéresse
- effectuer des exercices de compréhension ou de production, écrits ou oraux, pour approfondir tel sujet abordé en classe
- réaliser des activités autres que des exercices : par exemple, écouter une chanson, visionner un vidéoclip
- communiquer avec d'autres apprenants
- réviser des notions grammaticales ciblées

Nouveau rôle de l'enseignant

- apprendre à maîtriser de nouveaux outils et de nouvelles méthodes d'encadrement des apprenants
- corriger des travaux en ligne, répondre au courrier électronique, animer des groupes de discussion, organiser des travaux d'équipe à distance, gérer son temps et les attentes des apprenants
- modérateur, facilitateur ou animateur dans le contexte d'un encadrement collectif
- expert de contenu, correcteur et pédagogue dans le contexte d'un encadrement individuel, tout en devant susciter régulièrement la motivation.

Les médias sociaux occupent un rôle important dans la formation des jeunes. Les avantages des médias utilisés dans la classe de langue sont :

- ils impliquent plus directement les étudiants dans la construction de leurs connaissances plutôt que de simplement leur transmettre des informations
- ils développent leur esprit critique

- ils développent la pensée créative : le web social favorise la rencontre et la mise en relation d'idées qui ne sont pas d'emblée liées entre elles. En naviguant dans le web social, on s'expose à une grande diversité d'idées et de points de vue que l'on peut recomposer ou dont on peut s'inspirer pour élaborer des idées originales
- ils facilitent la communication avec les étudiants et entre étudiants par le biais de technologies avec lesquelles ils sont déjà familiers
- ils proposent aux étudiants des activités d'apprentissage où ils créent eux-mêmes des contenus seuls ou en collaboration, de façon à les mener à s'approprier plus en profondeur les connaissances abordées dans le cours et à les maîtriser suffisamment pour pouvoir les transmettre

De plus, les médias et les médias sociaux peuvent être une source de contenu pertinent pour la formation des élèves. Parmi les usages les plus fréquents nous mentionnons :

- ils aident à trouver des vidéos relatives à la matière du cours (sur YouTube ou d'autres sites semblables) que l'on peut présenter en classe ou dans le site web associé au cours (en respectant le droit d'auteur) ou en insérant un hyperlien vers la page originale où l'on a trouvé la séquence
- ils aident à trouver des photographies qui peuvent accompagner certains de nos documents ou diaporamas présentés en classe (sur Flickr ou un site équivalent, en respectant le droit d'auteur).
- Ils nous à aident à consulter régulièrement des wikis et des blogues qui portent sur les sujets que l'on enseigne, de manière à pouvoir en proposer certains articles aux étudiants
- Ils nous aident à joindre des communautés virtuelles (possiblement via Twitter, Facebook, LinkedIn et bien d'autres) qui partagent nos intérêts disciplinaires ou pédagogiques, pour partager des informations qui sont utiles en classe

Pour conclure, il est important que les systèmes traditionnels d'enseignement changent pour s'adapter aux besoins éducatifs de la nouvelle génération de « natifs du numérique », mais aussi pour que ceux qui ne font pas partie de cette génération numérique et qui veulent utiliser la technologie, puissent avoir plus de flexibilité dans leur apprentissage et augmenter leur capacité d'autonomie.

Bibliographie :

BAILLY, D. (1998b). *Les mots de la didactique des langues, le cas de l'anglais*.
CARÉ, J.-M. (1983). « Jeux de rôles ». *Le français dans le monde*, n°176. pp 38-42.
CERI (1989). *Les technologies de l'information et de l'éducation,* Paris : OCDE.
JULIÉ, K. et al. (1996). *Profession enseignant. Préparer le CAPES d'anglais*. Paris.
KERBRAT-ORECCHIONI, C. (1990). *Les Interactions verbales*, tome 1. Paris : Armand Colin.

PILONII PROCESULUI EDUCATIV, RELATIA PROFESOR - ELEV

Prof. Eva Fenechiu ,
Colegiul Tehnic Anghel Saligny, Cluj Napoca
Colegiul Tehnic de Transporturi Transilvania , Cluj Napoca

Profesorul trebuie să inspire încredere elevului în forţele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relaţia de comunicare, să reuşească să-l antreneze într-o discuţie constructivă.

Relaţia profesor-elev reprezintă una dintre problemele majore ale învăţământului în general. Sensul formativ al învăţământului contemporan impune mai mult ca oricând luarea în consideraţie a relaţiei profesor-elev pe fondul căreia se realizează o modelare a comportamentului elevului, precum şi sarcinile complexe ale formării personalităţii acestuia.

În viziunea pedagogiei moderne relaţia profesor-elev este concepută ca o relaţie de mare complexitate care implică un dialog permanent între cei doi factori, educator şi educat, o comunicare reciprocă angajând toate laturile personalităţii acestora.

Fiind un act ce ţine de sfera relaţiilor interpersonale, actul educativ, eficienţa sa se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice dintre profesor şi elev. În problema relaţiei profesor-elev, pe lângă o bogată experienţă pozitivă ce s-a acumulat în decursul anilor, se constată că uneori predomină arbitrariul, practici învechite şi prejudecăţi pe care o atitudine conservatoare le menţine.

Relaţiile dintre profesor şi clasă se polarizează, în general în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere şi chiar ostilitate. Sunt şi cazuri când contactul spiritual dintre profesor şi elev nu trece de zona indiferenţei: clasa nu există pentru profesor şi nici profesorul pentru clasă.

Sursa de nemulţumire a elevilor îşi are originea în comportamentul unor cadre didactice, în imaginea deformată pe care unii elevi o au despre profesori şi profesorii despre ei.

Utilizarea noilor tehnologii didactice, instruirea programată, duc în cele din urmă tocmai la selecţionarea şi întărirea comportamentelor adecvate, la realizarea în condiţii optime a conexiunii inverse, la aprecierea performanţelor şcolare ale elevilor pe baze ştiinţifice şi în condiţiile unei obiectivităţi ştiute.

Practica şcolară tradiţională ne-a lăsat imaginea profesorului care vrea să domine elevii şi să-i subordoneze. Într-un asemenea climat nimic nu se face din convingere şi pasiune. Este necesar să se facă trecerea de la vechiul tip de relaţii în care profesorul colaborează cu elevii.

Principala activitate a profesorului nu va fi predarea ci angajarea elevilor în investigaţii şi lucrări independente. Relaţiile bazate pe stimă şi respect reciproc reclamă şi un limbaj adecvat. Expresiile ironice şi jignitoare tulbură atitudinea elevilor faţă de profesorul lor şi îngreunează crearea unui climat favorabil muncii creatoare în clasă.

Pentru o comunicare eficientă trebuie să ţinem seama de câteva reguli simple şi anume: dorinţa de a înţelege şi a asculta, să ştii să asculţi, disponibilitate, implicare, discernământ şi obiectivitate în evaluarea comportamentelor elevilor, onestitate, bunăvoinţă, încredere reciprocă, respect reciproc, flexibilitate în gândire, toleranţă, complementaritate, sentimentul de dăruire, găsirea unui limbaj comun, altruism, interese comune, preocupări comune, cooperare, curaj, îndrăzneală, să dai celuilalt putere, simţul umorului.

Un profesor bun trebuie să ştie calea pe care s-o aleagă pentru ca relaţia profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să inspire încredere elevului în forţele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relaţia de comunicare, să reuşească să-l antreneze într-o discuţie constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaştere, acea disponibilitate şi flexibilitate în gândire, dorinţa de comunicare. Profesorul trebuie să ţină seama de opiniile elevilor, de dorinţele acestora, de personalitatea fiecăruia în parte. În relaţia profesor-elev trebuie avut în vedere, nu în ultimul rând, şi personalitatea elevilor. Anumite cerinţe influenţează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalităţii.

Aşa cum spunea Jean Jaures: „Nu putem preda altora ceea ce vrem, ceea ce ştim sau ce credem că ştim; nu predăm şi nu putem preda decât ceea ce suntem.”

În învăţământul preşcolar copiii au nevoie să se joace pentru a-şi dezvolta deprinderile cognitive şi motorii, pentru a se familiariza cu lumea şi a-şi găsi locul lor într-o societate deschisă, democratică.

În sala de grupă trebuie să existe respectul reciproc între membrii echipei de educatori şi copii. Respectul pe care îl văd copii manifestat în sala de grupă poate constitui un factor cheie în structurarea propriului lor respect de sine şi poate reprezenta o bază solidă pentru dezvoltarea unor relaţii stabile cu ceilalţi copii. Când educatoarea manifestă respect faţă de fiecare copil în parte, copiii învaţă şi ei cum să-i respecte pe ceilalţi copii.

Atitudinile empatice, afectivitatea pozitivă a educatoarei faţă de copii au o influenţă bună în climatul de învăţare şi a dezvoltării socioafective a copiilor.
Un rol important în relaţiile educator-copil îl are cooperarea dată de implicarea copiilor în activităţile şcolare şi extraşcolare ducând la o atmosferă plină de respect, armonie în clasa respectivă.

Educatoarea trebuie să sesizeze şi să încurajeze orice încercare a copiilor de a se apropria de ea. Tonul afectiv optim al relaţiei educator-copil exclude autoritarismul, înfricoşarea, ameninţarea copiilor, dar şi atmosfera permisivă şi formalismul.

Nici un profesor n-ar trebui să uite că şi el a fost cândva elev!

BIBLIOGRAFIE:

1. Boros, M.-„Profesorul şi elevii”, Editura Gutinul, 1994;
2. Cucoş, Const.-„Pedagogie”, Ediţia a II a revăzută şi adăugită, Ed. Polirom, Iaşi, 2002;
3. Ciobanu, O.- „Comunicare didactică”,Ed. ASE, Bucureşti, 2003;
4. Revista învăţământului preşcolar nr.1-2/2009.

PUNCT. ŞI DE LA CAPĂT

Bîndean Maria-Elena
Colegiul Tehnic „ Victor Ungureanu " , Câmpia Turzii

Trăim nişte timpuri atipice, cu provocări care încearcă să reconfigureze sistemul de valori tradiţional, dar care asigură climatul propice ca sistemul de învăţământ să facă un parteneriat cu tehnologia, tehnologie foarte apreciată în rândul tinerilor de azi. Părea doar o situaţie temporară, că din septembrie 2020 ne vom întoarce la şcoală…Am pus punct vacanţei şi am luat-o de la capăt. Predarea s-a mutat online din nou şi vocabularul fundamental al limbii române a fost updatat cu termeni ca: e-moderation, e-tutoring, e-instruction, e-coaching, webinar…

Cele mai întâlnite variaţii ale predării online sunt: e-moderation, e-tutoring, e-instruction şi e-coaching.

- E-moderation este acel proces de gestionare a comunicării cu ceilalți în mediul online (Coghlan, 2001).
- E-tutoring se referă la mentoratul online. Cuvântul „tutor" este cel mai frecvent utilizat „pentru a include cadre universitare, instructori, formatori, facilitatori, moderatori, specialiști în domeniu și personal de sprijin pentru învățare. Termenul de tutor online include orice persoană care își asumă rolul de a sprijini și de a permite elevilor să învețe online eficient. "(Higgison, 2000).
- E-instruction poate fi definită ca instruire mediată de către un profesor cu ajutorul calculatorului (de exemplu, prin videoconferință).
- E-coaching este firul care traversează întreaga experiență de ucenicie,diagnosticarea problemelor, furnizarea de feedback și, în general, supravegherea învățării (Gottlieb, 2000).

Când vorbim despre Learning Management System (LMS) inevitabil vorbim despre avantaje şi dezavantaje.

Cele mai impotante avantaje ale LMS sunt: interoperabilitate, accesibilitate, reutilizare, durabilitate, capacitate de întreținere și adaptabilitate.

Alte avantaje includ:

- Conținutul transmis este în diferite formate: text, video, audio etc.
- Materialele se pot accesa oricând şi de oriunde. Nu sunt condiţionate spaţio-temporal. Profesorii pot modifica conținutul, iar elevii pot vedea materialul actualizat.
- Evaluarea studenților este ușoară și corectă, pe baza chestionarelor online.
- Profesorii pot urmări cu ușurință performanța elevilor cu ajutorul Tables & Graph .
- Elevii și profesorii pot reutiliza materialul de fiecare dată când au nevoie.

Dezavantaje cele mai importante sunt:

- Implementarea LMS necesită o infrastructură tehnologică bine construită. Profesorii trebuie să fie dispuși să-și adapteze programa de studiu de la prelegeri față în față la prelegeri online.
- Pregătirea unui material interesant utilizat în procesul de predare necesită competenţe digitale avansate.
- LMS poate fi adesea impersonal și lipsit de oportunitățile de dialog oferite de predarea faţă în față.
- A avea un modul de învățare prezentat într-un singur stil poate face dificilă adaptarea la diferite stiluri de învățare.

Cele mai utilizate platforme educaţionale online pentru elevi sunt: Google Classroom, Microsoft Teams, Edmodo , Easyclass, Intuitext şi Aplicaţia Zoom. Alte platforme online în care se regăsesc materiale didactice interesante pentru profesori şi elevi, sunt: Kinderpedia, Digitaliada, myKoolio, Kidibot şi Ask.Cadrele didactice au acces la programele-suport și la resursele educaționale dezvoltate de acestea. Astfel, platformele G Suite for Education și Microsoft Office 365 A1 pot fi utilizate în procesul de predare, cu interfață în limba română.Profesorii au posibilitatea de a gestiona fluxul de lucru la clasă cu ajutorul Google Classroom sau Microsoft Teams (distribuire materiale suport de curs, distribuire teme, acordare de feedback personalizat, notare), de a organiza videoconferințe cu ajutorul Meet sau Teams, de a folosi tabla virtuală cu ajutorul Google Jamboard

sau Microsoft Whiteboard și de a avea acces la tot ceea ce este necesar pentru a derula activitatea didactică prin aplicațiile online.

Este necesară o formare continuă a cadrelor didactice în vederea utilizării platformelor digitale de predare, o implementate eficientă a programelor de formare și alte tipuri de resurse-suport. O colaborare activă profesor-elevi ar putea avea ca rezultat utilizarea eficientă a tehnologiei digitale şi depăşirea sincopelor care pot aparea în procesul instructiv-educativ.

Site-ografie

https://en.wikipedia.org/wiki/Learning_management_system (20 iunie 2021)
http://edutechwiki.unige.ch/en/E-learning (21 iunie 2021)
http://edutechwiki.unige.ch/en/E-moderation (22 iunie 2021)
http://edutechwiki.unige.ch/en/E-tutoring (22 iunie 2021)
http://edutechwiki.unige.ch/en/E-coaching (22 iunie 2021)
http://edutechwiki.unige.ch/en/E-instruction (22 iunie 2021)
https://psnews.ro/cele-mai-populare-platforme-educationale-online-pentru-elevi-397210
(23 iunie 2021)

TRANSDISCIPLINARITATEA SI DEZVOLTAREA CREATIVITĂŢII ŞCOLARULUI MIC

Prof.invaţământ preşcolar Brînza Simona ,
Grădiniţa cu PP Nr.2, Paşcani

Obiectivul fundamental al oricărui **sistem educaţional** este formarea la **elevi** a culturii generale. Aportul fiecărei discipline nu trebuie să se constituie în ceea ce este specific disciplinelor, ci prin ceea ce au acestea în comun, elemente transferabile, elemente care asigură caracterul general. În acest fel, prin educaţia, în care curriculumul depăşeşte barierele unei singure discipline, se vor forma competenţele specifice, dar şi transferabile, necesare dezvoltării personale a elevului (competenţa de a învăţa să înveţe, competenţe sociale, metodologice). Pe baza unei astfel de educaţii deschise şi flexibile se poate realiza specializarea profundă prin formarea unor competenţe generale durabile în timp. **Studierea integrată**, proprie **transdisciplinarităţii**, se axează pe lumea obiectivă, pe lucruri semnificative, importante din viaţa noastră, înfăţişate realist, aşa cum îşi lasă amprenta asupra existenţei noastre.

Ce oferim sau transmitem elevilor noştri: simple noţiuni, cunoştinţe sau abilităţi de viaţă, competenţe? Este mai important să ştim sau ce ştim să facem? Frecvent auzim în jurul nostru, în rândul cadrelor didactice, aceste întrebări. Un răspuns vis-à-vis de ceea ce înseamnă o competenţă este necesar. Competenţa poate fi definită ca fiind abilitatea unei persoane (elev) de a îndeplini, de a rezolva o „problemă" de învăţare sau care are legătură cu mediul professional, având în vedere standardele stabilite, într-o anumită conjunctură. Competenţele comportă mai multe clasificări, în funcţie de anumite criterii (nivele de dezvoltare)

Astfel, spre deosebire de cele monodisciplinare, competenţele transdisciplinare nu se pretează unui inventar în funcţie de temele unei discipline, aşa cum se întâmplă cu cele monodisciplinare. Ele pot fi împărţite în:

„ Competenţele generale sunt cele strâns legate de metodologie, precum reflecţia, experimentaţie, ilustrarea grafică, explicarea rezultatelor etc.;

„ Competenţele metacognitive vizează: aprecierea dificultăţilor ivite pe parcursul temei de lucru, programarea strategică, evaluarea rezultatelor, supravegherea comportamentală, procedee de învăţare;

„ Atitudine pozitivă, stimulativă include realism, interes pentru învăţare, toleranţă pentru informaţii contradictorii, apreciere pozitivă faţă de progresele personale;

„ .Abilităţile pragmatice sunt: spirit de iniţiativă, potenţial de concentrare, acţiuni dirijate spre soluţionarea sarcinii, dexteritate în muncă[69].

Dacă prin învăţarea monodisciplinară elevul va dovedi doar reţinerea anumitor fapte, date, definiţii, să relateze întocmai, ca un robot, ceea i s-a predat, în urma învăţării transdisciplinare, acesta va fi capabil să interpreteze, să analizeze, să exprime opinii personale şi să identifice şi soluţioneze probleme.

Temele transdisciplinare ajută elevul să rezolve sarcinile de lucru în ritm propriu şi să fie apreciat în funcţie de ceea ce ştie, stimulează şi sudează cooperarea între copii, minimalizându-se astfel competiţia, oferă elevilor posibilitatea de a-şi crea strategii proprii de abordare a diverselor situaţii, asigurând o învăţare activă. Elevul participă activ, imaginaţia, investigaţia, creativitatea sa fiind cele care se evidenţiază.

Într-un raport de cercetare ICOS (2013), privind modalităţile de dezvoltare a competenţelor cheie în învăţământul primar, majoritatea cadrelor didactice chestionate (55%), din totalul de 526 respondenţi, consideră că principalele modalităţi de a dezvolta competentele cheie ale elevilor sunt

69 www.cedu.ro/pdf_cercetare, Sălăvăstru D., *Analiza programelor şi manualelor şcolare*

predarea integrată şi organizarea interdisciplinară a conţinurilor[70]. Aşadar, prin microcercetarea întreprinsă vor urmări dacă asocierea conţinuturilor de la disciplina Limbă şi comunicare cu cele de la Arte vizuale, Educaţie muzicală contribuie la dezvoltarea creativităţii elevilor.

70 http://www.icos-edu.ro/download/raport-de-cercetare-ICOS.pdf

DEZVOLTAREA CREATIVITĂŢII PROFESORULUI DIN PERSPECTIVA UNEI ABORDĂRI CREATIVE A PROCESULUI DE ÎNVĂŢĂMÂNT

Prof. Hondrilă Lăcrămioara
Grădinița Nr. 56
Localitate – oraș Galați , România

În contextul vieţii sociale actuale când **creativitatea** poate să cunoască forme specifice şi diverse nivele, s-a lărgit şi sfera de constelaţii psihice implicate.

Activităţile educative care merg în direcţia **creativităţii**, vizează în primul rând gândirea, prin factorul ei general, inteligenţa. Ea poate deveni mai eficientă dacă este ajutată să-şi însuşească tehnicile de gândire, instrumentele intelectuale flexibile şi operaţionale specifice gândirii divergente. Chiar şi memoria înţeleasă ca depozitarul cunoştinţelor, emoţiilor, este doar la prima vedere antagonică **creativităţii**. Implicată în acţiuni creative, ea poate să confere fluxuri de cunoştinţe ca materie primă, dar şi stocuri de priceperi şi aptitudini. Devenit un obiectiv prioritar al învăţământului, dezvoltarea *creativităţii* la copii,incepand cu perioada prescolara presupune o restructurare a procesului de învăţământ la toate nivelele sale.

Acest deziderat poate fi urmărit prin încurajarea iniţiativelor proprii, a manifestărilor spontane, prin formarea unei atitudini pozitive faţă de tot ce este nou, prin formarea şi dezvoltarea aptitudinilor creative. Noul obiectiv al şcolii ar trebui urmat de activităţi extraşcolare în care poate chiar familia ar putea să sprijine eforturile educatorilor. În funcţie de specificul diferitelor discipline de studiu, acest obiectiv cu caracter general poate fi nuanţat şi particularizat, dar educaţia artistică este, prin specificul său, un mijloc important de stimulare a creativităţii. Fiecare materie de învăţământ şi fiecare domeniu de activitate oferă condiţii generale, dar mai ales, condiţii specifice de aplicare a principiilor ce vizează dezvoltarea gândirii creatoare.

Conţinutul acestor discipline trebuie să prevadă activităţi educaţionale şi sarcini pe care elevii trebuie să le rezolve pentru a-şi forma în cadrul lor deprinderi în direcţia amintită.

Odată ce s-a stabilit ideea transferului creativităţii de la nivelul unui domeniu specific la nivelul potenţialului creativ general sub formă de abilităţi cognitive şi atitudini şi trăsături de caracter, înseamnă că în urmărirea acestui obiectiv pot fi implicaţi toţi educatorii, iniţiaţi ei înşişi şi formaţi în această direcţie.

Pentru majoritatea disciplinelor, calea principală o constituie metodele de lucru activ-participative cu copii , problematizarea, învăţarea prin descoperire, experimentul, studiul de caz, brainstorming-ul, dialogul dirijat, jocul didactic. Toate se bazează pe interacţiunea colectivă între cei ce învaţă, pe discuţii, schimburi spontane de idei, impresii, păreri în cadrul clasei şi observaţii independente.

Ceea ce se urmăreşte în principal prin aceste metode este ca profesorul să propună o problemă pe care tinerii să o rezolve singuri sau în activităţi pe grupe. Dacă problema este dificil de rezolvat profesorul poate interveni cu întrebări ajutătoare apelând la metoda descoperirii dirijate sau a dialogului dirijat. Şi metodele tradiţionale dacă sunt folosite cu pricepere pot direcţiona şi stimula potenţialul creativ al copiilor. Observaţia, exerciţiul, conversaţia, studiul individual se pot converti prin înnoire, astfel încât să corespundă noilor cerinţe ale pedagogiei creativităţii. Ele pot fi folosite cu succes acolo unde metodele moderne sunt mai greu de aplicat, sau chiar în completarea acestora.

Nu trebuie subestimat rolul educatorului în stimularea potenţialului creativ. El trebuie să încurajeze curiozitatea, deschiderea şi spontaneitatea tinerilor prin crearea unei atmosfere destinse, de apropiere, care să înlăture blocajele afective, folosind în acelaşi timp metode de lucru adecvate.

Poate că aici ar fi necesară o mai mare insistenţă în dezbaterea problemelor, deoarece educatorii nu au încă pregătirea necesară în direcţia realizării noilor

obiective. Se constată lipsa unor îndrumare metodologice care să precizeze modele de lucru cu copiii, eventuale probleme, modalităţi de intervenţie şi rezolvare care să poată să orienteze activităţile didactice. Lucrurile nu pot fi lăsate pe seama inspiraţiei profesorului sau elevului. "Influenţele exercitate de profesor asupra tinerilor sunt hotărâtoare…iar între creativitatea elevului şi cea a educatorului există o strânsă corelaţie,…ceea ce înseamnă că în primul rând profesorul trebuie să adopte o atitudine creativă în activitatea sa educativă" (E.Landau, **Psihologia creativităţii**,). Este cunoscut faptul că succesul în predarea unei discipline de învăţământ nu este condiţionat numai de stăpânirea specialităţii. Cunoaşterea temeinică a conţinutului materiei de studiu este o condiţie necesară dar nu suficientă, mai ales dacă ţinem seama de cerinţele pedagogiei moderne.

Calităţile personale, experienţa didactică şi folosirea cu pricepere şi inteligenţă a metodelor de predare pot să asigure aceste cerinţe ale învăţământului actual. ,,O metodă atestată ca fiind bună se poate transforma în contrariul ei, poate deveni chiar o caricatură în mâinile unui profesor nepriceput" (I. Radu, M. Ionescu, **Experienţă didactică şi creativitate**,)

O primă regulă ar fi ca educatorii să fie preocupati să înveţe de la predecesorii săi. Aceasta pentru a se evita superficialitatea şi lipsa de coeziune în transmiterea cunoştinţelor, din dorinţa de a urmări cu orice preţ „creativitatea".

Sarcina educatorului constă apoi în transmiterea conţinutului de cunoştinţe şi standarde tânărului într-un mod care să-l facă să fie receptiv la acestea. Nu trebuie uitat nici un moment că modul de gândire al copilului nu trebuie să fie limitat şi inhibat de ceea ce învaţă. El trebuie să devină capabil să depăşească limitele cunoştinţelor sale şi să poată să le abordeze şi sa înţeleagă la nevoie şi într-un nou mod. Educatorul trebuie să creeze provocări şi ocazii pentru copilul său în care el să dovedească că poate să folosească liber şi creativ cele învăţate. Un educator de viziune tradiţională ar putea considera că termenii creativitate şi creaţie sunt destinaţi să definească personalităţile sau realizările remarcabile şi poate sunt folosiţi şi aplicaţi cu prea mare uşurinţă în diverse situaţii de pedagogia modernă, pierzându-şi astfel din valoare.

Chiar dacă improvizaţiile şi creaţiile copiilor i-ar impresiona prin uşurinţa exprimării, prin farmecul şi sinceritatea lor, probabil că ar folosi cu mai multă prudenţă aceşti termeni, iar lecţiile, în forma lor.

Un educator de viziune tradiţională ar putea considera că termenii creativitate şi creaţie sunt destinaţi să definească personalităţile sau realizările remarcabile şi poate sunt folosiţi şi aplicaţi cu prea mare uşurinţă în diverse situaţii de pedagogia modernă, pierzându-şi astfel din valoare.

Chiar dacă improvizaţiile şi creaţiile copiilor i-ar impresiona prin uşurinţa exprimării, prin farmecul şi sinceritatea lor, probabil că ar folosi cu mai multă prudenţă aceşti termeni, iar activitătile, în forma lor actuală li s-ar părea fără valoare, fiind lipsite de ordine şi disciplină. La polul opus, educatorul cu o gândire deschisă caută să pună în valoare diferenţele de personalitate, să stimuleze şi să cultive interesele şi talentele fiecărui copil. El va căuta să-i ajute să se bucure de experienţele care le permit să se dovedească creativi şi să-i înveţe să aprecieze aceste experienţe şi realizările lor, fie că este vorba de cele personale sau ale celorlalţi.

Un învăţământ orientat în direcţia **creativităţii** presupune o serie de probleme, iar găsirea de soluţii adecvate ridică mai multe întrebări:

- cum se poate promova spontaneitatea şi iniţiativa tinerilor păstrând în acelaşi timp controlul şi disciplina asupra acestora?
- ce atitudine să adopte profesorul în cazul unor răspunsuri neaşteptate, surprinzătoare?
- încurajarea copiilor să găsească singuri răspunsuri şi rezolvări ale problemelor presupune mai mult timp decât cel alocat prin progrmele de învăţământ
- încurajarea copiilor să caute diverse răspunsuri poate da un caracter ludic activităţilor educative, este oare bine?
- societatea aşteaptă de la educator să formeze tinerii în spiritul conformismului, cum răspunde educatorul cu o gândire nouă şi modernă în faţa acestor aşteptări?

Pentru a putea face faţă acestor probleme pedagogia modernă dă educatorilor următoarele îndrumări:

- să respecte ideile, întrebările neobişnuite ale copiilor
- să le ofere oportunităţi pentru a crea din proprie iniţiativă
- să le dezvolte încrederea în propriile capacităţi
- să încurajeze tinerii să se manifeste spontan şi creativ, să aibă curajul să-şi exprime ideile şi părerile evitând soluţiile stereotipe şi uniformizarea
- să le dezvolte încrederea în propriile capacităţi şi aptitudini, să-i ajute să-şi descopere aceste aptitudini pe care ei le manifestă pentru a deveni conştienţi de ele
- să-i încurajeze să dobândească o gândire independentă, nedeterminată de grupul clasei
- să încurajeze atitudinea tolerantă faţă de ceea ce este nou
- să caute să crească interesul şi curiozitatea tinerilor folosind metode didactice diverse
- să promoveze modalităţi variate de abordare a problemelor, de manipulare a ideilor, obiectelor
- să creeze o atmosferă de lucru favorabilă
- tinerii trebuie să ştie că se aşteaptă de la ei să fie creative.

Toate strategiile didactice folosite de pedagogia actuală prezentate mai sus, sunt gândite ca nişte sisteme deschise care:

- promovează iniţiativa, inventivitatea, originalitatea, spontaneitatea (sistemele închise sunt orientate către acumularea de cunoştinţe, memorarea acestora, promovează conformismul)
- caută să pună în acţiune forţele intelectuale ale tinerilor, gândirea, imaginaţia, voinţa (metodele pedagogiei tradiţionale urmăresc să îndrume pas cu pas demersul educativ)
- menţin propriile sisteme motivaţionale, pun accentul pe mobilurile interioare, pe activitatea din proprie iniţiativă
- caută să stimuleze şi să mobilizeze energiile tânărului, să-i capteze interesul, atenţia, curiozitatea, să-i stimuleze creativitatea punând accentul pe procesul de creaţie, nu pe produse
- pun problema păstrării individualităţii într-un mod care să permită armonizarea ei cu normele grupului
- încurajează tânărul să-şi formeze un stil de lucru propriu şi original.

S-a pus de către specialişti întrebarea, oare gândirea în grup este mai eficientă sub aspectul creativităţii decât gândirea individuală? Cei ce au studiat această problemă au ajuns la următoarele concluzii:

- ✓ individul tinde să-şi exprime cu mai multă uşurinţă părerea şi se exprimă mai nestânjenit în mijlocul grupului
- ✓ grupul produce mai multe idei, dar calitatea acestora nu este neapărat superioară celor produse de indivizii care au lucrat singuri şi au comunicat apoi rezultatele grupului
- ✓ pe unii indivizi grupul poate să-i scape de blocajele interioare, pe alţii din contră, îi frânează
- ✓ ritmul colectivului poate să ajute la accelerarea ritmului elevilor mai lenţi, dar nu poate să-i încetinească pe cei impulsivi.

În concluzie, putem spune că elevii răspund cu entuziasm şi bucurie la noile forme şi metode de învăţare, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să se demoleze şi să se uite virtuţile formelor de educare tradiţionale.

De fapt, ce este mai important, să se dea copiilor libertatea de a–şi pune în valoare înclinaţiile şi iniţiativele personale, sau să se urmărească însuşirea sistematică, prin metode riguroase a conţinutului fiecărei discipline de studiu?

Asemenea întrebări ce vin din ambele direcţii ale pedagogiei ne conduc la concluzia că ar fi mai de folos realizarea unei sinteze între cele două modalităţi de abordare, ce par doar la prima vedere ireconciliabile. În acord cu această idee privind integrarea celor două viziuni pedagogice, putem afirma că înţelegerea şi apropierea lor ne poate conduce la cele mai bune soluţii. Metaforic, se poate spune că şcoala de azi este obligată de noile realităţi să readucă magia pe care omul contemporan o caută în diverse forme de manifestare.

BIBLIOGRAFIE

Amabile, T., (1997), **Creativitatea ca mod de viaţă**, Ed. Ştiinţă&Tehnică, Bucureşti.
Bârlogeanu, L., (2001), **Psihopedagogia artei**, Ed. Polirom, Iaşi.
Ionescu, M., (1970), **Demersuri creative în predare şi învăţare**, Ed. Presa Univ. Clujeană.
Ionescu, M., Radu I., (1987), **Experienţă didactică şi creativitate**, Ed. Dacia, Cluj.
Landau, E., (1079), **Psihologia creativităţii**, Ed. Did. si Ped., Bucuresti.
Popenici, Şt., (2001), **Pedagogia alternativă. Imaginarul educaţional**, Ed. Polirom, Iaşi.
Roco, M., (1979), **Creativitatea individuală şi de grup**, Editura Academiei Române, Bucureşti.

CONTRIBUȚIA DISCIPLINELOR LA PROFILUL DE FORMARE

Prof. înv. primar Neculae Mariana,
Şcoala Gimnazială "Sanda Movilă"Albota

Școala este un subsistem al societății și, ca urmare, și o reflectare a acesteia. Calitatea ei nu poate diferi radical de cea a societății; și cum societatea este diversă, diversă este și școala. Există astfel școli de mare calitate, dar și școli care acționează mai mult doar spre „socializarea" elevilor. Punctele tari, care merită menționate, sunt: existența unui corp profesoral bine pregătit; baza materială, în general, corespunzătoare unei pregătiri de calitate; organizarea de către stat, prin Ministerul Educaţiei Naţionale, și susținerea competițiilor pe discipline. Punctele slabe cu care ne confruntăm sunt: lipsa motivației tinerilor de a alege cariera didactică şi lipsa unei piețe a muncii concurențiale, care să aprecieze pregătirea inițială a absolvenților.

Elevul de azi este mai informat decât cel de acum 20-30 de ani. El are mai multe căi de informare, mai directe și mai facile, mai ușor de „frunzărit", cu un suport de imagine mai bogat și mai sugestiv. În discuțiile cu elevii observ păstrarea interesului pentru studiu, implicit pentru citit și pentru cunoaștere, în general. Școlii îi revine acum un rol tot mai important în dezvoltarea gândirii critice a elevului, în dezvoltarea competenței de selectare a surselor de informații, precum şi a deprinderii de a analiza gradul de încredere a informației găsite.

Pregătim elevii pentru a deveni capabili să se dezvolte armonios și pentru a reuși să-și atingă obiectivele urmărite. Ne străduim să le dezvoltăm competențele generale și specifice necesare dezvoltării lor ulterioare la nivelul de performanță dorit. Pentru mulți dintre absolvenții noștri există posibilități de integrare a lor în societatea românească, școala pregătindu-i în acest sens.

Disciplina *Dezvoltare personală a*re rolul de a forma abilități și de a dezvolta atitudini, de a dobândi încrederea în sine și de a oferi o stare de bine, de a dezvolta personalitatea elevului, de a forma competențe necesare obţinerii succesului şcolar, în carieră şi în viaţă. Contribuie la dezvoltarea emoţională, socială şi pentru carieră a elevului. Valorificarea experienţelor educabililor fundamentează autenticitatea învăţării.

Competențele formate în cadrul *Dezvoltării personală* se referă la cunoștințele, abilitățile și atitudinile de care au nevoie elevii atât pentru a-și planifica traseul educațional și cariera și a se dezvolta socio-emoțional.

Elevii ajung la o buna cunoaștere de sine, a potențialului propriu la acceptarea propriei persoane, la cunoașterea și dezvoltarea elementelor cheie ale succesului în toate domeniile.

Obiectivele acestei discipline sunt:

cunoașterea de sine a copilului (calități, preferințe, opinii, valori personale);
formare deprinderilor pentru viață sănătoasă;
atitudini pozitive față de sine și față se ceilalți;
recunoașterea emoțiilor de bază;
dezvoltarea abilităților de comunicare, negociere, rezolvarea de probleme, solicitarea ajurorului;
dezvoltarea capacității de gestionare a emoțiilor;
utilizarea abilităților și atitudinilor specifice învățării.

Metode si tehnici de abordare:

-participarea activă, individuala și în grup;
- conversația, dezbaterea pentru valorizarea experiențelor personale;
- Joc de rol și simulare a situațiilor reale;
-problematizarea și căuterea soluțiilor;
- expoziții, târguri, excursii, concursuri;
-Turul galeriei, Ciocchinele, Brainstorming, Pălăriile gânditoare, pentru exprimarea opiniilor;
-vizite în spații publice, private, bibliotecă, muzee, fabrici, magazine, primarii, poliție,
-participarea la spectacole, film, discuții cu personalități, sportivi, medici, actori, pompieri;
-activitati în spațiul neconvențional parcuri, curtea școlii, locul de muncă al părinților,

-Participarea la evenimente expoziții, festivaluri, ateliere de lucru.

Dezvoltarea personală în cadrul unei ore de matematică:

Lucrul în echipă sau perechi dezvolta responsabilitatea, încrederea, ajutorul reciproc, implicare, exprimarea opiniilor mai ales pentru cei mai timizi;

Sarcinile matematice contra cronometru măresc responsabilitatea, gradul de implicare, spiritul de competiție, ambiția, încrederea în propriile forțe.

Problematizarea ajută la găsirea soluțiilor prin propriul efort, propria gândire, opinie sau modalitatea de abordare a unor situații tipice.

Profilul de formare al absolventului din perspective disciplinei, „Joc şi mişcare". „Joc şi mişcare" este cea mai nouă disciplină din Planul-cadru, o ancoră în universul imediat, concret al copilăriei, încercând să atragă prin spaţiu (de cele mai multe ori, exterior clasei), prin organizare (împreună cu ceilalţi, pe echipe, în grup), prin reguli (deseori distractive, atractive, uneori, create chiar de copii), prin comuni carea specifică (directă, nemijlocită) şi prin ruperea barierelor lecţiilor clasice, în bancă, în clasă, cu caiete şi manuale. Ora aceasta ar trebui să fie "pata de culoare" a fiecărei săptămâni şi punctul de plecare pentru jocurile din pauze, din timpul liber sau de la sfârşitul programului. Integrată în cadrul ariei curriculare Educație fizică, sport și sănătate, disciplina are o viziune integrativă; aceasta completează in fluenţele din sfera motrică şi fizică (urmărite, cu precădere, la orele de Educaţie fizică) şi le valorifică în activităţi ce vizează dezvoltarea intelectuală şi emoţională a elevilor.

Propun câteva activități de învățare, care contribuie la profilul de formare al absolventului de învățământ primar la disciplina„Joc şi mişcare", pentru competenţa *Comunicare în limba maternă:*

jocuri de identificare a emoţiilor celorlalţi şi de comunicare verbală şi non- verbală: Ghicește sentimentul/ emoţia! sauMima

jocuri de creare a mesajelor de tip asertiv, de utilizare în situaţii de competiţie a comunicării potrivite (încurajare, sprijin, stimulare, semnalare, apreciere etc.)

jocuri de creare a numelor de echipe, a sloganurilor acestora

jocuri de exersare a rolurilor de conducător/ executant, cu accent pe identificarea sarcinilor specifice, pe controlul gesturilor/ tonului/ sentimentelor: „Lipeşte-te de un căpitan!"

jocuri de analiză a randamentului echipei Jocuri de creare a echipelor şi de acceptare a locului în echipă (numărători din folclorul copiilor, după numărul de silabe al prenumelui, după vocala/ consoana cu care începe prenumele etc.)

activităţi de organizare şi reorganizare a echipei, în funcţie de puncte forte/ slabe ale membrilor, observate pe parcursul desfăşurării jocului etc.

Societatea este un sistem în continuă dezvoltare și, odată cu acesta, se dezvoltă și școala. O dezvoltare conformă cu dorințele sociale trebuie realizată pe baza unei strategii care să vizeze o perioadă de cel puțin un deceniu. Această strategie trebuie corelată cu cea a dezvoltării învățământului european. Strategia trebuie să pornească de la stabilirea *idealului educațional* și să prevadă mai multe aspecte importante. Aș începe prin a menţiona faptul că e nevoie de creșterea calității și eficienței sistemelor educaționale și de formare profesională și, mai ales, e nevoie de facilitarea accesului tuturor cetățenilor la educație, fără de care nu putem vorbi de calitatea acesteia. De asemenea, foarte importantă este și deschiderea sistemelor educaționale și de formare profesională către societate, către mediul social, economic și cultural. Acestea sunt obiective educaționale europene. Iar monitorizarea învățării permanente ar fi bine să fie o dimensiune majoră a politicii educaționale, la fel și asigurarea complementarității educației formale, nonformale și informale. Reforma sistemelor de conducere și administrare instituțională a sistemului național de învățământ la nivel preuniversitar este o altă prioritate. Învățământul preuniversitar are nevoie şi de asigurarea bazei materiale, care e decisivă pentru calitatea educaţiei. Iar integrarea europeană și cooperarea internațională, precum şi armonizarea cadrului legislativ vor asigura calitatea învățământului românesc.

ADAPTAREA METODELOR MODERNE DE RECEPTARE A TEXTULUI LITERAR LA PARTICULARITĂȚILE DE ÎNVĂȚARE ALE ELEVILOR CU DEFICIENȚE DE VEDERE

Enciu Minodora
Liceul Special "Moldova", Tg. Frumos

Metodele de învățământ reprezintă procedeele, tehnicile și mijloacele adecvate desfășurării procesului instructiv-educativ, fiind mijloacele prin care se formează și se dezvoltă priceperile și deprinderile elevilor, capacitatea acestora de a utiliza cunoștințele, astfel încât să-și formeze și să-și dezvolte personalitatea.

Acestea reprezintă "un drum sau cale de urmat în activitatea comună a educatorului şi educaţiei, în îndeplinirea scopurilor învăţământului, adică pentru informarea şi formare educaţilor. "Metodele au " un caracter polifuncțional, funcțiile lor de bază fiind următoarele: funcţia cognnitivă (de organizare şi dirijare a cunoaşterii), funcţia instrumentală sau operaţională (metodele fiind instrumente prin care profesorul îşi transformă obiectivele propuse în obiective realizate, în performanţe), funcţia formativ-educativă, modelatoare, utilizarea metodelor determinând formarea personalităţii elevilor, în sensul de formare de atitudini, convingeri, sentimente), funcţia normativă (descriind cum să facem, cum să se predea şi să se înveţe), funcţia motivaţională, stimulativă(unele metode având un pronunţat potenţial de trezire a interesului elevului)."

În cadrul activităţilor desfăşurate în vederea receptării şi studierii textelor literare de către elevi, metodele folosite pot fi diverse, alegerea acestora fiind sarcina cadrului diactic care va avea în vedere câteva criterii: obiectivele şi conţinutul procesului deînvăţare, particularităţile de vârstă şi cele individuale ale elevilor, specificul clasei şi al şcolii, gradul de dotare materială, personalitatea profesorului.

Dacă în învăţământul tradiţional, principalele metode le constituie conversaţia, expunerea, demonstraţia, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoştinţe,pasivitatea elevilor, învăţământul modern solicită aplicarea metodelor active şi interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Utilizarea acestor metode care generează învăţarea activă şi prin care elevii sunt iniţiaţi în gândirea critică nu este simplă, ci necesită timp, răbdare şi exerciţiu. Trebuie selectate şi aplicate în mod riguros, creativ, în funcţie de obiectivele propuse şi de specificul grupului educaţional. Metodele active şi interactive au multiple valenţe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativităţii, implică activ elevii în învăţare, punându-i în situaţia de a realiza conexiuni logice, de a produce idei şi opinii proprii argumentate, de a le comunica şi celorlalţi, de a sintetiza/esenţializa informaţiile, se bazează pe învăţarea independentă şi prin cooperare.

La orele de literatură, metodele interactive folosite în lucrul cu elevii şi-au dovedit eficacitatea, în mod special, în cazul copiilor cu deficienţe de vedere. Aceştia manifest ăinteres pentru lucrul în echipă, pentru cooperare, iar metode precum tehnica acvariului, reţeaua de discuţii, jocul, studiul de caz, cubul, interviul, scaunul autorului, pălăriile gânditoare etc. sunt instrumente de lucru optime care facilitează accesul la informaţie, implică afectiv şi interactiv elevii în cadrul activităţilor, punând în lumină creativitatea acestora. Astfel, elevul devine subiect activ al unei activităţi orientate către propriile sale interese şi nevoi educaţionale.

În sprijinul utilizării metodelor moderne de învăţare de către elevii cu deficienţe de vedere, cadrul didactic apelează la tehnologiile de acces specifice utilizatorilor cu astfel de dizabilităţi: cititoarele de ecran, magnificatorul de ecran, echipamente Braille, aplicaţiile de recunoaştere a textului, dar şi la cărţi în format audio, la editarea fişelor de lucru cu caractere mărite sau Braille.

Astfel, în cadrul orelor destinate receptării textului narativ, tehnica acvariului şi metoda cubului au reprezentat cele mai atractive tehnici de lucru pentru copiii cu deficienţe de vedere.

Interviul (în trei trepte) este o tehnică de învățare prin colaborare, în care partenerii se intervievează reciproc, în legătură cu un anumit subiect.

Etape: distribuția elevilor în microgrupuri; precizarea temei interviului și a rolurilor implicate (se precizează cele trei roluri pe care elevii trebuie să și le asume rând pe rând: intervievator, intervievat, observator (motiv pentru care *Interviul în trei trepte* este întâlnit și sub denumirea *Tehnica I I O*, se descrie tehnica, se stabilește tema interviului în funcție de momentul aplicării acestei tehnici în cadrul lecției). Se poate utiliza următoarea structură:

- pentru a verifica tema – *Care au fost punctele cheie ale temei pe care ați pregătit-o pentru astăzi?* sau *Care a fost cea mai interesantă parte a temei (sau cea mai dificilă)?*;
- pentru a anticipa conținutul ce urmează a fi abordat – *Ce aspecte ați dori să discutați cu referire la această problemă*? sau *Ce știți déjà despre această temă*?;
- pentru a împărtăși din experiența personală sau pentru a exprima opinii – *Dacă v-ați putea întoarce în trecut, ce epocă ați alege*? *Ce schimbări sociale ați face*?;
- pentru a discuta diverse aspecte (concepte) – *Cum se preocupă familia voastră de problemele mediului*? sau *Care este ipoteza voastră în acest moment*?;
- pentru a rezuma ceea ce s-a predat în cadrul lecției – *Care vi s-a părut cea mai semnificativă idée? De ce*? sau *Ce veți face pentru a aplica ceea ce ați învățat astăzi*? etc.

În vederea realizarea interviului, membrii microgrupurilor exersează, alternativ, rolurile de intervievator, intervievat și observator, respectând tema propusă.

Pentru a valorifica rezultatele interviului, cadrul didactic poate solicita prezentarea sintetică a rezultatelor obținute în fiecare microgrup, pentru a fi valorificate în abordarea subiectului lecției sau, în funcție de tema interviului, colectează înregistrările scrise ale elevilor și, pe baza lor, își construiește următorul demers didactic.

Tehnica acvariului sau *metoda interacțiunii observate* urmărește ca elevii implicați să se afle, alternativ, în dublă ipostază: pe de o parte participanți activi la o dezbatere, pe de altă parte, observatori ai interacțiunilor care se produc.

Etape: dispunerea mobilierului (scaunele sunt așezate în două cercuri concentrice); constituirea grupurilor de participanți (elevii sunt invitați să aleagă scaunul unde doresc să se așeze. Este necesară prezența cadrului didactic, plasat în exteriorul cercurilor, care va avea rol de observator. Acesta va înregistra preferințele elevilor pentru anumite locuri, va corela aceste opțiuni cu datele pe care le deține deja despre participanți, va observa modul de soluționare a eventualelor conflicte etc. Participanții aflați în cercul din interior vor constitui grupul de discuție, iar cei plasați în cercul din exterior – grupul de observatori); prezentarea sarcinilor de lucru și stabilirea regulilor (elevii din cercul interior vor dezbate timp de 8-10 minute, o problemă controversată, se comunică elevilor din grupul de discuție câteva reguli de bază: susținerea unor idei pe bază de argumente, exprimarea acordului cu alt vorbitor impune precizarea unor argumente concrete și suficiente, exprimarea dezacordului presupune respectarea aceleiași condiții); realizarea sarcinilor de lucru (dezbaterea și observarea); prezentarea observațiilor (elevii din cercul exterior prezintă datele înregistrate în fișa de observare); inversarea rolurilor (și reluarea etapelor 3-5): elevii schimbă locurile, se lansează o altă idee controversată pe care elevii din cercul interior trebuie să o dezbată, elevii din cercul exterior primesc fișele de observare.

În funcție de apartenența la un anumit grup, elevii vor realiza diverse acțiuni specifice, redate astfel: a. grupul de observatori (ascultă, observă, analizează, compară, descrie, reactualizează, sintetizează, evaluează etc.) și b. grupul de discuție (ascultă activ, reflectează, analizează, compară, combină, continuă, formulează, argumentează, rezolvă, asociază, reacționează, dezvoltă, explică, mediază, sintetizează, concluzionează).

Cadrul didactic își va asuma următoarele roluri: observator, motivator, ghid, facilitator, consultant, suporter, mediator, coordonator etc.

Metoda cubului presupune explorarea unui subiect, a unei situaţii din mai multe perspective, permiţând abordarea complexă şi integratoare a unei teme.

Sunt recomandate următoarele etape: realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează; anunţarea temei, subiectului pus în discuţie; împărţirea clasei în 6 grupe, fiecare dintre ele examinând tema din perspectiva cerinţei de pe una dintre feţele cubului; descrie: culorile, formele, mărimile etc.;

compară: cu ce este asemănător? Ce este diferit?; analizează: spune din ce este făcut, din ce se compune; asociază: la ce te îndeamnă să te gândeşti?; aplică: ce poţi face cu aceasta? La ce poate fi folosită?; argumentează: pro sau contra şi enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmaţiei tale; redactarea finală şi împărtăşirea ei celorlalte grupe; afişarea formei finale pe tablă sau pe pereţii clasei.

Pentru a se familiariza cu sarcinile și obiectivele urmărite în cadrul secvențelor de lecție care vizează receptarea stilului narativ al unui text literar, elevii primesc fișe cu caractere mărite și Braille care conțin prezentarea etapelor de lucru specifice fiecărei metode.

Organizarea grupelor de lucru trebuie să corespundă necesităților acestor elevi de a desfășura activitatea în condiții optime (spațiul de lucru este amenajat corespunzător, materialele și mijloacele didactice sunt adaptate pentru fiecare elev, în parte, în funcție de deficiența de vedere, rezolvarea sarcinilor de lucru necesitând mai mult timp). Astfel, fiecare grupă este alcătuită atât din elevi cu cecitate, cât și elevi ambliopi, pentru a facilita interacțiunea dintre aceștia și rezolvarea precisă a sarcinilor de lucru.

Este necesară prezența cadrului didactic care are rolul de a coordona activitatea și de a întâmpina, cu explicații suplimentare, dificultățile întâlnite pe parcursul desfășurării lecției/ secvenței de lecție, de a conduce activitatea astfel încât, la final, obiectivele propuse să fie îndeplinite.

Elevii utilizează mijloace didactice diverse (audiobookuri sau cărți în format Braille, laptopuri, portofolii, pichturi), cu scopul de a putea rezolva cerințele corect și în timp corespunzător.

Avantejele utilizării acestor metode în activitatea elevilor cu deficiențe de vedere sunt multiple: implicarea tuturor elevilor, indiferent de deficiența de vedere, în realizarea sarcinilor de învățare; formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă; formarea și dezvoltarea gândirii critice și creative; dezvoltarea capacității de argumentare a opiniei personale; dezvoltarea competențelor de relaționare și de comunicare; dezvoltarea inteligenței interpersonale; formarea și dezvoltarea capacității de cooperare, a spiritului de echipă; stimularea eforturilor de intercunoaștere și autocunoaștere; consolidarea încrederii în propriile forțe; formarea și dezvoltarea competențelor de evalure și autoevaluare; dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare etc.

Există și unele dificultăți în aplicarea metodelor interactive în activitatea elevilor cu deficiențe de vedere: lipsa dotărilor, în școlile speciale, cu materiale și mijloace adecvate particularităților de învățare ale copiilor ce dizabilități; întocmirea fișelor de lucru presupune un timp îndelungat (cadrul didactic trebuie să aibă în vedere și să cunoască particularitățile deficienței fiecărui elev cu care interacționează pentru a adapta corespunzător materialele de lucru); ritmul de lucru, la unii dintre acești elevi, este mai lent, de aceea cadrul didactic trebuie să acorde o atenție deosebită desfășurării activităților, astfel încât să obțină rezultatele urmărite; unii dintre elevii cu deficiențe de vedere manifestă dificultăți de concentrare și/sau de distributivitate a atenției etc.

În concluzie, adaptarea metodelor moderne la particularitățile de învățare ale evilor cu deficiențe de vedere, cu scopul de a le utiliza în procesul instructiv-educativ, urmărește facilitarea asimilarii calitative și cantitative a informațiilor necesare acestor elevi.

Bibliografie:

- ✓ Ilie, Emanuela, ***Didactica literaturii române***, Editura Polirom, Iaşi, 2008
- ✓ Cucoș, Constantin (coord.), ***Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice***, Editura Polirom, Iaşi, 1998
- ✓ Pădure, Marian, „Interacţiunea utilizatorului cu deficienţă de vedere cu tehnologiie de acces", în ***Revista Română de Interacţiune Om- Calculator***, 3 (1), 2010
- ✓ Gherghuţ, Alois; Frumos, Lucian; Raus, Gabriela, ***Educaţia specială- Ghid metodologic***, Editura Polirom, Iaşi, 2016.

ABORDĂRI METODOLOGICE LA ORA DE INFORMATICA SI TIC

Prof. Vițelaru Sofia
Colegiul Național "Frații Buzești", Craioa

Învățământul în zilele noastre trebuie sa țină cont de realitățile sociale și economice, să țină pasul cu evoluțiile științei și tehnicii. Trăind într-o epocă în care comunicarea digitală este preponderentă, folosirea tehnologiilor moderne în şcoală face parte din evoluţia naturală a procesului instructiv-educativ. Elevii din ziua de astăzi sunt diferiţi de generaţia părinţilor şi a bunicilor lor, utilizarea Internetului, a e-mail-ului, a calculatorului în general nu poate fi ignorată.

Utilizarea TIC în procesul de învățare reprezintă o oportunitate în a crea experiențe de învățare nu numai la școală, ci și acasă. Scopul introducerii competenţelor TIC este acela al îmbunătăţirii actului didactic care, exploatând facilităţile grafice şi animaţia, asigură o înțelegere mai rapidă a celor prezentate, o participare activă a elevului la predare, degrevând parţial profesorul şi oferindu-i prilejul de a interveni pentru a puncta aspectele importante.

Cu privire la tehnologiile folosite în educație în ultimii ani au fost înregistrate evoluții semnificative. Una din provocările momentului o reprezintă modul în care se pot integra tehnologiile moderne precum inteligența artificială în procesul educaţional modern. Dacă în urmă cu câteva decenii în școli au fost introduse platormele de e-learning, în momentul de față ne aflam în față unui nou val de evoluții tehnologice care pot îmbunătăți semnificativ procesul educațional și anume platformele de învăţare care folosesc inteligenţa artificială numite platforme de adaptive learning.

Aceste platforme de învățare care folosec inteligența artificială pot fi introduse încă de la ciclul gimnazial. Exemple în acest sens de platforme sunt:

- ***robo.nextlab.tech***: această platformă este folosită pentru a oferi lecții de robotică elevilor, utilizează inteligență artificială pentru a crea un "asistent inteligent de învăţare privată" care se adaptează la nevoile fiecărui copil în parte. Dacă în școala clasică fiecare copil primea un manual tipărit, un CD multimedia sau un cont pe o platformă de e-learning, cu NEXTLAB.TECH fiecare copil primește un "asistent inteligent" care stă de vorbă cu el sau ea folosind inteligență artificială și se adaptează după nevoile copilului. Utilizarea pe scară largă a roboților în industrie, medicină, activități casnice impune necesitatea familiarizării copiilor cu programarea acestora. În acest sens Open Roberta permite programarea roboților virtuali 2D și reali 3D. Prin mici proiecte copii înțeleg cum interacționează un robot cu mediul înconjurător și cum pot să-i transmită acestuia comenzi astfel încât, să ducă la bun sfârșit anumite acțiuni.
- **alice.org:** este un mediu inovativ de progamare care facilitează crearea de aplicații, construirea de narațiuni interactive sau programarea de jocuri simple în 3D. Acest program este conceput să familiarizeze elevii de gimnaziu cu modul de programare orientat pe obiecte într-un mod distractiv și creativ. Prin intermediul elevii pot să creeze diverse joculeţe și aplicații, să înțeleagă principiile programării.

Folosirea acestor platforme/medii de programare împreună cu metode moderne interactive de predare-învățare transformă elevul într-un participant activ la propria formare.

În procesul de predare, învățare, evaluare alături de metodele clasice, pot fi folosite metode moderne de predare.

Spre deosebire de metodele clasice metodele moderne urmaresc insusirea unor tehnici de munca independenta, de autoinstruire, ele sunt centrate pe actiune, pe explorare, propun o cunoastere dobandita prin efort propriu. Ele cultivă spiritul aplicativ, practic şi experimental, încurajează munca independentă, iniţiativa, creativitatea. Facilitarea invatarii se poate realiza prin:

- Trasarea de sarcini individuale sau in echipa
- Situatii problema, rationament, obiective clare
- Socializare, minima interventie directa a profesorului
- Sarcini complexe, variabilitate a contextelor, diversitatea surselor de informatie
- Oferirea de feedback reciproc

Am ales să prezint două dintre aceste metode care pot fi folosite cu success la orele de Informatică și TIC:

- **problematizarea şi învăţarea prin descoperire**: presupun utilizarea unor tehnici care să producă elevului conştientizarea „conflictului" dintre informaţia dobândită şi o nouă informaţie, determinându-l să acţioneze în direcţia lichidării acestuia prin descoperirea unor (noi) proprietăţi ale fenomenului studiat. Problematizarea și învățarea prin descoperire poate fi utilizată atât în rezolvarea unor probleme de natură algoritmică cât și în învățarea folosirii unor softuri de aplicație, programe utilitare. Când le este prezentat un produs soft nou, atenția imediată este orientată spre cunoașterea și exploatarea produsului. Concentrarea atenției va fi orientată spre rezolvarea problemei și nu asupra analizei facilităților și lipsurilor produsului software. Descoperirea facilităților produsului soft se va face în urma apariției necesității utilizării lui și nu ca urmare a prezentării sistematice a funcțiilor și facilităților acestuia. Problemele propuse pot fi inspirate din viața cotidiană, sau pot fi corelate cu noțiuni dobândite la alte discipline.
- **metoda cubului**: este o metodă de învatare prin cooperare ce presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective, permiţând abordarea complexă şi integratoare a unei teme. Se recomandă, în general, parcurgerea următoarelor etape:
- Realizarea unui cub pe ale cărui feţe sunt scrise cuvintele: DESCRIE, COMPARĂ, ANALIZEAZĂ, ASOCIAZĂ, APLICĂ, ARGUMENTEAZĂ.
- Anunţarea subiectului pus în discuţie.
- Împărţirea clasei în şase grupe, câte una pentru fiecare faţă a cubului.
- Colaborarea şi redactarea materialului la nivelul fiecărui grup.
- Afişarea formei finale a materialelor astfel încât toţi elevii să poată vizualiza rezultatele.

În rezolvarea sarcinilor de lucru elevii pot utiliza Internetul, por folosi platforme colaborative precum GoogleDocs.

Bibliografie

https://www.alice.org/
https://lab.open-roberta.org/
Moise Constantin , Seghedin Elena Metodele de învățământ. In C. Cucoș (coord.), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice , Polirom 2009

PROIECT DIDACTIC

Prof.înv.primar: Bondar Adriana Elena
Școala Gimnazială Stroiești

DATA:
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Stroiești
CLASA: pregătitoare
Prof.înv.primar: Bondar Adriana Elena
ARIA CURRICULARĂ: limbă și comunicare
DISCIPLINA: C.L.R.
UNITATEA TEMATICĂ: Prietenia
SUBIECTUL: Sunetul și literele [e, E]
TIPUL LECȚIEI: de acumulare de noi cunoștințe
FORMA DE REALIZARE: activitate integrată
SCOPUL LECȚIEI:
- dezvoltarea competenței de a identifica sunetul şi litera într-un cuvânt dat

COMPETENȚE SPECIFICE VIZATE:
DP
3.1. Identificarea unor rutine în activitatea şcolară
2.1. Recunoaşterea emoţiilor de bază în situaţii simple, familiare
CLR
1.2. Identificarea unor informaţii variate dintr-un mesaj scurt, rostit clar şi rar
1.3 Identificarea sunetului iniţial şi/ sau final dintr-un cuvânt, a silabelor şi a cuvintelor din propoziţii rostite clar şi rar
1.4. Exprimarea interesului pentru receptarea de mesaje orale, în contexte de comunicare cunoscute
MEM
1.1. Recunoaşterea şi scrierea numerelor în concentrul 0-31
AVAP
1.2. Identificarea liniei, a punctului, a culorii şi a formei în ipostaze familiare, în spaţiul înconjurător
MM
2.1. Cântarea în colectiv, asociind mişcarea sugerată de text

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:
1.să identifice şi să coloreze imaginile corespunzătoare cuvintelor care conţin sunetul „e“;
2. să localizeze sunetul/ litera „e „ în cuvinte date;
3. să dea exemplu de cuvinte care conţin sunetul „e” (la început, în interior sau la sfârşitul cuvântului)
4. să alcătuiască propoziţii formate din două sau trei cuvinte pe baza imaginilor prezentate;
5. să stabilească starea emoțională a unor personaje

STRATEGII DIDACTICE:
METODE ȘI PROCEDEE: conversația, exercițiul, jocul didactic
MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: fișe de lucru, litere din plastic, imagini din povestire, litere mari, jetoane cu litere
MOD DE ORGANIZARE: frontal, individual
MANAGEMENTUL TIMPULUI: 35 min + 10 min activitate în completare

BIBLIOGRAFIE:

Breben, Silvia Gongea, Elena Fulga, Mihaela Ruiu, Georgeta	***"Metode interactive de grup"***	Ed. "Arves", Craiova, 2006
Chereja, Florica	***"Dezvoltarea gândirii critice în învăţământul primar"***	Ed. Humanitas, Bucureşti, 2004
Dumitru, Al. Ion	***"Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă"***	Ed. de Vest, Timişoara, 2003
Stanciu, Mihai	***"Didactica postmodernă"***	Ed. Universității Suceava, 2003
M.E.C.T.S.	***"Programe școlare pentru clasa pregătitoare"***	București, 2018

NR. CRT	EVENIMENTUL DIDACTIC	COMPETENȚE SPECIFICE	CONȚINUT INSTRUCIV - EDUCATIV	OBIECTIVE OPERAȚIONALE	RESURSE			EVALUARE
					MATERIALE	PROCEDURALE	TEMPORALE	
1.	MOMENT ORGANIZATORIC	**DP** 3.1	**Întâlnirea de dimineață** - se va stabili anotimpul în care ne aflăm, lunile de toamnă, apoi data curentă - se va cere elevilor să spună numele celui mai bun prieten al lor - se solicită elevilor să-și adreseze unul altuia un salut politicos, folosind un apelativ reverențios, ca și cum ar vorbi cu cel mai bun prieten: *Bună dimineața, dragul meu!* - se va discuta despre cîteva evenimente petrecute în compania prietenilor lor, despre stările sufletești pe care le-au trăit, despre jocurile pe care le joacă împreună - se vor așeza în bănci în funcție de prieteniile pe care le-au legat în clasă	O5	Panou cu stabilirea datei	Conversația	10 min.	observarea sistematică a elevilor
2.	CAPTAREA ATENȚIEI		**Elementul surpriză** - se va citi elevilor povestea literei E și se vor expune, pe rând imaginile care prezintă etape ale povestirii - se discută despre trăirile personajului Emil	O5	Povestire Imagini din povestire	Conversația	5 min.	observarea sistematică a elevilor
3.	ANUNȚAREA TEMEI ȘI A OBIECTIVELOR		**Stabilirea sarcinilor de lucru** - se va prezenta copiilor, pe înțelesul lor ce urmează să facă în acea oră - se evidențiază rolul sunetelor rostite clar			Conversația	2 min.	observarea sistematică a elevilor
4.	DIRIJAREA ÎNVĂȚĂRII	**CLR** 1.2 1.3 1.4 **AVAP** 1.2	**Exerciții de identificare și recunoaștere a literei noi** - se va solicita elevilor să dea exemple de alte nume de copii, de animale, de țări în care sunetul [E] să se audă la începutul cuvântului, apoi se va explica și necesitatea literelor mici și li se va cere să identifice acest sunet în alte cuvinte rostite de către învățătoare și să precizeze locul ocupat de acesta în cuvânt - vor fi numiți elevi care să vină și să recunoască și să arate literele *e, E* pe diferite planșe din clasă, apoi li se va cere elevilor să încercuiască literele noi pe fișele de lucru - li se va cere elevilor să coloreze imaginile în care sunetul *e* se aude la începutul cuvîntului reprezentat de o imagine de pe fișa de lucru - se va cere elevilor să coloreze pe fișa de lucru literele învățate, apoi să exerseze scrierea literelor de tipar în aer, cu degetul pe bancă și apoi pe fișă	O3 O1 O3 O3	Planșe Fișe de lucru Fișe de lucru	Conversația Exercițiul Exercițiul Exercițiul	15	observarea sistematică a elevilor

5.	**OBȚINEREA PERFORMANȚEI**	**CLR** 1.2 1.3 1.4 **MEM** **1.1**	**Valorificarea cunoștințelor asimilate în activități concrete, practice** - se numește câte un elev pentru a pipăi, cu ochii închiși, o literă de plastic, cu forme în relief și acesta trebuie să o denumească - se va solicita atenția elevilor pentru a alcătui propoziții cu cuvintele denumite de imaginile de pe fișă - se va cere elevilor să despartă în silabe cuvinte - care conțin sunetul *e* - și să stabilească numărul de silabe - se solicită alcătuirea de propoziții despre Emil alcătuite din 2, 3 cuvinte - se rostește de către învățător o propoziție alcătuită din 4, apoi din 5 cuvinte și li se cere elevilor să stabilească numărul de cuvinte din propoziție, apoi să spună care este primul sau ultimul cuvânt din propoziție	O1 O4	litere de plastic	Jocul didactic Exercitiul	5 min.	observarea sistematică a elevilor
6.	**REȚENȚIA ȘI TRANSFERUL**	**CLR** 1.1 1.2 1.3 1.4	**Evaluarea dezvoltării competențelor vizate** - se numesc elevi pentru a citi câteva cuvinte ușoare scrise pe cartonașe sau pe tablă	O4	Cartonașe	Exercițiul	5 min.	observarea sistematică a elevilor
7.	**ACTIVITĂȚI ÎN COMPLETARE**	**AVAP** 1.2 **MM** 2.1	**Evaluarea dezvoltării competențelor vizate** - se va cere elevilor să modeleze din plastilină una din literele învățate sau o oiță - se va interpreta, cu elevii ridicați din bănci, cu mișcare, cântecul "Toamna"		plastilină	Exercițiul	9 min.	
8.	**EVALUARE**		- se vor face aprecieri verbale referitoare la modul de lucru, se vor expune fisele de lucru și lucrările din plastilină				1 min.	

DE CE VIN COPIII LA ȘCOALĂ?

Ana- Evelina David
Liceul Teoretic „Aurel Vlaicu” – structura
Gradinita cu P.N.si P.P. „Castelul Fermecat” - Breaza

„Școala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile ei nu doar ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă.” (Albert Einstein)

„De ce vin copiii la școală ?” este o intrebare pe care ar trebui să și-o adreseze orice cadru didactic, întrucât actul educațional a devenit insuficient. În ultimii ani, răspunsul la această întrebare ar putea duce la o îmbunătățire a acestuia. De ce ? Pentru că declinul educației este dat de către schimbarea elevilor, întrucât „școala trebuie adaptată la copii și nu copiii adaptați școlilor” (Alexander Sutherland). Consider că tocmai acest lucru nu a fost suficient de bine urmarit în demersul educațional. Acum, spre deosebire de anii anteriori, avem de-a face cu „nativii digitali”, iar realitatea virtuală în care ei trăiesc este depășită pentru majoritatea profesorilor, oricât de mult ar încerca ei să țină pasul cu schimbarea. Manfred Spitzer, în lucrarea sa **„Demența digitală”,** atrage atenția asupra faptului că „mediile digitale-calculatoare, telefoane inteligente, console de jocuri și nu în ultimul rând televizorul, ne schimbă viața”. În SUA, tinerii petrec acum mai mult cu mediile digitale - șapte ore și jumătate pe zi - decât alocă somnului, conform unui studiu reprezentativ realizat pe un grup de peste 2000 copii și tineri cu vârste între 8 și 18 ani”

Copilul, parcurge în etape succesive, pași mărunți, dar importanți, pe drumul dezvoltării și formării personale, drum care implică experiențe în întâlnirea cu sine și cu ceilalți, cu dorința de autocunoaștere și de autodepășire. Cu sine, pentru a-și răspunde la întrebări: „Eu cine sunt? Cum sunt? Ce pot să fac? Ce vreau să fac? Cum trebuie să fac?”. Cu ceilalți, pentru a vizualiza imaginea pe care o realizează în ochii colegilor, a profesorilor, a părinților, a comunității în care trăiește.

Școala, templu al cunoaşterii

În formarea unui om, cel mai important rol îl are educația. Aceasta este cea care ne deosebeşte. Imediat după familie, şcoala este cea care se ocupă cel mai mult de educația unui individ. Şcoala nu este doar o instituție de învățământ, nu este doar o clădire, locul unde elevii își petrec majoritatea timpului, începând cu vârsta de 2-3 ani până la 18-19 ani (cu opțiunea de a-și continua studiile superioare), ea este un templu ai cărui preoți sunt profesorii și „atâta timp cât nu încetezi să urci, treptele nu se vor termina; sub pașii tăi care urcă, ele se vor înmulți la nesfârșit “, asa cum afirma Franz Kafka.

Dacă întrebăm un preşcolar care este motivul pentru care el vine la grădiniță, acesta răspunde că „așa cum părinții lui se duc la serviciu, ca să câștige bani, și el trebuie să meargă la grădiniță, aici este serviciul lui”. Așadar, este o obligație? Unii vin plângând, dar poate le place foarte mult la grădiniță, încât uită de lacrimi. Alții vin plângând, dar nu se simt bine în mediul grădiniței, nu empatizează cu profesorul, deci nu se liniștesc. Credem că totul depinde de măiestria profesorului. Copiii mai mari spun că vin la școală pentru că îi obligă părinții, pentru că asta trebuie să facă, pentru că nu trebuie să primească absențe, pentru că așa au mers și părinții lor la școală și au devenit „ceva ” în viață...

La grădiniță este mai simplu: copiii pot fi mai ușor „păcăliți”. Profesorul îi poate introduce pe aceștia într-o lume de poveste, într-o lume imaginară, acolo unde copiii se simt bine, se simt puternici. Este suficient să spunem „închidem ochii și ne imaginăm că suntem într-un castel, cu multe prințese, prinți...”. Trecerea într-o altă lume trebuie să fie atât de veridică încât chiar profesorul însuși să cadă în capcană; el „vede” un turn înalt, îi întrebă pe copii dacă și ei îl văd, el vede o pasăre care zboară, îi întrebă pe copii dacă și ei o văd....Așadar, profesorul creează un mediu atractiv pentru copil, un mediu în care acesta se simte în siguranță, dar, mai ales, fericit. Da, despre aceasta este vorba: copilul trebuie să se simtă bine, să fie fericit în alt mediu decât familia, să i se creeze noi obiceiuri (colțul pentru învățat, colțul pentru lectură), întrucât este destul de greu ca întru-un mediu cu anumite obiceiuri să suprapui un mediu cu alte obiceiuri, așa cum ne recomandă James Clear în lucrarea sa „Atomic habits”.

Când conștientizează copilul faptul că vine la școală din plăcere sau pentru a se forma ca om ? Sau, mai bine spus, când vine el la școală din plăcere? Cum poate fi școala la fel de atractivă ca și un mall sau ca și un loc de joacă? Trebuie să ținem cont de faptul că elevii s-au schimbat, ei fac parte din realitatea virtuală, ei sunt **„nativi digitali”**, spre deosebire de noi, majoritatea cadrelor didactice născute înainte de 1980, care suntem **„imigranți digitali”,** sintagma inventată de pedagogul și jurnalistul american Mark Prensky. Prin urmare, totul ține de profesor, de măiestria acestuia, de metodele de predare, de spațiul educațional. Gradul de motivație trebuie să fie crescut, pentru că, altfel, nimic nu mai are interes sau farmec.Școala nu transmite doar cunoștințe, ci și un mod de a fi. Asadar, putem afirma că unul dintre motivele pentru care copiii vin la școală este acela de a găsi DRUMUL, calea. În acest sens, ne amintim cuvintele lui Martin Heidegger, unul dintre cei mai importanti filozofi germani ai secolului XX, care spunea ca „drumurile din pădure sunt acelea care încep de nicăieri și se termină undeva”. Școala trebuie să fie atractivă, să îl determine pe elev să vină cu drag, iar acest lucru ar trebui să fie un obiectiv prioritar pentru orice profesor. În opinia noastră, profesorul, indiferent de nivelul la care predă, trebuie să găsească metodele cele mai bune pentru a atrage copiii, pentru a-i determina să vină de plăcere la școală, trebuie să amenajeze spațiul educațional, astfel încât se producă plăcere și interes elevului.

Sunt de părere că motivarea elevilor este unul dintre cele mai greu de atins deziderate, în cadrul procesului didactic. Pentru că motivaţia e un fenomen mai mult de ordin intrinsec, pentru că ţine de eul fiecăruia, pentru că este individuală, pentru că nu e măsurabilă. Şi totuşi ea stă la baza rezultatelor pe care le obţinem. Altfel spus, motivaţia, prin prezenţa sau absenţa sa, determină finalitatea. **Teoria ierarhiei valorilor, numită şi teoria ierarhiei nevoilor umane**, elaborată de Abraham Maslow (1908- 1970, psiholog umanist american) este una dintre cele mai cunoscute. Acest lucru se datorează faptului că savantul s-a oprit cu cercetarea asupra indivizilor pe care îi cataloga drept complet „funcţionali”, cu personalitate „sănătoasă”. De aceea, „universul şcolar” este un domeniu la care putem raporta conţinutul teoriei lui Maslow, urmărind nivelurile sau ierarhia necesităţilor umane pe care le elucidează psihologul american. Ne putem edifica în privinţa aşteptărilor pe care le au elevii sau părinţii de la instituţia numită şcoală, putem şti/intui ce le-ar aduce satisfacţie morală şi deci cum să-i motivăm, în sens larg.

Nevoile sociale, plasate la nivelul trei, cuprind nevoia de prietenie, de afiliere şi de satisfacere a relaţiilor interumane, adică nevoia de a fi împreună cu alţii, de a aparţine unui grup sau unei categorii sociale, de a fi acceptat de alţii. Aici ne apropiem de esenţa a ceea ce Paul Clarke numeşte „şcoală-comunitate de învăţare”. La şcoală aceste nevoi se transformă în dorinţa copiilor de a lua contact cu semenii lor, de a comunica cu tineri ce împărtăşesc aceleaşi interese, împreună cu care formează o generaţie. Satisfacerea necesităţilor sociale se vădeşte şi în bucuria elevilor de a veni în fiecare zi la şcoală, în entuziasmul de a reîncepe activitatea după absenţe îndelungate, după vacanţe. De aceea, integrarea unui copil în anturajul şcolar, formarea unui colectiv unit sunt prerogativa dirigintelui şi au un impact decisiv asupra motivării elevului de a veni cu plăcere la şcoală. Satisfacerea necesităţilor sociale e apanajul şcolii. Prin urmare, această instituţie are menirea de a facilita integrarea copiilor în societate şi, totodată, de a educa un cetăţean cu o conştiinţă naţională sănătoasă.

John Lennon (unul dintre fondatorii trupei „The Beatles”) avea cinci ani când mama sa i-a spus că cel mai important lucru din viață este **„Să fii fericit”**. Apoi, mai târziu, la școală a fost întrebat : „Ce vrei să devii în viață?”, iar el a răspuns: „Fericit”. Când profesoara i-a spus „Nu ai înțeles întrebarea!”, el a răspuns: „De fapt, dumneavoastră nu înțelegeți viața”. După părerea noastră, atunci când ești într-un mediu atractiv totul pare mult mai ușor. De fapt, despre asta este vorba și în viață, despre modul de abordare: cu cât iei lucrurile mai în serios, cu atât îți par mai grele. Consider că ar trebui să urmăm sfatul lui Theodore Roosevelt, care afirma „Fă ceea ce poți cu ceea ce ai, acolo unde ești!”

Elevul vine la școală și de dragul profesorului. „Un profesor își pune amprenta asupra eternității; el nu poate să știe niciodată până unde ajunge influența lui” (Henry Brooks Adams). Măiestria acestuia face ca un elev să devină profesor (așa am ajuns și noi să urmăm această meserie) sau să învețe cu interes. Cum reușește un profesor care predă o materie/ știință să trezească

interesul elevilor lui pentru acea materie? Este simplu: făcând legătura cu realitatea în care trăim. De ce avem nevoie de chimie? „Școala să nu fie nimic altceva decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții, ne învățăm pe noi înșine". (John Amos Comenius). Elevul trebuie să învețe experimentând. Cum poate o materie exactă, precum matematica, să fie atractivă? Doar profesorul care o predă poate găsi „distracția" sau, mai bine spus, „atractivitatea" acestei materii. Elevul vine la școală pentru a învăța ceva util pentru viață, dar și pentru a se forma, mai bine spus pentru a se pregăti pentru viață. Elevul vine la școală pentru a comunica cu prietenii, pentru a se întâlni cu aceștia, dar și pentru a-și face prieteni. Așadar, școala îl face să se simtă bine, în siguranță, fericit. În **„Învăţarea vizibilă",** John Hattie consideră că profesorul are șansa extraordinară de a genera prin munca de zi cu zi, o transformare profundă a învățării, aducând acest proces în zona vizibilă. Ţelurile educaţiei şi şcolarităţii includ mai mult decât performanţele şcolare. Printre cele mai importante scopuri se numără dezvoltarea abilităţii de evaluare critică. În concepţia lui John Hattie, formarea unei gândiri critice în raport cu lumea noastră complexă, include: evaluarea critică a problemelor politice care afectează comunitatea, ţara şi lumea; abilitatea de a analiza, reflecta şi susţine un argument, cu referinţă la datele istorice şi tradiţie, având respect faţă de sine şi faţă de ceilalţi. Când profesorii şi şcolile evaluează impactul lor asupra învăţării elevilor, avem un sistem educaţional **„dotat cu învăţare vizibilă".**

De fapt, chiar despre acest lucru este vorba- un profesor este cu adevărat bine pregătit dacă își cunoaște în orice momenet impactul pe care-l are asupra fiecărui copil. În plus, nici un profesor nu trebuie să neglijeze pregătirea sa profesională sau capacitatea de adaptare. Pentru că lumea este într-o continuă schimbare, la fel vor fi și profesorii sau elevii. **„Toată viața este școală."** (Comenius).

Cum ar trebui să arate școla în viziunea noastră? Ne-ar plăcea să vedem școala plină de creativitate, plină de dorința de a se dezvolta printre elevii săi. Ne-ar plăcea să vădem profesori care predau într-un mod interactiv. Ne-ar plăcea să vedem cum materiile te dezvoltă, atât intelectual, cât și psihic. Ne-ar plăcea să vedem proiecte care să vizeze cu adevărat interesul dezvoltării elevilor și nu interesele personale ale profesorilor de a obține credite și diplome pentru un pontaj mai mare și un salariu pe măsură. Ne-ar plăcea să vedem implicare și revoluționarea sistemului, un sistem în care elevul să fie în centrul atenției, căci el este cel care va sprijini cândva țara și pe cei care au nevoie de ea!

Cum obținem din elevi niște oameni gata să ajute comunitatea? Simplu. Le dăm aripi. Le dăm speranțe. Le dăm visuri în care să creadă și scopuri pe care să le atingă. Le formăm un Univers variat din care să aleagă, nu pe care să li-l impunem! De ce credem că ideea noastră va ajuta și cum va ajuta? Pentru că am fost eleve și noi, iar acum suntem studente, dar suntem și profesori care fac parte din acest sistem în mod direct și știm ce ne-am dori să facem, atât noi, cât și colegii noștri în activitatea didactică: **să avem libertatea de a alege și de a ne canaliza propriile talente, libertatea de a deveni culți și inteligenți într-un mod creativ, unic, căci fiecare este unic în felul lui!**

În concluzie, omul este dator la educație dacă se respectă pe sine deoarece „educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe."(Aristotel)

BIBLIOGRAFIE:

♦ **Manfred Spitzer** - *„Demența digitală"- Cum ne tulbură mintea noile tehnologii?",* Editura Humanitas, București, 2020;

♦ **John Hattie** - *„Învăţarea vizibilă - ghid pentru profesori",* Editura Trei, Bucureşti 2014;

♦ **James Clear** - *„Atomic habits- O cale usoara si eficienta de a-ti forma obiceiuri bune si a scapa de cele proaste",* Editura Lifestyle Publishing București, 2019;

♦ **Simon Sinek** - „Jocul infinit", Editura Publica, București, 2020;

♦ **Abraham H. Maslow -** *„Motivaţie şi personalitate",* Editura Trei București, 2008, 2013;

PRINCIPII PENTRU O EDUCAŢIE POSTMODERNISTĂ

Ioniță Sorina
Grădinița Pp Nr.3 Târgoviște

1. Diferenţa. Indivizii sunt diferiţi, au concepţii personale, adeseori contradictorii, parţiale şi revizuibile. Impunerea unui monopol epistemologic şi metodologic este masificatoare şi artificială. Ea blochează un traiect individual propriu. Diferenţa impune respectul pentru alteritate –intelectuală şi personală deopotrivă.

2. Egalitatea. Postmodernitatea exfundează distincţia modernistă dintre *pedagog* (profesor-adult) şi *învăţăcel* (elevul copil-adolescent). Structura clasică a educaţiei postulează un subiect şi un obiect: pedagogul – cu o ontologie tare; *Cunoscătorul* prin excelenţă, posesor al unor informaţii ce-i conferă superioritate şi autoritate faţă de învăţăcel – este principiul activ în educaţie. El trebuie să imprime învăţăcelului formele cognitive ce-l vor umaniza, calitatea deplină de Om fiind posibilă doar odată cu maturizarea.

Copilul/adolescentul are o personalitate proprie de la bun început. El este un individ în devenire şi, considerat ca atare, rolul educaţiei nu este acela de a-l maturiza, ci de a-i cultiva individualitatea şi latenţele specifice, în conformitate cu stadiul său psiho-afectiv. Normele pedagogice se mulează pe autonomia individului, nu invers, scopul lor fiind acela de a-i asista devenirea, unică şi irepetabilă, nu de a-l conecta artificial şi brutal la o umanitate prestabilită, masificantă. Astfel, pedagogul îşi împarte de bunăvoie atributele, odinioară *tari*, cu învăţăcelul, într-un continuu schimb de roluri. Lipsit de superioritatea cognitivă (odată cu apariţia tehnologiilor de informare şi comunicare: televiziunea, internetul, telefonia mobilă de ultimă generaţie) şi de autoritate epistemologică –deoarece nu mai poate oferi o cunoaştere globală, o viziune absolută, enciclopedică şi referenţială– pedagogului nu-i mai rămâne decât epitetul de *prieten-îndrumător* al *prietenului-îndrumat*.

3. Primatul relaţiei interpersonale. Relaţia stabilită între *îndrumător* şi *îndrumat* (cei doi îşi schimbă adesea rolurile, ambivalenţa proprie garantându-le egalitatea) este mult mai importantă decât dimensiunea cognitivă la care ei pot ajunge. Cizelarea personalităţii, developarea reflexelor intelectuale, exersarea discernământului în cadrul libertăţii, formatarea propriului weltanschauung –toate sunt interconectate şi dependente de relaţiile afective legate de individ cu profesorii şi colegii săi. Un profesor bun te poate îndrăgosti chiar şi de cea mai plată materie de studiu, în timp ce unul mediocru produce dezgust la predarea celui mai interesant topic posibil… Se cere artă pedagogului mai întâi de toate. Arta dialogului, nu a monologului, a prieteniei, nu a distanţei infertile. Cunoaşterea reciprocă a oamenilor –mai ales în context educaţional –este, poate, cel mai mare câştig în viaţă…

4. Relativitatea. Mereu inexactă (deci ajustabilă), parţială (deci subiectivă) şi instrumentală (aşadar lipsită de autotelism), cunoaşterea postmodernă acceptă metodologii alternative, axiologia ei fiind relativă. Perspectivismul, instaurat cu succes în multe domenii de cercetare, se echilibrează prin opţiunea participanţilor faţă de *unul* din multiplele puncte de vedere. Educaţia nu-şi propune să acceseze Adevărul, ci să ofere instrumente (care? –cele alese individual!) oricui doreşte să-şi formeze o viziune proprie asupra existenţei şi să exerseze o profesie.

5. Pluralitatea şi echivalenţa demersurilor cognitive, consecinţe ale relativităţii, reprezintă condiţii esenţiale pentru individuaţia intelectuală. Putem afirma că postmodernitatea dezbracă ştiinţele de majusculele iniţiale, pluralizându-le conţinutul. *Istoria*, de pildă, care în modernitate este unică şi referenţială, se multiplică în *istorii* alternative, antitetice, parţiale şi concurente.Ştiinţele se divid în nenumărate ramuri ce nu mai admit un trunchi comun, unitar.

6. Transdisciplinaritatea vine în ajutorul unei gnoseologii ce tinde spre (re)unificare. Fiecare domeniu cognitiv se infuzează în celălalt, rezultatul fiind o fecundă abordare a Realităţii. Deşi relativizată, pluralĕ şi excentrată, educaţia postmodernă cultivă spiritul omogenităţii unei lumi cât se poate de eterogene…

7. Democratizare şi *self-development*. Era informaţiei şi a globalizării reclamă o atitudine deschisă faţă de capacităţile umane de înţelegere şi interacţionare cu o lume din ce în ce mai complexă şi plină de provocări. Sursele alternative de informare deschid o nouă dimensiune actului educativ, liberalizând accesul la informaţie, ordonată acum după principii (inter)subiective. Pedagogia pe care elevul o poate deprinde de mic este următoarea: **„Învaţă singur *cum* şi *ce* să înveţi! În acest proces ajută-te de *orice* şi de *oricine*!"**

Democratizarea învăţământului mai înseamnă şi transgresarea limitelor sale spaţiale şi temporale. Autoeducaţia, sub toate formele ei, minimalizează rolul educatorului, accentul fiind pus pe *self-development*, ştiinţific, cultural şi profesional. Învăţământul noului mileniu îşi creează o diversitate de contexte adecvate pentru exprimare, constituindu-se într-un *proces dinamic multiform* aflat mereu la dispoziţia individului şi situându-se predominant în afara instituţiilor tradiţionale.

DECALOGUL PROFESORULUI CONTEMPORAN

1. **Să aibă mereu în vizor mimica copilului – cel mai bun barometru.**
2. **Să păstreze tinereţea sufletului şi seninătatea privirii.**
3. **Să-şi interpreteze rolul fără cortină, fără sufleur, fără aplauze, în faţa unui public mereu nesatisfăcut.**
4. **Din ochii copiilor, când jucăuşi, când ironici, să-şi soarbă lumina şi puterea de a continua.**
5. **Să fie mereu elev la şcoala vieţii.**
6. **Să fie bun, tolerant şi iubitor.**
7. **Să nu-şi piarda niciodată răbdarea, pentru că altfel se împrăştie tot ce-a înşirat.**
8. **Să ştie să asculte tăcerea ; are glasurile ei de înţelepciune.**
9. **Întrebările să cadă perpendicular, fără niciun anestezic, pe ceea ce îl doare : CONŞTIINŢA domniei sale.**
10. **Să îşi asume rolul secundar pe scena educaţiei, dar să-l interpreteze de aşa manieră încât să fie demn de un OSCAR.**

DIFICULTĂȚILE PROFESORILOR LA DEBUTUL CARIEREI DIDACTICE

Dragoș Liliana, Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare
Bran Violeta, Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare

Rezumat

Transformările economice sociale profunde, pe care le cunoaște societatea, își pune amprenta în mod definitoriu asupra sistemului educațional, cu deosebire asupra "actorilor" direct implicați în acest sistem: elevi și profesori. Conform studiului realizat de Fundația Romanian Business Leader în colaborare cu D&D Reasearch, România, ocupă ultimul loc în Europa în ceea ce privește indexul statutusului profesorilor în societate.Cu toate acestea,în fiecare an există profesori debutanți, care trec peste aceste vicisitudini,motivați fiind de dragostea pentru elevi, de vocația de dascăl sau inspirați de foști profesori care le-au sârnit entuziasmul pentru această profesie.

În domeniul educaţional, debutul carierei didactice, reprezintă perioada de iniţiere în profesia didactică, în care profesorii își construiesc propria identitate profesională: conceptul de sine despre "cum sunt eu ca şi profesor," învățând în acelaşi timp, să-și gestioneze resursele personale și capacitățile proprii pentru a face faţă cu succes procesului instructuv educativ din scoala(Seligman M., 2013). Primul an, al unui profesor debutant, reprezintă un proces de schimbare şi de reorganizare a cunoştinţelor, valorilor şi conceptelor pe care profesorul și le-a construit pe parcursul procesului de formare iniţială, până în momentul când își formează propriul său stil de predare.

În acest articol sunt prezentate rezultatele cerecetării empirice având ca obiectiv identificarea dificultăților cu care se confrută profesorii debutanți. În anul școlar 2020-2021, Colegiul Economic "Gheorghe Dragos", din Satu Mare, are un efectiv de 47 profesori dintre care 5 profesori aflați la debutul carierei didactice.

Conform informațiilor obținute în urma cercetarii desfășurate la Colegiului Economic "Gheorghe Dragoș", Satu Mare, profesorii debutanți, se confruntă cu următoarele dificultății:

- situația disciplinară din clasă;
- stimularea și motivarea elevilor;
- ajustarea conținuturilor și a stuațiilor de învățare la particularităţile individuale ale elevilor;
- lipsa materialelor didactice;
- punctualitatea elevilor;
- supraaglomerarea programei școlare;
- consolidarea relaţiilor cu colegii profesori;
- insuficiența timpului pentru pregătirea lecţiilor;
- adaptarea și utilizarea tehnici de predare (tic, on-line);
- supravegherea repectării regulamentului de ordine interioară;
- integrarea noutăților spefifice disciplinei în conținuturile predate;
- accesul la materialele didactice, ghiduri de predare sau curriculare;
- numărul mare de elevi dintr-o clasă.

Prin alegerea unui profesor mentor, cu care printr-o comunicare reciprocă, empatie, înțelegere și încredere pot fi remediate dificultățile resimțite de un profesor debutant. Cooperarea cu un profesor mentor, contribuie la progresul activității didactice al profesorului , prin diminuarea dificultăților întâmpinate de profesorii debutanți(Stănculescu E., 2015). Remedierea acestor dificultăți cuprind o serie de activități precum:

- **stabilirea** împreună cu profesorul debutant **a dificultăților profesionale** ale acestuia şi pe baza lor,stibilirea **obiectivelor şi a strategiei generale de acțiune**;
- stabilirea participării profesorilor debutanți la **"lecții deschise**", desfășurate de către profesorii mentori și la cei recunoscuți cu bune competențe didactice și sociale. În acest mod, pot fi demonstrate modalitățile de menținere a disciplinei la clasă, modul în care pot fi motivați elevii

pentru însușirea cunoștințeloor, precum și îmbunătățirea feed-back-ului elevilor și organizarea elevilor în clasă(Cucoș C., 2002);

- **înregistrarea video- audio a lecţiilor** ținute la clasă de profesorul debutatnt- cu acordul acestuia- pentru a discuta punctual, modul de remediere a dificultăților întâmpinate de-a lungul parcursului didactic;
- invitarea profesorilor debutanți la **ședințe cu părinții** sau la activități de consiliere a părinților.
- implicarea profesorului debutant în **activități exrascolare** (concursuri,excursii, lectii- vizită, activități în '"școala altfel").Este foarte important ca profesorul debutant "să colaboreze cu profesorul mentor la proiectarea acestora pentru ca, într-o fază ulterioară să poată organiza ei înșiși asemenea concursuri"(Bradea A. 2017). Alt gen de activități care pot fi organizate cu participarea profesorilor debutanți sunt: **întâlnirile informale** (evenimente colective: Zilele Colegiului, 8 Martie), **cercuri pedagogice**, care să faciliteze integrarea ușoară și rapidă a profesorului debutant în cultura organizaţională a școlii și a comunității didactice.

O relaţie de mentorat de pozitivă, îi va oferi profesorului debutant încrederea şi entuziasmul de a lucra cu elevii, iar profesorul mentor va avea motivaţia şi bucuria de a îndruma alţi profesori aflaţi la debut în cariera didactică.

Bibliografie

1. Bradea, A.), *The role of professional learning community in schools*, in The European Proceedings of Social & Behavioural Sciences, EpSBS, ISSN: 2357-1330, pp. 468-475. http://dx.doi.org/10.15405/epsbs.2017.05.02.57 , 2017
2. Cucoş, C., *Pedagogie*, Ed.Polirom, Iaşi; 2002
3. Seligman, M. *Ce putem şi ce nu putem schimba. Ghid complet de dezvoltare personală.* Bucureşti: Editura Humanitas, 2013.
4. Stănculescu, E. *Managementul stresului în mediul educaţional*. Bucureşti: Editura Universitară, 2015.
5. Business Magazin accesat la: https://www.businessmagazin.ro/analize/statusul-profesorilor-din-romania-este-cel-mai-scazut-din-europa-17061730

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI PRIVIND EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ

Prof. Alexandru Vasilica
Şcoala Gimnazială Petreşti, Judeţ Dâmboviţa

Latura culturală a unui popor cuprinde credinţe, tradiţii şi obiceiuri diferite dobândite într-un anumit context, deci constituie un ansamblu de cunoştinţe, atitudini, deprinderi şi modele de comportament proprii unui grup social dat, transmisibile prin educaţie din generaţie în generaţie.Termenul *intercultural* este folosit, în general, în momentul în care vorbim despre domeniul vast al educaţiei, iar cel *multicultural* este folosit atunci când este vorba despre o societate care oferă diversitate, din punct devedere cultural. Educația interculturală a ajuns să devină o temă vastă şi de actualitate în școală, dar şi în societatea românească, aceasta având rolul de a promova atitudini tolerante, deschise, de acceptare şi de înţelegere firească a raportului care se crează între „eu şi celălalt" şi a noţiunii de străin, recunoaşterea şi respectarea diferenţelor culturale existente, prin valorificarea pozitivă a relaţiilor de egalitate care se pot stabili între oameni. Educaţia interculturală este un domeniu extreme de sensibil care presupune un demers în spiritul înţelegerii şi acceptării diferenţelor de limbă, port, obiceiuri, tradiţii, religie, motiv pentru care Constantin Cucoş susţinea teoria conform căreia aceasta este „o opţiune ideologică în societăţile democratice şi vizează pregătirea viitorilor cetăţeni în aşa fel încât, ei să facă cea mai bună alegere şi să se orienteze în contextul multiplicării sistemelor de valori". Problematica lumii contemporane este în mod continuu prezentă în noile tipuri de educații**,**care corespund unor necesităţi socio-pedagogice ale societăţii actuale. În programele UNESCO sunt amintiteunsprezece mari exemple de „noi educații" printre care: educația relativă la mediu, educația pentru comunicare şi pentru mass-media, educația în materie de preocupare pentru o noua ordine economică internaţională, educația pentru schimbare şi dezvoltare, educația nutrițională, educația economică şi educaţia casnică modernă, educaţia pentru timpul liber, ***educația interculturală***, educatia pentru pace, educația pentru democraţie și toleranţă. Mediul şcolar este principalul spaţiu destinat în totalitate învățării pluralității culturale prin preţuirea şi aprecierea actului diversității, a notei distincte aduse de cultura fiecărui participant la actul social. Instituţiile şcolare, prin natura lor de promovare a actului educaţional au rolul principal de a forma deprinderea preţuirii valorilor pluriculturale, motiv pentru care apreciem faptul că, nu există valori superioare și inferioare, ci există valori specifice care trebuie apreciate. În școală este necesară „modelarea''orgoliului etnic al majorităţii participanţilor la actul educaţional şiîntărirea încrederii în sine a minorității.

În momentul ieşirii din realitatea complexă de azi, cadrele didactice trebuie să promoveze dialogul intercultural, dar şi noţiuni precum respectul pentru diversitate. Chiar din primele zile ale intrării copilului în şcoală, cadrul didactic trebuie să-l stimuleze, să-l determine se simtă alături de colegi ca într-o familie, indiferent de etnie sau religie, să participe degajat şi activ latoate tipurile de activități etc. Prin toate demersurile şcolare şi extraşcolare, el va dezvolta o comunicare constructivă, creând o atmosferă prietenoasă, în special în clasă. Copilul trebuie sprijinit să-şi formeze deprinderi de comunicare scrisă sau orală, de luare a deciziilor în cadrul grupului în mod democratic, de implicare în soluţionarea problemelor interpersonale, chiar din perioada învățământului preşcolar. Astfel, îl obişnuim să participe la activităţi, să coopereze cu colegii în cadrul grupului, îi stimulăm curiozitatea, îl învățăm să respecte şi să accepte ideile celui de alături, dezvoltându-i sentimentul de încredere, favorizând în acest mod comunicarea asertivă.

Prin felul în care sunt selectate conţinuturile, metodele, formele de organizare a activităților, prin fixarea unor momente importante de colaborare în cadrul evenimentelor instrucţionale, elevii sunt ghidați să-şi dezvolte un comportament tolerant, profesorul fiind, de fapt, liantul dintre acestea şi elevi, prin comportamentul său cadrul didctic având posibilitatea de a influenţa pozitiv sau negativ formarea competenţei

interculturale la elevi, competenţă care trebuie cultivată şi dezvoltată încă de la vârste fragede, din primii ani de şcolaritate ai copilului. Dezvoltarea competenţei interculturale la elevi, încă din învăţământul preşcolar, corespunde şi cu momentul începerii procesului de acceptare a laturii diversităţii, de coexistenţă paşnică alături de persoana care este diferită prin limba vorbită, prin obiceiurile şi tradiţiile proprii sau de familie, prin tradiţiile respectate de sărbători etc.

Chiar dacă sunt conştienţi sau nu de acest fenomen, copiii trebuie să fie orientaţi cu mare grijă în scopul achiziţionării de informaţii diversificate şi cunoştinţe vaste sau funcţionale despre cultura naţională şi universală, ei urmând să încerce diferite experienţe de învăţare formative şi informative pentru dobândirea de abilităţi, atitudini obiective, să manifeste disponibilitate pentru actul comunicării şi interrelaţionare civilizată cu orice om de pe planetă, scopul fiind rezolvarea şi soluţionarea unor probleme cu caracter comun.

Educația interculturală, de asemenea, nu trebuie să se limiteze în mod exclusiv la transmiterea unor conținuturi specifice în cadrul unei discipline particulare, consolidarea abordării sale interdisciplinare fiind fundamentală, aceasta neputând fi percepută numai pentru mediul şcolar, ci şi într-o permanentă şi constructivă legatură cu extraşcolarul care vizează: familia, grupurile sociale diverse, instituţii diferite, comunităţi complexe sau mass-media. De asemenea, trebuie observată şi o vastă schimbare a rolului profesorului, care depăşeşte funcţia de a transmite şi comunica modele sau programe, acesta fiind absolut necesar să acorde o mai mare atenţie spiritului de iniţiativăşi creativităţii, centrarea întregii acţiuni fiind orientată spre elev.

Educaţia interculturală, deschisă diverselor valori culturale, constituie unul dintre răspunsurile nevoilor existenţiale ale individului şi ale oricărei comunităţi, în condiţiile societăţii din perioada noastră, iar importanţa educaţiei interculturale creşte considerabil în condiţiile lărgirii posibilităţilor de liberă circulaţie a cetăţenilor. Într-o perioadă destinată practic globalizării economice şi culturale, oamenii din ţări şi culturi diferite, au rolul de a comunica şi munci împreună, acestia având şi sarcina de a se cunoaşte reciproc, iar aceast obiectiv, nu se reduce doar la cunoaşterea limbii în care comunică celălalt, ci şi la cunoaşterea culturii, a tradiţiilor şi obiceiurilor celuilalt sau a condiţiilor în care s-a format. În faţa acestui pluralism cultural, rezultat al evoluţiei societăţii, este absolut necesar ca educaţia să încorporeze, în conţinuturile şi obiectivele ei, elemente care să vizeze formarea conştiinţei şi a capacităţii individului de a comunica şi de a se comunica, de ase raporta la alte culturi, de toleranţă şi de evitare a conflictelor interculturale.

Educaţia pentru interculturalitate constituie una dintre condiţiile principale pentru îmbunătăţirea aspectelor relaţionale ale locuitorilor aparţinând unor culturi diferite şi, în general, a raporturilor interumane. Prin interculturalism trebuie să se înţeleagă atât dreptul la egalitate, cât şi afirmarea propriei identităţi.

Prin educaţie interculturală trebuie să ne referim şi la posibilitatea educării diferitelor grupări etnice, religioase, culturale şi tradiţionale pentru a lucra împreună în spiritul respectului reciproc şi al înţelegerii reciproce. În ţara noastră, în fiecare unitate de învăţământ, există elevi aparţinând unor etnii diferite, de religii diferite, dar și elevi aparținători ai altor culturi, ca efect al migraţiei internationale, a capitalurilor şi a forţei de muncă în continuă mișcare. Într-un asemenea univers cultural complex se impune restructurarea atitudinilor faţă de valorile fiecăruia, o mai mare atențiela limbajul pedagogic utilizat sau la folosirea strategiilor didactice integrate. În acest context, educaţia interculturală trebuie înţeleasă ca o propunere pedagogică în stare de a configura modalităţi apte de a ne învăţa să trăim împreună, în diferenţă, îmbogăţindu-ne reciproc tocmai din patrimoniul acestor deosebiri, centrându-ne pe valorile de respect şi preţuirea diferenţei culturale, empatie, solidaritate, toleranţă activă. Diversitatea, de asemenea, trebuie să îşi ocupe locul său adevărat în lumea şcolară; ea trebuie recunoscută, acceptată, preţuită, valorificată în direcţia autodezvoltării personalităţii individului. Din punct de vedere educaţional, este foarte important să reţinem că fondul culturii de origine nu coincide cu ansamblul

cunoştinţelor, abilităţilor şi obiceiurilor propuse de programele şcolare. În aceste cazuri, educaţia trebuie organizată cu ajutorul unor activităţi de învăţare plăcute şi atractive, care să asigure: dezvoltarea motivaţiilor cognitive ale copilului, crearea unei imagini coerente despre lume, achiziţionarea unor valori morale şi crearea bazelor unei culturi personale.

Numai în acest mod dezvoltarea copilului se realizează ca un proces de afiliere la lumea culturii şi a valorilor, în sensul căutării unui loc propriu în această lume şi în sensul dobândirii capacităţii de autodeterminare a comportamentului. Numai în acest fel poate să-şi păstreze un copil identitatea culturală şi să adere,în acelaşi timp, la valorile culturale ale omenirii. Motivaţia pozitivă are un rol important în procesul participării active a copilului la învăţarea limbii în care îşi va exprima emoţiile şi gândurile. Copii aparţinând unor grupări etnice diferite trebuie să fie obişnuiţi de mici să achiziţioneze actualele valori europene cu privire la naţionalitate şi etnie, acest proces de achiziţionarea culturii fiind un proces creativ şi antrenant, în cadrul căruia copilul acumulează, dezvoltă şi exprimă importante abilităţi: imaginaţie, gândire comprehensivă, orientarea către ceilalţi, control comportamental.

Cunoaşterea elevilor este una dintre condiţiile esenţialepentru integrarea lor în activitatea şcolară şi socială. Nu trebuie uitat faptul că, fiecare copil reprezintă un univers şi este unic prin felul său, iar universul acesta atât de complex, al fiecărui copil se află într-o continuă evoluţie, fapt pentru care, cunoaşterea are un caracter dinamic. Cu toate că nu se încheie niciodată, o cunoaştere imediată este necesară pentru a interveni prompt, atunci când este nevoie întratarea deficienţelor şi disponibilităţilor. Când cunoaşterea elevilor este atât de profundă încât cadrul didactic poate anticipa cu exactitate reacţia copilului pus într-o anumită situaţie, atunci se poate interveni eficient şi se poate alege strategia didactică care să producă transformările de ordin calitativ. Copiii proveniţi dintr-o diversitate de medii socio-culturale, familiale, din etnii diferite, impun includerea lor în programe educaţionale adecvate, iar ideea de la care se porneşte este aceea a admiterii, înţelegerii şiacceptării faptului că desfăşurarea procesului de învăţământ în clase/şcoli eterogene şi pluriculturale este o realitate obiectivă, în curs de consolidare şi expansiune într-un număr din ce în ce mai mare de şcoli, chiar şi în unele care nu au cunoscut până de curând, în mod semnificativ, acest aspect al convieţuirii. De aceea, abordarea pedagogică cea mai bună este aceea care face din diferenţele culturale un avantaj, o potenţială sursă de îmbogăţire pentru fiecare participant, şi nu un handicap care trebuie ascuns şi care generează anxietate şi complexe, iar spiritul care trebuie să antreneze educaţia interculturală este unul de deschidere, cooperare şi nu unul de selecţionare, ierarhizare, segregare şi respingere.

Dimensiunea etnică, religioasă și, în special, culturală, a clasei de elevi reprezintă o provocare pentru cadrele didactice. Provenind din medii socio-familiale diferite, elevii aduc cu ei valori diferite, atitudini și comportamente diverse, moduri de a gândi, de a simți, de a acționa variat, experiențe de viață puternic individualizate afectiv și nu numai. Nu trebuie uitat faptul că, o clasa de elevi este o realitate cu mii de nuanțe, o realitate multicoloră, este un spațiu multicultural, iar pentru a cultiva respectul pentru diversitate, profesorii trebuie să implementeze practici educaționale care să promoveze metodele și tehnici interactive, să încurajeze învățarea prin cooperare, comunicarea instituită între elevi și interînvățare în grupuri de lucru.Numai în acest mod elevii își vor împărtăși propriile valori, vor învăța să empatizeze cu un alt elev diferit, să accepte perspective și puncte de vedere diferite de ale lor, vor învăța toleranța și respectul pentru alteritate, dar și pentru diversitate.

Bibliografie

1. Cucoș, C. – ”Educația. Dimensiuni culturale și interculturale” - , Ed. Polirom , Iași 2000;
2. Dasen, P.; Perregaux, C.; Rey, M. – „Educaţia interculturală”, Ed. Polirom, Iaşi 1999;
3. Mara, D. - ”Dimeniunile interculturale ale educației”- , Casa Editorială Tribuma, Sibiu, 2008;

4. Nedelcu, A. – ”Fundamentele educației interculturale. Diversitate, minorități, echitate” ;

ELEVUL -OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

prof.înv.primar Boar Claudia-Narcisa
Liceul Tehnologic Feldru, Feldru

Ceea ce era odinioară valabil în mediul educaţional se mai aplică în prea mică măsură societăţii de azi. Un elev bun nu este doar un copil docil, capabil să redea cât mai fidel cantităţi mari de informaţie, sau cel puţin nu în accepţiunea unui profesor care înţelege în ce tip de societate va funcţiona el ca adult. Atunci, care este portretul elevului perfect, dacă ne referim la formarea sa ideală pentru viitorul profesional, pentru a putea declara că elevul este oglinda învățământului?

Oglinda este de fapt pașaportul unui elev, cu care va putea trece,, granița necunoscutului'', pentru a putea face schimbarea care este atât de așteptată în mediul educațional. Sunt mai mulți factori care conlucrează împreună pentru definirea elevului, gata să fie sursă de inspirație, pregătit pentru viață și dornic de cunoaștere și autocunoaștere.

Autonomia este cheia dezvoltării neîngrădite a unui elev, precum și a descoperirii celor mai bune modalități prin care un copil poate să deprindă toate aptitudinile de care are nevoie în formarea sa.

Mediul profesional va avea o tot mai mare nevoie de angajați autonomi, deschizători de drumuri, care să descopere singuri și să fie inovatori, fără să aibă nevoie de îndrumarea cuiva.

- **Elevul perfect este adaptabil**
  O altă competență-cheie a elevului ca oglindă a învățământului este adaptabilitatea. Această calitate poate fi antrenată și reprezintă un mare atu atât pe parcursul educațional, cât și într-o viitoare profesie, oricare ar fi aceasta.
- **Elevul perfect știe să comunice**
  Aptitudinile de comunicare sunt alte componente esențiale în formula succesului ca viitor adult, fiind esențiale în orice domeniu de activitate. Iată de ce un elev perfect își perfecționează constant competențele de comunicare, în relația cu profesorii, ceilalți colegi și alte grupuri sociale cu care interacționează.
- **Elevul perfect gândește critic și creativ**
  Atât creativitatea, cât și gândirea critică, sunt esențiale pentru profesiile societății de azi. Ele aduc progresul, dau naștere ideilor, fac posibilă performanța. Mai mult decât atât, sculptează caracterul, conturează personalitatea și ajută la atingerea potențialului maxim. Iată de ce profesorii care depun eforturi constante în a ajuta copiii să își dezvolte gândirea critică și creativitatea formează, de fapt, elevi perfecți.

- **Elevul perfect este curios și explorează**
  Mai importantă decât lucrurile pe care le știm la nivel teoretic este măsura în care înțelegem cum ne ajută ele într-o situație reală. Copiii învață ceea ce trăiesc, educația este un proces viu și în continuă mișcare, de aceea succesul actului educațional vine în primul rând printr-o atitudine proactivă a elevului curios să citească, să experimenteze, să se documenteze și să pună în aplicare ceea ce învață.
- **Elevul perfect cooperea**
  Capacitatea de a lucra în echipă nu își va pierde niciodată importanța în mediul profesional, de aceea un elev perfect va fi întotdeauna cooperant, atât cu dascălii și alte figuri autoritare, cât și în relațiile cu colegii.
- **Elevul perfect nu este …. perfect**
  Nimeni nu poate să definească perfecțiunea, mai ales dacă discutăm de un copil aflat în plină dezvoltare. Fiecare elev excelează în anumite direcții și nu strălucește în altele. Scopul nostru, al furnizorilor de educație, este să-i ajutăm pe copii să-și descopere aptitudinile si talentele și să le fructificăm. Să motivăm și să încurajăm depășirea limitelor și evoluția armonioasă a tuturor abilităților elevului, până la atingerea potențialului maxim.

Cadrele didactice au un rol esențial în realizarea „chipului din oglindă’’. Prin felul de raportare , printr-o comunicare eficientă, precum și prin înțelegerea fiecărui copil, chipul acesta va putea fi unul deosebit.

Copilul îşi însuşeşte primele noţiuni de educaţie în familia sa, părinții fiind cei care îşi asuma rolul de educatori. În cadrul familiei, copilul îşi formează anumite obiceiuri şi reacţii, strâns legate de condiţiile familiale, sociale, geografice, ereditare sau morale.

În familie, rolul părinţilor este de a învața copilul ce este viaţa în ansamblul ei, de a-i forma deprinderile igienice, care îi vor apăra şi întări sănătatea, de a-i largi treptat orizontul intelectual şi spiritual şi de a-i oferi acel bagaj de cunoştinţe care îi vor permite sa se cunoască în primul rând pe sine însuşi, sa dobândeasca echilibrul şi armonia interioară şi să ştie să recunoască adevărul.

ABILITĂŢI COMPORTAMENTALE DE ADAPTARE LA VIAȚA SOCIALĂ A ELEVILOR CU C.E.S.

Profesor psihopedagogie specială Constantin Lenuța
C.Ş.E.I. Maria Montessori, Constanța

Persoanele cu cerinţe speciale au existat întotdeauna, indiferent de perioada istorică, cultură, areal, iar atitudinea vis-a-vis de această categorie de persoane s-a schimbat de la marginalizare şi excludere socială spre acceptare şi integrare comunitară.

Rolul nostru, al celor ce lucrăm cu acești elevi, este acela de a le forma și dezvolta abilități comportamentale pozitive și de adaptare la mediul social, care să le permită să se confrunte eficient cu cerințele și provocările vieții cotidiene. Formarea deprinderilor de viață are obiectivul de a-i ajuta pe copii cu C.E.S. să însușească regulile și oportunitățile pe care le oferă viața, să-şi asuma iniţiative şi responsabilităţi pentru propria viaţă, să gândească critic şi creativ, să soluţioneze conflicte, să dezvolte atitudinea tolerantă şi empatică faţă de alte persoane, să stabilească uşor relaţii de prietenie şi să comunice eficient cu semenii lor etc.

Acești elevi au:

- au marea dorinţă de a se afirma, dar n-au experienţă de viaţă;
- sunt slab informaţi privind riscurile sociale şi de sănătate;
- au deprinderi de viaţă insuficient de dezvoltate;
- simt lipsa spaţiilor şi serviciilor sigure şi prietenoase lor;
- au oportunităţi limitate de dezvoltare şi de participare etc.

Școala este instituţia-cheie în care elevii ar putea obţine cele mai multe informaţii despre modul sănătos de viaţă şi să însuşească deprinderi necesare în acest domeniu. Este important să se ţină cont de faptul că o şcoală prietenoasă trebuie să promoveze obţinerea unor rezultate de bună calitate în procesul de studiere, să ofere copiilor – pe lângă deprinderi esenţiale de scriere, citire, vorbire, ascultare, calcularea – cunoştinţe şi deprinderi necesare pentru a trăi într-o societate care nu întotdeauna este deschisă spre nevoile persoanelor cu dizabilități.

Este o responsabilitate comună a familiei, şcolii, comunităţii şi societăţii în întregime care lucrează cu acești copii, indiferent de locul unde se află aceştia să:

- ✓ ofere copiilor cunoştinţe şi informaţii despre diversele probleme personale, sociale, de sănătate şi a unui mod independent de viaţă;
- ✓ ajute copii să conştientizeze atitudinile proprii şi ale altor oameni faţă de problemele personale, sociale şi de sănătate;
- ✓ ajute copii să însuşească şi să practice deprinderi personale, sociale şi a unui mod independent de viaţă;
- ✓ ofere copii posibilităţi pentru a face alegeri informate în ceea ce priveşte modul lor de viaţă;
- ✓ ajute copii să conştientizeze influenţa grupului de semeni şi a mass-media asupra modului lor de viaţă;
- ✓ ajute copii să se respecte pe sine şi pe cei din jur;
- ✓ promoveze responsabilitatea personală şi socială a copiilor şi a tinerilor.

Activităţile de formare a deprinderilor pentru viaţă pot fi diverse: ore educative, ateliere tematice, întâlniri, vizite, expoziţii, concursuri, sărbători, concerte etc.

În funcţie de tipul activităţii, putem ţine cont de următorii paşi:

I. Planificarea

- ✓ Se realizează o evaluare a necesităţilor şi intereselor participanţilor;
- ✓ Se stabileşte scopul şi obiectivele activităţii;
- ✓ Se selectează metodele şi tehnicile interactive de lucru; Se pregătesc materialele necesare pentru activitate.

Exemple de activități:

"Oraşul emoţiilor"

Obiective:

- să identifice etichetele verbale corecte ale emoţiilor (*competenţă emoţională*)
- să conştientizeze posibilele cauze ale reacţiilor emoţionale (c*ompetenţă emoţională)*
- să identifice alternative comportamentale (c*ompetenţă socială*)
- să exerseze abilităţile de a exprima părerea proprie în faţa grupului. (c*ompetenţă emoţională, competenţă socială)*

1. *"Fructul preferat"* (20 minute) – Pasul 1. Copiii vor fi aşezaţi în cerc. Pasul 2: fiecare copil îşi va prezenta fructul preferat (de ce îi place cel mai mult). Pasul 3: fiecare copil va oferi fructul preferat celui aflat în dreapta sa, completând propoziţia *„Îţi ofer fructul meu preferat pentru că îmi place la tine…"*
2. *„Ştiu să spun cum mă simt"* (5 minute) – Pasul 1: li se arată copiilor foi cu emoţiile de bază şi ei trebuie să le recunoască. Pasul 2: Li se împart copiilor câte un set de 4 cartonaşe care redau emoţiile de bază (bucurie, tristeţe, furie, teamă). Pasul 3: Li se citesc copiilor diferite situaţii şi ei trebuie să ridice cartonaşul cu emoţia pe care cred că o vor simţi în situaţia respectivă.

„Sunt o persoană deosebită"

Obiective: activitatea îi va ajuta pe participanţi:

- să se vadă ei înşişi unici şi deosebiţi;
- să compare caracteristicile personale cu cele ale grupului;
- să-şi dezvolte deprinderea de a-şi argumenta şi susţine punctul de vedere.

Timp: 25-30 minute.

Materiale: hârtie, pixuri, creioane, fişa practică.

Desfăşurare: 1. Distribuiţi fişe de hârtie fiecărui participant. Timp de 5 minute ei vor scrie trei enunţuri de ce se consideră persoane deosebite („Sunt o persoană deosebită, deoarece ...").

2. După ce fiecare membru al grupului a înregistrat calităţile specifice persoanei sale, fişele sunt adunate într-un coşuleţ.

3. Împărţiţi grupul în 3 echipe şi repartizaţi în mod egal fiecărei echipe fişele completate.

4. Explicaţi echipelor că au rolul de a examina aceste calităţi. Rugaţi participanţii să vorbească despre utilizarea lor în viaţa socială, precum şi în cea personală, folosind următoarele întrebări: Unde puteţi utiliza aceste comportamente, trăsături deosebite? Când puteţi utiliza aceste comportamente, trăsături deosebite? Pentru ce puteţi utiliza aceste comportamente, trăsături deosebite?

„Iepuraşul"

Obiective: activitatea îi va ajuta pa participanţi:

- să exerseze exprimarea emoţiilor, utilizând limbajul nonverbal;
- să analizeze diferite tipuri de emoţii, comportamente şi să observe reacţia celorlalţi vizavi de acestea.

Timp: 10-15 min.

Desfăşurare:

1. Participanţii sunt rugaţi să formeze un cerc. Conducătorul jocului le spune că are în mână un iepuraş imaginar, pe care îl va transmite prin cerc.

2. Participanţii vor avea sarcina de a manifesta anumite emoţii, atitudini faţă de acest iepuraş, comentând ceea ce fac.

3. După ce iepuraşul imaginar a trecut prin cerc, conducătorul anunţă ca acum participanţii să facă acelaşi lucru cu vecinul lor. Informaţii utile pentru facilitator În timpul jocului, conducătorul observă reacţiile participanţilor, acestea pot exprima emoţii pozitive, de exemplu: să-l netezească pe cap, să-l sărute pe frunte, să-l pună pe umăr şi să-l salute, sau dimpotrivă, emoţii negative, de exemplu: să-l lovească, să strige la el etc.

METHODS OF TEACHING PHRASAL VERBS
CONTEXTUALIZATION OF PHRASAL VERBS IN CLASS ACTIVITIES

Oprea Mihaela-Cristina
Liceul de Arte 'Hariclea Darclee', Braila

Abstract

Learning phrasal verbs can be made a less challenging task by using a meaningful contextual background which provides reasonable means for the disentanglement of the complexity of phrasal verbs. Hence, instead of telling students that they just have to learn phrasal verbs by heart, a teacher can choose and then apply the technique most suited to his or her classroom needs, transforming what might seem to be drudgery at first into a stimulating and rewarding learning experience.

Key words: phrasal verbs, context, authentic language, literal meaning, metaphorical conceptualization.

There are various ways in which phrasal verbs can be approached in the classroom. The first and maybe the best approach combines frequent and contextualized exposure with work on the three dimensions of language, form, meaning and use.

Ultimately though, words are learned by the individual, but through memorable presentation, personalisation tasks, and most importantly, by recycling, teachers can help their students improve their vocabulary and communicate efficiently as well as appropriately.

Newspaper articles can be used to present students with a variety of phrasal verbs, underlying the fact that this is authentic, natural, real language in context. Provided we look into the story which has dominated the British media – the newspaper phone-hacking story- we could introduce or revise, as the case may be, phrasal verbs such as: *hack into* (to connect illegally), *listen in on* (to secretly listening to), *leak out* (to become known), *come by* (to obtain), *hot up* (to intensify), *fend off* (to deflect), *lay off* (to make redundant), *come out* (to emerge) or *turn up* (to discover).

Scripts are yet another related procedure I have successfully used in class. There are, for example, scripts of television sitcoms where the communication is meant to emulate real-life (*Seinfeld*, *Friends* etc. at www.simplyscripts.com). Copies should be handed to the students as they read first just for comprehension. Then the teacher may ask them to go through the text and highlight the phrasal verbs, making the task competitive or collaborative. With more advanced students I do exercises meant to draw their attention to metaphorical meaning versus literal meaning, to transitivity or separability.

The value of this activity is that it trains students to think about phrasal verbs when they notice them, which will not only lead to better acquisition, but will also help them learn about usage. I have selected the following excerpt from *Seinfeld* (*Halloween*) because it provides a fantastic opportunity to introduce students to the metaphorical conceptualization of particles such as *up* and *down:*

*Kids don't want other kids to wait, they must wait **up**. "Wait **up**!", because when you're little life is **up**, you're growing up, everything is **up**. Wait **up**, hold **up**, shut **up**! "Mom, I'll clean **up**! Let me stay **up**!"*

*Parents of course are just the opposite. "Just calm **down**! Slow **down**! Come **down** here, sit **down**, put that **down**. You are grounded! Now keep it **down** in there."*

Songs are an equally enjoyable means through which we can introduce phrasal verbs. It has long been known that music in the English language classroom can make learning more memorable.

Never Gonna Give You Up" by Rick Astley, *„Total Eclipse of the Heart"* by Bonnie Tyler, *„Another day in Paradise"* by Phill Collins or *„Breakaway"* by Kelly Clarkson are just a few great songs for phrasal verbs.

The chorus from the song below provides teachers with the opportunity to underscore the conceptual metaphors behind particles such as *up* and *down* for instance:

Never gonna give you up,
Never gonna let you down
Never gonna run around and desert you
Never gonna make you cry,
Never gonna say goodbye
Never gonna tell a lie and hurt you.

Presented in this enjoyable way, learners are more likely to retain phrasal verbs and be able to use them in a real-life context later on. These songs can be listened to with the help of a CD player or they can be watched and listened to, with subtitles at plenty of websites. They should not be used solely to give students some light relief, but as a way to consolidate what students have already learnt with the help of activities such as: filling in the blanks (carefully choosing which words to blank out), true or false, matching exercises, open comprehension questions etc.

Music is a great language package that bundles culture, vocabulary, grammar, phonetics, listening and a host of other language skills in just a few rhymes. Music can also provide a relaxed lesson on a hot boring day. It can also form the basis for many lessons or it can play the role of a warm-up activity. I have noticed during classroom practice that there was nothing more invigorating than telling students that there was a song in store for them that day.

Jokes, another memorable way to introduce phrasal verbs, can be used to break the ice or relieve tension. What is more, phrasal verbs can be left out for students to fill in or the learners can be asked to match the first line of a joke with the punchline.

Here are a few examples of phrasal verbs jokes which are a fun way to start a lesson:

1) Why are ghosts bad at telling lies?
Because you can always see through them.

2) Why do birds in a nest always agree ?
Because they don"t want to fall out.

3) When is a deep-sea diver disappointed with his colleagues ?
When they let him down.

4) Why do taxi-drivers always go bankrupt?
Because they drive their customers away.

5) Wife : Did you put the cat out, dear?
Sarcastic Husband: No. Was it on fire?

As seen from the examples listed above, the relationship between phrasal verbs is more natural and can often be deduced from the surrounding context. The puns are ideal to make students grasp the difference between literal and abstract senses.

Thematic sets provide students with a particular topic, associating it with phrasal verbs linked together by a common thread, which would make phrasal verbs seen as more logical and even

more useful. Some examples of thematic sets would include *relationships (ask out, break up, get along, make up with, settle down)*, *food (eat out, eat in, bolt down, chop up)*, *work (clock in, clock out, lag behind, catch up with, slack off, take on, wind up), problems (iron out, lawyer up, come up against, crop up, work through)* or *travel(set off, take off, speed up).*

There are certain books in which phrasal verbs are presented through thematic sets, which makes their meanings clearer, such cognitive engagement may also make the exercises more memorable. Learners generally move sensibly from recognition to production and there is usually a final exercise in which students get to personalise the verbs, by asking each other questions.

However, the potential for confusion is high, when the lexical set contains words of very similar meaning such as: *go out with*, *get on with*, *fall out*, and *split up*. This is why I generally provide a lot of controlled practice until moving to individual production.

Presenting the thematic set not just as a chart, but integrating the phrasal verbs in a text makes students more likely to remember and use the content being taught at a later stage. For instance, if the topic of the lesson is "Family", I suggest introducing a few phrasal verbs as in the example I have selected:

Danica grew up in South Africa. She has two younger sisters and the three of them were brought up by both their parents. Danica and her youngest sister take after their father. They like watching sport. The other sister takes after their mother and the two of them are excellent chefs. They are a happy family. The three siblings get on really well. They would often just sit and talk till late in the night and laugh together. Danica looks up to her parents. They've always been good role models to their three daughters. Danica feels grateful for having such wonderful parents and sisters.

After giving time for students to guess the meanings of the phrasal verbs in italics, teachers can use several exercises as reinforcement until asking students to talk about who in their family they *take after*, *look up to*, *get on well with*, where they *grew up* or who *brought* them *up*. These texts may function very well as mini-grammar and vocabulary lessons in disguise, making students absorb the grammar rules automatically, without even noticing it or picking up certain phrases and have fun doing so.

When moving on to free practice teachers may ask their students to write an email to their friends talking about their family, hobbies, or problems with studying. While writing an email on the last topic, for example, students have the possibility to make use of phrasal verbs of the following type: *get down to*, *catch up with*, *fall behind*, *put off*, *get through* and many others.

The main asset of such exercises is the fact that students write about things they are fond of and are really interested in. This enables students to apply long term memory, due to which they will be able to retain certain things for an impressive amount of time and use them in various situations.

ORGANIZAREA ACTIVITĂȚILOR ÎN MEDIUL ONLINE

Prof. înv. primar Valea Anica
Școala Gimnazială Iernut, Județul Mureș

Școala online a constituit pentru toți un experiment bun și revelator, o provocare chiar la nivel global. Întrucât se dorește ca școala online să se ridice la cel mai înalt nivel, trebuie mers pe variante cât mai eficiente în care să se îmbine tehnologia și jocurile online cu educația folosind produse de învățare inovatoare, special create pentru noua generație digitală de copii(aplicați și instrumente web care să fie accesibile și la îndemâna fiecărui elev). A fost nevoie de mai mult timp de pregătire și un efort mai mare de coordonare cu profesorii de educație fizică, religie și limba engleză, care au predat la clasa mea. Chiar dacă nu a fost acea interacțiune ca cea din clasa fizică, acest demers a fost realizat cu motivație, răbdare și o bună planificare a activităților. A fost important ca părintele să pregătească elevul pentru acest program și să mă sprijine în organizarea activităților și temelor pentru acasă. Elevul a trebuit să aibă acces la Internet de pe laptop/calculator sau telefon, căști și webcam (opțional) pentru a putea participa online. Au fost și trei cazuri unde elevii nu au avut acces la Internet și echipament necesar pentru a se putea conecta. Pentru aceștia, am conceput fișe și activități speciale, comunicând telefonic săptămânal, pentru a mă asigura că și ei continuă să lucreze. A fost foarte important să le arăt că mă preocupă starea lor și că am în continuare pentru ei așteptări și sarcini clare.

Pentru a crea un mediu de învățare cât mai aproape de o clasă reală, am avut nevoie de următoarele tipuri de resurse: o platformă de interacțiune în timp real, cu video și text, cu elevii, o aplicație care să faciliteze schimbul de documente, teste sau teme pentru acasă, precum și resurse și aplicații de învățare create de mine sau resurse deja existente sub formă de prezentări, lecții, fișe, imagini și clipuri pe care le-am folosit atât în timpul lecțiilor live, cât și ca teme de lucru pentru acasă (aplicații precum Kahoot, Quizizz, Wordwall, Twinkl, precum și surse de inspirație pentru filme, teme și studiu individual).

Noi am folosit platforma Zoom, una dintre cele mai cunoscute platforme de întâlniri video care avea limita de 40 de minute per întâlnire și care a permis crearea gratuită a unor întâlniri online (*meetings*), putând invita până la 100 de participanți prin intermediul unui link, deci toată clasa noastră de elevi. Aceștia nu au avut nevoie de niciun cont, ci au trebuit doar să acceseze linkul primit, să descarce aplicația Zoom pe calculator sau pe telefon mobil și să se conecteze cu un microfon și sau/webcam. În acest mod am desfășura întâlnirile online unde au putut comunica prin mesaje pe chat cu mine, au putut vedea ce le împărtășesc eu de pe ecranul meu (opțiunea *share screen*), ne-am putut vedea și auzi reciproc.

Rezultatul a fost unul îmbucurător, deoarece din 26 de elevi, 23 au avut acces la internet și la dispozitive digitale. În acele luni de pandemie, am ales să mă văd cu elevii mei, online, în intervalul orar 9-12, pe platforma Zoom.us. O oră a durat 40 de minute, cu pauză de 10 minute. Motivele pentru care am ales această platformă au fost: simplitatea cu care am putut crea o sesiune online, partajarea ecranului meu pentru ca elevii să vadă în mod instant ceea ce prezint pe desktop, folosirea tablei online (whiteboard), unde pot scrie în timp real anumite exemple. Am lucrat cu cartea și caietul în față, îndrumându-i spre exercițiile propuse, explicându-le acolo unde am văzut că întâmpină dificultăți. Temele elevilor le-am corectat online în întâlnirile noastre sau copiii mi-au trimis poză cu caietele lor, eu le-am corectat, apoi le-am trimis feedback-ul prin mesaj privat.

Pentru a arăta cum pot fi integrate instrumentele online în lecție voi prezenta un model scurt de *scenariu la limba română-Cuvinte cu sens asemănător/sens opus.*

Scenariu: -modele în care am combinat predarea sincronă(activită derulate în timp real, interacțiune vie) cu predarea asincronă(comunicare atemporală, interacțiune independentă).

Astfel, întâlnirea poate avea loc pe platforma Zoom, unde se începe cu salutul de dimineață, discuții legate de starea în care se află, după care se trece la *reactualizarea* cunoștințelor unde se

discutat cu elevii cuvinte de vocabular, ortografie. Pasul următor poate fi utilizarea unei table interactive (AWWWap, Whiteboard,), unde copiii scriu varianta de răspuns pentru cuvinte date de mine, iar dacă cineva greșește se poate face corectarea automat pe aceeași tablă folosind chiar si un instrument de scris colorat, avantajul este că tot timpul ne aflăm într-o interacțiune vie. Se poate apele și la dictări sau chiar răspuns la întrebări în mod sincron, astfel că elevul poate fi verificat și corectat așa cum se întâmplă în regim real. La predarea temei noi, pentru că nu vreau să folosim doar manualul, se poate pregăti tema nouă sub forma unei cărți digitale folosind aplicația Sory Jumper, o carte digitală foarte simplă și foarte atractivă și prin faptul că la răsfoire se aude foșnetul foilor, copiii pot citi de pe ecran conținutul noii lecții, pot rezolva exercițiile expuse, această aplicație dispune și de opțiunea audio care permite elevilor să vadă, dar și să asculte în același timp. Se poate apela și la un scurt joculeț de cuvinte, folosind aplicația Quizizz, foarte atractivă și antrenantă. La final se va plasa tema pentru acasă pe Google Classroom unde pot face trimitere chiar și la exerciții din manual sau plasez o fișă de lucru și aștept răspunsul în timp de la elev, se poate stabili și o limită de timp pentru rezolvarea temei. Faptul că sunt integrate în lecție mai multe instrumene se alungă plictiseala și toți au de îndeplinit sarcini în regim real.

Ne aflăm într-o perioadă de răscruce în care se încearcă crearea de oportunități de activare rapidă a resurselor online disponibile și ne determinat să găsim soluții alternative de a comunica cu elevii și părinții acestora, de a planifica și de a învăța altfel. Prin modul în care ne organizăm activitatea, combinând eficient resursele de care dispunem, mai ales în această etapă a digitalizării educației, putem ajuta fiecare alev în parte să-și depășească barierele cunoașterii și să atingă cel mai înalt nivel al evoluției și dezvoltării sale durabile, așa cum societatea actuală o impune.

Bibliografie:

1. www.facebook.com/groups/platformeonline

ELEVUL-OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Baltă Sabina
Școala Gimnazială Nr. 1

În cadrul oricărei situații educaționale, elevul reprezintă un factor determinant, în special în mediul școlar în care profesorul, „emițătorul" exercită o acțiune cu „dublu sens" prin evaluarea reacțiilor „receptorului" care poate atinge sau nu obiectivele mesajului pedagogic [71]

Elevul este studiat în contextul activității de învățare din perspectiva Psihologiei educației. Dacă privim elevul din perspective diferite, respectiv din perspectiva Didacticii generale, a Fundamentelor pedagogice, dar și din perspectiva Psihologiei educației, a Sociologiei educației, dar și a Igienei educației, atunci putem spune că în relația educator-educat, elevul este un „actor cu resurse potențiale de subiect al educației" ce desfășoară activități de învățare finalizate prin conturarea profilului absolventului de învățământ preșcolar până la al absolventului învățământului profesional şi al învățământului liceal tehnologic şi vocațional.

Elevul, oglindă a învățământului inovativ, își formează profilul în formarea competențelor cheie: comunicarea într-o limbă maternă, comunicarea în limbi străine, competenţe matematice şi competenţe de bază în ştiinţe şi tehnologii, competența digitală, a învăța să înveți, competențe sociale și civice, spirit de inițiativă și antreprenoriat, sensibilizare și exprimare culturală, definite ca o combinație între cunoștințe, aptitudini și atitudini, dezvoltându-se cognitiv, socio- emoțional, fizic în mod armonios, dar și prin dezvoltarea limbajului și a comunicării, a capacităților și atitudinilor în învățare de la nivel preșcolar până la nivel liceal.

Învățământul de mâine va avea un conținut multidimensional,cu noi module, concepte fundamentale, componente, finalități, în care elevul reflectă resursele de care dispune în perspectiva educației permanente, în orice moment al evoluției în instruirea formală-nonformală-informală.

Schimbările din învățământ urmăresc evoluția calitativă a statutului elevului, din „receptor", în „actor al educației" alături de profesor, devenind astfel autor al educației, respectiv autoformator capabil de autoproiectare curriculară.[72]

Dacă educaţia formală introduce elevul în munca intelectuală organizată, oferindu-i

posibilitatea de a recunoaşte achiziţiile individuale și de a le concretizarea în acţiuni sociale, educaţia nonformală răspunde adecvat necesităţilor concrete de acţiune, realizează abstractizarea prin extragerea cunoştinţelor din practică, facilitează contactul cu noi cunoştinţe potrivit nevoilor educaţilor, echilibrând funcţia de predare, iar educaţia informală furnizează o sensibilizare la contactul cu mediul ambient, prin elaborarea unei cercetări personale fără prescripţii, prin elaborarea unui proiect personal și prin gestionarea autoinstruirii.

În sprijinul devenirii calitative se proiectează lecţii tematice sau lecţii cu deschidere spre informaţia obţinută de elevi în cadrul informal, lecţii în echipă de profesori, pe teme bazate pe sursele informale, ore educative axate pe probleme concrete ale realităţii înconjurătoare, ore consacrate sintezelor şcolare. Se urmărește folosirea metodelor care leagă învăţarea în clasă cu cea independentă, organizarea de activităţi opţionale sau extraşcolare (cercuri, excursii), dar și abordări interdisciplinare valorificarea experienţelor cognitive-morale-estetice, promovarea interdisciplinarităţii, sporirea orelor de sinteză, sporirea orelor de educaţie civică, organizarea de cercuri pluri- şi interdisciplinare, consolidarea criteriilor de apreciere, dezbateri pe imaginea diferitelor evenimente, promovarea educaţiei permanente, efectuarea unor lecţii în instituţii extraşcolare, atragerea mass-media în realizarea unor teme şcolare, integrarea în viaţa comunităţii, reuniuni cu caracter interdisciplinar.

Școala este privită ca un sistem deschis ameliorării continue, dar devine şi factor de dezvoltare socială, prin nivelul formării absolvenţilor, întreaga sa acţiune educativă respectă criterii

[71] G. Milaret, *Les sciences de l'education*, Paris, Presses Universitaires de France,1993,p.15-31
[72]J.P Pourtois; D. Huguete, *L'education postmoderne*, Paris, Presses Universitaires de France, 1997, p.306-311.

pedagogice, metodice, manageriale, sistematizate, în continuă optimizare, conform datelor cercetării pedagogice şi din ştiinţele conexe, ale evoluţiei sociale.

Astăzi, elevul este mai informat, are mai multe căi prin care poate obține informația, mai facile, mai directe, dar și mai sugestive. Un rol tot mai important în dezvoltarea gândirii critice a elevului, în dezvoltarea competenței de selectare a surselor de informații, dar şi a capacității de analiză a informației găsite, îi revine acum școlii.

În cadrul activităţilor nonformale desfăşurate în afara clasei în cadrul proiectului interdisciplinar „Sunt suflet din sufletul neamului meu" în activitățile de creație litarară, creație artistică și plastică între instituții școlare gimnaziale, elevii au valorificat propriile resurse, au experimentat modalităţi diverse de abordare tematică prin antrenarea colegilor cu cerințe educaționale speciale.

Accentul a căzut pe stimularea educaţilor, prin programe alternative, diferenţiate, diversificate, facultative, aplicative, compensatorii, de completare, în acord cu elementele de noutate în diferitele domenii, cu noi tipuri de comunicare, metode de activizare, tehnici de creativitate, cu stimularea dezvoltării vocaţionale sau a verificării, trezirii de noi interese.

În afara şcolii, elevii au participat la spectacole, excursii, dezbateri prin programe specifice prin inserţia în probleme de strictă actualitate, prin noi abordări pluri- şi interdisciplinare, prin participare la autoadministrare, prin valorificarea diferitelor iniţiative, idei creatoare, dificil de dezvoltat în şcoală.

Și-au exprimat astfel experienţa personală în trăiri concepute ca relaxare, satisfacere a unor curiozităţi, dar și ca antrenare în situaţii cotidiene ale mediului înconjurător;

Bibliografie:

Milaret G, *Les sciences de l'education*, Paris, Presses Universitaires de France, 1993, pp.15-31.

Pourtois J.P.; Huguete D., *L'education postmoderne*, Paris, Presses Universitaires de France, 1997, pp. 306-311.

PREȘCOLARUL ÎN MEDIUL ONLINE – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Baboșan Ioana
Grădinița Cu Program Prelungit, Târgu Lăpuș

Criza provocată de pandemia cu noul coronavirus SARS-CoV-2, a închis unitățile școlare din întreaga lume. În acest context epidemiologic, pe data de 14 septembrie urmau să se redeschidă școlile, pentru majoritatea elevilor după o „vacanță" de 6 luni, în care cursurile au fost desfășurate în mediul online în perioada aprilie-iunie 2020. Redeschiderea instituţiilor de învăţământ în anul şcolar 2020-2021 adus o mare bucurie în sufletele tuturor, copii, dascăli și părinți, deopotrivă. Aceasta s-a făcut în toată lumea în condiţiile speciale impuse de pandemia cu noul coronavirus sars-cov-2. Bucuria nu a durat mult, întrucât, începând cu luna noiembrie, școala s-a muat din nou în mediul online. Copiii s-au conectat, de acasă, la laptopuri, tablete, telefoane și au încearcat să fie cât mai receptivi la cursurile pe care profesorii le susțin cu ajutorul tehnologiei. Ce credeți că s-a întâmplat, însă, cu preșcolarii, care au depins de părinți, mai ales în condițiile în care mulți dintre ei lucrează și nu îi pot conecta pe micuți tot timpul? Am să vă redau în cele ce urmează povestea educației preșcolarului în mediul online.

Așadar, chiar dacă șclile s-au închis, noi am continuat grădinița, prin parcurgerea planificări săptămânale cu temele propuse, oferind materiale online. Am păstrat permanent legătura cu părinții, pe grupul de WhatsApp al grupei. Am colaborat foarte bine cu părinții și am reușit să ne mobilizăm și să ne continuăm activitatea atât sincron cât și asincron.Pentru a crea un mediu de învățare cât mai aproape de o clasă/sală de grupă reală, mi-am amenajat și decorat acasă, în dressing, un spațiu în care am reprodus o mică sală de grupă. Spațiu a fost decorat săptmânal în funcție de tema avută. Zilnic am folosit platforma zoom, unde am creat întâlniri online. Copiii preșcolari nu s-au putut descurca singuri în utilizarea telefonului, laptopului, etc. de aceea de fiecare dată a fost nevoie de prezența unui adult (care să –I ajute să se logheze, să pornească prezentarea, videoul, jocul; să citească povestea; etc).

Am încercat să folosesc instrumente, platforme, softvere, pagini web, etc. cu ajutorul cărora am încercat să desfășor activități instructive educative încât să ating obiectivele propuse pentru această perioadă. Am folosit resurse sub formă de prezentări, fișe, imagini și clipuri pe care le-am folosit în timpul activităților desfășurate live pe paltforma zoom. Activitățile pe domenii experențiale care ar fi trebuit să se realizeze în sala de grupă le-am relizat în mod sincron pe Zoom, iar transmiterea informațiilor și sarcinile de lucru pentru Ala - Activităț liber alese, le-am postat pe grupul de WhatsApp, al grupei, fiind desfășurate asincron. Am folosit aplicații precum Wordwall, Padlet, Twinkl sau Digitaliada. Copiii au fost încântați de aceste aplicații. Jocurile și testele interactive au crescut gradul de motivare pentru învățare, interesul copiilor pentru nou și progresul acestora. O altă noutate a fost întocmirea raportului săptămânal în care am descris detaliat desfășurarea activităților.

UNITATEA DE ÎNVĂŢĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P TÂRGU LĂPUȘ
Săptămâna: 23.11 – 27.11.2020
Grupa: Grupa Mare B
Numele cadrului didactic: Baboșan Ioana
Numărul preșcolarilor înscriși în grupă: 22/Frecventează:14
Tema anuală de studiu: "Cum este/a fost și va fi aici pe pământ?" (TSI)
Tema săptămânii: "România-i țara mea – 1 Decembrie"(TSI)
LUNI – 23.11.2020, Număr copii implicați: -, Număr copii activi: -
ADP: ÎD: "Noi suntem români", T: "Mergem ca soldații" – mers cadențat;
ÎD: În cadrul întâlnirii de dimineață, pe pltforma zoom, i-am salutat pe copilași, și i-am informat că, săptămâna această dezbatem o nouă temă: "România-i țara mea – 1 Decembrie" - vom vorbi

despre țara noastră, România, și vom marca o sărbătoare foarte importantă pentru țară și pentru români, ziua de 1 Decembrie!!!
ADE – AI: (ALA+DȘ+DEC) "România-i țara mea – 1 Decembrie"

În cadrul activităților integrate DȘ (Cunoașterea mediului) și DEC: Educație plastică: am propus copiilor, să vizioneze filmul documentar: "Ziua României", despre țara noastră, pe baza căruia am discutat în cadrul întâlnirii de pe zoom, și să coloreze sau picteze un tablou cu țara noastră.

ALA: La sectorul Știință, în cadrul întâlnirii de pe zoom, am purtat conversații despre Marea Unire, pe baza diverselor materiale trimise de educatoare pe grupul de whataspp, iar la sectorul JOC DE MASĂ au avut ca sarcină să realizeze conturul țării noastre din diverse obiecte.

ALA2: „La defilare ”- mers cadențat - am propus copiilor un joc de mișcare, având ca sarcină, imitarea mersului de la defilare.

Linkuri: https://m.youtube.com/watch?v=6UMywYSQGhg

Imagine model:

Activitățile pe care le-am propus copiilor, le-am postat în grupul închis de pe facebook, al grupei noastre.

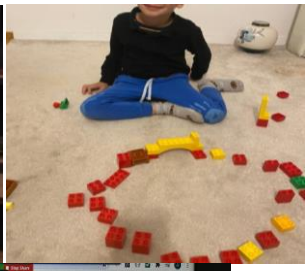

MIERCURI – 25.11.2020, Număr copii implicați: 14, Număr copii activi: 14

Activităţile de învăţare propuse:

ADP: ÎD: “Steagul țării noastre”

T: “Primul la steguleț”- joc de mișcare

ÎD: În cadrul întâlnirii de dimineață, am salutat copiii: “Bună dimineața, micuți patrioți”, apoi i-am anunțat că, astăzi, vreau să vorbim despre steagul țării noastre!!! Vreți să aflăm povestea lui?

ALA: BIBLIOTECĂ: “Povestea lui steguleț”- copiii au vizionat povestea lui steguleț, iar la sectorul ARTĂ au avut ca sarcină, să picteze tricolorul pe pietre adunate din pământul strămoșesc.

ADE: AI: “Steagul României” (ALA+DOS+DȘ+ADP)

În cadrul întâlnirii pe zoom, la activitatea integrată DOS (Domeniul om și societate) - activitatea practica au avut de confectionat stegulețe, după modelul și indicațiile date de către educatoare, iar în cadrul activitatii de matematică cu ajutorul stegulețelor obținute, am realizat jocul

didactic: “Unde se află steagul” în cadrul căruia am discutat despre perceperea, indicarea și exprimarea verbală a poziţiilor spaţiale. ALA 2: “Ștafeta steagurilor” – întrecere sportivă
Copiilor li s-a propus jocul “Ștafeta steagurilor”, în incheierea activităților.
Linkuri: https://m.youtube.com/watch?feature=youtu.be&v=RZeu-9_r0MI
Imagine model:

Activitățile pe care le-am propus copiilor, le-am postat în grupul închis de pe facebook, al grupei noastre.

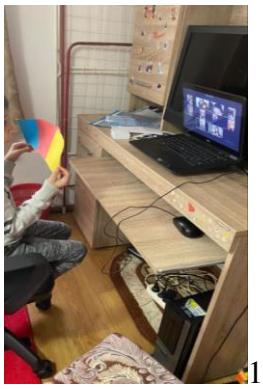

1

MIERCURI – 25.11.2020, Număr copii implicați: 14, Număr copii activi: 14
Activităţile de învăţare propuse:
ADP: ÎD: „Țara mea în sărbătoare”; T: “Drag mi-e jocul românesc”- joc cu text și cânt
ÎD: În cadrul întâlnirii de dimineață, am invitat copiii să ne salutăm între noi: Bună dimineața și la mulți ani, dragi români!!! La mulți ani, România!!!
Le-am propus copiilor, să sărbătorim ziua Națională a României!
ALA: La sectoarele JOC DE ROL “Îmbrăcăm costumul popular” și ARTĂ: “Colaci tradiționali” – modelaj - fiind o zi de sărbătoare am propus copiilor, să îmbrăcăm costumul popular, și să pregătim cozonaci tradiționali, din plastinilină făcută în casă sau de cumpărat.
ADE: AI: “Românași și românculțe, fac hora bucuriei” (ALA+DOS+DPM+ADP)
În cadrul activității integrate DOS (Domeniul om și societate) – convorbire +DPM (Educație fizică) - dans tematic i-am rugat pe copii, ca în cadrul întâlnirii pe zoom să ne prezinte un obiect vechi tradițional, despre care să ne vorbească, iar apoi să-tindem o horă a unirii, cu toți membrii familiei, în timp ce audiem cântecelul: "Hai să dăm mână, cu mână"!
ALA2: În încheierea activităților, copiilor li s-a propus jocul cu text și cânt: “Hora unirii”.
Linkuri:https://www.youtube.com/watch?v=qilR32RnTb8
https://www.youtube.com/watch?v=hhRelbxSx0Y

Imagine model:
Activitățile pe care le-am propus copiilor, le-am postat în grupul închis de pe facebook, al grupei noastre.

MEDIUL DE INSTRUIRE AL COPILULUI

Prof. psihopedagogie specială Fărcășanu Elena
Școala Gimnazială Specială Constantin Păunescu Tecuci

MOTTO:
„Totul educă:oamenii,lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură, oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.''A.S.Makarenko „Cartea pentru părinți''

Mediul de instruire al copilului este format din relația mai multor factori **școală-familie-biserică-comunitate.**

În lucrarea de față vom analiza mai pe larg influența acestor factori în educația elevilor.

Relația **școală-familie** este un factor foarte important. „Mult timp concepția potrivit căreia școlii îi revine sarcina instrucției iar familiei, cea a ducației, a persisitat, separînd astfel rolurile celor doi agenți educativi. școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe incredere și respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise.''(p.28-29)

Familia este cea care educă copilul până merge la școalî, îl hrănește și oferă toate condițile de creștere sănătoasă. În momentul înscrierii la școală familia trebuie să colaboreze cu aceasta, astfel elevul va fi condamnat la success.

Implicarea familiei cât și respectful acesteia pentru școală și cadre didactice cor crește respectful pentru profesor cât și intereseul elevului pentru școală.

Biserica este cea care contribuie la educația elevului încă din primii ani ai vieții. Educația morală și religioasă continuă și pe parcursul anilor de școală prin activități/parteneriate cu preotul, profesorul de religie și biserica.

Comunitatea de asemeni este foarte important în educașia elevilor. În ceea ce privește orientarea profesională a elevilor cu ajutorul comunității se desfășoară activități și vizite la market-uri, poștă, gară, fabrici de mobilă, confecții, conserve, brutării, service-uri auto, grădini zoo, centre pentru animale, școli de șoferi etc.

În cadrul fiecărei instituții elevul primește informații auditive, vizuale, olfactive. Aici își dezvoltă sau descoperă talentul/interesul pentru un anumit domeniu de activitate în care se va putea încadra în viitor.

Deci fiecare factor contribuie cu câte o piesă de puzzle și la finalul anilor de școală se formează un puzzle de cunoștințe și deprinderi pe care elevul le va fructifica în viitor.

STRUCTURA DIMENSIONALĂ A MANAGEMENTULUI CLASEI DE ELEVI

Prof. Inv. Primar Parcel Ion,
Scoala Gimnaziala „ Nicolae Titulescu", Caracal

Managementul clasei se referă la conducerea şi organizarea în cele mai bune condiţii a procesului de învăţământ dar şi a clasei; pentru a se realiza în mod eficient acest lucru, profesorul nu trebuie să fie un simplu transmiţător de informaţii, ci şi un bun manager al clasei de elevi pe care o conduce.

Cadrul didactic este cel care reuneşte toate resursele materiale şi umane, resursele de ordin pedagogic şi psihologic şi le pune la dispoziţie într-o manieră proprie clasei pe care o conduce; cu alte cuvinte, cadrul didactic este managerul clasei.

Profesorul planifică activitatea didactică pe care o concretizează într-o planificare calendaristică anuală şi în una semestrială. Profesorul mai realizează planuri de lecţii, organizează clasa de elevi, în funcţie de natura activităţii desfăşurate şi de obiectivele urmărite.

Managementul clasei de elevi presupune „arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalităţi potrivit unor finalităţi solicitate de societate şi acceptate de individ" .

Într-o organizaţie şcolară, activitatea managerului este foarte importantă pentru funcţionarea eficientă a unităţii în ansamblu. Eficienţa activităţii managerului reprezintă o dovadă clară a competenţei acestuia. În sistemul de învăţământ profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă , să stabilească relaţii de colaborare cu elevii şi părinţii acestora şi cu alţi factori ai societăţii. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact pe care îl stabileşte cu copiii şi părinţii acestora, desfăşoară o muncă de dezvoltare şi de conducere. Activitatea cadrelor didactice se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare; de aici rezultă şi necesitatea unei maxime responsabilităţi faţă de comportamentele şi intervenţiile educatorului, responsabilităţi care diferă în funcţie de nivelul de învăţământ la care ne referim (grădiniţă, ciclul primar, gimnazial, etc). Rolul de profesor-manager nu-l diminuează pe cel de profesor-educator, ci îl întăreşte, îl sprijină în eficienţă.

11. Dimensiunea ergonomică

Investigaţiile realizate pe domeniul managementului clasei de elevi au început să atingă şi anumite subiecte considerate până în prezent, elemente conexe procesului instructiv-educativ. Suporturile investigaţionale moderne aduc probe certe în favoarea acestor dimensiuni, considerându-le fundamentale în economia generala a procesului didactic, ca proces managerial. Analiza unor subiecte, cum ar fi cele anterior menţionate: dispunerea mobilierului din sala de clasa, vizibilitatea, în sensul poziţionării elevilor în bănci şi pavoazarea sălii de clasa, au determinat reconsiderarea unor structuri dimensionale ale managementului clasei de elevi.

1.2. Dimensiunea psihologică

Elementele centrale ale dimensiunii psihologice sunt reprezentate de cunoaşterea, respectarea şi exploatarea particularităţilor individuale ale elevilor. Ca substrat integrator factorul central este *capacitatea de munca a elevilor în* clasă, concept utilizat în toate studiile de psihologia muncii şi în studiile de randament profesional.

Modul de concretizare structural-integrativă a capacităţii de muncă a elevilor în legătură directă cu managementul clasei de elevi se prezintă astfel:

a) capacitatea de învăţare

b) trăsăturile de personalitate (competenţe sociorelaţionale)

1. 3. Dimensiunea socială

În mod tradiţional punctele de vedere sunt oarecum consonante în ceea ce priveşte tematica fundamentală a clasei de elevi, ca grup social: structura, sintalitatea şi problematica leaderilor sunt doar câteva din ariile de preocupare ale investigaţiilor de tip sociologic în clasa de elevi.

1.4. Dimensiunea normativă

Specialiştii în sociologia clasei de elevi au observat că acest univers şcolar este o reflectare micro (în miniatură) a problematicii unei societăţi.

1.5. Dimensiunea operaţională

Succesul în întreprinderile cadrului didactic nu este asigurat numai prin raportarea simplă la normele clasei ci şi printr-o raportare a acestora la normele şcolare în general. Abordarea anterioara a acestui subiect este importanta deoarece contribuie la conştientizarea echilibrului dintre cele două categorii de norme, cele explicite şi cele implicite.

Ultima categorie normativă, *normele implicite*, pare să polarizeze atenţia specialiştilor. Ele au fost de foarte multe ori acceptate ca expresii ale unui *ethos* implicit, exprimat într-un sistem de ritualuri, de ceremonii, de povestioare, care exprima starea de spirit a membrilor grupului respectiv. Ele fac totodată serviciul de carte de vizită, de reprezentare a clasei la nivel de informaţie şi de comunicare. Constituirea culturii normative implicite este legată după cum am mai spus şi de percepţia membrilor grupului faţă de normele şcolare explicite menţionate în regulamentele şcolare. Problema pusă în atenţia cadrului didactic nu este aceea de a exclude cultura elevilor, spune Geulen (1994), ci de a integra elementele culturii lor normative implicite în procesul de favorizare şi consolidare a culturii normative explicite. Neexploatarea corectă a variabilelor foarte complexe, anterior menţionate poate conduce la structurarea dualã a culturii implicite a elevilor în raport cu şcoala şi indirect şi cu clasa (vezi Geulen & Krappmann, 1994):

- *proşcoală*- sistem de valori care nu este în dezacord cu valorile fundamentale ale scolii;

- *antişcoală*- sistem de valori de tip nonconformist, deviant (cu abateri negative de la norme); manifestările comportamentale în cazuri ca cele menţionate sunt dependente de originea socială a elevului şi de sexul acestora.

1.6. Dimensiunea inovatoare

Jean Tomas lansează conceptul educaţie în schimbare şi defineşte inovaţia ca : "Acea schimbare în domeniul structurilor şi practicilor învăţământului care are drept scop ameliorarea sistemului".

Din perspectiva managementului clasei de elevi, dimensiunea inovatoare reprezintă o condiţie esenţială a optimizării interacţiunilor şi a microdeciziilor educaţionale în universul grupului. Independenţa atitudinală şi de intervenţie a cadrului didactic în situaţii de criză este dependentă de capacităţile inovatoare ale acestuia. Inovarea în planul relaţional al clasei de elevi nu este numai rezultatul presiunii forţelor sociale inovatoare ci şi presiunile elevilor care acţionează din interior.

Şansele introducerii inovaţiilor la nivelul managementului clasei sunt mai ridicate, deoarece factorii de rezistenţă structural-funcţională la schimbare, în exemplul particular evocat, sunt mult diminuaţi. Agentul schimbării, urmând modelul de analiza a lui Huberman, este însuşi cadrul didactic. El nu constituie pentru demersurile inovatoare o ameninţare, cu atât mai mult cu cât eventualele reproşuri externe (exogene) care i s-ar putea aduce cadrului didactic, ar face apel la tradiţionalism şi nu ar fi întemeiate.

BIBLIOGRAFIE

- Ceobanu, C. (2008). *Managementul clasei de elevi*, în „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice", coord. Cucoş, C. Iaşi: Editura Polirom.
- Cojocariu, V. M. (2004). *Introducere în managementul educaţiei.* Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică, R.A.
- Frăsineanu E. (2014). *Pedagogie. Managementul clasei de elevi. Suport de curs*. Craiova**:** Editura Sitech.
- Ilie, V. (2009). *Elemente de management şi leadership educaţional.* Piteşti: Editura Paralela 45.
- Maciuc, I. (2007). *Management educaţional. Formarea competenţei manageriale a profesorului.* Craiova: Editura Sitech.

ÎN CĂUTAREA MOTIVAȚIEI ELEVILOR

Ciolacu Mihaela,
Șc.nr.29,Galați

Toți suntem de acord că școala, prin însuși rolul său, trebuie să ofere motivație pentru învățare, astfel încât elevii să fie dispuși să depună eforturi pentru a-și însuși cât mai multe lucruri noi, de care apoi vor avea nevoie în activitatea socială, profesională sau personală, pe tot parcursul vieții. În funcție de atractivitatea performanței sau de dificultatea sarcinilor, toți elevii au acces la succes. De ce, atunci, unii ajung să învețe doar pentru a promova, iar alții eșuează deși au capacitățile necesare?

Sentimentul propriei eficiențe

Elevul trebuie condus către a-și putea aprecia propriile posibilități care îi sunt necesare pentru organizarea activității de învățare, în așa fel încât să atingă performanța. Aceasta înseamnă să aibă un nivel de aspirație adecvat propriilor capacități: nu se va supraestima, ceea ce l-ar duce la eșec și nici nu se va subestima, ratând astfel șansa de a realiza ceva în acord cu posibilitățile lui. Cu alte cuvinte, se va concentra pe ceea ce este important, fără emoțiile inerente unei motivări prea puternice, care l-ar putea dezorganiza.

Cui atribuie succesul sau eșecul?

Atunci când succesul este atribuit efortului depus și capacităților proprii, în ciuda complexității sarcinii, stima de sine e crescută, iar elevul va fi împăcat cu sine. Când însă nesansa e vinovată de eșec, e clar că așteptările referitoare la rezultate au fost scăzute, la fel ca și stima de sine, deci elevul nu conștientizează lipsa efortului și nici nu asociază capacitățile proprii cu succesul. Este la fel de adevărat faptul că rolul profesorului este și acela de a ridica nivelul de performanță al elevilor, deci de a le ridica nivelul așteptărilor, determinându-i să-și depășească astfel atât nevoile, cât și potențialul.

Contează stima de sine?

Da, într-o măsură foarte mare, pentru că ea afectează estimările elevilor asupra evaluărilor efectuate de profesori: elevii cu o stimă de sine scăzută cred că profesorii îi evaluează negativ, iar cei cu stima de sine mai mare vor supraestima caracterul pozitiv al aprecierilor celorlalți. Este de dorit, așadar, ca elevii să fie conduși de profesori către creșterea stimei de sine și, în același timp, către o autoevaluare realistă și eficientă.

Motivația intrinsecă

Scopul profesorilor ar trebui să fie acela de a le menține trează curiozitatea elevilor. Dacă profesorii reușesc să gradeze dificultatea și să trezească interesul pentru disciplina pe care o predau, motivația extrinsecă poate deveni intrinsecă: dacă un elev învață la început pentru note, dar descoperă frumusețea în învățare, va ajunge să învețe de plăcere.

Motivație pozitivă vs motivație negativă

Trebuie cunoscut, în acest caz, experimentul lui E. B. Hurloc. Prin acesta s-a dovedit că grupul de elevi care a fost lăudat în urma unei activități inițiale, a dobândit o stare afectivă pozitivă și tonifiantă, care a crescut eficiența următoarei activități, în timp ce grupul dojenit a scăzut eficiența. Pentru al treilea grup, ignorarea a condus la lipsa trăirilor afective, dovedindu-se astfel ineficiența metodei. (Elena Fulger, „Motivația învățării", p. 69)

Colaborăm sau intrăm în competiție?

Competiția poate expune elevul unor riscuri precum: apariția conflictului, a comportamentului agresiv, a lipsei comunicării, a concentrării pe inducerea eșecului celuilalt, în locul obținerii succesului propriu. „Dorința de a se ridica, prin competiție, este uneori prea mult legată de dominare, mai puțin de progres." (Mihaela Roco, „Creativitate și inteligență emoțională", p. 102)

De profesor depinde ca intrarea în competiție să corespundă unor valori și să fie stimulativă prin

corectitudine. Este, însă, la fel de adevărat faptul că, prin cooperarea neatent ghidată de profesor, există riscul încurajării lenei sociale: elevul pasiv ajunge să învețe să se folosească de cei activi, care muncesc astfel și în locul său.

Auto-îndeplinirea profețiilor sau confirmarea comportamentală

Așteptările profesorului devin cauze pentru performanțele elevilor. De exemplu, faptul că un profesor are așteptări negative privitoare la o clasă de elevi, poate conduce la eșecul acelei clase. De ce? Pentru că profesorul s-a comportat în conformitate cu așteptările proprii, adică nu s-a implicat în asemenea măsură încât elevii să performeze.

Complexul de inferioritate

Când este evaluat negativ, elevul trebuie să înțeleagă faptul că evaluarea a vizat acțiunile sale și nu persoana sa. Iar aceasta depinde, iarăși, de tactul pedagogic al cadrului didactic. Cercetările psihologice arată că este necesară și corectă o prețuire pozitivă necondiționată a celorlalți. Atunci când elevul nu e nevoit să se apere din punct de vedere afectiv, el se poate manifesta creativ și motivat. Altfel, aflat în defensivă, nu are cum să evolueze. Dimpotrivă, își poate pierde orice motivație naturală, în timp ce școala îl lipsește de oportunitatea de a întâlni provocări care să-i faciliteze învățarea.

Cum criticăm?

Există o adevărată artă de a critica, pe care orice profesor ar trebui să și-o însușească. Între exemple: critica-elogiu („Nu este rău, dar este puțin cam târziu.”), critica-stimul („Este deja mai bine, dar mai există lucruri care trebuie îmbunătățite.”), critica-speranță („Sper ca data viitoare să fie mai bine.”), critica-îngrijorare („Mă îngrijorează faptul că nu te străduiești să corectezi această greșeală.”), critica-întrebare („Ce crezi că e bine să faci ca să îmbunătățești situația?”), critica-coparticipare („Probabil că nu am explicat suficient acest lucru.”), critica-analogie („Vă amintiți, ieri un coleg a făcut aceeași greșeală.”), critica-retrăire („Sunt gata să mă pun în locul vostru, dar puneți-vă și voi în locul meu.”), critica-atenuare („Este doar o greșeală de lucru.”), critica-mirare („Cum de n-ai observat asemenea greșeală evidentă?”), critica-prevenire („Vă recomand să trageți propriile concluzii din cele întâmplate.”), critica-cerință („Vă cer să corectați imediat aceste greșeli.”), critica-încurajare („Nu-i nimic. Oricine poate greși. Data viitoare va fi mai bine.”), critica-temere („Mă neliniștește faptul că încă nu ați înțeles ce aveți de pierdut dacă veți continua așa.”), critica-observație („Nu pot fi mulțumit de comportamentul acesta nepoliticos.”). (Gheorghe Arădăvoaice, „Motivația. Metode și tehnici de motivare”, p. 126-127)

Libertatea de alegere

Sunt mai motivați să realizeze anumite lucruri cei care cred că aceasta a fost alegerea lor, decât cei cărora lucrul le-a fost impus. Chiar și iluzia alegerii este un factor motivațional, de aceea este util să expunem elevilor mai multe lucruri de făcut, din care ei să aleagă unul, fiind astfel motivați să lucreze pentru că așa au ales ei.

Capcane în crearea motivației

Nu mereu ceea ce crede profesorul că motivează, îl și motivează real pe elev. De exemplu, dacă dorește să-și motiveze elevii și-i anunță că vor primi plusuri în catalogul personal acei elevi care vor termina primii de rezolvat o sarcină ușoară, e clar că tot elevii buni vor reuși acest lucru, ceea ce nu neapărat că-i va motiva și în niciun caz nu-i va motiva pe cei slabi sau care lucrează încet. Utilă este, în acest caz, o diferențiere a sarcinilor de lucru, apoi precizarea elementului motivant.

În contextul în care dorim ca toți elevii să devină motivați, ar trebui să acordăm o atenție sporită timpului pe care îl alocăm răspunsurilor elevilor. Paradoxal, oferim mai mult timp de gândire și de răspuns elevilor capabili. Astfel, exact elevii „care au cea mai mare nevoie de un răgaz au cele mai mici șanse să-l obțină.” (John Hattie, „Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori”, p. 156)

Obiectivele de îndeplinit și criteriile de performanță

Dacă unui elev i se cere să învețe, de exemplu, verbul, precizându-se ce anume va trebui să știe despre verb la sfârșitul orei, el va reuși să-și analizeze singur propria învățare și își va putea chiar prezice performanța printr-o autoevaluare corectă. În același timp, un obiectiv formulat vag, fără

criterii de performanță, nu-i oferă elevului niciun fel de motivație. E ca și cum cineva ne-ar spune: Intră în mașină și condu. Iar când ajungem (dacă ajungem) la destinație, ne-ar spune: Ați ajuns la destinație. Ce se întâmplă dacă la destinație ni s-ar cere, de exemplu: Condu mai departe.? De aceea, e justificat să li se precizeze elevilor în ce condiții se va produce performanța. Nu: Transcrie verbele din text., ci: Transcrie din text trei verbe la moduri diferite, relevante pentru acțiunile protagonistului.

Atitudini de dorit din partea cadrului didactic

Să se adreseze fiecărui elev, cunoscându-i numele; să asculte cu atenție ce spune fiecare elev; să se accepte pe sine așa cum este; să fie sincer cu elevii; să îi respecte, invitându-i astfel la o bună disciplină; să nu ia în mod personal lipsa răspunsurilor elevilor; să gândească pozitiv despre sine și despre elevi; să-și adapteze traseul pentru a oferi îndrumare; să explice până când toți elevii înțeleg; să ofere cât mai multe modalități de învățare.

Formula a celor 4A

Atenția – arătată elevilor sub forma unei ascultări active, empatice

Aprecierea – folosirea oricărui prilej pentru a valoriza elevii ce-și îndeplinesc sarcinile

Acceptarea – elevii trebuie să aibă posibilitatea de a fi ei înșiși, respectați pentru unicitatea lor

Aprobarea – reacție care ar trebui să fie promptă, ducând astfel la creșterea stimei de sine și la dorința de a fi mai performant pe viitor, pentru a nu dezamăgi, ci a confirma încrederea).

A lucra cu elevi motivați este un avantaj și pentru profesori. Nu întotdeauna e nevoie de mai mult; uneori e doar nevoie de altceva.

Bibliografie:

1. Arădăvoaice, Gheorghe, Motivația. Metode și tehnici de motivare, Ed. Antet
2. Boncu, Ștefan, Procese interpersonale, Ed. Institutul European, Iași, 2005
3. Fulger, Elena, Motivația învățării, Ed. Bibliotheca, Târgoviște, 2011
4. Hattie, John, Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori, Ed. Trei, București, 2014
5. Pânișoară, Georgeta, Pânișoară, Ion-Ovidiu, Motivarea eficientă. Ghid practic, Ed. Polirom, Iași, 2005
6. Roco, Mihaela, Creativitate și inteligență emoțională, Ed. Polirom, Iași, 2000.

INSTRUMENTE ON-LINE DE ÎNVĂȚARE

Prof. Codorean Gabriela
Şcoala Gimnaziala "Oltea Doamna" Oradea

Pentru a înţelege specificitatea procesului de instruire online, pentru a-l putea organiza, conduce şi controla este importantă cunoaşterea unor termeni specifici care vor fi definiţi în cele ce urmează, conform resurselor bibliografice:
„Instruirea reprezintă activitatea principală realizată în cadrul procesului de învăţământ, conform obiectivelor pedagogice generale elaborate la nivel de sistem, în termeni de politică a educaţiei."

Instruirea online se referă la instruirea care se desfăşoară prin intermediul unui calculator conectat la o reţea, conţinutul educaţional putând fi sub forma unei lecţii tradiţionale sau a unei sesiuni de lucru colaborativă, realizată cu ajutorul tehnologiilor de comunicaţie. Materialele educaţionale pot fi prezentate sub formă de text, grafice, materiale audio, video.

Termenul de sistem de instruire online desemnează un ansamblu de tehnologii, proceduri, mijloace, participanţi care conlucrează pntru atingerea obiectivelor procesului de instruire.
Platforme de e-Learning Open Source Platforma Moodle Modular Object-Oriented Dynamic Learning Environment (Moodle) este un pachet software destinat producerii de cursuri bazate pe Internet, oferind un bun suport pentru securitate şi administrare şi având conturată o comunitate amplă de utilizatori şi dezvoltatori.

Sistemul Moodle pleacă de la ideea că orice participant la un curs poate fi în acelaşi timp elev şi profesor, înlăturând imaginea profesorului ca „sursă de cunoştinţe" şi promovând-o pe cea a profesorului ca modelator de personalităţi, care lucrează într-o manieră particulară cu fiecare student pentru a-l ajuta să dobândească deprinderile şi cunoştinţele de care este interesat, şi care moderează discuţiile şi activităţile într-o manieră care ajută studenţii să colaboreze pentru a atinge în mod colectiv obiectivele generale ale cursului. Sistemul Moodle oferă un cadru pentru dezvoltare şi utilizare de materiale şi metode moderne de lucru, dar şi de adoptare a unei pedagogii ce stimulează creativitatea.

1educat – portalul ofertei de cursuri: www.1educat.ro 1educat este un portal specializat în prezentarea ofertelor de cursuri, promovând perfecţionarea în anumite domenii de interes general. Conţine informaţii utile despre planificarea carierei şi mediului educaţional, precum şi numeroase resurse, dispunând şi de un asistent online.
Are următoarele secţiuni:

1. Oferta de cursuri – sunt prezentate oferte de cursuri din domenii ca: economic, sociouman, IT&C (Information Technology and Communications), limbi străine, calificare. Este descris modul de alegere a unui curs, sunt prezentate cursurile online gratuite, există un program special de consiliere, se poate consulta piaţa locurilor de muncă sau se afla cum se redactează un CD. Această secţiune prezintă şi câteva aspecte negative: unele cursuri, informaţii despre anumite domenii, cursuri sau furnizori de instruire lipsesc, ele existând doar cu titlul (exemplu: proprietate intelectuală).

2. Planificarea carierei – sprijină pe cei aflaţi în procesul de consolidare a carierei oferind detalii despre: • managementul carierei – ajută în alegerea unei cariere optime, în condiţiile în care condiţiile pieţei de muncă se schimbă; • consilier de carieră – stabileşte obiectivele de carieră, abilităţile şi aptitudinile necesare; • programe de consiliere – clasic sau online; • societăţi de plasare – oferă adrese Web ale celor mai importante societăţi de plasare din ţară, locuri de muncă, burse, studii în străinătate;

3. Editor – secţiune destinată publicaţiilor educaţionale;

4. Mediul educaţional – cuprinde ştiri, informaţii, legi, ordonanţe, acte normative din domeniul educaţiei. Fig. 1 – 1educat – portalul ofertei de cursuri: www.1educat

Proiectul Şcoala Online: http://www.e-scoala.ro/ Proiectul Şcoala Online oferă resurse gratuite
utile elevilor, studenţilor, profesorilor, persoanelor dornice de instruire şi informare: dicţionare, biblioteci, eseuri, referate, cursuri, consiliere pentru e-learning şi altele.

Acest site este conceput pentru a fi o platformă deschisă, oricine putând să contribuie la dezvoltarea şi la distribuirea lui pe Internet. A fost realizat prin colaborarea unei echipe formate din elevi, studenţi şi profesori .

Scopul Şcolii Online este sporirea eficienţei procesului de învăţare în şcoli prin oferirea de informaţii ce vin în sprijinul sau completarea celor predate la clase, punerea la dispoziţia profesorilor a unor modalităţi moderne de predare şi evaluare, încurajarea comunicării pe teme didactice prin intermediul forumului. Printre cele mai importante şi utile secţiuni amintim: lecţii virtuale, referate online, jocuri, download gratuit a unor prezentări didactice multimedia şi programe, forum sau ajutor în utilizarea sitului. Având un aspect clar şi atractiv, conţinutul sitului se îmbogăţeşte permanent cu ajutorul numeroşilor colaboratori, oricine putând să adauge noi referate sau programe cu caracter cultural sau educaţional. Trebuie subliniat, însă, că realizatorii sitului nu garantează corectitudinea tuturor informaţiilor. De asemenea, ar fi de dorit un design uniform al lecţiilor din diverse domenii, precum şi îmbunătăţirea designului paginii principale.

eTwinning este un program educațional care pune la dispoziția tuturor cadrelor didactice din Uniunea Europeană un mediu virtual și instrumente online pentru derularea de proiecte școlare. Portalul eTwinning (www.etwinning.net) este disponibil în 25 de limbi europene și oferă oportunități deosebite oricărui profesor să găsească parteneri pentru proiecte, să participe în grupuri, ateliere de lucru, evenimente, camere ale profesorilor și seminarii de formare, să progreseze, să fie la curent cu ultimele noutăți, să beneficieze de sprijin și de resurse puse la dispoziție de alți utilizatori ai platformei.

Învățarea interactivă, colaborarea cu elevi din alte școli similare europene, exersarea limbilor străine, dezvoltarea gândirii critice, a abilităților TIC și a lucrului în echipă sunt doar câteva din avantajele pe care le are un elev implicat într-un proiect eTwinning.

O echipă alcătuită din specialiști TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație și ISE- Institutul de Științe ale Educației, a derulat o cercetare pe tema implicării profesorilor din școlile românești în programul eTwinning. Proiectele eTwinning nu sunt doar niște activități în sine, ci produsele lor sunt integrate și valorificate mai departe de către participanți pentru îmbunătățirea calității în educație. De fapt, cerințele actuale sunt de a integra în curriculum-ul obligatoriu proiectele colaborative online eTwinning, deci trebuie să crească numărul celor care implementează astfel de parteneriate.

Concluzii

Beneficiile platformei eTwinning pentru elevii implicați în proiecte on-line de învățare prin colaborare la nivel european sunt foarte mari datorită unor factori cum ar fi: oportunitatea de a interacționa cu elevi și profesori din alte țări europene, suport didactic și tehnologic oferite de portal la cele mai înalte standarde europene, instrumente inovatoare de lucru, abordare inter și transdisciplinară a temelor alese, munca în echipă, stimularea interesului și a gândirii critice, ocazia de a purta un dialog constructiv, aprofundarea cunoștințelor, valorificarea aptitudinilor și a creativității participanților.

BIBIOGRAFIE:

http://www.e-scoala.ro/ Proiectul Şcoala Online etwinning.ro/eTw_RO12_raport_preliminar.pdf
www.1educat www.edu.ro

CALCULATORUL – PARTENER ÎN PROCESUL DE ÎNVĂŢĂMÂNT – PAS PENTRU OPTIMIZAREA ÎNVĂŢĂRII

Profesor Înv Primar Chiroşcă Angela
Şcoala Gimnazială Nr. 29 Galaţi

Profesia didactică are o dimensiune puternică, nu poate fi intuitivă sau artizanală, dar nici nu poate fi construită numai din cunoştinţe şi competenţe, ci şi atitudini şi valori.

Cadrul didactic este un bun cunoscător al domeniului şi al didacticii disciplinei pe care o predă, ceea ce înseamnă că are capacitatea de a prelucra, structura şi de a face accesibile cunoştinţele transmise, de a forma abilităţi, ţinând cont de particularităţile de vârstă individuală şi de grup ale elevilor. Acesta proiectează şi aplică strategii didactice eficiente şi atractive în raport cu scopurile şi conţinuturile propuse.

O problemă importantă în învăţământ o reprezintă eficientizarea procesului de predare. Noile tehnologii pentru tratarea şi transmiterea informaţiilor influenţează în toate sferele de activitate maniera de a comunica şi de a interacţiona. La nivelul învăţământului problema esenţială o constituie înţelegerea corectă a acestor resurse educaţionale. Ele pot fi un instrument eficient în predare, învăţare; nu elimină rolul cadrului didactic, ci îmbogăţeşte instrumentele pedagogice în concordanţă cu finalităţile fiecărui ciclu de învăţământ. Printr-o utilizare simplă se permite dezvoltarea unei culturi a informaţiei info-cultura, constând din cunoaşterea posibilităţilor oferite de calculator.

Utilizarea platformei AEL este marcată de o vastă extindere a ariei de acoperire specifică domeniului educaţiei:

- suport multi-lingvistic şi regional: AEL este uşor de transpus într-o altă limbă şi uşor de reconfigurat;
- rolurile, grupurile, utilizatorii şi drepturile de acces asociate sunt uşor de administrat;
- oferă un sistem de operare care este periodic upgradat;
- module de lecţii care tratează interactiv diverse subiecte din programa şcolară;
- testează şi evaluează elevii, realizând o monitorizare inteligentă în funcţie de nivelul de pregătire al fiecăruia;
- accesul nelimitat la informaţie prin Internet sau baze de date proprii (cum ar fi dicţionarele, care afişează definiţii la o simplă selectare a unui cuvânt);
- realizează administrarea resurselor clasei/şcolii, contribuind punctual şi global la organizarea eficientă a programului şcolar;
- este un cadru de desfăşurare a unei strategii, pe care o stabileşte profesorul, el utilizează module-momente de lecţie furnizate de pachetul AEL, fiecare moment fiind, de fapt, un soft educaţional de un anume tip;
- realizarea de proiecte comune ale elevilor şi profesorilor lor.

În ceea ce priveşte rolul formativ al informaticii în cadrul procesului de învăţământ, trebuie să fie menţionate următoarele două aspecte:

- utilizarea calculatorului electronic ca instrument didactic în desfăşurarea procesului de predare-învăţare;
- obiectivul propus nu poate fi realizat decât dacă utilizarea calculatorului, ca instrument didactic, se realizează în contextul folosirii unor strategii didactice adecvate.

Atunci când se proiectează demersul didactic prima întrebare pe care şi-o pune educatorul este: „Ce obiective urmărim în continuare?" Se stabilesc strategiile didactice pentru realizarea integrală a obiectivelor propuse precum şi mijloacelor ce urmează a fi folosite. Etapele în proiectare sunt:

- formularea clară a obiectivelor;

- realizarea sarcinilor de lucru pentru elevi care să permită formarea /dezvoltarea comportamentelor prevăzute ca obiective;

- structurarea unei strategii prin definirea specificului unei secvenţe;

- alegerea optimă a tehnologiei pentru fiecare secvenţă. În această etapă va fi realizat soft-ul necesar;

- stabilirea modului de evaluare.

Educatorul trebuie să ştie modul în care Tehnologia informaţiei poate fi folosită pentru atingerea obiectivelor, metode de evaluare a progresului la disciplină, metode de evaluare a reuşitei lecţiei, impactul pe care îl are tehnologia informaţiei în cadrul lecţiei. Introducerea calculatorului în procesul de învăţământ, măreşte calitatea învăţării şi permite includerea noţiunilor într-un corp coerent de informaţii. Algoritmizarea, modelarea, simularea sunt metode de învăţare programată ce permit realizarea lecţiilor asistate pe calculator.

Calculatorul poate fi folosit în procesul integral sau în anumite momente ale lecţiei. El nu înlocuieşte educatorul, ci preia funcţii din activitatea de instruire precum şi momente din munca elevului. Instruirea asistată pe calculator se poate folosi la majoritatea disciplinelor: limba română, limbi străine, matematică, istorie, geografie, cunoaşterea mediului, muzica, educaţie fizică. Utilizând elementele informatice, se pot realiza prezentări computerizate, de exemplu cu ajutorul aplicaţiilor POWER POINT etc.

Eficienţa calculatorului în activitatea de predare-învăţare este determinată de metodologia folosită de cadrul didactic pentru integrarea acestuia în activitatea didactică. Atât succesele, cât şi insuccesele în pregătirea teoretică şi practică a elevilor, sunt determinate, în buna parte şi de modul în care fiecare cadru didactic ştie să folosească potenţialul didactic al mijloacelor de învăţământ.

Evoluţia soft-urilor, de la aspectul predominant de verificare, testarea cunoştinţelor, către aspecte mai complexe, care asigură contexte semnificative pentru învăţare, modifică aria de activităţi a profesorului cantitativ, dar şi calitativ.

Una dintre modificările majore aduse de intervenţia calculatoarelor în învăţământ este şi schimbarea de paradigmă, de la centrarea pe profesor, la centrarea pe elev. Prin răspândirea şi diversificarea IAC, rolul dascălului suferă modificări. Treptat, profesorul se degrevează de activităţi de rutină, dar sarcinile lui se amplifică prin aceea că trebuie să conceapă şi să realizeze mici programe adaptate cerinţelor disciplinei pe care o predă şi adaptate totodată şi la cerinţele procesului educativ.

În noile medii de învăţare, toţi elevii beneficiază de acces la aceleaşi surse de informaţii, încât se poate spera asigurarea unor şanse egale de educaţie. Cu toate că elevii mei locuiesc în mediul rural, au nevoie de iniţierea, cunoaşterea, înţelegerea lucrului cu calculatorul, în vederea dezvoltării spiritului inventiv şi creator. Mediul rural a început să simtă nevoia de modernizare, de intrare în era informaţională. Cultivarea sensibilităţii copiilor, a dorinţelor de cunoaştere, folosirea unor programe în care se pot repeta sau chiar aplica cunoştinţe din discipline diferite, vor duce la un comportament civilizat, la dezvoltarea bagajului de informaţii.

Elevul devine unul dintre constructorii propriei cunoaşteri, dobândind un rol care, chiar şi în trecutul apropiat, îi era necunoscut. Sigur acesta vine nu numai cu avantajele evidente ci şi cu responsabilităţi, pentru că centrul noii educaţii este responsabilizarea, descoperirea timpurie a importanţei actului educaţional care se transformă din dogmă în proiect liber consimţit la care elevul participă activ îmbinând acumularea de informaţii cu dobândirea unor abilităţi precise care să îi dea posibilitatea să caute, să descopere, să investigheze, să acumuleze, oferindu-i o bază puternică pentru societatea în care urmează să trăiască.

Dinamica noilor metode de învăţare este fundamental alta, elevul este învăţat cum să înveţe adaptând mijloace propuse de propriile capacităţi şi abilităţi, este deprins mai degrabă să caute informaţia, folosind algoritmi precişi, decât să o reţină fără discernământ. Întrebarea pe care, probabil, mulţi dintre noi o pun în acest context este dacă într-adevăr este nevoie de aceste

schimbări majore, structurale, care pot genera probleme de adaptare a unor categorii de profesori sau elevi.

Răspunsul este dat chiar de societatea spre care ne îndreptăm. Societatea informaţională nu mai este o previziune de viitor, ci o stare de fapt a prezentului, rămâne la latitudinea fiecăruia cât de repede va şti să facă parte cu adevărat din ea şi aceasta nu numai ca o cerinţă exterioară impusă, ci ca o necesitate individuală de armonizare.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerchez E. Sisteme de calcul. Editura L&S Informat, Bucureşti, 1998.
- Cerghit I. Metode de învăţământ. E.D.P., Iaşi, 1996.
- Ionescu C. Metodica predării informaticii. Universiteta Babeş-Bolyai, Cluj, 1998.

http://www.immromania.ro/servicii

PROIECT EDUCAŢIONAL

prof. dr. Mariana-Florica Anton
Colegiul Național „Vasile Alecandri”, Galați

PROIECT EDUCAŢIONAL
vizând soluții pertinente pentru optimizarea relațiilor
instituite între elev-profesor-părinte
şi pentru facilitarea parteneriatului educațional

Titlul proiectului: „**DIN SUFLET DĂRUIM**”

Inițiator şi coordonat de proiect:

- prof. dr. Mariana-Florica ANTON, Colegiul Național „Vasile Alecandri”, Galați

Argument:

- Societatea modernă, dincolo de avantajele tehnologismului, își are și numeroase efecte negative asupra individului. Din dorința de a se specializa în numeroase domenii, elevii tind să se îndepărteze de la valorile spirituale, alunecând adesea către egoism şi egocentrism. Tot mai frecvent, problemele de ordin social aduc părinții în imposibilitatea de a fi părtaşi la dorințele şi aspirațiile copiilor. Privită din această perspectivă, contemporaneitatea reclamă o anumită îndepărtare a elevilor de la toleranță, întrajutorare, solidaritate cu cei aflati în nevoie. În aceste condiții, nu trebuie uitat faptul că elevii dispun de un potențial afectiv major, care se cere însă orientat, deopotrivă de profesor şi părinte, către cunoaştere de sine şi comunicare. Cele trei componente ale acestui parteneriat dispun de dorința optimizării relațiilor elev-profesor-părinte.

Motivație:

- Într-o societate „egocentristă”, omul uită că trăieşte în comuniune cu alți semeni şi că, adesea, alături de el, sunt mulți cei ce ce au nevoie de înțelegerea şi sprijinul său. Prin urmare, astăzi, mai mult ca oricând, trebuie să învățăm să ne acceptăm, să învățăm să respectăm principiile democrației autentice, pentru că numai împreună vom reuşi să coexistăm într-o societate democratică europeană. Mai mult decât atât, elevul trebuie să fie orientat și sprijinit în a vedea și susține pe cei aflați în nevoie.

Scopul proiectului :

- Constituirea unui grup partenerial care să promoveze valori comune la nivelul partenerilor implicați: elevii clasei a IX-a H – Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, familiile elevilor, cadre didactice ale colegiului şi reprezentanți ai Asociației X - Galați;
- Strângerea de fonduri, cu scopul de a sprijini material nevoile copiilor cu autism;
- Promovarea dialogului şi a comunicării între elevii clasei, părinții acestora şi profesorii clasei prin diverse activități comune;
- Educarea elevilor în spiritul toleranței, întrajutorării, comunicării şi cunoaşterii de sine.

Obiective:

- să stimuleze capacitatea creatoare a elevilor prin organizarea de activități, de tip expoziție, vernisaj, cu materiale realizate în activități comune;
- să stimuleze dorința de afirmare a elevilor prin activități artistice de tip spectacol, în prezența părinților, profesorilor, în şcoală şi în exteriorul şcolii.
- să desfăşoare o serie de acțiuni comune care să valorizeze calitățile şi aptitudinile elevilor;
- să conştientizeze afectivitatea de grup - ca suport al prieteniei;
- să dovedească solidaritate cu cei aflați în nevoie, un comportament atent, tolerant, civilizat;

Grupuri țintă:

- elevii clasei a IX-a H, Colegiul Naţional „Vasile Alecsandri” Galați;
- parintii elevilor clasei a IX-A H;
- profesorii Colegiul Naţional „Vasile Alecsandri” Galați.

Beneficiari:

- copiii cu autism, afiliați Asociției X - Galați;
- elevii şi cadrele didactice ale Colegiului Național „Vasile Alecsandri” - Galați.

Activități:

- popularizarea evenimentului în cadrul calendarului propus;
- organizarea unui spectacol caritabil, pentru a sprijini financiar copiii cu dizabilități din spectrul autist, afiliați Asociației X - Galați;
- expoziții de fotografie, desene şi lucrări;
- Popularizarea activității pe rețele de socializare on-line.

Obligatiile partenerilor:

- Cele trei părți partenere, elevi-părinți-diriginte, se obligă să acorde atenția cuvenită acțiunilor propuse în calendarul parteneriatului.

Data și locul desfăşurării activității:

- stabilite de conducerea Colegiului Național ”Vasile Alecsandri”- Galați.

Modalitati de evaluare:

- chestionare pentru elevii, profesorii şi părinții implicați;
- mape tematice;
- acordarea de diplome pentru persoanele evidențiate în cadrul activităților comune.

Resurse materiale şi financiare

- fonduri adunate prin contribuția părinților;
- sponsorizări.

Resurse umane implicate:

- dirigintele clasei a IX-aH - prof.dr. Mariana-Florica Anton;
- conducerea Colegiului Național „Vasile Alecsandri” - Galați;
- elevii clasei a IX H - Colegiului Național „Vasile Alecsandri” - Galați;
- părinții elevilor clasei a IX-a H;
- reprezentanții Asociației X - Galați.

Activități de informare şi documentare:

- întâlniri tematice elevi - profesor diriginte -parinți;
- întâlniri cu reprezentații Asociației X – Galați.

Mediatizarea:

- afişe, pliante, postere tematice;
- informare pe rețelele de socializare on-line.

Diseminarea:

- realizarea de albume foto;

- realizarea de panouri / planșe tematice;
- informare pe rețele de socializare on-line;
- Prezentarea rezultatelor proiectului în cadrul ședințelor consiliului profesoral al școlii și în cadrul ședințelor cu părinții elevilor clasei a IX-a H - de la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați.

AVANTAJELE PROIECTĂRII DEMERSULUI DIDACTIC PE BAZA UNITĂŢII DE ÎNVĂŢARE ÎN AVANTAJUL ŞI ÎN FOLOSUL ELEVULUI

Prof.Ionescu Larisa
Liceul Teoretic "Traian Vuia" Făget

O unitate de învăţare reprezintă o structură didactică deschisă şi flexibilă,care are următoarele caracteristici:

- determină formarea la elevi a unui comportament specific, generat prin integrarea unor competenţe specifice;
- este unitară din punct de vedere tematic;
- se desfăşoară în mod sistematic şi continuu pe o perioadă de timp;
- se finalizează prin evaluare.

Elementele esenţiale ale proiectării unei unităţi de învăţare sunt:

- Conţinuturi: apar inclusiv detalieri de conţinut necesare în explicitarea anumitor parcursuri, respectiv în cuplarea lor la baza proprie de cunoaștere a elevilor.
- În rubrica Competenţe specifice se trec simbolurile competenţelor specifice din programa şcolară
- Activităţile de învăţare pot fi cele din programa şcolară, completate, modificate sau chiar înlocuite de altele, pe care profesorul le consideră adecvate pentru atingerea obiectivelor propuse.
- Rubrica Resurse cuprinde specificări de timp, de loc, forme de organizare a clasei, material didactic folosit etc.
- În rubrica Evaluare se menţionează instrumentele sau modalităţile de evaluare aplicate la clasă.

Finalul fiecărei unităţi de învăţare presupune Evaluare sumativă.

Conceptul de unitate de învăţare are rolul să materializeze conceptul de demers didactic personalizat, flexibilizând proiectarea didactică şi definind în acest sens pentru practica didactică premise mai bine fundamentate din punct de vedere pedagogic.

Identificarea unei unităţii de învăţare se face prin tema acesteia. Stabilirea temei de către profesor pe baza lecturii programei, utilizând surse diverse, este primul pas în identificarea unităţilor de învăţare în care va fi împărţită materia anului şcolar, respectiv, în organizarea unu demers didactic personalizat.

Temele sunt enunţuri complexe legate de analiza scopurilor învăţării, formulări fie originale, fie preluate din lista de conţinuturi a programei, sau din manual formulări care reflectă din partea profesorului o înțelegere profundă a scopurilor activităţii sale, talent pedagogic, inspiraţie, creativitate.

Activităţile de învăţare se construiesc prin corelarea competenţelor cu conţinuturile şi presupun orientarea către un anumit scop, redat prin tema activităţii. In momentul propunerii lor spre rezolvare elevilor, activităţile de învăţare vor fi transpuse într-o anumită formă de comunicare inteligibilă nivelului de vârstă.

Într-o abordare pragmatică, resursele cuprind acele elemente care asigură cadrul necesar pentru buna desfăşurare a activităţilor de învăţare. Astfel, profesorul va menţiona în această rubrică forme de organizare a clasei (tipuri de interacţiuni ale resurselor umane), mijloace de învăţamant, alocarea de timp, precum şi orice alte elemente pe care le consideră utile în derularea scenariului didactic.

In condiţiile noului curriculum, lectura programei şi a manualelor nu mai este în mod obligatoriu liniară. Programa trebuie parcursă în mod necesar de către toţi , dar ea, ca şi manualele se pliază unei citiri personale şi adaptate.

Asupra conţinuturilor programei profesorul poate interveni prin regruparea lor sub temele unităţilor de învăţare pe care le-a stabilit.

SĂ VEDEM COPILUL ÎNAINTE ȘI DINCOLO DE TESTE ȘI NOTE

Bucur Violeta-Simona
Școala Gimnazială Nr. 4 „Elena Donici Cantacuzino”, Pucioasa

Motto: „Nu există învățare semnificativă fără o relație semnificativă.”
(Dr. James Pierpont Comer)

Întoarcerea la școală în acest an, în bănci și în curtea școlii, a fost trăită cu bucurie de elevii mei de la gimnaziu, dornici să-și revadă colegii și prietenii, să comunice, să interacționeze. Privindu-i, ascultându-i și interacționând cu ei în cadrul lecțiilor și al recreațiilor, i-am redescoperit, observând însă că mulți dintre ei au devenit mai nesiguri, mai puțin rezilienți, întâmpinând dificultăți în gestionarea emoțiilor și a relațiilor cu ceilalți, ceea ce le afecta și randamentul în privința învățării. Mai mult, la elevii de clasa a VIII-a, această stare de fapt era agravată de presiunea examenului.

Încercând să descopăr cum pot să facilitez elevilor mei o învățare semnificativă în acest context, bucuria cu care ei au revenit la școală mi-a reamintit faptul că învățarea, deși este un proces profund individual, nu poate avea loc în afara interacțiunilor umane, a dialogului și a schimbului de experiență, școala fiind nu numai un loc pentru educaţie academică, ci şi pentru învăţarea abilităților sociale şi emoţionale. În acest context, aș fi putut înregistra progres cu elevii mei în privința competențelor academice fără să acord atenție competențelor de viață?

Când ne confruntăm cu provocări, creierul nostru este activat pentru a învăța lucruri noi atâta timp cât există o bază de siguranță, apartenență și încredere. Învățarea începe cu relațiile sociale, iar școala este unul dintre mediile în care acestea se construiesc. Pentru un copil, învățarea fără presiune și cu sprijin înseamnă să aibă un profesor nu numai bine informat și format, ci și care să-i demonstreze în mod repetat că își face timp să înțeleagă cine este el și că face în mod constant ceea ce i-a spus că va face, un profesor care să-i dea încredere și să-l facă să se simtă în siguranță. Înseamnă să aibă sprijinul social al unui grup de colegi care sunt la fel de implicați, care colaborează și învață lucruri diferite unul de la altul.

Având în vederea aceste aspecte, înainte de a-mi implica elevii în rezolvarea unor sarcini de lucru provocatoare pentru dezvoltarea competențelor academice, era necesar să desfășor activități care să răspundă nevoilor de bază ale acestora. Expresia „Maslow înainte de Bloom” este ilustrativă în acest sens, evidențiind faptul că acele activități prin care se acordă atenție nevoilor sociale și emoționale ale elevilor pregătesc creierul acestora pentru învățare, astfel încât să fie mai capabili să recepteze și să proceseze lecțiile. Cu alte cuvinte, concentrându-mă pe conținutul programei de examen și pe îmbunătățirea procesului colectiv pentru a produce mai multă învățare și obținerea de note bune la examen, riscam să pierd din vedere copilul și demersul lui pentru realizarea sensului învățării și construirea motivației.

Centrarea pe pregătirea elevilor pentru teste, pe creșterea performanțelor la testele standardizate, pe simptomele rezultatelor școlare slabe fără să se țină cont de cauzele care au stat la baza acestora este considerată de Peter Senge o presiune enormă, stresantă și inutilă: „atunci când directorii și profesorii se concentrează asupra unor probleme înguste și pragmatice, precum managementul clasei, scăderea absențelor și creșterea ratei de absolvire, respectiv ridicarea notelor la teste, elevii ar putea internaliza aceste viziuni sărăcite și ar putea trăi sub niște orizonturi îngustate inutil. Creșterea notelor și oferirea unor spații de învățare sigure reprezintă scopuri legitime, însă acestea nu au puterea unei viziuni extinse, personale sau comune, în calitate de forță care să acționeze asupra îmbunătățirii școlilor” (Peter Senge, 2016, pg. 39). Evidențiind faptul că „învățarea autentică apare în contextul vieții noastre”, acesta apreciază că „impactul pe termen lung al lucrurilor noi pe care le învățăm depinde de relațiile pe care le au acestea cu lumea din jurul nostru”, iar „fiecare relaționare din viața unui copil prezintă o potențială experiență de învățare”.

Altfel spus, relațiile puternice cu profesorii îi ajută pe elevi să-și dezvolte abilitățile cognitive de care au nevoie pentru a învăța și a prospera. Relațiile și experiențele sunt cele care conduc dezvoltarea creierului. Dacă copiii au experiența adversității, vor avea o dezvoltare inegală a abilităților fundamentale vieții sociale, cum ar fi autoreglarea, abilități de relaționare care sunt premise pentru abilități mai complexe, cum ar fi perseverența și autonomia. Aceștia sunt copiii care riscă să rămână din ce în ce mai în urmă.

Știința învățării și dezvoltării ne spune că școala trebuie să se organizeze pentru relații puternice, pozitive. Când există o relație puternică între un profesor, un mentor sau un consilier școlar și un copil, bazată pe atașament, încredere și deschidere către gândirea critică și rezolvarea de probleme, efectele experiențelor adverse pot fi minimizate, constituind lecții de viață pentru un copil și ajutându-l să devină autonom în învățare. Acest aspect este confirmat și de psihiatrul pentru copii Pamela Cantor într-un interviu publicat pe site-ul Edutopia în 2019: „atunci când suntem capabili să combinăm dezvoltarea socială, emoțională, afectivă cu cea cognitivă, creăm mult mai multe interconectări în creierul în curs de dezvoltare, care le permit copiilor să accelereze învățarea și dezvoltarea."

Așadar, din această perspectivă, ultimul an școlar a reprezentat o bună ocazie să ne reamintim abilitățile de care elevii noștri au nevoie în această lume imprevizibilă (de exemplu, adaptabilitatea, reziliența, luarea deciziilor în cunoștință de cauză, rezolvarea creativă a problemelor) și să ne determine să ne facem timp pentru a integra învățarea socială și emoțională în mediul academic, în vederea împlinirii scopului educației și a misiunii de dascăl.

Bibliografie

- Senge, P., McCabe, N.C, Lucas, T., Smith, B., Dutton, J., Kleiner, A. *Şcoli care învață: a cincea disciplină aplicată în educație*. București: Editura Trei, 2016.
- *The Science of Learning and Development*. 2019. https://www.edutopia.org/video/science-learning-and-development , accesat pe 24.06.2021

RELAȚIA EDUCATOR – EDUCAT

Prof. Trifan Gina
Liceul Tehnologic "Elena Caragiani", Tecuci

Educația reprezintă astăzi modalitatea prin care societățile moderne îți pot asigura dezvoltarea pe termen mediu și lung. Puterea cuvântului rostit este incontestabilă.

Elevii au o curiozitate nativă pentru nou și un interes constant pentru performanță și carieră. Fenomenele de dezangajare întâlnite la elevi sunt explicabile în mare parte prin nepracticarea discrepanței, a spectaculozității prezentării problematicilor și adevărurilor științifice.

Relația educator – educat constituie una din problemele majore ale învățământului contemporan și se impune mai mult ca oricând luarea în considerare a acestei relații pe fondul căreia se realizează sarcinile complexe ale formării personalității elevului.

În viziunea pedagogiei moderne aceasta relație este concepută ca fiind una de mare complexitate în care personalitatea elevului este educată de personalitatea educatorului, de aceea este necesară o aborădare interpersonală plurisubiectuală, dialogată, a interacțiunii pedagogice, capabilă să asigure nu numai dimensiunea informațional – operațională a transmiterii de cunoștințe ci și dimensiunea umană, psihosocială, a creșterii și coevoluției în comun a partenerilor de interacțiune: profesorul și elevii.

Cadrul didactic nu mai reprezintă doar persoana care propune conținuturi, dă lecții, formează sarcini, are anumite conduite, ci are rolul de a stimula și întreține activismul investigator, de a crea condițiile în care elevul să descopere și să își pună probleme, să contribuie la stimularea activității și angajării acestuia în procesul propriei formări.

Stimularea și menținerea interesului elevilor în timpul procesului educativ necesită competențe deosebite.

Cadrul didactic este o personalitate care ajută la formarea altor personalități. Percepția, limbajul, inteligența, atenția, motivația, atitudinile și abilitățile sale se structurează și se orientează în sens pedagogic, mediind realizarea conduitei de instruire și educare: transmiterea de cunoștinte, formulare a unor instrucțiuni și indicații, oferire de răspunsuri, punere de întrebări, stimulare și încurajare, motivare, organizare și coordonare a activității de invățare, control, corecție, evaluare.
O relație eficientă între profesor și elev conduce la înțelegerea și acceptarea din partea elevului a mesajului. Elevului trebuie să i se ofere posibilitatea de a acționa, de a adresa întrebări, de a formula păreri personale.

Există moduri de abordare care duc la eficientizarea relației, dar există moduri care au efect opus.

Pentru contemporaneitate, a fi pedagog înseamnă, înainte de toate să știi să explici, să etalezi clar în fața elevilor un anumit conținut, să clarifici și să rezolvi metodic sarcini didactice, să-i motivezi și să îi încurajezi pe elevi să participe activ la activitatea educațională. În activitatea didactică acest lucru presupune să folosești tehnici verbale și nonverbale prin care să îl convingi pe elev că învățarea aduce bucurie și este benefică pentru educația și formarea lui.
Personal aplic câteva metode de motivare a elevilor:

- Întrebări fulger cu notă contra-conometru
- Măști de culoare neagră pe care elevii le adoră
- Planificarea activităților de la începutul orei
- Colectarea informațiilor de pe internetul din telefonul personal
- Elevii avansați primesc sarcini de colaborare cu colegii care au lacune pentru recuperare
- Probe de autocunoaștere prin intermediul colegilor

De-a lungul experienței mele didactice am observat că un elev motivat este cel care:

- Este în permanență încurajat să își depășească limitele, spunându-i că ești sigură că va reuși dacă își dorește acel lucru.

- Este scos din mediul școlar obișniuit prin participarea la concursuri, conferințe, olimpiade
- Este antrenat în activități practice – sunt mulți elevi care au prezență 100% la orele de instruire practică sau laborator față de prezența la orele de curs unde participă selectiv
- Lucrează pe grupe cu elevi care au stiluri de învățare diferite (Am încercat să formez grupe de elevi cu același stil de învățare și, alteori grupe de levi cu stiluri diferite. Rezultatul a fost mai spectaculos la grupele mixte, elevii fiind mai motivați.)
- Este interesat prin stilul de lucru de îmbogățirea cunoștințelor la numite teme și își manifestă continuu setea de cunoștere, dorind să făcă, să știe, să afle răspunsuri și chiar să fie dirijat pentru descoperierea răspunsului

La clasa pe care o manageriez ca diriginte(clasa a X-a) în această perioadă am două exemple de elevi de elevi demotivați:

- Unul dintre ei, care locuiește într-o comună unde internetul este foarte slab, este dezamăgit total de orele online deoarece spune că nu înțelege așa aproape nimic. El a avut a doua medie din clasă anul trecut iar acum la finalul semestrului I era corigent la 2 discipline.

Am invitat pe mama lui la școală și în urma discuțiilor purtate cu dânsa mi-a zis că ar vrea să îl retragă de la cursuri pentru că ”nu face față”. După discuții purtate cu psihologul și conducerea școlii, elevul a primit o tabletă cu internet, iar eu am rugat-o pe mama lui să îl supravegheze vreo 2 – 3 săptămâni la ore. Deja situația s-a îmbunătățit.

- Al doilea elev, care provine dintr-o familie cu venituri modeste, s-a angajat în comnuna lor la un dezvoltator în domeniul construcțiilor. Așadar, ”a dat de gustul banului” și nu mai intra la ore, nu făcea teme, proiecte, nimic nu era mai interesant la școală decât banii câștigați, bani cu care dorește să își cumpere o motocicletă.

Elevul locuiește la 30 km de Tecuci. M-am deplasat la domiciliul lui și acolo am descoperit că avea laptop, tabletă și telefon deși el zicea că are doar telefon. Deasemenea tatăl elevului care ”muncea cu ziua”, habar nu avea de activitatea elevului, mama fiind cea care ascundea anumite lucruri de frică să nu fie bătut băiatul. Tatăl, dezamăgit, i-a zis că își dorește pentru el mai mult decât a făcut el, să îl vadă cu diplomă de liceu, cu permis de conducere și să nu fie slugă, ca el toată viața.

Avem nevoie să convingem când educăm copiii, când ne adresăm superiorilor, în discuțiile cu colegii, cu elevii, cu părinții, când trebuie făcută o declarație sau când se încearcă evitarea/soluționarea unui conflict.

Comunicarea didactică are drept model intenția de a modifica personalitatea receptorului în sensul dorit și prefigurat de finalitățile educaționale propuse. Este vorba despre un proces complex de generare de comportamente durabile, motivate și integrate, sau de schimbarea unor atitudini și comportamente ale elevilor. Pentru realizarea acestor obiective se apelează la un ansamblu de canale și de proceduri care să facă mai profitabile intervențiile didactice.

Nu este suficient să fie enunțată o informație pentru ca aceasta sa influențeze comportamentul sau sursa enunțătoare sa fie atrăgătoare. Dacă un cadru didactic dorește cu adevărat să îl influențeze pe elev va trebui să își propună în mod explicit atingerea acestor finalități.

Puterea exercitată de comunicare în calitatea ei de factor de influențare a celuilalt este indiscutabilă, de aceea se pare că dimensiunea convingerii și dimensiunea persuasiunii sunt cele două laturi inseparabile ale unui proces de comunicare didactică.

Oamenii nu se nasc cu convingeri ci trebuie să și le formeze, aceasta formare începe de la vârste fragede și continuă pe parcursul întregii vieți, astfel că unii dintre primii formatori de convingeri sunt cadrele didactice.

Biliografie:

1. Banea., S., Morarasu., V., C., Ghid de resurse practice pentru activitatea de consiliere si orientare a elevilor, Editura Performantica, Iasi, 2009
2. Bush., T., Romaniuc., L. (trad.), Podan., I. (trad.), Leadership si management educational. Teorii si practici actuale, Editura Polirom, Iasi, 2015
3. Nicola., I., Pedagogie, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1994

IMPORTANTA ACTIVITATILOR EDUCATIVE REALIZATE IN PARTENERIAT CU PARINTII

Dumbrava Celina Elena
Scoala Gimnaziala Nr.30 -Timisoara

Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea şi tipul relaţiilor copil-părinţi vor marca profund evoluţia viitoare a copilului (G. Mauco).

Parteneriatul pentru educaţie este un proces complex pentru ca presupune cooperarea şi armonizarea unor categorii foarte diverse care au sau nu legătură directă cu domeniul educaţiei. Pentru un parteneriat real şi eficient în educaţie sunt necesare schimbări axiologice, atitudinale şi comportamentale la nivelul partenerilor implicaţi profesor- parinte-elev.

Familia este grupul social responsabil de creşterea şi educaţia extraşcolară a copilului. Mediul familial are o influenţă importantă asupra copilului prin sistemele de valori proprii, prin relaţii interpersonale specifice, structura specifică de statusuri şi roluri.

Cunoaşterea şi înţelegerea familiei în calitate de partener în educaţia copiilor trebuie să fie o prioritate pentru şcoală, mai ales în contextul actual în care şi familia se confruntă cu adaptarea la schimbări sociale şi economice semnificative. Considerând familia principalul partener al şcolii trebuie să luăm în considerare următoarele aspecte:

trăsăturile generale care definesc familia
trăsăturile particulare ale fiecărei familii
rolul fiecărui membru în cadrul familiei şi statutul elevului în cadru familiei sale
beneficiile care decurg din colaborarea cu familia.

Cu toate că familia este un partener tradiţional al şcolii, totuşi există o serie de bariere şi disfuncţii în acest parteneriat cauzate de:

comunicarea ineficientă dintre şcoală şi familie;
mentalităţi, atitudini, prejudecăţi din partea cadrelor didactice sau a părinţilor;
interesul limitat al unora dintre părinţi pentru educaţia copiilor;
statutul social, nivelul de educaţie, situaţia materială precară din unele familii;
proliferarea familiilor dezorganizate sau aflate în segmente sociale defavorizate;
atenţie diminuată acordată copiilor datorită presiunii problemelor curente.

Pentru ca parteneriatul şcoală-familie să devină efectiv şi eficient trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

deschiderea conducerii şcolii către colaborare cu părinţii şi implicarea în atragerea efectivă a părinţilor;
proiectarea activităţilor de cooperare, colaborare, parteneriat pe o perioadă mai îndelungată;
multiplicarea şi diversificarea acţiunilor care să faciliteze cunoaşterea reciprocă între profesori şi părinţi;
creşterea rolului Comitetului de părinţi în calitate de interfaţă între şcoală şi comunitatea locală;
informarea permanentă a părinţilor cu privire la activităţile din şcoală şi modalităţile de colaborare;
editarea şi diseminarea unor materiale care sunt direct adresate părinţilor;
atragerea părinţilor în activităţi de formare şi dezvoltare a copiilor proprii;
organizarea unor activităţi specifice la care să participe şi părinţii cu aptitudini în domeniu;

diversificarea ofertei de servicii educaţionale pe care şcoala poate să le asigure părinţilor;

constituirea unor structuri asociative care să includă părinţi şi personal al şcolii.

Este necesar ca părinţii să îşi schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul şcolar, aceastea putând deveni un sprijin real în îmbunătăţirea relaţiei dintre părinte şi copil, părinte şi cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinţii sunt implicaţi elevii au performanţe mai mari la şcoală decât aceleaşi programe, dar în care părinţii nu sunt implicaţi”

Gradul de implicare al părinţilor în viaţa şcolară a copiilor lor influenţează şi rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinţii colaborează mai bine cu şcoala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educaţia nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv şcoala, dar nici părinţii; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părţi implicate. Reacţia scolii, ca instituţie de educaţie, formare si orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conţinutului, structurii și funcţiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, iniţiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raţionala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că şcolile de toate gradele sunt organizaţii responsabile pentru educaţia formala a copiilor și adolescenţilor. Şcolile care duc la bun sfârşit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunităţile. Când şcolile, familiile și comunităţile lucrează împreuna ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi pregătireapărinţilor pentru toate problemele ce le comportă această acţiune. În ceea ce priveşte relaţia şcoala-familie se impun deschideri oferite părinţilor privind aspectele şcolare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și scoală se poare realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorinţa de a ajuta elevii să aibă succes la şcoală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinţii, elevii și ceilalţi membri ai comunității se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esenţială în organizarea şcolii şi a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opţional sau o problemă de natura relaţiilor publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; perfecţiona abilităţile şcolare ale elevilor; îmbunătăţi programele de studiu și climatul şcolar; îmbunătăţi abilităţile educaţionale ale părinţilor; dezvoltă abilităţile de lideri ale părinţilor; conecta familiile cu membrii şcolii și ai comunităţii; stimula serviciul comunității în folosul şcolilor; oferi servicii şi suport familiilor şi crea un mediu mai sigur în şcoli.

ELEVUL, OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Lăcraru Marinela Angelica
Liceul Tehnologic ,,Pp. s. Aurelian ,,

Dincolo de bâlbâielile autorităților de pretutindeni, epidemia de Sars-Cov2 a pus în față societății, lacunele învățământului românesc.Autoritățile statului au fost nevoite să se arunce într-un scenariu de învățare online, pentru care știau prea bine, că nu suntem pregătiți, însa care părea singura soluție la acel moment. Abia atunci a scos la iveală sluțenia școlii românești. Azvîrlite peste noapte în apele tulburi ale învățării asistate de calculator, unitățile din învătământul preuniversitar și universitar deopotrivă au fost nevoite să invete sa inoate, ba chiar să o facă in contra current.Curentul era învolburat de decenii de programe sufocate de noțiuni abstracte, îndesate cu materie multă, adesea inutilă, menită sa pregătească elevii pentru examene, nicidecum pentru viață, de lipsa dotărilor adecvate secolului XXI și a cadrelor didactice calificate corespunzator pentru integrarea calculatorului în predare și evaluare.Autăritățile, Ministerul nu doar că nu a venit rapid cu modificari ale ROFUIP pentru a reglementa activitatea profesorilor și elevilor in condiții de învățare online, nici nu s-a mobilizat in vederea asigurării infrastructurii tehnice necesare, dar a mai venit si cu solutii pentru incheierea mediilor fara a tine cont de activitatea de pe cel de al doilea semestru, care începuse deja din ianuarie.

Rezultatele …. Încetineala Ministerului Educației continuă să producă efecte și acum, la luni bune de la declanșarea pandemiei când învatarea sincron, hibrid sau doar online nu doar că nu reșește să convingă, ci dă semne că va eșua lamentabil.

Dotarea unităților școlare s-a făcut târziu, prost, insuficient, iar in mediul rural, cu mici excepții, situația e de-a dreptul tragică, înverșunarea retrogradă cu care se respinge învățarea hibrid sau online pe care, aproape unanim, corpul profesoral si familiile elevilor o desființează ca inutilă.Deși nu cred că poate suplini învățarea din clasă, nici nu împărtășesc scepticismul colegilor mei cu privire la ineficiența studiului online. Platforma Google Classroom ii oferă profesorului acces nelimitat la resursele de pe Internet si o multitudine de aplicații pe care le poate folosi împreună cu elevii. Pe lângă temele care pot fi realizate în format electronic, aceeași platformă, dar si multe altele, cum ar fi Kahoot sau Quizzlet, pot fi utilizate nu doar pentru teste cu itemi obiectivi, dar si pentru învățare, nemaivorbind de variatele modele de table interactive, cum este Miro, care pot deveni instrumente excelente de studiu, tocmai fiindcă permit adaugarea de linkuri utile, fișe, înregistrări audio sau video, exerciții și texte.
nternetul oferă acces gratuit la o multitudine de aplicații ce pot fi instalate pe telefoanele mobile, astfel încât elevii din clase in timpul scenariului galben să poata interacționa cu cei de acasă, evitând astfel monotonia sau implicarea exclusivă a elevilor prezenți fizic la ore.

De moment ce instrumentele există, ce lipsește așadar? Poate viziunea de ansamblu. In egală măsura, profesorii si familiile trebuie să reușească mereu să înțeleagă cum va arăta lumea viitorului pentru care trebuie pregătiți acești copii.
Sistemul hibrid oferă tocmai această șansă, a unei modernizări rapide a metodelor de predare utilizate de profesori si a stimulării creativității ambelor părti, elevii si profesorii lor, micsorand in același timp prăstia care ii desparte pe Boomeri de Generatia X.Este important să ne asumăm a forma un elev care să cunoască instrumentele de învățare si cum poate dobîndi acces la ele (biblioteci virtuale, cursuri online, tutoriale, etc), după cum să recunoaștem ca la maturitate procesul de învățare este preponderent independent, iar formatorul ofera doar feedback și ghidare. Studiul asistat de calculator înseamnă formarea de competențe digitale care permit ulterior dezvoltarea altor competentț si abilități. Un elev familiarizat de timpuriu cu instrumentele oferite de

Google Suite, nu va avea probleme în a se adapta unui mediu universitar ce presupune mult lucru independent, sau pieței forței de muncă, atât de dinamică in zilele noastre.

In plus, odata descoperite resursele infinite ale studiului online, de ce am exclude alfabetizarea elevilor aflati in zone defavorizate sau a celor care nu beneficiaza de personal calificat, asa cum este mult prea des cazul in mediul rural? Departe de mine ideea de a ne închina studiului asistat de calculator ca unui salvator al școlii românești. Pentru ca acesta să funcționeze este necesar ca toate forțele statului si societății să conlucreze. Autoritățile locale, responsabile pentru dotarile tehnice, au datoria de a o face transparent, la costuri mici si cu tehnica, softuri si programe antivirus de calitate. Cele statale trebuie să se mobilizeze in vederea modernizării programelor școlare ce au nevoie urgentă de reașezarea pe alte baze decât cele de până acum, a regândirii sistemului de evaluare si a digitalizării masive a manualelor si auxiliarelor scolare. Familiile trebuie încurajate sa accepte schimbarea ca parte a realității căreia copiii noștri vor fi forțați să se adapteze, fiind, in acelasi timp, chemate să se implice mai mult in dezbaterile din agora educațională.Nu întâmplător am lăsat la urmă cadrele didactice, " dascali". Profesorul nu este un dascăl care îngâna pe de rost diverse informații in proiectul educational de decenii. El are nevoie de încurajare să depăsească acest cadru restrictiv al programei, să se concentreze pe competențele ce trebuie dobândite de elev, pe formarea unor valori morale si achiziționarea de cunoștinte științifice punând binele copilului in centrul activității sale.

FIRMA DE EXERCIŢIU – METODĂ MODERNĂ DE ÎNVĂȚARE

Prof. Anton Adriana
Colegiul Economic Buzău

Învăţământul modern actual, promovează metode de învăţare active-participative, învăţarea bazată pe experienţă, pe gândire critică și pe investigaţia proprie A instrui nu mai înseamnă a-l determina pe elev să înmagazineze un volum de cunoştinţe, ci de a-l determina să ia parte la procesul de producere a noilor cunoştinţe. Dezideratele de modernizare şi perfecţionare a metodologiei didactice se înscriu pe direcţia sporirii caracterului activ-participativ al metodei de învăţare, pe aplicarea unor metode cu un pronunţat caracter formativ, care să-l implice pe elev direct în procesul de învăţare, stimulându-i creativitatea, interesul pentru nou, dezvoltarea gândirii, reuşind să aducă o însemnată contribuţie la dezvoltarea întregului său potenţial.

Firma de exercitiu este un concept didactic bazat pe invățarea prin practică. Este o simulare a unei firme reale in cadrul căreia toate activitățile manageriale sunt indeplinite de către elevi prin respectarea uzuanțelor comerciale și a prevederilor legislative. Foarte des utilizat în orele de marketing şi având reale valenţe formative, este JOCUL de ROL, metoda de predare – învăţare bazată pe simularea unei funcţii, relaţii, fenomen, pornind de la crearea în joc a unor interacţiuni în cadrul unei relaţii, situaţii sociale, de grup, prin interpretarea unui tip de "personaj" al vieţii reale sau imaginare. Putem implementa simularea in cadrul orelor de firmă de exerciţiu. Activitatea ce implică jocul de rol are ca obiectiv "Identificarea unei idei de afacere viabilă pe piaţă"

In cadrul acestei activităţi elevii trebuie să identifice principalele etape de înfiinţare a firmelor de exerciţiu. Activitatea presupune atât lucrul individual, cât şi lucrul in echipă. Sarcina individuală presupune impărțirea clasei în două grupe; o grupă are rolul să găsească câte o idee de afacere pe care să o noteze pe caiet. Acest grup ii reprezintă pe investitori. Ceilalţi elevi ii vor reprezenta, in cadrul acestei activități, pe clienţi.

Modalitatea de lucru presupune utilizarea jocului didactic *„Cercul ideilor„*

 participanţii se aşează pe 2 cercuri concentrice faţă în faţă;

„creativii" (au idei de afaceri), sunt în cercul din mijloc, iar cei de pe margine sunt potenţialii clienţi;

„Identificaţi idei de afaceri pe care aţi dori să le dezvoltaţi la firma de exerciţiu, ţinând cont de aşteptările clienţilor."

Realizare:

ipanţi (situată faţă în faţă) discută pe marginea temei date;

interior să se mute cu o poziție în dreapta şi să discute cu persoana nouă pe care o au în faţă;

-pereche schimbă idei între ei;

foaie de flip-chart.

i

Toate activitățile practice realizate în proiectul „Firma de exerciţiu" au în vedere bagajul de cunoştinţe economice dobândite de elev la disciplinele de specialitate.

Prin **jocul de rol**, elevii au prilejul de a-şi forma, consolida şi perfecţiona diferite abilităţi şi competenţe pe plan cognitiv, motor, socio – afectiv, verbal.

- Explorează şi manipulează concepte;
- Testează idei;
- Se concentrează pe sarcini;
- Plănuiesc strategii;
- Exersează, testează şi evaluează abilităţi;
- Realizează conexiuni cu experienţele trecute;

- Antrenează memoria secvenţială şi cronologică;
- Gândesc creativ şi reprezintă simbolic obiecte, idei, persoane.
- Negociază şi rezolvă conflicte;
- Experimentează sensul puterii, imitând adulţii;
- Exprimă fără teamă sentimente de veselie, tristeţe, supărare;
- Îşi modifică propriul comportament în interesul grupului;
- Acceptă şi punctul de vedere al altor persoane.
- Vorbesc, exprimă liber gânduri, sentimente şi emoţii, dialoghează, pun întrebări;
- Îşi îmbogăţesc vocabularul economic;
- Exersează şi îşi autoreglează procesele de memorare şi reproducere a unui conţinut concret sau verbal: imagini, cuvinte, mişcări;

Paşii didactici concreţi spre cunoaşterea posibilităţilor de exprimare creatoare ale elevilor au la bază:

- *metodele de cunoaştere psiho – pedagogică*: observaţia, convorbirea, analiza produselor activităţii
- *metodele activ-participative de predare – învăţare – evaluare*: conversaţia euristică, problematizarea, jocul de rol, brainstorming-ul

Profesorul este consultant pentru elevi si coordonator al firmei de exercitiu. Elevii sunt actorii principali ai procesului de invățare insusindu-și competențe cheie pentru activitatea unei firme. Locul de desfăşurare a activităţii firmei de exerciţiu este un laborator echipat cu mobilier corespunzător, cu tehnica necesară învăţării (calculatoare şi pachete software specializate), pentru efectuarea de operaţii economice şi comerciale care să simuleze activitatea unei firme din sfera economică reală. Scopul firmei de exerciţiu este dobândirea unor competente de baza, care să le permita absolventilor să se realizeze cu succes în economia reală.

Prin aplicarea metodei "firmă de exerciţiu" sunt preconizate următoarele rezultate:

- • atitudine favorabilă în asumarea iniţiativei şi a riscului;
- • reducerea perioadei de acomodare la locul de muncă;
- • mai buna adaptabilitate la schimbarea locului de muncă, flexibilitate;
- •creşterea gradului de inserţie pe piaţa muncii a absolvenţilor.

Având un rol important în dezvoltarea creativităţii şi a gândirii critice. **Jocul de rol** plasează participanţii în ipostaze noi, tocmai pentru a-i ajuta să înţeleagă situaţii diferite şi să se adapteze, să accepte şi să înţeleagă diferenţele de opinii dintre persoane.

IBLIOGRAFIE

1. Avramescu Ana, "*Creativitatea şi cultivarea ei în şcoală*", Hunedoara, Revistă editată de Colegiul Tehnic, Matei Corvin, Anul I, Nr. 2, Mai 2010
2. Cosmovici, A., Iacob, L. (1996). *Psihologia generală*, Editura Polirom, Iaşi
3. Dumitrana, Magdalena (2000). *Didactica preşcolară*, traducere, Editura Integral, Bucureşti
4. Catedra, editată de revista de pedagogie
5. Hassenforder, J., "*Inovaţia în învăţământ*", Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1976
6. Ionescu, M. (2000). *Mijloacele de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, în Demersuri creative în predare şi învăţare, Editura Presa universitară clujeană, Cluj Napoca
7. Posdru/87/1.3/S/58422-Abordări inovative in didactica disciplinelor din aria curriculară Tehnologii

HĂRȚILE CONCEPTUALE ȘI ROLUL LOR ÎN EVALUARE LA CICLUL PRIMAR

Baciu Simona
Colegiul Tehnic Nr.1 Vadu Crișului

Ca parte integrantă a procesului de învățământ, evaluarea este componenta care furnizează feed-back-ul asupra performanțelor obținute de către elevi, încurajând un stil de învățare activ și care ajută elevii să aprecieze eficacitatea învățării, să-și consolideze cunoștințele, priceperile și deprinderile, dar să și asigure transferul a ceea ce au învățat în situații noi de învățare. Evaluarea trebuie să ofere eficiență, să fie oportună și să ofere ocazii de îmbunătățire a operațiilor, să asigure reînvățarea acolo unde este cazul. Funcțiile normative și formative ale evaluării sunt asigurate atât în ceea ce privește verificarea cunoștințelor, cât și sprijinirea elevilor în actul învățării, de către metodele moderne de evaluare,sau alternative, cum le întâlnim în literatura de specialitate, una dintre ele găsindu-o sub denumirea de ”hărți conceptuale’’.

Hărțile conceptuale sunt moduri diagramatice de expresie putând fi utilizate la toate disciplinele, măsurând cunoștințele elevilor sub raport calitativ și cantitativ, dar mai ales relațiile ce se stabilesc între componentele internalizate învățării,modul de construcție a structurilor cognitive. Termenul a fost elaborat de J.Novak ,în anul 1997 și de atunci este aplicat în diverse contexte didactice.

Hărțile conceptuale le putem întâlni în scheme de tip păianjen (“spider maps”), ierarhic și liniar. În eleborarea unor astfel se hărți conceptual, trebuie să se țină cont de elaborarea listei de concepte/idei, identificarea exemplelor; transcrierea fiecărui concept/idee utilizând diferite culori; identificarea,adăugarea altor concepet/idei ce vor facilita înțelegerea sau dezvolta relații interconceptuale; marcarea prin linii, săgeți a relațiilor de supra-/subordonare ntre concepte/idei.

Iată câteva exemple ce pot fi aplicate în clasa a IV-a,când nivelul acihziționării competențelor este unul ridicat:

Hartă conceptuală de tip păianjen – În centru este redat un concept generalsau o temă unificatoare de la care se pleacă legături către celelalte concept secundare

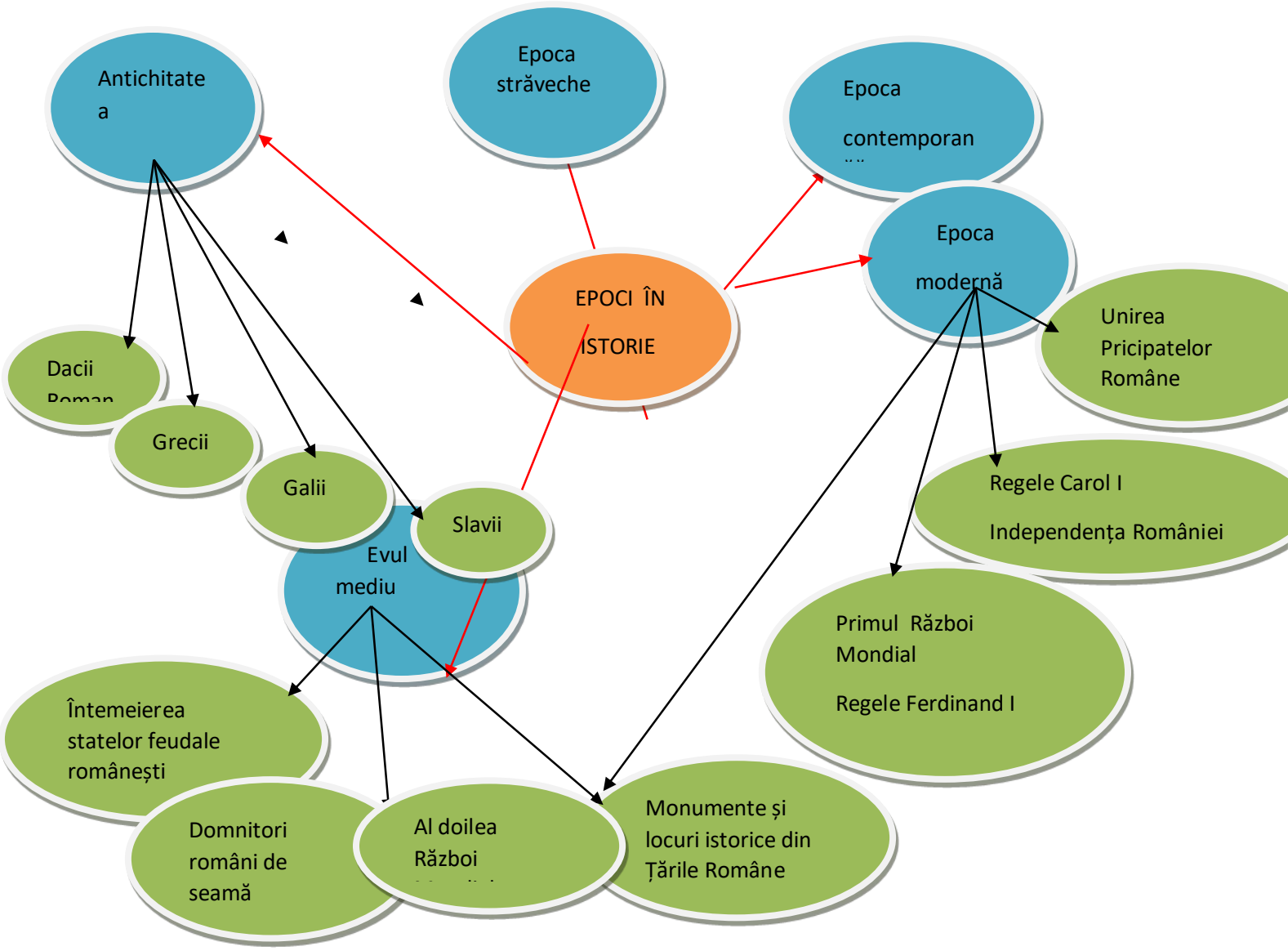
Antichitatea
Epoca străveche
Epoca contemporană
Epoca modernă
EPOCI ÎN ISTORIE
Dacii
Grecii
Galii
Slavii
Evul mediu
Unirea Pricipatelor Române
Regele Carol I
Independența României
Primul Război Mondial
Regele Ferdinand I
Întemeierea statelor feudale românești
Domnitori români de seamă
Al doilea Război
Monumente și locuri istorice din Țările Române

Pornind de la schematizarea de mai sus, se poate deschide subiectul timpului în istorie,și implicit la dezvoltarea tematicii dată fiind de fiecare epoca în parte, cu caracteristicile studiate în orele alocate,Evident,este o structură ce poate fi utilizată în perioada evaluarii finale.

Hartă conceptuală ierarhică sau arborescentă – Prezintă informații în ordinea descrescătoare a importanței

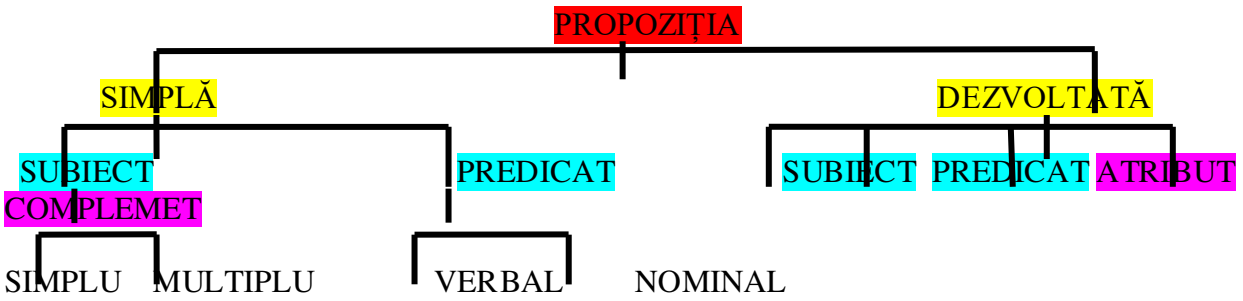

Hartă conceptual linear- informațiile sunt prezentate în mod linear;

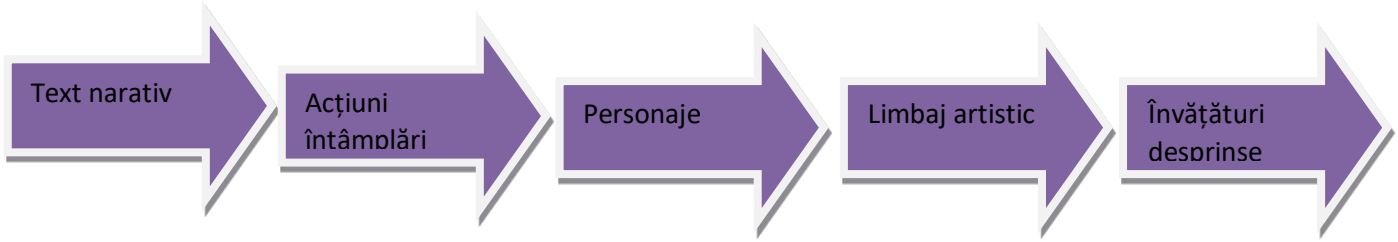

Hărțile conceptuale organizează cunoștințele deja existente în mintea elevului, stimulează generarea de idei, ajută la comunicarea unor idei complexe și a reprezentării unor realități, fapte, lucruri și nu în ultimul rând ajută la diagnosticarea lacunelor, putându-se interveni cu programe de remediere.

EDUCAREA CREATIVITĂȚII PRIN PROIECTUL EDUCATIV

prof Viorica Dobre
Școala Gimnazială " Mihai Eminescu", Brăila

Elevii de azi sunt cetățenii de mâine . În era cunoașterii, a internetului și a realității virtuale este nevoie de a forma cetățeni proactivi și creativi care să găsească soluții simple și pe care să le aplice. Cu toții înțelegem că avem nevoie de instrumente de muncă intelectuală pentru a avea o carieră , dar care nu pot exista fără abilități sociale dublate de inteligență emoțională și creativitate socială.

Creșterea creativităţii copiilor reprezintă o preocupare continuă pentru profesorii înzestrataţi cu un simţul imperativului social. Astfel, elevul provocat să creeze va ajunge un om capabil să identifice soluţii şi să reuşească să se adapteze într-o societate aflată în continuă schimbare, fiind vorba despre creativitatea personală , cea care dă flexibilitate în adaptarea la multiplele solicitări ale situaţiilor de mediu în care se află. Este vorba despre o flexibilitate spontană, măsurabilă prin numărul de noi posibilităţi de utilizare a unor date sau obiecte, dar şi de una adaptativă, caracterizată prin capacitatea de schimbare continuă a procedeelor utilizate şi, deci , a comportamentului, de a interacţiona cu realitatea exterioară, ținând cont de trăirile interioare, adică "a trăi creativ, înseamnă să fii sănătos" [1].

Încerc să formez și să dezvolt la elevii mei dorința de implicare , voia "de a nu sta pe margine" , de a acționa cu forțe mici pentru ca din efortul colectiv să rezulte ceva mare, de a fi creativi în ceea ce fac, în a rezolva problemele zilnice .

De aceea , am desfășurat acest proiect împreună cu elevii de clasa a V-a. Ideea a fost simplă – cum putem noi , niște copii de 10-11 ani , să ne contribuim la un mediu curat , asigurându-ne că suntem capabili să aplicăm în practică ceea ce spunem, adică ne implicăm activ , facem ceea ce ne propunem.

Proiectul educativ **" Dreptul la o planetă sănătoasă"** a avut ca motto cuvintele lui Oscar Arias Sanchez " E mai ieftin să salvăm planeta decât să o distrugem" și s-a desfășurat la nivelul unității de învățământ.

Scopul proiectului a fost acela de a-i conștientiza pe elevi că și ei se pot implica în asigurarea unui mediu sănătos..**Obiectivele generale** au fost :dezvoltarea capacitatii de documentare si selectare a informatiilor; dezvolatrea capacității de a fi creative;dezvoltarea capacitatii de comunicare si interrelationare. dezvoltarea abilitatilor practice de a folosi tehnologia comunicatiilor pentru a valorifica si disemina experientele personale si bunele practice ; dezvoltarea simtului artistic, estetic si critic.

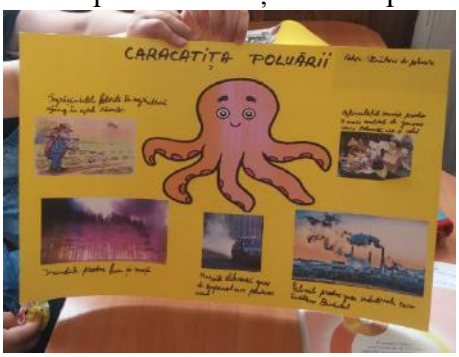

Proiectul s-a desfășurat pe o perioadă de o lună , iar beneficiarii direcți au fost elevii de clasa a V-a .

Activitățile de informare active ale elevilor au fost acelea de a participa la "Ora Pământului" și de a înțelege ce semnifică "Let's do it ".

Activitățile practice de proiect s-au desfășurat la școală. Aici s-a realizat documentarea – elevii sau descoperit cum se pot implica , ținând cont de vârstă. Au înțeles că pot contribui prin realizarea unui "set" reguli de economisire a curentului electric sau a apei sau a hârtiei pe care pot să le respecte atât ei . cât și adulții ; că pot descoperi surse de poluare generate de fiecare dintre noi și au oferit soluții practice pentru a le diminua.

Produsele de proiect au fost create de propria lor imaginație, lucrând pe grupe mici. Fiecare și-a adus aportul la realizarea unui produs cât mai original și cât mai surprinzător.

S-au realizat postere care au evidențiat metode simple de **economisire a curentului electric** (unele au fost inspirate de pe internet) : Stinge lumina când ieși din sala de clasă ! Fă-ți temele când e Soarele pe cer ! Când îți faci temele , stinge televizorul, telefonul, laptopul! Toate îți vor distrage atenția !

Apa și economisirea ei au fost o altă provocare : Învață să speli de mână ! Poți să-ți speli perechea de șosete pe care ai descălțat-o ! Închide robinetul ! Spală-te RAPID făcând un duș !

Dar și hrana a devenit un **mijloc de economisire -** "Nu trăim ca să mâncăm , ci mâncăm ca să trăim " este un motto care i-a inspirat spre cumpătare , spre întocmirea unei liste atunci când merg la cumpărături, spre dozarea eficientă a resurselor pentru a nu le arunca.

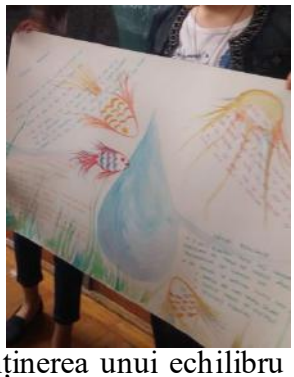

Toate posterele au fost organizate într-o expoziție pentru ca toți elevii școlii să fie implicați în ocrotirea mediului.

Și nu numai atât- unele au fost transformate in flyere și împărțite pe scara blocului unde locuiesc, pe strada unde stau și , chiar, la magazinul din colț.

Elevul poate fi o reflectare a ceea ce încearcă să construiască educația formală prin activități nonformale .Dacă va opta pentru un mod de viață sănătos și activ, dacă va contribui la menținerea unui echilibru în natură printr-o colaborare și printr-o comunicare eficiente cu ceilalți, dacă va avea o atitudine proactivă și o contribuție creativă în activitatea socială comună, atunci noi, dascălii, ne-am făcut datoria .

[1] Winnicot, D.W, (2005), Natura umană, Ed Trei, București

ȘCOALA, OGLINDA SOCIETĂȚII – ELEVUL OGLINDA ȘCOLII
GÂNDURILE UNEI ÎNVĂȚĂTOARE...

Mitea Mariana
Școala Gimnazială „Lucian Blaga”, Satu Mare

La finalul anului școlar orice profesor se simte la ora bilanțului, este momentul când tragem linia și vedem rezultatele. „Când elevul devine profesor, iar profesorul elev, este clar că ne-am îndeplinit menirea”, sunt gândurile mele în acest moment.

Într-un an școlar greu încercat inițial provocarea cea mai mare a fost de a-i ține pe copiii mici (clasa pregăttoare) conectați la educație. Odată cu revenirea la școală, provocarea, destul de mare, a devenit păstrarea disciplinei, copiii fiind dornici, peste măsură, să socializeze. Am avut nevoie de multă energie pentru a mă concentra pe competențele ce trebuie dobândite de elev, pe formarea unor valori morale și achiziționarea de cunoștințe punând binele copilului în centrul activătății mele.

Întrebându-mă constant ce pot face pentru elevii mei, am explorat metode cât mai atractive, interactive, dinamice. Camera pornită, o metodă nouă de predare, o aplicație nouă, ascultarea, jocurile didactice, feedback-ul constant de la elevi, sunt doar câteva dintre „secretele” care m-au ajutat să-mi ating obiectivele în acest an școlar. Cultivându-le elevilor sentimentele de încredere, apreciindu-le munca , efortul, progresele, am avut cele mai frumoase surprize ca dascăl: copiii și părinții s-au antrenat pentru a realiza cele mai utile și ingenioase proiecte. Până la urmă, psihologic vorbind, elevul nu este altceva decât o sumă de potențialități.

Stilul meu de predare se bazează pe învățarea afectivă care constă în inducerea unor dispoziții afective pozitive, propice învățării. Cred cu tărie că avem datoria, ca educatori, să valorizăm curiozitatea și bucuria cu care micul școlar de șase ani pășește pentru prima dată pragul clasei și să dezvoltăm componentele motivaționale de ordin afectiv: încrederea în forțele proprii, siguranța în rezolvarea problemelor, bucuria și satisfacția succesului, înțelegerea faptului că suntem diferiți și e normal să fie așa și nu în ultimul rând că „DA. AVEM VOIE SĂ GREȘIM!”. Din punctul meu de vedere, afectivitatea transpusă în motivație și învățare reprezintă unul dintre factorii importanți în formarea personalității copiilor. În activitatea școlară, educația prin iubire este cea mai eficientă cale de dezvoltare și de formare, mai ales în ciclul primar.

În zilele noastre, activitatea de predare-învățare, mai ales la copiii mici, ar trebui să îmbrace forma unei „aventuri a cunoașterii”, în care școlarul să fie provocat să participe activ, să descopere fapte, să observe fenomene, să experimenteze procese, iar rolul profesorului să fie mai mult un imbold de stimulare, dirijare și motivare, printr-o participare entuziastă.

Părinții elevilor mei sunt foarte încântați și mă susțin în toate activitățile pe care le realizez. Prin tot ceea am făcut am demonstrat că îmi fac meseria cu pasiune, că mă preocupă progresul în învățare și că îmi iubesc elevii. Consider că, astfel, mi-am câștigat respectul, încrederea și susținerea dumnealor deoarece știu să răspund la următoarele două întrebări:

1. Ce face un învățător în ceea ce-i privește pe copii?
- Crede în capacitățile elevului și părintelui;
- Stabilește strategii de soluționare a problemelor;
- Îndrumă părintele a-și schimba obiceiurile;
- Provoacă;
- Folosește tehnici specifice copilului în cauză;
- Îi insuflă părintelui speranță;
- Îi motivează;
- Îi informează despre comportamentul copillului și reușita școlară;
- Pune întrebări pertinente.

2. Ce nu face un învățător raportat la activitatea cu părinții?
- Nu ia decizii în locul părinților;
- Nu critică;

- Nu etichetează;
- Nu face ghidaj cu rudele / prietenii elevului;
- Nu admite judecăți.

Nu cancelaria îmi va spune dacă sunt un profesor bun sau rău. Copiii îmi vor spune acest lucru. Ei au puterea să spună „te iubesc!”, uneori părând că nici nu te bagă în seamă. Și tot ei au cea mai mare calitate pe care noi adulții am cam pierdut-o prin filtrele maturității: capacitatea fundamentală de a spune „iartă-mă!”. Uitați-vă la ei cât de tare și sincer le pare rău când nu știu ceva...

Îmi place să cred că prin intermediul școlii voi trăi în curând în România oamenilor civilizați, cinstiți, educați și mai ales cu o gândire centrată pe cei trei R propuși de Dalai Lama: respect pentru tine, respect pentru alții, responsabilitate pentru toate acțiunile noastre.

În loc de încheiere aș dori să citez o provocare a filozoful și publicistul american Elbert Hudbard: „Învățătorul e acela care face să crească două idei acolo unde exista doar una”.

EVALUAREA LA MATEMATICA - ÎNTRE TRADIŢIONAL ŞI MODERN

Profesor Muraru Marlena-Antoaneta
Şcoala Gimnaziala "Mihai Drăgan", Bacău

În ansamblul problematicii pe care o generează aplicarea reformei în învăţământ, evaluarea devine o dimensiune esenţială a procesului curricular şi o practică efectivă la clasă. Componenta de bază a reformei învăţământului, evaluarea a fost cea dintâi supusă schimbărilor, ea aducând materialul unei diagnoze care să reprezinte punctul de sprijin pentru restructurările ulterioare. Putem vorbi de o reformă a evoluării rezultatelor şcolare, care este, ea însăşi, o reforma de substanţă, ţintind transformarea completă a sistemului de evaluare anterior. Evaluarea este apreciată nu ca scop în sine ci ca un element relevant dar dependent în complicatul proces educaţional. Evaluarea face dovada calităţii actului de predare, oglindit în calitatea învăţării, iar elevului si familiei acestuia le dă măsura nivelului învăţării. De asemenea ea este un continuu punct de referinţă al procesului la care participă elevul şi învăţătorul în permanent ameliorator în pregătirea şcolarului.

"Evaluarea reprezintă un proces continuu formal sau informal de apreciere a calităţii, a importanţei sau a utilităţii activităţii de predare-învăţare, proces desfăsurat din nevoia cotidiană de secole, de comparare sau ameliorare a acestuia".

Evaluarea constituie o activitate de colectare, organizare şi interpretare a datelor obţinute prin intermediul instrumentelor de evaluare în scopul emiterii unei judecăţi de valoare asupra rezultatelor măsurării şi adoptării unei decizii educaţionale, fundamentate pe concluziile desprinse din interpretarea şi aprecierea rezultatelor. Ea urmează să fie realizată astfel ca ea să sprijine actul predării, să orienteze şi să stimuleze activitatea de învăţare a elevilor şi să permită ameliorarea continua a procesului didactic.

Componentă de bază a reformei învăţământului, evaluarea a fost cea dintâi supusă schimbărilor, aducând materialul unei dignoze care să reprezinte punctul de sprijin pentru restructurările ulterioare. Putem vorbi de o reformă a evoluării rezultatelor şcolare, care este, ea însăşi, o reformă de substanţă, ţintind transformarea completă a sistemului de evaluare anterior.

În evaluarea educaţională actuală, aflată mereu în căutare de noi modalităţi specifice ameliorative, scalele numerice de notare intrate în tradiţie nu mai sunt de multă vreme singura tehnică studiată de docimologia contemporană. Astfel s-au impus atenţiei teoreticienilor, dar şi practicienilor educaţiei şi alte criterii tehnice evaluative. Tendinţa actuală în evaluarea contemporană este aceea încurajării studiului şi aplicării tehnicilor de apreciere criterială, de progres, de proces (formativă) sau pe obiective mai largi şi flexibile. Docimologia modernă şi-a conceput, apropiat şi introdus, deja în uzul curent o serie de categorii conceptuale operaţionale specifice, dintre care: elemente de competenţă, standarde de performanţă, indicatori de performanţă, capacităţi şi subcapacităţi, discriptori de performanţă, probe (sarcini), subiecte, bareme de corectare, certificarea evaluativă, raporturi de evaluare, calificative evaluative etc.

Pricipalele calităţi ale acestui sistem de evaluare sunt flexibilitatea şi adaptabilitatea sa: odată introduse modelele motrice pentru punerea în ecuaţia evaluativă a principalelor obiective de referinţă de la nivelul curricular, precum şi a principalelor capacităţi, sistemul este capabil de autoreglare.

Adesea evaluarea şcolară este redusa la acţiuni cum sunt "a verifica", "a nota", "a aprecia", " a clasifica" – expresiile cele mai frecvent folosite pentru denumirea acestei activităţi. Evaluarea modernă pune accent pe verificarea realizării obiectivelor, măsurarea rezultatelor prin utilizarea unor procedee prin care se stabileşte o relaţie funcţională între un ansamblu de simboluri şi un ansamblu de fenomene şi obiective sau complementare a acestora conform unor caracteristici pe care acestea le posedă. Măsurarea şi aprecierea servesc deciziei de ameliorare, respectiv hotărârii unor soluţii pentru perfecţionarea procesului şi a rezultatelor.

Evaluarea tradiţională centrată pe acumularea de cunostinţe, în care notarea este un scop în sine, un mijloc de clasificare, constituindu-se un moment separat de activitatea de predare-învăţare

capătă noi conotaţii. Evaluarea actuală se realizează în vederea adoptării unor decizii şi măsuri ameliorative, pune accent pe problemele de valoare, pe emiterea judecăţii de valoare, ce acoperă atât domeniile cognitive cât şi pe cele afective şi psihomotorii ale învăţării scolare. Aceasta îşi asumă un rol activ, dezvoltând mereu o funcţie de feed-back pentru elev, iar elevul devine partener într-o relaţie educaţională ce oferă transparenţă, siguranţă, deschidere. Elevul este evaluat pentru ceea ce ştie , nu este sancţionat pentru ceea ce nu ştie.

Învăţământul modern solicită conceperea unui nou cadru de evaluare, a unui nou sistem de referinţă care să aibă la bază formarea competenţelor elevului. Centrarea pe competenţe este o preocupare majoră a ultimilor ani.

Reluând în discuţie problematica reformei în evaluare la nivelul învăţământului primar se constată nevoia unor demersuri clasificatoare, centrate exclusiv pe elementul pragmatic, concret al modului de utilizare a descriptorilor de performanţă. Noul sistem de evaluare prin calificative bazate pe descriptori de performanţă a însemnat schimbarea orientării evaluării dinspre cantitativ spre calitativ; elevul devine subiect şi obiect al evaluării; nu mai interesează ierarhizarea elevilor, încadrarea lor într-o norma statistică, raportarea la anumite şabloane, se realizează o evaluare obiectivă (prin utilizarea a patru trepte de notare), transparenţă în notare. Expresia terminală a operaţiei de apreciere, de emitere a unei judecăţi de valoare, în raport cu performanţa (competenţa elevului evaluat) este exprimată prin unul din calificativele “FB”,”B”,”S”,”I“.

Trecerea de la ciclul primar la cel gimnazial poate reprezenta, uneori, un şoc pentru elevul în cauză. Obişnuit cu cele patru calificative, notarea cifrică poate creea elevului numeroase confuzii în perceperea performanţelor necesare obţinerii pragului minimal. Din această cauză aş propune, ca o părere personală, urmatoarele sugestii pentru îmbunătăţirea evaluării prin calificative:

- ❖ realizarea unor investigaţii de amploare în rândul cadrelor didactice învăţători-profesori (mai ales a celor ce predau la clasa a V-a şi care pot da informaţii relevante despre impactul trecerii de la un sistem de notare la altul);
- ❖ reelaborarea documentelor şcolare şi a descriptorilor de performanţă, pe baza informaţiilor furnizate de cadrele didactice;
- ❖ ridicarea nivelului de diferenţiere a sarcinilor pentru calificativul “FB” – care să reprezinte în mod real un înalt nivel de perfectionare;

La ora actuală se tinde spre o evaluare complexă, realizată prin intermediul unor metodologii complexe, şi a unui instrumentar diversificat. Astfel s-a extins gama metodelor de evaluare folosite de cdrele didactice la clasă, vorbindu-se insistent despre complementaritatea metodelor tradiţionale (evaluări orale, scrise, probe practice etc.) cu altele noi, moderne (portofoliul, proiectul, investigaţia, autoevaluarea etc.) ce reprezintă de fapt alternative în contextul educaţional actual, când se cere cu insistenţa deplasarea accentului de la evaluarea produselor învăţării la evaluarea proceselor cognitive ale elevului în timpul activităţii de învăţare. Alături de metodele de evaluare tradiţionale, metodele alternative de evaluare vizează pe lângă obiectivele de învăţare şi pe cele atitudinale şi comportamentale, metodele alternative se utilizează la ciclul primar adaptate la particularităţile de vârstă ale elevilor, la specificul fiecărei discipline şi la condiţiile în care se desfăşoară activitatea didactică. Ele îmbină procedeele orale şi scrise, solicitând capacităţi, cunostinţe, atitudini şi comportamente (ca in cazul proiectului, a investigaţiei) sau însoţesc celelalte metode de evaluare, completându-le (ca în cazul observaţiei sistematice, a portofoliului). Autoevaluarea poate fi considerată la ciclul primar, scop al activităţii formative si mijloc de stimulare a motivaţiei şi de autoreglare a activităţii de învăţare a elevului. Utilizate într-o varietate de forme ele dau eficienţă actului de evaluare prin compensarea dezavantajelor unor metode cu avantajele ce decurg din aplicarea altora.

Sistemul tehnicilor şi instrumentelor de evaluare s-a îmbogăţit substanţial. În practica evaluativă curentă dar şi în dezbaterile teoretice şi în lucrări de specialitate se solicită expres integrarea în probele de evaluare a itemilor obiectivi, semiobiectivi şi subiectivi, în deplina corespondenţă cu complexitatea competenţelor şi performanţelor vizate prin programe şi manuale şcolare etc.

Tehnicile de evaluare utilizate la ora actuală sunt distribuite pe un continuum, limitat, pe de o parte de tehnicile de testare pentru care există un model complet al răspunsului corect, iar pe de altă parte, de tehnicile de testare pentru care nu există un model complet al răspunsului corect. Instrumentele de evaluare sunt compuse din itemi (de diferite tipuri) care sunt într-o legătură indisolubilă cu tehnicile şi instrumentele de evaluare.

Intr-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învăţământului prin utilizarea metodelor noi de învăţare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări şi adaptări la disciplinele de învăţământ, depinde în ultimă instanţă de cunoaşterea, de înţelegerea şi de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerinţe ale societăţii, cadrul didactic "nu este un simplu executant al unor prescripţii sau reţete, ci devine factor activ al procesului de învăţământ, învaţă cu cei pe care îi învaţă, având rol de coordonator şi catalizator al educaţiei şi instrucţiei" (Romita Jucu).

Bibliografie:

- ✓ **Cucoş Constantin** – *Pedagogie şcolară*, ed. Polirom, Iaşi, 2002
- ✓ **M.E.N. Serviciul Naţional de Evaluare şi Examinare**, *Ghid de evaluare pentru învăţământul primar*, Bucureşti, 1999
- ✓ **Didactica Nova** – *Revista de informare şi cultură didactică*, Craiova, 2005
- ✓ **Ghidul programului de informare/formare a institutorilor/învăţătorilor**, Bucureşti, 2003

ROLUL PROFESORULUI ÎN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

Prof. Bălășanu Liliana – Nicoleta
Liceul Tehnologic „ Nicolae Bălcescu”, Flămânzi

Rolul profesorului în formarea noilor generații este unul capital. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci de fiecare dată când interacționează cu ceilalți factori implicați în „modelarea” profilului viitorilor absolvenți (familia, școala, comunitatea). Activitatea lui se desfăşoară în faţa unor individualităţi psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilităţi în ce priveşte comportamentele şi intervenţiile sale.

Profesorul îşi manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe şi variate, în funcţie de acţiunea educativă în care este angajat.

În activitatea instructiv-educativă, acesta:

- **Proiectează** activităţile, concepe creativ lecțiile, fiind atent la corelarea dintre componentele actului didactic, strategii didactice și evaluare;
- **Organizează**, ca profesor diriginte, activităţile clasei, determină climatul şi mediul pedagogic. Organizarea presupune atât cunoaşterea mijloacelor operative, cât şi a locului şi a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituţionalizat dat, a capacităţilor sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative;
- **Comunică** informaţiile ştiinţifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabileşte canalele de comunicare şi repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, şi un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar şi prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev - profesor necesită un climat educaţional stabil, deschis şi constructiv;
- **Conduce** activitatea desfăşurată în clasă, direcţionând procesul asimilării, dar şi al formării elevilor prin apelul la normativitatea educaţională;
- **Coordonează** în întregul lor activităţile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanenţă realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale şi cele comune, evitând suprapunerile ori risipa şi contribuind la întărirea solidarităţii grupului. Coordonarea se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, profesorul trebuie să manifeste interes faţă de organizare, întrucît aceasta favorizează şi focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unităţi de cerinţe, de acţiune grupală şi instituţională, cu specificarea clară şi precisă a termenelor şi a responsabilităţilor pe intervale de timp controlabile;
- **Motivează** activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive şi negative, utilizează aprecierile verbale şi reacţiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenţii cu caracter umanist, tendinţele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează şi manifestă solidaritate cu unele momente emoţionale ale clasei;
- **Îndrumă** elevii prin intervenţii punctuale adaptate situaţiilor apărute, prin sfaturi şi recomandări care urmăresc susţinerea comportamentelor şi reacţiilor elevilor şi-i controlează în scopul cunoaşterii stadiului de realizare şi de performanţă a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator şi de ajustare a activităţii şi atitudinii elevilor;

- **Evaluează** măsura în care scopurile şi obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obţinute şi prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecăţile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât şi calitativ şi reprezintă un fundament psihologic şi managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacţionale din clasa de elevi;
- **Consiliază** elevii atât în activităţile şcolare, cât şi în cele extraşcolare şi extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuţie deosebită o are intervenţia profesorului în orientarea şcolară şi profesională. Consilierea este o relaţie specială, dezvoltată între cadrul didactic şi elev, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, profesor şi, în al doilea rând,

manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mâna, mintea şi inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaţionale.

Un management eficient al situaţiilor şcolare presupune prezenţa unor reguli. Regulile pot fi impuse de către profesor sau pot fi negociate cu elevii; ele pot funcţiona în favoarea profesorului sau îi pot submina autoritatea, obligându-l să recurgă la acte care ţin de sfera puterii. Ansamblul regulilor dominante dintr-o clasă caracterizează, în acelaşi timp, ceea ce profesorul consideră ca fiind un comportament dezirabil, dar şi corelativul negativ al acestuia, comportamentul indezirabil.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul şi instrucţia tuturor copiilor, în direcţia fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instrucţionale care să încurajeze colaborarea, toleranţa, sporirea încrederii în forţele proprii şi îmbunătăţirea performanţelor şcolare ale elevilor, să realizeze şi să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei.

BIBLIOGRAFIE

Creţu, Carmen, „ Psihopedagogia succesului'', Polirom, Iaşi, 1997;
Iucu, Romiţă B., „ Managementul clasei de elevi '', Polirom, Iaşi, 2000;
Nicola, Ioan, „ Microsociologia colectivului de elevi'' , E.D.P., Bucureşti, 1974;
Niculescu, Rodica, „ Să fii un bun manager'', Editura Port, Tulcea, 1994;
Popeangă, Vasile, „ Clasa de elevi - subiect şi obiect al actului educativ'', Editura Facla, Timişoara, 1973

ROLUL ELEVULUI ÎN DEMERSUL DIDACTIC

Marinescu Raluca Diana
Şcoala Gimnaziala Nr.11,Buzau

Cunoaşterea unui aspect al realităţii nu se reduce la a acumula totalitatea informaţiilor cu privire la aspectul respectiv (de exemplu, elevul). Un profesor cunoaşte numeroase date despre elevii săi, dar cunoaşterea este complexă doar atunci când îşi propune în mod special acest lucru şi când realizează demersuri în acest sens.

De ce este importantă cunoaşterea elevilor? Nu ar fi mai simplu ca planul de lecţie, minuţios elaborat, să fie doar „livrat" şi atât? Desigur că ora de curs, presupune mai mult decât atât. Chiar dacă unitatea de timp, s-ar părea că nu are relevanţă, într-o oră, abordarea sistemică şi complexă se manifestă prin: obiective, curiculum, conţinuri, evaluare, psihologia vârstelor, psihologia fiecărei persoane implicate în procesul de educaţie, relaţii sociale, relaţii profesor–elev, relaţii elev–elev, strategii şi tehnici, evaluare,familia, tipuri de comunicare şi enumerarea ar putea continua. Este o întreagă „chimie şi alchimie" în care cunoaşterea elevilor este necesară pentru:

- Proiectarea şi derularea eficientă a activităţilor de predare–învăţare–evaluare;
- Crearea unui mediu pozitiv de învăţare în care „să savureze" experienţele învăţării;
- Adaptarea şi modelarea strategiilor şi tehnicilor de învăţare, conţinuturilor, metodelor de evaluare în funcţie de vârstă/ disciplină/ aptitudini şi abilităţi/ interese/ calităţi personale;
- Realizarea conexiunilor transdisciplinare, integrate;
- Asigurarea consilierii şi „coaching-ului" pentru rezolvarea situaţiilor problematice şi de criză şi dezvoltarea responsabilităţii individuale;
- Dezvoltarea potenţialului fiecărui individ şi îmbunătăţirea evaluării;
- Tratarea diferenţiată şi individualizată a elevilor;
- Asigurarea managementului clasei şi dezvoltarea echipei;
- Împuternicirea elevilor pentru reuşita şcolară şi în viaţă;
- Diversificarea ocaziilor pentru dezvoltarea talentelor şi obţinerea performanţelor;
- Câştigarea şi trăirea satisfacţiei profesionale (cadru didactic).

Cunoaşterea fiecărei eleve/ fiecărui elev este una din cele mai importante provocări pentru un cadru didactic. Într-o abordare complexă şi atractivă, fiecare elev(ă) va fi tratat în mod special, ca o individualitate unică şi nu ca parte a unui grup. Responsabilitatea cunoaşterii elevilor, pentru a le descoperi şi a le dezvolta potenţialul, pentru a-i ajuta pe ei să se cunoască, pentru dezvoltarea încrederii în sine este „startul" pentru reuşita activităţii educaţionale. Dezvoltarea materialelor de învăţare adecvate nevoilor individuale şi potenţialului constituie baza formării abilităţilor utile în timpul şcolii, dar mai ales după aceea.

Azi, elevii au nevoie de profesori care să-i ajute să se cunoască, să se descopere pe ei înşişi, dar care să-i ajute să descopere cunoaşterea şi „să înoate" în oceanul informaţional, prin dezvoltarea celor 8 competenţe cheie.

Cunoaşterea este putere. Cunoaşterea elevilor, deşi nu este o temă nouă, însă mereu actuală, reprezintă „puterea" pentru dezvoltarea unui management eficient al clasei şi asigurarea de şanse egale/ echitabile, optimizarea procesului de predare–învăţare în raport cu nevoile identificate, adaptarea la cerinţele şcolii, dezvoltarea fiecărui copil prin valorizarea particularităţilor psihoindividuale.

În Dicţionarul de Pedagogie, se evidenţiază cunoaşterea elevilor ca o premisă pentru individualizarea procesului de predare – învăţare – evaluare: „acţiunea de adaptare a activităţii didactice la particularităţile fiecărui obiect al educaţiei, care asigură o dezvoltare integrală optimă şi o orientare eficientă a aptitudinilor proprii, cu scopul integrării creatoare în activitatea socială.

Succesele şi eşecurile trăite, interacţiunile cu ceilalţi, manifestarea calităţilor, caracteristicilor, valorilor, resurselor, intereselor, abilităţilor, competenţelor, atitudinilor, etc. reprezintă oportunităţi

pentru cunoaştere şi autocunoaştere, pentru construirea propriei identităţi, a încrederii în sine, ca „miez" pentru asigurarea succesului la şcoală şi în viaţă.

Elevii iubesc să descopere, să fie detectivi, să se joace, chiar şi adolescenţii, atât de sofisticaţi emoţional. Este un mod interesant de a ne cunoaşte unii cu ceilalţi şi de a afla lucruri importante sub formă de jocuri interactive. De fiecare dată trebuie analizate aceste experienţe pentru a le conştientiza. O imagine face cât o mie de cuvinte.

Nivelul de realizare a unor capacităţi psihologice (atenţia, memoria, limbajul, gândirea, temperamentul, inteligenţa, caracterul, etc.) se raportează la baremul de normalitate prin indicatorii obţinuţi. Identificarea resurselor de progres şi elaborarea planului de acţiune sunt sarcini de bază pentru cadru didactic, pentru echipa de intervenţie, cadre didactice, diriginţi, colegi, părinţi, psihologi, pedagogi, logopezi, manageri şcolari, asistenţi sociali, etc.

În procesul de cunoaştere al elevilor, instruirea/educaţia diferenţiată este răspunsul pe care-l dă cadrul didactic diversităţii de manifestare a elevilor.

Bibliografie:

• Allport, G. W, 1991, Structura şi dezvoltarea personalităţii, Editura Didactic Pedagogică, Bucureşti

• Cosmovici, A., 1985, „Adolescentul şi timpul său liber", Editura Junimea, Iaşi.

• Dumitru, Ion Al., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2000

• Faber A, Mazlish E., Comunicarea eficientă cu copiii, acasă şi la şcoală, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2002

• Păcurari, O. (coord.), 2000, Strategii didactice inovative, Ed.Sigma, Bucureşti.

ELEVUL - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Gr. I, Otilia Costea
Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti, București

Dacă satisfacerea nevoilor elevilor se află în prim planul învățării centrate pe elev formarea e necesar să răspundă preocupărilor acestora. Învățarea centrată pe elev merge pe o direcție ascendentă pe parcurul căreia li se oferă posibilitatea unei mai mari autonomii în procesul instructiv-educativ. Dacă în procesul tradițional de învățare li se spunea elevilor să învețe ceea ce li se preda la orele de curs iată că în procesul învățării centrate pe individ li se oferă îndrumare și orientare când încep să studieze, fiind sprijiniți pe tot parcursul procesului de învățare.

Scopul învățării centrate pe elev este acela de a-l determina pe elev să fie responsabil de propriul proces de învățare și de acumulare a cunoștințelor. Elevii dețin o mare influență asupra ce urmează să învețe și asupra modului în care vor asimila informațiile. Ca și în viața de zi cu zi atunci când ni se oferă o mai mare libertate în ceea ce facem desigur că responsabilitatea este mai mare, acest lucru aplicându-se și în cazul învățării centrate pe elev.

Dacă în procesul instructiv-educativ elevii primeau cunoștințele de-a gata de la profesori, ei având un rol pasiv de data acesta, în noul tip de învățare ei își dezvoltă responsabilitatea devenind căutători activi de cunoștințe. Ei folosesc posibilitățile de învățare care li se oferă, sunt căutătorii unei alte modalități de învățare, care, în eventualitatea că nu ar da roade aceștia pot cere îndrumare de la dascălii lor. Și nu vor primi de-a gata răspunsul la acea întrebare ci li se va indica drumul către acel răspuns.

Activitatea elevilor în învățarea centrată pe elev este una extrem de importantă. Ei au un rol activ în procesul instructiv-educativ și nu unul pasiv ca în cazul învățării tradiționale. Opinia lor contează foarte mult în alegerea subiectului, plănuirea învățării, alegerea metodelor de asimilare a cunoștințelor, fiind ei înșiși cei care descoperă ce este necesar să învețe. Pot interacționa atât cu profesorii cât și cu ceilalți elevi. Activitatea lor fiind una de grup sau individuală. Ei cercetează problema, o explorează, învățând în propriul ritm.

Cu toate că nu ne vine să credem, elevul are, de asemenea, și un rol important în evaluarea învățării. În momentul de față are loc o dezvoltare cu privire la inteligențile multiple. E necesar să recunoaștem că există elevi care dețin diferite tipuri de abilități. Unii pot fi foarte buni la limbi străine sau matematică, abilități academice tradiționale. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari și cele slabe în aceste domenii. Indiferent de diferențele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învață izolați ci se dezvoltă și își adaptează gandirea în continuu în lumina cunoștințelor anterioare.

De asemenea, ar fi de dorit să recunoaștem cunoștințele anterioare ale elevului și să le folosim ca o bază pentru furnizarea de noi experiențe menite să-l ajute a-și dezvolta ideile și abilitățile.

Rolul profesorului în activitatea centrată pe elev se schimbă radical comparativ cu abordarea tradițională. În perspectiva tradițională profesorul transmite cunoștințe elevilor pasivi, accentul fiind pus pe învățarea frontală și ajungerea la răspunsul corect. În contradicție cu învățarea tradițională, în învățarea centrată pe grupe de elevi profesorul are un rol de supraveghetor, sub directa lui consiliere elevul asumându-și responsabiliatea propriei învățări, dezvoltându-și în timpul procesului instructiv-educativ competențe de educație permanentă, metacognitive și autoevaluative.

În această abordare modernă, profesorul are multiple roluri, el fiind pentru elevii săi mentor, sfătuitor, supraveghetor dar și un model, un colaborator, îndrumând-și elevii în atingerea rezultatului scontat, fiind dorit de cei implicați în acest proces educativ.

Învățământul actual urmărește folosirea în cadrul procesului instructiv-educativ a metodelor activizante pentru elevi care să le solicite gândirea și creativitatea. Este activ acel elev care depune efort de reflecție personală, interioară și abstractă, acela care întreprinde o acțiune mentală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărurilor, de elaborare a noilor cunoștințe. Activismul exterior vine deci să servească drept suport material activismului interior, psihic, mintal, să devină un purtător al celui dintâi.

INTERDISCPLINARITATE IN PREDAREA INFORMATICII

Prof. Vasilica Tomulescu
Colegiul Naţional "Ecaterina Teodoroiu" Târgu-Jiu

Interdisciplinaritatea reprezintă ansamblul relaţiilor şi interacţiunilor dintre diferitele conţinuturi şi mesaje angajate la nivelul unui demers didactic/educativ cu finalitate relevantă în planul formării-dezvoltării personalităţii elevului. Ea contribuie la reformarea vechilor programe de învăţământ care "se limitau să stabilească o listă de cunoştinţe de predat, având în vedere doar o singură disciplină, mărginită de cele mai multe ori la un nivel de educaţie" şi la o latură a educaţiei.

În contextul lumii postmoderne confruntate cu inerente interogaţii care vizează oportunitatea şi sensul mutaţiilor ce au loc în educaţie, accepţiile unor concepte precum *formare*, *educaţie formală*, *nonformală* şi *informală* trebuie plasate într-o nouă paradigmă. *Formarea permanentă, devenirea* sunt termeni ce organizează concentric cele trei tipuri de educaţie care, în practica de la catedră, trebuie articulate astfel încât să putem vorbi de necesare zone de interdependenţă şi întrepătrundere.

Noul tip de educaţie trebuie perceput astăzi ca o **trans-relaţie** între patru perspective definitorii*: a învăţa să cunoşti, a învăţa să faci, a învăţa să trăieşti alături de ceilalţi şi a învăţa să exişti*. În sistemul educaţional, într-o societate viitoare, este nevoie de stimularea creativităţii şi acest lucru este posibil numai prin promovarea interdisciplinarităţii.

Interdisciplinaritatea vizează "traducerea scopurilor educaţiei în specificaţii didactice" realizate prin "colaborarea unor grupuri de specialităţi diverse". Ea fundamentează reforma curriculară a instruirii care "nu poate fi lasată numai la latitudinea unor discipline separate printr-o tradiţie coborâtă până la Aristotel, care nu mai corespunde nici realităţii epistemologice contemporane" şi nici exigenţelor unei integrări socio-profesionale concentrată "pe probleme mari".

Este incontestabil că ne confruntăm cu un interes în creştere al elevilor faţă de studiu cu ajutorul calculatorului. Studii statistice relevă avantajele oferite de învăţarea cu ajutorul calculatorului, elevii care îl folosesc pentru a se pregăti acasă şi la şcoală, obţinând în medie note cu două puncte mai mari decât ceilalţi. Într-o asemenea situaţie, profesorul trebuie să-şi structureze flexibil şi creativ strategia de predare-învăţare, astfel încât, prin proiectarea unor lecţii interactive, să-i determine pe elevi să pătrundă imediat, prin virtual, în spaţiul ficţiunii, al cărţii. Introducerea şi folosirea calculatoarelor în orice disciplină constituie o mare victorie. Soluţia unei educaţii viitoare o constituie modularitatea / modularizarea disciplinelor.

Putem considera că fenomenul informatizării pe scară largă a profesiilor, nu poate ocoli domeniul învăţământului. Fascinaţi de virtualitate, elevi şi profesori, deopotrivă, trebuie să înţelegem că interdisciplinaritatea (ştiinţe ale naturii / informatică, limbă maternă / engleză / informatică, ştiinţe socio-umane / informatică) creează cadrul necesar implicării elevului, ca partener permanent, în predare/evaluare-modalitate eficientă de creştere a randamentului şcolar.

Modelul interdisciplinarităţii defineşte la nivel teoretic, un tip de abordare a educaţiei care orientează activitatea de învăţare a elevului în direcţia dobândirii simultane a unor cunoştinţe – capacităţi - atitudini comune sau/şi complementare mai multor materii şcolare.

La nivel practic, modelul interdisciplinarităţii defineşte "un tip de abordare a conţinutului instruirii care antrenează, în mod necesar, o amenajare specială a situaţiilor didactice" în funcţie de corelaţiile existente între diferite materii şcolare.

Proiectarea interdisciplinarităţii pedagogice la nivelul procesului de învăţământ presupune ieşirea "din impasul hiperspecializării" care solicită o nouă perspectivă de integrare a cunoştinţelor. Sub genericul conceptului fundamental de inierdisciplinaritate, studiile UNESCO definesc trei modalităţi operaţionale de abordare a disciplinelor şcolare:

- *abordarea intradisciplinară*, verticală, propune predarea-învăţarea-evaluarea diferitelor noţiuni şi principii în interiorul unei discipline, stimulând "securitatea cunoştinţelor" dar si "paradoxul enciclopedismului specializat";

➢ *abordarea interdisciplinară*, orizontală, propune corelarea conţinuturilor unor discipline diferite la nivelul unui de câmp de aplicabilitate comun, care stimulează raţionalizarea raporturilor formative dintre "cantitatea de cunoştinţe şi volumul de învăţare", diminuând însă dimensiunea verticală a informaţiei;

➢ *abordarea pluridisciplinară*, transversală, propune rezolvarea unor teme, probleme, situaţii complexe, dependente de mai multe discipline şi principii organizatorice, ceea ce stimulează capacitatea de integrare a informaţiei şi de operaţionalizare a acesteia "la nivelul unor probleme mari"

Practica proiectării curriculare poate impune două variante de realizare efectivă a interdisciplinarităţii pedagogice la nivelul planului de învăţământ prin:

➢ redefinirea disciplinelor şcolare în cadrul unor structuri noi integrate orizontal (matematică-informatică, istorie-geografie; fizică-chimie; chimie-biologie; psihologie-pedagogie; sociologie-economie etc.) sau transversal (educaţie estetică, educaţie tehnologică, educaţie civică; ecologie, democraţie, informatică etc);

➢ reordonarea disciplinelor şcolare pe orizontala şi pe verticala sistemului de învăţământ (respectiv a planului de învăţământ), în vederea susţinerii noţiunilor, principiilor, metodologiilor anumitor domenii (ştiinţele naturii, ştiinţele socio-umane, ştiinţele limbajului etc), cu efecte pedagogice substanţiale (eliberarea presiunii informative în favoarea stimulării formative a elevilor).

S-a spus că *a face ştiinţă înseamnă a face matematică*, şi atât de mult s-a încetăţenit această opinie încât în anumite domenii asistăm la un adevărat *primat al matematicii* asupra ştiinţelor naturii. Este vorba de faptul că de cele mai multe ori, poate dacă nu chiar întotdeauna, „citirea naturii“, reprezentarea ei în simboluri matematice, nu este accesibilă oricui. Nu oricine este în stare să „descopere“ principiile sau legile care stau la baza unui fenomen sau proces dintr-o anumită porţiune a creaţiei.

Dar, odată cu apariţia şi dezvoltarea calculatoarelor s-a observat că şi această lume ideală a Formelor Matematice are fisuri, are slăbiciuni în chiar natura ei. Coborârea în computaţional a modelelor matematice a determinat astfel întoarcerea la adresarea directă la lumea reală, în sensul potrivirii critice a rezultatelor experimentelor computaţionale cu observaţiile.

Disciplina care realizează această reîntoarcere la lumea fizică reală a sensurilor este **informatica**. În acest sens, informatica nu se instituie sub nici o formă ca studiul substratului fizic al informaţiei, al telecomunicaţiilor şi teoriei sistemelor, sau teoria informaţiei, al automaticii sau al aplicaţiilor specifice din diverse domenii, aşa după cum s-a afirmat, ci este un mod concret de realizare a experimentelor computaţionale, de coborâre în computaţional a conceptelor matematice, de algoritmizare a acestor concepte, de studiul complexităţii acestor concepte.

Privită în profunzimi, informatica este algebră computaţională, care în esenţa ei constă în transformarea unui concept într-un algoritm şi apoi transformarea acestuia într-un program de calcul. Evident că definirea conceptului matematic, elaborarea algoritmului şi elaborarea programului care „întrupează“ algoritmul sunt activităţi total diferite, care utilizează concepte şi principii diferite. Propriu informaticii este elaborarea algoritmului, studiul convergenţei şi a complexităţii acestuia, precum şi transformarea lui într-un program de calcul operaţional pe calculatoare.

Aceasta este substanţa adevărată a informaticii, conţinutul ei, care o plasează chiar în cadrul matematicii ca o prelungire a analizei conceptelor matematice din punctul "puterii lor computaţionale".

Bibliografie

1. Joiţa E., *Curs de pedagogie şcolară*, Reprografia Universităţii din Craiova, Craiova 2001;
2. Joiţa E., *Pedagogie si elemente de psihologie şcolară, pentru examenele de definitivare şi obţinerea gradului didactic II* (coord.), Editura Arves, Craiova 2003;
3. Stoica M., *Pedagogie şi psihologie pentru examenele de definitivare şi grade didactice*, Editura Gheorghe Alexandru 2001;

4. Petre C., Popa D. şi alţii, *Metodica predării informaticii şi tehnologiei informaţiei*, editura Arves, Craiova 2002.

PROVOCĂRILE EDUCAȚIEI ÎN ERA DIGITALĂ- EXPERIENȚA PERSONALĂ ÎN GESTIONAREA FENOMENULUI DE CYBERBULLYING

prof. Voicu Adina Laura
Colegiul Dobrogean Spiru Haret, Tulcea

Experiența didactică de peste 20 de ani pe care o am în identificarea, gestionarea și soluționarea conflictelor în colectivul de elevi, presupune și inovarea permanentă a tehnicilor de management conflictual în concordanță cu evoluția erei digitale. Migrarea conflictelor fizice din curtea școlii și sala de clasă în mediul virtual reprezintă o certitudine. Studiul implicațiilor conflictelor digitale a început prin participarea mea la o serie de webinare și dezbateri de familiarizare cu fenomenul de cyberbullying. Ca beneficiar al mobilității Erasmus+ acțiunea cheie 1, am parcurs cursul de formare: „Stop bullying și cyberbullying, mai medialiterat, mai incluziv", împreună cu 3 colegi-profesori, în Soverato, Italia, devenind astfel persoane resursă formate în domeniul gestionării fenomenului de violență virtuală. În calitate de profesor am desfășurat activități extracurriculare și proiecte Etwinning atât la clasele de gimnaziu cât și de liceu care vizează reducerea fenomenului de violență, creșterea coeziunii de grup și reducerea abandonului școlar. Proiectele Școlare Etwinning și Erasmus+ în tematica cyberbullying-ului au ca scop atât îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, cât și promovarea cetățeniei digitale și dezvoltarea competențelor în domeniul media, gândirii critice și diversității culturale.

Ca director adjunct am participat la reconfigurarea strategiei manageriale pentru orizontul 2018-2022, prin reajustarea țintelor strategice la politica națională. Elaborarea obiectivelor strategice după radiografierea stării managementului educațional s-a bazat și pe optica politicilor educaționale ale învățământului românesc corelate la politicile europene în domeniul educațional, sintetizate în programul „Europa 2020". În calitate de director adjunct al colegiului, profesor de biologie și persoană resursă-formator în domeniul managerierii conflictelor din mediul online-cyberbullying, ca părinte a unei eleve din colectivul clasei- grup de studiu, am dezvoltat relații de încredere și suport emoțional cu elevii colectivului clasei a VII-a B(an școlar 2019-2020) implicându-mă în gestionarea unor conflicte școlare atât prin activități extracurriculare cât și prin relații cu părinții/tutorii copiilor. Ca membru a echipei manageriale a instituției școlare, am promovat, pe baza studiului de caz, o strategie de manageriere a conflictelor din mediul online susținând și formarea cadrelor didactice în strategiile educației incluzive și media literacy. Problematica microgrupului-țintă de studiu se regăsește și reprezintă o stare comună de fapt a întregului colegiu, a societății digitalizate de astăzi. Preocupările pentru un fenomen precum bullying-ul, în plină ascensiune așa cum dovedesc statisticile europene, au apărut de curând.

Stabilirea practicilor incluzive și a competențelor mass media și de manageriere a conflictelor generate de mediul online ale profesorilor, ca priorități instituționale, este o consecință a unui complex proces de cercetare și analiză. Elevii au semnalat confruntarea cu o problemă precum bullying-ul în anul trecut scolar prin Consiliul Elevilor care a organizat o sesiune de informare: „Bullying-ul, noua masca a agresivității". Inițiată și organizată în mod exclusiv de elevi, activitatea a reprezentat momentul în care profesorii au realizat cu adevărat importanța fenomenului .

Noile documente manageriale, PDI-2018-2022, Planul de Dezvoltare Europeană al Colegiului Dobrogean „Spiru Haret" Tulcea, stabilesc în diagnoza de sistem, prin analiza SWOT, printre punctele slabe ale organizației: slaba dezvoltare a competentelor media(media literacy) și a practicilor incluzive în cazul cadrelor didactice, lipsa măsurilor de intervenție pentru prevenirea, combaterea bullying-ului și în special al cyberbullying-ului in cazul elevilor, reticența unor cadre didactice în schimbarea de atitudine față de noutățile din sfera politicilor educaționale și a tehnologiilor informaționale, slaba supraveghere a copiilor în timpul petrecut acasă în mediul online, mai ales în cazul unor familii monoparentale sau cu părinți plecați în străinătate.

La Lectoratul cu părinții din semestrul I, părinții elevilor clasei a VII-a B împreună cu toți ceilalți tutori legali au semnalat cazuri de bullying și au solicitat măsuri de intervenție. Ca urmare a acestor solicitari s-a recurs la o atentă analiză a documentelor școlare verificându-se: numărul de întruniri ale consiliilor claselor, numărul elevilor care au primit consiliere(64 elevi, 21 de părinți), chestionarele întocmite și aplicate de psihologul școlii cu întrebări vizând securitatea în școală, situații de etichetare, discriminare, marginalizare etc. Rezultatele chestionarelor au arătat existența fenomenului la o scara mărită față de cazurile raportate în lectorat și o incidență mare a cazurilor de cyberbullying. Au fost analizate statistici naționale și europene care dovedesc timpul petrecut de elevi pe internet. Folosirea defectuoasă a canalelor media, situațiile de bullying în care nu s-a intervenit, conduc la consecințe precum riscul ca cele mai frecvent trăite emoții în relațiile interpersonale să fie de teamă, furie, frustrare, resentiment, vinovăție sau rușine; variate comportamente de agresivitate, respingere sau izolare, comportament violent pentru rezolvare de probleme, scăderea randamentului școlar, abandon scolar.

Urmare a acestor acțiuni desfășurate tripartid profesor-elevi-părinți, am depus candidaturile pentru obținerea finanțării europene prin programul Erasmus+ atât pentru KA1- mobilități individuale în cadrul proiectului: „Stop bullying și cyberbullying, mai medialiterat, mai incluziv” cât și pentru mobilități elevi în cadrul KA2: ”Wise and inventive screenagers”, ambele primind finanțarea. Paralel cu participarea la aceste mobilități, am demarat activități noi de tip Etwinning, în parteneriat cu școli din Turcia, Spania, Portugalia în cadrul a 2 proiecte pe tema medierii conflictelor în spațiul virtual: ”Rainbow- Learning to become responsible european digital citizens through arts” și ”How to be safe online”.

Am continuat seria activităților desfășurate în parteneriat cu asociația nonguvernamentală „Salvați copiii România”, FICE România, Centrul de luptă antidrog Tulcea și a actelor de caritate și voluntariat. Strânsa comunicare cu tutorii prin desfășurarea lectoratelor cu părinții și participarea la ședințele cu părinții clasei a VIII-a a constituit oportunitatea de a analiza feedback-ul implementării acestor activități, parte a planului de intervenție.

Consider că tema este de mare actualitate și perspectivă și pleacă de la permanenta nevoie de a adapta strategiile manageriale la caracteristicile societății în care trăim, societatea digitalizată. Schimburile de experienţă, parteneriatele, lecțiile reconfigurate, mobilitățile, au condus la asimilarea de exemple de bune practici cu o influenţă pozitivă în dezvoltarea competenţelor lingvistice, social-civice, digitale, de sensibilizare şi exprimare culturală a elevilor colegiului și a elevilor clasei a VIII-a B, în special, grupul țintă a lucrării de față.

VALORIFICAREA CONŢINUTULUI TEXTULUI LITERAR ÎN MEDIUL ONLINE

Prof.Înv.Primar:Fulea Cătălina-Cristiana
Şcoala Gimnazială nr 11 „Dr. Constantin Angelescu„ Constanța

Sarcina actuală a şcolii, şi implicit a dascălului, este formarea unei personalităţi care să corespundă nevoilor Europei contemporane şi viitoare, caracterizată printr-o perfectă loialitate, respectul persoanei umane, toleranţă, simpatie, sociabilitate, generozitate şi spirit de întrajutorare.

Valori – cheie, precum: aspiraţia spre democraţie, respectul drepturilor omului, al drepturilor copiilor, justiţia socială, toleranţa, pacea, echilibrul ecologic, etc. pot fi înţelese prin intermediul textului literar cu condiţia ca dascălul să fie preocupat de desfăşurarea unui învăţământ activ-participativ.

Este important, în învățământ, mai mult decât în orice alt domeniu de activitate să ne actualizăm tehnicile de predare și evaluare astfel încât să putem ține pasul cu noile generații.

Tinerii acestei noi generații sunt în continuă mișcare. Ei au deja toată informația de care au nevoie la un buton distanță. Ei nu se vom mai lăsa instruiți prin metodele tradiționale și nu vor mai avea răbdarea sau motivația necesare să stea cuminți în bănci.

Așadar, cadrul didactic are datoria de a se adapta și el noilor tendințe. El trebuie să se reinventeze și să își redefinească rolul pe care îl are în procesul de educare.

Educația online poate fi considerată o evoluție naturală a educației tradiționale. Deși, ușor forțat de pandemia de Corona Virus, acest fenomen era imposibil de evitat.

În ultimii ani, online-ul a devenit o parte importantă a vieții noastre cotidiene. Tot mai multe afaceri și instituții își desfășoară o mare parte a activității online.

Boettcher și Conrad (2016) precizează că aproximativ trei sute de ore de material video sunt încărcate pe YouTube în fiecare minut și peste un bilion de oameni se loghează pe Facebook în fiecare zi. Suntem, aproape cu toții, conectați prin telefoane și internet și ne petrecem o mare parte a vieții online.

Învățarea prin cooperare online se concentrează pe încurajarea relaționării dintre flexibilitatea individuală a unei persoane și o comunitate de învățare.

După cum menționează autorii Niculescu & Dobre, (2012) în educația online „învățarea prin cooperare încearcă să promoveze atât beneficii oferite de libertatea de învățare individuală, cât și beneficiile învățării colaborative. (...) Învățarea online are următoarele obiective: posibilitatea oferită utilizatorilor virtuali de a selecta componentele instrucționale necesare, personalizarea mediilor lor de învățare; oferirea de soluții flexibile pentru adaptarea dinamică a conținutului de instruire în funcție de nevoile individuale în domeniul educației în timp real."

Învățarea prin cooperare creează relații mult mai pozitive între elevi, și le îmbunătățește sănătatea emoțională.

Cadrele didactice trebuie să cunoască și să se folosească de cele cinci elemente care ajută la funcționarea optimă a unei astfel de învățări. Gillies, Ashman și Terwel (2008, p. 9) în cartea lor „The Teacher's Role in Implementing Cooperative Learning in the Classroom" enumeră aceste elemente ca fiind: interdependența pozitivă, responsabilitatea individuală, promovarea interacțiunii, folosirea adecvată a competențelor sociale și analiza grupului.

Online, elevii, în cadrul grupurile cooperante au mai multă libertate de mișcare.

Ei pot să aleagă care parte a sarcinii necesită brainstorming, discuții și activități în comun și care necesită muncă individuală. Au libertatea de a se întâlni virtual cu ajutorul platformelor digitale Google Hangout, Skype, Zoom și altele, de a discuta și face un plan, rezolvând apoi individual anumiți pași și întorcându-se la grup când acest lucru este necesar pentru a continua munca apelând la jocul de rol, discuții sau prezentări.

Prin felul în care dascălul solicită întrebări, prin felul în care organizează activitatea de informare şi formare a elevului, prin accentul pe care-l pune pe dezvoltarea proceselor cognitiv-afective, dascălul influenţează comportamentul activ şi creativ al elevului.

Pentru a incita elevul spre o participare activă, dascălul va selecta acele texte care să stimuleze gândirea productivă, gândirea critică, curiozitatea, interesul către nou, necunoscut, care să–i dezvolte capacitatea de a privi altfel lucrurile, de a-şi pune întrebări neobişnuite despre lucruri obişnuite. (Debesse, M.,1970, p.27)

„Izvorul fermecat" – C. Gruia, „Coada veveriţei" – E. Jianu, „Povestea ursului cafeniu" – V. Colin, „Legendele Olimpului" – Al. Mitru, sunt câteva din textele literare ce stârnesc curiozitatea elevilor, le oferă exemple de comportare, fapte pozitive şi negative, care provoacă atitudini, generează sentimente, compunând o lume imaginară dar verosimilă, supusă cunoaşterii discernământului infantil.

În contextul online, în cadrul orelor de comunicare, pentru o bună valorificare a textelor literare, într-un exemplu de activitate ar putea fi folosită metoda brainstorming aplicată pe două creații: „Ursul păcălit de vulpe" după Ion Creangă și „Lupul cel năzdrăvan şi Făt-Frumos"după Petre Ispirescu.

Valorificarea textului literar în acest sens este benefică deoarece acesta oferă copilului posibilitatea cunoaşterii realităţii, oglindeşte conduite, comportamente, atitudini, ce influenţează conturarea personalităţii copilului.

„Ursul păcălit de vulpe" este un text în care Ion Creangă, înfăţişază, prin cele două personaje animale, două tipuri umane antagonice: omul viclean, isteţ, capabil să-şi satisfacă necesităţile, dar şi răutăcios, batjocoritor şi omul greoi, încet la minte şi naiv, uşor de înşelat prin prefăcătorie şi viclenie.

Un comentariu amănunţit pe marginea textului, o analiză detaliată a comportamentelor personajelor, conduc spre formarea unor trasaturi pozitive de voinţă şi caracter: vigilenţă, sinceritate, hărnicie şi excluderea din comportament a celor negative: viclenie, înşelătorie, lene, minciună.

În „Lupul cel năzdrăvan şi Făt-Frumos"- Petre Ispirescu- accentul cade pe înţelegerea şi reţinerea faptului că nu este suficient să doreşti ceva, să ai o pasiune, ci să fii capabil să realizezi şi să păstrezi ceea ce te pasionează. Nu este suficient să încerci să-ţi realizezi idealurile, ci trebuie să perseverezi, să lupţi, să ştii să-ţi câştigi ajutoare, aliaţi.

Acest text scoate în evidenţă ideea că orice om trebuie să-şi înscrie aspiraţiile în limitele bunului simţ, al măsurii şi înţelepciunii; dorinţele imposibile sunt sursă de acţiuni negative, distructive.

Analizat în amănunţime textul contribuie la dezvoltarea cunoaşterii de sine, la conştientizarea necesităţii autoevaluării posibilităţilor în depăşirea piedicilor.

Acest text dezvoltă capacitatea de a înţelege că nu este suficient să-ţi doreşti ceva, ci trebuie să-ţi mobilizezi toate resursele psiho-fizice de care dispui, pentru a le obţine, iar dorinţele să-ţi fie în concordanţă cu posibilităţile de care dispui la un moment dat.

Cunoaşterea de sine este o trăsătură de personalitate ce poate favoriza modificări în plan temperamental, comportamental, aptitudinal, în situaţii diferite.

După ce vor fi valorificate ambele texte prin intermediul acestei metode, se poate folosi un scurt joculeț în Wordwall care să consolideze trăinicia informațiilor, iar mai apoi pentru evaluare și spre deliciul micilor cititori se poate integra o activitate artistico-plastică în programul Paint. Activitatea plastică are drept scop valorificarea informațiilor însușite în mod creativ.

Un alt exemplu de text ce poate fi utilizat în cadrul orelor de Limba și Literatura Română printr-un debate la clasa a IV-a poate fi „Prinţul fericit"- Oscar Wilde.

Este o emoţionantă poveste simbolică în care autorul pune în antiteză opacitatea şi insensibilitatea persoanelor oficiale care evaluează totul pragmatic şi generozitatea personajelor simbolice: statuia şi pasărea, acestea fiind întruchipări ale binelui într-o lume guvernată de rău.

Este un text ce poate da naştere unor sentimente de empatie, de întrajutorare a celor aflaţi în răstrişte, formându-le copiilor capacităţi de comunicare, trăsături pozitive de voinţă şi caracter: empatie, spirit de întrajutorare, preţuirea celui de lângă tine, aprecierea frumosului din relaţiile interumane.

Semnificaţia preţioasă a textului este ideea că adevărata fericire înseamnă ajutorarea semenilor, adică iubirea aproapelui.

Succesul şcolar nu poate fi conceput fără ca elevii să dispună de capacităţi de comunicare. Acestea se răsfrâng pozitiv asupra întregii lor formări, influenţând procesele de cunoaştere, întregul comportament al elevilor, întreaga evoluţie intelectuală a elevului.

Predarea unor texte literare oferă, prin modele, un mijloc de educaţie, de meditaţie asupra vieţii unor oameni pentru a reţine din ea înţelepciunea, cumpătarea, demnitatea, spiritul de sacrificiu, devoţiunea în slujba binelui.

Bibliografie:

1. Boettcher, J. V., Conrad, R.M., (2016) The Online Teaching Survival Guide. Simple and Practical Pedagogical Tip, Editura Jossey-Bass;
2. Debesse, M., (1970), Psihologia copilului de la naştere la adolescenţă – EDP, Bucureşti;
3. Gillies, R. M., Ashman, A. F., Terwel J., (2008), The Teacher's Role in Implementing Cooperative Learning in the Classroom, Editura Springer;
4. Istrate, O., (2000) , Educația la distanță. Proiectarea materialelor, Editura Agata, Botoșani;
5. Niculescu, C., Dobre, I., Strategie Generală De Învăţare On-Line În Cooperare, Revista Română de Informatică şi Automatică, vol. 22, nr. 3, 2012.

APLICARE METODOLOGICĂ LA DISCIPLINA MUZICĂ ȘI MIȘCARE

Amaicei Bilbor Mihaela Roxana
Școala Gimnazială Nr. 3, Piatra Neamț

Sugestiile metodologice au rolul de a orienta cadrul didactic în aplicarea programei școlare, oferind idei și soluții posibile pentru proiectarea și derularea la clasă a activităților de predare-învățare-evaluare.

Competențele specifice se formează prin activitățile de învățare. Această precizare evidențiază importanța modului de proiectare și de desfășurare a activității cu elevii. Este important ca în centrul demersului didactic să fie plasat elevul, ca subiect al activității instructiv-educative. În acest sens se impune ca lecțiile să pornească de la experiențele de viață ale elevilor, de la achizițiile lor cognitive, culturale, atitudinale anterioare, să se adreseze nevoilor și intereselor acestora, să ofere o varietate de exerciții, aplicații practice, dinamice și atractive realizate prin diversificarea activităților de învățare și care să pună elevii în situația de subiecți activi în propria formare și dezvoltare. De asemenea, strategiile didactice au rolul de a implica activ pe elevi în propria învățare, de a oferi acestora variate contexte de activitate cu rol de motivare pentru propria dezvoltare, de a evidenția caracterul actual al valorilor morale.

Clasa I

Disciplina: Muzică și mișcare

Competența specifică:

3.4. Crearea unor linii melodice simple sau a unor combinații ritmice și asocierea acestora cu mișcări adecvate

Activități de învățare propuse de programa școlară:

- crearea spontană a unei linii melodice simple sau a unor combinații ritmice de silabe onomatopeice, însoțite de mișcare;
- gruparea unor mișcări sau sunete astfel încât să genereze un dans liber pe linii melodice proprii, simple;
- asocierea unor mișcări ritmice sau sunete în relație cu povești, poezii, cântece;
- discuții despre propriile creații, analiza și aprecierea lor.

Exemple de activități propuse la clasă:

- acompanierea cântecelor cu jucării muzicale confecționate de copii si cu bastoane muzicale;
- mișcare liber aleasă/coregrafie pe melodii alese de copii, în stiluri muzicale diferite;
- învățarea pașilor de vals, horă sau a unor pași de dans propuși de elevi;
- ”Jocul perechilor” – joc cu personaje care se mișcă în perechi pe muzica audiată;
- exerciții de Zumba;
- Joc ”Ghicește melodia” – un elev ascultă în căști o melodie pe care, în același timp, o fredonează cu o silabă repetitivă (la-la-la/ta-ta-ta/pa-pa-pa). Colegii vor trebui să o ghicească, apoi să o cânte împreună.
- concurs ”Puștii talentați” – organizarea unui miniconcurs, pe mai multe episoade, în fiecare ora de curs, în care elevii își prezintă talentul muzical sau/și de dans;
- Metoda simulării imaginației: Elevii audiază ”Marșul” de E.Doga, apoi redau impresiile provocate de mesajul sonor.

Prin aceste activități am încercat să-i introduc în lumea sunetelor muzicale, să simtă ritmul muzical, ca metodă predominantă fiind jocul didactic, care le-a permis elevilor să-și exprime propriile idei și sentimente.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII LA ELEVI – O METODĂ SIGURĂ DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A CALITĂȚII ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PROFESIONAL ȘI TEHNIC PREUNIVERSITAR

Prof. Anton Raluca Elena
Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna" Galați

Problema cunoaşterii si dezvoltării aptitudinilor creative nu este nouă, dar ea se pune astăzi mai pregnant din pricina faptului că in societatea contemporană, puternica dezvoltare ştiinţifică şi tehnică solicită mai mult ca oricând creativitatea umană. Ar trebui spus, ca depistarea timpurie a elevilor creativi şi crearea unor condiţii optime de dezvoltare a capacitaţilor creatoare în funcţie de cerinţele sociale, constituie un puternic sprijin în activitatea de orientare şcolară si profesională a elevilor.

Creativitatea reprezintă un complex de aptitudini și însușiri psihice care in condiții favorabile generează produse noi și valoroase pentru societate și / sau pentru individ. Creativitatea, ca și inteligența, este o trăsătură general umană. Toti oamenii au un anumit nivel de creativitate. Cei mai multi au o creativitate de nivel mediu, un numar redus de oameni sunt foarte creativi sau foarte slab creativi.

În condițiile actuale, când piața muncii așteaptă absolvenți creativi, cu capacitatea de dezvoltare continuă, evoluția permanentă a acestei laturi prin fiecare activitate didactică, trebuie să fie o prioritate pentru fiecare dintre noi.

În acest scop, identificarea căilor prin care elevii să fie atrași și determinați să participle activ la toate activitățile didactice propuse, este o provocare continua pentru profesor.

Elevii din învățământul profesional și tehnic preuniversitar, dirijați de profesorii de discipline tehnice, își vor dezvolta permanent creativitatea pe parcursul activităților teoretice și practice.

Într-o oră reușită, elevii sunt antrenaţi, motivaţi, implicaţi să participe , elevilor le sunt oferite experienţe unice de învăţare (un adevărat profesor pune întrebări care incită la cunoaştere), elevii oferă feed-back legat de cât de interesantă a fost lecţia, dacă au învăţat ceva util pentru viaţă sau pentru nevoile lor de cunoaştere, în general. După oră, profesorul reflectează la ce a fost bine şi ce nu a fost bine, ştiind ce abordări poate avea la următoarea lecţie. Profesorul are o pregătire ştiinţifică de înalt nivel, competenţe de comunicare şi implicit de adaptare a discursului la aşteptările elevilor și de încurajare a acestora în procese creative.

Calitatea fiecărei activități desfășurată la clasă, este determinată atât de elementele (metode și mijloace) folosite de profesor, elemente ce trebuie să stimuleze creativitatea elevilor, cât și de rezultatele obținute de elevi în urma îndeplinirii sarcinilor de lucru.

Termenul de „calitate**"** deriva din latina şi poate fi tradus ca "fel de a fi". De la noţiunea latina la conceptul modern de calitate a fost parcurs un drum lung în timp şi un salt considerabil de mentalitate. Sigur este ca de la primele etape ale diviziunii muncii într-o formă sau alta problema calităţii, a rezolvării cât mai corecte a problemelor ridicate de un obiect necesar vieţii de zi cu zi a fost categoric un motor al activităţii umane.

Conceptul de asigurarea calității a aparut în anul 1950 în SUA și a fost aplicat în primul rând în industria spațială și în cea nucleară, apoi s-a extins în alte domenii prin apariția familiei de standarde ISO 9000.

Definiţia calităţii din Legea calităţii educaţiei reflectă o dualitate a conceptului: „Calitatea educaţiei este ansamblul de caracteristici ale unui program de studiu și ale furnizorului acestuia, prin care sunt îndeplinite așteptările beneficiarilor, precum și standardele de calitate"

Această definiție orientează calitatea activității didactice în două direcții: **îndeplinirea standardelor de calitate (de performanță)** și **îndeplinirea așteptărilor beneficiarilor.**

Standardele de calitate descriu cerinţele care definesc nivelul optim de realizare a activităţilor de către furnizorii de educaţie. Aceste standarde sunt naţionale şi sunt valabile pentru toţi furnizorii de educaţie din învăţământul preuniversitar. În Standardele de referinţă se aplică domeniilor şi criteriilor din Legea 87 / 2006.

În învățământul profesional și tehnic preuniversitar prin implementarea acestor standarde pentru fiecare domeniu, sunt definite subdomenii, pentru fiecare subdomeniu sunt formulaţi indicatori.

Descriptorii de performanţă din Cadrul Naţional de Asigurare a Calităţii în învățământul profesional și tehnic preuniversitar sunt corelaţi cu indicatorii din standardele de referinţă. Fiecare indicator are asociat un număr de descriptori de performanţă. Aceştia descriu activităţile care trebuie realizate pentru ca performanţa şcolii la indicatorul respectiv să fie considerată optimă.

Pentru cea de-a doua direcție a calității activității didactice, respective **îndeplinirea așteptărilor beneficiarilor,** cadrul didactic trebuie să dovedească adaptabilitate maximă.

Prioritatea activității didactice în învățământul profesional și tehnic, trebuie să fie creșterea șanselor viitorilor absolvenți de a se integra de piața muncii.

ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

Prof.Dr. Nica Elena Loredana
Cni"Matei Basarab", Rm. Vâlcea

Parteneriatul educaţional este o activitate extracurriculară care are ca scop asigurarea egalităţii şanselor în educaţie, revigorarea spiritului civic şi a mentalităţilor comunitare, promovarea dialogului, a transparenţei şi a toleranţei, încurajarea iniţiativei, dezvoltarea cooperării, armonizarea condiţiilor de lucru cu exigenţele sociale.

Parteneriatul educaţional este o formă de cooperare şi comunicare, venind în sprijinul copilului la nivelul procesului educaţional.

În ultima perioadă, se pune accent pe implicarea părinților în educația școlară a copilului, pe colaborarea între părinți și profesori – unele școli propun din ce în ce mai multe sedințe și activități prin care părinții și profesorii să se cunoască și să colaboreze spre binele copiilor. S-a constatat că este benefic pentru copil ca părinții să cunoască ce se întâmplă la școală și ca profesorii să cunoască situația familială.

Implicarea părinților în educația școlară a copilului are beneficii majore în ceea ce privește comportarea copilului la școală și rezultatele sale școlare. Și aceasta nu numai pentru că prin participarea părinților, copilul este supravegheat din ambele părți (părinții fiind înștiințați de orice problemă), ci pentru că, văzându-și părinții interesați de educația sa, copilul se va strădui mai mult și va avea un sprijin. Experiența școlară a scos în evidență faptul că multe dintre problemele legate de comportare și de rezultatele elevilor provin din lipsa de interes a părinților față de ceea ce fac la școală.

Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului, ci şi pregătirea părinţilor pentru toate problemele ce le comportă această acţiune.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorinţa de a ajuta elevii să aibă succes la şcoală, dar mai ales, mai târziu, în viață. Atunci când părinţii, elevii și ceilalţi membri ai comunității se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esenţială în organizarea şcolii şi a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opţional sau o problemă de natura relaţiilor publice. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; perfecţiona abilităţile şcolare ale elevilor; îmbunătăţi programele de studiu și climatul şcolar; îmbunătăţi abilităţile educaţionale ale părinţilor; dezvoltă abilităţile de lideri ale părinţilor; conecta familiile cu membrii şcolii și ai comunităţii; stimula serviciul comunității în folosul şcolilor; oferi servicii şi suport familiilor şi crea un mediu mai sigur în şcoli.

Activitățile extrașcolare au un rol benefic asupra elevilor. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educaţia la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel activitate în fiecare relaţie cu elevii şi familiile acestora, desfăşurând o muncă de dezvoltare, de conducere şi de îndrumare. O relaţie eficientă cadru didactic – părinte presupune, printre altele, o ascultare activă, implicarea familiei în acţiunile extraşcolare ale copilului, cultivarea şi practicarea toleranţei faţă de un punct de vedere diferit.

Cooperarea activă a şcolii şi a profesorilor cu ceilalţi factori educaţionali – familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizaţii nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Şcoala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicaţi în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoştinţe de psihologie şi pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuşi, rolul important, cel puţin acum, îl are şcoala, cadrele didactice, profesorul care, prin activităţile elaborate, pot dezvolta la elevi

norme şi conduite sociomorale, pot dezvolta abilităţi şi conduite morale şi civice, în contextul european actual. În acest sens, şcoala participă şi interacţionează cu familiile elevilor, iniţiază activităţi utile în şcoală sau în afara acesteia, sprijină actorii implicaţi pentru a se cunoaşte pe sine şi pentru a înţelege normele moral - civice, poate îmbunătăţi calitatea vieţii şi performanţele elevilor, poate forma abilităţi de gândire independentă şi critică etc. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalţi copii din clasă fiind consultată cu privire la activităţile educative (extracurriculare) şi cu privire la activităţile opţionale pe care doresc să le desfăşoare copiii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. ,*Educaţia părinţilor . Strategii şi programe*, E.D.P., Bucureşti, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas ,*Consilierea şi educaţia părinţilor* , Editura Aramis, 2002;
3. Stoica, Adrian, *Creativitatea elevilor,* E.D.P. Bucureşti, 1983.

CONSIDERENTE CU PRIVIRE LA CÂTEVA TEHNICI UTILE ÎN PREGĂTIREA UNOR EXAMENE

prof. Cimpoeșu Gabriel
Colegiul Național „Mihai Eminescu" Botoșani

1. Introducere

Examenele sunt momente de bilanț, de valorificare a cunoștințelor, a competențelor, a aptitudinilor acumulate în timp. Un examen poate fi dat în scris (pe hârtie, pe un calculator) sau oral. Poate avea una sau mai multe probe. O formă specială de examen este concursul, unde locurile sunt limitate, fiind declarați admiși doar acei candidați care obțin cele mai mari medii, în ordine descrescătoare. Așadar, de cele mai multe ori, un examen poate hotărî drumul în viață; de aceea reușita este foarte importantă...

Un eventual eșec este pus, de cele mai multe ori, pe seama emoțiilor, însă timpul dinaintea examenului are o mare importanță prin organizarea și utilizarea adecvată a acestuia. Docimologia este disciplina științifică care cercetează problemele examinării și notării elevilor și a candidaților la examene și concursuri, în scopul îmbunătățirii condițiilor și metodelor de examinare.

Tehnicile de învățare eficientă și de susținere a examenelor cuprind în principal două etape: pregătirea pentru examen, în care un rol important îl are irosirea sau folosirea corectă a timpului și examenul propriu-zis.

2. Pregătirea examenului

Planificarea timpului dinaintea examenelor este foarte importantă, astfel încât învățarea să fie pe primul loc! Învățarea pentru examene trebuie să se facă în același mod ca și învățarea din timpul școlii. Deosebirea se face cantitativ, pentru examene se cer mai multe informații de memorat, însă avantajul este că nu se învață lucruri noi, ci sunt recapitulate informații cu care elevii s-au mai confruntat pe parcursul școlii. Recapitularea se poate face în scris, notând elementele mai importante care trebuie reținute.

În preajma examenelor nu se învață propriu-zis, ci se revăd cele învățate; este indicată autoexaminarea sau învățarea în echipă (coleg, părinte – care să devină partener de învățare sau profesor-corector). Învățarea/recapitularea în grup permite să prezinte temele de studiu într-o altă lumină decât cea din perioada învățării efective, deoarece în grup există păreri diferite. Un rol esențial îl are și folosirea subiectelor date la examenele de același fel din anii precedenți sau modelele de subiecte publicate anterior susținerii examenelor. Un elev antrenat cu testări asemănătoare examenului, trece imediat la rezolvare, nu pierde timp pentru a se familiariza cu cerințele, să le descifreze etc. În plus, poate da peste subiecte deja rezolvate sau cel puțin asemănătoare.

3. Examenul propriu-zis

3.1 Pregătirea psihică

Pregătirea psihică în vederea susținerii examenelor este foarte importantă. Se vorbește de existența a două feluri de anxietăți: una care diminuează performanțele (reduce concentrarea, tulbură judecata) și o alta care ajută la acțiuni corecte (atunci când ai încredere în forțele proprii, când ești pregătit, nu există vreun motiv de panică).

Stresul din timpul examenelor diminuează capacitatea de concentrare, implicit randamentul. Acesta poate conduce spre rezolvarea greșită sau chiar deloc a unor cerințe. Gândul permanent „trec sau nu trec examenul", „nu cred că am să iau examenul", „nu am memorie bună", „nu mai știu ceea ce am învățat, am uitat" etc. contribuie la un eventual eșec; grijile acestea pot deveni adevărate profeții negative care se împlinesc. Dimpotrivă, participarea la examen trebuie să pornească de la

premisa că „programa în sine nu este făcută pentru genii”, că „sunt capabil”, „sunt foarte pregătit”, „am învățat totul”, „voi reuși să iau o notă bună” etc.

Dimineața din ziua examenului trebuie să înceapă relaxant, după un somn odihnitor, cu puțină înviorare fizică/gimnastică, un mic dejun hrănitor, o hidratare corespunzătoare. Se va medita pozitiv, îndrumând/programând creierul să acționeze corect, imaginând răspunsuri pentru o lucrare perfectă... este de evitat gândirea la „ceea ce s-a mai dat și ce se va da”, la temele care nu sunt stăpânite foarte bine – poate apărea descurajarea, cu tot ceea ce implică. În plus, este de preferat ca la locul examenului să nu se ajungă foarte devreme; există riscul ca starea de tensiune/emoțiile trăite laolaltă cu ceilalți participanți să fie foarte dăunătoare.

3.2 Abordarea subiectelor

O emoție puternică o produce deschiderea plicului cu subiecte și împărțirea acestora. Primul impact este foarte important; a se evita aprecieri imediate asupra gradului de dificultate al subiectelor, deși este aproape imposibil acest lucru.

După ce emoțiile primului moment se domolesc, se poate trece la pasul următor: citirea cu mare atenție și în întregime a cerințelor, dar și a recomandărilor. (pentru a se evita momente de genul: „s-a cerut și asta?”, „doar am rezolvat un model ca acesta și la clasă” etc. A se citi cu atenție toate instrucțiunile, fiecare întrebare în parte, astfel încât să se scoată în evidență „ceea ce se cere și ceea ce nu se cere”. De multe ori, unele răspunsuri sunt deja în formularea cerinței sau cel puțin pot fi ușor deduse; alteori, se pot folosi răspunsuri de la alte cerințe, anterior formulate.

3.3 Organizarea timpului

Examenele au un timp limitat, de aceea trebuie avut în vedere acest fapt, eventual să se lucreze repede, fără a se pripi; a nu intra în criză de timp reprezintă un scop important; criza de timp înseamnă lipsa concentrării, grabă, neliniște, care aduc inevitabil greșeli.

Repartizarea timpului trebuie făcută pe subiecte proporțional cu punctajul acordat. Indicat este să nu se piardă timp cu subiecte ușoare, dar nici cu cele grele. În plus, este de urmărit să se răspundă la toate cerințele (două cerințe rezolvate pe jumătate pot primi punctaj mai mare decât doar o cerință rezolvată corect).

„Încălzirea” o constituie rezolvarea subiectelor ușoare, însă fără a pierde timp util. Se poate începe cu rezolvarea itemilor obiectivi (tip grilă, cu răspuns scurt), trecându-se apoi la itemii subiectivi (după o schițare a ideilor principale); astfel, asemenea subiecte (teoretic mai grele) pot deveni mult mai abordabile.

A nu se uita o mică marjă de timp lăsată pentru controlul final, pentru verificarea unor răspunsuri.

3.4 Schițarea răspunsurilor

Pentru fiecare cerință se notează, pe ciornă, ideile principale și detaliile importante. Apoi, vor fi trecute pe foaia de examen, înlănțuite logic, pentru a se evita un amestec de informații și o repetare fără sens a acestora.

Informațiile esențiale sunt importante, se evită astfel îndepărtarea de subiect, care consumă timp și nici nu aduce puncte în plus la notare.

Un scris frumos, lizibil/citeț poate crea un avantaj; există riscul ca un profesor corector care nu înțelege scrisul, să nu înțeleagă foarte bine nici ideile transpuse pe foaia de hârtie, notând ca atare.

După terminarea lucrării, în timpul rămas se poate face verificarea răspunsurilor. Nu este indicată predarea lucrării și părăsirea sălii de examen înainte de expirarea timpului alocat; orice verificare poate găsi/îndrepta eventuale erori/greșeli, care, remediate, pot aduce puncte în plus la nota finală!

4. În loc de concluzii

Pentru reușita unui examen, pe lângă pregătirea teoretică temeinică, foarte importantă este și respectarea unor reguli care țin de persoana ce susține examenul, de locul unde se susține acesta, de factorii de mediu, de felul cum se pregătește etc.

Pregătirea în sine a acestuia ocupă un loc important printre tehnicile de reușită. Planificarea timpului dinaintea examenului, o recapitulare eficientă, folosirea unor modele oficiale de subiecte ca antrenament etc. reprezintă tehnici eficiente de învățare specifice perioadei de dinaintea zilei de examen.

Examenul propiu-zis se bazează pe o pregătire psihică care să elimine stresul, pe o abordare inteligentă a acestuia, de la deschiderea plicului până la aflarea subiectelor și rezolvarea acestora, folosirea cu eficiență a timpului, pentru a se evita intrarea în criză, utilizarea ciornelor pentru schițarea ideilor principale și a detaliilor importante etc.

5. Biblografie selectivă

Cucoș, **C.**, 2006, *Pedagogie*, ediția a II-a revăzută și adăugită, editura Polirom, Iași

Panagoreț, **Oana, Armeanu**, **C. M.**, 2012, Tehnici de superînvățare – cum să înveți foarte repede și foarte bine, ediția a VI-a, revăzută și adăugită, editura Tehnoprint G. P., Alexandria

Mândruț, **Oct., Dan**, **Steluța**, 2014, *Didactica Geografiei. O abordare actuală*, editura Corint Educațional, București

METODELE DIDACTICE ÎNTRE TRADIŢIONAL ŞI MODERN

Prof. Chiriac Liliana
Şcoala Gimnazială, Comuna Secuieni, jud. Neamţ

În unele lucrări mai vechi, termenul de metodă de învăţământ (sau metodă didactică) era considerat echivalent cu cel de formă de învăţământ Cu timpul s-a renunţat, însă, la această echivalenţă. Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos", care înseamnă „drum spre" . Metodele de învăţământ pot fi definite ca „modalităţi de acţiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, îşi însuşesc cunoştinţe, îşi formează priceperi şi deprinderi, aptitudini, atitudini, concepţia despre lume şi viaţă".(M.Ionescu, V.Chiş, p.126). Raportînd-o strict la procesul de predare-învatare din cadrul scolii, noi am definit metoda ca: drum sau cale de urmat, în activitatea comună a educatorului şi educaţilor, pentru îndeplinirea scopurilor învăţământului, adică pentru informarea si formarea educaţilor. Aceasta nu este singura definiţie care s-ar putea propune, ci este una dintre ele, care îşi justifică valabilitatea prin aspectele esenţiale pe care le precizează, adică: ce conţinut logic exprima (un mod de lucru sau o cale de urmat); cine o utilizează(în cazul nostru, educatorul si educaţii); în ce activitate (în procesul de învăţământ); cu ce scop (cu scopul informării si modelării sub aspect uman a educaţilor).

S-a convenit că metoda de învăţământ reprezintă o realitate mai cuprinzătoare, (acoperind înţelesul definiţiei de mai sus) în timp ce procedeul este fie doar o parte alcătuitoare a metodei, fie un element de sprijin, fie un mod concret de valorificare a metodei. Dacă, de pildă, ne referim la predarea unei lecţii prin metoda expunerii, PUTEM admite că în interiorul ei, al expunerii, se pot utiliza diverse procedee (de exemplu întocmirea, în paralelă, a unei scheme pe tablă, folosirea în sprijin unele ilustraţii vizuale); dacă, în altă situaţie, predăm o lectie folosind ca metodă conversaţia didactică, putem interpune, tot în calitate de procedee, anumite explicaţii din partea celui care predă, fără ca metoda sau maniera dominantă să devină alta decât conversaţia. G. Vaideanu este unul dintre autorii care încearcă o definire, prin detalierea riguroasă a notelor caracteristice metodei didactice. Astfel, (cf. 1986, II), metoda didactică s-ar putea caracteriza complet prin: agenţii care o mânuiesc; beneficiarii ei; variantele în care apare; competenţele şi posibilităţile pe care i le asigură celui care o pune în valoare. Concret, în concepţia autorului, ea reprezintă "modalitatea de lucru", cu caracter polifuncţional,care:

- presupune în toate cazurile conlucrarea dintre profesori si elevi, în interesul identificării adevărului;
- se utilizează diferenţiat, în functie de interesele, trebuinţele, nivelul elevilor şi în scopul prioritar al formării acestora din urmă;
- este selecţionată de profesor şi pusă în aplicare împreună cu elevii, în lecţii şi în activitatea extradidactică, în beneficiul elevilor;
- îl atestă pe profesor ca purtător al conţinuturilor de învătamânt, ca animator si evaluator al procesului respectiv, certificând totodată obligaţiile ce decurg pentru el din aceasta.

Pentru ca utilizarea unei metode să genereze efecte pozitive maxime asupra celor educaţi, pedagogii au indicat unele dintre condiţiile favorabile atingerii acestui scop. Între acestea, ei au optat, adeseori, pentru asocierea metodei didactice cu alte elemente sau componente ale acţiunii educative. Astfel, metoda didactică poate fi însoţită de:

a) un suport material relevant , demonstrativ sau ilustrativ pentru intenţiile cadrului didactic; în acest sens, în acţiunea educativă sunt incluse:obiecte naturalereale sau originale (plante, animale, aparate,instrumente, maşini, icoane, înscrisuri, obiecte de cult, cărţi etc.); obiecte construitecu valoare de substitute alerealităţii (machete, mulaje, globuri terestre, truse de piese demontabile etc.); reprezentări figurative pentru anumite obiecte sau fenomene (desene, ilustraţii, fotografii, hărţi, atlase, tablouri, panouri, reproduceri de artă etc.); reprezentări vizuale sau vizual – auditive (diapozitive, diafilme, emisiuni de televiziune, imagini stereoscopice, discuri, video, benzi etc);(I. Cerghit, L. Vlăsceanu, 1988, pp. 204-205).

b) o formă determinată de grupare a elevilor (grupuri mici: 3-6 persoane, grupuri mari: 12-15, clasa întreagă: 30-35 elevi) sau individualizarea activităţii pentru câte o persoană.

c) un simbol sau un ansamblu de simboluri (reprezentări grafice, scheme etc.).

Metoda didactică poate fi considerată un sistem omogen de procedee, acţiuni şi operaţii, selecţionate în funcţie de caracteristicile situaţiei de învăţare, ordonate, ierarhizate şi integrate într-un mod unitar de execuţie,subordonat metodei respective. Valoarea unei metode într-un context poate fi dată şi de calitatea, adecvarea şi congruenţa procedeelor care o compun.

Ordonarea metodelor de învăţământ, în funcţie de un ansamblu de criterii, aduce un plus de claritate într-un câmp problematic foarte bogat, nelipsit de controverse. Deşi contribuţiile semnificative în problemă, atâtromâneşti cât şi străine, sunt numeroase (I. Cerghit, 1980; G. Palmade, 1975; C. Moise, 1993; I. Cerghit, L.Vlăsceanu, 1988; I. Nicola, 1994; E. Macavei, 1997; C. Cucoş, 1996, O. Oprea, 1979 ş.a.), prezentăm sumativ (şi nu analitic, fapt pe care îl va realiza cursul de "Metodica specialităţii") tabloul sintetic elaborat de pedagogulieşean C. Cucoş (1996, 85-86) şi clasificarea propusă de I. Cerghit (1980, p. 89):

a) Din punct de vedere istoric:

-metode tradiţionale, clasice: expunerea, conversaţia, exerciţiul etc ;

-metode moderne, de dată mai recentă: utilizarea calculatorului, algoritmizarea, problematizarea, brainstormingul, instruirea programată etc. ;

b) În funcţie de extensiunea sferei de aplicabilitate:

-metode generale (valabile tuturor disciplinelor de învăţământ): expunerea, prelegerea, cursul magistraletc.

-metode particulare sau speciale (valabile numai pentru unele discipline, trepte ale instrucţiei şi educaţiei, laturi ale educaţiei sau situaţii formative) ; spre exemplu, pentru educaţia morală esteaplicată metoda exerciţiului moral.

c) Pornind de la modalitatea principală de prezentare a cunoştinţelor:

-metode verbale (utilizează cuvântul scris sau rostit);

-metode intuitive (bazate pe contactul concret-senzorial cu realitatea sau substitutele acesteia).

d) După gradul de angajare a elevilor din punctul de vedere al eforturilor de înţelegere, gândire, memorare:

-metode expozitive sau pasive (centrate pe memoria reproductivă şi pe ascultarea pasivă);

-metode active (bazate pe activitatea de explorare personală a realităţii).

e) După funcţia didactică principală:

-metode de predare şi comunicare;

-metode de fixare şi consolidare;

-metode de verificare şi apreciere a rezultatelor activităţii.

f) După modul de administrare a experienţei ce urmează a fi însuşită :

-metode algoritmice (bazate pe secvenţe operaţionale stabile, construite dinainte);

-metode euristice centrate pe descoperire proprie şi rezolvare de probleme).

g) După forma de organizare a muncii:

-metode individuale (care mobilizează elevul în mod individual);

-metode de grup (omogen sau eterogen);

-metode frontale (pentru întreaga clasă);

-metode combinate (prin alternări între variantele precedente în cadrul aceleiaşi lecţii).

h) În funcţie de axa de învăţare mecanică (prin receptare) - învăţare conştientă (prin descoperire):

-metode bazate pe învăţarea prin receptare (expunerea, demonstraţia cu caracter expozitiv);

-metodecare aparţin preponderent descoperirii dirijate (conversaţia euristică, observaţia dirijată,instruirea programată, studiul de caz etc.);

-metode de descoperire propriu-zisă (Moise, 1993) : observarea independentă, exerciţiul euristic,rezolvarea de probleme, brainstorming-ul.

i) După sorgintea schimbării produse la elevi (Landsheere, 1992):

-.metode heterostructurante (schimbarea se produce prin altul) : expunerea, conversaţia, studiul de caz , problematizarea etc.;2.metode autostructurante (individul se transformă prin sine) : descoperirea, observaţia, exerciţiul etc.

Din punctul de vedere al lui Ioan Cerghit (1980, p. 89, I.Cerghit, L.Vlăsceanu, 1988), metodele didactice se grupează în categoriile următoare:

1. Metode bazate pe:

- cuvânt

a) când suportul-cuvânt este rostit se constituie metodele de comunicareorală;

b) când comunicarea se bazează pe limbajul intern, se instituie reflecţia personală;

c) cândcuvântul este scris / tipărit, metodele sunt de tip livresc sau metode de comunicare scrisă.

2. Metode bazate pe observarea directă a realităţii sau a substitutelor obiectelor reale, respectivmetodele intuitive (obiective sau demonstrative).

3. Metode bazate pe acţiune(metode practice operaţionale; I. Cerghit, L. Vlăsceanu, 1988).

Integrarea unei metode didactice în una sau alta dintre categoriile de mai sus nu exclude apartenenţa ei simultană şi la alte grupuri de clasificare.

Evoluţia metodelor de învăţământ în teoria şi practica instruirii a reprezentat şi reprezintă un proces extrem de dinamic, cu repercusiuni importante asupra creşterii eficienţei procesului instructiv-educativ.

În stilul tradiţional –clasic rolul elevului este următorul:

-urmăreşte prelegerea , expunerea, explicaţia profesorului;

-încearcă să retină şi să reproducă ideile auzite ;

-acceptă în mod pasiv ideile transmise;

-lucrează izolat.

Avantajele acestui stil este ca în clasă este linişte (elevii doar ascultă fără a reacţiona) şi faptul că ei sunt obişnuiţi cu acest stil clasic (tradiţional) .

Există şi unele dezavantaje , în sensul că intervine monotonia , plictiseala şi , totodată nu se dezvoltă comunicarea.

În stilul de lucru activ-modern rolul elevului este:

-realizează un schimb de idei cu ceilalţi

-argumentează şi îşi pune întrebări cu scopul de a intelege , de a realiza sensul unor idei;

-realizează un schimb de idei cu ceilalţi;

-cooperează în rezolvarea problemelor şi a sarcinilor de lucru.

Avantajele stilului de lucru activ-modern din punctul de vedere al rolului elevului sunt: dezvoltarea comunicării; cooperarea dezvoltă şi încurajează colaborarea ; dezvoltarea creativităţii. Există însă şi unele dezavantaje : în clasă nu mai este linişte pentru că elevii comunică , transmit

idei, se mişcă.

Analizând avantajele şi dezavantajele care apar se poate concluziona că toate avantajele vin in sprijinul elevului iar dezavantajele vin în defavoarea elevului dar şi a profesorului.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Metode de învăţământ, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997
2. Cucoş, C.(coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Polirom, Bucureşti, 1998
3. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Editura de Vest, Timişoara, 2001
4. Guţu, V., Dezvoltarea şi implementarea curriculumului în învăţământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chişinău, 1999
5. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
6. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universităţii din Oradea, 2003

IMPLICAREA ELEVILOR ÎN ACTIVITĂŢI DE VOLUNTARIAT

Autori: profesor pentru învăţământ primar, Aurelia Bogdan
profesor pentru învăţământ primar, Teofil Bogdan
Şcoala Gimnazială „Ioan Bob" Cluj-Napoca

Implicarea în activităţi de voluntariat presupune o formă de învăţare socială, dezvoltă o serie de abilităţi şi competenţe, cum ar fi solidaritatea, toleranţa, încrederea, spiritul civic şi responsabilitatea socială. Voluntariatul te transformă într-o persoană conştientă de mult mai multe aspecte ale lumii din jurul tău, pe care în mod curent nu le vezi pentru că, aparent, nu ai nicio legătură directă cu ele.

În *Legea voluntariatului*, articolul 1, alineatul 2, este menționat faptul că „acesta este un factor important în crearea unei pieţe competitive a muncii şi, totodată, în dezvoltarea educaţiei şi formării profesionale, precum şi pentru creşterea solidarităţii sociale." Voluntariatul este activitatea de interes public desfăşurată de orice persoană fizică din proprie iniţiativă, care îşi oferă timpul, talentele şi energia în folosul altora, de regulă într-un cadru organizat, fără a primi o contraprestaţie materială.

Dincolo de sensurile date de dicţionare, voluntariatul este o activitate neplătită și are drept scop îmbogățirea spiritului civic, creșterea implicării în cadrul comunității. De regulă, un elev/tânăr care își dorește să fie voluntar se implică în anumite asociații care au aceleași valori și militează pentru aceleași scopuri, identificându-se cu ele.

Din perspectiva educaţiei, practica voluntariatului este raportată la interacţiunea factorilor principali ai acesteia: familia, şcoala, societatea. Relaţia dintre aceştia descrie un exerciţiu de sprijin reciproc, în care rolurile de voluntar şi beneficiar sunt, pe rând, asumate de fiecare dintre ei. O comunitate care susţine dezvoltarea actului educativ din şcoală, va beneficia ulterior de generaţii de profesionişti, de actori sociali implicaţi, activi şi capabili de schimbare. În acelaşi timp, acţiunile de voluntariat ale instituţiilor şcolare şi reprezentanţilor lor de a răspunde nevoilor comunităţii, vor contribui la rezolvarea problemelor actuale ale societăţii.

Rezultatele unor astfel de acţiuni voluntare nu sunt temporare sau imediate, ci, abordate pe termen lung, vizează dezvoltarea durabilă atât în spaţiul educaţional, cât şi în cel social.

Prin activitatea de voluntariat simți că poți schimba în bine anumite aspecte în viața unui copil sau adult, a unui grup, și îți crește încrederea în propria persoană, te simți mai sigur pe ceea ce poți face. Mai mult, devii mai conștient de anumite probleme sociale ale comunității și poți deveni ambasador al acelei cauze.

Şi în domeniul educaţiei pot fi identificate anumite limite generate de probleme economice sau de ordin social care fac necesare acţiuni de voluntariat. De exemplu, rata mare a absenteismului şi a abandonului şcolar, situaţii materiale precare şi imposibilitatea familiei de a susţine pregătirea educaţională a copilului, lipsa unor condiţii şi dotări materiale şi tehnice moderne în unităţile şcolare, lipsa de informare şi consiliere parentală, posibilităţi limitate ale comunităţilor locale de a sprijini actul educaţional, de a stimula şi recompensa eforturile celor implicaţi etc. – sunt doar câteva exemple de factori/probleme care frânează succesul în educaţie.

Date fiind aceste situaţii-problemă, se pot formula ţintele pe care voluntariatul şi le propune: susţinerea egalităţii şanselor educaţionale a tuturor copiilor, sprijin în educarea şi consilierea familiei, dezvoltarea instituţională a unităţilor furnizoare de educaţie, susţinerea educaţiei pe tot parcursul vieţii pentru o dezvoltare integrală a personalităţii individului, promovarea şi susţinerea educaţiei de tip incluziv etc.

Evoluția unei societăți e strâns legată de educația pe care le-o oferă copiilor. Este necesar să le cultivăm interesul și plăcerea pentru activitățile de voluntariat, adaptat vârstei lor. Povara unei lumi viitoare o vor duce pe umeri copiii de azi. Ei trebuie să fie obișnuiți să dăruiască de la o vârstă

fragedă, fără a aștepta ceva în schimb. Astfel, vor cunoaște satisfacția pe care un astfel de gest o aduce. Uneori un simplu mulțumesc face mai mult decât vreo răsplată.

În vederea încurajării elevilor/tinerilor către activităţile de voluntariat, putem apela la discuții cu scopul conştientizării necesităţii efectuării acestui tip de activităţi, dublate de prezentarea unor modalităţi concrete de realizare a acestora.

Tinerii pot fi încurajați sau antrenați să se implice în activităţi de protecție a mediului, pot efectua activităţi de consiliere a altor oameni în vederea menținerii unui mediu curat și implicit a unei planete sănătoase.

Spiritul civic şi încrederea că orice om poate face o diferenţă în comunitatea lui, mai ales dacă lucrează împreună cu alţi oameni preocupaţi de aceleaşi aspecte, se învaţă prin implicarea în activităţi de voluntariat. Dacă se doreşte, există resurse şi disponibilitatea de a contribui, doar că este nevoie de curaj şi de un spirit organizatoric, care să pună totul în mişcare. Nu trebuie să aşteptăm totul de la alţii, ci trebuie să ne asumăm responsabilitatea de a lua iniţiativa şi de a trece la acţiune. O serie de documente de politici publice europene scot în evidenţă valoarea de creator de capital social pe care o are voluntariatul.

În activitatea de voluntariat cunoaştem oameni diverşi, din alte categorii sociale decât cele cu care interacţionăm în mod curent, devenim membri ai unor grupuri sociale diferite, care nu sunt în mod necesar intersectate, devenind un punct de legătură într-o multitudine de reţele interconectate care ne influenţează şi pe care le influenţăm, în cadrul cărora dezvoltăm relaţii bazate pe încredere reciprocă şi împreună cu care devenim parte a unei acţiuni colective.

Voluntariatul este un excelent instrument de dezvoltare a capitalului social în orice tip de comunitate.

Dincolo de aceasta, o dimensiune importantă a valorii voluntariatului este, aşadar, cea educativă. Voluntariatul are extraordinare valenţe educative, fiind o formă de învăţare prin acţiune practică, care poate genera dobândirea de cunoştinţe şi abilităţi. Nefiind un proces rigid şi formalizat, voluntariatul are farmecul flexibilităţii şi al alegerii libere a voluntarului cu privire la majoritatea caracteristicilor activităţii sale, ceea ce îl face atractiv, învăţarea fiind un efect al implicării, şi nu un scop în sine al acesteia. Este şi motivul pentru care, în Occident, de foarte multe ori voluntariatul a devenit modul în care tinerii fac cunoştinţă concret cu viitoarea lor meserie. Fără a dori să se minimizeze rolul sistemului formal de învăţământ, trebuie să recunoaştem că de multe ori îi lipseşte latura practică, aplicată a învăţării, latură pe care mulţi tineri aleg să o experimenteze prin implicarea în activităţi de voluntariat.

În cazul în care educaţia în spiritul voluntariatului începe din familie şi este complementată apoi de demersul educativ formal din cadrul instituţiilor de învăţământ (inclusiv prin educaţia de tip nonformal), sigur va fi exersată ulterior, în societate, de către viitorul adult, capabil de acţiune şi de schimbare.

Voluntariatul constituie o activitate interesantă, atractivă pentru elevi, demnă de a fi desfășurată cu aceştia, de a fi promovată în societate ca exemplu de bună practică. Alegând să desfășori o activitate de voluntariat, demonstrezi că participi într-un mod real la asigurarea unei lumi mai bune.

Bibliografie:

- „Ghid pentru măsurarea efectelor și impactul voluntariatului asupra organizației gazdă”, Asociația VOLUM, 2016;
- „Legea voluntariatului 195/2001”, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 276 din 25 aprilie 2007.

- Velea, L.S., Toderaş, N., Ionescu, M., “Participarea elevilor în şcoală şi în comunitate. Ghid pentru profesori şi elevi”, TEHNE Centrul pentru Inovare şi dezvoltare în educaţie, Ed. Agata, Botoşani, 2006
- Godfrey, C., Parteneriat şcoală-familie-comunitate. Ghid pentru cadrele didactice, Proiect PHARE 2004. Acces la educaţie pentru grupurile dezavantajate, Ed. Didactică şi Pedagogică, R.A., Bucureşti, 2007

UTILIZAREA RESURSELOR VIRTUALE LA CLASĂ

prof. Popescu Tatiana
Liceul Teoretic „Al. Marghiloman" Buzău

Lucrarea de faţă constituie un prilej de adresare către comunitatea elevilor şi a profesorilor pasionaţi de documentare, cercetare, în scopul stimulării gândirii integrate şi a creativităţii în domeniul ştiinţei şi tehnologiei. Lucrarea are ca scop împărtăşirea unei experienţe cu privire la activitatea didactică proprie, prin care formabilii au fost deprinşi cu utilizarea resurselor virtuale, pentru a stăpâni şi alte modalităţi de lucru, în scopul performării şi dezvoltării propriului stil de muncă.

Într-o societate a cărei evoluţie, în special tehnologică, cunoaşte o accelerare puternică, utilizarea tehnicilor noi din domeniul calculatorului devine o necesitate. „Alfabetizarea" digitală începe de la cele mai fragede vârste, precum mersul sau vorbirea, şi este construită implicit, prin practici zilnice, generalizate. Stăpânirea de tehnici informatice le consolidează elevilor abilităţile de investigare ştiinţifică, le creşte randamentul însuşirii coerente a cunoştinţelor, le dezvoltă logica, le stimuleaza imaginaţia, instalând climatul de autodepăşire şi de competitivitate. Performarea unor activităţi complexe din domeniul informatic le asigură elevilor pregătirea pentru o societate bazată pe conceptul de educaţie permanentă (educaţia de-a lungul întregii vieţi). Utilizarea softurilor specializate le dezvoltă gândirea analitică, structurată şi de profunzime, iniţiativa. Lucrând cu aplicaţii de tip numerizat, cel ce primeşte cunoştinţe se situează în controlarea procesului de învăţare, construieşte procesul de asimilare şi înţelegere, îşi amplifică puterea de a acumula, stoca şi prelucra informaţia, precum şi de a lua decizii pe baza procesării ei.

O cale eficientă de a motiva elevii de azi în învăţare este transformarea mediului în care învaţă într-un mediu familiar lor. Educaţia prin IT reprezintă o modalitate nouă de a privi învăţarea, în care elementele de fond rămân aceleaşi, dar mijlocul de schimb şi de însuşire a cunoştinţelor se modifică. Avantajul de acces instantaneu la informaţii, la depozitarea şi recuperarea lor, la experienţa înregistrată a celorlalţi este indeniabil. Cum informatica are rolul de a crea acea subtilă punte de legătură între ştiinţă şi artă şi cum rolul profesorului este de a incita la cunoaştere, aplicarea unor tehnici moderne devine o provocare. Profesorul îşi diversifică activitatea, realizând acea diferenţiere promovată de didacticieni. În contextul creşterii volumului de informaţie şi al schimbărilor tehnologice accelerate, educabilul trebuie să-şi dezvolte abilităţile care să-i permită, cu ajutorul noilor tehnologii, accesul la educaţie, la resurse şi servicii, să-i permită o adaptare flexibilă la schimbările rapide care se produc în societate şi la impactul cotidian al T.I.C.. În acest context favorabil modernizării, utilizarea lor pentru învăţare şi adaptarea instruirii la cerinţele şi nevoile elevului care se dezvoltă în secolul XXI constituie un imperativ. Învăţarea trebuie să treacă dincolo de sala de clasă, să înglobeze tehnologii complexe, să lărgească graniţele creativităţii elevilor, pentru a le facilita transferul achiziţiilor în viaţa de zi cu zi.

Evoluţia vertiginoasă a informaţiei solicită o menţinere la zi permanentă, un proces continuu, ca parte integrantă din viaţă. După Sorin Cristea, *"Învăţarea permanentă reprezintă o direcţie importantă de evoluţie a activităţii de formare-dezvoltare a personalităţii, care urmăreşte valorificarea tuturor dimensiunilor şi a formelor educaţiei proiectate şi realizate pe tot parcursul şi în orice moment al existenţei umane"*. Noile tehnici IT îmbogăţesc educaţia digitală; ele înseamnă accesul la informaţiile cele mai recente, incitând la învăţarea continuă- *school after school* şi *long life learning*.

"Profesorul este un actor, învăţarea este un spectacol. Succesul acestui spectacol, în care suntem deopotrivă interpreţi şi spectatori, depinde de bucuria, inteligenţa şi pasiunea pe care le investim în el. Învăţarea oferă un spectacol grandios, cu scenarii, personaje, roluri, măşti şi conflicte. Scenariul orelor de clasă conţinând mijloace TIC dezvoltă elevilor moduri de gândire variate, stimulându-i să inventeze ei înşişi. Învăţare adevărată nu există fără bucurie."-acad. prof. Solomon Marcus. Într-un mediu motivant elevii nu mai sunt receptori pasivi, ci devin edificatori ai propriului bagaj de cunoştinţe, responsabili de propriul proces de învăţare. Resursele mutimedia le

oferă acces la informaţie, eficientizează colaborarea, împărtăşirea către şi din experienţa şi cunoştinţele celorlalţi, în construirea propriului cod de valori şi atitudini.

Mediile virtuale de învăţare şi utilizarea tehnologiilor nou apărute în domeniu conduc la creşterea gradului de implicare în procesul educaţional propriu, deschizând educabililor atât porţile societăţii cunoaşterii, cât şi pe cele ale integrării pe piaţa muncii. Ele presupun asumarea rolului profesorului de designer al instruirii, de facilitator al învăţării, identificând şi implementând strategii optime pentru utilizarea responsabilă a calculatorului şi a Internet-ului. Participarea formabililor la activităţi cu suport IT duce la creşterea calităţii procesului instructiv–educativ, la îmbunătăţirea imaginii instituţiei şcolii în comunitate, la dezvoltarea colaborării dintre elevi şi profesori, materializată în consolidarea liniilor de forţă ale educaţiei.

În scopul asimilării şi aprofundării achiziţiilor elevilor, am adoptat la clasă câteva soluţii concrete pentru a orienta instruirea spre activităţi educative moderne şi atractive, utilizând CD-uri educaţionale şi accesând site-uri Internet interactive în limba franceză. Plăcerea îmbinării disciplinei tehnice în formarea deprinderilor şi abilităţilor i-a motivat pe elevii de la clasele la care predau să treacă peste limita barierei de tezaur de la limba franceză. Însă, pentru a exista un proces real de învăţare, nu este suficient să petreci timp în universuri virtuale, să utilizezi CD-uri sau să comunici cu softuri inteligente. Este necesar ca aceste operaţii să fie efectuate cu scopul de a realiza o sarcină didactică, ataşată unui proiect şcolar.

„Educația pregătește copilul de azi pentru omul de mâine.” De aceea, ea „este cea mai puternică armă pentru a schimba lumea.” „Educația nu înseamnă pregătire pentru viață; educația este viața însăși.” De aceea, aceste tehnici care permit realizarea eficientă a obiectivelor care țin de socializare şi solicită flexibilitatea, deschiderea, implicarea efectivă trebuie ancorate în principiile de aur, nepieritoare, ale zorilor pedagogiei: respectarea ritmului individual al fiecăruia, crearea unor condiții de dezvoltare pe măsura vârstei lui, realizarea unui echilibru între activitatea liberă și cea dirijată. Programul educațional trebuie realizat în concordanță cu aceste particularități, ele reprezentând căi spre afirmarea libertății persoanei. Scopul prioritar este acela de a-i permite formabilului să își urmeze drumul individual, în armonie cu ritmul propriu și cu trebuințele sale, prin manifestarea liberă în acțiune. Tehnicile moderne bazate pe observație și experiment au succes tocmai deoarece filonul lor autentic rezidă în principiul de bază al pedagogiei clasice conform căruia fiecare ființă umană este unică, are ţelurile proprii și trece prin diferite etape ale vieții.

Astfel, elaborarea oricărei sarcini de lucru trebuie să aibă în vedere: obiectivele pedagogice, situaţia iniţială, tipul activităţii, participarea subiectului şi a profesorului, dispozitivul. Sarcinile didactice bazate pe IT au în vedere competenţe privind:

- informarea, culegerea şi procesarea datelor (referatul, eseul, diverse proiecte);
- redactarea şi prezentarea lucrărilor folosind resurse IT (redactarea de documente, realizarea de prezentări Power Point);
- utilizarea de softuri educaţionale în cadrul realizării unor teme;
- existenţa în evaluare a conexiunii inverse.

CD-urile pot conţine cărţi electronice, dicţionare, enciclopedii virtuale. Scrierea şi citirea textelor înregistrează schimbări în special calitative, în sensul în care se trece de la un text imprimat liniar la posibilitatea de a citi şi scrie un hipertext într-un mediu electronic. Există instrumente de lucru precum corectoarele ortografice, care ajută elevii în efectuarea temelor. Un astfel de soft înglobează un dicţionar şi are posibilitatea de a „învăţa” cuvinte noi, pe măsură ce utilizatorul le întâlneşte şi le introduce în baza de date. Multe dintre materialele multimedia fac apel la imagine, sunet, text, animaţie, iar atenţia utilizatorului este atrasă de elementele de noutate, ingeniozitate şi diversitate. Scopul acestor activităţi este de a trezi la elevi dorinţa de a se informa, de a se perfecţiona, de a căuta informaţii utile în vederea studiului individual.

Mediile de învăţare virtuale nu trebuie să se limiteze însă la transferul de cunoştinţe de pe suport magnetic sau prin intermediul Internet-ului. Acestea trebuie să stimuleze şi munca individuală, să genereze probleme şi rezolvarea acestora în cadrul grupurilor de discuţii. Resursele multimedia oferă acces la informaţii, însă nu garantează stratificarea cunoştinţelor. Procesul didactic ce are loc în mediul electronic trebuie completat de comunicarea *face-to-face*. Depăşind

calitatea de furnizor de cunoştinţe, profesorul devine ghid şi furnizor de resurse didactice, devine expert în a pune întrebări, încurajează orientarea personalizată, prezintă subiectele din perspective multiple, devine mentor, mediator, membru al grupului de studiu, acordă o mai mare importanţă stilurilor de învăţare ale elevilor, oferă posibilităţi de acumulare prin experienţe practice şi prin crearea de proiecte (extra)curriculare şi evaluări care se raportează la standardele naţionale, utilizează strategii didactice care promovează centrarea pe elev.

Corolar. Învăţarea a devenit în zilele noastre foarte ştiinţifică. Dar, cum practica sa oferă o multitudine de opţiuni, e necesar să o scoatem din empirism, optimizând-o prin activităţi practice, preferate şi deci mai motivante pentru elevi. Învăţarea din timpurile vechi a debutat mai degrabă ca o artă decât ca o ştiinţă, iar azi ele trebuie întreţesute-învăţarea implicând fiinţe umane, cu particularităţile lor de personalitate, intelect, ţeluri, aspiraţii. Fiecare situaţie de învăţare are loc în împrejurări unice, solicitând, împreună cu ştiinţa, originalitatea şi creativitatea cadrului didactic.

Societatea e în continuă schimbare. Trebuie să ținem pasul. Utilizarea resurselor IT oferă posibilitatea creării de noi situaţii de învăţare, bazate pe educaţia digitală, facilitând actualizări rapide de conţinuturi, partajarea datelor, studiul în reţea. Într-un mediu de instruire virtual se modifică şi rolul elevilor, punându-se accent pe folosirea cunoştinţelor şi pe asimilarea strategiilor de învăţare, atât individual, cât şi colaborativ. Accesul la resursele competitive de instruire le permite elevilor să vadă subiectele din perspective multiple; ei îşi formulează propriile întrebări pentru care caută răspunsuri adecvate, lucrează ca membri ai grupurilor la teme colaborative/ cooperative, discută şi analizează rezultatele, crescând semnificativ interacţiunea socială, devin manageri autonomi, independenţi şi motivaţi. Pentru că nu toți discipolii au abilitatea de a naviga printre sentimente, de a le recunoaște la ei și la alții, neștiind să fie asertivi, cei timizi vor învăța de la ceilalți, interacționând, să se facă înțeleși. Creativitatea lor încurajată în grupul de cooperare poate genera și idei abracadabrante, non-fezabile, dar ele sunt reglate de gândirea critică, fapt ce contribuie la dezvoltarea acesteia.

„Școala e ușa; cheia ei este cercetarea. Sarcina unui profesor nu constă în a identifica învingători, ci în a-i transforma pe elevii aparent obișnuiți în învingători.” Nemaifiind îndeajuns perorările ex-catedra, gândirea epistemică bazată pe clasicul „Sic magister dixit” trebuie dublată de gândirea critică, ancorată în inteligența emoțională și armată de conștiința sentimentului că **elevul constituie oglinda învățământului**.

Bibliografie:

1) *Culegere de proverbe şi cugetări*, Editura *Teora*
2) Marcus, Solomon-*Paradigme universale*, Editura *Paralela 45*
3) Cristea, Sorin-*Cercetarea ştiinţifică în educaţie şi învăţământ,* Editura *Universitară*

PROIECTUL EDUCAŢIONAL – FACTOR AL CALITĂŢII ÎN ÎNVĂŢĂMÂNT

Profesor Mărginean Mariana
Colegiul Național Titu Maiorescu, Aiud

Lucrarea de faţă se doreşte a susţine ideea conform căreia o educaţie de calitate este posibilă numai prin abordarea elevului şi a finalităţilor din perspective diverse, care să permită dezvoltarea elevului în acord cu cerinţele societăţii actuale.

Se cuvine mai întâi să descriem semnificaţia conceptelor de bază, care determină structura internă a lucrării. Conform Dicţionarului explicativ al limbii române, proiectul reprezintă un „plan sau intenție de a întreprinde ceva, de a organiza, de a face un lucru", iar educaţia „influențarea sistematică și conștientă a dezvoltării intelectuale, morale sau fizice a copiilor și a tineretului; totalitatea metodelor folosite în vederea acestei activități pedagogice." Din juxtapunerea celor două semnificaţii se desprinde „proiectul educaţional" care exprimă sintetic nevoia de educaţie complementară celei formale, sistematică la rândul ei, şi anume, educaţia non-formală. Societatea actuală dinamică, supusă schimbărilor ocupaţionale într-un ritm alert, necesită personalităţi flexibile, adaptabile, care să se poată integra social şi profesional. Proiectele educaţionale devin astfel o necesitate abordabilă la nivel de şcoală, în scopul consolidării parteneriatului profesor-elev, aspect principal al actului de predare-învăţare.

Mai mult decât atât, societatea actuală este o societate multiculturală, ordinea socială fiind dependentă de cunoaşterea şi acceptarea diversităţii, de formarea unor atitudini pozitive faţă de ceilalţi, de toleranţă şi acceptare reciprocă. Aceste dimensiuni ale personalităţii umane se dezvoltă mai puţin în cadrul educaţiei formale oferite în orele de curs, mai ales dacă acestea sunt abordate în mod tradiţional, şi mult mai mult prin activităţile extraşcolare presupuse de realizarea unui proiect educaţional la care elevul poate participa activ, în funcţie de preferinţele şi abilităţile sale. Parteneriatul profesor elev-trebuie extins, datorită complexităţii soluţiilor de aplicat şi cerinţelor indivizilor sau instituţiilor.

Proiectul educaţional „Human rights – drepturile omului în contextul UE" este un proiect educaţional realizat în parteneriat care porneşte de la abordarea interdisciplinară a drepturilor omului, antrenând prin activităţile specifice competenţe lingvistice, de producere şi receptare de mesaje, sociale de lucru în echipă, de colaborare. În argument se precizează faptul că premisa de la care se porneşte este aceea a omului ca fiinţă socială, a omului care trebuie să fie transformat în „actor social". Au trecut mii de ani de când conceptul de „zoon politikon" există în zestrea umanităţii, desemnând omul care îşi găseşte semnificaţia numai raportat la o societate. De altfel, este destul de clar prezentată în literatura de specialitate ideea că formarea psihologică a „persoanei" (termen cu care desemnăm numai oamenii) necesită vieţuirea într-un context social, în lipsa căruia se poate asigura numai dezvoltarea biologică. Dobândirea limbii, a limbajului, identificarea şi întărirea aptitudinilor, formarea caracterului, potenţarea proceselor psihice, într-un cuvânt „personalitatea".

În contextul globalizării şi al liberei circulaţii, omul se vede pus în ipostaza vieţuirii în zone diferite de spaţiul social în care a avut loc socializarea primară sau în ipostaza convieţuirii alături de oameni diferiţi din punct de vedere cultural. Re-definirea omului nu înseamnă altceva decât întoarcerea la origini, la valorile primordiale ale fiinţei umane, care s-a asociat încă de la începutul existenţei sale din convingerea că două capete gândesc mai bine decât unul, două mâini sunt mai puternice şi pot construi împreună mai mult şi mai trainic. Reconsiderarea valorilor este primul pas; analiza şi reaşezarea acestora ar determina o piramidă a valorilor nouă şi, în acelaşi timp, veche, pentru că nu ar aduce o noutate absolută, ci doar o reamintire a ceea ce înseamnă să fii om. Drepturile şi libertăţile prezente în orice document de gen, fie el universal sau regional, derivă din aceleaşi surse, din nevoia de a trata omul de pretutindeni într-un mod care să fie degradant pentru acesta. Drepturile omului pot fi incluse, deopotrivă în fiecare dintre cei trei piloni ai societăţii:

- în pilonul reglator pentru că instituie comportamente adecvate unitare;

- în pilonul normativ prin utilitatea acestora;
- în pilonul cultural-cognitiv prin păstrarea diversităţii în unitate.

Subsumarea faţă de anumite norme generale nu înseamnă uniformizare, pierdere în anonimat, ci accentuarea individualităţii prin oferirea oportunităţilor de manifestare liberă, de dezvoltare în acord cu dorinţele şi posibilităţile proprii. Acolo unde drepturile omului sunt încălcate este ignorată de fapt semnificaţia fiinţei umane, sunt alterate posibilităţile de afirmare pozitivă. Omul poate fi numit numai într-o societate în care este asigurată respectarea integrală a drepturilor sale, evitându-se astfel apariţia sentimentelor negative şi devierea de la natura umană axiologică.

Scopul proiectului este cunoaşterea de către elevi a drepturilor de care se pot prevala în calitate de cetăţeni români şi în calitate de cetăţeni europeni, simultan cu dezvoltarea abilităţilor de comunicare într-o limbă de circulaţie europeană (limba engleză). Obiective specifice**:** înţelegerea semnificaţiei conceptului de „cetăţean european", înţelegerea diversităţii culturale, construirea unei definiţii axiologice a omului, cu caracter universal, promovarea conţinuturilor oricăror documente care au ca şi „target" drepturile omului.

Activităţile proiectului desfăşurat în parteneriat permit interrelaţionarea, interrcunoaşterea elevilor, abordarea diferenţiată a problematicii, în funcţie de particularităţile individuale. Sunt deschise perspective noi asupra aceleiaşi teme, de interes actual, România fiind parte integrată în Uniunea Europeană.

1.	Titlul activităţii şi durata „Şi eu sunt cetăţean european" (2 ore)	Descrierea activităţii Realizarea unui flash mob care să ilustreze ideea de uniune la nivelul Europei
Locul de desfăşurare		**Colegiul Naţional "Titu Maiorescu" Aiud** **Liceul tehnologic "Timotei Cipariu" Blaj** **Liceul Teoretic "Petru Maior " Ocna Mureş**
2.	Titlul activităţii şi durata „Human rights sau drepturile omului" – semnificaţia dincolo de expresia lingvistică reflectată în documentele de gen (2 ore)	Descrierea activităţii Sesiune bilingvă de comunicări ale elevilor, urmată de dezbaterea ideilor prezentate în lucrări.
Locul de desfăşurare		**Colegiul Naţional "Titu Maiorescu" Aiud** **Liceul tehnologic "Timotei Cipariu" Blaj** **Liceul Teoretic "Petru Maior " Ocna Mureş**
3.	Titlul activităţii şi durata „Breaking the walls" – anularea diferenţelor dintre oameni şi promovarea egalităţii de şanse şi drepturi (2 ore)	Descrierea activităţii Studiul de caz – analiza unor situaţii reale care au avut ca şi consecinţă încălcarea drepturilor şi demnităţilor oamenilor cu accent pe drepturile copiilor
Locul de desfăşurare		**Colegiul Naţional "Titu Maiorescu" Aiud** **Liceul tehnologic "Timotei Cipariu" Blaj** **Liceul Teoretic "Petru Maior " Ocna Mureş**

Rezultatele aşteptate ale proiectului sunt: modelarea elevilor după tiparul educaţiei pentru drepturile omului, creşterea sentimentului de apartenenţă la comunitate, acceptarea diversităţii culturale pornind de la înţelegerea acesteia, adaptarea la contexte sociale diferite, aprofundarea problematicii drepturilor omului prin activităţi ulterioare, reglare prin feed-back (perfecţionare prin raportarea la rezultate). Impactul observabil la nivelul cadrelor didactice, elevilor, comunităţii va evidenţia: creşterea coeziunii grupurilor sociale la nivelul instituţiei de învăţământ, dezvoltarea

sentimentului de apartenenţă la comunitatea europeană, formarea prospectivă a unor cetăţeni informaţi, asigurarea ordinii sociale.

În concluzie, putem afirma faptul că, proiectele educaţionale care implică în intensiunea lor ideea de parteneriat, sunt în egală măsură, premise şi consecinţe ale unei educaţii autentice, de calitate, care formează personalităţi compatibile cu societatea actuală, românească şi nu numai.

Bibliografie:

Muşata-Dacia Bocoş – Instruirea interactivă, editura Polirom, Iaşi, 2013

ELEVUL- OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Neciu Teodora Adeline
Colegiul Național "Preparandia-Dimitrie Țichindeal" Arad

„Copiii sunt mesaje vii pe care le trimitem unor vremuri ce nu le vom vedea" (John W. Whitehead).

"Visele nu se risipesc dar nici nu zboară dacă nu le dai aripi" (Pablo Neruda)... iar rolul dacălului este de a-i da elevului aripi să zboare și direcția spre care să se îndrepte pentru a-și îndeplini visele, spre a Deveni.

În ultimii ani, procesul didactic a devenit centrat pe elev, pe formarea de competențe, cadrul didactic având mai mult rolul de coordonator al actului didactic, de îndrumător al elevului pe calea cunoașterii. Strategiile didactice stabilite la fiecare lecție trebuie să vizeze participarea activă a elevului la propria instruire și formare. Astfel, participând activ la propria instruire și formare, elevul devine mai motivat, mai interesat, actul educativ nemaifiind plictisitor ci, dimpotrivă, devine interesant, plăcut și stimulator, dându-i elevului bucuria descoperirii. Elevul trebuie să devină conștient că, îndeplinind sarcinile școlare, sub îndrumarea profesorului, beneficiul este al lui; pentru el o face și pentru pregătirea lui, nu face o favoare profesorului sau părintelui. În procesul instructiv-educativ, profesorul și elevul trebuie să fie parteneri activi, să se stimuleze reciproc în a-și depăși limitele. Procesul educațional nu poate fi eficient dacă nu există, dacă nu se formează relații apropiate între profesori și elevi, relații bazate pe încredere și respect reciproc. De aceea, este absolut necesar ca profesorul să gândească și să aplice la clasă, activități care să dezvolte și să cultive aceste relații. Relațiile au la bază emoții și sentimente pe care elevii și profesorii și le generează reciproc.

Eu sunt profesor de Educație tehnologică și aplicații practice, prin urmare, lucrez cu elevii de gimnaziu, fiind o disciplină de învățământ care se predă doar la gimnaziu. Elevii de gimnaziu sunt în perioada cea mai dinamică a dezvoltării lor, a formării personalității lor. De ce? Pentru că, în această perioadă, în acești patru ani, elevii parcurg trei perioade foarte importante în dezvoltarea lor: trec de la copilărie la pubertate, parcurg perioada de pubertate și apoi, trec de la pubertate la adolescență, în liceu ei fiind, deja, adolescenți. Aceste perioade sunt marcate de procese și schimbări intense în fiziologia lor, dar și în psihicul lor. Iar de aceste aspecte trebuie să țină cont orice cadru didactic. Schimbările fiziologice, hormonale care au loc în organismul lor în această perioadă, își lasă, foarte mult, amprenta asupra modului cum se raportează elevii la mediul înconjurător, mediul social și mediul școlar în care se găsesc. Cadrul didactic, mai ales dacă este și diriginte, trebuie să aibă în vedere aceste aspecte deosebit de importante. Pentru asta nu trebuie să fii medic specialist sau psiholog, ci, doar, un cadru didactic cu vocație. Se știe că, de multe ori, elevii agreează o anumită materie/oră de curs, în funcție de sentimentele pe care le au față de cadrul didactic respectiv. Dacă profesorul îi face să se simtă apreciați, respectați, importanți, dacă strategiile didactice alese le stimulează curiozitatea, interesul, bucuria descoperirii, cu siguranță, elevii vor agrea disciplina respectivă și vor avea rezultatele urmărite și dorite de noi. Sigur că nu este întotdeauna ușor. Și profesorul, ca orice om, are emoții, sentimente, trăiri. Și el poate să se simtă rănit, umilit, frustrat. Poate avea probleme personale de sănătate, sau de altă natură, pe care nu întotdeauna le poate lăsa, în totalitate, la ușa clasei, înainte de a intra la oră. Dar, dacă de la bun început, profesorul reușește să stabilească relații frumoase, armonioase cu clasa de elevi, va trece mai ușor peste astfel de probleme. De multe ori, chiar contactul cu elevii, în timpul orelor sau a altor activități extracurriculare, ne face să "uităm " de anumite probleme personale pe care, uneori, le avem.

Elevii, mai ales de vârste mici, ciclu primar, gimnazial, sunt "un boț de humă" cum, bine spunea, marele povestitor și dascăl, Ion Creangă. Și depinde de noi, dascălii, olarii acestor "boțuri de humă", ce vom scoate din mâinile noastre. Cred că fiecare dascăl își dorește să scoată opere de artă, oameni adevărați, pregătiți să își parcurgă drumul în viață cu succes. Noi ne străduim să formăm la elevi un bagaj solid de cunoștințe științifice, abilități și deprinderi, dar, nu trebuie să

scăpăm din vedere că, le formăm și atitudini și comportamente. Și nu trebuie să uităm că formăm elevilor anumite atitudini și comportamente, prin exemplul personal, pe care noi îl dăm elevilor, fie că ne place sau nu ne place acest aspect. Elevii ne iau ca model, ca exemplu de comportament și de atitudine. De exemplu, dacă eu, profesorul, obișnuiesc să întârzii la oră la o anumită clasă, foarte repede elevii vor prelua acest comportament și vor începe să întârzie și ei. Dar, dacă, dimpotrivă, sunt punctuală, voi putea impune punctualitate și elevilor, iar lor li se va părea ceva ”de la sine înțeles”. Dacă elevii constată că profesorul lor este meticulos, exigent cu sine însuși, își pregătește temeinic lecțiile/activitățile de la clasă, în timp, vor deveni și ei mai harnici, mai implicați, mai exigenți cu ei înșiși. Și exemplele pot continua.

Prin urmare, stabilirea unor relații armonioase și frumoase cu elevii, oferirea de exemple personale pozitive și constructive, fac parte din ceea ce am numi exemple de bune practici, aplicabile la orice disciplină de învățământ, mai ales la elevii mai mici, a căror personalitate este în plin proces de formare.

Formarea la elevi a unei atitudini responsabile este o altă piatră de temelie la edificiul devenirii lor. Elevul trebuie ajutat să conștientizeze că este direct responsabil de formarea lui profesională și personală, cadrul didactic fiindu-i mentor, îndrumător și partener în actul educațional. Pentru a forma această trăsătură de caracter la elevi, aceștia trebuie responsabilizați atunci când este cazul, conform particularităților de vârstă. Ei trebui ajutați să își asume consecințele atât a acțiunilor lor cât și a lipsei de acțiune. Uneori, elevii nu se implică în vreo activitate sau nu oferă răspunsuri la diverse solicitări ale profesorului, de frică să nu greșească. Profesorul trebuie să încurajeze elevul să răspundă, să acționeze chiar dacă greșește, deoarece din greșeli pot învăța. Bineînțeles că nu este vorba de greșelile cu consecințe grave sau fatale. Mai mult decât atât, cadrul didactic nu trebuie să permită celorlalți elevi din clasă să râdă, să emită păreri și glume ofensatoare față de elevul care a greșit. Cu atât mai puțin, profesorul nu are voie sub nici o formă să îl facă pe un elev să se simtă umilit pentru că a greșit. Dimpotrivă, elevul trebuie încurajat să învețe din greșeală și să se străduiască să aibă rezultat mai bun data viitoare.

În familiile unde se pune un accent exagerat pe note, încă este adânc implementată ideea că notele sunt o pedeapsă sau răsplată, punându-se o presiune uriașă asupra copilului, mai ales în perioada când se apropie marele concurs de admitere în ciclul liceal, concursul fiind dat la finele clasei a VIII-a. În condițiile actuale ale sistemului de învățământ românesc, este foarte dificil de a modifica în mentalul părinților și copiilor, ideea că notele sunt o pedeapsă sau o răsplată. Notele nu sunt nici o pedeapsă, nici o răsplată și nici nu sunt un „Salariu” (mulți părinți oferă anumite sume de bani copiilor, dacă iau câte o notă de 10, lucru total greșit). Notele sunt expresia matematică a rezultatului unei anumite evaluări (indiferent de forma ei), a unui capitol, unitate de învățare, activitate practică, etc. A permite mai departe să circule ideea că notele sunt pedeapsă sau răsplată, a răsplăti copiii cu bani pentru notele mari, are ca și consecință desele tentative de fraudare a evaluărilor, din dorința ”disperată” de a lua note mari, indiferent prin ce mijloace, chiar și necinstite. Elevii trebuie ajutați și învățați să își asume responsabilitatea rezultatelor unor evaluări, să își îmbunătățească performanțele școlare, deoarece, orice poate fi măsurat, poate fi îmbunătățit. A schimba aceste idei legate de note, în mentalul părinților și al elevilor este un proces de durată, anevoios și aici intervine, din nou, talentul și devotamentul cadrului didactic. De aceea, orice notă mai mică de 10 trebuie explicată elevului (și părintelui, unde este cazul), astfel încât elevul să fie conștient unde a greșit și unde trebuie să lucreze suplimentar, pentru a-și îmbunătăți performanțele școlare.

Un alt exemplu de bună practică pe care aș dori să îl amintesc este: ”Laudă în public și critică în particular”. Aprecierea publică (în fața clasei, a școlii, a părinților) a rezultatelor unor activități, a progreselor înregistrate într-o perioadă de timp, stimulează la elev respectul de sine, încrederea în sine, în forțele proprii și dorința de autoperfecționare, autodepășire. Iar, dacă este ceva de criticat, acest lucru trebuie făcut în particular, între profesor și elev, iar critica să fie făcută într-o manieră constructivă, în nici un caz ofensatoare. Când i se arată elevului punctele slabe, trebuie să i se ofere și soluția pentru ca punctele slabe să devină puncte tari, doar așa critica va fi constructivă.

Consecvența, ca bună practică, nu trebuie să lipsească cu nici un chip din practica unui profesor, pentru a forma și la elevi această deprindere, absolut necesară în parcursul viitor al elevului. Dacă profesorul este consecvent în mod pozitiv, atunci va putea forma și la elevi această deprindere, prin propriul exemplu. Elevii trebuie încurajați, sprijiniți în a fi consecvenți în activitățile lor pentru atingerea scopurilor, atât pe termen scurt, cât și pe termen mediu și chiar lung.

Aceste exemple de bune practici trebuie să fie mereu prezente în activitatea de la clasă, indiferent de disciplina predată. Dar, cel mai important lucru, este relația caldă, armonioasă de respect și încredere pe care profesorul o cultivă cu elevii săi. Dacă această relație există, este solidă, celelalte exemple de bune practici vin ”de la sine”. Importanța sentimentelor și a relației interumane profesor-elev s-a văzut cel mai bine, în toată această perioadă de școală on-line ”din vremea Covidului”. Atât elevii cât și profesorii au simțit tot mai acut nevoia de socializare, de contact interuman, dovedindu-se faptul că, tehnologia, oricât de avansată ar fi, nu poate suplini factorul uman, de importanță majoră în actul educațional. Elevii de toate vârstele își doreau din ce în ce mai mult să își reîntâlnească învățătoarele, profesorii și colegii, dincolo de ecranul rece al unui calculator. Noi, cadrele didactice, trebuie să transformăm și aceste vremuri de încercare, în lecții de viață, de adaptare, pentru elevii noștri, și, de ce nu, și pentru noi.

Noi, dascălii, suntem făuritorii societății de mâine, suntem artiștii care modelează suflete și caractere, suntem făuritorii de poduri și...suntem oamenii care ne oglindim în ochii elevilor noștri, care întinerim și ne reînnoim la fiecare generație. Nu ne-am ”făcut” dascăli prin studii, ci ne-am născut să fim dascăli. Și atâta timp cât ne înțelegem și ne acceptăm menirea, vom trece peste obstacole, vom coborî văi și vom urca piscuri împreună cu elevii noștri, bucurându-ne și fiind mândri de ei, onorați că avem privilegiul de a pune o piatră de temelie la fundația devenirii lor. Atâta timp cât dascălii rămân în picioare, de mână cu micuții lor ucenici, va exista întotdeauna, speranța de mai bine.

BUNE PRACTICI ÎN PREDAREA MATEMATICII

Tătăranu Daniela
Școala Gimnazială Perșinari, com. Perșinari

Cultura matematică este considerată o poartă de acces către multiple cariere de succes, iar rolul educației matematice este de a fi suport pentru formarea culturii științifice și de a forma abilități de a raționa corect și a aplica matematica în diverse situații concrete, putând a fi prezentată elevilor în mod interdisciplinar, în corelație cu alte științe: fizica, chimia, biologia, economia etc.

Competenţe cheie vizate prin studiul matematicii pentru profilul de formare al elevului:

Directe: *competențele matematice*

Identificarea caracteristicilor matematice cantitative sau calitative ale unor situații concrete;

Manifestarea interesului pentru identificarea unor regularități și relații matematice întâlnite în situații școlare și extrașcolare și corelarea acestora;

Rezolvarea de probleme în situații concrete, utilizând algoritmi și instrumente specifice matematicii.

Indirecte: *competențe de bază în științe și tehnologii*

Proiectarea și derularea unui proces investigativ pentru a proba o ipoteză de lucru;

Proiectarea și realizarea unor produse utile pentru activitățile curente.

Profesorul, ținând cont de stilurile de învățare ale elevilor, oferă informaţii, îndrumă şi direcţionează îndeaproape activităţile dar şi controlează fiecare acţiune a elevilor, asigurându-se că aceștia și-au însușit cunoștințele matematice predate. Pentru ca elevii (până la sfârșitul clasei a VIII-a) să-și dobândească cunoștințe matematice trebuie:

- să se urmărească dezvoltarea gândirii și raționamentului matematic, pentru rezolvarea problemelor (unele întâlnite în viața de zi cu zi);
- să se utilizeze diverse moduri matematice de gândire dar și prezentare – formule, tabele, diagrame, grafice, desene;
- să se transmită informații corecte din punct de vedere științific, dar și gramatical;
- să se transpună în limbaj matematic situații diferite;
- să se dezvolte capacitatea elevilor de a asimila mai ușor cunoștințele predate;
- să se găsească utilitatea cunoștințelor acumulate în viața de zi cu zi.

Pentru elevii din clasa a V-a noțiunile sunt predate intuitiv, de la simplu la general, de la concret la abstract, de la uşor la greu, de la cunoscut la necunoscut. Astfel, din perspectivă personală, aş aborda fiecare conținut în detaliu pentru a ilustra mai bine modul în care e urmărită fiecare competență. Pentru realizarea planificării calendaristice (alocarea numărului de ore și proiectarea didactică) voi valorifica și dezvolta experiențele anterioare și a modului de gândire formată, voi trasa sarcinile de învățare eșalonate după grad de dificultate.

Succesiunea abordării procesului didactic :

-În ce scop voi face ? (identificarea competențelor) ;

-Ce voi face ? (selectarea conținuturilor) ;

-Cum voi face ? (determinarea activităților de învățare) ;

-Cu ce voi face ? (analizarea tuturor resurselor) ;

-Cât s-a realizat ? (stabilirea instrumentelor de evaluare) .

În demersul didactic, *PROFESORUL* este cel care mediază, prin intermediul metodelor, accesul la cunoaştere al elevului. Acesta, în activitatea desfășurată, trebuie să aleagă metode adecvate, ținând cont de: obiectivele/competențele urmărite, natura conținuturilor, dotarea materială a școlii, specificul grupului țintă, timpul disponibil, tipul de învățare propus.

Metodele moderne sunt determinate de progresul înregistrat în știință și tehnică, fiind capabile să antreneze elevii în diverse activități, să le stimuleze motivația, imaginația și capacitățile cognitive și creatoare.

Îmbinarea armonioasă a metodelor tradiționale cu cele inovative contribuie la formarea și dezvoltarea competențelor elevilor.

Metodele - mijloace de dezvoltare a competențelor elevilor la disciplina matematică.

Competența de lectură-căutarea și selectarea informațiilor dintr-un enunț/problemă:

-mozaic, lectura ghidată, ciorchinele

Competența de comunicare scrisă-căutarea și selectarea informațiilor:

-diagrama Venn, proiectul, instruirea asistată de calculator, teste cu alegere multiplă

Competența de comunicare orală-înțelegerea informațiilor, capacitatea de argumentare:

-dezbaterea, brainstorming, explozia stelară, joc de rol

Competenţa de matematică numită capacitatea de a comunica utilizând limbajul matematic şi care are în vedere următoarele aspecte: utilizarea corectă a limbajului matematic, a termenilor matematici, selectarea informaţiei relevante, prezentarea soluţiei sau a metodei aplicate în cazul unei rezolvări de probleme, argumentarea alegerii unei metode.

Competenţa digitală este susţinută prin elemente de organizare a datelor, prin elaborarea sau citirea unor tabele sau grafice:

-rezolvarea de probleme, schimbul de idei

Competențele în știință- capacitatea și disponibilitatea de a explica fenomene naturale utilizând cunoștințele și metodologia aflate în uz, inclusiv observarea și experimentarea, pentru a identifica întrebări și pentru a trage concluzii bazate pe dovezi.

Principalele metode folosite în activitatea de predare-învățare a matematicii sunt:

Expunerea – prezentarea de către profesor a unor cunoștințe noi, pe cale orală, cu scopul transmiterii unui volum mare de informații într-o unitate de timp determinată.

Conversația. Cea examinatoare are ca scop examinarea elevului pentru a stabili dacă sunt cunoscute anumite formule, reguli. **Cea euristică** este o metodă de dialog, de descoperire dirijată, în care rolul profesorului este permanent, iar elevul este invitat să apeleze la propriile cunoștințe, să facă o serie de conexiuni pentru a găsi alte aspecte ale cunoașterii.

Demonstrația didactică – prezentarea unor obiecte, procese, acțiuni în vederea inducerii teoretice la elevi a unor proprietăți. Această metodă nu trebuie confundată cu **demonstrația matematică –** deductivă, teoretică.

Observația didactică – urmărirea atentă a unor obiecte, figuri geometrice și fenomene de către elevi, fie sub îndrumarea profesorului (observație sistematică), fie în mod autonom (observație independentă). Conduce la formarea unor calități comportamentale cum ar fi consecvența, răbdarea, perseverența, perspicacitatea, imaginația.

Exercițiul didactic – modalitatea de efectuare a unor operații și aacțiun mintale (sau motrice), în mod conștient și repetat, ce conduce la adâncirea înțelegerii noțiunilor, regulilor, principiilor învățate, la dezvoltarea operațiilor mintale și constituirea lor în structuri operaționale, la prevenirea uitării și evitarea tendințelor de confuzie.

Descoperirea didactică – metodă de tip euristic cu rol formativ pentru că dezvoltă percepția, reprezentarea, memoria, gândirea, limbajul, interesele elevului.

Problematizarea – predare prin rezolvare de probleme; este una dintre cele mai utile metode datorită caracterului ei euristic, activizator și puternic formator (cultivă autonomia).

Modelarea didactică – elevul învață să matematizeze anumite situații, îi dezvoltăm spiritul de observație, capacitatea de analiză, sinteză, creativitatea și raționamentul.

Algoritmizarea – metodă ce se bazează pe folosirea algoritmilor în actul de predare.

PROIECT EDUCATIV JUDEȚEAN
EDUCAȚIE INTER ȘI MULTICULTURALĂ
DOMENIUL FOLCLOR
„TRADIȚIA - OGLINDA SUFLETULUI ROMÂNESC”

Singureanu Georgeta Gabriela
Școala Gimnazială nr.1 Ghimpați

Motto
„Folclorul este cartea de identitate a neamului”

Argument

„Pe-un picior de plai,pe-o gură de rai”, ne-am născut ca să trăim, şi datoria noastră este de a păstra şi a arăta atât semenilor noştri din acest spaţiu,cât şi altora, frumuseţea datinilor şi obiceiurilor noastre.

Tradiţiile româneşti constituie una dintre valorile inimaginabile şi incontestabile ale poporului nostru şi nu trebuie să lăsăm timpul şi evenimentele lumii moderne să ne facă să le uităm.

Alături de literatură, care constituie un factor cu eficienţă deosebită în educaţie, arta populară are şi ea o contribuţie de seamă. În primul rând, copiii încep să înţeleagă specificul poporului din care fac parte, aspiraţiile lui, idealurile de ieri şi de azi, care sunt oglindite în obiceiurile locurilor şi creaţiile meşteşugarilor, le insuflăm respectul pentru tradiţiile noastre şi dorinţa de a duce mai departe tot ceea ce ne reprezintă ca naţiune.

Copilul simte admiraţia faţă de creaţiile populare încă de când îşi ascultă bunica cum deapănă firul unui basm sau a unei legende, în care eroii sunt înzestraţi cu calităţile ţăranului român, îl simte din cântecul duios de leagăn al mamei, din proverbe şi zicători, din ghicitori din doinele cântate îndelung de „moşii şi strămoşii noştri”.

Costumul popular românesc reflectă suprapus influenţe date de tradiţiile locale, aşezare geografică, posibilităţi economice zonale, starea socială sau ocazia cu care este purtat.

Toate acestea, precum şi faptul că se observă o îndepărtare a tinerilor de la tradiţiile populare ne face să insistăm pe cunoaşterea de la cea mai fragedă vârstă a tradiţiilor populare.

Folclorul reprezintă pentru poporul român depozitarul a tot ceea ce înseamnă tradiţie, obicei şi artă izvorâte din rădăcinile istoriei. Folclorul românesc are o tradiţie milenară, iar forţa creatoare a poporului român este viguroasă. Tezaurul tradiţional a exprimat expresia idealurilor lui.

Poezia, cântecul şi dansul ocupă un loc important în viaţa de toate zilele a poporului român. Ele însoţesc ţăranul la muncă, îl înveselesc şi îi înviorează petrecerile.

Timpul şi evenimentele lumii moderne nu trebuie să determine uitarea tradiţiilor româneşti, care constituie valori inegalabile şi incontestabile ale poporului nostru. Folclorul trebuie cultivat în minţile şi inimile copiilor încă de la cea mai fragedă vârstă. Cunoaşterea obiceiurilor, a tradiţiilor populare şi etnografice locale are o importanţă deosebită în cadrul procesului complex şi îndelungat de formare a personalităţii copilului. Cunoaşterea de către copii a frumuseţii portului popular, a obiceiurilor are ca finalitate sădirea în sufletele lor a mândriei că sunt români. Şcoala are menirea de a transmite copiilor informaţii despre folclorul zonei natale şi de a le stimula interesul pentru arta populară, obiceiurile şi tradiţiile populare româneşti.

ANALIZA DE NEVOI

Acest proiect educațional are un rol important în comunitatea noastră, deoarece elementele de cultură și civilizație particularizează valorile perene ce au ca numitor comun tradițiile și obiceiurile poporului român, transmise din generație în generație, care apropie națiunile în contextul ideii de cetățean european, dar și consolidarea identității naționale prin educarea tinerilor în spirit european „Unitate prin diversitate”.

De-a lungul timpului am realizat activități extracurriculare care au avut un real succes , fapt ce ne-a motivat să continuăm aceste manifestări educative într-un proiect educațional, urmărind să:

- încurajăm cooperarea dintre elevii din zone geografice diferite, din medii diferite (urban, rural), confesiuni diferite, etnii diferite;
- promovăm valorile culturale, cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor, a patru zone geografice diferite (Ardealul/Muntenia/Oltenia/Moldova de Sud);
- explorăm spațiul socio-geografic și cultural din zona din care fac parte școlile implicate în proiect, ce va completa nivelul de cunoaștere al elevilor, promovarea adevăratelor valoride artă autentică;
- mobilizăm profesorii și elevii în realizarea de materiale , comunicări științifice cu ISBN;
- extindem aria cooperării prin realizarea de activități extrașcolare și binențeles, concretizarea acestor idei în desfășurarea unui Simpozion-cu numele proiectului.

MOTIVAREA

- rezultate deosebite concretizate prin diplome, premii, în cadrul spectacolelor și concursurilor cu specific local (Vlașca);
- respectarea valorilor fundamentale ale folclorului românesc și vlăscean;
- cunoașterea și transmiterea tradițiilor și obiceiurilor locale și românești;
- păstrarea notei de autenticitate a acestor tradiții și obiceiuri locale și românești;
- impactul pozitiv asupra comunității și a familiei;
- cultivarea respectului față de tradițiile și obiceiurile locale și românești.

SCOPUL

- rolul descoperirii *rădăcinilor istorice,* ale creației populare locale, al educației prin folclor într-o lume multiculturală, plină de cutume și valori culturale moștenite de la strămoși.

OBIECTIV GENERAL

- dezvoltarea interesului pentru cunoașterea, păstrarea și transmiterea tradițiilor locale.

COMPETENȚE SPECIFICE:

- transmiterea, valorificarea și conservarea valorilor morale și artistice ale comunității locale;
- stimularea talentului și a creativității;
- cultivarea artei interpretative;
- cunoașterea și satisfacerea nevoilor culturale ale comunității locale.

Obiective vizînd:

ELEVII

- familiarizarea elevilor cu ethosul folclorului tradițional local;
- includerea și responsabilizarea tuturor elevilor în cadrul proiectului;
- cultivarea spiritului de competenției;
- cultivarea respectului, toleranței și cooperării, indiferent de confesiunea religioasă sau etnie;
- modelarea raportului cu societatea ca rezultat al cooperării elevilor între ei și cu adulții;
- dezvoltarea competențelor de comunicare bazată pe limbaje artistico-plastice.

Obiective vizînd:

CADRELE DIDACTICE

- utilizarea unor demersuri educaționale eficiente, în direcția armonizării relațiilor dintre profesori și elevi;
- asumarea unor responsabilități individuale și de lucru în echipă;
- concretizarea comunicărilor metodico-științifice într-o revistă școlară.

Obiective vizînd:

PĂRINȚII

- conștientizarea părinților cu privire la rolul de colaboratori reali ai școlii în scopul educării și formării personalității elevilor;
- educarea unor atitudini pozitive față de noile metode de educație ale școlii.

Obiective vizînd:

COMUNITATEA LOCALĂ

- responsabilizarea factorilor decizionali din cadrul Consiliului Local al fiecărei localități în vederea susținerii acțiunilor întreprinse de școli;
- promovarea valorilor culturale;
- protejarea și conservarea etnografiei și folclorului local;
- implicarea instituțiilor de cultură prin acordarea de consultanță de specialitate: Centrul Judeţean de Conservare şi Valorificare a Tradiţiei şi Creaţiei Populare Giurgiu;
- susținerea financiară prin sponsorizări și donații, prin achiziționarea de costume populare, confecționare de diplome pentru acordarea unor premii pentru activitățile întreprinse în cadrul proiectului..

Modul de derulare:

La nivelul parteneriatului se urmăreşte o bună colaborare între instituţiile şi şcolile partenere (folosind comunicarea online) şi promovarea/popularizarea exemplelor de bună practică.

În cadrul fiecărei școli, proiectul este coordonat de către Catedra de limba şi literatura română, având un profesor coordonator de parteneriat, dar se are în vedere şi modalitatea inter şi transdiciplină în organizarea participării la acest proiect educativ. Activităţile se planifică la nivelul şcolii iniţiatoare, respectiv ,,Școala Gimnazială nr.1 Ghimpați" şi sunt comunicate în timp util, conform calendarului, partenerilor de proiect.

Materilalele finale obţinute la sfârşitul fiecăreia dintre cele şase etape ale proiectului vor fi reunite într-un produs final şi distribuite online tuturor partenerilor implicaţi în desfăşurarea proiectului. Fiecare cadru didactic participant va primi câte o adeverinţă şi o diplomă de participare, precum şi formatul elctronic al revistei finale(înregistrată cu ISBN), ce va purta titlul proiectului.

Elevii participanţi vor fi premiaţi, în funcţie de valoarea informaţiilor aduse, creativitate şi originalitatea lucrărilor!

Rezultatele aşteptate ca urmare a implementării proiectului / produse finale:

- interacţiunea eficientă între şcolile/instituţiile partenere în proiect;
- revitalizarea şi valorizarea tradițiilor și obiceiurilor românești (interviuri, vizite la muzee şi case memoriale, studii de caz şi dezbateri tematice;
- colaj de fotografii/filmuleţe cu cele mai frumoase momente din timpul desfăşurării unor activităţi din proiect;
- interviuri, articole, reportaje, documentare, emisiuni radio cu caracter educativ;
- participarea unui număr tot mai mare de elevi și o mai mare implicare a părinţilor şi a factorilor de decizie locali/judeţeni în activitatea educativă desfaşurată în şcoli şi în afara acestora.

Modalitatea de evaluare / autoevaluare:

- chestionare aplicate elevilor, cadrelor didactice, părinţilor după fiecare activitate şi pe parcursul derulării proiectului;
- rezultate obţinute la concursurile şcolare şi la evaluările naţionale;
- rezultate obţinute la sfârşitul anului şcolar (promovabilitate, admitere în învăţământ liceal, admitere în învăţământ superior);
- produse ale elevilor - portofolii, spectacole, expoziţii tematice;
- produsul final al proiectului, realizarea unei reviste școlare, cu titlul **„Tradiția – oglinda sufletului românesc".**

JOCUL DIDACTIC IN ȘCOALA INCLUZIVĂ

Prof. Preda Elena Cristina,

Şcoala Gimnazială Nicolae Iorga, Piteşti, Jud. Argeş

Denumirea jocului:

Jocul se numeşte „Cine gândeşte...reuşeşte!" şi are în vedere consolidarea cunoştinţelor despre opera literară „Amintiri din copilărie" de I. Creangă .

Obiective urmărite:

- „ să identifice cuvintele care indică timpul şi spaţiul în care se petrecîntâmplările din opera literară „Amintiri din copilărie" de I. Creangă ;
- „ să realizeze reconstituirea succesiunii întâmplărilor din fragmentul dinmanual;
- „ să identifice personajele din text în ordinea apariţiei;
- „ să menţioneze câteva argumente pe care le invocă Nică pentru a nu plecala Socola;
- „ să privească personajul în relaţie cu celelalte personaje şi cu mediul încare trăieşte;
- „ să extragă din text exemple de epitete, comparaţii, inversiuni,enumeraţii;
- „ să selecteze citatele corespunzătoare principiilor morale care se despinddin discuţia părinţilor lui Nică ;
- „ să extragă din text exemple de stil direct, stil indirect, stil indirect liber şi monolog interior;
- „ să realizeze un cvintet având în centru, la alegere, fie pe Smaranda, fie pe Nică;
- „ să emită păreri proprii despre tema propusă pe care să le argumenteze;-
- „ să manifeste spirit de colegialitate şi cooperare în cadrul echipei;
- „ să participe cu interes la activitate.

Descrierea jocului:

Jocul didactic are 4 variante (ultima variantă reprezintă complicareajocului). Colectivul clasei este grupat în 6 echipe a câte 3 elevi (echipa 1, echipa2,...).Un elev de la fiecare grupă va da cu zarul. Numărul echipei va fi acelaînscris pe latura de deasupra a zarului. Echipele primesc sarcini de lucru diferite, dar cu grad de dificultateasemănător, pe care elevii trebuie să le rezolve într-un timp limitat, anunţat deprofesorul coordonator. Răspunsurile vor fi contorizate, iar la finalul jocului vafi desemnată echipa câştigătoare.

Regulile jocului:

- începerea rezolvării sarcinilor se va realiza doar la semnalulprofesorului;- nu este permisă depăşirea timpului alocat rezolvării fiecărei sarcini;

➢ elevii care fac parte din aceeaşi echipă se pot consulta în vederearezolvării sarcinii primite;- echipa câştigătoare este cea care respectă regulile jocului mai susmenţionate şi cea care adună cele mai multe răspunsuri corecte: (în situaţia încare două sau mai multe echipe ies la egalitate, acestea primesc o sarcină dedepartajare).

Materiale didactice necesare:

- filmul didactic „Amintiri din copilărie" - fişe de lucru pentru fiecare echipă ;
- un zar;
- pălării de diferite culori: albă,, galbenă, albastră, roşie, neagră, verde

Variantele jocului:

Varianta 1:

Elevii vizionează o secvenţă din ecranizarea operei literare „Amintiri dincopilărie" de I. Creangă. Fiecare grupă va primi o fişă cu următoarele întrebări: Din ce operă literară face parte secvenţa vizionată?Cine a scris această operă literară?Care sunt personajele care apar în imagini?Timp de lucru: 2 minute

Varianta 2:

Echipele vor primi fişe de lucru cu sarcini diferite

Echipa 1 – identificarea, în primul alineat al textului din manual, aindicilor de timp şi spaţiu ai naraţiunii.

Echipa 2 – menţionarea argumentelor pe care le invocă Nică împotrivaplecării la Socola.
Echipa 3 – reconstituirea succesiunii întâmplărilor prin completareacăsuţelor goale.
Echipa 4 – extragerea din text a câte un exemplu de: epitet, comparaţie,enumeraţie, inversiune.
Echipa 5 – extragerea din text de exemple de stil direct, stil indirect, stilindirect liber şi monolog interior.
Echipa 6 – selectarea citatelor corespunzătoare principiilor morale care sedespind din discuţia părinţilor lui Nică.
Timp de lucru: 8 minute
Varianta 3:

Având drept suport textul din manual (dar şi textul integral al Amintirilor), fiecare grupă va trebui să realizeze un cvintet având în centru, laalegere, fie pe Smaranda, fie pe Nică. .
Timp de lucru: 5 minute
Varianta 4:
Pălăriile gânditoare – echipele primesc fişe de lucru corespunzătoare diferitelor tipuri de gândire: subiectivă, obiectivă, pozitivă, negativă, neutră.Profesorul urmăreşte activitatea elevilor şi le acordă ajutor dacă este nevoie. Un elev, desemnat de echipa lui, va citi planul rezultat din activitateaîntregii echipe. Ceilalţi colegi corectează, dacă este cazul, răspunsurile elevilor.
Timp de lucru: 15 minute

MANAGEMENTUL ȘI SISTEMUL

Cojocaru Simona-Maria
Grădinița cu P. P. TRAIAN-Rm. Vâlcea

Lumea este într-o continuă mișcare, schimbare și totul se întâmplă foarte rapid.

Sistemul educațional din România, trebuie să se îmbunătăţească continuu, trebuie să știe care îî este locul și importanța în contextul social, care îi este rolul în societate din punct de vedere social, cultural, economic.

Pentru a-și putea ocupa locul care îi revine în societate, trebuie să își identifice carențele, să descopere cele mai eficiente metode de a repara aceste carențe și de abia apoi va putea funcționa la standardele dorite și impuse de societate.

Managementul este un complex de procese, de acțiuni, activități, pe care le desfășurăm în mod conștient în încercarea de a ajunge acolo unde unde ne-am propus. Este o strategie de conducere și coordonare a acțiunilor și activităților individuale și de grup, precum și de mobilizare și alocare a resurselor umane, materiale, de spațiu și de timp, în vederea îndeplinirii obiectivelor propuse.

Managementul este arta de a pregăti, organiza, coordona și administra totalitatea elementelor implicate în atingerea unor obiective.

Nu ducem lipsă de obiective, în general acestea sunt ușor de identificat, marea problemă apare atunci când când ne dorim să ajungem la ele.

De la dorință și până la îndeplinirea dorinței sunt numeroși pași pe care trebuie să îi parcurgi, pași pe care îi prevezi și pași care pot interveni pe parcurs, neprevăzuți, dar pentru care trebuie să ai o rezolvare, pentru a putea să îți continui drumul spre îndeplinirea dorinței.

Managementul educațional se referă la teoria şi practica managementului general, aplicate sistemului şi procesului de învăţământ, organizaţiilor şcolare şi claselor de elevi.

Managementul educațional, arta de a conduce oamenii (resursele umane) pe un drum plin de obstacole, din dorința de a învinge, de a ajunge la punctul final, din păcate, depinde de mulți factori externi- politici, dar și de multe alte resurse externe-economice.

În teorie totul sună frumos, aproape perfect, ne-am îmbolnăvit cu această fațadă, cu lașitatea de a ascunde adevărul în spatele cuvintelor, este o boală cronică, din păcate, pentru sistemul de învățământ și nu numai. Ne îngropăm în spatele unor hârtii, în care totul trebuie să fie bine, însă realitatea este la polul opus. Toate aceste hârtii, acest timp pierdut pentru a scrie fum, ne îndepărtează de realitate.

Lipsa de viziune la nivel național, social, economic și politic ne duc pe o pantă alunecoasă.

„În anul şcolar 2017/2018, numărul de elevi din învăţământul preuniversitar a fost de 3010,33 de mii. S-a menţinut tendința de scădere a efectivelor de elevi, cu care s-a confruntat sistemul de educație în ultimul deceniu. La nivel general, creşteri ale efectivelor de elevi se înregistrează în învățământul primar şi în învăţământul profesional. Cele mai mari scăderi ale numărului de elevi s-au înregistrat la nivelul învăţământului gimnazial şi liceal.” .... „În anul şcolar 2016/2017, rata abandonului şcolar a scăzut uşor în comparaţie cu anul şcolar anterior. La nivel general, 1,6% dintre elevii de nivel primar şi gimnazial abandonează şcoala. Mediul rural, gimnaziul, populaţia şcolară masculină, respectiv clasele de început de ciclu gimnazial înregistrează valori ridicate ale abandonului şcolar. Astfel, cele mai mari valori ale ratei abandonului şcolar s-au înregistrat la nivelul populaţiei masculine de gimnaziu (2,8%), în învățământul gimnazial din mediul rural (2,5%), respectiv la nivelul claselor I (2,3%) şi a V-a (2,2%). ” ..... „Rezultatele obţinute la evaluarea naţională din anul 2018 evidenţiază o scădere în ceea ce priveşte ponderea elevilor cu medii peste 5 în rândul participanţilor. În 2018, acest indicator a examenului EN VIII a scăzut cu peste 3 puncte procentuale în comparație cu anul școlar anterior, până la valoarea de 73,6% Există diferențe semnificative pe sexe, în favoarea

fetelor.”..... ,,Doi din zece absolvenți de liceu nu se înscriu la bacalaureat. Trei din zece nu reuşesc să absolve cu succes acest examen. O pondere de 14,3% dintre cei care s-au prezentat la examenul de bacalaureat în 2018 au fost absolvenți din anii anteriori, rata de promovare în rândul acestora fiind foarte redusă. Fetele se înscriu și promovează examenul de bacalaureat în ponderi mai ridicate decât băieții, obținând totodată medii mai bune la examen, comparativ cu băieții.”..... ,,La nivelul populaţiei României, şase din zece persoane cu vârste cuprinse între 15-64 de ani (63,9%) se regăsesc în categoria persoanelor ocupate.” (Raport privind starea învățământului preuniversitar din România 2017 -2018).

Din cele mai sus prezentate reiese clar că managementul educațional are probleme serioase, probleme pe care de ani de zile refuză să le rezolve.

Sistemul de învățământ este prins în tăvălugul politicului și se rostogolește haotic, nepăsător, pentru că, nu poate fi tras la răspundere.

Dar conștiința umană a celor din sistem unde este? Unde este dorința de a face lucruri bune, de a face bine semenilor tăi? Unde este dorința de a fi bun și util, de a ocupa locul pe care îl meriți? Unde este prezentă respectarea legii, a Constituției României, a drepturilor omului, a drepturilor copiilor?

Managementul educațional din România are nevoie de o reformare, de o privire de ansamblu a tuturor factorilor care influențează sistemul educațional și mai ales de corectarea și eradicarea problemelor, curățarea gangrenelor din interiorul sistemului-omul potrivit la locul potrivit.

Dacă managementul este arta de a conduce, managerul trebuie să fie un artist desăvârșit, dar, pentru ca lucrarea să fie una excepțională, artistul are nevoie, pe lângă inspirație și talent, de numeroase obiecte materiale, deci, de resurse financiare și de liniște, de autoritate, deci, de lipsa implicării politice.

BIBLIOGRAFIE:

www.edu.ro. Raport privind starea învățământului preuniversitar din România 2017 -2018

INFLUENȚA MIJLOACELOR TIC ASUPRA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Amariei Mihaela
Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau", Vînători-Neamț

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori şi, din acest punct de vedere, educaţia va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situaţie precisă, indicaţiile generale date de cărţile de metodologie." (Gaston Mialaret)

Noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații, să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională.

Scopul integrării TIC în cadrul disciplinei limba şi literatura română vizează îmbunătăţirea şi restructurarea modului de predare – învăţare - evaluare, prin adaptarea curriculumului la cerinţele societăţii informatizate, prin abordări noi şi creative, prin dezvoltarea deprinderilor cognitive, practice şi sociale si prin valorificarea acestora într-un nou context educaţional, care să sprijine elevul în asumarea propriului parcurs al învăţării, creându-se premisele pentru „Life Long Learning".

Resursele care pot fi utilizate, în cadrul disciplinei, pentru optimizarea practicilor existente, dar şi pentru promovarea unor noi abordări, sunt: internetul, prezentări PowerPoint, cărţi electronice, dicţionare digitale, enciclopedii, lecţii şi softuri AEL, softuri specializate.

În contextul noilor schimbări curriculare, profesorului de Limba și literatura română îi revine rolul central de a îndruma elevul spre diferite tehnici de receptare a textului, mai ales datorită faptului că educabilii vor utiliza această competență și în cadrul celorlalte discipline. Deci, simpla idee de a înțelege un text sau o cerință, de a selecta informațiile necesare pentru a lua notițe sau de a realiza o analiză a unui text, comparându-l cu altul, eventual cu o altă lecție studiată, devine o necesitate în rândul elevilor de gimnaziu.

Un rol important îl are integrarea TIC în fiecare segment din desfăşurarea procesului, cu o pondere adecvată care să justifice coerenţa în aplicare, la nivelul **predării**, **învăţării** şi al **evaluării**. În activitatea didactică specifică limbii şi literaturii române, utilizarea TIC va fi un instrument care să răspundă aşteptărilor elevului, un element care va moderniza din perspectiva utilităţii şi a eficienţei, modalităţile de **predare**. Nu poate fi vorba despre o înlocuire a discursului didactic, ci doar de eficientizarea acestuia, prin utilizarea ponderată a TIC.

Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. În cadrul orelor de limba și literatura română, instrumentele TIC facilitează procesul de predare-învățare și uneori chiar și evaluare (chiar dacă ne gândim la simplele teste alcătuite cu ajutorul calculatorului,la imprimanta sau scannerul care ne ajută să multiplicăm materialele) ne oferă posibilitatea de a căuta, ne învață a colecta şi procesa în mod corect informaţia şi de a o folosi într-o manieră critică şi sistematică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege singuri informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativităţii și în același timp dezvoltă o atitudine critică şi reflexive faţă de informaţia disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora si redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fise de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de

fișiere,pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv si vizual teoria (prezentări multimedia),se pot accesa informații de pe CD-uri, dischete, etc.

La ora de limba română, se poate favoriza utilizarea mesajelor instante, similare comunicării prin chat room prin care, elevii pot să comunice unii cu ceilalţi şi în afara clasei; primesc reacţii cu privire la produsele la care lucrează; exersează comunicarea utilizând limbajul scris; se implică în discuţii interactive, la distanţă; lucrează împreună la un proiect, în timp real, în grupuri sau perechi;schimbă informaţii bazate pe text, documente şi alte resurse.

Publicaţiile electronice – afişe, prezentări, publicaţii (broşuri, buletine informative, ziare), siteurisau bloguri – create de elevi pe parcursul unei unităţi de învăţare reprezintă un exemplu de integrare creativă a tehnologiilor informatice şi comunicaţionale în procesul de predare-învăţare-evaluare.

De asemenea, elevii pot consulta cărți on-line, materiale informative, pot selecta informația necesară (pot realiza fișe de lectură, fișe cu citate, aspecte critice, interpretări ale anumitor critici, autori). Pentru a exemplifica am atașat în anexa de mai jos, fisele folosite în cadrul unei ore de limba șI literatura română, în care am folosit mijloacele TIC.

În şcolile din România se practică într-o proporţie mai mare modelul tradiţional faţă de cel modern. Un studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenţi de la Universitatea „Gh. Asachi" Iaşi, viitori profesori, având cunoştinţele de bază ale Pedagogiei. Studenţii de vârste diferite, facultăţi diferite, şi pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinşi de pe băncile şcolii , se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puşi în situaţia să balanseze modelul clasic şi cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidenţă apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev şi profesor; de o educaţie bazată mai mult pe descoperire, cercetare; iniţiativa elevului atras cu pasiune de informaţiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic şi modern), având proporţii diferite între ele în funcţie de situaţia momentului, de colectiv şi bineînţeles de obiectivele educaţionale urmărite.

Elementul cheie în educaţie îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaşte şi utiliza practic informaţiile însuşite. O învăţare eficientă presupune mai întâi înţelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoştinţelor dobândite ulterior, generalizarea şi abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ţine o prelegere în faţa elevilor, ci e mediator şi îndrumător în activitatea de învăţare pe care aceştia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginaţia, implicarea şi participarea elevului,în scopul însuşirii unor cunoştinţe care să–i folosească.

BIBLIOGRAFIE:

- Albulescu, I; Albulescu, Mirela, 2000, *Predarea şi învăţarea disciplinelor socioumane,* Editura Polirom, Iaşi
- Bernat, Simona, 2003, *Tehnica învăţării eficiente*, Presa Universitară clujeană, Cluj-Napoca
- Cerghit, I, 2006, *Metode de învăţământ*, , editura Polirom, Iaşi
- Ionescu, M., Radu I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- Moise, C., 1996**,** *Concepte didactice fundamentale***,** Ankarom, Iaşi
- Văideanu, G., 1986, *Pedagogie- ghid pentru profesori*, ed. Universitpţii Al. I. Cuza, Iaşi.

DEZVOLTAREA ATIUDINII POZITIVE A ELEVILOR FAȚĂ DE ȘCOALĂ ȘI ÎNVĂȚARE PRIN PROIECTE EDUCAȚIONALE

EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ: „ȘCOALA DE VARĂ TĂȘNĂDEANĂ, JOC ȘI EDUCAȚIE" EDIȚIA III, 2019- PROIECT DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ȘI INTERCULTURALĂ

Prof. Șipoș Zsófia
Școala Gimnazială Tășnad

Motto :
"Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea."
Nelson Mandela

„Școala de vară tășnădeană- Joc și educație" este un proiect local de educație incluzivă și interculturală, care oferă tuturor copiilor din orașul Tășnad, în special celor care fac parte din categorii sociale dezavantajate, cum sunt copiii cu cerințe educaționale speciale integrate în învățământul de masă, copiii din familii monoparentale, copiii aflați în plasament, copiii cu părinți plecați în străinătate sau copiii proveniți din categorii sociale sărace, o educaţie nonformală şi informală de calitate ,o educaţie diferenţiată, axată pe descoperirea şi dezvoltarea potenţialului copilului. Această inițiativă promovează egalitatea de șanse în educație, copilul creativ, bine educat, copilul care are curajul de a privi până dincolo... și mai departe, indiferent de condiția socială și culturală pe care o are.

Conceptul de „copilărie" este definit în DEX ca „Perioadă a vieții omenești de la naștere până la adolescență; timpul când este cineva copil". Acesta este completată de atribute precum creştere, dezvoltare, joacă, bucurie, curiozitate, dar şi nevoie de îndrumare, educaţie, ocrotire, încurajare. Pe lângă acestea se adaugă şi nevoia copiilor de a fi împreună cu alţi copii, bucuria jocului în grup, eficienţa şi trăinicia învăţării prin joc, dar, mai ales, dreptul la egalitatea de șanse în educație și pentru o educați durabilă. În aceste precizări se află fundamentul proiectului nostru.

Vacanţa de vară este o perioadă lungă de libertate pentru toţi copiii. Cei mai mulţi dintre ei, dacă nu chiar majoritatea, nu-şi pot permite, însă, să-şi petreacă vacanţa mare altundeva decât acasă. Sondând copiii, vom descoperi că, deşi se bucură că a venit vacanţa, îşi doresc totuşi să fie împreună cu alţi copii, să aibă un îndrumător adult pentru jocurile şi activităţile lor, care să vină cu propuneri, chiar şi cu statut de negociator, să le susţină ideile lor şi să le dea formă activă. De aceea, după o perioadă de libertate totală, de la începutul vacanţei, copiii devin dornici de activităţi organizate. Ideea „Şcolii de vară", la care aderăm şi noi, a fost şi este una excepţională în acest sens.

Experienţa şcolii de vară, desfăşurată în instituţia noastră în anul 2014, care a durat 4 săptămâni, a avut un foarte mare impact asupra copiilor participanţi astfel că, chiar din prima zi de şcoală a anului trecut, povestind cele mai frumoase momente ale vacanţei mari, aceştia au situat Şcoala de vară pe primul loc şi s-au asigurat de promisiunea noastră că vom repeta experienţa şi în această vacanţă. Pe de altă parte, ca educatori la clasă şi voluntari în cadrul proiectului de vara trecut, am constatat vizibil că acei copii care au participat aveau o altă deschidere faţă de implicări în proiecte, o mai mare siguranţă şi stimă de sine în situaţii în care trebuiau să-şi susţină un punct de vedere personal şi, mai ales, o mai evidentă capacitate socializare, acceptare şi organizare.

În şcoala noastră învaţă un număr mare de elevi proveniți din categorii dezavantajate, din categorii sociale sărace și din acest motiv activităţile cuprinse în proiect sunt de natură să insufle acestora dragostea pentru şcoală în paralel cu crearea de situaţii concrete în care aceştia să se simtă valorizaţi prin oferirea unui spaţiu mai mare de afirmare a capacităţilor şi aptitudinilor lor. Pentru

aceşti copii, esenţial este să le oferim modele bune de petrecere a timpului liber care să contracareze practicile de copiere a unor atitudini şi obişnuinţe, manifestări nepotrivite, împrumutate de la cei mai mari.

„Şcoala de vară tășnădeană- Joc și educație” este un proiect care se înscrie în aria proiectelor locale personalizate de educație incluzivă, remedială și interculturală, care s-au desfășurat în școala noastră, la început acestea fiind idei separate, mai apoi constituindu-se ca parte a unui proiect permanent al şcolii noastre, termenul de „tășnădean” fiind cel care impune caracterul de unitate şi unicitate. Ţinând cont de specificul local al comunităţii, care se regăseşte în profilul elevului şcolii noastre, bazându-ne pe entuziasmul curiozităţii caracteristic vârstei de copil, luând în considerare propunerile şi aşteptările formulate de copii, am propus, prin acest proiect, activităţi care să-i ţină aproape de şcoală, să le ofere o alternativă valoroasă în petrecerea plăcută şi instructivă a vacanţei, nu doar pe parcursul timpului petrecut în cadrul proiectului ci, mai ales, pentru cel petrecut mai apoi acasă, cu grupul de prieteni, colegi, vecini, rude sau chiar individual.

Dincolo de toate acestea, trebuie să accentuăm esenţa proiectului – integrarea, remedierea, socializarea, prin adaptare la celălalt, prin respectarea regulilor de grup. Copiii învaţă să descopere împreună, să comunice, să se organizeze, să respecte reguli, să avanseze propuneri, să aibă încredere în sine şi, mai ales, să se bucure împreună. Experienţele de grup încheagă prietenii, dărâmă barierele prejudecăţilor, dau naştere la solidarităţi şi adaptări la situaţii sociale în miniatură.

Prin acest proiect, şcoala devine un altfel de loc pentru o altfel de învăţare în perioada verii furnizând o nouă experienţă din viaţa de şcolar. Printre partenerii proiectului amintim Inspectoratul Școlar Judeţean Satu Mare**,** Unitatea Administrativ Teritorială Tășnad**,** Centrul Cultural Tășnad**,** Casa de Tip Familial Mihaela, antreprenori, voluntari din rândul cadrelor didactice și a comunității, iar din partea mass-media, ziarul online actualitateasm.ro.

(https://actualitateasm.ro/stiri/92961-scoala-de-vara-tasnadeana-o-saptamana-de-neuitat-pentru-cei-50-de-participanti/ - Relatare- Ediția a II-a, 2018)

NOUĂ NE PASĂ! ŢIE ÎŢI PASĂ?

Floarea Sărmaşiu
Şcoala Gimnazială „Simion Lazăr”
Lunca Mureşului,Alba

TITLUL LECȚIEI: **Nouă ne pasă! Ţie îţi pasă?**
TEMA (MODULUL): **Incluziune şi excluziune socială**
TIPUL LECȚIEI: Mixtă
TIMP ALOCAT : 50 minute
CLASA : V-VIII
PROFESOR :
OBIECTIVE/COMPETENȚE:
- respectarea diferenţelor dintre persoane;
- întocmirea unei liste cu valori morale;
- conştientizarea valorilor morale de dreptate, egalitate, respect faţă de sine, faţă de ceilalţi oameni dar şi faţă de comunitate.

METODE DIDACTICE: conversaţia euristică, PRO ŞI CONTRA, învăţarea prin descoperire
FORMA DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII: frontal, pe grupe
RESURSE MATERIALE: foi A4, foi flipchart, markere, fişe de lucru
RESURSE UMANE: profesor, elevi
REZULTATE AȘTEPTATE:

- creşterea stimei de sine şi a toleranţei
- dobândirea abilităţilor de comunicare pozitivă
- conştientizarea importanţei valorilor morale în devenirea personalităţii lor

MOTIVAȚIA ALEGERII TEMEI:

Acastă temă a fost aleasă deoarece este extrem de importantă incluziunea socială şi educarea populaţiei în spiritul valorilor morale susţinând egalitatea de şanse indiferent de categoria socială şi etnică din care provin elevii.

DESCRIEREA ETAPELOR LECȚIEI:

- **Momentul organizatoric** – 2 minute
  - pregătirea materialelor şi gruparea elevilor pentru o bună desfăşurare a activităţii propusă
- **Anunţarea titlului şi a obiectivelor/competenţelor** – 1 minut
  - profesorul scrie pe tablă titlul lecției și le prezintă elevilor obiectivele.
- **Captarea atenţiei –** 8 minute
  - se va realiza prin citirea unei poveşti de către profesor (**anexa 1**)
- **Activități –** 35 minute

a) Profesorul definește termenii incluziune-excluziune socială, etnie, valori morale (respect, apreciere, dreptate, egalitate, corectitudine). Conţinutul pe care urmează să-l prezinte este prezentat în **anexa 2.**

b) Pentru a atinge obiectivele propuse se desfăşoară o activitate didactică interactivă folosindu-se metoda PRO ŞI CONTRA.

Elevii sunt împărţiţi în 2 grupe prin numărare de la 1 la 2 iar grupele sunt formate astfel încât toţi cei care au fost nr. 1 sunt constituiţi în grupa 1 iar cei care au fost nr. 2 în grupa nr. 2 (constituindu-se astfel, grupele sunt eterogene iar elevii sunt nevoiţi să interacţioneze şi cu colegi cu care nu fac acest lucru frecvent şi care fac parte din grupuri sociale şi etnii diferite).

Fiecare grup va trebui să se gândească pe baza textului citit şi pus la dispoziţie prin anexa 1, la mesaje PRO şi CONTRA privind tipurile de relaţii desprinse din poveste. Pentru facilitarea activității se distribuie grupelor și **anexa nr. 3**.

Evaluare şi feed-back- 4 minute

-profesorul apreciază activitatea elevilor, oferind feed-back pozitiv fiecărei grupe, feed-back-ul realizându-se la ideea exprimată „Respectul este temelia sau mai exact, soclul din care se înalţă statuia armoniei.”

ANEXA 1

Adrian, un băiat de etnie rromă, este foarte priceput la ping-pong. Este cel mai bun elev de la clubul de ping-pong. Totuşi, majoritatea copiilor din clasă şi din şcoală refuză să se joace cu el pentru că în timpul meciului, când adversarul greşeşte, spune:

- Ce bine! Mulţumesc pentru punct!

Ce le displace mai mult este faptul că Adrian intervine permanent în jocurile colegilor, chiar şi atunci când nu este jucător:

- Nu cred că ai făcut aşa ceva! E o pasă dezastruoasă!

Copiilor nu le place atitudinea lui Adrian, chiar se simt jigniţi. Le răneşte sentimentele.

Când a fost momentul alegerii unui reprezentant al şcolii la turneul de ping-pong, Adrian nu a fost cel ales. Acest lucru l-a uimit:

- De ce nu am fost eu cel ales? Toţi ştiu că nimeni din şcoală nu e mai bun ca mine la ping-pong!

Doamna dirigintă i-a spus:

- Nu e cel mai important să fii cel mai bun jucător de ping-pong ci trebuie să fii cel mai bun elev care reprezintă şcoala noastră, este o mare diferenţă! Uneori, comportamentul tău îi supără pe cei din jurul tău, trebuie să vorbeşti frumos cu ei, să le respecţi deciziile.

- Dar eu încercam să le dau sfaturi bune, spune Adrian, nedumerit.

- Este foarte bine că vrei să îi ajuţi, dar este important când şi cum le spui, poate îi deranjezi în timpul meciului. Nu poţi interveni ori de câte ori îţi doreşti, o persoană respectuoasă este atentă la modul în care îşi exprimă părerile. Gândeşte-te dacă ţi-ar place să ţi se spună în timpul meciului că ai greşit şi să se bucure de greşeala ta.

ANEXA 2

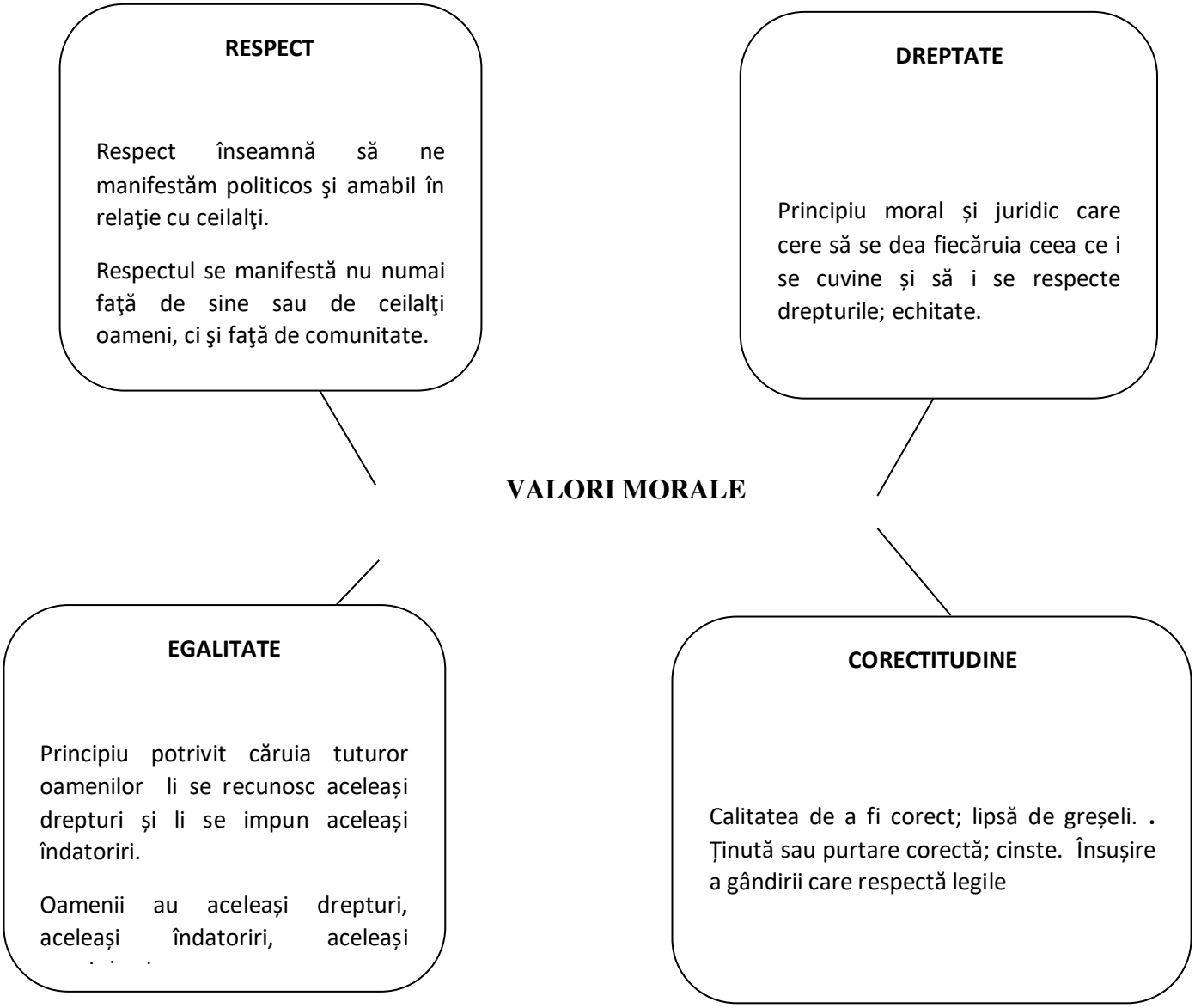
RESPECT
Respect înseamnă să ne manifestăm politicos şi amabil în relaţie cu ceilalţi.
Respectul se manifestă nu numai faţă de sine sau de ceilalţi oameni, ci şi faţă de comunitate.
DREPTATE
Principiu moral și juridic care cere să se dea fiecăruia ceea ce i se cuvine și să i se respecte drepturile; echitate.
VALORI MORALE
EGALITATE
Principiu potrivit căruia tuturor oamenilor li se recunosc aceleași drepturi și li se impun aceleași îndatoriri.
Oamenii au aceleași drepturi, aceleași îndatoriri, aceleași
CORECTITUDINE
Calitatea de a fi corect; lipsă de greșeli. . Ținută sau purtare corectă; cinste. Însușire a gândirii care respectă legile

FIŞĂ PRO ŞI CONTRA

Fiecare grup va alege câte un reprezentat care să scrie mesajele PRO şi CONTRA referitoare la text şi să le prezinte în faţa tuturor. După alegerea repezentanţilor, grupele vor citi încă o dată textul, vor purta discuţii referitoare la comportamentele întâlnite în text şi vor nota pe fişe mesaje PRO şi CONTRA.

PRO	CONTRA

Bibliografie
https://pjp-eu.coe.int/documents/1017981/10632206/T-Kit+8+Social+inclusion+WEB.pdf/ab8390b6-2d9e-f831-bbcf-85972152e6e0
1. Daniela Barbu, Cristina Ana-Maria Boca, Marcela Claudia Călineci, *Manual de Educaţie civică pentru clasa a-IV-a*, Editura CD PRESS

AVANTAJELE SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ONLINE

Prof.Nicoleta Murariu
Şcoala Gimnazială Nr.7,Giurgiu

Conceptul de educație tradițională s-a schimbat dramatic în ultimii doi ani. A fi prezent fizic într-o sală de clasă nu mai este singura opțiune de învățare. În prezent, avem acces la educație de calitate când și unde dorim, atâta timp cât avem acces la un computer. Intrăm acum într-o nouă eră, pe care am putea-o numi revoluția educației online. Nu este deloc benefic sa adoptăm scepticismul care înconjoară educația prin internet. Este totuși destul de dificil de luat decizia de a lăsa clasa convențională în urmă, mai ales dacă este vorba de a face față acestui vast spațiu numit Internet.

Educația are rolul de a crește abilitățile și creativitatea, ambele constituind factori decisivi in dezvoltarea completă si complexă a copilului.

Creativitatea este adesea asociată cu inovația, fie la nivel de sistem, instituție de învățământ sau la nivel individual. Prin urmare, este vorba de a crea pentru a inova sau de a inova într-un mod creativ, fără ca cei doi termeni să poată fi disociați.Orele de educație online se înscriu indubitabil pe linia unui învățământ inovativ.

Iată câteva dintre avantajele sistemului educației online:

1. Este flexibil.

Educația online permite profesorului și elevului să își stabilească propriul ritm de învățare și există flexibilitatea suplimentară de a stabili un program care să se potrivească agendei tuturor. Prin urmare, utilizarea unei platforme educaționale online permite un echilibru mai bun între muncă și studiu. Studiul online ne învață abilități vitale de gestionare a timpului . A avea un program comun elev - profesor este un factor ce poate încuraja ambele părți să accepte noi responsabilități și să câștige mai multă autonomie.

2. Oferă o gamă largă de programe.

Într-un spațiu atât de vast precum internetul, există abilități și subiecte nesfârșite de predare și învățare. Concret, în cadrul orelor de literatură romană, putem apela la vizionarea unor ecranizari după operele studiate și astfel elevii au o viziune globală asupra creației respective. Se pot asculta secvențe în lectura unor actori, se pot realiza apoi paralele între cele două abordări: cea scriitoricească și cea teatrală/cinematografică. Astfel se dezvoltă creativitatea și abilitatea de a realiza comparații și sinteze, abilități deosebit de importante pentru formarea completă și armonioasă a elevului.

3. Este accesibil.

Educația online permite studiul și predarea de oriunde din lume. Aceasta înseamnă că nu este nevoie să ne deplasăm dintr-o locație în alta, ceea ce aduce economie de timp, în egală măsură pentru elev și pentru cadrul didactic.

4. Permite o experiență de învățare personalizată.

Flexibilitatea ne poate ajuta să ne stabilim propriul ritm de studiu,deoarece fiecare persoană are un ritm propriu de lucru. Dar educația online este, de asemenea, flexibilă pentru nevoile individuale și nivelul de cunostințe ale fiecărui elev. Se pot distribui fișe și teme de lucru diferențiate, în funcție de nivelul grupurilor de elevi (de exemplu,fișe cu exerciții de gramatică,unele cu exerciții in plus si de o complexitate ridicată,adresate copiilor capabili de performanță). Am aplicat astfel de fișe in cadrul unui capitol foarte cuprinzator și destul de dificil-Pronumele.Prin aceasta metodă am putut asigura baza de cunostințe necesare tuturor elevilor,dar am obținut si performanțe cu cei capabili de acest lucru.

Există, de asemenea, acces la o mare varietate de materiale, cum ar fi: videoclipuri, fotografii și cărți electronice, iar profesorii pot integra și alte formate, precum forumuri sau discuții, pentru a-și îmbunătăți lecțiile,pentru a le face mai atractive. Și acest conținut suplimentar este disponibil oricând și oriunde, oferindu-ne o educație mai dinamică și adaptată.

Bibliografie:
-Josep ,Gemma, 5-reasons-online-learning-is-future-of-education,studentum.fr./articles and advice;
-Rey,Olivier,https.//edupass.hypotheses.org/1096

STRATEGII DE STIMULARE A MEMORIEI DE LUCRU LA COPIII CU DISLEXIE ÎN TIMPUL PROCESULUI DE CITIRE

Prof logoped Dr. Adriana Cândea
Şcoala Gimnazială Specială - C.R.D.E.I.I. Cluj-Napoca

Dificultățile de învățare la copii pot apărea în diferite momente pe parcursul dezvoltării acestora, însă consecințele încep să fie observabile odată cu intrarea în grupa pregătitoare la grădiniță sau la clasa I. Una dintre dificultăți este dislexia.

Dislexia este considerată o tulburare de învățare manifestată în principal printr-o insuficientă capacitate de a citi. Această tulburare devine vizibilă în context școlar, în momentul însușirii cititului, având ca scop autimatizarea acestei abilități. Totuși, v-ați putea întreba, dacă oricum un copil învață să citească într-un ritm propriu, această tulburare se mai susține? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie sa admitem că dislexia și-a primit numele în anii '60 ai secolului trecut, astfel încât cercetările în acest domeniu pot fi considerate recente. Mai mult, dincolo de cercetările care încearcă o conturare a unui profil cognitiv al persoanei cu dislexie, literatura de specialitate oferă deja și strategii de compensare.

Dislexia: definiție și caracteristici

Dislexia se definește printr-o dificultate de învățare, indicând deficite în citire, proununție și uneori în limbajul scris. Cu toate ca majoritatea indivizilor care prezintă această tulburare au un nivel de dezvoltare cognitivă medie spre superioară, aceștia prezintă dificultăți în însușirea capacității de a citi într-un cadru asistat (context școlar). O altă ipoteză care explică aceasta tulburare este cea a unei disfuncții la nivelul creierului (sistemului nervos central) (Hammill, Leigh, McNutt și Larsen, 2001). Principalele deficite care caracterizează această tulburare se reflectă la nivelul capacității slabe a atenției selective, al învățării prin asociere, al procesării seriale (procesarea informației în etape).

Un copil cu dislexie prezintă, în primul rând, o dificultate în a recunoaște cuvintele; acest lucru se explică printr-un deficit la nivelul codării fonologice, ceea ce înseamnă ca procesul de transformare a unităților subvocale în sunete nu se realizează în mod adecvat (Van Orden, 2011). Altfel spus, atunci când un copil cu dislexie vrea sa exprime un cuvânt, literele care îl alcătuiesc nu pot fi redate corespunzător la nivel verbal sub formă de sunete, ceea ce indică un *deficit fonetic*. O consecință o reprezintă îngreunarea procesului de citire, dar și un nivel mai scăzut de înțelegere a textului citit. Astfel, pentru a citi, pornim de la literă înspre reprezentarea fonologică (=sunetul corespunzător literei), iar în cazul pronunției, pornim de la reprezentarea fonologică înspre literă. În cazul copilului cu dislexie, acest proces dublu duce la erori în producerea, reprezentarea sau organizarea sunetelor, care, la rândul lor, determină o exprimare greu de înțeles chiar și de către cei din familia copilului. Copilul poate prezenta erori și în modul în care ordonează literele într-un cuvânt: de exemplu "creion" devine "crieon".

Memoria de lucru și dislexia: explicații

O explicație sugerează că o slabă capacitate a memoriei de lucru compromite procesul de îmbinare a informațiilor care trebuie folosite în timp real într-o sarcină, cu cele pe care copilul le avea deja (în memoria de lungă durată) despre acel subiect. Un exemplu în acest sens sunt sarcinile de citire a cuvintelor noi în vocabularul unui școlar mic. Un exemplu ar fi cuvântul "atmosferă" întâlnit la ora de științele naturii și pe care copilul trebuie să și-l însușească: el cunoaște toate literele care compun acest cuvânt și le poate identifica individual (ceea ce ne arată că literele sunt cunoscute și stocate în memoria de lungă durată). Totuși, pentru a citi acest cuvânt lung, format din patru silabe, copilul trebuie să apeleze la mecanismele memoriei de lucru; trebuie să rețină atât ordinea corectă a literelor (litera "a" este prima, urmată de litera "t" și așa mai departe), și să atribuie corect sunetul fiecărei litere, cât și procesul invers (ulterior litera "s" este înlocuită cu litera "z"; litera "f" este înlocuită cu litera "v"), eventual să despartă corect cuvântul în silabe, ceea ce

presupune reținerea primei silabe pentru a putea genera a doua silabă (și așa mai departe). Deseori, în aceste cazuri, vedem cum copilul reușește să identifice corect primele doua silabe, după care se oprește, repetă întreg cuvântul, din nou primele silabe deja identificate, abia apoi a treia silabă. Putem observa ca, pentru copii, acesta este un exercițiu obositor, care nu oferă recompense, ci, mai degrabă, îi arată că este diferit de ceilalți copii ("oricum nu o să reușesc", "nu sunt bun la asta"). Acest lucru duce la abandonarea sarcinii, ceea ce înseamnă și o reducere a oportunităților de învățare, respectiv performanțe școlare slabe.

Intervenții

În literatura de specialitate studiile se concentrează nu doar pe cercetările care să evidențieze caracteristicile cognitive ale dislexiei, ci este interesata și de dezvoltarea unor strategii care să ducă la îmbunătățirea atât a capacității memoriei de lucru, cât și a performanței școlare.

Putem identifica două tipuri de abordări:

a. cea care testează diferite strategii de stimulare a memoriei de lucru în cadrul unui laborator de cercetare;
b. cea care derivă din prima, care selectează acele strategii deja testate în laborator și pe care apoi le folosește în contextul clasei de elevi; acestea pot fi identificate sub forma unor planuri de intervenție care iau în considerare atât copilul, la nivel individual, cât și mediul în care acesta își desfășoară activitatea.

a. Strategii de stimulare a memoriei de lucru în cadrul unui laborator de cercetare

Prima abordare se concentrează pe testarea diferitelor strategii pentru îmbunătățirea memoriei de lucru în cadrul unui laborator de cercetare, folosind un grup de copii cu dislexie și un grup de copii (cu aceeași vârstă mentală sau cronologică) cu dezvoltare tipică, a căror performanță în sarcină este apoi comparată. Observându-se specific deficitele și punctele forte ale participanților în utilizarea strategiilor pentru rezolvarea sarcinii, se pot contura diferite planuri de intervenție.

Cercetătorii Swanson, Keeler și Jerman (2010) au arătat că strategii precum folsoirea unor indicii și instrucțiuni în timpul procesului de citire îmbunătățesc această performanță, în cazul copiilor cu dislexie. Un aspect care nu trebuie neglijat este ca profesorul / părintele să se asigure că pașii care trebuie urmați într-o sarcină de școală sunt explicați și înțeleși de către copil; cercetările susțin că acest lucru duce la performațe mai ridicate în exercițiile de matematică pentru copii cu dislexie (Keeler și Swanson, 2001).

Un studiu amplu (Brady, Shankweiler și Mann, 2003) a arătat că atât participanții (elevi în clasa a III-a) din grupul de dezvoltare tipică, cât mai ales cei din grupul cu dislexie folosesc strategia de codare fonologică (fonologia reprezintă sistemul de sunete a unei anumite limbi și rolurile lor în diferențierea dintre cuvinte). Sarcina presupunea ca participanții să citească și să memoreze un șir de cuvinte ca "train" (tren) și "plate" (farfurie). La participanții cu dislexie s-a observat că folosesc această strategie, însă au o mai mare dificultate în a folosi combinația corectă din punct de vedere fonologic, deoarece au raportat cuvinte ca "trait" (trăsură) în loc de "train" (tren) și "plain" (avion) în loc de "plane". Un echivalent în limba română pentru aceeași situație ar fi sarcina de citire a cuvântului "trăsătură", iar copilul ar raporta, în schimb, cuvântul "trăsură". Un alt aspect relevant care rezută din acest studiu este că participanții cu dislexie au avut rezultate asemănătoare în rezolvarea sarcinilor cu celeale copiilor dezvoltați tipic, atunci când cuvintele erau monosilabice, iar citirea acestora se făcea în condiții de liniște.

b. Strategii sub forma unor planuri de intervenție

Cea de-a doua abordare ia forma unor planuri de intervenție care țin seama de caracteristicile cognitive ale copilului cu dislexie, oferind strategii care pot fi aplicate în contextul clasei de învățare. Reluăm o serie de recomandări pentru intervenție, oferite de specialiști în domeniu (Dawson și Guare, 2004).

b.1. Strategiile folosite la nivelul *mediului de lucru* presupun schimbarea fizică a acestuia. Altfel spus, unui copil cu probleme de atenție îi va fi mai greu să se concentreze într-o clasă cu distractori; putem lua exemplu unui astfel de copil așezat în banca de lângă geam, ușă sau în spatele clasei, ceea ce va determina un grad mai scăzut de concentrare. O soluție ae fi poziționarea copilului în banca din fața clasei sau alături de un copil atent și liniștit.

b.2. Intervenția la *nivelul persoanei* pornește de la regula pașilor, pentru a eficientiza un proces de învățare, precum cititul, copilul cu dislexie are nevoie de un număr de pași specifici și clari pe care să îi urmeze, care să aibă întdeauna aceeași ordine, pentru a putea duce la automatizare.

Li se amintesc copiilor pașii necesari pentru a citi:

- atribuim literei sunetul corespunzător;
- legăm literele pentru a forma un cuvânt;
- reținem cuvântul în timp ce îl citim pe următorul;
- grupăm cuvintele pentru a forma o propoziție cu sens și semnificație.

Aceștia pot fi tranformați prin simplificarea lor, astfel încât să poată fi folosiți. La început, e necesară supravegherea fiecărui pas, după care, pe măsură ce copilul se descurcă singur, se reduce nivelul de supraveghere. Se oferă recompense simbolice (de exemplu, puncte) pentru fiecare pas realizat corect, iar printr-o evaluare constantă a acestui proces, identificați punctele tari, iar pe cele slabe le includeți printr-un amplu proces de regândire.

Bibliografie:

1. Brady, S. A., Shankweiler, D., & Mann, V.A. (2003). Speech perception and memory coding in relation to reading ability, *Journal of Experimental Child Psychology*, 35, 345-367.
2. Dawson, P., Guare, R. (2004). Executive Skills in Children and Adolescents: A Practical Guide to Assessment and Intervention. *The Guilford Press.* New York.
3. Hammill, D., Leigh, F., McNutt, G., Larsen, S. (2001). A new definition of learning disability, *Learning Disability Quaterly*, 4, 336-342.
4. Keeler, M. L., & Swanson, H. L., (2001). Does strategy knowlegde infleunce working memory in children with mathematical disabilities?. *Journal of Learning Disabilities*, 34, 418-434.
5. Visu-Petra, L., & Cheie, L. (2012). Dezvoltarea memoriei de lucru. Exerciții pentru preșcolari și școlari. *Editura ASCR*, Cluj-Napoca, 85-104.

MODELUL DE STRUCTURARE A LECȚIEI „ȘTIU-VREAU SĂ ȘTIU-AM ÎNVĂȚAT”

Prof. Bogdan Corina
Scoala Gimnazială Iernut/Iernut
Școala Gimnazială Fogarasi Samuel Gănești/Gănești

S-au schimbat planurile de învăţământ, programele şcolare, manualele şi, totuşi, constatăm adesea că: elevii nu învaţă, nu ştiu să înveţe, nu-i interesează conţinutul studiat în şcoală, nu au o motivaţie clară şi nu văd foloasele învăţării.

Care sunt cauzele? Oferta şcolară nu corespunde aşteptărilor elevilor, ar trebui făcută o analiză atentă a nevoilor elevilor, a societăţii, pentru ca întreg procesul didactic să fie adaptat la acestea. Prin abordarea tradiţională, conţinuturile se constituie punctual în mintea elevilor, iar procesul de învăţare se reduce la un efort de memorare de la sine înţeles.

Punându-ne în locul elevului, devine firească şi explicabilă reacţia de refuz a acestuia faţă de manualele de neînţeles, faţă de avalanşa de informaţii adesea irelevante şi inutile, care se revarsă asupra lui în fiecare lecţie, şi atunci ne întrebăm:

- Cum am putea să organizăm activitatea la clasă astfel încât lecţiile să fie plăcute, interesante, atractive pentru elevi?
- Cum să-i învăţăm pe elevi să înveţe cu plăcere, eficient şi durabil?

Ioan Cerghit afirma: „Pedagogia modernă consideră că rutina excesivă, conservatorismul (…) aduc mari prejudicii învăţământului. În fond, creaţia, în materie de metodologie, înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de muncă în instituţiile şcolare”.

Abordarea sistemică a conţinuturilor, formarea capacităţilor şi a competenţelor pot fi realizate prin redimensionarea modelului clasic de configurare a lecţiei sau prin înlocuirea lui cu alte structuri, alături de utilizarea unor strategii, metode şi tehnici de predare, învăţare şi evaluare mai eficiente.

Se conturează mai multe variante de structurare a lecţiei, care să răspundă necesităţilor reale ale elevilor:

- **Modelul tradiţional**: axat pe verificarea cunoştinţelor anterioare ale elevilor, pe predarea efectuată de profesor, pe fixarea şi evaluarea noilor cunoştinţe;
- **Modelul „Evocare-Realizarea sensului-Reflecţie”,** prin care informaţiile noi sunt integrate în sistemul cunoştinţelor anterioare prin gândire critică;
- **Modelul „Ştiu-Vreau să ştiu-Am învăţat”,** în care conţinutul care va fi învăţat este relaţionat de cunoştinţele anterioare şi de nevoile de învăţare ale elevilor.

Modelul de structurare a lecţiei „Ştiu – Vreau să ştiu – Am învăţat”

Modelul de structurare a lecţiei **„Ştiu – Vreau să ştiu – Am învăţat”** („Know – Want to know– Learned” sau „K- W – L”) a fost creat cu scopul lecturării textelor expozitive şi poate fi utilizat în mod eficient în lecţii. Semnificaţia iniţialelor **K– W– L** este explicitată prin întrebările Ce ştiu? – Ce vreau să ştiu? – Ce am învăţat?.

Acest model este structurat în 5 etape în care se evidenţiază clar situaţia de plecare (ceea ce ştiau elevii), aspectele pe care doresc să le cunoscă în timpul activităţii (consemnate în rubrica Vreau să ştiu) şi ceea ce au dobândit prin procesul de învăţare (idei consemnate în rubrica Am învăţat).

Modelul de structurare a lecţiei „Ştiu – Vreau să ştiu – Am învăţat”

1. Ce ştiu despre subiect?	2. Ce vreau să ştiu?	3. Începutul învăţării noilor conţinuturi.	4. Ce am învăţat?	5. Ce altceva aş dori să aflu despre subiect?

1. Prima etapă, centrată pe întrebarea „Ce ştiu despre subiect?” se suprapune momentului formal de actualizare a cunoştinţelor anterioare (idei – ancoră) din lecţia tradiţională sau etapei de evocare a cunoştinţelor din modelul ERR. Această etapă obligatorie este importantă deoarece sunt aduse la suprafaţă cunoştinţe şi deprinderi învăţate în şcoală şi în afara ei, ceea ce permite ca noile conţinuturi să fie relaţionate pe fundamentul celor vechi, cunoscute, familiare elevilor.

2. A doua etapă, centrată pe întrebarea „Ce vreau să ştiu?”, presupune realizarea unei liste de întrebări prin care subiectul este înscris în sfera de interes a elevilor. Listarea întrebărilor se poate face prin mai multe proceduri.

3. Etapa a treia – „Începutul învăţării” – cuprinde confruntarea elevilor cu noile cunoştinţe în diferite forme (text, materiale grafice sau fotografice), căutarea răspunsurilor la întrebările listate, înţelegerea noilor informaţii prin prisma cunoştinţelor anterioare şi construirea unor sensuri noi. Pentru ca elevii să îşi menţină interesul, sunt preferabile textele cu un limbaj mai plastic, mai incitant, cu elemente noi care să să emoţioneze şi care să stimuleze curiozitatea. Dacă textele din manual sunt redactate după nişte tipare rigide, textele oferite de către profesor ar trebui „ să spargă” aceste graniţe. Textele complicate sau prea lungi, cu multe detalii nesemnificative, solicită mult timp pentru lecturare şi supraîncarcă elevul.

4. Etapa a patra, centrată pe aserţiunea „Am învăţat” presupune o monitorizare şi o conştientizare a cunoştinţelor noi, o comparare cu vechile cunoştinţe şi cu expectanţele elevilor exprimate în rubrica „Vreau să ştiu”. Etapa se structurează în jurul întrebărilor: Care sunt cunoştinţele noi dobândite?, Cum răspund acestea întrebărilor noastre iniţiale?, Există întrebări fără răspuns?, Cum am putea găsi răspunsurile?, Există răspunsuri pentru care nu am formulat întrebări?, Ce altceva aş mai dori să aflu despre subiect?

Dacă nu este timp suficient în lecţie elevii vor citi textul şi vor completa tabelul acasă. Completarea rubricii „Am învăţat” este cea mai dificilă deoarece textele nu conţin toate răspunsurile la întrebările formulate. Există riscul ca multe întrebări să rămână fără răspuns. Sunt posibile mai multe situaţii: fie că nu a fost timp suficient sau au omis completarea ei, fie că elevii ar fi trebuit să o completeze acasă, dar au neglijat această activitate, fie că răspunsurile nu erau în text.

5. Etapa a cincea, centrată pe întrebarea „Ce altceva aş mai dori să aflu despre subiect?” implică o extindere a învăţării centrată pe întrebările care nu au avut răspuns în text sau pe întrebări noi, care au fost formulate ca reacţie a lecturării textului.

Tabelul de pe tablă poate cuprinde încă două coloane, una – „Ce altceva aş dori să aflu despre subiect” în care se includ noile întrebări – şi alta „Cum/Unde aflu?” în care se specifică sursele în care vor fi căutate răspunsurile sau strategiile de căutare.

Se vor purta discuţii cu elevii asupra surselor de informaţii (dicţionare, reviste, CD-uri, enciclopedii, Internet).

Completarea rubricilor „Am învăţat” şi „Ce altceva aş dori să aflu despre subiect” corespunde momentului tradiţional de fixare a noilor cunoştinţe, însă se diferenţiază de acesta prin faptul că rezultatele învăţării sunt corelate cu aşteptările specificate la începutul lecţiei.

Aplicarea acestui model de structurare a lecției la disciplinele tehnice urmărește conștientizarea elevilor în legătură cu propria lor activitate de cunoaștere, respectiv stimularea abilităților metacognitive și a gândirii critice. Astfel, elevii sunt solicitați să se gândească la ceea ce știu despre temă, să își adreseze întrebări despre temă și să formuleze răspunsuri la întrebările adresate, să-și confirme achizițiile noi. Participarea activă a elevilor la întregul proces de predare, face posibilă evaluarea continuă a cunoștințelor pe care le dețin, fiind o modalitate de învățare interactivă.

Angajarea elevilor în procesul de predare, participarea efectivă, conştientă, activă şi deplină a lor în procesul propriei formări, sunt absolut necesare pentru ca ei să asimileze logic noile achiziţii şi să le dezvăluie funcţionalitatea.

Bibliografie

1. M. Bocoş, *Didactica disciplinelor pedagogice*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2007;
2. M. E. Dulamă, *Metodologii didactice activizante*, Editura Clasium, 2008;
3. M. Bocoş, F. Ciomoş, *Proiectarea şi Evaluarea secvenţelor de instruire*, Editura Casa Cărţii de Ştiinţa, Cluj-Napoca, 2001;
4. I. Cerghit, *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997.

ELEVUL- OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. dr. Anca-Mihaela Andrei,
Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti, București

Satisfacerea nevoilor elevilor se află în prim planul învățării centrate pe elev iar formarea lor ar trebui să răspundă preocupărilor acestora. Învățarea centrată pe elev merge pe o direcție ascendentă pe parcursul căreia li se oferă posibilitatea unei tot mai mari autonomii în procesul instructiv-educativ.

Dacă în procesul tradițional de învățare li se spunea elevilor să învețe ceea ce li se preda la orele de curs iată că în procesul învățării centrate pe individ li se oferă îndrumare și orientare când încep să studieze, fiind sprijiniți pe tot parcursul procesului de învățare. Haim Ginott, ne-a oferit o listă la care se cuvine să reflectăm:

„*Dacă un copil trăiește în criticism el învață să condamne.*
Dacă un copil trăiește în securitate el învață să aibă încredere în sine.
Dacă un copil trăiește în ostilitate el învață să lupte.
Dacă un copil trăiește în acceptare el învață să iubească,
Dacă un copil trăiește în frică el învață să se teamă.
Dacă un copil trăiește în recunoaștere el învață să aibă obiective.
Dacă un copil trăiește în milă el învață să-i pară rău de propria persoană.
Dacă un copil trăiește în aprobare el învață să se placă pe sine.
Dacă un copil trăiește în gelozie el învață să se simtă vinovat.
Dacă un copil trăiește în prietenie el învață că lumea este un loc frumos în care este plăcut să trăiești.”

Știu că suntem plini de bune intenții. Vrem ce este mai bun pentru copiii și elevii noștri. Dar suntem atenți la toate aceste aspecte? Ce se întâmplă la noi în familie? Ce se întâmplă la școală? Ce se întâmplă pe stradă? Toate acestea își pun amprenta asupra dezvoltării copilului.

Și ne mai spune ceva Ginott. Ceva ce trebuie să stea mereu în ochii și în inima dascălului: „*în calitate de profesor posed o putere imensă în a face viața copiilor mizerabilă sau fericită. Pot să fiu un instrument de tortură sau un instrument pentru motivarea/inspirarea lor. Pot să umilesc sau să amuz, pot să rănesc sau să vindec.”*

Dacă ne-am uitat la copil, dacă am privit apoi în jurul lui este timpul acum să privim în sufletul nostru: ***acolo de unde începe educația de calitate.***

Dintre **principiile care stau la baza educaţiei centrată pe elev,** amintim:

- fiecare copil este unic, cu nevoile lui specifice şi particulare;
- în centrul actului educativ se află elevul cu cerinţele sale individuale;
- educaţia nu se adresează elevilor, ci fiecărui elev în parte;
- stimularea independenţei de alegere şi acţiune va fi împletită cu activitatea de grup şi cu sprijinirea relaţiilor interpersonale;
- obiectivul central al activităţii din şcoală îl reprezintă stimularea dezvoltării
- copiilor prin modalităţi care să asigure bazele unei personalităţi independente şi creatoare;
- conţinuturile activităţilor sunt importante, dar ele nu vor pune în umbră nevoia de individualizare a educaţiei, specifică la fiecare nivel de învăţământ;
- este necesar a se păstra un echilibru permanent între activităţile intelectuale, cele socio- afective, cele de dezvoltare psiho-motorie şi a limbajului; toate sunt la fel de importante şi constituie premisa dezvoltării nucleului de individualitate şi expresie personală, creativă a copilului;
- evaluarea procesului instructiv-educativ este realizată prin numeroase instrumente şi foloseşte observaţiile profesorului etc.

Pentru a creşte calitatea actului educațional, profesorul se va preocupa:

- **Să cunoască particularitățile de vârstă școlară ale elevilor săi;**
- **Să cunoască trăsăturile de personalitate (temperament, aptitudini, caracter) ale elevilor;**
- **Să identifice stilul de învățare,ritmul, motivaţia fiecărui elev;**

- **Să utilizeze strategii didactice (metode, mijloace, forme de organizare) variate pentru a motiva actul învățării;**
- **Să aplice învățarea ”în pași mici”, repetând de fiecare dată altfel un conţinut, pentru a evita monotonia;**

Astfel demersul educativ va fi centrat pe nevoile fiecărui elev în parte, realizându-se progres scolar.

Proiectarea şi organizarea activităţilor instructive-educative se realizează în funcţie de decizia strategică a profesorului.

Demersul său va urma un anumit plan prestabilit şi va plasa elevul în situaţia de învăţare cea mai propice, într-un context de solicitări, condiţii şi resurse care să permită dobândirea competenţelor prefigurate prin obiective.

Concepută ca un scenariu didactic cu structură complexă, strategia elimină în mare măsură hazardul, erorile, riscurile şi evenimentele nedorite din practica pedagogică.

Pentru a se realiza o interacţiune flexibilă între acţiunile profesorului şi acţiunile elevului, este necesar să se ţină seama de potenţialul acestuia din urmă: motivaţie, capacitate de a acţiona într-un anumit mod și de a opera cu anumite categorii de cunoştinţe, nivel de pregătire, stil de învăţare etc.

Tactul pedagogic solicită inteligență, ingeniozitate și afectivitate în sensul de a acționa adecvat, suplu și creator in vederea reușitei depline a actului educațional. Elevii, la rândul lor, menționează: omenia, însușirea de bun psiholog, înțelegerea sentimentelor de prietenie și dragoste față de ceilalți tineri, ignorarea micilor abateri. Renunțarea la pedeapsă când elevul și-a recunoscut vina, discreție în problemele personale sau de familie ale elevului, evaluare si notare obiectivă, a nu fi prea sever, „a ști de gluma”(simțul umorului) și altele din aceeași categorie sunt acele calități pe care este necesar să le aibă un profesor în momentele actuale.

UTILIZAREA METODEI CIORCHINELUI LA LECŢIA "RECICLAREA MATERIALELOR"

Prof.Bogdan Mirela
Liceul Tehnologic Târnăveni/Târnăveni

Având în vedere importanţa pe care o prezintă protejarea mediului pentru dezvoltarea în viitor a societăţii în ansamblul ei, una din temele care abordează acest aspect ar fi cea care tratează utilizarea raţională a materialelor , procesul de reciclare şi transformare al acestora. În societatea prezentului, investiţia în inteligenţă, creativitatea şi capacitatea de inovare a indivizilor vor fi extrem de rentabile în viitor. Învăţământul modern presupune o nouă abordare a educaţiei, prin promovarea unor metode didactice interactive, a unor relaţii democratice între elevi şi profesori, ceea ce nu înseamnă a coborî statutul social al celor din urmă. Modul de predare trebuie să solicite participarea, iniţiativa elevilor şi aici intervin acele metode active, din păcate prea puţin utilizate în şcoala românească.

Aşa cum afirma şi Alexandru Găvenea în lucrarea **„Cunoaşterea prin descoperire în învăţământ"**, problema principală a didacticii contemporane este aceea de a găsi formele, mijloacele şi strategiile pentru a realiza un învăţământ capabil să trezească la viaţă, într-o măsură şi mai mare, forţele creatoare ale elevilor şi să angajeze la învăţătură întregul potenţial spiritual. Învăţarea activă este un proces de învăţare adaptat pe interesele, nivelul de înţelegere şi de dezvoltare al participanţilor la proces. În cadrul învăţării active, se pun bazele unor comportamente observabile:

- Comportamente ce denotă participare (elevul e activ, răspunde la întrebări, ia parte la activităţi);
- Gândirea creativă (elevul are propriile sale sugestii, propune noi interpretări);
- Învăţarea aplicată (elevul devine capabil să aplice o strategie de învăţare);
- Construirea cunoştinţelor (în loc să fie pasiv, elevul îndeplineşte sarcini care îl vor conduce la înţelegere).

Printre metodelele care activizează predarea – învăţarea sunt şi cele în care elevii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor recicproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor uşor de reţinut, caracterului ludic şi oferind altenative de învăţare cu „priză" la copii. Metoda pe care am folosit-o în cadrul lecţiei **„Reciclarea Materialelor"** este ciorchinele. Ciorchinele este o variantă de brainstorming neliniar, organizată grafic şi care presupune identificarea unor conexiuni logice între idei. Poate fi folosită atât în faza de evocare, cât şi în faza de reflecţie. Astfel, în faza de evocare, elevul este încurajat să gândească liber asupra unui subiect şi să stabilească anumite conexiuni între idei, înainte de a-l studia temeinic. După elaborarea ciorchinelui, autorul primeşte informaţii despre cunoştinţele şi conexiunile pe care le are despre subiectul abordat şi despre care nu era conştient că le are sau că le poate realiza.În **etapa de reflecţie**, ciorchinele constituie un mijloc de a rezuma ceea ce s-a studiat, o modalitate de a construi noi asociaţii sau de a reprezenta noi sensuri; elevii rezumă sau structurează informaţiile în funcţie de anumite criterii, rezultatul fiind un ciorchine revizuit cu mai mulţi sateliţi. Ciorchinele este o metodă eficientă de scriere, care îi determină să lucreze şi pe cei mai puţin motivaţi, individual sau în grup, în toate etapele de predare-învăţare sau numai în una dintre ele.

Există câteva reguli ce trebuie respectate în utilizarea tehnicii ciorchinelui:

- elevii scriu toate ideile care le trec prin minte referitor la tema/problema pusă în discuţie;
- nu se fac judecăţi de valoare asupra ideilor propuse;
- elevii nu se opresc din scris decât după expirarea timpului alocat;
- nu se limitează numărul ideilor sau a conexiunilor între acestea;
- se lasă să apară cât mai multe şi mai variate conexiuni între idei.

Bazată pe scriere, tehnica ciorchinelui poate fi folosită atât ca activitate individuală, cât şi de grup. Ciorchinele realizat individual obligă toţi elevii să gândească independent şi să se implice, dar tema pusă în discuţie ar trebui să fie familiară elevilor în condiţiile în care ei nu pot culege informaţii de la colegi. Ciorchinii individuali sunt prezentaţi perechii sau grupului cu scopul completărilor reciproce. Când este elaborat în grup, ciorchinele permite fiecărui elev să cunoască ideile altora, conexiunile şi asociaţiile stabilite de către colegi. Când se construieşte ciorchinele pe tablă se solicită informaţii de la toţi elevii. Pentru facilitarea evocării, se formulează întrebări de tipul: **„Ştim sigur sau pun semnul întrebării?", „Mai aveţi informaţii importante despre acel element?", „Ce alte idei mai aveţi despre..?". În cercul sau ovalul în care există o informaţie nesigură se pune semnul întrebării.**

Dacă ciorchinele este elaborat în mod liber, fără nici un fel de restricţii, se obţine un organizator grafic mai puţin structurat. Dacă se indică în prealabil ce categorii de informaţii sunt aşteptate de la elevi, se obţine un ciorchine semistructurat.În etapa de reflecţie, informaţiile sunt restructurate într-o nouă reţea, prin intermediul întrebărilor sau prin gruparea informaţiilor după anumite criterii.Se obţine un ciorchine revizuit sau cu mai mulţi sateliţi. Prin această restructurare, ideile sunt înţelese mai bine şi sunt fixate în memorie într-o reţea prin intermediul unor conexiuni logice.

Sarcina de lucru individuală:

Lucraţi individual timp de **5** minute. Scrieţi cuvântul **RECICLARE** în mijlocul unei foi goale din caiet şi încercuiţi-l; eu scriu acest cuvânt-cheie în centrul tablei. Scrieţi toate cuvintele sau sintagmele care vă vin în minte despre **RECICLARE**. Înscrieţi-le şi legaţi-le prin linii de cuvântul-cheie sau cuvintele scrise ulterior pentru a pune în evidenţă conexiunile pe care le intuiţi sau credeţi că există între ele, respectând regulile de la utilizarea acestei metode.

Sarcina de lucru în perechi:

Prezentaţi colegului de bancă ciorchinele realizat completându-l cu informaţiile primite de la el.

Organizarea cunoştinţelor anterioare ale elevilor prin ciorchine

Activitate frontală:

Voi prelua de la fiecare pereche câte o informaţie, pe rând şi o voi scrie pe tablă. Fiecare pereche va oferi câte o informaţie, care nu a fost prezentată anterior. Scrieţi în mijlocul unei foi cuvântul **RECICLARE**, încercuiţi-l şi apoi lucraţi în caiete în forma în care voi lucra eu pe tablă.

Evaluarea orală a cunoştinţelor anterioare de către profesor

Expunerea: Ştim că în ultima vreme se pune accent tot mai mare pe reciclarea materialelor:

- De ce a apărut necesitatea reciclării?
- Aţi prezentat câteva materiale care se pot recicla?
- Există şi materiale care nu se pot recicla?
- Aţi trecut în ciorchine câteva noţiuni: economie de energie, costuri de depozitare reduse, reducerea numărului de procese industriale, ce constituie acestea pentru reciclare? Care este diferenţa între reutilizare şi revalorificare?

Vă rog să observaţi ciorchinele pe care l-am obţinut,un ciorchine nestructurat.

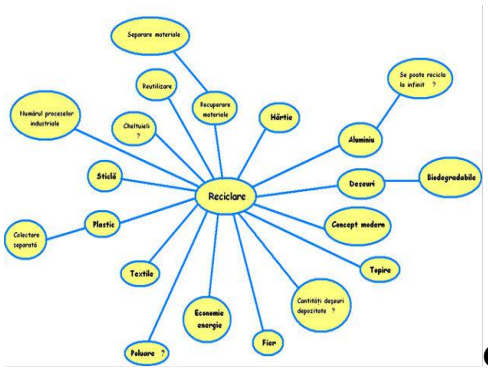

Ciorchine nestructurat

Realizarea sensului

Comunicarea titlului lecţiei noi şi motivarea elevilor pentru învăţare.Lectura individuală a textului.
Sarcina de lucru:
Am observat că aveţi multe informaţii despre reciclare, dar am descoperit că există unele întrebări pe care le-am marcat cu semnul întrebării.
Citiţi textul despre **Reciclare**. Confruntaţi ideile voastre cu informaţiile din text, clarificaţi aspectele marcate cu semnul întrebării şi găsiţi informaţii noi cu care să completaţi ciorchinele
Activitate frontală
Vom completa ciorchinele şi vom corecta cu altă culoare. În cercurile cu semnul întrebării bifaţi dacă afirmaţia este corectă sau scrieţi noua informaţie cu altă culoare. Cunoştinţele noi adăugaţi-le în cercuri noi, relaţionate de cunoştinţele anterioare. Acest ciorchine ajută la completarea ideilor, dar dacă au rămas unele aspecte neclare, fiecare va încerca să caute răspunsul până în ora următoare. **Explorarea sensului şi organizarea cunoştinţelor noi într-un organizator grafic de tip ciorchine** Pentru completarea ciorchinelui adresez elevilor întrebări:
Cum a apărut reciclarea?;Care sunt acţiunile prin care se poate realiza reciclarea?;Se poate diferenţia reutilizarea de valorificarea produselor?;Care sunt sursele din care pot proveni materialele reciclabile?;Identificaţi tipurile de materiale reciclabile.;De ce consideraţi că materialele reciclabile trebuie sortate şi separate pe tipuri?;Care sunt problemele fundamentale care apar la reciclarea materialelor?;Care sunt avantajele reciclării?.
Am obţinut astfel un ciorchine semistructurat.
Ciorchine semistructurat

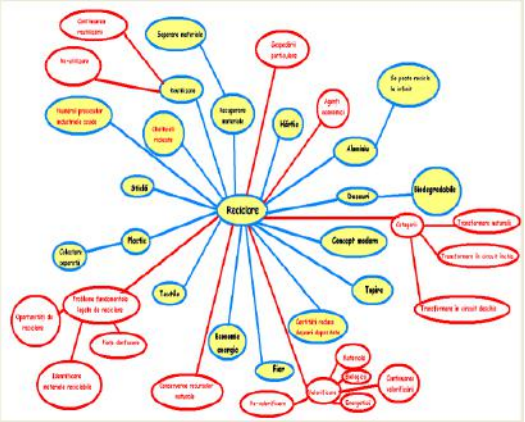

Reflecţie
Sintetizarea cunoştinţelor.
Reorganizarea informaţiilor într-un ciorchine cu 7 sateliţi.
Sarcina de lucru: Ciorchinele pe care l-am realizat după citirea textului este mult mai bogat decât cel pe care l-am realizat pe baza cunoştinţelor voastre anterioare. Acest ciorchine este cam dezordonat, de aceea veţi restructura informaţiile sub forma unui ciorchine cu 7 sateliţi.
Am obţinut astfel un ciorchine structurat

Ciorchine structurat

Bibliografie

1. M. E. Dulamă, *Metodologii didactice activizante*, Editura Clasium, 2008;
2. M. Bocoş, F. Ciomoş, *Proiectarea şi Evaluarea secvenţelor de instruire*, Editura Casa Cărţii de Ştiinţa, Cluj-Napoca, 2001;
3. I. Cerghit, *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997;
4. I. Arieș, A.C.-Vasilescu, M. Constantin, I.C.-Vasilescu, *Studiul Materialelor*, Editura CD PRESS,Bucureşti, 2010;
5. C. Căpăţână, C.M. Simionescu – *Depozitarea, tratarea şi reciclarea deşeurilor şi materialelor recuperabile*, Editura MATRIXROM, Bucureşti, 2006.

EVOLUȚIA PROFILULUI ELEVULUI PERFORMANT DE-A LUNGUL TIMPULUI

Prof. Uriţescu Dana
Colegiul Tehnic „Apulum" Alba Iulia

Vom pleca în acest material de la definirea rolului şcolii, pe care Eminescu o face într-un studiu intitulat chiar „Educaţie şi învăţământ": *„....şcoala n-ar trebui să fie o magazie de cunoştinţe străine, ci o gimnastică a întregii individualităţi a omului; elevul nu e un hamal care-şi încarcă memoria cu saci de coji ale unor idei străine, sub care geme, ci un om care-şi esercită puterile proprii ale inteligenţei întărindu-şi aparatul intelectual, precum un gimnast îşi împuterniceşte până-n gradul cel mai mare aparatul fizic fie-n vigoare, fie-n îndemânare."* Să analizăm în ce măsură acum 150 de ani omul acesta ne spunea adevărul în faţă despre şcoala zilelor noastre și conchidea cu ceea ce, mulţi dintre noi, furaţi de imaginea exacerbată a propriului ego, uităm să avem în vedere, punându-ne pe noi în prim plan şi nu pe copil: *„Caracterul...unei şcoli bune e ca elevul să înveţe în ea mai mult decât i se predă, mai mult decât ştie însuşi profesorul. Odată interesul inteligenţei trezit pentru obiecte, odată simţirile şi judecata deprinse la observaţie, elevul ajunge prin proprie gândire la rezultatele care nu stau în carte."*

În urma inspecțiilor efectuate la diverse şcoli din mediul rural al timpului, Eminescu făcea unele constatări şi recomandări exacte referitoare la problemele care semănau foarte bine cu cele ale zilelor noastre. Astfel, problema frecvenţei elevilor o vedea strâns legată de cea a felului în care administraţiile locale erau preocupate de bunul mers al şcolilor: *„Dacă frecvenţa este mică, cauza e a se căuta numai în netrebnicia administraţiei comunale, care priveşte şcoala ca un lucru de prisos, închiriază un local nesuficient, în care pot încăpea abia treizeci de copii, lasă şi acest local descoperit şi în stare proastă, nu cumpără hărţile şi ustensilele necesare şcoalei şi prevede peste tot sume nensemnate în bugetul ei pentru şcoală, încât tot bugetul şcoalei e cât a treia parte din leafa d-lui primar. Voind a cere lămuriri de la d-nul primar în această privinţă, d-nia sa a găsit de cuviinţă de-a se depărta din sat, lăsând pe-un membru al consiliului comunal şi pe-un ajutor de notar în locul său ca să-mi deie lămuririle cuviincioase."*, scria revizorul Eminescu într-un proces-verbal din 24 august 1875. Cât de actuală și de reală a fost această situaţie?!...

Acum, încercăm să conturăm portretul elevului perfect din societatea de azi știut fiind faptul că ceea ce era odinioară valabil în mediul educaţional se mai aplică doar în prea mică măsură societăţii de azi. Atunci, ne punem întrebarea care este portretul elevului perfect, dacă ne referim la formarea sa ideală pentru viitorul profesional? Pentru aceasta, vom evidenția viziunea actuală despre elevul perfect care mai mult decât să se supună regulilor şi să reţină mecanic informaţii deţine câteva trăsături esenţiale pentru buna sa integrare în societate şi în profesie, dintre care amintim:

- este curios și explorează învățând din ceea ce trăiește zi de zi; de aceea, putem afirma că educația este un proces viu și în continuă mișcare, iar succesul actului educațional vine în primul rând printr-o atitudine proactivă a elevului curios să citească, să exploreze toate situațiile în care este pus, să experimenteze, să se documenteze și să pună în aplicare ceea ce învață prin mijloace proprii;
- este autonom, autonomie care este cheia dezvoltării neîngrădite a unui elev, precum și a descoperirii celor mai bune modalități prin care un copil poate să deprindă toate aptitudinile și competențele de care are nevoie în formarea sa;
- gândește critic și creativ deoarece atât creativitatea, cât și gândirea critică, sunt esențiale pentru profesiile societății de azi aducând progresul, dând naștere ideilor și generând performanță. De asemenea, sculptează caracterul, conturează personalitatea și ajută la atingerea potențialului maxim al fiecărui elev. Un motiv în plus pentru ca profesorii care depun eforturi constante în a ajuta copiii să își dezvolte gândirea critică și creativitatea să formeze, de fapt, elevi perfecți;
- este adaptabil, aceasta reprezentând o altă competență-cheie a elevului perfect, calitate care poate fi antrenată și reprezintă un mare atu atât pe parcursul educațional, cât și într-o viitoare profesie, oricare ar fi aceasta;

- știe să comunice întrucât aptitudinile de comunicare sunt alte componente esențiale în formula succesului ca viitor adult, fiind esențiale în orice domeniu de activitate; un elev perfect își perfecționează constant competențele de comunicare, în relația cu profesorii, cu ceilalți colegi și cu alte grupuri sociale cu care interacționează;
- cooperează, adică are **c**apacitatea de a lucra cu ușurință în echipă, nu își va pierde niciodată importanța în mediul profesional, de aceea un elev perfect va fi întotdeauna cooperant, atât cu dascălii cât și în relațiile cu colegii.

În concluzie, putem afirma că elevul perfect nu este ... perfect! Fiecare elev excelează în anumite direcții și nu strălucește în altele. Scopul furnizorilor de educație, este să-i ajute pe copii să-și descopere aptitudinile, interesele și talentele și să le fructifice. Școala trebuie să motiveze și să încurajeze depășirea limitelor și evoluția armonioasă a tuturor abilităților și aptitudinilor elevului, în scopul atingerii potențialului maxim.

În general, tinerii valoroși ai României provin din medii socio-culturale favorizante, care au permis manifestarea și dezvoltarea de aptitudini specifice, iar familiile au investit încredere și multe resurse în formarea lor. Aceștia au aptitudini și competențe recunoscute și valorizate în plan social (familie, școală, comunitate etc.), iar până la această vârstă au obținut rezultate de excepție în plan școlar sau în domenii de activitate extracurriculară, așadar potențialul aptitudinal este unul manifestat și valorizat. Acești tineri sunt înscriși în licee de elită, licee care recrutează elevii după criteriul performanței prin crearea de medii competitive și stimulative, iar **familiile și școala se mândresc cu ei.**

Dar, din nefericire „***Școala românească se adresează elevului mediu,*** *cu solicitări medii, intelect mediu și asteptări medii. Nu răspunde așteptărilor elevilor speciali, cu interese speciale. Activitatea școlară este rutinieră, școala nu blochează creativitatea, dar nici nu o susține. Solicitările școlii sunt uniforme și nu lasă loc pentru activități mai puțin formale, mai flexibile, mai deschise către interese specifice: Trebuie să înveți la toate materiile în toate zilele*", susțin părinții intervievați.

Învăţământul românesc moştenit din era comunistă nu mai răspunde nevoilor noii generaţii de adolescenţi, ale căror calităţi nu sunt recunoscute şi exploatate suficient de şcoală, pentru a-i atrage către performanţă.

Toți cei implicați în procesul instructiv-educativ căutăm răspunsuri la întrebarea: Ce înseamnă reuşita în viaţă pentru elevii din ziua de astăzi? Se observă cu ușurință că adolescenţii din ziua de azi sunt mai inteligenţi, mai dezinhibaţi şi mai creativi decât cei din generaţiile anterioare, dar sistemul de învăţământ învechit nu reuşeşte să-i motiveze către performanţă şi intră adeseori în conflict cu valorile lor. Este motivul pentru care tot mai mulţi elevi îşi pierd interesul pentru şcoală şi ajung „pierde-vară", visând cu ochii deschişi doar la modalităţi facile de a face bani.

Astfel, dascălii îi văd pe elevii de astăzi mai ales inteligenţi, sociabili, curajoşi, creativi şi cu personalităţi puternice. Totuşi, există şi un revers al medaliei. Adolescenţii sunt mai agitaţi, mai plictisiți şi mai nervoşi decât cei din generaţiile anterioare, sunt superficiali în rezolvarea sarcinilor de lucru şi se concentrează greu, evitând chiar asumarea responsabilităţii. „*Sunt curioşi, lumea «de ce»-urilor e la ea acasă, dar n-au răbdare să facă conexiuni. Elevii sunt mai inteligenţi, dar mai superficiali şi mai puţin motivaţi*".

Dezinhibaţi şi îndrăzneţi, dar „materialişti" tinerii din ziua de azi sunt şi ceva mai conflictuali în relaţii şi foarte selectivi atât cu colegii lor, cât şi cu adulţii. Chiar dacă „ştiu mai multe" şi sunt mai deschişi din punct de vedere cultural, elevii noilor generaţii nu cunosc respectul, sunt lipsiţi de valori şi foarte „oportunişti". „*Lor le lipseşte un sistem de valori, sunt demotivaţi, lipsiţi de orientare şi pragmatici: înclinaţi spre latura de aplicare imediată; de aceea sunt mai uşor de manipulat, de influenţat în sens negativ*".

În opinia lor, școala nu mai este interesantă. Practic, şcoala românească continuă să eşueze în a exploata potențialul noii generaţii în scopul atragerii tinerilor către universul şcolar, iar

rezultatul este dezinteresul tot mai mare al elevilor pentru studiu. De altfel, elevii confirmă că şcoala le oferă tot mai puţine provocări.

Voi prezenta în continuare o parte din rezultatele unui studiu aplicat pe un eșantion de 23 elevi din clasa a VIII-a, cărora le-am fost diriginte, sub forma unui test de interese și aptitudini.

Analizând din punct de vedere calitativ rezultatele testului de aptitudini, mi-au atras atenția următoarele aspecte:

- elevii utilizează mai ales gândirea convergentă, predominând strategiile algoritmice și nu gândirea logică;
- elevii au un vocabular sărac, datorat în mare parte lecturilor suplimentare insuficiente;
- simtul estetic și artistic sunt insuficient dezvoltate la majoritatea elevilor testați;
- utilizarea noilor tehnologii/device-uri îi ajută doar în comunicare și informare, fără a face din aceasta o modalitate eficientă de documentare și studiu;
- elevii învață preponderent mecanic, fără a face conexiuni transversale între noțiunile învățate;
- memoria vizuală este mai des utilizată decât cea verbală datorită procesării insuficiente și incomplete a informației verbale;
- aptitudinile și abilitățile tehnice sunt insuficient dezvoltate în condițiile în care transferul de cunoștințe se realizează cu dificultate numai în cadrul aceleiași discipline de studiu.
- comunicarea în scopul rezolvării sarcinilor de lucru este greoaie și uneori ineficientă.

Studiul efectuat relevă faptul că orientarea în carieră este bine să se realizeze ținând cont și de aptitudinile reale pe care elevul le are și nu numai de interesele lui. Cu toate acestea, orientarea profesională este recomandabil să fie începută cu investigarea intereselor. Dacă un elev are interese pentru un domeniu, în timp își va putea dezvolta aptitudinile necesare, dar în schimb dacă posedă doar aptitudini, fără ca domeniul respectiv să-l atragă, aceste aptitudini se vor plafona în timp, iar persoana va avea insatisfacții majore ajungând până la tulburări emoționale și desigur, insatisfacție.

Rezultatele studiului indică și faptul că încă din școală cunoștințele pe care le dobândesc elevii nu sunt transferabile și aplicabile pe termen lung. Sistemul actual de învățământ și de evaluare în special îi determină pe elevi să memoreze mecanic și pe termen scurt. Elevii nu sunt învățați să-și organizeze cunoștințele și aptitudinile astfel încât acestea să devină transferabile, ușor de reactualizat și eficiente pe termen lung.

Cu siguranță că și în acest domeniu avem nevoie de o schimbare...de o schimbare de mentalitate fără de care nu putem vorbi de progres.

Webografie:

1. https://republica.ro/zelevul-nu-e-un-hamal-care-si-incarca-memoria-cu-saci-de-coji-ale-unor-idei-straine-ci-un-om-care-si-exercita
2. https://www.aletheea.ro/elev-perfect-calitati/
3. https://www.wall-street.ro/articol/Careers/111769/Profilul-unui-elev-performant.html#gref
4. https://edupsihologie.wordpress.com/2015/07/20/chestionar-privind-gradului-de-adaptare-a-elevului-la-solicitarile-mediului-scolar/
5. STUDIU Elevii de azi sunt egoişti şi superficiali, dar inteligenţi şi pragmatici | adevarul.ro

ELABORAREA MATERIALELOR DIDACTICE ŞI A APLICAŢIILOR FOLOSIND SOFTWARE EDUCAȚIONAL

Profesor: Boiangiu Eugenia
Liceul Tehnologic "Elena Caragiani", Tecuci

O aplicaţie software educaţională sau produs software educaţional este un program proiectat în raport cu o serie de coordonate pedagogice (obiective comportamentale, conţinut specific, caracteristici ale populaţiei ţintă) şi tehnice (asigurarea interacţiunii individualizate, a feedbackului secvenţial şi a evaluării formative).

Utilizarea produselor software educaţionale în sistemul de învăţământ este o necesitate dictată de cerinţele societăţii actuale, societate dominată de puterea inteligenţei ce închide uşile tradiţionalismului şi deschide ferestrele cunoaşterii. În acest context este important ca şcoala să-i înveţe pe tineri cum să înveţe, promovând autonomia în lucru, flexibilitatea gândirii, capacitatea de cooperare şi dialog, de anticipare a schimbărilor, adaptabilitate, stimularea autoinstruirii, păstrarea unui echilibru între individualism şi socializare.

Produsele software educaţionale pot fi clasificate după funcţia pedagogică specifică pe care o îndeplinesc în cadrul unui proces de instruire:

1. *Produsele software de exersare* (*Drill-and-Practice*) pot fi folosite ca un supliment al lecţiei din clasă, facilitând însuşirea unor date, proceduri, tehnici sau formarea unor deprinderi specifice, oferind avantajul lucrului în ritm propriu şi validarea imediată a răspunsului dat.
2. *Produsele software interactive pentru predarea / învăţarea* de cunoştinţe noi creează un dialog între cursant şi programul (mediul) respectiv, interacţiunea putând fi controlată de calculator (dialog tutorial) sau de instruit (dialog de investigare). Termenul generic de tutor desemnează produsul în care "drumul" cursantului este controlat integral de computer, conducându-l spre însuşirea unor noi cunoştinţe sau formarea unor deprinderi după o strategie stabilită de proiectantul produsului. În ultimii ani se proiectează şi se experimentează medii de învăţare cu o interacţiune extrem de complexă, bazată pe utilizarea inteligenţei artificiale; demersul este cunoscut sub numele de "instruire inteligentă asistată de calculator".
3. *Produsele software de simulare* permit reprezentarea controlată a unui fenomen sau sistem real, prin intermediul unui model cu comportament analog, oferind posibilitatea modificării unor parametri şi observării comportamentului sistemului.
4. *Produsele software pentru testarea cunoştinţelor* reprezintă poate gama cea mai variată, întrucât specificitatea lor depinde de mai mulţi factori - momentul testării, scopul testării, tipologia interacţiunii (feedback imediat sau nu) - aceste aplicaţii apar uneori independente, alteori făcând parte integrantă dintr-un mediu de instruire complex.
5. *Jocurile didactice* implică utilizatorul într-un proces de rezolvare de probleme, prin aplicarea inteligentă a unui set de reguli.

Jocul didactic este o metodă de învăţământ care „dinamizează acţiunea didactică prin intermediul motivaţiilor ludice care sunt subordonate scopului activităţii de *predare – învăţare - evaluare* într-o perspectivă pronunţat formativă". Resursele ludice ale jocului pot fi valorificate pedagogic dincolo de sfera învăţământului preşcolar şi primar, atât în instruirea tradiţională cât şi în produsele software educaţionale. Prin joc se angajează capacitatea de acţiune a cursantului, spiritul său de competiţie şi sunt amplificate posibilităţile de explorare euristică a realităţii. Armonizând inovaţiile din educaţie cu cele asigurarea calităţii procesului educaţional, satisfacerea principiilor didactice şi înlăturarea rigidităţilor aferente sistemelor clasice de învăţământ, tehnologia fiind folosită ca un mijloc şi nu drept scop.

Aplicaţiile folosind software educaţional prezintă o serie de avantaje, dintre care menționez:

- dezvoltă capacităţile individuale de planificare şi organizare;
- stimulează spiritul de initiaţivă şi capacităţile individuale de activitate nedirijată de profesor;

• sporeşte încrederea în forţele propria;
• prestaţiile individuale şi de grup ale elevilor pot fi stocate şi prelucrate statistic pentru a fi examinate de profesor pe parcursul şi la finele lecţiei;
• cu ajutorul căştilor de audiţie şi a ecranului monitorului, situaţiile de instruire pot fi prezentate în formă *nonverbală* (imagini, diagrame, scheme, desene animate), în formă *auditivă* (muzică, fragmente în limbi străine), în formă *audio-video* (secvenţe filmate ce prezintă fenomene inaccesibile percepţiei directe, au un mare grad de periculozitate sau se desfăşoară în perioade îndelungate de timp). Cu ajutorul unui „light pen", elevii pot răspunde atingând ecranul monitorului pentru a indica o parte a unei figuri proiectate.
• folosirea softului educaţional în timpul extraşcolar la dispoziţia elevului prin utilizarea CD-urilor specializate;
• activizează maximal gândirea elevilor, individualizează actul învăţării şi asigură activităţi diferențiate;
• elimină timpii morți sau redundanți din activităţile elevilor;
•realizează conexiunea inversă la cel mai înalt nivel.

Softul educaţional este conceput şi dezvoltat prin ansamblul tehnologiilor de comunicare electronică, care permit stocarea, crearea, transmisia şi exploatarea datelor numerice, textuale, sonore şi vizuale, a imaginilor statice sau dinamice, utilizând simultan mai multe medii de comunicare.

Un asemenea produs informatic cuprinde fişiere care conţin descrierea vizuală sau în formă de program a scenariului de prezentare (fişiere cu sunete, imagini, baze de date, biblioteci cu legare dinamică).

Soft-ul educaţional reprezintă o tehnologie care sprijină studiul unei discipline şcolare, fiind un aliat al profesorului căruia îi face servicii dar îi creează obligaţia de a se perfecţiona permanent, determinându-l să-şi revizuiască spiritul care îi animă relaţia cu cei pe care îi instruieşte şi educă. În acelaşi timp soft-ul educaţional reprezintă şi o formă de predare-învăţare-evaluare distribuită, sprijinind învăţământul la distanţă.

În momentul de faţă, în România există software educaţional realizat în ţară, precum şi o serie destul de variată de produse străine.

Evident că aceste noi concepte în educaţie nu le pot înlocui pe cele tradiţionale în mod radical. Există domenii în care educaţia tradiţională este de neînlocuit: faza preşcolară, primii ani de şcoală (în care ar trebui descoperite aptitudinile individuale ale fiecărui individ), fazele de debut în învăţarea unor noi concepte atât la tineri cât şi la adulţi.

Îmbinarea tradiţiei cu noul poate conduce însă cu mult mai multă siguranţă la rezolvarea actualei crize a educaţiei, care se manifestă nu numai în România, dar şi la nivel mondial. Este clar pentru toată lumea că la acest moment există un uriaş decalaj între România şi ţările occidentale la nivel economic. Dar acest decalaj se manifestă poate la fel de pregnant, deşi nu la fel de evident, la nivel cultural şi educaţional. Nu mă refer aici la cultura şi educaţia generală, ci la cultura tehnică şi la educaţia practică. Învăţământul românesc actual oferă adaptibilitate foarte scăzută la nevoile individuale ale fiecărui participant la procesul de instruire, iar această stare de fapt nu este de natură să reducă decalajele existente între România şi lumea occidentală.

Utilizarea noilor tehnologii îmbinate cu noile metode de educaţie ar putea conduce la reducerea acestor diferenţe. Poate că eliminarea diferenţelor ar trebui făcută întâi în plan cultural şi educaţional, acest lucru trăgând înainte şi economia. Să nu uităm exemplul Japoniei care imediat după al doilea război mondial a investit cel mai mult în educaţie şi sănătate deşi ţara era distrusă de război.

Bibliografie

1.Wegerif, Rupert . *Expanding the Space of Learning*, Springer, 2007

2. M.M.Popovici, T.D. Chicioreanu, Program pentru evaluarea asistată de calculator la disciplina – Didactica Specialității, Universitatea Tehnică de Construcții București – Simpozionul Național „Tehnologii educaționale pe platforme electronice în învățământul ingineresc” 2003

CONTRIBUȚIA PROGRAMEI ȘCOLARE LA REALIZAREA COMPETENȚELOR SPECIFICE

Mihaela Busuioc
Liceul Tehnologic „Iordache Golescu”, Școala Gimnazială Răscăeți, Găești

Programa școlară este principalul instrument de lucru aflat la dispoziţia profesorului. Programa corelează competențele specifice cu activitățile de învățare, cu strategiile și cu evaluarea, întrucât conţine competenţele europene cheie, competenţele generale, competenţele specifice, conţinuturile învăţării și sugestii metodologice care să ghideze și să susţină activitatea instructiv-educativă.

Programa școlară orientează *progresul elevului*. Pentru ca elevul să avanseze, pentru a accede la un nivel superior de învăţare, este necesar ca acesta să parcurgă nişte etape, iar continuitatea și evoluţia progresivă îi sunt asigurate prin intermediul programei școlare. Fără ghidarea asigurată de programa școlară, profesorul nu poate fi sigur că a oferit cunoştinţele necesare trecerii cu succes la nivelul următor de cunoaștere al unei discipline, fie că acest nivel este reprezentat de o altă clasă, de un alt nivel de învăţământ sau chiar de o viitoare carieră profesională.

În absenţa unei programe școlare fiecare profesor ar avea libertate totală în alegerea conţinuturilor și a obiectivelor învăţării, ţinând seama numai de viziunile proprii asupra disciplinei pe care o predă și aupra societăţii.

Programa școlară este mai mult decât un set de reguli impuse sistemului educaţional, aceasta cuprinde informaţii necesare ancorării conţinuturilor și a finaliăţilor procesului didactic în societatea actuală, în care elevul va trebui să fie integrat pe piaţa muncii.

De asemenea, centrarea pe formare de competenţe a programelor școlare moderne asigură o viziune de ansamblu asupra tuturor disciplinelor de studiu, competenţele vizate neaparţinând exclusiv unei singure discipline, vizând astfel transdisciplinaritatea. Astfel, formarea competenţelor generale: receptarea mesajelor orale sau a producerii mesajelor scrise, de exemplu, nu sunt vizate numai de o singura disciplină de studiu, pe parcursul unui singur an școlar.

Educația trebuie să țină pasul cu dezvoltarea, din ce în ce mai accelerată, a științei, tehnicii și tehnologiei care are drept consecință creșterea conținutului intelectual în toate domeniile. Politicile și practicile educaționale din școli trebuie orientate către eficientizarea procesului educativ.

În condițiile dezvoltării societății umane actuale practicile educaționale, în demersul lor de a dezvolta elevilor capacități, aptitudini și competențe, vor trebui să pună accent pe folosirea pe scară largă a metodelor participativ-active, pe tehnicile de învățare eficientă, pe folosirea unui stil didactic integrat, pe creșterea efortului de învățare al elevilor și pe formarea capacității de autoevaluare, elevii învățând să se formeze pentru o lume aflată într-o continuă schimbare.

Noul curriculum, care este centrat pe elev și care are la bază formarea de competențe, necesită realizarea unei proiectări didactice, pe baza programei școlare, din mai multe motive:

1. alegerea situațiilor de învățare cele mai potrivite, adaptate la nivelul de clasă și la experiențele copiilor;
2. alegerea resurselor potrivite pentru formarea competențelor;
3. necesitatea unei anticipări a parcursului didactic (timp, estimare a unor activități didactice adecvate, etc.) pentru parcurgerea programei școlare;
4. asigurarea egalității de șanse;
5. proiectarea se realizează conform programei școlare, nu după manual;
6. proiectarea este un act fexibil.

În concluzie, programa școlară este un instrument reglator, cu rol de ghid al activității pe care trebuie să o desfășoare profesorul la clasă pe parcursul mai multor ani de studiu, iar unul dintre cele mai importante avantaje este flexibilitatea. Prin urmare, profesorul își poate dovedi măiestria în actul educațional pentru realizarea competențelor la elevi.

LA METHOLOGOHIE AUDIOVISUELLE ET L'IMAGE

Prof. Ciovica Ana-Maria
Liceul Tehnologic « Petrache Poenaru », Balcesti

Les années 1950 ont vu la naissance de la méthodologie audiovisuelle pour servir à l'enseignement. Cette période était également marquée par un rapide progrès de la technologie du film. A cette période-là tout ce qui était audiovisuel n'avait guère de l'importance aux yeux des pédagogues et des enseignants. Ce n'est que lors de la seconde guerre mondiale que l'on commençait à l'audiovisuel.

Ses partisans affirment que l'enseignement audiovisuel avait non seulement le mérite de prendre en considération le contexte social de l'apprenant et de la langue mais aussi il permettait d'apprendre assez rapidement à communiquer oralement en sollicitant l'attention de l'élève avec un outil qui le stimulait et le motivait : l'image.

Les progrès considérables de la technique moderne ont déterminé des changements dans les méthodes employées dans l'enseignement, en général, et dans l'enseignement des langues vivantes, en particulier.

Des auxiliaires visuels ont été employés depuis longtemps : tableaux muraux, gravures, illustrations, photos, cartes, tableaux de langage ; a tout ce matériel traditionnel qui sert encore dans nos classes s'ajoute aujourd'hui le tableau de feutre, moyen visuel très répandu et très efficace.

Depuis une trentaine d'années l'ère des appareils a commencé : épiscope, diascope, projecteurs d'images opaques (cartes postales, photos) ou transparents (diapositives, films fixes), voilà quelques moyens visuels auxquels s'ajoutent le disque, le magnétophone et la radio comme moyens auditifs. Mais a cote de tout cela, il y a les techniques audio-visuelles qui permettent la synchronisation d'un élément sonore et d'un élément visuel : film anime, film sonore, télévision et enfin, comme une synthèse de tous ces moyens, le laboratoire de langue.

Pourquoi faut-il utiliser ces moyens audio-visuels ?

Tout d'abord, parce que de plus en plus les méthodes modernes s'efforcent de substituer à l'enseignement abstrait de jadis un enseignement concret, qui fasse appel au sens de l'élève, en même temps qu'a son intelligence, un enseignement qui provoque et retienne plus aisément et plus efficacement leur attention, qui facilite le souvenir vivant des notions étudiées. Ensuite, parce que l'exemple de ces moyens améliore sensiblement la prononciation des élèves, les habitue à la langue étudiée ; parce qu'ils développent au maximum des facultés de perception, de discrimination et de phonation en prenant comme point de départ de toutes les acquisitions le dialogue en situation.

Le grand avantage de ces moyens est donc de mettre à la disposition des élèves :

- Un support visuel suggestif qui assure la compréhension (le décodage) sans passer par l'intermédiaire de la langue maternelle ;
- Un enregistrement de la langue orale authentique ;
- Un emploi combine du support visuel avec l'enregistrement qui simule les conditions d'apprentissage de la langue maternelle.

L'image seule peut être mise au service d'une pédagogie de l'expression linguistique : elle représente alors un objet ou une situation reçue au même instant par toute la classe (référentiel commun) et qui sert d'étalon de contrôle. Il peut y avoir deux types principaux de rapports entre l'image et la parole.

L'image, figuration exacte de la signification linguistique. Dans ce cas, l'élève établit un rapport direct et non ambigu entre le support visuel et l'élément linguistique, l'image servant à évoquer le signifie du signifiant linguistique qu'il voit. L'image permet aussi la présentation et la compréhension quasi immédiate de termes isoles (en général, les noms concrets). Ce lien

contraignant et immédiat qui s'établit entre l'image et l'énoncé linguistique facilite la compréhension au moment où l'élément nouveau est introduit, ainsi que la mémorisation et le rappel dans une phrase ultérieure de l'apprentissage. Du dessin fait au tableau noir, des simples gravures des manuels, jusqu'au film fixe ou anime, en passant par les images ou les dessins l'éventail est vaste. Chaque professeur devrait disposer d'une collection d'images simples, variées, mais de valeur artistique réelle qui lui permettrait d'utiliser en classe l'image comme moyen de faire démarrer le dialogue ou la conversation, tout en délivrant ses élèves de la monotonie.

L'image permet à l'élève de comprendre de ce qu'il voit, d'apprendre dans quelle situation on utilise les formes de la langue, de les associer avec ce qu'il apprend grâce à l'imitation et à la répétition.

Les grands avantages de ce moyen visuel sont :

- Par la mobilité des figurines, par les multiples possibilités de leur déplacement, il devient dans la leçon de langage, le support visuel d'un grand nombre d'exercices de : répétition, substitution, transformation, dialogue-dirige, etc. ;
- Pour s'assurer de la compréhension de l'élève, le professeur peut lui demander de manipuler lui-même les figurines d'après ses propres indications. Cette participation active des élèves favorise l'assimilation des connaissances et crée la motivation.

Si ce moyen est d'une grande efficacité dans les classes de jeunes débutants, il ne saurait plus être aussi efficace avec des élèves plus âgées.

Avec des élèves débutants, la diapositive peut être utilise au moment de la présentation des mots nouveaux (mots-clés) dans la conversation introductive ; à ce moment-là, le rôle de l'image est de faciliter l'association directe entre le mot et la notion correspondante, en éliminant la traduction. Ce Processus pourrait être représente par le schéma suivant : perception visuelle-découverte linguistique.

La diapositive peut et doit être employée pour renforcer ou faire acquérir les structures syntaxiques et lexicales ; à ce niveau elle sert de point de départ au dialogue, ou permet de faire employer le langage de la description. L'utilisation d'une diapositive présentant 2-3 personnages, ayant entre eux une relation impliquant un dialogue, est de faire retrouver par les élèves le dialogue des personnages qui y figurent. L'élève doit visionner la diapositive a plusieurs reprises, regardant bien jusqu'à ce que la signification lui devienne claire.

A des classes de niveau avance on peut utiliser les films fixes ou animes, les diapositives pour plonger les élèves dans le contexte de la civilisation et de la culture du peuple français.

STRATEGII INOVATIVE LA ORELE DE LIMBA SI LITERATURA ROMANĂ

Prof. Fegher Augustina-Felicia
Liceul Tehnologic " Nicolae Balcescu", Flaminzi

Intr-o societatea mult prea tehnologizata, profesorilor de limba şi literatura română, bibliotecarilor şi nu numai, le revine menirea sisifică de a stimula gustul elevilor pentru lectură, care a intrat într-o competiţie neloială cu alte preocupări ale tinerei generaţii , mult mai tentante pentru moment. Importanţa lecturii este evidentă şi actuală , ea implicând multiple aspecte:cognitive, educative, formative. Doar citind elevii îşi îmbogăţesc vocabularul, îşi îmbogăţesc cunoştinţele despre lume, sunt dezvoltate laturile estetice şi etice ale educaţiei prin cunoaşterea şi înţelegerea valorilor etice, cultivarea sentimentelor , convingerilor şi comportamentelor morale.

Voi descrie una dintre strategiile, pe care le-am utilizat in cadrul orelor de limba şi literatura română, mai ales in cadrul lectiilor de literatură, la ciclul liceal, profilul real. Specific acestei strategii este participarea activă a elevului la procesul invăţarii se realizează si prin efortul de a se lămuri, de a inţelege ceea i se cere. Detectăm existenta procesului de inţelegere atunci când elevul reuşeste să coreleze organic o informaţie nouă cu celelalte cunoscute integrate in sistemul sau informaţional. Activizarea elevilor în procesul de invăţământ nu se poate realiza prin simpla indicare a operatiei intelectuale pe care ei trebuie s-o efectueze. E nevoie de un mobil psihologic care trebuie stimulat, prin curiozitatea, stârnită de inedit. Una dintre metodele care răspund cel mai bine trebuinţelor elevului este jocul. Trebuinţa de a se juca, la orice vârsta este tocmai ceea ce ne permite să impăcăm scoala cu viata, să procurăm elevului acele mobiluri de actiune care odinioară erau de negăsit in clasă. Jocul este puntea ce poate uni scoala cu viaţa, activitatea ce-i permite copilului să se manifeste spontan,deliberat si având impresia că se joaca, participă activ la propria lui formare, încrucisându-si cunostintele, formându-şi priceperi si deprinderi, atitudini, comportamente.

Faptul ca reforma scolara a mutat accentual pe asigurarea functiei formative a invăţării il determina pe invăţator să utilizeze in actul didactic metode si procedee cat mai variate,in vederea realizării acestui scop.

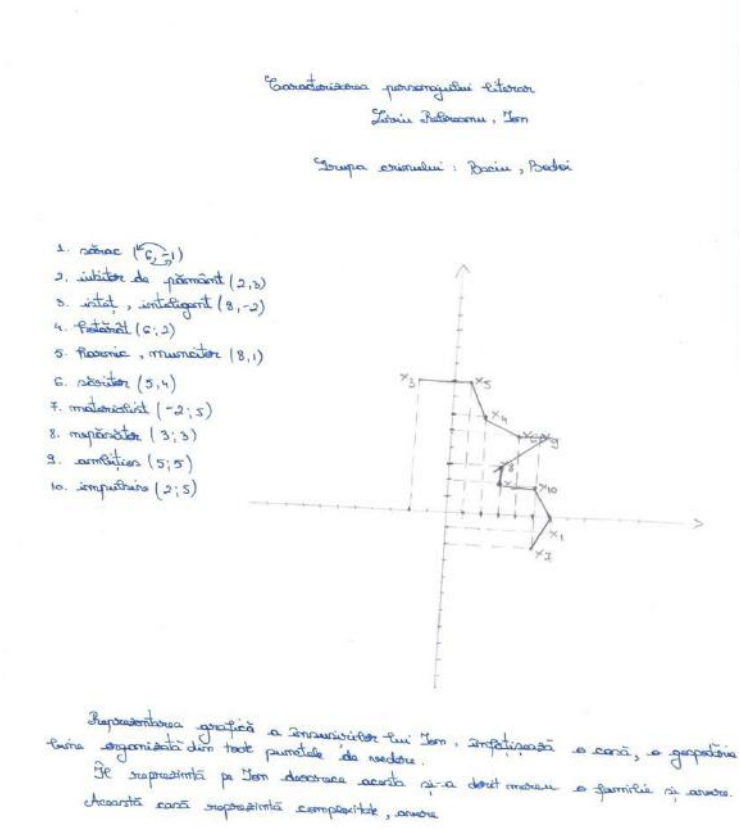

Strategia, pe care am intitulat-o **Simbolul personajului literar**, reuseste sa combine doua discipline de invătamânt aparent fără legătura între ele, matematica si literatura română. Are la bază conversatia euristica, problematizarea, jocul didactic şi presupune mai multe etape. Într-o prima etapa este necesar ca elevii să fi citit opera în întregime, pentru a emite judecăţi de valoare referitoare la personaj. Apoi fiecare dintre acestia, chiar de la inceputul orei, isi fac o lista cu insuşirile pe care le are personajul ce urmează a fi caracterizat, lista in ordine alfabetică. A treia etapa constă in marcarea grafică pe axa Bine-Rau, acele trasături ale personajului pe care le-au ales, negociindu-se coordonatele, adică acordându-li-se un punctaj din 10 puncte posibile. Modalitatea de organizare a clasei de elevi este activitatea pe grupe, de preferinta fiecare dintre acestea alegandu-si un nume sugestiv. Resursele didactice necesare sunt flip-chartul, foi, markere, creioane. Spre exemplu, elevii de clasa a X-a, profil real, au ales din caracterizarea personajului, Ion din romanul cu acelaşi nume, următoarele zece trăsături ale personajului: sărac, iubitor de pamant isteţ, inteligent, hotărât, harnic muncitor, materialist,ambitios, impulsiv etc. Mergând după citatul că in "spatele oricărui lucru bun se ascunde un lucru rău si invers, in spatele fiecărui lucru bun se ascunde un lucru rău", au negociat in cadrul grupei acordarea unor punctaje pe axa Bine -Rau care vor fi reprezentate grafic în funcţie de propria lor perceptie. Astfel, pentru unii dintre elevi faptul că este ambitios poate fi punctat mai bine pe axa binelui, pentru altii, din contra este ceva rău, acordându-i-se mai multe puncte pe axa orizontală. La fel săracia, ca trăsătură a personajului este percepută diferit de elevi. In final prin unirea tuturor punctelor se obtine un simbol, pe care elevii il vor interpreta. S-au obtinut urmatoarele simboluri pe care le-am interpretat in contextul romanului si cu ajutorul dictionarului de simboluri: castelul, zmeu, oglinda, vaporul clovnul.

Aceasta modalitate de abordare a textelor literare se poate utiliza, atât in predare, cât si in evaluare, începând de la clasa a VIII-a. Scopul consta în dezvoltarea creativităţii, a limbajului a gândirii şi, indirect îmbogătirea strategiilor de lectură. Aplic aceasta metodă de trei ani şi elevilor le place rolul acesta de cataloga personajele, "de a le judeca", bineînţeles, tinându-se cont de adevărul literar .

Se poate reproşa modalităţilor de acest tip de concepere a orelor de literatură, caracterul lor filozofic, timpul alocat pregătirii etc, dar acestea pălesc în faţa avantajelor dezvoltarea imaginaţiei, a creativităţii, a limbajului, activizarea efectiva a orelor de literatură, dezvoltarea spiritului competitiv. Specific acestor metode este trimiterea oarecum imperativă, la text, la citirea integrală a cărţilor, fără a fi gândită astfel de către elevi.

Am considerat ca jocul pune in functie toate forţele intelectuale ale copiilor, dar şi trăirile lor si am constatat implicarea lor, cu adevarat, in cadrul orelor.

Bibliografie:

1. Pamfil, Alina, *Studii de didactica literaturii române* ,Ed. Polirom,2006
2. Popescu, Ion, *Lectura elevilor*, Ed. Teora, 2002

METODE MODERNE DE PREDARE ÎN ERA DIGITALĂ

Butucaru Lavinia-Oana
Liceul Tehnologic "Petru Poni"- Onești

De-a lungul anilor, în literatura de specialitate se vorbea adesea despre revoluționarea sistemului de învățământ. Însă, adevărata revoluție în sistemul de învățământ, în stadiu incipient, s-a produs ca urmare a unei crize pandemice sanitare, afectând populația la nivel mondial. Folosind mijloacele digital multimedia, practic, am fost forțați să oferim o educație de calitate la distanță. Astfel, instituțiile de învățământ au fost nevoite să își transfere activitatea exclusiv online. Trecerea de la lecțiile predate în școli la cele bazate exclusiv pe videoconferințe a adus cu sine multe provocări atât pentru profesori, deoarece aceștia au trebuit să facă un efort și mai mare pentru a capta atenția elevilor, cât și pentru elevi deoarece atenția lor a fost mult mai mică, fiind acasă. Un lucru e cert: pentru ca educația online să funcționeze și să fie eficientă, e nevoie de noi metode de a preda.

Tehnologia nu poate înlocui un profesor, dar tehnologia în mâna unui bun profesor poate produce o mare transformare. Utilizarea tehnologiilor digitale nu ar trebui să devină un scop în sine, mai degrabă, tehnologia ar trebui să fie întotdeauna văzută ca un instrument care facilitează învăţarea în clasele noastre. Este important pentru noi să utilizăm tehnologia în sala de clasă în acest fel, după cum tehnologia poate deveni rapid o distragere a atenţiei pentru noi şi elevi. Cu toate acestea, atunci când sunt utilizate în mod corespunzător, tehnologiile digitale pot fi extrem de puternice în facilitarea învăţării prin angajament, diferenţiere, colaborare şi aplicare. Astăzi suntem într-o eră digitală şi este important să ne adaptăm la ea.

Dezvoltarea de noi tehnologii necesită o trecere de la învățarea tradițională a învățătorului orientată spre profesori la învățarea mai angajată și colaborativă. Aceste tehnologii pot oferi instrumentele care ne ajută să facem față provocării.

Educatorii discută continuu cum să răspundă nevoilor elevului din secolul XXI, dar copiii din școlile noastre nu au cunoscut niciodată un secol diferit. Nu ne pregătim pentru viitor, ne pregătim pentru acum.

Potrivit lui M. Fullan, „trebuie să investim în practici noi care integrează pedagogia și tehnologia, pedagogia fiind forța motrică". Creând un mediu de învățare în care elevii dezvoltă abilități care să le îmbunătățească performanța de astăzi, aceștia vor contribui la societatea în care vor locui mâine. Integrarea pedagogică a tehnologiei este o modalitate privilegiată de a crea un astfel de mediu de învățare necesar situației actuale în care ne aflăm.

Cercetările în domeniul eLearning, precum și experiența învățământului online a demonstrat că pentru a obține rezultatele dorite, cheia unei lecții online de succes este interactivitatea. Valoarea cursului este dată de nivelul de interactivitate pe care îl conține, calitatea conținutului, forma de prezentare, ușurința în utilizare și funcționalitatea softului prin intermediul căruia este elaborat cursul online. Sistemul eLearning sau Blended-learning în activitatea didactică eficientizează procesul de instruire, pregătire și formare, prin crearea de noi oportunități de învățare și acces facil la instruire.

Instrumente multimedia care pot fi cu uşurinţă integrate în cadrul unei lecţii online, în cadrul procesului de predare-învăţare-evaluare:

• video: youtube, video, myvideo.ro– pune la dispoziţie dinamică vizuală, atrage atenţia, amplifică imaginaţia elevilor;

• audio: trilulilu, deezer, blip.fm, fişier mp3 – înregistrările audio oferă o notă de realism exerciţiilor practice, suplinesc (sau completează) absenţa explicaţiilor verbale, reprezintă şi un canal de comunicare între elevi, accesibil şi uşor de folosit;

• imagini: flickr, tinypic, picasa – pot ilustra un concept, stare, eveniment; pot fi diagrame, grafice, poze proprii;

• prezentări: slideshare, voicethread, photopeach, notaland, screencastle, screenjelly, screenr – utile în digital storytelling, cu grad mare de libertate în exersarea creativităţii şi imaginaţiei;

• fişiere: pdf, doc, xls, ppt, txt, rtf, odf – spre exemplu resursele de învățare pot fi disponibile (prin descărcare) elevilor şi în formatul clasic; astfel elevii pot pregăti referate în aceste formate;

• sondaje şi întrebări grilăcom, micropoll, proprofs, learning apps, kahoot,– au o utilitate multiplă: pot avea un caracter personal sau să vizeze aspecte sociale, culturale, economice, educaţionale, politice etc; cu ajutorul lor se poate afla modul de gândire al elevilor, pot oferi feedback.

Pentru a menține interesul, implicarea și succesul elevilor la un nivel înalt de educație în cadrul lecțiilor desfășurate online, am propus și aplicat o metodă pedagogică cu rezultate foarte bune din partea elevilor, și anume PROIECTUL ONLINE. Această metodă a pornit de la proiectul clasic, fiind adaptat și gândit astfel încât să poată fi utilizat și în cadrul lecțiilor online.

Proiectul este o metodă activ-participativă ce presupune transfer de cunoștințe, dezvoltare de deprinderi si capacități, abordare interdisciplinară, precum și consolidarea unor abilități sociale ale elevilor.

Prin această metodă, profesorul estompează limita dintre teorie și practică, prin caracterul activ elevii putând să asimileze cunoștințe prin propriile lor experiențe de viață, să acționeze și să rezolve sarcini, autotestându-și capacitățile cognitive, sociale și practice.

Confruntându-se cu situații veridice, elevul este pus în situația să caute, să cerceteze, să emită ipoteze, să găsească soluții, toate acestea ducând la întărirea spiritului de răspundere proprie, la maturizarea gândirii, la o pregătire pentru depășirea situațiilor complexe din viața reală.

Proiectul se constituie și într-o metodă alternativă de evaluare, deoarece elevii au posibilitatea de a demonstra nu doar ceea ce știu, și, mai ales, ceea ce știu să facă, punându-și în valoare deprinderile, priceperile și abilitățile, el putând lua forma unui proiect individual sau de grup.

Astfel, la fiecare lecție online un grup de 3-4 elevi au prezentat un miniproiect online, pe o anumită temă. În funcție de planificarea calendaristică a lecțiilor, am realizat un tabel în prealabil cu temele de proiecte și elevii care vor realiza un proiect specific lecției care urmează a se preda de către profesor. Elevii se vor ajutata de diverse aplicații informatice pentru a realiza proiectul cu tema propusă în prealabil de către profesor, pe care îl vor prezenta timp de 10 minute celorlalți elevi online.

Fiecare proiect va avea următorul format:

- un videoclip de prezentare de 2-3 minute;
- prezentarea unei scheme logice specifică lecției respective;
- exemplificarea modului în care noțiunile teoretice se întâlnesc în practică sau formularea unui studiu de caz/exercițiu specific temei lecției, astfel încât ceilalți elevi din afara echipei să răspundă.

După ce echipa și-a prezentat proiectul online, elevii sunt încurajați să adreseze întrebări atât pentru echipă, cât și pentru profesor. Pentru asigurarea unui feedback pe parcursul lecției, prin intermediul unei aplicații informatice, la final fiecare elev trebuie să acorde o notă pentru proiectul prezentat, sub anonimat. De asemenea, profesorul va nota fiecare proiect prezentat, implicarea elevilor în cadrul lecțiilor, atât pentru formularea de răspunsuri, cât și pentru adresarea de întrebări.

Metoda mozaicului. C.F.Herreid vorbeşte despre cercetările lui Harold Aarons în domeniul învăţării prin cooperare, acest autor fiind cel care a propus numele de mozaic (jigsaw) pentru metoda în cauză. Metoda se bazează pe un principiu relativ simplu: fiecare dintre grupurile de studiu primeşte o parte specifică a unei probleme pe care trebuie să o trateze din punctul de vedere propriu. Pentru ca acest lucru să se îndeplinească, ei devin „experţi" în această parte a problemei. În timpul în care membrii unuia dintre grupuri desfăşoară un astfel de proces, membrii celorlalte grupuri se află într-un proces similar, doar că ei trebuie să devină „experţi" într-o altă parte a problemei (aceasta din urmă a fost divizată de la bun început de către profesor într-un număr egal de „părţi" cu numărul grupurilor implicate în respectiva activitate). Fiecare grup ia cunoştinţă şi se focalizează doar pe partea care i-a fost atribuită de către instructor. În momentul în care grupurile consideră că membrii proprii au atins gradul de expertiză necesar, instructorul dispune o redispunere a întregului colectiv de cursanţi: noile grupuri formate vor conţine câte un „expert" din

fiecare dintre grupurile anterioare (în acest mod se reasamblează problema). În acest mod se constituie „mozaicul”, din părţi ale aceleiaşi probleme care trebuie, printr-un efort a noilor grupuri constituite să se armonizeze şi să funcţioneze ca un întreg.

Implementarea metodei se poate realiza prin utilizarea instrumentelor TIC de comunicare, prin intermediul unui forum de discuţii care permite elevilor să intre iniţial în contact cu un grup de alţi colegi (ales aleatoriu) și prin intermediul forumului învaţă un text, împreună, prin cooperare. Apoi acest forum se închide și el este alocat altui grup de discuţii unde se formează mozaicul (fiecare dintre cei ce compun noul grup au învăţat câte o bucată a mozaicului). Din acest moment mozaicul decurge ca şi în maniera tradiţională.

Metodele pedagogice moderne trebuie adaptate și reinventate astfel încât să poată fi implementate și în cadrul lecțiilor online. Pentru ca lecțiile la distanță să fie interactive, se recomandă a se utiliza cât mai multe aplicații informatice, astfel încât elevii să fie atrași, motivați și implicați.

În încheiere, un moto sugestiv al Judith Renyei:

”Elevii trebuie să-și pună unii altora întrebări și să spună lumii ceea ce știu pentru a afla ce știu. Spunând vor învăța, spunând vor interpreta lumea așa cum o văd ei pentru noi ceilalți”.

Bibliografie :

- https://programareliceu.files.wordpress.com/2014/07/suport_de_curs_integrare-tic-in-informatica.pdf
- Holotescu, C., Grosseck, G. (2009)- „Using Microblogging To Deliver Online Courses”, World Conference on Educational Sciences, Nicosia, North Cyprus.
- Sanda Craina, Carmen Losonczy – Utilizarea calculatorului în procesul de predare-învăţare.
- Cerghit, Ioan, Metode de invatamant, Editura Polirom, Iasi, 2006.
- Pedagogie si elemente de psihologie scolara, coord. Elena Joita, Editura Arves, Craiova, 2003.

ȘCOALA ȘI STAREA DE BINE A ELEVULUI

Prof. înv. primar Nicolau Mariana
Colegiul Național "Roman-Vodă" Roman

Starea de bine este strâns legată de învățare și motivație. Nimeni nu poate fi bun în ceea ce face dacă nu e într-o stare bună. Contextele în care trăim pot stimula sau, dimpotrivă, deteriora starea de bine. Este un lucru valabil și pentru locul în care un copil își petrece o foarte mare parte din timp: ȘCOALA.

Copiii își petrec o bună parte din timp la școală, prin urmare, aceasta trebuie să fie un loc esențial pentru conturarea stării lor generale de bine, cu toate aspectele sociale, fizice și emoționale. Starea de bine a elevilor le influențează capacitatea de a-și atinge întregul potențial școlar. Calitatea relațiilor pe care le au copiii între ei, pe care le au cu adulții, precum și calitatea mediului de învățare, influențează fundamental progresele lor școlare.

A fost demonstrat faptul că mediul fizic, social și emoțional în care personalul și elevii petrec o mare parte din fiecare zi, poate afecta sănătatea lor fizică, emoțională și mentală și starea de bine, precum și rata abandonului școlar.

Se apreciază că mediul școlar poate îmbunătăți bunăstarea socială, emoțională și capacitatea de învățare când:

- este cald, prietenos și recompensează învățarea;
- promovează în special cooperarea și mai puțin competiția;
- oferă susținere și facilitează comunicarea deschisă;
- încurajează activitățile creative;
- încurajează dezvoltarea de proceduri și regulamente care interzic pedeapsa fizică și promovează interacțiunea non-violentă pe terenul de joacă, în clasă și între personalul școlii și elevi prevenind în felul acesta pedeapsa fizică, agresivitatea, hărțuirea și violența;

Copiii au o capacitate înnăscută de a învăța, dar această capacitate poate fi compromisă și, uneori, distrusă. O școală prietenoasă recunoaște, încurajează și sprijină capacitățile în creștere ale copiilor care învață. Școala trebuie să reprezinte un mediu prietenos și sigur de muncă și joacă. Rolul profesorului include grija pentru bunăstarea psihică a elevilor.

Climatul școlar a fost identificat ca una dintre cele mai importante trăsături ale unei scoli. Când atmosfera din școală este neprietenoasă, îngrijirea nu este atentă, lipsește încurajarea și recompensarea, sănătatea mentală, atât a elevilor cât și a profesorilor poate fi afectată în mod advers. Impactul unei atmosfere neprietenoase este în mod particular dăunător dacă persistă o perioadă mai lungă de timp.

Din perspectiva profesorilor, școala asigură în mare măsură un climat adecvat, dar din perspectiva elevilor cerințele pentru asigurarea unei atmosfere prietenoase, recompensatoare și încurajatoare sunt acoperite într-o mai mică măsură. Este necesar ca școlile să-și revizuiască o serie de aspecte și să stabilească mecanisme eficiente de feedback între profesori și elevi pentru identificarea deficiențelor și stabilirea de măsuri de corectare.

Când elevii cooperează, încadrarea în învingători și învinși este mai puțin evidentă și prin urmare, se evită umilirea consecutivă a celor considerați ratați. Prin această metodă pot beneficia în mare măsură elevii cu dificultăți de învățare și cei din comunități dezavantajate. Atunci când elevii primesc în mod constant mesajul că sunt ratați, dorința lor de a reuși se erodează. Când elevii cooperează în procesul de învățare, implicarea în rezolvarea sarcinilor este mai mare, se reduc diversiunile și se utilizează o proporție mai mare din timp pentru instruire. Copiii sunt capabili să se ajute între ei mult mai mult, cei cu un nivel mai scăzut, cât și cei cu un nivel mai înalt al realizărilor beneficiind deopotrivă, munca elevilor devenind mai atentă, aprofundată și bine prezentată.

În consolidarea procesului de învățare, odihna și relaxarea joacă un rol important. Recreațiile asigură elevilor oportunitatea schimbului informațional, timpul liber fiind vital în dezvoltarea imaginației elevilor. Este important ca școala să asigure oportunități, facilități și timp

pentru învățarea unor meșteșuguri și arte, precum și condiții în care elevii să poată acționa fără presiunea performanței sau a evaluării.

Școlile prietenoase și promotoare ale sănătății asigură elevilor suportul emoțional și social și îi ajută să dobândească încrederea de a vorbi liber despre școală și viața lor în cadrul acesteia. Printr-o contribuție la modul de organizare și funcționare al școlii, copiii găsesc școala mai atractivă și prietenoasă.

Avantajele unui mediu școlar pozitiv constau în bunăstarea și fericirea, întărirea sentimentului de apartenență și o mai bună calitate a vieții celor implicați în procesul instructiv-educativ. Indirect, poate avea ca rezultat performanțe academice mai bune. De asemenea, poate modifica unele aspecte negative ale vieții școlare prin reducerea intimidării și hărțuirii, injuriilor și absenteismului școlar. Are potențialul de a diminua stereotipiile, teama, anxietatea, depresia și pierderea motivației.

Sentimentele de bunăstare în timpul copilăriei și adolescenței pun temelii solide pentru o bună sănătate la maturitate.

Conform psihologului Donald Winnicott creativitatea aparține sentimentului de a te "simți viu". **Pentru a fi creativi, copiii trebuie să se simtă în siguranță din punct de vedere emoțional.** Copiii sunt exploratori prin natură, dar pentru a fi creativi au nevoie de un mediu propice. Îndrăzneala de a face ceva diferit sau într-un mod nou este inima creativității. Copiii au nevoie de experiențe pozitive, de spațiu personal pentru a fi singuri cu ei înșiși și în același timp au nevoie de sentimentul de conexiune cu alte persoane, în special cei care sunt importanți pentru ei emoțional.

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI.

Prof. Manuela Ifrim,
Școala Profesională "H.P. Bengescu" Ivești, jud. Galați

Școala este un subsistem al societății și, ca urmare, și o reflectare a acesteia. Calitatea ei nu poate diferi radical de cea a societății; și cum societatea este diversă, diversă este și școala. Există astfel școli de mare calitate, dar și școli care acționează mai mult doar spre „socializarea" elevilor. Punctele tari, care merită menționate, sunt: existența (încă) unui corp profesoral bine pregătit; baza materială, în general, corespunzătoare unei pregătiri de calitate; organizarea de către stat, prin Ministerul Educației Naționale, și susținerea competițiilor pe discipline. Punctele slabe cu care ne confruntăm sunt: lipsa motivației tinerilor de a alege cariera didactică şi lipsa unei piețe a muncii concurențiale, care să aprecieze pregătirea inițială a absolvenților..
Elevul de azi este mai informat decât cel de acum 20-30 de ani. El are mai multe căi de informare, mai directe și mai facile, mai ușor de „frunzărit", cu un suport de imagine mai bogat și mai sugestiv. În discuțiile cu elevii observ păstrarea interesului pentru studiu, implicit pentru citit şi pentru cunoaștere, în general. Școlii îi revine acum un rol tot mai important în dezvoltarea gândirii critice a elevului, în dezvoltarea competenței de selectare a surselor de informații, precum şi a deprinderii de a analiza gradul de încredere a informației găsite.
In primul rand, arata studiul, performanta elevilor este legata de conditia sociala si economica, iar la noi diferenta la nivelul performantei dintre elevii dezavantajati si cei din clasa superioara din punct de vedere socio-economic este una dintre cele mai mari din UE. Astfel, romii si elevii din zonele rurala par sa fie ai nimanui, desi 45% dintre elevi locuiesc in zone rurale.

Diferenta dintre rezultatele educationale este confirmata de rezultatele examinarii nationale. In anul 2016, 37,5 % din elevii de clasa a 8-a din scolile rurale au avut rezultate slabe (sub nota minima 5) la evaluarea nationala, comparativ cu 15 % in scolile urbane. O alta confirmare a faptului ca elevii din zonele dezavantaje sunt lasati in urma sunt rezultatele PISA.

"Studiul din 2015 al Programului privind evaluarea internationala a elevilor (PISA) al OCDE a constatat ca mai mult de jumatate dintre tinerii cu varsta de 15 ani din cuartila socio-economica inferioara nu poseda nivelul minim de competente in stiinta (56,1 %), citit (57,5 %) si matematica (59 %). Performanta scazuta in randul elevilor dezavantajati este de aproape trei ori mai mare decat in cuartila socioeconomica superioara, desi ratele pentru cel din urma grup sunt ridicate in comparatie internationala. Acest decalaj este unul dintre cele mai ridicate din UE (36,9 puncte procentuale la stiinta, comparativ cu 26,2 puncte procentuale in UE). Cu toate ca rezilienta in randul studentilor dezavantajati este scazuta (11,3 %), inclusiv in comparatie cu alte state din Europa Centrala si de Est (Bulgaria, Ungaria, Estonia), aceasta s-a dublat fata de anul 2006 (OCDE 2016)", arata Monitorul educatiei si formarii 2017.

In ceea ce priveste incluziunea romilor, Monitorul educatiei arata ca doar 38 % din copiii romi participa la educatia si ingrijirea copiilor prescolari, in timp ce 77 % din romii cu varste cuprinse intre 18 si 24 de ani parasesc timpuriu scoala. In acelasi timp, proportia persoanelor care au parasit timpuriu scoala a scazut (fata de 90 % in 2011), insa ramane foarte ridicata.
Dacă principala noastră așteptare este ca școala să dea oameni civilizați și dacă ne vom tot uita în societate pentru a măsura aceste rezultate, atunci vom fi mereu nemulțumiți. Și având definit acest barometru social, desigur că vom fi dezamăgiți și vom tot reforma (fiecare ministru anulându-l pe celălalt), poate-poate vom obține acel cetățean civilizat, empatic, tolerant și moral pe care ni-l dorim. Inutil. Putem experimenta la nesfârșit, rezultatul va fi unul modest pentru că școala e un educator de mâna a treia. Azi primul rang e deținut de internet și televiziune, al doilea de familie și al treilea de școală. Iar distanța dintre primul loc și al doilea este colosală. Influența familiei a scăzut nebănuit de mult, lucru pe care părinții îl află, de regulă, cu maximă surprindere, târziu.

CUM EDUCĂM COPILUL? DAR ELEVUL?

Prof. Gavrilaș Viorela Oana
Școala Gimnazială nr.169, București

Unii părinți cred că educația copilului se face cu țipete sau palme. Altfel simt că își vor pierde autoritatea asupra copilului sau vor deveni permisivi. Alți părinți realizează că nu este o cale optimă de educație, dar nu știu cum să se oprească din lovit și din țipat atunci când sunt frustrați și stresați. Câteodată, provocările educației parentale par să îi copleșească și au senzația că nimic din ce fac nu este potrivit. Cei mai mulți dintre noi devenim părinți cu puține cunoștințe despre dezvoltarea copiilor și acționăm în acord cu instinctele și intuiția noastră sau cu experiențele din copilărie. Cum ar putea părinții crea și dezvolta o relație sănătoasă cu copiii lor fără să folosească pedepse fizice și umilitoare? Prin aplicarea a patru principii în toate interacțiunile cu copiii, nu doar în situațiile provocatoare.

Cele patru principii sunt:

1.Identificarea obiectivelor parentale pe termen lung.
2.Oferirea de căldură și structură/organizare în toate interacțiunile cu copilul.
3.Înțelegerea gândurilor și sentimentelor copilului în diferite situații.
4.Căutarea unei soluții pentru rezolvarea problemei, mai degrabă decât abordarea punitivă a conflictului.

Aceste patru principii sunt cărămizile care stau la baza unei relații sănătoase părinte-copil și a unei educații pozitive.

Iată câțiva pași esențiali pentru o strategie pozitivă de parenting, prezentați de Diana Stănculeanu, psihoterapeut în cadrul organizației Salvați Copiii:

1. **Crearea unui mediu familial sigur și relaxant**

Un mediu familial sigur și relaxant este cel în care: riscul de accidente domestice este minim, copilul poate explora, experimenta și dezvolta noi abilități, părintele are posibilitatea de monitorizare a comportamentului copilului (știe unde este și ce face), iar relația de cuplu a părinților este armonioasă.

2. **Construirea unor contexte pozitive de învățare**

Este important ca părintele să fie disponibil pentru copil. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fie cu copilul tot timpul. Dar atunci când solicită atenția, ajutorul, afecțiunea, părintele trebuie să întrerupă ce face și să-i ofere ce are nevoie. Așa va învăța că este important și nu va face ”o prostie” pentru a atrage atenția. Încurajați-i inițiativa și autonomia, arătați-i că apreciați ce face, lăudați-l, deoarece astfel se va implica mai mult în activități dezirabile.

3. **Folosirea tehnicilor pozitive de educație**

A educa copilul pozitiv înseamnă a-l învăța cum este bine să se poarte și ce nu este bine să facă, prin metode care exclud pedeapsa, ce ar putea răni copilul, fizic și/sau emoțional. Tehnicile de disciplinare sunt orientate spre învățarea asumării responsabilității și a rezolvării problemelor cu care se confruntă copilul. Dacă părinții sunt consecvenți și predictibili în comportament, scad șansele de apariție a comportamentelor problematice.

4. **Așteptări realiste ale părinților legate de evoluția copilului**

Așteptările părinților legate de copii depind de convingerile acestora despre ce este normal. Evoluția fiecărui copil este, însă, unică și se realizează în ritmuri diferite. Ei învață abilități noi doar după ce sunt pregătiți la nivelul de dezvoltare adecvat etapei în care se află. Problemele apar când părinții așteaptă prea mult și prea repede perfecțiunea. Un părinte care așteaptă de la copilul său să fie în permanență politicos, preocupat de școală, dornic să ajute la treburile casnice și ordonat, are șanse mari să fie dezamăgit sau într-un permanent conflict cu copilul. Nu vă așteptați să aveți un copil

perfect; toți copiii fac greșeli, iar cele mai multe dintre acestea nu sunt intenționate. Așteptările realiste se leagă și de tine ca părinte. E bine să încerci să faci cât mai mult și cât mai bine, dar nu există părinte perfect. Nu fi aspru cu tine, învață din fiecare experiență.

5. **Grija pentru tine, ca părinte**

A fi părinte este mai ușor atunci când nevoile de intimitate și relaxare ale cuplului sunt împlinite. A fi părinte bun nu înseamnă să ai o viață dominată de copilul tău. Dacă nevoile tale ca adult sunt satisfăcute, cresc șansele de a fi un părinte răbdător, calm, consecvent și disponibil pentru copil.

Trebuie să înțelegem că până și tradiția poate fi modernizată. Sistemul de învățământ tradițional poate fi adaptat, într-o formă mult mai plăcută, mult mai creativă și axată pe libertate, pentru ca atât cadrele didactice, cât și elevii să se bucure de ceea ce învață zilnic.

Copiii noștri au nevoie de mai mult decât de o lecție învățată pe de rost. Fiecare copil are un vis al lui, un vis spre care ar trebui ghidat și încurajat să purceadă. O pasiune, o flacără interioară, ceea ce îi menține zâmbetul pe buze. Să nu lăsăm sistemul educațional actual să-i răpească asta, punându-l la un loc cu alți zeci de copii și evaluându-l după aceleași criterii.

Programa trebuie să fie orientativă, doar ca să ne ghidăm după ea, întotdeauna să fie adaptată clasei, nivelului copiilor. Trebuie să folosești același limbaj cu elevii. Nu le predai trei formule și, dacă vor să întrebe ceva, le ceri să stea în bancă.

„Transmite-le elevilor ideea că ești mândru de ceea ce ei devin și de ceea ce ei realizează, fapt care asigură concentrarea ta ca manager pe evoluție (progres), și nu pe perfecțiune.”(R. Iucu)

În plus, profesorul trebuie să aibă în permanență o atitudine pozitivă față de elev, să-l încurajeze. Copilul trebuie să aibă satisfacția muncii bine realizate, cel care stă la catedră trebuie, de fapt, „să-i încânte” pe cei mici. „Trimite-le părinților atât informații negative, cât și cele pozitive cu privire la copii lor, prezentându-le într-o serie care debutează cu cele pozitive”(R Iucu).

Rolul dascălului este vital în a-l face pe elev, indiferent de vârstă, să îndrăgească un obiect greu și să fie conștient de rezultatele muncii sale.

Independența, spiritul de echipă, creativitatea, libertatea de exprimare și talentele personale sunt 5 dintre cele mai de preț componente din viața copiilor. Aceste elemente reprezintă principalii piloni pe care ar trebui să se bazeze educația lor.

Fiecare copil are menirea lui, propriile lui pasiuni și propriile materii pe care le va îndrăgi. El nu ar trebui astfel evaluat la același nivel cu alți copii, ci încurajat să își urmeze visul și să se concentreze pe ceea ce îi place, devenind dedicați pe o anumită direcție.

Calitatea unui profesor se reflectă în rezultatele elevilor săi, fie că este vorba de pasiunea lor pentru învățătură, capacitatea de a aborda autodidactismul sau dragostea pentru mediu, empatia pentru animale și structura interioară sănătoasă în general. A fi profesor poate fi o meserie extrem de dificilă. Însă cine alege s-o practice, înseamnă că pe lângă studii și diplome, deține și o pasiune fără margini pentru formarea și dezvoltarea oamenilor de mâine. Profesorul și școala sunt la fel de importante ca familia pentru un tânăr aflat în plină dezvoltare intelectuală.

„Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

STRATEGII DE DESCOPERIRE A MEDIULUI INCONJURATOR

Profesor Violeta Florentina Ene
G.P.P.1Urziceni –Şcoala Gimnazială Ion.H.Rădulescu

"A Intelege natura ,a iubi florile ,înseamnă a înţelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii atât de ameninţată azi ,înseamnă a contribui la fericirea omenirii'

Eugen Popa

Cunoaşterea mediului înconjurător de către copiii preşcolari reprezintă o importanţă deosebită în dezvoltarea lor multilaterală ,precum şi o sarcină de bază a procesului instructiv-educativ desfăşurat în grădiniţa de copii. In acest sens activităţile de cunoaştere a mediului înconjurător contribuie în mod deosebit la educaţia intelectuală a preşcolarilor.

In contact cu obiectele si fenomenele naturii si societăţii, se dezvoltă şi se pefecţionează sensibilitatea unor analizatori, se adânceşte şi se îmbogăţeşte conţinutul senzaţiilor şi percepţiilor, se formează reprezentările corespunzătoare şi se lărgeşte sfera lor.

Prin participarea sistematica la activităţile de cunoaştere a mediului înconjurător, copiii au prilejul de a percepe procesele si fenomenele din realitatea înconjuratoare. Astfel ei intră in contact direct cu lumea vieţuitoarelor şi corpurile lipsite de viaţă , apa, aer,sol), cu procesele si fenomenele din mediul înconjurător .

Tot prin intermediul acestor activităţi, preşcolarii îsi formeaza capacitatea de a sesiza transformările din natură, relaţiile dintre vieţuitoare, unitatea dintre organism si mediu. Mediul înconjurător în care copiii îşi desfasoară activitatea prin variatele lui aspecte, constituie un prilej permanent de influenţare asupra personalităţii acestora.

Adulţii in familie, cât si noi educatoarele la grădiniţa trebuie să le satisfacem aceste interese. Prin răspunsul dat se transmit atât cunoştinţele solicitate de copil cât şi cuvintele cu privire la atitudinea pe care trebuie să o aiba copilul faţă de fiecare lucru sau fiinţă. Cu alte cuvinte,concomitent cu transmiterea de cunoştinţe ,se formează copilului o atitudine corespunzătoare ,un anumit mod de comportare.

Din practica didactica, la preşcolari, am constatat ca aceştia vin din familie cu o serie de notiuni greşite, eronate despre vieţuitoare ,fenomene ale naturii si cauzalitatea procedurii acestora.

Pentru depăsirea acestor dificultăţi am căutat sa proiectez şi să realizez demersuri didactice eficiente,având drept obiective:

*să identifice elemente ale mediului ,pe baza observarii realitatii inconjuratoare;
*să dobândească un sistem coerent de cunoştinte despre mediul înconjurător;
*să perceapă caracterul unitar al mediului;
*să uitilizeze diferite aparate şi instrumente de lucru în scopul formării deprinderii;
*să capete deprinderi de îngrijire a mediului ,a sănătaţii;
* să apere şi să ocrotească natura.

Pentru a demonstra ipoteze formulate, am pornit de la premiza că trebuie cunoscut nivelul iniţial al copiilor, din punct de vedere al cunoştinţelor dobândite priceperilor si deprinderilor formate , despre mediu, deoarece numai formându şi o imagine clară si corectă despre mediu ,îl pot proteja şi ocroti.

Pe parcursul celor trei ani de gradinita, în scopul asigurarii legaturii dintre cunoaşterea lumii înconjurătoare şi educarea copiilor, am urmărit urmatoarele etape ale cercetării:

In scopul formării unui comportament adecvat, care să permita copiilor să acţioneze în folosul naturii se vor urmări realizarea următoarelor obiective:

*dobândirea ,suplimentară şi consolidarea unor cunoştinţe despre natură;
*eleborarea deprinderilor şi formarea obişnuinţelor necesare de cunoaştere grija, descoperire şi protejare a naturii;
*sensibilitatea , familiarizarea copiilor cu probleme ale mediului înconjurător;
*antrenarea copiilor în acţiuni social utile (plantare de pomi, sădirea florilor, amenajarea parcurilor si grădinilor, îngrijirea animalelor , păsărilor etc.

*formarea dorinţei şi deprinderii de petrecere a timpului liber a copiilor in mijlocul naturii.

Intreaga metodologie a procesului instructiv educativ, realizată in grădiniţă dispune de o gamă largă de forme si mijloace ce pot fi folosite în excercitarea unor influenţe educative asupra copiilor.

Volumul de cunoştinţe şi deprinderi trebuie corelat în mod gradat, în concordanţă cu particularităţile de vârstă.

Activităţile de cunoaştere a mediului prezintă o importanţă deosebită, deoarece oferă copiilor şansa de a descrie aspectele generale ale celor patru anotimpuri ,de a clasifica elementele componente ale mediului natural, de a recepta frumosul din natură.

Astfel de aspecte ale activităţii cu caracter ştiintific şi la colţul naturii vii pot fi transpuse în desen, pictură, modelaj, acestea având influenţe in funcţie de tematica abordată.

Tematica de desen, pictură sau modelaj poate fi abordată şi ca răspunsuri la întrebări orientate de educatoare pe probleme ale ştiinţelor naturii, dirijând imaginaţia copilului într-un anumit domeniu.

Strategiile folosite în activităţile muzicale adaptate la o tematică inspirată de frumuseţile naturii, poate influenţa copilul în direcţia dorită.

De asemenea , activitatea de educaţie fizică desfăşurată în mijlocul naturii poate dezvolta dragostea pentru natură ,pentru frumuseţile ei, grija pentru păstrarea si ocrotirea ei.

In procesul de predare învăţare a cunoştinţelor despre mediu, metodele trebuiesc astfel combinate încât să constituie strategii de învăţare ,instrumente de muncă ale copilului în procesul de cunoaştere de noi cunoştinţe , de formare de priceperi şi deprinderi.

Din cercetările întreprinse cât şi din experienţele desfăşurate, am ajuns la concluzia că cele mai eficiente metode sunt active participative, care asigură procesului de învătământ un caracter practic –aplicativ. Ţinând seama de scopul pe care l-am urmărit ,de condiţiile concrete în care mi am desfăşurat activitatea, de particularităţile psihopedagogice ale preşcolarilor, de complexitatea obiectivelor urmărite , am ales metode adecvate, cu accent pe latura formativă.

Specificul activităţilor de cunoaşterea mediului , precum si particularităţile psihice ale copiilor preşcolari impun utilizarea largă a metodelor, şi ca exemplu pot fi date demonstraţia ,experimentul, conversaţia, modelarea ,jocul didactic etc.

Ca metoda utilizată şi ea în accesibilitatea conţinuturilor mediului înconjurător alături de marea varietate de metode si procedee didactice, care duc la realizarea obiectivelor studierii". In funcţie de scopul urmărit ,de conţinutul temei, de particularităţile şi
nivelul dezvoltării intelectuale al preşcolarilor, exerciţiul poate fi organizat cu toată grupa , pe grupuri sau individual. Indiferent de tipul de exerciţiu utilizat într-o activitate, exerciţiile cu grad de dificultate le- am folosit pentru:

* a preveni monotonia, plictiseala si oboseala;
* a ţine treaz interesul copiilor.

Lucrările de la colţul viu, bine organizate si supravegheate ,au ajutat copiii să şi însuşească priceperi utile in munca independentă:

* să ude plantele, să le şteargă de praf, să îndepărteze frunzele moarte, să privească prin lupa,etc, ai obişnui să rezolve o acţiune cu simţ de raspundere;
*să pună accent deosebit pe activitatea independentă ,de descoperire a cunoştinţelor prin observarea directă şi prin experienţe
*să folosească cât mai mult material didactic pentru a explica interdependenţa dintre diferite elemente ale mediului înconjurător

Fişele variate folosite au avut un grad sporit de dificultate si eficacitate, au constituit veriga principala a activităţilor pentru dobândirea ,fixarea si aplicarea cunoştinţelor, calea ce duce la deprinderi automatizate.

In procesul de predare învaţare a cunoştinţelor despre mediul înconjurător este frecvent utilizată comparaţia. In procesul instruirii, ea apare ca moment al cunoaşterii şi ca procedeu didactic special care facilitează instruirea conştientă si tematică a cunoştinţelor ,relaţiilor, legilor, deci ca un procedeu de activizare a gândirii copiilor.

Iată câteva exemple de folosire a comparaţiei în dobândirea, fixarea, consolidarea, sistematizarea şi valorificarea cunoştinţelor preşcolarilor, gândirii copiilor.

1.Dobândirea cunoştinţelor despre legumele din grădina de legume am realizat o prin intermediul comparaţţei dintre alcătuirea roşiei şi ardeiului, cepei şi usturoiului, pe baza câreia s-au evidenţiat foarte clar caracteristicile legumelor.

2.In fixarea cunoştinţelor am utilizat comparaţia pentru evidenţierea caracterelor comune, unor categorii de plante si animale şi a celor prin care se deosebesc. Astfel, la tema "Localitatea natală', după ce copiii au descoperit pe baza observaţiei cunoştinţele despre tema propusă , în etapa finală a activităţii am dat ca sarcina individuală de lucru să deseneze "Oraşul nostru.

3. In scopul sistematizării si consolidării cunoştinţelor , comparaţia se poate utiliza atât pentru stabilirea unor criterii de grupare a plantelor, animalelor studiate în vederea unor clasificări a acestora cât şi pentru evidenţierea caracterelor grupelor de vieţuitoare.

Astfel în sistematizarea cunoştinţelor despre plante ,am pornit de la cerinţa adresată preşcolarilor de grupă (pe fişa individuală) ,pe baza asemanărilor si deosebirilor pe care le au observant în înfăţişarea şi alcătuirea lor.

4.In aprecierea cunostintelor am utilizat comparatia:

1. prin verificari orale ,prin comparaţie între: animale domestice si animale sălbatice sau păsări sălbatice şi păsări domestic sau comparaţia înre două flori .

2.fişe de lucru individuale

Prin cercetările întreprinse , s-a demonstrat că pe parcursul unei activităţi poate exista loc pentru organizarea unei activităţi didactice în care preşcolarii să lucreze activ, însuşindu-şi prin efort propiu cunoştinte, priceperi si deprinderi

Ii putem pune să judece , să ia decizii ,să exprime opinii personale ,să organizeze , să caute soluţii, să coopereze, dobândind astfel deprinderi esenţiale pentru viaţă.

STUDIU DE CAZ

Hanganu Alina Elena
Gradinita Nr 231 Sector 3

DATE PERSONALE

Nume și prenume:	V. M.
Data nașterii:	14.03.2014
Domiciliul:	București
Mama:	V. M. – 35 ani - designer mobilă copii
Tata:	V. A. – 38 ani - inginer

CONTEXTUL EDUCAȚIONAL:

Fetița V.M. face parte dintr-o familie normală și este singură la părinți. La momentul începerii grupei mici avea 3 ani și 6 luni. De la naștere și până în momentul intrării în colectivitate V.M. a stat tot timpul cu mama ei, părinții neavând un alt membru al familiei în București pentru a-i ajuta. Astfel, fetița a mers cu mama ei la servici și a petrecut absolut tot timpul alături de aceasta.

Intrarea copilului în colectivitate a fost un moment foarte important pentru întreaga familie, părinții au încercat să o pregătească pe fetiță pentru a facilita adaptarea acesteia la noul mediu. Au discutat cu ea pe timpul vacanței de vară despre activitățile pe care le va desfășura la grădiniță, au trecut de nenumărate ori pe strada grădiniței și i-au povestit că acolo va veni pentru a-și face prieteni noi și a se juca, au venit înainte de începerea anului școlar cu fetița la grădiniță pentru a cunoaște educatoarea.

Prima zi de grădiniță a fost extrem de grea pentru V.M., fiind prima zi în care s-a despărțit de mama ei și a petrecut mai mult timp departe de aceasta. Aceasta a fost înscrisă la program prelungit, astfel că a rămas la grădiniță până la ora 16:00. Despărțirea de părinți a fost grea, fetița a plâns foarte tare, dar atât mama, cât și tatăl au fost fermi și nu au cedat lacrimilor copilului. V.M. a plâns aproximativ întreaga zi, cu mici pauze, a refuzat să mănânce toată ziua și nu a dormit deloc după-amiază. Zilele care au urmat au părut o copie fidela a primei zile, cu mențiunea că durata timpului în care plângea scădea în fiecare zi și existau și zile în care reușea să adoarmă câteva minute.

IDENTIFICAREA PROBLEMEI:

În urma comportamentului observat în primele zile ale anului școlar și a discuțiilor purtate cu părinții fetiței V.M., am descoperit următoarea problemă: V.M. s-a simțit abandonată de către mama sa în momentul în care a început grupa mică și refuzul acesteia de a mânca la grădiniță reprezintă pedeapsa pe care i-o dă mamei care a lăsat-o singură într-un mediu necunoscut.

PLAN DE INTERVENȚIE

METODE DE EVALUARE UTILIZATE:

Pentru identificarea problemei am utilizat următoarele metode: observarea sistematică a comportamentului, discuții cu copilul și părinții acestuia, jocuri de dezvoltare socio-emoțională.

MANIFESTĂRILE COPILULUI:

V.A este o fetiță timidă la intrarea în colectivitate, preferă să stea sau să se joace singură sau cu o altă fetiță pe care o cunoaște din cartier, este obișnuită ca un adult să rezolve toate problemele apărute, cerând ajutorul educatoarelor ori de câte ori vrea o jucărie sau cineva îi ia o jucărie sau un alt copil o lovește la degețel. Nu manifestă inițiativă, așteptând să fie solicitată pentru a realiza o sarcină, răspunde doar întrebărilor care i se pun, nu desfășoară nici o activitate fără acordul educatoarelor. În prezența părinților pare a fi mai încrezătoare în sine, mai deschisă, uneori chiar

revoltându-se în fața mamei că a venit să o ia de la grădiniță prea târziu. În primele săptămâni a fost tristă, dar încerca de la o zi la alta să își ascundă lacrimile, iar adaptarea la mediul grădiniței s-a realizat pe parcursul a câtorva săptămâni, însă problema refuzului hranei o zi întreagă nu a dispărut, ba chiar s-a accentuat, provocându-și stări de greață dacă cineva încerca să o ajute să mănânce. Părinții nu au cedat, au insistat pe masa de dimineață acasă, au venit imediat după somn să o ia pentru a mânca prânzul undeva la ora 16:00 acasă.

DIALOG CU COPILUL:

V.M. este un copil dezvoltat normal din punct de vedere fizic și psihic, dornică să învețe lucruri noi, timidă în relațiile cu persoane noi, copii sau adulți. În urma discuțiilor cu fetița, educatoarele grupei au descoperit un copil care se atașează foarte repede de figurile materne, căutând confirmarea a tot ceea ce face și la cadrele didactice. Fetiței îi place la grădiniță, după perioada de acomodare participă cu drag, entuziasm și veselie la toate activitățile, încearcă să se joace și cu alți copii la îndrumarea educatoarelor. Când este purtată discuția despre mâncare, copilul refuză să răspundă.

DIALOG CU MAMA:

Mama povestește educatoarelor grupei că se străduiește să o ajute pe V.M. să fie mai independentă, recunoscând ca 3 ani a stat lipită de ea, petrecând fiecare secundă împreună. Adaptarea fetiței la noul mediul s-a realizat și datorită implicării părinților care au discutat cu ea și au prezentat cu mare entuziasm activitățile noi pe care le va descoperi în grădiniță. Însă mama recunoaște că acasă îi dă ea să mănânce, acela rămânând singurul moment în care fetița se simte din nou cocoloșită ca înainte de a începe grădinița și, deși nu încearcă să transforme masa într-un ritual, fetița profită de faptul mama că vine foarte repede să o ia de la grădiniță pentru a mânca acasă.

OPINIA EDUCATOAREI:

Părinții fetiței V.M. au încercat să o pregătească cât mai mult pe aceasta pentru începerea grădiniței, însă perioada petrecută doar cu mama ei a avut efecte negative asupra independenței copilului. Deși pare că s-a adaptat relativ ușor și repede la mediul grădiniței, se vede tristețea în ochii fetiței atunci când mama pleacă și se observă cum încearcă să își ascundă lacrimile, iar după plecarea mamei, caută figura maternă în cele două educatoare. Independența acesteia a avut de suferit, V.M. caută confirmare pentru orice activitate pe care o desfășoară și laudă sau apreciere de fiecare dată când reușește să realizeze ceva și nu are inițiativă în inițierea activităților. Fiind un copil inteligent, o pedepsește pe mama pentru că a abandonat-o prin refuzul total al mâncării la grădiniță, deoarece a observat că mama va veni imediat după ce se trezește pentru a o lua acasă să mănânce. V.M. are nevoie de implicare în cât mai multe activități care să-i dezvolte independența, de activități pe care să le desfășoare cu copii de vârsta ei, nu cu adulți.

ACTIVITĂŢI DERULATE:

1. **Jocuri pentru dezvoltarea socio-emoțională**

ROATA EMOŢIILOR

- **Obiective:** conștientizarea, exprimarea și etichetarea corectă a emoțiilor;
- **Procedura de lucru:** Se prezintă copiilor „Roata emoțiilor”, explicându-le că o vor utiliza într-un joc pentru a înțelege mai bine emoțiile lor și ale celorlalți. În acest joc, câte un copil va învârti săgeata roții și când acesta se oprește la o emoție, va încerca să identifice și să reproducă emoția, să dea exemple de situații în care s-a simțit în acest fel.

DE-A ASCULTATUL

- **Obiectiv:** inițierea interacțiunilor cu ceilalți copii;
- **Procedura de lucru:** Așezați copiii în cerc. Rugați 2 copii să vină în față. Mai întâi încurajați copiii mai sociabili să povestească. Astfel cei mai timizi vor putea urma exemplul colegilor. Fiecare copil va trebui să povestească pe scurt despre o activitate, o jucărie sau orice altă preferință (“Care este animalul tău preferat? ”, “Cu ce îți place să te joci?”). Încurajați fiecare copil să povestească despre preferințele sale. Apoi cereți copilului care l-a ascultat să descrie ceea ce a spus celălalt. Schimbați

rolurile: cel care a vorbit va asculta, iar cel care a ascultat va fi cel care va vorbi. Asigurați-vă de faptul că toți copiii au participat la această activitate.

2. Poveștile terapeutice alese de către educatoare au vizat relația dintre mama și copil și dezvoltarea curajului și a independenței fetiței.

Povestea **Vițelușul și pietrele de râu**

- **Obiective:** dezvoltarea sociabilității, a capacității de integrare, dezvoltarea curajului;
- **Descrierea poveștii:** Povestea este despre un viteluș care locuia cu mama sa, dar care nu avea cu cine să se joace, fiind foarte trist din cauza aceasta. Într-o zi el visează că se află la malul unui râu, iar de partea cealaltă a râului de aflau o mulțime de viței și vițelușe care se jucau împreună. Toți erau cam de aceeași vârstă cu el și parcă toți ar fi dorit să îl cunoască. Numai că nu știa cum ar putea trece pe malul celălalt și nu știa dacă va fi în stare să se joace cu ceilalți vițeluși, el care era obișnuit să se joace singur sau cu mama lui. La un moment dat a văzut niște pietre și i-a venit ideea ca pas cu pas să pășească pe acele pietre și să treacă în partea cealaltă de râu. După ce s-a trezit din vis vițelușul a făcut tocmai ce visase.

Povestea **Plăntuța cea perseverentă**

- **Obiective:** dezvoltarea curajului, a încrederii în forțele proprii, depășirea fricii, controlarea sentimentelor
- **Descrierea poveștii:** Basmul descrie "viața" unei plante care a crescut într-un loc nepotrivit. De fiecare dată când se ridica mai bine se găsea cineva care să o calce cu un pantof sau cu altceva. Planta însă nu se lăsa ușor și de fiecare dată se ridica. Dar într-o zi ea nu mai avu forța să lupte și se hotărăște să nu se mai ridice. Atunci o găsește un grădinar care o ai din acel loc neprielnic și o răsădește într-un loc cu soare și cu pământ roditor. Însă mica plantă era speriată, se chinuise să crească în alt loc și acum era speriată de această schimbare. Grădinarul i-a vorbit și i-a spus că este normal să îi fie frică, dar nu trebuie să lăsăm frica să pună stăpânire pe noi. Din acel moment floarea a găsit puterea de a se ridica din nou, iar pe zi ce trecea devenea tot mai frumoasă.

Povestea celor cinci puișori

- **Obiective:** dezvoltarea independenței, implicarea copilului în diferite activități de preparare și aranjare a mesei;
- **Descrierea poveștii:** Au fost odată ca niciodată cinci puișori care trăiau împreună cu mămica găina și tătucul cocoș. Într-o dimineață cei cinci puișori s-au trezit foarte flămânzi, la fel cum va simțiți și voi dimineața când vă treziți. Cei cinci puișori au început să ceară de mâncare și să se plângă că ar fi fost foarte bine să le aducă cineva viermișori să mănânce. Auzind dorințele celor cinci puișori, tătucul cocoș i-a strigat: "Veniți aici!" Adunându-i pe cei cinci puișori în jurul lui le-a spus: "Ați observat ce facem eu și mămica voastră atunci când ne este foame? Daca doriți să luați micul dejun veniți după noi pe cărarea din grădină. Acolo veți putea învăța să scormoniți pământul și să luați câtă mânare doriți!".

RECOMANDĂRI PE PARCURSUL ANULUI ȘCOLAR:

- Desfășurarea unor ateliere de gătit și gustat la grădiniță: Pregătim pizza, plăcintă cu mere, turtă dulce, biscuiți, clătite, pentru a încuraja gustarea mâncării în cadrul unității.
- Implicarea mamei fetiței V.M. în activități desfășurate în grădiniță: Educatoare pentru o zi, Aș vrea să fiu ca mama mea.
- Discuții și activități despre importanța mâncării sănătoase în viața noastră.
- Bucătar pentru colegii mei: pregătirea unor prăjituri acasă pe care să le aducă colegilor pentru a le mânca împreună.
- Încurajarea, stimularea fetiței în plan afectiv, implicarea în tot felul de sarcini care să îi întărească încrederea în forțele proprii;
- Implicarea fetiței în pregătirea mâncării și în aranjarea mesei.

- Petrecerea de timp de calitate cu membrii familiei, în special cu mama, desfășurând activități care nu au legătură cu mâncarea;
- Comunicarea permanentă cu ea referitor la activitățile desfășurate la grădiniță, printre care și momentul mesei;
- Încurajarea exprimării libere prin jocuri de dezvoltare socio-emoțională;
- Încercarea amânării momentului luării de la grădiniță și desfășurarea unor alte activități exceptând masa imediat când ajung acasă (spre finalul anului, în zilele când începuse să mănânce câte puțin la grădiniță);
- Iubire necondiționată;

CONCLUZII:

Rezultatul planului de intervenție a fost că la finalul anului școlar fetița V.M. mânca sandvișul la micul dejun, gusta câteva linguri de ciorbă sau felul doi la prânz și uneori mânca gustarea de la ora 16:00. Aceste îmbunătățiri s-au observat doar printr-o colaborare continuă cadre didactice – părinți. Nu s-a insistat să mănânce cu recompense, cu pedepse sau cu amenințări pentru a nu-i crea copilului o aversiune față de mâncare. S-a insistat pe dezvoltarea independenței fetiței prin utilizarea pe parcursul anului a unor jocuri de dezvoltare socio-emoțională, dar și poveștilor terapeutice. Cadrele didactice nu au pus foarte mare accent pe faptul ca V.M. refuza să mănânce pentru a nu accentua efectul scontat de fetiță.

Poveștile terapeutice folosite cu întreaga grupă au ajutat-o să observe și să interiorizeze anumite comportamente, fără a se simți însă vizată direct.

PIAȚA MUNCII ȘI DEMERSUL EDUCAȚIONAL

Simion Ruxandra Ileana,
Liceul Tehnologic"Ştefan Odobleja", Craiova

Relația dintre sistemul educațional și piața muncii, respectiv între conținutul disciplinelor din planurile de învățământ și așteptările, cerințele pieței muncii, a cunoscut o dinamică sinuoasă, punctată de încercări mai mult sau mai puține realiste și serioase și cu rezultate mai mult sau mai puțin satisfăcătoare. Distanța dintre teoria pură, necuantificabilă aparent din punct de vedere pragmatic și instrumental, pe de o parte și practica instituțională, pe de altă parte, aflată în continuă schimbare și adecvare la cadrele social-economice și de structură socio-politică ale momentului, nu poate fi parcursă decât prin cunoașterea atât a cerințelor potențialilor angajatori și politicilor instituționale, de personal și organizaționale, cât și a dimensiunii practice a conținutului educațional, a flexibilității acestuia, a capacității discursului academic de a se adapta nu doar la noutățile aduse de cunoaștere în domeniu, ci și la pulsul pieței muncii, în continuă schimbare.

Un alt aspect care conferă noi dimensiuni distanței dintre școală și piața muncii este și acela al clivajului dintre profilul teoretic și cel tehnic, aflate într-o bizară competiție. Dacă până în 1989 școlile tehnice câștigau la distanță această competiție (cel puțin numeric) a numărului de elevi și studenți și deci a interesului manifestat pentru profesiile tehnice, aplicate în ultimii 20 de ani raportul pare să se fi inversat în favoarea școlilor teoretice. Trebuie să observăm că tendințele actuale în alegerea elevilor pun în evidență o creștere a ponderii "teoreticienilor" în detrimentul profesioniștilor din domeniile preponderent tehnice, astfel încât piața absolvenților de liceu și studii superioare pare să fie dominată de opțiuni care nu reflectă în mod realist cererea de pe piața muncii sau care sunt în dezacord chiar cu nevoile pieței muncii.

Lipsa de adecvare între opțiunile elevilor, respectiv ale părinților lor, pentru un anumit profil de studii superioare, dar și o anumită ambiguitate a politicilor educaționale, reflectată în cifrele de școlarizare, transformă atât piața muncii cât și oferta academică într-un spațiu care necesită serioase ajustări.

O altă problemă serioasă o constituie un alt fenomen care a apărut sau s-a dezvoltat foarte mult, de asemenea în ultimii 20 de ani și care vizează o anumită flexibilizare a profesionalizării, atât în sensul reprofesionalizării, a schimbării mult mai frecvente a domeniului în care te angajezi, dar și în sensul creșterii posibilității de recalificare pe termen lung. Numărul domeniilor sau mai bine zis al ramurilor de activitate care nu cer specializări foarte stricte a crescut semnificativ, fapt care a influențat tendința de a opta pentru specializări preponderent teoretice, care oferă abilități și competențe generale și transversale.

O compatibilitate între competenţele individuale ale elevilor şi cele cerute de angajatori este fundamentală pentru facilitarea procesului de tranziţie de la şcoală la o muncă activă. Pentru aceasta, este important ca fiecare elev să aibă cunoştinţă despre capacităţile şi competenţele sale care să îi permită dezvoltarea şi, implicit, obţinerea unei satisfacţii. În acest sens, este necesar ca instituţiile de învăţământ să realizeze practică cu elevii şi să folosească metode inovatoare pentru dezvoltarea și evaluarea competenţelor, punând accentul pe competenţele transversale. Multe dintre instituţiile angajatoare mărturisesc faptul că elevii sunt capabili să obţină la locul de muncă o mare parte din cunoştinţele prevăzute de programa școlară, dat fiind faptul că sistemele eficace de angajare trebuie să ofere elevilor oportunitatea de a-şi îmbunătăţii competenţele cheie. Activităţile de învăţare, voluntariatul, ONG-urile, pot contribui la dezvoltarea competenţelor cheie şi pot, de asemenea, să îi facă pe aceştia uşor de observat de către angajatori.

Educaţia formală obţinută pe băncile unei săli de clasă nu este suficientă pentru a evolua în cadrul unui loc de muncă. Dezvoltarea permanentă a competenţelor se bazează pe folosirea de metode active şi participative, prin intermediul de activităţi practice reale, sau, în lipsa acestora, simulări care să promoveze o învăţare experimentală. Stagiile de practică constituie un context ideal pentru dezvoltarea competenţelor. Procesul de maturizare a tinerilor pune în discuţie nu doar realizarea personală a lor, ci şi mobilitatea acestora, integrarea şi dezvoltarea pe piaţa forţei de muncă, atât din

punct de vedere socioeconomic cât şi cultural. Profilul individual al fiecărui tânăr, cunoştinţele şi competenţele specifice, cunoştinţele teorice, cunoştinţele ştiinţifice şi competenţele tehnice, experienţa sa în diverse domenii, spiritul de leadership, gestionarea de proiecte şi lucrul în echipă, munca prin proiectarea unor obiective, capacitatea de comunicare şi de gestionare de conflicte, toate acestea sunt fundamentale pentru viitorul profesional al tinerilor. Piaţa forţei de muncă pune preţ, atât la nivel naţionat cât şi internaţional, pe profilul de competenţe personale şi sociale, care completează profilul de competenţe profesionale şi drumul academic ales. Pentru a avea o carieră de succes, cu mari posibilităţi de angajare, este necesară folosirea oprtimă a competenţelor individuale ale fiecărui individ în parte. Pentru aceasta, este necesar ca tinerii să posede un nivel înalt de autocunoaştere a competenţelor de care dispun şi să stabilească strategii de îmbunătăţire a abilităţilor şi competenţelor, atât la nivel individual cât şi la nivel organizaţional.

BIBLIOGRAFIE:

Andrews, J., Higson, H., Graduate employability, "soft skills" versus "hard" business knowledge: A european study. Higher Education in Europe, 2008, 33, 411-422.

Atchoarena, David ,The transition of youth from school to work: Issues and policies. International Institute for Educational Planning/UNESCO, 2000

Nicoleta Bănilă, "Studii superioare vs. studii medii. Cât de căutați sunt absolvenții de facultate pe piaţa muncii din România?", *Capital,* 26 septembrie 2012, pe http://www.capital.ro/detalii-articole/stiri/studii-superioare-studii-medii-absolventi-172135.html

Şomănescu, Cristina, "Câţi absolvenţi inutili am format în 21 de ani de haos în educaţie", 22 noiembrie 2011, pe http://www.money.ro/cati-absolventi-inutili-am-format-in-21-de-ani-de-haos-in-educatie_1164766.html

EDUCAȚIA ELEVILOR- ROD AL MĂIESTRIEI DIDACTICE

Cândea Margareta
Școala Gimnazială Dumbrăvița/ Dumbrăvița

Printre obiectivele principale ale învățământului se remarcă finalitatea ce urmărește formarea și dezvoltarea personalității individului. Acest lucru poate fi posibil doar dacă școala dispune de o organizare eficientă, de o preocupare specială în vederea permanentei pregătiri profesionale a cadrelor didactice, dacă se simte dăruirea lor, dar și implicarea elevilor și a părinților acestora. Îndeplinind aceste condiții, ne putem bucura de roadele eforturilor depuse de cei trei factori implicați în procesul de învățământ: ȘCOALĂ – ELEVI - FAMILIE.

Varietatea activităților școlare și extrașcolare își pun amprenta pe formarea elevului contribuind la obținerea reală a profilului absolventului, la valorificarea și dezvoltarea talentelor și intereselor specifice elevilor. Aceștia, dobândind o personalitate echilibrată, pot să se adapteze ușor în societate și pot demonstra, prin abilitățile de care dispun, că sunt rodul unor ani complecși de studiu, că au deprinderi ce îi sprijină în activitatea practică, că au devenit oglindă a sistemului de învățământ din care provin.

Pentru a susține ideea enunțată mai sus, elevul – oglinda învățământului, aș interveni cu o frântură din activitatea practică desfășurată cu elevii mei.

De exemplu, în ultima săptămână a semestrului I, la matematică, clasa a IV-a, mi- am planificat ca unitate tematică o recapitulare semestrială de 4 ore. Când ne apropiem, în studiul nostru, de această perioadă, obișnuiesc să- i anunț pe copii că urmează o etapă în care nu vom mai învăța lucruri noi, ci le vom fixa și completa pe cele dobândite până în acel moment. Am observat că este benefică această informație. Copiii se simt ușor relaxați, sunt bucuroși că vor putea cere lămuriri despre aspectele pe care consideră ei că nu le-au înțeles și mai ales pentru că urmează ore în care jocurile didactice predomină.Adică orele vor fi organizate mai altfel.

În cadrul celor 2 ore, dinaintea evaluării semestriale, am urmărit abordarea unor exerciții și probleme extrem de variate, creând un mediu relaxant astfel încât elevii să lucreze cu interes, din plăcere, cu multă implicare.

În timpul activității am încurajat copiii în vederea formulării/adresării de întrebări referitoare la ceea ce le creează dificultăți în soluționarea exercițiilor și problemelor.De asemenea, modul de organizare a fost cu atenție gândit, astfel încât elevii, prinși de febra jocului, nu au simțit că timpul s-a scurs atât de repede. Am intervenit ori de câte ori a fost nevoie de vreo explicație suplimentară.

Orele acestea au fost interesante, antrenante și pentru tehnicile aplicate, pentru noutatea jocurilor organizate și pentru că s-a lucrat, în cea mai mare parte a timpului, în echipe.

În prima oră de recapitulare am propus alegerea de subiecte potrivite nivelului clasei, dintr-un PPThttps://www.didactic.ro/materiale-didactice/powerpoint-folosit-la-lectia-de-matematica-clasa-a-iva-recapitulare-operatii-in-. Câte 3 elevi, la tablă, rezolvau, simultan, ceea ce au selectat. Ceilalți colegi rezolvau, independent, pe caiete, iar la final am confruntat rezultatele obținute. Satisfacția a fost că, de cele mai multe ori, rezultatele și modul de gândire au fost identice.

Apoi am trecut la Jocul cu paletele. Elevii,câte 2, au ieșit la tablă și au așezat paleta pe rezultatul corespunzător exercițiului de calcul mintal propus.(în cazul nostru împărțirea nr. 0- 1000000 la 10,100,1000). Câștigătorul din fiecare pereche a participat la următoarea etapă de calcule. S-au rezolvat exerciții până când s-a definitivat câștigătorul jocului. Este un joc pe care îl aplic din clasa pregătitoare. Elevii îl solicită ori de câte ori își amintesc de el.

În continuare, am aplicat metoda Zarului. Copiii organizați pe grupe, au rostogolit zarul echipei. Fiecare a rezolvat numărul exercițiului corespunzător de pe fișa comună a echipei. Am corectat aceste fișe, am anunțat punctajul obținut de fiecare echipă și am oferit explicații suplimentare pentru exercițiile rezolvate greșit, pentru ca atunci când vor mai întâlni exerciții asemănătoare să nu mai întâmpine dificultăți.

În a doua oră de recapitulare am adus și o notă de noutate. Am propus aplicarea Exploziei stelare. Pe un poster, am scris textul unei probleme, încadrat în forma unei stele uriașe. Fiecare echipă a primit respectivul poster și , lucrând împreună, au formulat întrebările potrivite pentru fiecare tip de întrebare aflat în colțurile steluței.Elevii au primit cu interes provocarea, mai ales că știau că am folosit această metodă la limba română. (au întrebat: "Explozia stelară la matematică?") Am obținut lucrări foarte frumoase, interesante.

Intensitatea activității a crescut în momentul în care am propus jocul „Țară, țară, vrem ostași! http://clasamea.eu/download/materiale-pentru-jocul-tara-tara-vrem-ostasi/

Câte 2 echipe față în față, cu câte o listă de exerciții și cu caietele pregătite pentru rezolvarea exercițiului propus pornesc jocul. O echipă zice: "Țară, țară, vrem ostași!" Ceilalți întreabă:" Pe cine?" Se numește un elev. Acesta trebuie să rezolve primul exercițiu, din listă, pe caietul său. Dacă greșește va pleca la cealaltă echipă, dacă nu, rămâne în propria echipă. Procedeul se repetă până când se rezolvă toate exerciții oferite. În acest moment se poate observa care este echipa care și-a mărit numărul de copii. Aceasta este declarată câștigătoare. Este jocul care le-a plăcut cel mai mult.

În încheiere am relaxat puțin atmosfera și am venit cu propunerea unui CVINTET, pentru operațiile matematice învățate. Fiecare echipă a lucrat extrem de interesant, de inspirat.

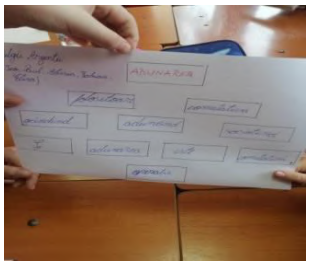

Pentru ca în etapa viitoare, de studiu, să pot veni și mai mult în intetresul elevilor, voi fixa un spațiu din clasă (flipchart, un document word pe calculatorul clasei) unde elevii pot nota, tabelar, în oglindă, pe coloane, ceea ce nu au înțeles astfel încât eu să pot interveni în timp util cu explicațiile necesare.

Provocările viitoare vor consta din crearea de versuri/ghicitori matematice, compunerea de exerciții și probleme asemănătoare celor rezolvate în clasă. Cred că foarte interesante li se vor părea și următoarele metode: Turul galeriei, Cvintetul, Mozaicul, Cubul, Zarul http://clasamea.eu/download/materiale-pentru-jocul-zarul-inmultirilor/Cadranele, Șotronul matematic, "Astăzi, tu ești profesorul!" (pe rând, câte un elev joacă rolul profesorului pentru o zi). https://clasamea.eu/materiale-didactice-gratuite/?wpdmc=materiale-didactice-matematica-si-explorarea-mediului

Conținuturile abordate, modul de organizare, metodele aplicate oferă posibilitatea extinderii activității către alte disciplie(istorie, geografie, științe). De exemplu, problemele pot avea referiri la personalități istorice(anii de domnie), la munți, ape, localități(înălțimi, nr. de locuitori), viețuitoare, păduri (ocrotirea plantelor/ animalelor aflate pe cale de dispariție, protejarea naturii).

În urma desfășurării activității sub forma descrisă mai în sus, aș putea consemna o parte din reacțiile elevilor mei:

Ei au spus că aceste ore au fost:

-" mai interesante"
-„ originale"
-„ diferite"
-„ mai altfel"
- „organizate"
- „în care au fost mai entuziasmați"
- „jocul «Țară, țară , vrem ostași!» ne-a plăcut mult"
- „a fost frumoasă activitatea pe echipe pentru că ne-am ajutat"

Din acest motiv și nu numai, am cântat cântecul "Îmi place școala"/ https://youtu.be/dN5Ixwh47lw

Pentru ca orele de matematică să fie în topul preferințelor elevului, este necesar ca fiecare dascăl să depună un efort susținut în organizarea cât mai atractivă a activității, să strecoare noutăți interesante pentru copii, să dea mereu o notă relaxantă orelor de matematică eliminând motivele de stres.

În organizarea acestor ore de matematică, dar și pentru alte discipline, am ținut cont mai mult, decât altă dată, de profilul de formare al absolventului de ciclu primar, un obiectiv foarte important pentru noi, dascălii acestor vremuri în care ne aflăm. Sunt convinsă că toate activitățile proiectate și aplicate la clasă au contribuit la formarea bagajului de cunoștințe al elevilor , dar mai ales la formarea personalității acestora. Am remarcat dorința copiilor de a participa la diverse concursuri școlare, din proprie inițiativă. Pe lângă faptul că au demonstrat încredere în sine, ei au înregistrat rezultate foarte bune, făcând astfel dovada că pot deveni oglindă a unui sistem de învățământ care se dorește a fi de calitate.

ÎNVĂȚAREA EXPERENȚIALĂ LA PREȘCOLARI

prof. Iliesi Julieta
G.P.N. "Dumbrava Minunată" Dumbrăveni

„Experimentul este unica modalitate de înţelegere pe care o avem la dispoziţie;
restul este poezie, imaginaţie." Max Planck

Mediul reprezintă pentru copil cadrul necesar dezvoltării lui , dar şi principala sursă de cunoaştere a realităţii. În acest tip de activităţi, preşcolarii au şansa de a iniţia activităţi implicate în cunoaşterea ştiinţifică: observarea, măsurarea, clasificarea, analiza datelor, formularea şi testarea ipotezelor, comunicarea rezultatelor. Toate aceste activităţi, care presupun implicarea directă a copiilor în propria activitate de învăţare , vor determina cunoaşterea prin experienţa directă, descoperirea prin efort propriu a cunoştinţelor despre realitatea înconjurătoare, cu efecte asupra învăţarii şi asupra dezvoltării psihice .

Astfel, se dezvoltă şi perfecţionează sensibilitatea analizatorilor, se îmbogăţeşte conţinutul senzaţiilor şi percepţiilor, se formează reprezentări, se formează şi exersează operaţiile gândirii (analiza, sinteza, clasificarea, comparaţia, generalizarea, abstractizarea) .

Odată cu dezvoltarea gândirii se dezvoltă şi limbajul copiilor .

Pentru dobândirea cunoştinţelor se organizează activităţi de descoperire a elementelor componente ale mediului inconjurător prin antrenarea tuturor organelor de simţ, activităţi de descriere ale mediului natural şi social, de analiză şi comparare a plantelor, animalelor, omului în diferite situaţii.

Copiii sunt mult mai curioşi decât adulţii, iar acest lucru este un bun prilej pentru a le forma o atitudine activă faţă de mediul înconjurător. Curiozitatea lor poate contribui la o observare eficientă a tuturor fenomenelor, a realităţii înconjurătoare. Cu puţin ajutor, copiii pot observa lucruri pe care un adult le poate ignora.Spiritul de observaţie, curiozitatea, dorinţa de a cunoaşte sunt doar câteva dintre condiţiile care stau la baza învăţării prin folosirea experimentului.

Experimentul poate crea stări emoţionale favorabile, îi poate determina pe elevi să-şi folosească experienţele dobândite în urma realizării experimentelor şi în alte activităţi ulterioare.

În special la activităţile de cunoaştere a mediului înconjurător este foarte importantă folosirea experimentului. Ideal ar fi ca la fiecare lecţie de cunoaştere a mediului să se folosească metoda experimentului: în momentul de introducere al lecţiei, pentru stimularea interesului elevilor faţă de noile informaţii, pe parcursul lecţiei, pentru aprofundarea cunoştinţelor sau pentru asigurarea feedbackului activităţii.

Prin folosirea experimentului învăţarea devine mai temeinică, copilul participă activ la învăţare, observă, formulează întrebări, multe întrebări, găseşte singur unele răspunsuri. De asemenea, spiritul de investigaţie se formează şi se dezvoltă, copiii dobândesc capacitatea de a formula ipoteze, de a le verifica. Prin realizarea unui experiment, copilul îşi însuşeşte unele abilităţi practice, îşi dezvoltă gândirea logică, creativitatea.

Experimentul este un exemplu fericit de investigare a mediului, o activitate didactică de predare-învăţare prin care cu ajutorul unor operaţii acţional-intelectuale se explică cauzele producerii unui fenomen şi în acelaşi timp este o metoda integrală , folosită şi în ştiinţele de observaţie şi în cele experimentale. Experimentul stimulează interesul pentru cercetarea experimentală şi a comunicării rezultatelor de învăţare în grup şi este activitatea prin care îi facem cunoştinţă copilului cu lumea ştiinţelor ,prin care copilul învaţă prin acţiune şi descoperire şi îşi însuşeşte (pe lângă cunoştinţe , priceperi, deprinderi) modalităţi , căi de descoperire şi utilizare a cunoştinţelor asimilate în situaţii noi, căi de a face transferuri de la teorie la practică şi invers.

În cadrul experimentului actul educaţional :

se centrează pe copil şi pe dezvoltarea sa globală, în contextul interacţiunii cu mediul natural şi social şi respectă *zona proximei dezvoltări;*

* poate să fie organizat prin joc, prin implicare activă, angajare, explorare şi exploatarea simţurilor – auz, văz, gust etc.;

* poate să mijlocească interacţiunea cu mediul (înţeles în complexitatea lui – mediul fizic şi fiinţe);

* se adresează , simultan, tuturor domeniilor dezvoltării şi implică atât procese cognitive, operaţii mentale, cât şi trăiri afective şi motricitate.Etapele experimentului sunt :

1.Stabilirea temei, a problemei, în raport cu cerinţe, posibilităţi şi cercetător.

2. Alegerea variabilelor (alternativelor) exploratorii în funcţie de ipotezele avansate (model ipotetic).

3. Stabilirea situaţiei experimentale

4. Manipularea şi măsurarea alternativelor.

5. Prelucrarea datelor experimentale.

6. Redactarea raportului cercetării.

7. Concluziile şi interpretarea datelor cercetării.

8. Recomandări de aplicare practică a rezultatelor.

Experimentul este abordat în grădiniţă cu reticenţă ,întrucât multe din experimentele întâlnite nu se pot realiza cu preşcolarii. În ultimii ani, educatoarele abordează cu curaj experimente diverse, care sunt atractive pentru copii şi dovedesc că totul este posibil. În cadrul experimentului toţi copiii au capacitatea de a învăţa, au capacitatea de a realiza progrese în dezvoltare şi trec prin stadii similare de dezvoltare, dar în ritmuri diferite.Fiecare copil este unic prin modul în care se dezvoltă, dobândeşte deprinderi, abilităţi, are ritm propriu de dezvoltare, are experienţe anterioare, are predispoziţii fizice şi emoţionale şi are nevoi şi interese specifice.

Experimentul se foloseşte atunci când copiii au posibilitatea să observe diverse fenomene şi obiecte, pentru ca pe baza informaţiilor culese să ajungă la formularea unor generalizări (concluzii),iar rolul educatoarei este de a dirija procesul de observare şi formulare a concluziilor.

În sala de grupă, la centrul „ Ştiinţă” poate fi realizat un panou intitulat: „Curiozităţi”. Aici pot fi desenaţi 2 copii încadraţi între semnul întrebării şi al mirării.

Ca materiale se pot folosi: planşe, ghivece cu seminţe aflate în diferite stadii de dezvoltare, colecţii de seminţe, colecţii de scoici, insectare, ierbare, eprubete,vase de capacităţi diferite ş.a. Educatoarea va schimba zilnic sau la intervale de timp destul de mici materialul pus la dispoziţia copilului, în aşa fel încât acesta să-l atragă, să-l intereseze, să-l facă să întrebe din proprie iniţiativă: „ce este”, „la ce foloseşte”, „ce se întâmplă dacă…”, „cum este la gust”. Materialul nou este bine să fie prezentat într-o formă atractivă. Dacă acesta nu este sesizat de către copii educatoarea va fi cea care va incita copiii în a face unele descoperiri. De mare importanţă este transpunerea copiilor în lumea necunoscutului,ori a preocupărilor serioase ale adultului.

Purtarea unui halat sau a unor însemne, desfăşurarea unor activităţi în cadrul deosebit de laborator creează cadrul psihologic favorabil acceptării posturii de descoperitor de cunoştinţe.

Prezentăm în continuare câteva experimente simple, uşor de realizat care susţin ideile exprimate anterior, referitoare la cum pot cunoaşte copiii din grădiniţă unele fenomene fizice şi chimice.

1. Dizolvarea unor substanţe în lichide: într-un pahar se pune apă şi se agită - aceasta nu are gust. Se adaugă zahăr şi acesta se depune pe fundul paharului.

Dacă se gustă imediat se constată o uşoară îndulcire. Se amestecă în pahar până la dizolvarea completă a zahărului. Se gustă apa, care de data aceasta are gust dulce. Copiii sunt îndrumaţi pentru a observa că în timp ce se amestecă în pahar, cristalele de zahăr
se micşorează continuu până dispar.

Concluzia – ele s-au dizolvat, s-au amestecat cu apa, formând un lichid nou, care diferă de apă prin culoare şi gust. Se poate folosi, în locul zahărului, sare, sare de lămâie.

2. Mişcarea aerului în natură: se aprinde o lumânare. Ea arde normal până în momentul când deschidem geamul sau uşa şi aşezăm lumânarea în dreptul lor.
Curentul de aer – aerul în mişcare – o stinge.
3. Transformarea culorii unor lichide în amestec cu unele substanţe. Într-un pahar cu apă, se pune cerneala. Agitându-se apa în pahar se observă că apa se colorează.
Apa se amestecă cu cerneala. O floare pusă, cu tulpina, într-o vază cu cerneală va schimba culoarea petalelor iniţiale în culoarea cernelii, aceasta datorită schimbării culorii apei.
4. Îngrijirea unui pom, plantat de copii îi va ajuta să descopere că toate plantele au nevoie de anumite condiţii pentru a se dezvolta: plantă sănătoasă, lumină, căldură, îngrijire, pământ bun . De asemenea observă procese ca: înmugurire, înfrunzire, înflorire, formarea fructelor, creşterea şi coacerea lor.
5. Baze si acizi:
Materiale necesare:lapte,farfurii de hârtie servețele și bicarbonat de sodiu.
Udăm cele două servețele cu lapte și apoi le lăsăm să se usuce. După ce se usucă le mirosim.Frecăm ambele părți ale unui servețel cu bicarbonat și mirosim din nou. Bucățica de hârtie fără bicarbonat are un miros de stătut, iar cea frecată cu bicarbonat nu mai are miros.
Explicația:bicarbonatul este o baza și acesta poate să facă sa dispaă mirosurile neplăcute.
6. Electricitate statică.
Materiale necesare:bucăți mici de hârtie,bucată de lână, riglă.
Punem hârtia în bucăți mici și o așezăm pe masă, frecăm rigla de o bucată de lână de 20 de ori.Ținem linia deasupra hârtiei și observăm că bucățile de hârtie se vor lipi. Lovim ușor linia de masă și apoi iar deasupra hârtiilor. Observăm că acestea nu se mai lipesc.
Explicatia:Lâna se numără printre cele mai bune materiale care crează electricitate statica. Ea trece foarte ușor particulele către linie.
7. Experiment cu ulei, apă și sirop.
Materiale necesare :ulei, apă, sirop de fructe,pahare transparente. Amestecăm pe rând apa cu uleiul și observăm ce se întamplă. Amestecăm apoi apa cu siropul și observăm ce se intamplă. Amestecăm siropul cu uleiul și observăm ce se întamplă .Amestecăm toate cele trei lichide și observăm ce se întamplă.Vom observa că apa și siropul se amestecă, dar apa și cu uleiul nu.
Explicatia: uleiul și apa au densități diferite, uleiul are densitatea mai mică decât cea a apei, acest aspect făcând omogenizarea imposibilă, uleiul va rămâne la suprafață.
8. Ce sunt microbii?
Materiale necesare: praf colorat, sclipici, apă și săpun.
Punem niște praf colorat pe mânute, explicăm copilului să-și imagineze că aceștia sunt microbii, doar că pe microbi nu ii vedem .Punem să umble prin casă timp de câteva minute și apoi să urmărim unde au rămas urme. Explicăm cum se imprăștie microbii, rugam apoi să se spele pe mâini și arătăm ce mânuțe curate are și că așa nu o să mai împrăștie microbii.
9. Alte exemple: "Circuitul apei în natură: ploaia"(cu spumă de ras, pahar cu apă și acuarelă albastră),"Erupția vulcanică"(oțet, bicarbonat, acuarelă roșie),"Cum se hrănesc plantele"(colorarea florei), "Lava într-un borcan", "De ce se alatură pârâiașele", "Cald sau rece", "Cristale de zahăr"(toate le găsiți ilustrate pe adresa www.gradinitavirtuala.ro).

Folosind întrebările cauzale, copiii pot fi ajutaţi prin implicarea educatoarei în activitatea de învăţare, să vadă ceea ce este posibil, să vadă unele legături cauzale simple între fenomenele din natură și anume legături evidente cum ar fi:
- toamna frunzele îngălbenesc şi cad din cauza frigului şi a umezelii;
- apa îngheaţă din cauza gerului;
- zăpada se topeşte din cauza căldurii;
- pomii înmuguresc şi înfloresc numai după încălzirea vremii şi datorită luminii, că din muguri ies frunzuliţe, din alţii apar florile, apoi fructele care cresc datorită căldurii şi hranei, apoi se coc

Astfel când am observat mărul, prin explicaţii simple şi clare copiii au înţeles că mărul – pom iese din sămânţa de măr sănătoasă, pusă în pământ care în condiţii favorabile creşte, se maturizează.

Deci, copiii ajung să înţeleagă că orice efect este determinat de o cauză, experimentând apoi în sala de grupă.

În realizarea experimentului, educatoarea trebuie să cunoască şi să respecte particularităţile de vârstă ale copiilor să nu utilizeze idei abstracte, care nu pot fi înţelese, să dezvolte gândirea şi vorbirea copiilor.

Implicându-ne în activitatea lor putem observa că prin contactul direct cu lumea concretă, prin efectuarea unor mici experienţe trezim interesul copiilor şi le satisfacem curiozitatea.

Sunt puşi în situaţia de a dialoga, de a se contrazice cu privire la opiniile lor sau de a se ajuta între ei pentru efectuarea unor experienţe.

Când se joacă copiii experimentează posibilitatea de a deveni mai flexibili în gândirea lor şi în rezolvarea situaţiilor problematice.

Putem spune că metodele noi, văzute dintr-un unghi al didacticii, pot căpăta noi aplicaţii.

Calitatea activităţii noastre la clasă este o „carte de vizită ” din care „banalul” şi „rutina” trebuie şterse din prima carte a copilăriei—„Grădiniţa”.Reţeta este să avem mereu „curaj”, dorinţă, încredere în noi, „nebunie”, nepăsare faţă de sceptici încredere în noi, „nebunie”, nepăsare faţă de sceptici .

”Schimb - mă schimb – vă schimb — reuşesc!”

Suntem pionieri într-o societate democratică, europeană, fără frontiere şi educaţia modernă să o facem prin regândirea educaţiei formale, schimbând relaţia cu copiii şi între copii.

Educaţia modernă răspunde la întrebarea: „pentru ce înveţi?” iar răspunsul este –„să ştim ce să facem cu ceea ce am invatat “.

Noul, necunoscutul, căutarea de idei, prin metodele interactive se constituie ca o secvenţă a cunoaşterii în care copilul este participant activ. El întâlneşte probleme, situaţii complexe pentru mintea lui de copil; în grup, prin analize, dezbateri, descoperă răspunsurile , rezolvă sarcinile de învăţare.

Experimentul:

- Îl situează pe copil în ipostaza de subiect al cunoaşterii ştiinţifice;
- Este o modalitate de lucru prin intermediul căreia copiii sunt puşi să descopere adevărul refăcând drumul elaborării cunoştinţelor prin activitate proprie , independentă.
- Ca să transformăm educaţia în interacţiune folosind învăţarea prin experiment implicăm patru componente:

- Copilul-participant activ
  - care soluţionează probleme;
  - este implicat în proces de studiu personal;
  - are posibilitatea de studiu personal;
  - are posibilitatea: să observe, să exploreze, să experimenteze, să analizeze, să descrie fenomene şi lucruri necunoscute, să înveţe cuvântul.
- Educatorul - suntem resursa de motivare, stimulare, clarificare, sau explicare.
  - avem grijă de securitatea copiilor;
  - avem rol de asistent, ghid, facilitator.
- Mediul-include familiaritate, libertate de acţiune.
- Conţinutul poate fi nou; un adevăr exprimat pe care copilul trebuie să-l găsească, folosească

La vârsta prescolară, copilul are deja o viziune generală despre modul în care interactionează materia universală, așadar este pregătit să aprofundeze cunoștințele sale în arii restrânse, pentru o descifrare progresivă a vieții pe Pământ. Daca și curiosul tău a atins această vârstă specială, ajută-l să-și fructifice potențialul intelectual cu aceste experimente stiințifice distractive pentru preșcolari.

Mediul înconjurător constituie cadrul necesar dezvoltării și progresului copiilor și sursa principală de informații pentru cunoasterea realității. Copiii trebuie orientați spre cunoastere , spre dezvăluirea sensului fiecărui obiect și fenomen din natură și societate.

Numai în aceste condiții li se va îmbogăți universul cunoașterii, li se va trezi curiozitatea , li se vor forma interesele cognitive și vor descoperi satisfacția descoperirii proprii.

BIBLIOGRAFIE :

- Curriculum pentru invatamantul prescolar - Prezentare si explicitari – Bucuresti 2009
- M. Lespezeanu - Traditional si modern in invatamantul prescolar - Editura Omfal Esential Bucuresti 2007
- M. E. C. T. - Ghid de bune practici pentru educatie timpurie a copiilor intre 3-6-7ani - 2008
- www.gradinitavirtuala.ro
- www.didactic.ro

ELEVUL – CENTRUL ÎNVĂŢĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Prof. Semeniuc Dorina
Liceul Teoretic "Nikolaus Lenau",Timişoara

În cartea sa *De la Burebista la Iohannis*, Sorin Mitu arăta că, în condiţiile zilelor noastre când majoritatea populaţiei a urmat o formă de învăţământ, „şcoala românească se confundă, de fapt, cu societatea românească"[1a]. De ani buni, învăţământul românesc a trecut prin mai multe reforme, dar el rămâne totuşi ţinta multor critici. Potrivit aceluiaşi autor, încercarea de a reforma şcoala românească nu va avea succes câtă vreme aceasta este privită ca „un obiect autonom", uitând că ea înseamnă, de fapt, noi toţi. „Ea nu este nici mai bună şi nici mai rea decât suntem noi..., şi dacă nu ne convine ceva în ceea ce o priveşte, ar fi bine să ne privim fiecare în propria oglindă şi să facem reformă, mai întâi în ograda personală."[1b] conchide, pe un ton acid şi amar, Sorin Mitu. Orice om al şcolii, trecut prin vârtejul şi încercările acestor multe reforme înţelege avalanşa de stări, de trăiri provocate de diversele critici, de comentarii, de remarcile, cel mai adesea negative sau răuvoitoare, cu privire la sistemul de învăţământ românesc venite de multe ori din partea celor care fie nu cunosc toate aspectele, fie sunt tendenţioşi. Dacă anterioarele reforme din învăţământ au tot schimbat şi îmbunătăţit câte ceva, probabil că următoarele vor avea în vedere, în primul rând, o atentă analiză a realităţilor noastre sociale şi posibilele schimbări de peste câteva decenii, dar vor ţine seama şi de modelele oferite de alte ţări în care se observă, se înregistrează date, se studiază şi se cercetează cu minuţiozitate, îndelung, căile de îmbunătăţire şi de transformare a unuia dintre sistemele esenţiale dintr-o societate, în strânsă relaţie cu toate celelalte.

De ani buni, elevul este un centru al procesului de învătăţământ, factorul spre care se îndreaptă şcoala, pe de o parte şi părinţii, pe de altă parte. Centrarea pe elev este primul principiu prin care se pot construi valorile propuse de învăţământul românesc. Elevul este beneficiarul direct al procesului de învăţământ, urmându-i apoi societatea. Toate reformele de până acum au avut ca scop eficientizarea procesului de învăţământ, aşa încât beneficiarii direcţi ai acestuia să dobândească acele competenţe, valori, atitudini şi informaţii necesare integrării lor în viaţa de adult. Astfel, regulamentele şcolare, *Statutul Elevului* au în vedere elevul şi precizează drepturile şi îndatoririle acestuia, iar *Programele şcolare* se referă la formarea elevului, prezintă competenţele generale şi specifice, valorile şi atitudinile prognozate a fi atinse de elev la finele şcolarităţii. O încercare de adaptare a acestora din urmă la realităţile sociale a început să se producă în urmă cu nouă ani când, la ciclul primar, a fost introdusă clasa pregătitoare. Această generaţie a beneficiat şi de alte manuale, corelate cu noile *Programe şcolare*, care adoptă o abordre diferită a disciplinelor de studiu. Sorin Mitu, în cartea amintită, pomeneşte despre neajunsurile încă neînlăturate, despre contradicţiile încă existente, despre plusurile şi minusurile şcolii româneşti şi, privind prin ochii istoricului etapele de evoluţie a şcolii în general, constată cu tristeţe că astăzi şcoala, deşi se întinde pe mai mulţi ani (de la clasa pregătitoare până la masterat) nu mai reuşeşte să ofere şi educaţie, fapt cunoscut şi recunoscut de o bună parte dintre concetăţenii noştri sau ignorat ba chiar încurajat de o altă bună parte.

O cauză ar putea fi tocmai considerarea şcolii ca „un obiect autonom"cum susţine Sorin Mitu, neînţelegerea eforturilor şcolii, diversele presiuni exercitate asupra şcolii şi a reprezentanţilor ei, înţelegerea greşită a termenului „ educaţie". etc.

O altă cauză a acestei realităţi, acum, în mileniul al treilea, o constituie explozia influenţelor educative nefaste, progresele tehnico-ştiinţifice ale lumii contemporane cărora şcoala trebuie să le ofere o alternativă printr-o riguroasă reconsiderare a sistemului de învăţământ şi prin regândirea strategiilor didactice, printr-o permanentă adaptare la toate aspectele lumii contemporane. Se impune o abordare mai flexibilă a procesului de învăţământ, deblocând capacităţile cognitive ale elevilor şi furnizându-le acestora oportunitatea implicării într-o învăţare activă şi comprehensivă.

De toate aceste aspecte ţine seama şi noua *Programă şcolară de Limba şi literatura română*

[1a,1b] Sorin Mitu, *De la Burebista la Iohannis*, Editura Polirom, Iaşi, 2017, p. 201

pentru clasele V-VIII. „Concepţia acestei programe are în vedere Documentul de fundamentare a noului plan-cadru pentru gimnaziu(2016), Recomandarea Parlamentului European şi a Consiliului Uniunii Europene privind competenţele-cheie din perspectiva învăţării pe parcursul întregii vieţi(2006/962/EC) - document european de referinţă, instrument care susţine necesitatea unui set de competenţe-cheie care să permită viitorului cetăţean să se adapteze în mod flexibil la o lume caracterizată prin schimbare rapidă şi profundă interconectare, precum: comunicare în limba maternă, comunicare în limbi străine, competenţă digitală, a învăţa să înveţi, competenţe sociale şi civice, spirit de iniţiativă şi antreprenoriat, sensibilizare şi exprimare culturală.

Programa de limba română favorizează abordarea învăţării din perspectivă inter- şi transdisciplinară...", iar una dintre competenţele-cheie menţionate în documentul european amintit, *comunicarea în limba maternă*, constituie ţinta urmărită prin această disciplină.

Limba şi literatura română, ca disciplină complexă, cuprinde trei componente: componenta lingvistică, cea interrelaţională şi cea estetică, menite să asigure şi să dezvolte la elevi competenţa de comunicare, să îi sensibilizeze şi să le ofere activităţi de învăţare care pot facilita inserţia socială în viaţa de adult, pot dezvolta corect, complex şi armonios personalitatea elevului. Alături de alte discipline, ea deschide calea dezvoltării unor competenţe de tip transversal(interes pentru cultură, a învăţa să înveţi).

Bazată pe modelul comunicativ- funcţional, noua abordare a disciplinei permite aplicarea unor strategii care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii celor care învaţă corelându-le cu stilurile lor de învăţare. „ Cu alte cuvinte, acumularea de cunoştinţe a fost înlocuită de formarea de capacităţi, interiorizarea unor valori şi dezvoltarea unor atitudini comunicative."[1a] susţine Florentina Sâmihăian în cartea sa, *O didactică a limbii şi literaturii române*.

Procesul de învăţământ este, în esenţă, un proces de comunicare. Dialogul permanent care se produce în clasă între profesor şi elevi - prin comunicare verbală, nonverbală şi paraverbală - face ca predarea, învăţarea şi evaluarea să funcţioneze ca o comunicare pedagogică continuă.

În lucrarea amintită, Florentina Sâmihăian acordă un spaţiu larg comunicării pentru că, în cazul disciplinelor din aria curriculară *Limbă şi comunicare*, „...comunicarea orală nu reprezintă doar un mijloc de predare-învăţare-evaluare, ci şi un domeniu specific care are ca scop dezvoltarea competenţei de comunicare orală..."[1b] sub toate faţetele sale: ascultare, vorbire, lectură, scriere. Această competenţă ce include comunicarea verbală, nonverbală şi paraverbală stă la baza formării şi dezvoltării celorlalte competenţe ale disciplinei. În acelaşi timp, vine în sprijinul dezvoltării competenţelor specifice din cadrul celorlalte discipline de studiu, fiind în viitor de folos în multe situaţii din viaţa de adult(ascultarea activă, dialoguri, monologuri, prezentări, dezbateri, interviuri, oferirea unui feed-back, munca în echipă etc), deoarece, prin implicare activă, elevii învaţă să comunice oral în mod eficient, câştigă încredere în sine.

În funcţie de nivelul la care predă, profesorul are la îndemână o paletă largă de strategii şi metode potrivite lecţiilor de comunicare orală, strategii şi metode care pun accentul pe stimularea activităţii elevului, care participă prin efort propriu la actul învăţării. Învăţarea participativă situează şi ea în centrul ei elevul, iar competenţa de comunicare se dezvoltă treptat numai prin acordarea fiecărui elev a şansei de a exersa, de a i se oferi feed-back de către profesor şi de a fi îndrumat.

Jocul de rol, este metoda prin care se pot crea diferite situaţii de comunicare: dialog, monolog, interviu pe o temă adecvată momentului şi experienţei de viaţă a elevilor. Prin jocul de rol, se dezvoltă capacităţile de receptare şi de producere a mesajelor orale, se dezvoltă încrederea în sine, stima de sine, se promovează o atitudine pozitivă, respectul reciproc şi toleranţa, se dezvoltă gândirea critică şi spiritul creativ, precum şi capacităţile sociale de comunicare şi de adaptare la regulile grupului – competenţă importantă pentru viaţa şi activitatea viitorilor cetăţeni . De aceea,

aplicaţii care vizează această metodă sunt prezente în toate manualele de limba şi literatura română

[1a, 1b] Florentina Sâmihăian, *O didactică a limbii şi literaturii române*, Editura ART , Bucureşti, 2014, p. 61, 131

de gimnaziu(clasle V-VIII) ale Editurii ART Klett, în lecţii de comunicare orală, astfel: la paginile 60, 99, şi 128 în manualul pentru clasa a V-a, la paginile 23, 97, şi 167 în manualul pentru clasa a VI-a, la paginile 27, 95, şi 173 în manualul pentru clasa a VII-a, iar la pagina 71 în manualul pentru clasa a VIII-a. Se poate observa că în manualele claselor a V-a - a VII-a, jocul de rol este prezent în doze egale, în câte trei lecţii de comunicare orală şi într-o singură lecţie în manualul pentru clasa a VIII-a, dar metoda poate fi aplicată şi la alte ore , şi prin alte exerciţii, alese de profesor şi adaptate vârstei şi preocupărilor elevilor, contextelor de învăţare create sau impuse de tematica unor lecţii. De precizat este, cunoscând importanţă evaluării în orele de comunicare orală, că aproape de fiecare dată aceste aplicaţii oferite de manuale sunt însoţite de grile de evaluare prin care elevii sunt conştientizaţi de cunoştinţele, deprinderile şi atitudinile aşteptate a fi dobândite şi dovedite pe parcursul lecţiei. În plus, conform aplicaţiilor respective, chiar o parte dintre elevi poate oferi un feed-back colegilor, urmând apoi, în final, feed-back-ul profesorului.

Aşadar, prin comunicarea orală, se dezvoltă una dintre competenţele –cheie ale disciplinei limba şi literatura română, *comunicarea în limba maternă*, dar şi o serie de aspecte care aparţin educaţiei în general ceea ce este valabil şi pentru celelalte domenii: al limbii, al literaturii, al comunicării scrise, urmărindu-se nu doar formarea unui cetăţean capabil să se integreze pe piaţa muncii datorită bagajului mare de cunoştinţe ci şi a unui cetăţean educat. Educaţia nu este însă numai sarcina şcolii, aşa cum greşit se înţelege de multe ori, un rol hotărâtor şi permanent revine aici mai ales familiei.

Ceea ce ar fi de un real folos este ca viitoarele schimbări din învăţământul românesc, pe lângă programe şcolare şi manuale, să creeze şi alte pârghii care să determine o reală implicare a părinţilor în educaţia copiilor, şcoala neputându-i substitui în atribuţiile pe care le au. Fiecare copil este unic, se dezvoltă şi învaţă în ritmul său, de aceea, pe drumul deloc uşor al devenirii sale are nevoie sa fie ghidat, susţinut, ajutat, aenţionat, încurajat, pedepsit şi răsplătit pe de o parte, de familie şi pe de altă parte, de şcoală, adică de cei doi parteneri ai educaţiei ale căror acţiuni converg spre elev- centrul procesului de învăţământ românesc.

Bibliografie:

Dinu, Mihai , *Comunicarea*(ediţia a doua, revizuită), Editura Algos, Bucureşti, 2000

Mitu, Sorin , *De la Burebista la Iohannis*, Editura Polirom, Iaşi, 2017, p. 201-205

Oprea, Crenguţa- Lăcrămioara , *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2007

*** , *Programa şcolară pentru disciplina limba şi literatura română, clasele a V-a – a VIII-a*, Bucureşti, 2017(apărută în Anexa 2 a OMEN nr. 3393/28.02.2017)

Sâmihăian, Florentina, Dobra, Sofia, Halaszi, Monica, Davidoiu-Roman, Anca, Corcheş, Horia, *Manualele de limba şi literatura română, clasele a V-a – a VIII-a,* Editura ART Klett, Bucureşti, 2017, 2018, 2019, 2020

Sâmihăian, Florentina , *O didactică a limbii şi literaturii române*, Editura ART , Bucureşti, 2014

https://www.edu.ro/sites/default/files/Educatia%20ne%20uneste% 20-%20Viziune%20asupra%20viitorului%20educatiei%20in%20Roma%CC%82nia.pdf, p.4

FORMAREA COMPETENȚELOR-CHEIE LA DISCIPLINA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Prof. Voinia Elena
Școala Gimnazială, Comuna Timișești

Domeniul: Lectura
Clasa a VII-a
Unitatea de învățare: **Aproape de ceilalți**
Subiectul: Textul narativ literar - consolidare
Texte-suport: „Inocenții", de Ioana Pârvulescu
„Popa Tanda", de Ioan Slavici
Demersul didactic:
Colectivul de elevi este împărțit în opt grupe. Se stabilesc opt sarcini de lucru ce corespund finalităților urmărite – atingerea competențelor-cheie. (Liderul grupei alege cerința.)

Comunicarea în limbă maternă
Elevii citesc textele-suport și rezolvă următoarele cerințe: realizarea rezumatului fiecărui text, stabirea tipului de narator, selectarea cuvintelor necunoscute și explicarea lor.
Prin acestă sarcină de lucru se realizează nivelul literației, înțelegerea textului și se clarifică unele aspecte de vocabular. (Exemple: regionalisme, cuvinte populare, cuvinte compuse.)

Comunicarea într-o limbă străină
Pornind de la explicarea termenului „sweater", (substantiv comun din limba engleză și întâlnit în textul „Inocenții", de Ioana Pârvulescu), adaptat în limba română – „sveter", pulover gros, grupa a două menționează alte substantive ce denumesc articole de îmbrăcăminte și membrii unei familii, în limba engleză.

Competența matematică, științifică și tehnologică
Elevii au sarcina de a reprezenta pe o axă a timpului momente din viața personajului Popa Tanda, stabilesc durata desfășurării întregii acțiuni, notând fiecare moment important.

Competența digitală
Se realizează materiale în PowerPoint în care se arată rolul unui educator, al unui mentor, cu exemple din cele două texte. Elevii accesează internetul, selectează și inserează imagini prin care își susțin afirmațiile.

Competența *a învăța să înveți*
Cei trei membri ai grupei realizează o scurtă dramatizare, memorând replicile personajelor pe care le aleg. Pregătirea acestei teme presupune gestionarea timpului și conștientizarea modului în care se realizează memorarea și redarea replicilor, cu intonația potrivită.

Competențe sociale și civice
Elevii subliniază valoarea educativă a textelor citite și evidențiază puterea exemplului. (Popa Tanda reușete să-i schimbe în bine pe săteni; Mama-mare transmite copiilor adevăratele valori – scopuri în viață: sănătatea, buna purtare, buna învățătură, îndreptarea lumii.)

Spirit de inițiativă și antreprenoriat
Membrii grupei realizează un proiect prin care vor încerca să-și expună lucrările plastice cu subiecte din textele-suport și chiar să le comercializeze, să colecteze bunuri pentru a veni în sprijinul unor persoane aflate în nevoie.

Sensibilizare și exprimare culturală
Elevii exprimă sentimentele, emoțiile și trăirile pe care le-a generat lectura, arată care sunt temele literare, asemănările și deosebirile dintre cele două texte. Vor observa că, indiferent de timp și de loc, educația și frumosul rămân valorile eterne ale omenirii.

DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ A COPILULUI

prof.înv.primar Almagattish Claudia Ioana
Școala Gimnazială Comuna Dumbrăvița

Când spunem despre o persoană că are inteligență emoțională ne referim, în general, la cineva care are o foarte bună capacitate de a empatiza cu ceilalți și, mai ales, de a le influența emoțiile. Oamenii inteligenți emoțional știu să îi "citească" pe ceilalți și să obțină maximum de beneficii din relațiile sociale, adaptându-și comportamentul în funcție atât de persoană, cât și de context.

Coeficientul de inteligență (IQ) măsoară potențialul genetic al individului, cu care se naște și care se definitivează în jurul vârstei de 12 ani. Acesta nu poate fi dezvoltat și îmbunătățit ulterior. Coeficientul de inteligență emoțională (EQ) măsoară maturitatea emoțională a individului, iar aceasta se poate dezvolta și îmbunătăți pe tot parcursul vieții. Un echilibru între cei doi coeficienți poate asigura succesul nostru ca individ. La ceea ce poate lucra însă oricine este inteligența emoțională.

Deși este determinată genetic și are o puternică bază în funcționarea neurobiologică a creierului, dezvoltarea inteligenței emoționale poate fi influențată de factorii de mediu din copilaria mica, odata cu dezvoltarea limbajului și a abilităților de socializare ale copilului. Predispoziția genetică este "cultivată" prin modul în care adulții din preajma copilului știu să stimuleze adecvat dezvoltarea competentelor emoționale, de comunicare si de socializare ale copilului.

Înțelegerea emoțiilor se referă la capacitatea de a identifica și denumi corect stările emoționale, atat proprii, cât și pe cele ale celorlalți, dar și la capacitatea de a face discriminări fine între intensități diferite ale aceleiași stari emoționale, in special a celor mai "subtile" - de exemplu, starea de nervozitate a unei persoane, care poate fi mai mult sau mai puțin evidentă pentru ceilalți. Este vorba, in fapt, despre dezvoltarea capacității de a "citi" starea emoțională a celorlalți dincolo de modul în care aceștia se manifestă verbal sau comportamental. Această abilitate începe să se dezvolte mai ales dupa 4-5 ani, dupa ce, din punct de vedere neurologic, copilul a atins pragul de maturitate necesar pentru a înțelege ce gândesc alte persoane din perspectiva lor personală.

Exprimarea emoțională include manifestarea emoțiilor prin comportamente non-verbale (mimica, gestica, etc) și verbale (utilizarea cuvintelor potrivite, tonalitatea și prozodia limbajului, modularea limbajului pentru a exprima corect starea emoțională etc).

Autoreglarea emoțională constă în dezvoltarea capacității de autocontrol a emoțiilor, astfel încât comportamentul copilului să fie adaptat la cerințele vieții sociale. Autocontrolul înseamnă abilitatea de a inhiba sau de a modifica starea emoțională în funcție de context. Aceasta este o abilitate care se imbunătățește odată cu vârsta și care începe să devină vizibilă treptat abia după 5-6 ani, odată cu maturizarea lobului frontal al creierului responsabil de acest lucru.

Părinții pot educa această abilitate descriindu-și cu acuratețe propriile stări emoționale și etichetându-le verbal corect, precum și explicând copiilor ce simt și ce anume le-a generat acea stare emoționale. Citindu-le povești și analizând trăirile personajelor și consecințele comportamentelor lor în diverse situații, copiii pot fi ajutați să înțeleagă mai ușor relația cauza-efect în plan emoțional.

De asemenea, este foarte important ca parinții să fie cât mai naturali și veritabili în comportamentul lor și să nu mimeze sau să își mascheze stările emoționale adevarate, ca de exemplu să manifeste bucurie sau încântare atunci când nu simt acest lucru. Un comportament falsificat induce în eroare copilul, îi poate genera frustrări și poate duce la formarea unui "eu" fals, cu efecte psihologice negative pe termen lung.

Mai mult, părinții sunt ei însiși model prin felul în care își controlează emoțiile, astfel că un bun exemplu de autocontrol este cea mai buna lecție de dezvoltare a inteligenței emoționale. Prin modul în care părinții reacționează ei insiși la emoțiile celor din jur și la diverse situații de viată,

aceștia oferă copiilor lor modele de “coping”, mai mult sau mai puțin eficiente, pe care copiii le vor aplica la situațiile lor de viata viitoare.

Dezvoltarea competenţelor emoţionale este foarte importantă întrucât lecţiile emoţionale învăţate în copilărie şi adolescenţă ne facilitează adaptarea, respectiv inadaptarea la mediu. Un nivel ridicat al inteligenţei emoţionale este corelat cu căldura părintească, ataşamentul securizant, rapoarte privind comportamentul prosocial al copiilor în şcoală şi eficienţă managerială. Abilităţile emoţionale încep acasă, cu o bună interacţiune între părinţi şi copil. Părinţii îl ajută pe copil să-şi identifice emoţiile şi să le eticheteze, respectându-i sentimentele şi să le conecteze cu diferite situaţii sociale. Principala victimă a emoţiilor negative este creativitatea şi acest aspect nu poate lăsa indiferenţi nici pe profesori, nici pe părinţi.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ȘI PROVOCĂRILE ACTUALE

Bărbuceanu Lucia Antoaneta
Barbu Daniela
Școala Gimnazială "Mărțișor", București

Sistemul de educație, lucru unanim recunoscut, a fost și este permanent in atentia societatii. Aceasta deoarece prin produsul său, elevul, absolventul, asigură progresul social. Ca urmare, așa cum se știe, pe parcursul timpului, am asistat la reforme ale sistemului de învățământ prin care acesta s-a adaptat cerințelor societății. Atât noile planuri-cadru, cât și noile programe școlare au în prezent în vedere așezarea învățământului pe baze noi conforme normelor de adecvare a sistemului de educație si de formare europeană. În present, fiecare disciplină ce apare în planul-cadru de învățământ este privită atât din punctul de vedere al profilului de formare al absolventului, cât și prin prisma idealului educațional stabilit prin lege.

Fiecare profesor, la disciplina sa, are în vedere în mod esențial dezvoltarea competențelor cheie, lucru ce va conduce treptat la atingerea idealului educațional.

Cu toții ne-am convins că este esențial să se treacă rapid de la perspectiva tradițională a învățământului către una modernă. Astfel, de la situația profesorului care înainte transmitea cunoștințe elevilor, aceștia rămânând niște observatori pasivi obligați să înregistreze cunoștințele, se trece la situația în care profesorul supraveghează modul cum elevii devin responsabili de propria dezvoltare prin învățare, formându-și competențe.

Dacă în învățământul tradițional era importantă obținerea răspunsului la probleme limitate, în contextul unei sarcini specifice, de rutină, acum este necesar să punem accent pe modalități alternative de rezolvare, înțelegerea lucrurilor realizându-se într-un context semnificativ.

Absolventul acestui nou tip de învățământ își va asuma responsabilitatea pentru identificarea și rezolvarea problemelor, va fi capabil să se confrunte atât cu probleme ce nu sunt de rutină, cât și cu învățarea pe tot parcursul vieții. Absolventul se va adapta cu ușurință la situații noi, va putea chiar trece de la o calificare la alta in funcție de cerința socială.

În particular, anul 2020 a pus întreaga omenire în fața unei situații fără precedent, în care toți angajații din învățământ au devenit conștienți că, indiferent de situație, elevul rămâne oglinda învățământului și nimeni nu își poate dori să vadă elevi mai puțin pregătiți. Astfel, toți ne-am optimizat activitatea, am învățat foarte multe lucruri noi pe care le-am pus imediat în aplicare. Am învățat să predăm și să evaluăm online, pregătind lecții interactive care să-i atragă pe elevi, folosind resurse informaționale diverse, aplicațiile și platformele dedicate fiind nu numai numeroase, dar răspunzând tuturor cerințelor. Am învățat să relaționăm cu elevii si cu părinții online, am administrat întreaga activitate a școlii folosindu-ne doar de mijloacele tehnologiei informației și a comunicării. Utilizarea aproape intensivă a aplicațiilor online deschide perspective nebănuite pentru viitor, stimulând într-un mod nebănuit creativitatea și imaginația elevilor. Consecințele acestui lucru se vor constata în timp, cert fiind faptul că am participat cu toți la o schimbare în evoluția societății în general, a școlii în particular.

Elevii s-au adaptat extrem de repede și de ușor unui nou tip de învățământ, situația în sine dovedind o dată în plus importanța și necesitatea disponibilității pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

ABORDAREA PROBLEMEI SATISFACTIEI CU MUNCA IN LITERATURA PSIHOLOGCA CONTEMPORANA

Prof.Teodorovici Cristina
CSEI Suceava

Psihologia se prezintă la ora actuală ca un sistem amplu şi coerent de preocupari, care uneşte doi poli, două nivele opuse dar complementare: nivelul academic, unde este amplasat vârful ei conceptual, de sinteză teoretică a celor mai valoroase informaţii şi cunoştinţe, selectate şi sedimentate în timp şi nivelul practic aplicativ, prin care psihologia coboară către viaţă, către cotidian, încercând nu doar să explice, ci să intervină ameliorativ în mulţimea de aspecte concrete ale conduitei umane. De aici rezultă că a fi psiholog, un bun psiholog presupune, pe de o parte, să ştii foarte multe lucruri despre procesele, structurile şi mecanismele psihice şi, pe de altă parte, să posezi abilitatea, competenţa de a opera în ceea ce şti în vederea proiectării, optimizării şi perfecţionării diverselor activităţi şi roluri sociale în care sunt angrenaţi oamenii

Satisfacția profesională (satisfacția cu munca) este un concept care-și găsește explicație în atitudinea complexă a persoanei față de activitatea sa profesională și locul de muncă. Este și o stare afectivă pozitivă care rezultă din aprecierea locului de muncă ca pe o realizare și o valoare cu caracter personal. Sensul uzual al satisfacției profesionale constă în realizarea trebuințelor, dorințelor, așteptărilor, valorizarea meritelor și asigurarea drepturilor personale la locul de muncă.

Există mai multe încercări de a explica satisfacția profesională. Abordările acestui concept pot fi întrunite în două paradigme: teorii de conținut și teorii de proces. Primele pun accentul pe factorii specifici care îl motivează pe individ la locul de muncă, cele din urmă analizează dinamica procesului motivațional [1].

Teoriile axate pe analiza dinamicii motivației analizează procesul și factorii care condiționează motivația de muncă. Cea mai acceptată explicație a motivației a fost propusă de Victor Vroom. Teoria expectanțelor propusă de Vroom susține că motivația angajaților corelează cu atractivitatea sarcinii și a rezultatului, ultimul fiind apreciat diferit în funcție de semnificația pentru persoană. Pentru unii angajați contează salariile, promovarea în carieră, pentru alții – programul flexibil și posibilitatea de a petrece mai mult timp cu familia. Astfel, angajații vor fi motivați să realizeze acele activități pe care le apreciază ca atractive și pentru care dețin capacități de a le realiza, astfel conducând la consecințe personale favorabile.

Desigur că starea de bine psihologic poate fi determinate de factori de personalitate, dar și de cei ocupaționali – programul și mediul de muncă, satisfacția profesională. Locul de muncă influențează atât satisfacția profesională, cât și starea de bine psihologic. Viața profesională raportată pozitiv la interesele, abilitățile și valorile personale devine o condiție a satisfacției cu munca, astfel menținând starea de bine psihologic a angajaților. Angajații care împărtășesc o atitudine pozitivă față de ocupația pe care o desfășoară sunt mai fericiți și mai mulțumiți de sine. Cei care au o atitudine negativă confruntă mai multe probleme emoționale, psihice și fizice În acest sens, activitatea profesională care ține de o mare parte a vieții persoanei, poate fi evaluată ca fiind unul dintre factorii fundamentali ai stării de bine psihologic.

Metode utilizate în cercetarea experimentală Chestionarul de satisfacție profesională (CSP) a fost conceptualizat în formă de scală care a înglobat cinci dimensiuni ce prezintă aprecieri oferite:

1) activității cu beneficiarii;
2) activității personale de cercetare, documentare;
3) stimulării dezvoltării intelectuale, profesionale și avansării în carieră în organizație;
4) administrării, procesului decizional și politicilor interne;
5) calității relațiilor interpersonale în cadrul organizației și raportului cu mediul extra-organizațional.

Chestionarul pentru măsurarea stării de bine psihologic (CSBP). Pentru măsurarea stării psihologice de bine am construit un chestionar cu 30 de itemi, câte 5 pentru fiecare din cele șase dimensiuni pe care le-am considerat potrivite pentru definirea bunăstării psihologice: sentimentul de a fi fericit, acceptarea de sine, controlul asupra ambianței, capacitatea de autonomie, relațiile pozitive cu ceilalți, scopul și sensul vieții Scală de răspuns de tip Likert este, la fel, în 7 trepte – de la -3 la 3 (-3 – niciodată, deloc; -2 – foarte

Pentru măsurarea sentimentului de fericire am folosit idea și principiul Scalei fericirii subiective (Subjective Happiness Scale), elaborată de Lyubomirsky S. și Lepper H. Rezultatele se calculează prin extragerea mediei pentru toți cei 5 itemi. Scorul maxim este 3. Scorul mediu al sentimentului subiectiv de fericire este de aproximativ -0,5 până la 1,0. Scorurile mai mici de -0,5 denotă împărtășirea sentimentului de nefericire, mai mari de 1,0 – de fericire. Cu cât mai înalte sunt scorurile, cu atât mai înaltă este aprecierea subiectivă a fericirii

Satisfacția în muncă / satisfacția angajaților / satisfacția profesională / satisfacția cu profesia a fost definită în multe moduri diferite și, în general, se afirmă că este "aceea ce ne face să fim fericiți la locul de muncă?" [2]. Omul va fi satisfăcut dacă nu va confrunta divergențe între așteptările sale și realitate. Unii cercetători cred că este simplu să identifici cât de mulțumit este un individ de munca lui, cu alte cuvinte, dacă îi place sau nu locul de muncă sau aspectele individuale ale locului de muncă, precum natura muncii sau supravegherea [12]. Satisfacția cu slujba poate fi înțeleasă ca întrunind trei aspecte (Luthans, 2002): (a) satisfacția cu locul de muncă, cum angajaul apreciază condițiile și mediului de lucru. (b) satisfacția cu profesia care este adesea evaluată pe baza rezultatelor muncii sau a performanței. (c) satisfacția cu munca care se referă la alte atitudini ale fiecărui angajat. Există 6 factori care afectează satisfacția cu munca, munca în sine, salariul, promovarea, supravegherea, grupul de lucru și mediul de lucru / conexiunile [8]. Handoko (2003) afirmă că satisfacția cu munca este condiția emoțională fericită sau nefericită .O definiție mai recentă a conceptului de satisfacție profesională este oferită de Hulin și Judge (2003), care au constatat că satisfacția profesională include răspunsuri psihologice multidimensionale la locul de muncă al unui individ și că aceste răspunsuri personale au un conținut cognitiv (evaluativ), afectiv (sau emoțional) și comportamental [2].

Când persoana e mulțumită de lucrul său, aceasta reprezintă satisfacția de muncă. Ori când lucrul corespunde pe deplin așteptărilor persoanei, aceasta reprezintă satisfacția globală de muncă. Sunt două abordări ale satisfacției de muncă. Conform Hackman J.R. și Oldham, C.R. (1975) , dacă doriți X de la muncă, atunci sunteți satisfăcut în măsură în care aceasta vă oferă X. Pe de altă parte modelul caracteristicilor muncii sugerează cauzele obiective ale satisfacției de muncă sunt. Practic, satisfacția de muncă se manifestă atunci când îți place lucrul și găsești împlinire în ceea ce faci. Aceasta combină sentimentele și emoțiile individului cu privire la modul și felul în care lucrul afectează viața lor personală. Paul Spector (1985) definește satisfacția de muncă drept un cluster de sentimente evaluative referitoare la locul de muncă. El a identificat 9 aspecte ale satisfacției de muncă:

1) mărimea și corectitudinea ori echitatea salariului;
2) șansele de promovare și corectitudinea promovării;
3) corectitudinea ori echitatea supervizării și competența de realizare a
sarcinilor manageriale ale supervizorului;
4) beneficiile căpătate – asigurarea, concediul, altele;
5) procedurile de contingent – manifestarea respectului, recunoașterii și aprecierii;
6) procedurile de operare – politicile, procedurile, regulile, birocrația din organizație;
7) colegii de serviciu – competența percepută și colegii plăcuți; 8) natura serviciului – plăcerea de la efectuarea sarcinilor în sine; 9) comunicarea – schimbul de informație în cadrul organizației (verbală sau scrisă)

Sunt trei dimensiuni importante ale satisfacției de muncă importante. Prima – satisfacția este un răspuns emoțional la o situație la locul de muncă. Astfel ea nu poate fi văzută, doar dedusă. Cea de-

a doua dimensiune – satisfacția de muncă este adesea determinată de faptul cât de bine rezultatele satisfac sau depășesc așteptările. A treia – satisfacția de muncă întrunește câteva atitudini mutuale. Smith, Kendall și Hullin ,au sugerat că există cinci dimensiuni, care reprezintă caracteristicile muncii la care oamenii răspund afectiv: 1) lucrul în sine – măsura în care serviciul oferă individului sarcini interesante, oportunități de învățare și șansa de a-și asuma responsabilitate; 2) salariul – valoarea remunerării financiare primite și echitatea ei în comparație cu salariile pe care le ridică alți lucrători ai organizației; 365 3) oportunități de promovare – șansele de înaintare în ierarhie; 4) supervizarea – abilitățile supervizorului de a oferi asistență tehnică și comportamentală; 5) colegii – gradul în care colegii sunt competenți tehnic și oferă suport social. Una din cele mai importante teorii care explică satisfacția de muncă este teoria lui Lawler . El explică satisfacția de muncă prin prezența a patru condiții de bază: a împlinirii, care explică realizarea a ceea ce a fost necesar, a discrepanței, adică a diferențelor, contradicțiilor și a conflictelor, a echității, ce vorbește despre egalitate și cea de-a patra manifestarea condițiilor ilustrate în teoria a doi factori.

Una din cele mai importante teorii care explică satisfacția de muncă este teoria lui Lawler [2]. El explică satisfacția de muncă prin prezența a patru condiții de bază: a împlinirii, care explică realizarea a ceea ce a fost necesar, a discrepanței, adică a diferențelor, contradicțiilor și a conflictelor, a echității, ce vorbește despre egalitate și cea de-a patra manifestarea condițiilor ilustrate în teoria a doi factori. Conform teoriei împlinirii, regula de bază a fericirii lucrătorilor este de a satisface cerințele și realiza dorințele lor. Lucrătorii sunt mai satisfăcuți, când cererile lor sunt împlinite totalmente. Adică, cu cât mai mult câștigă lucrătorul, cu atât mai mult el este satisfăcut, și viceversa. Un post de muncă de rang superior sau interesant, de asemenea, pot satisface. Teoria discrepanței se referă la raportul dintre ce muncitorii așteaptă și ce primesc. Așteptările, evaluările și speranțele lucrătorilor referitor la serviciu sunt mult mai importante, decât ceea ce ei primesc. Diferența dintre așteptări și realitate reprezintă baza teoriei, prin care se răspunde la trei întrebări: ce doresc lucrătorii, care sunt așteptările lor, ce pot obține de fapt? În conformitate cu teoria echității se calculează raportul dintre calificarea lucrătorului, activitatea acestuia și influența muncii asupra lui.

Studiul testează cadrul conceptual și empiric, conform căruia satisfacția față de munca profesională și starea de bine psihologică a cadrelor didactice universitare corelează pozitiv, condiționând sentimentul subiectiv de fericire și evaluarea calității vieții. În contextul cercetării, autoarea susține că ”starea de bine psihologică a fost conceptualizată și operaționalizată prin cinci dimensiuni: autocunoașterea, controlul asupra mediului, autonomia, relațiile pozitive cu ceilalți, respectiv percepția scopului și a sensului vieții.”

Biografie :

1. 1. Thiagaraj D., Thangaswamy A. Theoretical concept of job satisfaction - a study. In: International Journal of Research – GRANTHAALAYAH, 2015, vol.5 (6), p. 464-470. http://www.granthaalayah.com.
2. 14. Lawler E. E. Business Strategy: Creating the Winning Formula. In. Organization development. Joan V. Gallos (Ed.). San Francisco: Jossey-Bass. A Wiley Imprint, 2006, p. 545-564.
3. Zvetlana Rusnac :Abordarea problemei stisfactiei in munca

ELEVUL, RODUL FAMILIEI ȘI AL EDUCAȚIEI

prof. înv. primar Vuia Iuliana-Marcela
Școala Gimnazială Comuna Dumbrăvița

„Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.” – Nelson Mandela

Educația este un proces complex prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane, prin care se facilitează perpetuarea unor valori generațiilor viitoare. Fără educație, viitorul unui popor, al unei națiuni este periclitat sau cel puțin înfrânat. Cu alte cuvinte, educația nu se referă doar la nivelul individului în parte, ci va afecta dezvoltarea ulterioară a unei societăți.

Se cunosc numeroase moduri de a aprecia gradul de dezvoltare al unei societăți și mai ales, perspectivele acesteia. Ele sunt definite în funcție de unghiul de vedere din care se emit asemenea judecăți de valoare. Gradul de dezvoltare a unei societăți ar putea depinde de nivelul de trai al populației, gradul de urbanizare, nivelul de cultură și civilizație , calitatea educației oferită populației etc.

Societatea trebuie să manifeste o grijă sporită față de copii, față de creșterea și educarea generației tinere. Procesul de educație debutează încă din primele secunde de viață ale copilului, de la naștere, și se încheie o dată cu sfârșitul vieții. În dezvoltarea sa plenară, copilul este influențat de trei factori: ereditate, mediu și educație. De-a lungul întregii vieți, individul cunoaște diverse medii, cum ar fi familia, cercul de prieteni, școala, colegii de muncă, și în fond toată societatea.

În mediul familial se pun bazele educației. Pentru copil, familia constituie primul său univers afectiv și social. În familie copilul învață sau ar trebui să învețe deprinderile de bază, norme de conduită, concepții, mentalități, tradiții, stil de viață, forme de cultură materială, dar și spirituală etc. În acest mediu, copilul face primii pași pe drumul integrării sociale care se realizează printr-un proces continuu de adaptare la condițiile vieții sociale și de asumare a normelor care guvernează relațiile dintre indivizi și dintre aceștia și societatea. Unele familii – nu toate – nu își propun sau nu reușesc, vor să creeze personalitatea copilului capabil să facă față tuturor cerințelor societății.

În societatea actuală se promovează respectul, egalitatea, toleranța și un climat familial afectuos. Ambii părinți încearcă să asigure sentimentul de confort și securitate, dezvoltând un mediu stimulativ, creativ , în care toți membrii să fie puși în valoare și să evolueze împreună, ca familie. O familie în care predomină armonia este o familie în care se discută deschis despre toate problemele, individuale sau colective.

Într-o familie ar trebui să avem de a face cu un mediu calm, liniștit, destins, cu responsabilități împărțite și asumate, respectul și considerația fiind arătate fiecăruia, încrederea și bunăvoința, fiind valabile pentru toți, iar comunicarea fiind prioritară.

Parteneriatele familie-grădiniță-școală vor avea un real succes dacă sunt îndreptate doar spre binele copilului, acesta fiind de fapt beneficiarul direct care va duce mai departe valorile sociale sănătoase, atât de necesare unei societăți dornice de progres, de evoluție. Copilul/ preșcolarul/ elevul, viitor membru al societății, va reflecta toate eforturile factorilor implicați activ în formarea sa. Astfel el va deveni un exponent al implicării familiei, factorilor educativi de-a lungul formării sale ca și individ util unei societăți.

Copilul este implicat în viaţa socială prin apartenenţa sa la familie, la grupurile de joc şi de învăţare, dar şi prin relaţiile specifice pe care le poate stabili cu diverse instituţii şi organizaţii din comunitatea în care trăieşte. Parteneriatul grădiniţă-școală-familie are rol în dezvoltarea personalității copilului și în integrarea sa ulterioară ca și adult.

Iată câteva activități care ar putea fi desfășurate cu partenerii implicați și care pot forma o bază solidă a personalității elevilor:

- şedinţe cu părinţii;
- discuţii între cadrele didactice şi părinţi;
- consultaţii individuale cu părinţii;
- implicarea părinţilor în acţiunile grădiniței / şcolii;
- serbări tematice la care să participe și părinții;
- acţiuni de voluntariat;
- ziua Porților deschise;
- vizite la locul de muncă al unuia dintre părinți;
- pavoazarea claselor;
- participarea părinților la diferite lecții demonstrative;
- întâlniri informative;
- acțiuni de voluntariat.

Educația copiilor este influențată foarte mult de stilurile parentale întâlnite de-a lungul copilăriei indivizilor. Acestea nu depind numai de personalitatea părintelui, dar şi de alţi factori precum: mediul, cultura şi educaţia, tradiţiile, structura familiei, profesiile părinţilor. Aceste stiluri sunt: stilul exigent, autoritar, permisiv şi neimplicat.

Părinţii care fac parte din categoria celor caracterizați de stilul exigent manifestă sensibilitate şi îsi exprimă afecţiunea faţă de copii, dar în acelaşi timp, impun standarde foarte înalte de comportament.

Părinții adepți ai stilului autoritar impun un control înalt şi un nivel scăzut al căldurii părinteşti plin de ameninţări şi pedepse exagerate pe fondul unor reguli stricte care trebuiesc respectate. Urmările acestui stil sunt acelea ale neîncrederii căpătate de către copii în capacitatea lor de a se descurca singuri și de a lua independent decizii. Părinţii autoritari nu își manifestă afecţiunea față de copii, ci dimpotrivă, aceștia le induc frică. Din acest motiv, copiii devin rebeli și ajung la maturitate să comită acte de agresiune.

Stilul permisiv este caracterizat de un nivel ridicat al afecţiunii şi un nivel scăzut al controlului, copilul este încurajat să-şi exprime punctul de vedere, iar părinţii evită confruntările directe cu problemele de ordin comportamental ale copiilor. Aceștia intervin numai când acţiunile copiilor au consecinţe grave, stabilesc puţine reguli şi obișnuiesc să cedeze deseori în faţa insistenţelor copiilor.

Stilul neimplicat, numit și neglijent, se manifestă prin niveluri scăzute şi din punctul de vedere al căldurii sufleteşti şi controlului. Copiilor nu li se impun reguli, nu li se acordă deloc atenţie, încurajare sau sprijin.

Comunitatea, reprezentată de toți membrii ei, părinții și școala alcătuiesc suportul de care copilul are nevoie pentru a-și forma propria identitate, iar succesul îndeplinirii acestui țel îl reprezintă modalitatea prin care aceștia știu să devină parteneri în actul educațional. În toate țările dezvoltate, parteneriatele școala-familie-comunitate sunt foarte importante deoarece asigură succesul școlar al elevilor și reprezintă puncte de sprijin în tot ceea ce înseamnă educație.

GARDIENII INTERNETULUI – ELEVII CLASEI A VI-A A

Prof. Piciorea Ioana – Ancuța
Liceul "Simion Stolnicu", orașul Comarnic

A fost un an școlar plin de provocări. Apăsați de pandemie, școală on-line, numeroase schimbări, elevii, profesorii și părinții au făcut eforturi reale pentru continuarea orelor și pentru a aduce un sentiment de siguranță și normalitate, când totul în jur se clatină amenințător.

Anul acesta a fost anul digitalizării forțate, anul în care școlile au tras încă un semnal de alarmă pentru un sistem care nu lasă loc de adaptabilitate, anul în care copiii au fost și mai expuși pericolelor de pe internet. Orele în fața ecranelor au crescut, la fel și expunerea copiilor la conținut neadecvat și pericole reale de pe internet.

Cadrele didactice au participat la cursuri și webinarii on-line în vederea formării profesionale. Elevii au avut mai puține întâlniri, mai puține activități extrașcolare, mai puține concursuri și olimpiade școlare. Una dintre competițiile on-line la care elevii școlii noastre s-au înscris a fost Eroii Internetului.

Liceul "Simion Stolnicu" a înscris o echipă de 6 elevi din clasa a VI-a A – "Gardienii internetului", coordonată de doamnele prof. Piciorea Ancuța și Peticilă Elena.

Tema abordată a fost "Securizează-ți secretele".

Să fii erou al internetului înseamnă să fii inteligent, alert, puternic, abil și curajos.

În cadrul campaniei de promovare a siguranței în mediul virtual, elevii si-au propus următoarele:

-distribuirea materialelor din mediul on-line să se facă cu prudență – să ne gandim cu cine distribuim și ce distribuim, ce impact ar avea asupra noastră și asupra informațiilor sensibile;
-să nu ne lăsăm păcăliți – să ne ferim de phishing și de escrocherii;
-să ne securizăm secretele – să ne asumăm responsabilitatea pentru protejarea informațiilor importante și să creem parole puternice, unice;
-să fim amabili – să răspândim pozitivitate și respect; să blocăm și să raportăm comportamentul on-line jignitor;
-să luăm atitudine, atât noi cât și ceilalți dacă observăm un comportament on-line jignitor sau neadecvat; să discutăm unii cu alții despre situațiile care ne fac să ne simțim inconfortabil.

Avem nevoie să explorăm cu încredere și siguranță lumea on-line.

Securitatea informațiilor, a conturilor și a dispozitivelor este la fel de important ca și confidențialitatea.

Parola sau codul de acces reprezintă o combinație secretă de litere, numere și simboluri folosite pentru a accesa ceva. Pentru a bloca/ debloca telefonul sau tableta vom avea nevoie de 4 cifre. Pentru e-mail, social media sau cont bancar vam avea nevoie de o parole mai complexă, dar pe care ne-o putem aminti ușor. Parolele nu trebuie partajate cu ceilalți, nici cu cei mai buni prieteni, nici cu verișorii și nici cu membrii apropiați ai familiei. Sunt informații personale.

Scopul campaniei de conștientizare este acela de cunoaștere și conștientizare de către elevi, mai mari sau mai mici, a temei "Securizează-ți secretele", temă ce ține de siguranța pe internet.

Problemele de Securitate on-line nu oferă întotdeauna soluții clare cu privire la faptul că ceva este corect sau nu.

Obiectivele campaniei:

-atragerea atenției asupra importanței educației pe teme de Securitate în mediul on-line;
-importanța confidențialității și raportarea ei la securitatea în mediul on-line;
-creerea parolelor puternice;
-setările de protejare a unor amenințări din mediul on-line de pe dispozitive, telefoane, tablete etc.

Știați că cele mai dese parole sunt 1,2,3,4,5,6 sau cuvântul PAROLA.

Sfaturi pentru păstrarea unor parole puternice:

-utilizați o parolă diferită pentru fiecare cont important;
-utilizați cel puțin 8 caractere, cobinații de litere (majuscule sau litere mici), numere și simboluri;
-creați parole ușor de memorat, astfel încât să nu fie nevoie să le scrieți;
-schimbați imediat parola dacă știți sau credeți că a fost cunoscută de altcineva;
-utilizați setările de blocare a ecranului de pe dispozitivele voastre;
-utilizați un manager de parole, încorporat în browserul dumneavoastră pentru a vă aminti parolele, astfel puteți utiliza o parolă unică pentru fiecare cont și nu trebuie să le țineți minte pe toate.

Informații prețioase au fost obținute de elevi și prin accesarea unor jocuri tematice ce aveau drept scop păstrarea în siguranță a secretelor, construirea unei fortărețe din parole puternice, câștigarea bătăliei împotriva hacker-ilor.

Experiența de învățare au împărtășit-o colegilor de la clasă și apoi altor elevi din școală.

Mesajul nostrum este: "Tehnologia este viitorul, iar tu poți s-o controlezi…începe cu o parole sigură!"

Împreună, elevii am creat campanii de promovare a siguranței online. Au oferit colegilor, părinților, prietenilor, comunităților online informații despre pericolele de pe internet și soluții pentru ele. Securitatea informațiilor, a conturilor și a dispozitivelor este la fel de importantă ca și confidențialitatea. O parolă puternică sau un cod de acces ne ajută să ne protejăm dispozitivele și informațiile de pe acestea. Au învățat să realizeze parole puternice și complexe. Astfel, au contribuit la creșterea conștientizării pericolelor și la combaterea lor.

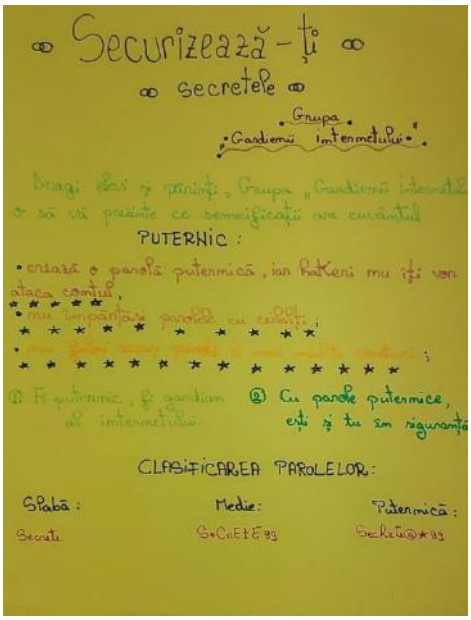

ABORDAREA METODICO-ŞTIINŢIFICĂ A IMPORTANŢEI EDUCAŢIEI RELIGIOS-MORALE PENTRU SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ PRIN FORMELE DE ORGANIZARE A ACESTEIA
-CONCLUZII CERCETARE PEDAGOGICĂ-

Prof. Marcu Iuliana- Mihaela
Şcoala Gimnazială „Prof. Mihai Sîmbotin”-Cârligele

Educaţia religios-morală completează şi întregeşte structura personalităţii elevului în vederea desăvârşirii caracterului religios-moral. Ea are drept temelie şi adevăr învăţătura desăvârşită a Domnului nostru Iisus Hristos şi existenţa sufletului omenesc care poate fi modelat, sculptat prin educaţie. Responsabili de această educaţie se fac mai întâi familia, apoi Şcoala, şi nu în ultimul rând Biserica.

Educaţia religios-morală în familie are la bază iubirea pe care cel mic o primeşte necondiţionat într-un climat familial în care trebuie să simtă afecţiune, înţelegere, bunătate. Încă de la vârsta cea mai fragedă copiii trebuie educaţi în spiritul dragostei faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, faţă de valorile creştine şi tradiţiile strămoșești. Părinţii sunt modele de comportament pentru ei, învățându-i cum să săvârșească binele şi să meargă pe calea cea dreaptă care îi conduce spre mântuirea sufletului.

În familie copilul învaţă primele rugăciuni, cum să-şi facă semnul Sfintei Cruci, respectul faţă de preot, evlavia faţă de Biserică, în general, şi buna înţelegere între oameni.

După cum s-a putut observa, Şcoala, ca factor educaţional în dezvoltarea personalităţii elevului, completează educaţia începută în familie şi ocupă o poziție determinantă în formarea religios-morală a elevului.

În şcoală, un rol important în educaţia religios-morală îi revine profesorului de Religie, care trebuie să deţină pe lângă informaţii de specialitate, tact pedagogic şi vocaţie pentru că educaţia religios-morală se adresează atât trupului, cât şi sufletului, dar şi minţii care trebuie îndreptată mereu spre Dumnezeu.

În defăşurarea procesului de învăţământ, profesorul trebuie să îmbine atât lecţia la clasă, cât şi activităţile extraşcolare care împreună vor contribui la educaţia religios-morală a elevului. Dacă în familie modelul îl reprezintă părinţii, în şcoală modelul imediat trebuie să fie însuşi profesorul de Religie, care devine responsabil pentru formarea religios-morală a elevului, dar şi pentru pregătirea lui în viaţa Bisericii şi a societăţii. „Este bine cunoscut faptul că divorțul dintre religie şi viaţă constituie sursa dezordinii spirituale, dezordine care astăzi se face simţită din ce în ce mai mult”[73] .

Un alt factor însemnat în educaţia religios-morală a elevului este Biserica care-l primeşte pe copil ca o mlădiță prin Sfânta Taină a Botezului, ce va creşte şi se va dezvolta în duh şi adevăr, cu scopul întâlnirii cu Hristos prin Sfânta Taină a Euharistiei.

În acest sens, educaţia religios-morală se face în şi prin Biserică, avându-L ca model pe Hristos, Care a lăsat profesorului metodele şi mijloacele necesare desăvârşirii caracterului religios-moral. „La acest argument moral am putea adăuga şi unul de ordin istoric, enunţat de Părintele Dumitru Stăniloaie: <<Creştinismul se află structural în etnogeneza poporului român.>> …este cu neputinţă să trecem şi peste un argument de ordin cultural. Marii gânditori ai secolului al XX-lea susţineau ideea că omul este, în primul rând, o fiinţă religioasă. Astfel, Mircea Eliade spunea că <<A fi sau, mai degrabă, a deveni om însemnă a deveni religios sau că a trăi ca fiinţă omenească este în sine un act religios>>”[74] .

[73] Dr. Vasile Timiş, Religia în şcoală. Valente eclesiologice, educaţionale şi sociale, Presa universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2004, p. 28;
[74]http://octavianmosin.info/tendinte-ale-implementarii-religiei-in-invatamantul-preunivesitar-din-republica-moldova/;

S-a văzut faptul că rugăciunea comună a Bisericii sădește în sufletele elevilor sentimente de iubire faţă de Hristos, milostivire faţă de cei aflaţi în suferinţă, cinste faţă de cei bineplăcuți lui Dumnezeu, toleranță şi iubirea faţă de aproapele lor.

„Din punct de vedere creştin, pentru a ajunge la o legătură cu Dumnezeu, la cunoaşterea cu Dumnezeu şi comuniunea în iubire cu El, omul poate utiliza mijloace de natură morală (practicarea virtuţilor în relaţiile cu Dumnezeu, cu semenii şi cu sine însuşi) şi de natură religioasă (rugăciunea, lectura biblică, participarea la slujbe, primirea Sfintelor Taine etc.), într-o strânsă legătură”[75] .

În ceea ce priveşte cercetarea pedagogică întreprinsă în rândul elevilor privind importanţa educaţiei religios-morale prin familie, Şcoală, Biserică prin activităţile extraşcolare, pot concluziona că ea are un rol important în formarea caracterului desăvârşit şi a personalităţii elevilor pentru societatea în care trăiesc, ajutându-i să se descopere şi să se adapteze cerinţelor societăţii fără însă a se abate de la normele religios-morale.

Se poate constata că disciplina Religie rămâne una dezirabilă, plăcută de elevi, întrucât ea prezintă adevăruri de credinţă care le sunt de folos în viaţa cotidiană, îi îndrumă să se îndrepte spre o ţintă: unirea cu Hristos.

Inițierea elevilor în activităţile extraşcolare contribuie în mod deosebit la formarea desăvârşirii personale, la creşterea interesului faţă de ora de Religie, aşa cum reiese din analizele comparative ale rezultatelor obţinute.

În cadrul experimentului pedagogic realizat, s-au desfăşurat activităţi extraşcolare teoretico-practice, cu un pronunțat caracter formativ, care s-au derulat în diferite locații precum Biserica, casa parohială, Biserica Mănăstirii Brazi, devenind atractive pentru elevi. Atractivitatea activităţilor extraşcolare reiese din faptul că elevii doresc în număr mare să participe la următoarele activităţi care se vor desfăşura prin implicarea celor trei factori.

Interesul părinţilor faţă de educaţia religios-morală prin activităţile extraşcolare s-a arătat prin sustenabilitatea acestora în derularea lor. Interesul părinţilor faţă de şcoală se răsfrânge şi asupra interesului elevilor faţă de participarea la acest fel de activităţi.

În urma colaborării cu Biserica, rolul acesteia s-a evidențiat datorită implicării preotului paroh în susţinerea, derularea şi premierea elevilor participanţi la activităţi.

Caracterul formativ al acestora rezidă şi din creşterea nivelului de formare a comportamentului moral-religios prin împărtăşirea elevilor în cele patru posturi de peste an şi prin participarea frecventă la slujbă.

Activităţile extraşcolare întreprinse în prezenta cercetare şi-au dovedit eficiența în comportamente religios-morale prin participarea la Sfânta Liturghie, la Sfintele Taine, Spovedania şi Împărtășania, la sensibilizarea elevilor faţă de aproapele prin săvârşirea de fapte bune.

Numai prin implicarea factorilor educaţionali în desfăşurarea activităţilor extraşcolare, acestea devin plăcute, eficiente şi cu rezultate pozitive, favorabile în formarea elevilor pentru societatea românească.

„Învăţătura creştină promovează, cu valoare de principii, respectul reciproc şi valorizarea semenilor, iar o educaţie religioasă astfel fundamentată poate contribui în mod decisiv la formarea unor raporturi inter-umane într-o lumină nouă, hristică”[76] .

Putem concluziona că educaţia religios-morală nu se face doar în familie şi Şcoală, ci omul trebuie să se educe pe tot parcursul vieţii, având menirea să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, prin conlucrarea omului cu harul divin, prin preot, în Biserică.

[75] Monica Opriş, „Raportul dintre educaţia morală şi educaţia religioasă” apud Miron Ionescu (coord.), Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, vol. I, Editura Eykon, Cluj-Napoca, 2005, p. 142;

[76] Dorin Opriş, Ipostaze ale utilizării textului biblic în educaţia religioasă. Teorie, aplicaţii, cercetare, Editura Sfântul Mina, Iaşi, 2010, p. 9.

DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE LA ȘCOLARII MICI PRIN ACTIVITAȚI DE GRUP

Prof. înv.primar, Rânceanu Livia Corina,
Șc.Gimn.„Miron Costin”

De-a lungul timpului am folosit în cadrul orelor, cu diverse ocazii, activitați menite să dezvolte inteligența emoțională. Astfel am să vă prezint mici frânturi ale activității mele.

Tema : Eu sunt o floare
Scop: conștientizarea calităților personale și ale celor din jur, exprimare liberă în cadrul grupului.
Obiective:
- exersarea capacităţii de autoprezentare;
- ilustrarea complexității și diversității personalităților membrilor grupului;
- dezvoltarea şi menţinerea de interacţiuni pozitive cu colegii.

Resurse: fișa ”Eu sunt o floare cu foarte multe petale”, creioane colorate, flipchart.
Desfăşurare:

<table>
<tr><td>Introducere</td><td colspan="4">Reluarea prezentării .

Realizarea unei sinteze a regulilor de grup propuse ; se notează pe flipchart, alături de bilețelele scrise de elevi anterior, un set de 6 reguli care vor fi reamintite la fiecare oră.

Jocul ”Ghemul magic” (Anexa 1).</td><td>Conducătorul de joc se asigură că sunt introduse în setul de reguli aspectele de confidenţialitate, respect şi dreptul de a nu răspunde.</td></tr>
<tr><td rowspan="2">Munca în grup</td><td>Experiența</td><td>Reflecția</td><td>Conceptualizarea</td><td>Acțiunea</td><td rowspan="2">Participanții sunt îndrumați să observe complexitatea fiecărei fișe de prezentare precum și faptul că nu sunt două fișe identice după cum nu există două persoane identice deși pot fi observate și asemănări.</td></tr>
<tr><td>Elevii completează individual fișa de autoprezentare ”Eu sunt o floare cu foarte multe petale” după bunul lor plac, colorând corespunzător fiecare petală. (Anexa 2)</td><td>Discută despre fișă cu un coleg pe care și l-a ales atunci când s-au reașezat în bănci încercând să completeze toate petalele.</td><td>Se caută asemănări și diferențe.</td><td>Fiecare elev își prezintă colegul în fața grupului.</td></tr>
<tr><td>Încheiere</td><td colspan="4">Fiecare elev va formula o concluzie referitoare la participarea la activitate; discuția este îndrumată către evidențierea faptului că fiecare dintre noi are o personalitate complexă, cu defecte și calități; se reiterează concluzia jocului ”Ghemul magic”: într-un grup /clasă toți colegii sunt conectați ca într-o rețea și este important ca relațiile să fie bune, adică să existe înțelegere, prietenie, respect, bazate pe cunoașterea unicității fiecărei persoane.</td><td>Concluziile se consemnează pe o jumătate de foaie de flipchart care rămâne afișată în clasă împreună cu fișele de lucru.</td></tr>
</table>

Anexa 1

Ghemul magic – descriere
Elevii se așează în cerc. Profesorul are în mână un ghem de ață colorată. El va oferi ghemul unui participant spunându-i de ce l-a ales: „ te-am ales pentru că ești un prieten bun, mă ajuți…sau te-am ales pentru că știi jocuri frumoase…etc". Cel ales prinde ața și oferă ghemul altui coleg spunându-i ce calități a remarcat la el, de ce îl apreciază. Fiecare participant va alege cel puțin un coleg până ce ața va forma o rețea asemănătoare unei pânze de păianjen.
Întrebările adresate la final sunt:
Cum v-ați simțit în timpul jocului?
Ce ați aflat nou?
Concluzia subliniată : într-un grup /clasă toți colegii sunt conectați ca într-o rețea și este important ca relațiile să fie bune, adică să existe înțelegere, prietenie, respect.

Anexa 2

SUNT O FLOARE CU FOARTE MULTE PETALE

In mijloc: numele sau simbolul tău.
Petalele:
- cărți/filme care te pasionează (galben);
(roșu);
- actorii/prezentatorii preferați (bleu);
(violet).
- feluri de mâncare preferate (oranj);
- ce te pricepi să faci (să scrii, să desenezi,
să povestești, să ajuți pe ceilalți, să explici, etc.)(roz)
- lucruri care nu îți plac (gri);
- care sunt defectele tale (albastru);
- ce vrei să știe alții despre tine
- știi să spui ”te rog” și ”mulțumesc”

Tema : O imagine valorează mai mult decât o mie de cuvinte
Scop: dezvoltarea ”vocabularului emoțiilor”.
Obiective:
- îmbunătățirea capacității de a identifica și denumi emoțiile;
- dezvoltarea creativității și a expresivității în domeniul emoțiilor.

Resurse: instrumente de desenat, reviste din care se pot decupa imagini, coli de fip-chart, alte consumabile care pot fi utlizate pentru realizarea planșelor.
Desfășurare:

<table>
<tr><td>Introducere</td><td colspan="4">Reamintirea regulilor de grup
Prezentarea scopului și a obiectivelor activității.
Se formează grupe (alegere forțată prin tragere la sorți folosind creioane colorate, de exemplu).</td><td></td></tr>
<tr><td rowspan="2">Munca în grup</td><td>Experiența</td><td>Reflecția</td><td>Conceptualizarea</td><td>Acțiunea</td><td rowspan="2">Exercițiile artistice cu copiii sunt o bună metodă de a încuraja dezvoltarea ”vocabularului emoțiilor”.</td></tr>
<tr><td>Fiecare grupă trage la sorți un cartonaș pe care este notată și descrisă o emoție. Membrii grupului realizează un desen sau un colaj de imagini decupate ori un afiș despre sau în jurul emoției de pe cartonaș.</td><td>Elevii sunt încurajați să discute în grup și să identifice întâmplări, gânduri, stări fizice, expresii faciale și corporale, expresii verbale, descrieri și consecințe asociate fiecărei emoții. Se trec pe planșă intr-</td><td>Fiecare grup identifică emoții asemănătoare, emoții asociate și emoții opuse celei pe care au analizat-o.</td><td>Fiecare grup prezintă clasei planșa împreună cu analiza realizată.</td></tr>
</table>

		o formă acceptată de grup.			
Încheiere	Jocul *Culorile emoțiilor* ca metodă de consolidare a vocabularului emoțiilor: profesorul rostește câte un cuvânt care exprimă o emoție și îi întreabă pe rând pe elevi la ce culori se gândesc.				Planșele pot fi afișate în clasă, cu acordul elevilor.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAŢIONAL
AMPRENTA PE SUFLETUL COPILARIEI

Prof. Inv. Primar Ionescu Mariana
Colegiul Național,, Traian Doda" Caransebeș

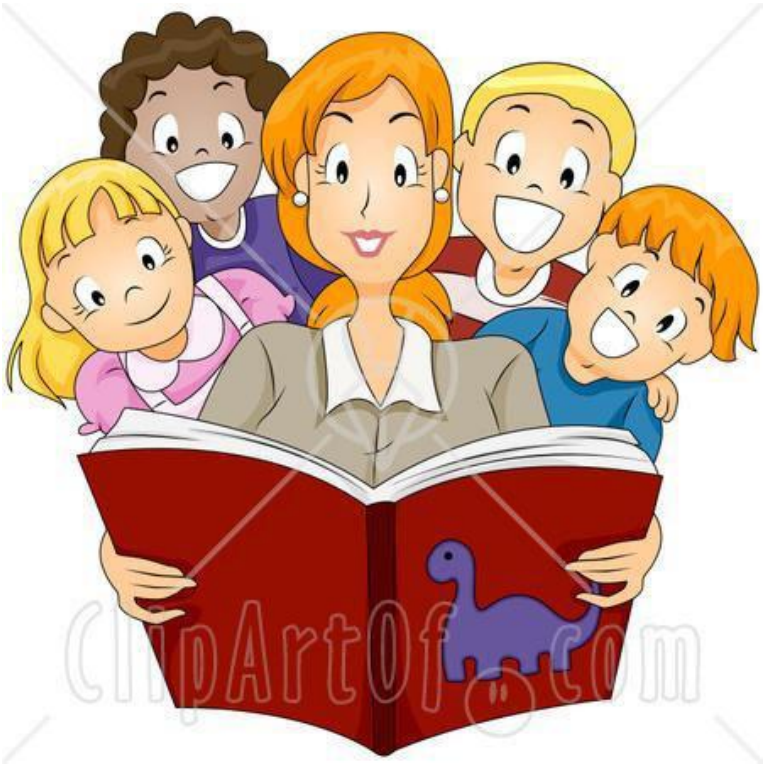

Motto
„Copilăria este suvoiul de apa care izvoraste limpede si curat din adancurile fiintei si la care omenirea alearga fara incetare sa-si potoleasca setea idealurilor sale de dragoste, de bunatate, de frumusete, de perfectiune,,

Francesco Orestano

Coordonator şi iniţiator proiect:
Prof. Inv. Primar **Ionescu Mariana**

Coordonatori parteneri :
- prof. înv. primar **Miculescu Iconia,** Șc. Gimnaziala Armeniș
- prof.înv.primar**.Dorca Carolina** , Șc.. Gimnaziala Armeniș
- înv. **Feneș Ioan**, Șc. Gimnazială Armeniș
- prof.înv.preprimar **Feneș Maria Oxana,** Grădinița PN Armeniș

ARGUMENT

Cu toţii ne amintim cu plăcere şi cu nostalgie de copilărie...

Dulcele nectar din floarea vârstelor , leagănul razei de soare i-a dăruit visul, roua din pajiștea verde i-a alinat setea, iar steaua călăuzitoare i-a vegheat drumul. Ea este vârsta marilor superlative

pe care le merită viaţa, vârsta celei mai depline libertăţi, vârsta viselor fără graniţă, vârsta care trăieşte prin flori şi se exprimă prin exclamaţii.

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viaţa fiecăruia, reprezentând vârsta inocenţei şi a candorii. Jocul şi joaca sunt elemente caracteristice copilăriei, ele îi dau farmec, reprezentând o modalitate prin care copiii pot descoperi lumea înconjurătoare şi totodată minunatele lucruri pe care copilăria le poate oferi. Aceste elemente se află într-o legătură foarte strânsă: prin joc, copiii descoperă lumea, iar adulţii se întorc la perioada copilăriei, redescoperind acea vârsta a inocenţei. Datorită acestui lucru jocul a devenit adiacent unei alte teme şi anume copilaria. Ea este cea care ne trezeşte la viaţă, cea care ne înconjoară cu dragoste, care îi aduce pe maturi în jocul nevinovat al copiilor, îi face să se prindă în hora minunată şi inocentă ce înconjoară planeta.

Copilăria nu ne-o poate lua nimeni şi oricând ne putem întoarce la amintirile ce stau prăfuite în sufletele noastre, atunci când simţim că totul se depărtează de noi, când suntem vlăguiţi de tot ce ne înconjoară . De aceea, copiii trebuie să reînveţe să trăiască momentele unice ale copilăriei astfel încât să-şi amintească cu drag de ele .

SCOPUL PROIECTULUI

- constituirea unui grup partenerial care să promoveze valori comune la nivelul părţilor implicate: cadre didactice , elevi , părinţi ;
- stimularea creativităţii literare, plastice, transdisciplinare;
- încurajarea interesului şi a dorinţei de a se cunoaşte şi de a forma noi cercuri de prieteni;
- dezvoltarea spiritului de colaborare între copii, în vederea realizării sarcinilor date;
- organizarea unor expoziţii de lucrări realizate pe temele indicate;
- monitorizarea activităţilor de proiect prin poze ,filmuleţe ;
- atragerea elevilor în activităţi de tip joc, concurs , excursii ;
- realizarea unui schimb de experienţă benefic elevilor şi cadrelor didactice implicate;

OBIECTIVE

- ocuparea timpului liber cu activităţi de tip recreativ, informativ, competiţional, menite să valorifice disponibilităţile şi abilităţile elevilor în diverse domenii ;
- dezvoltarea abilităţilor de comunicare;
- promovarea dialogului şi a comunicării între elevi, cadre didactice, părinţi, membrii ai comunităţilor locale ;
- dezvoltarea unei personalităţi complexe;
- petrecerea timpului liber în mod util şi plăcut.
- realizarea unor excursii în natură, apropierea de natură , de frumuseţea şi puritatea ei;

RESURSE

Umane :
Elevii clasei a IV-a B, Colegiul Național ”Traian Doda” Caransebeș
Elevii Școlii Gimnaziale Armeniș, clasele I-IV
Elevii Școlii Primare Sat- Bătrân
Preșcolarii Grădiniței PN Armeniș

TEME PROPUSE

- trimiterea prin poştă a unor materiale realizate de elevi ;
- realizarea unor compuneri şi picturi despre localitatea natala şi expunerea acestor lucrări în sala de clasă ;
- realizarea unor afişe, pliante în care să descrie câteva vestigii din trecutul oraşului în care locuiesc ;
-culegere de date istorice locale;

- învăţarea de colinde specifice zonelor partenere şi realizarea de podoabe de Crăciun ;
- excursii realizate în şcolile/ împrejurimile şcolilor partenere de proiect ;
- premierea elevilor celor mai implicaţi şi preocupaţi care au realizat cele mai frumoase materiale pe parcursul proiectului .

RESURSE
Materiale : - planşe, pliante, materiale informative, postere, laptop, CD-uri ;

Temporale: 1 an școlar (2020-2021)
Financiare: sponsorizări părinţi, autofinanţare, voluntariat.

Calendarul activităţilor

1. **Cine sunt eu şi ce pasiuni am ?**
- fiecare elev va scrie o prezentare a lui cât mai completă : trăsături fizice , calităţi , defecte , pasiuni etc.
- trimiterea prin poştă a acestor materiale . (octombrie)

2. **Satul/Orașul meu este cel mai frumos !**
- realizarea unor compuneri şi picturi , desene pe această temă ;
- descrierea zonei geografice în care se află oraşul în care trăiesc;
- găsirea unor argumente pentru care consideră că localitatea lor e cea mai frumoasă. (noiembrie)

3. **Colindul copilăriei mele**
- învăţarea unor colinde specifice zonei din Banatul Montan;
- realizarea unui concert de colinde cu ocazia sărbătorii Crăciunului ;
- confecţionarea unor podoabe pentru bradul de Crăciun. (decembrie)
- efectuarea de excursii tematice (martie)

4. **Să ne amintim de...**

Realizarea unor materiale culese din vatra satuluiArmeniș/ împrejurimile orașului Caransebeș, in care elevii aduc culegeri de date istorice locale(mai)

Materialele vor fi adunate, selectate, publicate intr-o revistă.

5 .Micul scriitor !
- fiecare elev va realiza un scurt rezumat al unei convorbiri, povestioare cu unul din batranii invatati ai satului, rezumand intr-o lucrare, compunere, concluzii,impresii, pareri
- trimiterea lucrărilor realizate într-un plic prin poştă . (februarie ,martie 2021)

5. **Hai să ne împrietenim !**
- Intalnire la Caransebeș (noiembrie)
- Excursie prin împrejurimile comunei Armeniș (mai)
- Întâlnire în Parcul Teiuș Caransebeș (iunie)

REZULTATE AŞTEPTATE
- Stimularea creativităţii şi a activităţii în grup;

- Realizarea unei atmosfere de prietenie şi colaborare pentru copii: jocuri, muzică, activităţi recreative;
- Redactarea unei reviste școlare cu titlul ”Amprenta pe sufletul copilăriei”
- Oportunitatea derulării parteneriatului şi în anul şcolar 2021-2022 .

BENEFICIARII PROIECTULUI

- Elevii din şcolile participante

FINALIZARE

- Premierea şi acordarea de diplome în cadrul concursurilor organizate sau pentru lucrările, desenele, proiectele, compunerile rezultate din activităţile desfăşurate;
- Poze din timpul activităţilor şi diplome de participare;
- Întocmirea unui portofoliu electronic cu acţiunile comune desfăşurate în cadrul parteneriatului .

ACTIVITĂȚILE OUTDOOR- EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

Dascălu Nicoleta
Şc. Gimn."Mihail Sadoveanu" Fălticeni

În învăţământul actual o lecţie eficientă trebuie să formeze şi perfecţioneze competenţe transferabile, să urmărească ruperea hotarelor disciplinelor şi abordarea unor teme comune mai multor discipline (interdisciplinaritate), să crească gradul de participare şi implicare a elevilor la propria instruire şi să plaseze profesorul ca partener în învăţare şi organizare.

Noul tip de educaţie se bazează pe patru competenţe fundamentale: a învăţa să cunoşti(să ştii); a învăţa să faci; a învăţa să trăieşti împreună cu ceilalţi; a învăţa să fii; Toate aceste concepte se regăsesc în activităţile de tip outdoor. Educaţia outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaţionali din sistemul de învăţământ formal. Există numeroase accepţiuni pentru termenul de educaţie outdoor, însă pentru a da o definiţie simplă putem spune că această forma de educaţie se bazează pe învăţarea în aer liber, învăţarea experenţială. *(,,Înveţi cu creierul, mâinile şi inima!").*

Scăpând de rutina sălii de clasă, activitatea de învăţare capătă un caracter atractiv şi mai aplicat. Un studiu arată că ne amintim 20% din ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem şi 90% din ceea ce facem. Învăţarea outdoor nu înseamnă doar un loc al învăţării, ea presupune o schimbare de optică,o nouă filozofie de acţiune, o alta instrumentalizare şi perspectivă asupra învăţării şi o permisivitate ridicată pentru achiziţia experenţială. Un vechi proverb chinezesc accentuează eficienţa acestui tip de educaţie:

„*Ce aud-uit. Ce văd-îmi amintesc. Ce fac-înţeleg."*

Există un model de outdoor care presupune integrarea activităţilor in curricula şcolii şi desfăşurarea lor în mod constant şi natural fără să fie nevoie de resurse speciale. Aceste activităţi le putem include în scenariile noastre didactice în cadrul programului şcolar obişnuit.

Exemple de activităţi

DENUMIREA ACTIVITĂȚII: "DESPRE JOC ȘI JOACĂ"

CLASA a IVa

ACTIVITATE TRANSDISCIPLINARĂ:

1. JOC ȘI MIȘCARE : - Țară, țară, vrem ostași!
- Șotron
- Rațele și vânătorii
- Elasticul
- Coarda
2. LIMBA ROMÂNĂ: - Pinocchio în Țara Jucăriilor de Carlo Collodi
3. MATEMATICĂ : Corpuri geometrice
4. ISTORIA : Copilăria de ieri și de azi
5. AVAP : Castelul, Cartierul nostru

SCOPUL: Încurajarea mișcării/activităților în aer liber

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

Activitatea outdoor este precedată de lecții indoor la limba română și istorie unde au descoperit cum își petreceau copilaria bunicii și părinții lor, jucându- se în aer liber. La AVAP au confecționat din hârtie și carton corpurile geometrice despre care au învățat la ora de matematică.

În cadrul activității outdoor copiii au fost împărțiți in patru grupe :

Prima grupă a jucat ,,Șotron,,.

A doua grupă a jucat ,,Țară, țară vrem ostași!,,

A treia grupă a construit din corpuri geometrice ,,Castelul,,.

A patra grupă a construit tot din corpuri geometrice ,,Cartierul nostru,,.

După 10 minute grupele s-au rotit, astfel încât toți copiii să joace cele două jocuri și să construiască.

Copiii au fost entuziasmați și și- au propus să se joace și în timpul liber aceste jocuri, conștientizând beneficiile mișcării în aer liber. Pentru ora următoare de Joc și mișcare le-am propus să continuăm cu alte jocuri în aer liber: Coarda, Elasticul, Rațele și vânătorii.

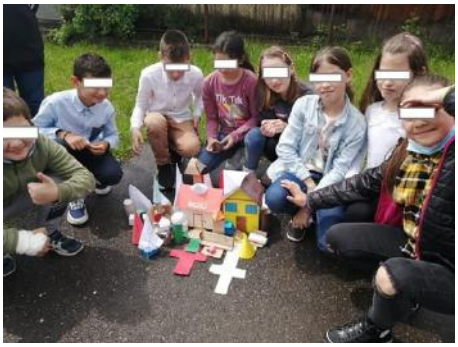

Bibliografie

- Ciolan Lucian ,(2008), ,,Învăţarea integrată,fundamente pentru un curriculum transdisciplinar",Ed.Polirom,Bucureşti;
- Jordet,A.N.,(2010), „What is outdoor learning" ,Manual for Foundaţion Course;
- Lifelong Learning Programme,(2013),,Manual de educaţie outdoor"
- Secelean Rodica (2013), Referat ,,Activităţi de tip outdoor"

CARACTERISTICILE GÂNDIRII LA COPIII CU DEFICIENȚĂ MINTALĂ

Profesor Psihopedagogie Specială Lupu Tania Grațiela
Centrul Școlar De Educație Incluzivă, Orașul Vălenii De Munte

Gândirea reprezintă un proces psihic fundamental pentru cunoaștere, prin ea realizându-se conștientizarea și prelucrarea superioară, atât a informației nemijlocite, dobândită pe cale senzorial-perceptivă și transformată în imagini mintale (primare, în momentul dobândirii), iar apoi în imagini secundare, adică în reprezentări, cât și a informației mijlocite, primită prin intermediul limbajului sau al altor modalități simbolice de vehiculare;

Gândirea se bazează pe o serie de operații intelectuale ce-i sunt proprii: analiza și sinteza, abstractizarea și generalizarea, clasificarea, compararea, concretizarea etc.; ea se dezvoltă stadial, parcurgând o suită de etape ale maturizării proceselor intelectuale, etape care, în binecunoscuta concepție a lui Jean Piaget sunt: etapa inteligenței elementare senzorimotorie, etapa preoperatorie, etapa operațiilor intelectuale concrete și etapa operațiilor intelectuale formale;

Gândirea accede, treptat, la raționamentul inductiv și la raționamentul deductiv, implică reversibilitatea, sub diferitele sale aspecte, realizând operațiile de transfer și căutând soluții pentru rezolvarea situațiilor problemă; aceste soluții se bazează pe două mari categorii de formule: algoritmice - propunând operații standardizate și rezolvări tip și euristice, propunând sisteme operaționale plastice și deschise, rezolvări originale;

Gândirea are ca rezultat formarea bagajului cognitiv, bazat pe noțiuni și concepte, rezultate din prelucrarea și valorificarea superioară a produsului cogniției primare, adică a reprezentărilor, în strânsă legatură cu informația mediată prin limbaj. După cum se știe, formarea noțiunilor și a conceptelor face parte din procesul complex al învățării cognitive.

Gândirea este principala pârghie psihică, prin care individul uman realizează, mai mult sau mai puțin eficient, adaptarea conștientă la condițiile de mediu. Adaptarea se face într-un proces continuu, ciclic, în care, conform concepției piagetiene, secvențele se desfasoară în doi timpi:
Asimilarea de noi informații, dar nu printr-o simplă adițiune la vechiul bagaj cognitiv, ci printr-o interacțiune complexă cu acesta; între vechile informații și achiziții cognitive (parțial depășite) si cele noi, mai complete și mai veridice, apar nepotriviri și contradicții, se produce un anumit dezechilibru, care face necesară:«acomodarea» vechiului bagaj cognitiv la elementele de progres ale noii informații, obținându-se astfel un nou echilibru cognitiv (desigur, relativ) ceea ce determină, implicit, o mai bună adaptare (temporară). Și procesul continuă astfel prin noi secvențe cognitive.

Gândirea se dezvoltă nu numai prin lărgirea și precizarea bagajului informațional, ci și prin perfecționarea suportului operațional, aceasta accentuând și mai mult dinamismul procesului cognitiv. Este cunoscut faptul că forța motorie a acestui proces o reprezintă activitatea, în sensul larg al acestei noțiuni, și că, în mod concret, cogniția, activitatea de învățare se desfășoară prin transformarea (interiorizarea) treptată a acțiunilor exterioare în acțiuni și operații mintale.

Prin caracteristicile și mecanismele sale, gândirea se profilează ca un proces psihic extrem de complex, care, în stare de normalitate, focalizează și valorifică optim întreaga activitate cognitivă a fiecarui individ, asigurandu-i acestuia un echilibru stabil și adaptarea eficientă la condițiile de mediu, la solicitările multiple ale acestuia. Dimpotrivă, în cazul persoanelor cu deficiență mintală, gândirea suferă o serie de afecțiuni și, interacționând cu celelalte funcții și procese psihice, focalizează insuficiențele întregii activități cognitive, determinând scăderea, uneori drastică (în cazurile accentuate de deficiență mintală) a eficienței intelectuale sub nivelul minim al adaptabilității.

Una din caracteristicile importante ale dinamicii dezvoltării psihice la deficienții mintal - inclusiv ale dinamicii dezvoltării inteligenței - o reprezintă «vâscozitatea genetică», fenomen pus în evidență de Barbel Inhelder. Bazându-se pe teoria piagetiană a dezvoltării stadiale a inteligenței,

autoarea citată a evidențiat faptul că, în timp ce adolescentul normal atinge cu ușurință stadiul operațiilor inelectuale formale, inclusiv întreaga paletă a gândirii reversibile, deficientul mintal stagnează, adesea, în dezvoltarea sa intelectuală, rămâne la nivelul unor trepte intermediare, fară a putea atinge nivelul gândiri formale.

LS. Vagotski a demonstrat în studiile sale comparative că, în raport cu dimensiunile largi ale proximei dezvoltări la copilul cu intelect normal, la copiii deficienți mintal «zona proximei dezvoltări» a inteligenței este limitată, restransă, cu atât mai limitată cu cât gravitatea deficitului intelectual este mai mare.

Ca expresie a acestui fapt, deficientul mintal face pași mărunți, lenți și nesiguri în evoluția sa intelectuală, de fapt, în evoluția întregii sale vieți psihice.

Datorită particularităților enumerate ale dezvoltării inteligenței, datorită dificultăților întâmpinate în gândire, elevii cu handicap mintal recurg adesea în activitatea lor școlară la soluții puerile în rezolvarea sarcinilor cognitive; ei nu simt nevoia de feed-back, pe care nu-l solicită - dupa cum, de regulă, nu solicită nici ajutorul adultului, iar dacă-l primesc și, eventual, îl folosesc în situația concretă dată, nu-l transferă și nu-l utilizează în alte situații similare.

O altă trăsătură a gândirii la deficienții mintal - poate cea mai frecvent observată în activitatea de învățare desfasurată cu acești deficienți - o reprezintă inerția proceselor gândirii. După A.R. Luria, cauza acestui fenomen trebuie căutată în dereglarea accentuată a mobilității proceselor nervoase fundamentale - excitația și inhibiția - pe care se bazează activitatea nervoasă superioară. La nivelul gândirii, inerția patologică este în strânsă legatură cu «simptomul central al sindromului oligofrenic», simptom care, dupa M.S.Pevzner, constă în dificultăți accentuate de abstractizare și generalizare, la rândul lor acestea găsindu-și explicația în diminuarea capacității corticale de analiză și sinteză.

Dupa S.I. Rubinstein, una dintre cele mai frecvente manifestări ale «simptomului central», adică ale dificultăților de abstractizare și generalizare, constă în concretismul excesiv al gândirii, în incapacitatea accentuată a școlarului cu handicap mintal de a se desprinde de concretul nemijlocit, de situația trăită în momentul dat, de a face generalizări și de a verbaliza propria experiență.

De asemenea, acești elevi se caracterizează printr-un scăzut spirit de observație, prin slaba manifestare a interesului cognitiv, deci, printr-o insuficientă curiozitate, ceea ce influențează negativ procesul antrenării lor în activitatea cognitivă, inclusiv în activitatea de învațare la clasă.

O altă caracteristică importantă o reprezintă inconsecvența gândirii, mai ales la acele forme etiologice ale deficienței mintale pentru care este proprie pierderea accelerată a capacității de concentrare și efort. Școlarii cu asemenea deficiență pot începe corect o activitate - de exemplu, rezolvarea unei probleme accesibile lor - dar, la prima greșeală întâmplătoare, în virtutea inerției, se pot abate de la rezolvarea corectă, alunecând pe o pistă falsă, datorită unei eventuale asemănări de procedee cu care au fost deprinși anterior.

Ca urmare a caracteristicilor menționate, gândirea deficienților mintal își pierde, frecvent, rolul de coordonare asupra activității desfășurate de aceștia. Primind o sarcină de rezolvat, ei nu o analizează, nu-și stabilesc în prealabil momentele principale de parcurs, ci trec direct (impulsiv) la rezolvare, orientandu-se după elemente întamplătoare, după asemanări de formă cu alte situații etc. Prin urmare, școlarilor cu deficiență mintală le lipsește momentul de orientare în sarcina primită, adică de judecare, în prealabil, a condițiilor de rezolvare a sarcinii respective.

În activitățile școlare cotidiene, întâlnim și alte frecvente manifestări ale inerției patologice la copiii cu deficiență mintală, atât în gândirea lor, cât și la nivelul altor procese și funcții psihice. Așa sunt lentoarea operațiilor mintale, dar și practice, pe care elevii le efectuează cu inabilitate, numeroasele stereotipii prezente în comportament și în vorbire, repetarea fară discernământ a unor șabloane însușite mecanic, sărăcia exemplificărilor originale, dificultățile accentuate de aplicare în practică și de transfer a achizițiilor realizate anterior, lipsa de inițiativă manifestată în activitatea de învățare etc.

O manifestare a inerției la școlarii cu handicap mintal constă în dificultățile majore pe care ei le întâmpină, mai ales în secvența acomodativă a procesului cognitiv. Ca urmare a acestui fapt, se întâmplă ca, în «depozitul mnezic» al școlarilor respectivi, să coexiste fragmente de informații învechite și contradictorii cu elemente cognitive noi, având un grad mai mare de autenticitate. Dupa C. Păunescu si I. Mușu, un asemenea tip de achiziții cognitive constituie, de fapt, «un fals progres», deoarece informațiile sunt înregistrate mecanic, iar reproducerea lor ulterioară se face prin simpla «recitare» și nu printr-o autentică operare.

Falsul progres la elevii cu deficiență mintală se concretizează în restrângerea accentuată a ariei de aplicabilitate a unor cunoștințe, pe care ei le-au «asimilat» la anumite lecții, dar întâmpină dificultăți majore sau nu sunt deloc capabili sa le folosească independent la alte discipline sau pentru a rezolva, cu ajutorul lor, situații problematice cu care ei nu sunt familiarizați. Incapacitatea sau dificultățile accentuate în realizarea transferului constituie un indiciu important al rigidității gândirii la copiii cu deficiență mintală.

Trebuie să reamintim, de asemenea, că rigiditatea, inerția patologică la nivelul gândirii se manifestă, mai ales, în timpul unor activități de învățare, bazate pe folosirea excesivă a mijloacelor verbale, insuficient asociate cu mijloace intuitive și practice.

Școlarii cu deficiență mintală, îndeosebi, cei din clasele mici, manifestă adesea stereotipii și perseverări - expresie a inerției patologice a gândirii și comportamentului lor - nu numai la lecții, ci și în timpul liber, în momente de relaxare etc. De exemplu, jocurile spontane din recreații ale acestor elevi sunt sărace în formă și conținut sau, pur și simplu, sunt ocolite, locul lor fiind luat de activități care nu solicită gândirea: deplasări, fără un anumit scop dintr-un loc în altul, manipulări întâmplătoare de obiecte (aflate prin preajmă), imitarea unor activități (jocuri) ale altor copii, de regulă mai mici etc.

Particularitățile gândirii la deficienții mintal - practic nu se întâlnesc niciodată toate împreună și nici în constelații identice la mai mulți indivizi cu deficiență mintală. Prezența, modul de îmbinare și ponderea lor depinde atât de etiologia deficienței în cazul concret dat, cât și de condițiile ulterioare de mediu și educație în care se desfășoară dezvoltarea.

O condiție esențială pentru reușita influențării terapeutice a unor astfel de copii și pentru aducerea lor cât mai aproape de parametrii normali ai dezvoltării, inclusiv ai dezvoltării gândirii, o reprezintă abordarea cât mai de timpuriu posibil și includerea în programe personalizate de terapie complexă. Există, însă, și părerea că, de fapt, fără a elimina ideea abordării timpurii, în caz de nevoie, niciodată nu este prea târziu pentru a încerca o modificare în bine, o ameliorare a stării de handicap mintal. Feuerstein și colaboratorii săi subliniază caracterul structural modificabil al psihicului uman pe tot parcursul evoluției sale, independent de vârsta subiectului în această accepțiune, termenul de modificabilitate cognitivă este foarte puternic ancorat în practica educativă, recuperatorie și stimulativă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mușu Ionel, Păunescu Constantin, *Recuperarea modico-pedagogică a copilului handicapat mintal, Editura Medicală , 1990*
2. Gherguț Alois, Neamțu Cristina, *Psihopedagogia Specială, Ghid practic pentru învățământul deschis la distanță , Editura Polirom, 2000;*
3. Google

ACTIVIZAREA ELEVILOR ÎN ÎNVĂȚARE PRIN UTILIZAREA MANUALELOR DIGITALE

Prof. înv. primar Smeria Elena
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu" Roman

Interesul acordat de către elevi activităților la clasă este esențial pentru învățare și dezvoltare personală-cu cât un elev este mai implicat la oră, cu atât acordă mai multă atenție subiectului și absoarbe mai bine cele predate. Implicarea și motivarea elevilor de a participa la ore rămâne una dintre cele mai mari provocări ale profesorilor de azi.

„Punctăm în cele ce urmează câteva idei principale din materialul "Participarea copilului – Ghid pentru cadre didactice" publicat de UNICEF.

Aşadar, ce presupune această implicare?

Să menții un elev implicat presupune mai mult decât a-l păstra atent pe parcursul orelor.

Implicarea autentică se manifestă la trei niveluri:

Implicarea comportamentală – când elevul dă dovadă de o purtare bună la ore și în pauze;

Implicarea emoțională – când elevul apreciază activitățile la care ia parte și îi face plăcere să participe;

Implicarea cognitivă – când elevul depune efort activ pentru a înțelege mai bine un anumit subiect." *(Participarea copilului- Ghid pentru cadre didactice)*

Motivația de a se implica în activitatea la clasă reprezintă o provocare pentru orice elev, chiar și pentru cei mai competenți.

Având în vedere că elevii nu posedă abilități în domeniul utilizării manualelor digitale, am elaborate un mic tutorial, pe care l-am postat pe grupul clasei și apoi pe platforma de învățare. Rezultatul a fost spectaculos, deoarece elevii adoră să butoneze ei înșiși, să descopere și să audieze/ vizioneze/ rezolve în ritm propriu.

CUM SE UTILIZEAZĂ MANUALUL DIGITAL?

Manualele digitale sunt foarte atractive și ușor de descoperit. Ele conțin **ACTIVITĂȚI MULTIMEDIA INTERACTIVE** sau/și **INTERACTIVITĂȚI**. Adică la apăsarea unui buton, se deschide o activitate, cum ar fi: fișier audio, fișier video sau audio animat, un hyperlink, un exercițiu cu răspunsuri la alegere și FEEDBACK (validarea/ confirmarea valorii răspunsului).

Să observăm prima noastră lecție în manualul digital de Limba și literatura română. Răsfoim manualul digital până la paginile 10-11. Vedem că sunt unele deosebiri față de manualul tipărit. Apar niște simboluri sau iconițe, care ne semnalează activitățile multimedia. Nu toate „iconițele" sunt active. Există anumite câmpuri cu butoane care deschid interactivitățile, așa cum este butonul „pornire/ oprire". Uitați-vă pe aceste pagini și identificați simboluri noi, față de manualul tipărit.

Iată ce înseamnă fiecare simbol.

aici există un fișier video sau fișier audio animat aici este un fișier audio

sau 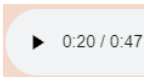 butonul „pornire/ oprire” sau în engleză „play/stpop”

aici este un exercițiu interactiv cu răspunsuri la alegere sau răspunsuri de redactat

1. Observă simbolul **„audio animat”,** care ne sugerează existent unui fișier audio animat. Apasă **butonul de redare „pornire/oprire”** și audiază un fragment din text, însoțit de o animație.

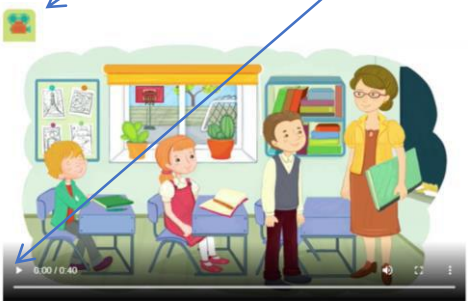

2. Observă **butonul „audio**”, care îți indică faptul că există un fișier audio. Apasă oriunde pe text, pentru audierea integrală a textului. Observă schimbarea **culorii** textului din negru **în portocaliu**.

ÎȚI AMINTEȘTI?
Când citim, trebuie să pronunțăm cuvintele clar și corect.
Intonăm enunțurile potrivit semnelor de punctuație folosite.
Prima zi de școală
de Mihaela Deleanu
S-a sfârșit vara și odată cu ea și vacanța. Este prima zi de școală.
Dacă te uiți atent spre ușa clasei, poți vedea cum răsare frumos ba un cap de fetiță, ba unul de băiețel. Câteodată se

3. De la **butonul „play”/ „stop”** oprește și repornește audierea**.** De la acest **buton, poți mări fereastra; v**izualizează în ecran complet. **Volumul** îl poți regla de **aici.** .

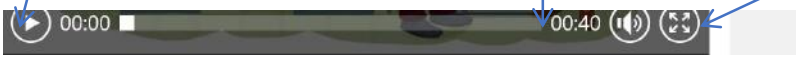

4. Dacă pui mouse-ul pe cuvântul nou, apare dedesubt explicația într-o mică **fereastră dreptunghiulară**. Acesta se numește hyperlink. Uită-te atent, aceeași explicație o găsești și la secțiunea „CE ÎNSEAMNĂ”, în manualul tău.

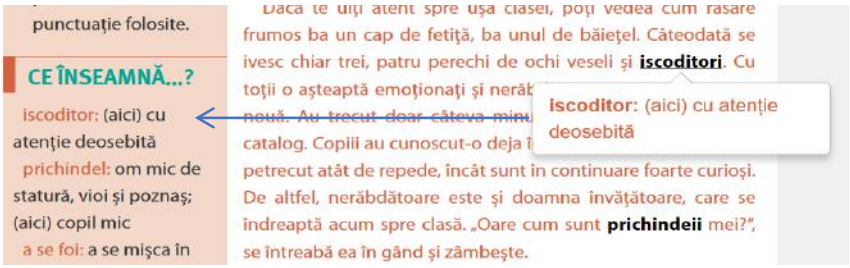
punctuație folosite.
CE ÎNSEAMNĂ...?
iscoditor: (aici) cu atenție deosebită
prichindel: om mic de statură, vioi și poznaș; (aici) copil mic
a se foi: a se mișca în
Dacă te uiți atent spre ușa clasei, poți vedea cum răsare frumos ba un cap de fetiță, ba unul de băiețel. Câteodată se ivesc chiar trei, patru perechi de ochi veseli și iscoditori. Cu toții o așteaptă emoționați și nerăb
iscoditor: (aici) cu atenție deosebită
catalog. Copiii au cunoscut-o deja î
petrecut atât de repede, încât sunt în continuare foarte curioși. De altfel, nerăbdătoare este și doamna învățătoare, care se îndreaptă acum spre clasă. „Oare cum sunt prichindeii mei?", se întreabă ea în gând și zâmbește.

4. Unele cuvinte explicate în manual sunt însoțite de o animație. Pornește animația de la butonul **„play”,** de sub imagine. Urmărește animația.

5. La secțiunea „VREI SĂ ȘTII MAI MULT?” este o recomandare pentru lectura suplimentară, pe care o poți audia aici în manualul digital, doar apăsând butonul **„pornire/ oprire”.**
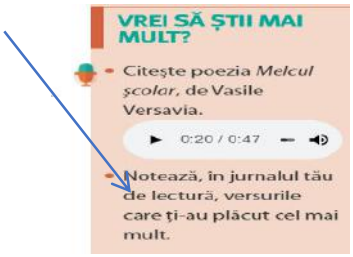
VREI SĂ ȘTII MAI MULT?
Citește poezia Melcul școlar, de Vasile Versavia.
0:20 / 0:47
Notează, în jurnalul tău de lectură, versurile care ți-au plăcut cel mai mult.

Vei întâlni aceste interactivități și la textele următoare. SUCCES!

BIBLIOGRAFIE: 1. Participarea copilului- Ghid pentru cadre didactice. Autori: Ștefan Cojocaru, Ovidiu Bunea, Alexandra Galbin, Iulia Zăgan.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI PARENTALE ÎN PROCESUL DE STIMULARE A PARTICIPĂRII ȘCOLARE

Prof. înv. primar: Joițoiu Mariana
Prof. înv. primar: Ștefănică Carmen-Aurora
Școala Gimnazială "Mărțișor"
București, Sector 4

Educația parentală și cursurile de parenting sunt utile pentru părinți indiferent de vârsta copilului lor și/sau de statutul socio-economic al familiei, dar ea devine îndeosebi utilă atunci când părintele nu a avut acces la educația formală, când nivelul de trai este scăzut, iar părintele consideră că școala nici nu este atât de importantă.

Fie că este adresată copiilor sau adulților, accesul la educație este un simbol al nivelului bunăstării unei comunități. Atunci când vorbim de acces la educație ne referim în primul rând la existența unei instituții educaționale în comunitatea respectivă, la proximitatea acesteia și accesibilitatea la serviciile oferite de aceasta din punct de vedere fizic (drumuri accesibile, mijoace de transport, distanțe reduse).

Făcând referire la beneficiar (copil sau adult), accesul la educație devine facil atunci când nevoile de bază îi sunt îndeplinite în primul rând: dacă a mâncat în ziua respectivă, dacă a avut cu ce să se încalțe pentru a ajunge la școală, dacă nu îi este frig și este odihnit, atunci copilul își va permite "luxul" de a se bucura de educație.

Rezolvarea acestei situații devine vizibilă atunci când descoperim corelația directă dintre nivelul de educație și nivelul de trai: persoanele cu o participare mai îndelungată la procesul de învățământ au și un nivel mai înalt al bunăstării – pe scurt, trăiesc mai bine. Întrebarea imediat următoare este cum anume ar trebui să se intervină pentru a crește nivelul educațional al celor cu un nivel de trai scăzut astfel încât, pe termen lung, să se faciliteze de fapt accesul la o viață mai bună pentru copiii ce provin din aceste familii. Schema de intervenție în acest caz nu este de tip clasic, ci o include pe aceasta: astfel pe lângă furnizarea unor mijloace minime de trai pentru aceste familii pe o perioadă scurtă de timp, li se oferă acestora și câteva mijloace de a "crește". Astfel, un părinte care primește un minim de informație va deveni mai implicat în educația copilului său pentru că el însuși va conștientiza că educația este un bun pe care îl primești și pe care nu poți să îl pierzi niciodată. Prin participarea la cursuri de educație parentală, părintele ajunge să înțeleagă rolul educației în transformarea copilului său în adult și pentru că el, adultule se poate raporta la experiențe în care ar fi avut nevoie de cunoștințe mai ample dintr-un anumit domeniu, în care viața lui ar fi fost mai bună dacă ar fi beneficiat de o educație mai amplă.

Educația parentală este benefică pentru că îl determină pe adult să accepte faptul că, indiferent de vârsta pe care o are acum copilul său, acesta va deveni la un moment dat adult și va trebui să se descurce singur pe baza cunoștințelor pe care și le-a însușit sau a abilităților pe care le-a dobândit – prin aceasta ne referim inclusiv la abilitățile sociale.

În contextul actual "cei șapte ani de acasă" nu descriu deci doar un context spațio-temporal, ci fac evident referire la o perioadă în care copilul învață reguli noi, se adaptează la contexte diverse, dobândește abilități de comunicare și relaționare alături de persoanele care îl îndrumă pe acest traseu – fie că acestea fac parte din familie sau reprezintă o instituție educațională. Prin participarea școlară a copiilor de vârstă preșcolară se pun bazele educaționale ce le vor permite acestora o participare îndelungată la procesul educațional. Neparticiparea copiilor la educația preșcolară îi va priva de integrarea facilă la nivelul învățământului primar, va face adaptarea școlară dificilă și va facilita abandonul școlar timpuriu cu ample consecințe pe termen lung: analfabetism, nivel de trai scăzut, șomaj, creșterea numărului de asistați social, etc. În fapt, acea persoană va fi mereu o victimă pentru că nu va deține uneltele necesare pentru a-și furniza un nivel de trai mai bun.

Concret, prin implicarea părinților în cursuri de educație parentală, aceștia vor fi stimulați să fie mai atenți la copii lor și la nevoile acestora. Vor deveni mai prompți în a furniza răspunsuri

adecvate la nevoile și cerințele acestora, vor cunoaște diferențele datorate vârstei sau temperamentelor diferite și vor reacționa în cunoștință de cauză. Vor învăța să acționeze pentru binele pe termen lung al copilului și vor ști să negocieze cele mai bune reguli pentru și împreună cu copiii lor.

Prin intermediul cursurilor de educație parentală, părinții vor afla că timpul petrecut alături de copiii lor e la fel de important ca munca pe care o depun pentru a le furniza un trai decent și că inclusiv pentru copii lor recompensele imateriale sunt la fel de bune ca cele materiale. Că este important în procesul de creștere al unui copil să învețe de la o vârstă mică să respecte un program orar și că furnizarea unei rutine îl va face mai disciplinat și va ușura sarcinile părintelui, facandu.l astfel, ceea ce noi numim "un parinte bun".

A fi un bun părinte presupune să ai:

Cunoștinte:

* despre dezvoltarea copilului și aspectele semnificative pentru fiecare vârstă;
* unde să cauți sprijin;
* despre drepturile părinților și ale copiilor;
* despre condiții bune de trai și o alimentație corectă;
* principii educative.

Calități de părinte :

• să asigure o autoritate optimă fără a fi supraprotectivi, excesivi de autoritari sau permisivi;
• să ofere dragoste și acceptare și să fie sensibil la nevoile copiilor;
• să manifeste încredere în munca și abilitățile copiilor lor;
• să formuleze așteptări realiste;
• să găsească timp pentru a-și împărtăși experiența copiilor (să mănânce împreună, să se joace, să-și petreacă timpul liber) ;
• să promoveze un mediu sigur, stabil, cu reguli clare, pe care le și pretind a fi respectate;
• să încurajeze exprimarea liberă, să îndrume acțiunile copiilor;
• să comunice liber cu copiii, cu sinceritate, să asculte și să reflecteze la ceea ce spun acestia;
• să ia decizii și să aibă responsabilități;
• să poată stăpâni stresul și să rezolve conflictele;
• să nu permită pedepsele dure.

Implicarea părinților în cursuri de educație parentală ajută la consolidarea familiei, la o mai bună legătură între părinte și copil, inclusiv din punct de vedere emoțional, alături de o mai bună înțelegere a nevoilor fiecăruia și de îndeplinire a acestora. Faptul că părintele știe cum să răspundă nevoilor copilului său îl va asigura pe cel din urmă că părintele este disponibil și îl va determina pe copil să fie mai receptiv la cerințele părintelui pentru că între cei doi se va crea o legătură bazată pe colaborare, mai mult decât pe oponență.

Astfel, părintele va transmite cu ușurință regulile noi de învățare, de implicare în sarcinile școlare și/sau casnice – evident nu cele mai atractive pentru copil – dar la care copilul va răspunde pozitiv deoarece la baza acceptării regulilor noi stă o relație bazată pe respect, negociere și colaborare spre scopul comun de a evolua împreună.

JOCURI DIDACTICE MATEMATICE PENTRU CLASA A II-A

Profesor: Bogdan Simona
Liceul Tehnologic ,,Domokos Kazmer", Sovata

Jocul 1

Sarcina didactică: Deosebirea numerelor naturale scrise cu o cifră, cu două cifre, trei cifre.

Material didactic: cartonaşe cu numere naturale cuprinse în concentru 0-1000;

Regulile jocului: Fiecare elev primeşte câte un cartonaş cu un număr natural de la 0 la 1000. Învăţătoarea le cere elevilor să se aranjeze în grupe după numărul cifrelor din care este alcătuit numărul primit de ei.

Jocul este mai dificil dacă învăţătoarea nu le spune criteriul grupării, doar le cere elevilor să se aranjeze în grupă cu cei care cred ei că se potrivesc. În fiecare grupă voi găsi un copil care poate justifica de ce stau ei în aceeaşi grupă.

Jocul 2

Sarcina didactică: Ordonarea crescătoare sau descrescătoare a numerelor naturale de la 100 la 1000.

Material didactic: săculeţ cu cartonaşe pe care sunt scrise numere naturale de la 0 la 1000;

Regulile jocului: Într-un săculeţ învăţătoarea va pune cartonaşe cu numere alcătuite din trei cifre. Alege şase sau opt elevi să scoată fiecare câte un cartonaş cu un număr pe care trebuie să-l citească. Le cere apoi elevilor să se aranjeze astfel încât numerele din mâinile lor să fie în ordine crescătoare. Grupa următoare de şase-opt copii după ce şi-au citit numărul din mână se vo aranja în ordine descrescătoare.

Jocul 3: „Papagalul isteţ"

Sarcina didactică: Reproducerea unui şir de numere formate din trei cifre.

Regulile jocului: Este un joc de concentrare în care un elev este conducătorul jocului, restul copiilor sunt papagalii. Conducătorul jocului înşiră numere naturale formate din trei cifre cu mici pauze între ele, apoi papagalii (elevii) trebuie să repete toate numerele exact în ordinea spusă de conducător. Cel care greşeşte iese din joc.

Jocul 4: „Îmi caut locul"

Sarcina didactică: Completarea unui şir de numere naturale de la 0 la 1000 din care unele lipsesc şi cunoaşterea poziţiei unui număr într-un şir dat.

Material didactic: cartonaşe cu numere naturale formate din trei cifre;

Regulile jocului: Fiecare elev primeşte un număr rătăcit pe care îl ajută să ajungă acasă. Pe tablă sunt scrise şiruri de numere naturale de la 100 la 1000 din care lipsesc unele din ele. Elevul aşează numărul lui la locul potrivit.

Jocul 5

Sarcina didactică: Ordonarea numerelor naturale de la 0 la 1000 în ordine crescătoare sau descrescătoare.

Material didactic: cartonaşe pe care sunt scrise numere naturale de la 0 1000;

Regulile jocului: Alcătuim grupe cu câte patru copii. Fiecare membru trage pe rând câte un cartonaş cu un număr şi îl pune cu faţa în jos pe bancă. Când fiecare elev are deja câte un cartonaş, la semnalul învăţătoarei toţi elevii întorc cartonaşele cu faţa în sus. Apoi fiecare grupă le aranjează în ordine crescătoare sau descrescătoare. Câştigă grupa care termină mai repede.

Jocul 6

Sarcina didactică: Formarea şi scrierea numerelor naturale formate din trei cifre.

Material didactic: cartonaşe cu cfrele de la 0 la 9 şi foaie de hârtie;

Regulile jocului: Alcătuim grupe cu câte patru membri, din care unul este secretarul grupei. Ceilalţi membrii ai grupului primesc câte o cifră, apoi trebuie să le aşeze una lângă cealaltă astfel încât să obţină un număr format din trei cifre. Secretarul îl scrie. Reîncepe aşezarea cifrelor

până ce secretarul notează pe hârtie cât mai multe numere. Câştigă echipa care a notat pe hârtie cele mai multe numere formate din sute, zeci, unităţi într-un timp dat.

Jocul 7: „Săculeţul cu surprize"

Sarcina didactică: Numărarea în ordine crescătoare şi descrescătoare. Compararea numerelor naturale în concentrul 0-1000.

Material didactic: săculeţ în care s-au pus bileţele ce cuprind diferite sarcini;

Regulile jocului: Într-un săculeţ, învăţătoarea pune bileţele pe care sunt scrise diferite sarcini, cum ar fi:

Numără crescător de la 256 la 265.	Numără crescător de la 798 la 809.
Numără descrescător de la 325 la 315.	Numără descrescător de la 888 la 877.
Spune vecinii numărului 600.	Spune vecinii numărului 429.
Numără crescător cu numere pare de la 320 la 332.	Numără crescător cu numere pare de la 654 la 670.
Numără descrescător cu numere pare de la 1000 la 988.	Numără descrescător cu numere pare de la 490 la 476.
Numără crescător cu numere impare de la 113 la 123.	Numără crescător cu numere impare de la 775 la 787.
Numără descrescător cu numere impare de la 999 la 989.	Numără descrescător cu numere impare de la 361 la 351.
Compară numerele: 256 şi 652; 874 şi123.	Compară numerele: 400şi 300; 879 şi 987.
Descompune numerele: 758 şi 123.	Descompune numerele: 645 şi 821.
Numără din 5 în 5 de la 500 la 565.	Numără din 5 în 5 de la 980 la 960.
Numără din 10 în 10 de la 230 la 310.	Numără din 10 în 10 de la 1000 la 920.
Numără din 20 în 20 de la 400 la 520.	Numără din 20 în 20 de la 880 la 780.
Numără din 2 în 2 de la 542 la 558.	Numără din 4 în 4 de la 280 la 300.

Alcătuim grupe de câte patru elevi. Fiecare membru al grupei alege câte un bileţel cu o sarcină pe el. Elevii fiecărei grupe citesc cerinţa de pe bileţel cu voce tare, vor răspunde la cerinţă, iar în cazul în care nu pot rezolva cerinţa pot fi ajutaţi de ceilalţi membrii ai grupului lor. Câştigă echipa care rezolvă corect cerinţele fără nici un ajutor şi vor primi diplome.

Jocul 8

Sarcina didactică: Numărarea în ordine crescătoare şi descrescătoare.

Regulile jocului: Alcătuim trei grupe. Se stabileşte ordinea participării la joc. Se atrage atenţia că elevul care va greşi va rămâne în picioare până la terminarea jocului. Învăţătoare precizează de la ce număr se porneşte numărarea şi ordinea numărării: crescător sau descrescător. La semnalul învăţătoarei începe jocul, primul elev din prima grupă începe numărarea. Când învăţătoarea bate din palme copilul se opreşte şi va continua numărarea primul copil din a doua grupă, apoi primul copil din a treia grupă. Jocul continuă cu al doilea copil din prima grupă, apoi al doilea copil din a doua grupă, al doilea elev din a treia grupă şi aşa mai departe până numără toţi copiii.Cei care au greşit rămân în picioare până la sfârşitul jocului şi sunt număraţi. Câştigă grupa care are cei mai puţini copii în picioare.

Jocul 9

Sarcina didactică: Cunoaşterea şi scrierea succesorului şi predecesorului unui număr natural cuprins între 100 şi 1000.

Material didactic: cartonaşe cu numere naturale cuprinse între 100 şi 1000;

Regulule jocului: Câţiva copii primesc cartonaşe cu numere naturale formate numai din sute şi ies în faţa clasei. Ceilalţi elevi primesc cartonaşe pe care sunt scrişi succesorii şi predecesorii numerelor formate din sute, care au fost deja împărţite. La semnalul învăţătoarei se completează vecinii numerelor din faţa clasei, cu elevii care au acele cartonaşe aşezându-se ăn stânga şi dreapta copilului cu cartonaşul cu numărul format numai din sute.Copiii care nu se descurcă sunt ajutaţi de colegi.

Jocul 10

Sarcina didactică: Citirea şi scrierea numerelor naturale în concentrul 0-1000 folosind simboluri.

Material didactic: cretă colorată, creioane colorate, foi de hârtie;

Regulile jocului: Se stabilesc simbolurile pentru: =100, = 10, =1;

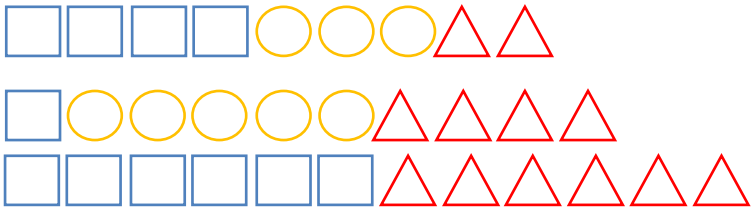

După ce s-au desenat pe tablă simbolurile de mai sus; învăţătoarea cere elevilor să citească numerele formate din aceste simboluri.

Varianta 1:

Jocul se complică dacă pe o foaie de hârtie vor desena copiii simboluri şi colegii lor de bancă vor citi numerele formate.

Varianta 2:

Jocul devine şi mai complicat dacă pe o foaie de hârtie, învăţătoarea cere elevilor să deseneze simboluri pentru numerele spuse de ea.

EFECTELE CYBERBULLYINGU-LUI
EXTRASE DIN POVEŞTI TRADIŢIONALE

prof.înv. primar Dediu Camelia,
Şcoala Gimnazială Nr. 28, Galaţi

Lumea virtuală este asemenea celei reale, prezentând o serie de riscuri. Cum îi determinăm pe copiii de clasa I să conştientizeze pericolele atunci când utilizează internetul ? Ce metode trebuie să folosească un învăţător la clasă pentru a prezenta efectele cyberbullyingu-lui?

În acest sens, la clasa I, am introdus în cadrul a două ore de Comunicare în limba română o activitate cu denumirea ***« Siguranţa online prin poveştile tradiţionale »***, activitate integrată cu Dezvoltarea personală. Prin tematica abordată, am intrat în lumea poveştilor tradiţionale, introducând personajele principale în lumea internetului, totodată, supunâdu-le unor provocări moderne. Personajele noastre folosesc tenologiile informaţiei şi comunicaţiilor, cum ar fi mail-ul, telefoanele mobile, site-urile web, blogurile.

Scopul acestei activități a fost acela de a conștientiza riscurile în mediul online care se referă la amenințare şi hărţuire, furt de date personale, expunere la materiale ilegale sau cu conţinut dăunător, ademenirea minorilor către diverse comportamente riscante şi de a introduce participanții în starea de reflecție cu privire la ceea ce înseamnă toate aceste pericole.

Obiective de învățare- valori, abilități,cunoștinte (V.A.C). Prin activitatea propusă, am urmărit ca la sfârşitul activităţii, copiii:

C – să definească siguranţa online

C – să reflecteze critic cu privire la situaţiile expuse

A – să identifice aspectele pozitive/negative în ceea ce privește comportamentul personajelor

A - să elaboreze răspunsuri proprii

V – să manifeste încredere doar în membrii familiei

V – să manifeste perseverență în refuzul dat în situaţii incerte.

Scenariul activităţii:

Cu rol de facilitator, am introdus într-o cutie bilețele pe care am notat diferite contexte de învățare. Am invitat copiii să extragă un bilețel, să-și ia un minut de reflecție și să ofere apoi un răspuns la întrebarea „Ce-am învățat de la...” (TV, colegii de şcoală, internet, părinţi e.t.c.) despre internet/siguranţa online. Lista poate fi extinsă astfel încât fiecare participant să poată primi un bilețel. După ce toți copiii au contribuit cu răspunsurile lor, pe baza acestora, am îndemnat participanții să definească siguranţa online.

Facilitarea activității s-a desfăşurat folosind ca resursă un material PPT cu expunerea unor secvenţe din poveştile cunoscute de către copii : „Cei trei purceluşi ”, „Albă- ca- Zăpada”, „Jack şi vrejul de fasole”, „Bucle –de- Aur”, „Cele trei capre”, „Cenuşăreasa ”.

Cu ajutorul unor întrebări ajutătoare am repovestit conţinutul poveştilor propuse, am identificat personajele, am definit pericolele la care au fost expuse personajele, apoi am reconfigurat situaţiile iniţiale, introducând elemente din domeniul tenologiei informaţiei şi comunicaţiilor.

Exemple:

Într-un joc de pe internet, Scufiţa Roşie vorbeşte cu un personaj denumit Lupuşor. Acesta spune că este un băiat de aceeaşi vârstă ca ea. El a invitat-o la joacă în pădurea din apropierea casei ei.Cum ar trebui să procedeze în această situaţie Scufiţa Roşie?

Caprele din povestea « Cele trei capre » scriu pe internet lucruri urâte despre trol şi-i trimit acestuia mesaje răutăcioase.Procedează corect caprele? Cum ar trebui să reacţioneze trolul ?

Albă- ca- Zăpada joacă online un joc împotriva unui jucător denumit ReginaRea 23, care-i spune că o place şi că ar vrea să o întâlnească pentru a-i aduce dulciuri. ReginaRea 23 îi cere prinţesei numele adevărat şi adresa de acasă. Ce ar trebui să facă Albă- ca- Zăpada ?

Jack din povestea « Povestea vrejului de fasole » şi-a scăpat telefonul când a fugit din casa căpcăunului.Soţia căpcăunului l-a găsit şi a văzut că a rămas deschis pe un site cu imagini care o speriau.Ce ar trebui să facă soţia căpcăunului ?

Cei trei purceluşi joacă online jocul lor preferat.Dintr-o dată,ei primesc mesaj de la un alt jucător, numit MareŞiRău10, în care sunt scrise lucruri urâte despre casa pe care ei o construiesc.Cum ar trebui să procedeze cei trei purceluşi ? Ce sfaturi le-aţi putea oferi ?

Zâna cea Bună şi-a uitat telefonul magic.Cenuşăreasa îl găseşte şi vede că în telefon este deschis un site numit « Petrecerea perfectă », care vinde coroniţe, pantofi şi rochii.ei i-ar plăcea să-şi cumpere o rochie frumoasă. Ce ar trebui să facă ?

Întrebări de procesare/debrifing:

- La ce ne ajută să cunoaștem riscurile la care suntem expuşi în mediul online?
- Care au fost cele mai surprinzătoare diferențe sau asemănări între ceea ce au trăit personajele şi lumea reală ?
- Ce putem face pentru a combate factorii care contribuie la expunerea în mediul online?
- Cum ne putem apăra împotriva unor asemenea “atacuri” în mediul online?
- Este bine să lăsăm pe alții să decidă pentru noi?

Rezultate obţinute:

Prin situaţiile expuse, copiii au răspuns întrebărilor, au emis judecăţi de valoare, au folosit corect pălmuţele pe care le-am folosit în jocul „Aşa Da/ Aşa NU”, au colorat corect situaţiile de pe fişa dată, situaţii în care au fost expuse imagini relevante despre siguranţa online, având ca sursă de lucru www.twinkl.ro.

Copiii au conştientizat pericolele la care sunt expuşi atunci când oferă informaţii unor persoane necunoscute sau ce înseamnă să ai încredere în persoane necunoscute în mediul online. Lecţia s-a dovedit a fi o acţiune cu caracter preventiv, având ca punct de plecare identificarea obiceiurilor de utilizare a serviciilor de internet de către elevi.

Bibliografie:

- site web www.twinkl.ro

L'ÉLÈVE-LE MIROIR DE L'ENSEIGNEMENT

Prof. Ciumău Maria
Colegiul Naţional « Mihai Eminescu », Baia Mare

S'il y a enseignement, c'est qu'une personne désire apprendre. L'acte d'enseigner répond à une demande, répond au besoin d'apprendre, de recevoir une formation quelconque. Comme l'acte d'enseigner et celui d'apprentissage s'inscrivent généralement dans un cadre scolaire, ils sont habituellement régis par des règles plus ou moins strictes dans lesquelles professeurs et élèves doivent évoluer. Enseigner est un acte très complexe, exigeant, qui demande de la personne qui le pose la mise en œuvre de connaissances, d'habiletés, de capacités, de qualités et de compétences diverses: connaissances spécialisées dans le domaine de la formation; connaissances intégrées des finalités des programmes, des caractéristiques des élèves qui y sont inscrits et des compétences visées par les cours à dispenser; connaissances minimales, s'il y a lieu, des futurs milieux professionnels des élèves, qualités indéniables en communication et en animation de groupes de tâches; conception et création de stratégies pédagogiques et d'outils favorisant l'acquisition de connaissances théoriques et pratiques; habiletés de relation interpersonnelles; capacités de solutionner efficacement des problèmes, de prendre rapidement des décisions, de travailler en équipe; capacités de donner du feedback et d'évaluer les apprentissages des élèves; etc.

Ce derniers temps smartphones, tablettes, Internet, ordinateurs, net books, les technologies de l'information et de la communication donc, ont envahi notre quotidien. Nous vivons à présent dans un monde et dans une ère numérique, puisque les innovations informatiques successives ont un impact direct sur tous les domaines de notre vie: les rapports sociaux, la santé, les loisirs, la communication, les sciences, l'éducation. Mais aussi, parce que l'informatique est devenue une référence en termes de création de richesses et d'emplois dans le monde. Dans l'éducation, le progrès technologique remet en question les approches didactiques traditionnelles pour miser sur la force de l'interaction, l'autonomie et l'implication des élèves dans l'apprentissage. Dans l'ère numérique, l'enseignant n'est plus le maître du savoir mais un accompagnateur et un facilitateur de l'apprentissage. L'intensification numérique du monde modifie les codes, les comportements des jeunes générations, la notion même de culture et d'identité**.** Les rapports à l'information, à l'image, au texte évoluent, modifiant les modes de raisonnement et d'apprentissage. L'École ne peut pas occulter ces évolutions. Elle doit répondre à une attente forte des élèves qui veulent vivre avec leur temps, rassurer des parents qui souhaitent que leur enfant soit préparé à s'insérer sur le marché du travail alors qu'eux-mêmes sont parfois dépassés par ce sursaut technologique. Les professeurs, transmetteurs des connaissances, doivent se former aux nouvelles technologies et suivre leur évolution pour les utiliser au mieux dans la transmission /l'acquisition des connaissances. L'irruption de l'outil numérique, le flot d'informations qu'il véhicule, les échanges et partages qu'il facilite, contraint les enseignants à revoir leurs modèles d'apprentissage et leurs pratiques d'enseignement.

Les TICE facilitent les apprentissages individualisés, collaboratifs, créatifs. Elles permettent de faire évoluer le système d'évaluation-sanction vers un système d'évaluation-accompagnement. Par la diversité des supports qu'elles offrent et la possibilité de répétitions, les TICE se révèlent de formidables supports pour la mise en œuvre de pédagogies différenciées. En effet, l'enseignant n'étant plus la seule source de savoirs, les élèves avancent à leur rythme et l'enseignant peut se consacrer aux élèves qui en ont besoin, quand ils en ont besoin. Différencier sa pédagogie, c'est répondre à la diversité des élèves. Or la diversité de supports et d'activités d'apprentissage rendue possible par les TICE, y répond. L'École doit préparer les jeunes au monde qui les attend, leur donner les compétences nécessaires, parmi lesquelles la capacité à collaborer, à innover, à s'adapter et à maîtriser les outils et les usages des technologies numériques. La classe refermée sur elle-même n'a plus lieu d'être aujourd'hui. Elle doit évoluer vers un modèle interactif et en réseau : le savoir se situe désormais également hors les murs. Les TICE se révèlent des outils majeurs pour accompagner ce changement et permettre à l'éducation d'atteindre ses nombreux

objectifs: acquisition des connaissances et compétences du socle commun, développer les compétences futures réclamées par la société et surtout remotiver les jeunes, leur donner le goût d'apprendre: ils doivent sortir du système éducatif assoiffés de savoirs.

Depuis le début des années 90 et l'avènement d'Internet, les TICE connaissent un développement croissant dans le domaine de l'enseignement/apprentissage des langues. Utiliser les TICE en classe de français langue étrangère signifie enseigner de façon différente par rapport à la classe traditionnelle. Dans le cadre de la perspective actionnelle de l'apprentissage, l'usage des TICE est recommandé parce qu'avec les nouvelles technologies, on peut apprendre par l'action, par l'expérience. L'élève est l'acteur de son apprentissage, il devient plus autonome, il devient plus créatif, il peut apprendre à son rythme et les activités sont plus attrayantes et interactives. Les outils numériques donnent une grande souplesse aux cours, facilitent la collaboration. On peut affirmer que ce nouveau type d'enseignement/apprentissage a deux buts: améliorer le transfert de ce qui est appris dans d'autres contextes (scolaires et extra scolaire) et motiver les étudiants en les engageant individuellement et globalement dans les activités scolaires proposées. Le numérique ouvre au ludique avec des supports bien plus attractifs qu'avec le papier, ce qui nourrit la motivation des élèves. Le tableau numérique devient par exemple l'outil du groupe, à la différence du cahier ou du livre qui reste d'un usage très personnel. Le numérique offre aussi une ouverture plus aisée aux médias francophones. De la visite d'un site à la conception d'un cours « maison » en ligne, d'un simple partage de documents à la création d'un blog de la classe, les pratiques pédagogiques incluant les TICE sont indénombrables. Internet permet la constitution de réseaux sociaux, de communautés cybernétiques qui élargissent les groupes de contact, multiplient les occasions d'échanges, diversifient les formes de collaborations. Il est indéniable que le recours intensif aux TICE en didactique des langues provoque des rééquilibrages des différents vecteurs de l'apprentissage par rapport à la langue, par rapport au monde (réel/ virtuel; dans/ hors classe; culture), par rapport aux sujets (enseignant/ apprenant/ condisciples/ tiers/ natifs; cognitif/ social/ affectif) et oblige de nouvelles approches pédagogiques. Les TICE sont un complément précieux à condition de réfléchir en amont à comment les intégrer dans une séquence de cours ou en quoi ils peuvent servir le travail de préparation qui revient à chaque professeur.

Parmi les outils numériques que l'on peut utiliser en classe je cite : GOOGLE DOCS pour partager des documents en ligne avec les apprenants. La fonctionnalité de "feedback" – ou commentaires- permet de travailler ensemble sur un même document et de suivre son évolution; DROPBOX, un logiciel qui permet de stocker, mais aussi de synchroniser et de partager des fichiers, PREZI (sons , images, vidéo), qui offre une dynamique de l'exposé plus grande que le Power Point; TIMETOAST, un créateur de ligne chronologique, pour préparer un cours sur thème culturel ou historique, s'amuser avec ses étudiants avec les temps (passé, présent, futur) ou les deux en même temps; les tablettes qui peuvent faciliter l'accessibilité et la diffusion des documents authentiques en classe. Plus besoin de dépendre de l'ordinateur de la classe, l'enseignant va pouvoir projeter, via un vidéoprojecteur et un boitier sans fil, le contenu de sa tablette. Il pourra ainsi avoir instantanément accès à ses ressources (temps de démarrage très court) et pourra se déplacer dans la classe tout en gardant le contrôle sur la vidéo projection, gagnant ainsi en mobilité spatiale. Les approches et les occasions de mettre l'apprenant en contact avec des supports authentiques sont alors multipliées et favorise de ce fait une meilleure compréhension de la langue et culture cibles. La tablette s'accommode également à tous les styles d'apprentissage (visuel, auditif et kinesthésique) et permet à l'enseignant de diversifier les approches pédagogiques. Utilisée à un certain moment, pour un certain groupe, en vue d'une certaine compétence, la tablette devient aussi un bon outil pour gérer l'hétérogénéité et mettre en avant l'apprentissage différencié. Pour l'enseignement-apprentissage des langues et notamment du FLE, nous pensons à trois outils en particulier: le laboratoire de langue, le Tableau blanc interactif (TBI), appelé aussi plus récemment Tableau numérique interactif (TNI) et l'incontournable PC. Le TBI est un outil numérique de plus en plus investi par les éditeurs scolaires qui y voient une façon de prolonger le manuel papier et d'intégrer dans un seul et même outil des outils disparates (magnétophone, magnétoscope, tableau, fiches d'activités) traditionnellement utilisés par les enseignants de langue. Il y a aussi beaucoup de

sites qui proposent des batteries d'exercices autocorrectifs pour travailler la morphosyntaxe et le lexique, et, parfois, pour préparer le DELF et le DALF. Certains sites compagnons proposent des ressources (dictionnaires, grammaire, glossaires, liens vers des sites) qui peuvent faciliter le travail individuel des apprenants.

Donc, les formules pédagogiques d'apprentissage du FLE intégrant les nouvelles technologies sont très nombreuses. A travers différents outils (TNI, mobiles, internet) et des modalités de travail variées, l'apprenant s'appuie sur le numérique pour découvrir, communiquer, se documenter, collaborer et apprendre. Mais il ne faut pas tout confier à la technologie ! Elle accompagne, elle nous interroge sur nos pratiques d'enseignement, elle multiplie les moyens de communiquer, s'informer, interagir hors des murs de la classe, réaliser des tâches réelles. Certains outils décuplent la créativité, permettent aux étudiants de réaliser des projets passionnants à travers des blogs, des wikis ou des réseaux sociaux. Tout cela nous invite à nous renouveler constamment, c'est très positif. Mais nous ne devons pas devenir des forçats des TICE, la relation humaine doit rester au cœur de tous les dispositifs que nous mettons en place et nous ne devons pas oublier que l'élève est le miroir de notre travail comme enseignants.

Bibliographie

Bourguignon, Christiane 1999: *Multimédia: quels enjeux pour la didactique des langues ?*, La revue de l'Enseignement Public & Informatique (EPI) n°93, p. 47-56. http://www.epi.asso.fr/fic_pdf/b93p047.pdf

Legros, D., Crinon, J. 2002 : *Psychologie des apprentissages et multimédias*, Paris: Armand Colin

Lancien, Thierry 2004: *De la vidéo à Internet: 80 activités thématiques*, Paris, Pratiques de classe, Hachette

Desmet, P. 2006 : « *L'enseignement/apprentissage des langues à l'ère du numérique: tendances récentes et défis* ». *Revue française de linguistique appliquée*, nº 1 (1), p. 119-138

Degache, Christian et Nissen, Elke 2008 : Formations *hybrides et interactions en ligne du point de vue de l'enseignant: pratiques, représentations, évolutions*, Alsic, Vol. 11, n° 1.

Beauné, A. 2011. « *Quelles utilisations des TICE pour l'apprentissage du français langue étrangère au niveau A1.1 ? Analyse d'usages de formateurs et d'apprenants adultes migrants peu ou pas scolarisés* ». Mémoire de Master. Paris : Université Paris-Descartes. En ligne : www.adjectif.net/spip/IMG/pdf/M2.pdf

Guichon, N. 2012a : « *Les usages des TICE par les lycéens - déconnexion entre usages personnels et usages scolaires* », *STICEF*, vol. 19.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂŢII ÎN CADRUL ORELOR DE ISTORIE

Prof. Suciu Ioan Sorin
Colegiul Naţional ,, George Coşbuc" Năsăud

În cadrul unui sistem de instruire, metodologia didactică trebuie să fie consonantă cu toate modificările şi transformările survenite în ceea ce priveşte finalităţile educaţiei,conţinuturile învăţământului,noile cerinţe ale elevilor şi societăţii. Metodologia se cere a fi suplă şi permisivă la dinamica schimbărilor care au loc în componentele procesului instructive-educativ.Calitatea unei tehnologii este dată de flexibilitatea şi deschiderea ei faţă de situaţiile şi exigenţele noi,complexe ale învăţământului contemporan. O metodă nu este bună sau rea în sine,ci prin raportarea ei la situaţia didactică respectivă,criteriul oportunităţii sau adecvării la o anumită realitate fiind cel care o poate face mai mult sau mai puţin eficientă.În acelaşi timp, nu numai adecvarea externă constituie un indicator al pertinenţei metodei,ci şi congruenţa secvenţelor care o compun,precum şi alternanţa,sucesivitatea artificiilor metodologice,calitatea coordonării şi articulării între metode, între un procedeu şi o metodă.

Învăţământul modern preconizează o metodologie axată pe acţiune operatorie, pe promovarea metodelor interactive care să solicite mecanismele gândirii,ale inteligenţei şi creativităţii. Activ este elevul care depune efort de reflexie personală interioară şi abstractă care întreprinde o acţiune mintală de căutare , de cercetare şi redescoperire a adevărurilor,de elaborare a noilor cunoştinţe.Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice şi a căutării de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructive-educative din şcoală,prin directa implicare a elevului,profesorul Ion Cerghit afirma că:,, Pedagogia modernă nu caută să impună nici un fel de reţatar rigid,dimpotrivă,consider că rutina excesivă, indiferenţa,conservatorismul educatorilor,aduc mari prejudicii efortului de ridicare a învăţământului pe noi trepte.

Câtă vreme creaţia era socotită un privilegiu dobândit ereditar de o minoritate, şcoala nu s-a ocupat în mod special de acest aspect,deşi e drept,s-au creat ici şi colo clase speciale pentru supradotaţi.De când automatele dirijate de claculatoare înfăptuiesc toate muncile monotone,stereotipe,iar omului îi revin sarcini de perfecţionare,de înnoire, cultivarea gândirii inovatoare a devenit o sarcină importantă a şcolilor de masă.Aspiraţia spre dezvoltarea spiritului creativ a dus la conceperea unor metode care, pe de o parte să combată blocajele,iar pe de altă parte, să favorizeze asociaţia cât mai liberă a ideilor,considerându-se că se pot utiliza la maximum resursele inconştientului. În acest scop unele metode se bazează pe o stare de relaxare, pe îndepărtarea criteriilor raţionale şi a spiritului critic.

Una dintre cele mai populare metode de stimulare a creativităţii este brainstormingu-ul.În predarea-învăţarea istoriei brainstormungul implică întrebări productive,cauzale,ipotetice,de formulare a unor defiţiii sau idei, judecăţi de valoare, observaţii şi anchete prin care sunt extrase informaţii dintr-un grup sau mai multe grupuri de elevi.Această strategie permite o evaluare a cunoştinţelor despre un conţinut istoric, revoluţie sau cultură medievală. Aflăm ce idei şi ce soluţii au elevii despre o situaţie problemă,despre o situaţie comună.Elevii învaţă să asculte, să emită păreri despre un eveniment istoric,să compare,să argumenteze.Astfel, se stimulează motivaţia învăţării. Un moment de brainstorming se poate crea în orice lecţie de istorie, şi foarte multe lecţii pot începe cu un brainstorming.

Brainstormingul implică mai multe etape: cunoaşterea regulilor,acoperirea unui subiect,emisia, înregistrarea ideilor. Regulile se referă la procedură şi sarcini pentru fiecare elev, la imaginaţia care trebuie să producă cât mai multe idei.Scopul creativ şi dezinhibant al acestei strategii didactce este reliefat de faptul că fiecare idee este scrisă în forma emisă de elev, nu se fac aprecieri negative,fiecare are dreptul la opinie personală. Cele mai întâlnite procedee de formare a unui subiect referitor la conţinuturile istorice sunt întrebările productive:Care au fost consecinţele cruciadelor ? Care au fost cauzele izbucnirii primului război mondial?, Din ce cauză s-a produs marea schismă din 1054? ,De ce a apărut stilul baroc în timpul monarhiilor absolutiste?, Care au fost cauzele marii crize din perioada interbelică?,etc.

Subiectul brainstormingului se poate formula prin diferite noţiuni,concepte: Ce este umanismul?, Ce este revoluţia?, Ce este un ziggurat?. De asemenea, poate fi formulat prin asocierea de idei: Spuneţi tot ce vă trece prin minte despre revoluţia americană; prin căutarea judecăţilor de valoare; Argumentaţi că democraţia este un lucru pozitiv; prin asocierea de idei: pace, cooperare, totalitarism; sau prin observaţii : Ce aţi observant din prezentarea filmului,imaginii, obiectului arheologic.De asemenea , subiectul brainstorming-ului poate reieşi din activitatea individuală,activitatea cu perechi, pe grupe şi activitatea frontală.În cazul activităţii individuale,ideile sunt scrise de fiecare elev şi sunt prezentate colegului sau clasei,ori unui grup de elevi. Evaluarea propriu-zisă a soluţiilor preconizate se realizează după un anumit timp,prin compunerea şi selectarea ideilor valabile sau prin combinarea acestora în complexe explicative sau operaţionale adecvate pentru problema pusă.Elevii prticipanţi la brainstorming se manifestă liber.Această activitate canalizează încrederea în sine,încurajează emisia de opinii proprii,judecăţi,etc.Intervenţia profesorului este importantă în evitarea blocajelor intelectuale,prin întrebări adiţionale şi prin încurajarea formulării altor idei.

Cultivarea creativităţii nu constă numai în a-i stimula pe copii să pună întrebări. La majoritatea disciplinelor calea principală o constituie aplicarea metodelor active. O altă metodă care stimulează creativitatea elevilor este învăţarea prin descoperire.Este o metodă care se bazează pe investigaţia proprie a elevului, cu scopul de a dobândi cunoştinţe noi. În cadrul orelor de istorie, prin utilizarea acestei metode, elevii au posibilitatea de a descoperi adevărul istoric,cauzele,evoluţiile şi consecinţele evenimentelor istorice. Învăţarea prin descoperire oferă posibilitatea de a achiziţiona abilităţi,deprinderi şi priceperi,prin efort propriu. Învăţarea prin efort propriu presupune respectarea a cel puţin trei etape: precizarea surselor de învăţare de către profesor, organizarea cadrului de cercetare şi stabilirea materialului didactic necesar activităţii.Învăţarea prin descoperire se bazează pe teste din carte,izvoare istorice şi alte surse,fotografii, hărţi istorice. Sarcinile didactice stabilite de profesor trebuie să pună elevul în faţa unei activităţi de cunoaştere.Munca elevilor, în aparenţă independentă, este dirijată de profesor, mai ales în clasele gimnaziale,urmând ca în clasele de liceu elevului să i se asigure o idependenţă totală. Metodologia învăţării prin descoperire supune atenţiei operaţii precum:selectarea noţiunilor, evenimentelor istorice care trebuie descoperite de elev,formarea în clasă a normelor şi planurilor de învăţare,stabilirea timpului pentru fiecare sarcină în parte,distribuirea surselor de investigaţie,confrunatrea şi evaluarea cunoştinţelor descoperite, valorificarea rezultatelor prin culegerea informaţiilor descoperite de elev în conţinuturile specifice lecţiei.În timp ce cadrul didactic organizează situaţia de învăţare,elevii investighează şi desfăşoară acţiuni în urma cărora rezultă: cunoştinţe, priceperi, deprinderi,capacităţi şi însuşirea rolurilor speciale.Spre exemplu, elevilor din clasa a X-a li se pun la dispoziţie texte ale lui V.I.Lenin, B.Mussolini,Adolf Hitler şi li se cere să evidenţieze ideile specifice fiecărui regim totalitar.La clasa a VIII-a, în cadrul lecţiilor referitoare la revoluţiile din 1848 din spaţiul românesc,elevilor li se poate identifice ideile comune ale revoluţionarilor români din diverse provincii.La clasa a VII-a ,elevii pot identifica prin studierea mai multor tipuri de documente istorice cauzele izbucnirii primului război mondial,etc.

Analizarea documentelor istorice oferă posibilitatea cunoaşterii trecutului istoric prin implicarea directă în procesul de cercetare, de sistematizare,de sesizare a unor cauze ale evenimentelor istorice.Învăţarea prin descoperire este inductivă când raţionamentul cunoaşte etape succesive, de la date la fapte istorice, la formularea unor noţiuni istorice,definiţii, evenimente.Învăţarea deductivă presupune etape de la adevăruri generale la adevăruri particulare.Elevii sunt solicitaţi să descopere judecăţi particulare din defiţii,reguli ,concepte generale. Ei trebuie să facă analogia între noţiuni,evenimente, anumite concluzii referitoare la asemănarea sau deosebirea dintre acestea.Investigaţiile directe din sursele de informare sunt esenţiale pentru realizarea învăţării,dezvoltă activitatea independentă ,sunt în acelaşi timp cunoaştere şi acţiune.

În concluzie, se pot face multe pentru educarea spiritului creativ în şcoală. Pentru a reuşi este nevoie de a se modifica destul de mult modul de gândire şi stilul de lucru în clasă,cristalizate în

secole de învăţământ tradiţional,prea puţin preocupat de această latură a personalităţii elevului care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai însemnată

Bibliografie

1.I.Cerghit, I.T.Radu, E.Popescu, L.Vlăsceanu, Didactica, Manual pentru şcoli normale, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1994.
2. Cosmovici Andrei, Iacob Luminiţa(coord) ,Psihologie şcolară, Editura Polirom, Iaşi,1999.
3. Cucoş Constantin, pedagogie, Editura Polirom, Iaşi, 2002.
4.Ionescu Miron, Radu Ioan, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca,2004.
5.Păun Ştefan, Didactica istoriei,Editura Corint, Bucureşti,2007.

ELEVUL-UTILIZAREA ÎN SIGURANȚĂ A INTERNETULUI

Colegiul Tehnic Motru
Ardeiu N Iulica-Daniela

Utilizarea calculatoarelor a intrat într-o serie de ţări în practica şcolară, redimensionând procesul de instruire şi educaţie. S-au obţinut o serie de rezultate mulţumitoare în implementarea programelor de instruire asistată, dar aceasta nu înseamnă că educatorii nu sunt confruntati cu probleme. Se menţionează dotarea insuficientă, programele de învăţământ necorelate cu cerinţele instruirii asistate de calculator, absenţa unei metodologii de instruire în noul context, lipsa de pregătire a profesorilor în operarea cu calculatorul etc.

Probabil ati aflat de la diverse persoane că ecranul negru al calculatorului din secretariat, care apare atunci când nu se lucrează la el circa 10 minute, poate fi personalizat astfel încât să arate fie poze personale, fie ceasul, fie imagini de pe net. Prin urmare, ati căutat pe Internet programul recomandat şi apoi l-aţi instalat pe calculator. De fapt, respectivul program generează o listă de imagini de pe Internet pe care le afişează sub formă de ScreenSaver. Însă, ceea ce nu stiţi e că respectivul program conţine un virus troian care fură informaţii de pe calculatorul respectiv şi le transmite prin Internet către anumite site-uri. În felul acesta, expuneţi toate datele şcolii acestui pericol, riscând nu doar ca acestea sa devină publice, ci chiar să le pierdeţi ca urmare a unei căderi a sistemului.

Rezolvarea acestor situatii necesită o serie de măsuri. În primul rând, personalul şcolii trebuie să fie instruit cu privire la eventualele riscuri la care se expun daca folosesc programe de calculator piratate sau din surse nesigure. În al doilea rând, este necesară o

Administrare bazata pe categorii de utilizatori cu drepturi de acces diferenţiate pentru fiecare calculator în parte. În al treilea rând, pentru a proteja sistemul, este nevoie sa se utilizeze periodic un program anti- virus, care conţine şi un anti-spyware şi un filtru pentru poşta electronică (ca în cazul majorităţii programelor de acest fel), să nu se partajeze fişiere cu date în retea, să nu se acceseze site-uri cu conţinut reprobabil. În plus, toate parolele de acces nu trebuie să fie cunoscute decât de persoanele cărora le sunt destinate, iar mesajele de e-mail suspecte să nu fie accesate. În al patrulea rând, recomandarea specialistilor este ca toate datele şcolii (de ex. datele contabile, bazele de date cu profesorii şi elevii etc.) sa nu fie păstrate pe unităţi de calculator care sunt conectate la Internet sau în reţea.

Riscurile utilizarii tehnologiilor nu pot fi eliminate, ci doar gestionate. Dar, gestionându-le corect, foarte rar se poate întâmpla ca acele riscuri să se materializeze.

Protejarea tuturor calculatoarelor cu un program anti-virus, care sa includă un firewall, este esenţială.

SOFTWARE ANTI-VIRUS AVG 8.0 Free – o versiune gratuită a AVG 8.0, dar şi cu mai puţine opţiuni de utilizare http://free.avg.com/download-avg-anti-virus-free-edition ESET NOD32 Antivirus – versiunea de probă (1 lună) este disponibilă în secţiunea Download http://www.eset.ro/thinksmart/ena.php

Calculatoarele pe care se afla datele importante sau confidenţiale ale şcolii nu trebuie să fie conectate la Internet pentru a evita eventuale probleme de genul celor amintite anterior. De asemenea, soft-ul utilizat pe calculatoarele scolii nu trebuie să fie piratat. Altfel, în cazul în care sistemul se defectează, nimeni nu va garanta pentru integritatea datelor.

În cazul în care un calculator este utilizat de mai multe persoane, atunci se impune asigurarea accesului la respectiva unitate numai pe baza de autentificare cu ajutorul unui nume de utilizator si a unei parole individuale (adică pentru fiecare utilizator în parte).

Totodata, calculatoarele trebuie să aibă un cont de Administrator, care sa aibă drepturi “zero”(adică să

poată instala programe, să poată modifica setările sistemului etc.), si conturi pentru restul utilizatorilor, dar cu drepturi restrânse (să nu poată instala programe, de exemplu). În felul acesta se pastrează un control asupra programelor care se instalează pe unitatea respectivă.

În cazul în care se foloseşte un program pentru poştă electronică (e-mail), atunci se recomandă verificarea periodică a programului anti-virus ca să aibă activata setarea de verificare a mesajelor primite şi transmise. Este recomandat să nu deschideţi documente pe care le primiţi şi care au denumiri ciudate sau de la persoane pe care nu le cunoaşteţi.

Datele persoanele (CNP-uri, seria si numărul buletinului, conturi bancare, parole si coduri de acces) nu se păstrează pe calculator fiindcă ele pot fi furate de programe specializate sau de persoane răuvoitoare.

Este recomandat sa-ţi schimbi parolele cel puţin o dată la doi ani şi să nu folosesti în formarea unei parole date relevante pentru tine (de exemplu, data de naştere sau CNP-ul), numele unor persoane apropiate sau cuvinte din dicţionar. Specialiştii IT recomandă ca parolele să conţină atât litere şi cifre, cât şi simboluri speciale (de exemplu, #, @, $, -) si să aibă în componenţă mai mult de 7 caractere.

Dincolo de protectia calculatorului şi a softurilor instalate există încă pericole pe care nu puţini dintre dumneavoastră le-au observat. Este vorba de aparenta protectie pe care copilul - şi nu de puţine ori adultul - o simte la „adăpostul” unei identităţi virtuale. Ţi se cere să creezi un nume de utilizator pentru o nouă căsuţă de e-mail sau ca să te conectezi la un calculator.

Intotdeauna atent când navighezi pe Internet! Nu da nici unei persoane întâlnite pe Internet informaţii personale despre tine sau familia ta. Parolele sunt secrete si îţi aparţin. Daca vrei să te întâlneşti faţă în faţă cu persoanele cunoscute pe Internet sau de la care ai primit mesaje pe telefonul mobil, anunţă-ţi părinţii pentru a te însoţi, preferabil într-un loc public Posteaza cu mare grijă fotografii cu tine sau cu familia ta! Nu tot ceea ce citesti sau vezi pe Internet este adevărat. Nu raspunde la mesajele care te supară sau care conţin cuvinte ori imagini nepotrivite! Da dovadă de respect, chiar dacă nu-i cunoşti pe cei cu care comunici. Cumpararea produselor pe Internet este permisă doar părinţilor.

Poti oricând să te opresti din navigarea pe Internet sau să refuzi să continui discuţiile pe chat, dacă s-a ntâmplat ceva care nu ţi-a plăcut, te-a speriat sau pur şi simplu, nu ai înţeles.

De asemenea, comunicarea în mediul virtual trebuie atent monitorizată. Ca urmare, se poate lansa o lista deschisă a regulilor comunicării.

„INTERNETUL – PRIETEN SAU DUȘMAN?”

Dosoftei Raluca-Gabriela
Școala Gimnazială nr.3 Piatra-Neamț

Utilizarea calculatorului în procesul de învăţământ devine o necesitate în ziua de astăzi, când tehnologia informaţiei şi a comunicaţiilor (TIC) evoluează rapid și în situatia în care ne aflăm în ultima perioadă. Calculatorul este perceput de către fiecare individ în parte, în funcţie de vârsta la care ia contact direct cu el, ca un mijloc de recreere, un instrument de lucru, o sursă de documentare. Utilizarea calculatorului a devenit deja o rutină în ceea ce priveşte comunicarea, informarea sau instruirea.

Unele *avantaje* ale acestui tip de învăţare sunt următoarele:

• accesibilitate, flexibilitate, confortabilitate: utilizatorul poate hotărî singur, data şi ora la care se implică în activitatea de instruire;
• interacţiunea cu profesorul este neconstrângătoare şi liberă;
• utilizatorul poate învăţa în propriul său ritm, controlându-şi rapid progresele, beneficiind de un feedback rapid şi permanent;
• costuri de timp reduse: accesul la informaţii este nelimitat şi poate fi realizat rapid, la orice oră şi din orice locaţie;
• specific învăţării într-un mediu virtual este centrarea pe utilizator;

Printre *dezvantaje* ar fi:

• Acest tip de învăţare are ca efect faptul că elevul devine mai comod.
• Internetul poate conduce la ”moartea cărţilor” și a studiului individual ”cu creionul pe foaie”.
•Apar probleme legate de lipsa contactului uman face-to-face, esenţial pentru socializarea individului;

Activitate în cadrul orei/orelor de Consiliere și Orientare

Grup țintă:clasa a VI-a

Domeniul de conținut: *Managementul învățării*

Competența generală: *3. Reflectarea asupra motivației și eficacității strategiilor pentru progres în învățare*

Competențe specifice:

3.1. Autoevaluarea progreselor în învățare, utilizând instrumente simple de planificare și monitorizare

3.2. Manifestarea interesului pentru a învăța de la ceilalți și pentru a-i sprijini pe ceilalți în învățare

Activități de învățare:

-analiza produselor diferitelor activități de învățare la alte discipline și autoevaluarea progresului în învățare în perioade delimitate de timp, utilizând fișe de lucru, grafice, planificatoare

- analiza unor experiențe de învățare non-formală ale elevilor (în familie, între colegi sau prieteni, în comunitate) și identificarea beneficiilor acestor experiențe pentru succesul în învățare

- simularea unor situații de învățare prin asumarea unor roluri specifice în spațiul educațional: profesor, coleg mai mare/mai mic, părinte,

Metode: conversația, dezbaterea, jocul de rol, turul galeriei, jocul-„Norul cuvintelor”

Resurse: tablă, markere, laptop conectat la Internet, videoproiector, fișe de lucru pentru elevi, post-it-uri divers colorate (4 culori pentru 4 grupe)

Scenariul temei:

Moment organizatoric -Se analizează evenimentele petrecute în colectivul clasei cu privire la învățătură și disciplină.

Captarea atenției -Se va prezenta un spot în care se vorbeste despre avantaje și dezavantaje în utilizarea internetului
https://oradenet.salvaticopiii.ro/blog/pasiune-sau-dependenta-de-internet/

Anunțarea temei și a competențelor

Dirijarea activității

-discutarea spotului -dezbatere

-activitate frontală de triere a situațiilor pozitive/ riscante-„**Ridică-te sau stai jos**”- Anexa 1.

Profesorul citește enunțurile, iar elevii, pentru situațiile în care activitatea este una pozitivă se ridică, iar stau jos dacă acesta implică riscuri. Profesorul corectează după fiecare enunț.

Împărțirea responsabilităților pe grupe:

-Norul cuvintelor – Anexa 2

Pe tablă vor fi scrise 10 cuvinte cu 5 beneficii și 5 riscuri asociate utilizării Internetului. Fiecare reprezentant al unui grup va identifica un beneficiu/ risc și îl va explica în termeni accesibili lui. Apoi va desena pe tablă un soare în dreptul beneficiului identificat și explicat de el, iar în cazul riscului, un nor .

-Așa da/Așa nu - Turul galeriei: Fiecare grupă va primi sarcina de a realiza câte un poster reprezentativ, AȘA DA/ AȘA NU, care va fi prezentat în fața clasei și supus votului (turul galeriei), utilizând stickere de culori diferite (4 culori, pentru fiecare echipă). Echipa nu își va vota propriul afiș.

-Joc de rol: Fiecare echipă va improviza câte o situație legată de utilizarea Internetului.(pe baza unor bilețele cu scenarii pe care le vor extrage dintr-un bol – Anexa 3).

Echipele din nou vor vota echipele adverse, în final realizându-se un punctaj pe baza căruia profesorul poate realiza un clasament.

Discutarea rezultatelor la nivel de clasă:

Grupele vor fi recompensate cu o diplomă.

Profesorul diriginte îi invită pe elevi să conceapă un minighid de utilizarea a Internetului fără implicarea unor riscuri, reluând de fapt aspectele discutate anterior (activitate frontală, la tablă)

Concluzii:

Elevii conștientizează pericolele pe care le poate genera socializarea în rețelele sociale online și dobândesc abilitatea de a distinge situațiile periculoase de pe Internet, dar și de a avea o atitudine pozitivă și responsabilă.

Anexa 1

RIDICĂ-TE SAU STAI JOS!

Pentru situațiile pozitive elevii trebuie să se ridice, iar pentru cele care implică riscuri nu.

Ești pe Internet și …

1. O persoană de vârsta ta, dar pe care n-o cunoști, îți cere detalii pe facebook despre școala la care înveți sau îți cere adresa de domiciliu.
2. Postezi pe facebook o fotografie pe care tocmai ai facut-o la tine în clasă/ acasă.
3. Căutând informații pentru un referat la geografie, ai gasit mai multe site-uri cu jocuri pe www.didactic.ro
4. Primești pe email un mesaj în limba engleză în care îți solicită să oferi mai multe date personale pentru a intra în posesia unui premiu.
5. Pe Internet găsești informații utile despre siguranța pe Internet - www.sigur.info
6. În proiectul e-twinning pe care îl avem în parteneriat cu o școală din Spania, putem posta fotografii din timpul activităților, pe platforma destinată școlilor noastre.

Anexa 2

NORUL CUVINTELOR

Pe tablă vor fi scrise diverse situații pe care elevul trebuie să le evalueze ca fiind benefice sau riscante atunci când navighează pe Internet:

-informații dănătoare

-comunicare la distanțe foarte mari
-vizionare de filmulețe comice
-utilizarea Internetului peste măsură, conducând la certuri cu părinții
-pe facebook se poate produce furt de identitate
-pe e-mail se primesc solicitări de ajutor false
-se poate afla adresa lui Moș Crăciun
-se poate sparge contul de e-mail
-stil gramatical defectuos cu prescurtări
-probleme de vedere.

Anexa 3

JOC DE ROL

Scenariul 1

Mama este dependentă de Internet. Copiii nu știu cum să o convingă să meargă în parc cu rolele. Copiii vin cu o serie de argumente care până la urmă o conving pe mama respectivă că plimbarea cu rolele este o activitate sănătoasă .

Scenariul 2

Mihai este mereu obosit la școală. Uneori, chiar și în timpul orelor îl vezi cum pune capul pe bancă de parcă nu ar fi dormit întreaga noapte. Notele lui sunt mici, iar când pleacă de la școală nu reține nimic din clasă. Colegii săi cunosc motivul stării de oboseală (stă și câte 5-6 ore pe Internet) și îl conving să nu mai stea atâtea ore pe Internet, oferindu-i alternative sănătoase de a-și petrece timpul liber.

Scenariul 3

Mirela stă toată ziua pe Facebook. Postează zilnic fotografii deoarece se consideră o viitoare vedetă și trebuie să aibă câți mai mulți fani. Într-o zi unul dintre "fani" a vrut să glumească și i-a trimis un mesaj în care a jignit-o. Nu știe exact cine este persoana care i-a trimis mesajul. Este un fan printre sute de fani. Prietenii ei o sfătuiesc cum ar fi trebuit să procedeze cu blocarea necunoscuților de pe cont sau chiar să renunțe la acesta.

Scenariul 4

La școală, o echipă de elevi a realizat un film pentru a putea participa la un concurs. Înainte de al trimite la concurs, trebuie un pic retușat, postat pe youtube, însă ei nu se prea pricep și apelează la ajutorul părinților. Părinții lui Ionuț îi ajută să posteze filmul pe youtube ca să poată finaliza proiectul. După aceea, echipa îi roaga pe colegi să vizioneze filmulețul, numărul de vizionari fiind important la jurizare. Pentru aceasta, ei trimit link-uri ca să găsească foarte ușor filmulețul pe youtube. La final, echipa obține un premiu și mulțumește
colegilor pentru ajutor.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
ȘCOALĂ – PROTOPOPIATUL ROMAN
”SFINȚII, PRIETENII COPIILOR!”
ANUL ȘCOLAR 2020 - 2021

Bozieanu Alina-Mădălina
Liceul Teologic ”Episcop Melchisedec” – Roman, județul Neamț

Director,
Prof. Amărinii Ionuț Alexandru

Inițiator proiect,
Prof. Bozieanu Alina-Mădălina

Coordonare proiect,
Prof. Bozieanu Alina-Mădălina

ARGUMENT

"Pentru o educație creștinească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând puține cuvinte, în al doilea rând multe exemple și în al treilea rând mai multă rugăciune."
(*Sfântul Paisie Aghioritul* 1924 – 1994)
"Învățăturile date cu forța nu pot dăinui în suflete, pe când învățăturile primite în suflet cu plăcere și cu bucurie rămân de-a pururi."
(*Sfântul Vasile cel Mare* 330 – 379)

Dumnezeu a creat o lume minunată pe care a dat-o în dar omului ca să o stăpânească cu dragoste și să se bucure de ea. Pentru a se bucura deplin de această lume, omul trebuie să îl cunoască pe Dumnezeu, creatorul ei.

De-a lungul timpului, foarte mulți oameni au ajuns sfinți prin viața lor curată. Multe țări și multe popoare au sfinți. Pământul țării noastre a dăruit mulți sfinți de-a lungul secolelor. Pe teritoriul României s-au remarcat cu mult curaj, oameni simpli, domnitori, preoți, episcopi și călugări. Mucenicii sau martirii sunt modele de curaj și credință puternică.

Sfinții, prin modelele vieții lor, prin ascultările lor față de Hristos devin modele pentru cei mici și cei mari. Vremurile de acum sunt tulburi, care nu mai pun accentul pe valorile creștine. Se promovează imoralitatea ca fiind o normalitate, viața bogată, plină de plăceri, lipsa de compasiune și egoismul. Copiii văd exemple de modele greșite, lipsite de caracter și principii, iar din lipsa timpului sau din lipsa cunoașterii, părinții nu reușesc să apropie copiii de Dumnezeu și de biserică

Din acest motiv, am considerat necesară derularea acestui proiect în vederea sedimentării credinței și dragostei copiilor pentru sfinți și viețile acestora. Realizarea de obiecte decorative cu scop caritabil dezvoltă empatia, dragostea și jertfa față de semeni.

Mucenicii ne învață să nu fugim de suferință, pentru că ea are rostul ei.

Și copiii pot sluji Domnului, fiecare în felul său.

Orice om cat trăiește cu bucurie și dragoste poruncile Domnului va schimba în bine lumea din jur prin simpla lui prezență.

SCOPUL

- Proiectul urmărește implicarea copiilor și a cadrelor didactice, doamnelor preotese în acțiuni religioase și caritabile;
- Familiarizarea copiilor cu viețile sfinților, înțelegând copilăria acestora și cum se pot raporta la propria copilărie;
- Cunoașterea virtuților cu care erau înzestrați sfinții pentru a le dobândi în viața proprie;
- Realizarea unei colecții de icoane pictate/desenate și obiecte decorative ce vor fi obiectului unei expoziții caritabile;
- Educarea sentimentelor de prietenie, de ajutorare a semenilor și formarea deprinderilor de colaborare între copiii, în vederea cultivării normelor de conviețuire socială, a necesității adaptării comportamentului propriu la cerințele grupului cu care vin în contact.

OBIECTIVE

O1. Familiarizarea cu viețile sfinților;
O2. Aplicarea în viața de zi cu zi a copiilor a unor practici creștine desprinse din viețile sfinților;
O3. Reprezentarea grafică a sfântului prezentat sau a unor scene din viața sfântului;
O4. Stimularea creativității și a spiritului de echipă prin realizarea unor activități practice;
O5. Realizarea unei expoziții cu scop caritabil pentru susținerea unui caz social din cuprinsul protopopiatului.

PARTENERI

- Protopopiatul Roman
- Școala

COORDONATOR

- Profesor Bozieanu Alina - Mădălina

COLABORATORI

- ❖ Cadre didatice din Roman și zona Romanului
- ❖ Soții de preoți

GRUP ȚINTĂ

- Copii preșcolari și școlari de pe raza Munincipiului Roman;
- Cadre didactice
- Familiile copiilor
- Comunitatea

RESURSE UMANE

- Elevi
- Coordonator
- Colaboratori
- Comunitatea

RESURSE MATERIALE

* aparat foto	* lipici	* materiale art & draft
* cărți de povești	* foarfece	* carton colorat
* planșe de colorat	* aracet	* hârtie colorată
* creioane colorate	* pensoane	* materiale didactice

RESURSE FINANCIARE

Proiectul va fi finanțat de către protopopiatul Roman.

FORMA DE ORGANIZARE

- Activități literare
- Activități plastice
- Activități creative, practice, de modelaj

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

- lecturarea vieții sfântului ales de colaborator;

- pictarea/desenarea icoanei sfântului sau a unei secvențe importante din poveste;
- prezentarea activităților creative;
- realizarea activităților practice;
- organizarea expoziției caritabile cu toate produsele, obiectele decorative realizate de copii;
- oferirea bunurilor financiare obținute copilului aflat în suferință.

LOC DE DESFĂȘURARE

Liceul Teologic „Episcop Melchisedec” - Roman

PERIOADĂ DE DESFĂȘURARE

1 IULIE 2021 – 31 AUGUST 2021

REZULTATUL AȘTEPTAT

- Concretizarea unei bune colaborări între protopopiat – coordonator – colaboratori – elevi;
- Educarea religioasă a copiilor din mediul urban;
- Stimularea creativității copiilor;
- Realizarea unei expoziții caritabile cu numeroase produse concepute de copiii beneficiari ai proiectului;
- Participarea comunității locale la acțiuni caritabile și ajutarea persoanelor cu probleme de sănătate

PROFESORUL MANAGER AL CLASEI DE ELEVI

Lupu Constantin
Liceul Tehnologic „Petrache Poenaru" Bălceşti

1. Managementul clasei - argument

• La clasă, profesorul nu realizează numai predarea-învăţarea-evaluarea, ci şi relaţionează cu elevii, influenţându-le comportamentul de învăţare, intervine în direcţionarea evoluţiei lor generale.

Fiind figura centrală pentru elevi, profesorul capătă şi alte roluri de influenţare educativă. Astfel el îşi adaugă noi comportamente în activitatea cu clasa:

- planifică activităţile, determină sarcinile pe variate niveluri, îşi structurează conţinuturile, îşi programează acţiunile;
- organizează activităţile clasei, determină climatul specific de muncă;
- comunică informaţii variate;
- conduce activitatea desfăşurată în clasă, după normativitatea specifică;
- coordonează activităţile, sincronizează realizarea obiectivelor, armonizează stilurile şi ritmurile, încheagă colectivul, previne influenţele negative;
- îndrumă elevii în. cunoaştere, în activitate;
- motivează elevii prin echilibrul stimulare/sancţionare;
- consiliază elevii pe problemele specifice vârstei şi individuale;
- controlează evoluţia elevilor în raport cu obiectivele;
- apreciază, evaluează atingerea performanţelor, standardelor date, formulează judecăţi de valoare.

Prin aceste comportamente, profesorul influenţează managerial activitatea instructiv-educativă, dar nu confundă cele două planuri de acţiune.

2. Consecinţe ale unui management defectuos

* Managementul clasei, în timpul activităţii didactice, orientează atenţia şi preocuparea profesorului spre aspecte care condiţionează succesul educaţional: analiza clasei şi din perspectivele problemelor grupului şcolar, schimbarea atitudinii faţă de analiza şi rezolvarea problemelor disciplinare de activitate, utilizarea raţională a diferitelor resurse implicate, crearea şi menţinerea climatului educaţional, cultivarea relaţiilor interpersonale pozitive între elevi, diversificarea modurilor şi conţinuturilor comunicării în clasă şi a circulaţiei informaţiilor, efectuarea corelată a principalelor roluri manageriale ale sale (planificarea, organizarea, decizia, coordonarea, îndrumarea, consilierea, controlul, evaluarea, reglarea).

În lipsa sau utilizarea necorespunzătoare a acestora, apar ca efecte negative:

- oboseala, explicabilă fiziologic şi nervos, obiectivă sau subiectivă (plictiseala), obişnuită sau cronicizată, primară sau secundară, locală sau totală apare datorită monotoniei, lipsei de motivare, lipsei controlului, greşelilor educative etc.
- supraîncărcarea prin prevederile orarului, volumul de sarcini în clasă şi acasă, conţinuturile programelor şcolare, regimul zilei şi săptămânii etc.;
- lipsa de motivare a clasei este o consecinţă a necunoaşterii tipurilor de motivaţii (extrinsecă - intrinsecă, cognitivă - afectivă, personală - socială), a necorectării la timp şi convingător, a lipsei stimulentelor, a corectării aspiraţiilor şi aşteptărilor, a neexersării autocontrolului, a neconştientizării rolului metacogniţiei (autocunoaştera, autoevaluarea propriei dezvoltări cognitive, intelectuale), a greşelilor în angajarea elevilor în activităţi etc.;
- deprecierea climatului educaţional apare datorită comportamentelor negative, a slabei lor preveniri şi combateri, a neconştientizării şi respectării normelor la nivelul clasei.

Climatul indică atmosfera, moralul, starea afectivă a clasei, caracterizează starea de „sănătate" a ei şi este efectul relaţiilor interpersonale.

Efectele negative se referă la: neangajarea elevilor, nepăsare, rutină, distanţare,

depersonalizare, insatisfacţie, dualitate în comportare ş.a.

Prin acestea se explică şi abaterile disciplinare, fuga de la şcoală, abandonul şcolar, frustrarea ş.a.;

- minciuna verbală şi non verbală;
- agresivitatea îmbracă forme derivate: individuală sau de grup, fizică sau verbală, distructivă sau violentă, insultă, furt, constrângere prin şantaj, ameninţare, ostilitate, dispreţ etc.

3. Gestionarea stărilor tensionale din clasă

În orice colectivitate, clasă, grup, apar stări tensionale cauzate diferit, manifestându-se sub forme variate, latente sau active, în mod progresiv sau regresiv, de scurtă durată sau lungă durată, cu efecte imediate sau întârziate, rezolvate parţial sau total sau amânate, rezolvate direct sau printr-un complex de metode şi factori ş.a.

Şi adesea după gradul de dezvoltare al stărilor tensionale, profesorul-manager dă dovada tocmai a eficienţei conducerii sale. în stare de criză se verifică adevărata sa măsură, căci nu există un climat idilic, aşa cum îşi doresc profesorii, ignorând dificultăţile muncii educative.

Conturarea stărilor tensionale - Literatura managementului dezvoltă direct rezolvarea conflictelor apărute, adică atunci când deja au luat o formă vizibilă, gravă, cu efecte negative evidente.

Or, în educaţie, problema principală este aceea a prevenirii, a utilizării în aşa mod a strategiilor de influenţare a elevilor, încât să se diminueze, îngusteze câmpul de manifestare, închegare a cauzelor.

A ajunge la conflict deschis în clasă, este deja tardiv în educaţie şi dovedeşte lacune importante tocmai în managementul clasei, al activităţilor, al relaţiilor, al strategiilor, al evaluării, al disciplinării.

Evoluţia stărilor tensionale, de la apariţia singulară, de scurtă durată, monocauzată până la izbucnirea conflictului, reflectă un drum, care trebuie sesizat, identificat, analizat oportun de către profesor şi rezolvat prin intervenţie adecvată.

De fapt, profesorul trebuie să anticipeze un aspect: orice abatere a sa sau a elevilor înşişi de la normele, regulile raţionale, fireşti ale activităţii educaţionale, va trezi imediat diferite comportamente.

Acestea se pot manifesta progresiv:

- mirarea la apariţia unei abateri de la normal, drumul real, sesizarea şi identificarea situaţiei, disconfortul cognitiv şi afectiv;
- căutarea cauzelor, efortul de integrare, analiză, explicare, comparare şi rezolvare, dacă este o abatere spontană, nerepetabilă, extinderea comunicării de înţelegere;
- sesizarea repetării manifestărilor-abatere, exprimarea imediată a nemulţumirii, sub formă verbală, cu încercare de rezolvare acum şi cu rol preventiv mai accentuat;
- în cazul nerezolvării, repetări, nemulţumirea ia forme mai evidente, apar manifestări de respingere, încordare, frustrare, insatisfacţie, agresivitate, neparticipare, refuz, deteriorarea relaţiilor, starea tensională începe să se manifeste deschis, începe să perturbe climatul şi activitatea, iar unele proceduri inadecvate pot s-o aprofundeze;

-starea de conflict propriu-zis se instalează dacă starea tensională latentă nu este rezolvată, nu se apelează la „negocieri", la analiza complexă a cauzelor, nu se recurge la un sistem de metode, procedee.

Deja, pentru educaţie, a ajunge în acest stadiu, este tardiv, efectele asupra elevilor şi activităţii fiind grave şi de mai lungă durată sau greu de compensat: rămânerea în urmă la învăţătură, absenteismul sau abandonul, indisciplină, apariţia şi manifestarea grupurilor informaţionale etc.

Abia acum apare criza la nivelul clasei, al grupurilor, al activităţilor, al relaţiilor (profesor - elevi, elevi - elevi), cu deteriorare deosebit de gravă a activităţii, a climatului, etapele anterioare anunţând-o. De unde marea importanţă a prevenirii în educaţie, pentru că aici nu putem avea rebuturi, nu putem provoca şi încuraja o formare contrară scopurilor şi devenirii umane, prin

neintervenţie sau intervenţie greşită şi tardivă.

Deciziile curente, operative sunt cele eficiente în prevenire, iar profesorului i se cere cultură psihopedagogică, managerială, cunoaşterea continuă a elevilor, studiul analitic al evoluţiei sale şi a clasei şi intervenţia oportună.

Profesorul-manager, interesat de prevenire are ca barometru de control: climatul de activitate din clasă, disciplina, atenţia.

După gradul de manifestare al acestora, dimensiunile climatului, sesizate la timp şi analizate indică nivelul tensiunilor apărute/manifeste.

Managementul general abordează abia conflictele instalate, care sunt definite ca înfruntarea dintre două tendinţe, idei, interese contrare, aproximativ egale, percepute ca atare de părţile implicate, ca stări emoţionale incompatibile care conduc la opoziţie şi la crearea de situaţii conflictuale, cu episoade de manifestare a acesteia.

Atunci managementul explicit în clasă nu este diagnosticarea şi explicarea acestor stări tensionale agravate, ca în managementul general, ci cel care tocmai previne şi nu ajunge la acest stadiu.

De asemenea, pentru un bun profesor-manager, care anticipează, cunoaşte greşelile tipice, cunoaşte nivelul de aspiraţii al elevilor, îşi proiectează activitatea raţional, nu putem spune că apariţia unei stări tensionale, chiar conflict este spontană, neaşteptată (dar că n-a intervenit la timp, nu 1-a interesat etc.).

Bibliografie,

1. R. M. Iucu, ***Managementul şi gestionarea clasej de elevi***, 2000, Ed. Polirom, Iaşi
2. E.Joiţa ***, Pedagogie si elemente de psihologie şcolară***, 2003, Ed.Arves, Craiova
3. E. Păun, ***Şcoala - abordare sociopedagogică***, 1999, Ed. Polirom, Iaşi

ROLUL ŞI IMPORTANȚA METODELOR INTERACTIVE

Bratu Adriana
Școala Gimnazială „Vasile Iftimescu" Valea Sării

Predarea tradițională constă în prelegere, a face o demonstrație, a povesti – de multe ori, devine un monolog, iar elevul are rolul de a urmări, nu de a participa activ la activitățile propuse pentru învățare. Este foarte puțin pentru a putea vorbi de învățare eficientă. Pentru a construi cunoașterea, elevul trebuie să testeze cunoștințele noi sau să le explice altcuiva.

Procesul de învățământ este un ansamblu de activități organizate si dirijate care se desfășoară etapizat, în cadrul unor instituții specializate, sub îndrumarea unor persoana pregătite în acest scop, în vederea îndeplinirii anumitor obiective instructiv-educative. In cadrul procesului de învățământ se desfășoară mai multe tipuri de activități primordiale fiind cele de predare – învățare-evaluare.

Metodele de învățământ ("odos" = cale, drum; "metha" = către, spre) reprezintă căile folosite în școală de către profesor în a-i sprijini pe elevi să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează şi se dezvoltă priceperile, deprinderile şi capacitățile elevilor de a acționa asupra naturii, de a folosi roadele cunoașteri transformând exteriorul în facilități interioare, formându-şi caracterul şi dezvoltându-şi personalitatea.

„Calitatea pedagogică a metodei didactice presupune transformarea acesteia dintr-o cale de cunoaștere propusă de profesor într-o cale de învățare realizată efectiv de preșcolar, elev, student, în cadrul instruirii formale şi nonformale, cu deschideri spre educația permanentă." -Sorin Cristea

Metodele tradiționale se caracterizează prin:

- Centrare pe profesor (sursa de informații)
- Comunicarea unidirecțională
- Transmitere de cunoștințe
- Evaluare = reproducere
- Pasivitatea copiilor
- Autoritatea cadrului didactic.

În cazul predării tradiționale, profesorii obligă elevii să gândească ca ei, să adopte modul lor de a gândi. Profesorii decurg prea des la explicații și demonstrații de genul „hai-să-ți-arăt-acum-și-hai-să-vedem-ce-se-întâmplă-dacă". Prezentarea/ demonstrația poate fi foarte bună și să impresioneze pe moment elevul, dar dacă nu are o memorie excepțională elevul reține puține informații. Elevii trebuie să-și organizeze ceea ce au auzit sau au văzut. În cazul în care elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației și a acțiunii, învățarea nu are loc. Învățarea presupune înțelegerea, iar asta înseamnă mai mult decât cunoașterea faptelor.

Învățarea este o activitate prin care se obțin achiziții, progrese în adaptare, care vizează cunoștințe, operații ale gândirii şi trăsături de personalitate, achiziții ce apar la nivelul individului ca „bunuri" personale, obținându-se predominant pe bază de exercițiu.

Învățarea eficientă presupune preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învățări; elevul este stăpânul propriei transformări şi formări.

Este adevărat că acela care învață trebuie să-şi construiască cunoașterea prin intermediul propriei înțelegeri şi că nimeni nu poate face acest lucru în locul său. Construcție personală este favorizată de interacțiunea cu cei care la rândul lor învață. Dacă elevii îşi construiesc cunoașterea proprie, ei nu o fac singuri. Adevărata învățare este aceea care permite transferul achizițiilor în contexte noi. Nu e doar simplu activă, individual-activă, ci interactivă. Reciprocitatea este un stimulent al învățării, și este bine să se lucreze în echipă / grup.

Metodele interactive se caracterizează prin:

- Centrare pe elevi și pe activitate
- Comunicare multidirecțională
- Accent pe dezvoltarea gândirii, formare de aptitudini, deprinderi
- Evaluare formativă
- Încurajează participarea elevilor, inițiativa, creativitatea

– Îmbunătățirea relației cadru didactic / elev.

În cazul învățării interactive, elevii:
– învață cum să învețe
– să se exprimă liber
– să experimentează
– să se ajută unii pe alții să învețe
– să-și împărtășească ideile

Elevii trebuie să fie capabili: să asigure conducerea grupului, să coordoneze comunicarea, să poată lua decizii, să asigure un climat de încredere, să medieze conflicte, să fie motivați, să poată lucra conform cerințelor profesorului.

„Metodele interactive urmăresc optimizarea comunicării, observând tendințele inhibitorii care pot apărea în interiorul grupului.” -Ion-Ovidiu Pânișoară

Avantajele învățării interactive sunt:
– stimularea efortului și a productivității individului,
– formarea capacității de a sintetiza și de a folosi cunoștințele dobândite;
– dezvoltarea capacității elevilor de a lucra în echipă;
– dezvoltarea inteligențelor multiple;
– stimulare dezvoltării capacității cognitive complexe;
– împărțirea sarcinilor de lucru în părți egale în cadrul muncii în grup / echipă;
– reducerea timpului de soluționare a problemelor;
– reducerea la minim a fenomenul de blocaj emoțional;

Interacțiunea colectivă are ca efect şi “educarea stăpânirii de sine şi a unui comportament tolerant față de opiniile celorlalți, înfrângerea subiectivismului şi acceptarea gândirii colective”. -Crenguța Oprea

„Pedagogia modernă nu caută să impună nici un fel de rețetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferența etc. aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învățământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel inițiativei şi originalității individuale sau colective de regândire şi reconsiderare în spirit creator a oricăror aspecte care privesc perfecționarea şi modernizarea metodologiei învățământului de toate gradele. În fond creația, în materie de metodologie, înseamnă o necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătățire a condițiilor de muncă în instituțiile școlare.” -Ioan Cerghit

Descrierea câtorva metode și tehnici interactive de grup

Metoda de predare-învățare reciprocă este o strategie instrucțională de învățare a tehnicilor de studiere a unui text. După ce sunt familiarizați cu metoda, elevii interpretează rolul profesorului, instruindu-şi colegii. Are loc o dezvoltare a dialogului elev – elev. Se poate desfășura pe grupuri / echipe sau toată clasa. Metoda învățării reciproce este folosit de oricine care face un studiu de text pe teme sociale, științifice sau un text narativ. Strategiile sunt: rezumarea, punerea de întrebări, clarificarea datelor, precizarea. Etapele de lucru sunt: explicarea scopului și descrierea metodei și a celor patru strategii, împărțirea rolurilor elevilor, organizarea pe grupe, lucru pe text, realizarea învățării reciproce, aprecieri, completări, comentarii.

Metoda Brainstorming-ului, în traducere liberă „furtună în creier” sau „asalt de idei”, este o metoda de stimulare a creativității ce constă în enunțarea spontană a mai multor idei pentru soluționarea unei probleme. Obiectivul metodei constă în exersarea capacitații creatoare a copiilor în procesul didactic care să conducă la formarea unor elevi activi.

Pentru a iniția o sesiune de brainstorming , Camelia Zlate şi Mielu Zlate (5) propun următoarele etape şi faze:

1. Etapa de pregătire, care cuprinde:

a) faza de investigare şi de selecție a membrilor grupului creativ;
b) faza de antrenament creativ;

c) faza de pregătire a ședințelor de lucru;

2. Etapa productivă, de emitere de alternative creative, care cuprinde:

a) faza de stabilire a temei de lucru, a problemelor de dezbătut;
b) faza de soluționare a subproblemelor formulate;
c) faza de culegere a ideilor suplimentare, necesare continuării demersului creativ;

3. Etapa selecției ideilor emise, care favorizează gândirea critică:

a) faza analizei listei de idei emise până în acel moment;
b) faza evaluării critice şi a optării pentru soluția finală.

-le pe cele valoroase

torii care blochează manifestarea creativă a elevilor.

Avantajele utilizării metodei sunt: costuri reduse necesare folosirii metodei, obținerea unor rezultate rapide, dezvoltă abilitatea lucrului în echipă, dezvoltă creativitatea, spontaneitatea, etc.
Limitele metodei: uneori poate fi obositoare, nu suplinește cercetarea de durată, clasică, oferă doar soluții posibile.

Portofoliul de grup (cel mai des folosit la clasele V-XII) reprezintă "cartea de vizită" a elevului, prin care profesorul poate să-i urmărească progresul în plan cognitiv, atitudinal şi comportamental la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval de timp. Se bazează pe adunarea mai multor produse ale unor activități a elevilor în legătură cu o temă dată sau o anumită materie. Poate fi întocmit individual sau pe baza unor activităţi desfășurate în echipă, ceea ce ajută elevul să comunice mai eficient, să-şi exprime şi să-şi argumenteze părerea, să se aprecieze în raport cu ceilalți membrii ai echipei.

Un portofoliu, pentru a fi cu adevărat util, trebuie să posede anumite caracteristici:
– Să utilizeze mai multe surse de obținere a datelor;
– Să conțină date autentice;
– Să fie dinamic;
– Să fie eficient;
– Să se întrepătrundă școala cu viața;
– Să aparțină celui evaluat;
– Să aibă obiective multiple.

Eficacitatea metodelor interactive în învățământul românesc și nu numai este dovedită de utilizarea acestora atât la nivelul învățământului primar, gimnazial, cât și la nivelul învățământului liceal. Elevul nu este un simplu actant sau participant al demersului didactic, ci devine propriul formator.

Bibliografie:

1) Cristea, Sorin, „Sociologia Educației", ed. Hardiscom, Pitești, 1998.
2) Pânișoară, Ion-Ovidiu, „Comunicarea eficientă-metode de interacțiuni educaționale", ed. Polirom, Iași, 2003.
3) Oprea L. Crenguța, „Metoda activ-participative de stimulare și dezvoltare a creativității în educația adulților", în revista „Paideia", nr. 1-2/2000.
4) Cerghit, Ioan, „Metoda de învățământ", E. D. P., București 1997.
5) Zlate, Camelia și Zlate, Mielu, „Cunoașterea și activarea grupurilor sociale", Ed. Politică, București, 1982.

PLUSURILE DATE DE JOC ÎN EVOLUŢIA PE PLAN CREATIV AL PERSONALITĂŢII COPIILOR

Prof. înv. primar Sighişorean Mioara Elena
Şcoala Gimnazialã , Nr. 1, Sãcele

„Gândirea există ca şi gândire umană numai prin creativitate"-Immanuel Kant

Creativitatea constituie una dintre problemele majore ale contemporaneităţii, devenind un „concept central" în psihologie. Unii psihologi formuleaza definitii reducţioniste, prin asimilarea creativităţii cu alte fenomene psihice (capacităţi, aptitudini, rezolvare de probleme, inteligenţă, etc.).

În ce priveşte rolul inteligenţei, situaţia e mai puţin clară, deşi e evident că în domeniul ştiinţei este de netăgăduit. Experimentele efectuate arată că relaţia dintre inteligenţă şi creativitate e complexă. S-au aplicat, la un mare număr de subiecţi, teste de inteligenţă şi creativitate. S-au obtinut corelaţii semnificative, dar destul de modeste. Analiza rezultatelor a aratat că printre subiecţii cu note ridicate la inteligenţă sunt unii având cote slabe la creativitate. În schimb, cei cu performanţe ridicate de creativitate aveau la inteligenţă cote cel puţin mijlocii, de unde concluzia necesităţii sale pentru o creativitate superioară.

Metodele prin care încurajăm creativitatea copiilor:

- prin asigurarea unui mediu care permite copilului să exploreze şi să se joace fără restrângeri exagerate;
- prin adaptarea la ideile copilului, fără a încerca o structurare a ideilor lui astfel încât să se potrivească cu cele ale adulţilor;
- prin acceptarea ideilor neobişnuite ale copilului, fără a judeca modul divergent în care acesta rezolvă o problemă;
- folosind modalităţi creative pentru rezolvarea problemelor, în special a problemelor ce apar în viaţa de zi cu zi;
- alocând destul timp copilului pentru explorarea tuturor posibilităţilor, pentru trecerea de la ideile obişnuite la idei mai originale;
- încurajând procesul, iar nu scopul.

În contextul unei modernizări de ansamblu al învăţământului se pune problema dezvoltării creativităţii în procesul instructiv-educativ. Astfel, apare tot mai des ideea înlăturării barierelor care stau în calea formării unui comportament creativ la elevi, încă din clasele primare şi chiar din grădiniţă.

În lucrarea de faţă mi-am propus să evidenţiez plusurile pe care la aduce jocul didactic în evoluţia pe plan creativ al personalităţii copiilor. Cred că nu este suficient să vorbim doar despre creativitate şi formarea acesteia, ci şi să acţionăm, ca dascăli, în direcţia unei mai bune gestionări a resurselor personale şi a experienţei pe care pedagogia o oferă în direcţia atingerii scopurilor şi obiectivelor scontate.Învăţând creativ, devenim creativi. Ne ajută să fim creativi năzuinţa spre necunoscut, spre rezolvarea enigmelor, încercarea de a afla ce se întâmplă dincolo de aparenţe.

Considerarea jocului didactic ca metodă de stimulare şi dezvoltare a creativităţii se argumentează prin capacităţile de antrenare în joc a factorilor intelectuali şi non intelectuali evidenţiaţi în cercetările de până acum.

Ideea folosirii jocului în ativităţile educative nu este nouă. Şi Platon în *Republica* recomanda: *" Faceţi în aşa fel încât copiii să se instruiască jucându-se. Veţi avea prilejul de a cunoaşte înclinaţiile fiecăruia."*

În procesul de cultivare a limbajului în şcoli este necesar să se folosească exerciţii speciale pentru dezvoltarea creativităţii verbale la şcolari.

Cu candoarea şi delicateţea specifice vârstei şcolare, copiii au o preferinţă pentru diminutive, pe care le întâlnesc şi le folosesc în vorbirea curentă, în relaţiile cu cei din jur, în

poeziile şi cântecele lor. De aceea le-am pus la dispoziţie material didactic sugestiv şi folosind procedee ca *jocul didactic* şi exerciţiul joc, i-am stimulat „să alinte cuvintele",făcând apel la sufixele diminutivale, procedeu foarte utilizat în îmbogăţirea limbii române :băieţel, copăcel, bucheţel, fluieraş, băieţaş.

Şcolarilor din clasele I-II nu le putem explica noţiunea de „familie de cuvinte", dar le putem spune că aşa cum fiecare dintre noi face parte dintr-o familie,care se aseamănă la înfăţişare, la obiceiuri, într-o familie lexicală cuvintele sunt înrudite prin forma lor, dar şi sub aspectul înţelesului. De exemplu, dacă analizăm cuvintele :a juca, jucăuş, jucător, joc, nejucăuş observăm că :se aseamănă între ele sub aspectul formei şi al sunetelor,se înrudesc între ele din punct de vedere al înţelesului.

Jocurile :„Galaxia cuvintelor", „Găseşte cuvântul potrivit" au ca obiective stimularea creativităţii şcolarilor prin aprofundarea sensului şi semnificaţiilor unor cuvinte, care denumesc obiecte sau acţiuni în raporturi de omonimie, integrarea lor în contexte adecvate.

Voi prezenta în continuare câteva exemple de jocuri didactice care vizează dezvoltarea creativităţii elevilor din ciclul primar:

A) "Ştafeta povestirii" – dintr-un coşuleţ în care sunt amestecate diferite bileţele fiecare elev va extrage un cartonaş pe care se află scris un număr. Cel care are numărul 1 începe să creeze o povestire pe care o va întrerupe după câteva fraze, ultimul cuvânt fiind "şi", "atunci" sau "când". Povestirea este continuată de copilul care are numărul 2 şi aşa mai departe. Toţi copiii din clasă au ocazia să creeze, să-şi imagineze continuarea acţiunii, punându-şi astfel în valoare potenţialul creator. Se poate sugera copiilor să orienteze povestirea spre o anumită latură: comică sau tristă, fantastică sau realistă etc.

B) Jocurile de combinare – sunt deosebit de distractive şi de eficiente pentru dezvoltarea independenţei şi originalităţii gândirii elevilor. De exemplu, combinarea unui personaj dintr-o lectură cu un alt personaj dintr-o altă lectură, combinarea mai multor poveşti într-una singură, combinarea unor cuvinte pentru a obţine o poveste, combinarea unor propoziţii aparent fără nici o legătură în aşa fel încât să formeze un text etc.

C) "Ghiceşte urmarea" – constă în audierea unei poveşti care este întreruptă la un moment dat de clinchetul unui clopoţel. Copiii trebuie să-şi imagineze întâmplările, continuând povestea. Acest joc, pe lângă faptul că dezvoltă imaginaţia elevilor, activizează şi gândirea acestora, îi oferă supleţe şi mobilitate, dezvoltă atenţia şi perspicacitatea. De asemenea este eficient în formarea deprinderilor elevilor de a asculta.

D) Jocul cuvintelor magice – este un joc care îi pune pe elevi în diferite situaţii de a descoperi şi a crea propriile adevăruri. Cuvintele magice provoacă gândirea critică, interesul pentru rezolvarea problemelor, iamginaţia, cinstea şi responsabilitatea, elemente ce trebuie să devină esenţa educaţiei pentru elevii noştri. Aceştia vor fi aşezaţi în cerc sau în semicerc, jos, pe covoraş, sau pe scaune. În centru se află o cutie cu cartonaşe, pe fiecare cartonaş fiind scris un cuvânt: hărnicie, ajutor, respect, credinţă etc. Elevul ia din cutie câte un cartonaş, îl citeşte, se gândeşte câteva momente, apoi începe să discute despre sensul cuvântului, despre ceea ce îi sugerează. Este un joc care stimulează gândirea, creativitatea verbală, răspunzând şi nevoii elevului de a-şi exteriorize observaţiile, gândurile, sentimentele în mod liber, fără complexe sau teama de a greşi, anulându-se timiditatea.

E) Interviu cu un personaj – este un joc deosebit de agreat de elevi. Un elev este reporterul, iar altul este un personaj dintr-o povestire. Se poartă o discuţie imaginară, în care se combină elemente din poveste cu elemente din realitate.

F) "Steaua enigmelor" – în mijlocul unei stele se află scris titlul unui capitol sau al unei unităţi de învăţare. În vârful fiecărui colţ de stea sunt scrise, cu o culoare, modalităţile de realizare şi obiectivele unităţii de învăţare. Cu altă culoare sunt scrise sarcini, întrebări pentru fiecare problemă pusă în discuţie. Elevii formează cinci grupe, fiecare grupă alegându-şi un colţ de stea, cu

sarcina care i se potriveşte şi la care cred că vor putea răspunde cât mai elaborat sau cât mai original.

G*)" Cine ştie cuvinte noi"?*- Se împart elevii în grupe , după bănci . Se împarte şi tabla cu cretă colorată . Învăţătorul pronunţă un sunet corespunzător unei litere , cerând elevilor să se gândească şi să spună cuvinte care încep cu sunetul dat . Se cer mereu cuvinte noi , frumoase , alese Elevul care-l spune trebuie să şi îl explice – cu ajutorul învăţătorului – şi primeşte câte un punct pe tablă .

Învăţătorul are un rol deosebit de important în utilizarea jocului de rol. El proiectează scenariul, implicând în această activitate şi elevii, distribuie rolurile pornind de la aspiraţiile, aptitudinile şi preferinţele fiecărui participant, organizează activităţi pregătitoare, creează o atmosferă plăcută de lucru pentru a-i stimula pe interpreţi şi a evita blocajele emoţionale în preluarea şi interpretarea rolurilor, conduce modul de desfăşurare al jocului de rol. Un astfel de joc solicită din partea cadrului didactic, pe lângă aptitudini pedagogice speciale, aptitudini regizorale şi actoriceşti.

Procesul literar (joc de rol cu caracter general) este o dezbatere, de pe poziţii extreme: acuzare - apărare, a unor aspecte problematice dintr-o operă literară, folosind elemente de procedură şi de limbaj specifice universului administrativ-juridic. El se poate realiza, fie pe baza unei dramatizări elaborate de un profesionist al condeiului şi atunci punerea în scenă se face după toate regulile montării unui spectacol de teatru, fie pe baza unor alocuţiuni gândite şi redactate de cei ce urmează să le rostească.

În urma studierii lecturii "Ursul păcălit de vulpe" de Ion Creangă, în cadrul disciplinei opţionale „Literatură pentru copii," la clasa a doua, am realizat un proces literar având ca inculpată pe vulpe şi ca acuzator pe urs. Procesul s-a desfăşurat pe baza alocuţiunilor gândite şi redactate de elevii care urmau să le rostească, sub supravegherea şi îndrumarea învăţătorului.

Elevii şi-au putut dovedi competenţele de analiză critică a unor fapte săvârşite de animale personificate, au luat decizii juste, au învăţat să se exprime corect, şi-au îmbogăţit mijloacele de expresie cu termeni juridici, şi-au manifestat originalitatea în exprimarea opiniilor, au dovedit receptivitate şi toleranţă faţă de interlocutori.

Jocul didacactic rămâne activitatea principală prin care elevul mic pătrunde în tainele învăţăturii într-un mod plăcut . Copilul învaţă prin joc mult mai uşor iar activitatea didactică îşi atinge obiectivele.

BIBLIOGRAFIE

1. Bădică Tatiana.. , Jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii , E.D.P. Bucureşti , 1974 ,p. 52-56
2. Buda , A. şi Francu , B.A. , Jocuri didactice şi exerciţii distractive- Culegere pentru clasa I , E.D.P. , Bucureşti , 1970 , pag 23-30
3.Popovici , C-tin şi colab. , Culegere de jocuri didactice pentru clasele I - IV , E.D.P. , Bucureşti, , 1971, pag.1-9
4. Roco M. – „Creativitatea individuală şi de grup"; Bucureşti, Editura Academiei, 1979, pag 25-40;
5.Roşca Alexandru – „Creativitate"; Bucureşti, Editura Enciclopedică Română, 1972;
6.Ţopa L. – „Creativitatea"; Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1980
7.Tereza Amabile- „Creativitatea ca mod de viata"; Bucureşti, Editura Tehnica ,1997

ROLUL PROIECTELOR EUROPENE ÎN DEZVOLTAREA ELEVILOR

Profesor, Necula Monica
Şcoala Gimnazială Nr. 29 Galaţi

PARTENERIATE, COLABORARE, DEZVOLTARE, PERFECŢIONARE, EVOLUŢIE

Unul dintre fenomenele care a apărut în societatea umană este EDUCAŢIA. Educaţia a parcurs un drum lung până când a devenit o adevărată ştiinţă cu statut propriu. Fiind privită din prisma celor trei componente ale sale - formală, nonformală şi informală, educaţia formează personalităţi creative şi responsabile.

Educația nonformală ne oferă ocazia de a desfăşura o serie de activităţi atractive datorită formelor lor variate: excursii, tabere, expediţii, drumeţii, concursuri de cunoştinţe generale sau sportive, întâlniri cu scriitori, cluburi de ştiinţă, serbări şcolare, activităţi cu bibliotecile, vizionări de spectacole, vizite la muzee sau alte instituţii, etc. Aceste activităţi au caracter formativ-educativ, sunt opţionale, promovează munca în echipă, presupun un demers cross-/trans-/interdisciplinar. Sunt dirijate de personal specializat şi pot fi desfăşurate în colaborare cu părinţii elevilor sau chiar la propunerea acestora. Conţinutul activităţilor poate fi organizat în funcţie de interesele copiilor, de aptitudini sau de dorinţa de implicare a acestora.

Una din activitățile cele mai interesante este participarea la proiecte şi parteneriate educaționale. Proiectele educaţionale constituie activităţi inedite, foarte îndrăgite de copii, care presupun colaborări între diferite instituţii de învăţământ.

Proiectele la care voi face referire în continuare sunt proiectele eTwinning. Acestea se desfăşoară pe portalul www.eTwinning.net , oferind oportunitatea de comunicare, colaborare, derulare şi schimb de informaţii între şcoli, cadre didactice şi elevi care învaţă în şcolile europene. eTwinning face parte integrantă din ERASMUS + , Programul UE pentru EDUCAŢIE, TINERET şi SPORT. Biroul Central de Asistenţă eTwinning este administrat de către European Schoolnet. Acesta este un parteneriat european, din care fac parte 31 de ministere europene ale educaţiei. Astfel este promovată colaborarea între şcoli prin intermediul tehnologiilor comunicării şi informaţiei (TIC). Fiecărui profesor membru i se oferă posibilitatea de a găsi parteneri pentru participarea la diferite proiecte. Obiectivul principal este acela de a-i ajuta pe utilizatori să facă schimb de practici, de metode de predare-învăţare, în vederea promovării din punct de vedere profesional. Activităţile la care pot participa cadrele didactice sunt variate: proiecte educaţionale, seminarii şi cursuri online, conferinţe tematice, ateliere pentru dezvoltare profesională. Profesorii învaţă unii de la alţii, dar şi alături de elevii lor, colaborând transfrontalier.

Platforma www.eTwinning.net ne oferă o serie de oportunităţi:

* implicarea în activităţi curriculare şi extracurriculare comune;
* instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învăţare;
* dezvoltarea gândirii critice;
* dezvoltarea abilităţilor TIC;
* formarea deprinderilor de lucru în echipă, cu asumarea rolurilor ce le revin;
* perfecţionarea deprinderilor de a comunica într-o limbă de circulaţie internaţională;
* apropierea de celelalte ţări participante şi mai buna cunoaştere a culturii, tradiţiilor şi obiceiurilor acestora;
* participarea profesorilor la o reţea europeană şi oportunităţi pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaţionale şi prin participarea la diferite alte activităţi (seminarii internaţionale de formare/ schimburi de experienţă, conferinţe, ateliere de dezvoltare profesională, etc);
* un cadru atractiv de învăţare pentru elevi şi pentru profesori;
* recunoaşterea oficială a activităţii participanţilor atat la nivel naţional, cât şi european;
* premii anuale şi certificate naţionale şi europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Un proiect realizat pe platforma eTwinning implică angajarea a cel puţin două şcoli din două ţări europene diferite, dar şi parteneri din diferite ţări şi nu beneficiază de susţinere financiară. Activităţile de proiect se desfăşoară cu ajutorul tehnologiilor informaţiei şi comunicării (TIC). Cadrele didactice (educatori, învăţători, profesori, bibliotecari, directori) şi elevii comunică şi colaborează pe platforma de învăţare amintită, prin e-mail, Skype, dar se poate realiza şi prin corespondenţa tradiţională (poştă). Colaborarea se poate axa pe o singură disciplină sau poate fi interdisciplinară, beneficiind de sprijinul TIC.

În ultimii doi ani şcolari am participat cu elevii la două proiecte eTwinning: **„What you hear in nature?"** şi **"Let's give some colour".**

Proiectul **„What you hear in nature?"** a fost realizat în parteneriat cu Szkoła Podstawowa im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Runowie, Lidzbark Warmiński POLONIA. Am fost co-fondator alături de d-na profesor Dorota Apanowicz, iar la desfăşurarea proiectului au participat încă unsprezece şcoli din ţări diferite: Serbia, Polonia, Lituania, Spania, Slovacia, Croația, România, Italia şi Turcia.

Obiectivele proiectului:

- Dezvoltarea abilităților de observare a fenomenelor naturale;
- Compararea fenomenele atmosferice în diferite țări europene;
- Creşterea interesului pentru frumusețea naturii;
- Dezvoltarea unor atitudini față de mediul înconjurător (necesitatea de a proteja natura);
- Familiarizarea cu instrumentele selectate ale tehnologiilor informației și comunicațiilor;
- Creşterea capacității de a utiliza TIC și utilizarea echipamentelor informatice;
- Formularea capacităților de formulare a concluziilor din observațiile realizate de-a lungul proiectului.

Grup ţintă: elevi cu vârsta cuprinsă între 12 şi 14 ani

Teme: Educaţie pentru mediu, Informatică/TIC, STEM

Elevii au participat la o serie de activități care vizau: prezentarea colectivului de elevi, a şcolii, a oraşului, a țării; familiarizarea cu o serie de informații privind fenomenele naturii, observarea acestor fenomene, plimbări în aer liber, urmărirea unor filmulețe, realizarea unor desene, corespondenţă între parteneri, etc. Partea foarte interesanta a acestui proiect a fost aceea că elevii trebuiau să realizeze săptămânal un calendar al naturii, pe care îl postau în format electronic şi realizam la sfârşitul săptămânii o serie de observații despre starea vremii în toată Europa.

O altă etapă foarte importantă şi interesantă pentru noi a fost aceea de a vizita o stație meteo – în cazul nostru, Stația de Meteorologie Galați. A fost foarte interesant să observăm toată aparatura utilizată în trecut la realizarea prognozei meteo. Copiii au putut vedea bineînțeles şi aparatura nouă, automată, informatizată. Totul se află acum la un clic distanță şi informația este transmisă la Centrul Regional Bacău şi apoi la Agenția Națională de Meteorologie Bucureşti. Ceea ce a fost fantastic este faptul că elevii nostri au împărtăşit experiența cu alti colegi din Turcia şi astfel am realizat o serie de comparații între aceste două instituții similare din țări diferite.

Cel de-al doilea proiect, **„Let's give some colour"** a propus implicarea profesorilor şi a elevilor care nu cunosc încă bine limba engleză. Proiectul a fost coordonat de către Aydin Imrak – Isabeyli Ortaokulu, Nazilli, Turcia şi Rena Alvanou – Demenica Primary School, Patra, Grecia. Proiectul a avut 18 membri. Au participat 18 cadre didactice şi aproximativ 100 elevi. Proiectul a apelat la metodele gândirii critice, a dezvoltat abilităţi manuale, susţinând talentele lor. Le-a dezvoltat noi cunoştinţe despre diferite arte, copiii au împărtăşit experienţe noi, dar le-a dezvoltat responsabilitatea şi abilitatea de vorbi în limba engleză.

Intrumente utile: Chat, e-mail, Forum, Jurnal de proiect, Other software (Powerpoint, video, pictures and drawings) , TwinSpacer TIC.

Obiective:

- Promovarea gândirii creative;
- Dezvoltarea abilităţilor manuale prin activităţi de pictură şi lucru manual;

- Realizarea unor lucrări practice, respectând tematica dată;
- Realizarea unor materiale, folosind instrumentele TIC (Powerpoint, video, pictures and drawings);
- Prezentarea lucrărilor proprii prin intermediul echipamentelor informatice (e-mail,etc);
- Realizarea unor materiale (felicitări, desene) pentru corespondenţa clasică (Poşta) între parteneri.

Activitățile din cadrul acestor proiecte au susţinut curiozitatea, interesul şi entuziasmul copiilor. Am îmbinat în mod cât mai plăcut activitătile din sala de clasă cu cele desfăşurate în aer liber, dar cu sarcini precise, pe care copiii au urmărit să le rezolve. Pentru toată muncă am fost răsplătiti cu Certificatul de Calitate pentru ambele proiecte.

Bibliografie:

- Cucoş, C., *Psihopedagogie*, Editura Polirom, Iaşi, 1998;

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof.înv.primar,Măgirescu Viorica Lenuța
Școala Gimnazială Scorțeni
Județul Bacău

Educatia reprezinta obiectul de studiu *specific* pedagogiei (stiintelor pedagogice sau stiintelor educatiei) care vizeaza activitatea de formare-dezvoltare a personalitatii umane, realizabila prin corelatia *educator – educat*, intr-un context deschis.

Familia este factorul principal care se ocupă de educația copilului alături de școală.Tot de educația copilului se mai ocupă și alte instituții și organizații sociale, dar, care nu prezintă o influență educativă atât de mare precum o are familia, școala și organizațiile de tineret.Spunem că școala și familia reprezintă pionii principali ai educației deoarece contribuie la formarea copilului și a tineretului.Pentru că răspunde în totalitate de necesitățile și protecția acestuia, familia este considerată ca fiind prima școală a copilului având o influență aparte care rămâne întipărită pentru toată viața în profilul moral al acestuia.

Dezvoltarea copilului depinde de modul în care familia se implică în educația lui din punct de vedere fizic, moral, intelectual, estetic.

1. Familia este primul mediu de viață în care copilul se naște și trăiește, aceasta preocupându-se de dezvoltarea lui fizică creându-i condițiile necesare de îngrijire și sănătate.

În mediul familial își formează primele deprinderi de igienă personală și socială.Urmări pozitive în dezvoltarea fizică a copilului se pot crea doar feridu-l de pericole, asigurându-i hrana și îmbrăcămintea, și oferindu-i nu regim de viață rational .

1. Dezvoltarea intelectuală.

Dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor sunt însușite tot în cadrul familial.Aici, copilul îți însușește limbajul, li se dezvoltă gândirea, memoria și spiritul de observație.Părinții sunt alături de copil ajutându-l să-și însușească un număr mare de cunoștințe uzuale răspunzând cât mai corect și explicit întrebărilor copiilor.

Familia vine în sprijinul copiilor dezvoltându-le ,,gustul de a citi”de la cele mai fragede vârste.Începând cu perioada preșcolarității, părintele este cel care le citește povești copiilor, urmând apoi perioada învățământului primar unde copilul învață a citi singur povești fiind direct interesați de achiziționarea acestora prin cumpărarea lor sau împrumutul de la bibliotecă. Rezultatele obținute de copil la școală sunt reflectate în funcție de implicarea părinților în procesul de învățare.Ei trebuie să asigure condițiile necesare studiului prin achiziționarea de rechizite școlare, cărți, manuale, calculator, birou , dar și pri amenalarea unui spațiu care să-i ofere liniștea necesară studiului.Ajutorul dat de părinți copiilor la efectuarea temelor pentru acasă trebuie să fie unul de îndrumare și nu de efectuare a temelor copiilor.Fiind doar îndrumați aceștia vor reuși cu timpul să se descurce singuri , iar părintele va avea numai rolul de control.

2. Educația morală a copiilor.

Deprinderile de comportament precum cinstea și respectul, politețea și sinceritatea sunt formate de familie încă din copilărie.Părintele reprezintă primul model de viață al copilului tocmai prin comportamentul pe care îl au față de copiii lor dar și față de cei din jur.Familia este cea care îl îndrumă să fie un bun prieten cu toți cei din jur.

3. Educația estetică.

Primul contact al copilului cu frumusețile naturii și a vieții sociale este familia care contribuie la educația estetică a acestuia.Părinții sunt cei care îi îndrumă și le deschid porțile către lumea minanată a naturii dar și în formarea personalității.

Principalii factori care ajută copilul să își desăvârșească formarea personalității sunt școala și familia.

Primii ani de viață petrecuți în sânul familiei reprezintă primul model social cu o inluență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor de viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.Se știe că strategiile educative la care se recurge în familie determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare.

Putem identifica mai multe tipuri de părinți, în funcție de modul lor de raportare la cerințele școlii.Unii înțeleg să-și armonizeze activitățile educative cu cele ale școlii, alții dimpptrivă nu realizează efectele negative ale educației utilizate în familie.Părinții sunt convinși că rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate sunt determinate de facrori străini familiei.Astfel, întrunirile cu părinții trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților pot avea efecte negative asupra copiilor din cuza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale , la situațiile concrete de acțiune.

Bibliografie

- Andre, Berge, 1997 ,,Profesiune de părinte", Editura Didactică și Pedagogică, București;
- Aurora Adina Ignat, 2007 ,,Copilul tău, școala și rolul tău de părinte" Editura Universității Suceava;
- Carmen, Ciofu, 1989 ,,Interacțiunea părinți-copii", Editura Științifică și Enciclopedică, București;
- Elisabeta, Stănciulescu ,1997 ,,Sociologia educației familiei", vol I și II, Editura Polirom, Iași;

COMUNICAREA CU ELEVII

Prof. Cristian Stancu-Filipescu
Colegiul Economic „Gh. Chițu"Craiova

Comunicarea reprezintă elementul indispensabil pentru funcţionarea optimă a oricărei colectivităţi umane, indiferent de natura şi mărimea ei. Schimbul continuu de mesaje generează unitatea de vedere şi, implicit, de acţiune, prin armonizarea cunoştinţelor privind scopurile, căile şi mijloacele de a le atinge, prin promovarea deprinderilor necesare, prin omogenizarea relativă a grupurilor sub aspect afectiv, emoţional şi motivaţional (opinii, interese, convingeri, atitudini).

Modul în care cadrele didactice comunică în procesul educativ, utilizând tehnici de motivare, este decisiv pentru obţinerea performanţei şcolare de către elevi.

Motivația pentru învățare este un proces complex, dar neunitar, pentru care s-au propus constructe teoretice diferite, atât prin conținut, cât și prin modalitățile de măsurare. Pentru a simplifica lucrurile, pentru a ne putea orienta în universul motivației, ne vine în ajutor însuși modul în care este definită motivația la ora actuală: *un ansamblu de experiențe subiective, de origine intrinsecă sau extrinsecă, prin care putem explica debutul, direcția, intensitatea și persistența unui comportament îndreptat spre un scop.*

Motivația apare, astfel, ca produsul final al unor interacțiuni multiple. Este, în primul rând, un rezultat al propriilor percepții și așteptări ale elevului cu privire la dificultatea sarcinii și la capacitatea de a o aborda. Este rezultatul estimărilor, evaluărilor subiectului, derivate din procese de socializare mediate cognitiv.

Putem desprinde astfel, o caracteristică de bază a motivației: existența unui scop de atins. În felul acesta dobândim o „busolă", cu ajutorul căreia să ne deplasăm, cu predilecție, într-o zonă principală a motivației de învățare: motivația de (auto)realizare, de reușită sau de succes în învățare [eng. achievement motivation].

În ultimul deceniu au fost realizate o serie de studii care au căutat să înţeleagă ce îi motivează pe elevi în procesul învăţării şi să găsească modalităţi motivaţionale optime pentru aceştia. Demn de amintit este, în acest sens studiul ***Cultura elevilor și învățarea***, realizat de către ISE(2014). Cercetarea a arătat că în zilele noastre copiii sunt autonomi, originali, creativi, curioși, sociabili, comunicativi, cu o puternică dorință de afirmare de sine, cu nevoie de intimitate, cu sensibilitate, bine informați, abili în utilizarea noilor tehnologii, cu ritm de viață foarte alert, dar și interesați de imagine, uneori superficiali și comozi.

Școala oferă în opinia elevilor, dar și a profesorilor programe școlare dificile, volumul de informații este prea mare, școala este predominant teoretică, se simte lipsa conexiunii cu viața reală. Scoala nu mai este singura (nici cea mai influentă) sursă de învățare pentru copii.

Profesorii reclamă degradarea statutului lor social, scăderea autorității și prestigiului în fața elevilor, ei resimt presiunea socială și reclamă deresponsabilizarea părinților și responsabilizarea exagerată a școlii în privința educației copiilor.

Cum și-ar dori copiii să fie școala? Orele să fie mai plăcute și interactive; să fie mai multe activități ludice; să existe mai multă flexibilitate în configurarea programului educațional (nr. de ore, discipline etc.); să existe mai multe activități recreative, artistice, practice, sportive, derulate în cadrul școlii și oferite în funcție de înclinațiile individuale ale elevilor.

Profesorii și-ar dori: o comunicare mai bună cu elevii; un climat pozitiv, destins în școală și coagularea mai bună a comunității educaționale; să dispună de mai mult timp pentru cunoașterea nevoilor și intereselor fiecărui elev și pentru individualizare; să se realizeze accesibilizarea și actualizarea cunoștințelor; accentuarea dimensiunii practice, aplicative a celor învățate. Recomandările acestora se referă la adaptarea procesului de educație la societatea postmodernă, la o cunoaștere mai bună a elevilor, la adoptarea unei atitudini pozitive, de respect și înțelegere față de

elevi dar şi centrarea procesului de educație pe elev. Nu în ultimul rând, se impune diversificarea și valorizarea evaluării, ca proces formativ.

Înţelegem că fiecare profesor dispune de multiple modalităţi pentru motivarea elevilor, pentru crearea unui climat educaţional menit să mărească performanţa şcolară şi interesul tinerilor pentru actul educaţional.

BIBLIOGRAFIE:

1. Pânişoară Ioan-Ovidiu, *Comunicarea eficientă .Metode de interacţiune educţională*, Editura Polirom, Iasi, 2003.
2. Pânişoară Georgeta, Pânişoară Ioan-Ovidiu, *Motivarea eficientă.Ghid practic,* Editura Polirom, Iaşi, 2005.
3. Stanciu Ştefan, Ionescu Mihaela, curs-*Gestionarea resurselor umane în şcoli* – Comunicare.ro, Bucureşti, 2004.
4. Iosifescu Şerban, (coord.), *Manual de management educaţional pentru directorii de unităţi şcolare* , Editura Pro Gnosis, Bucureşti, 2001.
5. Iacob Dumitru, Cismaru Maria-Diana, Curs-*Managementul organizaţiilor şcolare*, Comunicare.ro, Bucureşti , 2005.
6. http://www.academia.edu/9448029/Motivarea_Elevilor
7. https://www.researchgate.net/publication/277709200_Motivatia_pentru_invatare_Motivation_for_learning
8. http://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/08/Brosura-*Motivaţia-pentru-învăţare*.pdf

ROLUL COMUNICĂRII ÎN SOLUȚIONAREA CONFLICTELOR

Mucete Claudia-Laura
Școala Gimnazială „Alexandru Davila”-Pitești

Conflictul se află într-o relație de interdependență cu comunicarea. Acest proces de transmitere a cunoștințelor are un dublu rol: poate fi sursă a conflictului, dar și metodă de prevenire, evitare și gestionare a unei stări tensionate.

Comunicarea are următoarele forme:

a) în funcție de modul de transmitere: scrisă, verbală, non-verbală;
b) în funcție de nivelul unde se stabilește: pe verticală, pe orizontală;
c) în funcție de gradul de oficializare: formală, informală.

În situațiile conflictuale, identificăm următoarele tipuri: comunicare non-asertivă, comunicare agresivă, comunicare pasiv-agresivă, comunicare asertivă.

a) Comunicarea non-asertivă – abilitatea unui individ de a evita o stare tensionată, de a reuși să se acomodeze nevoilor sau dorințelor unei persoane folosind acțiunile verbale sau nonverbale potrivite. Această abilitate îmbracă două forme: evitarea și acomodarea. Persoanele care folosesc acest tip de comunicare pot fi recunoscute după:

- evitarea contactului cu ochii partenerului;
- părăsirea încăperii;
- evazivi, indecișii;
- preferă să evite conflictul;
- dacă acesta s-a declanșat, preferă o soluționare rapidă;
- soluția finală va fi de tip pierdere-pierdere;
- atunci când o parte câștigă, cealaltă parte părăsește relația;
- în viitor, ambii parteneri pierd.

b) Comunicarea agresivă – este abilitatea unei persoane de a-și impune punctul de vedere față de o altă persoană utilizând atât acte verbale, cât și nonverbale printr-un mod nepotrivit (injurii, durere, suferință) ce încalcă standardele morale și sociale ajungând chiar la violență fizică. Persoanele respective au următoarele trăsături:

- nu își ascultă partenerul;
- îl privește cu intensitate;
- au un aer de superioritate, arogant;
- vorbesc tare din dorința de a-și domina partenerul;
- utilizează sarcasmul, lovitura sub centură;
- este o relație finalizată pe modelul pierdere-pierdere, deoarece orice individ renunță la relația cu un agresiv.

Comunicarea agresivă are două forme:
- agresivă non-verbală;
- agresivă verbală.

Comunicarea agresivă non-verbală – După Bograds, un renumit cercetător american, femeile sunt cele care suferă mult mai multe agresiuni fizice decât bărbații (soții). Alți cercetători (Margolin) spun că numărul agresorilor-femei este mic deoarece legile sunt mult mai aspre în cazul acestora decât al bărbaților. Pe lângă sancțiunile penale, sunt și cele de ordin social (pierderea statutului, teama de răzbunarea membrilor familiei, umilința publică etc.)

Comunicarea agresiv-verbală – predispoziția unui individ de a ataca conceptele altuia având drept obiectiv provocarea unei supărări. Aceste persoane folosesc: amenințări, atacuri la persoană, dar și mesaje non-verbale (țipete, ridicarea tonului vocii etc.).

Comunicarea agresiv-verbală este utilizată în următoarele cazuri:

- anumite persoane ne amintesc de alte persoane cu care am avut un conflict;

- nu avem un argument solid;
- avem modele ironice, sarcastice, de genul celor din seriale.

c) Comunicarea pasiv-agresivă – are particularități asemănătoare atât de la comunicarea non-asertivă, cât și de la cea agresivă. Persoanele respective:

- nu își spun deschis obiectivele pe care doresc să le atingă, sunt persoane ascunse care fac uz de orice mijloace;
- sunt preocupate de împrăștierea anumitor zvonuri, de spionaj, șantaj și încurajarea membrilor grupului la atacuri.

d) Comunicarea asertivă – asertivitatea a apărut în anii 70 în cadrul unor programe de training unde indivizii au participat la confruntări simulate și au învățat să zică „NU" atunci când nu sunt de acord cu ceva. Ea este prezentă în situațiile de compromis și colaborare. Persoanele respective sunt comunicative, precise, dornice să impresioneze pe cei din jur. Tipul de comunicare este ales în funcție de ocazie, de cealaltă persoană sau de propriile nevoi. În vederea soluționării conflictelor, putem utiliza un anumit tip de comunicare:

Comunicarea asertivă

- în cazul în care conflictul este extrem de important pentru noi;
- relația cu cealaltă persoană e foarte importantă pentru noi;
- când am avea remușcări dacă nu am spune ceea ce simțim, gândim;
- cealaltă persoană rezistă asertivității, știm sigur că nu devine agresiv;
- partenerul ar profita de situație,
- în cazul soluției de tip câștig-câștig.

Comunicarea non-asertivă

- poate fi utilizată atunci când nu suntem siguri pe noi;
- relația cu celălalt are o importanță deosebită;
- a apărut o problemă ce are o deosebită importanță pentru celălalt.

Comunicarea agresivă - este folosită după ce am utilizat toate opțiunile de comunicare, atunci când o persoană dragă este în pericol.

Comunicarea este un proces cu care ne confruntăm zi de zi. Unii indivizi sunt dornici să provoace situații tensionate, în timp ce alții sunt tentați să le rezolve.

Bibliografie

1) Băban, Adriana, Consiliere educațională (Ghid metodic pentru orele de dirigenție și consiliere), Cluj-Napoca, Editura Imprimeria Ardealului, 2001;
2) Bogathi, Zoltan, Manual de tehnici și metode în psihologia muncii și organizațională, Iași, Editura Polirom, 2004;
3) Bogathi, Zoltan, Conflictele în organizații,Timișoara, Editura Eurostampa, 2003;
4) Burduș, E., Căprărescu, G., Fundamentele managementului organizațional, București, Editura Economică, 1999;
5) Bursuc, Bogdana, Popescu, Alina, Managementul clasei (Ghid pentru profesori și învățători), București, Unicef, 2006;
6) Cornelius, Helena, Știința rezolvării conflictelor, București, Editura Tehnica, 1996;

LE JEU EN CLASSE DE FRANÇAIS LANGUE ÉTRANGÈRE

Socol Luciana – Geanina
Liceul Teoretic Videle

Le jeu est défini dans la plupart des dictionnaires de langue courante comme une activité physique ou mentale, non imposée, purement gratuite, généralement fondée sur la convention ou la fiction, qui n'a dans la conscience de celui qui s'y livre d 'autre fin qu'elle-même, d'autre but que le plaisir qu'elle procure.

L'utilisation du jeu dans l'enseignement d'une langue vivante suppose des avantages et des inconvénients. Les avantages du jeu sont :

- proposer une grande variété de situation motivantes et familières ;
- faire participer les élèves timides ou anxieux ;
- modifier le rythme d'un cours et de relancer l'intérêt des élèves ;
- faire répéter et réutiliser de façon naturelle des structures, du vocabulaire ;
- apporter aux élèves un moment où ils s'approprient l'action ;
- améliorer les compétences de prononciation et de compréhension par une mise en situation ;
- obtenir une attention et une implication de l'ensemble des élèves ;
- de mettre en place une communication de l'élève à l'élève pour rompre avec le dialogue élève-professeur ou classe-professeur, celui-ci étant directif et limitant les échanges verbaux.

Le jeu présente très peu d'inconvénients :

- il ne permet pas de présenter une structure ou du lexique, car l'enfant en situation de jeu n'apprend pas ;
- il implique une très bonne gestion du temps, car il en consomme assez dans l'économie d'une classe ;
- il n'est pas un moment propice à l'évaluation individuelle, à cause des facteurs émotionnels et de l'aspect compétitif qui modifient les comportements des enfants face à une tâche à accomplir.

Le jeu balance ces désavantages par la possibilité d'exercer plusieurs types de compétences : la mémoire, la capacité de manipuler des structures qu de construire du sens, de reproduire des phonèmes, ou d'écrire correctement les graphies, ainsi que par la possibilité d'acquérir des repères culturels. Le jeu peut modifier la vision sur la matière enseignée et il dévellope la créativité et la motivation des apprenants pour l'étude de la langue en question.

Il y a plusieurs classifications des jeux mais la plus connue est celle faite par J.P. Cuq :

a) *jeux linguistiques* (grammaticaux, morphologiques, lexicaux, sémantiques, phonétiques, orthographiques)
b) *jeux de créativité* (devinettes, charades, anagrammes)
c) *jeux culturels* (on donne une fiche avec certaines informations exigées : ville, rivière, pays et on fournit uniquement le début ou l'initiative, en demandant aux apprenants de les remplir)
d) jeux dérivés du théâtre (dramatisation, jeu de rôle, simulation).

Le jeu suppose une activité :

- *libre* : à laquelle le joueur ne saurait être obligé sans que le jeu perde aussitôt sa nature de divertissement attirant et joyeuse ;
- *séparée* : circonscrite dans les limites d'espace et de temps précises et fixées à l'avance ;
- *incertaine* : dont le déroulement ne saurait être déterminé ni le résultat acquis préablement, une certaine latitude dans la nécessité d'inventer étant obligatoirement laissée à l'initiative du joueur ;
- *improductive* : ne créant ni bien, ni richesse ;
- *réglée :* soumise à des conventions qui suspendent les lois ordinaires et qui instaurent momentanément une législation nouvelle, qui seule compte ;
- *fictive* : accompagnée d'une conscience spécifique de réalité seconde ou de franche irréalité par rapport à la vie courante.

Le jeu est une méthode moderne, productive à certaines limites. Il offre à l'enfant la possibilité d'apprendre la langue plus facilement, en lui donnant ce qu'il a besoin : compétition,

effervescence, communication, variété, amusement et au professeur, le jeu lui donne la possibilité d'évaluer mieux.

Voici quelques exemples de jeux appréciés par ceux qui étudient le français :

Noms et adjectifs

Les participants réfléchissent à un adjectif pour décrire comment ils se portent. L'adjectif doit commencer par la même lettre que leur prénom. Par exemple, quelqu'un peut dire « Je m'appelle Henry et je suis heureux », ou « Je m'appelle Eric et je suis épatant ». Tout en parlant, les participants peuvent aussi représenter leur adjectif par des gestes.

Mon métier

Demander à un volontaire de quitter la salle. Une fois qu'il est sorti, les autres participants lui choisissent un métier (conducteur ou pêcheur) lorsque le volontiers retourne dans la salle, les autres participants mimaient le métier qu'ils lui ont choisi. Le volontiers doit deviner son métier du groupe.

Le soleil brille sur...

Les participants forment un cercle étroit, en étant assis ou debout. Une personne se met au centre du cercle. Cette personne s'écrie « le soleil brille sur... » et nomme une couleur ou un type de vêtement porté par des membres du groupe. Elle peut dire par exemple : « le soleil brille sur tous ceux qui portent du bleu» ou « le soleil brille sur tous ceux qui portent du vert » ou encore, « le soleil brille tous ceux qui ont les yeux bruns ». Tous les participants concernés se lèvent et échangent leurs places. La personne qui était au centre essaie de prendre une de leurs places, pour qu'une autre personne se retrouve au milieu du cercle et sans place. Cette personne s'écrie à son tour « le soleil brille sur... » et nomme une autre couleur ou un autre type de vêtement.

Qui suis-je ?

Coller le nom d'une personne célèbre sur le dos de chaque participant, de façon à ce qu'ils ne puissent pas le voir. Le nom de cette personne célèbre devra être différent pour chaque participant. Demander ensuite aux participants de se promener dans la salle et de s'interroger sur l'identité de la personne célèbre dont le nom est collé sur leur dos. Les participants répondent aux questions posées uniquement par « oui » ou par « non ». Le jeu continue jusqu'à ce que chacun ait découvert quelle personne célèbre il représente.

Je pars en voyage

Les participants s'assoient et forment un cercle. Un participant commence en disant : « je pars en voyage et je t'embrasse » et serre dans ses bras le participant qui est à sa droite. Ce participant doit ensuite dire : « je pars en voyage, je t'embrasse et je te fais une tape dans le dos », serre dans ses bras le participant assis à sa droite et lui fait une tape dans le dos. Chaque participant doit repérer ce qui a été dit tout en ajoutant un geste. Faire le tour du cercle jusqu'à ce que chacun ait eu son tour.

Fausse mime

Tout le monde se met debout et forme un cercle. Le professeur commence par mimer une action. Le participant à sa droite l'interpelle et lui demande : « qu'est-ce que vous être en train de faire ? ». Le professeur donne une réponse complètement différente de ce qu'il a mimé. Par exemple, le professeur peut mimer la nage et répondre par « je me lave les cheveux ». Le participant à la droite du professeur doit ensuite mimer ce que le professeur a dit qu'il faisait – dans ce cas, se laver les cheveux- et dire qu'il est en train de faire quelque chose de complètement différent. Continuer ainsi autour du cercle jusqu'à ce que chacun ait eu son tour.

Passe le cadeau

Le professeur emballe au préalable un petit cadeau en utilisant plusieurs couches de papier. Sur chaque couche, il inscrit une tâche ou une question, comme « embrassez la personne qui est à votre côté » ou « quelle est votre couleur préférée ? ». Les participants s'assoient et forment un cercle. Les participants se passent le petit cadeau et ils enlèvent une couche de l'emballage, accomplissent la tâche ou répondent à la question qui y est inscrite. Le jeu continue jusqu'à ce que toutes les couches aient été enlevées. Le cadeau sera pour celui qui enlèvera la dernière couche.

OGLINDIREA ÎNVĂȚĂRII ONLINE FAȚĂ DE ÎNVĂȚAREA LA CLASĂ, ÎN FORMAREA COMPETENȚELOR DE ELEVILOR

Prof.înv.primar Roatiş Rodica Delia
Şcoala Gimnazială Mircea Eliade Satu Mare

Într-o eră a tehnologiilor moderne, progresul susţinut de o bază tehnologică din ce în ce mai puternică îşi face loc în viaţa cotidiană a oamenilor, obligându-i să facă mereu faţă cerinţelor actualităţii.

Incontestabil, tehnologia influenţează dezvoltarea psihică şi, într-un mod deosebit, comunicarea.

Motivele aderării la reţelele virtuale în mare parte ţin de comunicare, fie că au drept scop depănarea unor amintiri, a unor evenimente din trecut, fie că e vorba de noile colaborări care tind spre menţinerea unor relaţii cu perspectivă de viitor, toate se întrunesc în reţeaua virtuală şi în reţelele de socializare .

Învățarea pe platformele educaționale ,a fost utilizată în ultimul an substituind învățarea față în față.Câteva aspecte ale acestei învățări.față de cursurile la clasă,sunt enumerate mai jos:

- Oferă posibilitatea învăţării continue şi dezvoltarea profesională.
- Elevii învaţă în mod independent, în ritmul lor, în locul pe care ei îl aleg. La dispoziţia acestora stă un număr mare de discipline oferite de diferite instituţii sau persoane fizice - profesori.
- Ritmul propriu - studenţii citesc materialele de învăţat în pasul pe care ei îl aleg şi ori de câte ori doresc.
- Locul de învăţare este liber ales - depinde de mijlocul utilizat pentru distribuirea materialelor de învăţat (învăţarea la locul de muncă, acasă ...).
- Oferta de teme pe care nu le oferă cursurile / programele din această regiune - elevii găsesc şi participă la programele care îi interesează, chiar dacă acestea nu sunt oferite de către instituţii de învăţământ sau de afaceri din localitatea în care stau sau lucrează.
- Posibilitatea de a participa la programe de cea mai ridicată calitate şi prestigiu– elevul poate "participa" măcar la unele cursuri oferite de instituţii de calitate sau ţinute de specialişti, fără să fie nevoiţi să plece din localitatea unde trăiesc.
- Alegerea modalităţii de învăţare – învăţarea activă sau pasivă, nivele diferite de interacţiune: "clasice" materiale scrise pe lângă notiţele proprii, simulări interactive, discuţii cu alţi cursanţi (e-mail, teleconferinţe,...), mai multe componente multimedia - grafica, animaţii, sunet...
- Încercarea practică a diferitelor tehnologii – se pot dobândi nu numai informaţii despre ceea ce se învaţă, ci şi cunoştinţe suplimentare şi abilităţi legate de utilizarea diferitelor tehnologii, cursantul având posibilitatea a atinge şi menţine nivelul de "pregătire pentru secolul XXI".
- Învăţarea independentă şi interacţiune – şi profesorii învaţă de la cursanţii care caută individual noi surse de informare.

Oamenii iau cursuri profesionale, de obicei, pentru a-si creste nivelul de calificare si pentru a-si spori oportunitatile de cariera. De exemplu, pentru a obtine promovarea la un nivel superior si locuri de muncă mai bine platite. Cu toate acestea, mulți angajați pot fi epuizați după munca și nu doresc să participe la orele obișnuite. Deci, firește, o clasă on-line este mai convenabila pentru ei, deoarece se economisesc timp, bani și energie.

Cel mai mare avantaj al cursurilor on-line este că indivizii pot lua un curs din confortul biroului sau acasă și informațiile sunt transmise foarte repede. Chiar și cu un program aglomerat, se poate gasi puțin timp liber pentru un curs.

În cursurile online, elevul nu interacționează direct cu instituția. Deci, în cazul în care aveți întrebări, poate fi dificil să întrebați instructorii online, deoarece comunicarea este adesea foarte impersonală. Cu toate acestea, aceste cursuri oferă de multe ori alternative cum ar fi forumuri on-line, e-mailuri si camere de chat. Utilizarea acestor alternative poate fi utilă.

Oamenii adesea cred că interacțiunea cu un antrenor live este cel mai bun mod de a învăța, deoarece

este interactivă și permite comunicarea bidirecțională. Pentru astfel de persoane, cursurile sincronizate online vor fi mai potrivite.

Un alt mod de a dobândi cunoștințe prin intermediul unui mediu online este căutarea pe diferite motoare de căutare, cum ar fi Google, etc. Deși acest lucru ajută la reducerea cantității de cărți pe care trebuie citite, ar putea exista prea multe surse de informații pe care trebuie să le citiți, și să le alegeți pe cele relevante, ceea ce poate duce la supraîncărcarea cu informații.

Astfel, cursurile pot fi mai potrivite pentru adulții care își continuă educația în timp ce lucrează.

Cursurile tradiționale sunt mai potrivite pentru copiii mici, adolescenții si tinerii adolescenți care încă nu s-au alăturat forței de muncă. Participarea frecventă la cursuri îi ajută să interacționeze cu alte persoane de vârsta lor, să fie mai bine disciplinați, să urmeze un program regulat și să-și îmbunătățească aptitudinea fizică și vigilența mentală.

Învățarea în clasă îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Acest lucru permite profesorilor să cunoască elevii și să evalueze mai bine punctele forte și punctele slabe, să acționeze ca mentori si să ghideze studenții spre posibilitățile lor de carieră.

Într-o clasă tradițională, elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-și clarifice propriile întrebări cu profesorul, obținând astfel răspunsurile imediat.

Înțelegând modelul de întrebări și răspunsuri,sugestiile oferite de profesori cu experienta, elevii pot găsi mai multe informații utile decât atunci când utilizează note și sugestii online generalizate, disponibile pe internet.

Dezavantajele învățării online ar fi dificultăți în folosirea tehnologiei,problemele de conexiune la o rețea,ivirea unor probleme tehnice și lipsa comunicării reale,fizice.

Concluzionând ,învățare online poate fi folosită ca parte integrantă în educație,în funcție de particularitățile de vârstă ale celor instruiți.Ceea ce este avantaj al economiei de timp trebuie pus în balanță cu necesitatea menținerii motivației necesară învățării.Cred că este important să ne adaptăm conținuturile mijloacelor didactice moderne și să fim receptivi la folosirea surselor educaționale deschise învățării online.

Resurse utilizate:

http://invatareaonline.blogspot.com/2016/04/avantaje-si-dezavantaje-ale-invatarii.html
https://www.didactic.ro/materiale-didactice/scoala-on-lineavantaje-si-dezavantaje
https://www.link-academy.com/avantajele-invatamantului-la-distanta

STEP BY STEP : INDIVIDUALIZARE ŞI COLABORARE

Prof. înv . primar: Săcuiu Georgeta
Şcoala Gimnazială „Gheorghe Banea

"Nu-ti lăsa copiii să se limiteze la ceea ce ştii tu, pentru că ei s-au născut în alte vremuri"
Proverb ebraic

Problemele cotidiene ale societăţii în care trăim ne fac de multe ori să uităm care sunt nevoile copiilor. În calitate de pedagogi educăm mintea, dar şi inima. Dacă acceptăm această idee, rezultatele vor fi pe măsura efortului.

Toamna anului şcolar 2004 – 2005 a deschis o pagină importantă în activitatea mea didactică ,oferindu-mi oportunitea de a fi dascăl în alternativa educaţională Step by Step. Această provocare mi- a surâs după ...douăzeci de ani de ani de învăţământ tradiţional .

Îmi amintesc şi acum cuvintele unei colege : „*Ai curaj !" „ Ce ştii despre step ? " „Cred ca ar trebui să renunţi „*

Da ! Am avut curaj ! Urma să - mi conturez o nouă viziune asupra învăţării participând la primul curs de formare , cel de iniţiere în alternativa educaţională . Aici , formatori excepţionali , ne -au dezvoltat competenţe generale şi specifice privind aplicarea alternativei .

A urmat întâlnirea cu părinţii a căror copii urmau să intre în clasa I . Am fost plăcut surprinsă să constat dotinţa acestora de a-i înscrie în alternativa educaţională .Le-am prezentat principiile , particularităţile precum şi metodele de predare .Am accentuat ideea că învăţarea este individualizată, aceste clase find create dupa necesităţile elevului .Elevul paricipă activ şi cu plăcere la propria formare , iar profesorul devine partener de discuţie . .A urmat o serie de întrebări din partea părinţilor : „Un copil dintr-o clasă Step by Step învaţă altceva decât într-o clasă de tradiţional ?" „Un copil care a fost în Step by Step se poate adapta într-o clasă obişnuită? " „ Se poate continua metoda în gimnaziu?"„Programul de opt ore nu este prea lung ?„De ce nu se acordă calificative ?„

Cei şaptesprezece ani de învăţământ din alternativa educaţională şi-au pus amprenta cu succes asupra formării mele ca dascăl.Am învăţat să devin un mai bun facilitator al învăţării ,am înţeles că munca în echipă , bazată pe cooperare , înţelegere şi respect dă roade .

Am înţeles că fiecare copil este diferit; acest lucru este exact ceea ce il face sa fie special. Exista cateva lucruri esentiale, comune tuturor copiilor, toţi au nevoie de dragoste, de securitate, si exerciţiu. Ceea ce diferă este ritmul personal al fiecaruia. Trebuie sa ştim ca„ mai repede" nu inseamna în mod necesar si „mai bine".

Marele avantaj îl constituie predarea orientată după necesităţile copilului. Noi, învăţătoarele din Step ,alături de familie clădim fundaţia pe care copilul îşi dezvoltă personalitatea, îşi descoperă pasiunile sau talentul şi porneşte pe calea către succes. Ştim că fiecare copil are propriul drum către succes, dar fiecare drum către succes se deschide cu o educaţie mai bună. O educaţie mai bună înseamnă în primul rând respect pentru personalitatea copilului şi adaptare la individualitatea acestuia. Ca dascăli educăm atât inima, cât şi mintea fiecărui copil aflat în grija noastră

Nu în ultimul rând, vreau să aduc în discuţie rolul familiei . Am învăţat să-i priveasc pe părinţi ca pe nişte parteneri, colaborarea cu aceştia transformând şcoala într-o comunitate adevărată. În sistemul Step by Step părintele este considerat primul educator al copilului, aşa că prezenţa acestuia în clasă este un lucru firesc. Adulţii sunt invitaţi frecvent la şcoală şi sunt implicaţi în anumite activităţi.

Ca o concluzie , alternativa step by step este parte integrantă din viaţa mea .E minunat să intri dimineaţa în clasă şi să fii luat în braţe de copii şi să auzi : „*Mi- a fost dor de tine , doamna !", „Azi, vreau să stau la şcoală pâna se face noapte! "sau „ Şcoala* e paradisul copiilor! " …E atâta energie pozitivă în aceste suflete minunate !

Educația nu înseamnă pregătire pentru viață; educația este viață însăși.
–
John Dewey

COPILUL-CATEGORIE VULNERABILĂ ÎN TIMPUL PANDEMIEI

Filimon-Vintea Ana-Maria
Școala Gimnazială nr.3 Piatra-Neamț

Intruducere- Contextul istoric

Potrivit Wikipedia**, Pandemia de coronavirus 2019**, cunoscut și sub denumirea de **coronavirus Wuhan**, focar de pneumonie chineză sau **pneumonie Wuhan** a început pe 12 decembrie 2019 în centrul orașului Wuhan, China, atunci când a apărut un grup de persoane cu pneumonie de cauză necunoscută, a fost legat în principal de proprietarii de tarabe care lucrau la piața de pește Huanan, care vindeau și animale vii. Primele cazuri de coronavirus din România și Republica Moldova au fost confirmate pe 26 februarie și 7 martie 2020 respectiv. Pe 11 martie 2020 Organizația Mondială a Sănătății a declarat că focarul de coronavirus a devenit o pandemie. Bolile infecțioase, precum COVID-19, pot perturba mediul în care copiii cresc și se dezvoltă. Perturbările care afectează familiile, prieteniile, rutina zilnică și comunitatea largă pot avea consecințe negative asupra bunăstării, dezvoltării și protecției copiilor. În plus, măsurile întreprinse pentru prevenirea și controlul răspândirii virusului pot expune copiii riscurilor de protecție. Carantina și măsurile de izolare la domiciliu, la nivel de instituție sau regiune, pot, de asemenea, avea impact negativ asupra copiilor și familiilor acestora.

Potrivit *Alliance for Child Protection in Humanatiranian Action*, pandemia de Coronavirus a modificat brusc condițiile de viață ale copiilor, favorizând apariția unor mecanisme negative de depășire a acestor riscuri. Copiii și familiile care deja sunt vulnerabile din cauza excluderii social-economice sau cei care locuiesc în unități suprapopulate sunt, în particular, supuși riscurilor.

Impactul social constă în întreruperea sau limitarea accesului la servicii de bază, distrugerea încrederii din cauza lupteri pentru servicii limitate, acces restricționat la servicii comunitare de sprijin , educație și petrecere a timpului liber și recreere , risc sporit de violență și abuz la domiciliu, neglijare, exploatare, suferință psihologică cu impact negative asupra dezvoltării copiilor.

Riscurile de protecție a copilului au fost observate în perioada curentă de pandemie COVID-19, iar altele ar fi riscuri potențiale, observate pe parcursul altor epidemii de boli infecțioase:

- maltratarea fizică și emoțională având drept cauze închiderea școlilor și grădinițelor, solicitări continue de lucru pentru îngrijitori, îmbolnăviri, carantina / izolarea îngrijitorilor, suferințe psihologice în creștere printre îngrijitori și membri ai comunității, disponibilitatea și utilizarea neconformă a substanțelor toxice și a alcoolului, impedimente crescânde în calea raportării incidentelor.
- violența bazată pe gen provocată de protecție redusă a copilului din partea familiei, reducerea veniturilor familiilor și/ sau încrederea în străini pentru livrarea bunurilor și serviciilor către comunitate, responsabilitățile casnice impuse fetelor, cum ar fi îngrijirea de membrii familiei sau îndeplinirea treburilor casnice.

Sănătatea mintală și suferința socio-psihologică având la bază creșterea nivelului de stres cauzat de izolarea în cadrul unităților de tratament sau în carantina la domiciliu. Copiii și părinții / îngrijitorii ce au probleme preexistente de sănătate mintală ar putea fi lipsiți de accesul obișnuit la asistență și tratament. Măsurile de carantină pot provoca panică și frică în comunitate, în special în rândul copiilor când ei nu înțeleg ce se întâmplă.

Copii fără însoțire sau separați-pierderea părinților/ îngrijitorilor din cauza îmbolnăvirii, izolarea/plasarea în carantină a îngrijitorilor separat de copii, copii trimiși de părinți să stea cu alți membri ai familiei în zone neafectate.

Excludere socială se referă la stigmatizarea socială a indivizilor infectați sau indivizilor/ grupurilor suspectate de infectare, risc sporit / suport limitat pentru copiii care locuiesc/ muncesc în stradă sau alți copii deja supuși riscurilor, risc sporit/ suport limitat pentru copiii în conflict cu legea, inclusiv celor din detenție. Cauzele fenomenului constau în discriminarea socială și rasială a indivizilor/ grupurilor suspectate de infectare, impact disproporționat asupra grupurilor mai

dezavantajate sau marginalizate, închiderea / inaccesibilitatea serviciilor de bază pentru copiii și/ sau familiile vulnerabile, perturbări în procesul de înregistrare a nașterilor din cauza carantinei.

Un raport al UNICEF evidențiază faptul că pandemia de Covid-19 exacerbează riscurile la care sunt supuși copiii vulnerabili și familiile lor în România. **Categoriile cele mai afectate de măsurile de prevenire a COVID-19 sunt: copiii provenind din familii care trăiesc în sărăcie; copiii de etnie romă** (limitarea circulației a redus veniturile familiilor rome); **copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate; copii care trăiesc în locuințe supraaglomerate; copiii cu dizabilități și persoanele vârstnice**, afectate de reducerea activității medicilor de familie în comunități, dar și de diminuarea contactelor sociale. O treime dintre subiecții care au participat la studiu sunt de părere că declanșarea crizei COVID a afectat **furnizarea serviciilor medicale** în comunitățile lor, în special pe componenta serviciilor oferite în cadrul cabinetelor de medicină de familie.

Educația online adâncește inegalitățile de acces la educație al copiilor din familii defavorizate, care nu reușesc întotdeauna să asigure nici necesarul de echipamente tehnologice, nici nu au acces la internet. Soluția ar putea fi implementarea unor programe destinate distribuției de echipamente electronice gratuite sau facilitarea achiziției acestora la prețuri subvenționate pentru copiii din familii cu venituri reduse, cât și asigurarea acestor echipamente pentru cadrele didactice. Datele empirice în urma izbucnirii epidemiilor precedente de boli infecțioase indică faptul că riscurile existente privind protecția copiilor sunt amplificate, iar altele noi apar în rezultatul epidemiei, inclusiv datorită consecințelor socio-economice ale măsurilor de prevenție și control. Unii copii sunt expuși unui risc sporit în aceste circumstanțe, în special cei lipsiți de îngrijirea parentală/în familie, cei expuși riscului de a fi separați de familie.

BIBLIOGRAFIE

alliancecpha.org/en/system/tdf/library/attachments/acpha_ghidari_protectia_copilului_covid_19.pdf ?file=1&type=node&id=37184
https://ro.wikipedihttps://www.unicef.org/romania/ro/covid-19-informa%C8%9Bii-pentru-copii-p%C4%83rin%C8%9Bi-%C8%99i-profesioni%C8%99tia.org/wiki/Pandemia_de_COVID-19
https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/protectie/situatii-de-urgenta/coronavirus

SCURT JURNAL DIDACTIC ÎN AN DE CRIZĂ SANITARĂ

Grama Adriana
Şcoala Gimnazială "George Coşbuc" Tîrgu Mureş

Criza pandemică SARS-COV-2 înregistrată în întrega lume începând cu sfârșitul anului 2019 și început de an 2020, dar din păcate desfășurată și în prezent, a forțat mutarea în regim de urgență a activităților de predare- învățare- evaluare, în mediul online.

La debutul crizei, situația a determinat luarea de decizii urgente în privința asigurării conținutului disciplinelor de studiu, însă deciziile luate la început nu au avut ca scop asigurarea unei învățări temeinice, solide, bazate pe principii didactice clare, ci doar asigurarea unei forme de învățare într-o situație de criză. Sistemul de învățământ se afla în poziția de a se adapta la situații rapide determinate de resursele materiale și educaționale de tip electronic existente, de cunoștințele profesorilor și elevilor în domeniul tehnologiei, de dotările tehnice individuale ale elevilor și profesorilor, care să poată asigura o prezență constantă în mediul virtual.

În această etapă și-au făcut simțită prezența două moduri de organizare a a procesului educativ: învățarea sincronă și învățarea asincronă. Învățarea în această perioadă a fost caracterizată de flexibilitate. Alegerea tipului de desfășurare a activităților didactice a ținut cont de specificul disciplinei predate și a conținuturilor disciplinei, de rezultatele așteptate și de dotările materiale ale celor doi parteneri educaționali, elev și profesor.

Având în vedere această experiență, în privința desfășurării activităților online, anul școlar 2020-2021 a evoluat în mod pozitiv. Întreaga omenire a pus umărul la asigurarea de facilități tehnice și materiale în scopul îmbunătățirii actului didactic și accesului neîngrădit la educație. Astfel, multe comunități locale s-au implicat în asigurarea de mijloace tehnice de comunicare pentru elevi și profesori; cadrele didactice au urmat activități de pregătire specială în cadrul unor cursuri de formare sau și-au arătat interesul prin activități de autoinstruire; mari companii din domeniul IT (Google, Microsoft) au oferit unităților de învățământ acces gratuit, în scop educativ, pe platforme de instruire.

Ca urmare a acestui efort, în anul școlar 2020-2021, majoritatea activităților didactice online s-au desfășurat în mod sincron, prin intermediul tehnologiei, Internetului și a sistemelor software pentru managementul învățării. Câteva din aceste sisteme care au câștigat popularitate în rândul profesorilor și elevilor sunt: Microsoft Teams, Google Classroom, Moodle, Easyclass. S-a dezvoltat o nouă formă a relațiilor școlare și sociale, prin care elevi și profesori au construit actul învățării în diferite forme. Astfel aceștia au putut comunica prin întâniri de tip videoconferință, au putut învăța interactiv și au asigurat acces la conținuturi prin folosirea unei table electronice care să substituie tabla din sala de clasă, și-au putut acorda feed-back în urma activităților desfășurate. Specificul activităților online a făcut posibil accesul rapid la conținuturi, în cele mai diferite forme (text, imagini, sunete, videoclipuri, jocuri etc) prin intermediul unor aplicații software diverse.

În alegerea sursei electronice educaționale potrivite, a primat acordul între conținut și calitatea prezentării, funcționalitatea, gradul de interactivitate, posibilitatea de accesare online sau offline și nu în ultimul rând, gratuitatea aplicațiilor puse la dispoziția utilizatorilor.

Un mare plus al acestei activități didactice online a fost depășirea modelului de învățare tradițională, într-un ritm rapid. Să amintim câteva exemple:

- Conținuturile de tip lecții, fișe de lucru, teste de evaluare, sarcini de lucru au fost transformate în conținuturi digitale și partajate prin intermediul sistemului de mamangement al învățării;
- Profesorii au avut la îndemână posibilitatea de a crea forumuri de discuții unde au putut interacționa, acorda răspunsuri și feed-back printr-un sistem de întrebări și răspunsuri;
- Evaluările s-au putut desfășura interactiv și competitiv prin aplicațiile Kahoot, Easy Quizz, Microsoft Forms, Google Forms etc;

Astfel, comunicarea educațională digitală a fost mai intensă, iar diversitatea formelor și mediilor în care s-a desfășurat a dat posibilitatea ca fiecare elev să poată interacționa cu profesorul sau colegii de clasă, într-o formă potrivită felului său de a fi, în funcție de personalitatea pe care o

are și să găsească un mediu și o modalitate de învățare prefarată și în acord cu stilul său propriu. În plus, mobilitatea dispozitivelor folosite (tablete, telefoane, laptop-uri) au făcut posibilă comunicarea și învățarea de oriunde și oricând.

Un studiu asupra dispozitivelor folosite de elevi în cadrul școlii online a arătat că în marea majoritate, aceștia au preferat dispozitivele care le-au putut asigura mobilitate. Ca urmare, majoritatea aplicațiilor electronice de învățare au fost adaptate pentru acest tip de dispozitive.

Însă, pe lângă plusurile amintite, deoarece activitățile online s-au desfășurat o lungă perioadă de timp, acest tip de învățare a determinat o oboseală accentuată, diferite probleme medicale și o tot mai slabă concentrare din partea elevilor. În acest moment activitățile didactice au intrat în concurență acerbă cu rețelele de socializare, jocurile video, canalele de filme, și în multe din cazuri au pierdut lupta, remarcându-se și o lipsă acută a interesului și motivației pentru învățare și deprecierea interesului pentru educație și valorile adevărate.

Totuși și-au păstrat poziția de interes și nu au avut de suferit la fel de mult, activitățile care au fost proiectate astfel încât:

- să asigure un mai mare grad de interactivitate și implicare din partea elevilor;
- să integreze momente de comunicare în perechi sau pe grupe pentru a compensa lipsa socializării;
- să conțină activități de rezolvare de probleme din realitate;
- să atragă prin justețea evaluării formative și prin diversitatea formelor de evaluare (teste scurte cu răspunsuri la alegere, eseuri scurte, interviuri video, hărți de idei, evaluări tip formular etc.);
- să aibă integrat un sistem de acordare de bonusuri și recompense.

Din experiența fiecărui profesor, în acest an școlar atipic a rezultat o concluzie clară, și anume că elevii învață online mai puțin decât față în față, iar elevii din medii defavorizate, cu acces limitat la tehnologie, învață și mai puțin. Ca urmare, necesitatea învățării diferențiate în mediul online s-a impus cu prisosință și ea trebuie imperios integrată în cadrul oricărei forme de organizare a învățării.

Din întregul proces de predare- învățare- evaluare, cele mai multe dificultăți au fost întâmpinate în modul în care evaluarea își păstrează gradul de obiectivitate. Evaluarea tip tradițional nu își mai regăsește locul de mult în învățământul modern, și mai ales în contextul învățării online.

În ceea ce privește evaluarea, un plus valoric au avut activitățile în care s-a apreciat nivelul de înțelegere a cunoștiințelor, gradul de formare a abilităților, studiul unor surse bibliografice în scopul rezolvării de probleme din lumea reală, precum și utilizarea unor instrumente de evaluare diverse. Astfel, în context online, evaluarea poate fi mult personalizată și poate constitui ea însăși o modalitate de învățare.

În actualul context, având în vedere munca ”titanică” depusă în sprijinul susținerii și desfășurării unui act didactic calitativ, investițiile materiale în tehnologie atât a comunităților locale dar și în mod individual, a profesorilor, dezvoltarea abilităților de e-learning, anticipează că școala nu se va mai întoarce niciodată la forma de organizare de dinaintea anului 2020.

Chiar dacă ne dorim ca școala să beneficieze de un format în care să se asigure prezența fizică a elevilor și profesorilor, multe din resursele de învățare, abilitățile dobândite, tehnologia folosită se vor regăsi și în viitor în modul de desfășurare a procesului educativ. Toate achizițiile profesionale deosebite dobândite de cadrele didactice vor fi puse în slujba generațiilor de elevi care urmează să asimileze cunoștințe.

METODELE INTERACTIVE DE GRUP ... LIBERTATE ÎN GÂNDIRE

Voicu Carmen Lucia
Grădinița PP Albatros, Eforie Sud

*Fiind prezentate ca nişte **jocuri** de învăţare, de cooperare, distractive, nu de concentrare, **metodele interactive** învaţă copiii să rezolve probleme cu care se confruntă, **să ia decizii** în grup. Ei aduc argumente, găsesc soluţii, dau sfaturi din care cu toţii învaţă.*

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării experienţiale, de exersare a capacităţilor de analiză, de dezvoltare a creativităţii copiilor. Specific acestor metode este faptul că ele promovează interacţiunea dintre preşcolari, schimbul de idei, de cunoştinţe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învăţare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, preşcolarii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret şi prin corelaţiile elaborate interactiv, în care îşi asumă responsabilităţi, formulează şi verifică soluţii.

Ciorchinele este o metodă care exersează gândirea liberă a copiilor asupra unei teme şi facilitează realizarea unor conexiuni între idei deschizând căile de acces şi actualizând cunoştinţele anterioare. *Obiectivul* principal al acestei metode este integrarea informaţiilor dobândite pe parcursul învăţării în *ciorchinele* realizat iniţial şi completarea acestuia cu noi informaţii. Exersează capacitatea copiilor de a înţelege un anumit conţinut şi în acelaşi timp stimulează realizarea unor asociaţii de idei. Ca metodă, ciorchinele se poate realiza în activităţi de observare, convorbire, activitate plastică, sau la începutul şi pe parcursul unui proiect, pentru a reactualiza şi sintetiza cunoştinţele copiilor despre un subiect.

Beneficiile metodei:

* Se poate combina cu alte metode şi procedee;
* Poate fi introdusă în diferite etape ale unei activităţi;
* Este foarte potrivită în cadrul unui proiect tematic pentru reactualizarea şi sintetizarea cunoştinţelor copiilor despre un subiect, precum şi o ordonare a informaţiilor;
* Permite completarea cunoştinţelor cu altele noi despre o anumită temă;
*Copiii gândesc, răspund la întrebări, cooperează, comunică, fac asocieri, fac conexiuni, argumentează, completează;
* Metoda stimulează şi încurajează contribuţia personală;
*Educatoarea solicită informaţii, idei, răspunsuri, sintetizează, concluzionează, formulează întrebări, monitorizează şi evaluează.

Această metodă, ca de altfel toate metodele interactive de grup, se introduc treptat în procesul instructiv educativ, deoarece sunt lucruri noi cu care copiii nu s-au mai întâlnit. Astfel am procedat şi eu până la folosirea lor în cadrul evaluărilor: i-am familiarizat pe cei mici treptat cu aceste metode, dându-le diverse denumiri, apropiate de numele original, însă întotdeauna, le spuneam că "ne jucăm altfel, *de-a ciorchinele,* sau *de-a furtuna*", lucru care îi încânta de fiecare dată, deoarece ieşeau din monotonia activităţilor statice, din tiparele tradiţionale ale unei activităţi obişnuite. În primă fază, am folosit foarte multe jetoane (chiar dacă nu toate erau legate de subiectul discutat) pe care preşcolarii trebuiau să le aşeze într-un ciorchine, pentru ca apoi, să complic "jocul", dându-le copiilor materiale necesare (foi, culori, beţişoare) pentru realizarea temelor.

Pentru evaluarea continuă, am ales **"Pădurea"**, temă sugerată de mine, cu care copiii au fost de acord. Le-am spus că *"ar fi interesant să realizăm un ciorchine pe această temă pentru că ei cunosc foarte multe lucruri, din activităţile pe care noi le-am desfăşurat, din poveşti şi cântecele, din plimbările lor prin diverse locuri"*. Aceste detalii au fost de ajutor, pentru că deşi la început erau puţin derutaţi, şi neîncrezători în ceea ce vor avea de făcut, convinşi (unii dintre ei) că nu vor duce sarcina la bun sfârşit, s-a dovedit exact contrariul.

Deoarece această metodă se poate aplica individual, pe perechi şi în grup, am preferat varianta lucrului în grup şi pe perechi, tocmai pentru a incita copiii în realizarea cât mai variată a temei, crescând astfel şi competitivitatea dintre ei.

Am încercat să fiu şi eu un "coechipier de-al lor", încercând să realizez şi eu la un panou, (acesta fiind aşezat cu spatele la copii) un ciorchine pe această temă. Am format 4 echipe a câte 5 copii, fiecare grup lucrând la mese diferite (destul de depărtaţi), pentru a nu se inspira unii de la alţii, şi pentru crearea unui spaţiu liber între mese, deoarece la sfârşitul activităţii, copiii s-au deplasat de la o masă la alta pentru prezentarea şi evaluarea lucrărilor.

După expirarea timpului şi epuizarea ideilor, fiecare grup şi-a prezentat lucrarea finală. Fiecare grup a avut cel puţin două (trei) elemente care nu se regăseau în celelelte lucrări, ceea ce arată originalitatea şi imaginaţia dezvoltată a copiilor cât şi capacitatea de a sintetiza cunoştinţele acumulate anterior.

La sfârşitul activităţii, am făcut împreună cu copiii, o sinteză finală, în care am stabilit conexiunile dintre elementele desenate, am discutat fiecare variantă expusă de grupuri, am făcut comparaţii, am clarificat unele nelămuriri. Au existat şi păreri contradictorii, copiii care nu au fost de acord cu anumite idei.

Exemplu:

Cuvinte reprezentate prin desen: *munţi, brazi, cărare, râuri, insecte, soare, cabană, cort, animale sălbatice-urs, vulpe, lup, porc mistreţ, vânător, pădurar, plante-iarbă, floricele, muşchi de copac, salcâm foc, crengi, Albă ca Zăpada.*

Cuvinte scrise: *umbră, linişte, răcoare*

B.A. - *De ce au desenat salcie… pentru că salcia creşte lângă baltă, nu în pădure?* Fiind însă, contrazis de cel care a desenat (V.C.) care şi-a susţinut ideea motivând că el *a văzut şi chiar a cules «salcâm» din pădure.*

B.A. - a scris cuvântul UMBRĂ, motivaţia lui fiind aceea că *"pomii fac umbră în pădure, dar nu a ştiut cum să deseneze",* aşa că a scris cuvântul.

Am hotărât împreună cu preşcolarii, ca într-o activitate viitoare să decupăm elementele cele mai reuşite şi "convingătoare" (care nu se abat de la subiect) din cele patru lucrări finale şi să realizăm un *"ciorchine mare"* pe care să-l expunem pe holul grădiniţei ca să-l poată vedea şi părinţii.

Toate metodele interactive de grup (în special 6/3/5, Brainstorming-ul, Ciorchinele ş.a.m.d.) stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor şi formarea de capacităţi ca: spiritul critic constructiv, independenţă în gândire şi acţiune, găsirea unor idei creative, îndrăzneţe de rezolvarea a sarcinilor de învăţare.

După fiecare metodă aplicată, se pot obţine performanţe pe care copiii le percep şi-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înţeleg şi observă că implicarea lor este diferită, dar încurajaţi, îşi vor cultiva dorinţa de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup. Grupul înţelege prin exerciţiu să nu-şi marginalizeze partenerii de grup, să aibă răbdare cu ei exersându-şi toleranţa reciproc.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, având un caracter activ–participativ şi o reală valoare activ–formativă asupra personalităţii copilului. Acest fapt mi s-a confirmat în momentul în care am început să utilizez mai frecvent unele metode activ – participative care au fost foarte îndrăgite şi de copii. «*Veţi smulge cu siguranţă exclamaţiile copiilor: „Ce activitate frumoasă!", „Ce joc interesant!", „Ce multe am învăţat!", „Când mai jucăm jocul cu steluţele?", „Eu aş dori să fac un blazon al prietenului meu", „Eu o bulă dublă pentru familia mea!", „Eu o să-l învăţ pe X povestea Y" etc.» (*S. Breban, E. Gongea, p. 9*)*

Bibliografie

Breban S., Gongea E., *Metode interactive de grup - Ghid metodic*, 2006, Editura Arves

EXPERIENȚA MUZICALĂ, ROLUL CULTURII GENERALE MUZICALE ȘI AL IMAGINAȚIEI CREATOARE LA ELEV, ÎN ARTA CÂNTULUI ONLINE

Autor: Bonțu Aurica
Liceul de Arte din Oradea

Arta cântului online este o formă de activitate, prin care se reflectă realitatea din mediul înconjurător, cu ajutorul unor mijloace capabile, să trezească emoţii în interiorul unui copil. Muzica este arta de a exprima sentimente şi idei, iar mijloacele ei de exprimare sunt de fiecare dată, sunetele. Deci, pentru a putea reda mesajul şi sentimentele unei opere muzicale, în sistemul online, trebuie să descoperim toate mijloacele posibile de comunicare, pentru a putea studia şi a pătrunde cu elevul, în interiorul acțiunii şi al perioadei stilistice din care aceasta face parte, muzica fiind arta capabilă să pătrundă, pe tărâmurile cele mai abrupte și neatinse ale sufletului, producând emoţii puternice şi stări inedite fiinţei noastre umane, chiar și în această perioadă greu încercată de pandemie.

Idealurile, comportamentul, necesităţile, receptivitatea, interesele etc. reprezintă diferite aspecte ale culturii omului. Prin urmare, în sistemul online, elevul poate să se afirme concomitent în trei ipostaze: sub forma unui obiect al acţiunii de culturalizare, ca subiect al creaţiei culturale și ca purtător/receptor/popularizator al tezaurului cultural. În aceiaşi manieră, cultura muzicală a unui elev este reprezentată de un ansamblu de valori spirituale (ideal, obiective, necesităţi, interese etc.), provenite din multiplele forme de cunoaştere şi activitate muzicală: creaţie/interpretare/receptare. Educaţia muzical/artistică este considerată premisă importantă în formarea unei personalităţi culte.

În sistemul online, conceptul de educaţie, ca activitate, reflectă angajarea elevului într-un produs şi într-un proces permanent de formare/dezvoltare, proiectat şi realizat conform unor finalităţi, diferite de activitatea obișnuită de la clasă. Educaţia poate fi însă simultan, produs şi proces. În această concepţie, în calitate de produs, educaţia artistică determină rezultatul (finalitatea) activităţii de formare, determină cultura muzicală; iar în calitate de proces, determină calea personalităţii elevului în umanizarea, formarea/dezvoltarea continuă spre o cultură muzicală (și spre un concept interpretativ al acestuia). Educaţia ajunsă însă la finalitate, reprezintă anumite valori angajate în proiectarea sistemului online şi al procesului de învăţământ. Atingerea acestor finalităţii, ne orientează spre acţiuni strategice, care dau orientarea, sensul, ordinea, direcţia, și perspectiva acţiunii educaţionale la elev.

Dintre toate artele, muzica în sistemul online este cea mai aproape de sufletul uman. De aceea, formarea culturii muzicale la elev, se va începe de fiecare dată, de la cunoaşterea muzicii ca artă spre cunoaşterea muzicii ca ştiinţă.

La elevul cercetător în mediul online, cultura muzicală poate fi estimată în mai multe feluri: prin maniera și mijloacele prin care încearcă să interpreteze muzica; prin bagajul şi volumul de cunoştinţe acumulate pe parcursul activităților educative; prin capacitatea de diferențiere a unor creații muzicale bune și a unora mai puţin bune; prin felul în care se exprimă despre aceasta etc. Nivelul culturii muzicale la elev, poate fi apreciat prin gradul de percepere a artei muzicale, exprimat prin dorința acestuia de a studia și descoperii tainele muzicii, prin dorinţa interioară de a contacta cu ea și prin lipsa de rezistenţă a copilului în faţa farmecului ei.

În faţa fenomenului muzical online la elev, dacă rămânem indiferenți, are de suferit capacitatea de a cânta *„corect”*, cunoştinţele istorico/teoretice/tehnice acumulate, rămânînd fapte goale, fără răspuns și formale. În funcție de acestea, putem afirma că la elevul cercetător, cultura muzicală indică capacitatea de a percepe arta muzicală, în orice situație, ca pe o artă vie şi plastică, născută de viaţă şi legată indisolubil de viaţă, este un simţ al muzicii aparte, care ne constrânge să asimilăm muzica emoţional, chiar și în mediul online, discernând valoarea de non/valoare; este capacitatea de a trăi mesajul sonor la nivel înalt, făcând distincţie între imaginea artistică şi mijloacele ei de realizare; între capacitatea de recunoaștere a unui autor și a unei creaţii muzicale recunoscute, dacă această muzică este caracteristică autorului dat și dacă elevul recunoaște creaţia

muzicală a acestui compozitor, în audiții.

În dezvoltarea și formarea culturii muzicale și a conceptiei interpretative la elev este necesară acumularea experienţei de percepere/receptare și de interpretare a muzicii. Muzica nu poate exista în afara percepţiei. În sistemul online, orice formă de comunicare cu muzica și orice activitate muzicală dirijată de profesor, învaţă elevul să perceapă muzica într-un anumit mod și să o interpreteze în final corect. Datorită tactului pedagogic al profesorului, prin perfecţionarea continuă a priceperii de a asculta muzică în sistemul online, pătrundem în sensul ei, însă ca proces psihic/spiritual, percepţia muzicii (simţirea, auzirea, înțelegerea și trăirea) este proprie tuturor activităţilor muzicale educative. În cadrul experienţei însă, numai prin exersare se dobândeşte şi se dezvoltă simţul muzical al unui elev, care poate influenţa universul intim, sentimentele şi gândurile acestuia. Percepţia online antrenează în acţiune întreaga fiinţă a elevului cercetător, mobilizând procesele psihice cu care conlucrează: memoria, gândirea, imaginaţia, atenţia, voinţa etc. Dacă la alte discipline din cadrul culturii generale, multe lucruri pot fi învăţate în mod mecanic, pe de rost, nelăsând vre-o urmă, în conştiinţa elevului, sau în sufletul său, în muzică pot fi memorizate numai lucrurile care au fost asimilate/înţelese şi trăite emoţional, lucruri care se referă în egală măsură la muzică, şi la cuvântul rostit despre muzică, la interpretarea şi audierea ei. Experienţa online a elevului în această perioadă greu încercată, este una extrem de dificilă, deoarece perceperea adevărată, trăită şi conştientizată a muzicii, este temelia tuturor formelor de familiarizare cu muzica, fără această experienţă n-are rost învăţarea abstract/teoretică și nu poate fi formată cultura muzicală. În cadrul acestui context, constituentele principale ale cunoaşterii şi asimilării artei muzicale - cunoştinţele, aptitudinile și capacităţile creatoare - rămânând a fi în linii mari, competenţele muzicale care-şi dobândesc dreptul la existenţă, doar în paralel cu experienţa muzicală. Simțul artistic, interesul și capacitatea de apreciere, pot fi cultivate doar în cadrul practicilor muzicale, pornind de la sensibilizare şi ajungând la dragostea pentru arta muzicală, lucruri pe care un elev, din păcate, nu le poate dobândi în totalitate, în sistemul online.

Din specificul cunoaşterii artistice şi sintetizând consideraţiile de mai sus, descoperim în structura culturii muzicale două componente: competențele muzicale și experienţa muzicală, dintre care a doua este prioritară. Experienţa muzicală este reprezentată de totalitatea stărilor de sensibilitate emoţională, trăite în mod nemijlocit în procesul actului educativ muzical (de audiţie, interpretare și de creaţie). Stările de sensibilitate la elev exprimă reacţiile afective ale acestuia și receptivitatea artistică apărută sub acţiunea agentului exterior, în cazul nostru, al artei interpretative dobândite de acesta.

Cultura generală, cultura muzicală, percepţia afectivă și experienţa muzicală la elev, determină în timp formarea unei concepţii interpretative individuale, specifice acestuia, însă pentru o interpretare valoroasă și calitativă, pe lângă tehnica necesară emiterii corecte a sunetelor, din punct de vedere vocal, este foarte important să exprimi și sentimentele şi emoţiile create de autor, dând astfel viaţă textului şi implicându-te afectiv în arta interpretativă.

În concluzie se poate afirma că, elevul cercetător poate învăța să cânte în orice situație și mediu de lucru, în primul rând din pasiunea faţă de artă/muzică şi apoi din pasiunea faţă de nobila misiune pe care o are, de a fi transmiţătorul mesajului artistic muzical.

METODA CUBULUI ÎN LECȚIA DE FIXARE A CUNOȘTINȚELOR DESPRE FOTOSINTEZĂ ȘI FACTORII CARE INFLUENȚEAZĂ PROCESUL DE FOTOSINTEZĂ

Dabelea Maria,
Liceul Tehnologic Bârseşti

Definiţie şi descriere

Metoda cubului presupune explorarea unui subiect sau a unei situații din mai multe perspective, permițând abordarea complexă și integratoare a unei teme, dar și fixarea cunoştinţelor dobândite în orele anterioare.

Cubul reprezintă o metodă interactivă în care învățarea prin descoperire îi va conduce pe elevi la dobândirea şi fixarea cunoştinţelor într-o manieră plăcută. Această metodă contribuie la dezvoltarea gândirii critice, evidenţiind, prin faţadele cubului, cât mai multe tipuri de operaţii mentale, corespunzătoare următoarelor categorii de cunoştinţe implicate în demersul de învăţare:

- Faţada 1 stimulează cunoştinţele empirice, raportate la capacităţile de identificare, denumire, descriere (cuvânt cheie) şi memorizare;
- Faţadele 2 şi 3 antrenează cunoştinţele intelectuale, implicând operaţiile de înţelegere, cele de comparare (cuvânt cheie), de ordonare, de clasificare şi relaţionare;
- Faţada 4 stimulează cunoştinţele raţionale, presupunând abilităţi analitice (cuvânt cheie) şi sintetice, raţionamente inductive şi deductive;
- Faţadele 5 şi 6 antrenează cunoştinţele decizionale, valorizând capacitatea de a emite judecăţi de valoare asupra subiectului propus, de a lua decizii, de a aplica (cuvânt cheie) cele învăţate, de a construi argumente (cuvânt cheie).

Se poate folosi atât în grup, cât și în pereche sau individual, urmărind, fie dobândirea de noi cunoștințe, fie consolidarea sau aprofundarea acestora.

Paşii metodei

Pasul 1 – realizarea unui cub din carton/hârtie. Cadrul didactic realizează un cub mai mare, din carton, fiecărei fețe corespunzându-i câte o culoare și câte un verb:

- ☻ Faţada 1 **ROZ** – verbul DESCRIE
- ☻ Faţada 2 **GALBEN** - verbul COMPARĂ
- ☻ Faţada 3 **ALBASTRU** – verbul ASOCIAZĂ
- ☻ Faţada 4 **VIOLET** - verbul ANALIZEAZĂ
- ☻ Faţada 5 **VERDE** - verbul ARGUMENTEAZĂ
- ☻ Faţada 6 **PORTOCALIU –** verbul APLICĂ

Pasul 2 – anunţarea temei de discuţie şi a obiectivelor. Profesorul dirijează activitatea elevilor în funcţie de obiectivele propuse.

Pasul 3 – **organizarea elevilor în forma dorită**, în funcţie de numărul lor, de obiective: pe grupe (***6 grupe***, câte una pentru fiecare sarcină de pe faţadele cubului), în pereche sau individual, evaluarea realizându-se frontal.

Pasul 4 - **este prezentat cubul, sunt explicate verbele şi cerinţele de pe feţele cubului**.

Pasul 5 – rezolvarea sarcinilor activităţii. Copiii rezolvă sarcina într-un timp dat, notând pe fiecare faţă a cubului răspunsurile, conform cerinţelor și instrucţiunilor date de către facilitator.

Pasul 6 – redactarea finală şi împărtăşirea ei celorlalte grupe. Raportorul fiecărui grup va prezenta modul în care grupul său a rezolvat cerința. Au loc discuţii în legătură cu tema abordată. Toți copiii analizează răspunsul, fac comentarii, pot solicita reformularea întrebării pentru a fi siguri că sarcina este corect rezolvată.

Pasul 7 – **afişarea formei finale pe tablă sau pe coli flipchart**. Facilitatorul va evalua calitativ răspunsurile copiilor şi va formula concluzii.

Cum se foloseşte metoda?

Să presupunem că se folosește această metodă pentru aprofundarea conținutului despre fotosinteză și factorii care influențează procesul de fotosinteză. Cadrul didactic va scrie pe fiecare faţadă a cubului câte o cerință:

1. Descrie
2. Compară
3. Asociază
4. Analizează
5. Argumentează
6. Aplică

Elevii, pe rând, aruncă cubul pe o suprafață plană, iar numărul fațadei de deasupra va reprezenta sarcina pe care o au de făcut.

Exemple:

- *Faţada 1*: Descrie
  Descrie procesul de fotosinteză
- *Faţada 2:* Compară
  Compară fazele procesului de fotosinteza.
- *Faţada 3*: Asociază
  Asociază intensitatea luminii, temperaturii - efectul produs.
- *Faţada 4*: Analizează
  Analizează efectele produse de factorii fotosintezei.
- *Faţada 5*: Argumentează
  Argumentează .
  Cum transformi lumina soarelui în energie?
- *Faţada 6*: Aplică
- *Schema procesului de fotosinteza*

Bibliografie

https://edict.ro/metode-si-tehnici-interactive-de-predare/,
manual/page/3/https://ro.scribd.com/doc/208865707/2-Metoda-Cubului

MANAGEMENTUL EDUCAŢIONAL

Prof. înv. Prescolar Bratu Petruta Liliana
Gr.p.n.nr .2 Orbeasca de Jos
Orbeasca de Jos

Managementul educaţional, ca ramură ştiinţifică a managementului în general, studiază ansamblul principiilor funcţiilor şi strategiilor (mijloace, metode, forme etc.) de direcţionare, de organizare, gestionare şi evaluare ale instituţiilor furnizoare de educaţie, ale învăţământului în integralitatea sa.Pentru a asigura învăţământului un randament şi o performanţă ridicate sunt necesare cunoaşterea şi aplicarea ştiinţei managementului educaţional. Funcţia de conducător (manager) al învăţământului este o profesie şi, ca oricare profesie, trebuie învăţată. Pentru conducerea cu rezultate optime a învăţământului, orice conducător (manager) din învăţământ trebuie să cunoască principiile, nivelurile şi funcţiile ştiinţei managementului educaţional, în strânsă legătură cu folosirea unui instrument metodologic şi practic modern, bazat pe informatică, pe limbajele de programare, pe utilizarea de reţele de calculatoare personale, pe o modernă bază logistică.

Managementul, prin domeniile şi funcţiile sale, asigură dezvoltarea instituţională, succesul şi performanţa, dar cea mai importantă activitate managerială o constituie conducerea operaţională, care la rândul său se bazează pe proiectare, organizare, evaluare, etc. Vorbind în sens larg, conducerea se ocupă de aspectele interpersonale ale activităţii manageriale, în timp ce proiectarea, organizarea, evaluarea şi controlul privesc mai mult aspectele administrative ale muncii.

Rezultatul îndeplinirii cu succes a rolului de manager este eficienţa internă, adică funcţionarea normală, pozitivă, fără convulsii a unităţii pe care o conduce.

Managerul prin proiectarea activităţii manageriale şi organizarea întregii activităţi trebuie să creeze condiţiile necesare realizării obiectivelor stabilite Managerul creează sistemele formale ale organizaţiei, el fiind acela care organizează structuri, stabileşte atribuţii, descrie cerinţele posturilor, selecţionează oamenii, construieşte un sistem motivaţional, etc.

Prin întâlniri periodice, coordonare, discuţii de grup, conducere operaţională, controale, evaluări, soluţionarea problemelor curente, în permanenţă managerul urmăreşte realizarea planului managerial, în timp ce liderul câştigă încrederea oamenilor fiind aproape de nevoile şi valorile acestora. Managerul şi liderul dau adevărata dimensiune a celui investit să conducă o unitate şcolară. În actul de conducere gestiunea resurselor şi stabilirea strategiilor sunt strâns legate de o viziune pragmatică, care în permanenţă presupune modernizare şi deschidere spre nou. Aceasta vizează o schimbare şi o racordare a managementului la pulsul vremurilor. În calitate de manager trebuie să ai în vedere funcţionalitatea structurilor dar în corelare cu strategia schimbării şi prezentarea unei viziuni care să faciliteze înnoirea, formarea şi perfecţionarea continuă, atribute indispensabile unor sisteme educaţionale bazate pe principii reformatoare, singurele în măsură să stabilească obiective şi strategii ce vizează succesul şi performanţa didactică şi educaţională.

Funcţia de şef, director, manager, lider presupune un mod de acţiune colectiv al celor din echipa managerială, bazat pe colaborare continuă. Or, acest lucru solicită un climat democratic, cunoştinţe, deprinderi şi abilităţi din partea şefilor, pentru a rezolva problemele specifice fenomenelor de grup şi a fi în măsură să construiască echipe de lucru eficiente şi performante.

Pregătirea diversificată a conducătorilor se impune şi în privinţa procesului de selecţie, sistemul de pregătire, formarea, perfecţionarea şi evaluarea performanţelor, întrucât în realizarea acestor obiective un rol esenţial îl joacă sistemul motivaţional şi climatul de ansamblu din unitatea sau instituţia condusă.

BIBLIOGRAFIE

1. Z. Bogaty, *Orientări actuale în psihologia conducerii,* Revista de psihologie aplicată, Anul II, Nr.4, 2000, p.5-15
2. I. Ceauşu, *Tratat de management,* Ediţia a II-a, Bucureşti, A.T.T.R., 1998
3. S. Chirică, *Psihologia Organizaţională. Modul de diagnoză şi intervenţie,* Casa de Editură şi Consultanţă. Studiul Organizării, Cluj-Napoca, 1996
4. I. Dijmărescu, *Bazele Managementului,* Editura Didactică şi Pedagogică, 1995

TENDINȚE ALE REFORMELOR ACTUALE DIN EDUCAȚIE CARE CONFIRMĂ IDEILE MARIEI MONTESSORI

Marchiș Ana-Ioana
Școala Gimnazială „Caius Iacob" Arad

Pedagogia Montessori are drept principiu de bază educaţia necesară, adecvată şi continuă, tendinţe ale reformelor actuale din educaţie care confirmă ideile Mariei Montessori şi le fac aplicabile în practică. Ca atare, prin pedagogia Montessori se urmăresc promovarea drepturilor copilului, extinderea şi intensificarea educaţiei timpurii şi educarea părinţilor, formarea deprinderilor de activitate intelectuală intensă şi continuă, de adaptabilitate şi de asumare a schimbărilor; creşterea rolului mediului educativ în ansamblul educaţiei, în familie şi în comunitate; educaţia cosmică şi cea ecologică care pregătesc generaţiile următoare pentru extinderea relaţiilor cu universul fizic şi pentru asumarea unor responsabilităţi de care poate să depindă chiar viaţa umanităţii; educaţia pentru libertate, pace, pentru schimbări pozitive asumate responsabil.

Într-o clasă Montessori copiii sunt pur şi simplu absorbiţi şi foarte preocupaţi de propria activitate. Aproape toate lecţiile sunt individuale, deci fiecare copil are de obicei un plan diferit de activităţi pe care educatorul îl gândeşte şi îl pune în practică în funcţie de interesul şi nivelul la care se află copilul. Toate materialele din clasă sunt uşor accesibile şi la dispoziţia copiilor, aşezate pe rafturi joase. Copilul este liber să aleagă dintre materialele care i s-au prezentat anterior şi după ce termină de lucrat cu ele ştie că trebuie să le aşeze pe raft în acelaşi loc şi în aceleaşi condiţii, gata pentru următorul copil interesat de aceeaşi activitate. Posibilitatea de a alege este un privilegiu pe care, din păcate, copilul din şcoala tradiţională nu îl are. În clasele Montessori copilul se poate mişca liber dintr-o parte a clasei în alta, ascultând de propriul lui impuls interior. Cu timpul, exerciţiul alegerii devine obişnuinţă, adică se dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii cu privire la propria persoană. Mişcarea copiilor obişnuiţi să ia decizii pentru ei înşişi devine o mişcare inteligentă, cu scop şi dictată de voinţă, ba mai mult această mişcare merge împreună cu cunoaşterea şi invăţarea, fără ea acestea fiind nenaturale la vârsta copilăriei.

Structura fizică a clasei Montessori.

Într-o clasă Montessori există patru arii diferite:

1. Viaţa practică (practical life) care cuprinde activităţi practice legate de viaţa de zi cu zi. Toate acestea îl ajută pe copil să se adapteze noului mediu din clasă, să îşi câştige independenţa, să îşi coordoneze mişcările şi să exerseze concentrarea atenţiei.

2. Activităţile senzoriale care vizează dezvoltarea simţurilor. La această vârstă (3-6 ani) copilul explorează prin intermediul simţurilor mediul în care trăieşte. Dezvoltarea lor conduce implicit la o cunoaştere mai rafinată şi la ascuţirea inteligenţei. Prin materialul senzorial Maria Montessori a pus concepte abstracte în formă concretă. Materialul senzorial vizează dezvoltarea fiecărui simţ în parte prin izolarea lui de celelalte. Materialul senzorial pregăteşte copilul pentru observarea sistematică a mediului, primul pas care duce la mici descoperiri realizate în mod spontan.

3. Activităţile de limbaj care vizează, firește, dezvoltarea limbajului cu aspectele lui esenţiale: vorbit, scris şi citit.

4. Activităţile de matematică – se bazează pe materiale specifice, care respectă caracteristica vârstei, de a opera în plan concret, senzorial. Treptat, spre sfârşitul celui de-al treilea an în aceeaşi clasă, se face trecerea la materiale care se eliberează de încărcătura senzorială, nu pentru că aşa spune metoda, ci pentru că pur şi simplu copilul realizează că nu mai are nevoie de suportul concret, că şi-a însuşit ideea.

Într-o clasă Montessori copiii sunt pe trei nivele de vârstă, între 3 şi 6 ani. Copiii care au început anul acesta grădiniţa la 3 ani vor fi în aceeaşi clasă încă doi ani de acum înainte. Acum sunt cei mai mici, peste doi ani vor fi cei mai mari. Un proces de creştere şi dezvoltare pe care ei înşişi îl sesizează cu mult entuziasm. În felul acesta relaţiile dintre copii în cadrul orelor de program seamănă mult mai mult cu viaţa din afara şcolii, adică cu viaţa reală. Un alt aspect deosebit este

faptul că în clasa Montessori există un singur exemplar al fiecărui material, ceea ce înseamnă că un singur copil poate desfăşura activitatea care implică acel material. În mod implicit, dacă un alt copil vrea să folosească acelaşi material va trebui să aştepte până ce colegul lui termină activitatea şi aşază materialul înapoi pe raft. La începutul anului se creează conflicte, dar nu ia mult timp ca acceptarea să devină obişnuinţă. În mod indirect, se educă astfel respectul pentru lucrul altuia şi răbdarea de a aştepta să-ţi vină rândul.

Dat fiind faptul că sistemul Montessori este în mod semnificativ diferit de cel tradiţional, se impune un anumit plan de educaţie a părinţilor care sunt, firește, curioşi să afle la ce anume le este expus copilul. În acelaşi timp, o comunicare eficientă şi consistentă cu părinţii uşurează atât evoluţia copilului cât şi activitatea educatorului. Părintele şi educatorul sunt ca cele două vâsle ale unei bărci. Dacă se mişcă numai una sau dacă acţionează într-o direcţie diferită există riscuri: fie ca barca să se învârtă în loc, fie ca în cel mai rău caz să se răstoarne.

Așadar, sistemul Montessori presupune, întâi de toate, promovarea drepturilor și libertăților copilului, în jurul lui rotindu-se formele de educație și nu invers. Învățământul de acum nu face decât să se axeze direct pe nevoile educabilului și tocmai de aceea observăm că sistemul de azi încearcă să insereze o serie de idei ale Mariei Montessori, pe care le consideră pozitive în evoluția educabilului.

Totodată, se poate aminti și încercările actuale de introducere în învățământul românesc a unei noi forme de evaluare, respectiv, evaluarea elevului în baza unui portofoliu. Se dorește schimbarea modalității de evaluare deoarece, nota nu este, în cele mai multe cazuri, decât o formă de recompensă și mai ales de pedeapsă și nu poate reflecta neapărat cunoștințele într-un anumit domeniu. Pe sistemul gândit de Maria Montessori, evaluarea se face prin fișe de progres și portofolii. Astfel, elevul nu va suferi emoțional că a luat o notă mică, ci la sfârșitul programului educațional se va mândri cu ceea ce a progresat într-un anumit domeniu.

Sistemul montessorian poate fi considerat un model pentru ceea ce se întâmplă la ora actuală în sistemul românesc, deoarece, ca și pedagogia promovată de Maria Montessori, și la noi se încearcă formarea unui întreg din părțile: părinte, copil, educator, prin implicarea tuturor părţilor în favoarea dezvoltării educaţionale armonioase a celui vizat.

Bibliografie:

1. Ilica, Anton, *O pedagogie modernă*, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2008;
2. Ionescu, Miron, *Instrucție și educație*, Editura „Presa Universitară Clujeană”, Cluj- Napoca;
3. Montessori, Maria, *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977;

ELEVUL-OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Dragan Oana Claudia
Colegiul Tehnic"Timotei Cipariu" Blaj

Având în vedere pshihologia copilului, mai precis capacitatea acestuia de a imită, trebuie venit de la începutul articolului cu precizarea că în primul rând copilul este oglindă familiei sale. Familia este matrice de viață fundamentală prin existența și formarea personalității elevului, exercitând o influență deosebit de adâncă pentru existența și formarea personalității elevului.Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțîn conștientizate, determina în mare măsură dezvoltarea personalității, rezultatele școlare ale copiilor și comportamentul sociomoral.Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățătură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Odată cu începerea școlarității, copilul, devenit elev, face cunoștință cu pretențiile societății, care impune obținerea unor performanțe prin obiectivele stabilite de sistemul de învățământ al țării sale, respectiv competențele pe care trebuie să le dobândească gradual, pe etapele specifice- preuniversitar (primar,gimnazial,liceal) și superior (postliceal,universitar).

Fără a face o analiză a școlii românești,este bine să avem în vedere că, în învățământ cadrul didactic, ar trebui să înceapă cu o viziune nouă atunci când își începe activitatea didactică, să vadă în elev un partener, pe care poate să îl ridice, prin achizițiile dobândite pe parcursul școlarității, cât se poate de sus pe treaptă cunoașterii.

Din experiență didactică destul de mare, pot susține faptul că un profesor poate aduce,prin viziunea să, printr-o abordare originală a învățării, acel"touch" necesar obținerii unei mai bune motivații pentru învățare pentru elevi, o conștientizare a utilității cunoștințelor și abilităților dobândite pe parcursul școlarității.

Accesul la informație încă din prescolaritate,datorită conectării la rețele de internet atât a telefoanelor, a tabletelor, a televizoarelor și mai ales utilizarea intensivă a acestora pe parcursul activității online nu mai păstrează cadrul didactic preponderant că sursă de informație, așa cum era până acum,ci că "maestru" în punerea în valoare a cunoștințelor pe care le are elevul, fundamentarea lor și mai ales valorificarea prin noi experiențe didactice, evidențiind modul în care acestea pot deveni utile.

Măiestria didactică se referă la tehnicile moderne de abordare a procesului didactic, de fundamenttare, încă de la debutul școlarității a unor deprinderi fundamentale - cunoașterea surselor reale prin care poți obține informații veridice, nu empirice,accesând sursele certificate-cărți și informarea cu ajutorul internetului.

Pentru a dobândi deprinderile de citit, dar mai ales abilitatea de a lectură ,pe care o consider "nivel superior " al acestei competențe, trebuie stabilită o strategie didactică ce să urmărească prin metode atractive și mai ales diverse,cu ajutorul unor texte atractive, obținerea acestei abilități.

Desigur că este un deziderat la care multe cadre didactice speră, dar ,având în vedere contextul actual, nu ne mai putem crampona de metodele utilizate în urmă cu 10 ani de îndrumare a lecturii suplimentare a elevului,prin prezentarea unor liste standard de lectură, multe învechite și depășite, completarea unor fișe de lectură care implică mai mult capacitățile de reproducere a unor elemente de conținut. Trebuie create acele *Cluburi de lectură* cu acces liber, singură condiție să fie lecturarea textelor propuse, organizarea de dezbateri referitoare la subiectul textelor, la personaje.

Organizarea unor lecții mai puțîn convenționale, sub formă de *Cluburi de lectură* poate deveni atractivă pentru elevi încă de la începutul școlarității, în condițiile școlii online putându-se desfășura și pe zoom. Întâlnirile online pot avea loc la alte ore decât cele matinale,după ora 18.00,de exemplu. Acompaniați de părinți, bunici, frați mai mici sau mai mari , în confortul propriei camere, având-i alături și pe colegi și pe profesor, copiii se încurajează să citească fragmente mai mici la început, apoi cât mai vaste.De multe ori copiii își pregătesc fragmentele pe care urmează să le citească

pentru a reuși expresivitatea dorită de ei și așteptată de cadrul didactic, știind că acest cadru va asigura și un auditoriu mai numeros decât cel din sala de clasa,poate mai critic decât colegii.

Cu cât mai devreme cu atât mai bine pentru copil, pentru că o deprindere poate deveni o obișnuință prin repetare, implicând dezvoltarea unei motivații intrinseci pentru studiu individual .Cât de fascinant este să vezi tineri călătorind și fiind acompaniați de un volum de citit!

Ceea ce creștem, aceea culegem! Ce cultivăm la copii aceea îi va urmări că o amprenta pe parcursul școlarității, fie că se referă la bagaj de cunoștințe, fie la abilitățile de utilizare a informațiilor, fie la competitivitate, fie la spiritul antreprenorial.

Un parcurs haotic sau unul care urmărește acumulare de cunoștințe, stocate fără a fi puse în evidență, nu va fi spre binele copiilor, dar nici a societății care așteaptă mult de la aceștia.

POT SĂ DEVIN EXPERT ÎN ÎNVĂȚARE

Profesor Daniela Simona Țîra
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu" Dej

Disciplina Consiliere și dezvoltare personală contribuie într-o măsură mult mai mare față de alte discipline la formarea personalității elevilor și pregătirea lor pentru viață, prin tematica abordată și activitățile organizate. Această disciplină dezvoltă următoarele competențe cheie din profilul de formare al absolventului de gimnaziu:
- Competențe de comunicare în limba maternă;
- Competențe de a învăța să înveți;
- Competențele digitale și tehnologice;
- Spiritul de inițiativă și antreprenoriatul;
- Competențele sociale și civice.

Toate aceste competențe sunt importante deoarece, pe de o parte, asigură startul învățării pe tot parcursul vieții și integrarea tinerilor în societate și, pe de altă parte, asigură dezvoltarea personalității lor în acord cu cerințele educației europene.

Voi prezenta în continuare una dintre lecțiile pe care le-am desfășurat la această disciplină, lecție din unitatea de învățare III, „Managementul învățării", cu elevii mei din clasa a VII-a.

Clasa: VII-a
ARIA CURRICULARĂ: Consiliere şi orientare
DIRIGINTE: **Țîra Daniela Simona**
COMPETENȚE CHEIE - competența de a învăța să înveți, prin aprecierea calităţilor personale în vederea autocunoaşterii și alegerii carierei;
Competența generală:
Reflectarea asupra motivației și eficacității strategiilor pentru progres în învățare
Competența specifică:
3.2. Raportarea reflexivă și constructivă asupra reușitelor și nereușitelor în învățare
Activități de învățare
- analiza stilului de învățare și identificarea factorilor care conduc la îmbunătățirea rezultatelor învățării prin completarea chestionarului de pe fișele de lucru,
- identificarea caracteristicilor persoanelor cu mentalitate de creștere sau cu mentalitate fixă în urma vizionării documentarului de pe youtube
- reflecție asupra propriei persoane și descoperirea tipului de mentalitate
- dezbatere asupra modului în care mentalitatea influențează performanțele în orice activitate
- descrierea strategiei de control al învățării

1. **Metode şi resurse:** jocul de spargere a gheții, sfori, chestionarul, fișe de lucru, conversaţia, problematizarea, demonstrația cu mijloace tehnice, coli de flipchart, reflecția, dezbaterea, exemplificarea, lucrul în echipă, turul galeriei.

Vizionarea unui film de pe Youtube:
„Mentalitate de creștere vs mentalitate fixă"- prin accesarea link-ului:
https://www.youtube.com/watch?v=hZJXwmWTQHM (aprox. 8 minute)

Tema: **Pot să devin expert în învățare**

1. Moment organizatoric:
- joc de spargere a gheții: "Insulele" (Mai multe sfori lungi se așează pe podea în formă de cercuri de dimensiuni diferite - "insule". În fiecare cerc intră câte 2-5 elevi. Conducătorul jocului le cere celorlalți să-și schimbe cercul în funcție de câte un criteriu spus cu voce tare, care se tot schimbă pe parcursul jocului. În final toți elevii se vor așeza într-un singur cerc, în timp ce celelalte cercuri vor rămâne goale).
- elevii din cercul în care s-au stâns toți vor fi împăîrțiți în grupe de 4-5 elevi.

2. Captarea atenției:

Diriginta prezintă tema și motivează alegerea temei: pentru a avea la școală succesul dorit este necesar ca fiecare elev să-și cunoască nivelul la care a ajuns și stilul de învățare. Pentru a recunoaște stilul de învățare, elevii au la dispoziție 10 minute pentru a completa o fișă de lucru cu câteva întrebări, Cerința este fiecare să răspundă foarte sincer la toate întrebările.

Chestionarul cuprinde următoarele întrebări:

1. Crezi că există ceva care te poate abate de la desfășurarea studiului în condiții cât mai bune?
2. În fiecare zi, obișnuiești să studiezi în același loc?
3. De obicei, îți planifici dimineața cum ai să-ți petreci ziua respectivă?
4. Ai pe masa ta de lucru ceva care te poate distrage de la studiu?
5. Înainte de a te culca, seara, faci o recapitulare a ceea ce ai învățat peste zi?
6. Când te pregătești pentru teste, obișnuiești să memorezi totul, chiar și elementele mai puțin semnificative?
7. Când înveți ceva, încerci să faci totul într-un timp anume?
8. Obișnuiești ca după o perioadă de timp să vezi unde ai probleme?

3. Completarea chestionarului de către elevi, prin care elevii își autoevaluează stilul propriu de învățare.

4. Analiza modului de completare a chestionarului: Elevii care au răspuns cu **Da** la întrebările 2,3,5,7 și 8 și cu **Nu** la întrebările 1, 4 și 6 învață la nivel de **"expert".** Cei care au mai puține răspunsuri corecte vor trebui să-și identifice lucrurile pe care le mai au de remediat în stilurile proprii de învățare.

5. Discuții. Problematizare: Care sunt factorii care contribuie la succesul în învățare? În afară de planificarea studiului, reducerea elementelor care pot distrage atenția și evaluarea tehnicilor de învățare, credeți că mai există și alți factori care contribuie la a avea succes în învățare?

6. Propune elevilor vizionarea filmului de pe Youtube.

7. Realizarea feed-back-ului:

- Ce părere aveți despre film?
- Ați auzit până acum despre cele două tipuri de mentalități?
- Sunteți de acord cu ideile menționate pe parcursul filmului?

8. Propune elevilor realizarea unui afiș în echipă cu portretul unui elev cu mentalitate de creștere / mentalitate fixă. (câte 3 grupe vor alcătui portretul elevului cu același tip de mentalitate). Două afișe ce prezintă caracteristicile unor elevi cu mentalități diferite, vor fi prezentate clasei (la alegerea elevilor).

9. Propune elevilor să reflecteze asupra propriei persoane și să-și identifice tipul de mentalitate. Fiecare elev își autoevaluează tipul de mentalitate.

10. Discuții: Cunoașteți colegi cu mentalitate de creștere? Puteți da exemple? Un elev cu mentalitate fixă nu poate avea succes în învățare? Ce poate să facă un astfel de elev pentru a-și îmbunătăți performanțele?

11. Propune elevilor adăugarea strategiei de control a învățării, cu cele trei etape, pe afișele cu portretele elevilor cu mentalitate fixă.

Elevii au fost foarte interesați de lecție și s-au implicat activ în toate etapele ei. La final au recunoscut faptul că nu au toți o mentalitate de creștere dar și faptul că aceasta este deosebit de importantă pentru a avea succesul dorit în învățare. În plus, și-au propus să-și planifice, monitorizeze și evalueze des învățarea pentru rezultatele pe care și le doresc.

Bibliografie: Bărbulescu G., Beșliu D., Gunea C.M., Sima A., Sima E. C. - Manual de „Consiliere și dezvoltare personală", Editura Litera, 2019.

ISTORIA ABORDATĂ INTEGRAT PRIN METODA PROIECTULUI DE GRUP

Pristoleanu Camelia
Şcoala Gimnazială „Sfântul Vasile" Ploieşti

„ISTORIA LOCALĂ"
ARIA CURRICULARĂ: Om și societate
DISCIPLINA: Istorie
Clasa a IV-a

Prin aplicarea metodei proiectului în cadrul unității de învățare „ISTORIA LOCALĂ" urmăresc stimularea interesului de cunoaștere al copilului care vede utilitatea propriei munci prin **competențele** pe care le dobândește. De asemeni, doresc experimentarea aplicării unei metode care să determine caracterul formativ al învățării, cât și a principiilor și strategiei instruirii diferențiate.

ETAPE

I. a) Prezentarea proiectului
b) Stabilirea regulilor și a criteriilor de apreciere
c) Harta conceptuală
d) Prezentare și discuții pe baza materialului bibliografic- Realizare ecusoane
e) Stabilirea cerințelor pentru grupuri
II. Vizită la Muzeul de Istorie; Plimbare prin Ploiești
III. Studiu individual și pe grupuri
IV. Desene, fotografii
V. Realizare portofolii
VI. Evaluare

SCHEMĂ/HARTĂ CONCEPTUALĂ

ISTORIA LOCALĂ		
ISTORIA FAMILIEI	**COPILĂRIA DE IERI ȘI DE AZI**	**VECINII ȘI COMUNITATEA**
Arborele familiei	Drepturile copilului	Legende
Album de familie	Album personal	Instituții
Documente ale familiei	Copilăria părinților și a bunicilor	Relațiile cu vecinii
Sărbători	Copilăria în literatură	Obiceiuri și tradiții

În continuare voi prezenta câteva sugestii privind conținuturile, activitățile de învățare și tipurile de inteligență vizate, cât și competențele-cheie din profilul absolventului de clasa a IV-a ce pot fi formate. Fiecare grupă de elevi va aborda un anume conținut.

După modelul dat, fiecare cadru didactic poate crea propriul scenariu, în funcție de numărul de elevi și de particularitățile acestora.

Grupe	Conținuturi	ACTIVITĂȚI	COMPETENȚE VIZATE

		DE ÎNVĂȚARE/ tipul de inteligență vizat	
I	**ISTORIA FAMILIEI**	1.Întocmiți „arborele familiei” și prezentați-l colegilor! (3 generații)/ logico-matematică, vizual-spațială, intrapersonală	**Competență digitală** -Dezvoltarea unor conţinuturi digitale simple în contextul unor activităţi de învăţare **Comunicare în limba maternă** - Participarea la interacţiuni verbale în contexte familiare, pentru rezolvarea unor probleme de şcoală sau de viaţă **A învăța să înveți-** - Utilizarea de tehnici, metode simple pentru a învăţa, activa cunoştinţe anterioare şi înregistra informaţii - **Competențe sociale şi civice-** Manifestarea interesului pentru autocunoaştere
		2.Alcătuiți o listă cu documente ale familiei! / logică, vizual-spațială	**Competență digitală** -Dezvoltarea unor conţinuturi digitale simple în contextul unor activităţi de învăţare -Utilizarea în învăţare a unor funcţii şi aplicaţii simple ale dispozitivelor digitale din mediul apropiat **A învăța să înveți** - Utilizarea de tehnici, metode simple pentru a învăţa, activa cunoştinţe anterioare şi înregistra informaţii -
		3.Prezentați în fața clasei un album al familiei! / lingvistică, corporal-kinestezică	**Competențe sociale şi civice** -Manifestarea interesului pentru autocunoaştere - Asumarea unor roluri şi responsabilităţi prin participarea la acţiuni în contexte de viaţă din mediul cunoscut
		4.Realizați un desen/colaj cu tema „Sărbători în familie”! / vizual-spațială	**Sensibilizare şi exprimare culturală** **-** Exprimarea bucuriei de a crea prin realizarea de lucrări simple și prin explorarea mai multor medii și forme de expresivitate
		5.Fișă cu completare de informații, termeni-cheie / logică, lingvistică, vizual-spațială	**A învăța să înveți** **-** Utilizarea de tehnici, metode simple pentru a învăţa, activa cunoştinţe anterioare şi înregistra informaţii - - Concentrarea atenţiei, perseverarea în lucru la o sarcină până la finalizarea corespunzătoare şi verificarea propriei activităţi

		6.Compunere- „Familia mea”/ lingvistică, logică	**Comunicare în limba materna** - Exprimarea unor gânduri, păreri, emoţii în cadrul unor mesaje simple în contexte familiare de comunicare

METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Stoica Liliana Diana
Liceul Teoretic Bechet, Bechet

Într-o societate modernă, aflată în plină evoluție, caracterizată prin mobilitate economică, politicî si culturalî, avem nevoie de o educație dinamică, formativă. Din acest motiv, este vizibilă necesitatea unei reforme a mișcării pedagogice teoretice și a praxisului educațional. Metodele moderne de învățământ coexistă cu cele tradiționale și se străduiesc să ia locul celor impuse de nevoile educaționale ale secolului trecut, în speranța că, în acest mod, educația va reuși să răspundă cerințelor societății.

Mi-am îndreptat atenția asupra a doua dintre metodele moderne de învațare, proiectul și portofoliul.

În școala modernă, procesul de învățământ se dorește a fi unul axat pe modelul interactiv, ce presupune corelația și interacțiunea reciprocă predare-învățare-evaluare. Dacă în școala tradițională, accentul cădea pe acțiunea de predare, rolul central revenind profesorului, școala modernă plaseaza în centru elevul care își imbogățește, consolidează, corectează și transformă experința cognitivă, cu scopul perfecționării, profesorului revenindu-i rolul de a-l activa cognitiv-afectiv-motivațional-atitudinal, astfel constituindu-se un echilibru predare-învățare. Predarea și învățarea nu pot fi privite separat, ci ca un tot unitar la care se adaugă evaluarea, cele trei acțiuni fiind complementare si surprinzând astfel întreaga activitatea cognitivă și formativă. Profesorul modern lucrează împreună cu elevii săi, cooperând în vederea reușitei învățării. Rolurile sunt bine stabilite: profesorul stimulează căutarea și descoperirea, iar elevii se vor ocupa de activitățile de cautare și descoperire, ei participând activ și conștient la asimilarea cunoștințelor și formarea personalității. Astfel, se creează un parteneriat în vederea atingerii obiectivelor propuse, a unui standard cât mai înalt în educație. Lucrând împreună cu elevii săi, profesorul poate regla și ameliora activitatea pe parcursul desfășurării procesului de predare-învățare și, nu în ultimul rând, poate aprecia just valoarea eforturilor de învățare depuse de către elevi pe parcursul activităților desfățurate. Evaluarea este cea care furnizează atât cadrelor didactice, cât și elevilor, informațiile necesare desfășurării optime a procesului de predare-învățare și se constituie ca parte integrantă a acestui proces.

Proiectul - metoda de predare-învățare-evaluare

Proiectul se constituie atât într-o metodă de învățare, prin acțiune practică cu o finalitate reală, aplicativă, cât și într-o metodă alternativă de evaluare. Spre deosebire de alte metode, metoda proiectului presupune anticiparea mentală a unei acțiuni, precum și executarea ei, prin cercetare concretă. Elevul sau grupul de elevi este plasat în centrul acțiuni, oferindu-i-se posibilitatea să-și afirme independența în gândire și acțiune, dar și să însușească direct tehnicile de cercetare, prin efort, cooperare, autocontrol, după indrumarea inițiala. Proiectul este o metoda activ-participativă ce presupune transfer de cunoștinte, dezvoltare de deprinderi și capacități, abordare interdisciplinară, precum și consolidarea unor abilități sociale ale elevilor.

Prin aceasta metodă, profesorul estompează limita dintre teorie și practică, prin caracterul activ elevii putând să asimileze cunostințe prin propriile lor experințe de viață, să acționeze și să rezolve sarcini, autotestându-și capacitățile cognitive, sociale și practice. Confruntându-se cu situații veridice, elevul este pus in situația să caute, să cerceteze, să emita ipoteze, să găsească soluții, toate acestea ducând la întărirea spiritului de răspundere proprie, la maturizarea gândirii, la o pregătire pentru depășirea situațiilor complexe din viața reală.

Proiectul se constituie și într-o metodă alternativă de evaluare deoarece elevii au posibilitatea de a demonstra nu doar ceea ce știu, și, mai ales, ceea ce știu să facă, punându-și în valoare deprinderile, priceperile și abilitățile, el putând lua forma unui proiect individual sau de grup.

Portofoliul – metoda de predare-învățare-evaluare

Portofoliul este considerat o metodă alternativă de evaluare, care ocupă un loc important în practica școlară curentă ca o alternativă viabilă la modalitățile tradiționale de evaluare. Este considerat o metodă de evaluare flexibilă, complexă, integratoare deoarece include rezultate

obținute și prin alte metode de evaluare, mă refer aici la probe orale, probe scrise, practice, observare sistematică a activității și comportamentului elevului, proiect, autoevaluare. La toate cele amintite, se adaugă și rezultatele obținute prin sarcini specifice disciplinei respective. Datorită faptului că portofoliul furnizează o bogată și complexă informație, referitoare la activitatea elevului de-a lungul timpului, el se poate constitui în parte integrantă a evaluării sumative. Portofoliul reprezintă "cartea de vizită" a elevului, urmărindu-i progresul la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp (un semestru sau un an scolar). În proiectarea unui portofoliul, trebuie avute in vedere scopul, contextul, dar și modul de proiectare.

Dându-le posibilitatea elevilor de a participa la deciziile cu privire la conținutul și utilizarea portofoliului, la selectarea eșantioanelor pe care le atașează, la negocierea modului și ponderii evaluării portofoliului în media finală, profesorul stimulează creativitatea și implicarea personală a elevilor în activitatea de învățare, dezvoltă motivația intrinsecă și responsabilitatea acestora față de propria lor instruire.

Bibliografie

Ioan Cerghit, *Sisteme de instruire alternative si complementare. Structuri, stiluri si strategii*, Editura Aramis, Bucuresti, 2002, p. 315
https://fp.uni.edu/rac/col/romania/clasificarea evaluarii.htm

AVANTAJELE SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ONLINE

Prof. Bălan Lidia Ramona
Școala Gimnazială Nr.10,Giurgiu

În Romania cel puțin, dacă nu în mai toate țările lumii, conceptul de educație tradițională s-a schimbat dramatic în ultimii doi ani, dat fiind contextul pandemic cu care lumea se confruntă de la începutul lui 2020, pandemia COVID-19 obligând la găsirea unor noi modalități de predare-învățare. Cea mai nouă tendinţă în învăţământ, cunoscută şi apreciată ca cea mai eficientă şi de dorit de până acum este învăţământul electronic. Cunoscut ca „e-learning" sau, mai nou, ca „e-education", conceptul de învăţământ electronic (sau virtual) este reprezentat de interacţiunea dintre procesul de predare – învăţare si tehnologiile informaţionale. E-learning este în acest moment mai mult decât un concept, este parte din învăţământul actual, tinzând să devină tot mai preferat prin economia de timp pe care o implică. E-learning semnifică, într-o definiţie neconsacrată, şansa omului de a se informa facil, rapid, în orice domeniu, nefiind condiţionat de un suport fizic (cărţile din hârtie) sau de un intermediar (profesorul). Acest concept permite flexibilizarea procesului de învăţământ până la a oferi cea mai largă gamă de cărţi electronice, sfaturi, imagine şi text.

Lucrurile se mişcă rapid, iar profesorii şi elevii trebuie să facă echipă pentru crearea unui mediu de învățare prin utilizarea tehnologiilor moderne. Astăzi, cel mai bun și cel mai important canal de distribuție este cel online. Mediul online sprijină abilitățile secolului XXI precum colaborarea, comunicarea și creativitatea.

Învățarea online este acum aplicabilă nu doar pentru a învăța academicieni sau studenți, ci se extinde și la școli, grădinițe și licee. Schimbarea s-a făcut rapid, cu implicații și provocări ce păreau insurmontabile înainte de pandemie. Dacă în urmă cu doar doi ani ai fi întrebat vreun profesor (chiar și de la universitate) sau vreun elev sau chiar vreun angajat al vreunei companii despre posibilitatea învățării online, respectiv a muncii de acasă, cu siguranță ar fi răspuns că nu vede cum acest lucru s-ar putea concretiza atât de rapid și de eficient în țara noastră. Și iată cum zicala "nevoia te învață" a devenit laitmotivul zilelor noastre, demonstrându-și valențe cognitive și formative nebănuite!

La fel ca în majoritatea metodelor de predare, învățarea online are propriul set de aspecte pozitive și negative; decodarea și înțelegerea lor va ajuta instituțiile de învățământ să creeze strategii pentru a furniza mai eficient lecțiile, asigurând o călătorie de învățare neîntreruptă pentru elevi și studenți.

Dintre avantajele învățării online, amintesc:

1. Eficiență în întreg procesul de predare-învățare-evaluare

Învățarea online oferă profesorilor un mod eficient de a oferi lecții elevilor. Are o serie de instrumente (videoclipuri, PDF-uri, podcast-uri) pe care profesorii le pot utiliza ca parte a planurilor de lecție. Prin extinderea planului de lecție dincolo de manualele tradiționale, profesorii sunt capabili să devină educatori mai eficienți. Diversele platforme de evaluare au oferit profesorilor instrumente de evaluare mult mai eficiente, mai plăcute și mai precise și, deloc de neglijat, s-au dovedit a fi mult mai plăcute pentru elevi, care au demonstrat mult mai multă disponibilitate în a participa la evaluările online, în a-și oferi cunoștințele ajutând pe alții,și, deci, in a-și dovedi competențele digitale și în alte contexte decât cele extrașcolare.

2. Varietatea resurselor educative

Într-un spațiu atât de vast precum internetul, există abilități și subiecte nesfârșite de predare și învățare. Concret, la orele de limbi străine, există numeroase site-uri ce pot fi utilizate ca (re)surse de informație, vocabular, gramatică, (multe dintre ele cu autoevaluare imediată), conversație, materiale pe YouTube sau Spotify sau platforme e-learning. De asemenea, în cadrul orelor de literatură română, putem apela la vizionarea unor ecranizări după operele studiate și astfel elevii au o viziune globală asupra creației respective; se pot dezvolta adevărate "procese literare". Se pot asculta secvențe în lectura unor actori celebri, se pot realiza apoi paralele între cele două abordări: cea scriitoricească și cea teatrală/cinematografică. Astfel se dezvoltă creativitatea și abilitatea de a

realiza comparații și sinteze, gândirea critică. Sau, la matematică, fizică și biologie sunt lecții interactive create deja, ca să nu mai amintim de educație plastică sau muzicală, unde, din nou, numeroase platforme și programe pot fi accesate cu ușurință și pot face ora de curs mult mai eficientă. În ceea ce privește disciplina pe care o predau (limba engleză), am încercat să folosesc ”celebrul” facebook ca platforma a unui grup pe care l-am creat în scop educativ, unde am postat săptămânal câte un citat în limba engleză pe care elevii să îl comenteze, evident tot în limba engleză. M-am oprit la aceasta idee întrucât vizam simultan două competențe: exersarea gândirii critice și exersarea competențelor de comunicare scrisă într-o limbă străină. Grupul de facebook s-a bucurat de un real succes și este încă funcțional.

3. Accesibilitatea timpului și locului

Educația online permite elevilor și studenților să participe la cursuri din orice locație. De asemenea, permite școlilor să ajungă la o rețea mai extinsă de elevi, în loc să fie restricționată de granițele geografice. În plus, prelegerile online pot fi înregistrate, arhivate și partajate pentru referințe viitoare. Astfel, elevii pot accesa materialul de învățare oricând dorește.

4. Accesibilitate financiară

Învățarea online oferă costuri financiare reduse, fiind mult mai accesibilă în comparație cu învățarea fizică: se elimină din start costurile legate de transportul elevilor și studenților, mesele studenților și, nu în ultimul rând, mobilierul și costurile aferente întreținerii lui și a sălilor de curs. În plus, toate materialele de curs/de studiu sunt disponibile online, creând astfel un mediu de învățare fără hârtie, care este mai accesibil, fiind în același timp benefic și pentru mediu. La limbile străine, elevul are șansa pe care elevii generațiilor anterioare nu le-au avut, și anume accesul la texte audio înregistrare de vorbitori nativi, ceea ce aduce un beneficiu incomensurabil pentru formarea competențelor lingvistice ale elevilor. Clipurile video care însoțesc unele lecții aduc un plus de conștientizare și prezență ”fizică”, cumva, a elevilor in ”miezul problemei”, ceea ce asigură participare afectivă mult mai mare din partea elevilor, motivare și determinare mult mai mare in a participa la gestionarea problemei.

5. Flexibilitate

Educația online permite profesorului și elevului să își stabilească propriul ritm de învățare și există flexibilitatea suplimentară de a stabili un program care să se potrivească agendei tuturor. Prin urmare, utilizarea unei platforme educaționale online permite un echilibru mai bun între muncă și studiu. Studiul online ne învață abilități vitale de gestionare a timpului. A avea un program comun elev - profesor este un factor ce poate încuraja ambele părți să accepte noi responsabilități și să câștige mai multă autonomie.

6. Îmbunătățirea prezenței studenților

Deoarece cursurile online pot fi luate de acasă sau de la locul de alegere, există mai puține șanse ca elevii să piardă lecțiile.

7. Permite o experiență de învățare personalizată.

Fiecare elev are o călătorie de învățare diferită și un stil de învățare diferit. Unii învață vizual, alții auditiv. În mod similar, unii prosperă în sala de clasă, iar alții sunt cursanți solo care se distrag de grupurile mari.

Sistemul de învățare online, cu gama sa de opțiuni și resurse, poate fi personalizat în multe moduri. Este cel mai bun mod de a crea un mediu de învățare perfect, adaptat nevoilor fiecărui elev. A fi prezent fizic într-o sală de clasă nu mai este singura opțiune de învățare. În prezent, avem acces la educație de calitate când și unde dorim, atâta timp cât avem acces la un computer.

Educația are rolul de a crește abilitățile și creativitatea, ambele constituind factori decisivi in dezvoltarea completă si complexă a copilului. Orele de educație online se înscriu indubitabil pe linia unui învățământ inovativ. Oportunitățile de învățare online, utilizarea resurselor educaționale deschise și a altor tehnologii pot reduce costurile asociate cu materialele necesare instruirii și permit utilizarea mai eficientă a timpului profesorului. Astăzi putem vorbi despre o învățare combinată care îmbină oportunitățile de învățare față în față cu cele de învățare online. Gradul în care are loc învățarea online și modul în care este integrată în curriculum pot varia în funcție de școli. Strategia

de combinare a învățării online cu instruirea școlară faţă în faţă este utilă pentru a adapta diversele stiluri de învățare ale cursanţilor şi pentru a permite fiecărui cursant să studieze în ritmul propriu.

E-mailul este cea mai simplă formă de interacţiune asincronă şi de cele mai multe ori este folosit doar ca un supliment pentru/pe lângă alte forme de comunicare. Avantajele prin e-mail: simplitate în utilizare, comunicarea este privată, permite suficient timp pentru reflecţie şi reacţie la răspuns. Listele de mail sunt un serviciu cu o formă similară de interacţiune. Avantajele şi dezavantajele sunt aceleaşi ca şi la e-mail, asigurând astfel utilizarea lor cu uşurinţă, adaptarea la lucru cu grupul, permite împărţirea studenţilor şi a secţiilor în mai multe grupuri mici, fiecare grup fiind format din participanţi cu caracteristici/specializări comune.

Forum-urile şi listele online permit dezbateri deschise, se pot trimite întrebări, răspunsuri, se fac schimburi de opinii, este posibilă crearea unui nou topic, pentru grup, pe un subiect pe care elevii sau profesorii îl pot alege.

Video conferinţe: Aplicaţiile divizate (Whiteboards) sunt o modalitate de interacţiune sincronă, în care studenţii participă lucrând în echipă pe aplicaţia software. Avantajele acestui mod de interacţiune sunt simularea realităţii şi încurajarea învăţării în grup.

Învăţarea electronică nu semnifică doar portaluri educaţionale, ea presupune învăţarea pe tot parcursul vieţii - cunoscutul „life long learning”. Desigur, cea mai consacrată formă a învăţământului electronic este cea instituţionalizată, în special sub denumirea de învăţământ la distanţă, dar şi instruire asistată pe calculator, instruire prin multimedia.

E-learning câştigă teren în fiecare zi prin punerea în aplicare a noilor tehnologii în formare. Posibilitatea de a ne conecta prin intermediul unui site web pentru a dobândi cunoştinţe noi pe linia de îndrumare de la oameni care sunt,uneori, la sute de kilometri distanţă şi a învăţa aproape complet aspectul acestor conţinutului în timp real permite dobândirea de noi cunoştinţe fără stresul de zi cu zi.

Platformele de e-learning permit două moduri de învăţare:

• sincronă, în care instructorul controlează lecţia în întregime, creând, coordonând, adaptând şi monitorizând mediul educaţional

• asincronă, ceea ce implică studiu în ritmul personal al cursanţilor, proiecte de colaborare şi învăţare la distanţă.

In concluzie, existenţa umană în sine este condiţionată de învăţare; pentru a supravieţui suntem nevoiţi să învăţăm, să ne adaptăm la noile cerințe ale evoluției socio-profesionale pe piața muncii și nu numai, să ținem pasul cu dezvoltarea informatică, alaturi de alte obligații intrinseci de genul să cunoaştem mediul în care trăim, să ne cunoaştem apropiaţii şi, forma cea mai profundă, să ne autodepăşim.

Mijloacele de invățare online ar fi preferabil să funcționeze doar ca unelte în sine de dezvoltare personală și de acces la cunoaștere, și nu doar ca mijloc de divertisment și recreere, cum încă este folosit în România, din păcate. O conștientizare a pericolului pe care expunerea îndelungată la dispozitive online dintre cele mai diverse (telefon, iphone, laptop, computer etc), precum și la aplicații de așa-zisă ”socializare” (facebook, twitter, tiktok whatsapp, etc) nu fac decât să afecteze iremediabil creierul aflat în plină dezvoltare al unui copil. Studii recente ale unor cercetători renumiți de la facultăți notorii (Stanford, Cambridge etc) arată, cu ajutorul unor RMN-uri, cum zone mari din creier sunt efectiv ”prăjite” de expunerea îndelungată la astfel de aplicații. Copiilor le sunt afectați centrii răspunzători de capacitatea de memorizare, de autocontrol, de socializare, dezvoltă angoasă și anxietate în timp, nu mai pot gestiona stresul și răspund aproape devastator pentru evoluția personalității lor la pierdere și eșec.

De aceea este esențială preocuparea constantă a guvernelor lumii pentru oferirea unei educații viabile, funcționale și eficiente, în deplină concordanță cu evoluția economică și socială modernă, investind bani nu doar în dotarea școlilor cu echipamente de ultimă generație, ci și în efectuarea de studii neuropsihice in ceea ce privește efectele acestor dispozitive electronice asupra psihismului uman, cu toate implicațiile sale în social.

BĂLAN LIDIA RAMONA – Bd. I.C.Brătianu, N.r 30, Giurgiu, jud.Giurgiu

Mail: lidia_balan9@yahoo.com; tel. : 0761.816.673

EDUCAȚIA DIGITALĂ O NECESITATE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ACTUAL ?

Prof. Înv.Primar :Groza Raluca
Şcoala Gimn."C.Brâncoveau", Satu Mare

Digitalizarea educației este una dintre prioritățile majore atât la nivel național cât și internațional.. Adaptarea școlii la digital e o necesitate, dar online-ul e doar complementar educației directe și nu e o opțiune pentru preșcolari și școala primară .

Digitalizarea învățământului reprezintă mai mult decât punerea la dispoziție a unor echipamente performante. E necesară implementarea unor soluții integrate, personalizate, care să răspundă provocărilor momentului ce țin de: accesul la internet, securitate cibernetică, formarea cadrelor didactice pentru utilizarea 100% a softurilor educaționale și crearea de lecții interactive, care să asigure o comunicare facilă între profesori și elevi.

Tehnologia digitală a fost introdusă în sistemul educației intr-un mod accelerat. Nu este suficient ca școlile să aibă acces la instrumente digitale, ci este important ca profesorul să știe cum să le folosească în procesul de predare, astfel încât să facă tranziția cât mai ușor de la sistemul clasic.

Un instrument care le-ar permite profesorilor să crească nivelul de cunoaștere și pe cel de competență al elevilor este conceperea unor teste online, cu scop formator. Cu ajutorul acestora, cadrele didactice pot verifica în timp real ce au înțeles toți copiii din clasă dintr-o anumită lecție. Profesorii pot introduce o opțiune care să-i semnaleze copilului că a răspuns greșit și să îl îndrume către găsirea soluției corecte. Dar pot să-l trimită pe un elev către resurse educaționale suplimentare, după ce a răspuns perfect la toate întrebările.

Elevul care greșește este motivat să își îmbunătățească performanțele, datorită acelui feedback formator, spre deosebire de elevul care este notat pentru lucrare și are șansa la o notă mai mare doar data viitoare.

Pentru a avea o educatie digitală de performanță e nevoie de :

- infrastructură, conectivitate și echipamente digitale
- o planificare și o dezvoltare eficientă a capacităților digitale, inclusiv capacități organizaționale actualizate
- profesori și formatori motivați și competenți în domeniul digital
- un conținut educațional de înaltă calitate, instrumente accesibile și platforme securizate care respectă standardele de confidențialitate și de etică.

Dezvoltarea aptitudinilor și competențelor digitale implică:

- aptitudini și competențe digitale de bază de la o vârstă fragedă
  - abilități digitale, inclusiv combaterea dezinformării
  - formare în informatică
  - o bună cunoaștere și înțelegere a tehnologiilor care necesită o utilizare intensivă a datelor, cum ar fi inteligența artificială
- competențe digitale avansate care pot favoriza creșterea numărului de specialiști în domeniul digital și care garantează o reprezentare echilibrată a fetelor și femeilor tinere în studiile și profesiile din sectorul digital.

Utilizarea tehnologiei nu este doar o opțiune, ci are caracter de obligativitate în dezvoltarea și formarea viitorilor adulți pentru toate mediile de învățare.Aceasta a devenit o componentă esențială și obligatorie a educației.

Folosirea tehnologiilor moderne în şcoală face parte din evoluţia naturală a învăţării şi sugerează o soluţie firească la provocările moderne adresate învăţării şi a nevoilor elevilor. Intregrarea acestora în procesul tradiţional de predare-învăţare-evaluare este o oportunitate de a integra inovaţiile tehnologice cu interacţiunea şi implicarea oferite de modul tradiţional de cunoaştere. Elevii din ziua de astăzi sunt diferiţi de generaţia părinţilor şi a bunicilor lor. Majoritatea acestora, mai ales în mediul urban, au deja ca rutină folosirea internetului şi a email-ului, a sms-urilor sau a reţelelor de socializare de tip Yahoo sau Facebook. Acest mod de

comunicare se face simţit şi în modul lor de a învăţa. Chiar dacă profesorul foloseşte sau nu la clasă tehnologia informaţiei comunicării **şi a** (TIC), elevii menţionaţi vor folosi cu siguranţă acasă mijloacele moderne de informare ca sprijin pentru teme.

Câteva reguli pentru integrarea cu succes a TIC în activitatea didactică

1. Fii sigur că deţii controlul asupra materialului, atât din punct de vedere al conţinututlui, cât şi al formei, chiar dacă te sprijină un specialist în TIC.
2. Fă-ţi un plan pe hârtie, separat de materialul aflat pe suport digital.
3. Scopul şi forma prezentării să-ţi fie foarte clare
4. Nu fii sedus de stilul atractiv tehnologiei moderne, fie ea video sau audio, şi nu face din aceasta un scop în sine. Concentrează-te asupra mesajului/a ideii principale şi a limbajului adecvate varstei/gradului de înţelegere al elevului.
5. Un bun prezentator nu are nevoie de o prezentare complicată tehnic. E mai important să fie atractivă prin idee, mod de structurare şi grad de interactivitate. De exemplu, o prezentare trebui să-l facă pe elev să gândească, nu trebuie să fie doar o înşiruire rapidă şi ameţitoare de slide-uri.
6. Mai presus de orice, concentrarea trebuie să fie asupra elevului şi a nevoilor lui de învăţare. Cel mai mare pericol în orice proiect de predare-învăţare care include şi TIC e să fie centrat mai mult pe tehnologie/creativitate, nu pe elevul-receptor şi pe nevoile lui de învăţare.
7. În şcoală, succesul tipului de predare bazat pe TIC se măsoară prin satisfacera nevoii de

Unii profesori consideră că *anumite deprinderi mentale asociate tehnologiilor moderne n-ar ajuta în procesul de învăţare*, în special atunci când elevii preiau fără discernământ informaţii de pe internet sau îşi însuşesc mentalitatea de tip ”cut and paste” în detrimentul stiloului şi al hârtiei.

. Combinarea tehnologiei cu metodele tradiţionale pedagogice reprezintă *o schimbare de paradigmă cu implicaţii* asupra cunoaşterii în societate în general şi asupra învăţării în special, de aceea disciplina pedagogică trebuie modificată în conformitate cu noul context în care trăim.

Folosirea tehnologiei în şcoală face parte din evoluţia naturală a învăţării şi sugerează o soluţie elegantă la provocările moderne adresate învăţării şi a nevoilor elevilor. Intregrarea TIC în procesul tradiţional de predare-învăţare-evaluare este o oportunitate de a integra ultimele descoperiri tehnologice cu interacţiunea şi implicarea oferite de modul tradiţional de cunoaştere.

.

LA VALLEE INFERIEURE DE SUCEAVA – DES MARQUES TOPONYMIQUES DANS LES DOCUMENTS ECRITS

Prof.Alexandriuc Maria
Şcoala Gimnazială Acad.H. Mihăescu Udeşti

Dans la première partie de notre article, nous nous proposons de faire une approche définitoire de la formation des noms de villages liés à leur histoire, par les documents d'attestation, vu le fait que ces appellations sont le fruit d'une mentalité, d'une époque et que ces aspects ont été construits durant les siècles. Nous allons rechercher la modalité choisie pour dénommer les localités, tout en analysant les facteurs qui ont gouverné l'utilisation d'un certain modèle et le système de dénomination durant le processus tout en s'appuyant sur des documents témoins d'une époque passée.

On peut trouver deux catégories de villages dans les documents de donation visant les villages de XIVe siècle et de XVe siècle; la plupart sont d'origine premoldave ayant des noms fixés et connus et il y a bien d'autres sans nom, indiqués selon des rivières ou d'anciens maîtres. Les localités ayant des noms purement géographiques constituent une preuve des foyers paysans avec des personnes de la même condition sociale. Les topiques patronymiques sont l'expression d'une forme feudale de fondation des villages. Il y a beaucoup de documents de donation des terrains éloignés avec la précision que « le donneur y fonde un village » (Grămadă, I., 1994: 389).

Notre intention est de démontrer le fait que les noms topiques ne sont pas attribués au hasard, sans aucune liaison avec les gens du pays, avec leurs occupations, leurs croyances religieuses et leurs superstitions. Ils sont liés à certains événements du passé que les gens ont vécu jadis ou récemment de même qu'à la flore et à la faune de la région. Par conséquent, la toponymie représente une « archive de documents historiques, anthropologiques et géographiques et une expression de la liaison qui a toujours existé entre l'homme et la réalité environnante, liaison qui est fondée pendant de longs processus historiques et sociales » (Iordan, I., 1943 : 37, n.t.) et qui a déterminé l'individualisation par des noms propres de certains aspects de la réalité.

En ce qui concerne la formation des noms de villages de la vallée inférieure de la rivière de Suceava, il faut préciser une série de noms de localités qui sont restés seulement dans les documents, par exemple Hueţenii, Sineştii, Glodenii, Unguraşii, avec leurs différents propriétaires. Bien que ces noms ne soient écrits sur aucune carte, il ne faut pas ignorer leur valeur car « le linguiste est intéressé, au moins théoriquement, de tout toponyme, peu importe s'il existe encore au moment de la recherche » (Iordan, I., 1963 : 218).

La toponymie d'une région ne doit pas être interprétée en tant qu'image descriptive du lieu, mais comme une histoire, aspect important à retenir lorsque nous évaluons le pouvoir linguistique d'un toponyme. Sans absolutiser « la valeur des toponymes en tant que documents historiques » (Petrovici, E., 1980: 29, n.t.), nous soulignons le fait que, la plupart des cas, « l'histoire des toponymes aide à dévoiler l'histoire d'un peuple et de sa langue » (Dan, I., p. 34, n.t.). On peut distinguer des endroits de concentration des foyers humains dans la zone qui constitue l'objet de notre étude. L'une de ces zones est la commune d'Udeşti, composée de 11 villages. La commune d'Udeşti est située sur le Plateau de Suceava, la plus haute unité du Plateau Moldave. Située au centre, elle réunit le plus grand nombre d'habitants de la commune.

En ce qui concerne la première attestation documentaire du village d'Udeşti, les opinions sont différentes. Les documents plus anciens soutiennent que la première attestation date de 12 septembre 1616 (Marţolea, I.1983: 75) et les documents plus récents apportent de nouveaux arguments et s'orientent vers une attestation antérieure à la date mentionnée, le 21 avril 1580 (Cimpoieş, V.1996: 92). L'appellation du village provient du toponyme *Udeasca*, vieil habitat sur les champs de Suceava, limité par des étangs et des marais, là où l'eau du ruisseau de Breaza se verse dans la rivière de Suceava. Sur la carte du géographe autrichien Buschel (1778), on observe en plus trois foyers de villages : deux sur la rive droite de Suceava et le troisième à la proximité de l'habitat actuel, sous la colline de Tâmpa, reconnue plus tard sous l'appellation de *Cânepişte*. Le

premier habitat, Udeasca, est situé devant le village de Hancea, le deuxième juste devant Vereşti, sous le nom de Pâscari (Poscari) (Drăgan, N.1933: 54) et le troisième Zalobodeni (Soloboteni) se trouvait plus haut de Pâscari, à la proximité de Ruşi Mănăstioara.

Par l'investigation des documents, nous avons constaté que Pâscarii et Udeasca étaient placés dans les zones dominées jadis par Petir Tătarul, détenteur de toutes les terres de la vallée de Suceava jusqu'à Vericani (*idem*). De point de vue démographique, ces habitats étaient insuffisamment peuplés, puisqu'on connaît que les moindres habitats comprendraient de 5 à 20 foyers et les plus grands entre 20 et 50 foyers (Giurescu, C., 1957: 274). Peu importe la population de ces habitats, car ils étaient placés dans des endroits de pré, spécifiques pour les « sols jeunes » (Emandi, E. 1978: 271) du Moyen Age, fait qui a déterminés les habitants de Pâscari et d'Udeasca à rechercher des endroits plus hauts et des forêts avec des sols plus évolués. La proximité de la forêt garantissait également leur sécurité. Les documents historiques marquent le fait que les premiers habitants d'Udeasca se sont établis sous la colline d'Oadeci (*Râpa lui Călin*) et qu'ils ont formé le noyau du village d'Udeşti.

Dans un document datant de 1583, il résulte que le foyer actuel du village d'Udeşti a été le village de Nan-Ungureni (Iorga, N., 1939: 244), village devenu Sălişte, sur la rivière de Suceava et donné ultérieurement par Petru Şchiopul à Ion Crimca de Suceava (*idem*, p.245). Les nouvelles conditions de vie trouvées dans la nouvelle localité ont déterminé l'expansion des foyers vers l'ouest et le nord, vers Breaza, habitat connu immédiatement sous le nom de « Udeştii de sub pădure ». Les habitants de Pâscari ont procédé de la même manière et ils se sont établis au nord du village déjà formé, dans l'endroit appelé « Sălăştioara mai jos sub pădure care coboară până în Cânepişte » (*idem*, p.254).

Au XVIIe siècle, Udești reçoit l'habitat de Rus-Mănăstioara, ou Zolobodeni, la propriété du monastère de Neamţ, qui renonce à son ancienne appellation et devient « Poiana dinspre Rus » ou « Poiana Silionului » selon le nom des boyards Silion. La composition des Udești de ces habitats est attestée depuis la IIe décennie du XVIIe siècle (Werenka, D., 1895: 173).

Udești est né depuis les dernières décennies du XVIe siècle, car, à partir de la deuxième décennie du XVIIe siècle, plus précisément depuis 1616, le nouvel habitat allait être un habitat de serfs, appartenant à certains seigneurs, à certains hauts dignitaires ou à la métropolie. Ainsi, même depuis 1616, par le biais d'un document datant de 12 septembre, Radu Mihnea Voievod donnait à Dumitraşco, gardien de Suceava, le village d'Udeşti du territoire de Suceava (Bălan, T., 1934 : 689). Le 19 mars 1619, Dumitraşco, gardien de Suceava, vendit le village d'Udeşti à Ghenghea, grand chancelier (*idem*, p. 690). Plus tard, le 10 juin 1619, le village passe de la maîtrise de la métropolie à la maîtrise du seigneur Alexandru Iliaş, qui l'offre, avec le village de Bosanci, à Barnovschi, le percepteur de Hotin (*idem*, p. 691). Deux ans plus tard, ce village appartenait à l'Eglise Sfântul Gheorghe de Suceava (*idem*, p. 694). En 1632, le 11 janvier, Alexandru Iliaş Voievod donne à la Métropolie de Suceava les villages d'Udeşti et de Bosanci (*idem*, p. 749). Les documents écrits attestaient aussi le fait que le village d'Udesti a été intégré dans une colonie hongroise (Bălan, T., 1934 : 155).

Dans notre recherche nous nous sommes proposé de découvrir les faits importants qui puissent nous conduire aux noms des habitants. La recherche attentive et prudente de la toponymie annule l'oubli et elle rend visibles, pour la nouvelle génération, des noms de gens qui représentent « le destin de la localité ».

Pour finir, nous soutenons la perspective d'I. Iordan qui affirmait que : « La toponymie peut être considérée comme l'histoire spirituelle d'un peuple, une véritable archive orale qui garde le souvenir de tant d'événements, des moments et des faits plus ou moins anciens ou importants qui se sont passés le long des temps et qui ont impressionné d'une certaine manière l'âme populaire » (I. Iordan, 1943: 37, n.t.).

Bibliographie:

- Bălan, T., *Documente bucovinene*, vol. II, Editura Consiliului Eparhial al Mitropoliei Bucovinei, Cernăuți, 1934.
- Cimpoieș, V., *Cartea satului meu*, Editura Semne, Bucureşti, 1996.
- Drăgan, N., *Vechimea şi răspândirea românilor pe baza toponimie şi a onomasticii* (conferinţă ţinută la Braşov în 1954, publicată în *Studii și Cercetări XXI*, București, 1933)
- Emandi, E., *Consideraţii geografice privind dinamica aşezărilor dispărute din nordul Moldovei în Evul Mediu sec. XIV-XVIII în Suceava*, în „Anuarul muzeului judeţean", VIII, 1978.
- Giurescu, C., *Principatele Române la începutul secolului al XIX-lea. Cercetări istorice, geografice*, Editura Institutul de Arte Grafice, Bucureşti, 1957.
- Grămadă, I., *Studii de toponimie minoră în Analele Bucovinei*, anul I, nr.2, Editura Academiei Române, Centrul de studii *Bucovina*, 1994.
- Iordan, I., *Toponimie românească*, Editura Academiei RPR, Bucureşti, 1963.
- Iordan, I.,*Toponimia românească*, în Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide", X, Iași, 1943.
- Iorga, N., *Istoria bisericii române şi a vieţii religioase a românilor*, vol. I, Editura Ministerului Cultelor, Bucureşti, 1939.
- Marţolea, I., *Monografia comunei Udeşti*, Editura Științifică, București, 1983.
- Petrovici, E., *Studii de dialectologie şi toponimie*, *apud* Ilie Dan, *Toponimie şi continuitate în Moldova de nord*, Editura Junimea, Iaşi, 1980.
- Werenka, D., *Topographie der Bukowina*, Editura Andriewicz, Cernăuţi, 1895.

DEZVOLTAREA PLENARĂ A PERSONALITĂȚII EDUCABILULUI PRIN UTILIZAREA PEDAGOGIEI FREINET

Prof. Bara Denisa
Şcoala Gimnazială „Caius Iacob" Arad

La sfârşitul sec. XX, un anonim profesor francez, Célestin Freinet pune bazele unui sistem denumit mai târziu pedagogia Freinet. În mare parte, învăţătorul plecat dintr-un mic sătuc francez nu avea să-şi vadă roadele muncii sale de-o viaţă. Astăzi în peste 40 de ţări din întreaga lume, zeci de mii de copii din ciclul primar învaţă să scrie, să citească, să se descurce în viaţă conform pedagogiei Freinet.

Pedagogia Freinet se bazează pe o serie de principii, clar stabilite: învățarea centrată pe elev, munca şcolară motivată, activitatea personalizată, exprimarea liberă şi comunicarea, cooperarea, învăţarea prin tatonare experimentală, globalitatea acţiunii educative.

Tipologia educaţiei promovate de Freinet este învăţarea centrată pe rezolvarea unor probleme de către grupurile de copii aflate sub îndrumarea cadrelor didactice. Munca în grupuri mici este considerată drept mijlocul fundamental de educaţie. Formarea grupurilor se face la alegerea copiilor şi durează 3-4 săptămâni.Faptul că educatorul nu intervine, îi va permite copilului să conştientizeze pentru prima dată valoarea sa ca membru al unui grup ca de altfel şi valoarea celor cu care colaborează.

În acest caz rolul educatorului se va limita doar la: organizarea materialelor necesare educaţiei, asigurarea şi menţinerea climatului de încredere, precum şi cultivarea încrederii în părerile celorlalţi. În cea mai mare parte educatorul este doar un observator atent care dirijează şi coordonează activităţile elevilor săi.

Literatura de specialitate din străinătate observă de-a lungul timpului aplicabilitatea acestui tip de pedagogie la ciclul primar, gimnazial, liceal.

Procedeelede instruireşi educare, care puneauaccentulpeactivitateaindependentă, peapropierea de naturași mai ales peviațacomunitară, de grup, a elevilor. Novatoarepentruvremealor, au fostconceputeșiaplicate de institutorulfrancezCelestin Freinet, începânddin 1924. Printreinovaţii:imprimeriașcolară, corespondențainterșcolară, textul liber șidesenul liber, prin care copilulsă se exprime spontan, folosireacinematografuluișia radiouluiînșcoală.

Metoda lui Freinet constă în încurajarea educabilului să-și gândească și să-și organizeze singur modalitatea de cercetare. Această tehnică presupune că educabilulul părăsește mediul instituției școlare pentru a observa singur comunitatea din care el face parte, precum și mediul în care el trăiește. Reveniți odată în mediul școlii din care fac parte ei prezintă materialul pe care l-a adunat fiecare, organizat fie sub formă de documentație, fie sub forma unui jurnal. La sfârșit are loc schimbul între materialele adunate dintre centrele instituționale regionale. Aceste oportunități pentru învățarea centrată pe elev sunt organizate conform unui plan de lucru în care elevii își planifică modalitatea de lucru pentru o anumită perioadă. Până să fie pus în aplicare, planul de lucru al fiecărui elev este discutat cu profesorul.

Freinet consideră că acţiunea pedagogică trebuie să aibă elevul ca ax în jurul căruia să graviteze totul. Orice copil este capabil de reuşită, esenţial este să nu-l împingem spre eşec, prin exigenţe premature. Pentru Célestin Freinet, libertatea elevului nu înseamnă posibilitatea de a nu face nimic.

Pedagogia muncii, învățarea prin cooperare, metoda abordării naturale şi învăţarea centrată pe elev sunt elementele importante în derularea acestui model educațional.

Abordarea lui Freinet a învățării prin muncă poate fi contrastată de modelul german al lui Georg Kerschensteiner. Acesta din urmă a dorit să educe copiii clasei muncitoare prin implementarea unui program de muncă fizică manuală, crezând că o abordare mai abstractă a procesului de învățământ nu va satisface virtuțile sociale relevante ale comportamentului și performanței.

Conceptul lui Freinet de învățare prin muncă se concentrează asupra muncii ca asupra unui proces spontan de reorganizare a vieții în școală și societate. Potrivit lui Freinet, munca sau exercițiul stă la baza oricărei activități umane, dar mai ales la dezvoltarea ființei umane. Așadar, munca productivă este încă un principiu al predării și învățării. În timp ce copiii dezvoltă texte cu ajutorul jurnalelor sau expozițiilor organizate, ei se află într-un continuu proces de învățare.

Acest proces îl deosebește pe Freinet de promotorii pedagogiei creative cunoscută în Statele Unite ale Americii.

Metoda învățării naturale este o teorie generală a învățării bazată pe tradiția empirică a psihologiei senzaționale și asociative a secolului XIX. Această modalitate implică o percepție directă și intuitivă a obiectului învățării care activează funcțiile senzoriale de bază. Așadar, această procedură deductivă ne permite să integrăm noțiuni abstracte. Metoda învățării naturale este aplicată cititului, scrisului și noțiunilor matematice de bază. În acest context, imprimarea este o tehnică corectă pentru o abordare globală, ca de altfel și analitică a dezvoltării limbii.

Concluzia este că geniul real Freinet nu se regăsește atât de mult în crearea tehnicilor amintite mai sus, ci în sinteza și punctarea acestor tehnici și proceduri.

Cei mai cunoscuți pedagogi ai Noii Mișcări au scris cele mai sugestive lucrări între anii 1900-1930, iar fonadarea școlilor experimentale datează dinaintea Primului Război Mondial. Freinet a fost o figură mai nouă a lumii pedagogice. El și-a fondat școala în 1935, iar lucrările sale de suflet le-a scris în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, Thomas Kuhn crede că cei noi în câmpul pedagogiei ca și Freinet, au adesea oportunitatea să creeeze noi teorii. Acest lucru poate, de asemenea, să explice de ce Freinet este mai puțin cunoscut decât figurile dominante ale Noii Mișcări ale Educației. Freinet și-a publicat lucrările majore atunci când Noua Educație a intrat într-un con de umbră.

Originile învățării centrate pe elev se regăsesc în copilărie care este plină de inocență și de promisiuni. Numai educația naturală oferă o cale de a rezolva aceste probleme prin introducerea unor activități în comunitate de muncă manuală. Acestea sunt pe cât de sănătoase, pe atât de formative.

Biblografie:

1. Felea, Gh., Tocoian, D.,(coord.) *Alternative educaţionale, expresia pluralismului în educaţie*, Editura „Școala Vremii" Arad, 2008;
2. Pettini, Alda, *Freinet și tehnicile sale*, CEDC, 1992
3. Rădulescu, M., Șt., *Pedagogia Freinet. Un demers inovator*, Editura Polirom, Iași, 1999

ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. înv. preșcolar Ursu Gicuța
Școala Gimnazială Ion Borcea Racova

Copiii trebuie învățați de mici să coopereze în cadrul unor echipe ,dar să se înfrunte și individual știind să câștige ,dar să și piardă. Utilizarea și aplicarea metodelor interactive de grup presupune organizarea grupurilor pe nivele ,omogene ,eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de lucru .

Grădinița oferă cadrul propice pentru învățarea între tradițional și modern prin amenajarea eficientă a spațiului educațional și permanenta preocupare a educatoarei de îmbinare a strategiilor moderne ,ludic-acționale care ajută copiii să învețe mai profund , cultivând relațiile bazate pe respect reciproc si colaborare constructive. Tehnicile de învățare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor ,pentru ca aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învățare .

În sala de grupă am delimitat sectoarele de activități în două zone : cea liniștitoare (sectorul știință ,artă ,bibliotecă ,jocurile de masă) și cea de mișcare (construcții ,jocuri de rol ,apă și nisip). Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale , pentru ca ei să le înregistreze și să le interiorizeze ,în scopul de a le reda fidel ; este nevoie de interacțiuni cognitive ,sociale ,prin intermediul cărora copiii să înțeleagă scopul , rezultatele și utilizarea procesului pe care-l parcurg : acela de dobândire nu numai de noi informații ,dar și de formare de atitudini și comportamente ; acesta este ,de fapt ,învățarea .

Desigur ,învățarea implică atât individualizarea ,cât și competiția ,fiecare având rolul lor .Alături de acestea ,strategia învățării prin cooperare ,implică :

- Stimularea interacțiunii dintre copii ;
- Depunerea unui efort mai intens de către copii în procesul de învățare ;
- Stimularea inteligenței interpersonale ;
- Dezvoltarea abilităților de comunicare ;
- Încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalți ;
- Dezvoltarea gândirii critice .

Învățarea nu poate fi concepută ,în contextul actual ,fără cooperare : pot colabora 3-4 copii într-un grup ,20 de copii dintr-o grupă ,dar pot conlucra și copii din grupe și grădinițe diferite ,în proiecte comune . Deci ,a coopera înseamnă a lucra împreună pentru un scop comun ,presupunând un schimb activ de idei ,înseamnă a dezvolta componenta socială a personalității copiilor .

Conștientizarea copiilor preșcolari să lucreze în echipe reprezintă o tehnică bine cunoscută pentru promovarea învățării active și a unei bune pregătiri pentru integrarea școlară ,știut fiind faptul că abilitatea de a lucra împreună a devenit apanajul noii reforme educaționale . Toate activitățile de învățare nu trebuie să fie explicații plicticoase ,ci jocuri de rol ,simulări ,povești probleme „ decupate” din viața de zi cu zi . În orice moment al activității copilul este antrenat într-o activitate cu o sarcină clară și în totdeauna participarea lui are drept scop să găsească o soluție , să câștige o competiție ,să aibă un merit pentru efortul său .

Utilizarea și aplicarea metodelor interactive de grup presupune organizarea grupurilor pe nivele ,omogene ,eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de grup presupune

organizarea grupurilor pe nivele ,omogene ,eterogene bazate pe acceptarea partenerilor de lucru .

Organizarea învățării în grupuri sau echipe mici de copii trebuie făcută în mod corect .La început ,sunt copii care consideră că ,dacă sunt grupați cu alții ,pot sta liniștiți toată activitatea ,că are cine să realizeze sarcina de lucru . Educatoarea trebuie să-i determine pe copii să conștientizeze că sarcina unui grup este una comună ,iar pentru a fi realizată ,fiecare copil are o sarcină individuală ,pentru care-și asumă responsabilitatea .

Grupurile sunt utile pentru a genera într-un interval scurt un mare număr de idei și pentru a facilita înțelegerea unor concepte abstracte ,prin discuții referitoare la informația primită și la experiența personală .

Învățarea colaborativă are un rol foarte mare prin utilizarea metodelor interactive de grup :

PĂLĂRIUȚELE GÂNDITOARE- În evaluarea proiectului „Toamna" am aplecat metoda pălăriuțele gânditoare la care toți copiii pot valorifica cunoștințe ,deprinderi și atitudini dobândite pe parcursul mai multor săptămâni ,pot face o poveste dovedind că pot asculta pe cel ce ne informează (pălăriuța albă) ,clarifică (albastră),spune ce simte (roșie) ,identifică greșelile (neagră) ,găsește soluții noi (verde) ,optimistă (galbenă) .

CUBUL- metoda presupune explorarea unui subiect ,a unei situații din mai multe perspective permițând abordarea complexă și integratoare a unei teme – Toamna .

Am respectat următoarele etape :

- Realizarea unui cub pe ale cărui fețe sunt scrise cuvintele : descrie ,compară , analizează ,asociază , aplică ,argumentează ;
- Anunțarea temei ,subiectului pus în discuție ;
- Împărțirea clasei în șase grupe ,fiecare dintre ele examinând tema ,din perspectiva cerinței de pe una dintre fețele cubului :

- Descrie : culorile ,formele ,mărimile etc.
- Compară : cu ce este asemănător ? ce este diferit ?
- Analizează : spune din ce este făcut ,din ce se compune ?
- Asociază : la ce te îndeamnă să te gândești ?
- Aplică :ce poți face cu aceasta ? la ce poate fi folosită ?
- Argumentează : pro și contra și enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmației tale.

TURUL GALERIEI – presupune evaluarea interactivă și profund formativă a produselor realizate de grupuri de elevi . În grupuri de trei sau patru , copii lucrează întâi la o problemă care se poate materializa într-un produs (un desen) pe cât posibil pretându-se la abordări variate . Produsele sunt expuse pe panou .La semnalul educatoarei ,grupurile se rostesc prin sala de grupă pentru a examina și a discuta fiecare produs . După turul galeriei ,grupurile își reexaminează propriile produse prin comparație cu celelalte și citesc comentariile făcute pe desenul lor ținând cont de ceea ce știu despre tema aleasă (flori ,fructe ,legume) .

DIAGRAMA VENN-este o metodă interactivă de fixare ,consolidare ți evaluare a cunoștințelor .Această metodă are o largă aplicabilitate și am folosit-o cu succes în activitățile de observare ,povestit ,convorbit ,jocuri didactice ,etc. . Diagrama Venn este formată din două cercuri care se suprapun parțial .În spațiul care se intersectează cele două cercuri am așezat , desenate sau scrise , asemănările dintre cele două obiecte ,idei , concepte ,iar în cele două cercuri am așezat aspectele specifice ale acestora .

Exemplu :în activitatea DLC -convorbire „Totul despre păsări ",preșcolarii au așezat o diagramă în care au evidențiat asemănările și deosebirile existente între păsările de curte și

păsările sălbatice . De asemenea ,am folosit această metodă în jocul didactic „În lumea poveștilor ” cu scopul de a verifica cunoștințele copiilor privind poveștile învățate . În cadrul acestui joc ,copiii au realizat o diagramă Venn în care au așezat în cele două cercuri personajele specifice fiecărei povești ,iar în arealul în care se suprapun cele două cercuri au așezat personajele comune .

Învățarea prin cooperare dezvoltă capacitatea copiilor de a lucra împreună ,la toate categoriile de activități din grădiniță ,acoperind neajunsurile învățării individualizate , acordând în același timp o importantă considerabilă dimensiunii sociale ,prin desfășurarea proceselor interpersonale .

Bibliografie :

- Breben Silvia , Goncea Elena , Ruiu Georgeta ,Fulga Mihaela -Metode interactive de grup ,ghid metodic ,Editura Arves ,2002 ;
- Breben Silvia ,Ruiu Georgeta , Goncea Elena – Activități bazate pe inteligențe multiple , Editura Reprograph , Craiova ,2005;
-Gluiga Lucia ,Spiro Jodi – Învățarea activă ,Ghid pentru formatori și cadre didactice ,București ,2001

METODE MODERNE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Prof. Găitănaru Georgeta
C.N.I. Matei Basarab – Râmnicu Vâlcea

Metoda didactică reprezintă un ansamblu organizat de operații și procedee utilizate cu scopul realizării competențelor elevilor.

Alegerea şi combinarea metodelor trebuie gândite în funcţie de diversele condiţii ale învăţării: competențele propuse, conţinutul vizat, particularităţile grupului de elevi, timpul de învăţare şi experienţa profesorului. Utilizarea metodelor moderne în predare-învățare-evaluare permite elevului să devină coparticipant la propria formare, să-și manifeste inițiativa, spontaneitatea și creativitatea.

În acest scop școala trebuie să ofere elevului contextul prielnic pentru dezvoltare, profesorul având rolul de a genera situații reale de învățare, de a concepe un demers didactic adaptat la competențele și la conținuturile vizate:

- formarea competenței de comunicare orală,
- formarea competenței de comunicare scrisă,
- formarea competenței de lectură,
- formarea competenței interculturale.

În didactică, metoda se referă la calea care se urmează, drumul ce conduce la atingerea competențelor educaţionale. Metoda didactică este o cale eficientă de organizare şi desfăşurare a predării-învăţării şi se corelează cu celelalte componente ale instruirii. Metodele didactice reprezintă modalitățile de lucru cu caracter polifuncțional, care sunt selectate *de profesor* și puse în aplicare împreună *cu elevii*, presupunând *conlucrarea* dintre „cele două tabere" în interesul identificării adevărului. Acestea se utilizează *diferențiat* în funcție de interesele și nevoile elevilor, dar și în scopul prioritar al formării acestora.

Principalele metode didactice folosite de profesori în proiectarea-învățarea în școală sunt următoarele:

TRADIȚIONALE	MODERNE
- expunerea sistematică a cunoștințelor;	- problematizarea și învățarea prin descoperire;
- metoda conversației;	- modelarea;
- metoda demonstrației;	- învățarea pe grupe;
- metoda exercițiului;	- învățarea prin cooperare;
- metoda muncii(manual/culegere).	- instruirea programată.
DE ÎNVĂȚARE ACTIVĂ	DE DEZVOLTARE A CREATIVITĂȚII
- metoda mozaicului;	- metoda cubului;
- investigația;	- turul galeriei;
- proiectul;	- ciorchinele;
- jocul de rol;	- știu/descopăr/aplic.
- experimentul.	

Nu exista metode bune sau rele, noi sau învechite. Valoarea lor este dată de modul în care sunt folosite sau combinate, pentru a servi cât mai bine obiectivele învățământului. O metodă care duce la promovarea originalității și creativității este o metodă modernă, chiar dacă este folosită de mult timp.

Metodele moderne precum: metoda Ciorchinelui, metoda Mozaic, Cubul, Turul Galeriei, metoda 6/3/5, Lotus, Pălăriile gânditoare, Schimbă perechea, Explozia stelară, diagrama Venn au importanța lor întrucât prin ele se încurajează participarea elevilor, dar și inițiativa și creativitatea.

Evaluarea trebuie privită ca parte integrantă a demersului didactic. Nu există o formă perfectă de evaluare, tocmai de aceea fiecare prezintă atât avantaje, cât și dezavantaje, iar alternarea lor în cadrul procesului didactic este esențială, astfel încât elevul să fie familiarizat cu acestea și să poată face față oricărei forme de evaluare. De asemenea, îmbinarea lor poate oferi un tablou mai clar asupra a ceea ce știe și poate să facă elevul.

Evaluarea se poate face folosind instrumente din cele două categorii:

***Metode tradiționale**:*

1. probe orale;
2. probe scrise;
3. probe practice.

Metode moderne:

1. Observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor – constă în investigarea sistematică, pe baza unui plan dinainte stabilit şi cu ajutorul unor instrumente adecvate, a acțiunilor şi interacțiunilor, a evenimentelor, a relațiilor şi a proceselor dintr-un câmp social dat, iar modalitățile de realizare sunt: fișa de evaluare, lista de control/verificare și scara de clasificare.
2. Investigaţia reprezintă o activitate pe care elevul o desfăşoară într-o oră în vederea rezolvării unei situaţii complicate, pe baza unor instrucţiuni precise. Aceasta poate fi individuală sau de grup şi începe, se desfăşoară şi se termină în clasă.
3. Proiectul – presupune două etape: colectarea datelor și realizarea produsului parcurgând următorii pași: stabilirea domeniului de interes, stabilirea premiselor inițiale – cadrul conceptual, metodologic, datele generale ale anchetei/investigaţiei, identificarea şi selectarea resurselor materiale și precizarea elementelor de conținut ale proiectului.
4. Portofoliul – este rezultatul muncii elevului, o modalitate de prezentare a evoluției lui de care devine astfel conştient. Include rezultatele evidenţiate prin celelalte metode și tehnici de evaluare (probe orale, scrise, practice, proiect, autoevaluare etc.), precum și sarcini specifice fiecărei discipline.
5. Autoevaluarea este metoda complementară prin care elevul contribuie la propria formare.

În contextul învățării on-line am folosit exercițiile, filmele, documentarele, de pe aplicațiile Learnings Apps, Google Forms. Acestea sunt apreciate de elevi pentru că sunt atractive și interesante. De asemenea este important să folosim manualul digital pentru că oferă informații clare, care sunt însoțite de filmulețe sau documentare necesare fixării cunoștințelor predate.

COPILUL DE AZI, ADULTUL DE MÂINE

Profesor, Stanciu Adriana
Şcoala Gimnazială Nr. 29 Galaţi

De-a lungul întregii istorii a educaţiei, problema tratării diferenţiate a elevilor conform particularităţilor de vârstă şi individuale a fost abordată, sub un aspect sau altul, de către toţi marii gânditori şi practicieni în domeniul educaţiei tinerelor generaţii. În condiţiile de astăzi însă, problema se pune în termeni calitativi noi, care dobândesc semnificaţii şi implicaţii deosebite, fiind abordată din perspectiva largă a sporirii eficienţei sistemului de învăţământ în ansamblu.

Pentru asigurarea unei reuşite la învăţătură, am constatat de-a lungul experienţei mele profesionale că hotărâtoare este munca diferenţiată cu elevii în funcţie de particularităţile lor de vârstă şi individuale, pentru a se asigura fiecăruia posibilitatea de a se dezvolta şi pregăti la nivelul capacităţilor sale.

La intrarea în şcoală, elevii diferă între ei din punct de vedere al aptitudinilor, al ritmului de învăţare, al gradului de înţelegere, al fenomenelor, al capacităţilor de învăţare şi al rezultatelor obţinute. Personalizarea instruirii urmăreşte să asigure o valorificare deplină a tuturor capacităţilor şi experienţei individuale a fiecărui elev. Educaţia personalizată pune un mare accent pe formularea unor răspunsuri cât mai originale ale elevilor, pe spontaneitate şi pe exprimarea liberă a opiniilor, atitudinilor, ideilor. Aceasta duce la stimularea elevilor în a-şi valorifica propriile experienţe practice, de cunoaştere, de trăire afectivă. Astfel, motivaţia elevilor pentru învăţare va creşte, vor fi valorificate şi dezvoltate aptitudinile speciale ale elevilor în diferite domenii. Experienţa a demonstrat că numai un învăţământ diferenţiat, organizat pe măsura elevilor, crează premisele unor rezultate pozitive pentru toţi elevii.

În cariera mea de cadru didactic mi-am pus o serie de întrebări:

- De ce fiecare copil este unic în felul său?
- Ce anume îl face pe el unic şi în acelaşi timp similar cu ceilalţi?
- De vreme ce el, în familie, în grădiniţă, în şcoală poate avea aceleaşi oportunităţi educative pentru dobândirea cunoştinţelor şi abilităţilor, care sunt procesele şi factorii care duc la similitudine şi unicitate în acelaşi timp?
- Ce se poate face pentru fiecare copil în parte pentru a se putea dezvolta în cursul vieţii?

Fiinţele umane au drepturi şi şanse egale de dezvoltare şi manifestare" (Declaraţia drepturilor omului-ONU-1948). Este cunoscut faptul că fiinţele umane nu se nasc egal înzestrate ca posibilităţi psihofizice şi că nu au condiţii identice de dezvoltare şi manifestare. Fiecare fiinţă umană se naşte şi se dezvoltă astfel încât ajunge să aibă unele particularităţi psihofizice relativ comune, dar şi anumite particularităţi psihofizice, mai ales psihice deosebite, particulare, care alcătuiesc individualitatea fiecăruia. Copilul este o personalitate în formare.

Copiii sunt martorii oculari ai transformărilor din viaţa socială, economică şi din mediul înconjurător. Toate aspectele noi le stârnesc curiozitatea, fapt ce se manifestă prin întrebările pe care ni le pun. Prin răspunsul pe care noi îl dăm, prin (intermediul) interpretarea noastră conducem copiii la înţelegerea relaţiilor dintre unele fenomene şi rezultatul acestora. Să luăm ca motto al activităţii noastre, afirmaţia lui Piaget „copilul trebuie lăsat să descopere el însuşi adevărul acţionând în mod practic, deoarece scopul şcolii este de a forma creatori, inventatori şi nu de a forma indivizi care să capete ceea ce au învăţat generaţiile precedente".

Dacă anterior pedagogia considera copilul ca pe un „adult în miniatură", ulterior s-a descoperit, în urma progreselor în psihologia copilului şi în psihologia dezvoltării că copilul este o fiinţă cu propria sa individualitate, cu o structură particulară, supusă unor legi care sunt specifice pentru el atât sub aspectul evoluţiei intelectuale, conform lui J. Piaget, cât şi sub aspectul evoluţiei morale, după Erickson şi alţii; acest fapt a impus în consecinţă noi metode de educaţie şi instruire adaptate fiecărei vârste, întemeiată pe interesele copilului, în aşa fel încât educaţia sa devină funcţională, aplicând la fiecare caz particular un învăţământ şi tehnici adecvate.

În condiţiile atât de rapide ale evoluţiei vieţii sociale, şcoala de azi trebuie să facă faţă unor sarcini noi şi deosebit de complexe, deoarece este chemată să pregătească tineretul pentru o viaţă ce se va desfăşura în condiţii încă necunoscute, tot mai complexe. În fiecare etapă a dezvoltării societăţii, învăţământul trebuie să fie un organism dinamic în continuă inovare, capabil să se adapteze mutaţiilor care se produc în viaţa socială. Instrucţia şi educaţia şcolară se văd obligate să-şi definească propriile ţeluri principale şi să asigure o nouă direcţie dezvoltării personalităţii umane în acord cu problematica cu care se confruntă omul de azi şi, mai ales, cel de mâine.

În primul rând elevul de astăzi şi de mâine, categoric nu va mai fi "obiect", ci "subiect" al educaţiei. În ultimele două decenii, şi mai cu seamă în viitor, pentru a se ajunge la idealul educaţional, au primat şi vor prima activizarea elevului pe timpul activităţilor educative. Folosirea în procesul de instruire din ciclul primar a metodelor activ-participative face posibilă formarea unei personalităţi puternice, capabile să continue pregătirea şi instruirea în ciclurile de învăţământ următoare.

Ideea de a lăsa elevul să înveţe de unul singur, sau cel mult dirijat din umbra educatorului, i-a preocupat pe mulţi pedagogi ai lumii care au făcut următoarele afirmaţii:

- G Polya, „a descoperi o rezolvare, a găsi o soluţie, înseamnă a descoperi o legătură între lucruri (obiecte) sau idei pe atunci separate, între obiectele pe care le avem şi obiectele pe care le dorim, între date şi necunoscute, între ipoteză şi concluzie".
- J. Bruner în "Procesul educaţiei intelectuale" spunea că, "Procesul descoperirii constă în faptul că elevul generează el singur anumite informaţii, pe care apoi le poate controla sau evalua recurgând la sursă şi obţinând astfel noi informaţii".
- Comenius era de părere că oamenii trebuie iniţiaţi, atât cât este posibil, să nu devină înţelepţi din cărţi, ci din studierea cerului şi a pământului, a stejarilor şi a fagilor, adică ei trebuie să cunoască şi să examineze lucrurile prin ei înşişi, iar nu numai după observaţii şi mărturisiri străine" (citat de Stânciu Stoian în lucrarea „Din istoria gândirii pedagogice universale ").
- Rousseau, care înţelesese şi mai bine această necesitate pentru cel ce învaţă, recomanda:, Apropie-l de probleme şi lasă-l să răspundă singur. Să-şi întemeieze ceea ce a înţeles el, să nu înveţe ştiinţa, ci s-o găsească".
- Pentru o reuşită cât mai deplină, Pestalozzi spunea că, Spiritul copiilor nu este un vas pe care trebuie să-l umplem, ci este o vatră pe care trebuie s-o încălzim". Şcoala trebuie să formeze copilul astfel încât el să se descurce în orice situaţie l-ar pune viaţa. Un copil, cu capul plin" până la refuz de teorie şi informaţie termină şcoala şi constată că multe din acele lucruri pe care le-a învăţat în şcoală nu-i folosesc la nimic pentru că societatea evoluează foarte rapid şi cunoştinţele folositoare azi nu-i mai folosesc mâine şi, mai ales, pentru că nu ştie să le aplice în practică.

După cum observăm, marii psiho-pedagogi ai lumii au gândit încă din deceniile trecute că este de preferat să avem un învăţământ activ, centrat pe elev, astfel încât cadrul didactic să-şi poată cunoaşte foarte bine elevii şi să le îndrume activitatea spre cunoaştere. Din experienţa la clasă susţin afirmaţia lui Gibbs (1992) că învăţarea centrată pe elev, oferă elevilor o mai mare autonomie şi un control sporit cu privire la disciplinele de studiu, la metodele de învăţare şi la ritmul de studiu".

Ideea modelării şcolii după elev, în perspectiva realizării idealului educaţional, este dominantă în strategia determinării structurii învăţământului, a conţinutului său şi a metodologiei didactice. Efortul intelectual organizat sistematic, dozat şi gradat în mod raţional, diferenţiat, constituie o exersare a psihicului elevului şi se soldează cu dezvoltarea lui pe toate planurile: cognitiv, afectiv, psihomotor.

RELAȚII, INTERACȚIUNI ȘI INFLUENȚE ÎN CLASA DE ELEVI

prof. Mînzu Daniela
Liceul Tehnologic „Barbu A. Ştirbey”, Buftea

Existența umană ar fi greu de conceput în afara relațiilor sociale variate, multiforme și care acționează în planuri diferite. Un caz aparte al relațiilor personale îl reprezintă relațiile interpersonale. La nivelul clasei de elevi, toate ramificațiile relaționale care se creează formează în plan social o categorie aparte de relații interpersonale, fiind o mixtură între social și psihologic, între componenta lor obiectivă și cea subiectivă.

În condițiile vieții școlare, elevul nu trăiește izolat, ci într-un angrenaj social, viața sa afectivă, activitatea intelectuală și cea profesională desfășurându-se în interiorul și în interdependență cu mediul socio-școlar înconjurător sau în condițiile date de acesta.

Relațiile interpersonale se stabilesc din copilărie, în familie și se amplifică pe măsura dezvoltării persoanei. Relațiile copilului cu grupul social din care face parte, respectiv clasa de elevi, vor exercita o influență deosebită atât asupra evoluției sale, ca persoană în devenire, cât și asupra randamentului activității desfășurate (în cazul de față, învățarea).

Îndeplinirea unor sarcini sau activități comune determină între membri unui grup relații funcționale de interdependență, în vederea atingerii unui scop comun. Pe de altă parte, pe lângă relațiile legate strict de realizarea obligațiilor sau a activităților, viața în grup comportă și aspecte emoțional-afective precum și momente de tensiune și conflict.

Coloratura afectivă a relațiilor este determinată în mod firesc, de faptul că viața colectivă în mediul clasei de elevi dezvoltă, treptat și gradat, valori, norme, convingeri, care exercită atât influențe, cât și constrângeri asupra indivizilor. În acest context, clasa de elevi apare ca o reuniune de indivizi, cu personalitate proprie și care dezvoltă în interiorul său o întreagă rețea de simpatii și antipatii care, odată conturate, exercită o influență puternică asupra vieții colective.

În contextul socio-relational al clasei de elevi se stabilesc relații și interacțiuni atât în plan școlar, cât și extrașcolar. În respectivele planuri, elevul se comportă diferit sau constant față de membrii grupului, pe care are ocazia să-i cunoască și să-și formuleze elementele unei posibile judecăți de valoare. De asemenea, interacțiunea are loc și pe verticală, între profesor și elev, aceasta influențând în mod hotărâtor atmosfera din clasă, cadrul didactic fiind acela care consolidează relațiile din clasă, sau, dimpotrivă, dezbină grupul-clasă.

Interacțiunea educațională este un aspect, o formă din multitudinea și varietatea relațiilor interpersonale în clasa de elevi. În raport de nevoile și trebuințele psihologice resimțite de elevi, relațiile interpersonale se clasifică în:

- relații de intercunoaștere;
- relații de intercomunicare;
- relații socio-afective (afectiv-empatice);
- relații de influențare.

Relațiile de intercunoaștere derivă din nevoia psihologică de a dispune de unele informații cu privire la celălalt, la felul lui de a fi, la personalitatea acestuia. Cu cât informațiile de care dispune un cadru didactic la un moment dat despre elevii săi și un anumit elev despre ceilalți colegi sunt diverse și consistente, cu atât universul dinamic al interacțiunilor respective este mai viguros. Când informațiile sunt mai limitate, șansele instaurării neîncrederii și a suspiciunii între parteneri sunt mai ridicate.

Relațiile de intercomunicare apar ca o rezultantă a ceea ce resimt persoanele atunci când intră în interacțiune, nevoia de a se informa reciproc, de a face schimb de informații, de a comunica. Clasa, ca univers al comunicării, prin excelență, constituie pentru elevi un univers deschis provocărilor informaționale, cu schimburi de mesaje, cu aprecieri frecvente și intense la adresa situației procesului de intercomunicare din interiorul grupului.

Relațiile socio-afective sunt rezultatul intervenției unei nevoi de tip interpersonal, ce are în vedere schimbul de emoții, sentimente și structuri de tip afectiv-simpatetic, creionându-se astfel un

nou tip de relații interpersonale, relații afectiv-simpatetice, care presupun relații de simpatie și antipatie, de preferință și de respingere reciprocă între membrii clasei de elevi.

Din punct de vedere structural, emoțiile au tendința de a se combina între ele. Lipsirea colectivului de elevi de afectivitate poate conduce la efecte negative semnificative în planul capacităților interacționale ale elevilor. Relațiile afectiv-simpatetice sunt o condiție pentru dezvoltarea personalității elevilor.

La nivelul clasei de elevi, ca univers socio-relațional complex, ca urmare a relațiilor de influențare, se dezvoltă relații și interacțiuni din care elevul deprinde o serie de norme și valori pe care le dezvoltă pe termen lung.

A fi un cadru didactic performant înseamnă a fi o prezență semnificativă atât în viața obiectivă, cât și în viața subiectivă a elevilor. În ciuda asimetriei constitutive existene în clasa de elevi – referitoare la statutul de superioritate al profesorului –, relația profesor-elev nu mai poate fi concepută ca o relație de dependență a elevului de profesor sau ca o relație de comunicare abstractă. Mult discutata autoritate a profesorului nu se reduce la posesia cunoștințelor de specialitate, ci derivă și din capacitatea acestuia de a alterna strategiile didactice, adaptându-le situațiilor educaționale, de a repartiza responsabilități elevilor, de a mobiliza elevii la cooperare în grup, de a valorifica valențele relației profesor-elev în sensul unui dialog real.

Influența personală a profesorului asupra clasei de elevi este modelată de patru factori, respectiv relația afectivă stabilită între elevi și profesori, percepția elevului asupra profesorului, folosirea în exces a influenței și gradul de individualizare al strategiilor de lucru utilizate de către profesor.

Relația afectivă existentă între elevi și profesor poate avea o influență pozitivă asupra relațiilor sociale stabilite la acest nivel; în general, dacă există o relație afectivă de natură pozitivă, acest fapt determină adoptarea de către elevi a celor mai multe dintre atitudinile profesorului, putând duce chiar la formarea anumitor tipuri de abilități. Acest tip de relație este independentă de competențele profesionale ale profesorului.

Percepția interpersonală profesor-elev se referă în special la cunoștințele, competența și statutul profesorului; modul în care sunt percepute toate acestea de către elevi determină influența profesorului asupra clasei. Raportat la desfășurarea întregului an școlar, există diferențe de percepție și, implicit, de influență a profesorului; spre exemplu, într-un caz particular al managementului clasei de elevi, la începutul anului școlar este dificil ca percepția elevilor să fie corectă. Ea se îmbunătățește spre sfârșit, definitivând, practic, tipurile de influențe pe care profesorul le poate exercita.

Folosirea în exces a influenței de către profesor duce la crearea impresiei că toate sarcinile sunt plictisitoare, profesorul motivând cerința respectivă numai prin influența personală, recurgând fie la amenințări, fie la diferiți stimuli extrinseci ai motivației. Este indicat să fie date teme ce sunt predominant motivate intrinsec, iar dacă există diferite tulburări de comportament ale elevilor, este mult mai eficient să nu fie folosite, pentru combaterea acestora, amenințarea, cearta etc.

Gradul de individualizare a strategiilor de intervenție ale cadrului didactic oferă acestuia posibilitatea de a-și arăta respectul față de personalitatea fiecărui elev și creează șansele intensificării motivației intrinseci, iar la nivelul relațiilor de grup se pot realiza cu timpul anumite nuclee în jurul unor lideri.

Universul relațional al clasei de elevi, analizat din punctul de vedere al influenței educaționale în contextul grupului școlar și abordat din punct de vedere științific, sub auspiciile managementului clasei de elevi, devine unul dintre subiectele cele mai importante, de a cărui cunoaștere și aplicare depinde succesul demersului educativ al cadrului didactic.

INTEGRAREA SENZORIALĂ LA PREȘCOLARI

Prof. înv. preşcolar Cherciu Marioara
Grădinița cu P.P.Nr. 15, Focşani

După cum se știe, viața psihică a omului începe prin contactul senzorial cu obiectele și fenomenele din viața reală. Educația senzorială presupune utilizarea și antrenarea organizată și sistematică a capacităților senzoriale ale copilului în vederea îmbogățirii facultăților de cunoaștere a realității înconjurătoare.La vârsta preșcolară, segmentul periferic al analizatorilor este format. Dezvoltarea în continuare a sensibilității acestora și discriminarea tot mai precisă a însușirilor obiectelor și fenomenelor sunt consecința dezvoltării și perfecționării activității centrale, corticale, a analizatorilor, a participării active a celui de-al doilea sistem de semnalizare la activitatea de analiză și diferențiere. Sensibilitatea tuturor analizatorilor se adâncește și se restructurează, dar cea auditivă și vizuală au cea mai mare pondere.

Integrarea senzorială este organizarea stimulilor senzoriali pentru a putea fi folosiți în mod motric. Integrarea senzorială este fundația pentru comportamente adaptative la provocări impuse de mediu și învățământ. De aceea, este un rezultat normal al dezvoltării normale.Persoanele sănătoase au nevoie de interacțiuni importante cu mediul care furnizează sistemului lor nervos central informații senzoriale exacte.Dr. Ayres din California a descris senzația metaforic " produsul alimentar care hrănește creierul". Tot Dr. Ayres a sugerat că anumite sisteme senzoriale funcționează împreună pentru a facilita percepția, iar sistemele vizuale și auditive lucrează împreună în percepția limbajului scris și verbal.

Disfuncția de integrare senzorială, este o tulburare neurologică provenită din incapacitatea creierului de a integra anumite informații primite de la cele cinci sisteme senzoriale principale ale corpului. Aceste sisteme senzoriale sunt responsabile pentru detectarea semnalelor vizuale, a sunetelor, mirosurilor, gusturilor, temperaturilor, durerii, poziției și mișcării corpului. Integrarea senzorială oferă un fundament important pentru învățarea complexă și comporta-
mentul adecvat. Procesul integrării senzoriale se petrece automat și fără eforturi pentru majoritatea copiilor, dar la unii nu funcționează în mod normal. Metoda Ayres, elaborată de către Anna Jean Ayres, cercetătoare și psiholog din California, încearcă să amelioreze disfucția de integrare senzorială prin diferite stimulări ale copiilor.Prin impulsuri senzoriale variate se dezvoltă sistemul de echilibru, reflexele primitive dispar, mișcările ochilor devin normale, se organizează mai bine integrarea celor două părți ale corpului, adică se maturizează sistemul nervos. Această terapie este folosită și pentru tratarea tulburărilor de învățare. Atmosfera orelor este agreabilă, copiii sunt atrași de instrumentele de lucru folosite, dezvoltarea copiilor se face într-un cadru plăcut, prin jocuri atrăgătoare. Pentru cei mai mulți copii integrarea senzorială se dezvoltă din activitățile obișnuite intreprinse în copilărie. Până la 7 ani, creierul este, în primul rând, o mașină de prelucrat date. El, este în totalitate preocupat de a percepe lucrurile, mișcându-se astfel în funcție de această percepție. Reacțiile copilului sunt mai mult motrice decât gândite.De aceea primii 7 ani se numesc perioada de dezvoltare senzo-motrică. Dacă procesele senzo-motrice au fost bine organizate în primii 7 ani de zile, atunci copilul va putea învăța și se va putea comporta adecvat. Integrarea senzorială este cea mai importantă metodă de prelucrare a informațiilor. Pot spune că informațiile senzoriale sunt hrană pentru creier, adică acestea compun energia necesară creierului pentru a putea conduce toate funcțiile corpului.Un copil cu tulburări de integrare senzorială nu se poate acomoda unui mediu de viață normal, într-un mod efectiv, corespunzător și satisfăcător, pentru că sistemul nervos central al copilului nu a dezvoltat acele procese care trebuie să integreze informațiile din mediul său înconjurător. El va avea nevoie de un mediu în jurul său, croit special pentru capacitățile lui, astfel creierul având posibilitatea de a se organiza.Societatea pune accent tot mai mult pe dezvoltarea abilităților academice și de dezvoltare intelectuală și mai puțin pe contruirea bazei senzo-motrice, bază atât de necesară dezvoltării nivelelor academice. Televizorul a cucerit lumea copiilor, internetul și tableta la fel,în detrimentul jocurilor la nisip, pe leagăne, pe tobogane.Ne dorim ca încă din grădiniță copiii să știe să scrie și să citească, în loc să ne preocupe dacă sistemul senzorial

vestibular, propioceptiv sau tactil sunt normal organizate. Părinții și educatoarele se plâng mereu de hiperactivitatea unor copii, dar nu caută cauza, motivul pentru care acei copii nu pot să stea într-un loc și să fie atenți la ce se întâmplă în jur. Toate aceste probleme pot avea o rezolvare prin programe de integrare senzorială, prin diete senzoriale. Noi educatoarele putem să amenajăm spații senzoriale, colțuri senzoriale și, în măsura posibilităților, să desfășurăm activități pentru controlul stimulilor senzoriali, în special a celor vestibulari și kinestezici, în așa fel încât copilul să își formeze spontan răspunsul adaptativ, integrându-și prin aceasta percepțiile senzoriale. Când copilul întâlnește activități la care poate face față, atunci se simte bine.Gradul de integrare senzorială dă măsură plăcerii într-o activitate.Unii copii nu trăiesc experiențe senzoriale ceea ce înseamnă că dezvoltatrea limbajului și a înțelegerii sunt limitate. Copiii sunt înconjurați de violență, egoism și indiferență. Copiii suferă din cauza nervozității, a tulburărilor de somn, a astmului, alergiei.Copiii au nevoie de o lume a FANTEZIEI. Au nevoie de timp și doresc să facă experiențe senzoriale.

Bibliografie:

Gherguț, A.(2007), *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Strategii diferențiate și incluzive în educație, Editura Polirom, Iași
DISLEXIC.RO-TERAPIA AYRES

INTEGRAREA COPIILOR CU CES ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL DE MASĂ

Prof. Gheorghiu Florin
Colegiul Economic "Ion Ghica" Bacău

Copiii cu CES sunt o realitate a zilelor noastre, copii ce au nevoie de socializare şi integrare socială, mult mai mult decât alţi copii, integrarea lor socială fiind mult mai anevoioasă decât a celorlalţi. Este necesară şi benefică integrarea lor în instituţii de învăţământ obişnuite?, aceasta este o întrebare dificilă la care reprezentanţii specialişti în domeniu din Uniunea Europeană şi din România, au răspuns, considerând prin lege, că este dreptul copiilor cu CES să fie integraţi în societate prin sistemul de învăţământ obişnuit şi nu prin cel special.

În cadrul instituţiilor de învăţământ pentru copii cu CES nu există o delimitare a gradului de dizabilitate la nivelul colectivelor, de cele mai multe ori, din motive administrative, elevii nu sunt separaţi pe specificul dizabilităţilor lor, nu au specialişti destui numeric şi pregătiţi profesional pentru a interveni în totalitate pentru remedierea unor astfel de dizabilităţi. Pregătirea în particular a unor copii cu dizabilităţi (chiar la nivelul unei fundaţii) poate ajunge la costuri foarte mari, ori statul nu poarte acorda o astfel de asistenţă în mod gratuit pentru un învăţământ de masă. Soluţia a fost găsită: obligativitatea sistemului de învăţământ de a integra aceşti copii.

Avantajul unei astfel de legislaţii aduce în prim plan eliminarea tendinţelor discriminatorii în privinţa acestora, deschiderea către toleranţă, diminuarea izolării şi înlăturarea în mare măsură a tendinţelor introvertite, contribuind în mare măsură la îmbunătăţirea modului lor de viaţă. Se pare că beneficiile psihosociale ale incluziunii au fost până acum, în învăţământul de masă, mult mai vizibile, acestor copii fiindu-le facilitată calea către asumarea unor roluri sociale proprii, stabilirea unor relaţii cu ceilalţi. Prin încheierea unor parteneriate între şcoală şi alte instituţii, la nivel local, naţional sau internaţional, precum şi suportul acordat de elevi şi ceilalţi membri ai comunităţii, se creează în jurul acestor elevi cu CES, un suport moral, psihologic, ce începe să funcţioneze.

Este esenţială legislaţia statului pentru integrarea copiilor cu CES, ca de altfel toate eforturile conlucrate, ale cadrelor didactice, ale părinţilor, şcolilor, comunităţii. Modificarea şi schimbările comportamentale ale acestor copii pentru o incluziune reuşită a lor este extrem de dificilă, iar posibilităţile de adaptare sunt de multe ori reduse, copilul cu tulburări de conduită în general, resimţind o nevoie acută, accentuată de sprijin din punct de vedere afectiv şi social.

Asistenţa psihopedagogică specifică unor astfel de elevi este foarte importantă, mai ales pentru includerea lor în învătământul de masă. Ea poate fi realizată prin psihopedagog, prin profesorul itinerant, prin consilierul şcolar, echipe de profesionişti sau echipe de intervenţie multidisciplinară (profesor/educatorul umbră, psihologul şcolar).

Printre tehnicile şi metodele folosite la o clasă, unde există elevi cu CES, în principal, se poate acţiona asupra comportamentelor, prin:

- ✓ observarea sistematică a acestora, inclusiv a faptelor care precedă şi care urmează;
- ✓ ascultarea activă - prin angajarea într-o relaţie de parteneriat cu elevul, relaţie foarte importantă la orice vârstă a elevului şi indiferent de tipul de dizabilitate (în cazul elevilor la clasa a XI a, 17 ani şi cu deficienţă în dezvoltare, ca dizabilitate);
- ✓ manipularea acestor conduite şi fapte în scopul obţinerii unei conduite dezirabile (manipularea consecinţelor sau antecedentelor).

În acest sens, relevantă este tehnica întăririi, ce are în vedere manipularea evenimentului care urmează unui comportament şi întărirea poate fi pozitivă (prin aprobare, laudă, apreciere) şi creşte posibilitatea ca elevul să producă în viitor un comportament asemănator în situaţii similare; de asemenea, întărirea poate fi negativă şi presupune o atitudine aversivă şi are în vedere eliminarea conduitelor indezirabile prin metoda sancţiunilor.

Întărirea pozitivă presupune folosirea recompenselor pentru a motiva numai comportamentul corespunzător. Unii autori numesc relaţia dintre recompensă şi comportament „contingent". Există o gama largă de recompense şi trebuie utilizate în funcţie de elev: apreciere verbală, valorizare, apreciere a ceva, apreciere nonverbală (un zâmbet, aplauze), contact fizic (strângerea mâinii,

atingerea pe umăr), accesul la activităţi preferate, asigurarea unui climat şi a unui context confortabil pentru ei, o atmosferă aparţinătoare pentru ei. Aceste recompense pot fi acordate continuu sau intermitent, fără a ieşi prea mult în evidenţă, în faţa celorlaţi colegi.

Este necesar şi important ca programul de întărire să fie explicat ca şi programul contingenţelor, înainte de începerea acestuia. La început trebuie să fie anunţată contingenţele, iar recompensa trebuie acordată după fiecare comportament dezirabil şi se apelează la ea ori de câte ori este nevoie, recompensa fiind explicată de fiecare dată când aceasta se acordă.

Despre întărirea negativă (dezprobarea, critica), consecutivă unui comportament negativ, este menită să scadă în viitor probabilitatea apariţiei unui comportament similar; aşteptarea este ca în viitor copilul să aleagă un comportament alternativ, să poată scăpa de întărirea negativă. După unii autori, aceasta este o tehnică aversivă mai ales atunci când îşi propune eliminarea conduitelor indezirabile („vă rog să îmi puneţi trei", „nu mai vreau să scriu") prin metoda sancţiunilor.

O altă variantă mai eficientă poate fi şi întărirea diferenţiată, repectiv întărirea acelor comportamente care sunt incompatibile cu cele indezirabile. De asemenea, în utilizarea sancţiunilor, care de cele mai multe ori nu au efectul scontant şi ai senzaţia că îţi asumi un anumit risc, atunci când le aplici, este bine să ţinem cont de anumite reguli: pedeapsa se va folosi numai dacă este neapărat necesar (dacă a fost încălcată o regulă stabilită de comun acord); profesorul trebuie să se asigure că elevul a înţeles de ce anume urmează să fie pedepsit şi întotdeauna sancţiunea urmează, imediat ce conduita indezirabila a fost realizată.

Pedeapsa trebuie să fie în forme pe cât posibil de uşoare: mustrarea blândă, (de preferat individual, nu de faţă cu ceilalţi), atenţia negativă (prin ignorare), privarea de recompense. Aceste sancţiuni nu trebuie să fie asociate cu încetarea respectului sau afecţiunii către elev şi orice pedeapsă trebuie precedată de avertismente verbale şi urmată de discuţii cu elevul pentru a identifica perspectiva eliminării sau prevenirii conduitei respective pe viitor (de exemplu, aversiunea acestuia pentru implicarea la ore, indiferenţa faţă de sarcinile date la clasă).

Tehnica stingerii comportamentului constă în principal la renunţarea surselor de întărire care urmează unui comportament (diminuarea sau eliminarea completă a acestora). Programul de acţiune este organizat de un consilier şcolar sau psihopedagog şi se recomandă a fi realizat în comu cu familia, în două etape principale: abilitatea părinţilor, ca şi a cadrelor didactice de a face distincţie între comportamentele autentice şi cele intentionat negative; sfătuirea părinţilor şi a cadrelor didactice de a manifesta aprobare numai pentru comportamentele dezirabile pozitive.

Cea mai utilizată tehnică în acest sens este „ignorarea" comportamentului în cauză şi astfel elevul va reintra în atenţia profesorului sau a părintelui numai după încetarea comportamentului nedorit.

Tehnica este utilizată pentru a sensibiliza elevul, cât şi a potenţa capacitatea acestuia de a face faţă unor situaţii de viaţă. Tehnica este folosită mai ales pentru acei elevi ce au dificultăţi în stabilirea unor relaţii interpersonale, ca şi a celor care au tendinţa de a-i lăsa pe alţii să-i domine sau să-i manipuleze pentru a profita de pe urma lor. Sunt importante mai multe etape: practicarea unui comportament asertiv în relaţiile dintre profesori şi elevi, între elevi; extinderea acestui comportament în afara şcolii şi a clasei

Nevoilor de adaptare a copiilor cu dizabilităţi li se adaptează educaţia nonformală, aceasta educaţie având un ecou mult mai mare în rândul acestor copii şi adresându-se unui număr mai mare de elevi cu posibilităţi materiale mai reduse sau cu nevoi sociale, emoţionale, speciale.

Prin intermediul acestei educaţii, accentul este pus pe învăţarea pe acţiune, pe activitatea voluntară, oferirea de situaţii reale, care sunt mult mai productive decât în cazul asimilării unor cunoştinţe prin educatia formală. Elevii sun motivaţi astfel să vină la şcoală, să-şi dorească să se integreze în colectivele de colegi, să nu abandoneze sistemul de învăţământ. Putem preveni scăderea performanţelor şcolare, deoarece sunt dezvoltate abilităţile de comunicare şi de relaţionare interpersonală.

Tehnica ***„dialogului prin numere", „123-456,"*** prin care doi parteneri de dialog exprimă o ceartă, o relaţie de negustorie (negociază cumpărarea unui bun), o relaţie între doi îndrăgostiţi, fără a folosi cuvintele, ci doar numerele – unul numără până la trei, celălalt îi răspunde numărând de la

patru până la şase. Se evită astfel cuvintele şi se exprimă contactele intepersonale, atitudinile sociale, emoţionale.

„Mâna sentimentelor”, prin care grupuri de cinci elevi, îşi aleg un deget al unei mâini desenate pe o coală de hârtie şi exprimă o apreciere faţă de o activitate. Astfel opinia fiecăruia contează şi este cunoscută de ceilalţi.

„Găseşte partener”, prin intermediul acestei metode, elevii îşi caută partener la un anumit semnal, din grupul de elevi grupaţi aleatoriu în picioare. Când găsesc partenerul au un timp de un minut maximum, să le împărtăşească despre un hobby, cartea preferată, ce iubesc cel mai mult, etc. Reuşesc astfel să se cunoască şi să interacţioneze în alt mod.

De cele mai multe ori, persoanele cu dizabilităţi nu suferă neaparat din cauza dizabilităţii ci, mult mai mult din cauza atitudinii celorlaţi faţă de ei, ce tind să-i marginalizeze.

Un principiu democratic fundamental ce face diferenţa pentru o societate este acela că această societate trebuie să acorde egalitatea şanselor tuturor indivizilor, adică dă posibilitatea tuturor în parte să îţi demonstreze ce poate, acordându-i astfel demnitate. Aşa cred că trebuie să gândim la adresa persoanelor cu dizabilităţi, să le oferim şansa integrăriii reale în societate, deoarece ei se străduiesc să evolueze social, mental, profesional, fizic.

Şcoala zilelor noastre trebuie să se adapteze la modelul diversităţii, a unei diversităţi topite, omogenizate, în modele şi situaţii de viaţă personalizate, cu carenţe educaţionale deosebite.

Bibliografie

1. Cucoş, C., *„Pedagogie”,* Iaşi, Editura Polirom, 2006

2. Dumitru, G., Bucurei, C.,Cărăbuţ, C., *„ Integrarea elevilor cu cerinţe educative speciale”,* Timişoara, Editura Mirton, 2006

3. Cosma Th., Gherguţ A.,*”Introducere în problematica educaţiei integrate”*, Iaşi, Editura Spiru Haret, 2000

RELAȚIA PROFESOR – ELEV – PĂRINTE

Prof. Basarab Mihaela Augustina
Liceul Tehnologic "Dacia" Caransebeș

Realizările și succesul elevilor cresc atunci când părinții sunt implicați, respectați ca parteneri și li se oferă sprijinul de care au nevoie pentru a contribui acasă și la școală la evoluția copilului, deoarece influențează atitudinile copiilor lor despre învățare și susțin învățarea acasă. Ei sunt o legătură vitală între casă și școală, iar când se implică în viața școlii, fac școala un loc mai bun pentru a învăța, a crește și a prospera.

Începutul unui nou an școlar aduce noi profesori, noi colegi de clasă, noi oportunități și noi relații. În timp ce relațiile pe care le formează copilul cu colegii sunt importante, cea mai semnificativă relație, în ceea ce privește succesul școlar și dezvoltarea copilului, este cea pe care o formează cu profesorul său.

Relația părinților cu profesorul copilului poate fi un factor important și determinant pentru modul în care el se înțelege la școală și acasă. Pentru mulți copii, cei mai semnificativi adulți din viața lor în fiecare zi sunt membrii familiei imediate și profesorul lor. Aceștia sunt adulții cu care petrec cel mai mult timp, care iau cele mai multe decizii cu privire la modul în care își petrec timpul și care oferă îndrumare și direcție, prin acțiunile și cuvintele lor, asupra majorității aspectelor vieții lor. Drept urmare este logic că modul în care acești adulți interacționează, relaționează și comunică, atât între ei, cât și cu elevul, are impact asupra experiențelor și învățării sale.

În general, educatorii și părinții sunt de acord că sunt de dorit relații pozitive, de susținere și deschise între casă și școală, părinte și profesor. În plus, cercetările au arătat că implicarea părinților și parteneriatele de succes dintre părinți și profesori duc la rezultate educaționale îmbunătățite pentru elevi.

Părinții și profesorul ar trebui să fie coechipierii perfecți în educarea copilului, dar lucrurile nu merg întotdeauna conform planului, problema cea mai des întâlnită fiind lipsa comunicării. O relație bună părinte-profesor poate însemna diferența între a ști cât de bine se descurcă în școală copilul și cât de bine spune el că se descurcă.

S-a demonstrat că legăturile pozitive dintre părinți și profesori îmbunătățesc rezultatele academice ale copiilor, competențele sociale și bunăstarea emoțională. Când părinții și profesorii lucrează ca parteneri, copiii se descurcă mai bine la școală și acasă.

Cercetările arată că atunci când este evidentă o abordare de parteneriat între părinți și profesori, obiceiurile de lucru ale copiilor, atitudinile despre școală și note se îmbunătățesc. Ele demonstrează abilități sociale mai bune, mai puține probleme de comportament și o capacitate mai mare de a se adapta la situații și de a se înțelege. Părinții și profesorii beneficiază și ei, deoarece atunci când lucrează împreună ca parteneri, s-a constatat că părinții și profesorii comunică mai eficient, dezvoltă relații mai puternice între ei și dezvoltă abilități pentru a susține comportamentele și învățarea copiilor.

Este bine stabilit că calitatea relațiilor copiilor cu profesorii lor în primele clase are implicații importante pentru viitoarea adaptare academică și comportamentală a copiilor (Howes, Hamilton și Matheson, 1994; Hughes, Cavell și Jackson, 1999). Mai mult, un efect asupra calității relației profesor-elev evaluat la grădiniță asupra realizării se găsește până la 8 ani mai târziu, controlând caracteristicile relevante de bază ale copilului.

Un climat școlar pozitiv poate ajuta profesioniștii, părinții, tutorii și educatorii să lucreze în mod constructiv împreună pentru a aborda preocupările legate de programe și servicii înainte de a deveni o sursă de conflict. Pentru a promova un climat școlar pozitiv, educatorii ar trebui să încurajeze și să mențină interacțiunile regulate între școală și familii, implicând părinții în activitățile școlare. Potrivit Asociației pentru dizabilități de învățare din Canada (Learning Disabilities Association of Canada), cheia oricărui parteneriat de succes este stabilirea unei relații de respect și apreciere reciprocă, ceea ce înseamnă să vă luați timp pentru a vă întâlni și a asculta cu

atenție, a permite fiecărei persoane să își exprime opinii și să ofere sugestii, încurajarea unei a doua opinii atunci când există un dezacord nerezolvat sau când nu există un răspuns la o situație dificilă, abordarea dezacordurilor într-un mod care încurajează rezolvarea reciprocă a problemelor și se tratează reciproc ca părți integrante ale echipei de planificare și luare a deciziilor. (Ziraldo, 2016)

Mai multe studii au raportat legături specifice între calitatea relației profesor-elev și implicarea elevilor. Angajamentul a fost definit în diferite moduri de către diferiți autori, dar cel mai adesea se referă la angajamentul comportamental prin participarea cooperativă, conformarea la regulile și rutina clasei, autodirecția, perseverența și efortul (Fredricks, Blumenfeld și Paris, 2004). Elevii care se bucură de o relație strânsă și de susținere cu un profesor sunt mai implicați prin faptul că lucrează mai mult în sala de clasă, persevereză în fața dificultăților, acceptă direcția și criticile profesorului, fac față mai bine stresului și participă activ la ore (Skinner & Belmont, 1993).

Având în vedere preferința profesorilor pentru elevii conștiincioși, nu este surprinzător faptul că relația dintre angajament și calitatea relației profesor-elev pare a fi reciprocă (Ladd și colab., 1999; Skinner și Belmont, 1993) . Astfel, copiii cu competențe mai scăzute de pregătire școlară au mai puține șanse să primească sprijinul profesorului care le-ar putea spori angajamentul și învățarea în clasă. Mai mult, acei copii cu cel mai mare risc de eșec școlar pe baza nivelului de ajustare comportamentală, a calității relației părintești sau a statutului minorității etnice sunt cel mai afectați de calitatea relațiilor lor cu profesorii (Silver și colab., 2005).

În concluzie, atunci când părinții, elevii și profesorii dezvoltă parteneriate eficiente, beneficiile pentru elevi se reflectă în îmbunătățirea rezultatelor educaționale.

BIBLIOGRAFIE:

- Fredricks JA, Blumenfeld PC, Paris AH. School engagement: Potential of the concept, state of the evidence. Review of Educational Research. 2004;
- Howes C, Hamilton CE, Matheson CC. Children's relationships with peers: Differential associations with aspects of the teacher–child relationship. Child Development. 1994;
- Hughes JN, Cavell TA, Jackson T. Influence of teacher–student relationship on childhood aggression: A prospective study. Journal of Clinical Child Psychology. 1999;
- Ladd GW, Birch SH, Buhs ES. Children's social and scholastic lives in kindergarten: Related spheres of influence? Child Development. 1999;
- Silver RB, Measelle JR, Armstrong JM, Essex MJ. Trajectories of classroom externalizing behavior: Contributions of child characteristics, family characteristics, and the teacher–child relationship during the school transition. Journal of School Psychology. 2005;
- Skinner E, Belmont M. Motivation in the classroom: Reciprocal effects of teacher behavior and student engagement across the school year. Journal of Educational Psychology. 1993;
- https://earlylearningnetwork.unl.edu/2018/08/29/parent-teacher-relationships/
- https://www.ldatschool.ca/effective-parent-teacher-partnerships/520

VARIANTĂ-SIMULARE BACALAUREAT–FILIERĂ TEHNOLOGICĂ

Prof. Stroiu Aurora
Colegiul de Industrie Alimentară "Elena Doamna" Galați

Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.Timpul de lucru efectiv este de 3 ore.

SUBIECTUL I (30 de puncte)

1. Calculați rația progresiei aritmetice $(a_n)_{n\geq 1}$, știind că $a_1 = a_3 - 6$.
2. Fie funcția $f:(0,\infty)\to R, f(x)=\log_3 x$. Să se calculeze $f(1)+f(9)-f(3)$.
3. Să se rezolve în mulțimea numerelor reale ecuația $5^{x+1}+5^x=150$.
4. Calculați probabilitatea ca, alegând un număr din mulțimea $\{1,2,3,\ldots 100\}$, acesta să fie pătrat perfect.
5. În reperul cartezian xOy se consideră punctele O(0,0) și A(2,3). Determinați coordonatele punctului B, știind că A este mijlocul segmentului OB.
6. Arătați că $\sin x=\frac{4}{5}$, știind că $x\in(0,\frac{\pi}{2})$ și $\cos x=\frac{3}{5}$.

SUBIECTUL II (30 de puncte)

1. Se consideră matricele $A=\begin{pmatrix}1 & 2\\ 1 & -2\end{pmatrix}$ și $B=\begin{pmatrix}x & 1\\ y & -1\end{pmatrix}$, unde x și y sunt numere reale.

a) Arătați că detA= -4.
b) Arătați că det(A-2B)=0, penrtu orice numere reale x și y.
c) Determinați numerele reale x și y, pentru care AB=BA.

2. Pe mulţimea R se consideră operaţia algebrică $x\circ y=x+y-2010, \forall x,y\in R$.

a) Să se arate că legea "$\circ$" este asociativă.
b) Să se determine simetricul elementului $x=2000$, în raport cu legea "$\circ$".
c) Să se aducă la o formă mai simplă $N=\left(\log_{\frac{1}{2}}^{\frac{1}{2}}\right)\circ\left(\log_{\frac{2}{3}}^{\frac{2}{3}}\right)\circ\left(\log_{\frac{3}{4}}^{\frac{3}{4}}\right)+2\cdot 2010.$

SUBIECTUL III (30 de puncte)

1. Se consideră funcția $f:(3,\infty)\to R, f(x)=\frac{x^2+2x-11}{x-3}$.

a) Să se arate că $f'(x)=\frac{(x-1)(x-5)}{(x-3)^2}, x\in(3,\infty)$.
b) Să se determine ecuația asimptotei oblice spre $+\infty$ la graficul funcției f.
c) Demonstrați că $f(\pi)>13$.

2. Se consideră funcția $f:\mathbb{R}\longrightarrow\mathbb{R}, f(x)=x(x+e^x)$.

a) Demonstrați că $F:\mathbb{R}\longrightarrow\mathbb{R}$, $F(x)=\frac{x^3}{3}+xe^x-e^x$ este o primitivă a funcției f .
b) Calculați $\int_{-1}^{2}[f(x)-xe^x]dx$.
c) Determinați numărul real $a, a>0$ pentru care $\int_0^a f(x)dx=e^a$

Barem de evaluare și notare

Subiectul I

1.	$a_1=(a_1+2r)-6$ $2r=6$ $r=3$	2p 2p 1p
2.	$f(1)=0; f(9)=2; f(3)=1$ $f(1)+f(9)-f(3)=1$	3p 2p
3.	$5^{x+1}+5^x=150\Leftrightarrow 5^x(5+1)=150\Leftrightarrow$	2p

	$6 \cdot 5^x = 150 \Leftrightarrow 5^x = 25$ $x = 2$	2p 1p
4.	Mulțimea are 100 de elemente, deci 100 de cazuri posibile În mulțimea dată sunt 10 pătrate perfecte, deci sunt 10 cazuri favorabile $P = \frac{nr.\,cazuri\ favorabile}{nr.\,cazuri\ posibile} = \frac{10}{100} = \frac{1}{10}$	1p 2p 2p
5.	$x_A = \frac{x_O + x_B}{2}$ și $y_A = \frac{y_O + y_B}{2}$ $x_B = 4$ și $y_B = 6$	3p 2p
6.	$sin^2 x = 1 - cos^2 x = 1 - \left(\frac{3}{5}\right)^2 = \frac{16}{25}$ Cum $x \in \left(0, \frac{\pi}{2}\right)$, obținem $\sin x = \frac{4}{5}$	3p 2p

Subiectul al II-lea

1. a)	$\det A = \begin{vmatrix} 1 & 2 \\ 1 & -2 \end{vmatrix} = 1 \cdot (-2) - 2 \cdot 1 =$ $= -2 - 2 = -4$	3p 2p
b)	$A - 2B = \begin{pmatrix} 1 & 2 \\ 1 & -2 \end{pmatrix} - \begin{pmatrix} 2x & 2 \\ 2y & -2 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1-2x & 0 \\ 1-2y & 0 \end{pmatrix}$ $\det(A - 2B) = \begin{vmatrix} 1-2x & 0 \\ 1-2y & 0 \end{vmatrix} = 0$	2p 3p
c)	$AB = \begin{pmatrix} x+2y & -1 \\ x-2y & 3 \end{pmatrix}, BA = \begin{pmatrix} x+1 & 2x-2 \\ y-1 & 2y+2 \end{pmatrix}$ $\begin{pmatrix} x+2y & -1 \\ x-2y & 3 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} x+1 & 2x-2 \\ y-1 & 2y+2 \end{pmatrix}$, de unde obținem $x = \frac{1}{2}, y = \frac{1}{2}$	2p 3p
2. a)	$(x \circ y) \circ z = (x + y - 2010) \circ z = x + y + z - 4020$ $x \circ (y \circ z) = x \circ (y + z - 2010) = x + y + z - 4020$ Finalizare	3p 2p
b)	Din $x \circ e = e \circ x = x \Rightarrow x + e - 2010 = x$ $e = 2010$ este elementul neutru al legii "$\circ$". Din $2000 \circ x' = x' \circ 2000 = 2010 \Rightarrow 2000 + x' - 2010 = 2010$ $x' = 2020$.	2p 1p 1p 1p
c)	$N = \log_{\frac{1}{2}} 2 + \log_{\frac{2}{3}} 2 + \log_{\frac{3}{4}} 2 - 2 \cdot 2010 + 2 \cdot 2010$ $= \log_{\frac{1}{2} \cdot \frac{2}{3} \cdot \frac{3}{4}} 2 = \log_{\frac{1}{4}} 2$ $= -2$.	2p 2p 1p

Subiectul al III-lea

1. a)	$f'(x)=\dfrac{(2x+2)(x-3)-(x^2+2x-11)}{(x-3)^2}=$	2p
	$=\frac{x^2-6x+5}{(x-3)^2}=\frac{(x-1)(x-5)}{(x-3)^2}$, $x\in(3,\infty)$.	3p
b)	$\lim\limits_{x\to\infty}\dfrac{f(x)}{x}=\lim\limits_{x\to\infty}\dfrac{x^2+2x-11}{x(x-3)}=1$	2p
	$\lim\limits_{x\to\infty}[f(x)-x]=\lim\limits_{x\to\infty}\dfrac{x^2+2x-11-x^2+3x}{x-3}=\lim\limits_{x\to\infty}\dfrac{5x-11}{x-3}=5,$	2p
	deci dreapta de ecuație $y=x+5$ este asimptotă oblică spre $+\infty$ la graficul funcției.	1p
c)	$f'(x)<0$, pentru orice $x\in(3,5)\Longrightarrow$ f este strict descrescătoare pe $(3,5)$	3p
	Cum $3<\pi<4$ și $f(4)=13$, obținem $f(\pi)>13$.	2p
2. a)	F este derivabilă și $F'(x)=\left(\frac{x^3}{3}+xe^x-e^x\right)'=\left(\frac{x^3}{3}\right)'+(x\cdot e^x)'-(e^x)'=$	2p
	$=\dfrac{3x^2}{3}+e^x+x\cdot e^x-e^x=x^2+x\cdot e^x=x(\,x+e^x)=$	2p
	$=f(x), x\in R$, deci F este o primitivă a funcției f .	1p
b)	$\int_{-1}^{2}[f(x)-xe^x]dx=\int_{-1}^{2}(x^2+x\cdot e^x-x\cdot e^x)dx=\int_{-1}^{2}x^2dx=$	3p
	$=\dfrac{x^3}{3}\Big\vert_{-1}^{2}=3$	2p
c)	$\int_0^a\dfrac{f(x)}{x}dx=\int_0^a x+e^x\,dx=\dfrac{x^2}{2}+e^x\Big\vert_0^a=$	2p
	$\dfrac{a^2}{2}+e^a-(0+1)=e^a$	1p
	$a^2=2, soluția\ este\ a=\sqrt{2}.$	2p

ROLUL ŞI LOCUL JOCURILOR ŞI ACTIVITĂŢILOR DIDACTICE ALESE ÎN CADRUL ACTIVITĂŢII DIN GRĂDINIŢĂ

Prof. Lelescu Monica,
Grăd.P.P.Nr.1 Lugoj

În învăţământul preşcolar există o permanentă preocupare pentru sprijinirea dezvoltării copilului prin intermediul unui sistem de activităţi cu finalităţi bine precizate, care să faciliteze descoperirea de către fiecare copil a drumului său personal de creştere şi dezvoltare şi dobândirea nivelului de maturitate psihosocială necesară integrării în activitatea şcolară iar mai târziu în cea socială.

Noua programă a învăţământului preşcolar, promovează prin structura activităţilor participarea activă şi conştientă a copilului, atenţia fiind centrată pe copil, pe progresele lui.

Grădiniţa, a doua casă a copilului preşcolar, este astăzi terenul unei educaţii timpurii, adaptate copilului şi ritmului de dezvoltare. „Terenul" unde copilul îşi desfăşoară activitatea oferă acestuia posibilitatea alegerii activităţii (a jocului), posibilitatea rezolvării în mod individual sau în grup a problemelor apărute. Acest lucru este posibil amenajând spaţiul educaţional sub forma centrelor de interes.

Jocurile şi activităţile didactice alese se organizează în funcţie de obiectivele stabilite, educatoarea apropiindu-se cu mai mult interes de o arie sau de alta şi, implicit, de un copil sau de un grup de copii.

Pentru a desfăşura o activitate eficientă în cadrul jocurilor şi activităţilor didactice alese trebuie să avem în vedere următoarele:

- Stabilirea centrului de interes pentru activităţile propuse pentru o săptămână;
- Elaborarea obiectivelor operaţionale pentru întregul demers didactic, săptămânal, în funcţie de centru de interes ales, de nivelul grupei şi de cunoaşterea unor particularităţi individuale ale copiilor din grupă;
- Alegerea strategiei didactice optime:
  - stabilirea materialelor didactice pe care le punem la dispoziţia copiilor în această perioadă (materialul didactic trebuie să sprijine şi să stimuleze intregul demers didactic săptămânal)
  - alegerea metodelor şi procedeelor care pot duce la realizarea obiectivelor prpuse.
- Evaluarea activităţii copiilor – oferă cestora autocunoaşterea şi încrederea în forţele propri, ea devenind o intermediere între copil şi rezultatele muncii sale.

Jocurile şi activităţile didactice alese , prin forma de organizare, prin conţinut, constituie o punte de legătură, de trecere spre activităţile frontale. Sectoarele de acţiune pot avea un caracter permanent sau temporar.

Utilizarea zonelor de interes ne dă posibilitatea de a observa, organiza şi planifica activităţile în mod nonrigid şi deschis nevoilor de dezvoltare a copiilor. Circulaţia liberă între arii şi interacţiunile ce se stabilesc în joc crează copiilor tot mai multă independenţă şi încredere în forţele propri, ceea ce presupune că pot să decidă şi să răspundă personal.

Amenajarea spaţiului educaţional va crea condiţii ca fiecare copil să înveţe din propriile sale acţiuni, să-şi aleagă jocurile şi activităţile din zonele care-l interesează mai mult în acel moment. Pe măsură ce copiii se obişnuiesc cu organizarea activităţii sub această formă, pot participa la activitatea din cadrul unui anumit centru fără îndemnul sau iniţiativa educatoarei, hotărând singur cum să-şi folosească timpul. Participând la activităţile desfăşurate sub această formă, copiii îşi formează motivaţia pentru învăţare şi acţiune, precum şi sentimentul de siguranţă pe care îl dă produsul propriei activităţi.

De ce jocuri şi activităţi didactice alese ? De ce organizarea activităţii educaţionale sub această formă?

- Jocurile şi activităţile didactice alese oferă dezvoltarea copilului potrivit posibilităţilor şi cerinţelor sale;
- Oferă copilului libertate de exprimare şi acţiune;

- Jocul desfăşurat în cadrul jocurilor şi activităţilor didactice alese contribuie la dezvoltarea şi structurarea întregii activităţi psihice;
- Prin jocurile şi activităţile didactice alese copilul recrează tot mai multe situaţii de viaţă, are posibilitatea să se apropie de realitatea înconjurătoare, să-şi însuşească funcţia socială a obiectivelor, să cunoască şi să stăpânească lumea ambientală;
- Jocurile şi activităţile didactice alese permit educatoarei o îndrumare a copiilor lăsând impresia copilului că tot ceea ce face este din iniţiativa lui;
- În acest aspect se poate îndruma activitatea individual şi diferenţiat.
- Activitatea desfăşurată în cadrul acestora oferă posibilitatea copiilor să relaţioneze şi să coopereze.

Cel mai mare avantaj pentru copii îl reprezintă independenţa în acţiune şi creativitatea soluţiilor, particularităţi care sunt formate prin amenajarea spaţiului educativ în centre de interes.

Pentru ca jocul şi activităţile didactice alese să aibă eficienţă scontată este necesar să se asigure copiilor de fiecare dată condiţii materiale şi, în aceelaşi timp să se ţină seama în crearea condiţiilor specifice particularităţilor de vârstă şi individuale şi nevoii de cunoaştere a acestora.

BIBLIOGRAFIE

1. Amabile, T., (1997*), Creativitatea ca mod de viaţă*. Ghid pentru părinţi şi profesori, Editura Ştiinţifică şi Tehnică, Bucureşti.
2. Moraru, Ion, (1991), *Argumente şi sugestii pentru realizarea unui învăţământ creativ,* în Revista de pedagogie, nr.5, Bucureşti.
3. Bejan, Marian, (1981), *Creativitatea*, Editura Didactică şi pedagogică, Bucureşti.

ASPECTE ALE PREDĂRII MATEMATICII ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR-STUDIU DE SPECIALITATE

Rădulescu Pompilia
Şcoala Gimnazială , localitatea Bogdana

Particularităţile de vârstă şi cele individuale ale elevillor şi specificul predării

În clasele primare, copilul îşi formează deprinderi de citire şi scriere corectă, face cunoştinţă cu primele noţiuni matematice, începe studiul mediului înconjurător, al geografiei şi istoriei.

Predarea este o acţiune de provocare a schimbării a ceea ce există în ceea ce trebuia să existe – finalitatea actului de învăţare, prin angajarea elevilor într-o nouă experienţă de învăţare.

Elementele definitorii ale predării sunt:

- prevederea, planificarea, proiectarea, producerea schimbărilor;
- precizarea naturii schimbărilor intervenite (identificarea finalităţilor);
- determinarea conţinuturilor care vor produce schimbarea comportamentală aşteptată la elev;
- organizarea şi dirijarea schimbărilor dorite prin strategii specifice;
- organizarea condiţiilor care vor favoriza apariţia schimbărilor;
- controlul şi aprecierea naturii şi a calităţii schimbărilor intervenite în comportamentul elevilor;

Calitatea activităţilor de predare este relevată în funcţie de potenţialul ei cognitiv, afectiv şi psihomotor transformator. Aşa după cum am văzut, în modelele didactice tradiţionale, predarea înseamnă numai o simplă prezentare, comunicare a materiei, în timp ce, didactica modernă priveşte predarea ca pe un complex de funcţii şi acţiuni multiple şi multivariante.

Predarea este o activitate prodminantă a profesorului şi o variabilă cauzală de care depinde, în măsura preponderentă starea de pregătire a elevilor. În istoria didacticii activitatea de predare a fost uneori neglijată, considerată fiind un subiect tabu. Totuşi, abordările moderne s-au axat pe o reprezentare dual ă a predării:

- una deductivă, care beneficiază de unele suporturi teoretice ale teoriilor învăţării de tip behavorist, cognitiv şi umanist;
- alta inductivă, dezvoltată prin aportul paradigmatic al etnometodologiei, este axată pe observarea faptelor de predare, a situaţiilor şi a modelelor de comportament comune cadrelor didactice.

Simbioza celor două modele de abordare ale procesului de predare conduce la ideea de interpretare pluralistă a acesteia, fapt ce permite acoperirea tuturor modalităţilor de predare utilizate până în prezent, atât în instituţiile şcolare tradiţionale cât şi în cele moderne.

Între cele mai interesante accepţiuni date predării-învăţării matematicii este cea managerială, după care aceasta ar reprezenta un ansamblu de operaţiuni şi acţiuni sistematice de planificare, organizare, îndrumare, control, evaluare şi decizie a procesului de instruire.

Rolurile cadrului didactic, prin evaluare treptată şi internalizare de către elevi, vor constitui tranziţia de la educaţie la autoeducaţie (mai corect spus, de la instruire la autoinstruire).

Predarea noţiunilor matematice

În procesul de predare a noţiunilor matematice trebuie valorificate:

- experienţa empirică a copiilor;
- matematizarea realităţii înconjurătoare;
- operaţii cu mulţimi concrete de obiecte;
- limbajul specific.

Folosirea jocului contituie o tehnică atractivă de explorare a realităţii.

În clasa întâi, învăţătorul:

- foloseşte jocul didactic la orele de matematică deoarece noţiunile de număr şi de operaţiuni cu numere sunt abstracte;

- oferă numeroase avantaje pedagogice, dintre care: constituie o admirabilă modalitate de a-i determina pe copii să participe activ la lecţie;

- antrenează la lecţie atât copiii timizi, cât şi pe cei slabi;

- dezvoltă spiritul de cooperare;

- dezvoltă la elevi iscusinţa, spiritul de observaţie, ingeniozitatea, inventivitatea;

Modelul de învăţare a matematicii din clasa întâi rămâne unul cu precădere intuitiv; în care relaţiile matematice nu sunt disociate de relaţiile dintre repezentările lucrurilor; începând din clasa a doua se reduce intuitivul, se simplifică şi către sfârşit chiar se elimină.

Începând din clasa a doua, se lărgeşte repretoriul adunării şi scăderii, iar învăţarea devine una interactivă, elevii fiind atraşi în multe moduri să participe la propria lor instruire: prin folosirea unor metode antrenante, care au la bază diverse forme de organizare a coletivului de elevi, care presupun utilizarea unor materiale şi a unor jocuri foarte plăcute. Ele transformă matematica, o fac mai prietenoasă, o apropie de copii. Copiii din generaţiile actuale nu mai învaţă, mai ales la matematică, dacă nu ştiu la ce foloseşte ceea ce se învaţă si dacă nu găsesc la vedere cu ce se leagă ceea ce studiază. Cu alte cuvinte, vor o legătură foarte clară cu realitatea demersurilor care se fac la şcoală, doresc să vadă unde se utilizează în viaţa de toate zilele cunoştinţele dobândite. În fapt, fără să se specifice cu claritate, elevii doresc puţină teorie, dar multă aplicaţie. Poate de aceea participă cu multă plăcere la rezolvările unor situaţii problemă care seamănă cu cele din viaţă prin lucru în perechi sau în echipă. Poate de aceea participările la concursul de matematică aplicată „Cangurul" sunt mult mai numeroase decât la alte concursuri.

Ilustrările, explicaţiile şi generalizările care se aduc în procesul predării pot să se constituie ca metode susceptibile să-i conducă pe elevi la surprinderea esenţei matematice. La nivelul copiilor din ciclul primar, orice rezolvare de situaţii problematice constituie în acelaşi timp o manifestare a creativităţii gândirii lor. Principala caracteristică a gândirii creative la elevi este noutatea sau originalitatea soluţiei găsite, a ideii emise.

Compunerea problemelorm în care elevul îmbină cuvinte cu numere exprimând relaţii între cantităţi stimulează gândirea la o activitate intensă şi de creaţie. Orice act creativ presupune un material care sa fie prelucrat în mod inedit, cunoştinţele pe care le posedă elevul, gradul de stăpânire a lor, constituie condiţia esenţială a creativităţii şcolar.

Concluzia este că, la ciclul primar, programa şi demersurile didactice trebuie sş se adapteze, astfel încât să răspundă nevoilor de dezvoltare ale noii generaţii, mergând de la gândirea liniară, la cea logică, creativă şi chiar strategică, matematica fiind ştiinţa care poate susţine toate acestea.

Bibliografie:

1. Anton Iliea, Dorin Herlo, Viorel Binchiciu, Corina Uzum, Ana Curetean (coordonatori), „O pedagogie pentru învăţământul primar", Editura Universităţii „Aurel Vlaicu", Arad, 2005
2. Cerghit, I., „Sisteme de instruire alternative şi complementare", Ediurs Aramis, Bucureşti, 2002
3. Cerghit, I., Neacşu, I., Negret, I., Pânişoară, I.O., „Prelegeri pedagogice", Editura Polirom, Iaşi, 2001
4. Pânişoară, I.O., „Comunicarea eficientă", Editura Polirom, 2002

EVALUAREA - COMPONENTĂ ESENȚIALĂ A PROCESULUI DE ÂNVĂȚĂMÂNT

Prof.inv.preşcolar:Pop Andreea
Şcoala Gimnazială Dăeşti ,Loc..Dăeşti

Evaluarea reprezintă un proces didactic complex, integrat structural şi funcţional în activitatea instructiv-educativă. Ea este, în opinia lui Ausubel, punctul final într-o succesiune de evenimente care cuprinde următorii paşi: stabilirea scopurilor şi a obiectivelor pedagogice, proiectarea şi executarea programului de realizare a scopurilor, măsurarea rezultatelor aplicării programului. Procesul evaluativ este totodată şi un punct de pornire, deoarece activitatea este adaptată nevoilor de educaţie şi posibilităţilor reale de a le satisface, procesul de învăţământ capătă o structură ciclică, iar evaluarea joacă un rol reglator". (Tomşa – Psihopedagogie preşcolară şi şcolară, Bucureşti 2005, p.165)

Prin conţinutul său evaluarea urmăreşte să determine modul în care obiectivele stabilite se înfăptuiesc în activitatea practică.

A evalua rezultatele înseamnă a determina mărimea în care obiectivele programului de instruire au fost atinse, precum şi eficienţa strategiilor didactice folosite, în vederea perfecţionării procesului în etapele următoare. Evaluarea este menită să furnizeze informaţii necesare „reglării" şi „ameliorării" activităţii , pentru ca aceasta să se desfăşoare în condiţiile unei perfecţionări continue.

Evaluarea este o componentă esenţială a procesului de învăţământ îndeplinind anumite funcţii:

- funcţia constatativă (de constatare) se referă la cunoaşterea stării fenomenului, a activităţii şi a rezultatelor obţinute;
- funcţia diagnostică (de diagnoză) vizează identificarea cauzelor care stau la baza fenomenelor constatate;
- funcţia pragmatică (de prognoză) se concretizează în deciziile de ameliorare, ce urmează a fi adaptate cu privire la desfăşurarea activităţii în etapele următoare;

În teoria şi practica educaţională se disting trei strategii sau forme de evaluare:

- Evaluarea iniţială – se realizează la începutul unui program de instruire şi este menită să stabilească nivelul de pregătire al preşcolarilor în acest moment. Ea reprezintă una dintre premisele conceperii programului de instruire, constituie o condiţie pentru reuşita activităţii desfăşurate cu preşcolarii.
- Evaluarea continuă sau formativă – se realizează predominant pe parcursul desfăşurării procesului didactic, cuprinzând întregul conţinut.
- Evaluarea sumativă sau finală este realizată în mod expres la sfârşitul ciclului preşcolar, când se verifică parametrii generali ai dezvoltării şi când se sintetizează nivelul de performanţă al copilului în baza cărora poate fi şcolarizat. Educatoarea beneficiază astfel de informaţii care, interpretate corect şi valorificate, dau măsura studiului optim de copil în pregătirea sa pe secvenţă de instruire.

Teoria psihopedagogică recomandă înlocuirea celor trei forme de evaluare, folosind cu precădere evaluarea formativă.

Evaluarea la nivel preşcolar se conturează ca o problemă apărută sub impulsul efortului de a introduce şi la această treaptă de învăţământ, pregătirea pentru şcoală, principiile cercetării ştiinţifice prin care se stabilesc obiective, conţinuturi, metodologii de realizare şi apreciere în scopul perfecţionării procesului de învăţământ, a asigurării succesului copiilor în grădiniţă şi în şcoală.

Studiile de evaluare în învăţământul preşcolar permit obţinerea informaţiilor cu privire la dezvoltarea copilului, facilitează adaptarea deciziilor şi apropierea dintre teorie şi practică.

IMPORTANȚA JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A ELEVILOR

Prof. înv. primar Lal Emanuela
Școala Gimnazială Nr.10 Sibiu

Dezvoltarea intelectuală a copilului se desfăşoară în contextul propriilor activităţi de învăţare şi are drept forţă motrică contradicţiile apărute dintre „vechi" şi „nou". Mecanismul acestei dezvoltări este trecerea de la exterior la interior, de la social – la individual. Unadintre condiţiile fundamentale ale decurgerii dezvoltării intelectuale este comunicarea copilului ca mod valoros de interacţiune psihosocială a persoanelor. Actualmente, cunoscut este rolul comunicării drept condiţie de bază în dezvoltarea psihicului uman avansat de Vâgotskii (1983) care a explicat legătura dintre dezvoltarea psihică şi comunicare.

Conform lui L. Vâgotskii, dezvoltarea psihică a individului nu este altceva decât însuşirea experienţei sociale de către el, iar aceasta are loc doar în interacţiunea cu alte persoane, adică prin intermediul comunicării.

La rândul său, comunicarea se dezvoltă şi ea în corelaţie cu celelalte funcţii psihice, deoarece întreaga activitate psihică constituie un tot unitar, prin care se realizează interacţiunea copilului cu mediul înconjurător. Mediul şcolar îi oferă copilului la vârsta de 6-7 o colectivitate şi un loc de activitate cu numeroase întrepătrunderiintelectuale –comunică cu alţii şi cu semeni necunoscuţi, se adaptează la noile condiţii şi exigenţe, ocupă un nou statut în relaţiile interpersonale. Copilul este pus însituaţii de a-şi demonstra eficienţa ideilor, de a-şi planifica activitatea etc., conducând ca rezultat la consecinţe favorabile pentru dezvoltarea intelectului. Activitatea de învăţare la această vârstă şcolară (mică) devine o preocupare majoră în programul zilnic al elevului, însă dorinţa lui de joc nu se diminuează, jocul rămânând o problemă majoră în perioada copilăriei.

"Jocul este o activitate de gândire, arată Popescu-Neveanu, întrucât este orientat spre rezolvarea de probleme spre găsirea căilor în vederea depăşirii unor obstacole, acţiunea şi cuvântul constituind principalele mijloace ale jocului".

Jocurile sunt strategii euristice în care copiii îşi manifestă isteţimea, inventivitatea, iniţiativa, răbdarea, îndrăzneala şi curajul. Prin încărcătura sa afectivă, jocul asigură o antrenare mai deplină a întregii activităţi psihice. În joc copilul este un adevărat actor şi un simplu spectator. El participă, cu toată fiinţa lui, la îndeplinirea obiectivului jocului, realizând în felul acesta o învăţare autentică.

Jocul este o activitate definitorie pentru copil. Prin joc, stimulăm toate disponibilitățile fizice, intelectuale, afective de care dă dovadă elevul, tocmai de aceea, implicațiile jocului la nivelul procesului instructiv educativ sunt multiple și variate. Cu ajutorul jocului, activitatea de învățare devine mult mai flexibilă și nu este resimțită ca un efort din partea elevilor. El poate îmbina într-un tot armonios atât sarcinile specifice jocului didactic, dar și cele specifice activității de învățare.

Jocul este un important instrument educaţional ce contribuie la îmbunătăţirea abilităţilor cognitive şi la conştientizarea procesului cognitiv, în acelaşi timp ajutând copilul să facă faţă mai bine situaţiilor emoţionale şi sociale. Experienţa ludică este plăcută, captivantă şi emoţionantă, alimentând astfel motivaţia şi entuziasmul copiilor şi servind ca fundaţie solidă a procesului de învăţare profundă.

Jocul este una dintre activităţile prin care copilul învaţă să cunoască lumea reală. El influenţează toate aspectele dezvoltării şcolarului: percepţia, memoria, gândirea, imaginaţia, sentimentele, interesele, voinţa.

Prin folosirea jocurilor didactice la clasele primare se realizează şi importante sarcini formative ale procesului de învăţământ:

- ✓ antrenarea operaţiilor gândirii;
- ✓ dezvoltarea spiritului imaginativ-creator şi de imaginaţie;
- ✓ dezvoltarea atenţiei, disciplinei şi spiritului de ordine în desfăşurarea unei activităţi;
- ✓ formarea deprinderii de lucru corect şi rapid;

- ✓ asigurarea însuşirii temeinice a cunoştinţelor.

În învățământul primar se pot realiza mai multe tipuri de jocuri pentru educarea limbajului:

- ✓ jocuri didactice pentru dezvoltarea imaginației si vorbirii: Spune cine este! Spune ce este! Traista cu povești, Cine povestește mai frumos?
- ✓ jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii, gândirii, puterii de observație: Gasește una la fel! Arătați obiectul denumit, Ce s-a schimbat? Proverbul ascuns.
- ✓ jocuri didactice pentru dezvoltarea si îmbogățirea vocabularului: Cum se mai spune, Daca nu-i asa, cum e? Ce mai înseamna cuvântul? Schimbă silaba!.
- ✓ jocuri didactice pentru însușirea structurii gramaticale a limbii: Eu spun una, tu spui multe, Ce știi despre mine, Cutia cu surprize, Jocul semnelor, Cauta greșeala, Spune mai pe scurt, Roata vremii.

Jocul didactic este o metodă eficientă privind formarea interesului cognitiv la elevii claselor primare. Utilizarea acestei metode satisface cerinţele unui învăţământ formativ, deoarece antrenează în formare majoritatea elevilor, sporește gradul de motivaţie a învăţării prin satisfacţiile pe care elevii le obţin, prin rezultatele pozitive ale muncii lor personale.

Folosirea frecventă a jocului la clasă, împreună cu materialul didactic corespunzător cresc eficiența învățării, imprimă activității didactice o anumită dinamică, determinând eficiența instructiv-educativă a lecțiilor.

Bibliografie:

Cristea, S., Dicţionar de termeni pedagogici, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1998;

Manolache, A., Dicţionar de pedagogie, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1979;

Popescu-Neveau P., Dictionar de psihologie, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1978;

Simionică E., Bogdan F., Gramatica prin joc, Editura Polirom, Iaşi, 1998;

Șchiopu, U., Probleme psihologice ale jocului şi distracţiilor, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970.

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Crîşmariu Cristina
Şcoala Gimnazială Nr. 1 Săveni

În literatura de specialitate, de exemplu, C. Cucoș în lucrarea „Pedagogie” se arată că din punct de vedere etimologic, termenul provine de la cuvântul grecesc „paidagâgia” (de la „paidos”= copil și „agoge”= acțiunea de a conduce) având semnificația de a-l conduce pe copil pe drumul creșterii și dezvoltării acestuia; de asemenea, se arată că pedagogia este știința educației, iar educația este la rândul ei singura cale și/sau modalitate care îl ajută pe om să-și descopere și desăvârșească potențialul uman. În sprijinul afirmațiilor de mai sus sunt prezentate mai multe argumente dintre care precizăm doar trei: maleabilitatea științelor educației și existența a trei componente ale actului educativ, respectiv – finalitățile filozofice, religioase, culturale, sociale pe care le urmărește educația în societate; modalitatea de pregătire și vehiculare a conținutului educației; problematica subiectului ce are ca sarcină încorporarea cunoștințelor și deprinderilor, studierea educatului din perspectivă biologică, psihologică, sociologică și etnologică. Un alt argument în susținerea ideii de mai sus îl constituie și prezentarea taxonomiei pedagogului spaniol Jose Luis Garcia Garrido (1995, pp. 176 - 180). Astfel, prezentăm cele trei elemente fundamentale ale procesului educativ, conform taxonomiei menționate:

- scopurile spre care tinde procesul educativ;
- subiecții sau actorii procesului;
- mijloacele sau căile pe care aceștia le folosesc pentru a atinge scopurile.

Din perspectivă istorică, pedagogia a evoluat de la statutul științelor empirice, spontane (<<pedagogia populară>>) până la cel al reflecției sistematice de factură filosofică sau științifică. Cu privire la dilema dacă pedagogia este o știință, o tehnică sau o artă – dilemă prezentă foarte mult timp în istoria educației – specialiștii consideră că această disciplină este o știință deoarece include note ale tehnicii (tehnica educativă); este artă în cazurile speciale când profesorul este un artist al cuvântului – de exemplu, J.J. Rousseau este un pedagog-artist –, practica paideutică fiind cea care asigură educației calitatea de a fi o artă, problemă analizată în lucrarea lui Cezar Bîrsănescu „Arta și știința educației”.

În ce privește metodica, putem spune că procesul de învățământ nu se poate desfășura fără utilizarea unei metodologii și tehnologii specifice; din acest punct de vedere precizăm cele 4 funcții principale ale metodelor identificate de către specialiști (Cerghit, 1980, pp.12 – 17), respectiv:

a. funcția cognitivă care facilitează cunoașterea de către elev a adevărurilor, însușirea științei și tehnicii, a culturii și a comportamentelor umane;

b. funcția formativ-educativă care conduce elevii spre formarea unor noi deprinderi intelectuale și structuri cognitive, a unor noi atitudini, sentimente, capacități;

c. funcția normativă prin intermediul căreia metoda arată cum trebuie să se precizeze, cum să se predea și cum să se învețe astfel încât să se obțină cele mai bune rezultate;

d. funcția instrumentală în sensul că metoda servește drept tehnică de execuție.

Nu putem afirma că o metodă este bună sau rea în sine deoarece depinde de contextul în care este utilizată de către fiecare profesor în parte. Noile tendințe în metodologia didactică au în vedere folosirea tot mai frecventă a metodelor activ-participative, extinderea folosirii unor metode care sprijină în mod prioritar comunicarea profesor-elevi, elevi-elevi, precum și consolidarea dreptului elevului de a învăța prin participare, alături de ceilalți.

În prezent, se pune problema educării elevului nu numai în cadrul instituției de învățământ, ci și în egală măsură – prin extensie – în context cultural, ale căror influențe directe și/sau indirecte trebuie să fie benefice asupra dezvoltării copilului/tânărului. Pe viitor, evoluția educației se va face și prin centrarea acesteia pe baza exploatării capacității de cunoaștere holistică (rațiune, sentiment, voință) a creierului uman. În acest context, aducem în discuție aportul deosebit de important al noilor educații: educația pentru respectarea drepturilor fundamentale ale omului, educația ecologică, educația economică și casnică modernă, educația pentru participare și democrație, educația în

materie de populație, educația pentru comunicare și mass-media, educația pentru schimbare, educația nutrițională, educația pentru timpul liber.

Putem aprecia că „a învăța să fii o persoană" – imperativul paidetic maslowian este la fel de valabil și în prezent, astfel învățământul și educația în general au menirea fundamentală de a-l conduce pe elev spre descoperirea propriei identități, a propriului sine. Adevărata învățare de a fi o persoană înseamnă clarificarea mecanismului învățării intrinseci. Având în vedere faptul că scopul final al educației este acela de a-l forma dar și de a-l sprijini pe elev să participe la propriul proces de devenire, de împlinire personală, socială și profesională cu atât mai pregnant se pune astăzi această problemă cu cât meseria/profesia/cariera este strâns întrepătrunsă cu viața personală, în multe profesii considerându-se că nu se poate stabili o departajare exactă între carieră și viața personală.

În ceea ce privește managementul clasei de elevi și atribuțiile cadrului didactic în raport cu acest aspect, putem preciza următoarele comportamente fundamentale ale acestuia:

- planifică activitățile cu caracter instructiv și educativ, stabilește sarcinile și obiectivele pe diferite niveluri, își structurează conținuturile esențiale și alcătuiește orarul clasei, etc;
- organizează activitatea clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare, determină climatul pedagogic;
- comunică informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canalele de comunicare;
- conduce activitatea desfășurată în clasă direcționând procesul asimilării dar și al formării elevilor prin apelul la normativitatea educațională; dirijează, facilitează elaborarea sentimentelor și ideilor comune;
- coordonează în globalitatea lor activități instructiv-educative ale clasei, urmând în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale cu cele comune ale clasei, evitând suprapunerile și contribuind la întărirea solidarității grupului.

Dintre metodele moderne de predare – învățare – evaluare menționăm următoarele: hărțile conceptuale, metoda R.A.J., tehnica 3-2-1, portofoliul/proiectul, tehnica lotus și predarea – învățarea reciprocă.

În ceea ce privește activitățile desfășurate în mediul școlar, se apreciază că activitățile extrașcolare realizate dincolo de procesul de învățământ au locul și rolul lor bine stabilit în formarea personalității elevului. Educația prin activitățile extrașcolare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață sănătos, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei. Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

În concluzie, putem considera că elevul este oglinda învățământului deoarece el constituie atât subiectul central al acestuia, cât și produsul finit; elevul reprezintă metaforic vorbind lutul pe care dascălul, cu dăruire, încredere, determinare și speranță, îl modelează pentru propriul viitor al elevului, pentru un destin cât mai bun asupra căruia fiecare dascăl contribuie câte puțin, dar decisiv.

GESTIONAREA EMOŢIILOR ÎN GRĂDINIŢA ONLINE – O PROVOCARE PENTRU TRIADA CADRU DIDACTIC – PĂRINTE - COPIL

Profesor înv. preşcolar: Oteșanu Ioana
Școala Gimnazială Nr.13, Rm.Vâlcea

„Depinde de fiecare dintre noi să creăm o lume mai bună pentru copiii noştri."
Dr. Benjamin Spock

Pentru a putea aduce învăţământul românesc la acelaşi nivel cu cel european, pentru a putea avea aceleaşi ţeluri, pentru a elimina discrepanţele, a fost nevoie de reformă. În tot acest timp s-a uitat, cel mai adesea, să se ţină cont de beneficiarul oricărei schimbări în şcoală: elevul. Astfel, a apărut noţiunea de „învăţare activă şi interactivă", tocmai din dorinţa de a readuce în centrul procesului educaţional pe cel mai important beneficiar: elevul de azi şi adultul de mâine.

Preocuparea pentru redescoperirea copilului şi şcoala interactivă datează de la începutul secolului XX când, un grup important de pedagogi, psihologi, medici şi dascăli acuză cu vehemenţă instituţia şcolară pentru lipsa ei de adecvare la nevoile copiilor şi la cerinţele pieţei muncii. Școala, considerau ei, deformează copilul în loc să-l formeze, îi închide orizontul îl obligă la o atitudine statică, lipsă de reacţie şi deci, nu-l pregăteşte deloc pentru viaţă. Parţial, aceste concluzii se pot
aplica şi şcolii româneşti tradiţionale care privea elevii ca pe nişte simpli martori pasivi ai actului educaţional fără a-i implica activ.

Trăim vremuri fără precedent, atât pe plan social, medical, economic, financiar, psihologic, spiritual, cât și educațional, cauzate de pandemia Coronavirus care a cuprins întregul mapamond. Toate aceste sectoare au fost afectate, iar primele măsuri care s-au impus încă de la început au vizat restricția privind educația în forma clasică, la școală, în colectivitate. Astfel copiii din întreaga țară, cu precădere în viaţa celor mici, a căror posibilitate de înţelegere este limitată, au avut șansa sau neșansa unei altfel de educații, respectiv educația online.

Activitatea online la nivel preşcolar a fost o provocare atât pentru cadrele didactice, cât şi pentru părinţi şi copii. Educatoarele au încercat să adapteze activităţile la condiţiile grădiniţei de acasă, propunând activități care să îi țină cât mai puțin pe copii în fața ecranelor, dar care să îi stimuleze și să îi antreneze. Activitatea educatoarelor a avut o componentă pe care nu o întâlnim la celelalte nivele de învățământ: instruirea părinților. Aici, prezența părintelui a fost obligatorie, educatoarele căutând şi realizând în prealabil tutoriale pentru părinți, aceştia desfăşurând apoi activităţile propriu - zise cu copiii şi trimiţând feed-back-ul spre educatoare (poze, filmuleţe, desene etc).

Pregătirea pentru lecție, adaptarea mesajelor și conținuturilor în dependență de vârstă, selectarea instrumentelor potrivite pentru clase, colaborarea cu părinții, pregătirea și încurajarea copiilor pentru o altfel de lecție, toate acestea necesită timp, răbdare și devotament din partea educatoarelor. Resurse digitale, tutoriale, webinare pentru cadre didatice, împărtășiri de experiențe, sugestii, sfaturi, toate sunt binevenite și de un mare ajutor.

Părintele se află în faţa unor noi provocări, iar cadrul didactic, prin intermediul diferitelor căi de comunicare, continuă să îi fie partener în educarea preşcolarului. Educaţia preşcolarului continuă acasă în această perioadă. Cu toate schimbările survenite în viaţa fiecăruia, adult sau copil, familiile au fost supuse unor noi provocări în care atitudinea şi reacţia fiecăruia este diferită.

Copilul, prin fragilitatea vârstei, nu înţelege aceste schimbări. Îi este neclar de ce petrece atât de mult timp în casă, de ce este restricţionat doar la plimbarea în jurul locuinţei, de ce nu îşi poate întâlni colegii de grădiniţă sau bunicii, de ce nu poate alerga în părculeţul copiilor.

Părinţii comunică cu copiii lor (şi invers), nu doar prin mesaje verbale, ci şi prin componente nonverbale, afectiv-emoţionale, gesturi vizibile sau abia perceptibile. O privire atentă sau dezinteresată, o îmbrăţişare sau un zâmbet, un gest de afecţiune sau de nervozitate, completează mesajul verbal, îi conferă altă valoare. Părinţii trebuie să fie calmi şi să îşi controleze primul impuls

când copilul se comportă greşit. Copilul înţelege când îi este criticat comportamentul, de aceea trebuie să evităm a-l critica pe el ca persoană, atenţia noastră să se axeze asupra faptei greşite. Copiii încep să realizeze ce reacţie emoţională urmează unui ton ridicat al unui adult sau ce expresie facială pot observa la o persoană care râde puternic.

În perioada preşcolară, copiii reuşesc treptat să identifice cauzele sentimentelor oamenilor, limbajul emoţiilor câştigând în acurateţe, claritate şi complexitate. Copiii respectă reguli de exprimare a emoţiilor (Schaffer, R.):

- reguli de minimizare: reducerea exprimării mâniei sau furiei;
- reguli de maximizare: în cazul primirii unui dar mai puţin dezirabil,conform convenienţelor, ar trebui să prezinte aceeaşi intensitate ca în cazul unui dar mult dorit;
- reguli de mascare: atunci când se consideră că este mai potrivită o expresie neutră;
- reguli de substituire**:** când o emoţie este înlocuită cu una total opusă.

Se ştie că părinţii joacă rolul de facilitatori ai contextelor emoţionale şi a experienţelor sociale, astfel, este necesar ca părinţii să utilizeze situaţii de ghidaj şi antrenament social legat de comportamentele emoţionale şi sociale. Aşa se dezvoltă abilităţile de cooperare, de negociere şi empatia la copii.

În relaţia cu copilul, conştientizăm faptul că universul psihic este marcat de emoţie pentru fiecare dintre noi, că plăcerea lucrului bine-făcut asigură trăirea satisfacţiei şi că întreaga noastră existenţă se derulează pe un fond emoţional. Un context emoţional optim (conceput pentru a stimula) favorizează stabilirea unui climat propice copilului, care îi oferă încredere şi stabilitate, îi asigură o stare de bine. Cu toţii suntem datori să-i îndrumăm şi să-i susţinem pe copii, pentru ca aceştia să poată învăța în siguranță online, să se bucure de copilăria lor, jucându-se, descoperind permanent informații noi care să le poată aplica în viața de zi cu zi.

Deşi în trecut şcoala românească promova doar competiţia si individualismul, încuraja doar reuşita personală, astăzi ea şi-a schimbat radical strategia şi abordează ideea învăţării interactive, urmărind îndeosebi să cultive :

- Interacţiunea dintre copii;
- Dezvoltarea abilităţii de lucru în echipă;
- Participarea activă la procesul de învăţare prin depunerea unui efort susţinut de către copii ;
- Toleranţă faţă de semeni şi faţă de moduri diferite de a gândi;
- Dezvoltarea abilităţilor de comunicare si colaborare cu ceilalţi, de a primi sprijin si de a oferi ajutor

Strategia învăţării interactive solicită mecanismele gândirii, ale inteligenţei, ale imaginaţiei şi creativităţii, se bazează pe cooperarea dintre copii în timpul unei activităţi; ei trebuie să relaţioneze unii cu alţii, astfel încât responsabilitatea individuală să devină presupoziţia majoră a succesului. Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare activă si cu rezultate evidente.Cercetările asupra problematicii metodelor interactive au scos în relief productivitatea şi eficienţa sporită a elevilor care lucrează în echipe, pe grupe. Ele determină şi stimulează munca colaborativă desfăşurată de cei implicaţi în activitate în rezolvarea unor sarcini de instruire. Elevii lucrează împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una şi aceeasi problemă, pentru a explora o temă nouă sau a realiza veritabile inovaţii. Lucrând împreună elevii îşi valorifică atât propria învăţare cât şi pe cea a celorlalţi colegi. Astfel în cadrul unui grup se stabileşte o relaţie de interdependenţă, ei depind într-un mod pozitiv şi productiv unii de alţii.

Încrederea în procesul de învăţare eficientă conduce la diminuarea controlului şi la instaurarea unor relaţii de muncă degajate între educator şi educat. Relaţiile educator-educat sunt deschise, bazate pe sprijin reciproc, pe dialog constructiv şi pe cooperare. Această viziune promovează colaborări strânse ale şcolii cu comunitatea educativă presupunând reîntoarcerea elevilor către lume, promovând investigaţiile, interogaţiile, discuţiile. Se renunţă la control, punându-se accent pe proces. Profesorul este animator, moderator.

Pe lângă dezvoltarea motivaţiei, a responsabilităţii, metoda muncii în grup vizează şi formarea de

deprinderi sociale, elevii sunt puşi în situaţia de a-şi oferi sprijin reciproc , atât intelectual cât şi personal. Calitatea interacţiunilor dintre membrii unui grup, depinde de nivelul în care aceştia stăpânesc aceste deprinderi sociale, precum şi de motivaţia lor de a le folosi în cadrul activităţilor de învăţare. Elevii trebuie să înveţe să se cunoască şi să aibă încredere unii în alţii, să comunice deschis între ei, să se accepte şi să se sprijine, să rezolve într-un mod constructiv conflictele, care apar inevitabil, să ia decizii ţinând cont de părerea tuturor membrilor grupului. Stabilirea regulilor muncii în grup este o altă etapă care nu poate să lipsească în organizarea colectivului clasei în grupe – regulile sunt frecvent repetate, înaintea sau pe parcursul derulării diferitelor activităţi instructiv - educative. Rolul cadrului didactic de mediator, de organizator este mai discret, iar acesta trebuie să intervină cât mai rar posibil cu informaţii suplimentare şi sfaturi, punându-i pe copii în situaţia de a atinge obiectivele propuse, de a găsi soluţii şi rezolvări la probleme, într-un mod independent, activ şi creativ. Munca în grup favorizează formarea multor trăsături morale pozitive în comportarea elevilor: prietenia, solidaritatea, perseverenţa, responsabilitatea.

Prin predarea interactivă se urmăreşte aşezarea învăţământului pe baze pragmatice, pregătind integrarea copiilor într-o societate democratică, a pluralităţii punctelor de vedere şi a concurenţei ideilor.

Bibliografie:

1. Ştefan, C. A., Kallay, E. (2007). Dezvoltarea competenţelor emoţionale şi sociale la preşcolar – Ghid practic pentru educatori. Cluj-Napoca: Ed. ASCR.
2. Schaffer, R., (2005). Introducere în psihologia copilului. Cluj-Napoca: Editura ASCR.
3. Bocoş, M., Instruire interactivă, Ed. Press Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002, pag. 78 2. Cerghit, I., Metode de învăţământ, EDP , Bucureşti, 1997, pag. 95
4. Ionescu, M., Radu, I., Didactica modernă, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1995, pag.43 4. Oprea, Crenguta- Lacramioara, Strategii didactice interactive, Editura Didactica si Pedagogică, Bucuresti, 2007, pag. 31

IMPORTANȚA RELAȚIILOR PROFESOR-ELEV

Autor: Negoiță Liliana
Școala Gimnazială "Alexandru Vlahuță" Oltenița

Relația dintre un profesor și elevii săi este unul dintre cei mai influenți factori într-un mediu de învățare. Acesta este un element cheie care afectează progresul elevilor, implicarea motivației școlare și academice și relație profesor-elev chiar de la baza contextului social, de altfel.

Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general, în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței: clasa nu există pentru profesor si nici profesorul pentru clasă . Inițiativa trebuie să aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane potrivit căreia simpatia și bunavoința naște simpatie și bunavoință , antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceiași calitate , trebuie să conducă , să dirijeze aceste relații și să le structureze pe colaborare. În urma studiilor efectuate s-a constatat că o parte din profesori nu reacționează adecvat nici în cazul răspunsurilor bune (corecte) ale elevilor și nici în cazul răspunsurilor greșite (nule).

Interacțiunile pozitive și susținute dintre profesor și elev sunt afectate nu numai de anumiți factori, precum sexul, ci la rândul lor afectează și comportamentul și rezultatele academice ale elevilor. Relațiile pozitive și de susținere între elevi și profesor cresc în cele din urmă o inteligență de apartenență și îi motivează pe elevi să ia parte de bună voie la diferite activități la clasă. Este foarte important ca interacțiunea dintre un profesor și elevul său să susțină mediul de învățare. S-a constatat că relația dintre profesor și elev are efecte imense asupra experienței de învățare și școlarizare a elevului.

Un educator ar trebui să planifice îmbunătățirea comunicării cu educabilii pentru a permite o învățare de calitate. Dacă relația dintre profesor și elev este pozitivă, aceasta are mai multe beneficii pe toate nivelurile de învățământ, în interiorul clasei și în întregul mediu școlar.

Există o serie de avantaje, de la implicarea sporită la respectul de sine al stabilirii unei relații pozitive profesor-elev, între profesori și elevii de toate grupele de vârstă.

Prezența interacțiunilor pozitive dintre elevi și profesori nu se schimbă în drum spre succesul școlar, ci se schimba educabilii care creează o legătură puternică cu mentorul lor pentru a obține rezultate mai bune decât acei cursanți care au unele conflicte cu profesorii lor.

Profesorii pot ajuta la îmbunătățirea succesului școlar al elevilor, exprimând așteptări încrezătoare pentru fiecare elev, oferindu-le elevilor oportunități similare de a participa la discuțiile la clasă și motivând elevii, întărindu-le faptul că trebuie să fie încrezători în capacitatea lor de a obține succes atunci când vine vorba de temele lor sau proiecte.

Fără ingredientul emoțional educatia este seacă, rece. Profesorii care nu provoacă emoția copiilor doar informează. Un profesor eficient se preocupă să susțină o dezvoltare personală armonioasă a elevilor săi. Predarea materiei într-un mod care stimulează emoția îmbunătățește concentrarea și produce înregistrarea privilegiată. Emoția determină calitatea înregistrării. Bucuria, lauda, reușita, încurajarea, surpriza sunt doar câteva elemente din paletarul emoțional care pot fi conectate cu activitatea de învățare. Încrederea în sine și respectul față de propria persoană și față de cei din jur se dezvoltă ca urmare a experiențelor trăite de elevi în gradiniță și în școală. Insultele, respingerile, jignirile, corectarea în public, critica excesivă, pedepsirea la furie, țipetele, impunerea autorității cu agresivitate dăunează stării emoționale a copiilor și au efecte nedorite pe termen lung. O relație bună între cadrul didactic și elev implică: comunicare, empatie, afecțiune, deschidere, respect, corectitudine, ascultare activă, răbdare. De o atenție deosebită din partea profesorilor au nevoie copiii vulnerabili: cei cu probleme sociale, cu parinți plecați în străinătate, cu probleme de sănătate, cu dizabilitati, copiii timizi, excluși și care pot deveni ținta atacurilor colegilor. Ca profesori trebuie să fim preocupaţi să-i învăţăm pe elevi nu doar să înveţe, ci și să formăm ***caractere***, să-i ajutăm să-şi consolideze anumite valori și atitudini precum: solidaritatea, dragostea, cinstea, respectul, spiritul de într-ajutorare, compasiunea faţă de ceilalţi etc. Într-o lume ale cărei

repere morale sunt tot mai diluate, nu ne putem permite să uităm de valori. Dar pentru asta trebuie să ne reamintim că un profesor educă nu numai prin ceea ce știe, dar mai ales prin ceea ce este. Pentru credibilitate este esențial să promoveze o imagine pozitivă a profesiei didactice în fața elevilor, în societate. Toți profesorii trebuie să acorde atenție comportamentului elevilor, în condițiile în care de multe ori strada, mass media, viața publică sabotează în mare măsură acțiunea școlii, oferind un spectacol antieducațional. Este de preferat ca profesorii să-și alieze părinții în demersul educativ și împreună - școala și familia să asigure contextul necesar pentru ca elevii să se dezvolte armonios intelectual, emoțional și comportamental.

Beneficiile unei relații pozitive profesor-elev

O relație sănătoasă și pozitivă între elevi și profesori poate fi extrem de favorabilă în toate etapele se școlarizare, în interiorul clasei și în întregul mediu școlar. O relație pozitivă între factorii implicati continuă să se dezvolte, aducând beneficii nu numai profesorilor și elevilor, ci și părinților și altor factori implicați. Aceasta:

Promovează succesul școlar - doar prezența relațiilor pozitive și de susținere, singure, nu duce către un succes în învățare, dar elevii care creează o legătură puternică cu profesorul lor au performanțe mai bune decât elevii care au conflicate cu profesorii lor. Ajută la dezvoltarea relațiilor profesor-elev pozitive, de sine stătătoare, benefice pentru elevi, în special pentru aceia cu dificultăți de învățare și care provin dintr-un mediu defavorizat.

Creşterea profesională - un beneficiu principal al unei relații sănătoase elev-profesor este că profesorii lucrează pentru a-și îmbunătăți abilitățile interpersonale și profesionale.

Metode de îmbunătățire a relațiilor profesor-elev

Oferiți o structură - O anumită categorie, mai generală, a elevilor răspunde bine la un mediu structurat. Deci, profesorii ar trebui să transmitãe așteptări clare față de elevii lor. Regulile și regulamentele trebuie respectate și întărite continuu.ă *Predați cu entuziasm și pasiune* - profesorii trebuie să-i învețe pe elevi cu entuziasm și pasiune. Va ajuta la crearea unui mediu de învățare pozitiv în clasă. Educatorii eficienți sunt cei care au abilitatea de a obține cele mai bune rezultate din toți elevii din clasa lor. Evoluția relației pozitive elev-profesor este factorul de bază al educației de calitate și al învățării elevilor.

Afișați o atitudine pozitivă - Atitudinea pozitivă promovează un sentiment de apartenență și încurajează elevii să participe în mod cooperat la activitățile de învățare. Acolo unde aceștia nu sunt constrânși de frica de eșec, va crește nivelul de încredere pentru a experimenta noutăți. Profesorii ar trebui să-i ajute pe elevi cu inspirație, să stabilească obiective clare și să se orienteze spre îndrumarea permanentă a elevilor către acestea.

Învățarea distractivă - învățarea distractivă ajută la construirea unei relații bune între elevi și profesori.

Tratează elevii cu admirație - profesorii ar trebui să trateze elevii cu admirație. Este adevărat că un profesor care își respectă elevii va primi mai mult respect de la elevii lor.

Cadrul didactic reprezintă sculptorul principal al elevului său. Un cadru didactic eficient se pliază pe nevoile elevului, adâncește calitățile, talentele și pasiunile acestuia, elimină imperfecțiunile caracterului și modelează când este nevoie orice aspect corijabil. Profesorul eficient este acela care indiferent de numărul generației pe care o are sub aripa sa, reușește să transmită dorința și setea de cunoaștere în fiecare zi și în fiecare oră petrecută cu elevii săi. Profesorul copiilor secolului XXI trebuie să țină cont nu doar de evoluția educației formale, dar și de modul în care se desfășoară educația nonformală și informală și să intervină cu măiestrie acolo unde educația și rezultatele acesteia se abat de la bunul lor mers."

Va fi nevoie de un timp și un efort semnificativ pentru a construi o relație pozitivă profesor-elev, dar va fi benefic atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Este clar că există multe beneficii remarcabile ale unor bune relații elev-profesor.

Referințe bibliografice:

Ciobanu, O.- „Comunicare didactică",Ed. ASE, Bucureşti, 2003
Cury, A. - "Părinţi străluciți, profesori fascinanti." București: For You, 2005
Cucoş, C. - "Educația: iubire, edificare, desăvârșire", Iași: Polirom, 2008

CONTRASTE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Prof. dr. Alina Camil
Școala Gimnazială „Alecu Russo Bacău

Învățământul românesc pare a se afla astăzi la confluența a două lumi diferite: o lume în care să înveți constituie o normalitate, iar dorința de a descoperi orizonturi din ce în ce mai vaste îi propulsează pe elevi într-o zonă a cunoașterii accesibilă doar celor talentați sau extrem de bine pregătiți, către universități de prestigiu din Europa sau din afara ei și, la polul opus, o lume în care rezultatele la examene și premiile la sfârșit de an școlar sunt doar o utopie, un vis frumos al profesorilor, uneori și al elevilor. În prima dintre cele două situații, elevii au descoperit secretul progresului și sunt conduși de setea continuă de cunoaștere și de autodepășire. Se vorbește frecvent despre interesul elevilor și studenților români de a alege să studieze la o facultate în afara țării. În plus, multe dintre aceste universități oferă burse care să susțină studiul în străinătate și îi ajută pe elevi să se adapteze mai ușor la mediul internațional și la culturi diferite. În cel de-al doilea caz, elevii provin din medii socio-economice defavorizate, din familii dezorganizate, cu mulți frați, în care ei suplinesc de multe ori rolul părinților pentru frații mai mici, din familii cu o ambianță culturală precară, în care ei sunt poate cei dintâi care au avut curajul să urmeze cursurile școlare, din familii cu venituri modeste, precum și copii care trăiesc în localități rurale aflate la distanțe considerabile față de centre urbane și culturale semnificative, cu acces redus la mass-media sau alte bunuri culturale.

Rezultatele obținute de fiecare dintre aceste două categorii de elevi au o legătură strânsă cu mediul din care provin, cu educația ce le-a fost oferită în primii ani de viață, cu interesul familiei pentru educație și, desigur, cu capacitatea intelectuală a acestora. Într-o școală în care prezența elevilor din categorii dezavantajate (elevi cu cerințe educaționale speciale – autism, sindrom Down, copii din familii monoparentale, copii crescuți de rude, copii din comunități sărace/ izolate, copii cu părinți plecați în străinătate ș.a.) depășește 40-50% din totalul elevilor dintr-o clasă, efortul pentru promovarea unui an școlar și pentru reușita la un examen național crește considerabil. De mare importanță sunt desigur și condițiile în care acești elevi din categorii de risc aleg sau sunt constrânși să studieze. Nu putem discuta despre egalitate de șanse între un copil care studiază într-o școală ce oferă condiții reale de studiu, cu acces la internet, cu săli și laboratoare dotate corespunzător și, îndeosebi, cu personal didactic pregătit corespunzător și un copil care nu are șansa de a fi format într-o școală cu profesori calificați pe discipline de studiu, în care accentul să se pună pe progres și nu doar pe promovabilitatea elevilor de la un an la altul, o școală bine manageriată și de importanță pentru comunitatea locală. Toți acești factori contribuie la realizarea unei bune pregătiri sau, dimpotrivă, a unei formări ineficiente a educabilului.

Pe de altă parte, în ultimii ani există tendința din ce în ce mai vizibilă de a pune accent pe elev și pe capacitatea sa decizională. Legătura școală – familie devine din ce în ce mai importantă în asigurarea progresului elevilor și în menținerea unei stabilități psiho-sociale a copiilor. Școala românească, așa cum se prezintă în acest moment de reală cotitură între tradițional și modern, constituie o continuă provocare deopotrivă pentru profesori, elevi și părinți. Fiecare dintre aceste categorii face eforturi constante pentru a ține pasul cu digitalizarea învățământului, proces accelerat de pandemia de coronavirus. Cu toții am fost și suntem nevoiți încă să desfășurăm cursuri online la toate nivelurile de învățământ. Sigur că este foarte important ca fiecare om să investească în competențele sale digitale pe tot parcursul vieții. Însă, cu toate că transformarea digitală oferă numeroase oportunități, în prezent cel mai mare risc este ca societatea să nu fie îndeajuns de pregătită pentru viitor. Persistă problema lipsei de interes a tinerilor pentru studii în domeniul tehnologiilor informatice și de comunicație (TIC) și în domeniile științei, tehnologiei, ingineriei și matematicii (STIM). Totodată, există riscul din ce în ce mai evident, de scădere a nivelului de pregătire a copiilor, care nu mai demonstrează aceeași capacitate de concentrare și memorare. Există studii neurologice care demonstrează efectele extrem de nocive ale accesului sistematic la calculator al copiilor cu vârste de până la 16 ani.

Computerul (laptopul, tableta sau smartphone-ul) și internetul au devenit la ora actuală o necesitate, un instrument care facilitează accesul la educație. Cu toate acestea, ele nu pot suplini prezența formatorului, a educatorului în procesul de învățământ. În cele din urmă, relația profesor-elev este cea care primează și care constituie baza unui proces didactic bazat pe siguranță, încredere și eficiență.

Într-o Românie modernă, ce are ca obiectiv alinierea la standarde economice și educaționale europene, interesul ar trebui să pice asupra câtorva aspecte firești și de reală importanță pentru progresul elevilor, respectiv: modernizarea școlilor prin dotarea cu echipamente și mijloace didactice moderne, angajarea personalului didactic calificat și formarea continuă a cadrelor didactice.

TENDINȚE ALE REFORMELOR ACTUALE DIN EDUCAȚIE CARE CONFIRMĂ IDEILE MARIEI MONTESSORI

Marchiș Ana-Ioana
Școala Gimnazială „Caius Iacob" Arad

Pedagogia Montessori are drept principiu de bază educaţia necesară, adecvată şi continuă, tendinţe ale reformelor actuale din educaţie care confirmă ideile Mariei Montessori şi le fac aplicabile în practică. Ca atare, prin pedagogia Montessori se urmăresc promovarea drepturilor copilului, extinderea şi intensificarea educaţiei timpurii şi educarea părinţilor, formarea deprinderilor de activitate intelectuală intensă şi continuă, de adaptabilitate şi de asumare a schimbărilor; creşterea rolului mediului educativ în ansamblul educaţiei, în familie şi în comunitate; educaţia cosmică şi cea ecologică care pregătesc generaţiile următoare pentru extinderea relaţiilor cu universul fizic şi pentru asumarea unor responsabilităţi de care poate să depindă chiar viaţa umanităţii; educaţia pentru libertate, pace, pentru schimbări pozitive asumate responsabil.

Într-o clasă Montessori copiii sunt pur şi simplu absorbiţi şi foarte preocupaţi de propria activitate. Aproape toate lecţiile sunt individuale, deci fiecare copil are de obicei un plan diferit de activităţi pe care educatorul îl gândeşte şi îl pune în practică în funcţie de interesul şi nivelul la care se află copilul. Toate materialele din clasă sunt uşor accesibile şi la dispoziţia copiilor, aşezate pe rafturi joase. Copilul este liber să aleagă dintre materialele care i s-au prezentat anterior şi după ce termină de lucrat cu ele ştie că trebuie să le aşeze pe raft în acelaşi loc şi în aceleaşi condiţii, gata pentru următorul copil interesat de aceeaşi activitate. Posibilitatea de a alege este un privilegiu pe care, din păcate, copilul din şcoala tradiţională nu îl are. În clasele Montessori copilul se poate mişca liber dintr-o parte a clasei în alta, ascultând de propriul lui impuls interior. Cu timpul, exerciţiul alegerii devine obişnuinţă, adică se dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii cu privire la propria persoană. Mişcarea copiilor obişnuiţi să ia decizii pentru ei înşişi devine o mişcare inteligentă, cu scop şi dictată de voinţă, ba mai mult această mişcare merge împreună cu cunoaşterea şi invăţarea, fără ea acestea fiind nenaturale la vârsta copilăriei.

Structura fizică a clasei Montessori.

Într-o clasă Montessori există patru arii diferite:

1. Viaţa practică (practical life) care cuprinde activităţi practice legate de viaţa de zi cu zi. Toate acestea îl ajută pe copil să se adapteze noului mediu din clasă, să îşi câştige independenţa, să îşi coordoneze mişcările şi să exerseze concentrarea atenţiei.

2. Activităţile senzoriale care vizează dezvoltarea simţurilor. La această vârstă (3-6 ani) copilul explorează prin intermediul simţurilor mediul în care trăieşte. Dezvoltarea lor conduce implicit la o cunoaştere mai rafinată şi la ascuţirea inteligenţei. Prin materialul senzorial Maria Montessori a pus concepte abstracte în formă concretă. Materialul senzorial vizează dezvoltarea fiecărui simţ în parte prin izolarea lui de celelalte. Materialul senzorial pregăteşte copilul pentru observarea sistematică a mediului, primul pas care duce la mici descoperiri realizate în mod spontan.

3. Activităţile de limbaj care vizează, fireşte, dezvoltarea limbajului cu aspectele lui esenţiale: vorbit, scris şi citit.

4. Activităţile de matematică – se bazează pe materiale specifice, care respectă caracteristica vârstei, de a opera în plan concret, senzorial. Treptat, spre sfârşitul celui de-al treilea an în aceeaşi clasă, se face trecerea la materiale care se eliberează de încărcătura senzorială, nu pentru că aşa spune metoda, ci pentru că pur şi simplu copilul realizează că nu mai are nevoie de suportul concret, că şi-a însuşit ideea.

Într-o clasă Montessori copiii sunt pe trei nivele de vârstă, între 3 şi 6 ani. Copiii care au început anul acesta grădiniţa la 3 ani vor fi în aceeaşi clasă încă doi ani de acum înainte. Acum sunt cei mai mici, peste doi ani vor fi cei mai mari. Un proces de creştere şi dezvoltare pe care ei înşişi îl sesizează cu mult entuziasm. În felul acesta relaţiile dintre copii în cadrul orelor de program seamănă mult mai mult cu viaţa din afara şcolii, adică cu viaţa reală. Un alt aspect deosebit este

faptul că în clasa Montessori există un singur exemplar al fiecărui material, ceea ce înseamnă că un singur copil poate desfăşura activitatea care implică acel material. În mod implicit, dacă un alt copil vrea să folosească acelaşi material va trebui să aştepte până ce colegul lui termină activitatea şi aşază materialul înapoi pe raft. La începutul anului se creează conflicte, dar nu ia mult timp ca acceptarea să devină obişnuinţă. În mod indirect, se educă astfel respectul pentru lucrul altuia şi răbdarea de a aştepta să-ţi vină rândul.

Dat fiind faptul că sistemul Montessori este în mod semnificativ diferit de cel tradiţional, se impune un anumit plan de educaţie a părinţilor care sunt, firește, curioşi să afle la ce anume le este expus copilul. În acelaşi timp, o comunicare eficientă şi consistentă cu părinţii uşurează atât evoluţia copilului cât şi activitatea educatorului. Părintele şi educatorul sunt ca cele două vâsle ale unei bărci. Dacă se mişcă numai una sau dacă acţionează într-o direcţie diferită există riscuri: fie ca barca să se învârtă în loc, fie ca în cel mai rău caz să se răstoarne.

Așadar, sistemul Montessori presupune, întâi de toate, promovarea drepturilor și libertăților copilului, în jurul lui rotindu-se formele de educație și nu invers. Învățământul de acum nu face decât să se axeze direct pe nevoile educabilului și tocmai de aceea observăm că sistemul de azi încearcă să insereze o serie de idei ale Mariei Montessori, pe care le consideră pozitive în evoluția educabilului.

Totodată, se poate aminti și încercările actuale de introducere în învățământul românesc a unei noi forme de evaluare, respectiv, evaluarea elevului în baza unui portofoliu. Se dorește schimbarea modalității de evaluare deoarece, nota nu este, în cele mai multe cazuri, decât o formă de recompensă și mai ales de pedeapsă și nu poate reflecta neapărat cunoștințele într-un anumit domeniu. Pe sistemul gândit de Maria Montessori, evaluarea se face prin fișe de progres și portofolii. Astfel, elevul nu va suferi emoțional că a luat o notă mică, ci la sfârșitul programului educațional se va mândri cu ceea ce a progresat într-un anumit domeniu.

Sistemul montessorian poate fi considerat un model pentru ceea ce se întâmplă la ora actuală în sistemul românesc, deoarece, ca și pedagogia promovată de Maria Montessori, și la noi se încearcă formarea unui întreg din părțile: părinte, copil, educator, prin implicarea tuturor părţilor în favoarea dezvoltării educaţionale armonioase a celui vizat.

Bibliografie:

4. Ilica, Anton, *O pedagogie modernă*, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2008;
5. Ionescu, Miron, *Instrucție și educație*, Editura „Presa Universitară Clujeană”, Cluj- Napoca;
6. Montessori, Maria, *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977;

MANAGEMENT ŞI LEADERSHIP ÎN INSTITUȚIILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT. METODE ŞI STILURI MANAGERIALE

Banu Gabriela
Şcoala Gimnazială "Oprea Iorgulescu", Câmpulung

Managementul modern înseamnă atât munca de administraţie cât şi proiecţia activităţii prin componenta vizionară a misiunii cu accent pe resursa umană, adesea, ca un obstacol nevăzut. Profesorii sunt instruiţi în beneficiul unui management eficient al organizaţiei reprezentată atât de condiţiile de şcolarizare, realizarea şi respectarea politicilor şi strategiilor în educaţie cât, mai ales, de oamenii care fac parte din ea.

Această temă prezintă noţiuni cu privire la cultura organizaţională, paleta calităţilor, cunoştinţelor şi aptitudinilor pe care managerii trebuie să le deţină. Atributele conducerii şi abilităţile specifice / individuale actului de conducere, din perspectiva politicilor şi strategiilor oportune unui management optim al unităţii de învăţământ sunt prezentate în cadru teoretic, apoi reflectate concret prin aplicaţiile practice.

Competenţele cerute de funcţiile director/director adjunct de unitate de învăţământ şi domeniile lor de aplicare sunt rezumate în corelaţie cu competenţele specifice şi domeniile lor de aplicare.

O altă cetință redă atribuţiile şi eficacitatea managerilor din învăţământ, ştiut fiind că toţi managerii sunt supuşi la evaluări periodice finalizate cu calificativ, ca măsură a eficienţei activităţii lor.

Evoluţia vieţii, a societăţii a condus la o creştere a complexităţii muncii managerului. Conducerea a devenit management iar activităţile conducerii instituţiei au fost subsumate unor funcţii specifice acestui proces.

Se observă faptul că managementul stabileşte foarte clar ce trebuie să facă un conducător, dar mai puţin cum anume trebuie el să se comporte. Adesea, cele mai bune intenţii nu se puteau atinge pentru că managerii nu ştiau cum să-i facă pe angajaţi să-i urmeze, altfel spus, pentru că managerii nu erau şi lideri.

Managementul înseamnă, pe de o parte, o creştere a complexităţii muncii managerului (pe măsura creşterii dimensiunilor şi complexităţi organizaţiilor din sectorul public şi din cel privat) şi, pe de altă parte, o tot mai profundă înţelegere a specificului activităţii numite generic "de conducere" şi a caracterului ei evolutiv.

Managementul nu se reduce la diviziunea cât mai accentuată a muncii, cu stabilirea atribuţiilor pentru fiecare angajat, adică, la "optima" organizare a procesului de instrucţie şi de educaţie şi la recompensarea angajaţilor conform grilei de încadrare dar, cu posibilităţile de detaşare prin recompense de merit, ci se impune o viziune reală asupra organizaţie ca entitate închisă.

Managementul modern, cu alte cuvinte, nu înseamnă numai administraţie, ci poate prioritar ar fi conceptul de proiecţie a activităţii prin componenta vizionară a misiunii cu accent pe resursa umană, ca un obstacol nevăzut.

E clar că managerul trebuie să se ocupe şi de alte lucruri în afara administrării unităţii de învăţământ iar conducerea are menirea de a asigura, de fapt, interfaţa între angajaţi ca organizaţie şi mediul în care aceştia funcţionează. De asemenea, esenţa unei organizaţii nu este reprezentată atât de mult de condiţiile de şcolarizare, realizarea şi respectarea politicilor şi strategiilor în educaţie cât, în primul rând, oamenii care fac parte din ea. Ca urmare a acestor dezvoltări, conducerea a devenit management, iar activităţile conducerii organizaţiei au fost subsumate unor funcţii specifice: managerul trebuie să planifice, să organizeze, să coordoneze şi să controleze, el trebuie să deţină capacitatea de a colabora cu toţi angajaţii, să-i motiveze, să determine participarea lor efectivă şi afectivă la activitatea instituţiei, să formeze colectivele de lucru, să negocieze şi să rezolve conflictele din interiorul organizaţiei dar şi din afara ei şi, mai ales, să asigure dezvoltarea organizaţiei în direcţii prestabilite.

Astfel înţeles , managementul stabileşte foarte clar ce trebuie să facă un conducător, dar mai puţin cum anume trebuie el să se comporte. Adesea, oricât de frumoase erau intenţiile, oricât de provocatoare erau ţintele organizaţiei, ele nu erau atinse pentru că managerii un ştiau cum să-i facă pe oameni să-i urmeze - cu alte cuvinte, pentru că managerii nu erau şi lideri.

Liderul unui grup informal apare, în mod spontan şi natural, din dinamica grupului, el nefiind numit ci ales. Accentul strategic în definirea conducătorului s-a mutat de la management la leadership

Misiunea şi strategiile se referă la raţiunea de a fi şi la viziunea organizaţiei, la mijloacele şi tacticile care se desfăşoară pentru a le realiza.

Sistemele sunt ansamblul mijloacelor de care dispune organizaţia (structură, tehnici), pentru a trata informaţiile şi pentru a gestiona resursele umane, financiare şi materiale.

Cultura organizaţiei sau ansamblul de credinţe şi aşteptări, care sunt împărtăşite de către membrii unei organizaţii (instituţii, societăţi comerciale, întreprinderi etc.) şi care produc norme care vor modela foarte mult indivizii şi grupurile dintr-o organizaţie.

În contextul său (tehnico-economic, politic, cultural), a mediului cu principalele elemente (misiune, strategii, sisteme, cultură), rolul liderului-manager este de a ajusta între ele toate aceste elemente.

În viitor, liderul-manager trebuie să fie capabil să reducă şi să controleze incertitudinea, ajustând mediul global cu elementele cheie ale organizaţiei, operând pe mai multe niveluri, care îşi vor exercita influenţa asupra mai multor actori şi a mai multor scene în acelaşi timp.

BIBLIOGRAFIE:

Vasile Berlinger – Management performant al organizaţiei, Editura „Vasile Goldiş" University Press,

Arad – 2007

Diana Csorba – Management Educaţional, studii şi aplicaţii, Editura Universitară, Bucureşti, 2012

D.Goleman, R.Boyatzis, A. Mc Kee- Inteligenţa emoţională în Leadership, Curtea Veche, 2014

Corneliu Maior – Management Educaţional, Editura „Vasile Goldiş" University Press, Arad – 2011

PROFILUL ABSOLVENTULUI DE GIMNAZIU LA DISCIPLINA LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ

Prof. Creț Irina
Şcoala gimnazială nr. 1 Corbeni, localitatea Corbeni

În centrul atenției învățământului românesc ar trebui să punem profilul absolventului. **Școala trebuie să ofere elevilor uneltele pentru a se descurca în viață, fiind** mai degrabă un facilitator de informație. Ne dorim ca şcoala să urmeze talentul fiecăruia, şi, acolo unde avem talent, sigur putem merge la un nivel superior de complexitate. Nu mai vorbim despre educaţie doar pe tablă sau în caiete, vorbim despre o serie întreagă de elemente din era digitalizării, care pot facilita educaţia. Una dintre soluțiile pentru un învățământ eficient o constituie materiile studiate interdisciplinar. Fiecare disciplină are responsabilitatea și mijloacele specifice de a contribui la dezvoltarea competențelor din profilul de formare. Desigur, trebuie să înţelegem că una dintre disciplinele care ajută la formarea competenţelor-cheie, cu accente pe creativitatea fiecărui copil, este limba română.

Profilul de formare al absolventului de clasa a VIII-a, este un document care descrie detaliat ce trebuie să știe și să fie capabil să facă elevii după absolvirea ciclului de învățământ gimnazial.

Astfel, la sfârșitul clasei a VIII-a, ca şi elevii din şcolile din UE, absolventul ciclului gimnazial ar trebui să aibă dezvoltate 8 competențe:

1. **Comunicare în limba maternă :** este o competență fundamentală care se formează prin studiul limbii și literaturii române, deoarece elevii învață să își cultive limbajul oral și scris, să se exprime corect, oral și scris prin adaptarea la situații de comunicare, să conştientizeze principalelor tipuri de interacţiune verbală, variabilitatea limbii şi comunicării în diferite contexte, deschiderea pentru dialog constructiv. De asemenea, această competență implică şi conştientizarea impactului limbajului asupra celorlalţi.
2. **Comunicare în limbi străine:** este vizată și de Limba și literatura română, în sensul că se fac legături cu literatura universală, prin identificarea unor informații, opinii și sentimente în mesaje orale sau scrise într-o limbă străină și prin participarea la interacțiuni verbale într-o limbă străină, pe teme cunoscute. Elevii își pot exprima idei, opinii și sentimente, pe teme comune, prin studiul comparativ al textelor, prin dezbateri, elaborare de dicționare multilingvistice.
3. **Competențe matematice (A) și competențe de bază în științe și tehnologii (B)**: elevii pot apela la formule de tip matematic pentru a-și însuși logic, noțiuni abstracte: PN=VC+NP, și pot identifica algoritmi de raportare la textul literar (harta textului, a personajului/ realizarea profilului unui personaj), blazonul, schema rimelor.
4. **Competența digitală:** este și ea dezvoltată în cadrul disciplinei limba și literatura română, pentru că elevii se informează cu privire la anumite subiecte care privesc: realizarea de – materiale PPT sau Word, slide-uri, clipuri, la care primesc aprecieri din partea colegilor, dramatizare filmată, folosesc manualele digitale și diverse site-uri: Dexonline.ro.
5. **A învăța să înveți:** este formată prin studiul Limbii și literaturii române, căci se învață scrisul și cititul, care stau la baza oricărei forme de învățare ulterioare. Insistăm la fiecare oră pe importanța lecturii, dezvoltăm vocabularul și creativitatea elevilor prin rezolvarea unor sarcini diverse. De asemenea, elevii învață cum să-și gestioneze timpul alocat învățării și să-și monitorizeze progresul în realizarea unei sarcini de lucru, să formuleze obiective și planuri simple de învățare în realizarea unor sarcini de lucru.
6. **Competențe sociale și civice:** sunt, de asemenea dezvoltate pentru că elevii vor realiza proiecte transdisciplinare (română, istorie, cultură civică, educație socială) pe diverse teme, vor relaționa pozitiv cu ceilalți în contexte școlare și extrașcolare, prin exercitarea unor drepturi și asumarea de responsabilități și vor învăța să manifeste disponibilitate pentru participarea civică.
7. **Spirit de inițiativă și antreprenoriat:** este o competență-cheie formată prin studiul limbii și literaturii române, căci se manifestă inițiativă în rezolvarea unor probleme ale grupurilor din care fac parte și în explorarea unor provocări cu care se confruntă comunitatea din care aparțin, prin

identificarea unor soluții noi în rezolvarea unor sarcini de învățare de rutină și prin analiza riscurilor și avantajelor în acțiunile pe care le întreprind.

8. **Sensibilizare si exprimare culturală:** este o competență-cheie foarte importantă care vizează sus amintită. Dramatizările, vizitele la case memoriale, recitaluri de poezie din operele marilor scriitori, serbări școlare, spectacole folclorice, diverse menifestări artistice și culturale sunt în legătură direct cu această competență.

Așadar, disciplina Limba și Literatura Română formează elevii din perspectiva unor competențe cheie, într-o societate supusă permanent schimbărilor și provocărilor.

TIPURI DE COMIC ÎN COMEDIA „O SCRISOARE PIERDUTĂ”

Baston Elena-Jenica
Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna”, Galați

Genul dramatic este definit ca un mod de construcție literară care include operele literare scrise pentru a fi reprezentate scenic, modul principal de expunere fiind dialogul prin intermediul căruia autorul operei își împuternicește personajele să-i expună ideile, gândurile etc. Acest gen literar este cel mai complex, deoarece include în structura sa elemente epice, lirice și dramatice; fiind reprezentată scenic, opera dramatică înfățișează spectatorului complexitatea vieții, imaginea sa amplă și vie, care prin puterea sugestiei înglobează și alte domenii artistice, precum: dansul (coregrafia), pictura, sculptura, muzica (sunet), pantomima, ceea ce-l conturează ca un gen sincretic.

În acest context, articolul de față își propune să descrie o experiență desfășurată la clasa a X-a, care a avut ca obiect textul dramatic. Opera studiată este comedia lui I.L. Caragiale „*O scrisoare pierdută*”, text dramatic cu care elevii sunt familiarizați din gimnaziu. Valoarea lecției constă în formarea unor abilități de a înțelege un text dramatic conform unor criterii și de a analiza textul propus discuției pe baza unei anumite structuri date.

Obiectivele au fost fixate conform programei în vigoare: *menţionarea trăsăturilor specifice comediei; cunoaşterea subiectul piesei; recunoaşterea tipurilor de comic din piesa studiată; identificarea surselor comicului ; ilustrarea fiecărui tip de comic cu exemple din text; sesizarea intenţiei moralizatoare a autorului, cu scopul îndreptării greşelilor*.

Competențele dobândite, respectiv : *1.3.identificarea particularităţilor şi a funcţiilor stilistice ale limbii în receptarea diferitelor tipuri de texte; 2.2.identificarea şi analiza principalelor componente de structură şi de limbaj specifice textului dramatic; 3.1.identificarea structurilor argumentative în vederea sesizării logicii şi a coerenţei mesajului*, sunt deosebit de importante fiindcă pot fi aplicate pe textele literare sau nonliterare care urmează să fie studiate.

Scenariul didactic

Înainte de desfășurarea activității propriu-zise, am solicitat elevilor să completeze un ciorchine cu trăsăturile comediei, susținând elementele de teorie și cu exemple.

Captarea atenției s-a realizat prin vizionarea unei secvențe din filmul cu același nume, ecranizat de Liviu Ciulei în anul 1977, care surprinde momentul când Zaharia Trahanache îi citește lui Ştefan Tipătescu scrisoarea compromiţătoare, elevii stabilind ca moment al subiectului intriga în această secvență.

Sarcinile de lucru au urmărit diferite aspecte:

1.Definirea noțiunii de *comic*.

R: *Comicul este o categorie estetică care cuprinde actele, situaţiile, personajele care provoacă râsul.*

2. Numirea surselor comicului.

R: *Sursele comicului sunt contrastul dintre esenţă şi aparenţă, pretenţii şi realitate, aşteptări şi realitate, ceea ce pretinde personajul că este şi ce este în realitate.*

3. Precizarea principalelor forme ale comicului.

R: *Formele principale ale comicului sunt umorul,ironia, satira, zeflemeaua, gluma şi sarcasmul.*

4. Menționarea scopului utilizării formelor comicului.

R: *Scopul este de a dezaproba trăsăturilor negative ale societăţii sau ale oamenilor.*

5.Enumerarea tipurilor de comic.

R: •*Comicul de situaţie prezintă situaţiile ridicole în care sunt puse personajele, unele încurcături, confuzii, întâmplări surprinzătoare, întorsături neaşteptate ale subiectului.*

•*Comicul de moravuri are ca scop satirizarea moravurilor prezente în orice latură a societăţii: în familie, în politică sau relaţii interumane.*

•*Comicul de caracter prezintă defecte general-umane pe care Caragiale le sancţionează prin râs (personajele sunt individualizate prin situaţia socială, intelectuală, temperament, limbaj).*

•*Comicul de nume-numele sugerează defectul sau viciul personajului(caracterul, clasa socială, originea etnică, provenienţa)*

•*Comicul de limbaj urmăreşte caracteristicile vorbirii neîngrijite, un limbaj presărat cu automatisme, lipsa de propritate a termenilor.*

Următorul moment al lecției a avut în vedere împărțirea elevilor în cinci grupe, fiecare grupă primind o fișă de lucru cu sarcini corespunzătoare identificării tipurilor de comic (prezentate în Anexă). La terminarea timpului de lucru, reprezentanții grupelor au prezentat clasei rezultatele obținute. La finalul activității s-a discutat despre modul în care comicul de intenție se realizează în opera lui Caragiale. Elevii au ajuns la concluzia că acest tip de comic reiese din atitudinea scriitorului față de personaje și față de situațiile în care acestea acționează. Astfel, Caragiale își privește cu îngăduință personajele, dar le sancționează comportamentul și unele trăsături.

Anexă- Fișe de lucru

❖Grupa 1- Comicul de situație

Fragmentul propus- Actul I, Scena IV, discuția dintre Tipătescu și Trahanache.

Sarcini de lucru: 1.Identificaţi tipul de comic predominant în acest fragment.

2. Ce urmăreşte comicul de situaţie?

3. Cu ce scop este utilizat acesta, în fragmentul citat?

❖Grupa 2- Comicul de caracter

Sarcini de lucru: 1.Ce urmăreşte comicul de caracter?

2. Raportaţi fiecare personaj la o tipologie umană căreia îi aparţine, argumentându-vă părerea: Tipătescu, Trahanache, Dandanache, Pristanda, Caţavencu, Cetăţeanul turmentat, Farfuridi, Brânzovescu.

3.Identificaţi replica prin care se defineşte dominanta de caracter a următoarelor personaje: Zaharia Trahanache, Ghiţă Pristanda, Cetăţeanul turmentat, Nae Caţavencu.

❖Grupa 3- Comicul de limbaj

Sarcini de lucru: 1. Ce urmăreşte comicul de limbaj?

2.Precizaţi personajele care au spus replicile următoare, identificând modul în care se realizează comicul de limbaj:

,,Vreau ceea ce mi se cuvine în oraşul ăsta de gogomani unde sunt cel dintâi...”

,,Trebuie să o iscăleşti, o dăm anonimă. ”

,,Aveţi puţintică răbdare. ”

,,Eu, familia mea, de la patuzopt în cameră ... luptă, luptă si dă-i si luptă...”

3. Identificaţi anumite ticuri verbale în limbajul personajelor Pristanda şi Farfuridi.

❖Grupa 4- Comicul de nume

Sarcini de lucru: 1.Căutaţi în dicţionar termenul de la care este derivat numele lui *Pristanda*. Explicaţi, prin comportarea personajului, ambele sensuri ale noţiunii. Dar prenumele *Ghiţă* ce vă sugerează?

2.Există, în comedie, şi un personaj care nu are nume propriu: *Cetăţeanul turmentat*. De ce credeţi că nu are nume? Pe cine reprezintă el? Puteţi găsi şi altă semnificaţie pentru *turmentat* decât cea care sugerează băutura?

3.Ce personaje inseparabile, în comedie, poartă nume derivate de la noţiuni comune înrudite?

❖Grupa 5- Comicul de moravuri

Sarcini de lucru : 1.Explicaţi în ce constă comicul de moravuri în opera *O scrisoare pierdută* de I.L.Caragiale

2. Daţi exemple pentru, din comedie, pentru comicul de moravuri.

3.Prezintă modul în care Agamemnon Dandanache ajunge sa fie ales deputat.

De-a lungul activității s-au adus în discuție opinii ale criticii literare precum cea a lui Pompiliu Constantinescu care în „*Figuri literare*" afirma: „*În acest lot, a trecut prin acizii satirei pe mahalagiu, pe micul burghez şi pe intelectualii demagogi ieşiţi din acestă pătură. Teatrul caragialian este o mare secţiune tăiată în corpul societăţii române; în comedii se poate urmări o ascensiune, pe scara socială şi morală a personagiilor, de la mahalagiul pur la pseudo-intelectual.*"

Ultima parte a lecției s-a concentrat pe realizarea unui eseu de 5 minute în care elevii au scos în evidență că dramaturgul a dorit să contureze moravuri umane ca : prostia, parvenitismul, adulterul, trădarea, demagogia.

Bibliografie :

1. Caragiale, I.L., *Teatru,* Editura Tineretului, Bucureşti, 1984

2.*Comediile lui I.L. Caragiale*, Introducere, comentarii, dosar critic, note şi bibliografie adnotată de Liviu Papadima, Editura Humanitas, 1996

3.*Studii despre opera lui I.L. Caragiale*, Ediţie îngrijită, prefaţă şi bibliografie de Ion Roman, Editura Albatros, Bucureşti

4. Gaman, Ramona; Mutoiu, Lăcrămioara, *Propedeutica și pragmatica textului dramatic*, Editura Versus, Iași, 2006

5.Ilie, Emanuela, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, Iaşi, 2008

6.*Ghid de evaluare. Limba şi literatura română*, Editura Aramis, Bucureşti, 2001

7.Costache, Adrian; Ioniţă, Florin; Săvoiu, Adrian, *Limba şi literatura română* –Manual pentru clasa a X-a, Grup Editorial Art, Bucureşti, 2005

IMPORTANȚA METODELOR INTERACTIVE ÎN ACTIVITĂȚILE DE PREDARE –ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Pop Veronica Florentina
G.P.P,,Prichindel,,Amara

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de activare a învăţării experenţiale, de exersare a capacităţilor de analiză, de dezvoltare a creativităţii copiilor. Specific acestor metode este faptul că se înurajează interacţiunea dintre elevi, schimbul de idei, de cunoştinţe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învăţare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, elevii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret şi prin corelaţiile elaborate interactiv, în care îşi asumă responsabilităţi, formulează şi verifică soluţii. De asemenea, aceste metode stimulează toţi copiii şi le dezvoltă comunicarea, creativitatea, independenţa în gândire şi acţiune, îi ajută să ia decizii corecte şi să argumenteze deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităţilor de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea muncii individuale cu munca pe grupuri şi activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obţinute şi reconstituirea relaţiei profesor-copil. Metodele de învăţare activă implică copiii în procesul de învăţare în sensul formării lor ca participanţi activi la procesul de educare, astfel fiind ajutaţi să înţeleagă lumea în care trăiesc şi să aplice în diferite situaţii ceea ce au învăţat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educaţională alături de cele tradiţionale ori în combinaţie cu aceste.

Strategia didactică este modalitatea eficientă prin care profesorul îi ajută pe elevi să ajungă la cunoaştere şi să-şi dezvolte capacităţile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele şi emoţiile. Ea se constituie dintr-un ansamblu complex şi circular de metode, tehnici, mijloace de învăţământ şi forme de organizare a activităţii, complementare, pe baza cărora profesorul elaborează un plan de lucru cu elevii, în vederea realizării cu eficienţă a învăţării.În elaborarea acestui plan de lucru, profesorul ţine cont de o serie de factori care condiţionează buna desfăşurare a acţiunilor de predare/învăţare/evaluare, variabile ce ţin de elev, de curriculum, de organizarea şcolară şi chiar de profesorul însuşi.

Important este ca profesorul să prevadă implicarea elevilor în realizarea acestui plan de lucru, în calitate de subiecţi activi ce contribuie la construirea propriei cunoaşteri. Astfel, aceştia pot să-şi manifeste dorinţa de a învăţa prin cooperare, în echipă, colectiv sau individual, pot să opteze pentru anumite materiale didactice pe care să le folosească, pentru anumite metode, tehnici sau procedee de lucru. Dându-le şansa de a face astfel de opţiuni, profesorul contribuie la creşterea activismului şi a dezvoltării creativităţii propriilor discipoli, iar strategia didactică, izvorâtă din combinarea armonioasă a tuturor factorilor implicaţi, poate conduce cu succes către atingerea dezideratelor propuse, în primul rând către asigurarea învăţării. Şi nu orice învăţare, ci una temeinică, care are legătură cu realitatea, cu interesele şi nevoile elevilor, este utilă şi se realizează prin participarea fiecărui elev în procesul constituirii propriilor înţelegeri.

Metodologia didactică între tradiţie şi inovaţie

Premisele utilizării metodelor în cadrul sistemelor de instruire actuale trebuie raportate la didactica post-modernă care subliniază legătura dintre cele trei componente ale procesului de învăţământ: predare – învăţare - evaluare, şi teoriile învăţării, care reprezintă fundamentele sistemelor de instruire.

Eficienţa metodei didactice este relevată în măsura în care are calităţi transformatoare, fiind înţeleasă drept modalitatea folosită de profesor pentru a-i determina pe elevi să găsească ei înşişi calea proprie de urmat în vederea construirii propriei cunoaşteri.

Astfel elevul devine conştient nu numai de conţinutul unui domeniu ci trăieşte şi emoţia de a-l studia, motivându-şi alegerile, realizând o învăţare temeinică. Atunci când alege o metodă didactică, profesorul are în vedere realizarea unor finalităţi bine precizate, specificate şi concretizate sub formă de obiective. Metodele expozitive (de exemplu: povestirea, descrierea, explicaţia, prelegerea, instructajul, cursul etc.) au avantajul prezentării conţinuturilor unui număr mare de

auditori, într-un timp relativ scurt, cu accent pe elementele esenţiale. Rolul profesorului în acest caz se rezumă la cel de emiţător/transmiţător al mesajului educaţional. Esenţială este însă modalitatea în care reuşeşte să capteze şi să menţină interesul şi atenţia concentrată a elevilor pe parcursul expunerii.

În cazul folosirii unei metodologii interactive, rolurile cadrului didactic se diversifică, se îmbogăţesc, astfel că el devine animator, consilier, moderator, participant alături de elevii săi la soluţionarea problemelor, chiar membru în echipele de lucru. Creşte gradul de activism şi de implicare a elevului la activitate, de la simplu receptor la participant activ. Interactivitatea presupune şi o atitudine pozitivă faţă de relaţiile umane, faţă de importanţa muncii în echipă şi o deschidere faţă de cooperare, o atitudine de susţinere a ideilor apărute prin colaborarea cu ceilalţi. Specifică metodelor didactice interactive este şi multirelaţionalitatea între profesor şi elevi, între elev şi colegii săi, pe de o parte, dintre elevi şi conţinut pe de altă parte. Metodele expozitive nu solicită schimburi între agenţii educaţionali, fiind unidirecţionale, mesajul circulând doar dinspre profesorul – emiţător către elevul – receptor. Metodologia interactivă ţinteşte, pe lângă realizarea obiectivelor de ordin cognitiv (stimularea proceselor cognitive superioare, dezvoltarea capacităţii de a lega cunoştinţele între ele şi de a crea reţele conceptuale, dezvoltarea inteligenţelor multiple etc.) şi atingerea obiectivelor de ordin socio- afectiv (dezvoltarea capacităţilor de comunicare, de dialogare interpersonală şi intrapersonală, stimularea încrederii în sine, stimularea capacităţilor de reflectare asupra proprilor demersuri de învăţăre – metacogniţia şi asupra relaţiilor interumane etc.)
Dacă decizia cadrului didactic vizează prezentarea informaţiilor într-o manieră activ-problematizantă, impunând participarea directă a elevilor în redescoperirea cunoştinţelor, atunci şi metodologia utilizată implică metodele active şi interactive (problematizarea, descoperirea, colaborarea, studiul de caz, învăţarea reciprocă, etc.) Comunicarea expozitivă a cunoştinţelor are avantajul că scurtează drumul de acces la valorile culturii, la cunoaşterea ştiinţifică care este mai greu accesibilă prin alte metode.

Învăţământul modern pune accent pe poziţia elevului ca subiect activ al propriei formări, pe descoperire şi cercetare, pe creaţie, pe refacerea parcursului ştiinţific în laborator al cercetătorului, însă de multe ori, acestea necesită un timp mai îndelungat care nu se suprapune cu timpul şcolar disponibil.

Valenţele informative ale metodelor expozitive le conferă acestora o poziţie viabilă în ansamblul metodelor didactice, deoarece, într-un timp relativ scurt, un singur profesor poate transmite unei colectivităţi o cantitate mare de date. Acest lucru apare ca o necesitate mai ales în condiţiile exploziei informaţionale, a accelerării ritmului de dezvoltare culturală şi a apariţiilor de noi descoperiri, fapt ce se reflectă în volumul sporit de cunoştinţe cuprins în programele şi manualele şcolare. Un alt avantaj al metodelor expozitive îl constituie faptul că există şi adevăruri care nu pot fi supuse unei verificări directe din partea elevilor. Pe de altă parte, comunicarea de tip expozitiv, prin însăşi faptul că oferă o cale mai scurtă de învăţare, poate avea dezavantajul formalismului, al superficialităţii sau al lipsei operaţionalităţii, elevul acumulând un bogat bagaj de cunoştinţe ce nu-şi găsesc corespondentul în practică sau pe care nu ştie cum să le folosească. Ţine de măiestria cadrului didactic felul în care va reuşi să confere metodelor expozitive valenţe formative, motivând elevii să recepţioneze activ mesajele, prin prelucrare personală şi redare originală. Nu metoda în sine este criticată, ci modul în care este aplicată şi maniera în care este solicitat elevul să răspundă cerinţelor şi sarcinilor de învăţare. În situaţiile în care cadrul didactic alege să transmită elevilor săi cunoştinţe „de-a gata elaborate” şi combină acest fapt cu un stil autoritar prin care impune reproducerea acestora în aceeaşi manieră în care ele au fost predate, intervine dogmatismul şi rigiditatea specifice unui învăţământ bazat pe memorizare şi reproducere, lipsit de aspectele formativeducative ce au în vedere stimularea gândirii şi a operaţiilor ei (analiza, sinteza, abstractizarea, generalizarea, concretizarea), a imaginaţiei, a creativităţii.

În acelaşi timp, metodele interactive accentuează latura formativ-educativă de dezvoltare a personalităţii atât prin oferirea de ocazii de a descoperi şi a valida în practică cunoştinţele teoretice cât şi prin oportunităţile sociale de dezvoltarea a trăsăturilor de caracter, de voinţă şi persverenţă.Specificul metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacţiunea

dintre minţile participanţilor, dintre personalităţile lor, ducând la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea elevului cu situaţia de învăţare în care acesta este antrenat, ceea ce duce la transformarea acestora în stăpânii propriilor transformări şi formări.

Există o dinamică intergrupală cu influenţe favorabile în planul personalităţii, iar subiecţii care lucrează în echipă sunt capabili să aplice şi să sintetizeze cunoştinţele în moduri variate şi complexe, învăţând în acelaşi timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual. În acest fel se dezvoltă capacităţile elevilor de a lucra împreună ce se constituie într-o componentă importantă pentru viaţă şi pentru activitatea lor profesională viitoare. Grupul dă un sentiment de încredere, de siguranţă şi de antrenare reciprocă a membrilor ce duce la dispariţia fricii de eşec şi curajul de a-şi asuma riscul, reducând la minim fenomenul blocajului emoţional al creativităţii.

Lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-şi împărtăşi părerile, experienţa, ideile, strategiile personale de lucru, informaţiile; interrelaţiile dintre membrii grupului, emulaţia sporesc interesul pentru o temă sau o sarcină dată, motivând elevii pentru învăţare.

Din partea profesorului, metodele didactice interactive necesită poate mai mult decât alte tipuri, un efort de proiectare şi corelare atentă a resurselor în concordanţă cu metodele, tehnicile şi forma de organizare grupală a elevilor, pentru a menţine constant şi pentru mai mult timp interesul elevilor pentru activitate. În lipsa acestui interes de participare din partea elevilor pentru a colabora şi a lucra împreună, metodele interactive nu-şi satisfac condiţiile de eficienţă şi de eficacitate dorite.

Ţinând cont că scopul interactivităţii este cel de stimulare a participării la interacţiuni şi la găsirea unor soluţii prin cooperare, mijloacele de învăţământ trebuie să se constituie în factori de sprijinire a lucrului în grup şi de stimulare a învăţării individuale şi colective. Lipsa resurselor materiale adecvate poate conduce la renunţări şi la disconfort cu efecte nedorite asupra învăţării.

Bibliografie:

Amelia Georgiana Boncea - Strategii didactice moderne. Metode interactive de predare – învăţare – evaluare, Analele Universităţii "Constantin Brâncuşi" din Târgu Jiu, Seria Ştiinţe ale Educaţiei, Nr. 3/2016

.Ioan Cerghit – Metode de învăţământ. Editura Polirom, Iaşi, 2004.

Ioan Cerghit, Ioan Neacşu, Ion Negreţ Dobridor, Ion Ovidiu Pânişoară – Prelegeri pedagogice. Editura Polirom, Iaşi.

Sorin Cristea – Teorii ale învăţării. Modele de instruire. Editura Didactică şi Pedagogică R.A., Bucureşti, 2005.

ELEVUL CU CES - OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ACTUAL

Profesor pentru învățământ primar, Nemuț Valeria Ștefania
Școala Gimnazială „Ion Mareș”, Vulcana-Băi

Cu siguranță, fiecare cadru didactic a încercat să răspundă, la un moment dat, la întrebări referitoare la progresul elevilor săi, la stilul lor de învățare și la ajutorul pe care el ar trebui să îl ofere cât mai eficient în dezvoltarea lor.

Orice profesor trebuie să accepte diversitatea elevilor dintr-o clasă, capacităţile intelectuale şi stilul propriu de a învăţa, precum şi nevoile lor în privinţa asimilării competențelor. De aici, rezultă faptul că unul dintre cele mai importante aspecte ale învăţământului actual este nevoia sa de adaptare la necesităţile copiilor, fie că sunt copii cu CES, fie cu un ritm lent de învăţare.

Astfel, apare conceptul de şcoală incluzivă, un tip de şcoală ce se axează pe includerea în societate a copiilor anterior marginalizați. Acest termen implică, alături de învățător, părinţii şi consilierii specializaţi în procesul de învăţare şi de luare a deciziilor în privința elevilor. Școala incluzivă creează pentru toţi copiii un cadru favorabil învăţării, pornind de la ideea că diferenţele dintre oameni trebuie acceptate. Acest lucru implică automat adaptarea curriculum-ului şi a metodelor de predare la capacitățile şi necesitățile fiecărui elev în parte, pentru optimizarea procesului de învățare.

Şcoala are datoria de a asigura şanse egale tuturor elevilor, adică posibilităţi maxime de dezvoltare pentru fiecare, în funcţie de aptitudinile şi interesele sale. Tocmai pentru că diferenţele dintre copii sunt considerate fireşti, şcoala ar trebui să dispună de servicii adecvate, pentru a le armoniza. Însă integrarea eficientă a elevilor cu cerințe educaționale speciale în învățământul de masă reprezintă, la ora actuală, o adevărată problemă, de o importanță majoră, care ne depășește pe mulți. Este adevărat că, pentru elevii cu CES, integrarea reprezintă un real beneficiu, pentru dezvoltarea personalității lor. Însă acest beneficiu este minor, comparativ cu problemele existente în sistemul de învățământ, neajunsuri cu care m-am confruntat și pe care le voi enumera mai jos:

- cele mai multe cadre didactice nu sunt formate profesional pentru a lucra cu elevi cu dificultăți de învățare sau cu elevi supradotați. Acest lucru generează probleme în cascadă, de la adaptarea curriculară eronată, până la incapacitatea de a realiza planuri de intervenție personalizate, la greșeli majore de strategie educațională sau evaluative. Multe cadre didactice nu știu ce obiective să le stabilească elevilor cu CES și nu au idee cum să îi evalueze, mai ales dacă programa este greșit adaptată. Nici măcar cursurile de formare nu pot compensa o pregătire de specialitate, atât de necesară în relația cu acești copii. Pentru simplul fapt că deficiențele sunt multe și că trebuie să studiezi temeinic despre fiecare și despre strategia educativă adoptată în fiecare caz. Ori, pentru acest lucru, e nevoie de ani de studiu. Iar autododaxia nu poate face întotdeauna minuni, oricât ne-am strădui…

- finanțarea per elev este un concept și o strategie care a lăsat foarte multe școli fără specialiștii atât de necesari în relația cu elevii cu CES. Doar pentru faptul că unele școli nu au atâția elevi câți prevede normativul în vigoare, nu înseamnă că nu au probleme, nu înseamnă că nu au nevoi/cerințe educaționale speciale. Lipsa consilierilor școlari, a profesorilor itineranți, a specialiștilor în logopedie și în alte afecțiuni, îl pune pe învățătorul clasei în situația de a aplica defectuos predarea simultană, cu două riscuri: ori de a abandona copilul cu CES în cea mai mare parte a timpului, ori de a-i acorda excesiv de multă atenție, în detrimentul celorlalți elevi și a relației cu părinții acestora (de la care sigur vor începe sesizările…). Unii elevi cu CES au nevoie de sprijin educațional, în cadrul unui demers 1:1, lucru imposibil de aplicat în învățământul tradițional de masă…

- lipsa fondurilor influențează negativ deciziile multor părinți de elevi cu CES, care ar avea mare nevoie de specialiștii pe care, din nefericire, îi găsim doar în cadrul Școlii Speciale. Unii părinți renunță la ideea de a-și duce copilul acolo, pentru simplul fapt că nu au bani pentru transportul elevului pe traseul casă-școală și retur. Problema dureroasă este că nici autoritățile locale

nu alocă bani pentru aceste cazuri, din lipsă de fonduri, iar părinții se simt total depășiți de situație…

După 28 de ani de activitate la catedră și patru elevi cu CES declarat cu care am lucrat (nesocotind elevii cu CES nedeclarat), am identificat două posibile soluții care ar putea regla activitatea cadrelor didactice cu elevii cu CES:

a. școlarizarea acestor elevi în Școala Specială (unde pot beneficia de sprijinul neprețuit al specialiștilor) și realizarea de parteneriate tip SNAC cu școlile din învățământul de masă, care să prevadă în grafic activități săptămânale cu elevii din ambele școli, pentru realizarea integrării optime a elevilor cu CES în societate;

b. integrarea elevilor cu CES în învățământul de masă, dar cu participarea specialiștilor necesari în clasă, alături de învățător, zi de zi. Altfel, elevul cu CES nu va înregistra un progres semnificativ, atât de necesar lui. Și nici integrarea nu se va realiza în totalitate, din cauza unor posibile fenomene de marginalizare sau chiar de bullying, generate de ceilalți elevi, care sigur vor observa stagnarea sau chiar regresul copilului în cauză…

E nevoie de o reală schimbare în acest domeniu. Și nu doar pe hârtie. Dacă această schimbare nu va avea loc, nu vom reuși să fim eficienți cu copiii cu CES, oricât de mult ne-am dori acest lucru. Iar prognozele arată că deficiențele se vor înmulți, din cauza factorilor, din ce în ce mai greu de controlat, care le generează. Ar trebui ca factorii decizionali să tragă niște concluzii pertinente. Între timp, nouă, cadrelor didactice, nu ne rămâne decât să sperăm că aceste neajunsuri vor fi, într-un final, eficient reglate, în beneficiul tuturor factorilor educaționali.

DASCĂLUL ASTĂZI: NECESITATE SAU NOSTALGIE?

Prof. Damian Monica
Colegiul Tehnic Infoel Bistriţa

Cu toții am fost elevi și am avut dascălii noștri preferați, așa cum îi simțeam noi și după preferințele noastre, preferințe pe care nu le știam neapărat explica științific dar de care eram conștienți; așteptam cu nerăbdare o anumită zi pentru că, în acea zi, altfel decât celelalte, venea la noi un anumit dascăl, care ne-o lumina. La fel și invers, așteptam cu groază anumite ore, nu neapărat pentru că nu învățaserăm sau nu ne plăcea materia, ci pentru că dascălul care venea la noi era pe o altă lungime de undă. Nu întotdeauna notele primite erau acelea care ne creșteau sau ne scădeau atașamentul pentru un profesor, ci modul în care îl simțeam ca om dar, mai ales, modul în care ne simțea el/ea ca oameni, modul în care ne valoriza și ne ajuta în același timp să ne valorizăm noi înșine; modul în care îi păsa de noi, în care își retrăia cumva copilăria alături de noi, în care ne făcea să înțelegem că suntem parte din aceeași corabie ce încerca să găsească ruta și sensul corect în oceanul vieții.

Din păcate, de foarte multe ori, vocația cadrului didactic a fost confundată cu umilința și cu stima de sine scăzută, poartă de intrare a abuzurilor diverselor guverne care s-au perindat la conducere; dacă îndrăzneai să ceri o remunerație decentă ți se arunca, în mod clișeistic și golit de conținut, replica:"v-ați făcut cadre didactice din vocație și din dragoste pentru copiii noștri, nu pentru salarii". Vocația se referă însă la natura muncii prestate și la pasiune, nu este nicidecum o scuză pentru sărăcie și marginalizare socială; dascălii sunt într-adevăr niște apostoli, nu sunt nici masochiști și nici călugări; ei nu și-au asumat votul sărăciei, al abstinenței și al ascultării necondiționate. Dimpotrivă, este de datoria lor să fie incomozi, să caute și să încerce limite, să-și ridice lor înșile și altora cât mai multe întrebări, să învețe permanent pe alții și de la alții, să fie dinamici; dacă ar fi totuși câteva calități monahale pe care trebuie să le aibe, atunci printre acestea s-ar regăsi trezirea minții și privegherea, munca necontenită, iubirea de aproapele și modestia permanentă a învățăcelului.

Niciun curs de dezvoltare personală sau de psihopedagogie nu te învață propriu-zis să fii om, să ai vocație și s-o trăiești; în cel mai bun caz te conștientizează, poate, îți face cât de cât lumină în minte dar trebuie să existe solul ca sămânța să prindă, să crească și să dea rod. Educația în sine nu se termină niciodată, doar anii de școală trec; educația este cu suișuri și coborâșuri, doar programa se dezvoltă permanent în sens crescător. Educația nu e pe note, medii și premii, ci este pe lecții care uneori pot fi foarte dure și pe costuri care înseamnă mult mai mult decât doar bani.

Controalele și statisticile sunt efectuate ținând seama de indicatori măsurabili, vizibili; este nevoie și de așa ceva, pentru că, fără o strategie, fără o organizare, fără o viziune și fără acțiune nu se poate realiza nimic la nivel macro; sistemul educațional nu poate fi realizat doar prin feeling; dar nici fără.

Să predai fără să și educi poate reprezenta deja o problemă complicată și care implică o mulțime de factori; să predai dar să și educi eficient reprezintă însă atât o artă cât și un mod de a fi ce cuprinde talent, dăruire, pasiune, elan și muncă; iar asta este foarte greu, nu neapărat pentru că dascălii nu ar vrea, ci pentru că trebuie să fii deja tu împlinit ca om, să fii în urcare continuă, să te simți bine tu cu tine și să știi să răzbați, pentru a-i putea apoi ghida pe alții.

Atunci când intri într-o sală de clasă pentru prima dată te simți în fața unui început de drum, a unui drum în mare parte necunoscut; ceea ce îți dorești este ca prezența ta în mijlocul elevilor să reprezinte un catalizator în desfășurarea unei metamorfoze deosebite, pentru că acolo elevii și tu începeți prin a fi adunați din rațiuni independente de voința voastră directă dar, ar fi minunat dacă, atunci când ieșiți, sunteți o familie. Atunci când te împarți și lași ceva din tine în fiecare dintre cei care te-au avut la catedră iar tu simți că asta te îmbogățește ca dascăl și ca om, atunci când simți că este mai mare bucurie în a oferi decât în a primi, atunci când, întâlnind pe stradă foști elevi care astăzi au mai multe realizări decât tine, ești salutat nu doar printr-un gest de bun simț ci din toată inima de către ei, atunci poți înțelege că nu ai fost doar angajat la o catedră oarecare, cu un contract

de muncă, ci ai slujit la un altar, nu numai la cel din sala de clasă ci, mai ales, la cel din inima lor, a elevilor tăi.

Acest lucru este și periculos pentru tine ca dascăl pentru că poate aduce multă suferință, mai ales pentru că elevii nu stau toată viața în bănci și nu și-o împart cu tine decât atât cât este vremea potrivită iar, atunci când pleacă, o fac în bloc, serie după serie, fără a apuca să se uite prea mult înapoi deoarece mai au multe provocări în față; mai există și regretul că pe unii i-ai pierdut, că nu ai știut cum să te apropii de ei, cum să-i ajuți atunci când erau debusolați și își ascundeau asta în spatele indiferenței și teribilismului. Alteori nu apuci să te ocupi de ei atât de mult și pe cât de îndeaproape ai vrea pentru că trebuie să încropești munți de acte și de dosare, de hârtii și hârtiuțe, ești prins în iureșul parcurgerii materiei, al evaluărilor, al anunțurilor, al activităților specifice meseriei dar, de multe ori, separate de munca directă cu elevii; și se face primăvară și imediat este gata anul, apoi vine toamna unui alt început, a unor noi încercări.. apoi ei pleacă iar tu mai câștigi câteva fire cărunte.

Mult din tot ceea ce reprezenta Nică al lui Creangă se regăsește și astăzi în școlile românești dar îndrăznim să credem că nu numai în ele, ci de pe toate meleagurile lumii; s-a schimbat contextul, s-au schimbat mijloacele de manifestare ale copiilor, uneltele ce-i ajută a-și împlini năzuințele dar focul din ei este de aceeași sorginte. Ceea ce este nou și se mișcă mai repede decât putem uneori ține pasul sunt schimbările de paradigmă și de percepție care modelează aceste porniri și năzuințe similare cu cele ale copiilor din trecut; cei de acum se nasc și intră într-o viață ce are un cu totul alt ritm și o desfășurare mult mai complexă, cu mult mai puține repere clare; iureșul este atât de bulversant încât este foarte greu să alegi o cale de care să fii sigur că este folositoare omului din tine dar și să rămâi pe acea cale. Este ca și cum ai privi niște furnici într-un mușuroi, muncind să-și facă poteci și galerii, ocupându-se fiecare de ceea ce are de făcut iar apoi, brusc, distrugi dintr-o lovitură mușuroiul și ele, debusolate, se mișcă și caută în toate părțile încercând să-și regăsească rostul, să refacă mușuroiul. Apoi, când încep din nou a căpăta un sens, îl distrugi iarăși, tot dintr-o lovitură ...și ele o iau de la capăt.

Privind de undeva de sus ar părea că lumea lor nu înseamnă mai nimic dar, pentru ele, aceste lovituri primite în viața lor sunt sinonime cu un cataclism; uneori reconstrucția este realizată de către o altă generație, născută deja într-o altă lume în care nu mai există în conștiință termenul de comparație al lumii celei apuse.

Este o mare pierdere să vezi copiii intrând în școală cu scântei în priviri, cu un potop de întrebări și de năzbâtii, cu o puzderie de dorințe și de visuri iar, după 12 ani, sau de multe ori mult mai devreme, să-i vezi părăsind școala cu ochii întunecați, cu aripile frânte, fără încredere în ei și în viitorul lor; la fel de păcat este și să-i auzi susținând că școala nu ajută la mai nimic în viață, că nu este important ce anume cunoști ci pe cine.

A fi dascăl înseamnă să fii deschizător de drumuri și luminător al unor noi perspective, călăuză și călător, gazdă și oaspete deopotrivă, frate ori soră, părinte și prieten, înger și uneori avocatul diavolului, tuturor să le fii toate și să slujești cu timp și fără timp pe cei care au nevoie de tine dar și pe cei care nu sunt conștienți încă de asta; școala, prin tine, trebuie să fie o rampă de lansare și nu un capăt de drum.

Să educi înseamnă să dăruiești și să primești în același timp, să fii într-un flux continuu, să fii viu în propria ta viață. Modelarea sufletelor și a minților este un proces educațional autentic doar atunci când tu, ca educator, faci din inimă tot ceea ce faci; altfel este doar manipulare sau programare, resetare și apoi reprogramare. Inima este o condiție poate uneori insuficientă dar întotdeauna necesară într-un demers educațional care să-și merite numele.

Singura moștenire cu adevărat vie este aceea pe care o lăsăm în ceilalți oameni. Să informeze poate s-o facă și internetul; un program de calculator poate să predea noțiuni complexe și chiar să dezvolte anumite abilități, să explice sau să promoveze comportamente etc. Dar nimic nu poate înlocui experiența vie, relaționarea cu un om, transmiterea directă și nemijlocită a trăirii omenești. De aceea, profesorul nu va putea fi niciodată înlocuit în tot ceea ce înseamnă educație reală; dacă este adevărat că 85% din ceea ce se întâmplă cu noi ca oameni are legătură cu inteligența

emoțională, atunci tot ceea ce reprezintă modelul uman amintit de Sadoveanu, Domnu' Trandafir, nu doar că nu poate dispărea ci, dimpotrivă, trebuie încurajat să se dezvolte, trebuie promovat.

ZIUA EUROPEANĂ A LIMBILOR STRĂINE
DEZVOLTAREA CREATIVITĂŢII ELEVILOR PRIN PROIECTE EXTRACURRICULARE

Profesor Corina Oltean
Liceul Teoretic Teiuş

Ca în fiecare an, la Liceul Teoretic Teiuş, marcăm Ziua Europeană a Limbilor Străine printr-un proiect iniţiat de doamnele profesoare de limba engleză si de limba franceză.

La inițiativa Consiliului Europei, Ziua Europeană a Limbilor este sărbătorită în fiecare an, din 2001, pe data de 26 septembrie, în fiecare din cele 45 de state membre ale Consiliului Europei. Scopul acestui eveniment este de a promova plurilingvismul, ca punte esențială de comunicare între popoare, dar și un instrument de interes turistic sau profesional. În plus, cunoașterea limbilor străine facilitează o mai bună înțelegere interculturală, fundamentul patrimoniului cultural european.

Elevii liceului sunt invitaţi să participe la marcarea acestui eveniment prin crearea de planşe, machete, expuse ulterior pe holul şcolii, participarea la concursul de karaoke, recital de poezii în diferite limbi străine, jocuri online ZEL, etc. Suntem plăcut surprinşi în fiecare an de calitatea produselor finale realizate de elevi şi este foarte greu să alegem câştigătorii.

Creativitatea elevilor noştri a fost dovedită şi prin scrierea de poezii dedicate acestei zilei. De data aceasta, doi elevi din clasa a XIIa Uman ne-au delectat cu propriile lor creaţii. Este vorba despre A. L. şi R. P.

Se demonstrează astfel incă o dată că, dacă sunt motivaţi să facă ceea ce le place, elevii ne surprind cu rezultatele muncii lor! Sau, după cum spunea pedagogul american Bruner (1970) : „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă", dacă se folosesc metode şi procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă uşurinţă şi mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoştinţelor".

European day of languages
By A. L.

Let's get the map and search for free,
a language which we can all speak
a body language or something like this,
a way of communication for all of us.

We can speak la langue de l'amour,
Or una canzone italiana,
And in Romanian *cu dor*
to speak about beauty and kind.

In a few words "ich liebe dich" sounds lovely,
or you can say "ti amo", it's the same.
To describe the feeling of unity,
you can't use just one language.

if you are parlando les langues străine,
you are blessed with a gift
more useful than money
So remember all your life: knowledge is power!

Our mom is Europe!"

In my mind…
By R. P.

What do you see stranger?
What do you see?
What are you feeling…
When you meet me?

Maybe you think I am weird,
Maybe I think you can disappear.
It's hard for me to read your smile,
It's difficult to understand your style.

It's easy to say "I know you"
If you don't see the truth.
Life is like a pit of lies,
It's time to open your eyes!

In my head the world is small
In my heart the flight is all…
I can fly over the sky,
But not like a butterfly

I can fly just with my mind…

Europe

We live in different places
We are millions of faces,
We speak different languages
We have various ages

We are united and strong
We are like a lovely song
We all shout in one voice:

"In the world we are a drop

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Pintilie Camelia
Colegiul Economic Delta Dunării Tulcea

Analfabetul de mâine nu va fi cel care nu știe să citească, ci cel care nu a învățat cum să învețe.

Alvin Toffler

De-a lungul timpului, Legea Educației a suferit modificări de peste 60 de ori, la conducerea Ministerului Educației, schimbându-se 20 de miniștri. Sigur că fiecare dintre ei a modificat legea, după cum a crezut de cuviință.

Prima Lege a Educației de după Revoluție a fost adoptată în 1995, iar potrivit site-ului Camerei Deputaților a fost modificată de 61 de ori. Miniștrii, precum Andrei Marga, Ecaterina Andronescu sau Daniel Funeriu și-au pus în practică ideile pentru finalizarea ciclului gimnazial, prin organizarea și reorganizarea examenului de final de clasa a 8-a, numindu-l examen de capacitate, testare națională sau evaluare națională. Și examenul de bacalaureat a suferit modificari in ceea ce privește organizarea sau numărul de sesiuni. Schimbări majore în ceea ce privește curriculumul nu s-au făcut decât in ultimii ani, la gimnaziu,iar structura examenelor pentru admiterea la liceu, a fost modificata în acest an., adoptându-se modelul PISA.

Elevul este principalul subiect, dar și obiect al educației, fiind în același timp un partener al cadrelor didactice, în procesul său de formare. Școala ar trebui să pregatească elevul pentru situații polivalente, valori multiple, situații practice, astfel încât să nu se pună accent doar pe conținuturi, ci și pe capacități, aptitudini și atitudini de raportare la valori.

Din păcate, nu toți actanții procesului educațional din școala românească înțeleg faptul că prioritățile elevilor de azi sunt altele, modul lor de raportare la realitățile societății și la școală este diferit față de cel al elevilor de acum câteva decenii. Conceptul de educație trebuie să fie adaptat la realitatea actuală, pentru a putea fi aplicat într-o lume care se dezvoltă continuu, într-un ritm accelerat.

Dacă până la Revolutie învățământul era centrat pe procesul de predare, nu pe o învățare participativă, acum lucrurile ar trebui să se schimbe în mod radical. Procesul de predare trebuie să fie într-o relație strânsă cu cel de învățare și trebuie adaptat cerințelor individuale ale elevilor. Educația nu poate fi o activitate izolată, o sarcină preluată doar de către anumiți profesori, ci trebuie să fie parte integrantă a unui sistem de valori al societății, să reprezinte o acțiune formativă, în vederea modelării tinerilor în devenire, pentru a-i ajuta să facă față provocărilor vieții. Prin abordări activ-participative, instruire diferențiată, prin integrarea tehnologiei, mai ales în situația actuală (pandemia), elevul trebuie să fie direct implicat în propria sa formare, el trebuie să ocupe locul central în spațiul educativ și să considere profesorul un partener activ și creator.

Elevul și nevoile sale trebuie să se afle în centrul procesului educațional. Toți elevii au dreptul la educație de cea mai bună calitate, la o programă relevantă, la o evaluare adecvată și la oportunități de învățare „echivalente” și valorizate, în concordanță cu evoluația societății și cu preocupările lor.

MODALITĂŢI DE FORMARE A CONDUITEI ECOLOGICE LA ELEVII DIN CICLUL PRIMAR

Prof. Înv. Primar Caiali Vildan
Liceul Teoretic Mihail Kogălniceanu

Starea mediului înconjurător depinde numai şi numai de fiecare dintre noi, afectându-ne în mod direct viaţa şi sănătatea. Este nevoie de mai multă atenţie şi de mai multă responsabilitate din partea fiecărui cetăţean pentru a trăi într-un mediu curat, pentru a respira aer curat, pentru a bea apă curată şi pentru a putea folosi condiţiile de viaţă pe care ni le oferă natura. Însă, se pare că oamenii tratează cu neglijenţă acest aspect important al vieţii lor, ceea ce duce la agravarea procesului de poluare şi distrugere a mediului şi implicit la distrugerea sănătăţii fiecăruia dintre noi şi a celor din jur. Formele de poluare sunt foarte diverse şi afectează multe aspecte ale Terrei. Unele din efectele devastatoare ale poluanţilor nu pot fi observate în momentul poluării însă, în timp, consecinţele majore vor afecta întreaga planetă şi în acelaşi timp şi pe cel care dă naştere aceastei situaţii: omul.

Educaţia ecologică ajută la cunoaşterea efectelor poluării apelor, aerului si solului, a poluării estetice si fonice, precum si la găsirea soluţiilor de rezolvare pentru diferite situaţii de distrugere a mediului natural. Elevul este ajutat să înţeleagă că omul depinde în foarte mare măsură de mediul natural în care trăieşte si că este înţelept să-l protejeze cât mai bine cu putinţă. Educaţia ecologică în şcoală reprezintă o preocupare constantă în toate categoriile de activităţi. Întrucât problematica mediului are un caracter pluridisciplinar şi o mare complexitate, o evoluţie rapidă şi greu de prevăzut şi un caracter prioritar, conţinuturile trebuie relaţionate cu viitorul planetei şi supravieţuirea speciei umane.

După părerea mea, cea mai potrivită cale de introducere a educaţiei ecologice în şcoli este infuzarea unor dimensiuni ale acesteia în cadrul disciplinelor existente. Prin tratare interdisciplinară se poate ajunge la formarea unei viziuni globale şi a unui sistem coerent de atitudini şi comportamente potrivit vârstei şcolarului. Urmărită pe toată durata şcolarităţii, educaţia ecologică poate forma cetăţeni responsabili prin conştientizarea pericolelor ce ameninţă umanitatea şi patrimoniul său natural. Educaţia ecologică este o problemă de politică educaţională, deoarece vizează dezvoltarea simţului responsabilităţii şi solidaritatea între ţări şi regiuni, indiferent de nivelul lor de dezvoltare, pentru păstrarea şi ameliorarea mediului.

Obiectivele ce trebuie urmărite în şcoală sunt:

- cultivarea dragostei pentru Terra şi pentru toate elementele ce intră în componenţa ei: ape, plante, animale etc.;
- creşterea dorinţei de a ocroti, respecta şi proteja natura prin implicarea copiilor în activităţi cu caracter experimental şi demonstrativ,
- dezvoltarea aptitudinilor de cercetare, explorare, investigare a mediului;
- conştientizarea diversităţii şi importanţei problemelor ecologice, ca şi a comportamentelor umane care afectează mediul;
- înţelegerea corectă a raportului individ-mediu: omul se integrează în mediu , iar viaţa lui e condiţionată de viitorul mediului;
- însuşirea unor norme de comportament necesare pentru a asigura echilibrul dintre sănătatea omului, a societăţii şi a mediului;
- conştientizarea necesităţii de a economisi apa, energia electrică, lemnul, toate resursele naturale;
- formarea unei atitudini dezaprobatoare faţă de cei care încalcă normele şi legile ecologice;

Pornind de la premisa că şcoala mileniului III este centrată pe elev, deci pe cel care învaţă, se impune înlocuirea caracterului enciclopedist al actului educativ cu un proces activ care să implice atât activitate mentală, cât şi activitate fizică, formând capacităţi şi competenţe necesare pe parcursul întregii vieţi: de a observa şi analiza, de a interpreta, de a compara, de a selecta, apoi de a generaliza, de a comunica, de a coopera, de a iniţia şi de a finaliza un proiect. Se impune astfel o

abordare interdisciplinară a problemelor de studiat şi, de asemenea, parteneriatul între învăţători sau învăţători-profesori de la anumite discipline.

Prezint în continuare, câteva activităţi pe care le-am desfăşurat în cadrul proiectului educaţional „Prietenii naturii”, proiect de educaţie ecologică, derulat în şcoala noastră, la nivelul claselor I-IV . Am avut alături, ca parteneri, Consiliul Local, Grădiniţa Piticot, precum şi S.C.Horticola S.A.

1. Pădurea- plămânul verde al naturii - excursie tematică la pădurea de la marginea localităţii, a avut ca obiective:

- observarea mediului cu aspectele pozitive / negative întâlnite şi realizarea unor fişe;
- studii de caz (sublinierea cauzelor şi măsurilor de remediere ale unor probleme de mediu);
- înregistrarea în scris, foto sau video a unor aspecte care vor fi valorificate ulterior în timpul activităţilor din clasă.

2. „Şi eu pot fi de folos ”- activitate ce a constat în:

- activităţi de igienizare a Parcului Tineretului, plantare de pomi, flori şi îngrijirea acestora pe toată durata de vegetaţie;
- sensibilizarea colegilor şi a oamenilor mari prin realizarea şi plasarea unor afişe, postere sugestive privind degradarea mediului.

3. Grădina mea de vis – activitate desfăşurată alături de preşcolarii de la Grădiniţa Piticot

- amenajarea unei grădiniţe cu flori în curtea şcolii;
- prezentarea unor poezii şi cântece despre natură;

4. Ce pot face mâinile şi mintea iscoditoare

- compoziţii decorative din materiale refolosibile(colaje, mărţişoare, jucării)
- parada modei cu creaţii vestimentare din materiale ecologice;
- expoziţii cu lucrări plastice, mulaje, machete, fotografii prezentând mediul curat / mediul poluat.

5. Ziua Pământului

- Concurs de creaţii literare – cele mai reuşite compuneri, povestioare, sloganuri, postere realizate de-a lungul anului şcolar şi premierea celor mai valoroase.
- Marşul cu coifuri şi steguleţe;

Proiectul s-a finalizat cu următoarele rezultate:

- albume cu fotografii reprezentând momente din desfăşurarea activităţilor;
- elaborarea unui dicţionar de termeni ecologici;
- expoziţii cu lucrări plastice ale elevilor ;
- casete video – înregistrări din activităţile proiectului;
- realizarea unor afişe, postere, materiale didactice (planşe, proiecte didactice ale unor activităţi) realizate de cadre didactice şi de elevi;
- expoziţii cu obiecte confecţionate din materiale refolosibile;
- crearea unui ambient plăcut în şcoală şi personalizarea sălilor de clasă;
- îmbunătăţirea bazei materiale a şcolii şi redecorarea ei;
- editarea unor pliante, a unui CD cu secvenţe din acţiunile desfăşurate;
- realizarea panoului ,,Prietenii naturii”;

Ţinând seama de impactul puternic de care s-au bucurat activităţile proiectului, precum şi de importanţa majoră a tematicii abordate, ne propunem ca pe viitor să asigurăm continuitate acţiunilor ce urmăresc realizarea obiectivelor ecologice, pentru că viaţa pe Pământ depinde de noi, oamenii, şi de acţiunile noastre. Cadrelor didactice le revine misiunea dificilă de a forma oameni responsabili şi conştienţi de pericolele care le ameninţă viaţa. Încercând să sădim în sufletele copiilor încă din primii ani de şcoală dragostea pentru natură, pentru tot ceea ce ne oferă ea, nu facem decât să înfrumuseţăm viaţa şi să o prelungim cât mai mult. Învăţându-i pe copii să apere natura, îi învăţăm să apere viaţa.

BIBLIOGRAFIE:

Mohan, G.,Ardelean, A.,(1993), Ecologie şi protecţia mediului, Editura Scaiul, Bucureşti;
Vidu, A.,Predeţeanu, M.,(2004), Prietenii naturii- Ecologie-clasa a III a, Editura Erc Press, Bucureşti;

SISTEMUL DE EDUCAȚIE

Cristea Ligia-Monica
Liceul de Arte, Oradea

De-a lungul timpului, elevul a reprezentat punctul de reper al fiecărui sistem de educație. De fiecare dată învățământul a trasat principalele direcții pornind de la nucleul sistemului de educație: elevul. Toate sistemele de educație eficiente au încercat să fixeze legături economice, politice și culturale dar, și legături social-umane care să asigure formarea personalității umană, și, în special, a elevului.

Toate instituțiile școlare, începând cu cea primară și continuând apoi cu cea gimnazială, apoi cu liceul, cu învățământul profesional și, în cele din urmă, cu învățământul superior contribuie la realizarea tuturor funcțiilor pedagogice ale sistemului de educație.

Pornind de la cele trei funcții educaționale principale, cognitivă, praxiologică și axiologică, putem afirma că formarea și, totodată, dezvoltarea personalității elevului contribuie la înzestrarea acestuia cu anumite capacități care să-i permită integrarea lui în societate.

Atâta timp cât va exista o legătură indestructibilă între sistemul de învățământ, sistemul de educație și societate, formarea personalității elevului se va putea realiza la un nivel foarte ridicat.

Învățământul românesc vizează anumite obiective care încearcă să asigure o educație de bază pentru toți cetățenii României, să dezvolte învățământul din zonele rurale, să continue aplicarea reformelor calitative în învățământul gimnazial, să aplice reforme și pentru învățământul superior din perspectiva dezvoltării resurselor umane și, nu în ultimul rând, să dezvolte educația permanentă. Ca și în oricare altă țară, și în țara noastră, sistemul de învățământ a fost construit pe baza particularităților proprii, pornind de la nivelul și gradul de dezvoltare, de la nivelul de așteptări, dar și pornind de la cerințele referitoare la nivelul de intruire și de formare al generațiilor viitoare.

Pentru asigurarea unui sistem de învățământ calitativ, accentul trebuie deplasat de la oricare tendință spre elev. El este cel în care se oglindește orice sistem de învățământ. Sprijinirea elevilor, atât a celor supradotați, dar și al celor cu nevoi educaționale speciale constituie cheia de realizare a unui sistem de educație performant.

Astfel, elevul este elementul cel mai important al fiecărui sistem de învățământ, elementul în care se oglindește educația.

LIMBA ROMÂNĂ – CADRU OPTIM DE REALIZARE A PROFILULUI ABSOLVENTULUI DE CICLU PRIMAR

Chivu Liliana
Şcoala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”
Târgu Mureş

Profilul de formare al absolventului reprezintă un ansamblu de cunoștințe, abilități și atitudini, concretizate în opt competențe – cheie care urmează a fi formate elevilor până la sfârșitul ciclului primar și care reprezintă „arsenalul” cultural indispensabil pentru învățarea pe tot parcursul vieții. Aceste competențe – cheie nu se pot dezvolta independent și nici nu reprezintă avantajul unei singure discipline, fapt pentru care, competențele generale ale disciplinelor de studiu sunt corelate astfel încât să contribuie concertat la realizarea profilului absolventului.

În cele ce urmează, am ales să prezint un aspect din activitatea personală, prin care să ilustrez câteva modalități de realizare a celor opt competențe, prin intermediul limbii române. Țin să precizez că această temă a fost predată în anul școlar 2019-2020 în condițiile învățământului online, dar pregătirea prealabilă a lecției susținută de alegerea celor mai eficiente metode și modalități de abordare, precum și suportul tehnologic adecvat, au condus la realizarea obiectivelor propuse.

Disciplina : Limba și literatura română

Clasa a III-a

Unitatea de învățare: „Primăvara”

Subiectul: Textul creativ (compunerea) după un plan de idei

Competența specifică:

4.3.Realizarea unei scurte descrieri ale unor elemente din mediul apropiat pornind de la întrebări de sprijin

4.4. Povestirea pe scurt a unei întâmplări imaginate / trăite

Activitatea școlară de redactare a unui text creativ (compunere), în oricare din modalitățile la care se pretează (după un șir de ilustrații, după benzi desenate, pe baza unor întrebări, după un plan de idei, după un tablou, cu cuvinte de sprijin etc.), poate conduce într-o manieră firească la dezvoltarea celor opt competențe cheie care încununează profilul absolventului de ciclu primar.

Sarcina de lucru: ***Citește următorul plan de idei și scrie un text creativ, dezvoltând fiecare idee din plan cu două- trei enunțuri. Dă-i un titlu potrivit.*** (Li se prezintă elevilor și o imagine sugestivă.)

Introducere:

- Locul, anotimpul și momentul zilei când are loc întâlnirea.

Cuprins:

- Înfățișarea mirifică a grădinii
- Întâlnirea neașteptată a Mariei cu Primăvara
- Darul primit de fetiță
- Dorința ascunsă a fetei
- Promisiunea Zânei Primăvara
- Lumina aurie a soarelui

Încheiere:

- Emoțiile provocate de întâlnirea neașteptată a Mariei cu Zâna Primăvară

1.Comunicare în limba maternă: Elevii citesc cerința și planul de idei, apoi, ajutându-se și de imaginea – suport, dezvoltă oral ideile din plan, exprimându-și gânduri, păreri, emoții prin enunțuri simple sau complexe la tema dată. Rolul cadrului didactic este acela de a îi ajuta să se exprime corect, să folosească expresii deosebite, aceasta presupunând integrarea cunoștințelor dobândite anterior.

2. **Comunicare în limbi străine:** Copiii reactualizează denumirea în limba engleză a anotimpului primăvara - „ SPRING”, apoi audiază și vizionează un videoclip de pe Youtube, cu

fragmentul corespunzător din suita „ANOTIMPURILE”, în engleză „The Four Seasons” de Antonio Vivaldi, oferindu-le totodată și câteva indicii despre autor și compoziție.
https://www.youtube.com/watch?v=8aHfdHiRJdc

3. Competențele matematice sunt relevate prin structura compunerii, a respectării celor trei părți: introducere, cuprins și încheiere, prin identificarea numărului de alineate, sau prin respectarea unor cerințe de încadrare într-un anumit număr de cuvinte sau de rânduri. De asemenea, **competențele de bază în științe și tehnologii** pot fi regăsite în conținutul compunerii prin intermediul căreia elevul face referire la anumite caracteristici ale anotimpului primăvara, la fenomenele specifice, precum și la unele activități ale oamenilor și ale altor viețuitoare, comportamente responsabile în raport cu mediul.

4. Utilizarea calculatorului în lecție generează efecte în planul dezvoltării **competențelor digitale** la elevi. În plus, sunt solicitați să caute pe internet imagini, ghicitori sau poezii despre primăvară, în vederea realizării unei Cărticele despre anotimpuri.

5. Copiii învață să învețe atunci când își clarifică inițial ce presupune redactarea respectivei compuneri, ei sintetizându-și informațiile pe care deja le au, cunoștințele din varii domenii care le vor facilita îndeplinirea acestei sarcini de lucru prin concentrare și perseverență.

6. Planul compunerii, precum și ilustrația aferentă poziționează elevii în situația de a- și imagina relaționarea între cele două personaje: Maria și Primăvara (personificată). Astfel, ei își structurează un posibil dialog, făcând apel la formulele de politețe cunoscute, la o atitudine civică pe care fetița trebuie să o abordeze în raport cu natura înconjurătoare. Așadar, este evident impactul asupra dezvoltării **competențelor sociale și civice.**

7. Manifestarea curiozității față de tema propusă, încercările de a schița compunerea, hotărârea de a o duce la bun sfârșit fără teama de a greși, identificarea unor aspecte pozitive, utile, toate aceste sunt manifestări ale **spiritului de inițiativă.**

8. Exprimarea bucuriei de a crea folosindu-și toate resursele, de a explora prin intermediul imaginației, folosirea diverselor forme de exprimare : în scris (compunere sau chiar versuri), realizarea unui desen/ a unei picturi în concordanță cu compunerea, audierea fragmentului muzical și intonarea cântecului „Primăvara a venit”, la finalul activității, denotă **sensibilizarea și exprimarea culturală** elementară a elevului.

Exemplific mai jos cu două rezultate ale activității elevilor mei (o compunere și o pictură), realizate la tema prezentată.

Darul Primăverii

Într-o dimineață minunată de primăvară, Maria, o fetiță de zece ani se plimba gânditoare prin grădina bunicii.

Era supărată din cauză că, de câteva zile, bunica ei nu se simțea prea bine și stătea mai mult pe pat. A încercat ea să o ajute cu o vorbă de încurajare și cu o ceașcă de ceai din flori culese chiar de ea din teiul din curtea casei, dar starea bunicii continua să o îngrijoreze.

Mergea încet admirând frumusețea florilor proaspete care răspândeau în aer un parfum îmbătător, când deodată, îi apăru ca din senin în cale, o minunăție de femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, verde ca smaraldul, iar în plete avea nenumărate flori. Maria se opri, dar tânăra femeie se apropie de ea zâmbitoare și îi spuse:

- *Nu te teme de mine, eu sunt Zâna Primăvara și mă plimb prin grădini atâta timp cât sora mea, Vara nu mă va izgoni pentru a-mi lua locul. Oamenii trec pe lângă mine fără să mă vadă, dar ție am dorit să mă arăt fiindcă te-am văzut tristă și aș dori să te ajut.*
- *Mulțumesc mult, Zână bună! răspunse fetița ușor înveselită. Eu sunt Maria și sunt tristă deoarece bunica mea este bolnavă. Crezi că ai putea să o însănătoșești?*

Zâna Primăvara duse mâna la spate și apoi o întinse spre copilă ținând în ea un buchet de flori albe înmiresmate.

- *Ia aceste flori și oferă-le bunicii tale. Iubirea ta față de ea o va însănătoși!*

Maria întinse mâna și luă buchetul, dar în clipa în care rosti un „mulțumesc!”, zâna dispăru ca și cum ar fi fost un vis frumos.

Soarele se juca în buclele fetiței, iar grădina părea că îi zâmbește. Plină de speranță, alergă într-un suflet spre casă.

Intră și se duse direct spre bunica, oferindu-i florile. Aceasta le luă cu un zâmbet trist și le mirosi cu drag. În câteva clipe se lumină la față și îi spuse nepoatei:

- Maria, simt că florile tale mi-au dat o putere pe care înainte nu o aveam. Parcă ar fi fermecate!

- Sunt într-adevăr fermecate, bunico! Mă bucur să te văd din nou sănătoasă!

Cele două s-au îmbrățișat cu dragoste, iar Maria a murmurat cu recunoștință cuvântul magic „MULȚUMESC!"

De atunci, primăvara este anotimpul preferat al Mariei.

(C.M., clasa a III-a A)

Desen realizat de V D, cls. a III-a A

O MIE ȘI UNA DE ...CĂRȚI

Prof.Csiki Ana-Maria
Colegiul Național "Dr.Ioan Meșotă", Brașov

Conform DEX, CARTEA este o „scriere cu un anumit subiect, tipărită și legată sau broșată în volum". Însă pentru noi ea reprezintă mult mai mult: un univers paralel, plin de personaje uimitoare, un adăpost în momentele tensionate, un portal către lumi fantastice unde imposibilul este posibil. Pentru fiecare dintre noi, cartea capătă câte un nou sens, iar acest lucru ne dovedește cât de complex și nelimitat este cosmosul literaturii

Din păcate, ritmul tot mai accelerat al lumii contemporane şi al acumulării progresive de informaţii a pus amprenta asupra preocupărilor şi modului de viaţă al adolescenților. Preocupați de magia tehnologiei, ei s-au îndepărtat de lumea cărţilor, iar televizorul, calculatorul, internetul au devenit pentru ei cele mai importante surse de informaţie, făcând tot mai rar „gestul" de a citi o carte, de a intra într-o bibliotecă, într-o librărie.

Pornind de la acest aspect, am dorit organizarea unui eveniment care nu doar să marcheze Ziua Internațională a Cărții, ci să îi încurajeze pe elevii colegiului nostru să dovedească faptul că încă mai există sete de cunoaștere și pasiune pentru lectură. Ținând cont de contextul pandemic, ce ne-a forțat să ne reorganizăm abordarea oricărei activități, am transformat limitele impuse în provocări personalizate. Astfel, ca o etapă premergătoare concursului ce urma să fie lansat, i-am încurajat pe elevi să realizeze diverse provocări literare pentru colegii lor. Imaginația a jucat un rol cheie și rezultatele ne-au depășit cu mult așteptările. Provocările au inclus nu doar lecturarea unui fragment preferat într-un mod/loc inedit, ci și costumarea într-un personaj literar, crearea unor fragmente folosind doar titluri de opere literare, implicarea întregii familii în rezolvarea unei enigme literare etc.

Iată câteva poze ilustrative:

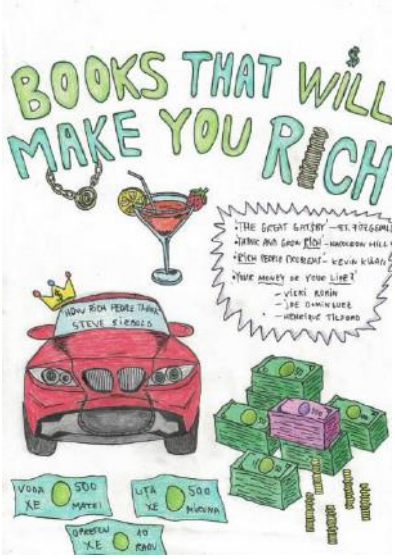

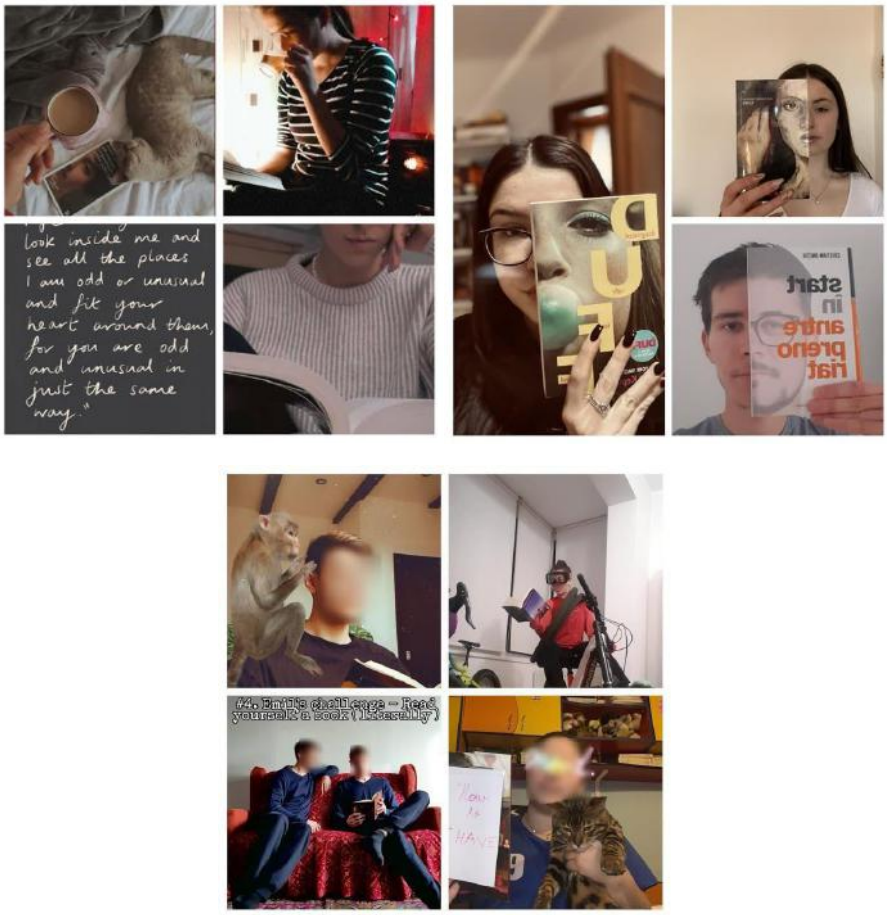

A urmat momentul cheie, proiectul/concurs *O mie și una de ...cărți*- organizat împreună cu Consiliul Elevilor din colegiul nostru- ce a avut ca obiective manifestarea curiozităţii pentru carte/ lectură, în general şi pentru cartea/ lectura de plăcere în mod special, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru lectura, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Elevii au fost încurajați să dovedească faptul că sunt cititori pasionați și să își expună într-un mod cât mai creativ ideile, fie sub formă de recenzie, eseu, poezie sau să surprindă această pasiune într-un videoclip sau pictură. Cei ce ne-au trimis lucrările au reușit să surprindă fie în câteva rânduri scrise cu măiestrie, într-o imagine ce îngloba variate sensuri sau prin videoclipuri excepțional realizate dragostea lor pentru cărți.Fiecare lucrare s-a remarcat prin originalitate, creativitate, iar cele mai bune 4 au fost răsplătite cu câte un voucher cadou pentru a-și îmbogăți raftul de cărți. Activitatea a fost prezentată și pe paginile de Facebook și Instagram ale colegiului. Premierea a avut loc în 23 Aprilie, atunci când întreaga lume sărbătorește Ziua Internațională a Cărții.

Colegiul nostru a desfășurat în premieră acest concurs, destinat cititorilor devotați și o celebrare a personajului principal- cartea. Alături de participanți ne-am plimbat ‘la pas prin Paris’, am trecut prin ‘toate acele locuri minunate’, am poposit în ‘pădurea spânzuraților’, am citit ‘cuvinte în albastru intens’, ne-am îndrăgostit de ‘niște simple cuvinte’, am colecționat toate ‘cuvintele fericite,rele, nebune’, am descoperit lumi pline de mister și magie, am ‘numărat stelele’ și ne-am refugiat în peretele zidit din cărți. A fost o experiență fermecătoare, pe parcursul căreia cei mai curajoși au dezvăluit secretele unui cititor pasionat!

FIȘĂ DE LUCRU
MĂSURĂRI ELECTRICE – Clasa a IX-a

Prof. Coman Ionel
Colegiul Național "Mihai Eminescu" – Toplița

Subiectul I **20 puncte**

Încercuiţi litera corespunzătoare răspunsului corect :

1. Simbolul tensiunii electrice este:
   a. R
   b. V
   c. U
   d. I
2. Unitatea de măsură a intensității curentului electric se numește :
   a. volt;
   b. tesla;
   c. amper;
   d. weber
3. Unitatea de măsură a rezistenței electrice numită ohm se notează cu :
   a. V ;
   b. R ;
   c. T ;
   d. Ω .
4. Aparatul de măsură al intensității curentului electric este:
   a. Voltmetru
   b. Ohmmetru
   c. Ampermetru
   d. Wattmetru
5. Mărimea numită intensitate a câmpului magnetic se notează cu :
   a. Ψ ;
   b. H ;
   c. B ;
   d. Φ
6. Relația de calcul a tensiunii electrice este:
   a. I = UR
   b. U = RI
   c. R = UI
   d. U = R/I
7. Legea lui Ohm pentru o porțiune de circuit este:
   a. I = E/(R+r)
   b. I = U/R
   c. I = U+R
   d. I = UR
8. Relația de calcul a rezistenței echivalente, a două rezistoare legate în serie este:
   a. Rs = R1/R2
   b. Rs = R1R2
   c. Rs = R1R2/(R1+R2)
   d. Rs = R1 +R2

9. Dacă un circuit este alimentat de la o sursă de tensiune U=10V, iar curentul electric I = 2A, atunci rezistența electrică este?

a. 5 ohm
b. 20 ohm
c. 12 ohm
d. 1,5 ohm

10. Wattmetrul este aparatul cu ajutorul căruia se măsoară:

a. tensiunea electrică
b. rezistenţa electrică
c. intensitatea curentului electric
d. puterea electrică

Subiectul II **20 puncte**

În coloana A sunt enumerate diferite tipuri de componente electrice iar în coloana B reprezentarea simbolică a acestora. Scrieţi pe foaie asocierile dintre cifrele din colana A şi literele din coloana B.

A. componente electrice	B. simboluri
1. rezistor	a. 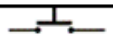
2. condensator	b. 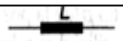
3. bobină	c.
4. sursă de tensiune continuă	d.
5. buton de pornire	e.
	f. 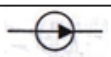

Subiectul III **50 puncte**

1. Citiți propozițiile de mai jos și scrieți în dreptul fiecăreia litera A dacă răspunsul este adevărat și litera F dacă răspunsul este fals : **10 puncte**

a. Fluxul magnetic se măsoară în weber
b. Unitatea de măsură a tensiunii electrice este tesla.
c. Puterea electrică este egală cu produsul dintre tensiune și intensitate.
d. În cazul măsurării tensiunii cu multimetrul numeric, conectarea se face în paralel.
a. Căldura apare ca urmare a trecerii curentului electric prin conductor.

2. Cu ajutorul imaginilor de mai jos, precizaţi: **20 puncte**

1. tipul aparatului
2. poziţia de lucru a aparatului
3. tipul scării gradate
4. clasa de precizie
5. principiul de funcţionare

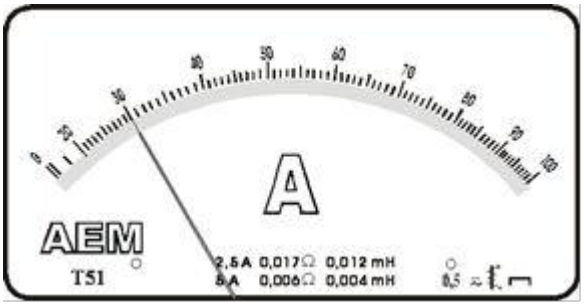

3. Efectuaţi următoarele transformări: **20 puncte**

1 MA = ? kA

2560 A = ? kA

7,250 kV = ? V

1520 Ω = ? k Ω

0,0050 kV= ? V

Nota : Se acorda 10 puncte din oficiu.

EDUCAȚIA DIN PERSPECTIVA UNEI SOCIETĂȚI MULTICULTURALE

Prof. Macoviciuc Nicoleta
Școala Gimnazială Nr.2, Piatra Neamț

Educaţia copiilor trebuie să răspundă necontenit exigenţelor cerute de evoluţia realităţii naţionale şi internaţionale, de aceea se impune ca o perspectivă valoroasă educaţia interculturală, de înţelegere a propriei fiinţe naţionale şi de cooperare cu celelalte, existente pe plan mondial.

Trăim într-o lume în care schimbările sunt rapide şi profunde, ceea ce ne creează adesea senzaţia de instabilitate şi incertitudine. Datorită progresului tehnologic şi a accesului sporit la cunoaştere şi la resurse, ne putem propune şi realiza schimbări la care, cu câtva timp în urmă, nici nu ne puteam gândi.

Trebuie deci, să ne modificăm şi modul în care gândim prezentul şi mai ales viitorul şcolii având în vedere că, aşa cum spunea antropologul american Margaret Mead, nimeni nu va mai trăi în societatea în care s-a născut şi nu va muri în cea pe care a cunoscut-o ca membru activ.

Politicile educative şi culturale actuale se cer a fi deschise nu numai în ceea ce priveşte valorile naţionale, ci şi cele internaţionale, căci este imposibilă cooperarea economică, politică, dacă nu se va alia cu spiritul de comprehensiune şi cooperare în domeniile culturii şi educaţiei. O educaţie aptă să ia în consideraţie diferenţele, sau mai mult, să se fondeze pe diferenţe şi să răspundă nevoilor Europei, va valorifica toate particularităţile şi modelele comportamentale ce caracterizează tinerii, grupurile şcolare, în situaţia interculturală.

Atitudinea interculturală facilitează apariţia unei sinteze de elemente comune, ca fundament al comunicării şi inţelegerii reciproce între diferitele grupuri culturale. Şcoala, acceptând principii precum toleranţa, respectul mutual, egalitatea sau complementaritatea valorilor, va exploata diferenţele spirituale, iar valorile locale vor fi atașate la valorile generale ale umanităţii.

O parte importantă a acestei misiuni este garantarea capacităţii elevilor de a percepe în mod coerent şi critic probleme complexe şi de a-şi aplica propriile cunoştinţe într-o lume în continuă schimbare. Pentru realizarea acestui ţel, elevii trebuie să depăşească simpla memorare a unor informaţii prestabilite într-un anumit domeniu şi să dezvolte o înţelegere integrată mai profundă a unor sisteme aflate în interacţiune complexă. Este esenţială în această privinţă abilitatea de a gândi profund, creativ şi din perspective diferite. Rolul şcolii este acela de a încuraja tinerii să articuleze şi să evalueze opinii, să asimileze date din multiple surse şi să emită judecăţi într-un mod inovativ şi modern. Este necesar să se creeze situaţii de învăţare care să-i angajeze pe elevi, să încurajeze discuţiile şi să faciliteze dezbaterile pentru a crea perspective multiple de abordare a diferitelor situaţii şi probleme. Întreaga acţiune educaţională ar trebui să se desfăşoare ca un proces de continuă creştere a gradului de independenţă a educabilului.

Educabilul este o fiinţă activă în procesul de educaţie şi socializare. Pentru dezvoltarea unei personalităţi armonioase şi echilibrate, este nevoie de un minimum de repere care să-l orienteze şi să-i dirijeze acţiunile, dar şi de un minimum de autonomie şi iniţiativă. În acest context rolul şcolii nu este acela de îndoctrina elevii, ci de a asigura instrumente intelectuale şi a pregăti, prin modalităţi specifice, viitori cetăţeni independenţi, care ştiu să pună întrebări şi să analizeze probleme controversate, să monitorizeze şi să influenţeze politici publice, să-şi asume responsabilităţi pe baza unei opţiuni liber exprimate.

Din cercetările psihologice reiese din ce în ce mai clar că interacţiunea între elevi în cadrul unui colectiv divers promovează acest tip de experienţă de învăţare. Prin interacţiunea între elevi care provin din medii și experienţe de viaţă diferite, aceştia sunt puşi în mod inevitabil în faţa unor concepţii care diferă de cele personale. Acest contact furnizează oportunităţi nelimitate de cercetare, exprimare şi dezvoltare a propriilor puncte de vedere. In consecinţă, aceşti elevi vor avea un nivel de gândire critică mai ridicat şi vor demonstra un mai mare angajament şi grad de motivaţie.

În cadrul educativ, perspectiva interculturală are şi un rol în atenuarea conflictelor între tineri şi eradicarea violenţei în şcoală (o demonstrează studiile efectuate), prin formarea unor comportamente precum: atitudinea pozitivă de a comunica (a asculta şi a vorbi); cooperarea şi

instaurarea încrederii în sânul unui grup (colegi de şcoală, prieteni, etc) ; respectul de sine şi al altora, toleranţa faţă de opiniile diferite; luarea de decizii în chip democratic; acceptarea responsabilităţii altora şi a propriului eu; soluţionarea problemelor interpersonale; stăpânirea emoţiilor primare şi aptitudinea de a evita altercaţiile.

„Nu numai că şcoala trebuie să-i înveţe pe elevii săi să trăiască împreună, în acelaşi univers mobilat de valori diferite, dar, mai mult, ea trebuie să le permită a descoperi că acest univers este hrănit prin mii de fire ce converg, se întretaie şi se completează în acelaşi timp, construind astfel un mediu nou în care toţi sunt chemaţi să traiască" .

Studiind domeniul interculturalităţii, Micheline Rey susţinea că „cine spune *intercultural* spune în mod necesar interacţiune, schimb, deschidere şi solidaritate obiectivă". Afirma, dând deplin sens termenului *cultură*, că a accepta interculturalitatea înseamnă „a recunoaşte valorile, modurile de viaţă, reprezentările simbolice la care se raporteaza fiinţele umane, în interacţiunea lor cu altul". De aceea un cadru didactic care doreşte să fie un promotor al educaţiei interculturale trebuie să fie dispus:

- să accepte şi să îşi modifice atitudinile, concepţiile, mentalităţile, şi convingerile;
- să experimenteze noi trăiri afective;
- să revalorizeze normele, modelele de natură morală, politică şi ştiinţifică;
- să îşi reorienteze raţionamentele şi judecăţile valorice;
- să înveţe noi comportamente interpersonale şi noi stiluri interacţionale;
- să înveţe noi strategii de autocunoaştere şi intercunoaştere;
- să dorească să transmită aceste dimensiuni elevilor.

Educaţia multiculturală în societatea modernă nu este numai o chestiune de descoperire a bogăţiei si varietăţii de aspecte de această natură în cadrul clasei de elevi. Copiii pot proveni din medii culturale diferite, dar de asemeni şi profesorii, şcoala şi comunitatea. Toleranţa faţă de aspectele mai puţin cunoscute si căutarea celor complementare trebuie să devină atitudini esenţiale, care să stea la baza noului curriculum al sec. al XXI-lea. Identificarea valorilor comune poate deveni o sarcină dificilă, dacă nu este însoţită de recunoaşterea beneficiilor care decurg din această diversitate.

Prin capacitatea sa de a îmbogăţi creativ sistemul general de valori, dar şi prin abilitatea de a împărtăşi în mod efectiv aceste valori cu cei din jurul nostru, dimensiunea interculturală a unui proces educativ de calitate joacă un rol deosebit de important în societatea modernă. Acest fenomen va avea o consecinţă logică şi necesară: dezvoltarea inevitabilă a unor relaţii bazate pe toleranţă, înţelegere şi flexibilitate între cetăţenii lumii de azi.

Bibliografie:

- *Alex Mucchielli, ,,Arta de a comunica", Editura Polirom, Bucureşti, 2005*
- *Constantin Cucoş, Teodor Cozma, Locul educaţiei pentru diversitate în ansamblul problematicii educaţiei contemporane*
- *Elena Macavei, "Teoria educaţiei", Editura Aramis, Bucureşti, 2001*
- *Teodor Cozma, Elena Sechedin, Concepte de împrumut în educaţia interculturală*

ELEVII ȘI ȘCOALA ONLINE

Grecu Maria
Școala Gimnazială Ion Creangă, Satu Mare

În ultimii doi ani școlari sistemul educațional a fost afectat major din cauza pandemiei. Din acest motiv, elevii și profesorii au fost puși în situația de a își desfășura activitățile școlare într-un mod pentru care nu erau pregătiți. Cu toții au facut eforturi de a limita pierderile educaționale survenite în această perioadă. Interacțiunea profesor-elev în timpul orei era redusă la început, modul de predare a conținuturilor nefiind cel mai adecvat. Cu timpul însă, unele dificultăți au fost surmontate ca urmare a dezvoltării competențelor digitale necesare pentru a desfășura activități didactice online.

După 6 luni de școală online, am dorit să aflu cum au perceput elevii școala online și cum apreciază calitatea învățării în această perioadă. În acest scop, am organizat o dezbatere cu tema : Școala online. Și pentru a rămâne într-un context digital, am utilizat aplicația Kialo, destinată acestui scop.

Demersul nu a fost unul complicat, elevii au avut posibilitatea de a comenta și de a aduce argumente și contraargumente referitoare la afirmația asupra căreia trebuiau să se pronunțe:

„Școala online le asigură elevilor toate condițiile pentru a obține rezultate foarte bune la învățătură".

Erau importante opiniile elevilor, deoarece ele reflectau într-o oarecare măsură, succesul sau insuccesul activității profesorilor în clasa virtuală. Prin urmare, elevii au fost invitați să-și exprime acordul sau dezacordul cu privire la afirmația inițială, aducînd argumente pro și contra.

După lansarea temei, elevii au completat harta dezbaterii și au făcut comentarii la postările colegilor. S-a obținut următoarea configurație:

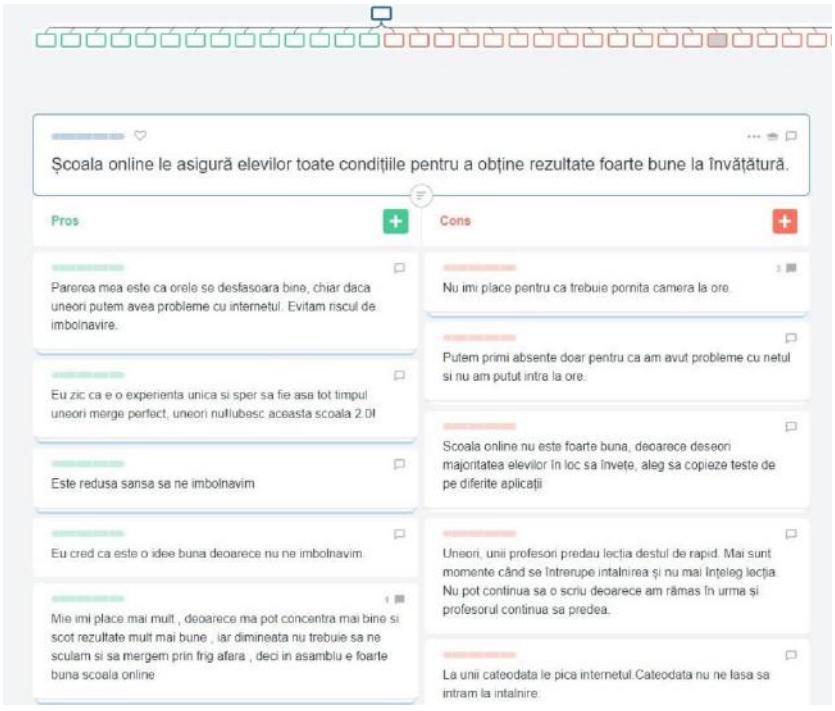
Școala online le asigură elevilor toate condițiile pentru a obține rezultate foarte bune la învățătură.
Pros
Cons
Parerea mea este ca orele se desfasoara bine, chiar daca uneori putem avea probleme cu internetul. Evitam riscul de imbolnavire.
Nu imi place pentru ca trebuie pornita camera la ore.
Putem primi absente doar pentru ca am avut probleme cu netul si nu am putut intra la ore.
Eu zic ca e o experienta unica si sper sa fie asa tot timpul uneori merge perfect, uneori nuliubesc aceasta scoala 2.0!
Scoala online nu este foarte buna, deoarece deseori majoritatea elevilor în loc sa învete, aleg sa copieze teste de pe diferite aplicatii
Este redusa sansa sa ne imbolnavim
Eu cred ca este o idee buna deoarece nu ne imbolnavim
Uneori, unii profesori predau lectia destul de rapid. Mai sunt momente când se întrerupe intalnirea si nu mai înteleg lectia. Nu pot continua sa o scriu deoarece am rămas în urma si profesorul continua sa predea.
Mie imi place mai mult , deoarece ma pot concentra mai bine si scot rezultate mult mai bune , iar dimineata nu trebuie sa ne sculam si sa mergem prin frig afara , deci in asamblu e foarte buna scoala online
La unii cateodata le pica internetul.Cateodata nu ne lasa sa intram la intalnire.

Argumentele elevilor au reflectat aspecte pozitive și negative privind activitatea lor de învățare, dar și aspecte care țin de starea lor de bine, de confort emoțional.

Argumente PRO

Unele răspunsuri de acest fel au fost total neașteptate. Elevii au apreciat pozitiv faptul că:

- Mediul de învățare este mai sigur, evitându-se îmbolnăvirile;
- Experiența de învățare este unică;
- Puterea de concentrare asupra lecției crește, neexistând factori perturbatori;
- Este o disciplină mai mare în timpul orei;

- Școala oferă condiții bune de învățare online;
- Elevii care nu au condiții, primesc tablete pentru a putea participa la ore;
- Se participă la ore de acasă, astfel că elevii cu probleme de adaptare în colectiv se simt mai confortabil, etc.

Argumente CONTRA

- Lipsa interacțiunii cu colegii și cu profesorii;
- Dacă există probleme tehnice(conexiune proastă, pană de curent, etc.), se încasează absențe;
- Nu agreează faptul de a porni camera în timpul orei;
- Dacă semnalul nu e bun, device-urile nu funcționează bine, se pierde din lecție, se rămâne în urmă și nu se mai înțelege tot;
- Unii elevi copiază la teste, utilizând aplicații care rezolvă sarcini;
- Nu toți elevii au device-uri performante;
- Se stă prea mult la calculator;
- Activitățile din timpul liber au fost suspendate;
- Dacă profesorul are probleme de conexiune, nu se poate ține lecția;
- Există tentația de a intra pe rețele de socializare în timpul orei, etc.

Analizând aceste argumente putem observa că elevii au menționat aspecte relevante legate de calitatea educației pe durata școlii online. Acestea pot fi luate ca reper în ceea ce privește strategia cadrului didactic de organizare a activităților de învățare. Dacă problemele de natură tehnică sunt mai greu de surmontat, întrucât nu depind de acțiunea profesorului, celelalte însă pot fi gestionate printr-o abordare corectă și o optimizare a actului educațional.

Predarea și învățarea online are avantajele ei, desigur, dar doar dacă activitățile sunt bine organizate. Aceasta însemnă că profesorul nu trebuie să devină un distribuitor de sarcini, ci un coordonator și un facilitator de învățare. Ce trebuie să reținem din această dezbatere? Că ceea ce a fost bun trebuie păstrat și continuat, eventual îmbunătățit, iar ceea ce reprezintă puncte slabe, trebuie remediat și corectat.

- Profesorii trebuie să-și dezvolte competențele digitale necesare unei activități online de calitate;
- Activitățile de predare trebuie să fie cât mai interactive pentru a capta în permanență atenția și interesul elevilor, făcându-i astfel să ignore eventualii factori perturbatori și/sau diferite alte tentații(jocuri, rețele de socializare, conversații în chat,etc.);
- Să existe un echilibru între partea teoretică și cea practică, iar elementele de teorie să fie predate cu ajutorul unor suporturi vizuale;
- Să se evite utilizarea prea multor aplicații în cadrul aceleiași ore;
- Să se practice metode alternative de evaluare, astfel încât să nu mai fie posibilă rezolvarea sarcinilor cu ajutorul unor aplicații;
- Să se utilizeze resurse deschise care pot fi ulterior accesate de către elevii care nu au putut intra la ore din cauza unor dificultăți tehnice;
- Profesorul să aibă pregătit un scenariu pentru cazul în care are probleme de conexiune. În acest timp se pot organiza activități de tip flipped learning, asincron, etc.

Desigur că se pot da multe alte recomandări, dar acestea sunt izvorâte strict din percepția elevilor asupra activității online. Educația online are un potențial mare, dar trebuie pregătită foarte bine. În Planul de acțiune pentru educație digitală pe 2021-2027 al UE, este prevăzută actualizarea Cadrului European al Competențelor și suportul pentru planurile privind digitalizarea educației la toate nivelele, în special prin intermediul programelor Erasmus.

Printr-o proiectare și organizare adecvată a activităților, se poate asigura o educație de calitate chiar și online.

JOCUL - MODALITATE DE ÎNVĂŢARE ŞI EDUCARE

Prof. înv. preşcolar Arsene Steliana-Ionela
GPN Florile Soarelui, Mioveni

Încorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu şi mai atragător, aduce varietate şi o stare de bună dispoziţie funcţională, de veselie şi bucurie, de destindere, ceea ce previne apariţia monotoniei şi a plictiselii, a oboselii.

Atunci când jocul este utilizat în procesul de învăţământ, el dobândeşte funcţii psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a preşcolarului la activităţi, sporind interesul de cunoaştere fată de conţinutul acestora.

Ştim că jocul didactic reprezintă o metodă de învăţământ în care predomină acţiunea didactică simulată. Această acţiune valorifică la nivelul instrucţiei finalităţile adaptive de tip recreativ proprii activităţii umane, în general, în anumite momente ale evoluţiei sale ontogenice, în mod special.

Psihologia jocului evidenţiază importanţa activării acestei metode mai ales în învăţământul preşcolar şi primar. Analiza sa permite cadrului didactic valorificarea principalelor cinci direcţii de dezvoltare, orientate astfel:

- de la grupurile mici spre grupurile tot mai numeroase;
- de la grupurile instabile spre grupurile tot mai stabile;
- de la jocurile fară subiect spre cele cu subiect;
- de la şirul de episoade nelegate între ele spre jocul cu subiect şi cu desfăşurare sistematică;
- de la reflectarea vieţii personale şi a ambianţei apropiate, la reflectarea evenimentelor vieţii sociale" (Elkonin).

Această metodă dinamizează acţiunea didactică prin intermediul motivaţiilor ludice care sunt subordonate scopului activităţii de predare-evaluare într-o perspectivă formativă. Modalităţile de realizare angajează urmatoarele criterii pedagogice de clasificare a jocurilor didactice.

- după obiectivele prioritare: jocuri senzoriale (auditive, vizuale,motorii, tactile), joc de observare, jocuri de dezvoltare a limbajului, jocuri de stimulare a cunoaşterii interactive;
- după conţinutul instruirii: jocuri matematice, jocuri muzicale,jocuri sportive, jocuri literar-lingvistice;
- după formă de exprimare: jocuri simbolice, jocuri de orientare, jocuri de sensibilizare, jocuri conceptuale, jocuri-ghicitori, jocuri de cuvinte încrucişate;
- după resursele folosite: jocuri materiale, jocuri orale, jocuri pe baza de întrebări, jocuri bază de fişe individuale, jocuri pe calculator;
- după regulile instituite: jocuri cu reguli transmise prin tradiţie, jocuri cu reguli inventate,jocuri spontane,jocuri protocolare;
- după competenţele psihologice stimulate: jocuri de mişcare, jocuri de observaţie, jocuri de imaginaţie, jocuri de atenţie, jocuri de memorie, jocuri de gândire, jocuri de limbaj, jocuri de creaţie.

Prin joc, copiii pot ajunge la descoperiri de adevăruri, îşi pot antrena capacitatea de a acţiona creativ, pentru că strategiile jocului sunt în fond strategii euristice, în care manifestă isteţimea, spontaneitatea, inventivitatea, iniţiativa, răbdarea, îndrăzneala, etc.

Jocurile copiilor devin metodă de instruire în cazul în care ele capătă o organizare se succed în ordinea implicată de logica cunoaşterii şi a învăţăturii.

În acest caz, intenţia principală a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învăţătura care pregăteşte copilul pentru muncă şi viaţă. Pentru a atinge acele scopuri, jocul didactic trebuie să fie instructiv, să le consolideze cunoştinţele.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă, aduce variaţie în procesul de instruire a copiilor, făcându-l mai atractiv.

Fiecare joc didactic cuprinde următoarele laturi constitutive :
- conţinuturi
- sarcina didactică
- regulile jocului
- acţiunea de joc

Prima latură-conţinuturi - este constituită din cunoştinţele anterioare ale copiii însuşite în cadrul activităţilor comune cu întrega clasă, cunoştinţe ce se referă la plan: animale, anotimpuri, reprezentări matematice, istorice, etc.

Cea de a doua componentă a jocului-sarcina didactică-poate să apară sub forma unor sarcini didactice, pot avea acelaşi conţinut, acestea dobândind un alt caracter, datorită sarcinilor didactice pe care le au de rezolvat, de fiecare dată altele.

A treia latură - regulile jocului - decurge din însăşi denumirea ei.Regulile sunt menite să arate copiilor cum să se joace, cum să rezolve problema respectivă.Totodată regulile îndeplinesc o funcţie reglatoare asupra relaţiilor dintre copii.

Ultima latură - acţiunea de joc - cuprinde momente de aşteptare, surprize, ghicire, întrecere şi fac ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută si atractivă pentru elevi.

Dacă vin în completarea lecţiei, jocurile didactice, pot fi grupate după obiectivele urmărite şi tipul lecţiei.

După obiectivele urmărite, jocul este folosit în cadrul tuturor ariilor curriculare, iar după tipul lecţiei jocul este folosit ca mijloc de predare, asimilare, mijloc de consolidare, sistematizare, recuperare a cunoştinţelor.

Indiferent de modul de folosire, jocul didactic îl ajută pe elev să-şi angajeze întregul potenţial psihic, să-şi cultive iniţiativa, inventivitatea, flexibilitatea gândirii, spiritul de cooperare şi de echipă.

În cazul în care jocurile organizate au scop educativ bine precizat, devin metode de instruire, iar dacă jocul este folosit pentru a demonstra o caracteristică a unei lecţiei, acesta devine un procedeu didactic.

Metodica desfăşurării unui joc didactic cuprinde :
- introducerea in joc
- executarea jocului
- complicarea jocului
- încheierea jocului

Jocul didactic nu poate fi desfăşurat la întamplare; în aplicarea lui trebuie să se ia în considerare următoarele condiţii:
- jocul să se constituie pe fondul activităţii dominante urmărindu-se scopul şi sarcinile lecţiei;
- să fie pregătit de educator în direcţia dozării timpului şi a materialului folosit;
- să fie variat, atractiv, să îmbine forma de divertisment cu cea de învăţare;
- să se folosească atunci când copiii dau semne de oboseală;
- să creeze momente de relaxare, de odihnă, în vederea recuperării energiei nervoase a elevilor;
- să antreneze toţi copiii în activitatea de joc;
- să fie proporţionat cu activitatea prevăzută de programă şi structurat în raport cu tipul şi scopul lecţiei desfăşurate;
- sa urmărească formarea deprinderii de muncă independentă;
- după caz, sarcinile didactice ale jocului să fie date diferenţiat pentru a preîntâmpina rămâneri în urmă la învăţătură;
- să solicite gândirea creatoare şi să valorifice cu maximum de eficienţă posibilităţile intelectuale ale elevilor;
- activităţile în completare prin joc să fie introduse în orice moment al lecţiei;
- să nu afecteze fondul de timp al lecţiei propriu-zise;
- să fie repartizate, după caz, în diferite secvenţe, sarcinile didactice
- având caracter progresiv;

- indicaţiile privind desfăşurarea activităţii să fie clare, corecte, precise, să fie conştientizate de către elevi şi să le creeze o motivaţie pentru activitate;
- activităţile de joc să se desfăşoare într-un cadru activ, stimulator şi dinamic;
- să nu se facă abuz de joc,încât procesul de învăţare să se transforme în joc şi să fie luat ca atare;
- să nu fie prea uşoare, nici prea grele;
- regulile de joc să fie explicate clar şi să se urmărească respectarea lor de către elevi.

Elementele de joc: ghicirea, mişcare, întrecerea, surpriza, etc. creează stări emoţionale care întreţin interesul şi dau un colorit viu activităţii.

Literatura de specialitate ne oferă o multitudine de jocuri didactice pe care le putem folosi în cadrul lecţiilor din toate ariile curriculare, iar măiestria învăţătorului va duce la rezultate deosebite.

Vorbind despre jocurile didactice, Ursula Schiopu preciza că ele "educă atenţia, capacităţile fizice intelectuale, perseverenţa, promtitudinea, spiritul de echipă, de ordine, dârzenie, modulează dimensiunile etice ale conduitei".

Bibliografie:

1. Dima S., Şchiopu U., Taiban M., Lovinescu A., Butucaru E., Creşa-mediu educativ pentru integrarea copilului în grădiniţă, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1980;
2. Mateiaş, Alexandra, Copiii preşcolari, educatoarele şi părinţii. Ghid de parteneriat şi consiliere, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2003;
3. Vrăsmaş, Ecaterina, Educaţia copilului preşcolar. Elemente de pedagogie la vârsta timpurie, Ed. Pro Humanitate, Bucureşti, 1999;

ACTIVITAȚI DE COOPERARE EUROPEANA LA COLEGIUL ECONOMIC "GHEORGHE CHIȚU" DIN CRAIOVA

Prof. Mitrache Camelia
Multiplicator de informație europeană
Colegiul Economic "Gheorghe Chițu" Craiova

Azi am ales să vă povestesc despre școala mea, despre promovarea acesteia în mod constant în comunitate, despre deschiderea pe care elevii și cadrele didactice din instituție o dețin, participând an de an la proiectele finanțate de Uniunea Europeană.

Dar ca să pot ajunge acolo trebuie să mă întorc la ...origini.

Având în spate o lungă tradiție, numele școlii noastre este strâns legat de mentorul și promotorul învățământului comercial din Oltenia, Gheorghe Chițu, ministrul Ministerului Instrucțiunii și Cultelor în perioada 1881-1882 și primul primar al Craiovei între anii 1862-1864.

Colegiul Economic « Gheorghe Chițu » a fost înființat în 1887 prin Ordonanța nr. 3992, dată de însuși ministrul Gheorghe Chițu. De-a lungul anilor, colegiul nostru a suferit numeroase transformări, având diferite denumiri.

În anul 2004 am obținut titulatura de Școală Europeană, titulatură care este dobândită și în 2008, 2011 și 2017. Este un titlu decisiv care a marcat dezvoltarea ulterioară a școlii, contribuind la elaborarea unei strategii ample și eficiente de promovare a proiectelor europene și de educare a elevilor în spiritul cetățeniei europene.

Respectând principiile dezvoltării unei societăți echitabile, școala noastră se adaptează unui mediu complex și în continuă schimbare.

Mă consider un cadru didactic împlinit, având șansa să predau într-un mediu în care se îmbogățește constant oferta educațională; aici se nasc mereu proiecte și parteneriate, atât la nivel local, cât și la nivel național și internațional.

Derulând activității de cooperare europeană încă din anul 2002, Colegiul Economic „Gheorghe Chițu" și-a consolidat prestigiul de care se bucură azi în comunitate și în rândul instituțiilor similare din țară. Amintim aici, mobilitățile de formare LLP ale profesorilor prin programul sectorial Comenius și Grundtvig, parteneriatele bilaterale Comenius cu instituții similare din Europa, mobilitățile LDV ale elevilor, parteneriate LDV prin Programul sectorial Leonardo da Vinci, finanțate de Comisia Europeana.

Odată cu apariția programului Erasmus Plus, instituția noastră și-a consolidat dimensiunea europeană în cadrul comunității, implementând cu succes numeroase proiecte și continuând tradiția proiectelor LDV cu stagii de practică din instituție, accesând axe noi, precum parteneriatele strategice Erasmus Plus și mobilitățile de formare ale profesorilor.

În anul 2014, școala noastră a obținut primul proiect Erasmus Plus, Mobilități VET, «Competențe pentru un turism de calitate europeană », nr. 2014-1-RO 01-KA102-000915, având ca grup țintă 45 de elevi de clasa a XI- a liceu, filiera tehnologică, profilul servicii, nivelul 3 de calificare, specializările Tehnician în gastronomie, Tehnician în turism, Organizator banqueting. Aceștia au participat la mobilități de formare profesionala în Italia, Germania și Spania.

Au urmat alte proiecte similare, « Mobilitățile transnaționale VET – primul pas către o carieră de succes", nr. 2015-1-RO01-KA102-014455, implementat în perioada 2015 – 2016, în care 52 elevi filiera tehnologică, profilul servicii, nivelul 3 de calificare, specializările Tehnician în administrație, Tehnician în activități de comerț, Tehnician în gastronomie, au participat la stagii de practică în instituții din Spania, Cipru, Germania. Proiectul « Stagiile de practică Erasmus Plus – Porți către Europa », nr. contract 2017-1-RO01-KA102-036791, a implicat 21 de elevi participanți, de clasa a XI-a, filiera tehnologică, profilul servicii, nivel 4 de calificare, specializările Tehnician în activități economice, Tehnician în turism, Tehnician în gastronomie. Aceștia au efectuat stagii de practică profesională in Italia, Spania și Portugalia.

În urma participării la stagiile de practica din cadrul acestor proiecte, elevii noștri au dobândit cunoștințe și abilitați profesionale noi, dar și rezistența la efort susținut, au

dobândit competențe de specialitate care pot fi utilizate la viitoarele locuri de muncă, abilități de comunicare într-o limbă străină, de circulație internațională. Participanții la mobilitate, prin experiența dobândită și prin certificarea obținută și-au crescut șansele la angajarea pe piața muncii și au avut oportunitatea de a-și exploata potențialul personal la maxim.

Ne mândrim cu un proiect de parteneriat strategic Erasmus Plus, KA2 parteneriate strategice între școli „Acces to School for Everyone", nr. 2015-1-FR01-KA219-015195_4, 2015-2017, implementat cu instituții partenere din Italia, Franța, Grecia, Polonia.

A.S.E a luat naștere plecând de la premisa că școlile trebuie să integreze în mod imperios diversitatea în modelele lor școlare. Elevii și profesorii noștri au dobândit pe parcursul a doi ani de proiect, competențe sporite în domeniul integrării sociale a persoanelor provenind din medii defavorizate, participând la mobilități transnaționale, reuniuni de lucru, activități din cadrul proiectului, lucrând la produse intelectuale comune, care au avut ca scop reducerea excluderii sociale și a abandonului școlar .

În prezent, colegiul nostru deține Carta Erasmus VET, nr. 2019-1-RO01-KA109-064342 și are în derulare două proiecte europene, un proiect Erasmus Plus, Mobilități VET, „Practică europeană, un pas important în carieră", nr. contract 2020-1-RO01-KA116-078557, în care 56 de elevi având calificările Tehnician în activități economice, Tehnician în turism, Organizator banqueting și Tehnician în activități de comerț vor efectua stagii de practică în Portugalia, Italia, Spania și Cipru, conform pregătirii lor profesionale. De asemenea, derulăm în perioada 2018-2022, un proiect ROSE „Schema de granturi pentru licee cu titlul „Îmbunătățirea rezultatelor școlare ale elevilor '', acord de grant nr.384/SGL/RII /2018, care are 560 de elevi beneficiari direcți.

Implementăm în parteneriat cu ONG-uri locale, proiecte europene Erasmus plus de schimburi de tineri și de mobilități ale lucrătorilor de tineret, derulăm în fiecare an, proiecte eTwinning, obținând certificări și implicând un număr mare de elevi și cadre didactice.

Elevii noștri sunt angrenați an de an în activitățile de cooperare europeană, asigurându-li-se egalitatea de șanse la o educație performantă, în acord cu valorile democratice și europene. Aceștia sunt formați să înțeleagă, să respecte și să exercite drepturile omului, să manifeste deschidere față de Europa, față de valorile civice europene.

Întreaga experiența internațională a Colegiului Economic « Gheorghe Chițu » a creat o nouă dimensiune europeană școlii; ne-am consolidat relațiile de parteneriat la nivel internațional și am deschis noi demersuri de colaborare cu parteneri din Europa. Colaborarea cu alte cadre didactice din instituții similare europene a reprezentat un nou suflu pentru întreaga noastră activitatea profesională, un moment de reflecție asupra demersului didactic, astfel încât acesta a devenit mai motivant pentru elevii noștri, concretizând-se în rezultate mai bune pentru aceștia.

Au fost inițiate noi proiecte cu finanțare europeană în cadrul programului Erasmus Plus, în scopul asigurării continuității dimensiunii europene și a transferului continuu de bune practici pentru instituție, ne-am consolidat prestigiul de care ne bucurăm în continuare, colaborând cu instituții similare de învățământ din Uniunea Europeana.

Am contribuit la reducerea excluderii sociale pentru elevii noștri, la întărirea profilului profesorului european, am acumulat cunoștințe democratice, lingvistice și ne-am integrat cu mai multă ușurință în alte comunități europene.

Suntem profesioniști și, printr-un efort comun susținut, am scris și continuăm să scriem pagini de istorie, continuând tradiția în creșterea calității elevilor noștri, promovând neîncetat valorile europene în comunitatea noastră. Chiar dacă, în contextul de azi, călătoriile s-au încheiat momentan, drumul nostru educațional continuă!

Bibliografie:

Plan de acţiune al şcolii. (P.A.S.). 2016-2020 C.N.E " Gheorghe Chitu" Craiova
Cucoş, C., Educația. Dimensiuni culturale și interculturale, Editura Polirom, Iaşi, 2000;

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Liceul Teoretic „ Adam Muller Guttenbrunn ”Arad
Mihiț Flavia Emanuela

Educația este percepută în prezent ca o functie vitală a societății contemporane, deoarece prin educație societatea își perpetuează existenta, transmitând din generație în generație tot ceea ce umanitatea a învătat despre ea însăși și despre realitate. De la școala contemporană societatea asteaptă astazi totul : să transmită tinerilor o cunoaștere acumulată de-a lungul secolelor, să-i ajute să se adapteze la o realitate în continuă transformare și să-i pregătească pentru un viitor larg imprevizibil. Ea asigura forța de muncă calificată pentru toate sectoarele de activitate, ea favorizează progresul, stimulând curiozitatea intelectuala, capacitatea de adaptare, creativitatea si inovatia -,educatia constituie unul dintre cele mai puternice instrumente de care dispunem pentru a modela viitorul,sau măcar pentru a ne orienta către un viitor dezirabil .

Societatea contemporană, adeseori numita societate a comunicării generalizate, este prin excelență o societate educativa. Deschiderile majore produse în plan epistemologic, cultural si tehnologic impugn frecvente restructurări adaptative ale fenomenului educational în dubla sa calitate de factor și consecință a dezvoltării societătii.

Individul societății contemporane, dar nu numai, este impulsionat de dorința de a explica propriul comportament prin raportare la anumite valori morale si de a asigura un caracter etic al faptelor sale. Nevoia din ce în ce mai pregnantă de repere morale se constata din ce în ce mai mult într-o societate ca cea de astăzi, caracterizată printr-o liberalizare a conceptiilor în multiple domenii, prin schimbarea opiniilor într-o societate aflată în plină restructurare. În acest moment se reformulează concepte, valori, idei, idealuri, odată cu deschiderea noilor căi de înţelegere a spiritului uman.

Provocările unui viitor mediu profesional intimidant fac necesară formarea unei echipe puternice profesor-elev, o relație simbiotică în toate aspectele sale.Ceea ce era odinioară valabil în mediul educaţional se mai aplică în prea mică măsură societăţii de azi. Un elev bun nu este doar un copil docil, capabil să redea cât mai fidel cantităţi mari de informaţie, sau cel puţin nu în accepţiunea unui profesor care înţelege în ce tip de societate va funcţiona el ca adult.

Centrul Educaţia 2000 a realizat, în urmă cu 10 ani, un studiu denumit „Calitatea în educaţie şi semnificaţiile sale la nivelul şcolii”. Concluziile demersului ştiinţific arată că percepţia multor profesori din sistemul de învăţământ românesc (care au participat la acest studiu) este alterată de o mentalitate învechită. Dascălii tind să considere că elevii buni sunt cei cuminţi, fiind prea puţin interesaţi de creativitatea acestora.

Rezultatele studiului spun că prea mulți profesori continuă să aprecieze preponderent disciplina, respectiv pe învăţăceii conformişti, care îndeplinesc sarcini deja trasate şi răspund prompt la întrebările profesorului, fără să vină aibă ei înşişi propriile iniţiative. Acest model de relaţie profesor-elev este în sine un impediment major în asigurarea unui nivel înalt de calitate a educaţiei, tocmai pentru că promovează formarea de viitori indivizi lipsiţi de iniţiativă, cu stima de sine scăzută, fără exerciţiul iniţiativei şi cu o imagine neclară asupra propriei chemări profesionale.

Mai mult decât să se supună regulilor şi să reţină mecanic informaţii, elevul perfect în clasificările specialiştilor în educaţie deţine câteva trăsături esenţiale pentru buna sa integrare în societate şi în profesie. Autonomia este cheia dezvoltării neîngrădite a unui elev, precum și a descoperirii celor mai bune modalități prin care un copil poate să deprindă toate aptitudinile de care are nevoie în formarea sa.

Mediul profesional va avea o tot mai mare nevoie de angajați autonomi, deschizători de drumuri, care să descopere singuri și să fie inovatori, fără să aibă nevoie de îndrumarea cuiva.

O altă competență-cheie a elevului perfect este adaptabilitatea. Această calitate poate fi antrenată și reprezintă un mare atu atât pe parcursul educațional, cât și într-o viitoare profesie, oricare ar fi aceasta.Aptitudinile de comunicare sunt alte componente esențiale în formula succesului ca viitor adult, fiind esențiale în orice domeniu de activitate. Iată de ce un elev perfect își

perfecționează constant competențele de comunicare, în relația cu profesorii, ceilalți colegi și alte grupuri sociale cu care interacționează.

Atât creativitatea, cât și gândirea critică, sunt esențiale pentru profesiile societății de azi. Ele aduc progresul, dau naștere ideilor, fac posibilă performanța. Mai mult decât atât, sculptează caracterul, conturează personalitatea și ajută la atingerea potențialului maxim. Iată de ce profesorii care depun eforturi constante în a ajuta copiii să își dezvolte gândirea critică și creativitatea formează, de fapt, elevi perfecți.

Mai importantă decât lucrurile pe care le știm la nivel teoretic este măsura în care înțelegem cum ne ajută ele într-o situație reală. Copiii învață ceea ce trăiesc, educația este un proces viu și în continuă mișcare, de aceea succesul actului educațional vine în primul rând printr-o atitudine proactivă a elevului curios să citească, să experimenteze, să se documenteze și să pună în aplicare ceea ce învață.

Capacitatea de a lucra în echipă nu își va pierde niciodată importanța în mediul profesional, de aceea un elev perfect va fi întotdeauna cooperant, atât cu dascălii și alte figuri autoritare, cât și în relațiile cu colegii.

Nimeni nu poate să definească perfecțiunea, mai ales dacă discutăm de un copil aflat în plină dezvoltare. Fiecare elev excelează în anumite direcții și nu strălucește în altele. Scopul nostru, al furnizorilor de educație, este să-i ajutăm pe copii să-și descopere aptitudinile si talentele și să le fructificăm. Să motivăm și să încurajăm depășirea limitelor și evoluția armonioasă a tuturor abilităților elevului, până la atingerea potențialului maxim.

Educaţia trebuie concepută ca o formare totală a omului, modelând multiplu şi complex personalitatea fiecărui individ pe parcursul întregii sale existenţe, de exemplu prin facilitarea utilizării eficiente a timpului liber care a devenit o realitate ambiguă în societatea contemporană.

Având mai mult timp liber la dispoziţie, datorită tehnologizării, oamenii se pot concentra asupra activităţilor extraprofesionale şi asupra propriei realizări, participând la activităţi cu scop educaţional mai mult sau mai puţin explicit, cu atât mai mult cu cât educaţia este un proces multidimensional, care nu se limitează la acumularea de cunoştinţe şi care nu cade exclusiv în sarcina sistemului educaţional (J.Delors).

Schimbările care se produc la nivelul viziunii despre educaţie în societatea contemporană pot fi umătoarele: obiectivul educaţiei nu va mai fi învăţarea, ci a învăţa cum să înveţi, cum să cauţi şi să utilizezi eficient informaţia de care ai nevoie pentru a trăi în societate în armonie cu indivizi diferiţi; ca participant activ la procesul de educaţie permanentă,beneficiarul acestui tip de educaţie încetează să mai fie obiectul pasiv al educaţiei, pentru a deveni subiectul ei activ. De asemenea este necesară crearea şi adoptarea unei metodologii didactice inovative care să favorizeze participarea fiecărui individ la propria formare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, Ioan, în Curs de pedagogie, coordonatori: Cerghit, Ioan; Vlăsceanu, Lazăr, 1988.
2. Delors, J., Comoara lăuntrică, Editura Polirom, Iaşi, 2000;

ELEVUL-OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof.Înv Primar, Neamț Georgeta
Prof .Înv Primar,Dehelean Alexandra-Maria
Colegiul Național "Preparandia-Dimitrie Țichindeal" Arad

În acest articol ne propunem să conturăm portretul elevului în societatea de azi. Provocările unui viitor mediu profesional intimidant fac necesară formarea unei echipe puternice profesor-elev, o relație simbiotică în toate aspectele sale. Cunoaşterea fiecărui elev este una din cele mai importante provocări pentru un cadru didactic. Într-o abordare complexă şi atractivă, fiecare elev va fi tratat în mod special, ca o individualitate unică şi nu ca parte a unui grup. Responsabilitatea cunoaşterii elevilor, pentru a le descoperi şi a le dezvolta potenţialul, pentru a-i ajuta pe ei să se cunoască, pentru dezvoltarea încrederii în sine este „startul" pentru reuşita activităţii educaţionale. Dezvoltarea materialelor de învăţare adecvate nevoilor individuale şi potenţialului constituie baza formării abilităţilor utile în timpul şcolii, dar mai ales după aceea.

Azi, elevii au nevoie de profesori care să-i ajute să se cunoască, să se descopere pe ei înşişi, dar care să-i ajute să descopere cunoaşterea şi „să înoate" în oceanul informaţional, prin dezvoltarea celor 8 competenţe cheie.

Cunoaşterea este putere. Cunoaşterea elevilor, deşi nu este o temă nouă, însă mereu actuală, reprezintă „puterea" pentru dezvoltarea unui management eficient al clasei şi asigurarea de şanse egale/ echitabile, optimizarea procesului de predare–învăţare în raport cu nevoile identificate, adaptarea la cerinţele şcolii, dezvoltarea fiecărui copil prin valorizarea particularităţilor psihoindividuale.

Un elev bun nu este doar un copil docil, capabil să redea cât mai fidel cantităţi mari de informaţie, sau cel puţin nu în accepţiunea unui profesor care înţelege în ce tip de societate va funcţiona el ca adult. Atunci, care este portretul elevului perfect, dacă ne referim la formarea sa ideală pentru viitorul profesional?

Mai mult decât să se supună regulilor şi să reţină mecanic informaţii, elevul perfect în clasificările specialiştilor în educaţie deţine câteva trăsături esenţiale pentru buna sa integrare în societate şi în profesie.

Elevul autonom . Autonomia este cheia dezvoltării neîngrădite a unui elev, precum și a descoperirii celor mai bune modalități prin care un copil poate să deprindă toate aptitudinile de care are nevoie în formarea sa. Mediul profesional va avea o tot mai mare nevoie de angajați autonomi, deschizători de drumuri, care să descopere singuri și să fie inovatori, fără să aibă nevoie de îndrumarea cuiva.

Elevul adaptabil.O altă competență-cheie a elevului este adaptabilitatea. Această calitate poate fi antrenată și reprezintă un mare atu atât pe parcursul educațional, cât și într-o viitoare profesie, oricare ar fi aceasta.

Elevul care știe să comunice. Aptitudinile de comunicare sunt alte componente esențiale în formula succesului ca viitor adult, fiind esențiale în orice domeniu de activitate. Iată de ce un elev își perfecționează constant competențele de comunicare, în relația cu profesorii, ceilalți colegi și alte grupuri sociale cu care interacționează.

Elevul gândește critic și creative. Atât creativitatea, cât și gândirea critică, sunt esențiale pentru profesiile societății de azi. Ele aduc progresul, dau naștere ideilor, fac posibilă performanța. Mai mult decât atât, sculptează caracterul, conturează personalitatea și ajută la atingerea potențialului maxim. Iată de ce profesorii care depun eforturi constante în a ajuta copiii să își dezvolte gândirea critică și creativitatea formează, de fapt, elevi perfecți.

Elevul curios și explorator. Mai importantă decât lucrurile pe care le știm la nivel teoretic este măsura în care înțelegem cum ne ajută ele într-o situație reală. Copiii învață ceea ce trăiesc, educația este un proces viu și în continuă mișcare, de aceea succesul actului educațional vine în primul rând printr-o atitudine proactivă a elevului curios să citească, să experimenteze, să se documenteze și să pună în aplicare ceea ce învață.

Nimeni nu poate să definească perfecțiunea, mai ales dacă discutăm de un copil aflat în plină dezvoltare. Fiecare elev excelează în anumite direcții și nu strălucește în altele. Scopul nostru, al furnizorilor de educație, este să-i ajutăm pe copii să-și descopere aptitudinile si talentele și să le fructificăm. Să motivăm și să încurajăm depășirea limitelor și evoluția armonioasă a tuturor abilităților elevului, până la atingerea potențialului maxim.

ELEVUL – OGLINDA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Vodă-Marc Camelia-Dana
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Toplița

Teoria educabilităţii fundamentată pe concepţia ştiinţifică dialectică om – mediu atestă rolul conducător al educaţiei în dezvoltarea personalităţii. Unii filosofi au arătat că baza materială a eredităţii psihice o formează particularităţile anatemo-fiziologice ale copilului nou-născut. Ereditatea o formează dispoziţiile cu care vine copilul la naştere. Aceste dispoziţii pot fi favorabile sau nefavorabile, pozitive sau negative.

Pedagogul trebuie să le cunoască, să le descifreze, să ajute, să le dezvolte pe cele pozitive, să lupte, să anihileze pe cele negative. Copilul nu este din punct de vedere fizic o copie identică şi exclusivă nici a tatălui, nici a mamei şi nici o simplă sumă a caracterelor acestora. Caracterele sau trăsăturile viitorului organism apar ca rezultat al interacţiunii genelor cu condiţiile mediului care acţionează.

Definiţia cea mai largă a mediului se referă la totalitatea factorilor externi care acţionează asupra organismului, determinând relaţiile acestuia, influenţând dezvoltarea sa. Influenţa mediului social asupra dezvoltării psihice se exercită pe toate căile posibile, prin toate elementele vieţii de familie – primul colectiv care îşi exercită influenţa profundă asupra dezvoltării psihice a copilului. Se deosebeşte, pe de o parte, mediul apropiat familia, şcoala, şi, pe de altă parte, mediul social.

Rolul familiei se modifică pe măsură ce copilul începe să fie influenţat de alte colective, cum este copilul din grădiniţă, colectivul şcolar. Influenţa familiei asupra dezvoltării psihice a copilului rămâne însă mare şi profundă, toată viaţa. Părinţii constituie primele modele sociale, rolul fiind cu atât mai mare, din acest punct de vedere, cu cât copilul trăieşte cea mai mare parte a zilei în familie, copilul fiind oglinda familiei.

Mediul cultural acţionează prin componentele sale diverse asupra stimulării structurilor psihice intelectuale şi afective. Dintre instituţiile culturale, şcoala are rolul specific de antrenare culturală şi de transmisie de valori culturale. Şcoala componentă importantă a mediului, stimulează dragostea şi interesul pentru lectură, teatru, expoziţii, filme. Teatrul, cinematograful, literatura, artele plastice etc., dar şi televizorul, radioul, internetul au în societate un rol educativ, întreţin şi ridică nivelul cultural.

Influenţa educaţiei se conjugă cu cele ale mediului şi eredităţii spre a asigura dezvoltarea omului social. Educaţia este capabilă să corecteze într-o anumită măsură ereditatea şi mediul, şi pentru acest lucru are un rol conducător. Educaţia organizează şi îndrumă, direcţionează influenţa eredităţii şi mediului. Educaţia ajută la dezvoltarea proceselor psihice, oferă omului un sistem de valori, cunoştinţe, deprinderi, abilităţi, priceperi. Educaţia spre deosebire de mediu influenţează în mod sistematic, organizat, conştient, selectează influenţe educative, iar mediul nu le selectează.

Educaţia actualizează şi dezvoltă potenţele ereditare, făcând din ele calităţi. Educaţia poate grăbi dezvoltarea dispoziţiilor, le poate modifica, dar ea nu este atotputernică. Puterea ei este limitată de condiţiile sociale în care trăieşte copilul şi de echipamentul său nativ. Educaţia este o acţiune organizată şi orientată spre un scop conştient formulat, concepe noi forme de activitate, se produce un permanent proces de exersare şi restructurare a proceselor şi însuşirilor psihice. Niciunul dintre factori nu dispune de posibilităţi nelimitate, rolul fiecăruia fiind dependent de acţiunea celorlalţi. În acest proces sunt antrenate mecanisme şi motivaţii psihice multiple, printre care reflexele condiţionate, imitaţia, ordinul adultului acceptat de copil, cedare la rugăminţi, constituirea de modele ideale demne de urmat. Educatorul trebuie să cunoască limitele dezvoltării psihice, iar acţiunile educative orientate spre stimularea şi activizarea factorilor ereditari vor spori experienţa individuală a copilului. Munca educativă continuă şi sistematică dezvoltă omul transformându-l din individualitate în personalitate.

Toate acţiunile şi măsurile întreprinse de şcoală cu părinţii elevilor urmăresc realizarea educaţiei cu respectarea deplină a drepturilor copilului. Formarea trăsăturilor moral-civice la elevi reprezintă una din dintre sarcinile de bază pe care educatorul trebuie să o realizeze, alături de cerinţele de ordin instructiv. Climatul de muncă intelectuală instituit în şcoală trebuie să se regăsească şi la nivel de

familie pentru a nu se da impresia elevilor că învăţătura este echivalentul şcolii. Învăţătura este echivalentul muncii elevului, lucru pe care încep să-l conştientizeze începând cu clasele mai mari.
Colaborarea dintre profesor şi familiile elevilor nu înseamnă colaborare cu părinţii elevilor foarte buni la învăţătură, ci cu toţi părinţii, în special cu cei a căror copii întâmpină dificultăţi în diverse planuri. Părinţii trebuie să colaboreze permanent cu şcoala atât prin informare, cât şi prin implicare în activităţile ei, deoarece o ruptură a relaţiei celor doi factori educativi poate duce la un eşec nedorit de nimeni.
Şcoala nu-şi poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învăţătură, dacă nu cunoaşte condiţiile familiale de muncă şi de viaţă ale copiilor. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absenţe, disciplină, mod de reuşită la învăţătură etc., nu se pot cunoaşte şi rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinţii nu pot cunoaşte pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află şi modul lui de comportare în condiţiile şcolare.
Totodată, părinţii trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă faţă de profesori şi colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă şi în alte locuri este corespunzătoare. Rolul familiei în educaţia copilului nu încetează la vârsta şcolarizării. Este greşită concepţia unor părinţi, de felul: „l-am dat la şcoală, înveţe-l dascălul”. Şcoala şi dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ îşi găseşte eficienţa dorită atunci când între cei doi factori, şcoală şi familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.
Activitatea de acasă este o continuare a activităţii pedagogice de la şcoală şi invers – activitatea de şcoală este o continuare a activităţii de acasă, iar efortul educativ îşi găseşte eficienţa când între cei doi factori există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.
Din experienţa pe care am avut-o până în prezent, mi-am putut da seama că există familii care se mândresc cu atitudinea severă faţă de copii. Severitatea este necesară, dar cu măsură, altfel copilul creşte timorat de gândul pedepsei, începe să mintă şi se îndepărtează de părinţi. Multe dintre comportamentele deviante ale elevilor au ca bază minciuna „învăţată” din copilărie. Dacă în prima parte a copilăriei afirmaţiile mincinoase ale copiilor nu constituie propriu-zis o tulburare de comportament, în măsura în care nu afectează relaţiile sociale şi nu aduce prejudicii grupului din care face parte, începând cu vârsta de 6-7 ani minciuna capătă alte conotaţii. Sinceritatea, ca viitoare trăsătură de caracter, precum şi debarasarea de aserţiuni mincinoase se „modelează” numai prin colaborarea tuturor factorilor educaţionali.
Rolul profesorului în şcoala contemporană este de a selecta şi organiza metodic informaţia pentru procesul de predare-învăţare, de a transmite informaţiile inteligibil şi argumentat, de a coopera cu elevii, de a crea modalităţi de a-i orienta şi încuraja în studiul individual, de a pune probleme şi de a crea situaţii problematice, de a dialoga, de a evalua rezultatele şcolare, de a inova şi optimiza activitatea didactică şi educativă.
Activităţile profesorilor trebuie să fie centrate pe interesele reale ale vârstei elevilor, să valorifice timpul şcolar sau cel liber al elevilor, să stimuleze competiţia şi dorinţa pentru reuşita şcolară, să-l motiveze în achiziţia informaţiilor din diferite domenii ale culturii. Toate acestea pot fi un factor de prevenire a problemelor de inadaptare, de impulsivitate de care pot da dovadă unii elevi. Cheia reuşitei unui astfel de demers este excluderea formalismului şi a poziţiei autoritare, dorinţa reală a educatorului de a afla ce stimulează acum impulsivitatea, precum şi tactul relaţional, atitudini ce sunt percepute şi apreciate de elevi.
Viaţa grupului, a clasei, nu poate fi concepută decât având la bază relaţii de sinceritate, de încredere reciprocă. Această încredere este compromisă ori de câte ori un cuvânt, un gest, o atitudine ascund o minciună. Profesorii trebuie să înlăture şi să prevină orice formă de minciună şi de a promova comportamentul formării unei personalităţi morale. Foarte timpuriu, copilul îşi dă seama că viaţa în societate implică uneori disimulări şi simulări variate. El descoperă că până şi părinţii lui mint din politeţe, din cochetărie, din amor propriu, din solidaritate, din interes, din rea-voinţă. Copilul sesizează că, deşi condamnată de morală, minciuna este răspândită în societate, dacă nu chiar impusă de viaţă. La început, minte prin imitaţie şi cu atât mai uşor cu cât experienţa sa personală îi dovedeşte prompt că minciuna, utilizată cu iscusinţă, este adesea avantajoasă.

Profesorul nu mai dirijează interacţiunile sociale din clasă, dar poate funcţiona ca un observator şi beneficiar al acestora. Este situaţia unor intervenţii delicate la care autoritatea sa ar stânjeni sau ar fi respinsă. Pedagogul şi colectivul au un rol imens în antrenarea elevilor la acţiuni colective, de creaţie, obşteşti, sociale. Profesorul în cadrul procesului instructiv-educativ trebuie la apeleze la diferite forme de învăţare specifice elevilor, cum ar fi: învăţarea prin ghidaj emoţional, învăţarea cu ajutorul stimulilor relevanţi, învăţarea de algoritmi aplicativi, învăţarea de cunoştinţe, învăţarea prin discriminare multiplă, învăţarea sistemelor de rezolvare.

Educatorii trebuie să creeze situaţii în care elevii să-şi cunoască nu numai limitele, care sunt fireşti şi trebuie privite ca atare, şi nu ca nişte eşecuri, ci şi resursele. Conştientizarea limitelor şi resurselor, uneori foarte diferite de la elev la elev, conduce la formarea unei imagini de sine echilibrate, a demnităţii şi respectului de sine şi faţă de ceilalţi. Se ajunge astfel, la acceptarea diferenţelor fireşti dintre oameni, la creşterea spiritului de toleranţă şi la evitarea etichetărilor globale care pot împinge pe unii elevi spre periferia grupului şcolar, cu efecte negative asupra personalităţii acestora.

Profesorii eficienţi în lucrul cu elevii realizează varietatea stilurilor de învăţare proprii elevilor şi folosesc variate metode şi materiale care să-i ajute să înveţe cu succes. Elevii învaţă astfel, deci au tot dreptul să fie diferiţi, să înveţe, să gândească şi să proceseze informaţia când profesorul îi apreciază şi îi valorizează diferit. Profesorul demonstrează că îi valorizează pe fiecare cu stilul lui de învăţare când folosesc şi strategii de predare care se adresează fiecăruia cu capacitatea sa de învăţare. Când există o varietate de strategii, profesorul ajută elevul să înţeleagă că noi toţi învăţăm diferit şi că nu este corect sau incorect cum înveţi. Tratarea diferită a fiecărui copil, va face ca toţi cei din clasă să aibă succes.

Rezultatele elevilor sunt, în mare parte, determinate de profesor. Intervenţia lui poate preveni eşecul, după cum poate facilita succesul elevului. Astfel, profesorul dezvoltă anumite expectanţe la începutul anului, în urma unei evaluări predictive, potrivit căruia un număr de elevi vor fi „foarte buni", cei mai mulţi se vor situa la un nivel mediu, iar alţii nu vor trece clasa. Al doilea pas va face referiri la acţiunile profesorului care se vor desfăşura aşa cum a prezis. Îi va trata pe elevi în consecinţă: cei slabi vor fi, de regulă, sancţionaţi, blamaţi, cei mai buni – lăudaţi, trecând cu vederea peste eventuale reculuri. În urma acestor acţiuni ale profesorului, este de înţeles că elevii se vor comporta ca atare: elevii consideraţi slabi nu vor mai depune efortul necesar depăşirii impasului, întrucât profesorul le-a „arătat" că nu pot mai mult, că nu au capacitatea necesară; pe când ceilalţi se vor mulţumi cu un efort minimal, rutinier.

Profesorul trebuie să posede o temeinică pregătire profesională psihopedagogică şi didactico-metodică, trebuie să dea dovadă de competenţă profesională. Poate să-şi iubească foarte mult elevii, să fie cinstit, corect, pregătit la cote înalte, din punctul de vedere al cunoştinţelor asimilate, dar dacă nu va şti cum anume să lucreze cu ei, cum să aplice practic aceste cunoştinţe, nu va putea ajunge la rezultatele aşteptate. Măiestria pedagogică ajută la obţinerea celor mai bune rezultate în pregătirea şi educarea elevilor.

"Noi, cei mari uităm adesea c-am fost copii. Şi lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în faţa copiilor." (Alexandru Vlahuţă). Profesorul contemporan se caracterizează printr-o mare capacitate de autoperfecţionare, de atentă şi minuţioasă înnoire, este preocupat de optimizarea şi eficientizarea activităţii sale printr-o cunoaştere temeinică a restructurărilor din sfera educaţiei, prin identificarea unor demersuri didactice care să promoveze un învăţământ cu prioritate formativ, care să arate că elevul este "oglinda învățământului".

Bibliografie:

Jude, Ioan "Psihologie şcolară şi optim educaţional", Editura Didactică şi Pedagogică, R.A., Bucureşti, 2002

Sălăvăstru, Dorina "Psihologia educaţiei", Editura Polirom, Iaşi, 2004

Şchiopu, Ursula, Piscoi, Viorica "Psihologia generală şi a copilului", Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1988

L'ÉLÈVE-LE MIROIR DE L'ENSEIGNEMENT

Prof. Ciumău Maria
Colegiul Naţional « Mihai Eminescu », Baia Mare

S'il y a enseignement, c'est qu'une personne désire apprendre. L'acte d'enseigner répond à une demande, répond au besoin d'apprendre, de recevoir une formation quelconque. Comme l'acte d'enseigner et celui d'apprentissage s'inscrivent généralement dans un cadre scolaire, ils sont habituellement régis par des règles plus ou moins strictes dans lesquelles professeurs et élèves doivent évoluer. Enseigner est un acte très complexe, exigeant, qui demande de la personne qui le pose la mise en œuvre de connaissances, d'habiletés, de capacités, de qualités et de compétences diverses: connaissances spécialisées dans le domaine de la formation; connaissances intégrées des finalités des programmes, des caractéristiques des élèves qui y sont inscrits et des compétences visées par les cours à dispenser; connaissances minimales, s'il y a lieu, des futurs milieux professionnels des élèves, qualités indéniables en communication et en animation de groupes de tâches; conception et création de stratégies pédagogiques et d'outils favorisant l'acquisition de connaissances théoriques et pratiques; habiletés de relation interpersonnelles; capacités de solutionner efficacement des problèmes, de prendre rapidement des décisions, de travailler en équipe; capacités de donner du feedback et d'évaluer les apprentissages des élèves; etc.

Ce derniers temps smartphones, tablettes, Internet, ordinateurs, net books, les technologies de l'information et de la communication donc, ont envahi notre quotidien. Nous vivons à présent dans un monde et dans une ère numérique, puisque les innovations informatiques successives ont un impact direct sur tous les domaines de notre vie: les rapports sociaux, la santé, les loisirs, la communication, les sciences, l'éducation. Mais aussi, parce que l'informatique est devenue une référence en termes de création de richesses et d'emplois dans le monde. Dans l'éducation, le progrès technologique remet en question les approches didactiques traditionnelles pour miser sur la force de l'interaction, l'autonomie et l'implication des élèves dans l'apprentissage. Dans l'ère numérique, l'enseignant n'est plus le maître du savoir mais un accompagnateur et un facilitateur de l'apprentissage. L'intensification numérique du monde modifie les codes, les comportements des jeunes générations, la notion même de culture et d'identité**.** Les rapports à l'information, à l'image, au texte évoluent, modifiant les modes de raisonnement et d'apprentissage. L'École ne peut pas occulter ces évolutions. Elle doit répondre à une attente forte des élèves qui veulent vivre avec leur temps, rassurer des parents qui souhaitent que leur enfant soit préparé à s'insérer sur le marché du travail alors qu'eux-mêmes sont parfois dépassés par ce sursaut technologique. Les professeurs, transmetteurs des connaissances, doivent se former aux nouvelles technologies et suivre leur évolution pour les utiliser au mieux dans la transmission /l'acquisition des connaissances. L'irruption de l'outil numérique, le flot d'informations qu'il véhicule, les échanges et partages qu'il facilite, contraint les enseignants à revoir leurs modèles d'apprentissage et leurs pratiques d'enseignement.

Les TICE facilitent les apprentissages individualisés, collaboratifs, créatifs. Elles permettent de faire évoluer le système d'évaluation-sanction vers un système d'évaluation-accompagnement. Par la diversité des supports qu'elles offrent et la possibilité de répétitions, les TICE se révèlent de formidables supports pour la mise en œuvre de pédagogies différenciées. En effet, l'enseignant n'étant plus la seule source de savoirs, les élèves avancent à leur rythme et l'enseignant peut se consacrer aux élèves qui en ont besoin, quand ils en ont besoin. Différencier sa pédagogie, c'est répondre à la diversité des élèves. Or la diversité de supports et d'activités d'apprentissage rendue possible par les TICE, y répond. L'École doit préparer les jeunes au monde qui les attend, leur donner les compétences nécessaires, parmi lesquelles la capacité à collaborer, à innover, à s'adapter et à maîtriser les outils et les usages des technologies numériques. La classe refermée sur elle-même n'a plus lieu d'être aujourd'hui. Elle doit évoluer vers un modèle interactif et en réseau : le savoir se situe désormais également hors les murs. Les TICE se révèlent des outils majeurs pour accompagner ce changement et permettre à l'éducation d'atteindre ses nombreux

objectifs: acquisition des connaissances et compétences du socle commun, développer les compétences futures réclamées par la société et surtout remotiver les jeunes, leur donner le goût d'apprendre: ils doivent sortir du système éducatif assoiffés de savoirs.

Depuis le début des années 90 et l'avènement d'Internet, les TICE connaissent un développement croissant dans le domaine de l'enseignement/apprentissage des langues. Utiliser les TICE en classe de français langue étrangère signifie enseigner de façon différente par rapport à la classe traditionnelle. Dans le cadre de la perspective actionnelle de l'apprentissage, l'usage des TICE est recommandé parce qu'avec les nouvelles technologies, on peut apprendre par l'action, par l'expérience. L'élève est l'acteur de son apprentissage, il devient plus autonome, il devient plus créatif, il peut apprendre à son rythme et les activités sont plus attrayantes et interactives. Les outils numériques donnent une grande souplesse aux cours, facilitent la collaboration. On peut affirmer que ce nouveau type d'enseignement/apprentissage a deux buts: améliorer le transfert de ce qui est appris dans d'autres contextes (scolaires et extra scolaire) et motiver les étudiants en les engageant individuellement et globalement dans les activités scolaires proposées. Le numérique ouvre au ludique avec des supports bien plus attractifs qu'avec le papier, ce qui nourrit la motivation des élèves. Le tableau numérique devient par exemple l'outil du groupe, à la différence du cahier ou du livre qui reste d'un usage très personnel. Le numérique offre aussi une ouverture plus aisée aux médias francophones. De la visite d'un site à la conception d'un cours « maison » en ligne, d'un simple partage de documents à la création d'un blog de la classe, les pratiques pédagogiques incluant les TICE sont indénombrables. Internet permet la constitution de réseaux sociaux, de communautés cybernétiques qui élargissent les groupes de contact, multiplient les occasions d'échanges, diversifient les formes de collaborations. Il est indéniable que le recours intensif aux TICE en didactique des langues provoque des rééquilibrages des différents vecteurs de l'apprentissage par rapport à la langue, par rapport au monde (réel/ virtuel; dans/ hors classe; culture), par rapport aux sujets (enseignant/ apprenant/ condisciples/ tiers/ natifs; cognitif/ social/ affectif) et oblige de nouvelles approches pédagogiques. Les TICE sont un complément précieux à condition de réfléchir en amont à comment les intégrer dans une séquence de cours ou en quoi ils peuvent servir le travail de préparation qui revient à chaque professeur.

Parmi les outils numériques que l'on peut utiliser en classe je cite : GOOGLE DOCS pour partager des documents en ligne avec les apprenants. La fonctionnalité de "feedback" – ou commentaires- permet de travailler ensemble sur un même document et de suivre son évolution; DROPBOX, un logiciel qui permet de stocker, mais aussi de synchroniser et de partager des fichiers, PREZI (sons , images, vidéo), qui offre une dynamique de l'exposé plus grande que le Power Point; TIMETOAST, un créateur de ligne chronologique, pour préparer un cours sur thème culturel ou historique, s'amuser avec ses étudiants avec les temps (passé, présent, futur) ou les deux en même temps; les tablettes qui peuvent faciliter l'accessibilité et la diffusion des documents authentiques en classe. Plus besoin de dépendre de l'ordinateur de la classe, l'enseignant va pouvoir projeter, via un vidéoprojecteur et un boitier sans fil, le contenu de sa tablette. Il pourra ainsi avoir instantanément accès à ses ressources (temps de démarrage très court) et pourra se déplacer dans la classe tout en gardant le contrôle sur la vidéo projection, gagnant ainsi en mobilité spatiale. Les approches et les occasions de mettre l'apprenant en contact avec des supports authentiques sont alors multipliées et favorise de ce fait une meilleure compréhension de la langue et culture cibles. La tablette s'accommode également à tous les styles d'apprentissage (visuel, auditif et kinesthésique) et permet à l'enseignant de diversifier les approches pédagogiques. Utilisée à un certain moment, pour un certain groupe, en vue d'une certaine compétence, la tablette devient aussi un bon outil pour gérer l'hétérogénéité et mettre en avant l'apprentissage différencié. Pour l'enseignement-apprentissage des langues et notamment du FLE, nous pensons à trois outils en particulier: le laboratoire de langue, le Tableau blanc interactif (TBI), appelé aussi plus récemment Tableau numérique interactif (TNI) et l'incontournable PC. Le TBI est un outil numérique de plus en plus investi par les éditeurs scolaires qui y voient une façon de prolonger le manuel papier et d'intégrer dans un seul et même outil des outils disparates (magnétophone, magnétoscope, tableau, fiches d'activités) traditionnellement utilisés par les enseignants de langue. Il y a aussi beaucoup de

sites qui proposent des batteries d'exercices autocorrectifs pour travailler la morphosyntaxe et le lexique, et, parfois, pour préparer le DELF et le DALF. Certains sites compagnons proposent des ressources (dictionnaires, grammaire, glossaires, liens vers des sites) qui peuvent faciliter le travail individuel des apprenants.

Donc, les formules pédagogiques d'apprentissage du FLE intégrant les nouvelles technologies sont très nombreuses. A travers différents outils (TNI, mobiles, internet) et des modalités de travail variées, l'apprenant s'appuie sur le numérique pour découvrir, communiquer, se documenter, collaborer et apprendre. Mais il ne faut pas tout confier à la technologie ! Elle accompagne, elle nous interroge sur nos pratiques d'enseignement, elle multiplie les moyens de communiquer, s'informer, interagir hors des murs de la classe, réaliser des tâches réelles. Certains outils décuplent la créativité, permettent aux étudiants de réaliser des projets passionnants à travers des blogs, des wikis ou des réseaux sociaux. Tout cela nous invite à nous renouveler constamment, c'est très positif. Mais nous ne devons pas devenir des forçats des TICE, la relation humaine doit rester au cœur de tous les dispositifs que nous mettons en place et nous ne devons pas oublier que l'élève est le miroir de notre travail comme enseignants.

Bibliographie

Bourguignon, Christiane 1999: *Multimédia: quels enjeux pour la didactique des langues ?*, La revue de l'Enseignement Public & Informatique (EPI) n°93, p. 47-56. http://www.epi.asso.fr/fic_pdf/b93p047.pdf

Legros, D., Crinon, J. 2002 : *Psychologie des apprentissages et multimédias*, Paris: Armand Colin

Lancien, Thierry 2004: *De la vidéo à Internet: 80 activités thématiques*, Paris, Pratiques de classe, Hachette

Desmet, P. 2006 : « *L'enseignement/apprentissage des langues à l'ère du numérique: tendances récentes et défis* ». *Revue française de linguistique appliquée*, nº 1 (1), p. 119-138

Degache, Christian et Nissen, Elke 2008 : Formations *hybrides et interactions en ligne du point de vue de l'enseignant: pratiques, représentations, évolutions*, Alsic, Vol. 11, n° 1.

Beauné, A. 2011. « *Quelles utilisations des TICE pour l'apprentissage du français langue étrangère au niveau A1.1 ? Analyse d'usages de formateurs et d'apprenants adultes migrants peu ou pas scolarisés* ». Mémoire de Master. Paris : Université Paris-Descartes. En ligne : www.adjectif.net/spip/IMG/pdf/M2.pdf

Guichon, N. 2012a : « *Les usages des TICE par les lycéens - déconnexion entre usages personnels et usages scolaires* », *STICEF*, vol. 19.

EGALITATE DE ŞANSE ŞI NONDISCRIMINARE ÎN MEDIUL ŞCOLAR

Prof. ptr. înv. primar Albu Mioara
Şcoala Gimnazială Răcăciuni,loc.Răcăciuni, jud.Bacău

"Noi credem şi declarăm că fiecare copil are dreptul fundamental la educaţie şi fiecărui copil trebuie să i se ofere şansa de a ajunge la un anumit nivel şi a se putea păstra la un nivel acceptabil de învăţare. [...] sistemele educaţionale ar trebui proiectate şi programele educaţionale implementate în aşa fel încât să ţină seama de marea diversitate a copiilor."
(Declaraţia de la Salamanca, 1994)

Acest motto a fost preluat în 1994, la Salamanca, unde "educaţia pentru toţi" a fost definită ca "acces la educaţie şi calitate a acesteia pentru toţi copii", asigurarea posibilităţilor participării la educaţie a tuturor copiilor.

Dreptul la educaţie al fiecărei persoane a fost decis încă din 1948, prin Declaraţia Universală a Drepturilor Omului.

Astfel, şcolile trebuie să includă în procesul de învăţământ toţi copii, fie ei cu handicap sau supradotaţi, copii ai străzii sau copii provenind din alte zone sau grupuri dezavantajate.

Importanţa educaţiei este deosebită, sistemul educaţional trebuie să se bazeze pe premiza că fiecare individ poate fi educat, poate fi ajutat să treacă de la o etapă la alta. Izvorul dezvoltării psihice îl constituie contradicţiile interne care apar ca urmare a solicitărilor externe. Crearea mijloacelor necesare pentru depăşirea şi rezolvarea acestor contradicţii revine educaţiei - " Educaţia este o artă ".

În cadrul procesului instructiv-educativ, misiunea cea mai importantă revine învăţătorului, care trebuie să realizeze accesibilizarea cunoştinţelor înainte de a fi transmise.

Dreptul fiecărui individ la educaţie trebuie conştientizat şi de societate. Presupunând un demers intenţionat, educaţia are caracter teleologic, acţiunile educaţionale derulate corelându-se cu o serie de reguli şi norme cunoscute şi aplicate de cadrele didactice. Aceste norme sunt cunoscute sub numele de principii didactice.

Diversitatea interindividuală este imensă, iar necesitatea luării în considerare a acestui lucru şi accesibilizării conţinuturilor apare în didactica, ca teorie a procesului de predare-învăţare, sub forma principiului accesibilităţii şi individualizării învăţământului.

Potrivit acestui principiu, organizarea şi desfăşurarea procesului de învăţământ trebuie să se realizeze pe măsura posibilităţilor reale ale elevilor, ţinându-se seama de particularităţile de vârstă, sex, nivelul pregătirii anterioare, precum şi de deosebirile individuale, de potenţialul intelectual şi fizic al fiecărui elev. Aceste cerinţe se referă atât la obiectivele, conţinutul şi volumul celor studiate în şcoală, cât şi la modalităţile de predare-învăţare.

Învăţătorul trebuie să pornească de la datele personale ale celui educat şi să nu forţeze nepermis de mult peste limitele pe care le îngăduie vârsta şi caracteristicile individuale. Fiecare copil e o individualitate irepetabilă care pretinde un tratament individualizat, pentru exploatarea în mod diferenţiat a calităţilor psiho-individuale. Este necesară dimensionarea atentă a conţinuturilor învăţării, în consens cu posibilităţile psihice de vârstă şi individuale ale copiilor. Momentul principal când se realizează accesibilizarea cunoştinţelor este lecţia, pregătită şi susţinută de învăţător, care este momentul cel mai important în acest sens.

Şcoala este " obligată " să creeze condiţii adecvate pentru a da posibilitate fiecărui elev, să-şi realizeze propria lui dezvoltare optimă. Această viziune optimistă asupra accesibilităţii presupune încredere şi respect faţă de individualitatea elevului.

Activităţile din şcoală sunt orientate spre formarea personalităţii elevului în conformitate cu cerinţele sociale ale vremii, scopul principal fiind integrarea socială.

Fiecare copil are un potenţial educativ înnăscut care trebuie doar descoperit şi activizat.

Şcolile prietenoase copilului

UNICEF a elaborat un cadru conceptual pentru şcolile şi sistemele educaţionale prietenoase copilului, în care drepturile acestuia sunt respectate. Respectivele şcoli sunt „incluzive, cu un mediu sănătos şi protector pentru toţi copiii, eficiente în ce priveşte modul de activitate cu copiii şi implică atât familia, cât şi întreaga comunitate" (Shaeffer, 1999).

Conform acestui cadru conceptual:

- Şcoala este un mediu personal şi social important pentru elevi. O şcoală prietenoasă oferă un mediu sigur din punct de vedere fizic, emoţional şi psihologic fiecărui elev.
- Cadrele didactice reprezintă singurul şi cel mai important factor în crearea unui mediu eficient pentru incluziunea şcolară.
- Copiii sunt înzestraţi de la natură cu darul de a învăţa. O şcoală prietenoasă copilului recunoaşte, încurajează şi sprijină dezvoltarea capacităţii de a învăţa a elevilor săi prin cultură şcolară, modalităţi de predare adecvate şi conţinuturi curriculare axate pe învăţare continuă şi pe cel ce învaţă.
- Școală este şi se poate numi prietenoasă copilului în măsura în care dispune de sprijinul şi colaborarea cu părinţii şi familiile elevilor.
- Şcolile prietenoase au scopul de a dezvolta un mediu în care copiii să fie motivaţi şi capabili să înveţe.
- Colectivul pedagogic este prietenos şi binevoitor cu copiii, având grijă de sănătatea şi siguranţa acestora.

Toate sistemele şi instituţiile sociale care vizează copilul ar trebui să se bazeze pe principiile ***Convenţiei privind Drepturile Copilului*.**

Sarcina unei ***şcoli prietenoase*** sunt:

- să îi înveţe pe copii cum să facă faţă provocărilor noului mileniu;
- să le ofere spaţii de studiu sigure şi protectoare, lipsite de violenţă;
- să ridice moralul şi să sporească motivaţia profesorilor;
- să mobilizeze societatea în sprijinul învăţământului.

O asemenea şcoală este în căutarea copilului.

Este **centrată pe copil:**

- acţionează pentru apărarea intereselor acestuia, ajutându-l să îşi realizeze la maximum potenţialul;
- este interesată atât de copil în integritatea sa, cât şi de ceea ce i se întâmplă acestuia în familie şi în comunitate;

O **şcoală incluzivă:**

- nu exclude pe nimeni şi nu creează stereotipuri pe baza diferenţelor de orice tip;
- prestează servicii educaţionale obligatorii gratuite, accesibile în special pentru familiile şi copiii din grupurile de risc;
- respectă diversitatea şi asigură accesul egal la educaţie pentru toţi copiii;
- răspunde diversităţii, făcând faţă diferitelor circumstanţe şi nevoi ale copiilor, indiferent de gen, clasă socială, grup etnic, grad de abilitate.

Aceasta este o **şcoală care asigură o învăţare eficientă**:

- promovează o instruire de calitate, individualizată, adecvată nivelului de dezvoltare şi stilurilor de învăţare ale fiecărui copil;
- aplică metode de învăţare active, de colaborare, în stil democratic;
- oferă conţinuturi bine structurate, materiale şi resurse didactice de calitate;
- îmbunătăţeşte competenţele învăţătorilor, îi susţine moral şi material, oferindu-le posibilităţi de creştere profesională şi salarială și obţinerea de rezultate.

Oferă un climat sănătos şi protector pentru copii:

Asigură un mediu de învăţare prielnic, igienic şi sigur, cu facilităţi sanitare şi săli de clasă adecvate, cu politici şi practici ce promovează un mod de viaţă sănătos, cu servicii medicale şi de consiliere;

- formează elevilor deprinderi de viaţă necesare;
- promovează sănătatea fizică, psihică şi socio-emoţională a cadrelor şi elevilor;
- contribuie la protecţia copiilor de abuz şi violenţă;
- oferă experienţe pozitive.
- Această şcoală **implică activ copii, familiile şi comunităţile:**
- este centrată pe copil, promovând participarea acestuia la viaţa şcolară;
- este axată pe familie, urmărind să contribuie la consolidarea familiilor în calitatea lor de factor primordial de creştere, educaţie şi îngrijire a copilului şi la stabilirea unor relaţii armonioase între elevi, părinţi şi cadre;
- se bazează pe colaborarea cu întreaga comunitate, stimulând parteneriatele educaţionale şi colaborând cu alţi oficiali pentru a asigura respectarea drepturilor copilului.

Experienţa demonstrează că un asemenea cadru conceptual al şcolii prietenoase copilului constituie un instrument eficient de asigurare a drepturilor copiilor şi de oferire a unei educaţii de calitate.

Bibliografie:

Educaţia pentru toţi, Declaraţia de la Salamanca, 1994

Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, 1948

Ecaterina Vrăşmaş - „Introducere în educaţia cerinţelor speciale”, Editura Credis, Bucureşti, 2004

STUDIU DE SPECIALITATE
THE PRONUNCIATION COMPONENT IN TEACHING ENGLISH
PERFECTION VERSUS INTELLIGIBILITY

Prof. Ioana Ciucă-Danciu
Şcoala Gimnazială „Cristofor Simionescu" Plopeni, Oraş Salcea,

Pronunciation is an integral part of language learning. Any learner with a goal for learning English for communicative purposes needs to learn the rhythm and intonation of English. Learning about pronunciation develops learners' abilities to comprehend the spoken language. It also helps learners with the spelling system of English.

Pronunciation can convey grammatical information (rhythm and intonation can perform grammatical functions) and a lack of knowledge in pronunciation can easily affect reading. The first lessons on pronunciation are of great importance; it is the stage where correct pronunciation should be acquired.

A question we need to answer is how good our students' pronunciation ought to be. There are three levels of English pronunciation:

- **Level 1**: People often don't understand what you want to say. You use the wrong sounds in English words.
- **Level 2**: People can understand what you want to say, but they have to concentrate to understand you.
- **Level 3**: People can understand you easily. Your pronunciation is clear and pleasant.

A clear focus on these levels of pronunciation makes us realize that we should be happy if our students can at least make themselves understood.

According to Martin Hewings, it is now generally accepted that the target of a 'native-speaker pronunciation' is unachievable for the vast majority of learners of a second or foreign language even if a native-speaker variety is the target model chosen.

However, for the vast majority of learners, a native-speaker pronunciation is neither necessary nor even desirable. The aim of most is to achieve an easily understandable pronunciation in most situations with most people with both native and non-native English speakers.

The degree to which students acquire 'perfect pronunciation' (Harmer 2004, 184) seems to depend on their attitude to how they speak and how well they hear. Frequently foreign language speakers want to retain their own accent when they speak the foreign language because that is part of their identity. So, for example, an Italian would prefer to be identified as an Italian who speaks English very well rather than simply a non-native speaker of English.

Under the pressure of such cultural considerations it has become customary for language teachers to consider intelligibility as the main goal of pronunciation teaching. This means that the learners should be able to use pronunciation which is good enough for them to be always understood. If their pronunciation is not up to this standard, then there is a serious danger that they will fail to communicate effectively.

Of course, not all pronunciation errors are equally bad. For example, it is not a big problem if you pronounce a few English sounds in a slightly non-native way.

The worst errors are:

- talking too fast because you think it sounds more native
- skipping sounds (e.g. *worl* instead of *world)*
- misplacing the stress (e.g. *DEvelop* instead of *deVElop)*
- using the wrong sounds in a word, especially if the sounds are very different from the correct sounds (e.g. pronouncing *determine* so that it rhymes with *mine* or pronouncing *target* with a *j* sound)
- confusing two different sounds (e.g. pronouncing *slip* and *hit* the same way as *sleep* and *heat*, pronouncing *hope* the same way as *hop)*

When we are deciding on our priorities for pronunciation teaching, it is useful to know in general what kinds of errors are most likely to interfere with communication and what special problems students will have with English pronunciation.

Stressing words and phrases correctly is vital if emphasis is to be given to the important parts of messages and if words are to be understood correctly. Intonation – the ability to vary the pitch and tune of speech – is an important meaning carrier too.

Pronunciation is an important aspect of both speaking and listening. To make sense of what we hear we need to be able to divide the stream of speech up into units (for example, tone units, words and individual sounds) and to interpret what they mean. Very often in the rapid flow of speech, changes occur so that words can differ substantially from their citation (Hewings 2004, Vi) forms. A dictionary gives the pronunciation of a word when it is said in isolation: as if in response to the word being written down and the question asked. 'How is this word pronounced?' This is often referred to as its citation form.

In its citation form, the word *ten* is pronounced */ten/* but in *It's ten past,* influenced by the following */ p /* sound, it will be pronounced closer to / *tem /.*

When certain sounds come into contact at word boundaries, one or both of the sounds may change. Second, sounds may be missed out. The citation form of looked is pronounced /*lukt/* but in *It looked bad*, the / *t* / sound may be omitted completely, simplifying the consonant cluster / - *ktb* - / and pronounced closer to / *it luk baed* /.

We may also find weak forms (/ ən / for *and*, / fə / for *for*), contracted forms (*mustn't* for *must not).*

It is important to work on these features of pronunciation in order to help students decode rapid speech and develop their listening skills. It is probably more important for less advanced students to recognize and understand such features than to produce them in their own speech, while more advanced students could be encouraged to include them as part of their pronunciation in order to become more fluent.

It is often thought that learners need to be able to discriminate between features of pronunciation before they can produce them in their own speech; for example, that they have to be able to hear a difference between / f /and / v / before they can say correctly the words fan and van .

This connection is not always found, and it sometimes happens that learners are able to produce a difference without being able to hear it, and vice versa .

Consider the following example sentences: (Gilbert 2005, 136)

Example:

a. Mary said, "Is that Mister Fogg?"

b. Mary said, "Is that mist or fog?"

Question: What was Mary talking about?

In sentence (a), Mary is asking about a person.

In sentence (b), she is asking about something different, the weather. In terms completely of pronunciation, however, the only difference between the two utterances is a melodic one. The pitch pattern of each sentence distinguishes it from the other and makes the meaning clear for the listener.

In English, changes in pitch help listeners follow the speaker's meaning because these melodic signals provide cohesion and contrast. Not only do they tell listeners what is new information, but they also tell listeners how ideas relate to each other. They help listeners to understand how the speaker intends to make connections with what came before (orientation) and what will follow in the conversation (prediction).

However, it is an useful assumption to make that for most learners, for most of the time, an ability to hear features of pronunciation will be at least an useful starting point for developing their ability to produce them in their own speech.

Pronunciation is usually the biggest obstacle to overcome by our students when they try to achieve fluency in English. They may have strong knowledge of grammar and vocabulary, but if they mispronounce the words, they fail to communicate effectively and be understood by others. So, good pronunciation would be the main goal in our teaching.

Bibliography:

1. BRAZIL, David, *The communicative value of intonation in English*, Cambridge University Press, 1997
2. BYRNE, Donn, *Teaching Oral English*, Longman, 1986
3. HARMER, Jeremy, *English Language Teaching,* Longman, 2004
4. HEWINGS, Martin, *Pronunciation Practice Activities*, Cambridge University Press, 2004
5. SCRIVENER, Jim, *Learning Teaching, A Guidebook for English Teachers,* Macmillan Heinemann, 1994

JOCUL CA MODALITATE DE EVALUARE LA COPIII CU C.E.S.

Pip Totoian Monica
Școala Gimnazială Ciugud-Ciugud/Alba

Una dintre cele mai importante forme de manifestare a copilului este jocul.În mod obișnuit o asemenea activitate este izvorâtă din nevoia de acțiune,de mișcare a copilului-o modalitate de a-și consuma energia sau de a se distra,un mod plăcut de a utiliza timpul liber și nu numai.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală,tehnică,morală,fizică a copilului.Încorporat in activitatea didactică,elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu si mai atrăgător,aduce varietate și o stare de buna dispoziție funcțională,de veselie și bucurie,de destindere,ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii,a oboselii.

Jocul didactic este un tip specific de activitate prin care invațătorul consolidează,precizează si chiar verifică cunoștințele elevilor,le imbunătățește sfera de cunoștințe,pune in valoare si le antrenează capacitățile creatoare ale acestora.

Atunci când jocul este utilizat in procesul de invătământ,el dobândește funcții psihopedagogice semnificative,asigurând participarea activă a elevului la lecții,sporind interesul de cunoaștere față de conținutul lecției.Știm că jocul didactic reprezintă o metodă de invățământ in care predomină acțiunea didactică stimulată.Această acțiune valorifică la nivelul instrucției finalitățile adaptive de tip recreativ proprii activității umane,in general,in anumite momente ale evoluției sale ontogenice,in mod special.

Psihologia jocului evidențiază importanța activării acestei metode mai ales in invațământul preșcolar si primar.Analiza sa permite cadrului didactic valorificarea principalelor cinci direcții de dezvoltare,orientare astfel:

"-de la grupurile mici spre grupurile tot mai numeroase;
- de la grupurile instabile spre grupurile tot mai stabile;
- de la jocurile fără subiect spre cele cu subiect;
-de la șirul de episoade nelegate intre ele spre jocul cu subiect si cu desfășurare sistematică;
-de la reflectarea vieții personale si a ambianței apropiate,la reflectarea evenimentelor vieții sociale"(Elkonin)

Aceasta activitate dinamizează acțiunea didactică prin intermediul motivațiilor ludice care sunt subordonate scopului activității de predare –învatare,dar si de evaluare.Modalitățile de realizare angajează următoarele criterii pedagogice de clasificare a jocurilor didactice:

-după obiective prioritare:jocuri senzoriale(auditive,vizuale,tactile),jocuri de observare,de dezvoltare a limbajului,de stimulare a cunoașterii interactive;

-după forma de exprimare:jocuri simbolice,de orientare,de sensibilizare,conceptuale,jocuri ghicitori,jocuri de cuvinte incrucișate;

-după conținutul instruirii:jocuri matematice,musicale,sportive,
literare/lingvistice;

-după resursele folosite:jocuri materiale,orale,pe baza de intrebări,pe bază de fișe individuale,pe calculator;

-după regulile instituite:jocuri cu reguli transmise prin tradiție ,cu reguli inventate,spontane si protocolare;

-după competențele psihologice stimulate:jocuri de mișcare,de observație,de imaginație,de atenție,de memorie, de gândire,de limbaj si de creație.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu intrega clasă aduce o varitate in procesul de instruire a copiilor cu C.E.S. făcându-l mai atractiv.

Fiecare joc didactic cuprinde următoarele laturi constitutive:
conținuturi,sarcina didactică,regulile jocului,acțiune de joc.

Prima latura-*conținuturi*-este constituită din cunoștintele anterioare ale copiilor insușite in cadrul lecțiilor anterioare cu intreaga clasă.

Cea de-a doua componentă a jocului -*sarcina didactică* -poate să apară sub forma unei probleme de gândire ,de recunoaștere,denumire,ghicire,comparație.

A treia latură- *regulile jocului*-decurge din însăși denumirea ei.Regulile sunt menite să arate copiilor cum să se joace ,cum să rezolve problema respectivă.

Ultima latură-*acțiunea de joc*-cuprinde momente de așteptare,surprize,ghicire,intrecere si fac ca rezolvarea sarcinii didactice să fie placută și atractivă pentru elevi.

Elementele de joc:ghicirea,miscarea,intrecerea,surpriza etc.creează stări emoționale care întrețin interesul și dau colorit viu lecției.

Relevând legătura dintre joc si munca copilui,Jean Piagette a pus in evidentă aportul jocului la dezvoltarea intelectuala a școlarului.De aceea,el susține că "toate metodele active de educare a copiilor mici să furnizeze acestora un material corespunzător pentru ca jucându-se,ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care,fără aceasta,rămân exterioare inteligenței copilului".

Prin joc,copiii cu C.E.S.pot ajunge la descoperiri de adevăruri,își pot antrena capacitatea lor de a acționa creativ,pentru ca strategiile jocului sunt in fond strategii euristice,in care se manifestă istețimea,spontaneitatea,inventivitatea,răbdarea,
indrăzneala.

Jocurile copiilor devin metoda de instruire in cazul in care ele capătă o organizare și se succed in ordinea implicării de la logica cunoașterii și a invățăturii.

În acest caz ,intenția principală a jocului nu este divertismentul,rezultat din incercarea puterilor,ci invățătura care pregătește copilul pentru muncă și viață.Pentru a atinge aceste scopuri,jocurile trebuie sa fie instructive,să le evalueze cunoștințele.

Evaluarea prin joc condiționează in așa manieră dinamica clasei,incât putem spune ca nu există invățare eficientă fără evaluare.Ea nu poate și nu trebuie să fie redusă la simplul act al notării.Principala funcție a evaluării este aceea de a determina măsura in care diferitele obiective pedagogice au fost atinse..În același timp evaluarea incearcă să explice randamentul nesatisfăcător.

În cadrul procesului de invătare,evaluare își exercită:

- funcția diagnostică(realizată prin teste de cunostinte tip diagnostic)
-funcția prognostică(realizată prin teste de aptitudini,teste pedagogice de tip criterial sau de tip normative)
-funcția de selectie care apare atunci cand intervine ierarhizarea elevilor in clasă.

Experiența pedagogică a permis conturarea a trei forme de evaluare,din modul de integrare a lor in procesul didactic:

-evaluarea inițială(care se realizează la inceputul unui program de instruire si este menită să stabilească nivelul de pregătire a elevilor in acest moment)

-evaluare continuă(formativă),constituie un proces ce se intrepătrunde multiform si funcțional cu acțiunile de instruire si cu activitatea de invățare.

-evaluare cumulativă(sumativă),este realizată prin verificări parțiale pe parcursul programului si o estimare globală de bilanț,a rezultatelor pe perioade lungi,in general corespuzătoare semestrelor școlare,anului școlar sau ciclului de invățământ.

Datele furnizate in urma evaluării sunt utile pentru luarea unor decizii administrative,cum ar fi repartizarea materiei de studiu pe clase si secvențierea optimă a acesteia.

Orice program de evaluare judicios se întemeiază pe o evaluare periodică destul de frecventă (înainte, în timpul şi la sfărşitul anului şcolar), aducând la cunoştinţă elevilor rezultatele.

Aprecierea şcolară este o formă clasică de întărire de către invatator a achiziţiilor dobândite în procesul învăţării. Prin întărire se înţelege «sistemul de recompense şi de penalizare menit să asigure selecţia şi fixarea răspunsului sau reacţiei adecvate»(Radu, 1974). Recompensa constituie «întărirea pozitivă», în timp ce pedeapsa este o «întârire negativă». Este de aşteptat ca elevii sistematic recompensaţi să-şi formeze cu timpul o atitudine pozitivă faţă de invatator şi de şcoală, în timp ce elevii care sunt în mod frecvent dezaprobaţi, ironizaţi şi sancţionaţi să devină nemulţumiţi de viaţa şcolară, deoarece reuşita şcolară şi satisfacţia în muncă merg mână în mână. Succesul dă naştere unor trăiri afective pozitive ce dinamizează, susţin şi directivează conduita elevului spre obţinerea unor performaţe mai înalte.

Aprecierea invatatorului devine pentru elev un reper de autoapreciere. Ea influenţează asupra dezvoltării intelectuale, contribuind la conştientizarea nivelului pe care îl are elevul, iar pe de altă parte influenţează sfera volitiv-afectivă, prin intermediul trăirii nemijlocite a succesului şi eşecului.

Dezvoltarea capacităţii de autoapreciere şi a spiritului critic în estimarea rezultatelor şcolare proprii se poate realiza cu succes prin organizarea unor acţiuni de autoapreciere şi interapreciere care duc la maturizarea şi obiectivizarea atitudinii elevului faţă de aprecierea şcolară.

Aprecierea pedagogică se răsfrânge în sfera relaţiilor interpersonale. Elevul ca personalitate se defineşte prin raportarea lui la membrii grupului şcolar din care face parte, grupul constituind «spaţiul de comparaţie» în care se conturează imaginea de sine. Sentimentele de respect şi stimă de sine sunt în funcţie de atitudinea colegilor şi mai ales de cea a invatatorului, care îi definesc locul social în grup.

Scopul educaţiei este acela de a forma anumite deprinderi, strategii cognitive, atitudini şi comportamente ; acestea se învaţă numai dacă îl punem pe elev să acţioneze efectiv, atât în plan verbal, cât şi pe plan motric. În acest sens, Skinner(1971) notează: Nu întărim pronunţia corectă a elevului pedepsindu-l pentru că a greşit, nici mişcările abile pedepsindu-l pentru neîndemânare.Nu-l facem pe elev harnic pedepsindu-l pentru lene, curajos pedepsindu-l pentru indiferenţă. Nu-l învăţăm să studieze repede pedepsindu-l pentru încetineală, nici să ţină minte pedepsindu-l pentru că uită, nici să judece corect pedepsindu-l pentru lipsă de logică. În aceste condiţii i se va întâmpla poate uneori să descopere singur cum să fie atent, muncitor, curajos, cum să ţină minte şi să judece. Instruirea nu va avea nici o contribuţie aici, fiind inexistentă.

Indiferent de vărstă, elevul are sentimentul demnităţii personale ; orice încercare de a-l umili, mai ales în prezenţa colegilor săi, va avea un rezultat nedorit: copilul cu C.E.S fie că se retrage în sine, refuzând să mai comunice, fie că reacţionează violent la frustrare. Jena, ruşinea, umilirea repetate tind să dezorganizeze personaliatatea copilului, duc al apariţia unor stări psihice negative ca nesiguranţa, ezitarea, apoi pierderea respectului şi încrederii faţă de invatator. În cazuri extreme elevul poate deveni chiar agresiv.

Se întâmplă adesea ca elevul frustrat să fie şi izolat în grupul de elevi, deoarece reactivitatea lui exagerată din cauza frustrărilor repetate se manifestă printr-un comportament inadaptat , elevul fiind văzut de colegi ca un tip dificil.De aceea jocul poate fi folosit pentru a diagnostica conflicte psihologice,fiind binecunoscută capacitatea jocului de a deveni simbol al tendinţelor, dorinţelor sau conflictelor copilului.

Formele de joc au menirea să intercepteze tulburările de comportament ce pot fi declanşate de inhibarea instinctelor, cerută de societate. Cu alte cuvinte, cine îşi descarcă, pe terenul de fotbal, mişcările instinctuale asupra duşmanului său, nu o va transfera asupra unui membru al familiei sale şi este probabil că va avea un comportament acceptabil în acest mediu social.

Terapia prin joc are la bază efectul său armonizator. Din această cauză, jocul terapeutic afost numit o «pace încheiată cu sine şi cu ceilalţi». Armonizarea realizată cu ajutorul jocului se manifestă sub forma unei concordanţe subiective între dorinţă şi putinţă. Datorită acesteia, copilul găseşte în joc un răspuns pozitiv la încercările sale mascate de a fi înţeles şi o confirmare a sentimentului propriei valori.Jocul constituie un sprijin necesar în organizarea evaluarii, având în vedere faptul că monotonia produsă de formele stereotipe ale exerciţiilor produce rapid plictiseala. Aceasta are ca efect secundar scăderea dorinţei de a învăţa, a interesului şi atenţiei elevilor.

Jocul ca modalitate de evaluare are un rol in ceea ce-i privește pe copiii cu C.E.S. Prin joc evaluarea este mai eficientă si totodată antrenantă.

De exemplu la limba română(clasa I si II),cand copilul cu C.E.S. invată alfabetul,jocurile de evaluare pot ajuta atat la fixare,dar si la etalarea cunoștințelor dobândite până la un moment dat.Exemple de jocuri de evaluare:”Trenul literelor”,”Trenul silabelor”,”Jocul silabelor duble”etc.

La matematica jocul are un rol bine definit.Jucându-se cu cifrele copilul cu C.E.S.reacționează si participă vioi la cerințele spuse.Exemple de jocuri de evaluare:”Unește cifrele si spune ce obții!”(dovedește insușirea corectă a numerației,cât si cunoașterea cifrelor).Alte jocuri de evaluare:”Calculăm si coloram!”,Cel mai bun matematician”,”Trăistuța fermecată”etc.

Rebusul la clasa III si IV este un instrument de evaluare folosit pentru fixarea si etalarea cunoștințelor;prin raspunsuri corecte date la afirmații simple,vor descoperi un cuvânt “cheie”,esența cunoștințelor lor.Rebusul poate fi folosit la majoritatea obiectelor.

Jocul in procesul de evaluare este o activitate prin care sunt colectate,ansamblate și interpretate informații despre starea,funcționarea sau evoluția viitoare a copilului cu C.E.S.

Acordarea calificativelor la sfârșitul unui joc,fie el in echipe sau individual,reprezintă clasarea elevului cu C.E.S.pe o anumita “scară”.Calificativele acordate fac din elevul cu C.E.S.un analizator,realizând singur treapta pe care o ocupă in “scara”clasei.

Jocul ca modalitate de evaluare nu urmărește in principal evidențierea deficienței si a blocajelor copilului.O asemenea abordare exclude definitiv teza caracterului irecuperabil al copilului cu C.E.S.Elementele de joc încorporate în procesul de evaluare pot motiva şi stimula puternic acest proces in toate formele lui.

Bibliografie:

Constantin Cucoş – *Pedagogie,* Editura Polirom, Iaşi, 2000;
Ion Radu(coord.) – *Psihologia educaţiei şi dezvoltării*, Editura Academiei, Bucureşti, 1983;
Ion Radu – *Psihologia şcolară*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 2004
Alois Ghergut-*Psihopedagogia persoanelor cu cerinte speciale*,Editura Polirom2006
Gheorghe Tomas-*Psihopedagogia prescolara si scolara*,Bucuresti 2005
“*Psihopedagogia pentru examenele de definitivare si grade didactice*”,Editura Polirom,Bucuresti,2006
Alois Ghergut,”*Sinteze de psihopedagogie speciala*”,Editura Polirom,Bucuresti,2006

METODE INOVATIVE ÎN PREDAREA CHIMIEI

Prof. Dr. Dumitraş Cristina-Amalia
Colegiul Tehnic "Lațcu Vodă" Siret

Lumea este într-o continuă schimbare. Pe an ce trece devenim mai exigenți cu noi sau cu ceilalți. Copiii prezintă un interes tot mai scăzut față de obiectele reale, matematică, fizică sau chimie. Permanent trebuie să găsim metode inovative de predare sau învățare [1-4].

Chimia este un obiect experimental. De multe ori, însă, sunt noțiuni care se demonstrează mai greu experimental. Din această cauză, am introdus inițial, în cadrul unor proiecte premiate la nivel național, noțiuni de chimie computațională. Astfel copiii puteau să vadă structura unor compuși și interacțiunile dintre ei.

Utilizând programul HyperChem se pot studia proprietăți QSAR și diferite structuri. Astfel, o structură scrisă pe o foaie prinde viață. Observând reacția elevilor la modelări computaționale am extins și la lecțiile de predare și învățare, atrăgând spre disciplina chimie și cei înclinați spre informatică.

Datele obținute prin astfel de modelări au fost prezentate la diferite concursuri naționale: premii la Rosef, premiul I absolut High School Project, expoziții la Noaptea Cercetătorilor Europeni.

Un exemplu de lecție în care am utilizat modelarea computațională cu ajutorul programului HyperChem 8.0 a fost Aminoacizi. Și pentru că, uneori, o imagine face cât o mie de cuvinte, voi exemplifica prin imagini.

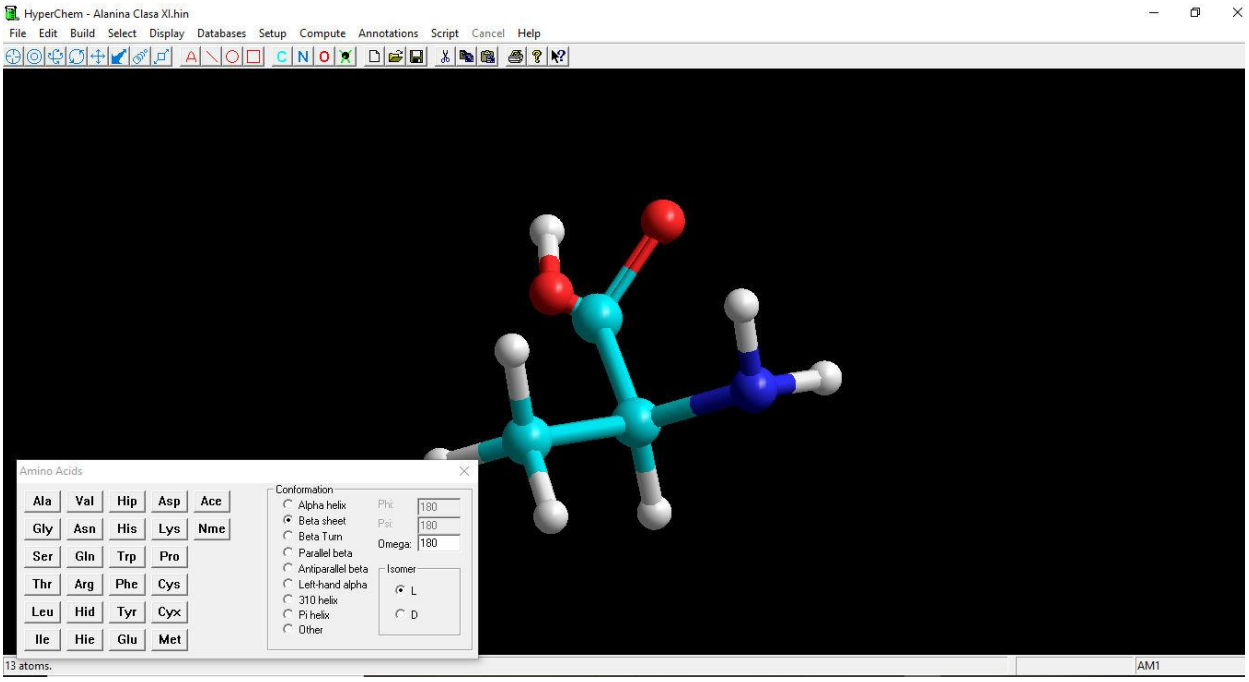

Fig. 1. Modelarea α-alaninei. Aminoacizi. Clasa XI.

În continuare am utilizat modelarea computațională pentru a scrie diferite reacții de condensare ale aminoacizilor cu formare de peptide simple sau mixte. Vizualizând aceste modelări (se pot vedea în spațiu) o parte dintre elevi, care, uneori, scriau mai greu reacții chimice au reușit să atingă obiectivele.

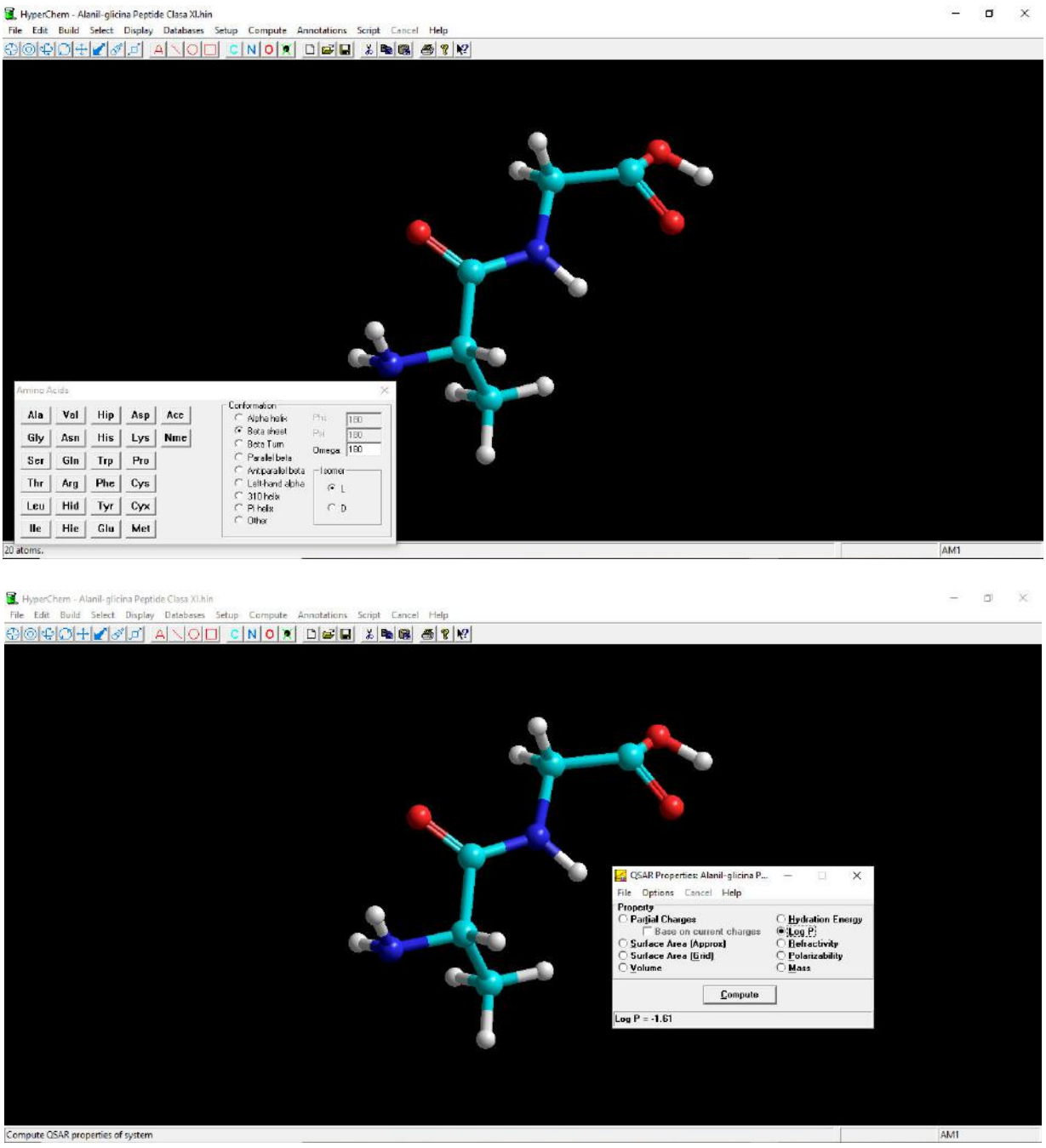

Fig. 2. Modelarea α-alanil-glicinei. Peptide. Proprietăți QSAR. Clasa XI.

O altă lecție la care am utilizat cu succes modelarea computațională cu ajutorul programului HyperChem a fost Acizi nucleici [5]. Lecția are caracter interdisciplinar. Modelarea computațională poate fi folosită atât la biologie, științe cât și la chimie.

S-a aprofundat astfel și studiul informaticii și al fizicii.

Prin astfel de proiecte îmi doresc ca învățarea să se transforme într-un proces plăcut, în care elevii și profesorii se implică deopotrivă. Un astfel de proiect, poate fi un exemplu de bune practici. În cadrul lecțiilor s-a îmbinat creativitatea cu programe inovative de învățare pentru îmbunătățirea calității predării și a învățării, ridicând astfel standardele pentru toți elevii, indiferent de capacitate și context socio-economic [4].

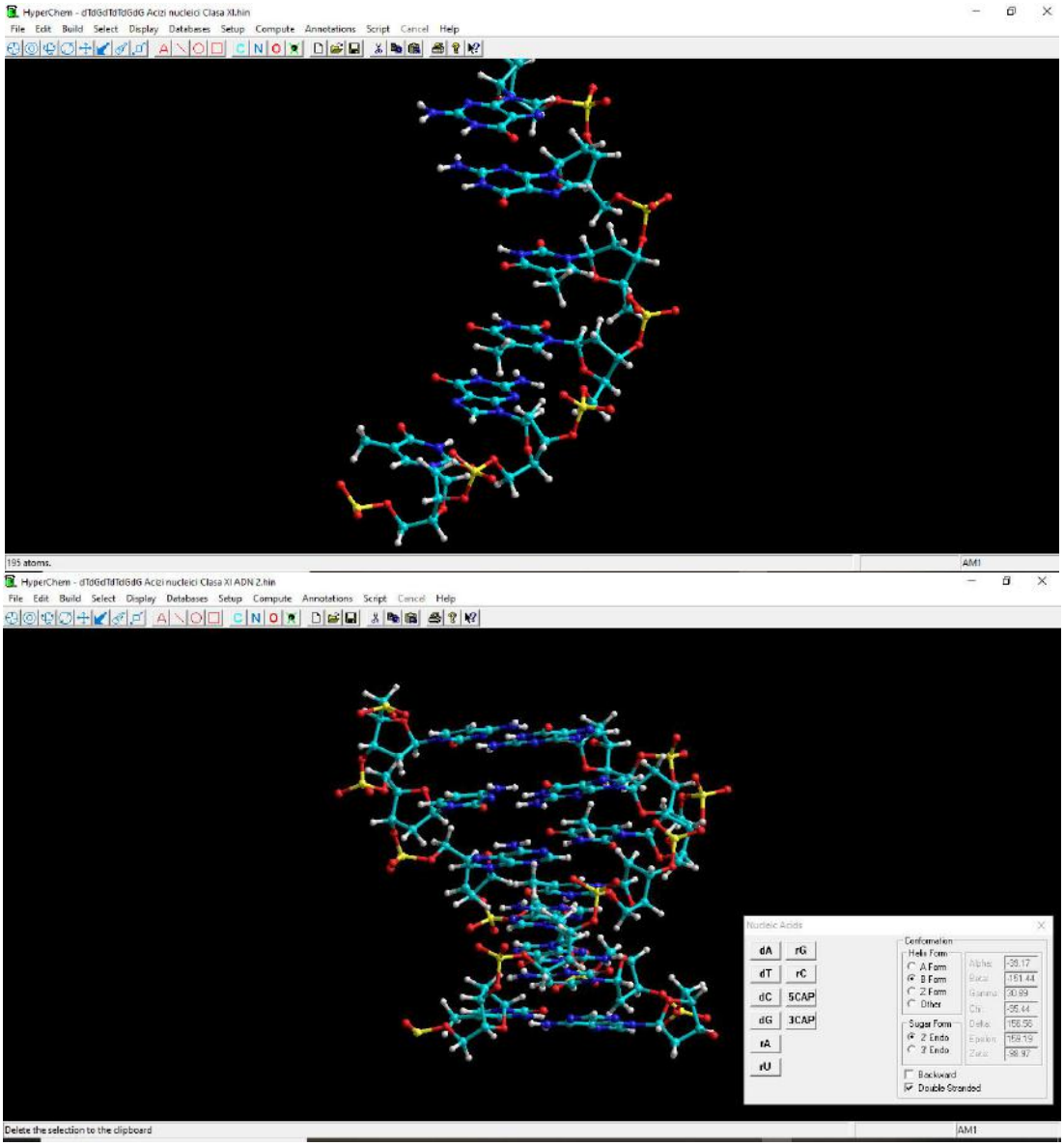

Fig. 3. Modelarea unor fragmente de ADN. Acizi nucleici. Clasa XI.

Bibliografie

1. Dumitraş Cristina-Amalia, *Dinitrofenoli*. De la medicamente de slabire interzise, la altele controversate, pâna la tratamente în agricultură, Ed MatrixRom, București, 2021.
2. Dumitraş Cristina-Amalia, Calcule și reprezentări cu ajutorul programului HyperChem, CNIV-2017, Ed. Universității din București, București, 2017, pp288-292.
3. Dumitraş Cristina-Amalia, Huţanu Iuliana-Paula, Maidaniuc Jeaneta-Steluța, Modelarea unor aminoacizi și a unor fragmente de ADN cu ajutorul cu ajutorul programului HyperChem, CNIV-2020, Ed. Universității din București, București, 2020, pp206-213.
4. http://www.isj-db.ro/static/files/proiecte_europene/CreativeArts_IO4_Ghid_de_bune_practici_Romania.pdf.
5. Baciu Ion, Bogdan Daniele, Tomas Ștefan, CHIMIE, Manual pentru clasa a XI-a, filiera teoretică, profil real, Ed. Mistral, Info Media, 2006.

CURRICULUM PENTRU EDUCAȚIE TIMPURIE,NOI ORIENTĂRI ÎN ACTIVITATEA DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Grigore Mocăniță Geta
G.P.P,,Prichindel"

Într-o accepţiune generală, educaţia este procesul (acţiunea) prin care se realizează formarea şi dezvoltarea personalităţii umane. Ea (educaţia) constituie o necesitate pentru individ şi societate. Deci, educaţia este o activitate specifică umană, realizată în contextul existenţei sociale a omului şi în acelaşi timp, este un fenomen social specific, un atribut al societăţii, o condiţie a perpetuării şi a progresului acesteia. Aşadar, ea se raportează, în acelaşi timp şi la societate şi la individ.

Curriculum pentru învăţământul preşcolar prezintă o abordare sistematică, în vederea asigurării: continuităţii în interiorul aceluiaşi ciclu curricular, interdependenţei dintre disciplinele şcolare (clasele I - II) şi tipurile de activităţi de învăţare din învăţământul preşcolar, deschiderii spre module de instruire opţionale.

Totodată noul curriculum se remarcă prin extensie, echilibru, relevanţă, diferenţiere, progresie şi continuitate.

Schimbarea propusă de noul currriculum pentru învăţământul preşcolar constă în diversificarea strategiilor de predare-învăţare-evaluare, amenajarea mediului educaţional, rolul familiei şi importanţa domeniilor de dezvoltare a copilului.

Diversificarea strategiilor de predare-învăţare-evaluare conform noului curriculum pune accent deosebit pe metodele activ-participative, pe joc, ca formă fundamentală de activitate în copilăria timpurie şi formă de învăţare cu importanţă decisivă pentru dezvoltarea şi educaţia copilului, pe evaluare care ar trebui să urmărească progresul copilului în raport cu el însuşi şi mai puţin raportarea la norme de grup (relative).

Curriculum revizuit pentru educaţia timpurie structurează experienţele copilului pe domenii experienţiale: estetic-creativ, om şi societate, limbă şi comunicare, ştiinţe şi psihomotric.

Având în vedere setul de interese şi aspiraţii ale copilului, nevoile acestuia, ca şi intenţia organizării unor activităţi integrate, am delimitat sala de grupă în mai multe centre de activitate după cum urmează: Bibliotecă, Ştiinţe, Arte, Construcţii, Joc de rol, Nisip şi apă. Organizarea spaţiului educativ astfel, îmi oferă atât mie – educatoarei, cât şi părinţilor oportunitatea de a-i observa mai bine pe copii în interacţiunea lor cu materialele, cu alţi copii sau adulţii din clasă.

Rolul familiei în aplicarea noului curriculum este acela de partener, unde părinţii ar trebui să cunoască şi să participe în mod activ la educaţia copiilor lor desfăşurată în grădiniţă.

Programul anual de studiu (conform noului curriculum) se va organiza în jurul a şase teme: Cine sunt/suntem?, Când, cum şi de ce se întâmplă?, Cum este, a fost şi va fi aici pe pământ?, Cum planificăm/organizăm o activitate ?, Cu ce şi cum exprimăm ceea ce simţim?, Ce şi cum vreau să fiu?. Pornind de la aceste teme, anual, pe grupe de vârstă, se stabilesc proiectele tematice care urmează a se derula cu preşcolarii.

Curriculum integrat accentuează nevoile şi interesele copilului pe care educatoarea trebuie să le respecte şi să ţină seama de ele în planificarea întregii activităţi educaţionale din grădiniţă. Se promovează astfel conceptul de dezvoltare globală a copilului prin conceperea unor strategii centrate pe copil, în acord cu nivelul experienţelor trăite de acesta în viaţa cotidiană.

Conceptul de activitate integrată se referă la o activitate în care se îmbrăţişează metoda de predare-învaţare a cunoştinţelor îmbinând diverse domenii şi constituirea deprinderilor şi abilitaţilor preşcolarilor.

Predarea integrată cunoaşte o extensie relativ rapidă, în primul rând datorită faptului că răspunde unor preocupări privind natura ştiinţei şi se dovedeşte a fi o soluţie pentru o mai bună corelare a ştiinţei cu societatea, cultură, tehnologie.

Integrarea, ca sintagmă, este explicată ca revenirea în acelaşi loc, în aceeaşi activitate, a mai multor activităţi de tip succesiv, care conduc la realizarea obiectivelor propuse, la însuşirea

conţinuturilor, la realizarea în practică a proiectului didactic propus. (Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani – Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, 2019).

În activităţile integrate, abordarea se face printr-un demers global, graniţele dintre categoriile şi tipurile de activităţi didactice dispar, se contopesc într-un scenariu unitar şi de cele mai multe ori ciclic, în care tema se lasă investigată cu mijloacele diferitelor ştiinţe; evident conţinuturile au un subiect comun, care urmează a fi elucidat în urma parcurgerii acestora şi realizarea obiectivelor avute în vedere.

Activităţile integrate sunt cele prezente în planificare, proiectate conform planului de învăţământ, orarului aferent nivelului de vârstă, susţinute de experienţa fiecăreia dintre noi, educatoarele.

Tematica este astfel realizată încât, prin metoda predării integrate, copiii să participe, să se implice cât mai mult, atât afectiv, prin antrenarea unor surse cât mai variate, prin prezentarea conţinutului cu ajutorul experienţelor diverse, exersării tuturor analizatorilor, al învăţării prin descoperire.

Cultivarea la copii a trăsăturilor cum ar fi curiozitatea, admiraţia, imaginaţia, gândirea critică, spontaneitatea şi plăcerea în experienţele estetice se realizează pe calea predării grupate pe subiecte sau unităţi tematice, aşa numita ”predare tematică”. Se poate afirma că învăţarea integrată se reflectă cel mai bine prin această predare tematică (integrarea conţinuturilor) care sprijină dezvoltarea concomitentă a unor domenii, în loc să se concentreze pe un aspect izolat, lucru nefiresc pentru dezvoltarea copilului. Predarea tematică presupune integrarea diferitelor discipline prin elaborarea unei idei interesante care se leagă de mai multe domenii. Ea se face în aşa fel încât să reflecte legăturile dintre mai multe discipline şi legăturile acestora cu viaţa.

Educatoarea organizează şi desfăşoară activităţi integrate generate de subiecte stabile planificate pentru tot timpul anului, cum ar fi: „Fenomene ale naturii”, „Plante”, „Animale” sau alte subiecte dinamice ce se evidenţiază la un moment dat, trezind puternic atenţia şi interesul copiilor.

Activităţile sunt desfăşurate după scenarii zilnice cu generice sau prin scenarii în care se regăsesc fragmentele de activităţi dintr-o săptămâna cu generice de zi, respectând tema şi subtema săptămânii.

Scenariul educatoarei îi orientează pe copii să opteze pentru diverse zone sau centre, care oferă posibilitatea alegerii domeniilor de învăţare şi a materiilor. Varietatea acestora încurajează copiii să manifeste, să observe, să gândească, să-şi exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicţii. Exemplu: alfabetizarea oferă posibilitatea de a-şi exersa liber opiniile, de a audia o poveste, de a crea o poveste, de a dialoga cu colegii.

Copiii îşi asuma responsabilităţi şi roluri în microgrupul din care face parte, participând la jocuri de rol interesante, iniţiate de copii. Jocurile de masă sau manipulativele direcţionează copiii spre exersarea conţinutului matematic, jocuri de măsurare, de reconstituire. Vizitele, plimbările au un rol deosebit în completarea şi înţelegerea cunoştinţelor. Tematica acestora este aleasă în aşa fel încât, prin activităţile integrate să se înlesnească contactul cu lumea înconjurătoare.

Educatoarea hotărăşte atmosfera şi tonul clasei, personifică acele calităţi pe care să le regăsească la copii, comunică entuziasmul ei copiilor, face procesul de învăţare interesant. Trebuie să existe un echilibru între ce oferă educatoarea şi ce doreşte copilul, pentru a realiza cu succes obiectivele propuse.

Preşcolarii trebuie să înveţe într-o manieră integrată, fiecare etapă de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă.

Activităţile integrate sunt oportune în acest sens, prin ele aducându-se un plus de lejeritate şi mai multă coerenţa procesului de invaţare-predare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces.

Învăţământului preşcolar îi revin sarcini importante în pregătirea copiilor pentru şcoală, aceasta asigurând în mare măsură eficienţa învăţământului în prima sa treaptă. A pregăti copilul preşcolar pentru şcoală înseamnă a-l înarma cu acele achiziţii, capacităţi, aptitudini, abilităţi care să-l ajute în parcurgerea drumului atât de complicat în descoperirea lumii înconjurătoare.

Astfel, grădiniţă de copii împreună cu familia şi cu societatea civilă îşi conectează eforturile

pentru asigurarea unui învăţământ preşcolar de calitate, eficient, centrat pe trebuinţele copilului. Ea construieşte un cadru nou pentru copil, prin dimensiunile şi conţinuturile sale, prin activităţile variate, noi şi interesante. Este o înşiruire de metamorfoze, de o coloratură afectivă intensă şi un dinamism nestăvilit. Adaptarea la noul mediu va fi de lungă durată, cu progrese şi regrese, cu eforturi perseverente şi de durată, atât din partea copilului însuşi cât şi a adulţilor care-l susţin. Preşcolarul reprezintă o personalitate în devenire, un viitor adult. El trebuie cunoscut şi educat în consecinţă, sprijinit să-şi materializeze capacităţile şi să-şi formeze aptitudini care să-l ajute să se integreze în mediul şcolar, în societatea europeană. Sarcina noastră, a educatoarelor, este de a forma şi de a modela caracterul copiilor din fiecare nouă generaţie, astfel încât fundamentul personalităţii viitorului tânăr să fie unul corect şi solid, nu alterat de influenţele societăţii.

„Educator adevărat poate fi numai acela care face din munca şi viaţa sa un îndreptar şi pentru alţii, iar asta nu-i cu putinţă fără acel simţ de armonie interioară, care stăpâneşte în fiecare clipă cugetul şi voinţa educatorului”.

Bibliografie:

Curriculum pentru educaţia timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani, Editura Cercetării si tineretului, 2019

Vrăşmaş Ecaterina ─ *Educaţia copilului preşcolar*, Editura Pro-Humanitate, Bucureşti, 1999

Anca Dragu, Sorin Cristea ─ *Psihlogie şi pedagogie şcolară,* Ovidius University Press, Constanţa, 2002

UN MODEL DE PLAN DE ACȚIUNE PENTRU INTEGRAREA COPIILOR CU DIZABILITĂȚI

Prof. Pascal Luiza Lavinia
Liceul Tehnologic "Matei Corvin" Hunedoara

Tabloul cerinţelor speciale este întins şi cuprinde, pe lângă categoria „dizabilităţi", încă alte două categorii: „dificultăţi" şi „dezavantaje". Din punct de vedere statistic, „dizabilităţile" sunt reprezentate de 2–5% dintre populaţia şcolară, în timp ce celelalte categorii reprezintă între 10–20% din elevi. În categoria „dificultăţi" sunt incluşi elevii cu probleme de învăţare, deficit de atenţie şi tulburări de comportament. Categoria „dezavantaje" este legată de provenienţa copilului dintr-o familie defavorizată socioeconomic, sau dintr-o etnie minoritară, cum este, de exemplu, cea rromă. În astfel de familii nu se pune accent pe educaţie, copilul nu frecventează grădiniţa şi el are un decalaj faţă de alţi copii din clasă, pe care el singur nu îl poate recupera.

În școlile de masă, sarcina principală în incluziunea copiilor cu CES le revine cadrelor didactice care predau la clasă. Ei trebuie să organizeze clasa și să proiecteze strategia didactică, astfel încât toţi copiii să dobândească un minim de cunoştinţe. Succesul depinde de îmbinarea armonioasă a mai multor factori care țin atât de resursele umane implicate, cât și de metode și mijloace didactice, instrumente, timp și spațiu.

Elevi

Idei de activități

- așezarea optimă a copilului în clasă:
- să stea în prima bancă, cu un coleg cooperant și empatic, care îl ajută la nevoie;
- să nu fie agitaţie în jurul lui, ca să nu-i distragă atenţia, în jurul lui să fie elevi liniștiți;
- mobilier adaptat, în funcției de specificul dizabilității;
- materialele didactice care îl ajută la învăţare să fie la îndemâna lui;
- tabla este recomandat să fie albă;
- jocuri de integrare în colectiv și de cunoaștere mai bine a acestuia *(Pânza încrederii, Schimbă locul!, Ghici cine e? etc.)*
- tehnici dramatice pentru dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare (*Tot ca tine sunt și eu, Bingo, Dacă aș fi…, Lanțul, Valiza, Statuile* etc.);
- vizionarea unor filmulețe educative, a unor povești terapeutice, în funcție de cazul de dizabilitate;
- activități de terapie educațională (*ludoterapia, meloterapia, terapia ocupațională*);
- conținuturile activităților adaptate în funcție de dizabilitate (*PIP* sau *Plan de remediere*, după caz);
- activități pe baza soft-urilor destinate elevilor cu dizabilități;
- activităţile să fie scurte şi să se pregătească mai multe variante pentru fiecare lecţie;
- formularea instrucţiunilor într-un mod accesibil;
- alocarea de timp suficient pentru sarcinile de învățare;
- organizarea unor momente frecvente de consolidare și exersare;
- formarea de rutine prin activităţi similare.

Strategii de învățare

- învățarea individualizată sau individualizarea unor secvențe de învățare;
- tratarea diferențiată;
- metode activ-participative şi practice (jocul de rol, jocul didactic, *Explozia stelară, Ciorchinele, Cubul, Turul galeriei* etc. - adaptate);
- învățarea prin cooperare: în perechi, în echipă;
- valorizarea activității în fiecare oră;
- ancorarea de interesele copilului, hobbyurile lui, activităţile extraşcolare, pentru motivare.

Resurse

- folosirea de material didactic adecvat și ușor de manipulat (socotitori, alfabetar magnetic, carioci, jetoane etc.);
- mijloace de predare/învățare multisenzoriale și distractive, cu material concret-intuitiv;

- mijloace IT (calculator, videoproiector, tabletă, CD-uri etc.);
- cărți/reviste cu imagini;
- fișe cu scheme de fixare;
- resurse educaționale deschise;
- planșe tematice afișate permanent în clasă etc.

Evaluare

- observarea sistematică a comportamentului;
- evaluări orale și scrise diferențiate și cu sprijin (indicații);
- autoevaluarea, dacă e cazul;
- aprecieri verbale;
- fișe de observare a comportamentului, a progresului.

Cadre didactice

Idei de activități

- colaborarea cu profesorul de sprijin/consilierul școlar/medicul specialist (*PIP* sau *Plan de remediere*, după caz);
-stabilirea unei relații strânse și fructuoase cu familia elevului;
- plan de intervenție comun cu profesorii de la clasă;
-simpoziane/conferințe/cursuri de formare vizând integrarea copiilor cu CES (*Integrarea copiilor cu CES*);
- ateliere de lucru/mese rotunde în cadrul Comisiei metodice
- activități comune părinți-profesori-elevi (*Copilul vostru-elevul nostru*)
- predarea în echipă cu profesorul de sprijin/consilierul școlar etc;
-autoperfecționarea prin studiul unor cărți/articole de specialitate.

Strategii de învățare

- mese rotunde
- workshop-uri
-platforme educaționale;
-proiecte;
- dezbateri
- interasistențe
- lucru în echipă

Resurse

- cărți de specialitate/pliante/reviste/afișe informative
- tehnologii informatizate
- listă cu lucrări de specialitate
- cadru normativ

Evaluare

- chestionare
- grafice
- portofolii cu produsele activităților
- caietul învățătorului

Bibliografie:

- *Ordin Nr. 3124/2017 privind aprobarea Metodologiei pentru asigurarea suportului necesar elevilor cu tulburări de învățare.* https://edu.ro/ordinul-ministrului-educa%C8%9Biei-na%C8%9Bionale-nr-134220012017-privind-aprobarea-metodologiei-pentru
- *Ordin Nr.1985/2016 privind aprobarea metodologiei pentru evaluarea și intervenția integrată în vederea încadrării copiilor cu dizabilități în grad de handicap, a orientării școlare și profesionale a copiilor cu CES, precum și în vederea abilitării și reabilitării copiilor cu dizabilități și/sau CES.* https://lege5.ro/Gratuit/geztqmrygqza/ordinul-nr-1985-1305-5805-2016-privind-aprobarea-metodologiei-pentru-evaluarea-si-interventia-integrata-in-vederea-incadrarii-copiilor-cu-dizabilitati-in-grad-de-handicap-a-orientarii-scolare-si-profe/1

JOCUL - MODALITATE DE ÎNVĂŢARE ŞI EDUCARE

Prof. înv. preşcolar Arsene Steliana-Ionela
GPN Florile Soarelui, Mioveni

Încorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu şi mai atragător, aduce varietate şi o stare de bună dispoziţie funcţională, de veselie şi bucurie, de destindere, ceea ce previne apariţia monotoniei şi a plictiselii, a oboselii.

Atunci când jocul este utilizat în procesul de învăţământ, el dobândeşte funcţii psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a preşcolarului la activităţi, sporind interesul de cunoaştere fată de conţinutul acestora.

Ştim că jocul didactic reprezintă o metodă de învăţământ în care predomină acţiunea didactică simulată. Această acţiune valorifică la nivelul instrucţiei finalităţile adaptive de tip recreativ proprii activităţii umane, în general, în anumite momente ale evoluţiei sale ontogenice, în mod special.

Psihologia jocului evidenţiază importanţa activării acestei metode mai ales în învăţământul preşcolar şi primar. Analiza sa permite cadrului didactic valorificarea principalelor cinci direcţii de dezvoltare, orientate astfel:

- de la grupurile mici spre grupurile tot mai numeroase;
- de la grupurile instabile spre grupurile tot mai stabile;
- de la jocurile fară subiect spre cele cu subiect;
- de la şirul de episoade nelegate între ele spre jocul cu subiect şi cu desfăşurare sistematică;
- de la reflectarea vieţii personale şi a ambianţei apropiate, la reflectarea evenimentelor vieţii sociale" (Elkonin).

Această metodă dinamizează acţiunea didactică prin intermediul motivaţiilor ludice care sunt subordonate scopului activităţii de predare-evaluare într-o perspectivă formativă. Modalităţile de realizare angajează urmatoarele criterii pedagogice de clasificare a jocurilor didactice.

- după obiectivele prioritare: jocuri senzoriale (auditive, vizuale,motorii, tactile), joc de observare, jocuri de dezvoltare a limbajului, jocuri de stimulare a cunoaşterii interactive;
- după conţinutul instruirii: jocuri matematice, jocuri muzicale,jocuri sportive, jocuri literar-lingvistice;
- după formă de exprimare: jocuri simbolice, jocuri de orientare, jocuri de sensibilizare, jocuri conceptuale, jocuri-ghicitori, jocuri de cuvinte încrucişate;
- după resursele folosite: jocuri materiale, jocuri orale, jocuri pe baza de întrebări, jocuri bază de fişe individuale, jocuri pe calculator;
- după regulile instituite: jocuri cu reguli transmise prin tradiţie, jocuri cu reguli inventate,jocuri spontane,jocuri protocolare;
- după competenţele psihologice stimulate: jocuri de mişcare, jocuri de observaţie, jocuri de imaginaţie, jocuri de atenţie, jocuri de memorie, jocuri de gândire, jocuri de limbaj, jocuri de creaţie.

Prin joc, copiii pot ajunge la descoperiri de adevăruri, îşi pot antrena capacitatea de a acţiona creativ, pentru că strategiile jocului sunt în fond strategii euristice, în care manifestă isteţimea, spontaneitatea, inventivitatea, iniţiativa, răbdarea, îndrăzneala, etc.

Jocurile copiilor devin metodă de instruire în cazul în care ele capătă o organizare se succed în ordinea implicată de logica cunoaşterii şi a învăţăturii.

În acest caz, intenţia principală a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învăţătura care pregăteşte copilul pentru muncă şi viaţă. Pentru a atinge acele scopuri, jocul didactic trebuie să fie instructiv, să le consolideze cunoştinţele.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă, aduce variaţie în procesul de instruire a copiilor, făcându-l mai atractiv.

Fiecare joc didactic cuprinde următoarele laturi constitutive :
- conţinuturi
- sarcina didactică
- regulile jocului
- acţiunea de joc

Prima latură-conţinuturi - este constituită din cunoştinţele anterioare ale copiii însuşite în cadrul activităţilor comune cu întrega clasă, cunoştinţe ce se referă la plan: animale, anotimpuri, reprezentări matematice, istorice, etc.

Cea de a doua componentă a jocului-sarcina didactică-poate să apară sub forma unor sarcini didactice, pot avea acelaşi conţinut, acestea dobândind un alt caracter, datorită sarcinilor didactice pe care le au de rezolvat, de fiecare dată altele.

A treia latură - regulile jocului - decurge din însăşi denumirea ei.Regulile sunt menite să arate copiilor cum să se joace, cum să rezolve problema respectivă.Totodată regulile îndeplinesc o funcţie reglatoare asupra relaţiilor dintre copii.

Ultima latură - acţiunea de joc - cuprinde momente de aşteptare, surprize, ghicire, întrecere şi fac ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută si atractivă pentru elevi.

Dacă vin în completarea lecţiei, jocurile didactice, pot fi grupate după obiectivele urmărite şi tipul lecţiei.

După obiectivele urmărite, jocul este folosit în cadrul tuturor ariilor curriculare, iar după tipul lecţiei jocul este folosit ca mijloc de predare, asimilare, mijloc de consolidare, sistematizare, recuperare a cunoştinţelor.

Indiferent de modul de folosire, jocul didactic îl ajută pe elev să-şi angajeze întregul potenţial psihic, să-şi cultive iniţiativa, inventivitatea, flexibilitatea gândirii, spiritul de cooperare şi de echipă.

În cazul în care jocurile organizate au scop educativ bine precizat, devin metode de instruire, iar dacă jocul este folosit pentru a demonstra o caracteristică a unei lecţiei, acesta devine un procedeu didactic.

Metodica desfăşurării unui joc didactic cuprinde :
- introducerea in joc
- executarea jocului
- complicarea jocului
- încheierea jocului

Jocul didactic nu poate fi desfăşurat la întamplare; în aplicarea lui trebuie să se ia în considerare următoarele condiţii:
- jocul să se constituie pe fondul activităţii dominante urmărindu-se scopul şi sarcinile lecţiei;
- să fie pregătit de educator în direcţia dozării timpului şi a materialului folosit;
- să fie variat, atractiv, să îmbine forma de divertisment cu cea de învăţare;
- să se folosească atunci când copiii dau semne de oboseală;
- să creeze momente de relaxare, de odihnă, în vederea recuperării energiei nervoase a elevilor;
- să antreneze toţi copiii în activitatea de joc;
- să fie proporţionat cu activitatea prevăzută de programă şi structurat în raport cu tipul şi scopul lecţiei desfăşurate;
- sa urmărească formarea deprinderii de muncă independentă;
- după caz, sarcinile didactice ale jocului să fie date diferenţiat pentru a preîntâmpina rămâneri în urmă la învăţătură;
- să solicite gândirea creatoare şi să valorifice cu maximum de eficienţă posibilităţile intelectuale ale elevilor;
- activităţile în completare prin joc să fie introduse în orice moment al lecţiei;
- să nu afecteze fondul de timp al lecţiei propriu-zise;
- să fie repartizate, după caz, în diferite secvenţe, sarcinile didactice
- având caracter progresiv;

- indicaţiile privind desfăşurarea activităţii să fie clare, corecte, precise, să fie conştientizate de către elevi şi să le creeze o motivaţie pentru activitate;
- activităţile de joc să se desfăşoare într-un cadru activ, stimulator şi dinamic;
- să nu se facă abuz de joc,încât procesul de învăţare să se transforme în joc şi să fie luat ca atare;
- să nu fie prea uşoare, nici prea grele;
- regulile de joc să fie explicate clar şi să se urmărească respectarea lor de către elevi.

Elementele de joc: ghicirea, mişcare, întrecerea, surpriza, etc. creează stări emoţionale care întreţin interesul şi dau un colorit viu activităţii.

Literatura de specialitate ne oferă o multitudine de jocuri didactice pe care le putem folosi în cadrul lecţiilor din toate ariile curriculare, iar măiestria învăţătorului va duce la rezultate deosebite.

Vorbind despre jocurile didactice, Ursula Schiopu preciza că ele "educă atenţia, capacităţile fizice intelectuale, perseverenţa, promtitudinea, spiritul de echipă, de ordine, dârzenie, modulează dimensiunile etice ale conduitei".

Bibliografie:

1. Dima S., Şchiopu U., Taiban M., Lovinescu A., Butucaru E., Creşa-mediu educativ pentru integrarea copilului în grădiniţă, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1980;
2. Mateiaş, Alexandra, Copiii preşcolari, educatoarele şi părinţii. Ghid de parteneriat şi consiliere, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2003;
3. Vrăsmaş, Ecaterina, Educaţia copilului preşcolar. Elemente de pedagogie la vârsta timpurie, Ed. Pro Humanitate, Bucureşti, 1999;

”ŞI EU POT SĂ AJUT!" - ACTIVITĂŢI DE ACORDARE A PRIMULUI AJUTOR

Prof. Contanu Allina - Laura
Școala Gimnazială "Sf. Andrei" Slobozia

1. **Titlul activităţii:** ”Şi eu pot să ajut!" - activităţi de acordare a primului ajutor

2. **Tipul activității:** activitate practică

3. **Domeniul în care se încadrează**: educație pentru sănătate și stil de viață sănătos

4. **Scopul activității**: Formarea la elevi a deprinderilor de bază în acordarea primului ajutor

5. **Obiectivele educaționale ale activității:**

a. să prezinte reguli de acordare a primului ajutor;
b. să demonstreze eficienţă şi calm în luarea deciziilor şi a măsurilor de acordare a primului ajutor;
c. să demonstreze abilităţi practice de acordare a primului ajutor.

6. **Elevii participanți:** 24 elevi din clasa a VI-a

7. **Durata activității:** 2 ore

8. **Locul desfășurării activității**: sala de clasă

9. **Descrierea activităţii:**

Activitatea începe cu explicaţii date elevilor referitoare la importanţa intervenţiei în situaţiile în care persoanele din jurul nostru necesită ajutor. De asemenea, se discută aspecte legate de ce înseamnă serviciul 112, cu ce se ocupă acest serviciu, în ce situaţii trebuie apelat numărul de urgenţă 112, cum se discută în situațiile de urgență, pentru a oferi informațiile necesare legate de locul producerii accidentării, dar și cum arată și se simte persoana accidentată.

În continuare elevii au de rezolvat un exerciţiu în care trebuie să ordoneze acţiunile prezentate în fişa de lucru, în vederea oferirii în mod corect a primului ajutor. După rezolvarea sarcinilor din fișa de lucru se discută cu elevii soluțiile propuse de aceștia, oferindu-le și varianta corectă, dacă este nevoie.

În partea a doua a activităţii, elevilor le sunt prezentate filmuleţe cu diferite situaţii în care trebuie acordat primul ajutor, ca de ex. "Spotul TV - Efectele folosirii abuzive a numărului 112", precum și cu "Acordarea primului ajutor în caz de plăgi, hemoragii, entorse, luxații, fracturi, înec cu alimente, insolație, stare de inconștiență, electrocutare, arsuri, evitarea infectării, poziția laterală de siguranță" etc. Apoi elevii sunt organizaţi pe grupe (6 grupe de câte 4 elevi, din care unul este accidentatul) şi simulează diferite tipuri de accidente. Conform fișelor de lucru, elevii trebuie să precizeze tipul de accident, precum și modalitățile de acordare a primului ajutor, astfel:

a. "E o zi călduroasă de vară. Andrei a jucat fotbal mai bine de o oră. Creştetul capului e fierbinte ca o plăcinţică. E cam ameţit." (*Insolație*)

b. "E prima zi de vacanţă. Irina şi Amalia au desenat un şotron pe trotuarul din faţa blocului. Sar ca broscuţele din pătrat în pătrat. Sandaua Irinei a alunecat pe o crenguţă de salcie. A căzut în genunchi pe spaţiul verde. Julitura e plină cu pământ, iar palma s-a zgâriat în gardul verde." (*Plăgi sângerânde*)

c. "Iarna a aşternut zăpadă din belşug. Săniuţa lui Cosmin zboară ca un zmeu pe derdeluşul lucios precum oglinda. Un obstacol îl aruncă pe Cosmin cu tot cu săniuţă în şanţ. Braţul drept s-a lovit de gard, în zona cotului. Simte o durere tăioasă şi apoi mâna îi amorţeşte." (*Traumatism al membrelor superioare - posibil fractură sau luxație*)

d. "Valentin experimentează sensibilitatea termică la nivelul pielii şi, din neatenţie, pune mâna într-un vas cu apă, care are temperatura de 95^0C." (*Arsură*)
e. "La masă, Marian nu are răbdare să mestece suficient alimentele şi mai şi vorbeşte cu gura plină. Ca urmare, suferă un accident." (*Înec cu alimente*)
f. "Teodora, care are 12 ani, aleargă după autobuz, dar alunecă pe gheaţă şi cade. În urma căderii, prezintă durere la nivelul oaselor gleznei." (*Traumatism al membrelor inferioare - posibil fractură sau luxație*)

Ca o concluzie a activității, elevii trebuie să conștientizeze faptul că pot ajuta și se pot implica în astfel de situații, care necesită acordarea primului ajutor.

10. Rezultatele obținute în urma activității:
a. implicarea activă a elevilor în activitatea derulată;
b. conştientizarea faptului că şi ei (elevii) pot ajuta în astfel de situaţii, se pot implica, nu sunt doar "spectatori";
c. dobândirea abilităţilor practice de acordare a primului ajutor.

11. Modalităţi de evaluare a activităţii:
a. observarea asupra modului de implicare a elevilor în rezolvarea sarcinilor din cadrul grupelor;
b. simularea, în faţa colegilor, de către fiecare grupă în parte a tipului de accident şi a măsurilor de prim ajutor acordate;
c. prezentarea concluziilor finale referitoare la importanţa acordării primului ajutor;
d. aplicarea unui chestionar cu opinii ale elevilor asupra activităţii desfăşurate;
e. realizarea de fotografii.

12. Sustenabilitatea activității:

Elevii și-au însușit cunoștințele și și-au format deprinderile necesare pentru aplicarea imediată a măsurilor în cazul unor urgențe medicale, până la sosirea serviciului de urgență sau până la intervenția unui medic.

LA MÉTHODE DU DIAMANT DANS LA CLASSE DE FLE

Chiriac Elena,
Școala Gimnazială Solonț (Școala Gimnazială "Miron Costin")

L'élève représente l'un des trois actants les plus importants de la triade éducationnelle. Tout au long du temps l'accent a été déplacé du professeur qui détenait l'information « absolue » à l'élève qui doit prendre dans ses propres mains son processus d'apprentissage. Aujourd'hui, le professeur n'est qu'un guide qui dirige l'apprenant vers le labyrinthe de l'apprentissage. Il donne les moyens, montre la voie vers la sortie du labyrinthe, mais l'élève est le seul en charge de résoudre ce problème. Le professeur doit lui laisser la possibilité de faire des fautes, de revenir en arrière, de reprendre le contenu mal compris, de refaire le trajet du labyrinthe pour arriver à la fin. Cette fin est d'autant plus importante qu'elle est atteinte par les forces de l'élève, par les moyens qu'il a considérés efficaces pour soi-même.

L'enseignant actuelle n'est plus une « encyclopédie », ce rôle étant repris par l'internet. À première vue, nous avons l'impression que son importance est drastiquement diminuée voire éliminée. Pourtant, même en ces conditions, il est devenu indispensable à ses élèves. Les apprenants, tout d'abord « un public captif »[77], comme le dénomme Christine Tagliante, sont obligés, pas à pas, de devenir responsables de leur apprentissage. Tagliante affirme que ces élèves représentent un public « communicatif »[78], tout prêt à interroger, à collaborer, à se débrouiller tout seul. Dans son ouvrage *Strategii didactice interactive*, Crenguța -Lăcrămioara Oprea souligne que l'élève commence à assumer le rôle d'un acteur dans l'acte éducationnel mettant l'accent sur la collaboration avec le professeur et la responsabilité envers le processus d'apprentissage. Il choisit attentivement les stratégies d'apprentissage, gère correctement son temps, accepte des risques en réalisant les efforts nécessaires à son développement[79].

Or, une fois attisée la curiosité de ces élèves, le professeur doit trouver toujours de moyens plus intéressants pour retenir leur attention et maintenir vive leur curiosité. La foule des méthodes qui se dressent devant les yeux avisés du professeur, les avantages et les désavantages que chacune offre « ne rendent guère facile la tâche du professeur »[80] conquit Corina-Amelia Georgescu, dans sa *Didactique du français langue étrangère : tradition et innovation*. L'enseignant doit peser longuement le pour et le contre de chaque méthode en tenant toujours compte de la spécificité de sa classe, car de ce choix est lié le résultat final. Malheureusement, les variables dont dépend le déroulement de la leçon sont si nombreuses que le professeur ne peut pas se déclarer satisfait qu'à la fin de sa démarche pédagogique. L'échec où le succès de la leçon tient, en fait, à l'adaptabilité du professeur aux conditions réelles rencontrées dans la salle de classe. Les prévisions que l'enseignant fait pendant la préparation de sa leçon se heurtent aux instants présents où il doit être capable de changer le cours des événements en prenant des décisions rapides et efficaces.

Les élèves actuels n'ont plus l'habitude d'être attentif au professeur. Après quelques petites minutes, ils perdent leur patience et commencent à s'intéresser à d'autres choses. La tâche de professeur est d'autant plus importante qu'il doit rendre ses élèves curieux tout au long de sa leçon. Or, cet objectif est atteint, notamment, par l'emploi des méthodes interactives. L'une des méthodes qui produit de la curiosité et développe la créativité est la méthode du diamant. Cette méthode est utilisée à la fin de la leçon pour évaluer les connaissances des élèves, mais aussi pour leur donner la possibilité de se mettre en valeur. La méthode est divisée en cinq parties correspondant à cinq lignes. Sur la première ligne, l'élève écrit un nom qui a attiré son attention pendant la leçon, sur la

[77] « Le public captif est donc celui qui n'a pas décidé lui-même de se trouver en situation d'apprenant, mais qui y est contraint, par la société ou du fait des décisions familiales. » - Christine Tagliante, *La classe de langue*, CLE International, Paris, 1994, p.27.
[78] *Op.cit.*, p.28.
[79] Crenguța -Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2006, pp.161-162.
[80] Corina-Amelia Georgescu, *La didactique du français langue étrangère : tradition et innovation*, Tiparg, 2011, p. 76.

deuxième ligne, l'apprenant met deux adjectifs qui qualifient le nom écrit auparavant, puis sur la troisième ligne il écrit trois verbes au présent liés au nom avec lequel il a commencé, ensuite sur la quatrième ligne, l'élève construit une proposition qui caractérise le nom mis au début, sans le répéter, finalement, l'élève tire une conclusion en écrivant sur la dernière ligne un autre nom.

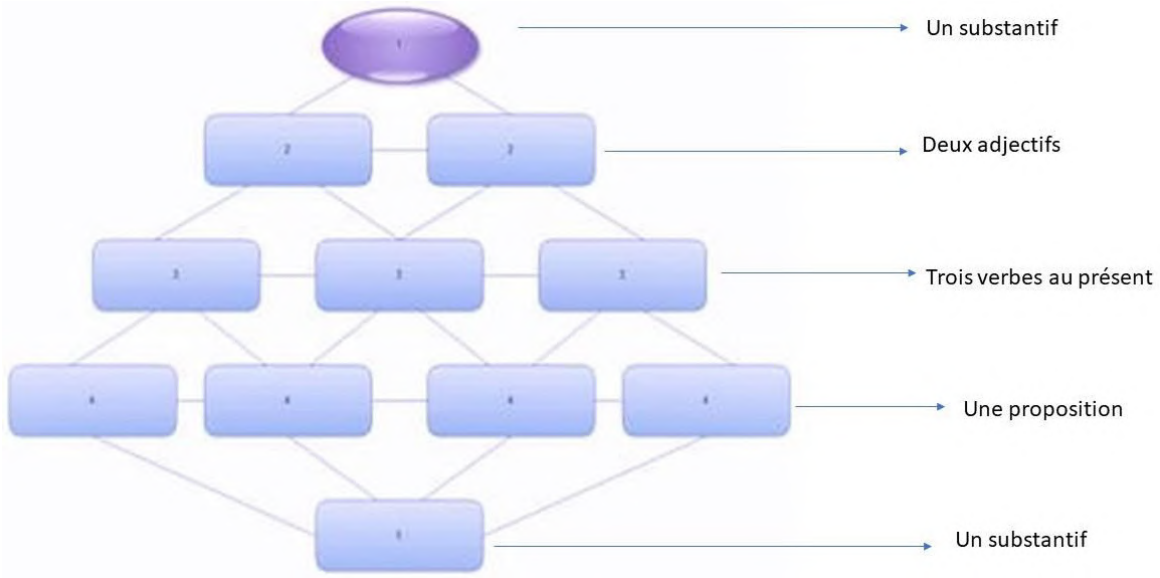

La méthode vise la réflexion rapide et efficace concernant un contenu et peut être proposé individuellement, à deux ou par groupe. Il est essentiel de suivre ce schéma, pour voir comment se développe le texte créé et pour donner aux élèves la possibilité de collaborer afin de produire une variante plus élaborée du contenu créatif. Les avantages pour lesquels un professeur peut choisir à utiliser cette méthode visent le développement de la créativité, de l'imagination, de la réflexion, de l'intercommunication. La méthode met l'accent sur les connaissances des élèves et non pas sur leurs manques, constitue une alternative ludique d'évaluation qui facilite l'implication. Le désavantage le plus connu de ces méthodes actives consiste dans le fait qu'elles demandent beaucoup de temps, car les élèves travaillent dans un rythme propre et les dix minutes allouées pour la tâche peuvent être insuffisantes.

Nous avons utilisé cette méthode pendant une leçon d'écologie proposée au niveau A2 de langue française. Individuellement, les élèves ont dû créer leur texte en se basant sur les informations reçues sur l'écologie et les gestes écologiques. Même si le temps a été court, ils ont réussi à merveille à souligner les idées importantes de la leçon, mais surtout, ce qu'ils ont retenu à la fin de cette leçon.

Nous devons conclure que ces méthodes actives, chronophages, mais essentielles pour l'enseignement moderne doivent être réadaptées au niveau de la classe. Le professeur est celui qui décide comment et quand les employer, quelle est leur importance dans le déroulement de la leçon et, notamment, quelle est leurs visées.

Bibliographie :

Georgescu, Corina-Amelia, *La didactique du français langue étrangère : tradition et innovation*, Tiparg, 2011.

Oprea, Crenguța-Lăcrămioara, *Strategii didactice interactive*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2006.

Tagliante, Christine, *La classe de langue*, CLE International, Paris, 1994.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ- FAMILIE

Grijincu Mihaela
Școala Gimnazială "Constantin Morariu" Pătrăuți

Acțiunile care influențează un parteneriat eficient pot fi:

- fiecare parteneriat este unic și se realizează plecând de la punctele tari, scopurile și necesitățile elevilor, familiei și școlii descoperite împreună cu părinții, care se ating prin strategii optime.
- pregătirea și abilitățile de care trebuie să dispună părinții și profesorii pentru a conlucra, având ca obiectiv evoluția acțiunilor de învățare a copiilor se realizează printr-o formare continuă și dezvoltare a profesorilor și a membrilor din familie. Acest lucru va spori valoare parteneriatului școală-familie.
- un parteneriat eficace are la bază comunicarea. Cerințele de limbă și cele culturale, stilul de viață, programul zilnic al membrilor familiei și al profesorilor sunt factori importanți ai acestui parteneriat. Pentru ca acești factori să conlucreze în planificarea și organizarea activitățiloe este nevoie de foarte multă comunicare.
- o soluție a parteneriatului implică a fi flexibil și a totodată diversificat. Nu-i neapărat nevoie de prezența părinților la activități sau în școală dacă aceștia acordă timp și sprijin pentru studiul elevilor.
- pregătirea, asistența și sponsorizările sunt un beneficiu în cadrul unui parteneriat și depinde de regiunea și comunitatea din care face parte școala.
- timpul este cel care va aduce transformări într-un parteneriat. Problemele pot cauza noi provocări care prin osteneala comună a celor implicați va conduce la reușită.
- periodic se cere o evaluare a consecințelor parteneriatului, ceea ce implică gradul de satisfacere a elevilor, părinților și familiei.

Ideea de bază într-un parteneriat sunt activitățile comune și spiritul reciproc de care sunt marcați partenerii. Interrelaționarea dintre părinții și profesori în susținerea dezvoltării copiilor este o provocare ce-i determină să fie uniți pentru ca efortul lor să se materializeze. Părinții care sprijină parteneriatele sunt sensibili, calzi, grijulii, ascultători, constanți, pozitivi, își cunosc valoarea personală și au capacități interpersonale. Capacitatea părinților în a promova parteneriatul este determinată de fericire, armonia, succesul în familie. Atitudinile pozitive ale părinților decurg din încrederea de sine crescută a acestora, iar profesorii, prin comunicare, cerințele părinților pot crea un cadru favorabil pentru a dobândi victorie în acest domeniu. Părintele are o atitudine pozitivă dacă starea profesorului îi inspiră încredere, înțelegere și suportivitate. De asemenea, profesorii au puterea de-a influența pozitiv relația dintre părinți și copii dacă dau dovadă de: căldură, deschidere, sensibilitate, flexibilitate, încredere și accesibilitate(Comer & Haynes, 1991). Părinții asociază profesorilor atribute ca: încredere, căldură, pozitivism, atașare, aplecare spre elev, disciplină pozitivă, formare și îndemânareîn predare, organizare eficientă la nivelul clasei. În implicarea parentală de suuces studiile prevăd pentru profesori: atitudini pozitive, implicarea părinților prin planuri active, autoinstruire permanentă, angajare în dezvoltarea profesională și competență personală.(Epstein, 1984); (Galinsky, 1990).

În mediul familial și în relația școală-familie **rolul parental** este foarte important. Dezvoltarea familiei are la bază creșterea, învățarea și modelarea, iar părinții vor împlini atribuții de învățare, susținere, acțiune și vor fi părtași la actul decizional. Intensitatea acestor atribuții crește proporțional cu necesitatea impusă de împrejurări. Studiile arată concentrarea părinților spre educație și sprijin oferit copiilor când mediu școlar cu care vin în contact este primitor, ceea ce amplifică relațiile cu profesorii și implicarea lor în viața școlii(Comer & Haynes, 1991).

Într-un parteneriat fundamental este și **rolul profesorului** orientat spre familie, ajutor, formare și ghidare. Legat de familia participantă la activitățile școlii, rolul profesorilor se îndreaptă spre susținere, îndrumare, îngrijire și angajarea în stabilirea deciziilor. Părinții și profesorii susțin,

deopotrivă, conduite de cooperare, planificare, comunicare și evaluare(Epstein, 1991);(Swick, 1991).

Mediul de învățare pozitiv este rezultatul unor activități orientate pe acțiune și acordarea sprijinului în relația școală-familie părinților din medii culturale și etnice diferite. Programul orientat spre familie va corela acțiunile clasei cu nevoile și interesele familiei și copiilor. Eficiența sa fiind dată de conjunctura profesorului și a părintelui, perceperea atribuțiilor, recunoașterea valorilor, respectarea intereslor și nevoilor celuilat.

Elementele primordiale ale unui parteneriat sunt: evaluarea nevoilor, cunoașterea scopurilor, realizarea activităților prioritare, ofertă de strategii, scheme de implementare și uneltele de evaluare(Comer & Haynes, 1991).

Parteneriatele viabile vor avea succes dacă multitudinea strategiilor țin cont de cererile, interesul părinților și de unicitate fiecărei școli. Întâlnirile, vizitele la domiciliu, centrele pentru părinți, perfecționarea părinților și a adulților, implicarea în actul decizional, învățarea de acasă, ansamblul familie-școală conturează numeroasele strategii care-i determină pe părinții să fie toleranți și colaborativi. De asemenea creativitate în tehnologie scoate din sfera tradiționalului și propune noi șanse parteneriatului.

Școala orientată spre familie dezvoltă o implicare timpurie împreună cu părinții în organizarea și dezvoltarea de medii sănătoase prin promovarea unui curriculum acceptat de copii, părinți și profesori, cu o structură ce valorizează: imaginea de sine, socializarea, multiculturalitatea, empatia și pozitivismul, disciplina și creativitatea.

Colaboarea parentală nu ține de demografie cât de relația profesor-părinte, de sprijinul profesorului pentru părinte și de percepția părintelui despre acestă implicare. Ca bariere ale implicării părinților în parteneriate amintim insuficienta instruire atât a profesorilor cât și a părinților, timpul scurt și resursele reduse alocate.

Un model de parteneriat școală-familie cu rezultate este cel susținut de universitatea Illinois, care promovează comunicarea reciprocă dintre familie și școală, participarea părinților la activitățile de învățare de acasă și în cele din cadrul școlii. Ideile de bază ale acestui parteneriat sunt:

- *parteneriatul este prioritar*: școala își stabilește prioritățile, folosind la maxim profesorii și părinții. Parteneriatul este cunoscut de toți, presupune implicarea tuturor, iar eficiența este dată de formarea cadrelor didactice spre atragerea părinților către școală.
- *planifiacrea muncii*: o planificare amănunțită începe cu o evaluare inițială care va identifica nevoi, viziuni și tipare ale părinților cu privire lacolaboarrea cu școala. Această evaluare ajută profesorul să –și creeze un plan de lucru care va ține cont de părerile părinților. Metoda de evaluare determină obiectivele parteneriatului și căile de realizare.
- *proactivitate și stăruință în comunicare:* pe întreaga perioadăa a anului școlar sunt dezbătute cu părinții printr-o comunicare permanentă și consecventă regulile clasei, care sunt obiectivele și așteptările lor în legate de participarea la parteneriat. Dacă părintele va fi informat despre viața școlii și va reuși să-și sprijine copilul acasă va privi acest lucru ca o șansă de a fi parte a educației propriului copil. Cu ajutorul metodelor moderne se poate ajunge la interacțiune cu mai multe persoane din familia copilului, va crește informația ce vine dinspre școală spre familie și implicit vor exista rezultate deosebite la nivelul școlii și al societății.
- *adoptarea unei poziții pozitive:* părinții trebuie informați atât de situațiile negative legate de copii lor, dar și situațiile pozitive prin promovarea lor îi vor asigura pe părinți de disponibilitatea profesorilor și vor fi mai receptivi la ceea ceea ce are de spus profesorul.

Pozitivismul în comunicare va întări relația dintre familie și școală, va favoriza interacțiunile dintre profesori, părinții, copii. Câștigătorii acestor acțiuni vor fi copii care vor oferi feedback pozitiv profesorilor mărturisind astfel recunoștință pentru osteneala lor.

- *individualizarea comunicării:* părintele va menține legătura cu școala dacă aceasta va respecta ce au negociat împreună, totul va fi transparent, iar în acest caz, informațiile legate de propriul copil atît din punct de vedere pozitiv cât și negativ, prezenate concret vor crește nivelul de colaborare aducând beneficii copilului.

Părinții se pot interesa unii de la alții despre reușita copilului, pot analiza temerile ce apar, iar ședințele cu părinții planificate oferă căi de a transmite amănunte legate de propriul copil.

- *sugestii practice*: prin sugestiile oferite de cadrele didactice părinților pentru învățare de acsă și de la școală copilul dobândește competențe și este mai sigur de sine.
- *monitorizarea programului*: printr-o supraveghere periodică se urmărește creșterea valorii parteneriatului. Planificarea, strategiile urmate, feedback-ul primit, evaluare sistematică sunt etapele care conduc la rezultate importante pentru activitățile ulterioare.

Părinții și cadrele didactice au o responsabilitate imensă în cadrul parteneriatului, iar succesul acestuia depinde de planificarea, organizarea, punerea aplicarea a celor propuse, dar susținuți și cu instrumentele adecvate vor crește valoare școlii, implicit a copiilor și familiilor lor.

Bibliografie :

1. Agabrian, M. (2005). Dezvoltarea comunitară: De la relații familiare la relații active și parteneriate. Sociologie Românească, 3(1), 182–193.
2. Băran-Pescaru, A. (2004). Parteneriat în educaţie: Familie, şcoală, comunitate. Aramis.
3. Comer, J. P., & Haynes, N. M. (1991). Parent Involvement in Schools: An Ecological Approach. *The Elementary School Journal*, *91*(3), 271–277. https://doi.org/10.1086/461654
4. Cuzneţov, L. (2008). Tratat de educație pentru familie Pedagogia familiei. 628.
5. Epstein, J. L. (1991). Effects on student achievement of teachers' practices of parent involvement. *Annual Meeting of the American Educational Research Association., 1984*.
6. Galinsky, E. (1990). From Our President. Why Are Some Parent/Teacher Partnerships Clouded with Difficulties? *Young Children*, *45*(5).
7. Swick, K. J. (1991). *Teacher-Parent Partnerships To Enhance School Success in Early Childhood Education*. ERIC.

ROMEO ŞI JULIETA DIN STRADA CATILINA. TRAGEDIA ŞI COMEDIA ÎN LECTURI SUCCESIVE

Antoanela Cioroiu
Colegiul Naţional „Vasile Alecsandri" Galaţi

Mărturisesc că mă fascinează deseori elevii de clasa a IX-a, pentru că au privirea vie, nedumerită şi întrebătoare a oricărui adolescent care ar vrea să ştie, şi uneori te cred pe cuvânt. Alteori, se arată, firește, atotştiutori. *Jocul şi joaca* le stârnesc zâmbetul ironic – ei nu mai sunt copii; *Lumile fantastice* le stârnesc curiozitatea. În schimb *Dragostea...* Aici sunt imbatabili (unii); timizi (cei mai mulţi). Folosesc la clasa a IX-a manualul de limbă şi literatură română al Editurii Humanitas şi obişnuiesc, în loc de concluzii la tema dragostei, să fac o activitate, de-a lungul a două ore de curs, în care să abordez o operă propusă de autorii manualului la texte suplimentare: *Romeo şi Julieta* de William Shakespeare, profitând de faptul că anterior s-a studiat comedia *O noapte furtunoasă*, în cadrul aceleiaşi unităţi tematice. Urmăresc, aşadar, din punct de vedere didactic atât specificul abordării temei în funcţie de epocă, autor, tip de manifestare artistică − pictură, muzică, text (comedie, tragedie), cât şi specificul lecturii textului dramatic (cu poveste, intrigă, personaje, dar puse în scenă, text care presupune o interpretare în cadrul spectacolului). Se simte nevoia unor lecturi succesive ale textului dramatic pentru că spectacolul este interpretarea textului făcută de actori, scenarist şi regizor cu tot ceea ce presupune spectacolul.

1. În primul moment al lecţiei, *Evocarea,* îi provoc pe elevi la o discuţie despre dragoste în literatură, despre textele şi poveştile citite de ei şi despre diversele manifestări ale iubirii (adolescentină/conjugală, împlinită/nefericită, imposibilă). Textele studiate anterior, în clasele gimnaziale, dar şi în clasa a IX-a, chiar dacă aparţin şi altor unităţi tematice – *La hanul lui Mânjoală, Nora sau Balada zânei de la Bâlea-lac, O noapte furtunoasă* – sunt ofertante. E clar: dragostea, cu bune şi cu rele, s-a aflat permanent în atenţia scriitorilor, pentru că este în fond unul dintre puţinele lucruri care te fac să vibrezi, să speri, să trăieşti şi să creezi. Ca om şi ca artist. Şi nu doar scriitorii sunt artiştii fascinaţi de inefabilul iubirii.

Proiectez tabloul lui Rene Magritte*, Les Amants,* în timp ce în fundal, se aude discret melodia *Love of my life* a formaţiei Queen.

Discutăm despre tema tabloului, despre posibile explicaţii ale faptului că cei doi îndrăgostiţi au feţele acoperite cu eşarfe. Dragostea nu ţine cont de vârsta – cei doi ar putea fi trecuţi de prima tinereţe – de statutul social, de frumuseţea fizică; deşi nu se văd, îndrăgostiţii au găsit firesc calea unul către buzele celuilalt. Le atrag elevilor atenţia asupra felului în care se văluresc eşarfele: de vânt sau de sentimentele celor doi. Sunt eşarfe albe, cu umbre întunecate. Femeia sau fata poartă o rochie roşie tivită cu alb: pasiune şi inocenţă, deopotrivă. Bărbatul este (sau vrea să pară) serios. Cel puţin după hainele pe care le poartă: costum negru, cămaşă albă, cravată. „S-a pus la patru ace", e îmbrăcat în hainele lui de zile mari, pentru că dragostea e o sărbătoare a fiinţei pe de-a-ntregul ei.
Dau muzica mai tare (până atunci s-a auzit în surdină) şi le cer elevilor să numească un singur sentiment pe care melodia îl trezeşte în sufletele lor. Tristeţe, melancolie, suferinţă sunt pe buzele tuturor.

2. A doua secvenţă: *realizarea sensului* este consacrată lecturilor succesive,

a. Prima lectură − lectura individuală. I-am anunţat în urmă cu două săptămâni că urmează să discutăm despre *Romeo şi Julieta* de W. Shakespeare şi că trebuie să citească integral piesa. Au fost proteste, întrebări retorice. Mulţi s-au conformat. Alţii s-au uitat la film. Ceea ce nu e chiar aşa de rău, pentru că cele două versiuni celebre folosesc adaptări de calitate, având la bază traduceri ale textului shakespearian. Deci au citit, fără voia lor, şi textul. Şi pentru că anterior s-a studiat, în cadrul aceleiaşi unităţi tematice, comedia *O noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale, discutăm care din cele două piese le-a plăcut mai mult. M-am aşteptat, firește, ca adolescenţii să constate că *Romeo şi Julieta* e mai emoţionantă, dar că totuşi, piesa dramaturgului român are un subiect mult mai realist şi că, în ansamblu, comedia este mult mai atractivă şi mai pe înţelesul lor. Interesant este un

amănunt: cititorilor, piesa lui Shakespeare li s-a părut necredibilă, cusută cu aţă albă, zic ei. Telespectatorilor, cum i-am numit pe cei care au vizionat ecranizările, nu.
b. A doua lectură individuală. Elemente de comprehensiune. Le propun două fragmente din *O noapte furtunoasă* (actul II, scena 2 – declaraţia făcută Vetei de Rică Venturiano), iar din *Romeo şi Julieta* (actul I, scena 5, monologul lui Romeo la vederea Julietei şi actul II, scena 2 – fragment din scena balconului), apoi le cer să completeze următorul tabel, răspunzând la întrebările:
Cine sunt protagoniştii?
Ce vârste au/credeţi că au eroii? Ce statut social?
Unde se desfăşoară evenimentele?
Când s-au îndrăgostit?
Care sunt atributele iubitei în discursul celor doi îndrăgostiţi?
De ce sfârşesc/puteau să sfârşească tragic?
Cum te raportezi la personaje? (ce sentimente/reacţii ţi-au stârnit cele două poveşti de dragoste?)

	Romeo şi Julieta	*O noapte furtunoasă*
Cine?	Romeo şi Julieta	Rică Venturiano şi Ziţa
Ce?	16 şi 14 ani (adolescenţi); fiii unor familii din înalta societate	26 de ani neîmpliniţi (Rică), Ziţa are aceeaşi vârstă, probabil. Aparţin mahalalei bucureştene, ea este divorţată
Unde?	În Verona	În Bucureşti, într-o mahala
Când?	La prima vedere, la petrecerea dată în cinstea Julietei	La prima vedere, în timpul unui spectacol la o grădină de vară - Iunion
Care?	„Julieta-i soare", „o soare sfânt",„stăpâna mea", „înger de lumină"	„Angel radios", „ochii tăi cei sublimi", „tu eşti aurora", „steaua, pot pentru ca să zic luceafărul"
De ce?	Din cauza urii dintre familiile lor şi a destinului potrivnic	Din cauza geloziei lui Dumitrache/Chiriac, din cauza urii împotriva bonjuriştilor şi a unor confuzii
Cum?	Milă, admiraţie, tristeţe	Dispreţ, amuzament

Stabilim împreună care ar putea fi elementele diferite şi elementele comune ale celor două poveşti de iubire. Am formulat întrebările astfel încât să pot provoca şi o discuţie referitoare la tragedie, prin comparaţie cu comedia ale cărei trăsături le sunt familiare. Elevii au sesizat că Romeo şi Julieta sunt adolescenţi ce aparţin înaltei societăţi veroniene, au puritatea şi nobleţea specifice vârstei, dar şi un caracter elevat datorat educaţiei şi condiţiei sociale. Moartea celor doi, provocată de rivalitatea dintre familiile cărora le aparţin, dar şi de un destin nemilos care nu-i vrea împreună, stârneşte groază şi milă. Principiul pentru care au murit triumfă, însă. Iubirea îmblânzeşte inimile împietrite ale rudelor care se împacă.

Constatăm, însă, că există şi multe elemente comune. Rică şi Ziţa sunt şi ei tineri. Nu sunt ei prea şcoliţi, studiile avocăţeşti ale lui Rică, student întârziat la 26 de ani (neîmpliniţi), lasă de dorit. Dovada? Felul în care se exprimă. Ar putea avea şi scuze: celelalte „joburi", în paralel – arhivar, publicist, poet – care nu-i permit să frecventeze, cu „asinuitate", cursurile, zăpăceala artistului îndrăgostit care, de regulă, face tot felul de confuzii. Ziţa citeşte *Dramele Parisului*. A divorţat de fostul soţ, agresiv şi alcoolic. Dar, în ochii îndrăgostitului Rică, Ziţa are are toate atributele virginalei şi tragicei Julieta, iar fără intervenţia providenţială a lui Nae Ipingescu...
c. O a treia lectură: pe roluri. Le promit că vom rezolva dilema... Până una-alta, pe cei care se laudă cu ecranizările vizionate, îi invit la o încercare de dramatizare a fragmentelor propuse pentru discuţie. Intră cu multă uşurinţă în pielea lui Rică Venturiano şi fac, cu zel actoricesc, declaraţii colegului de bancă, care o interpretează pe Veta. Când ajungem la Romeo şi Julieta, situaţia se complică... Protestează. Nu pot face declaraţii atât de profunde, de angajate, colegului. Constată şi cei care au citit textul că nu au avut dreptate atunci când au afirmat că Romeo şi Julieta e o piesă necredibilă. Poate că e prea cusută cu aţă albă, prea s-au abătut asupra bieţilor copii multe, prea

multe nenorociri! Dar dragostea lor e cât se poate de adevărată, de serioasă. Accept să joc rolul Julietei şi încerc să intru în pielea personajului, de unde până atunci eram un simplu spectator. Sau un regizor. Sau un critic teatral. Comentăm puţin acest aspect. Dramaturgia contemporană anulează graniţa dintre scenă şi sala de spectacol, viaţa e în fond şi ea o piesă de teatru, iar piesa de teatru nu doar ilustrează viaţa, ci este ea însăşi viaţă. Altfel. Le dau copiilor exemplul unui actor celebru (Robert Powell) căruia i s-au refuzat roluri „mai tari", după ce l-a interpretat pe Iisus Hristos, în pelicula lui Zeffirelli.

După dramatizarea improvizată, discutăm despre rolul elementelor de decor, al limbajului, inclusiv al timbrului vocal, despre mimică şi gestică, despre vestimentaţie, despre necesitatea existenţei unor spectatori. Constatăm că unele ar putea lipsi (vestimentaţia, decorul), ceea ce ar aduce piesele în actualitate. Dragostea, cu bune şi cu rele este mereu actuală. Dar dacă ar trebui, totuşi, să o interpreteze pe Julieta? Ar apela la travesti, fireşte. Însă alte elemente nu ar putea lipsi (limbajul, mimica, gestica, spectatorul). Ele sunt necesare creării impresiei de viaţă trăită, de realitate. Evit termenul mimesis. Sunt prea mici.

Mă întorc la dilema nesoluţionată şi, pentru etapa de reflecţie, le propun elevilor să compună o ştire de senzaţie cu titlul *Romeo şi Julieta din strada Catilina* şi să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat cu Rică şi Ziţa dacă cel dintâi nu ar fi fost recunoscut de Nae Ipingescu.

Iată cel mai interesant răspuns prin faptul că a convertit comedia în tragedie, grefând pe cea dintâi trăsături ale celeilalte.

Romeo şi Julieta din strada Catilina

Paşnicii cetăţeni ai unei mahalale bucureştene au fost îngroziţi de tragedia care s-a petrecut ieri noapte pe strada lor. Onorabilul cherestegiu şi căpitan în garda civică, Dumitrache Titircă, împreună cu omul său de încredere, tejghetarul Chiriac, sergent, au străpuns trupul firav al unui tânăr care a pătruns prin efracţie în locuinţa jupânului, cu intenţia, se pare, de a atenta la onoarea de familist a acestuia.

Ulterior, ancheta a stabilit că tânărul, numit Rică Venturiano (26 de ani, neîmpliniţi), poet, student în drept şi publicist, nu venise pentru Veta, consoarta lui Dumitrache, ci pentru Ziţa, sora divorţată a acesteia, de care se îndrăgostise la Iunion. Nefericita confuzie s-a datorat greşelii binagiului Dincă: acesta a bătut invers numărul casei lui Dumitrache, aflată în reparaţii.

În învălmăşeala creată, Ziţa, juna înamorată, neputând îndura pierderea iubitului, s-a împuşcat cu revolverul cumnatului ei. Oribilă tragedie! Ce de peripeţiuni!

Concluzionăm: dragostea e un miracol al fiinţei noastre şi, ca orice miracol, are puterea de a transforma, de a transfigura. Nu ţine cont de convenţiile societăţii, de prejudecăţi, de vârstă, e aceeaşi oricând şi oriunde în lumea aceasta mare. Dragostea e un joc grav care îţi poate schimba destinul, între haz şi necaz în dragoste nu e decât un pas. Iubirea este o temă comună tuturor artelor. Doar că fiecare foloseşte modalităţi specifice de abordare: imagine, în pictură, sunet în muzică, cuvânt în literatură. Teatrul, însă, e o sinteză. La fel şi filmul. Poate şi de aici marea atracţie pe care au exercitat-o de-a lungul timpului asupra (tele)spectatorilor de orice vârstă. Dragostea e un sentiment complex care are nevoie de modalităţi de expresie artistică pe măsură. Gestul, zâmbetul, atingerea, suspinul, cuvântul şi timbrul vocal, ţinuta corporală şi, de ce nu, doar trăim în epoca vizualului, vestimentaţia, adică toate acele amănunte care dau contur sentimentului de dragoste devin mai credibile, mai apropiate de viaţa trăită în şi datorită teatrului şi cinematografiei. Le recomand filmele *West side story* şi *Shakespeare in love.*Telespectatorii jubilează!!!

Bibliografie

1. Caragiale, I. L. O noapte furtunoasă, în vol. Teatru, Editura Minerva, Bucureşti, 1978;
2. Shakespeare, William, Romeo şi Julieta, Editura Mondero, Bucureşti, 2001, trad. de Şt.O. Iosif.

ELEVUL DIN PRISMA COMUNICĂRII EFICIENTE / INEFICIENTE

prof. Zaharie Maria
Şcoala Gimnazială ,,M. Sadoveanu'' Grăniceşti

Pornind de la afirmaţiile:,,Cine vorbeşte comunică şi se comunică''(T. Vianu) ,, A vorbi e a-ţi vitaminiza (sau a-ţi otrăvi) interlocutorul'' (Andrei Pleşu) se poate contura imaginea profesorului în raport cu elevii săi în actul comunicării. Profesorul, ca partener de dialog, trebuie să fie foarte atent la ce vorbeşte, pentru că niciodată nu poate şti care va fi impactul produs asupra elevului. Un mesaj ,,vitaminizant'' cultivă respectul de sine al elevului chiar şi atunci când greşeşte, încurajează elevul să comunice şi să se comunice, îi dă voie să se descopere, să-şi găsească latura creativă. Atributele profesorului ,,vitaminizant'' sunt: claritatea, exactitatea, logica, pertinenţa, amploarea, profunzimea şi nu în cele din eficienţa.

Eficienţa reprezintă realizarea finalităţilor propuse cu un consum mic de resurse.

Eficienţa educaţională reprezintă obţinerea unor rezultate aşteptate la nivelul celui educat (în corelaţie cu finalităţile educaţionale fixate) în condiţiile unui consum mic de resurse. Eficienţa şcolară poate fi definită din perspectiva elevului ca obţinerea succesului şcolar cu un minim de resurse consumate.

Eficienţa comunicaţională reprezintă aşadar înţelegerea mesajului de către receptor, emiţătorul folosind un consum mic de resurse.Eficienţa procesului educaţional este dată şi de comportamentul în predare al cadrelor didactice. Abordările metodologice, organizarea învăţării, inclusiv utilizarea învăţării pe grupe de 3-4 elevi, sunt aspecte ce ţin în mare măsură de profesor.

În literatura de specialitate, profesorul este denumit managerul educaţional , el fiind conducătorul actului educaţional în relaţia directă cu elevul. Un profesor trebuie să fie format pentru a avea un comportament eficient la clasă, atât în timpul pregătirii sale iniţiale, cât şi prin stagii de formare, de pregătire continuă, perfecţionare. Programele şcolare, manualele alternative, orarul, structura claselor de elevi sunt aspecte de care profesorul trebuie să ţină cont şi asupra cărora nu prea are posibilitatea să intervină. În schimb el poate să-şi pună amprenta prin stilul de predare şi metodele abordate, prin seriozitatea pe care o manifestă constant, indiferent de gradul scăzut sau ridicat de dificultate a noţiunilor pe care le predă.

Rezultatele învăţării depind şi de performanţa grupului, de climatul psiho-social al clasei, de climatul emoţional şi moral al grupurilor din clasă, de mentalităţile formate şi cu aşteptările clasei. Un profesor care predă la clase paralele trebuie să adopte atitudinea specifică clasei la care evoluează, să folosească metode diferite dacă trebuie, iar rezultatele să îl satisfacă.

Comunicarea eficientă / ineficientă în actul predării didactice

Ca profesor de limba română, de-a lungul celor peste zece ani de experienţă la catedră, am reuşit să demonstrez că, în raport cu elevii mei şi nu numai, am dovedit de cele mai multe ori eficienţă comunicaţională în actul predării. Acest lucru este subliniat de generaţiile de elevi care au demonstrat aceasta prin rezultatele obţinute. Fireşte că au existat şi cazuri când nu am avut o comunicare eficientă faţă de elevii mei. Experienţa m-a ajutat să găsesc metode diverse cu care să mă fac înţeleasă şi comunicarea să aibă loc în parametrii optimi. Colaborarea cu alţi profesori de limbă română m-a făcut să realizez că sunt noţiuni mai dificil de înţeles de către elevi la o anumită vârstă. De exemplu, pronumele reflexiv se studia la clasa a-VI-a. Datorită formelor proprii doar la persoana a-III-a (se, sie, sine, sieşi, s-, şi-) şi a formelor împrumutate de la pronumele personal, la pers.I şi a-II-a (mă, te , ne, vă) elevii din clasa a-VI-a mereu confundau aceste pronume. Pronumele reflexiv constituie conţinut obligatoriu la clasa a-VII-a, conform noii programe. O tangenţă a acestui pronume reflexiv o găsim la verb, mai precis la diateză, categorie gramaticală specifică verbului care exprimă forma ce o ia verbul în comunicare. Cele patru diateze (activă, pasivă, reflexivă şi activ- pronominală) sunt înţelese în general chiar din primele ore de predare; câteodată diateza reflexivă şi cea activ-pronominală necesită explicaţii în plus, ele fiind diatezele care au tangenţă cu pronumele reflexiv. Am să încerc în continuare să analizez ca lecţie de

predare „Diateza reflexivă şi activă pronominală'' punctând verigile lecţiei unde comunicarea profesor – elev este eficientă şi unde este mai puţin eficientă. Lecţia respectivă este ultima care se face în cadrul diatezei. Prin urmare, elevii au un suport de la care pornesc. Reactualizarea pronumelui reflexiv este importantă pentru că acesta însoţeşte verbul. Când verbul îi permite pronumelui reflexiv funcţie sintactică, verbul stă la diateza activă pronominală:(Mă coafez modern zilnic. mă- pron. reflexiv, complement direct; coafez – verb la diateza activ-pronominală;
Mă gândesc zilnic la voi. mă- pron. reflexiv, fără funcţie sintactică ; gîndesc – verb la diateza reflexivă)
Când verbul nu-i permite pronumelui reflexiv să aibă funcţie sintactică, atunci verbul stă la diateza reflexivă. Noţiunile teoretice sunt foarte simple dacă prezentăm aşa problema, dar de cele mai multe ori ele se bazează pe cunoştinţe anterioare pe care elevii le uită foarte repede. Dacă eu ca profesor de limba română le spun cu o oră înainte de a preda această lecţie să recapituleze singuri pronumele reflexiv „deoarece data viitoare aveţi nevoie de el ca să înţelegeţi diateza reflexivă şi cea activ-pronominală, '' sigur, în acest caz, la ora de predare voi dovedi insuficienţă comunicaţională în raport cu elevii. Vor citi din caiete noţiunile teoretice sau nu vor face acest lucru. Ei vor confunda diatezele, pentru că ambele conţin pronumele reflexiv. Pentru a evita ineficienţa comunicaţională va trebui să recapitulez cu ei, să reiau ca formă de predare noţiunile privitoare la pronumele reflexiv.

O altă metodă care şi-a dovedit eficienţa în predare a fost metoda ***profesor pentru cinci minute***. Am grupat elevii clasei în patru grupe omogene iar elevii care înţeleg mai repede noţiunile devin profesori pentru cei din grupa lor. Elevii –profesori formulează cerinţe vizînd noţiunile predate. Astfel, în cazul lecţiei cu diatezele, ei au formulat cerinţe precum: „Numeşte pronumele reflexiv din enunţul dat'' Identifică funcţia lui sintactică'' „În care din cele două enunţuri cuvântul ne este pronume reflexiv? Eu o consider o metodă bună deoarece copiii între ei îşi explică noţiunile la nivelul lor, câştigul fiind de ambele părţi. Copiii mediocri pricep iar elevul-profesor îşi fixează mai bine noţiunea asimilată ilustrând astfel dictonul latin:„Docendo discimus – Învăţând pe alţii, învăţăm.''

Procedeul întrebărilor reciproce folosit într-o lecţie de predare menţine ridicat nivelul comunicării, deoarece elevii pun rând pe rând, întrebări asupra pasajelor pe măsură ce le citesc şi le înţeleg. Ca participant efectiv la activităţile „partenerilor săi,'' profesorul poate dirija şi extinde aria de cunoştinţe şi gândire a acestora dând tonul pentru adresarea unor întrebări de genul: „Ce poţi spune despre...? În ce alt mod ai mai putea să faci....? Cum ai gândit...? Explică-ne...! şi alte întrebări de genul acesta. Şi apoi, profesorul de limbă română, trebuie să se adreseze tuturor elevilor. Cei pe care-i considerăm slabi, ar putea răspunde corect dacă întrebările formulate ar fi potrivite cunoştinţelor lor. Respectul de sine ar creşte, iar motivaţia sa ar fi mai mare. Unii elevi mai puţin remarcaţi în cadrul orelor care au fost solicitaţi să răspundă la întrebări foarte simple, dar legate totuşi de contextul discutat, au căpătat încredere în ei, s-au simţit stimulaţi iar data viitoare s-au străduit mai mult şi i-am câştigat la disciplina mea.

O întrebare de care trebuie să ţinem cont în actul predării este ***cât de des comunicăm*** ? A emite un mesaj nu e întotdeauna egal cu a comunica. Profesorul emite unele idei pe care elevul nu le înţelege întotdeauna. Profesorul trebuie să fie bine pregătit din punct de vedere ştiinţific şi metodic, dar acet lucru s-ar putea să nu fie suficient dacă elevul îl simte nepăsător, neimplicat sufleteşte în ceea ce face. Dincolo de programe, cunoştinţe, note, examene, copilul simte nevoia de înţelegere, de susţinere, de încurajare. Aşa simte el comunicarea eficientă cu dascălul său.

Metoda de predare e o chestiune de stil şi de viziune sau de inspiraţie personală? Aceasta este o întrebare pe care am primit-o în cadrul unui atelier de lucru la o reuniune a profesorilor de limba română. Nu ştiu ce răspuns am dat atunci, dar acum, recitind acest enunţ interogativ aş răspunde astfel: „Din punctul meu de vedere, cele trei elemente ***stilul, viziunea şi inspiraţia personală*** sunt necesare pentru conturarea unei metode de predare eficiente. Stilul se formează în timp, necesitând pregătire ştiinţifică şi metodică. Viziunea e capacitatea de adaptare a demersului didactic la nevoile elevilor. Inspiraţia e spontaneitate, creativitate. Profesorul nu trebuie să se plictisească, ci să surprindă, să motiveze elevul, să-şi adapteze metoda de predare la nivelul şi la nevoile clasei. Ca profesor, ar trebui să-mi pun „la ochi privirea''(N. Stănescu) şi să descopăr, să

stârnesc ceea ce deja există în copil. Adevărata magie a actului didactic este a învăţa să vezi dincolo de programe, proiecte referate, salariu... să vezi copilul cum devine OM şi cu sprijinul tău.''

Mi s-a întâmplat ca la o clasă la care predam noţiuni foarte uşoare să nu fiu înţeleasă absolut deloc, nici chiar de către copiii foarte buni. Din ce cauză? Pentru că ei aveau ora următoare fizica şi dădeau un test foarte complex din punctul lor de vedere. Erau obsedaţi de acel test iar ora de română nu le-a priit deloc. Ei! Comunicarea profesor –elev în această situaţie a fost de-a dreptul ineficientă.

Cine evaluează activitatea didactică a profesorului? Cine argumentează eficienţa sau ineficienţa comunicaţională?

Cei mai importanţi evaluatori sunt elevii înşişi, deşi ei nu au suficientă competenţă pentru a evalua nivelul de pregătire profesională a profesorului, în special pregătirea în domeniul de specialitate, ei pot evalua cel mai bine calităţile didactice ale profesorului, măsura în care acesta reuşeşte să se facă înţeles, maniera sa de lucru, ipostaza sa de evaluator obiectiv al achiziţiilor realizate de ei. Alături de elevi şi în mare măsură prin intermediul acestora, părinţii sunt de asemenea evaluatori ai activităţii la clasă, ei percep calitatea prestaţiei profesorului nu doar prin rezultatele obţinute de copiii lor, ci, mai ales, prin nivelul motivaţiei pentru învăţare pe care aceştia o manifestă în raport cu aria curriculară de referinţă.

BIBLIOGRFIE

Abric, J.C., Psihologia comunicării. Teorii şi metode, Ed. Polirom, Iaşi, 2002;
Gherguţ , A., Management general şi strategic în educaţie, Editura Polirom Iaşi 2007;
Graur, E. Tehnici de comunicare şi negociere, suport de curs, 2011
Marinescu, V., Introducere în teoria comunicării, , Ed. Tritonic, Bucureşti, 2003;

ROMÂNIA E ACASĂ PENTRU TOȚI-CDȘ

Profesor de psihopedagogie specială, Moldovan Lucreția-Rodica
C.S.E.I.Nr.2, Bistrița

Denumirea opţionalului: „*România e acasă pentru toţi”*

I. Tipul: disciplină nouă (de predare)

II. Clasa: a IV-a

IV. Durata: 1an

III. Număr de ore pe săptămână: 1h/săptămână

IV. Autor: Profesor Moldovan Lucreția-Rodica

V. Justificarea cursului:

***Citat*:** "*Refugiul în fantezie şi cântec a însoţit în peregrinările lui neostenite acest neam dăruit cu virtuţile mari ale dragostei de libertate şi artă. De la puterea de a supune fierul prin foc şi prin lucrul mâinilor meştere, trecând printr-ale bucătăriei, florăritului, dansului şi povestitului, ţiganii au rămas, la noi şi aiurea, reprezentanţii şi difuzorii artei în formele ei embrionare, însă organice şi perenii, fiind populare”*. (Miron Radu Paraschivescu)

În contextul provocărilor actuale privind coeziunea socială, provocări generate de diversitatea culturală și a diverselor sisteme de credințe, educaţia multiculturală are ca scop oferirea unei alternative educative pentru a ajunge la înțelegere, acceptare și respect mutual.

Activitățile planificate în cadrul proiectului ***"România e acasă pentru toţi"*** au ca scop sensibilizarea copiilor în materie de diferențe culturale şi entice, de a oferi un loc de discuție între elevii noştri de etnii diferite, de dezvoltare a abilităților pentru crearea unui mediu de acceptare reciprocă, de confruntare a prejudecăților, de susținere a dezvoltarii personale și profesionale.

Prin cunoaşterea reală a specificului grupurilor minoritare care sunt percepute ca „diferite" se pot dezvolta atitudini pozitive şi combate stereotipurile. În ceea ce priveşte alegerea etniilor din CDȘ, am optat pentru maghiari, romi şi români, după criteriul componenţei colectivului de elevi din clasa a V-a la care predau limba română şi ca un pas înainte în vederea asigurării reprezentării bilingve a moştenirii culturale a minorităţii maghiare şi rome din România, astfel creându-se premisele diseminării moştenirii culturale minoritare şi în rândul comunităţii majoritare româneşti. Astfel, putem contribui la percepţia corectă și atragerea atenției asupra patrimoniului cultural al minorităţii maghiare şi rome din România, ca parte integrantă a patrimoniului cultural naţional românesc.

VII.Obiectivele cursului:

1. Asigurarea unor oportunităţi prin care elevii au acces parţial sau integral la elemente reprezentative din culturi diferite (teatru, cinema, cărți, folclor, etc.);
2. Descrierea unor trăsături caracteristice pentru trei dintre grupurile etnice (majoritare şi minoritare) care trăiesc în Transilvania (maghiari, romi şi români): denumire, limbă vorbită, cultură, literatură, basme populare, dansuri populare, cântece, religie, tradiţii culinare etc.;
3. Sesizarea deosebirilor şi asemănărilor generate de cultură dintre oamenii (reprezentanţi ai grupurilor etnice) care convieţuiesc într-un anumit spaţiu determinat din punct de vedere istoric şi geografic;
4. Crearea unui climat şcolar pozitiv, caracterizat prin acceptarea a ceea ce ne deosebeşte dar, mai cu seamă, a ceea ce ne uneşte, în ciuda diferenţelor de cultură sau de altă natură dintre noi;
5. Deschidere faţă de diversitatea culturală care ne stă la dispoziţie prin prezenţa pe acelaşi teritoriu a grupurilor etnice, prin diversitatea etno-culturală a elevilor noştri;
6. Dezvoltarea competențelor interculturale pentru a putea face față societății Europene, care devine din ce în ce mai multiculturală și multilingvistică;

VIII.Competenţe specifice dobândite de elevi:

Cunoştinţe	**Abilităţi**	**Atitudini/Valori interculturale**

-enumerarea unor trăsături specifice pentru trei dintre grupurile etnice de pe teritoriul României: etnia maghiară, romă şi română. -cunoaşterea unor obiceiuri şi tradiţii specifice grupurilor etnice; -reţinerea unor elemente semnificative care apar doar în anumite culturi;	-capacitatea de a colabora cu elevii/oamenii de aceeaşi etnie şi de etnii diferite; -capacitatea de a relaţiona şi de a comunica eficient ce cei din jur; -abilităţi de gândire de ordin superior (gândire creativă, critică, orientată înspre celălalt);	-sentimentul identităţii şi apartenenţei la grup (grup cultural, etnic, familial etc.); -acceptarea diversităţii; -empatie; -respect şi apreciere faţă de celălalt, faţă de valorile, tradiţiile din cultura acestora;

IX.Conţinut:

A.Teme multiculturale:

1. <u>Romii</u>

Subteme:

A. ***Basme ţigăneşti-*** culese şi prelucrate de **Viorica Huber :**

1. **Povestea celei dintâi viori** (Ghil-Thagar=ghil-cântec; thagar-impărat)- pasărea Tşarana(neagră ca noaptea şi numai cu o pană de aur în aripa-i stângă) îşi are cuib în ţara mult depărtată a regelui O Kham-Soarele;
2. **Legenda despre dalba Lună şi întâii ţigani de pe pământ**;

B. Texte literare adaptate*:*

1. **Vasile Porojan**- Vasile Alecsandri
2. **Şatra-** Zaharia Stancu

C. ***Texte non-literare-*** adaptate după articole din ziar

1. **Mituri despre romi** : paparude; Jerzy Ficowski a cules un mit al originii "Celuilalt"(oamenii blonzi);
2. **Reprezentanţi ai culturii rome:**
   a. Povestea Păpuşii (scriitoarea de origine romă-Bronislawa Wajs – Papusza); **b. Dirijorul Ion Voicu;**

D. ***Comunităţi profesionale***: căldărari, ţigani de mătase, caştalii, lăutarii;

1. **Muzica tradiţională ţigănească**;
2. **Metalul, o iubire seculară –**Povestea fierarului care a salvat o ţară

2. <u>Maghiarii</u>

Subteme:

A. ***Basme populare maghiare*****:**

1. **Palko şi Lăcrămioara**
2. **Legenda Mureşului şi a Oltului**

B. ***Texte literare adaptate*****:**

1. Un leagăn pe cer- Sütő András

C. ***Publicaţia culturală maghiară Új Élet*** („Viaţă Nouă");

D. ***Texte non-literare -*** adaptate după articole din ziar:

1. De la multiculturalismul Constanţei la multiculturalismul Clujului- scenografa Carmencita Brojboiu- singura angajată de etnie română din echipa artistică a **Teatrului Maghiar de Stat Cluj-Napoca;**

E. ***Biserica reformată din Beclean pe Someş***- monument istoric (face parte din Patrimoniul cultural)

F. ***Obiceiuri şi tradiţii populare maghiare*****;**

3.*<u>Românii-</u> Subteme:*

A. Basme populare româneşti

1. **Crâncu, vânătorul codrului**
2. **Pipăruş Petru şi Florea-Înflorit**

B. ***Texte literare adaptate*****:**

1. **Moş Stan**- I.A.Bassarabescu

C. ***Texte non-literare*** **-** adaptate după articole din ziar:

1. **Ultimul dac liber**: Povestea lui Daniel Leş- olarul cu meşteşug din inima Maramureşului, lăudat în expoziţii mari din capitalele Europei;
2. **Rimetea-** Locul unde soarele răsare de două ori;

D. ***Jocuri și tradiții populare*****:** Dansul căluşarilor, Haţegana, De-a lungul;

B. ***Teme interculturale:***

b. **Festivalul Internaţional de folclor de la Bistriţa (luna iulie) –** ***Nunta Zamfirei***

c. **Personalităţi culturale**: ***Ella Veres***- scriitoare, performer și artistă multi-media din România (în prezent locuind în New York) cu ascendență maghiară, română, romani (romă) și germană;

f. **Expoziții culturale**. **Bucătărie românească/maghiară/ţigănească.**

X.Modalităţi de evaluare:

Probe orale**:** conversaţii examinatorii, interviul, dezbateri (texte, imagini) etc. ***Probe scrise*****:** fişe de lucru, rebusuri, compuneri, piesă de teatru, Calendarul intercultural, realizarea unor desene, postere;

Portofoliu:

- Alcătuiţi o scurtă prezentare a costumului popular specific etniei voastre.
- Faceţi o audiţie a piesei *Rapsodia română* de G.Enescu.
- Scrieţi realist despre oamenii care trăiesc în oraşul vostru, Bistriţa, aşa cum a făcut şi scriitorul *Liviu Rebreanu*.
- Participaţi la un eveniment public care reliefează interculturalitatea – Festivalul Internaţional de folclor –*Nunta Zamfirei*
- Realizaţi fotografii cât mai reuşite cu evenimente culturale din Bistriţa, inspiraţi de ideea unui album aşa cum a realizat fotograful *Alexandru Roşu* în 1906
- Consemnaţi într-o jumătate de pagină povestiri ale bunicilor sau ale părinţilor despre un obicei specific etniei voastre.

XI.Sugestii metodologice:

- în ceea ce priveşte competenţa de producere de mesaj scris, voi combina tipuri de sarcini diferite: scrierea de afişe, postere, scrisori, piesă de teatru, descrierea de obiceiuri proprii etniei, completarea Calendarului intercultural, etc.
- metodele de predare utilizate sunt cele activ-participative: turul galeriei, dezbaterea, lectura în perechi, cvintetul, brainstorming-ul, lectura predictivă, jocul de rol, etc. , metode care atrag, elevii lucrează cu plăcere, răspund provocărilor lansate şi sunt direct interesaţi de rezolvarea sarcinilor prezentate într-un fel atractiv, incitant.
- sarcini de tipul”citeşte şi povesteşte”, exerciţii de tipul “adevărat/fals”,”Da/Nu”, sarcini de tipul ”citire-şi potrivire-cu–imagini”, sarcini de tipul ”alegere multiplă”etc.

Bibliografie:

1. Bernat,S.E., ” *Educație multiculturală, Ghid metodologic*“, Fundația CRDE,2006
2. P. Dasen, C.Perregaux, M.Rey, “*Educația interculturală*“, Editura Polirom, Iași, 1999

ROLUL DIRIGINTELUI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALĂ A ELEVULUI

Prof. Sahlean Zenovia
Liceul Tehnologic "Nicanor Moroșan" Pârteștii de Jos

Viața reală evidențiază faptul că educația formală reușește cu greu să țină pasul cu schimbările rapide ale actualei piețe a muncii în privința domeniilor ocupaționale prioritare sau a competențelor pe care angajatorii le solicită din partea absolvenților. Acumularea de cunoștințe teoretice și practice în timpul anilor de liceu, reprezintă condiția necesară, dar nu și suficientă, pentru ocuparea unui loc de muncă potrivit și dorit de către viitorul absolvent. Efortul pe care un elev îl face pentru de a lua o decizie privind continuarea studiilor după terminarea liceului sau dificultățile întâmpinate în procesul de căutare a primului loc de muncă, îl pune într-o situație neplăcută și alteori greoaie. În acest proces de căutare și luarea de decizii, dirigintele joacă un rol important în îndumarea elevului. Serviciile de consiliere și de orientare profesională, de activități - suport, de strategii și planuri de acțiune îl ajută pe elev să-și planifice viitorul în mod adecvat. Însă, ca elevii să beneficieze de acest sprijin, cadrele didactice au și ele nevoie de susținere, pentru a putea proiecta și implementa astfel de activități specifice domeniului consilierii și orientării profesionale.

Dirigintele oferă elevilor informații, aplicații și repere metodologice și practice referitoare la aspecte precum: conștientizarea resurselor personale și a modului în care acestea pot fi îmbunătățite; înțelegerea mecanismelor de luare a deciziilor; necesitatea de a dezvolta abilități de planificare a carierei sau de căutare a unui loc de muncă, dar și explorarea posibilelor căi de acces pe piața muncii.

Luând în calcul aspectul hotărâtor în ceea ce privește viitorul elevului, profesorii și elevii sunt cei care resimt nevoia să gestioneze situații sau să inițieze demersuri privind luarea unei decizii privind alegerea parcursului școlar sau profesional potrivit și fiecare dintre ei ar vrea să știe și să poată face mai mult în acest sens. Acestora li se alătură părinții și membrii familiei extinse, care vin cu opinii pro sau contra, încercând să ofere cel mai bun sfat celui care va lua decizia finală: *elevul.*

Cu toții ne dorim absolvenți care să fie nu doar bine pregătiți din punct de vedere academic, ci și tineri adulți care să dețină abilitățile sociale, emoționale și de relaționare necesare pentru a face față provocărilor și solicitărilor mediului exterior. Comportamentele agresive, cazurile de abandon școlar, tulburările emoționale ale elevilor sunt indicatori reprezentativi ai faptului că școala trebuie să acționeze prin diverse proceduri funcționale care să ajute elevul în sensul acesta.

Una dintre modalitățile esențiale prin care școala realizează procesul de valorizare a diverselor tipologii de elevi și de abilități care să corespundă nevoilor comunității este dat de rolul cadrului didactic /diriginte.

Astfel, activitățile de consiliere la clasă, urmăresc dezvoltarea personală și înzestrarea individului cu acele tipuri de competențe necesare pentru realizarea unui management eficient al propriei persoane/cariere. Alegerea parcursului educațional și a traseului profesional aferent trebuie să țină cont de valorile și de aptitudinile personale, de interesele și de obiectivele profesionale, dar și de propriul set de abilități și competențe de natură cognitivă, afectivă etc., care pot fi demonstrate. Pe măsură ce elevii se apropie de finalizarea unui nivel de studii, ei încep să se gândească cum își pot folosi mai bine abilitățile formate și dezvoltate pe parcursul anilor de școală. În aceste condiții, apare inevitabil întrebarea: Ce profesie ar fi mai potrivită?

Unele dintre beneficiile pe care un diriginte le aduce la clasă elevului prin orele de diriginție sunt: conștientizarea elevului în privința calităților, aptitudinilor pe care le podesă; clarificarea valorilor, aspirațiilor și domeniilor profesionale de interes și să ia decizii în ceea ce privește parcursul educațional și profesional; să evalueze în mod corect situațiile cu care se confruntă și să aloce resursele necesare rezolvării situației; gestionarea adecvată a situațiilor conflictuale și cele care necesită controlul emoțiilor. Pornim de la ipoteza că viața nu este mereu succes, pregătirea elevului trebuie să se facă și pe plan emoțional astfel încât elevul să fie pregătit pentru eșec, Jack Welch în" Autobiografia celui mai admirat manager", Capitolul I: Construirea încrederii de sine, spune:

”Dacă nu ştii să pierzi, nu vei şti niciodată să câştigi. Dacă nu ştii asta, n-ar trebui să joci. Dacă nu înveți, nu vei ajunge nicăieri. Absolut nicăieri. Nu există scurtături, nu te amăgi singur. Este OK să greşeşti. M-a crescut să fiu puternic, tenace şi independent. Ceea ce contează cel mai mult este procesul tău de gândire. (...). Față de mulți dintre colegii mei, eu eram extravertit, îmi plăceau mai mult oamenii decât cărțile şi îmi plăcea mai mult sportul decît descoperirile ştiințifice. Faptul că mă considera diferit şi special a avut un impact puternic asupra mea.”

Prin urmare, activitățile didactice ale acestei discipline trebuie să stimuleze capacitatea de acțiune a elevilor, dar şi pe cea de analiză, mai ales interioară, a gândurilor şi sentimentelor, a propriilor calități, dar şi a punctelor vulnerabile. Pentru a învăța să-şi exprime aceste emoții şi sentimente, elevii trebuie mai întâi să învețe să-şi exprime opiniile personale şi să reflecteze la ceea ce li se întâmplă. Componența profilului de abilități ale elevului devine un element-cheie, iar elevii pot fi ajutați încă din clasele terminale de liceu să analizeze acest profil şi să se autoevalueze pe baza lui; astfel îşi pot identifica punctele tari şi punctele slabe, îşi pot defini o bază pentru autoeducație; de asemenea, comparând aceste abilități cu alți colegi, pot exersa din perspectiva selecției care intervine pe piața muncii.

La orele dirigintie, dirigintele devine un element-cheie, iar elevii pot fi ajutați încă din clasele terminale de liceu să analizeze acest profil şi să se autoevalueze pe baza lui.

Pornim de la ipoteza că, aşa cum se afirmă şi în curriculumul oficial al disciplinei, „parcurgând activitățile propuse în acest curriculum, cu sprijinul profesorilor diriginți şi al profesorilor consilieri, elevii devin mai motivați, mai încrezători în sine, dezvoltă abilități de învățare eficientă, devin mai pregătiți pentru nivelurile educaționale viitoare, îşi pot stabili scopuri realiste, participând activ la viața şcolară şi socială”.

Din nou, din punct de vedere al curriculumului oficial, se urmăreşte formarea şi exersarea unei serii de valori şi atitudini în cadrul activităților practice desfăşurate pe parcursul orei de Dirigenție/Consiliere şi dezvoltare personală. Dintre acestea, enumerăm: „încredere în potențialul personal; respect față de sine şi față de ceilalți; receptivitatea la emoțiile celorlalți; valorizarea relațiilor interpersonale; motivație şi flexibilitate în elaborarea traseului educațional şi profesional; responsabilitate în luarea deciziilor şi realizarea acțiunilor privind cariera; orientarea către un stil de viață de calitate în prezent şi în viitor.” (pag. 94, Aria curriculară consiliere şi orientare, Curriculum clasele XI – XII).

Statisticile referitoare la absolvenți şi la şansele lor de a-şi găsi un job sunt disponibile din diverse surse şi fiecare poate construi o imagine diferită de celelalte, în funcție de specificul educațional al celor chestionați şi de relevanța întrebărilor sau a abordării cercetării. În ultima decadă, criza economică a determinat o înăsprire a condițiilor de angajare, iar absolvenții sunt printre primii vizați; ei constituie şi în politicile publice de ocupare a forței de muncă, o categorie vulnerabilă pe piața muncii; principală cauză o reprezintă lipsa lor de experiență practică în domeniul de specializare al companiei/firmei respective. Mulți angajatori îi preferă pe cei deja instruiți în acest sens, dar există şi alți mulți angajatori care preferă tineri absolvenți, tocmai pentru a-i modela în spiritul culturii organizaționale respective.

În concluzie, în cadrulorelor de diriginție, elevul ajunge să conştientizeze relația dintre calitățile personale, interesele şi aspirațiile profesionale, traseul educațional, domeniile profesionale şi piața muncii, oportunitățile educaționale oferite în acest sens de aria curriculară menționată, analizând în mod specific elemente de conținut şi obiectivele asumate pentru dezvoltarea echilibrată şi armonioasă a personalității elevilor.

Prin specificul lor, orele de Dirigenție/Consiliere şi dezvoltare personală sunt ore speciale în care accentul trebuie pus prioritar nu pe informarea despre diferite concepte şi valori, ci pe crearea contextului şi a oportunităților necesare pentru a pune în practică acele concepte şi valori. Astfel, competențele şi conținuturile disciplinei capătă valoare, corelându-se cu aspecte din viața de zi cu zi a elevilor, ceea ce îi ajută să facă față situațiilor reale cu care se confruntă. Prin urmare, activitățile didactice ale acestei discipline trebuie să stimuleze capacitatea de acțiune a elevilor, dar şi pe cea de analiză, mai ales interioară, a gândurilor şi sentimentelor, a propriilor calități, dar şi a punctelor vulnerabile. Pentru a învăța să-şi exprime aceste emoții şi sentimente, elevii trebuie mai

întâi să învețe să-și exprime opiniile personale și să reflecteze la ceea ce li se întâmplă. Acest fapt înseamnă să participe, să interacționeze să stabilească relații, să comunice. Aceasta este menirea orelor de dirigenție/consiliere.

ELEVUL – OGLINDA SOCIETĂȚII ÎN CARE TRĂIM

Prof Roșca Vasile,
Colegiul Național Eudoxiu Hurmuzachi, Rădăuți, jud. Suceava

Un cântec cunoscut spune*: "Profesore, lasă copiii în pace! Profesore, ești doar o cărămidă în zid!"*. Atât dascălii cât și elevii sunt cărămizi foarte importante ce intră în alcătuirea aceluiași mare zid, aceleiași baze pe care e construită societatea românească. Dacă o cărămidă, fie ea un profesor sau un elev, prezintă defecte, zidul nu va fi așa cum ni-l dorim. O cărămidă care nu poate învăța regulile de derivare, o alta care nu poate preda pe înțelesul elevului, o alta care a fost lăsată în grija școlii, fără a primi nici un fel de susținere sau ajutor din partea părinților, toate acestea au făcut ca zidul nostru să fie plin de cărămizi cu defecte: parveniți, oameni care s-au îmbogățit peste noapte sau care se laudă peste tot cu "cât de slab pregătiți au ieșit de pe băncile școlii și cât de sus au urcat prin "propriile" puteri".

Sunt profesor de matematică la Colegiul Național „*Eudoxiu Hurmuzachi"* din Rădăuți. Colegiul nostru se clasează între primele 100 din țară, într-un top al liceelor cu cele mai bune rezultate la examenul de bacalaureat, rezultat cu care ne mândrim și pe care încercăm să-l îmbunătățim în fiecare an.

Absolvenții noștri învață pentru a obține medii cât mai mari la examenul de bacalaureat și a trece cu succes examenele de admitere la facultățile de medicină, de automatică și calculatoare sau la institutele de arhitectură și la alte instituții de învățământ superior din țara noastră. Sub îndrumarea și supravegherea părinților și cu ajutorul profesorilor colegiului nostru, absolvenții noștri ajung să-și împlinească visele. Ei fac ca zidul societății noastre, din loc în loc, să fie foarte frumos, fie devenind medici, ingineri, avocați, arhitecți, profesori ș.a.m.d. În fiecare an câțiva dintre ei părăsesc sistemul de învățământ românesc și merg să studieze la universități de prestigiu din străinătate, făcând cinste școlii noastre.

Am observat, în ultimii ani, o dorință foarte mare la băieții din colegiile tehnice, cu care mă întâlnesc datorită materiei pe care o predau, de a lua examenul de bacalaureat și a urma facultăți tehnice, în principal cele de mecanică și autovehicule rutiere, dar sunt și elevi de clasa a 12-a care vor să urmeze facultăți de construcție. Un absolvent de colegiu tehnic mi-a mărturisit: "Dacă nu iau bacul, voi fi doar un muncitor pe un șantier". A reușit să treacă examenul de bacalaureat și este astăzi student al Facultății de Construcții din Iași. Un alt absolvent al colegiului nostru, de la profilul matematică-informatică, îmi spunea: "Nu mă văd lucrând la un calculator, vreau să fiu director de șantier, să construiesc lucruri măreț…".

Elevii noștri au nevoie de profesori care să-i asculte fără a-i judeca prea aspru, să-i înțeleagă, să-i ajute să depășească obstacolele ce apar în studiul obiectelor din programă și să-i susțină în tot ce fac. Cred că fiecare om care se așază la catedră a avut un vis, acela de a lucra cu copiii, iar pentru acest vis a muncit foarte mult. Copilul din bancă va încerca să-și creioneze un vis și chiar dacă uneori nu ne place calea aleasă de el, trebuie să-i respectăm alegerea și să facem tot ce putem pentru a-i netezi drumul spre împlinirea dorinței. Sunt dirigintele unei clase de profil matematică-informatică, intensiv engleză, în care nu exista doi copii care să viseze la același lucru: un băiat vrea să dea la arhitectură, o fată vrea să fie profesoară de matematică, un altul vrea să studieze germana, un copil vrea să fie medic și exemplele pot continua. Poate uneori sunt nemulțumit că elevii mei nu învață mai multă matematică, că nu studiază culegerile editate de facultățile de profil, dar le respect alegerile și mă străduiesc foarte mult să îi pregătesc pentru examenul de bacalaureat, pentru că îmi doresc să-i ajut să obțină note cât mai mari.

Anul care a trecut a fost unul dificil, nimeni nu era pregătit pentru alt fel de învățământ decât cel cu prezență fizică, dar noi, profesorii, ne-am achitat cât am putut mai bine de obligațiile ce ne revin. Unii copii înțeleg mai greu ceea ce li se preda la școala online, alții nu au suficiente condiții pentru a învăța calitativ la distanță, dar a existat și un mare avantaj: copiii au avut mai mult timp pentru a studia materiile care îi interesează în perspectiva susținerii examenelor de admitere,

au putut învăța până noaptea târziu, nu s-au mai trezit la ora 5:00 pentru a ajunge la timp la școală, a dispărut teama că vor întârzia la primele ore, au văzut că pot învăța singuri folosind manualele, internetul și un pic de ajutor de la profesori. I-am învățat pe copii și am învățat de la ei, am descoperit cum să fim mai înțelegători, mai blânzi, să explicăm mai mult, să vorbim mai pe înțelesul copiilor și al părinților, să repetăm un concept până ce fiecare învățăcel i-a înțeles sensul.

Parafrazând acel cântec pot spune, fără teamă că greșesc, "Profesore, nu lăsa copiii în pace". Am învățat în acest an că școala fără profesori nu se poate, elevii au nevoie de cineva care să-i îndrume, să-i ajute să înțeleagă, simt nevoia să vorbească cu cineva care să-i asculte, să-i ajute să-și găsească drumul în viață. Sunt convins că meseria de profesor nu va dispărea niciodată.

Profesori sau elevi, suntem cu toții cărămizile aceluiași zid. Căutăm zilnic noi metode pentru a face ca cimentul ce ne leagă să fie de cea mai bună calitate, astfel încât această construcție ce stă la baza societății noastre să fie rezistentă în timp. Astfel, avem speranța că într-o bună zi, societatea noastră va fi condusă de oameni realizați prin muncă și mulțumiți de tot ce au creat, că vom fi înconjurați numai de oameni care zâmbesc mereu.

DISEMINAREA PROIECTUL JUDEȚEAN CU PARTICIPARE INTERJUDEȚEANĂ „LECTURILE COPILĂRIEI”

Bibliotecar Tomescu Ileana- Maria
Școala Gimnazială „Miron Pompiliu”- Ștei

"Cărţile sunt cei mai tăcuţi şi mai credincioşi prieteni; ele sunt cei mai înţelepţi sfătuitori şi cei mai răbdători profesori." Charles W. Elliot

Proiectul de căpătâi al școlii, intitulat: *Lecturile copilărie*, este unul din cele mai valoroase proiecte ale școlii. Prin strădania și efortul comun al tuturor dacălilor, proiectul județean cu participare interjudețeană, a ajuns anul acesta, 2020/2021, la cea de-a XX –a ediție. Acest proiect s-a născut din pură pasiune pentru carte, pentru slova scrisă, exprimimând dragostea cu care am îndrumat, în calitate de bibliotecar, pașii copiilor spre lumea minunată a cărților, spre universul mirific al bibliotecii.

Dezvoltarea gustului pentru lectură nu vine de la sine ci se formează în timp, printr-o activitate susținută a factorilor educativi: educatori, învățători, profesori, bibliotecari, părinți. Proiectul este o modalitate de autodefinire, este un traseu educațional personalizat.

Competențele specifice urmărite în cadrul proiectului: cultivarea lecturii obligatorii dar și lectura de plăcere, crearea unui mediu educaţional ambiental care stimuleze dragostea pentru carte, promovarea serviciilor bibliotecii, documentarea şi informarea în bibliotecă- o alternativă de petrecere a timpului liber, implicarea familiilor în stimularea interesului pentru lectură, dezvoltarea competenţelor de comunicare scrisă şi orală, familiarizarea cu diferite forme de comunicare scrisă: realizarea caietelor de lectură-oglinda elevului, dezvoltarea originalității și creativității elevilor prin prezentarea creațiilor plastice, lirice sau în proză.

Elevii școlii noastre dar și ai școlilor partenere au fost stimulați să participe în cadrul acestui proiect județean, care promovează lectura, prin participarea lor directă sau indirectă în cadrul diferitelor activități: *Cel mai frumos caiet de lectură, O serbare literară, Mihai Eminescu - Medalion literar* , *Carte şi biblioteca, Călătorie în lumea poveștilor, Personaje și povești, Trăistuța cu povești și poezii*. Grupul țintă a fost elevii claselor a IV-a, dar s-au implicat și elevi altor clase, precum și preșcolarii și elevii școlilor partenere.

Ideea de la care am pornit a fost aceea că prin muncă, dăruire, profesionalism, o bună comunicare și coordonare putem să deschidem ferestre magice spre o lume mai bună, mai frumoasă, să descoperim împreună eroi, personaje, să descoperim locuri și ținuturi de poveste, să împărtășim gânduri și sentimente și nu în ultimul rând să fim recunoscători pentru cel mai cel mai frumos DAR pe care îl moștenim, CARTEA.

Partenerii implicați în acest proiect amplu sunt: Inspectoratul ȘcolarJudețean- Bihor
Primaria oraşului -Ştei, Casa de Cultură „Miron Pompiliu„- Ştei, Biblioteca orășenească- Ștei
Casa Corpului Didactic, Oradea, Colegiul Tehnic „Traian Vuia„ -Oradea, Liceul Tehnologic „ Dragomir Hurmuzescu„ - Deva, Şcoala Gimnazială Săcuieu- Cluj, Liceul vocaţional pedagogic „Nicole Bolcaş„ - Beiuş, Şcoala Gimnazială „ Nicolae Popoviciu” -Beiuş,

Colegiul Tehnic „Ioan Ciordaș„-Beiuș, Şcoala Gimnazială Sălişe de Vaşcău, Şcoala Gimnazială-Mădăras, Şcoala Gimnazială- Lunca,Grădiniţa cu program prelungit, nr. 1- Ştei.
Grădiniţa cu program prelungit, nr. 30, Oradea.

Proiectul a avut an de an un ecou răsunător. Elevii, părinții, comunitatea locală, au fost martorii celor mai frumoase activități culturale, literar-artistice prezentate în cadrul bibliotecii. Școlarii au participat la activități de creație literară, la concursuri pe teme de literatura, au fost protagoniștii celor mai frumoase scenete : *Dl. Goe, Prinț și cercetor, Lebedele, Cuz-vodă și Sultanul*, *Scrisoarea III, Muma lui Ștefan cel Mare* etc. Astfel că la cea de-a XVIII-a ediție , a văzut lumina tiparului publicația : *Lecturile copilăriei- pași prin lumea cărților,* sub coordonarea d-nei bibliotecare. Publicația este o culegere de creații lirice, plastice și în proză, la care și-au adus aportul

elevii și dascălii școlii dar și ai școlilor partenere, la ediţiile următoare*: a XIX-a și a XX-a,* tot ca finalitate a proiectelor, a fost scoasă revista intitulată: *Trăistuța cu povești și poezii,* nr.1 respectiv nr. 2.

Activitățile cuprinse în cadrul proiectului au fost promovate pe site-iul școlii, în revista *Oglinda* (publicație a școlii) și la revista pentru elevi și tineret din Oradea, *OviDan.*

Deschizând tinerilor o carte, în oază mirifică a bibliotecii, deschizi un drum care poate dura cât o viață, trăită frumos și din plin. *Cărţile sunt actul sublim al creaţiei umane!*

Bibliografie

Trofin, Mariana Rodica. (2018). *Bibioteca, paradisul cunoaşterii*. Oradea: Editura Universității

ELEVII ȘI PĂRINȚII -ȘCOALA ONLINE

Roşu Anca Flavia
Școala Gimnazială "Alexandru Ioan Cuza"Vaslui

Învățarea online are un caracter diferit față de învățarea în școală. Plecând de la această premisă, a fost important să se discute cu copilul despre noua formă de lucru și să i se creeze un spațiu dedicat în casă, care să devină, temporar, „clasa lui" pentru ca „școala online" să nu invadeze tot teritoriul care până acum era personal: timpul petrecut online și casa. Aici a intervenit rolul părinților. Aceștia trebuiau să colaboreze cu cadrele didactice și să își asume responsabilități în învățarea online pentru propriul copil. Această perioadă în care profesorul a fost la un ecran distanță, ne-a dat ocazia să creăm un parteneriat autentic în beneficiul copilului: cooperăm cu părinții și rămânem sinceri cu limitele legate de timp și competențe.

Copiii s-au trezit într-o situație care îi provoacă din mai multe direcții. Trebuie să facă teme singuri, să descarce fișe, să se organizeze mult mai autonom decât o făceau când mergeau la școală. În plus, învățarea online folosește Internetul în scop informativ, educativ, în timp ce copiii sunt obișnuiți să-l asocieze mai degrabă cu divertismentul. Trebuia să le dăm timp să facă trecerea și să nu ne așteptăm să se întâmple peste noapte schimbarea de percepție. În plus, ajuta să le explicăm că învățarea și divertismentul nu se exclud reciproc, mediul virtual le poate cuprinde deopotrivă.

Rezultate în urma aplicării proiectului educational județean, an școlar 2020-2021, septembrie-noiembrie 2020

PĂRINȚII:

a) au asigurat conectarea și participarea copiilor la activitățile didactice organizate de către unitatea de învățământ prin intermediul tehnologiei și al internetului, urmărind crearea unui mediu fizic sigur, prietenos și protectiv pentru copil în timpul desfășurării activității, promovarea unui comportament pozitiv, aprecierea progresului înregistrat de elev, încurajarea, motivarea și responsabilizarea acestuia cu privire la propria formare;

c) au sprijinit elevul, dacă este cazul, în primirea și transmiterea sarcinilor de lucru, în termenele stabilite

d) au transmis profesorului diriginte/ profesorului pentru învățământ primar/învățătorului feedbackul referitor la organizarea și desfășurarea activității de predare –învățare-evaluare prin intermediul tehnologiei și al internetului.

Având în vedere faptul că, în orice moment putem fi nevoiți de a trece de la scenariul verde la cel galben sau chiar la scenariul roșu de învățare, în funcție de evoluția îmbolnăvirilor am identificat nevoia de a instrui părinții elevilor cum să folosească platforma Google classroom cu domeniul @scaicuza.ro.

Părinți ai elevilor clasei pregătitoare/ clasa a IIa –16 reprezentanți ai familiei care sunt dispuși să își ajute copiii în învățarea online, care dispun de gadget-uri /device-uri compatibile cu platforma Google classroom și 17 copii ai acestora din clasa în regim simultan pregătitoare/a IIa de la Școala Primară Rediu Vaslui., structură a Școli Gimnaziale Alexandru Ioan Cuza au fost consiliați timp de 3 luni, pe activități de folosire a paltformei .

Activități care s-au desfășurat au fost următoarele:

1. Acordul parental pentru minori
2. Pași de urmat pe platforma școlii
3. Pași de urmat pe platforma școlii
4. Pași de urmat pe platforma școlii
5. Lecția de educație fizică pe platforma Google classroom
6. Lecția de educație fizică pe platforma Google classroom
7. Folosirea gadget/device ale familiei
8. Folosirea gadget/device familiei

La deschiderea anului școlar 2020-2021, echipa managerială formată din director și director adjunct s-au prezentat în curtea școlii în fața părinților elevilor Școlii primare Rediu

pentru a-i informa despre necesitatea colaborării cu cadrele didactice în demersurile învățării continue dacă va fi cazul învățării online. Părinții au fost solicitați să își asume acordul parental pentru minori sprijinindu-i pe copiii lor să învețe și online.

Astfel, s-a solicitat colaborarea prin completarea cererilor de învățare a folosirii gadgeturilor familiei până la dotarea cu tablete cu internet pentru fiecare elev al școlii, precum și parcurgerea pașilor de urmat pentru lucrul pe platforma de învățare Google classroom a școlii sprijiniți de cadrele didactice. Părinții prezenți au completat formularele puse la dispoziție de conducerea școlii, solicitând programarea pe grupe, în funcție de disponibilitatea de a fi instruiți cum să poată fi de ajutor copiilor lor , în învățarea online, ca o continuitate a învățării față în față.

Pentru a se asigura distanțarea socială impusă de regulile prevenirii cu COVID 19, câte 6 părinți ai elevilor de la clasa a IIa, în funcție de disponibilitate s-au prezentat în sala de clasă(cu măști de protecție) la sfârșitul programului elevilor pentru instruire direct pe telefon, tabletă sau laptop/PC. I-am îndrumat cum să acceseze platforma școlii pe Google classroom, cum să urmărească postările cadrelor didactice, cum să urmărească activitatea copiilor lor, precum și cum să posteze fotografii cu lucrările sau temele copiilor.D-na profesoară de educație fizică i-a îndrumat cum să acceseze platforma școlii pe Google classroom, cum să urmărească postările cadrelor didactice, cum să urmărească activitatea copiilor lor, precum și cum să posteze fotografii sau filme cu activitățile sportive ale copiilor.

Câte 8 părinți ai elevilor de la clasa pregătitoarea/a IIa, în funcție de disponibilitate au accesat linkul de întâlnire online pe Google classroom și au participat efectiv învățând să folosească funcțiile microfon activ, video, chat pentru a ști să le arate și copiilor lor în învățarea online.

Prin derularea activităților propuse s-a dorit conștientizarea rolului și responsabilităților părinților în învățarea online. Rezultatele cantitative s-au concretizat în postările directe pe platforma școlii de către elevii clasei ajutați și de părinții acestora, intrarea pe platforma școlii sau pe site-urile recomandate de cadrele didactice sub directa supraveghere a părinților, care vor au fost nevoiți să se implice în activitățile online. Părinții au colaborat în mod direct cu cadrele didactice pentru dezvoltarea competențelor propriilor copii.

Impactul implementării proiectului s-a dorit a fi responsabilizarea părinților în desfășurarea actului educațional al propriului copil și prin învățarea online. Încadrez acest proiect educațional în rândul proiectelor de succes și datorită faptului că mediul social din care provin părinții și copiii acestora este un mediu dezavantajat, cu părinți analfabeți, cu elevi cu CES, comunitate de romi declarați și cu venituri la limita existenței, beneficiari ai ajutoarelor sociale.

PROFILUL ABSOLVENTULUI DE GIMNAZIU
LA DISCIPLINA LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ

Prof. Creț Irina
Şcoala gimnazială nr. 1 Corbeni, localitatea Corbeni

În centrul atenției învățământului românesc ar trebui să punem profilul absolventului. **Școala trebuie să ofere elevilor uneltele pentru a se descurca în viață, fiind** mai degrabă un facilitator de informație. Ne dorim ca şcoala să urmeze talentul fiecăruia, şi, acolo unde avem talent, sigur putem merge la un nivel superior de complexitate. Nu mai vorbim despre educaţie doar pe tablă sau în caiete, vorbim despre o serie întreagă de elemente din era digitalizării, care pot facilita educaţia. Una dintre soluțiile pentru un învățământ eficient o constituie materiile studiate interdisciplinar. Fiecare disciplină are responsabilitatea și mijloacele specifice de a contribui la dezvoltarea competențelor din profilul de formare. Desigur, trebuie să înţelegem că una dintre disciplinele care ajută la formarea competenţelor-cheie, cu accente pe creativitatea fiecărui copil, este limba română.

Profilul de formare al absolventului de clasa a VIII-a, este un document care descrie detaliat ce trebuie să știe și să fie capabil să facă elevii după absolvirea ciclului de învățământ gimnazial.

Astfel, la sfârșitul clasei a VIII-a, ca şi elevii din şcolile din UE, absolventul ciclului gimnazial ar trebui să aibă dezvoltate 8 competențe:

1. **Comunicare în limba maternă :** este o competență fundamentală care se formează prin studiul limbii și literaturii române, deoarece elevii învață să își cultive limbajul oral și scris, să se exprime corect, oral și scris prin adaptarea la situații de comunicare, să conştientizeze principalelor tipuri de interacţiune verbală, variabilitatea limbii şi comunicării în diferite contexte, deschiderea pentru dialog constructiv. De asemenea, această competență implică şi conştientizarea impactului limbajului asupra celorlalţi.
2. **Comunicare în limbi străine:** este vizată și de Limba și literatura română, în sensul că se fac legături cu literatura universală, prin identificarea unor informații, opinii și sentimente în mesaje orale sau scrise într-o limbă străină și prin participarea la interacțiuni verbale într-o limbă străină, pe teme cunoscute. Elevii își pot exprima idei, opinii și sentimente, pe teme comune, prin studiul comparativ al textelor, prin dezbateri, elaborare de dicționare multilingvistice.
3. **Competențe matematice (A) și competențe de bază în științe și tehnologii (B)**: elevii pot apela la formule de tip matematic pentru a-și însuși logic, noțiuni abstracte: PN=VC+NP, și pot identifica algoritmi de raportare la textul literar (harta textului, a personajului/ realizarea profilului unui personaj), blazonul, schema rimelor.
4. **Competența digitală:** este și ea dezvoltată în cadrul disciplinei limba și literatura română, pentru că elevii se informează cu privire la anumite subiecte care privesc: realizarea de – materiale PPT sau Word, slide-uri, clipuri, la care primesc aprecieri din partea colegilor, dramatizare filmată, folosesc manualele digitale și diverse site-uri: Dexonline.ro.
5. **A învăța să înveți:** este formată prin studiul Limbii și literaturii române, căci se învață scrisul și cititul, care stau la baza oricărei forme de învățare ulterioare. Insistăm la fiecare oră pe importanța lecturii, dezvoltăm vocabularul și creativitatea elevilor prin rezolvarea unor sarcini diverse. De asemenea, elevii învață cum să-și gestioneze timpul alocat învățării și să-și monitorizeze progresul în realizarea unei sarcini de lucru, să formuleze obiective și planuri simple de învățare în realizarea unor sarcini de lucru.
6. **Competențe sociale și civice:** sunt, de asemenea dezvoltate pentru că elevii vor realiza proiecte transdisciplinare (română, istorie, cultură civică, educație socială) pe diverse teme, vor relaționa pozitiv cu ceilalți în contexte școlare și extrașcolare, prin exercitarea unor drepturi și asumarea de responsabilități și vor învăța să manifeste disponibilitate pentru participarea civică.
7. **Spirit de inițiativă şi antreprenoriat:** este o competență-cheie formată prin studiul limbii și literaturii române, căci se manifestă inițiativă în rezolvarea unor probleme ale grupurilor din care fac parte și în explorarea unor provocări cu care se confruntă comunitatea din care aparțin, prin

identificarea unor soluții noi în rezolvarea unor sarcini de învățare de rutină și prin analiza riscurilor și avantajelor în acțiunile pe care le întreprind.

8. **Sensibilizare si exprimare culturală:** este o competență-cheie foarte importantă care vizează sus amintită. Dramatizările, vizitele la case memoriale, recitaluri de poezie din operele marilor scriitori, serbări școlare, spectacole folclorice, diverse menifestări artistice și culturale sunt în legătură direct cu această competență.

Așadar, disciplina Limba și Literatura Română formează elevii din perspectiva unor competențe cheie, într-o societate supusă permanent schimbărilor și provocărilor.

PROIECT DIDACTIC

Prof. Prorociuc Codrin

Școala Gimnazială Acad. H. Mihăescu Udești, Loc. Udești

Prof. Prorociuc Alina Elena

Școala Gimnazială Nr. 3 Suceava, Loc. Suceava

Disciplina: Educație fizică și sport

Data: 13.11.2020

Clasa: I D

Efectivul: 18 B/F 11

Durata orei: 30 minute

Locul desfăşurării: on-line

Materiale necesare: materiale digitale

1. Tema – Dezvoltarea capacității motrice îndemânare

2. Tema – Învățarea deprinderii mortice săritură

COMPETENȚE:

- dezvoltarea indicilor morfo-funcționali;
- utilizarea cu interes a variantelor de mișcări specifice segmentelor corpului;
- respectarea regulilor simple de organizare și desfășurare a activității practice;
- manifestarea atitudinii de cooperare în timpul activităților motrice;
- utilizarea termenilor specifici dezvoltării fizice armonioase;
- executatea corectă a deprinderii mortice săritură.

I. ORGANIZAREA COLECTIVULUI DE ELEVI (2')

- Salutul;
- Prezența;
- Verificarea echipamentelor şi a stării de sănătate;
- Anunţarea temelor şi obiectivelor.

II. PREGĂTIREA ORGANISMULUI PENTRU EFORT (3')

- mers pe vârfuri cu brațele întinse sus pe loc;
- mers pe călcâie de mâini apucat la spate pe loc;

- mers cu tragerea alternativă a genunchilor la piept pe loc;
- alergare ușoară pe loc;
- alergare cu genunchii sus pe loc;
- alergare cu pendularea gambei înapoi pe loc.

III. INFLUENȚAREA SELECTIVĂ A APARATULUI LOCOMOTOR (8')

- ***Exerciţiul 1***:

Poziţia iniţială: Stând depărtat, mâinile pe şolduri;

T1-2 Flexia capului cu arcuire

T3-4 Extensia capului cu arcuire

- ***Exerciţiul 2***:

Poziţia iniţială: Stând depărtat, mâinile pe şolduri;

T1-2-3-4 Răsucirea capului spre stânga

T1-2-3-4 Răsucirea capului spre dreapta

- ***Exerciţiul 3****:*

Poziţia iniţială: Stând depărtat cu brațele întinse lateral la nivelul umerilor;

T1-2 Flexia brațelor cu arcuire;

T3-4 Extensia braţele întinse lateral cu arcuire

- ***Exerciţiul 4****:*

Poziţia iniţială: Stând depărtat, brațele pe lângă corp;

T1-2 Extensia brațelor întinse vertical cu arcuire/ brațul drept sus, brațul stâng jos

T3-4 Extensia brațelor întinse vertical cu arcuire/ brațul stâng sus, brațul drept jos

- ***Exerciţiul 5***:

Poziţia iniţială : Stând depărtat brațele pe lângă corp

Rotări ale brațelor simultan spre înainte și spre înapoi

Rotări ale brațelor alternativ spre înainte și spre înapoi

- ***Exerciţiul 6***:

Poziţia iniţială: Stând depărtat, mâinile pe şolduri;

T1-2 Îndoirea trunchiului spre lateral dreapta

T3-4 Îndoirea trunchiului spre lateral stânga

- ***Exerciţiul 7:***

Poziţia iniţială: Stând depărtat cu mâinile pe șolduri

T1-2 Semifandare laterală spre dreapta, cu arcuire;

T3-4 Semifandare laterală spre stânga, cu arcuire;

IV. DEZVOLTAREA CAPACITĂȚII MOTRICE ÎNDEMÂNARE (6')

Exercițiul 1: Din poziția stând depărtat cu ținerea unei mingi de hârtie în mâini, elevii execută aruncarea mingii sus și prinderea acesteia cu două mâini.

Exercițiul 2: Din poziția stând depărtat cu ținerea unei mingi de hârtie în mâini, elevii execută aruncarea mingii sus, bătaia palmelor și prinderea acesteia cu două mâini.

Exercițiul 3: Din poziția stând depărtat cu ținerea unei mingi de hârtie în mâini, elevii execută aruncarea mingii sus, ghemuire și prinderea acesteia cu două mâini.

V. CONSOLIDAREA DEPRINDERII MOTRICE SĂRITURĂ (6')

- **Exerciţiul:1**

Elevii din poziția stând cu mâinile pe șolduri vor executa sărituri din apropiat în depărtat.

- **Exerciţiul:2**

Elevii din poziția stând cu brațele pe lângă corp vor executa sărituri din apropiat în depărtat cu ducerea

brațelor sus.

- **Exerciţiul:3**

Elevii din poziția stând cu brațele pe lângă corp vor executa sărituri din depărtat în apropiart cu ghemuire.

VII. REVENIREA ORGANISMULUI DUPĂ EFORT (2')

- mers pe loc cu mișcări de brațe și exerciții de respirație,4

VIII. ÎNCHEIEREA ORGANIZATĂ A LECȚIEI (3')

- Evidențieri pozitive și negative;
- Salutul.